

LÜGAT-İ REMZİ
(SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME, METİN)

Halim BİLGİN

(Doktora Tezi)

Eskişehir, 2019

LÜGAT-İ REMZİ
(SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME, METİN)

Halim BİLGİN

T.C.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Sosyal Bilimler Enstitüsü

Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı

Türk Dili ve Edebiyatı Bilim Dalı

DOKTORA TEZİ

Eskişehir, 2019

T.C.
ESKİŞEHİR OSMANGAZI ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTİSÜ MÜDÜRLÜĞÜNE

Halim BİLGİN tarafından hazırlanan Lügat-i Remzi (Sözlükbilimsel İnceleme, Metin) başlıklı bu çalışma/...../2019 tarihinde Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Lisansüstü Eğitim ve Öğretim Yönetmeliğinin ilgili maddesi uyarınca yapılan savunma sınavı sonucunda başarılı bulunarak jürimiz tarafından Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalında doktora tezi olarak kabul edilmiştir.

Başkan:

Üye: Prof. Dr. Erdoğan BOZ (Danışman)

Üye: Prof. Dr. Can ÖZGÜR

Üye: Dr. Öğr. Üyesi Farzanah DOULATABADİ

Üye:

Üye:

ONAY

...../...../2019

Prof. Dr. Mesut ERŐAN

Enstitü Müdürü

ETİK İLKE VE KURALLARA UYGUNLUK BEYANNAMESİ

Bu tezin Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Yönergesi hükümlerine göre hazırlandığını; bana ait, özgün bir çalışma olduğunu; çalışmanın hazırlık, veri toplama, analiz ve bilgilerin sunumu aşamalarında bilimsel etik ilke ve kurallara uygun davrandığımı; bu çalışma kapsamında elde edilen tüm veri ve bilgiler için kaynak gösterdiğimi ve bu kaynaklara kaynakçada yer verdiğimi; bu çalışmanın Eskişehir Osmangazi Üniversitesi tarafından kullanılan bilimsel intihal tespit programıyla taranmasını kabul ettiğimi ve hiçbir şekilde intihal içermediğini beyan ederim. Yaptığım bu beyana aykırı bir durumun saptanması hâlinde ortaya çıkacak tüm ahlaki ve hukuki sonuçlara razı olduğumu bildiririm.

Halim BİLGİN

ÖZET

LÜGAT-İ REMZİ (SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME, METİN)

BİLGİN, Halim

Doktora-2019

Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı

Danışman: Prof. Dr. Erdoğan BOZ

Hüseyin Remzi (Altınbilek) tarafından hazırlanan Lügat-i Remzi (LR), H. 1305 (1888) yılında yayımlanmıştır. İki ciltten oluşan eserin birinci cildi 8+907 sayfa, ikinci cildi 1040 sayfadan oluşmaktadır. Sözlükte maddebaşı olarak yer verilen sözcükler, Arapça ve Farsça kökenlidir. Türkçe maddebaşı sadece 38 adettir. Dönemindeki sözlüklerden ayrılan en belirgin özelliği tıp, bitkibilim, fıkıh, cebir gibi pek çok alana ait terim içermesidir. Pek çok maddede tanımları desteklemek için verilen görseller ve içerdiği terimlerden dolayı ansiklopedik bir sözlüktür. İlk kez bu çalışmayla çeviriyazısı yapılan bu sözlük, Osmanlı döneminde özellikle çeşitli bilim dallarıyla ilgili metinlerin okunmasında karşılaşılan güçlükleri çözebilecek niteliklere sahiptir.

Bu çalışma için çeviriyazısı yapılan birinci ciltte bulunan sözlüksel yapıların işlevleri, kullanıcı ve sözlük ilişkisi bağlamında incelenmiştir. Sözlükler üzerine yapılan geleneksel incelemelerden farklı olan bu inceleme yöntemi sayesinde, tarihî sözlüklerin farklı yaklaşımlarla ele alınmasına katkı sağlanmıştır. Geleneksel çalışmaların odağı, sözlüklerin ait olduğu dönemin dil özellikleri, içerdikleri sözvarlığı ve sözlük tarihindeki yerleri iken bu çalışmanın odağı, eserde bulunan sözlüksel yapıların işlevleridir. LR'de bulunan sözlüksel yapılar, sözlükbilimi alanyazınında sözlükteki yapılarla ilgili genel kabul gören terimlerden yararlanılarak oluşturulan yöntemle incelenmiştir. Bu çalışmanın, bütün sözlükler için geçerli bir inceleme yöntemi önerme amacı yoktur. Sözlüklerde, bulunan yapılar ve bunların düzenlenme şekli, ait olduğu sözlük sınıfının özelliklerine bağlı olarak değişiklik gösterdiği için inceleme yöntemi de buna uygun olarak belirlenmiştir.

Anahtar sözcükler: Lügat-i Remzi, ansiklopedik sözlük, sözlükbilimi, sözlükbilimsel inceleme.

ABSTRACT

LUGAT-I REMZI (LEXICOGRAPHICAL ANALYSING, TEXT)

BİLGİN, Halim

Phd. Dissertation 2019

Department of Turkish Language and Literature

Field of Turkish Language and Literature

Doctoral Advisor: Prof. Dr. Erdoğan BOZ

Lügat-i Remzi (LR), compiled by Hüseyin Remzi (Altınbilek), was published in H. 1305 (1888). The dictionary consists of two volumes. First volume is 8+907 pages long whilst the second volume is 1040 pages long. The headwords of the dictionary are of Arabic and Persian origin. The headwords in Turkish are only 38 words. Its most distinguishing characteristic from other dictionaries of its time is that it included terms pertaining to many fields such as medicine, botany, algebra and Islamic law. It is an encyclopedic dictionary due to the terms it harbors and the visuals provided in explaining the definitions.

This dictionary, the transcription of which is done for the first time as part of this study, has got the qualities to resolve the difficulties in reading/understanding the texts pertaining to various scientific fields from the era of Ottoman Empire. The functions of the dictionary structures in the first volume of the dictionary has been examined in the terms of the relation between users and the dictionary. With this examination method, which differs from the traditional examination of dictionaries, this study contributes to the examination of historical dictionaries from different approaches. Whilst the focus of the traditional studies is around the language characteristics of the time that the dictionaries belong to, the richness of words that the dictionaries harbor and their places in the dictionary history, the focus of this study is the functions of dictionary structures. The dictionary structures in LR were studied with a method that was formed with the support of generally accepted terms in the field of lexicography literature. This study has no aim to suggest an examination method that would apply to all dictionaries. Since the structures in the dictionaries and the way they are organised differ according to the characteristics of the dictionary class they belong to, the examination method should be determined in line with this.

Keywords: Lügat-i Remzi, encyclopedic dictionary, lexicography, lexicographical analysing.

İÇİNDEKİLER

ÖZET	İV
ABSTRACT.....	V
İÇİNDEKİLER	VI
KESİTLER LİSTESİ	İX
TABLolar LİSTESİ.....	X
ŞEKİLLER LİSTESİ	Xİİ
RESİMLER LİSTESİ	Xİİİ
KISALTMALAR	XİV
ÇEVİRİYAZI (TRANSKRİPSİYON) ALFABESİ.....	XVİ
ÖNSÖZ	XVİİ
GİRİŞ	1

1. BÖLÜM

YAZAR VE ESERLERİ

1.1. Hüseyin Remzi (Altınbilek)	11
1.1.1. Hayatı.....	11
1.1.2. Eserleri	12
1.1.2.1. Münşe'âtü'l-Etfâl	12
1.1.2.2. Nuhbetü'l-Münşe'ât	12
1.1.2.3. İlmihâl-i Tıbbî	12
1.1.2.4. Lügât-ı Ecnebiyye ilaveli Lügât-i Osmâniyye	13
1.1.2.5. Mikyâs-ı Şeriat Mecmuası	13
1.1.2.6. Takvîm-i Remzi	13
1.1.2.7. Lügat-i Remzi.....	14

2. BÖLÜM

SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME

2.1.	Sözlüğün Türü.....	18
2.1.1.	Ansiklopedik Sözlük.....	21
2.2.	Bütün Yapı (Megastructure)	24
2.3.	Bütüncül Yapı (Macrostructure)	25
2.3.1.	Maddebaşı Seçimi (Lemma Selection)	29
2.3.1.1.	Metinlerarasılık (Intertextuality) ve Sözlüklerde Metinlerarasılık	32
2.3.1.2.	LR’de Metinlerarasılık	34
2.3.1.3.	Maddebaşı ve Maddebaşı Türleri.....	35
2.3.1.3.1.	Sözcükbiçimlerin Maddebaşı Yapılması	36
2.3.1.3.2.	Arapça ve Farsça Tamlamaların Maddebaşı Yapılması	38
2.3.1.3.3.	Kişi Adlarının Maddebaşı Yapılması.....	38
2.3.1.3.4.	Yer Adlarının Maddebaşı Yapılması	39
2.4.	Parçacıl Yapı (Microstructure, Entry Structure)	39
2.4.1.	Parçacıl Yapıda Biçimsel Açıklama (Comment on Form)	43
2.4.1.1.	Yazım Bilgisi (Spelling, Orthography)	44
2.4.1.2.	Sesletim Bilgisi (Pronunciation)	45
2.4.1.3.	Dilbilgisel Bilgi (Grammatical Information)	46
2.4.2.	Parçacıl Yapıda Anlamsal Açıklama (Comment on Meaning)	48
2.4.2.1.	Tanım (Definition)	48
2.4.2.1.1.	İçlemsel Tanım (Intensional Definition).....	49
2.4.2.1.2.	Kaplımsal Tanım (Extensional Definition)	50
2.4.2.1.3.	Eş Anlamla Tanım (Synonym Definition)	50
2.4.2.1.4.	Tanımlar ve Eş Anlamlılar Birleşimi (Definition and Synonyms in Combination)	51

2.4.2.1.5. Karşıt Anlamla Tanım (Antonymy).....	53
2.4.2.1.6. İşlevle Tanımlama (Description of the Function of the Lemma) ...	54
2.4.2.1.7. Gündelik Dile Kullanılan Sözcüklerin Tanımlanması.....	54
2.4.2.2. Köken Bilgisi (Etymological Information).....	55
2.4.2.3. Kullanım Bilgisi (Usage Information).....	58
2.4.2.4. Örnekler (Examples).....	64
2.4.2.5. Çapraz Gönderim (Cross-Reference, Mediostructure).....	65
2.5. Dış Veri (Outside Matter).....	69
2.5.1. Baş Veri (Front Matter).....	71
2.5.1.1. Dış Kapak ve İç Kapaklar.....	72
2.5.1.2. Mukaddime.....	74
2.5.2. Son Veri (Back Matter).....	79
DEĞERLENDİRME VE SONUÇ.....	80
KAYNAKÇA.....	83
İNGİLİZCE – TÜRKÇE KARŞILIKLAR LİSTESİ.....	86
TÜRKÇE – İNGİLİZCE KARŞILIKLAR LİSTESİ.....	88
SÖZLÜK METNİ.....	90

KESİTLER LİSTESİ

Kesit 1: LR'nin bütüncül yapısı	5
Kesit 2: Çeviriyazılı madde örneği	8
Kesit 3: LR'de ansiklopedik tanım örneği	24
Kesit 4: LR'nin bütüncül yapısında tek sözcüklü maddebaşları	28
Kesit 5: LR'nin bütüncül yapısında çok sözcüklü maddebaşları	29
Kesit 6: LR'deki "‘adese" maddesinin parçacıl yapı içeriği	41
Kesit 7: “irtı‘āş” maddesinin LR'de görünümü	44
Kesit 8: “irtı‘āş” maddesinin KMT'de görünümü	45
Kesit 9: LR'de maddebaşı ve iç maddebaşlarının yazımında hareke kullanımı ...	46
Kesit 10: Terim (ıstılah) kullanım etiketi örneği	60
Kesit 11: LR'de madde içi çapraz gönderim örnekleri	68

TABLULAR LİSTESİ

Tablo 1: LR için hazırlanan veri tablosu örneği	6
Tablo 2: “tard” maddesinin karşılaştırılması	31
Tablo 3: “haynūnet” maddesinin karşılaştırılması	31
Tablo 4: “hayrān” maddesinin karşılaştırılması	32
Tablo 5: LR’de karşılaştırma bilgisi	35
Tablo 6: LR’de çokluk biçimli maddebaşı örnekleri	37
Tablo 7: LR’de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça çekimli eylem örnekleri	37
Tablo 8: LR’de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça tamlama örnekleri	38
Tablo 9: LR’de maddebaşı yapılan kişi adı örnekleri	38
Tablo 10: LR’de maddebaşı yapılan yer adı örnekleri	39
Tablo 11: LR’deki “‘ adese” parçacıl yapısının veri tablosundaki görünümü	42
Tablo 12: LR’de maddebaşlarıyla ilgili dilbilgisel bilgi örnekleri	47
Tablo 13: LR’de içlemsel tanım örnekleri	49
Tablo 14: LR’de eş anlama tanımlama örnekleri	51
Tablo 15: LR’de eş anlamlıların tanımdan önce geldiği örnekler	52
Tablo 16: LR’de eş anlamlıların tanımdan sonra geldiği örnekler	52
Tablo 17: LR’de karşıt anlamla tanımlama	53
Tablo 18: LR’de işlevle tanımlama örnekleri	54
Tablo 19: LR’de gündelik dilde kullanılan sözcüklerin tanımlanması	55
Tablo 20: LR’de galat bilgisi verilen madde örnekleri	57
Tablo 21: LR’de sebep-i tesmiye bilgisi verilen madde örnekleri	58
Tablo 22: LR’de yer verilen terimlerin alanlarına göre sayıları	61
Tablo 23: Tanımlamanın bir parçası olarak kullanım bilgisi örnekleri	62
Tablo 24: LR’deki terim kullanım etiketi örnekleri	63

Tablo 26: LR'de madde dışı çapraz gönderim rnekleri	66
Tablo 27: LR'de sözlük dışı çapraz gönderim rnekleri	67
Tablo 28: LR'de bi-ma'nâhu eyzan kalıbıyla yapılan çapraz gönderimler	68
Tablo 29: LR'de madde içi çapraz gönderim rnekleri	69

ŞEKİLLER LİSTESİ

Şekil 1: Ansiklopediklik ölçeği	23
Şekil 2: LR'nin bütün yapısı	25
Şekil 3: Maddebaşı seçiminde göz önünde bulundurulması gerekenler	36
Şekil 4: Hartmann ve James'in (2002: 94) parçacıl yapı şeması	40
Şekil 5: Parçacıl yapı, taban yapı ve çekirdek yapı hiyerarşisi	40
Şekil 6: LR'deki maddebaşlarının kökenlerine göre sayıları	56
Şekil 7: Çapraz gönderim türleri	66
Şekil 8: Bütün yapı ve dış veri (Hartmann ve James, 2002: 92)	70
Şekil 9: LR'nin dış veri içeriği	71

RESİMLER LİSTESİ

Resim 1: LR'nin dış kapağı	72
Resim 2: LR'nin iç kapağı	73
Resim 3: LR'nin son verisi	79

KISALTMALAR

AHY	: Arap Harfli Yazım
AK	: Ahterî-i Kebir
akt.	: aktaran
BK	: Burhân-ı Kâtı'
bk.	: bakınız
C.	: cilt
cm	: santimetre
çev.	: çeviren
DB	: Dilbilgisel Bilgi
esk.	: eskicil
f.	: fiil
g.li	: geçişli
g.siz	: geçişsiz
Gör.	: Görsel
H	: hicrî
haz.	: hazırlayan
ID	: Sıra (Identity) No
KAB	: Karşılaştırma Bilgisi
KE	:Kullanım Etiketi
KMT	: Kâmûsu'l-Muhît Tercümesi
Kök.	: Köken Bilgisi

LR	: Lügat-i Remzi
MB	: Maddebaşı
MLO	: Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye
ö.	: ölümü
s.	: sayfa numarası
ss.	: sayfalar arası
Tan.	: Tanım
TDK	: Türk Dil Kurumu
vb.	: ve benzeri
VL	: Vankulu Lügati
YK	: www.tdk.gov.tr 'de yer alan çevrimiçi yazım kılavuzu

ÇEVİRİYAZI (TRANSKRİPSİYON) ALFABESİ

ء	ʾ
ا	a, ā, e
آ	ā
ب	b, p
پ	p
ت	t
ث	ṯ
ج	c
چ	ç
ح	ḥ
خ	ḫ
د	d
ذ	z
ر	r
ز	z
س	s
ش	ṣ
ص	ṣ
ض	ḍ, ḏ
ط	ṭ
ظ	ẓ
ع	ʿ
غ	ġ
ف	f
ق	q
ك	k, g, ŋ
ل	l
م	m
ن	n
و	v, o, ö, u, ū, ü
ه	h, a, e
ی	y, i, ī, ā

ÖNSÖZ

Her yaştan okuyuzarın, en çok başvurduğu kaynakların başında gelen sözlüklere duyulan gereksinim, gün geçtikçe daha çok artmaktadır. Bilginin baş döndürücü bir hızla arttığı çağımızda, onun taşıyıcısı olan dil de aynı hızla kapsamını genişletmektedir. Bir yandan yeni sözcük ve ifade kalıpları türerken bir yandan da başka dillerden yeni sözcükler ödünçlenmektedir.

Sözlükbilimcilerin de bu koşullarda hızla değişen kullanıcı gereksinimlerini belirleyip yeni çözümler üretmesi gerekmektedir. Bunu yaparken geçmişten gelen dil mirasının taşıyıcısı olan sözlüklerin de ihmal edilmemesi gerekir. Tarihî sözlüklerin çeviriyazıya aktarılıp genel sözlük kullanıcıları ve araştırmacıların kullanımına sunulması, önemli bir görevdir. Bunun da en doğru yolu, tarihî sözlükleri elektronik ortamda kullanıma sunmak olmalıdır. Bu çalışma ile ortaya çıkan çeviriyazılı metin de elektronik ortamda kullanıma sunulmaya uygun bir yapıda hazırlandı. Bu sayede, tarihî sözlüklere ulaşmak isteyen herkesin kolayca ulaşip istediği bilgiyi bulabilmesini ümit ediyoruz.

Ufuk açıcı dersleriyle doktora eğitimim boyunca pek çok yeni konu ve sözlükbilimiyle tanışmamı sağlayıp beni bu konuda çalışmaya teşvik eden ve yardımını hiçbir zaman esirgemeyen değerli hocam ve danışmanım Prof. Dr. Erdoğan Boz'a,

Tez dönemi boyunca görüş ve öneriyle beni destekleyen Prof. Dr. Can Özgür ve Dr. Öğr. Üyesi Farzanah Doulatabadi'ye,

Doktora eğitimim boyunca nazik desteklerini esirgemeyen Dr. Fatih Doğru ve arkadaşlarım Dr. Eyyüp Acar, Dr. Duygu Kamacı Gencer ile Dr. Ezgi Aslan'a,

Son olarak zorlu eğitim dönemim boyunca anlayışlarıyla beni destekleyen eşim Çiğdem ile sevgili çocuklarım Kerem ve Neva'ya çok teşekkür ederim.

Halim BİLGİN

Ağustos 2019 – Eskişehir

GİRİŞ

Bu çalışmada Hüseyin Remzi (Altınbilek) tarafından hazırlanan Lügat-i Remzi (LR) adlı iki ciltlik sözlüğün birinci cildinin çeviriyazısı yapılmış ve eserde bulunan yapılar, kullanıcı–sözlük ilişkisi bağlamında işlevleri açısından sözlükbilimsel incelemeye tabi tutulmuştur.

LR, 1888 (H. 1305) yılında genel kullanıcıya yönelik olarak hazırlanmış, *tek dilli* (monolingual) bir *ansiklopedik sözlük*tür. Tıp, bitkibilim ve fıkıh gibi pek çok alana ait terim içermesi bakımından dönemindeki diğer sözlüklerden ayrılan bu eserin, bugüne kadar çeviriyazıya aktarılmamış olması ve geniş kapsamlı bir çalışmaya konu olmaması bir eksikliktir. Oldukça uzun bir geçmişe sahip olan Türk sözlükçülük tarihi boyunca hazırlanan diğer sözlüklerle ilgili bugüne kadar yapılan çalışmalar sözlüklerde bulunan sözvarlığı, kullanılan dilin dilbilgisel özellikleri ve onların Türk sözlükçülüğündeki önemini ortaya çıkarmaya odaklanmıştır. Türk dili açısından çok değerli olan bu çalışmalara, sözlükleri yapı açısından inceleyen sözlükbilimsel çalışmaların da artık katılması gerekmektedir. Sözlüğü, dili taşıyan bir araç olarak değil de kendine özgü yapısı olan bir başvuru kaynağı olarak ele alan ikinci türden çalışmalar, sözlükbilimsel kavrayışı derinleştirerek hem tarihî sözlükleri daha iyi tanımayı sağlar hem de gelecekte hazırlanacak sözlükler için kuramsal bir çerçeve sunar. Sözlüğün dâhil olduğu türden kaynaklanan özellikleri, gerek sözlüğün hazırlanma gerekse incelenme süreçlerinde dikkatle göz önünde bulundurulmalıdır. Bu çalışmada uygulanacak sözlükbilimsel inceleme yöntemi de LR'nin tipolojik özellikleriyle ilişkilidir. Başka sözlüklere birebir uyması beklenemez. Aşağıda, araştırmanın amacı, önemi, yöntemi ve sınırlılıkları hakkında bilgi verilecektir.

ARAŞTIRMANIN AMACI

Bu çalışmanın birinci amacı, Hüseyin Remzi (Altınbilek) tarafından 1888 yılında yayımlanan Lügat-i Remzi adlı iki ciltlik sözlüğün birinci cildinin çeviriyazısını yaparak özellikle *sözlükbilimi* (lexicography) araştırmacılarının sözlüğe kolaylıkla ulaşmasını sağlamaktır. İkinci amacı, bu sözlükte bulunan yapıları; kullanıcı–sözlük ilişkisi bağlamında, işlevleri açısından inceleyerek tarihi Türkçe sözlükler üzerine yapılacak *kuramsal sözlükbilimi* (metalexigraphy) çalışmalarına katkı sunmaktır.

ARAŞTIRMANIN ÖNEMİ

Bu çalışma için LR'nin tercih edilmesinin sebebi, sözlüğün içeriğiyle daha önce başka araştırmacıların da dikkatini çekmiş olmasıdır.

Birinci'ye göre Hüseyin Remzi, Redhouse'dan sonra maddebaşlarını metinlerde geçtikleri şekilde yani sözcükbiçim olarak sözlüğüne alan ikinci sözlükçüdür. Bu, özellikle Arapçayı iyi derece bilmeyen Türk okuyucusu açısından Türk sözlükçülüğünde bir kırılma noktası teşkil etmiştir. Ayrıca içerdiği çeşitli alanlara ait terimlerle ilk defa fen bilimlerine bilinçli ve dikkatli bir şekilde yer veren bir sözlük ortaya çıkmıştır. Ayrıca sözlükten yararlanmayı kolaylaştırmak amacıyla her sayfanın üstüne, o sayfada bulunan ilk *maddebaşının* (headword) ilk üç harfini yazması da o dönem için yeni bir yöntem olarak dikkat çekmektedir (2007: 66).

Yavuzarslan (2009: 150), LR'yi içerdiği terim bilgisiyle edebiyat, tıp, fıkıh gibi Osmanlı Türkçesiyle yazılmış eserleri çözümlemede oldukça yarar sağlayacak bir kaynak olarak nitelemekte ve LR'nin kendisinden önce hazırlanan Müntehabât-ı Lügat-i Osmâniyye ve Tercümânü'l-Lügat gibi sözlüklerin sözvarlığını en az üçte bir oranında artırdığına dikkat çekmektedir.

Bu dikkat çekici özelliklerine rağmen şimdiye kadar kapsamlı bir çalışmaya konu olmayan LR, ilk kez ayrıntılı bir çalışmaya konu olmuştur. Arap alfabesiyle yazılan tarihî sözlüklerin, çeviriyazıya aktararak araştırmacıların kullanımına sunulmasının ne kadar önemli olduğu bilinmektedir. Varlık sebebi, dil kullanıcılarına fayda sağlamak olan sözlüklerin, artık kullanılmayan bir alfabeye yazıldıkları için kütüphanelere hapsedilmesi hiç kimse tarafından onaylanamaz. LR'yi çeviriyazıya aktarıp araştırmacıların kullanımına sunmak, tarihî bir sözlüğü kullanıcılarıyla buluşturmak demektir.

Bu araştırma, tarihî bir eseri araştırmacıların kullanımına sunmanın yanı sıra Türk *sözlükbilimine* kuramsal bir inceleme örneği de sunacaktır. Dünyada on yıllardan beri devam eden kuramsal sözlükbilimi çalışmaları, basılı sözlükleri aşp elektronik sözlükler için kuramsal çerçeve arayışına girmişken bizde kuramsal çalışmalar yeni yeni ortaya konmaya başlamıştır. Sahip olduğumuz zengin tarihî sözlük mirası göz önünde bulundurulduğunda da basılı sözlükler için yapılması gereken daha çok işin olduğu açıktır.

ARAŞTIRMANIN YÖNTEMİ

Bu araştırmada, her biri ayrı bir yöntem gerektiren iki ayrı çalışma yapılmıştır. İlk çalışma, LR'nin çeviriyazıya aktarılmasıdır. İkinci çalışma da eserin sözlükbilimsel incelemesidir. Aşağıda bunlarla ilgili yöntem ve ilkeler açıklanmıştır.

LR için Oluşturulan Veri Tablosunun Özellikleri

Son yıllarda bilgi araçlarının dijitalleşmesi, *sözlükbilimi* teori ve uygulamalarını da etkilemiştir. Bunun bir sonucu olarak basılı sözlükler yerini yavaş yavaş elektronoik sözlüklere bırakmaktadır. Dünyada, elektronik sözlüklerin çoğunlukla yeni baştan oluşturulduğu görülürken ülkemizde basılı sözlüklerin yeniden yapılandırılmadan elektronik ortama aktarıldığı görülmektedir.

Bu çalışmayla ortaya çıkan çeviriyazılı metnin kaydedileceği ortam seçilirken elektronik sözlüklerin giderek basılı sözlüklerin yerini aldığı gerçeği göz önünde bulunduruldu. Büyük emeklerle okunan tarihî metinlerin daha sonra başka çalışmalarda da kullanılabilmesi için elektronik ortamda ve kolay erişilebilir olması gerekmektedir. Bu nedenle metin, Excel'de oluşturulan veri tablosuna kolay erişilebilir bir şekilde yapılandırılarak aktarıldı.

Metin, veri tablosuna (bk. Tablo 1) aktarılırken *sözlük hazırlayıcısının* (dictionary compiler) *bütüncül yapıda* (macrostructure) bilgileri yerleştirdiği sıra korundu. Sözlükte yer alan *parçacıl yapılar* (microstructure), Hartmann ve James'in (2002: 94) *parçacıl yapı* maddesinden yararlanılarak türlerine göre ayrıştırılıp 10 sütun ve 21.182 satırdan oluşan tabloya kaydedildi. LR'deki *parçacıl yapılar*da tespit edilen şu *bilgi türleri* (information category) için birer sütun oluşturuldu: *sayfa numarası*, *sıra numarası*, *maddebaşı*, *Arap harfli yazım bilgisi* (orthography), *köken bilgisi* (etymology), *karşılaştırma bilgisi*, *tanım* (definition), *dilbilgisel bilgi* (grammatical information), *kullanım bilgisi* (usage information) ve *görsel bilgisi*. Aşağıda bu sütunların her birindeki bilgi türü hakkında bilgi verilmiştir:

Sayfa numarası: *Maddebaşının*, LR'nin asıl metninde bulunduğu sayfa numarasını göstermektedir.

Sıra numarası: *Maddebaşının bütüncül yapıdaki* sırasını göstermektedir ve aynı zamanda ID (identity/kimlik) numarasıdır. Sözlükbilimsel veri tabanlarında,

maddebaşını, anlamları ve *çapraz gönderim*de (cross-reference) bulunduğu maddebaşlarıyla ilişkilendirmek için gereklidir.

Maddebaşı: Arap harfli *maddebaşının* çeviriyazıya aktarılmış şeklidir.

Arap harfli yazım bilgisi: *Maddebaşının* LR'deki orijinal yazımını göstermektedir.

Köken bilgisi: *Maddebaşının* hangi dilden Türkçeye geçtiği hakkında LR'de kaydedilen bilgiyi göstermektedir.

Karşılaştırma: Hüseyin Remzi, sözlükte yer verdiği her *maddebaşı* için, “*”, “•”, “.:” işaretlerini kullanarak karşılaştırma bilgisi vermiştir. Bunlar hakkında ileride (2.3.1) bilgi verilecektir.

Tanım: *Tanım* bilgisini içermektedir.

Dilbilgisel bilgi: Metinde, *tanım* içinde geçen *dilbilgisel bilginin* türü incelemede kullanılmak üzere buraya kaydedilmiştir.

Kullanım etiketi: Terim anlamına sahip maddebaşlarına ait *tanımın* içinde “ıstılah” sözcüğünün kısaltması olan “اص” şeklinde bir *kullanım etiketine* (usage label) yer verilmiştir. Bunlar, bu sütunda “+” işareti ile gösterilmiştir.

Görsel bilgisi: LR'de 245 görsel yer almaktadır. Bu görseller, şimdilik veri tablosuna kaydedilmemiştir. Bunlara *çapraz gönderim* içeren maddeler, bu sütunda “+” ile gösterilmiştir. Böylece gerektiğinde hızlıca erişmek mümkün olacaktır.

LR'nin *bütüncül yapısında* yer alan maddebaşları veri tablosuna, metindeki alfabetik sıralarına göre kaydedildi.

LR'nin çeviriyazısını kaydetmek için oluşturulan bu veri tablosunun sağladığı yararlar şöyle sıralanabilir:

- i. Excell tablolarının sahip olduğu filtreleme özelliği kullanılarak, istenen bilgiye hızlıca erişilebilir. Örneğin, LR'de görsel içeren maddeler, tıp terimlerini içeren maddeler veya Farsça kökenli maddeler seçilip bir arada görülebilecek ve veri tablosundan çekilip başka dosyalara aktarılabilir.

- ii. Excell tablolarındaki bilgiler, düzenlendiği şekliyle buradan alınıp sözlükbilimsel veri tabanı programlarına aktırabilir. Bu da sözlüğün elektronik ortamda yayınlanabilmesi için gereklidir.

Aşağıda (Kesit 1) LR'deki *parçacıl yapıların*, sözlüğün *bütüncül yapısında* yerleştirildikleri orijinal düzen gösterilmiştir.

Kesit 1: LR'nin bütüncül yapısı

Kesit 1'deki sayfada yer alan maddelerden bir kısmının veri tablosundaki düzeni aşağıda (Tablo 1) gösterilmiştir. "ibre" maddesinde terim bilgisi, "ibrīc" ve "ibrīk" maddelerinde de görsel bilgisinin kaydedildiği görülmektedir.

Tablo 1: LR için hazırlanan veri tablosu örneği

Sayfa No (s.)	Sıra No (ID)	Maddebaşı (MB)	Arap Harfli Yazım (AHY)	Köken Bilgisi (Kök.)	Karşılaştırma Bilgisi (KAB)	Tanım (Tan.)	Dilbilgisel Bilgi (DB)	Kullanım Etiketi (KE)	Görsel (Gör.)
6	129	ibre	إِبْرَة	Ar.	∴	İğne denilen dikiş aleti ki sūzân dahi denilir ve kıblentümadaki mıknatıslı akrep ki kıblenüma şeklinde, bu kıta gösterilmiştir; nebatat ıstılâhâtından olup esnâ-yı ilkâhta gubâr-ı tal'ı mebizde isal eden bir kıt'a-i uzv-ı te'nistir ki görülmek için mebiz kelimesine bakıla.		Nebatat	
6	130	ebred	أَبْرَدٌ	Ar.	•	Ziyade soğuk olan.			
6	131	ebreş	أَبْرَشٌ	Ar.	•	Hurda hurda alaca benekli at yahut beygir.			
6	132	ibrişim	إِبْرِشِيمٌ		•	Harirden masnu bir nev iplik.			
6	133	âbrü	أَبْرُو	Far.	•	Yüz aklığı, ırz-ı tâm ve namus.			
6	134	ebrü	أَبْرُو	Far.	•	Kaş, hâcib.			
6	135	ebruvân	أَبْرُوَانٌ	Far.	•	Ebrûlar, kaşlar.			
6	136	ebrü-yi şanem	أَبْرُوِي صَنْمٌ	Far.	•	Kankurutan otu.			
6	137	ibrîc	إِبْرِجٌ	Ar.	*	Yayık ki bunun vasıtasıyla sütün içindeki tereyağını döne döne tefrik ederler, anadolu ve rumeli'de bu husus için müstamel alet budur.			+
6	138	ibrîz	إِبْرِزٌ	Ar.	•	Halis altın, zer-i halis.			

LR’de Uygulanan Çeviriyazı İlkeleri

- i. Maddebaşları, Türkoloji çalışmalarında genel kabul gören çeviriyazı kuralları uygulanarak tam çeviriyazıya aktarıldı.

Örnek: *inşirāḥ* (انشراح), *inşifāk* (انصفاق), *indibāġ* (اندباغ).

- ii. LR 1888 (H. 1305) yılında yayımlandığı için dili, Türkiye Türkçesi olarak kabul edilerek maddebaşları ile ilgili verilen *tanım* ve açıklamalar, TDK’nin yazım kurallarına göre çeviriyazıya aktarıldı. YK’de¹ yer alan Arapça ve Farsça sözcük ve tamlamaların Türk diline mal olduğu kabul edilerek bunların çeviriyazıya aktarılmasında bu kılavuzda tercih edilen biçimleri kullanıldı:

Örnek: *debagat* (دباغت), *tagayyür* (تغير), *varidat* (واردات), *intihap* (انتخاب), *cüzi* (جوزئي), *hasılıkelam* (حاصل كلام), *bilcümle* (بالجملة), *gayrimümkün* (غير ممكن), *neşvünema* (نشو و نما), *safderun* (صافدرون), *methüsenâ* (مدح و ثنا).

- iii. YK’de yer almayan Arapça ve Farsça sözcükler ve tamlamalar ile bu tamlamalarda yer alan sözcükler çeviriyazıya aktarılırken uzun ünlüler, ayın ve hemzeler alanda geçerli olan işaretlerle gösterilmiştir:

Örnek: *tatvîl* (تطويل), *mütelâşî* (متلاشى), *mukaddime-i kelâm* (مقدمة كلام), *mizâc-ı beden* (مزاج بدن), *dâr-ı bevâr* (دار بوار), *gayr-ı mağrûs* (غير مغروس), *mevâdd-ı gızâ’iyye* (مواد غذائية).

- iv. Türkçe sözcüklerin çeviriyazımında da aynı yol izlendi. Metinde Türkçenin eski dönemlerindeki kullanımına uygun olarak yazılan Türkçe sözcükler, YK’de yer alıyorsa bu şekilde yazılmaları imla kalıplaşması olarak değerlendirilip YK’de yer alan şekillerine uygun olarak çeviriyazıya aktarıldı:

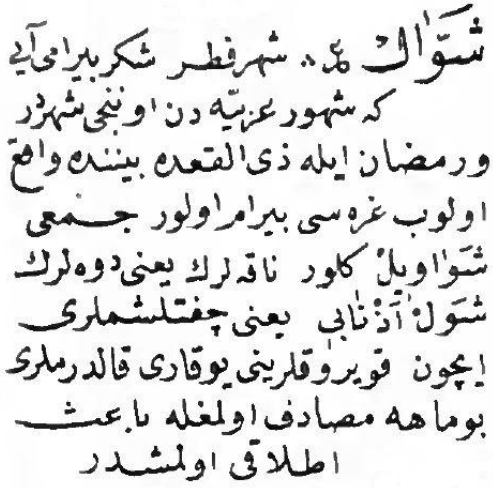
Örnek: *kimse* (كمنه), *vuruşmak* (اورشماق), *kılıç* (قلنج), *bilezik* (بيلكوزك), *solucan* (صوغلجان), *hıçkırık* (انجقراق), *ekmek* (اتمك), *hangi* (قنغى).

- v. Metinde geçen, bilgisayarda yazılması mümkün olmayan işaretler, çeviriyazılı metinde ayraç içine alınan soru işaretiyle gösterildi.

¹ Bu çalışmada, “YK” ile TDK’nin resmî internet sitesi olan www.tdk.gov.tr’de yer alan çevirimiçi yazım kılavuzu kastedilmektedir.

vi. LR’de noktalama işaretleri kullanılmadığı halde *tanım* ve açıklamaların kolay anlaşılmasını sağlamak için çeviriyazılı metinde gerekli noktalama işaretleri kullanıldı (bk. Kesit 2).

Kesit 2: Çeviriyazılı madde örneği

<p>Şevvâl: Ar. ∴ Şehr-i fitr, şeker bayramı ayı ki şühûr-ı Arabiyyeden onuncu şehrdir ve ramazan ile zilkade beyninde vaki olup guresi bayram olur; cemi, şevâvîl gelir, nâkaların yani develerin şevl-i eznâbı, yani çiftleşmeleri için kuyruklarını yukarı kaldırmaları, bu maha müsadif olmakla bâ’is-i itlâk olmuştur.</p>	 <p>شَوَّالٌ مَدَّةٌ شَهْرُ فِطْرِ شُكْرِ بَرَاءِ آدِي كَمَا شَهْرُ عَزْبِيَّةِ دَنِ اَوْنَبِي شَهْرُ وَرَمَضَانَ اِيْلَهُ ذِي الْقَعْدَةِ بَيْنَهُمَا وَاقِعٌ اَوَّلُ بَعْزِهِ سِي بَرَامِ اَوَّلُورِ جَمْعِي شَوَّ اَوَّلُ كَلُورِ نَا قَدْرُكُ يَعْنِي دَوَّهْ لَرُكُ شَوَّلُ اَذْنَابِي يَعْنِي چِفْتَلِشْمَلَرِي اِيچُون قَوِيرو قَلَرِي نِي يوقَارِي قَالِدَر مَلَرِي بوماهه مصادف اولغله باعش اطلاقی اولمشدر</p>
---	--

Sözlükbilimsel İnceleme Yöntemi

Günümüze kadar pek çok Türkçe sözlük yazılmış ve bunlar üzerine pek çok çalışma yapılmıştır. Ancak bunlar, çoğunlukla sözlüklerin yazıldığı dönemin dil özelliklerini ortaya çıkarmaya çalışan dilbilimsel incelemeler olup ele alınan eserin sözlük tarihindeki yeri, önemi ve içerdiği sözvarlığını ortaya çıkarmaya yöneliktir. Dil araştırmaları açısından çok önemli olan bu konular, günümüzde bağımsız bir disiplin olarak kabul edilen *sözlükbiliminin* (bk. Wiegand, 1998: 33; Tarp, 2000: 192; Hartmann ve James, 1998; Bergenholtz ve Tarp, 2005) öncelikli konuları değildir. Bu çalışmanın temel amacı da LR’nin yazıldığı dönemin dil özellikleri ve içerdiği sözvarlığının zenginliğini ortaya koymak değildir. LR, bu çalışmada sözlükbilimsel incelemeye tabi tutulup bir sözlük olarak içerdiği sözlüksel yapılar ortaya çıkarılacak; işlevleri, kullanıcı ve sözlük ilişkisi bağlamında açıklanmaya çalışılacaktır.

Çalışmada kullanıcı ve sözlük ilişkisinin merkeze alınmasının sebebi, *kuramsal sözlükbilimi* çalışmalarının kullanıcılara ve onların gereksinimlerine odaklanmasıdır.

Belirli kullanıcı tipinin belirli gereksinimlerinin, kuramsal ve *uygulamalı sözlükbilimi* (practical lexicography) çalışmalarının temelinde olması gerektiğini savunan ilk *sözlükbilimci*ler (lexicographer), *İşlevsel Sözlükbilimi Kuramı*'nın (Function Theory of Lexicography) öncüleri olan Bergenholtz ve Tarp'tır (2002, 2003, 2004). Bu iki *sözlükbilimci*, sürekli değişen kullanıcı gereksinimlerini tam olarak belirleyecek analizlerin yapılabilmesi ve bu gereksinimleri tam olarak giderecek sözlüklerin üretilebilmesi için kuramsal ve *uygulamalı sözlükbilimi*yle ilgili ileri sürülen düşüncelerin de sürekli yenilenmesi gerektiğini savunur (Fuertes-Olivera ve Tarp: 2011, 142).

Sözlüğün, *sözlük hazırlayıcısı* ve kullanıcısı arasında geçerli olan bir iletişim sistemi olarak tanımlanabileceğini söyleyen Yong ve Peng (2007: 83) de kullanıcının rolüne dikkat çeker. Aslında, sözlüklerin önsözlerinde yüzyıllardan beri kullanıcılara ve gereksinimlerine atıfta bulunmaktadır, ancak *İşlevsel Sözlükbilimi Kuramı*, bunları sözlükbilimsel araştırmaların merkezine alarak hakkını teslim etmiştir (Gouws, 2007: 78).

Boz'a göre de sözlükler, hazırlanma ve kullanılma süreçlerinden dolayı hazırlayıcıları ve kullanıcılarıyla sürekli bir iletişim içerisindedir. Sözlükler, hazırlayıcı ve kullanıcılarından bağımsız düşünülemez, sözlüklerin hazırlanma ve kullanım süreçleri dolayısıyla sürekli bir ilişki içerisindedir ve sözlükbilimsel araştırmaların amacı sözlüğün hedef kitlesi olan kullanıcının profilini belirlemek ve kullanıcı ihtiyaçlarını tespit etmektir (2015: 41-43).

Kullanıcı ve sözlük ilişkisi üzerine yukarıda aktarılan görüşler, sözlüklerin kullanıcı gereksinimlerini karşılayacak şekilde hazırlanması gerektiği noktasında birleşmektedir. Fakat tarihî bir sözlük üzerine yapılan bir incelemede bu ilişkinin daha farklı ele alınması gerekmektedir.

Bu çalışmada, kullanıcı ve sözlük ilişkisi her iki açıdan belirleyici olacaktır:

- i. Sözlükte bulunan yapıların işlevi, kullanıcı ve sözlük ilişkisi bağlamında açıklanacaktır.
- ii. Çeviriyazılı metnin hedef kitlesinin, bugün için tarihî sözlükler ve Türk dili üzerine çalışan araştırmacılar olduğu düşünülerek metnin kaydedildiği veri tablosu onların gereksinim duydukları bilgilere hızlıca erişmesini sağlayacak şekilde yapılandırılmıştır. Örneğin, LR’de geçen tıp terimlerini görmek isteyen bir kullanıcı, tıp terimlerini filtreleyip sadece onları görebilecektir.

LR’deki yapıları tespit etmek için öncelikle Hartmann ve James (2002) ve Burkhanov’un (1998) hazırladığı sözlüklerde yapılarla ilgili bulunan maddelerden yararlanılmıştır. Sözlükbilimsel incelemede hangi yapıların, nasıl ele alınacağına karar verilirken de Svensén (2009), Wiegand (2013), Yong ve Peng’den (2007) yararlanılmıştır.

Aslan’ın (2017a), “Eser-i Şevket: Sözlükbilimsel İnceleme, Metin, Dizin” başlıklı tezi, tarihî bir sözlüğü sözlükbilimsel yöntemle inceleyen Türkçe ilk doktora tezlerinden biri olduğu için yöntem belirleme aşamasında yararlanılan kaynaklardan biridir. Acar’ın (2019) *Tercümânü’l-Lügat* adlı tarihî sözlüğü, benzer bir sözlükbilimsel yöntemle temel yapı ve işlevleri açısından inceleyen doktora çalışması da yöntem belirlerken başvurulan kaynaklardan biridir.

Yukarıda anılan çalışmaların hepsi, türü ne olursa olsun bütün sözlüklerin belirli temel yapıları olduğu konusunda hemfikir görünmektedir. Çalışmanın ikinci bölümünde LR’deki yapılar, bu temel yapılara göre incelenmiştir.

1. BÖLÜM

YAZAR VE ESERLERİ

1.1. Hüseyin Remzi (Altınbilek)

1.1.1. Hayatı

Hüseyin Remzi, 1853 (H. 1270) yılında bugün Romanya sınırları içinde bulunan Tulcea'da (Tolca/Tulça) doğdu. Babası ticaretle uğraşan İsmail Efendi, annesi Emine Hanım'dır. Küçük yaşta İstanbul'a geldiği anlaşılan Hüseyin Remzi'nin bütün eğitim ve iş hayatı bu şehirde geçmiştir. Orta öğrenimini Davutpaşa Rüstiyesinde tamamladı, ardından iki yıl Orman Mektebine devam ettiyse de mezun olmadan ayrılıp Mekteb-i Tıbbiyye-i Mülkiyyeye geçti. Buradan 1880 yılında, 27 yaşında mezun oldu. Ancak arşivlerde doktorluk mesleğini icra ettiğine dair herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Daha sonra Mekteb-i Hukuka girerek 1886'da buradan mezun olmuştur. Ancak hukuk alanında çalıştığına dair de herhangi bir kayıt bulunmamaktadır. Zaten her iki okuldan mezun olduğunda, küçük yaşta Maliye Muhasebesi Perakende Kalemine mülâzemetle başladığı memuriyet hayatına devam ediyordu (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 56-57; Pakalın, 2008: 108).

II. Meşrutiyet'ten sonra imtiyaz sahibi ve başmuharriri olduğu Mikyâs-ı Şerîat gazetesinin "Ahâlî-i İslâmiyye'nin hissiyyât-ı taassubkârânelerini galeyana getirecek sûrette neşriyatta bulunduğu" gerekçesiyle Birinci Dîvân-ı Harb-i Örfî'de yargılanarak 26 Mayıs 1909 tarihinde memuriyetle ilişkisi kesildi ve müebbet kürek cezasına çarptırılarak Rodos'taki hapisaneye gönderildi. Yaklaşık üç yıl sonra 27 Nisan 1912'de, Sultan Mehmed Reşad'ın cülûs yıl dönümü vesilesiyle çıkan afla hapisten çıkıp İstanbul'a döndüyse de bir daha memuriyete başlatılmadı ve 2 Şubat 1913'te emekliye sevk edildi (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 57).

1880 yılında Necip Paşa'nın kızı Fatma Nazime Hanım'la evlenen Hüseyin Remzi'nin Mehmed Fâtih ve Ömer Alâeddin adında iki oğlu olmuş, soyadı kanunu çıkınca da Altınbilek soyadını almıştır. Arapça, Farsça ve Fransızca bilen Hüseyin Remzi 9 Aralık 1936 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 55-56).

1.1.2. Eserleri

1887 yılında Beyazıt'ta Kökçüler Kapısı'nda bulunan Hacı İzzet Efendi Matbaasını devralan Hüseyin Remzi burayı yirmi yıl kadar işletti. Bu matbaada taşbaskı yaptığı devlet kayıtlarıyla sabit olup bir iki risâle dışında hep kendi kitaplarını basmıştır. Bastığı eserlerin kalıplarını da kendi el yazısıyla hazırlamıştır (Birinci, 2007: 59).

Hüseyin Remzi'nin eserleri, Mekteb-i Tıbbiyye-i Şâhâne muallimlerinden Miralay Hüseyin Remzi Bey (ö. 1898) ve Dârüşşafaka mezunu Hüseyin Remzi Bey'in (ö. 1925) eserleriyle karıştırılmaktadır (Akgün, 2016: 571).

1.1.2.1. Münşe'âtü'l-Etfâl

Hüseyin Remzi, Münşeâtü'l-ETFÂL (İstanbul 1287, 64 sayfa, taşbaskı) adlı eseri henüz on yedi yaşında, Mektubî-i Maliye Rumeli Odası hulefâsı iken yazmıştır. İmzasından taşbaskı kalıbını bizzat kendisinin hazırladığı anlaşılan bu eserde mektuplaşma, mevlit, nikâh, düğün, ziyafet, sünnet ve iftara davet örnekleri, ayrıca mektep çocuklarına faydalı bazı bilgiler yer almakta, sonunda "Risâle-i Ahlâk" kısmı bulunmaktadır (Akgün, 2016: 571; Birinci, 2007: 59).

1.1.2.2. Nuhbetü'l-Münşe'ât

Nuhbetü'l-münşe'ât (İstanbul 1292, 95 sayfa, taşbaskı) adlı eser, maliyeye dair çeşitli yazışma örneklerini içermektedir (Akgün, 2016: 571).

1.1.2.3. İlmihâl-i Tıbbî

İlmihâl-i Tıbbî (İstanbul 1305, 88 sayfa) adlı bu eser; abdest, namaz ve oruç gibi İslami vecibelerin insan vücuduna tıpça tespit edilen faydaları ile şarap içmek, zina etmek, livata gibi İslamın yasakladığı eylemlerin insan vücuduna tıpça tespit edilen zararlarını göstermek amacıyla yazılmıştır (Birinci, 2007: 60; Akgün, 2016: 571).

1.1.2.4. Lügât-ı Ecnebiyye ilaveli Lügât-i Osmâniyye

Bu eser, rüşdiye mekteplerinde okuyan öğrencilere yönelik olarak cepte taşınacak boyutta hazırlanmış ve ilk defa 1880’de Hüseyin Remzi’nin hattıyla taşbaskı olarak basılmıştır. Defalarca basılan bu eser daha sonra başka hattatlar tarafından da baskıya hazırlandığı için günümüze ulaşan nüshalardan hangilerinin Hüseyin Remzi’nin hattıyla yazıldığı bilinmemektedir (Akgün, 2016: 571).

1.1.2.5. Mikyâs-ı Şerîat Mecmuası

II. Meşrutiyet’in ilânıyla birlikte son kez yayıncılık hayatına dönen Hüseyin Remzi, Mikyâs-ı Şerîat adıyla yine kendi hattıyla ve kendi matbaasında taşbaskı usulüyle 8 Ekim 1908 – 29 Nisan 1909 tarihleri arasında her perşembe yayımladığı bu mecmuayı 30 sayı yayımlayabilmiştir. Mecmuada genel olarak Meşrutiyet’i savunan dinî içerikli yazılar yayımlanmıştır. 22 Nisan 1909 tarihinde İnkîşâf-ı Hakâyık başlığıyla yayımlanan yazıdan dolayı “ahâlî-i İslâmiyye’nin hissiyyât-ı taassubkârâneelerini galeyana getirecek sûrette neşriyatta bulunduğu” gerekçesiyle Birinci Dîvân-ı Harb-i Örfî’de yargılanarak 26 Mayıs 1909 tarihinde memuriyetle ilişiği kesildi ve müebbet kürek cezasına çarptırılarak Rodos’taki hapisaneyeye gönderildi (Birinci, 2007: 61; Akgün, 2016: 571).

1.1.2.6. Takvîm-i Remzi

Bugünkü ajandalara benzeyen Takvîm-i Remzi; bir sayfasında namaz vakitleri, diğer sayfasında o ay içinde gerçekleşmiş önemli olayların tarihinin yer aldığı bir sütunla kişisel notların yazılabileceği kısımları olan, toplam 64 sayfadan meydana gelmektedir. İlk baskısı 18 Receb 1306 – 30 Receb 1307 (20 Mart 1889 – 21 Mart 1890) tarihlerini içeren takvimden bugün kütüphanelerde mevcut olan sonuncusu 22 Mart 1900 – 24 Mart 1901 tarihlerini taşımakta ve üzerinde “on ikinci sene” ibaresi yer almaktadır (Akgün, 2016: 572).

1.1.2.7. Lügat-i Remzi

Hüseyin Remzi'nin 1888 (H. 1305) yılında, kendi hattıyla yazarak Matbaa-i Hüseyin Remzi adlı kendi matbaasında taşbaskı olarak bastığı iki ciltlik bir sözlüktür.

Bu çalışma için yapılan incelemeye göre birinci cilt, mukaddimeyle birlikte 8+907 sayfadır. İkinci cilt, 1040 sayfadır. 20x12 cm ebadında basılan sözlüğün her sayfası iki sütun olarak düzenlenmiştir. Sözlükte yer alan maddeler alfabetik olarak düzenlenmiş olup her madde, satır başından başlamaktadır. Maddebaşları ve alt maddebaşları harekeli, *tanım* ve açıklamalar harekesizdir. Bu çalışmaya konu olan birinci ciltte toplam 21.181 *maddebaşı* bulunmaktadır. Bunların 16.313'ü Arapça, 4183'ü Farsça, 647'si biri Arapça biri Farsça sözcükten oluşan tamlama şeklinde olup maddebaşlarının sadece 38'i Türkçe kökenlidir. İkinci ciltte de tahminen 20.000 civarında madde vardır.

Topaloğlu ve Kaçalın'e göre Hüseyin Remzi âdeta bir Osmanlı Türkçesi sözlüğü hazırladığını unutarak Arapça ve Farsçada bile nadiren kullanılan “yakası açılmadık” birçok sözcüğü eserine doldurmuş ve sözcüklerin önce bu dillerdeki asıl anlamlarını kaydetmiş ardından diğer anlamlarını sıralamıştır. Toplamda 60.000 civarında *maddebaşı* içeren LR'deki sözcükler, kullanıma göre bir ayıklanmaya tabi tutulsa *maddebaşı* sayısının yarıya kadar ineceği söylenebilir (2009: 409-410).

Birinci'ye (2018: 18-24) göre ise LR'nin hak ettiği ilgiyi gördüğünü ve daha sonraki sözlük çalışmalarında yeterince değerlendirildiğini söylemek mümkün görünmemektedir. Örneğin Mustafa Nihat Özön, *Büyük Osmanlıca-Türkçe Sözlük*'te bu sözlüğün sadece mektepler için basılmış ilk nüshasını kullanmıştır; Ferit Devellioğlu'nun *Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lügat*'i, İsmail Parlatur'ın *Osmanlı Türkçesi Sözlüğü* ve Yaşar Çağbayır'ın *Ötüken Türkçe Sözlük*'ü gibi sözlüklerin kaynaklar listesinde de LR'nin bulunmamasını anlamak zor ve acıklı bir durumdur. İlhan Ayverdi'nin *Misalli Türkçe Sözlük*'ünde ise mehaaz olarak kullanıldığı görülmektedir.

Meral Türkmenoğlu, LR'nin XIX. yüzyıldan itibaren yazılan Türkçe sözlükler arasındaki ilk resimli sözlük olduğunu belirtmektedir (2019: 19).

Sadece bir kere basılan LR'nin yurt dışı ve yurt içindeki pek çok kütüphanede nüshaları bulunmaktadır. İkinci bir baskısı olmadığından bütün nüshaları hakkında tek tek bilgi vermek yerine aşağıda bazı nüshalarıyla ilgili kütüphane kayıtlarına yer verilmiştir.

i. İSAM Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı : Lugat-i Remzi
Yazar Adı : Hüseyin Remzi
Demirbaş Numarası : 145285
Yayın Yeri ve Yılı : İstanbul, 1305
Basım Bilgisi : Matbaa-i Hüseyin Remzi
Fiziksel Niteleme : 907 sayfa, 20 cm.
Dili : Osmanlıca

ii. Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi Nüshası (1. cilt)

Eser Adı : Lügat-i Remzi
Yazar Adı : Hüseyin Remzi (Altınbilek)
Yer Numarası : A.IV/8927-1
Yayın Yeri ve Yılı : İstanbul, 1305 (1888)
Basım Bilgisi : Matbaa-i Hüseyin Remzi
Materyal Türü : Nadir Eserler

iii. Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi Nüshası (2. cilt)

Eser Adı : Lügat-i Remzi
Yazar Adı : Hüseyin Remzi (Altınbilek)
Yer Numarası : A.IV/8927-2
Yayın Yeri ve Yılı : İstanbul, 1305 (1888)

Basım Bilgisi : Matbaa-i Hüseyin Remzi
Materyal Türü : Nadir Eserler

iv. Türk Dil Kurumu Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı : Lugat-ı Remzi
Yazar Adı : Hüseyin Remzi
Yer Numarası : Sözl.AN/181
Yayın Bilgisi : İstanbul, 1305
Fiziksel Tanımlama : 2 c.; 19 cm.
Demirbaş Numarası : SA00658, SA00659
Materyal Türü : Nadir Eser

v. Ankara Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı : Lügat-i Remzi
Yazar Adı : Hüseyin Remzi
Demirbaş Kodu : DTC204906
Yayın Yılı : 1889
Fiziksel Niteleme : 8, 907 s.: res.; 20 cm.
Yerel Yer Numarası : 5820 A. İNAN

vi. Millî Kütüphane Nüshası

Eser Adı : Lugat-i Remzi
Yazar Adı : Hüseyin Remzi / (es-Seyyid) Hüseyin Remzi
Demirbaş Numarası : 825370
Yayın Yeri ve Yılı : İstanbul, 1305

Basım Bilgisi : Matbaa-i Hüseyin Remzi
Fiziksel Niteleme : 8, 907 sayfa, 24 cm.
Dili : Metin Türkçe, Arap alfabesi
Yerel Yer Numarası : EHT 1947 A 46/c.1

vii. Dokuz Eylül Üniversitesi Kütüphanesi Nüshası

Eser Adı : Lügat-i Remzi
Yazar Adı : Hüseyin Remzi
Basım Bilgisi : Matbaa-i Amire, 1305
Fiziksel Niteleme : 907 sayfa
Dili : Metin Türkçe, Arap alfabesi
Bulunduğu Yer : İlahiyat Fakültesi Kitap Salonu, M/419.3/Hüs/1305/
/1271 k1

Araştırmamıza göre hicri 1305 yılında basılan LR'nin daha sonra hiç baskısı yapılmamıştır. 2018 yılında, Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı Yayınları, LR'nin Ali Birinci tarafından yayına hazırlanan tıpkıbasımını basmıştır. Ali Birinci, iki cilt halinde yayına hazırladığı eserin başına Hüseyin Remzi'nin hayatı hakkında ayrıntılı bilgiler içeren bir inceleme bölümü de eklemiştir.²

² Ali Birinci, *Lügat-i Remzî (İnceleme-Tıpkıbasım)*, Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı Yayınları, İstanbul, 2018.

2. BÖLÜM

SÖZLÜKBİLİMSEL İNCELEME

2.1. Sözlüğün Türü

Sözlük verisinin nasıl derleneceği, ne şekilde bir araya getirilip sunulacağı ile sözlükbilimsel derlemin yapı ve işlevi, sözlük türüne bağlıdır. Bu nedenle sözlükbilimsel araştırmaların ilk basamağı, sözlük türünü belirlemek olmalıdır (Wiegand, 1984: 16).

Bu çalışma gibi tarihî bir sözlüğü, sözlükbilimsel yöntemle incelemeye yönelen bir çalışmanın da ilk basamağı, elbette ele alınan sözlüğün türünü belirlemek olmalıdır. Arap sözlükçülüğünün etkisinde yüzyıllar süren sözlükçülük tarihimizde, manzum sözlük, mensur sözlük; tek dilli, *iki dilli* (bilingual), *çok dilli* (multilingual) vb. değişik tiplerde sözlükler yazıldığı bilinmektedir.

Dil kullanıcısının sözlüksel problemlerinin üstesinden gelebilmesi de ne tür bir sözlüğe başvurması gerektiğini bilmesine bağlıdır. Mevcut çeşitli sözlük türlerini ve tipik olarak içerdikleri sözlüksel bilgiyi sınıflandıran fayda odaklı bir tipolojiye göre hareket etmek, dil kullanıcılarının herhangi bir sözcük problemiyle karşılaştıklarında hangi sözlük veya sözlüklere başvurabileceklerine dair bir haritaya sahip olmaları anlamına gelir (Swanepoel, 2003: 44).

Rus *sözlükbilimci* Shcherba, 1940 yılında yayımladığı sözlük tipolojisiyle bu alandaki öncü çalışmalardan birini ortaya koymuştur. Mevcut sözlükleri ve ideal sözlükleri, en karakteristik özelliklerine göre karşıtlık ilişkisi içerisinde karşılaştıran, altı soruya dayanan bir sınıflandırma yöntemi geliştirmiştir:

- i. Kuralcı sözlük / başvuru sözlüğü
- ii. Ansiklopedi / genel sözlük
- iii. Normal sözlük / dizin
- iv. Normal sözlük / ideolojik sözlük
- v. Tanımlayıcı sözlük / tercüme edici sözlük
- vi. Tarihsel sözlük / çağdaş sözlük (Yong, H., ve Peng, J., 2007: 61)

Hartmann'a (2001: 70) göre Shcherba'nın tipolojisinde kullandığı kimi terimlerin yerine bugün farklı terimler kullanılsa da sözlük tipolojisi alanına yaptığı katkı, bugün hâlâ öncü, saygın ve ufuk açıcıdır.

Zaman içinde uluslararası *sözlükbilimi* alanyazınında sözlüklerin türünü tespit etmek için pek çok tipoloji önerilmiş ve pek çok sözlükbilimsel çalışmada bunlara yer verilmiştir. Son yıllarda ülkemizde yayımlanan sözlükbilimsel araştırmalarda da bu tipolojiler sıkça görünmeye başlamıştır.

Özcan (2019: 51-77), "Türkçe Genel Sözlük Hazırlama Süreci Üzerine Bir Araştırma" başlıklı doktora çalışmasında, "Sözlük Tipolojileri" başlığı altında *Shcherba (1940)*, *Malkiel (1967)*, *Sebeok (1962)*, *Rey (1970)*, *Zgusta (1971)*, *Landau (1984)*, *Hausmann (1989)*, *Aksan (1995)*, *Atkins ve Rundell (2008)* ve *İlhan'ın (2009)* sözlük tipolojilerini tek tek gösterip tanıtmıştır. Yanı sıra zayıf yanlarını, *sözlükbilimcilerden* aldıkları tepkileri ve sözlük tipolojisi çalışmalarına katkılarını, kendi değerlendirmelerini de katarak sunmuştur.

Ölker (2011), Baskın (2012) ve Bekdaş (2017) da kendi sözlük tipolojilerini oluşturmuşlardır.

Mevcut sözlük tipolojilerini değerlendirmek veya yeni bir sözlük tipolojisi önermek bu çalışmanın kapsamına girmediği için burada sözlük tipolojileri ayrıntılı olarak ele alınmayacaktır.

Yukarıda anılan sözlük tipolojileri incelendiğinde, özellikle yabancı araştırmacılara ait olanlar, Arap sözlükçülüğünün etkisinde yazılan tarihî sözlüklerimizi tek başına sınıflandırmakta yetersiz kalmaktadır.

Hüseyin Remzi (1305: IV) "*işbu mecmuanın kendimce malum olan bazı noksanları itmam olunur ise mükemmel bir ansiklopedi yani kâffe-i ulûm ve fûnûn ve sanayiden bahseder bir lûgat mecmuası olacağından*" beyanıyla LR'yi her şeyi kapsayan bir sözlük olarak düşünmüştür. Yukarıda anılan sınıflandırma ölçütlerinden hiçbirini tek başına LR'nin tipolojik özelliklerini ortaya çıkaramamaktadır. Bu nedenle tek bir tipolojinin ölçütlerini kullanmak yerine, hepsinde önerilen ölçütlerden uygun olanları kullanarak LR'nin karakteristik özelliklerine göre türünü belirlemeye çalışacağız.

- i. **Sözlüğün dili:** LR'nin içerdiği 21.181 *madde*başından 38'i Türkçe, kalanı Arapça ve Farsça kökenlidir. Bu özelliğinden dolayı LR'nin Türkçedeki

Arapça ve Farsça sözlükbirimleri açıklayan tek dilli bir sözlük olduğu söylenebilir.

- ii. **Sözlüğün kapsamı:** Hüseyin Remzi, yukarıda aktarılan alıntıda görüldüğü gibi sözlüğünü mükemmel bir ansiklopedi olarak düşünmüştür. LR'de gündelik dilde kullanılan en basit sözcüklerden; tıp, bitkibilim, fıkıh ve hukuk gibi farklı alanlara ait 1666 terim bulunmaktadır. Bu özelliği onun ansiklopedik bir sözlük olarak değerlendirilmesinin uygun olacağını düşündürmektedir. Bu konu üzerinde ileride ayrıca durulacaktır.
- iii. **Sözcük seçimi:** Büyük ölçüde *Kâmûsu'l-Muhît Tercümesi* (KMT), *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* (MLO) ve *Burhân-ı Kâti'* (BK) gibi o dönemde mevcut olan sözlüklerden derlenmiştir. Ancak bu kaynaklarda yer almayan maddebaşları da çok olmakla birlikte ne şekilde derlendikleri belli değildir.
- iv. **Tanımlama şekli:** Tanımların çoğu KMT, MLO ve BK gibi o dönemde mevcut olan sözlüklerden maddebaşlarıyla birlikte alınmıştır. Ancak bu kaynaklarda bulunmayan maddebaşlarıyla ilgili tanımların özgün olduğu düşünülmektedir.
- v. **Maddelerin sıralanışına göre:** Alfabetik sözlük
- vi. **Sözlüğün boyutu:** 20x12 cm
- vii. **Sözlüğün dizaynı:** Sözcükten anlama
- viii. **Kullanıcının dili:** Türkçe
- ix. **Kullanıcının eğitimi:** Okuryazar yetişkinler
- x. **Sözlüğün kullanım amacı:** Sözcüğün anlamını öğrenme
- xi. **Yazılış şekline göre:** Mensur sözlük
- xii. **Zamana göre:** Eşzamanlı tarihî sözlük
- xiii. **Cilt sayısı:** İki
- xiv. **Görsel malzeme:** 245 adet görsel içermektedir.

Yukarıda, mevcut sözlük tipolojilerinden yararlanarak LR'nin karakteristik özelliklerini belirlemeye çalıştık. LR, içerdiği terimlerin çokluğuyla dikkat çeken bir sözlüktür. Bu yönüyle çağdaşı olan Osmanlı sözlüklerinden ayrılmaktadır. Yazarının

da belirttiği gibi ansiklopedik bir sözlük olduğu düşünülmektedir. Aşağıda (2.1.1) ansiklopedik sözlük ve genel sözlük hakkında alanyazında verilen bilgilerden yararlanılarak LR'nin ansiklopedik bir sözlük mü yoksa genel bir sözlük mü olduğu ortaya konmaya çalışılacaktır.

2.1.1. Ansiklopedik Sözlük

Ansiklopedik sözlük, hem genel sözlük hem de ansiklopedi özellikleri taşıyan bir başvuru kaynağı türüdür. Bu tür sözlüklerde *dilbilgisel bilgi* ve *ansiklopedik bilgi* (encyclopedic information) verilmesi arasında sürekli bir çekişme vardır. Bir yandan köken, yazım, telaffuz, dilbilgisi ve ele alınan sözlüksel birimin anlamı gibi *dilbilgisel bilgiler* verilirken bir yandan da teknik terim ve adlarla ilgili olgular, çoğunlukla görsel malzemelerle desteklenerek verilir. *Ansiklopedik bilgi* ile *dilbilgisel bilgiyi* birbirinden ayırmak genellikle zordur. Örneğin genel bir sözlükte “tabla” sözcüğü, “çifte elle, değişik ses tonlarında çalınan bir Hint çalgısıdır.” şeklinde tanımlanırken tam ansiklopedik bir *tanımda*, nasıl bir sesinin olduğu, etkinin nasıl elde edildiği ve neye benzediği, muhtemelen görsel malzemeyle de desteklenerek açıklanır (Hartmann ve James, 2002: 48-49).

Ansiklopedik bilgi olgusal gerçekler üzerine temellendirilir. Ansiklopedik malzeme, *dilbilgisel bilginin* aksine nesnel gerçekliği temsil eden sözcük veya söz öbeklerini tanımlamaktan çok, nesnel gerçekliğin kendisini tanımlamaya çalışır. Oysa gerçekte olgusal bilgiyle sözlüksel bilgi arasında kesin bir sınır yoktur (Svensén, 2009: 289-290). Bu iki tür bilgi arasında bir sınır çizmenin zor olmasının temel sebebi, *ansiklopedik bilginin* de en nihayetinde dil aracılığıyla ifade edilmesidir (Hüllen, 2008: 9).

Ansiklopedik bilginin odağı dış dünya bilgisiyken *dilbilgisel bilginin* odağı dil bilgisidir. *Ansiklopedik bilgi* ile *dilbilgisel bilgi* arasındaki ayrım, dil ve dış dünya arasındaki ayrıma paraleldir. Dolayısıyla dış dünya ile dili birbirinden ayırmak ne kadar mümkünse *ansiklopedik bilgi* ile *dilbilgisel bilgiyi* birbirinden ayırmak da o kadar mümkündür.

Ansiklopedilerde *maddebaşı* olan sözcükler genellikle ad türündedir. Fakat bu adlar için *parçacıl yapıda* verilen *tanım* adın kendisi değil, işaret ettiği varlıktır. Bu adlar tıpkı yol işaretleri gibi sadece maddenin içeriğine işaret eder. Kullanıcının ilgili *tanıma* başvurusunu kolaylaştırmak için maddelerin başına iliştilmiş

etiketlerdir. Örneğin *maddebaşı* “bahçe” olan bir maddede verilen bilgi, bahçecilik tarihi, coğrafyası ve teknikleri üzerine olur. Sözlükler ise az veya çok ansiklopedik özellikler taşıdığı için gerektiğinde *maddebaşı* hakkında *ansiklopedik bilgiler* de verebilir (Béjoint: 2004: 30-31; Hüllen, 2008: 7-11).

LR’deki terimlerde yukarıdaki örnekte olduğu gibi maddebaşının gösterdiği nesnenin ne işe yaradığı üzerine bilgi verilir. Örneğin “Benc” maddesinde bu bitkinin tıpkı uyutucu ve sakinleştirici gibi kullanıldığı, bazı yönlerden afyona tercih edildiği ve gözbebeğini büyüttüğü bilgisi verilmiştir

Sözlüklerin ansiklopedik malzeme içermesi ise sözlükçülük kadar eski bir gelenektir (Landau 1989:119, akt. Yong, H., ve Peng, J., 2007). İlk tek dilli sözlükler ve sözlükçeler genel olarak dilbilgisel bir doğaya sahip olmaktan çok ansiklopedik bir doğaya sahipti. Ansiklopedik malzemenin sözlüğün dışına çıkması, sözlüklerin işlevlerinin tam olarak tanınmasından sonradır.

Svensén’a göre dilbilgisel açıklamalarla ansiklopedik açıklamalar arasındaki sınırın belirsiz olması, farklı sözlüklerin *ansiklopediklik* (encyclopedicity) ölçeğindeki konumunu belirlemeye engel değildir. Tek dilli sözlüklerin *ansiklopedik bilgi* içermesi, bilindiği gibi onların tipik özelliğidir. Tek dilli sözlüklerin kesin ansiklopediklik derecesi Şekil 1’deki ölçek (Stark, 1999: 28; akt. Svensén: 2009: 290) kullanılarak belirlenebilir.

Ansiklopediklik ölçeğinde belirtilen dört sözlük tipinin karakteristik özellikleri kabaca şöyledir:

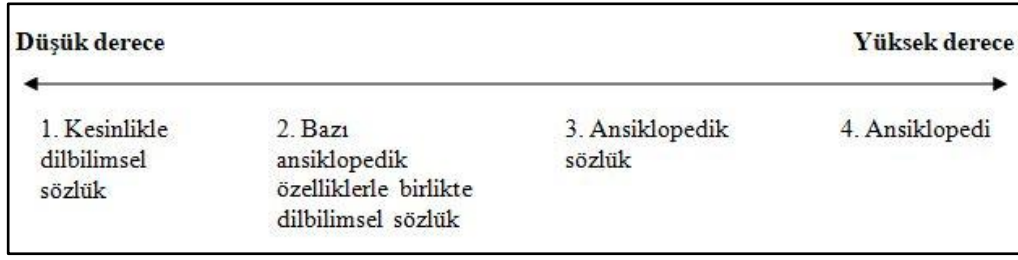
Tip 1: Sadece dilbilgisel maddeler içerir, kesin bir şekilde bu tipte olan sözlükler muhtemelen pek yaygın değildir.

Tip 2: Sadece dilbilgisel maddeler içerir, *ansiklopedik bilgi* hem çok azdır, hem de sistematik değildir.

Tip 3: Tip 2’deki sözlüklerle aynı dilbilgisel karaktere sahip olmakla birlikte bariz bir şekilde *ansiklopedik bilgi* sunarlar. *Ansiklopedik bilgiler*, dilbilgisel maddelerin içinde verildiği gibi bağımsız ansiklopedik maddelerde de verilebilir.

Tip 4: Tipik ansiklopedi (Svensén, 2009: 290).

Şekil 1: Ansiklopediklik ölçeği

Tek dilli sözlüklerin, *ansiklopedik bilgi* vermekten kaçınmaması, sözcüklerin doğasıyla ilgilidir. Açıklanması zor teknik bir terim, dilden çok dış dünyayla ilişkili olduğundan onun için yapılan açıklama da dilbilgisel olmaktan çok ansiklopedik olacaktır.

Bir sözlüğün içereceği ansiklopedik malzemenin miktarı, çoğunlukla sözlüğün tasarımına ve işlevine bağlıdır. *Ansiklopedik bilgiler*; kronoloji, coğrafi adlar, kişi adları, ünlü edebiyatçılar, aile ilişkileri, kimyasal elementler, para birimleri, ağırlık ve ölçü birimleri, sayılar, zaman, tarih vb. bilgileri kapsayabilir (Yong ve Peng, 2007: 88-89).

Yukarıda verilen bilgilere göre LR'nin *ansiklopediklik* durumu şöyle açıklanabilir:

- LR'nin, her tek dilli genel sözlük gibi *ansiklopedik bilgi* içermesi normaldir.
- LR'de tıp, bitkibilim, fıkıh gibi 33 alana ait toplam 1666 adet terim, *kullanım etiketine sahip maddebaşı* bulunmaktadır.
- Terim kullanım etiketli maddebaşları ile ilgili verilen bilgiler *maddebaşı* hakkında *dilbilgisel bilgiden* çok olgusal bilgi sunmaktadır (bk. Kesit 3).
- Toplam 245 *maddebaşıyla* ilgili verilen *tanım* ve açıklamalar görsellerle desteklenmiştir.
- LR, dönemindeki genel sözlüklerin sözvarlığını paylaşmakla birlikte onlarla aynı özelliklere sahipken sistematik bir şekilde içerdiği terim bilgileriyle bunlardan ayrılmaktadır. Bu nedenle Şekil 1'deki *ansiklopediklik* ölçeğinde, Tip 3'e girmektedir.

LR'nin taşıdığı bu özelliklere bakarak ansiklopedik bir sözlük olduğunu söyleyebiliriz.

Kesit 3: LR'de ansiklopedik tanım örneği

 <p>عَنْبُ الدُّبِّ مَدَّةٌ اصْبَتْ بِنَاتِيهِ دَنْ اولوب شكده كورليكي وجمله ايت ويا كويك اورومچي نلان بناته اطلاق اولنور نبات مذكورك طيبه مستعمل اولان جزئي بپراقسرى منقوع يعنى اشلا يوب صوتي الدرق وسحقوق يعنى توز حالنده ايرينلي سديكي حاصل ايدن التهاب مزمنه بحراي بوليه ده يعنى سديك يولنك اسكيش التهابنده وبا خصوص نزله مزمنه مثانه ده وطاش علنك حصوله كلان التهاب مزمنه بحراي بوليه ده زمان قديم نبرو نفعي مشا هده اولنمقده در وبرده نفاسي وغير نفاسي رحك قناسنده ووضع حملك بطائنده وبولنور بشقه سار قن مقلرده و</p>	<p>'inebü'd-dübb (عَنْبُ الدُّبِّ), Ar.*: Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile it veya köpek üzümü denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü yaprakları, menkü' yani haşlayıp suyunu alarak ve meshûk yani taze hâlinde irinli sidiği hasıl eden iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı bevlıyyede yani sidik yolunun eskimiş iltihabında ve bahusus nezle-i müzmine-i mesânedede ve taş illetinden husule gelen iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı bevlıyyede zamân-ı kadîmden beri nef'i müşahede olunmaktadır ve bir de nifâsî ve gayr-ı nifâsî rahmin kanamasında ve vaz'-ı hamlin betâ'etinde ve bunlardan başka sair kanamaklarda ve seyelân-ı ebyazda ve silsü'l-bevlde dahi nef'i görülmüştür buna ta'bîr-i diğerle inebü's-sa'leb dahi denilir.</p>
--	---

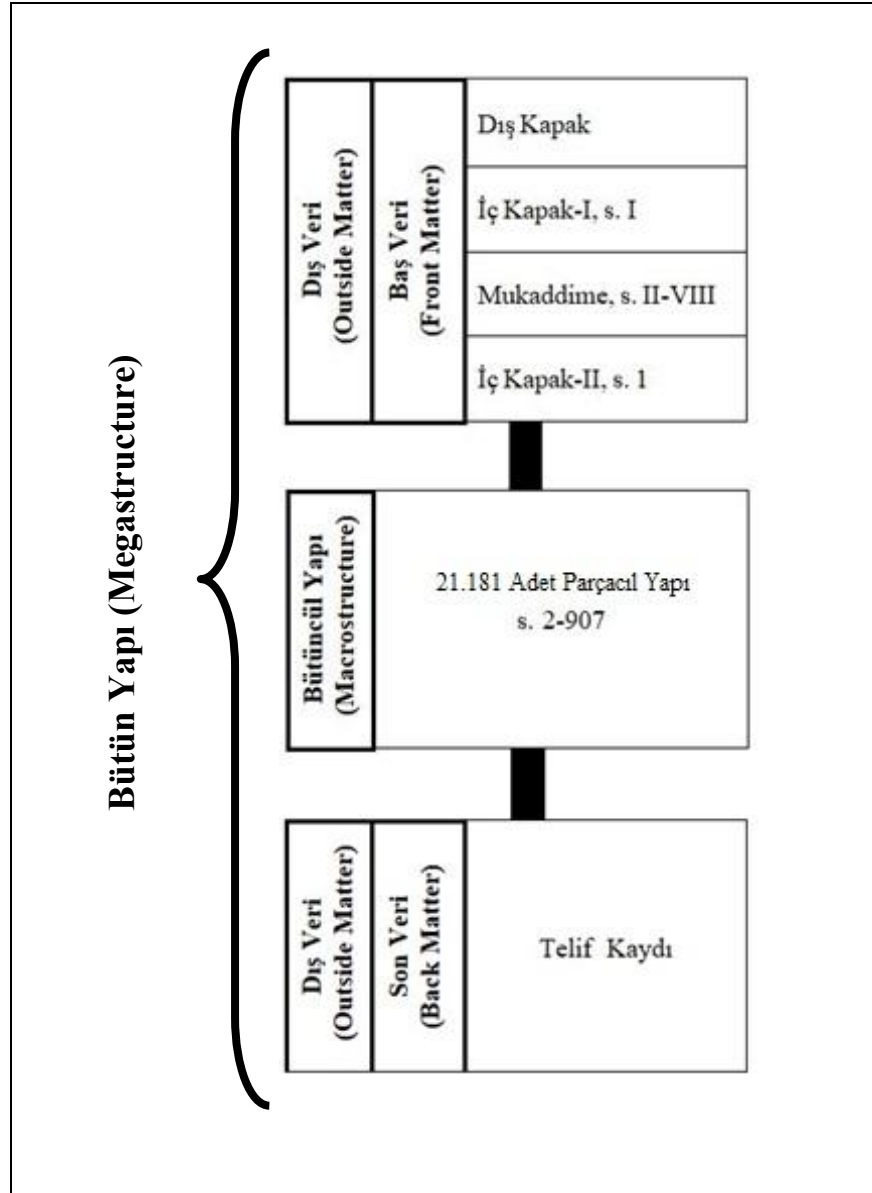
Yukarıda (Kesit 3) görüldüğü gibi “**inebü'd-dübb**” maddebaşıyla ilgili verilen “*Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile it veya köpek üzümü denilen nebata itlak olunur*” bilgisi, maddebaşının dildeki işlevini açıklayan *dilbilgisel* bilgidir. Ancak bunu takip eden uzun açıklama, maddebaşının temsil ettiği dış dünyadaki varlığın dış dünya ile ilişkisi hakkında bilgi verilmektedir. Bu da ansiklopedik bir tanımlamadır ve ayrıca görselle desteklenmiştir.

2.2. Bütün Yapı (Megastructure)

Başvuru kaynaklarının *bütüncül yapı* ve *dış veriyi (outside matter)* kapsayan bütün bileşenlerinin toplamına *bütün yapı* denir (Hartmann ve James, 2002: 93). Yong ve Peng (2007) de *bütün yapıyı*, sözlükteki bütün bileşenlerin yani *baş veri (front matter)*, *iç veri (middle matter)*, *son veri (back matter)* ile sözlük metninin düzenlenme ve organize edilme şekli olarak tanımlar.

LR'nin *bütün yapısı*; *dış kapak*, *iç kapak-I*, *mukaddime*, *iç kapak-II*, *bütüncül yapı* ve *teelif kaydı*ndan oluşmaktadır (bk. Şekil 2). LR'de *iç veri* bulunmamaktadır.

Şekil 2: LR'nin bütün yapısı

2.3. Bütüncül Yapı (Macrostructure)

Sözlük hazırlayıcısı ve kullanıcısının bir başvuru kaynağındaki bilginin yerini tespit etmesini sağlayan genel listeleme yapısına, *bütüncül yapı* denir. Batı sözlüklerindeki en yaygın biçimi ise alfabetik *sözcük listesidir* (lemma list/word-list). Bu liste; sözlüğün başına, içine ve sonuna eklenen *dış veri*yle desteklenebilir (Hartmann ve James, 2002).

Sözlük metinlerinin genel yapısı üzerine yapılan çalışmalarda *bütüncül yapının* düzenlenmesinde iki ana ilkenin öne çıktığı görülmektedir. Birincisi *alfabetik ilke* (alphabetical principle), ikincisi ise *sistemik ilke* (systematic principle) (Yong ve Peng, 2007: 92-99; Svensén: 2009: 368-378; Bergenholtz ve Tarp, 1995: 188-199, Halliday ve Yallop, 2007: 5).

LR'nin *bütüncül yapısını* tespit etmeden önce Türk sözlükçülüğüne başından beri kaynaklık eden Arap sözlükçülük geleneğine hâkim *bütüncül yapı*lara değinmek gerekir.

Yavuzarslan'a göre Arap sözlükçülüğünde, sözlük düzenleme yöntem ve ilkelerindeki farklılıklarına göre beş sözlük ekolü ortaya çıkmıştır:

Birinci Ekol (Mahreç ve Taklip Ekolü): Bu ekole giren sözlükler, Arapça sözcüklerin ilk harflerinin mahreç sırasına göre düzenlenmiştir. Böylece aynı harflerle başlayan sözcükler “kitâb”lara bölünmüş, “kitâb”lar da binalarına göre “bâb”lara bölünmüştür. Aynı “bâb”lar altında toplanan sözcükler, ilk harflerinin yerleri değiştirilerek yani taklip edilerek oluşturulan sözcükler anlamlıysa aynı yerde açıklanmakta, değilse “muhamel” diye belirtilmektedir.

İkinci Ekol (Özel Alfabetik Düzen): Bu ekole giren sözlükler, asli harflerine göre “bâb”lara bölünmüş, bâblarda yer alan sözcükler de alfabetik sırada düzenlenmiştir.

Üçüncü Ekol (Kafiye Düzeni): Bu ekole giren sözlükler, mücerret köklerinin son harfleri dikkate alınarak alfabetik şekilde sıralanmış, sözcüğün asli kökünün son harfine de bâb denmiştir. Bâblar da mücerret asli köklerinin ilk harflerine göre “fasl”lara bölünmüştür.

Dördüncü Ekol (Alfabetik Düzen): Bugünkü modern Arap sözlükçülüğünün de bağlı bulunduğu bu ekole giren sözlükler, sözcük köklerinde yer alan harflere göre sıralanmış olup sözcüklerden doğan türetimler de köklerin altında sıralanmıştır.

Beşinci Ekol (Tematik): Bu ekole giren sözlüklerde sözcükler anlamlarına ve ait oldukları konulara göre bâblara, bâblar da gerektiğinde başka bölümlere ayrılarak belirli konular etrafında toplanmıştır (Yavuzarslan, 2009: 1-3).

LR'nin *bütüncül* yapısını alfabetik sıraya göre düzenleyen Hüseyin Remzi, LR'nin mukaddimesinde Arap sözlükçülük geleneğine göre hazırlanan sözlüklerden yararlanmanın kullanıcılar için neredeyse imkânsız olduğu tespitinde bulunur:

Ezcümle Kâmûs ve onun mütercemi olan Okyanus efvâh-ı avâmda biraz ziyadece lügat bilenler hakkında sıfat-ı mâdiha iradı için medâr-ı kelâm olmuştur. Hâlbuki bu sınıf-ı kesâna Kâmûs lafzını telaffuz eyledikleri gibi Kâmûs'tan veya Okyanus'tan bir kelime bulunması emr ü havâle olunsa bahr-i muhîttten batmış çıkarmaktan güç gelir. Çünkü bu misilli lügât mecmualarında aranılacak kelimeler mesela "ıstılah" ve "ittihad" kelimeleri gibi mezîdâttan ise evveleimde bunların sülâsî masterları olan sulh ve vahdet kelimelerinin bilinmesi lazım gelir. Sâniyen bu kelimeler bulunabilmek için nihayet harfî bab, evvel harfî fasıl itibar olunarak aranılmalıdır. Sülâsî masterlarının bilinmesi ilm-i sarfta ve onun tetimmâtından olan i'lâlâtta mahâret-i kâmile hâsıl etmeye mütevakkıf olduğundan ilm-i sarf ile biraz tevaggul etmiş kimselerin bile bu misilli lügât mecmualarından istifade edemeyeceği ve binaenaleyh bunların havassa ait oldukları mertebe-i sübûta vasıl olmuş olur.

(Hüseyin Remzi, 1305: II).

Yukarıda belirtildiği gibi *bütüncül* yapısı Arap sözlükçülük geleneğine göre düzenlenen sözlüklerde aranan bilgiye erişimi neredeyse imkânsız bulan Hüseyin Remzi, öğrencilerin aradıkları sözcüklere kolayca erişebilmelerini sağlamak amacıyla daha önce *Lügat-i Ecnebiyye İlâveli Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* adlı bir sözlük hazırlamıştır. LR'yi de yetişkin okuryazar sözlük kullanıcılarının aradıkları sözcüklere kolayca erişmelerini sağlamak amacıyla *alfabetik ilkeye* göre düzenlemiştir (Hüseyin Remzi, 1305: III).

Alfabetik sıralama, maddebaşlarının belirli bir alfabetik düzene göre düzenlenmesi anlamına gelir. Alfabetik sıralamada da iki ayrı ilke belirleyici olmaktadır: *sözcük sözcük ilkesi* (word-by-word principle) ve *harf harf ilkesi* (letter-by-letter principle). Sözcük sözcük ilkesine göre yapılan düzenlemede çok sözcüklü maddebaşlarında sözcükler arasındaki boşluk hesaba katılıp boşluktan sonra tekrar alfabetik sıralama uygulanır. Harf harf ilkesine göre yapılan düzenlemede ise çok sözcüklü maddebaşlarında sözcükler arasındaki boşluk yokmuş gibi düşünülüp harf harf sıralama tutumu devam ettirilir (Svensén, 2009: 369).

Arap alfabesine göre alfabetik bir *bütüncül* yapıya sahip olan LR'de çok sözcüklü maddebaşlarında sadece ilk kelimedenden sonra gelen sözcüklerin alfabetik sıraya uymadığı görülmektedir (bk. Kesit 4 ve Kesit 5).

<p>طائفة سنك لساني عَبْرِيَّة مده مطلقا نقص و تصور اوليان كاملشي و بر قومك سيد و شريف و ذیشان و حسن و لطافت و سائر خزين اولق جصتيله نهايت درجه به بالغ اولان سنه به دینلو که فوقه برشی اولیه کویا او شی صنایع بشرت دن اولیوب بلکه جین و پریک صنعتی در دینو تعجب اولنه و تند و شدید انسان و حیوان و بر در لوفاخر دوشمه و بساط اسمی و کذب خالص عَبْرِيَّة مده عبدلر بنده لر قوللر برستارلر عَبْرِيَّة مده قولق کوله لک و بنده لک عَبْرِيَّة مده ختان اولماش سنت اولماش اولان عَبْرِيَّة مده صوبی تجاوز ایلک و اوته یقاسنه کجملک کولک یوزمک و کرک سفینه و دواب و یا کوبری ایله اولسون و کجوب کتملک و جایک و دره نیک بری یقاسندن اوته یقاسنه کجملک معناسنه در عَبْرِيَّة مده قتی یوزلو اوتانمز کشتی شدید و کریه و ناخوش اولان عَبْرِيَّة مده راحتسز لکندن ناشی یوز پورتلا یوب اکشتمک و طارغین مشرب اولق عَبْرِيَّة مده حمزه اکشیلکی مشرب ترسلک عَبْرِيَّة مده زکس و زین قدح دینلان چیچک عَبْرِيَّة مده بشره وجودی</p>	<p>اولق وانکار ایتمک و عارلنق عَبْرِيَّة مده زور و قوت و سمیزلک و من و طیب از دکری سماقی طائر و عار و حجت و جمع اولق اعتباریله عابد عبادت ایدیجی اولنر عَبْرِيَّة مده عبرت لر افعال ددیة و خلاق ذمیة موجوده سنه ملاحظه ایدوب سوء نتیجه به فرین اوله حقلرینی وجه قاطع ایله تفهیمه مناسب اولغنه علی ملا الناس اجرا اولنان عذابلر و نصیحتلر عَبْرِيَّة مده صوبک اوته یقاسنه کجک بر کلامک و یا بر خصوصک معنی و برملک عَبْرِيَّة مده یهود طائفة سنک لغزید که حضرت آدم اولادلرندن تهرینیل کنارینی اختیار ایدنلر بولسایف تکلم ایلدیبر واسکی یهود طائفة سنه منسوب و متعلق اولان عَبْرِيَّة مده عجب معناسنه و موعظه و کجملش سنه له اعتبار ایتمک و تربیة نفس و تهذیب اخلاق بولنده نمونه و دستور و خاطر نشان طوتیله جوی و بلنوب اولودلیه جق اولان خصوص که کرک برینک جزاسی اولسون و کرک علو جناب و فوز و فلاجی اولسون عَبْرِيَّة مده کدوسنه عبرت له جق شی بولنان سنه عَبْرِيَّة مده عبرت و سیرجی اولان سنه عَبْرِيَّة مده عبرت کوسنیرجی اولان عَبْرِيَّة مده بمعناه ایضا عَبْرِيَّة مده اسکی یهود</p>
---	---

2.3.1. Maddebaşı Seçimi (Lemma Selection)

Jackson'a (2016: 237) göre hiçbir sözlük önemli bir önsezi ve planlama olmadan derlenmeye başlanamaz.

Planlama sürecinde yapılması gereken en önemli işlerden biri, sözlük birim seçiminin neye göre yapılacağına karar vermektir. Bozkurt, genel sözlükler için geliştirdiği sözlük birim seçim modelinde aşağıdaki ölçütleri belirlemiştir:

- i. Kullanım sıklığı ölçütü,
- ii. Kullanım genişliği ölçütü (yayımla),
- iii. Zaman direnci ölçütü,

- iv. Art zaman sınırı ölçütü,
- v. Ağzlar ve ölçünlü dil sınırı ölçütü,
- vi. Marka adı (genelleşme) sınırı ölçütü,
- vii. Özel ad sınırı ölçütü (2017: 202).

Svensén, sözlük derleme kaynaklarını *birincil kaynaklar* (primary sources) ve *ikincil kaynaklar* (secondary sources) olmak üzere ikiye ayırır. *İç gözlem* (introspection), *fiş dosyaları* (citation files), *derlem* (corpora) ve *interneti* birincil kaynaklar olarak sayarken *sözlükleri*, *gramer çalışmaları* ve *özel çalışmaları* ikincil kaynaklar arasında sayar (2009: 39-63).

Yukarıda sözlük birim seçimiyle ilgili dile getirilen ölçütler, daha çok gelecekte hazırlanacak sözlüklere yöneliktir. Yine de bu konunun tarihî sözlükler açısından ele alınması, onların yapısını ve diğer sözlüklerle ilişkilerini anlamak bakımından yararlı olacaktır.

Tarihî sözlükler hazırlanırken yukarıda modern sözlüklerin hazırlanmasında göz önünde bulundurulması gereken ölçütlerden hangilerine dikkat edildiğini tam olarak bilmek pek mümkün görünmemektedir. Ancak varsa sözlüğün *baş verisinde* konuyla ilgili verilen bilgilerden bazı ipuçları elde edilebilir.

LR'nin mukaddimesinde KMT, VK, AK ve MLO ve Tercümânü'l-Lügât gibi sözlüklerden söz edilmesi, *maddebaşı seçiminde* bu sözlüklerden yararlandığını göstermektedir. Maddebaşlarında köken bilgisinden sonra kullanılan “*”, “•”, “:.” şeklindeki işaretlere dair verilen bilgilerde adı geçen sözlüklerin sürekli tarandığı ve onlardaki maddebaşlarının alınıp onlarda olmayan maddebaşlarının LR'ye eklendiği, *tanım* ve açıklamaların zenginleştirildiği anlaşılmaktadır.

Hüseyin Remzi'nin kullandığı bu işaretlerle ilgili verdiği bilgiler şöyledir:

∴ işareti: *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* (MLO) gibi alfabetik sıraya göre düzenlenen sözlüklerde de bulunup LR'de daha fazla açıklama içeren maddebaşlarını (bk. Tablo 2),

*** işareti:** MLO gibi alfabetik sıraya göre düzenlenen sözlüklerde bulunmayan maddebaşlarını (bk. Tablo 3),

• **işareti:** MLO gibi alfabetik sıraya göre düzenlenen sözlüklerde de bulunup onlardan farklı bir açıklama içermeyen maddebaşlarını belirtmek için kullanılmıştır (bk. Tablo 4) (Hüseyin Remzi, 1305: VII-VIII).

Tablo 2: “*ṭard*” maddesinin karşılaştırılması

Sözlük	Maddebaşı	Tanım
LR	ṭard	<u>Sürüp irak eylemek</u> ve <u>kovmak</u> ve <u>bir kavim üzere uğrayıp geçmek</u> .
MLO	ṭard	<u>Sürüp irak etmek</u> , <u>defetmek</u> , <u>kovmak</u> .
KMT	ṭard	الطَّرْدُ [eṭ-ṭard] (فَرْدٌ [ferd] vezninde) Sürüp irak eylemek ma'nâsınadır; yukâlu: إِذَا أَبْعَدَهُ طَرْدًا مِنَ الْبَابِ الْأَوَّلِ إِذَا أَبْعَدَهُ Ve bunda fethateynle lügattir. Ve develeri etrafından sürüp çevirerek toplamak ma'nâsınadır; yukâlu: طَرِدَ طَرْدًا أَي نَفَيْتُهُ عَنِّي Ve <u>kovmak</u> ma'nâsınadır; tekülü: طَرِدْتُهُمْ أَي <u>bir kavim üzere uğrayıp geçmek</u> ma'nâsına müsta'meldir; tekülü: طَرِدْتُهُمْ وَخَرْتُهُمْ

LR'de “:” ile işaretlenen “ṭard”, yukarıda (Tablo 2) görüldüğü üzere MLO'da da maddebaşı olarak yer almaktadır. Ancak LR'de, MLO'dan farklı olarak “bir kavim üzere uğrayıp geçmek” anlamı da verilmiştir. Bu anlamın da KMT'den alındığı görülmektedir.

Tablo 3: “*ḥaynūnet*” maddesinin karşılaştırılması

Sözlük	Maddebaşı	Tanım
LR	ḥaynūnet	<u>Bir şeyin vakti gelip çatmak</u> ve <u>helak olmak</u> ve <u>reşâd ve tevfiikten bî-behre olmak</u> ve yakın olmak.
MLO	ḥaynūnet	-
KMT	ḥaynūnet	الْحَيْنُونَةُ [el-ḥaynūnet] (كَيْنُونَةٌ [keynūnet] vezninde) <u>Bir şeyin vakti gelip çatmak</u> ma'nâsınadır; yukâlu: حَانَ حَيْنُهُ وَحَيْنُونَةٌ إِذَا قَرُبَ وَأَنْ حَانَ السُّنْبُلُ إِذَا حَسَادِي كَارِبٌ أَوْ حَانَ فِي الْحَيْنِ أَي <u>helak olmak</u> ma'nâsınadır; yukâlu: حَانَ فَانْزِلْ إِذَا هَلَكَ وَوَقَعَ فِي الْحَيْنِ أَي <u>helak olmak</u> ma'nâsınadır; yukâlu: حَانَ فِي الْحَيْنِ أَي <u>reşâd ve tevfiikten bî-behre olmak</u> ma'nâsınadır; yukâlu: حَانَ الرَّجُلُ إِذَا لَمْ يُوقِفْ لِلرَّشَادِ Ve bu helâk-ı ma'nevî ve mihnet-i bâtinîdir.

LR'de “*” ile işaretlenen “ḥaynūnet”, MLO'da maddebaşı olarak yer almamaktadır. Ancak yukarıda (Tablo 3) görüldüğü üzere KMT'den alınmıştır.

Tablo 4: “*hayrān*” maddesinin karşılaştırılması

Sözlük	Maddebaşı	Tanım
LR	hayrān	<u>Şaşmış ve ne yapacağını kaybetmiş olan.</u>
MLO	hayrān	<u>Şaşmış ve ne yapacağını kaybetmiş olan.</u>

LR’de “•” ile işaretlenen “*hayrān*”, yukarıda (Tablo 4) görüldüğü üzere MLO’da maddebaşı olarak tanımıyla birlikte aynen yer almaktadır.

Metin okuma süreci boyunca KMT ile yapılan karşılaştırmalar, LR’de “*” ile işaretlenen maddelerde, özellikle terimsel anlama dair verilen açıklamaların, özgün olduğunu düşündürmektedir.

2.3.1.1. Metinlerarasılık (Intertextuality) ve Sözlüklerde Metinlerarasılık

Metinlerarasılık kavramını, Julia Kristeva postmodern eleştiri alanında, her metnin başka metinler ve başka söylemlerle kurduğu ilişkileri ve söylemin sürekli başka söylemlere açık olduğu olgusunu göstermek için ortaya atar (Aktulum, 2000:11).

Edebiyat eleştirisi alanında doğan *metinlerarasılık* kavramını, sözlükler açısından değerlendirebilmek için öncelikle edebiyat bağlamında nasıl anlaşılıp yorumlandığına bakmak gerekir.

Kristeva’ya göre *metinlerarasılık*, başka metinlere ait unsurları taklit etme ya da onları olduğu gibi yeni bir metne sokma işlemi değil, onları yeni bir bağlamda metne yerleştirmedir (Aktulum, 2000: 43).

Okur merkezli bir tanım yapan Michael Riffaterre, okurun okuduğu metinlerdeki metinlerarası unsurları algılaması gerektiğini belirtir. Metinlerarasılığı yazınsallığın temel bir ölçütü olarak gösterir ve okurun metinlerarasılığı algılayamamasını, metnin yapısını çözememesiyle açıklar (Aktulum, 2000: 61).

Laurent Jenny’ye göre *metinlerarasılık* yazınsal metnin doğasında bulunan bir olgudur. Sadece diğer metinlerle değil, her türlü metin dışı yapıyla kurulan bağ, metinlerarasıdır. *Metinlerarasılık*, basit bir kaynak veya etkilenme eleştirisi değildir. Bir metnin başka bir metinle kurduğu ve okurun kolaylıkla algılayabildiği basit anıştırma ve anımsamalar, zayıf *metinlerarasılıktır*. Bir metinde, kendinden önce

yazılmış başka bir metinden gelip yapılanan, sözlükbirimin ötesinde unsurlar saptandığı sürece *metinlerarasılıktan* söz edilebilir (Aktulum, 2000: 74-75).

Gérard Genette de *metinsel-aşkınlık* (transtextualité) olarak adlandırdığı *metinlerarasılığı*, yazınsallığın bir ölçütü olarak kabul eder (Aktulum, 2000: 82)

Aktulum'a göre ise *metinlerarasılık* tanımı döneme, okura ve okuma biçimine göre değişir. Herkes ortak bir tanımlamaya uymamakta, her eleştirmen ve kuramcı farklı bir şekilde anlamaktadır. Her kuramcı yeni unsurlar ekleyerek kavrama açıklık getirmeye çalışırken daha da karmaşıklştırmaktadır (Aktulum, 2000: 59).

Yukarıda aktarılan görüşlerin, *metinlerarasılık* ile yazınsallık arasında bir bağ aradığı görülmektedir. *Metinlerarasılık* bir metinden alınıp başka bir metne olduğu gibi dâhil edilen unsurları tanımlamak için kullanılmamaktadır. *Metinlerarası* unsurun yazınsal bir işlevi vardır. Okur tarafından kolayca fark edilen *metinlerarası* unsurlar, zayıf *metinlerarasılık* olarak değerlendirildiğine göre *metinlerarası* unsurun, dâhil olduğu yeni metinde özümsemesi ve metnin diğer yapılarıyla kaynaşması gerekir.

Bu kavramın *sözlükbilimi* açısından nasıl ele alındığına gelince Hartmann ve James'e (2002: 76) göre farklı metinler arasındaki benzerlikler ve *çapraz gönderimler* *metinlerarası* unsurlardır. Ayrıca *kuramsal sözlükbiliminde* (metalexigraphy) başvuru kaynaklarının sınıflandırılmasında kullanılan ortak metin özellikleri, bu kaynaklar arasındaki *metinlerarası* bağı kuran unsurlardır. Sözlükler arasındaki bağı sözlük tarihi boyunca takip edebilmek, söz konusu özellikler sayesinde mümkündür.

Bu tanımdan sözlükler arasındaki her türlü benzerlik ve *çapraz gönderimin* *metinlerarası* unsur olduğu ama *kuramsal sözlükbiliminde* sözlükleri türlerine ayırmakta kullanılan ortak ölçütlerin *metinlerarasılık* olarak kabul edildiği anlaşılmaktadır. Bu bakış açısı Jenny'nin yukarıda yazınsal metinlerde sözlükbirimin ötesindeki paralellikleri *metinlerarası* saymasıyla örtüşmektedir.

Metinlerarasılık, yazınsal metinlerde yazınsallığın bir ölçütü olarak görüldüğüne göre sözlüklerde de bir eserin sözlük olarak kabul edilmesini sağlayan türe özgü özellikler, *metinlerarası* özellikler sayılabilir.

Sözlükleri yapısökümcülükteki anlamıyla bir metin olarak kabul eden Frawley (1985), hiçbir sözlüğün sıfırdan başlamadığını, geleneğin tevarüs edilerek

(inherently) yazıldığı görüşünü savunur. Ona göre bir sözlük daha yazılmaya başladığında gelenekle bağ kurar ve diğer sözlüklerden yararlanılarak yazılır. Bu da sözlüklerin metinlerarası unsurlar taşıdığını gösterir.

Metinlerarasılığı yazın açısından değerlendiren bir başka isim olan Miola (2004), üç kategoriye ayırdığı metinlerarası ilişkiyi yedi başlık altında inceler: Birinci kategori, doğrudan yazarın aracılık ettiği belirli kitap ve metinlerdeki *revizyon, çeviri, alıntı, kaynakları* kapsar. İkinci kategori, geleneğe ilişkin *kurallar ve yapılandırmalar* ile *türleri* kapsar. Üçüncü kategori ise yazarın metne koyduklarından çok, okuyucunun metne kattığı *paralogları* kapsar (Miola, 2004).

Frawley ve Miola'nın görüşleri, geleneğe ilişkin kuralların metinlerarası unsurlar olduğu yönünde örtüşmektedir. Hartmann ve James'in tanımında sözü edilen tür özellikleri de buradaki geleneğe ilişkin kurallarla örtüşmektedir. Miola'nın yukarıda birinci ve ikinci kategoride saydıkları da *sözlükbilimi* açısından değerlendirilebilir. Fakat üçüncü kategoride sayılan özellikler, sözlük türüyle ilgisiz görünmektedir.

Yukarıdaki görüşlerin ışığında *metinlerarasılık* kavramı, bir sözlük olarak LR açısından aşağıdaki başlıklara göre incelenebilir:

- i. Sözlüğün türünden kaynaklanan özellikleri
- ii. Alıntılar
- iii. Çapraz gönderimler
- iv. Kaynaklar

2.3.1.2. LR'de Metinlerarasılık

Bir metni *metinlerarasılık* açısından incelemek, geniş bir araştırma yapmayı gerektiren oldukça yorucu ve kapsamlı bir iştir. Dolayısıyla bu başlık altında LR'de bulunan metinlerarası unsurları tek tek incelemek yerine, başka metinlerden alındığı bilinen unsurlar hakkında kısaca bilgi verilecektir.

- i. **Sözlüğün türünden kaynaklanan özellikleri:** LR ansiklopedik bir sözlüktür ve döneminin ilk resimli sözlüğüdür. *Bütüncül yapısı* alfabetik

olarak düzenlenmiştir. Bu özellikler daha önce yazılan sözlüklerle bağ kuran metinlerarası unsurlardır.

- ii. **Alıntılar:** LR’de maddebaşlarından sonra “*”, “•”, “:.” kullanılan işaretler, *maddebaşı* ve madde içeriğinin daha önce yazılan sözlüklerde geçip geçmediği konusunda okuyucuya bilgi verir (bk. Tablo 5)
- iii. **Çapraz gönderimler:** LR’de yer verilen *çapraz gönderimler*le ilgi ayrıntılı bilgi “çapraz gönderimler” başlığında verilmiştir.
- iv. **Kaynaklar:** LR’nin MLO ve KMT gibi bilinen kaynaklarının yanında titiz bir incelemeyle ortaya çıkarılacak kaynakları da içerdiği metinlerarası unsurlar hakkında bilgi verecektir.

Tablo 5: LR’de karşılaştırma bilgisi

Karşılaştırma İşareti	Anlamı	Kullanıldığı Madde Sayısı
●	MLO gibi alfabetik düzene sahip sözlüklerde geçmektedir.	11.693
*	MLO gibi alfabetik düzene sahip sözlüklerde geçmemektedir.	7048
∴	MLO gibi alfabetik düzen sahip sözlüklerde geçmektedir ancak maddebaşıyla ilgili daha çok bilgi içermektedir.	2427

2.3.1.3. Maddebaşı ve Maddebaşı Türleri

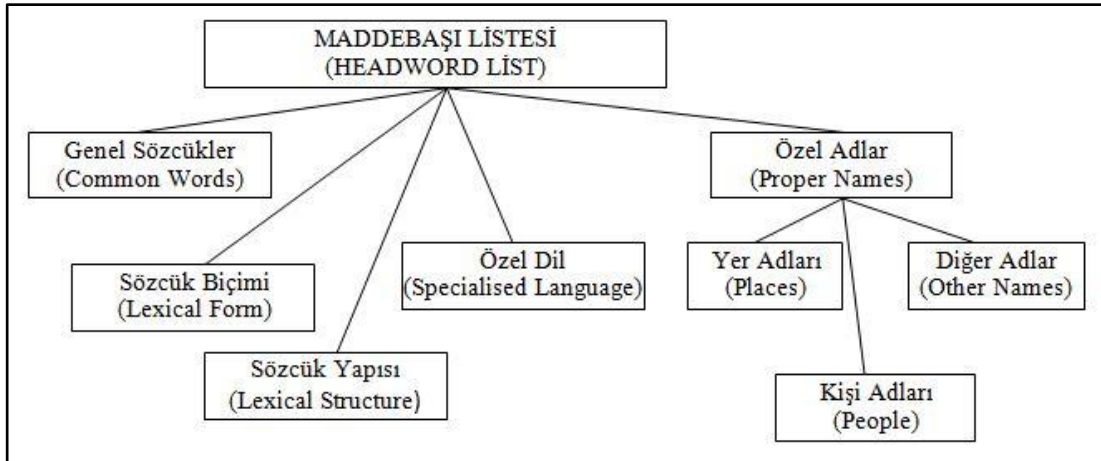
Bir sözcük veya söz öbeğinin sözlük yapısında *maddenin* başladığı yer olan *maddebaşı* konumu için tercih edilen biçimine *maddebaşı* denir. Maddebaşlarının tipografik olarak (örneğin girintili veya çıkıntılı satırlarda koyu harflerle) nasıl işaretleneceği veya çok anlamlılar ve farklı biçimlerin nasıl ilişkilendirileceği (örneğin eşsesli sözcükler veya çok anlamlı sözcüklerin alt maddeleri için alt simgeler/üst simgeler) gibi konulardaki uygulamalar değişkenlik gösterir ama çoğunlukla *temel biçim* olarak tanınır. *Maddebaşı*, *bütüncül yapı* ve *parçacıl yapı* arasında önemli bir bağlantı oluşturur (Hartmann ve James, 2002: 67). *Maddebaşı*, *bütüncül yapı*da okuyucuya bir maddenin nerede olduğunu gösterirken *parçacıl yapı*da maddenin başladığı yeri gösterir.

Maddebaşı ile ilgili değinilmesi gereken terimlerden biri de *sözlükselleşme* (lemmatisation). *Sözlükselleşme*, sözcüğün bir dizi değişik biçiminin *sözcükbirime* (canonical form) indirgenmesi, örneğin çekimli biçimlerin mastara indirgenmesidir. *Sözlükselleşme*, bir *kalıplaşmış ifade* (fixed expression) bileşenlerinden nasıl uygun bir *maddebaşı* seçileceği ve *iki adlı bileşenlerin* (binomial compounds) ilk veya son bileşenden hangisinin altında nasıl listeleneceği gibi daha geniş görevlerle bağlantılı olarak kapsamlı çözüm bekleyen bir problemdir (Hartmann ve James, 2002: 83).

LR'nin bu çalışmaya konu olan birinci cildinde toplam 21.181 *maddebaşı* bulunmaktadır. *Maddebaşı seçiminin* neye göre yapıldığı tam olarak bilinmemekle birlikte mukaddimede verilen bilgilerden o günün alfabetik sıralı sözlüklerin taranarak bunlardaki maddebaşlarının LR'ye de alındığı, yanı sıra bunlarda bulunmayan maddebaşlarına da yer verildiği anlaşılmaktadır.

Atkins ve Rundell'a (2008: 178) göre maddebaşı seçiminde göz önünde bulundurulması gereken faktörler Şekil 3'te gösterilmiştir.

Şekil 3: Maddebaşı seçiminde göz önünde bulundurulması gerekenler

2.3.1.3.1. Sözcükbiçimlerin Maddebaşı Yapılması

Hüseyin Remzi, LR'nin mukaddimesinde KMT ve AK gibi sözlüklerden bir sözcüğün anlamını bulmanın zorluğuna değinir. Bu sözlüklerin maddebaşlarında sözcükbiçimlere yer verilmediği için kullanıcıların karşılaştıkları sözcükbiçimlerin anlamını bulabilmeleri için önce onların mastarlarını tespit etmeleri gerekir, bu da

sarf ilmine hâkim olmayanlar açısından mümkün değildir. LR’de her türden okuryazarın, aradığı sözcüğü metinlerde geçtiği şekliyle sözlükte bulabilmesini sağlamak amacıyla *maddebaşında* sözcükbiçimlere de yer verilmiştir ancak bu tür maddebaşlarının çok olduğu söylenemez. Böyle maddelerde çokluk (cem), teklik ve zaman çekimi gibi dilbilgisel bilgiler de bulunmaktadır (bk. Tablo 6 ve Tablo 7).

Tablo 6: LR’de çokluk biçimli maddebaşı örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
rezā’îl	رَزَائِلُ	Ar.	::	Çör çöp ve asılsız ve bî-fâ’ide nesne ve rezîlenin cemidir.
sükkân	سُكَّانُ	Ar.	::	Geminin dümeni ve dümenin yekesi ve cem olmak itibariyle sakinin cemidir ve bir mahalde sakin olanlar, ahali, sekene.
‘illiyyûn	عَلِيُّونُ	Ar.	::	Aliy kelimesinin cemidir , semâ-i sâbi’ada bir mevzi ismidir ki ervâh-ı mü’minîn oraya su’ûd ederler ve eşref-i mevâzi’-i cinânın ismidir ve hafaza melaikesinin divanları ismidir ki a’mâl-i sâlihîn oraya ref’ olunur, yahut a’lâ-yı emkine ve eşref-i merâtib demektir ki murat, dâr-ı âhirette dergâh-ı rızâyâ akreb olan derecâtır.
ecribe	أَجْرِبَهُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ergenlik çıbanları gibi ufacık kabarıntılara ve keseciklere ıtlak olunur ki cirâbın cemidir.

Yukarıdaki maddelerin *tanım* bölümünde (Tablo 6), maddebaşında yer verilen çokluk biçimli “**rezā’îl, sükkân, ‘illiyyûn, ecribe**” sözcükbiçimlerinin, teklik biçimleri hakkında bilgi verilmiştir.

Aşağıdaki maddelerin *tanım* bölümünde de (Tablo 7) çekimli eylem olarak *maddebaşında* bulunan “**rahîme, reft, evred**” sözcükbiçimlerinin anlamı açıklanırken *dilbilgisel bilgiye* yer verilmiştir.

Tablo 7: LR’de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça çekimli eylem örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
rahîme	رَحِمَ	Ar.	•	Rahmet eylesin manasına dua makamında müstamel fi’l-i mâzî.
reft	رَفَتَ	Far.	•	Gitmek, yürümek ve gitti manasına fi’l-i mâzîdir.
evred	أَوْرَدَ	Far.	::	Cenk, peykâr, muharebe ve şecaat, mübârezet ve geldi manasına fi’l-i mâzî-i Fârisîdir.

2.3.1.3.2. Arapça ve Farsça Tamlamaların Maddebaşı Yapılması

Arapça ve Farsça tamlamalar, tamlamayı oluşturan sözcüklerden birinin altında verilmek yerine, kullanıcıların hızlı erişimini sağlamak amacıyla *maddebaşı* yapılmıştır (bk. Tablo 8).

Tablo 8: LR'de maddebaşı yapılan Arapça ve Farsça tamlama örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ecr-i mişil	أَجْرٌ مِثْلٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bî-garaz ehl-i vukûfun takdir eyledikleri ücrete denilir.
taşarrufât-1 fi'liyye	تَصَرُّفَاتٍ فِعْلِيَّةٍ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup icrâ-yı san'at etmeye salâhiyyet-i tâmmeye malik olmak hususuna denilir.
taşarrufât-1 kavliyye	تَصَرُّفَاتٍ قَوْلِيَّةٍ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bey' ü şirâ ve icar ve hibe ve ferağ ve an-mâl sulh ve ikrar ve te'cîl-i deyn ve ıskât-1 şuf'a gibi husûsâtın icrasına olan salahiyettir.
dâru'l-huld	دَارُ الْخُلْدِ	Ar.	•	Cennetin bir bahçesi.
dâru's-selâm	دَارُ السَّلَامِ	Ar.	•	Cennetin diğer bahçesi.

2.3.1.3.3. Kişi Adlarının Maddebaşı Yapılması

LR'de çok olmamakla birlikte, birkaç kişi adına da *maddebaşı*nda yer verilmiştir, ancak bu adların neye göre seçildiği belli değildir (bk. Tablo 9).

Tablo 9: LR'de maddebaşı yapılan kişi adı örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
Çağatay	چَغَاتَايَ	Far.	*	Türk padişahlarından eski zamanda bir padişah veya bir kabile adıdır.
Süleymân	سُلَيْمَانَ	Ar.	*	Bir peygamber-i zî-şânın ismidir ki kâffe-i mahlûkât-1 zî-rûh, taht-1 hükmünde ve her birinin lisanına aşına bir pâdişâh-1 bî-misâl idi.
'Uzeyr	عَزَيْرُ	Ar.	•	Peygamberân-1 kirâmdan bir zât-1 şerîfin ismidir aleyhi's-selâm bazıları müşarünileyh velidir dediler.

2.3.1.3.4. Yer Adlarının Maddebaşı Yapılması

LR'de birkaç yer adına da *maddebaşı*nda yer verilmiştir (bk. Tablo 10).

Tablo 10: LR'de maddebaşı yapılan yer adı örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
‘ırāk	عِراق	Ar.	∴	Kuş yeleşinin cevfi ve su kenarı ve bilâd-ı ma'rûfeyi muhtevi ülkenin ismidir ki tûlen Basra kurbunda Abbâdân nam kasabadan Musul şehrine ve arzen Kadsiyye'den Halevân nam beldeye kadar olan araziden ibarettir, sebab-i tesmiyesi orada hurma vesair ağaçların çokluğu ile birbirine sokuşup sık ve gür olmasıdır yahut arz-ı Arabı haşiye ve pervaz gibi ihata ve istikfâf eylediğidir veyahut arz-ı mezbûrun Dicle ve Fırat kıyılarında olmasıdır ve cem olmak itibariyle kökler, asıllar ve bünyâdlar ve damarlar manasına.
‘Ummân	عُمَّان	Ar.	•	Deniz, bahir, derya ve bir beldenin ismidir.
Bâbil	بَابِل	Ar.	*	Irak'ta vaki bir beldenin ismidir.

2.4. Parçacıl Yapı (Microstructure, Entry Structure)

Bir sözlüğün alt bölümlerinde verilen sözlükbilimsel verilerin düzenini açıklayan terime *parçacıl yapı* denir (Burkhanov, 1998: 155).

Parçacıl yapı, *maddebaşı*yla ilgili verilen yazım, sesletim, biçim, sözdizim bilgisi, *pragmatik* (pragmatic) ve hepsinden önemlisi anlambilimsel betimlemelerin nasıl yapılandırıldığını belirler (Yong ve Peng, 2007: 102; Bergeholtz ve Tarp, 1995: 200; Hartmann ve James, 2002: 94).

Yukarıda verilen *tanımlarda parçacıl yapı*, *maddebaşı*yla ilgili verilen bilgilerin yapısını ifade ettiği için *maddebaşı*mın kendisini içermemektedir.

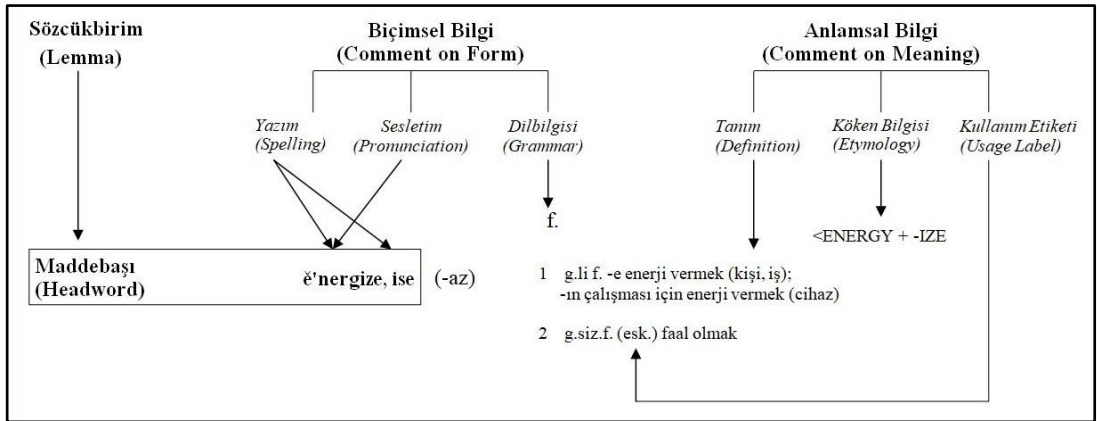
Parçacıl yapının farklı yazarlar tarafından farklı anlamlarda kullanıldığını belirten Svensén (2009: 344), *parçacıl yapının* kimi yazarlar tarafından *maddebaşı*yla ilgili verilen bilginin yapısını karşılayan bir terim olduğunu, kimi yazarlar tarafından *maddebaşı*mı da kapsayan bir terim olduğunu söyler. *Parçacıl yapı*, bu ikinci anlamıyla madde yapısı (entry structure) ile aynı anlama gelmekte ve

maddebaşı bütüncül yapının değil, parçacıl yapının bir bileşeni olarak görülmektedir. Bu çalışmada da maddebaşını, parçacıl yapının bir bileşeni olarak gören yaklaşım benimsenmiştir.

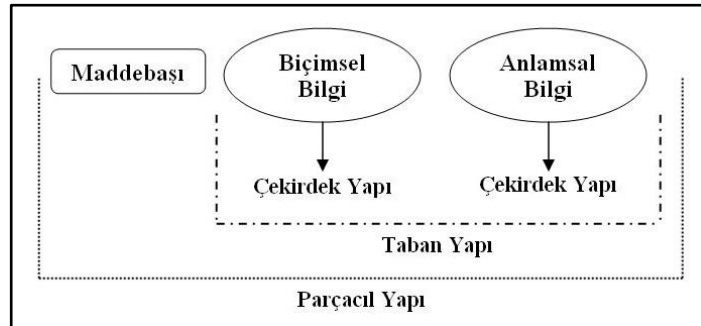
Hartmann ve James (2002: 94) Şekil 4'te Türkçeleştirilerek gösterilen şemada *parçacıl yapının içeriğini sunmuşlardır. Şekilde görüldüğü gibi parçacıl yapı; maddebaşı, biçimsel açıklama ve anlamsal açıklama olmak üzere üç ana bilgi alanına sahiptir. Parçacıl yapı hiyerarşisinde biçimsel bilgi ve anlamsal bilgi alanlarının her birine çekirdek yapı (core structure); ikisine birden taban yapı (base structure) denir.*

Aşağıda yer alan Şekil 4'te *parçacıl yapı şeması, Şekil 5'te de parçacıl yapının ana bileşenlerinin hiyerarşik yapısı gösterilmiştir.*

Şekil 4: Hartmann ve James'in (2002: 94) parçacıl yapı şeması

Şekil 5: Parçacıl yapı, taban yapı ve çekirdek yapı hiyerarşisi

Parçacıl yapıda maddebaşı ile ilgili olarak verilen bilgilerin düzeni, her sözlükte aynı olmayabilir. Nitekim LR'nin parçacıl yapısı yukarıdaki şemalarda

gösterilen düzenden farklılıklar göstermektedir. Aşağıda (Kesit 6) LR'nin *parçacıl yapılarında* bulunabilecek bütün *bilgi türlerini* örnekleyen “adese” maddesinde bilgilerin yerleştirildiği düzen gösterilmiştir.

Kesit 6: LR'deki “adese” maddesinin parçacıl yapı içeriği

Yukarıda (Kesit 6) gösterilen “adese” maddesindeki (g), Şekil 4'teki *parçacıl yapı* şemasına göre *maddebaşından* hemen sonra gelen *biçimsel açıklama*, *çekirdek yapısında* yer almalıdır. Ancak kullanıcı merkezli yaklaşımda önemli olan tek şey, kullanıcının o bilgiyi nerede görmek istediğidir.

“adese” maddesi veri tablosuna aktarılırken “*Karşılaştırma Bilgisi*” başlıklı sütuna Hüseyin Remzi tarafından ilgili *maddebaşının* MLO gibi alfabetik sıralı sözlüklerde bulunup bulunmadığını belirtmek için koyduğu işaretler kaydedilmiştir. Dilbilgisi içeren maddeler için dilbilgisi sütununa bilginin türü kaydedilmiştir. *Maddebaşının* kullanım alanıyla ilgili verilen bilgiler, “*kullanım etiketi*” sütununa

kaydedilmiş, görsel içeren maddeler için de görsel sütununa “+” kaydı düşülmüştür (bk. Tablo 11).

Tablo 11: LR'deki “‘adese” parçacıl yapısının veri tablosundaki görünümü

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.	DB	KE	Gör.
‘adese	عَدَسَه	Ar.	*	Hikmet-i tabî’iyye 1s. olup şekilde görüldüğü gibi dürbün camlarının her birine denilir ki envai şekildekilerinden ibarettir, bunların sağdan bed’ ile birinci mertebede bulunana muhaddebü’t-arafeyn ve ikincisine müstevi muhaddep ve üçüncüsüne mukaar muhaddep denilir, sebab-i tesmiyesi birinci mertebede bulunan camın mercimek gibi ortası tümsek ve kenarları basık olmasıdır; cemi, adesât gelir.	cem	Hikmet-i tabî’iyye	+

Bir sözlüğün *bütüncül yapısında* yer alan *parçacıl yapıların*, içerik ve yerleşme düzeni bakımından birbiriyle tutarlı olması gerekmektedir. *Parçacıl yapıları* tutarlı olmayan sözlükler, kullanıcıların yorulmasına ve o sözlüğü kullanmaktan vazgeçmesine sebep olabilir (Atkins ve Rundell: 2008: 200).

LR’nin *parçacıl yapıları*, çoğunlukla tutarlı olarak düzenlenmiştir. Dilbilgisi genellikle *tanımdan sonra, kullanım bilgisi de tanımdan önce* verilirken bazı maddelerde bu bilgilerin *tanımın içinde* kaldığı görülmektedir. LR’nin mukaddimesinde “İşârât ve Rümûzât” başlığı altında köken bilgisi, karşılaştırma bilgisi ve kullanım etiketleri hakkında kullanıcılara ihtiyaç duyabilecekleri bilgiler verilmiştir (1305: VII-VIII).

Tasarımcılar, tek dilli bir sözlük tasarlamaya karar verdiklerinde tasarımla ilgili zihinlerinde belirli bir amaç vardır. Tasarımın, sözlüğün hedef kitlesi için işlevsel ve yüksek kaliteye sahip bir ürün olmasını isterler. Tasarım, sözlükten beklenen işlevin hizmetinde olmalıdır (Kiefer ve van Sterkenburg, 2003: 351). Hüseyin Remzi, LR’yi ve diğer eserlerini kendi hattıyla taşbaskıya hazırlayıp kendi matbaasında basan bir sözlükçü olarak tasarımla ilgili görevleri de bizzat üstlenmiş görünmektedir.

Bir sözlüğün *parçacıl yapısında* yer alması gereken bilgiler, sözlüğün türüne ve hedef kitlesine göre değişiklik gösterebilir. Kiefer ve van Sterkenburg’a göre tek dilli bir sözlüğün *parçacıl yapısında* aşağıdaki bilgilere yer verilmesi gerekmektedir:

- i. Eşzamanlı tanımlayıcı bilgiler
- ii. Etimoloji
- iii. Stilistik ve kullanım
- iv. Tanım
- v. *Eşdizimlilik* (collocation) ve sözcük öbeği yapısı
- vi. Eş anlamlılık ve zıt anlamlılık bilgisi
- vii. Sözcük yapımı
- viii. Cümle bilgisi
- ix. Kullanım sıklığı
- x. Edimbilimsel bilgi
- xi. Görseller (Kiefer & van Sterkenburg, 2003: 354)

LR’deki maddelerde bu listedeki “i, ii, iii, iv, vi ve xi”deki *bilgi türlerine* yer verilmiştir ancak bütün maddelerde bu bilgilerle karşılaşmak mümkün değildir.

LR’deki *parçacıl yapılar*da bilgilerin veriliş sırası, *maddebaşı > köken bilgisi > karşılaştırma bilgisi > kullanım etiketi > tanım > dilbilgisi* şeklindedir. *Kullanım etiketinin tanımdan sonra geldiği* maddeler de vardır. Görseller, sayfaya uygun bir şekilde yerleştirilip ilgili olduğu maddede “*şekilde görüldüğü veçhile*” kalıbıyla görsele *çapraz gönderim* yapılmıştır. *Çapraz gönderim* konusu ileride “LR’de Çapraz Gönderimler” başlığı altında incelenecektir. Maddebaşları harekeli olduğu için ayrıca *sesletim bilgisi* verilmemiştir.

2.4.1. Parçacıl Yapıda Biçimsel Açıklama (Comment on Form)

Biçimsel açıklama, *parçacıl yapı*da yer alan iki *çekirdek yapı*dan birini oluşturur (bk. Şekil 5) ve burada *maddebaşının* biçimiyle ilgili sözlüğün türü ve hedef kitlenin ihtiyacına göre çeşitli bilgiler verilir. Hartmann ve James’e göre

biçimsel açıklama, parçacıl yapı hiyerarşisinde *maddebaşından* hemen sonra yer alırken LR’de bu farklıdır (bk. Kesit 6).

LR’nin *parçacıl yapısında* biçimle ilgili olarak bazı maddelerde dilbilgisine yer verilmiştir. LR’deki maddebaşları harekeli olduğu için ayrıca *sesletim bilgisi* verilmemiştir.

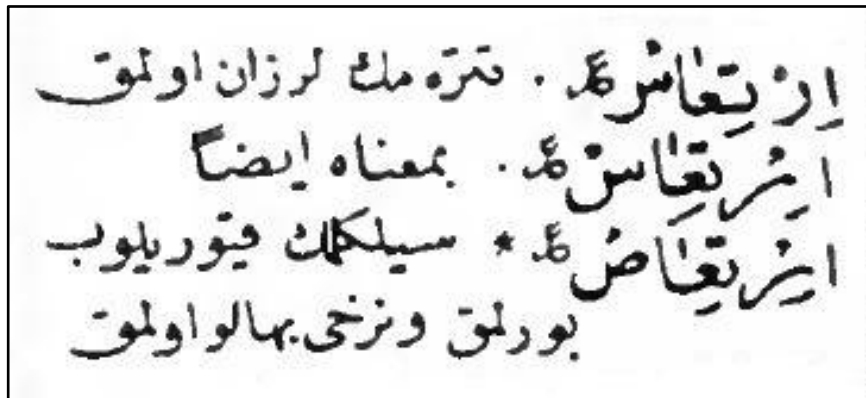
2.4.1.1. Yazım Bilgisi (Spelling, Ortography)

Osmanlı döneminde yazılan Türkçe sözlüklerin önemli işlevlerinden birinin kullanıcılara doğru yazımı göstermek olduğu bilinmektedir. LR’de de yazım ve sesletim bilgisini doğru aktarmak amacıyla maddebaşları ve iç madde başları harekelenmiştir.

Arap harfleriyle yazılan tarihî metinlerde sözcüklerin doğru okunuşunu tespit etmekte güçlükler yaşanmaktadır. LR’deki maddebaşlarının harekeli olması nedeniyle okumayı ve doğru yazımı tespit etmek kolaydır. Arapça ve Farsça maddebaşlarının doğru yazımının LR’nin mukaddimesinde bahsi geçen KMT, AK ve BK’ya bakılarak tespit edildiği ve buna göre harekelenildiği düşünülebilir. LR’de çok az bulunan Türkçe maddebaşlarının yazımının ise neye göre tespit edildiği belli değildir.

LR’de (*) ile işaretlenen maddebaşları ve onların *tanımları*, tespit edebildiğimiz kadarıyla KMT’den alınmış olup KMT’ye göre yazılmıştır. Ancak birçok *maddebaşının* KMT’deki yazımında “ال” tanımlığı varken LR’de tanımlık kullanılmamıştır (bk. Kesit 7, Kesit 8).

Kesit 7: “*irtî‘âş*” maddesinin LR’de görünümü

Kesit 8: “irtı‘āş” maddesinin KMT'de görünümü

Kâmûs'u'l-Muhît Tercümesi Sözlüğünde Bulunan Açıklama

إِرْتِغَاصٌ [el-irtı‘āş] (إِفْتِعَالٌ [iftı‘āl] vezninde) ve

التَّرْعَصُ [et-tera‘uş] (تَفَاعُلٌ [tefa‘ul] vezninde) Kıvrılıp burulmak ma‘nâsınadır; yukâlu: إِرْتَعَصَ الْحَبْلُ وَالْحَيَّةُ وَتَرَعَصَ إِذَا التَّوَى Ve silkilmek ma‘nâsınadır; yukâlu: إِرْتَعَصَتِ الشَّجَرَةُ وَتَرَعَصَتْ إِذَا انْتَقَصَتْ Ve

إِرْتِغَاصٌ [irtı‘āş] Bir şey’in narhı pahalı olmak ma‘nâsınadır; yukâlu: إِرْتَعَصَ إِذَا غَلَا Ve şimşek çakmak ma‘nâsınadır; yukâlu: إِرْتَعَصَ الْبَرْقُ بِمَعْنَى إِخْتَرَصَ بِالصَّادِ الْمُهْمَلَةِ Ve oğlak cümbüş ve neşâtından beri öte sıçrayıp perende atmak ma‘nâsınadır; yukâlu: إِرْتَعَصَ الْجَدْيُ إِذَا طَفَرَ نَشَاطًا Ve mızrak pek titremek ma‘nâsınadır; yukâlu: إِرْتَعَصَ الرُّمْحُ إِذَا اشْتَدَّ الْهَيْزَارُ

2.4.1.2. Sesletim Bilgisi (Pronunciation)

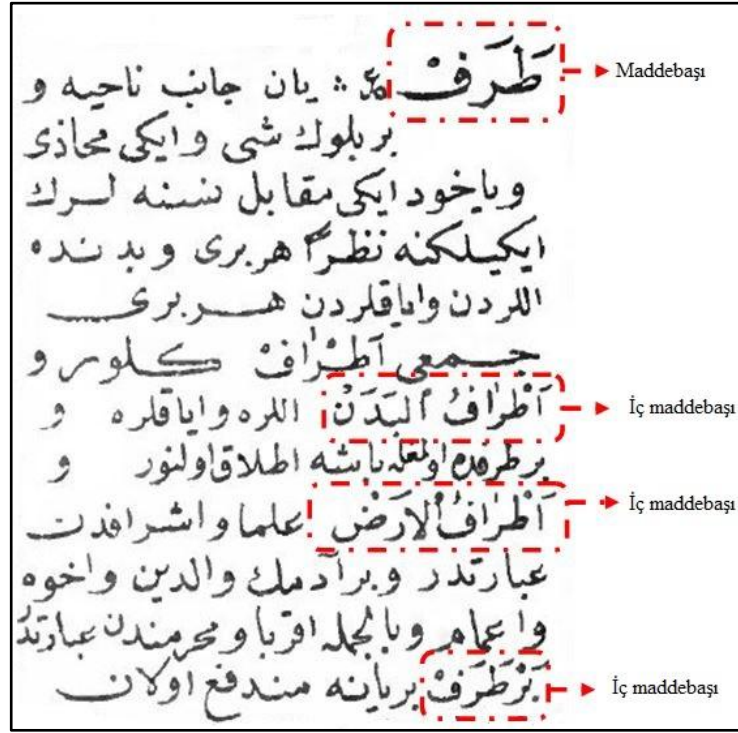
Sesletim (pronunciation) terimi, *sözlükbilimi* alanında *maddebaşımın* telaffuzu hakkında bilgi veren grafik betimleme için kullanılır (Burkhanov, 1998: 192).

Modern sözlükçülükte Uluslararası Ses Alfabeti (International Phonetic Alphabet) ile sunulan sesletim bilgisi, özellikle iki veya daha *çok dilli* sözlükler için kaçınılmazdır. Sözlükte verilmesi gereken sesletim bilgisinin hedef kitlenin özellikleri ve sözlüğün türüne göre değişiklik göstereceğini belirten Svensén, sesletim bilgisinin çerçevesi ve kapsamının aşağıdaki sorulara verilecek cevaplara göre belirlenmesini önermektedir:

- i. Ne tür sesletim bilgisi verilmelidir?
- ii. Sesletim bilgisi hangi sözlükbirimleri kapsamalıdır?
- iii. Hangi sesletim kuralları uygulanmalıdır?
- iv. Sesletim çeşitliliği ne derece olmalıdır?
- v. Sesletim bilgisinin yeri ve şekli nasıl olmalıdır? (Svensén, 2009: 114-115)

Osmanlı Türkçesi metinlerinde, Arap harfleri harekesiz kullanıldığı için metinleri doğru okumak yüksek seviyede eğitime sahip olmayan insanlar için neredeyse imkânsızdı. LR’de bütün maddebaşlarının yanı sıra iç maddebaşları da harekelenerek sesletim bilgisi verilmiştir (bk. Kesit 9).

Kesit 9: LR'de maddebaşı ve iç maddebaşlarının yazımında hareke kullanımı

Yukarıda (Kesit 13) görüldüğü gibi iç maddebaşlarının harekeli yazılması, kullanıcı açısından iki işlev görmektedir. Birincisi, doğru sesletimi; ikincisi, önceki tanımın bitip iç maddenin başladığını göstermek.

2.4.1.3. Dilbilgisel Bilgi (Grammatical Information)

Parçalı yapıda sunulan bilgi kategorilerinden biri de *sözlük hazırlayıcısı* tarafından sunulup *sözlük kullanıcısı* (dictionary user) tarafından yararlanılan *dilbilgisel bilgidir*. Bu kategoride kodlanan malzeme *sözcük türü* (word class), *sözcük yapımı*, *eşdizimlilik* ve *sözcük öbeklerine* dair olabilir. Bu bilgiler sözlüklerde genellikle kısaltmalarla işaretlenir (Hartmann ve James, 2002: 64).

Sunulacak *dilbilgisel bilginin* seçimi büyük ölçüde sözlüğün türüne, hedef kitlesine ve amaçlarına bağlıdır (Yong ve Peng, 2007: 45).

LR, Türkçedeki Arapça ve Farsça kökenli sözcükleri içeren ve genel kullanıcıya hitap eden tek dilli bir sözlüktür. Türkçe maddebaşlarına çok az yer verilmiştir. Arapça ve Farsça maddebaşları arasında pek çok *sözcükbiçim* bulunmaktadır. Maddebaşlarında *sözcükbirim* yerine *sözcükbiçime* de yer verilmesinin sebebi sarf ilmine hâkim olmayan kullanıcıların aradıkları sözcükleri

kolayca bulmalarını sağlamaktır. Bu amaç, LR'nin mukaddimesinde KMT ve AK gibi sözlüklerden aranan sözcüğü bulmanın ne kadar zor olduğunun açıklanmasından anlaşılmaktadır. *Maddebaşında sözcükbiçimlere yer verilmesine rağmen maddebaşıyla ilgili sunulan dilbilgisel bilgi neredeyse çokluk ve zaman çekimiyle sınırlıdır.*

LR'deki toplam 21.181 maddenin 832'sinde *dilbilgisel bilgi* verildiği tespit edilmiştir. Bu bilginin 827'si çokluk biçimi bilgisi, diğerleri fiil çekimiyle ilgilidir. Çokluk bilgisi verilen maddebaşlarının 824'ü Arapça kökenli olup sadece 3'ü Farsça kökenlidir. Bu bilgi, bazen *maddebaşında* yer alan sözcükbiçimin, hangi *sözcükbirimin* çokluk şekli olduğu yönünde, bazen de *maddebaşında* yer alan *sözcükbirimin* çokluk şeklini bildirmektedir. Sözlüğün hedef kullanıcı kitlesi sarf ilmine hâkim olmayan yetişkin okuryazarlar olduğu için çokluk bilgisinin sunulması önemlidir. Aksi takdirde böyle kullanıcılar için Arapça bir sözcüğün çokluk veya teklik şeklini bulmak zordur.

Aşağıda (Tablo 12), çokluk ve zaman çekimi hakkında dilbilgisel bilgi veren bazı madde örnekleri gösterilmiştir.

Tablo 12: LR'de maddebaşlarıyla ilgili dilbilgisel bilgi örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.	DB
eb	أَب	Ar.	•	Baba, peder, vâlid, sahip; cemi, âbâ gelir.	cem
ebâtıla	أَبَاطِلَه	Ar.	•	Batıl ve bî-esâs olan şey; cemi ebâtîl gelir.	cem
ütrücce	أُتْرُجَه	Ar.	•	Ağaç kavunu denilen meyve; cemi ütrucc gelir.	cem
ecribe	أَجْرِبَه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ergenlik çıbanları gibi ufacık kabarıntılara ve keseciklere ıtlak olunur ki cirâbın cemidir.	cem
isb	إِسْب	Ar.	•	Kasık kılı; cemi, isâb.	cem
esdād	أَسْدَاد	Ar.	*	Seddin cemi.	cem
evred	أَوْرَد	Far.	::	Cenk, peykâr, muharebe ve şecaat, mübârezet ve geldi manasına fi'l-i mâzî-i Fârisîdir.	Fiil çekimi
bâş	بَاش	Far.	•	Olsun, ola manasına emirdir.	Fiil çekimi
reft	رَفَتْ	Far.	•	Gitmek, yürümek ve gitti manasına fi'l-i mâzîdir.	Fiil çekimi

2.4.2. Parçacıl Yapıda Anlamsal Açıklama (Comment on Meaning)

Tek dilli sözlüklerin amacı, bir dildeki sözlüksel birimlerin anlam ve kullanımını yine o dilin kendisini kullanarak tanımlamak ve açıklamaktır (Svensén, 2009: 205).

Parçacıl yapının içinde yer alan çekirdek yapılardan ikincisi, anlamsal açıklama alanıdır (bk. Şekil 4 ve Şekil 5). Maddebaşısıyla ilgili tanım, köken bilgisi, kullanım bilgisi, örnekler ve çapraz gönderimleri içeren bu bilgilerin seçimi sözlüğün hedef kitlesi, türü ve amacına bağlıdır.

Aşağıda LR’de yer alan, *anlamsal bilgiler* incelenecektir.

2.4.2.1. Tanım (Definition)

Başvuru kaynaklarının *parçacıl yapısında* bir sözcük, sözcük öbeği veya bir terimin anlamıyla ilgili açıklamanın bulunduğu bileşendir. *Tanım*, *sözlük hazırlayıcısının* sözlüğe yerleştirdiği ve *sözlük kullanıcısının* başvurduğu en temel sözlüksel işlemdir. Tekdilli genel sözlükler, genellikle *maddebaşından* hemen sonra *tanım* yer verir. Bu özelliklerinden dolayı *tanımlayıcı sözlükler* veya *açıklayıcı sözlükler* olarak da adlandırılırlar (Hartmann ve James, 2002: 35-36).

Tanım, evrensel olarak sözlük yazım sürecinin merkezi olarak kabul edilmektedir. *Tanım*, sözlükbilimsel çalışmanın çekirdeğini ve sözlükbilimsel iletişimin temelini biçimlendirir. Yazım, sesletim ve dilbilgisi gibi diğer sözlük öğeleri, sözlükbilimsel iletişimi destekleyen öğelerdir. (Yong ve Peng, 2007: 46-47)

Tanımın başarılı olabilmesi, bir sözcüğün ayırt edici anlamsal bileşenlerini ne kadar içerdiğine bağlıdır (Svensén 2009: 217).

Bir *tanımın* nasıl olması gerektiğiyle ilgili geniş açıklamalar ve teorik tartışmalar bu çalışmanın kapsamı dışındadır. Bu çalışmada Svensén’in (2009) *tanım* tipolojisinden yararlanılarak LR’deki *tanım* türleri tespit edilip açıklanmaya çalışılacaktır.

Hüseyin Remzi LR’nin mukaddimesinde sözlüklerde çoğunlukla kullanılan iki *tanım* türünden yararlandığını belirtmektedir:

Alelumum lügat mecmualarında olduğu gibi işbu mecmuada dahi mevcut bulunan lügatler iki veçhile tefsir ve izah olunur: Biri *ibn* kelimesinin “oğul, veled,

püser, ferzend” gibi müteşâbihü'l-mâl kelimât-ı müterâdife-i müte'addide ile beyan olunması gibi; diğeri *ibrik* kelimesinin “emzikli su kabı olup suyu idare ile azar azar dökmek için kullanılır” tarzında tarif ile veyahut mümkün olduğu kadar şekil ve resmi yapılmak mümkün olan şeylerin şekil ve resmini o ta'rîfât arasında irâ'e ederek ifade olunması gibi (1305: V).

Bu açıklamadan LR'de bir sözcüğü eş anlamlılarıyla tanımlama veya ayırt edici özelliklerini sayarak açıklama yöntemlerinin kullanıldığı anlaşılmaktadır ancak LR'yi okuma sürecinde KMT, MLO ve BK ile yapılan karşılaştırmalarda *tanımların* çoğunun bu sözlüklerden olduğu gibi alındığı, bazen de farklı sözlüklerdeki *tanımların* birleştirildiği görülmüştür.

2.4.2.1.1. İçlemsel Tanım (Intensional Definition)

İçlem (intension), bir kavramın içeriğini ifade eder ve bir kavramın sahip olduğu ayırt edici özelliklerin bir kombinasyonu olarak tanımlanabilir. Örneğin “motorlu araç”ın içlemi ‘araç + motorlu + yönlendirilebilir + esasen yollarda ve raylarda kullanmak içindir’ olarak belirtilebilir. Genel sözlüklerde tercih edilen klasik *tanım* tipi budur (Svensén, 2009: 218).

Bu tip *tanımlar*, *üstanlam* (superordinate, hyperonym) ile ilişki kurularak yapıldığı için her halükârda “bir tür...” olarak okunabilmelidir (Svensén, 2009: 220-221).

LR'de kullanılan *içlemsel tanımlarda* (intensional definition) “*bir nev...*” kalıbı kullanılmıştır. *Maddebaşı*, *üstanlamıyla* ilişkilendirilerek tanımlanmıştır (bk. Tablo 13).

Tablo 13: LR'de içlemsel tanım örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
âjder	أَزْدَر	Far.	∴	Mevhum bir nev kanatlı hayvan ve adamı yutacak derecede büyük yılan.
erguvân	أَرْغَوَان	Far.	•	Bir nev kırmızı çiçek ve kırmızı renk ve kırmızı şarap.
aḥrec	أَحْرَج	Ar.	*	Alacalı, tüylü hayvan ve bir nev kuş.
iḥrām	إِحْرَام	Ar.	∴	Harem-i Mekke'ye dâhil olmak ve hacıların giydiği siyâb ve minder örtüsü ve bir nev yaygı.

abanos	أَبْنُوسُ		•	Malum bir nev sert, siyah ağaç.
ābzen	أَبْرَنْ	Ar.	*	İçinde guslolunmak için müstamel bir nev havuz ve banyo aleti ve bâdiye.
‘uyūnü’l- baqar	عُيُونُ الْبَقَرِ	Ar.	*	Bir nev siyah, yuvarlak taneli üzüm.
ibr̄isem	إِبْرِيْسَمُ	Ar.	•	İpekten mamul bir nev iplik.

2.4.2.1.2. Kaplamsal Tanım (Extensional Definition)

Kaplama (extension), bir kavramın kapsadığı diziyi ifade eder ve bir kavramın içerdiği bütün öğelerin ve sınıfların toplamı olarak tanımlanabilir. Örneğin “*motorlu araç*”ın kaplaması ‘*araç veya motorlu bisiklet veya mobilet veya minibüs veya otobüs veya kamyon*’ olarak belirtilebilir (Svensén, 2009: 218).

Hartmann ve James’e (2002: 55) göre bir kavramın *altanlamlarına* (hyponyms) gönderme yapılarak tanımlandığı *tanım* türüdür. Örneğin öğretim üyesinin “profesör, doçent...” olarak tanımlanması.

Bu *tanım* tipi genel sözlüklerde pek kullanılmaz, daha çok terminoloji sözlükleri ve teknik sözlüklerde kullanılır. LR, her ne kadar pek çok alana ait (istilah) terim *kullanım etiketine* sahip *tanımlar* içerse de *kaplamsal tanım* (extensional definition) örneğine rastlanmamıştır.

2.4.2.1.3. Eş Anlamla Tanım (Synonym Definition)

Sözlüklerde en çok başvurulan *tanım* türlerinden biri de eş anlamlı sözcüklerin toplanması veya eş anlamlı bir öbekten oluşan *tanımdır*. Özellikle soyut sözcüklerin tanımlanmasında sıkça bu yola başvurulmaktadır. Bu tür *tanımın* dezavantajı döngüsellığe sebep olmasıdır, bu durumda bir eş anlamlılar seti, birbirini tanımlamak için kullanılır.

Hüseyin Remzi (1305: V), LR’de kullandığı iki tür *tanımdan* birinin eş anlamlılarla yapılan *tanım* olduğunu belirtmektedir. Ayrıca art arda sıralanan eş anlamlı sözcükleri, çoğunlukla aralarına birer vâv-ı atf ile birbirinden ayırdığını ifade etmektedir.

LR’de en çok kullanılan *tanım* türü, eş anlamlılarla yapılan *tanımdır* (bk. Tablo 14)

Tablo 14: LR'de eş anlamla tanım örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ecilleh	أَجَلَةٌ	Ar.	•	Celiller, ulular, azamet sahipleri.
ecnās	أَجْنَاسٌ	Ar.	•	Cinsler, türlüler, nevlr, gûneler.
iddihāl	إِدْخَالٌ	Ar.	•	Girmek, duhul etmek, dâhil olmak.
edhîne	أَدْخِنَهُ	Ar.	•	Tütünler ve dumanlar, duhânlar.
âder	أَدْرَ	Far.	•	Ateş, nâr, od.
ezā'	أَذَاءٌ	Ar.	•	Eziyet, renc, zulüm, cevir, sitem.
incizām	إِنْجِزَامٌ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak.
incirād	إِنْجِرَادٌ	Ar.	•	Soyunmak ve çıplak ve üryan olmak.
endāz	أَنْدَازٌ	Far.	•	Atıcı, râmî ve remy edici olan.
inşifāk	إِنْصِفَاقٌ	Ar.	*	Geri dönmek, ricat etmek, avdet eylemek.
infitār	إِنْفِتَارٌ	Ar.	*	Süst ve zayıf ve bî-mecâl omak ve nâtüvân olmak.
ebā	أَبَا	Ar.	•	Peder, vâlid, baba.
ibtisām	إِبْتِسَامٌ	Ar.	•	Tebessüm etmek ve hafif gülmek.

2.4.2.1.4. Tanımlar ve Eş Anlamlılar Birleşimi (Definition and Synonyms in Combination)

Bu tür tanımlarda bazen *tanımı*, birkaç eş anlamlı sözcük de izler. Fakat bu tür durumlarda *tanımın* farklı parçaları arasındaki ilişkiyi görmek kolay değildir. Birçok açıklamayı bir arada vermek, kullanıcıya *maddebaşıyla* ilgili kaba bir resim sunar. Önce *tanım* verilip arkasından da eş anlamlılar sıralanınca kullanıcı yanlış bir şekilde bunların hem *maddebaşının* hem *tanımın* eş anlamları olduğunu düşünebilir (Svensén, 2009: 240).

LR'de *tanım* ve eş anlamlıların birlikte verildiği pek çok madde vardır. Bu tür tanımlarda genellikle eş anlamlılar, *tanım* ve açıklamalardan önce gelir. *Maddebaşından* hemen sonra eş anlamlıların gelmesi, kullanıcıyı yukarıda belirtilen eş anlamlıları hem *tanımın* hem *maddebaşının* eş anlamlısı olduğunu düşünme yanlışından korur. Aşağıda (Tablo 15) gösterilen maddelerde eş anlamlı sözcükler, *tanımdan* önce gelmektedir.

Tablo 15: LR'de eş anlamlıların tanımdan önce geldiği örnekler

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ṭālib	طَالِبٌ	Ar.	•	İsteyici, talep ve arzu ve istek edici, hâhinde ve ilim tahsilinde şakirt olan kimse; cemi, tullâb ve talebe gelir.
tāk-1 ḥazrā	طَاقٍ حَضْرًا	Ar.	•	Asuman, gök, tāk-1 firûze ve tāk-1 târum ve tāk-1 kehlâ ve tāk-1 lâciverdî ve tāk-1 nîlûfer, keza asuman, sema, gök manasına gelir, nüh-tâk : dokuz kat gökler ve dü-tâk : iki kat, se-tâk : üç kat ve tâk u cüft : tek ve çift, zevç ve fert.
tāk	طَاقٍ	Ar.	∴	Kemer, kümbet, kubbe ki mukavves binadan ibarettir ve pencere; cemi, tākât ve tîkân gelir ve musandıra ve çardak ve mihrap ve dağın burun gibi sivrilip çıkmış ucu ve tek manasına ki çift mukabilidir ve deste ve kat.
ziyā'	ضِيَاءٌ	Ar.	∴	Ziya, aydınlık ve nur ve rûşenâyî ; nur, ziyadan e'amdır çünkü ziya aydınlığın intişarı mülâhazasıyla ve nur intişarı ve sebatı mülâhazalarıyla ıtlak olunmuştur ve bazıları indinde bizzat olan aydınlığa zav ve bi'l-araz olan aydınlığa nur ıtlak olunur.

Aşağıda (Tablo 16) gösterilen maddelerde ise eş anlamlı sözcükler, tanımlardan sonra gelmektedir.

Tablo 16: LR'de eş anlamlıların tanımdan sonra geldiği örnekler

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
tāriḳ	طَارِقٌ	Ar.	∴	Sabahyıldızı denilen nurlu ve muzî yıldız ve gece ile gelen kimse ve gece vaki olan beliyye ve mesâyib .
zafef	ضَفَفَ	Ar.	*	Kesret-i iyâl ve taamı yalnızca ekl etmeyip nâs ile beraberce tenâvül eylemek ve taam üzere çok el üşmek ve zîk ve şiddet ve izdihâm-ı nâs ve fakr ve hacet ve acele etmek, koşmak ve zayıf ve zebun olmak.
zagîne	ضَغِينَةٌ	Ar.	∴	Meyletmek ve kin tutmak; cemi, zagâyin gelir ve hıkd, kîne, adavet ve nefsaniyet .

darīr	ضَرِيرٌ	Ar.	::	Gözsüz ve âmâ olarak mütevellit olan; cemi, edirrâ gelir ve pek zebun ve nâtüvân ve mehzûl, hasta ve zarar ve ziyana muhtelit olmuş nesne ki ziyân-dîde denilir ve iki zevce beyninde olan ortaklık ve sabır ve şekîb ve sabur ve mütehammil adam.
setr	سَتْرٌ	Ar.	::	Örtmek, pûşîde etmek ve perde; cemi, sûtûr gelir ve korku ve utanmak ve akıl ve hûş .

2.4.2.1.5. Karşıt Anlamla Tanım (Antonymy)

Karşıt anlam bilgisi genellikle sıfatlar ve türevleri için verilir. Karşıt anlamlılığın belirtilme sıklığı eş anlamlılık kadar değildir (Svensén, 2009: 251). LR’de bu tür *tanımlarda* “zıddı” kalıbı kullanılmış olup bazen karşıt anlamdan önce veya sonra eş anlamlılar da verilmiş ve birtakım açıklamalar da yapılmıştır (bk. Tablo 17).

Tablo 17: LR’de karşıt anlamla tanımlama

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
reḳâkat	رَقَاةٌ	Ar.	•	Rakiklik, incelik, yufkalık ki sehânetin zıddıdır .
riḳkat	رَقَّةٌ	Ar.	::	Rahim ve şefkat manasınadır ki kalp yufkalığından neşet eden mihrîbânlığa denilir ve rakiklik ve incelik, yumuşaklık, yufkalık ve duruluk ki galizin zıddıdır .
serrâ’	سَرَّاءٌ	Ar.	::	Ekseriya gece giden adam ve şadlık ve âsânlık ve vüsat ve rehavet ki zarrânın zıddıdır ve memnun ve mesrur ve mahzûz olmak.
şefûd	شَفُودٌ	Far.	*	Haram ki helalin zıddıdır .
ṭalâḥ	طَلَاخٌ	Ar.	*	Salahın zıddıdır , azgın ve fasit ve tebeh-kâr olmak.
‘izz	عِزٌّ	Ar.	•	Zillin zıddı ki şeref ve azamet ve kavi, şedit, azîm ve aziz ve şerif ve âlî-kadr olmak ve muteber ve muhterem olmak ve kavi ve şedit olmak.
‘iṣyân	عِصْيَانٌ	Ar.	•	İtaatin zıddı ve emre inkıyat etmeyip serkeşlik etmek.
ḥulüvv	حُلُوءٌ	Ar.	*	Tatlı ki acının zıddıdır .

2.4.2.1.6. İşlevle Tanımlama (Description of the Function of the Lemma)

Amacı kullanıcıya anlamadığı sözcüklerle ilgili pratik bir yardım sunmak olan genel sözlükler için işlev sözcüklerini tanımlamak zordur. Böyle sözlüklerde bu tür sözcüklerin genellikle işlevi açıklanarak tanımı yapılır (Svensén 2009: 241).

LR'de özellikle Arapçada kullanılan bazı kalıp ve cer harfleri, işlevleriyle tanımlanmıştır (bk. Tablo 18).

Tablo 18: LR'de işlevle tanımlama örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ilā	إِلَى	Ar.	•	Harf-i cerdir "intiha" ve "ibtidâ-yı gâyet" ve "maiyet" ve "tebyîn" ve "adavet" ve "lâm-ı cârre" ve "fî" ve "inde" ve "tekit" manalarına gelir.
bi	بِ	Ar.	::	Harf-i cer olup ma'nâ-yı müte'addidesi olduğu gibi ma'nâ-yı sâbıka dahi gelir.
be	بِ	Far.	•	"ile" ve "de" ve "be" manalarında müstamel edât-ı Fârisîdir.
hattā	حَتَّى	Ar.	::	Harf-i cerdir, gayet manasına delalet eder ve talil için ve illâ gibi istisna manasına dahi gelir ve medhûlünü cer eder ve bir kelamı tasdik zımında irat olunacak diğer bir kelamı açmak için ve murat ve maksudu ifade zımında ibtidâ'en kullanılır bir edattır.
halā	خَلَا	Ar.	*	Harf-i cerdir, istisnaya delalet eder.
rubbe	رُبَّ	Ar.	*	Harf-i cerdir, nekreden gayrıya dâhil olmaz ve taklîl veya teksire delalet eder.
'adā	عَدَا	Ar.	::	İstisna için kullanılır bir harftir, şu hâlde harf-i cer olmak münasebetiyle dâhil olduğu kelimeyi cerr eder veyahut fi'l-i müte'addî olup dâhil olduğu kelimeyi nasb eder ve tecavüz etti manasına gelir, mamafih, maada terkibi tecavüz eden ve başka ve baki olan manasına gelir.

2.4.2.1.7. Gündelik Dile Kullanılan Sözcüklerin Tanımlanması

Gündelik dile ait sözcüklerin kapsamlı bir şekilde tanımlanması çoğu kullanıcıya tuhaf ve komik görünebilir (Svensén 2009: 77). Bu tür bazı sözcükler

LR’de “malumdur, maruftur, meşhur” ifadeleri kullanılarak belirtilmiş, ayrıntılı açıklama yapmaktan kaçınılmıştır (bk. Tablo 19).

Tablo 19: LR’de gündelik dilde kullanılan sözcüklerin tanımlanması

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
şarāb	شَرَابٌ	Ar.	•	İçilecek nesne ve üzüm suyundan mamul maruf içki ki müskirattandır.
arāba	أَرَابَةٌ	Far.	•	Maruftur ve envayı vardır, işbu şekilde irâ’e olunan yük arabası olup eşya nakli için kullanılır.
bāzincān	بَاذِنَجَانٌ	Ar.	•	Patlıcan denilen maruf sebze.
bebġā	بَبْغَا	Ar.	•	Papağan denilen eğri gagalı maruf kuştur.
bürdā’	بُرْدَاءٌ	Ar.	*	Sıtma ki maruf marazdır.
jeġāv	زَغَاوٌ	Far.	•	Fuḥş mahalli ki malumdur.
şād-hār	شَادٌ خَوَارٌ	Far.	*	Fahişe ki malumdur.
şencār	شَنْجَارٌ	Ar.	*	Eşek marulu denilen nebat ki hava cıva namıyla meşhurdur, şingâr-ı Fârisî mu’arrebidir.
süheyl	سُهَيْلٌ	Ar.	•	Meşhur bir parlak yıldızın ismidir.
şāşenk	شَاشَنَكٌ	Far.	*	Tambur denilen meşhur çalgı aleti.
şelcem	شَلَجَمٌ	Ar.	*	Şalgam dedikleri meşhur nebat ki kökünden taam yapılır ve kendisinde kükürt olduğuna mebni kanı tashih eder; cemi, şelâcim gelir.

2.4.2.2. Köken Bilgisi (Etymological Information)

Köken bilimi, sözlüksel birimler veya biçimler arasındaki ilişkiyi araştırıp bir aşamayı temsil eden birimlerden hangisinin, sonrakinin kökeni olduğunu belirlemeye çalışan bir sözlükbilimi dalıdır. Belirli bir sözlüksel birimin kökeni, tarihi ve gelişimini araştırmak da sözlükbiliminin görevidir. Köken bilgisi, sözlük maddelerinde yer verilen temel bilgilerden biridir (Burkhanov, 1998: 79).

Sözlüklerde köken bilgisine yer verme, Thomas Blount'un 1656 yılında *Glossographia* adlı İngilizce sözlüğünü yayımlamasıyla başlamıştır. Sözlüklerde köken bilgisine yer vermenin biri akademik biri de pedagojik başlıca iki amacı vardır. Birincisi akademik araştırmalar için akademisyenlere, sözcüğün kökeniyle ilgili ihtiyaç duydukları ayrıntılı bilgileri sağlamak, ikincisi de genel sözlük kullanıcılarına sözcüklerin tarih içinde geçirdikleri değişimi göstererek dilin tarihçesi ve kültürü hakkında onlara paha biçilmez bir kavrayış kazandırmaktır (Yong ve Peng, 2007: 165-166).

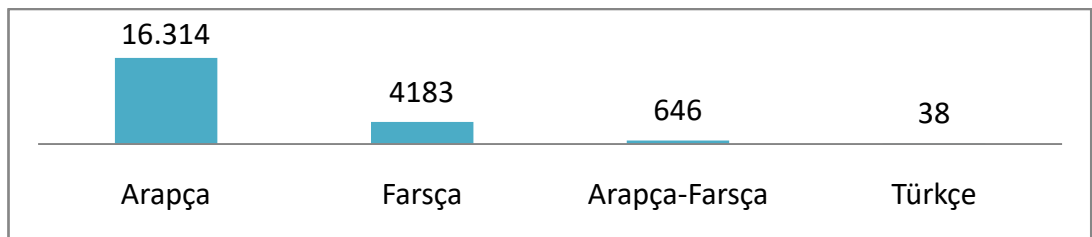
Svensén, sözlük satın alan pek çok kişinin gerçekten dile ilgi duyduğunu, sözcükler hakkındaki gerçekleri merak ettiğini ve sözcüklerle ilgili aşağıdaki sorulara cevap bulmayı umduğunu belirtir:

- i. Bu sözcük yerli mi, ödünçleme mi yoksa yabancı mı?
- ii. Yerli değilse nereden geldi, ilk olarak dilime nasıl girdi?
- iii. İlk kez nerede ve ne zaman kullanıldı?
- iv. İlk şekli nasıldı ve bugünkü şekline nasıl geldi?
- v. İlk anlamı neydi ve bugünkü anlamını nasıl kazandı, çokanlamlıysa anlamları arasındaki ilişki nedir (Svensén, 2009: 333)?

LR'deki 21.181 *maddebaşının* tamamı için *köken bilgisi* verilmiştir. Çok az sayıdaki Türkçe kökenli *maddebaşının* yanına da herhangi bir köken bilgisi yazılmamak suretiyle Türkçe oldukları belirtilmiştir. Ancak söz konusu köken bilgisi yukarıdaki sadece ilk soruya cevap verecek niteliktedir.

Aşağıda (Şekil 7), LR'nin içerdiği 16.314 adet Arapça, 4183 adet Farsça kökenli sözcük, 646 adet Arapça-Farsça birleşimi şeklinde tamlama ve 38 Türkçe kökenli *maddebaşı* olduğu bilgisi grafik olarak gösterilmiştir.

Şekil 6: LR'deki maddebaşlarının kökenlerine göre sayıları

LR'de bazı maddebaşları için de “galat” kaydı düşülerek doğru olduğu düşünülen şekilleri verilmiştir, bazen de *maddebaşında* doğru biçimde yer aldığı düşünülen sözcüğün galatı gösterilmiştir (bk. Tablo 20).

Tablo 20: LR'de galat bilgisi verilen madde örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
zenberek	زَنْبَرَكْ		*	Zenbûrekte galattır , yay gibi kurulup boşanan alet ki şekli zenbûrekedir.
a' nî	أَعْنَى	Ar.	::	Herkesin söylediği sözü izah zımında kullandıkları "yani" kelimesinin fasihi olup murat ederim, demek isterim ki manasınadır "yani" ise galat tabirdir.
bât	بَاتْ	Ar.	*	Kati demek olup bât pazarı dahi bu manada olarak kati surette olan ahzûitanın pazarı demektir, bitpazarı tabiri galattır.
beter	بَتَرْ	Ar.	•	Bedterden galattır , ziyade hayırsız ve bed olan.
peşrev	پَشْرَوُ	Far.	•	Çalgı ile çalınan bir nev makam, bu kelime pîşrevden galattır.
divit	دَوِيْتُ		•	Devât kelimesinin galatıdır , oraya müracaat oluna.
zerde- çüb	زَرْدَه چُوبْ	Far.	•	Bir nev sarı kök ki galat olarak zerde-çâv dahi denilir.
zükâk	زُقَاكْ	Ar.	•	Mahalle arasında iki tarafı hane veya duvar olan yola denilir, galatı sokak ; cemi, ezikka.
cül	جُلْ	Ar.	•	Bir nesnenin çoğu ve ekserisi ve ata vurulan çul ki bundan galattır.

Yukarıda (Tablo 20) maddebaşı konumunda bulunan “**zenberek, beter, peşrev, divit ve hallâc**” kullanımlarının galat olduğu belirtilerek, doğru şekillerine dair bilgi verilmiştir. “**a' nî, bât, zerde-çüb, zükâk, cül**” maddebaşlarının da doğru olduğu belirtilerek galat biçimleri hakkında bilgi verilmiştir.

LR'de bazı maddebaşları için “sebeb-i tesmiye” bilgisi yani *maddebaşının* neden o anlamda kullanıldığı bilgisi verilmiştir. Hüseyin Remzi (1305: 5) “*Bundan başka Ahterî-i Kebîr nam lügât mecmuası gibi kelimelere yalnız bir lafız ile mana vermeyip îzâhât-ı lâzıme yi havi ve ekser kelimâtın sebeb-i itlâk ve tesmiyesini dahi mübeyyindir.*” ifadesiyle bunu sözlüğünün bir üstünlüğü olarak dile getirmektedir (bk. Tablo 21).

Tablo 21: LR'de *sebeb-i tesmiye* bilgisi verilen madde örnekleri

MB	AHY	Kök .	KA B	Tan.
Şām	شَام	Ar.	•	Malum kıta ki kıblenin sol tarafında olması bâ'is-i tesmiyedir, Yemen ülkesine bu veçhile itlaka sebep yemîn-i kıblede olduğu gibi.
şāhīn	شَاهِينُ	Far.	•	Malum bir nev yırtıcı kuş ki sayd için beslenir, evvelleri şahlara mahsus olmasına mebni onlara nispet edilerek tesmiye edilmiştir ve ta'rib edilerek cemine şevāhīn denilmiştir.
elf	أَلْف	Ar.	::	Ülfetten me'hûzdur ki bilcümle hurûf ile ülfet eylediğinden bu isim ile tesmiye edilmiştir ve hurûf-ı hecâdan harf-i evvel itibar olunmuştur ve bin adedi ve bin adet şey vermek ve üns ve ülfet eylemek.
cebūn	جَبُونُ	Ar.	*	Korkmak ve bir nev eski dünya maymunu ki bunun baldırları olduğundan en ziyade insana şebîh bu maymundur, etibbâ-yı kadîme müşâbehetinden naşi insan yerine bunu teşrih ederler idi, ziyade korkak olduğundan bu veçhile tesmiye edilmiştir.
cedīd	جَدِيدُ	Ar.	::	Yeryüzü ve pek nasipli adam, tezgâhından henüz kesilmiş bez ve yeni nesne, bu sebepten yeni şeye cedit tesmiye olunmuştur.
dest-zen	دَسْتَرَنُ	Far.	*	Pişman olan, nadim olan, sebeb-i tesmiyesi , mahall-i te'essüf ve nedamette ellerini birbirine veya dizlerine vurmalarıdır.
dünyā	دُنْيَا	Ar.	•	Bulduğumuz kürre-i arz ki ahiret mukabilidir, bu âleme sebeb-i itlâkı ahirete yakın olduğu içindir veya semadan alçak bulunduğu mebnidir.

Yukarıda (Tablo 21) verilen örneklerde “Şām”ın, kıblenin solunda olduğu için; “şahin”in şahlara özgü bir kuş olduğu için; “elf”in (bin), bütün sayılarla ülfet ettiği için; “cedīd”in, tezgâhından yeni kesilmiş bez anlamı olduğu için; “dest-zen”in, pişman olanlar ellerini birbirine veya dizlerine vurdukları için; “dünya”nın, ahirete yakın olduğu veya gökten aşağı konumda olduğu için böyle adlandırıldığı bilgisi verilmiştir.

2.4.2.3. Kullanım Bilgisi (Usage Information)

Kullanım bilgisi, sözlük hazırlayıcısı tarafından kullanım temelinde sunulan bilgi kategorilerinden biridir (Hartmann ve James, 2002: 150). Kullanım bilgisinde

esas olan *maddebaşının* farklı bağlamlardaki kullanımını açıklamak ve farklı alanlara özgü *kullanım bilgisini* vererek *tanımı* daha belirgin hale getirmektir (Aslan, 2017b: 60).

LR, Hüseyin Remzi'nin kendi beyanıyla dönemindeki KMT, AK ve VL'den farklı olarak pek çok bilim dalına ait terimleri, ayrıntılı açıklamalarıyla sunmaktadır:

Evvelemirde *Kâmûs* ve *Vankulu* ve *Ahterî-i Kebîr* ve emsali lügât mecmuaları Fârisî lügâtini ve vasf-ı terkîbîleri ve ekseriyet üzere kullanılan ism-i fâ'il ve ism-i mef'ûlleri ve masdar-ı mîmî sîğalarını ve bahusus zaç yağı manasına olan hâmız-ı kibrît gibi kimyâ-yı ma'denî ve a'zâ-yı tezkîr-i nebâtın iki demet teşkili manasına olan sünâyyi'ü'l-ah gibi ilm-i nebâtât ve koyunların karaciğerlerinde marazi olarak mütevellit olup kelebek namıyla yâd olunan yassı solucan manasına olan dûdü'l-kebd gibi ilm-i hayvânât ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manaya gelen sadâ-nüvis gibi ilm-i hikmet-i tabî'iyeye ve gırtlak manasına olan şiryân-ı şizen gibi ilm-i teşrîh ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manalara gelen hıyâr-ı ayb ve hükûmet-i adl gibi ilm-i fıkıh ve yine mahallinde beyan olunan manalara gelen hukûk-ı mezû'a ve i'tirâzü'l-gayr gibi kavânîn ve nizâmât ve şîbh-i ma'în gibi ilm-i hendese ve aded-i müteşâbih gibi ilm-i hisâb ıstılahlarını ve hakeza ulûm ve fûnûn-ı sâ'ire ıstılahâtını ve *protesto* ve *sekvestro* ve *bikarbonat dö sud* ve *sulfato* ve *aval* ve *retorisyon* gibi adi ve fennî ta'bîrât-ı ecnebiyyeyi cami değildir. Hâlbuki bu mecmua tadat olunan ulum ve fûnûndan fazla ulum ve fûnûn ıstılahâtını ve ma'a-hâzâ Türkçe ibare arasında müstamel fennî ve adi ta'bîrât-ı ecnebiyyeyi ve ef'âl-i insâna taalluk ederek gerek müstamel ve gerek ileride fûnûn ve ulum terakki ve tevsî ettikçe istimale kabiliyeti olan elfâzı *Kâmûs* ve *Vankulu*'nda münderiç olan tafsilat dairesinde manalarıyla camidir.

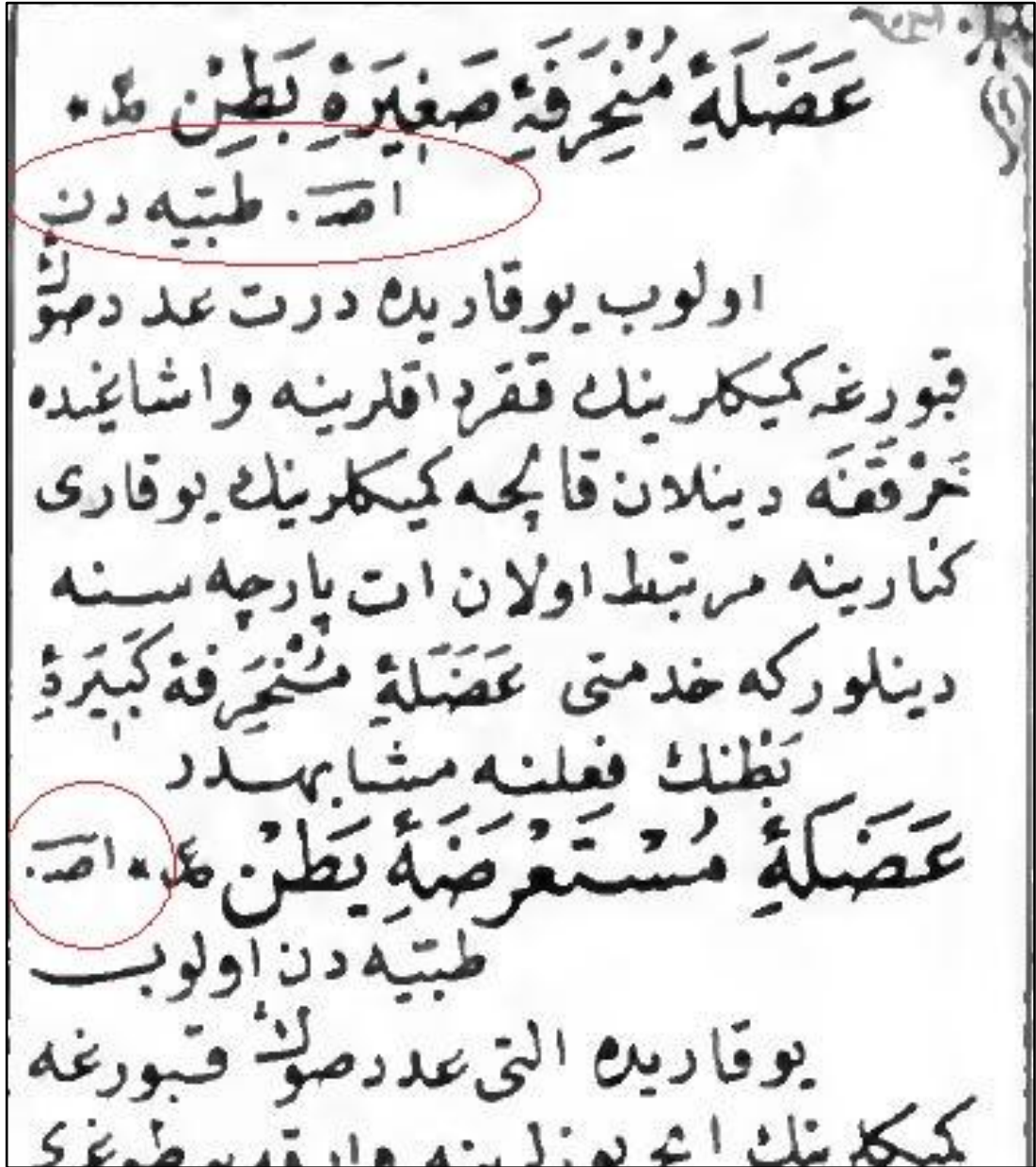
(Hüseyin Remzi, 1305: III-IV)

LR'de toplam 33 alana ait 1666 terim *kullanım etiketiyle maddebaşı* olarak yer almaktadır. Terimlerin ait olduğu alanlar ve sayıları aşağıda (Tablo 22) gösterilmiştir.

En çok terim tıp alanına aittir. Kendisi de bir tıp doktoru olan Hüseyin Remzi, 825 terimle en çok tıp alanından terimlere yer vermiştir. Tıp alanına ait terimler hem sayı bakımından hem de uzun açıklamalarından dolayı sözlük hacminde oldukça geniş yer kaplamaktadır.

Terimler, “ıstılah” sözcüğünün Kesit 10'daki gibi kısaltılarak kullanılmasıyla etiketlenmiştir ve böyle maddelerin çoğunun *tanımı kullanım etiketiyle* başlamaktadır.

Kesit 10: Terim (istilah) kullanım etiketi örneği

LR'yi diğer Osmanlıca sözlüklerden ayıran en önemli özelliği, içerdiği terimler olmalıdır. Yavuzarslan'a (2009: 150) göre Hüseyin Remzi, Osmanlı bilim dünyasında kullanılan terimleri de içeren mükemmel bir sözlük hazırlamıştır.

Hüseyin Remzi'nin LR'de yer verip tanımladığı tıp terimleri üzerine, tespit edebildiğimiz kadarıyla bugüne kadar bir çalışma yapılmamıştır.

LR'yi okuma sürecinde pek çok Osmanlıca sözlükle yapılan karşılaştırmada da yukarıda ifade edildiği gibi bu terimlerle karşılaşılmamıştır.

Tablo 22: *LR'de yer verilen terimlerin alanlarına göre sayıları*

Terimin Ait Olduğu Alan	Terim Sayısı
Tıp	825
Fıkıh	267
Nebat	226
Kimya	60
Nizamiye	53
Hayvanat	50
Riyaziye	29
Aruz	25
Hendese	23
Hikmet-i tabî'iyye	22
Nahiv	14
Sarf	13
Nücûm	12
Heyet	9
Hukûk-ı düvel	7
Coğrafya	5
Belagat	4
Musiki	3
Askeriye	2
Hikemiyye	2
Hikmet	2
Tecvit	2
Arâziyye	1
Arz	1
Beyan	1
Cebir	1
Edebiyat	1
Kanun	1
Kitabet	1
Mantık	1
Satranç	1
Teşrih	1
Topografya	1

LR'deki diğer kullanım bilgileri, tanımlamanın bir parçası olarak “makamında/manasında müstamel/kullanılır” kalıbıyla verilmiştir (bk. Tablo 23).

Tablo 23: Tanımlamanın bir parçası olarak kullanım bilgisi örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
sübḥānellāh	سُبْحَانَ اللَّهِ	Ar.	∴	Tespîh manasındadır ki Hak Teâlâ'yı sahîbe yani zevce ve veletten vesair nekâyisten ve şân-ı ulûhiyyete münâfî izâfâtan kemaliyle tenzih ve takdis, kalbi ve lisanıyla tenzih ve takdis ederim demektir ve taaccüp ve teneffür makamında dahi kullanılır eğer taaccüp makâm-ı istihsân ise bunun hâlıkını bu halk-ı bedî' için mahsus tespih ederim demektir ve eğer makâm-ı istiḥcân ise bundan hazret-i Bârî Teâlâ'yı tenzih ve takdis ederim demektir.
elâ	أَلَا	Ar.	*	Harf-i istiftâhtır ki kelim onunla bed' olunur ve beş vecih üzere yani "tebbih ve tevbih", "inkâr", "istifhâm ani'n-nefy", "arz", "has ve tahzîz" makamında kullanılır.
evlâ leke	أُولَى لَكَ	Ar.	*	Tehdit makamında , ikâb ve helak sana her veçhile elyak ve sezadır manasına terkîb-i Arabîdir.
hoş-âmed	خُوشْ أَمْدٌ	Far.	•	Hoş geldiniz, safa geldiniz makamında hitaptır.
rahîme	رَحِمَ	Ar.	•	Rahmet eylesin manasına dua makamında müstamel fi'l-i mâzî.
zi	ز	Far.	•	Ez, den, min makamında vaki harf-i cerr-i Fârisîdir.
şâ'e	شَاءَ	Ar.	•	Diledi, murat eyledi ve inşallah, Hak Teâlâ hazretleri dilese ve murat eylese manasında bir kelime-i tevessüldür.
şād-bāş	شَادُ بِأَشْ	Far.	•	Aferin, maşallah manasında kelime-i tahsîndir.
şāhā	شَاهَا	Far.	•	Ey şah ve ey padişah manasında nidadır.

Maddebaşlarıyla ilgili kullanım etiketleri, özellikle dil öğrencilerine yönelik hazırlanan sözlüklerde bulunması gerekli özelliklerdendir. Mukaddimesinden Arapça ve Farsçaya hâkim olmayan bir kitleye hitap ettiği anlaşılan LR'de bu bilgilerin yer alması, sözlüğün amacıyla uyumludur.

Aşağıda (Tablo 24) çeşitli bilim alanlarına ait terim işaretleyen *kullanım etiketi* içeren madde örnekleri gösterilmiştir.

Tablo 24: LR'deki terim kullanım etiketi örnekleri

MB	AHY	Kök	KAB	Tan.
aḥma ^c	أَحْمَعُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hamaylı şekilde üç köşeli manasındır ki unku adalâtından yani boynun etlerinden birini şeklen tavsif eder.
üdre	أُدْرَه	Ar.	*	Kasık yarığı ve yel itip haya büyüme ve is. tıbbiyeden olup fitik vukuunda hasıl olan yumrunun mazrufuna yani içindeki şeye denilir.
idmān-1 beden	إِدْمَانٌ بَدَنٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup insanı fevkalade olarak sarf-ı kuvvet ve makderet ettiği hâlde yorulmayarak yine icrâ-yı harekete müheyya kılmaya denilir.
edeme	أَدَمَه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup cildin ikinci tabakasına yani beşereden sonraki tabakaya denilir.
arāzī-i emīriyye	أَرَاذِيءُ أَمِيرِيَّة	Ar.	*	Rakabesi cânib-i beytü'l-mâle ait olarak ihale ve tefvizi taraf-ı Devlet-i Aliyye'den icra olunagelen ve yalnız hukûk-ı tasarrufiyyesi şuna buna tefviz olunan tarla ve çayır ve yaylak ve kışlak ve korulara ve emsali yerlere denilir ki is. fıkhiyyedendir.
arāzī-i ḥarāciyye	أَرَاذِيءُ خَرَاجِيَّة	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hîn-i fethte gayrimüslim olan, asıl yerliler elinde terk ve ibkâ olunan yerlere denilir.
arāzī-i 'öşriyye	أَرَاذِيءُ عُشْرِيَّة	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hîn-i fethte gânimine tevzi ve temlik olunan yerlere ıtlak olunur.
arāzī-i memlûke	أَرَاذِيءُ مَمْلُوكَه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup ber-vech-i mülkiyyet tasarruf olunan yerlere denilir.
arāzī-i mevât	أَرَاذِيءُ مَوَاتٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup kimsenin mülkü ve bir kasaba veya karyenin merası veya baltalığı olmadığı hâlde aksâ-yı ümrândan ba'id yani kasaba veya karyenin en kenarındaki hanelerden cehîrû's-savt olan kimsenin sedası istimâ olunan yerlere ıtlak olunur.

2.4.2.4. Örnekler (Examples)

Örnekler ve görseller *tanımların* devamı ve uzantısıdır. Yazım ve telaffuz gibi, *sözlükbilimi* iletişimde de destekleyici faktörlerdir. *Tanımları* tamamlar ve pekiştirirler. Örnekler, sözlük kullanıcılarının sözcükleri doğru anlamalarına ve doğru bağlamda kullanmalarına yardımcı olur (Yong ve Peng, 2007: 36).

Örnekler, bir sözcüğün belirli bir anlamını göstermek veya onu daha geniş bir bağlamda kullanıcıya sunmak için kullanılır. Örnekler alıntılanarak veya derlemeden çekilerek tanımlanabileceği gibi *sözlük hazırlayıcısı* tarafından da oluşturulabilir (Hartmann ve James, 2002: 53).

Burkhanov örnek kullanımıyla ilgili önemli ve tartışmalı şu iki soruya dikkat çeker:

- i. Örnekler birincil bir kaynaktan mı alıntılanmalı yoksa sözlük hazırlayıcısı tarafından mı oluşturulmalı,
- ii. Birincil bir kaynaktan alıntı yapılacaksa bu edebî bir metin mi olmalı yoksa sözlü iletişim kaydı mı olmalı? (1998: 261)

Örneklerin, *tanımların* anlaşılmasında ne kadar önemli bir rol sahibi olduğu açıkça görülmektedir. Özellikle tarihî sözlüklerdeki eskicil sözcüklerin doğru bir şekilde anlaşılabilmesi, örneklerin yardımı olmadan neredeyse imkânsız görünmektedir.

LR'de örnek kullanımına çok az yer verilmiştir. Örnekler, tespit edebildiğimiz kadarıyla *tanımlardan* sonra “mesela” kalıbı kullanılarak aktarılmıştır (bk. Tablo 25).

Tablo 25: LR'de örnek kullanımı

‘aded-i tām	عَدَدٍ تَامٌ	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup eczâ-yı muhtelifesinin yekûnu kendisine müsavi olan adede denilir, mesela 6 adedinin nısfı 3 ve sülüsü 2 ve sūdüsü 1 ki mecmuu altı adedine baliğ olur.
‘aded-i ğayr-ı müteşābih	عَدَدٍ غَيْرِ مُتَشَابِهٍ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendisini terkip eden âhâdları yani birleri cins-i vâhiden ibaret olmayan adede denilir, mesela beş kuruş, on iki para veyahut sekiz kıyye, yüz dirhem denildiği vakitte eczasının bir kısmı kuruş ve bir kısmı para veyahut bir kısmı kıyye, diğer kısmı dirhem olması gibi ihtilâf-ı cinsten ibarettir.

2.4.2.5. Çapraz Gönderim (Cross-Reference, Mediostructure)

Çapraz gönderimi bir başvuru kaynağındaki bilgilere erişmeyi kolaylaştıran sözcük veya semboller olarak tanımlayan Hartmann ve James (2002: 32) sözlüklerinde çapraz gönderimde bulunmak için (=>) işaretini kullanmışlardır.

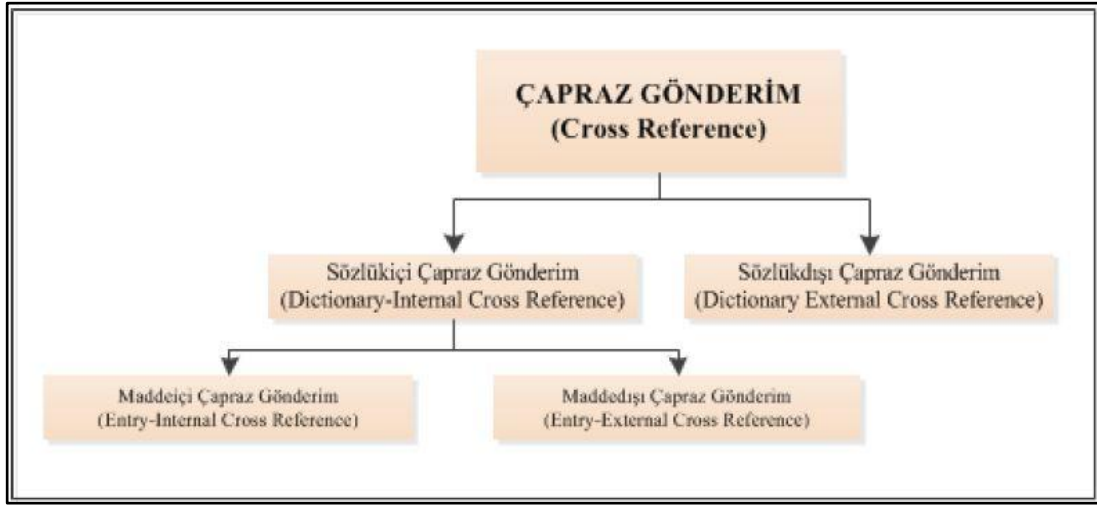
Çapraz gönderimler yerden tasarruf etme, aynı bilgilerin farklı yerlerde gereksiz yere tekrarlanmasından kaçınma işlevi gördüğü gibi kullanıcıyı ilgili bilginin daha çok olduğu yere yönlendirerek sözlükte sunulan bilgidan azami derece yararlanmasını sağlama işlevi de görür (Yong ve Peng 2007: 100).

Çapraz gönderimi sözlük içi (dictionary-internal) ve sözlük dışı (dictionary-external) olmak üzere ikiye ayıran Bergenholtz ve Tarp'a göre çapraz gönderimler hazırlanırken şu ilkelere dikkat edilmelidir: Bir dizi işlevsel ve yeterince şeffaf ilkelere göre yapılandırılmalıdır. Çapraz gönderimler için hangi biçim tercih edilirse edilsin, sözlük boyunca tutarlı olmalıdır. Aksi takdirde kullanıcıyı doğru bir şekilde yönlendirme işlevini yerine getiremezler. Bir sözcüğe çapraz gönderimde bulunuluyorsa gönderimin yapıldığı yerdeki biçimiyle, ilgili yerdeki biçimi tamamen aynı olmalıdır (1995: 215-219; Svensén 2009: 388-389).

Sözlük içi çapraz gönderim (dictionaryinternal cross reference) sözlük içindeki bir yere gönderimde bulunur, sözlük dışı çapraz gönderim (dictionaryexternal cross reference) ise başka esere yönlendirir. Sözlük içi çapraz gönderimi ikiye ayıran Svensén, madde içi çapraz gönderim (entry-internal cross reference), kullanıcıyı aynı maddenin içinde başka bir yere yönlendirdiğini, madde dışı çapraz gönderimin (entry-external cross reference) ise aynı sözlük içinde başka bir yere yönlendirdiğini belirtir (2009: 388).

Aşağıda (Şekil 7) Aslan'ın (2017b), Svensén'daki (2009: 388) çapraz gönderim türleri için oluşturduğu görsel aktarılmıştır:

Şekil 7: Çapraz gönderim türleri

LR'deki bazı maddelerde *çapraz gönderimler* kullanılmıştır. *Sözlük içi çapraz gönderimler* “X’e bakıla” ve “tafsilatı X’tedir” kalıbı ile *sözlük dışı çapraz gönderimler* ise “tafsilatı X’tedir” kalıbıyla belirtilmiştir. Birbirini takip eden aynı anlama sahip maddebaşları “bi-ma’nâhu eyzan” kalıbıyla kendinden önce gelen maddeye *çapraz gönderimde* bulunulmuştur.

Aşağıda (Tablo 26) *sözlük içi çapraz gönderim* örnekleri gösterilmiştir.

Tablo 26: LR'de madde dışı çapraz gönderim örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ümmü ³ d- dimāğ	أُمُّ الدِّمَاغِ	Ar.	*	Baş kemiği içinde bir nev örtünün ismi olup bir manada olmasıyla tafsilatı, ümmü's-sulbe tabirindedir.
bünn	بُنُّ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile kahve denilen hububatın ağacına denilir ki halk bunu hâzım gibi kavurarak suyunu taam üstüne içerler, tafsilatı "kahve" kelimesinde görülür.
pādşā	پادشاه	Far.	*	Sâhib-i cihân manasına bir terkip olup tafsilatı zirdedir.

cenb	جَنْبٌ	Ar.	∴	Yan, pehlû, yan taraf ve semt ve nahiye ve bir kimsenin yanı ağrımak ve fasl u mezemmet ve şetm eylemek ve öte kakmak ve defeylemek ve müştak olmak ve bir yere garip olarak nüzul etmek ve bir nesneye kemâl-i ârzû ve hâhiş sebebiyle muzdarip ve bikarar olmak ve bir şeyin büyük ve azîm ve hayli çoğuna ve engin yerine denilir, zatülcenp : satlıcan illeti, tafsilatı zatülcenp kelimesindedir.
------	--------	-----	---	--

Aşağıda (Tablo 27) gösterilen “**direfş-i kâviyân**” maddesinde “**tafsilatı tarihtedir**”, “**sidretü'l-müntehâ**” maddesinde de “**bunun keyfiyyât-ı mufassalası tefâsirde mezkûrdur**” denilerek sözlük dışı gönderimde bulunulmuştur. Bu şekilde belirli bir adrese yönlendirmeyen bir *çapraz gönderim*in kullanıcının için kolaylaştırma işlevi görmeyeceği açıktır.

“**ā**” maddesindeki “**tafsili, Mufassalât'ta gelir**” *çapraz gönderiminde* geçen “**Mufassalat**”ın hangi eser olduğu sözlüğün yazıldığı dönemdeki kullanıcılar için belli olsa da sonraki devirler için belirsizdir.

Tablo 27: LR'de sözlük dışı çapraz gönderim örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
direfş-i kâviyân	دِرْفَشٌ كَاوِيَانٌ	Far.	•	Ferîdûn Şah'ın sancağı ki onu bir demirci kaldırıp Dahhâk üzerine huruç eylemiştir, tafsilatı tarihtedir.
sidretü'l-müntehâ	سِدْرَةٌ الْمُنْتَهَى	Ar.	•	Yedinci kat gökte bir ağaçtır ki ulûm-ı mahlûk ona müntehî olup ötesine tecavüz eylemek ilmullâha muhavveldir, bunun keyfiyyât-ı mufassalası tefâsirde mezkûrdur.
ā	آ	Ar.	*	Harf-i nidâdır, münâdâ-yı ba'îde nida olunur, cevher-i kelimedede olduğu hâlde asliye denildiği gibi istifâl kelimesinin elifi dahi vasliyyedir, daha on nev elif vardır ki tafsili, Mufassalât'ta gelir.

Aşağıda (Tablo 28) “bi-ma’nâhu eyzan” kalıbıyla gerçekleştirilen *çapraz gönderimler*, bir önceki maddeye gönderimde bulunmaktadır.

Tablo 28: LR’de bi-ma’nâhu eyzan kalıbıyla yapılan *çapraz gönderimler*

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
ihtişâr	اِحْتِشَارٌ	Ar.	∴	Bi-ma’nâhu eyzan ve adamın başı pek büyük ve şedit olmak.
inhizâl	اِنْخِزَالٌ	Ar.	∴	Bi-ma’nâhu eyzan ve beli kırılmış gibi ağır yürümek ve birinin kelamına cevap vermek.
peşize	پَشِيرَه	Far.	*	Bi-ma’nâhu eyzan ve balık pulu ve bıçak ve kılıç kabzası ve çadır eteğinin pervazı.
pelk	پَلَكٌ	Far.	*	Bi-ma’nâhu eyzan ve asılmış şey.
pencpāye	بَنْجَبَايَه	Far.	*	Bi-ma’nâhu eyzan ve burûc-ı isnâ aşerden Seretan burcu.
peygamber	بَيْعَمْبَرٌ	Far.	•	Bi-ma’nâhu eyzan ve Allahutaala tarafından abdlere emir ve nehiy, tebşir ve inzâr ve tebliğine memur olan zât-ı şerîf, resul, mürsel, nebi.
tağniye	تَغْنِيَه	Ar.	•	Bi-ma’nâhu eyzan ve bir adamı zengin kılmak ve teganni ettirmek.

İç kapağında 245 adet “*resim*” içerdiği bilgisi verilen LR’deki 246 maddede görsellere *çapraz gönderim*de bulunmuştur. Bir maddenin *parçacıl yapısı*nda yer alan görsellere yapılan göndermeler, *madde içi çapraz gönderim* örneğidir. Bu *çapraz gönderimler* çoğunlukla “şekilde görüldüğü/gösterildiği/irâe olduğu veçhile” kalıplarıyla gerçekleştirilmiştir (bk. Kesit 11).

Kesit 11: LR’de madde içi *çapraz gönderim örnekleri*

Aşağıda (Tablo 29) *parçacıl yapıda* yer verilen görseller için kullanılan *madde içi çapraz gönderim örnekleri* gösterilmiştir.

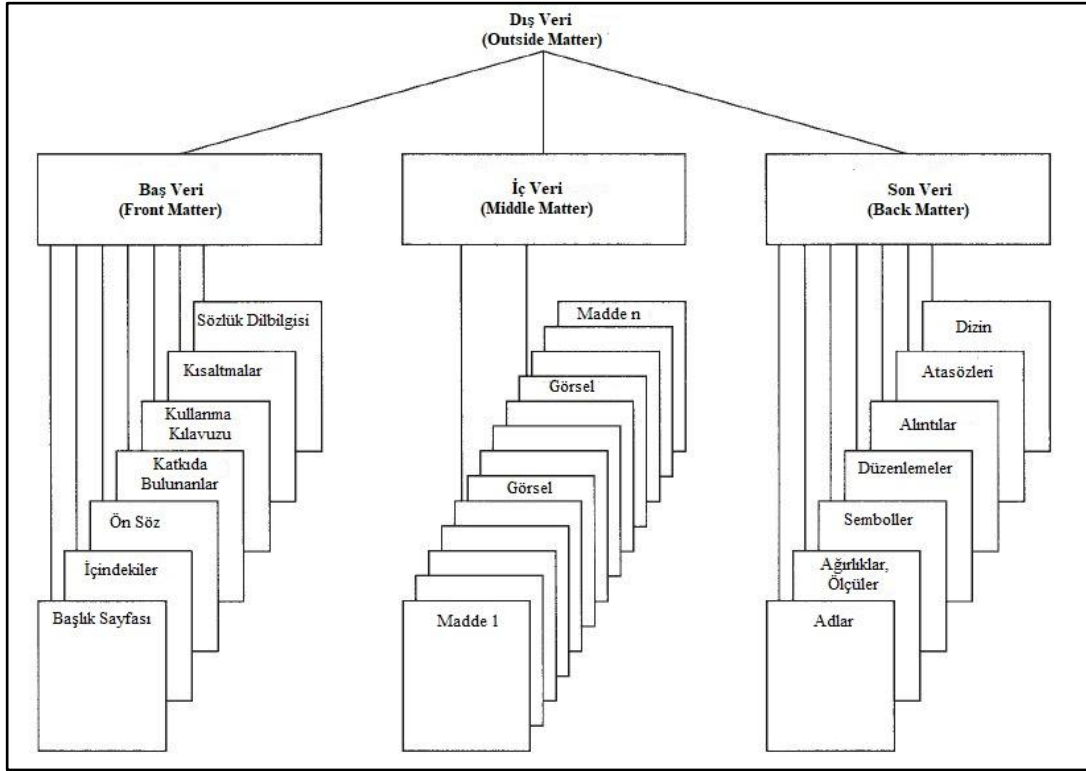
Tablo 29: LR'de madde içi çapraz gönderim örnekleri

MB	AHY	Kök.	KAB	Tan.
āzer-gün	أَذْرُ كُونُ	Far.	•	Şekilde gösterildiği vecih üzere ayçiçeğine derler ki buna bazı mahalde gündöndü denildiği gibi bunun tohumundan mavi renkli bir boya çıkarılıp mi'yâr-ı hâmızât gibi fenn-i kimyâda kullanılır ve hâmızât ile karışıkta rengi kırmızıya tahavvül eder.
üzñü'l- hımār	أَذْنُ الْحِمَارِ	Ar.	•	Şekilde gösterildiği veçhile karakafes denilen nebata ıtlak olunur.
arāba	أَرَابَه	Far.	•	Maruftur ve envai vardır, işbu şekilde irâ'e olunan yük arabası olup eşya nakli için kullanılır.
ürçüce	أُرْجُوجَه	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile salıncağa denilir ki bir kimseyi iki tarafa mu'allakan tahrik ederek sefalandırmak için kullanılır.
erez	أَرَزُ	Ar.	*	Şekilde kökü gösterildiği veçhile pirinç denilen habbe ki pilav ve zerde yapılır ve ekser taama dâhil olduğu gibi unundan muhallebi ve emsali şeyler yapılır ve kola dahi imal olunur.
ür'uvvet	أُرْعُوءَة	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile boyunduruk denilen şeydir ki öküzleri arabaya koşmak için boyunlarına geçirilip çivilenir.
erre	أَرَّه	Far.	•	Şekilde gösterildiği veçhile testere ve bıçkı ve minşâr denilen alet olup tahta ve emsali şeyleri kesmek için kullanılır.

2.5. Dış Veri (Outside Matter)

Bir sözlüğün maddelerini içeren *bütüncül yapısı* dışında kalan *bütün yapı* bileşenlerinin tamamına *dış veri* denir. *Dış veriler*, basılı sözlüklerde fiziksel olarak *bütüncül yapının* önünde, arasında veya sonunda yer almasına göre *baş veri*, *iç veri*, *son veri* olarak adlandırılır (Hartmann-James 2002: 104).

Şekil 8: Bütün yapı ve dış veri (Hartmann ve James, 2002: 92)

Bir sözlüğün bileşenlerinin tamamı *bütün yapıyı* oluşturmaktadır. Kesit 14'te *baş veri*, *iç veri* ve *son verinin bütün yapı* içindeki fiziksel konumları belirtilmiştir. *Dış verinin* konumuyla ilgili verilen bu bilgilerin elektronik sözlükler için geçerli olmadığı açıktır. Bu çalışmaya konu olan LR basılı bir sözlük olduğundan *dış verinin* elektronik sözlüklerdeki durumuna burada değinilmeyecektir.

Svensén, değişik *dış veri* türlerini işlevlerine göre tasnif etmenin yalnızca sözlük içindeki fiziksel konumlarına göre tasnif etmekten daha yararlı olacağını belirtir ve *dış verideki* malzemenin aşağıdaki konularla ilgili olup olmamasına bağlı olarak da tasnif edilebileceğini söyler:

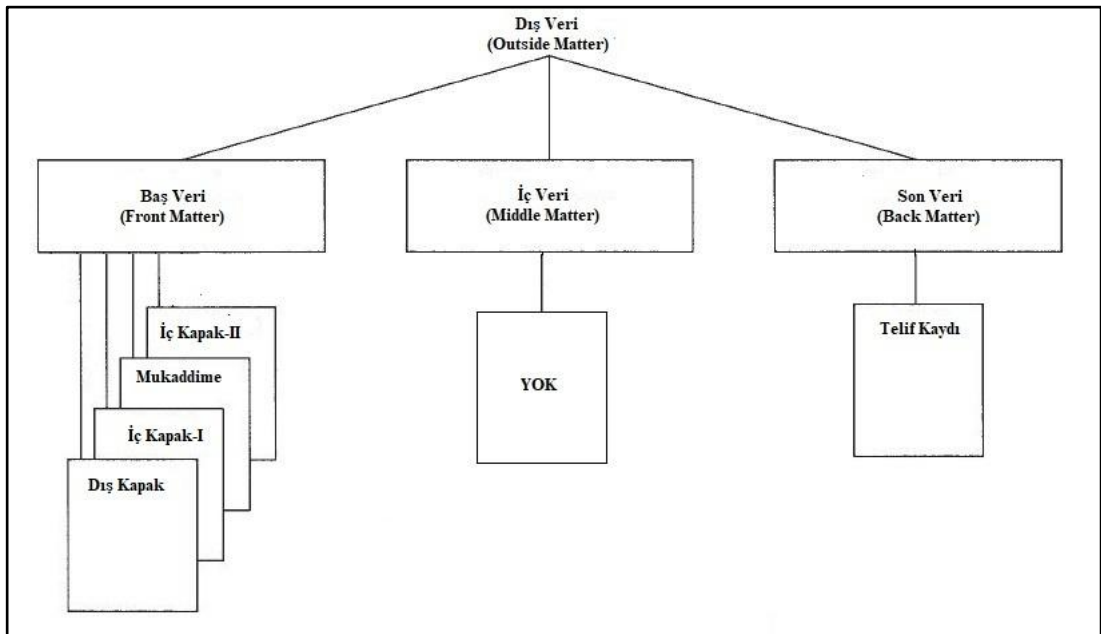
- i. Kaynak dil hakkında bilgi
- ii. Sözlüğün kendisi hakkında bilgi (metafunction)
- iii. Sözlüğün *erişim yapısı* (access structure) hakkında bilgi
- iv. Diğer işlevler

Ayrıca, *sözlük kullanıcısının dış veriyi* genellikle hiç dikkat etmeden atlayıp geçtiğini dolayısıyla *dış veriyi* içeren kısmın görsel olarak okuyucunun dikkatini çekecek şekilde düzenlenmesini önerir (2009: 379).

LR'nin *dış verisi*, *baş veri* ve *son veriden* oluşmaktadır. *İç veri* bulunmamaktadır (bk. Şekil 15). Atkins ve Rundell'a (2008: 177) göre de basılı sözlüklerde geleneksel olarak *baş veri* ve *son veri* bulunur.

LR'nin *baş verisinde* sırasıyla dış kapak, iç kapak-I, mukaddime ve iç kapak-II bulunmaktadır. *Son verisi* de sözlüğün son sayfasının altına yazılan telif kaydır.

Şekil 9: LR'nin dış veri içeriği

2.5.1. Baş Veri (Front Matter)

Baş veri sözlükte, sözlüğün ana metni olan *bütüncül yapıdan* önce gelen bileşenlerin tamamıdır. *Baş veri içeriği* genel olarak aşağıdaki gibidir:

- i. Kapak sayfası
- ii. Künye sayfası
- iii. Yayıncı bilgisi
- iv. Teşekkür ve ithaf yazıları

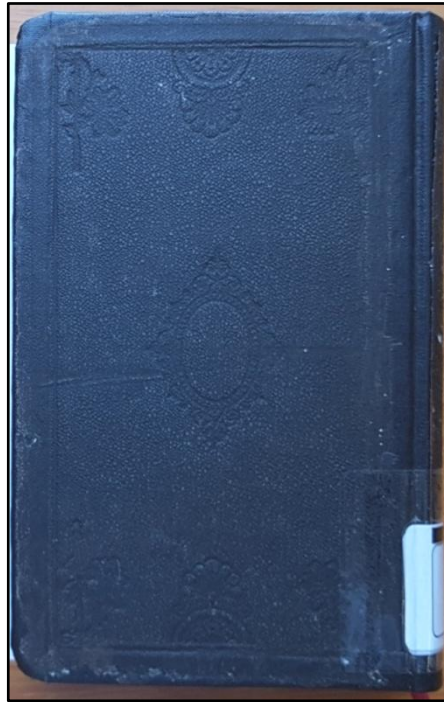
- v. Önsöz
- vi. İçindekiler
- vii. Katkıda bulunanlar
- viii. Kısaltmalar, görseller listesi
- ix. Sesletim kılavuzu
- x. Kullanım kılavuzu
- xi. Sözlükte kullanılan dilin doğası, tarihi ve yapısı hakkında genel bilgiler
- xii. Sözlük dilbilgisi (Hartmann ve James, 2002: 60; Yong ve Peng, 2007: 84-88)

LR'nin başverisinde bulunan bileşenler; dış kapak, iç kapak-I, mukaddime ve iç kapak-II'den ibarettir (bk. Şekil 15).

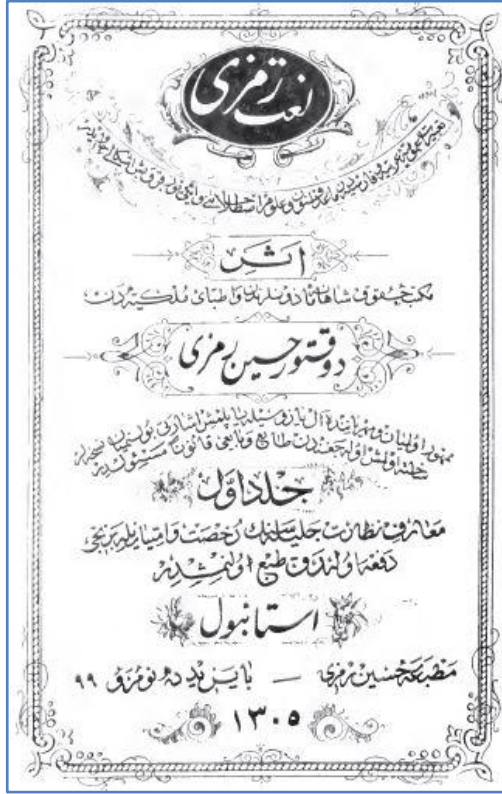
2.5.1.1. Dış Kapak ve İç Kapaklar

Ön cilt mukavva ve bezemelidir, üzerinde herhangi bir yazı yoktur (bk. Kesit 16).

Resim 1: LR'nin dış kapağı

Resim 2: LR'nin iç kapağı

LR'de iç kapak, biri mukaddimeden önce biri de sonra olmak üzere iki kere kullanılmıştır. İç kapağa yukarıdan aşağıya doğru sırasıyla şunlar yazılmıştır:

Lügat-i Remzi

Tab' bîrât-ı umûmiyye-i Arabiyye ve Fârisiyyeden maada fûnûn ve ulûm istilâhâtını ve iki yüz kırk beş eşkâli havidir.

Eser-i

Mekteb-i Hukûk-ı Şâhâne mezunlarından ve etibbâ-yı mülkiyyeden

Doktor Hüseyin Remzi

Memhûr olmayan ve mühür yanında el yazısıyla yapılmış işareti bulunmayan nüshalar sahte olmuş olacağından tâbi' ve bayii kanunen mesuldür

cild-i evvel

Ma'ârif-i nezâret celîlesinin ruhsat ve imtiyazıyla birinci defa olarak tabolunmuştur

İstanbul

Matba' a-i Hüseyin Remzi – Bâyezid' de numara 99

1305

2.5.1.2. Mukaddime

Mukaddime’de sözlüğün yazılma sebebi, amacı, diğer sözlüklerden ayrılan yanları, sözlükte uygulanan yöntem vb. konular hakkında ayrıntılı bilgiler verilmiştir. Mukaddimededen sonra gelen ikinci iç kapaktan sonra *bütüncül yapı* başlamaktadır.

LR’nin çeviriyazıya aktarılan mukaddimesinin tamamı, aşağıya alınmıştır.

MUKADDİME

Hâlik-i kâ’inât tekaddes zâtehu ani't-taksîr ve'l-hatî'ât hazretlerine farîza-i zimmet-i ubûdiyyetim olan hamdüsena ve sultânü'l-enbiyâ aleyhi ekmelü's-salavât ve't-tahâyâ efendimiz hazretlerine vazîfe-i uhde-i mütâba'atım olan salât ve selamım ihdâ ve eda olunduktan sonra beyana hacet olmadığı üzere bir lisanın muhafazası o lisanı teşkil ve tezyin eden elfâzın cem ve tertibiyle bir mecmua tanzimine vabestedir. Bu mecmua olmadan ilimce olan maksada vusul, kilitli bir kapıyı anahtarsız açmaya kalkışmak kabilindendir. Binaenaleyh şu kazıyye-i bedîhiyyeyi tekraren izaha çalışmak dahi hâsıl-ı tahsîl demektir. Eslâf-ı kirâm kendi zamanlarında görülen ihtiyaç nispetinde bu yolda dirîğ-i himmet etmeyerek büyük büyük lügât mecmuaları teşkil ve tertip etmişler ise de asrımızda o gibi asarın çoğu havassa ait kalıp avam dahi âsâr-ı mezkûreyi darbimesel tezyinatı makamında yâd eylemektedir. Ezcümle *Kâmûs* ve onun mütercemi olan *Okyanus* efvâh-ı avâmda biraz ziyadece lügât bilenler hakkında sıfat-ı mâdiha iradî için medâr-ı kelâm olmuştur. Halbuki bu sınıf-ı kesâna *Kâmûs* lafzını telaffuz eyledikleri gibi *Kâmûs*’tan veya *Okyanus*’tan bir kelime bulunması emr ü havâle olursa bahr-i muhîttten batmış çıkarmaktan güç gelir. Çünkü bu misilli lügât mecmualarında aranılacak kelimeler mesela “ıstılah” ve “ittihad” kelimeleri gibi mezîdâtтан ise evveleminde bunların sülâsî masterları olan sulh ve vahdet kelimelerinin bilinmesi lazım gelir. Sâniyen bu kelimeler bulunabilmek için nihayet harfî bab, evvel harfî fasıl itibar olunarak aranılmalıdır. Sülâsî masterlarının bilinmesi ilm-i sarfta ve onun tetimmâtından olan i'lâlâtta mahâret-i kâmile hasıl etmeye mütevakkıf olduğundan ilm-i sarf ile biraz tevaggul etmiş kimselerin bile bu misilli lügât mecmualarından istifade edemeyeceği ve binaenaleyh bunların havassa ait oldukları mertebe-i sübûta vasıl olmuş olur.

Avamın istifade edeceği surette tertip edilmiş olup *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* namıyla elde bulunan lügât mecmuasına gelince bunun dahi ihtiyâcâta kâfi olacak derecede münderecâtı olmadıktan maada teessüf olunur ki on on beş seneden beri eyâdî-i nâsta tedavül eden cedit nüshaları menâfi’-i umûmiyyeye hizmet etmek maksat ve hatrasına malik olmayan ve başkasına zararı olup olmayacağını düşünmeyerek yalnız menfa’at-i zâtıyyesini istihsale hasr-ı sa’y ve ihtimam eden birtakım cehele-i sahhâf ma’rifetleriyle yanlış [III] tab’ ve neşr olunmuş nüshalardan ibâret olduğundan tağlît-i ezhâmı mucip olan böyle bir mevcudu var demekten ise yok diye yâd eylemek daha münasiptir zannedirim.

Mekâtib-i rüşdiyyede tederrüs ve tahsîl-i ulûm ve fûnûn eden nevresîdegân-ı vatan için her vakit ceplerinde gezdirmek ve aradıkları kelimelerin ma'ânî-i lâzımelerine kolay kolay dest-res olmak hususunda teshîlât olmak üzere zikr olunan *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye*'den fazla lügâtı havi ve kıtası gayetle küçük olarak *Lügat-i Ecnebiyye İlâveli Lügât-i Osmâniyye* namıyla bundan sekiz sene evvel tab ve neşrine ve o vakitten beri dokuz defa mevki'-i istifâdeye vazına muvaffak olduğum lügât mecmuasının dibacesinde münderecatının zeylen tezyit edileceğini vadeylemiştim. Hâlbuki o sırada mezkûr mecmuada cem olunan lügât ihtiyâcât-ı zamâneye nazaran gayetle dun olduğundan ve ihtiyacı dâfi' surette bir zeyl yapılmak lazım gelse aslından efvân olacağına binaen mezkûr küçük mecmû'a-i lügâtı bundan böyle yetişecek küçük vatandaşlarıma terk ve hasır ile sinnleri kemale varmış veyahut yetişmekte olan büyük vatan arkadaşları için iki mislinden ziyade lügât ve ıstılâhâtı ve bu ana kadar neşrolunan lügât mecmualarının hiçbirinde bulunmayan eşkâli cemederek *Lügat-i Remzî* namıyla asır ve zamanı her bir ulum ve fûnûn ve sanayiî terakkisine muvafakkiyyet-bahş olan pâdişâh-ı ma'ârif-perver ve şehriyâr-ı âtîfet-güster *es-Sultân ibnü's-Sultân, es-Sultânü'l-Gâzî Abdülhamîd-i Sâni* efendimiz hazretlerinin asr-ı ma'ârif-hasr-ı mülûkânelerinde işbu mecmû'a-i lügâtî kütübhâne-i zamâna arz ve takdim eyledim. Rağbet-i umûmiyyeye mazhariyetini temenni ile beraber biraz da mecmû'a-i mezkûrenin mevcut olan lügât mecmualarına rüchâniyyetini beyân edelim. Evveleminde *Kâmûs* ve *Vankulu* ve *Ahterî-i Kebîr* ve emsali lügât mecmuaları Fârisî lügâtini ve vasf-ı terkîbîleri ve ekseriyet üzere kullanılan ism-i fâ'il ve ism-i mef'ûlleri ve masdar-ı mîmî sîgalarını ve bhusus zaç yağı manasına olan hâmız-ı kibrît gibi kimyâ-yı ma'denî ve a'zâ-yı tezkîr-i nebâtın iki demet teşkili manasına olan sünâyî'ü'l-ah gibi ilm-i nebâtât ve koyunların karaciğerlerinde marazi olarak mütevellit olup kelebek namıyla yâd olunan yassı solucan manasına olan dūdū'l-kebd gibi ilm-i hayvânât ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manaya gelen sadâ-nüvis gibi ilm-i hikmet-i tabî'yye ve gırtlak manasına olan şiryân-ı şizen gibi ilm-i teşrih ve mahallinde ber-tafsîl beyan olunan manalara gelen hıyâr-ı ayb ve hükûmet-i adl [IV] gibi ilm-i fikh ve yine mahallinde beyan olunan manalara gelen hukûk-ı mezû'a ve i'tirâzü'l-gayr gibi kavânîn ve nizâmât ve şibh-i ma'in gibi ilm-i hendese ve aded-i müteşâbih gibi ilm-i hisâb ıstılâhlarını ve hakeza ulûm ve fûnûn-ı sâ'ire ıstılâhâtını ve *protesto* ve *sekvestro* ve *bikarbonat dö sud* ve *sulfato* ve *aval* ve *retorisyon* gibi adi ve fennî ta'birât-ı ecnebiyyeyi cami değildir. Hâlbuki bu mecmua tadat olunan ulum ve fûnûndan fazla ulum ve fûnûn ıstılâhâtını ve ma'a-hâzâ Türkçe ibare arasında müstamel fennî ve adi ta'birât-ı ecnebiyyeyi ve ef'âl-i insâna taalluk ederek gerek müstamel ve gerek ileride fûnûn ve ulum terakki ve tevsi ettikçe istimale kabiliyeti olan elfâzı *Kâmûs* ve *Vankulu*'nda münderiç olan tafsilat dairesinde manalarıyla camidir. Bundan başka *Ahterî-i Kebîr* nam lügât mecmuası gibi kelimelere yalnız bir lafız ile mana vermeyip îzâhât-ı lâzımeyi havi ve ekser kelimâtın sebab-ı itlâk ve tesmiyesini dahi mübeyyindir.

Mezkûrû'l-esâmî lügât mecmualarından *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* ve *Tercümânü'l-Lügât* ve emsali lügât kitaplarında eğerçi Fârisî kelimeler dahi münderiç ise de bu mecmua onlarda da olmayan istilâhât-ı mezkûreyi ve ta'birât-ı ecnebiyyeyi cami olduktan maada gerek Arabî ve gerek Fârisî kelimâtı ve ism-i fâ'il ve ism-i mef'ûllerini ve masdar-ı mîmîleri ve vâsf-ı terkîbleri dahi onlardan ziyade olarak havi ve tafsilidir. Hususıyla bu mecmuada halkın envâ'-ı müşkilâta uğrayarak bulamadıkları kelime cemleri dahi her kelimenin ta'rîfâtı meyanında gösterilmiştir ve cümle evsâfından başka gerek fennî ve gerek adi bir takım eşkâli havidir.

Şu yolda devam ederek işbu mecmuanın kendimce malum olan bazı noksanları itmam olunur ise mükemmel bir ansiklopedi yani kâffe-i ulûm ve fûnûn ve sanayiden bahseder bir lügât mecmuası olacağından bi-inâyetillâhi teâlâ ikinci cildi neşrolunduktan sonra gerek noksân-ı mezbûrun itmâmına ve gerek yapılması mümkün olan şekilleriyle beraber coğrafya ve tarihe müteallik esmâ-i havâssın cem ve telfikiyle her sene namına çıkarılacak zeyillerle neşrine hasr-ı evkât ve devam olunacaktır ve minellâhi't-tevfik.

Evsâf-ı mesrûde işbu mecmuanın el-yevm eyâdî-i nâsta mütedâvil büyük ve küçük bilcümle lügât kitaplarının hiçbirini aratmayacak ve onların halledemeyeceği nukât-ı muharrere-i müşkileyi izah edecek derecede bir eser olduğunu mertebe-i sübûta isal eylemiş olduğundan mecmû'a-i âcizânemi okuduğunu [V] tamamıyla anlamak arzusunda bulunan bilcümle kârî'in-i terakkî-cüyânın nazar-ı rağbetlerine arz ve ibrâz ve ebnâ-yı vatana acizane bir hizmet etmek maksadının saika ve icbarıyla iktidarsızlığıma tegallüben bilâ-müsvedde tertîbine muvaffak olduğum cild-i sânisıyla beraber tekmihi iki bin sahifeden ibaret böyle büyücek bir eserde görülecek küçük küçük hatî'âtın mürüvveten affını erbâb-ı kırâ'at ve mütalaadan rica ve niyaz ederim.

Zirdeki tarife işbu kitabın mü'essesün-aleyhi olan ve teshîl-i isti'mâli zımında beyanı iktiza eden kavâ'id-i müte'addideyi müşirdir:

1. Alelumum lügât mecmualarında olduğu gibi işbu mecmuada dahi mevcut bulunan lügâtler iki veçhile tefsir ve izah olunur: Biri *ibn* kelimesinin “oğul, veled, püser, ferzend” gibi müteşâbihü'l-mâl kelimât-ı müterâdife-i müte'addide ile beyan olunması gibi; diğeri *ibrik* kelimesinin “emzikli su kabı olup suyu idare ile azar azar dökmek için kullanılır” tarzında tarif ile veyahut mümkün olduğu kadar şekil ve resmi yapılmak mümkün olan şeylerin şekil ve resmini o ta'rîfât arasında irâ'e ederek ifade olunması gibi.
2. Aranılacak kelime birden ziyade manalara geldiği hâlde her bir mana için *ab* kelimesinde olduğu gibi ayrı ayrı kelimât-ı müterâdife kullanılır ki bazen işbu manalar birer vâv-ı atf ile yekdiğerinden ayrılırlar.
3. İbârât-ı Türkiyye ve Fârisîyyede “شوكت” ve “عظمت” gibi âhiri tâ-i tavîl yani uzun tâ ile yazılan Arabî kelimeler ibârât-ı Arabiyye meyanında yazıldığı misilli bu kitapta dahi yuvarlak tâ manasına olan tâ-i gird suretinde ve “شوكت” ve “عظمت” şekillerinde

gösterilmiştir fakat “بَنَدَه” ve “خَوَاجَه” gibi kelimâtın Fârisî olmak hasebiyle bu kaideden müstesna tutulması iktiza eder.

4. İşbu mecmuada sıfat olmak şanından olan kelimelerin [VI] ekseriyet üzere müzekker sîgalarıyla iktifa olunmuştur, eğer bir cem kelimeye veya müennes kelimeye sıfat verilmek lazım gelir ise “مَمَالِكِ مَحْرُوسَه” ve “بَلَدَه طَيِّبَه” terkîbâtında oldğu misilli sıfat olan “محروس” ve “طَيِّب” kelimelerinin ahirine şu “ه” şekilde bir tâ-i gird yani yuvarlak tâ getirilmek lazımdır ki bu tâ, hâ-i hevvez gibi telaffuz olunur, şu hâlde bir müennes kelimeye tesadüf olunup da manası dahi arzu olunduğu hâlde ahirindeki hâ'nın hazfıyla müzekker sîgası aranılmalıdır.
5. “اقصى آمال و اعلانك اعلايه” gibi nihayetinde yâ-i maksûre olan kelimeler “اعلى” ve “اقصى” gibi terkiplerinde olduğu misilli elif ile yazıldığı görüldükte izafet ve meful edatlarının ilave olduğundan ileri geldiği hatırdaki saklanıp başka bir kelime gibi farz ve kabul olunmamalıdır.
6. Arabî kelimelerinin cem'-i sâlimleri “مأمور” ve “مرفوم” kelimelerinin “مأمورين” ve “مرفومين” olması gibi mâ-kabli kesr ile mümted “ين” veyahut “ون” ilavesiyle ve müenneslerinde dahi müfretlerinin nihayetinde eğer “حَرَكَه” ve “هَيْئَه” gibi tâ harfi bulunur ise “حَرَكَات” ve “هَيْئَات”ta olduğu gibi ol tâ'dan evvel bir harf-i elif ziyade eylemek ve “ترتيب” ve “تشكيل” gibi müfretlerinin ahirlerinde tâ harfi yok ise o hâlde “ترتيبات” ve “تشكيلات” kelimelerinde olduğu gibi “ات” harflerini zammetmek ile vücut bulur ve cem'-i mükesserler ise kelimât-ı asliyye misilli aynıyla dercedileceğinden müfret üzerine bir muamele icrasıyla husûl bulacağına dair söz söylenmeye hacet yoktur fakat tesniyelerinde yani bir cinsten olarak iki şeyi beyan eden sîgalarında “زَاوِيَه مُتَقَابِلَه” ve “زَاوِيَتَان مُتَقَابِلَتَان” ve “فُطْبِين” ve “بَحْرِين” olmaları gibi müfredine ya “ان” veyahut mâ-kabli meftûh “ين” ilave olunur, şurası hafî olmaya ki “ان” Fârisîde edât-ı cem' olduğuna mebnî Arabî kelimelerinin ahirlerine ilave olundukta “عَاقِلَان” ve “عَاقِلَان” kelimelerinde olduğu misilli onları dahi cem hâline vazeder, bunu fark etmek maksut olan şeyin adedine nazarla olur şöyle ki eğer maksut olan şey ikiden ibaret ise tesniye ve ziyade olduğu takdirde cem olur ve “مُرْعُح” ve “كَاْمَكَاَز” gibi kelimât-ı Fârisiyye nihayetine ilave olundukta her hâlde ma'nâ-yı cem'i ifade eder. [VII]
7. “بندَه” ve “خواجه” gibi ahirinde hâ-i resmiyye olan kelimât-ı Fârisiyyenin cemlerinde gelecek “ان” edât-ı cem'-i Fârisî “بندگان” ve “خواجهگان” kelimelerinde olduğu misilli hâ-i resmiyye-i mezkûreden bedel olan kâf üzerine gelir.
8. Kâf-ı Arabî ile kâf-ı Fârisîyi yekdiğerinden tefrik ve temyiz için “گناه”, “گناه”, “گرم”, “گرامت”, “گرامت” kelimât-ı Fârisiyyesinde olduğu gibi kâf-ı Fârisînin keşidesi çift yazılır lakin “گرامت”, “گرامت”, “گرامت” kelimât-ı Arabiyyesinde tek keşide kullanılmıştır.
9. Aranılacak kelime hangi lisana mensup olduğu bilinmek ve *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* tertibinde yapılmış lügat kitaplarında olmadığı tayin etmek veyahut o misilli kitaplarda mevcut olup da onlardan ziyade izahatı şamil olduğu tebeyyün eylemek ve

terkîbât-ı mütesâdifenin hangi lisan elfâzından terekküp eylemiş olduğu anlaşılacak için kelimât ile ma'ânî arasına zirde irâ'e olunan bazı işârât vazolunmuştur.

İşârât ve Rümûzât

•ص → Fünûn ve uluma müteallik ıstîlâhât için,

•ع → Arabî kelimeleri için,

* ع → Arabî kelimâttan olup da *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi elifbâ sırasıyla tertip olunan lügât kitaplarında olmayan kelimeler için,

∴ ع → *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi elifbâ sırasıyla tertip olunan lügât kitaplarında mevcut olup fakat onlardan ziyade izahatı şamil olan kelimât-ı Arabiyye için,

•فا → Fârisî kelimeleri için,

* فا → Fârisî kelimâttan olup da *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügât mecmualarında bulunmayan kelimât için, [VIII]

∴ فا → *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügât mecmualarında mevcut olup da onlardan ziyade tafsilatı şamil olan kelimât-ı Fârisiyye için,

•ع ف → Arabî ve Fârisî kelimelerden mürekkep terkîbât için,

* ع ف → Arabî ve Fârisî kelimelerden mürekkep olup *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügât mecmualarında bulunmayan terkîbât için,

∴ ع ف → *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügât mecmualarında bulunup da onlardan ziyade tafsilatı şamil olan Arabî Fârisîden mürekkep terkîbât için,

• → Kelimât-ı Türkiyye-i garîbe için,

•* → Kelimât-ı Türkiyye-i garîbe için olup da *Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye* gibi lügât mecmualarında bulunmayan kelimeler hizasında kullanılır.

İHTAR

Lügât tetebbu edenlere mûcib-i yûsr ve sühûlet olmak üzere ta'yîn-i derecât-ı kelimât zımnında sahife sütunlarının en aşağıki tarafına tesadûf etmiş kelimâttın birinci harfinden bed' ile üçüncü harfine kadar lügât-ı Efrenciyye kitaplarında olduğu misilli bâlâ-yı sahîfeye hurûf-ı mukatta'a suretinde yazılmıştır.

LR'nin mukaddimesinde yer alan bilgiler aşağıda maddeler halinde gösterilmiştir:

i. Hamdele ve salvele

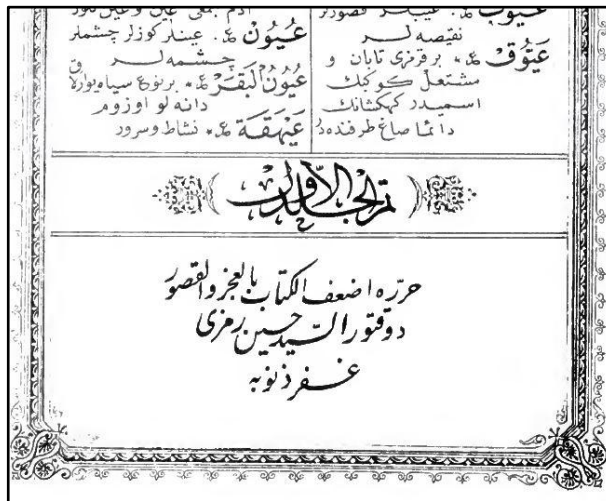
ii. Sözlüklerin dil açısından önemi

- iii. Sözlüğün adı
 - iv. Mevcut bazı sözlüklerin kullanıcı açısından değerlendirilmesi
 - v. Neden yeni bir sözlüğe ihtiyaç duyulduğu
 - vi. Sözlüğün hedef kitlesi
 - vii. Sözlüğün hangi padişah zamanında yazıldığının belirtilmesi
 - viii. Sözlüğün, mevcut sözlüklerden üstün olan yönlerinin açıklanması
 - ix. Gelecekte sözlüğe yapılacak ilaveler
 - x. Sözlüğün türü
 - xi. Ufak tefek kusurlar için okuyuculardan özür dileme
 - xii. Kullanım kılavuzu
 - xiii. Sözlükte kullanılan işaretlerin açıklanması
- “İhtar” başlığı altında *kılavuz sözcük* (catchword) kullanımına dikkat çekilmesi

2.5.2. Son Veri (Back Matter)

LR’de *son veri* olarak sadece birinci cildin tamamlandığına dair kayıt ile eserin Doktor es-Seyyid Hüseyin Remzi tarafından yazıldığını bildiren bir kayıt bulunmaktadır (bk. Resim 3).

Resim 3: LR'nin son verisi

DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

Bu çalışmada Hüseyin Remzi tarafından hazırlanan *Lügat-i Remzi* adlı iki ciltlik sözlüğün birinci cildi, ilk kez çeviriyazıya aktarılıp sözlüksel yapıları, çalışma boyunca atıfta bulunulan *sözlükbilimi* alanyazınından yararlanılarak *kullanıcı-sözlük ilişkisi* bağlamında incelenmiştir. Yapılan incelemeyle aşağıdaki sonuçlar ortaya çıkmıştır:

1. Çeviriyazıya aktarılan metin, kuramsal ve uygulamalı sözlükbilimi çalışmalarının, günümüzde elektronik sözlüklere odaklandığı gerçeği göz önünde bulundurularak Excel’de oluşturulan bir veri tablosuna kaydedilmiştir. Bu sayede, oluşturulan veri tabanındaki metin, farklı amaçlar için filtrelenip kullanılabilir.

2. Sözlükbilimsel incelemenin neye göre yapılacağı, sözlüğün türüyle yakından ilişkilidir. LR’nin sözlükbilimsel incelenmesine de türünün tespit edilmesiyle başlanmıştır. Çeşitli sözlük sınıflandırma şemalarında kullanılan ölçütlerden ve Svensén’ın *ansiklopediklik* ölçeğinden yararlanılarak LR’nin türüne ilişkin ulaşılan sonuçlar şöyle özetlenebilir:

- i. Ansiklopedik sözlüktür.
- ii. Tek dillidir.
- iii. Maddebaşları, Arapça ve Farsça kökenlidir.
- iv. Osmanlı’nın son döneminde yazılan genel sözlüklerin sözvarlığını kapsamakla birlikte, onlardan farklı olarak çeşitli bilim dallarına ait yüzlerce terim içermektedir.
- v. Hedef kullanıcılar, yetişkin okuyuzarlarıdır.
- vi. İçerdiği 245 görselle, ilk resimli Türkçe sözlüktür.
- vii. Ebadı 20x12’dir.
- viii. Maddebaşları *alfabetik ilkeye* göre düzenlenmiştir.
- ix. Tıp ve bitkibilimle ilgili pek çok terim için görsellere de yer verilmiştir.

3. Daha önce pek çok sözlüğün hazırlanması ve basılmasında emeği geçen Hüseyin Remzi, LR’nin mukaddimesinde Batı’daki örnekleri gibi bir ansiklopedi oluşturmak istediğini ifade etmektedir. Ancak, LR’nin genişletilip tekrar basılması mümkün olmamıştır. Yazarın hem tıp hem hukuk eğitimi almış olması, sözlüğe yansımıştır. Birinci ciltte yer alan 1666 adet terimin çoğu tıp ve fıkıh alanlarına aittir. LR’nin içerdiği bu ansiklopedik bilgilerin, Osmanlı döneminde yazılan metinlerin okunmasında çok yarar sağlayacağı açıktır. LR’de çeşitli otlar ve bitkiler için

paylaşılan görseller ve hangi hastalıklara iyi geldiğine dair verilen bilgiler de doğal yaşamla ilgilenenlerin ilgisini çekecek türdedir.

4. LR'de *maddebaşı seçimi*, eserin mukaddimesinde verilen bilgilerden anlaşıldığı kadarıyla alfabetik Türkçe sözlüklerin maddebaşlarından seçilmiştir. Yazarın, MLO gibi alfabetik sözlüklerden, tanımlarıyla birlikte aldığı *maddebaşı* sayısı 11.693'tür. Maddebaşı olarak başka sözlüklerden alınıp daha kapsamlı açıklamaya sahip olan madde sayısı 2427'dir. Geriye kalan maddebaşlarının neye göre seçildiği tam olarak bilinmemekle birlikte okuma sürecinde görüldüğü kadarıyla çoğu KMT ve AK gibi sözlüklerdeki iç maddebaşlarından seçilmiştir.

5. LR'de yukarıda belirtildiği gibi başka sözlüklerden alınmış pek çok maddebaşı ve tanım bulunmaktadır. Yazar, bunu mukaddimede açıkça ifade etmektedir. LR'de diğer sözlüklerden alınan ögeler, özel işaretler konarak belirtilmiştir.

6. LR'nin birinci cildinde bulunan 21181 maddebaşının içinde sözcükbiçim olanlar çoktur. Sözcükbiçimlerin maddebaşı yapılması, hedef kitlenin Arapça ve Farsçaya hâkim olmamasından kaynaklanmaktadır. En çok çokluk biçimine yer verilmiştir. Çünkü sarf ilmine hâkim olmayan bir sözlük kullanıcısının Arapça bir kelimenin çokluk şeklini bilmesi mümkün değildir. Arapça ve Farsça tamlamalara da maddebaşlarında yer verilmiştir. Bu tamlamaların da çoğunlukla terim anlamına sahip olduğu görülmektedir. Kişi adları ve yer adlarına çok az yer verilmiştir.

7. LR'de, parçacıl yapılardaki bilgilerin düzenlenmesinde kullanıcı gereksinimlerinin etkili olup olmadığı bilinmemektedir. Ancak *parçacıl yapıların*, genel olarak tutarlı bir şekilde düzenlendiğini söylemek mümkündür. Parçacıl yapıda bilgilerin düzenlenişi şöyledir: maddebaşı > köken bilgisi > karşılaştırma bilgisi > kullanım etiketi (varsa) > tanım ve dilbilgisel bilgi. Görseller ilgili parçacıl yapılara, uygun bir şekilde yerleştirilmiştir.

8. Parçacıl yapıda genel sözvarlığına ait sözcüklerin tanımları başka sözlüklerden alınmış olup özellikle tıp terimleri için yapılan tanımlar özgündür.

9. LR'nin hedef kitlesi yetişkin, okuryazar kullanıcılarıdır. Hüseyin Remzi'nin mukaddimede konuyla ilgili açıklamaları ve herkesin kolaylıkla anlayabileceği bir dil kullanması da bunu desteklemektedir.

LR'nin sözlükbilimsel yöntemle incelenmesiyle şu sonuçlara ulaşılmıştır:

- i. LR, tek dilli ansiklopedik bir sözlüktür. Kullanıcılara olabildiğince çok bilgi sunmak amaçlanmıştır.
- ii. LR'nin hedef kitlesi okuryazar yetişkinlerdir. Sözlüğün, herkes tarafından kolaylıkla anlaşılabilir bir dille yazılması da bunu desteklemektedir.
- iii. *Bütüncül yapı*, sarf bilgisine hâkim olmadığı için Arap sözlükçülük geleneğine göre hazırlanmış sözlüklerdeki bilgilere erişmekte zorlanan kullanıcılar için alfabetik olarak düzenlenmiştir. Yine bu sebeple Arapça sözcükbiçimlere *maddebaşında* yer verilmiştir ve Arapça maddebaşları için çokluk ve teklik şekil bilgisi verilmiştir.
- iv. *Baş veride* yer alan mukaddimedede, kullanıcıya sözlüğün kullanımıyla ilgili ayrıntılı bilgi verilmiştir.
- v. LR'nin *bütüncül yapısı baş veri, bütüncül yapı ve son veriden* oluşmaktadır. İç veri bulunmamaktadır.
- vi. Sözlükbilimsel yöntemle yapılan incelemeler, sözlüklerin kullanıcı açısından güçlü ve zayıf yönlerini görmeye katkı sağlamaktadır.

KAYNAKÇA

- Akgün, B. (2016). "Hüseyin Remzi". *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi* , Ek-1, 571-572.
- Âsım, M. (2013). *el-Okyânûsu'l-Basît fî Tercemeti'l-Kâmûsu'l-Muhît* (Haz. Mustafa Koç, Eyyüp Tanrıverdi). İstanbul: Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı.
- Aslan, E. (2017a). "Eser-i Şevket: Sözlükbilimsel İnceleme, Metin, Dizin.". Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Aslan, E. (2017b). "Sözlükbilimsel İnceleme Yöntemi: Eser-i Şevket Örneği". *Journal of Turkish Studies* , 12 (30), 35-70.
- Atkins, S., & Rundell, M. (2008). *The Oxford Guide to Practical Lexicography*. New York: Oxford.
- Béjoint, H. (2004). *Modern Lexicography: An Introduction*. Newyork: Oxford.
- Bekdaş, M. (2017). "Sözlük Türlerinin Tasnifi". *Route Educational and Social Science Journal* , 4 (4), 52-59.
- Bergenholtz, H., & Tarp, S. (2003). "Die moderne lexicographische Funktionslehre". *Lexicographica* (2002) (18), 253-263.
- Bergenholtz, H., & Tarp, S. (1995). *Manual of Specialised Lexicography - The Preparation of Specialised Dictionaries*. Amsterdam/Philedelphia: John Benjamins.
- Bergenholtz, H., & Tarp, S. (2004). "The concept of 'dictionary usage'". *Nordic Journal of English Studies* , 3 (1), 23-36.
- Bergenholtz, H., & Tarp, S. (2003). "Two Opposing Theories: On H. E. Wiegand's Recent Discovery of Lexicographic Functions". *Hermes, Journal of Linguistics* (31), 171-196.
- Birinci, A. (2007). "Lügatci Doktor Hüseyin Remzi'nin Serencâmı". *Müteferrika* (31), 55-70.
- Birinci, A. (2018). *Lügat-i Remzî (İnceleme-Tıpkıbasım)*. İstanbul: Türkiye Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı.
- Boz, E. (2015). "Kullanıcı ve Sözlük İlişkisi". *Erdem* (69), 41-52.

Bozkurt, F. (2017). *Sözlükselleşme: Genel Sözlükler için Sözlük Birim Seçimi*. İstanbul: Kesit Yayınları.

Burkhanov, I. *Lexicography, A Dictionary of Basic Terminology*. Wydawn. Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie.

Crystal, D. (1997). *The Cambridge Encyclopedia of Language*. Cambridge: Cambridge University Press.

f, P. A. (tarih yok).

Frawley, W. (1985). "Intertextuality and the dictionary: toward a deconstructionist account of lexicography". *Dictionaries: Journal of the Dictionary Society of North America* , 7 (1), 1-20.

Fuertes-Olivera, P. A., & Tarp, S. (2011). "Lexicography for the third millenium: Cognitive-oriented specialised dictionaries for learners". *Ibérica, Revista de la Asociación Europea de Lenguas para Fines Específicos* (21), 141-146.

Gouws, R. (2007). "A transtextual approach to lexicographic functions". *Lexikos* , 17 (1).

Halliday, M., & Yallop, C. (2007). *Lexicology: A Short Introduction*. London-Newyork: Continuum.

Hartmann, R. R., & James, G. (2002). *Dictionary of Lexicography*. London: Routledge.

Hartmann, R. (2001). *Teaching and Researching Lexicography*. Pearson Education Limited.

Hüllen, W. (2008). *English Dictionaries, 800-1700*. Newyork: Oxford.

Jackson, H. (2016). *Sözlükbilime Giriş*. (M. Gürlek, & E. Patat, Çev.) İstanbul: Kesit Yayınları.

Kiefer, F., & van Sterkenburg, P. (2003). "Design and Production of Monolingual Dictionaries". P. v. Sterkenburg (Ed.) içinde, *A Practical Guide to Lexicography*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.

Miola, R. S. (2004). "Seven types of intertextuality". M. Marrapodi (Ed.) içinde, *Shakespeare, Italy, and intertextuality* (s. 13-25). Manchester University Press.

- Ölker, G. (2011). "Sözlük Türleri ve Kelime Sıklığı Sözlüğü Üzerine". *Dil Araştırmaları* (9), 45-60.
- Pakalın, M. Z. (2008). "Hüseyin Remzi Efendi". *Sicill-i Osmanî Zeyli: Son Devir Osmanlı Meşhurları Ansiklopedisi* (Haz. Ali Aktan), XIX, Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, ss. 108-109.
- Redhouse, J. W. (2009). "Müntehabât-ı Lügât-i Osmâniyye (Haz. Yaşar Yılmaz, Betül Eyövge, Recep Toparlı)". Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Svensén, B. (2009). *A Handbook of Lexicography (The Theory and Practice of Dictionary-Making)*. New York: Cambridge University Press.
- Swanepoel, P. (2003). "Dictionary typologies: A pragmatic approach". P. v. Sterkenburg (Ed.) içinde, *A practical guide to lexicography* (Cilt 6, s. 44). John Benjamins Publishing.
- Tarp, S. (2000). "Theoretical challenges to practical specialised lexicography". *Lexikos*, 10(1).
- Topaloğlu, A., & Kaçalın, M. (2009). "Sözlük". *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi*, 37, 409-410.
- Wiegand, H. E. (2014). "New Developments in Lexicographic Theory I: Textual Structures". R. H. Gouws, U. Heid, W. Schweickard, & H. E. Wiegand (Ed.) içinde, *Dictionaries. An International Encyclopedia of Lexicography: Supplementary* (Cilt Supplementary Volume, s. 31-314). Berlin: De Gruyter Mouton.
- Wiegand, H. E. (1988). *Was eigentlich ist Fachlexikographie?: mit Hinweisen zum Verhältnis von sprachlichem und enzyklopädischem Wissen*. De Gruyter.
- Wiegand, H. E. (1984). "On the Structure and Contents of a General Theory of Lexicography". R. R. Hartmann (Ed.) içinde
- Yavuzarslan, P. (2009). *Osmanlı Dönemi Türk Sözlükçülüğü*. Ankara: TİYDEM Yayınları.
- Yong, H., & Peng, J. (2007). *Bilingual lexicography from a communicative perspective*. John Benjamins.
- Zgusta, L. (1971). *Manual of Lexicography*. Berlin: Walter de Gruyter.

İNGİLİZCE – TÜRKÇE KARŞILIKLAR LİSTESİ

access structure	erişim yapısı
alphabetical principle	alfabetik ilke
back matter	son veri
base structure	taban yapı
bilingual	iki dilli
canonical form	sözcükbirim
collocation	eşdizimlilik
comment on form	biçimsel açıklama
comment on meaning	anlamsal açıklama
core structure	çekirdek yapı
cross-reference	çapraz gönderimde
definition	tanım
dictionary compiler	sözlük hazırlayıcısı
dictionary user	sözlük kullanıcısı
dictionaryexternal cross reference	sözlük dışı çapraz gönderim
encyclopedic information	ansiklopedik bilgi
encyclopedicity	ansiklopediklik
entry structure	parçacıl yapı
entry-external cross reference	madde dışı çapraz gönderim
entry-internal cross reference	madde içi çapraz gönderim
extensional definition	kaplamsal tanım
front matter	baş veri
grammatical information	dilbilgisel bilgi
headword	maddebaşı
hyperonym	üstanlam
hyponym	altanlam
information category	bilgi türleri
intensional definition	içlemsel tanım
intertextuality	metinlerarasılık
ID	kimlik numarası
lemma list	sözcük listesi

lemma selection	maddebaşı seçimi
lemma	maddebaşı
lexicographer	sözlükbilimci
lexicography	sözlükbilimi
macrostructure	bütüncül yapı
mediostructure	çapraz gönderim
megastructure	bütün yapı
metalexigraphy	kuramsal sözlükbilimi
microstructure	parçacıl yapı
middle matter	iç veri
monolingual	tek dilli
multilingual	çok dilli
ortography	yazım bilgisi
outside matter	dış veri
practical lexicography	uygulamalı sözlükbilimi
pragmatic	pragmatik
spelling	yazım bilgisi
superordinate	üstanlam
systematic principle	sistemik ilke
usage information	kullanım bilgisi
usage label	kullanım etiketi
word class	sözcük türü
word-list	sözcük listesi

TÜRKÇE – İNGİLİZCE KARŞILIKLAR LİSTESİ

alfabetik ilke	alphabetical principle
altanlam	hyponym
anlamsal açıklama	comment on meaning
ansiklopedik bilgi	encyclopedic information
ansiklopediklik	encyclopedicity
baş veri	front matter
biçimsel açıklama	comment on form
bilgi türleri	information category
bütün yapı	megastructure
bütüncül yapı	macrostructure
çapraz gönderim	cross-reference/mediostructure
çekirdek yapı	core structure
çok dilli	multilingual
dış veri	outside matter
dilbilgisel bilgi	grammatical information
erişim yapısı	access structure
eşdizimlilik	collocation
kimlik numarası	ID
iç veri	middle matter
içlemsel tanım	intensional definition
iki dilli	bilingual
kaplamsal tanım	extensional definition
kullanım bilgisi	usage information
kullanım etiketi	usage label
kuramsal sözlükbilimi	metalexigraphy
madde dışı çapraz gönderim	entry-external cross reference
madde içi çapraz gönderim	entry-internal cross reference
maddebaşı seçimi	lemma selection
maddebaşı	headword/lemma
metinlerarasılık	intertextuality
parçacıl yapı	microstructure/entry structure

pragmatik	pragmatic
sistematik ilke	systematic principle
son veri	back matter
sözcük listesi	lemma list/word-list
sözcük türü	word class
sözcükbirim	canonical form
sözlük dışı çapraz gönderim	dictionaryexternal cross reference
sözlük hazırlayıcısı	dictionary compiler
sözlük kullanıcısı	dictionary user
sözlükbilimci	lexicographer
sözlükbilimi	lexicography
taban yapı	base structure
tanım	definition
tek dilli	monolingual
uygulamalı sözlükbilimi	practical lexicography
üstanlam	superordinate/hyperonym
yazım bilgisi	spelling/ortography

3. BÖLÜM
LÜGAT-İ REMZİ
SÖZLÜK METNİ

Sıra No	Maddebaşı	Arap Harfli Yazım	Köken Bilgisi	Karşılaştırma Bilgisi	Tanım	Dilbilgisel Bilgi	Kullanım Etiketleri	Görsel
1	elif	ا	Ar.	•	İşbu elif denilen harf, maksûre ve mevkûfe olarak tertib-i hurûf-ı Osmâniyyede harf-i evvel olup zîc ve hesaba dair kütüb ve resâ'il-i sâ'irede, vahide delalet ederek kullanıldığı gibi isim olacağı vakit, memdüde olur.			
2	ā	آ	Ar.	*	Harf-i nidâdır, münâdâ-yı ba'ide nida olunur, cevher-i kelimeye olduğu hâlde asliye denildiği gibi istifâl kelimesinin elifi dahi vasliyyedir, daha on nev elif vardır ki tafsili, Mufassalât'ta gelir.			
3	āb	آب	Ar.	*	Ağustos ayı ki şühûr-ı rûmiyyeden altıncı ayın ismi ve yazın nihayetidir.			
4	eb	أب	Ar.	•	Baba, peder, vâlid, sahip; cemi, âbâ gelir.	cem		
5	ebb	أَب	Ar.	*	Ot, çayırılık, insanın beli ve istidat ve teheyü manalarına.			
6	āb	آب	Far.	•	Su, letafet, güzellik, revnak, cila, kadir, keskinlik, itibar, ırz, namus, vakar, hiddet, şarap, bade, hamr, yağmur, matar, baran.			
7	ebā	آبَا	Ar.	•	Peder, vâlid, baba.			
8	eb°	أَبَا	Ar.	*	Atmak, remy etmek.			
9	übā°	أَبَاءُ	Ar.	•	Nefret etmek, tiksirmek ve iğrenmek.			
10	ibā°	إِبَاءُ	Ar.	*	Doymadan yemekten çekilmek.			
11	ebā°et	إِبَاءَةٌ	Ar.	*	Sazlık, kamış.			
12	ibā°et	إِبَائَةٌ	Ar.	*	İğrenmek, kerih görmek, imtina etmek ve bir mahal, taun ile mülevves olmak.			
13	übāb	أَبَابٌ	Ar.	*	Büyük sel ve dalga.			
14	ebābī	أَبَابِيٌّ	Ar.	*	Bölükler, sürüler, dağ kırlangıcı.			
15	ibātet	إِبَائَةٌ	Ar.	•	Gecelemek, gece kalmak, gece geçirmek.			
16	ibāšet	إِبَائَةٌ	Ar.	*	Bahis ve teftiş eylemek.			
17	ibāḥat	إِبَاحَةٌ	Ar.	∴	Mübah ve helal kılmak ve başka yere götürmemek üzere bir şeyi yiyip ve içmeye ruhsat vermek ve izin vermek ve bir şeyi izhar eylemek.			
18	ibāḥat	إِبَاحَةٌ	Ar.	*	Ateşi söndürmek.			
19	ābād	آبَادٌ	Ar.	•	Ebetler, tükenmez zamanlar.			
20	ābād	آبَادٌ	Far.	•	Mamur olan mahal, mekân.			
21	ābādān	آبَادَانٌ	Far.	•	Mamur ve sekene çok olan mahal.			
22	ābādānī	آبَادَانِيٌّ	Far.	•	Ābādānlık, mamurluk.			
23	ābādī	آبَادِيٌّ	Far.	•	Yumurta akıyla terbiye olunmuş bir nev âlâ yazı kâğıdı.			

24	ābār	آبار	Ar.	∴	Bi'rler, kuyular, çâhlar ve şehri vâsıtta bir kazanın ismidir.			
25	ebbār	آبار	Ar.	•	İğneci, iğne bezirgâni.			
26	ibāret	إبارة	Ar.	*	Hurma ağacını işleyerek ıslah etmek ve köpeğe iğne yutturmak ve akrep sokmak ve fasl u gıybet eylemek ve helak eylemek.			
27	ebārīḳ	آباريق	Ar.	•	İbrikler, su ibrikleri.			
28	ebārız	آباريز	Ar.	•	İbrazlar, baharat.			
29	ebbāz	آبارز	Ar.	*	Sıçrayan ahu ve sıçramaya dayanan soy nâka.			
30	übās	أياس	Ar.	*	Bed-hûy avrat.			
31	ibāşet	إباشة	Ar.	*	Cemaat, insaniyet.			
32	ibāz	إباض	Ar.	*	Dizin iç yüzündeki büyük damar.			
33	ibāzat	إباضة	Ar.	*	Kedi otunun filizleri düşmek.			
34	ibāṭ	إباط	Ar.	*	Koltuğa alınan şey.			
35	ebāṭıla	أباطلة	Ar.	•	Batıl ve bî-esâs olan şey; cemi ebâtil gelir.	cem		
36	ibā°at	إباعة	Ar.	*	Bir şeyi satılık etmek.			
37	ebā°id	أبعاد	Ar.	*	Nesep cihetinden irak olan kimseler.			
38	ibāḳat	إباقاة	Ar.	•	Kul bilasebep efendisinden firar etmek.			
39	ebbāl	أبال	Ar.	*	Deve çobanı.			
40	ebālise	أباليسه	Ar.	•	İblisler, şeytanlar.			
41	ebālīs	أباليس	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
42	ibāvet	إباوة	Ar.	*	Bir çocuğa birisi babalık etmek, baba gibi olmak.			
43	ebit	أبت	Ar.	*	Gün sıcak olmak.			
44	ābtābe	أبتابه	Far.	•	Bahçıvan kovası.			
45	ibtāt	إبتاث	Ar.	*	Kesmek.			
46	ibtār	إبتار	Ar.	*	Vermek ve diriğ etmek ve evvel-i nehâr kuşluk namazı ve mahrum etmek.			
47	ibti°ār	إبتيار	Ar.	*	Kuyu kazmak ve kuyu edinmek.			
48	ibtitār	إبتيتار	Ar.	*	Oyulmak ve kesilmek			
49	ibtiḥāş	إبتحاش	Ar.	∴	Bahis ve mübahase etmek ve araştırmak ve oynamak.			
50	ibtiḥāc	إبتحاح	Ar.	*	Bolluk olmak.			
51	ibtidā°	إبتداء	Ar.	∴	Bed° etmek, başlamak ve bir şeyi sair şeyden evvel işlemek ve baş beytin mısra°-ı sânisindeki birinci tef° ile.			
52	ibtidā°en	إبتداءً	Ar.	•	Evvela, evvelemirde.			

53	ibtidār	إبتدأ	Ar.	∴	Mübâderet ve mübâşeret etmek ve sûrat etmek.			
54	ibtidâ°	إبتدأ	Ar.	∴	Yeniden bir şey icat ve peyda ve ihtira eylemek.			
55	ibtidâh	إبتدأه	Ar.	*	Bilâ-tevakkuf, hazırcevaplık veçhile şiir ve hitabe gibi şey söylemek.			
56	ebter	أبتز	Ar.	∴	Hayır ve nef° ve hüsn-i zikrden munkatı° olan ve zürriyetsiz adam ve kuyruğu kesilmiş hayvan ve fena şeyler.			
57	ibtirā°	إبتزآ	Ar.	*	Ağaç yonmak.			
58	ibtirād	إبتزاد	Ar.	*	Soğuk su içmek ve serinlemek için soğuk su dökünmek.			
59	ibtirār	إبتزاز	Ar.	*	Arkadaşlarından ayrı durmak.			
60	ibtizāl	إبتذال	Ar.	•	Bir nesneyi daima kullanmak.			
61	ibtizāz	إبتزاز	Ar.	*	Zoraki almak ve soymak.			
62	ibtizāğ	إبتزأغ	Ar.	*	Mevsim-i bahârın evâ°ili zuhur etmek.			
63	ibtizāl	إبتزال	Ar.	*	Bir şeyin zarfını delmek.			
64	ibtizām	إبتزام	Ar.	*	Gün geçirmek.			
65	ibtisām	إبتسام	Ar.	•	Tebessüm etmek ve hafif gülmek.			
66	ibtisāk	إبتسأك	Ar.	*	Yalan söylemek ve kesilmek ve namusa dokunmak.			
67	ibtizāz	إبتضأض	Ar.	*	İhtiyaç sebebiyle kendi nefisini tahkir eylemek.			
68	ibtic°aş	إبتعأث	Ar.	*	Göndermek.			
69	ibtic°ağ	إبتعأغ	Ar.	*	Ansızın peyda olmak ve yağmur şiddetle yağmak ve çabuk söze başlamak.			
70	ebta°ün	إبتعأون	Ar.	*	Ecma°ün kelimesinin tekididir.			
71	ibtigā°	إبتغأ	Ar.	*	Talep etmek.			
72	ibtikā°	إبتكأ	Ar.	*	Levn mütegayyir olmak.			
73	ibtikār	إبتكار	Ar.	*	Erken gelmek ve hutbenin evveline yetişmek ve turfanda yemek ve hatun, en evvel oğlan doğurmak.			
74	ibtilā°	إبتلأ	Ar.	∴	Bir şeyin hâlini bilmek için imtihan etmek ve istihbar ve ihtiyar ve intihap etmek ve bir musibete müptela ve giriftar olmak ve bir şeye düşkün olup sevmek.			
75	ibtilā°	إبتلأ	Ar.	*	Tekellüfle yutmak ve zifaf etmek.			
76	ibtilāl	إبتلال	Ar.	•	İslanmak, yaş olmak.			
77	ibtinā°	إبتناء	Ar.	•	Tesis ve bina kılmak, yapı yapmak.			
78	ibtinā°en	إبتناء	Ar.	•	Bina ve mebnâ ve mübtenî olarak.			
79	ibtihāc	إبتهاج	Ar.	•	Şad ve ferah-nāk ve mesrur olmak.			
80	ibtihār	إبتهار	Ar.	*	İki parça olmak ve kendine günah isnat eylemek ve iftira etmek ve hulus ile dua eylemek ve hülya ile uyumak ve bir kimse için bezl-i maddür eylemek ve orospu sebebiyle rüsvâ-yı âm olmak.			
81	ibtihāl	إبتهال	Ar.	∴	Halktan kat°-1 alāka ile Cenâb-ı Hakk°a tazarru ve niyaz eylemek.			

82	ibtiyār	إِيتِيَارٌ	Ar.	*	İhtiyar eylemek, cima eylemek.			
83	ibtiyāc	إِيتِيَاعٌ	Ar.	•	Mübayaa etmek, satın almak.			
84	ibşāş	إِشْشَاءٌ	Ar.	*	Yapıp dağıtmak, haberi faş ve sırrı izhar eylemek.			
85	ibcāl	إِجْعَالٌ	Ar.	∴	Tebcil ve tazim ve teşrif etmek ve kifayet etmek.			
86	ebced	أَبْجَدٌ	Ar.	*	Hurûf-ı hecâyı cami kelimâtın evveli ve rakam-ı hurûfinin ismi.			
87	ibhâh	إِخْحَاءٌ	Ar.	*	Sesi boğmak.			
88	ebhâş	أَبْحَاشٌ	Ar.	•	Bahisler ve beyanlar.			
89	ebhâr	أَبْحَارٌ	Ar.	•	Bahirler, denizler, deryalar.			
90	ibhâr	إِبْحَارٌ	Ar.	*	Deryada sefer etmek, kuru hastalığa giriftar olmak ve tesadüf eylemek ve burnu kızarmak ve su irkilecek mahaller çok olmak ve suyu tuzlu ve çoraklı olmak.			
91	ibhâķ	إِبْحَاقٌ	Ar.	*	Göz çıkarmak			
92	ebhûr	أَبْحُورٌ	Ar.	•	Buharlar, buğular, dumanlar.			
93	ebhâl	أَبْحَالٌ	Ar.	•	Ziyade bahîl ve tamahkâr olan kimse.			
94	ebed	أَبَدٌ	Ar.	∴	Sonu olmayan zaman ve bir yaşında çocuk ve darılmak ve tevahhuş eylemek.			
95	ibdâ ²	إِبْدَاءٌ	Ar.	∴	İzhar etmek, kazâ ² -i hâcet etmek, bir mahalden diğer yere çıkmak ve yaratmak ve numunesiz şey yapmak ve söz açmak.			
96	ebeden	أَبَدٌ	Ar.	•	İlebet, daima, her an.			
97	ibdād	إِبْدَادٌ	Ar.	*	Atıyyeden herkese hissesiz vermek ve yere doğru el uzatmak.			
98	ibdār	إِبْدَارٌ	Ar.	*	Üzerine bedir doğmak, bedir gecesi yola gitmek ve sebk ve mübâderet etmek.			
99	âbdār	أَبْدَارٌ	Far.	•	Taze, ter ve rutubetli ve sulu ve latif ve cilalı ve keskin olan.			
100	ibdâ ^c	إِبْدَاعٌ	Ar.	∴	İcat etmek ve numunesiz ve emsalsiz şey çıkarmak ve sebk ve naziri olmayan şiiri söylemek, bir kimseden ihsan memul iken hilâf-ı zuhûruyla o kimseyi zem ve mahzûl eylemek ve hüccet ve delili batıl olmak ve aksavıp takatten kalmak.			
101	abdâl	أَبْدَالٌ	Ar.	∴	Dünya vazifesinden olmayan derviş ve zümre-i evliyâdan bir cemaat.			
102	ibdâl	إِبْدَالٌ	Ar.	∴	Bedel almak, değiştirmek ve tahvil ve tağyir eylemek.			
103	ebdân	أَبْدَانٌ	Ar.	•	Bedenler, cisimler, vücutlar, tenler.			
104	âbdân	أَبْدَانٌ	Far.	•	Su kabı ve mesane denilen ve âlât-ı dâhiliyye-i bedenden bulunan sidik kavuğu ki bevl onda teraküm eder.			
105	âbdest	أَبْدَسْتُ	Far.	•	Namaz kılmazdan mukaddem ferâ ² -iz-i İslâmiyye üzere a ² -zâ-yı bedenden bazılarını gusleylemek.			
106	ebda ^c	أَبْدَاعٌ	Ar.	•	Ziyade bedî ² ve hûb ve güzel va ra ² -nâ olan.			
107	ebedî	أَبَدِيٌّ	Ar.	•	Ebede mensup ve daim ve câvid ve lâ-yezâl olan.			
108	ebediyyet	أَبَدِيَّةٌ	Ar.	•	Daimlik, zevalsizlik ve istimdat.			
109	ebr	أَبْرٌ	Far.	•	Bulut, sehâb.			

110	eberr	أَبْرٌ	Ar.	∴	Ziyade sadık ve dindar olan ve şenlikten uzak olan bedevi.			
111	ibrāʿ	إِبْرَاءٌ	Ar.	∴	Dert ve musibetten azat etmek ve kurtarmak ve baʿîd ve bizar etmek ve istilâhât-ı fıkhiyyeden olup bir kimsenin zimmetini mutâlebeden berî ve azade kılmak.		Fıkıh	
112	ibrāʿ-i iskâṭ	إِبْرَاءُ إِسْقَاطٍ	Ar.	*	Bir kimse, diğer kimsede olan hakkının tamamını iskat veyahut bir miktarını hatt ve tenzil ile o kimseyi berî kılmak manasına istilâhât-ı fıkhiyyedendir		Fıkıh	
113	ibrāʿ-i istifâ	إِبْرَاءُ إِسْتِيفَا	Ar.	*	Istilâhât-ı fıkhiyyeden olup bir kimse diğer kimseden hakkını kabız ve istifâ eylemiş olduğunu itiraf etmekten ibaret olarak bir nev ikrar demektir.		Fıkıh	
114	ibrāʿ-i ḥâş	إِبْرَاءُ خَاصٍ	Ar.	*	Istilâhât-ı fıkhiyyeden olup hane veya çiftlik veya başka cihetten dolayı alacak davası gibi yalnız bir hususa müteallik davadan bir kimseyi ibra eylemektir.		Fıkıh	
115	ibrāʿ-i ʿam	إِبْرَاءُ عَامٍ	Ar.	*	Kâffe-i deʿâviden bir kimseyi ibra etmektir ki bu dahi istilâhât-ı fıkhiyyedendir.		Fıkıh	
116	ibrâc	إِبْرَاجٌ	Ar.	*	Burç yapmak.			
117	ebrâc	أَبْرَاجٌ	Ar.	•	Burçlar, kaleler, kale burçları.			
118	ibrâd	إِبْرَادٌ	Ar.	∴	Soğutmak, hararetini azaltmak ve zaaf vererek bî-mecâl etmek.			
119	ebrâr	أَبْرَارٌ	Ar.	•	Sadık ve dindar olan adamlar.			
120	ibrâr	إِبْرَارٌ	Ar.	∴	Birinin yeminini bi't-tasdîk, rast ve sadık ad ile doğru kabul etmek, evladı çok olmak ve cem'iyet-i nâs çoğalmak ve galip olmak.			
121	ibrâz	إِبْرَازٌ	Ar.	∴	İzhar etmek, göstermek, meydana koymak ve mektubu açmak ve zer-i hâlis olmak ve sefere hazırlanmak.			
122	ebrâş	أَبْرَاشٌ	Ar.	*	Ebreş illetine uğrayan yani teninde beyaz ve büyük lekeler olan ve ala tenli dahi denilir.			
123	ibrâş	إِبْرَاشٌ	Ar.	*	Ebreş illetine uğratmak.			
124	ibrâḩ	إِبْرَاحٌ	Ar.	*	Bir işi terk eylemek ve şimşek gibi parlayarak korkutmak.			
125	ibrâk	إِبْرَاكٌ	Ar.	*	Deveyi çöktürmek.			
126	ibrâm	إِبْرَامٌ	Ar.	∴	Sıklet vererek melul edip usandırmak ve muhkem ve üstüvâr kılmak ve bir şeyin icrası için zorlamak ve üstüne düşmek.			
127	ibrâh	إِبْرَاهٌ	Ar.	*	Delil getirmek, galip olmak.			
128	İbrâhîm	إِبْرَاهِيمٌ	Ar.	*	Cedd-i âlî-i cenâb-ı fahrü'l-mürselinin ismi olup elsine-i muhtelifede yedi türlü telaffuz olunur.			
129	ibre	إِبْرَهُ	Ar.	∴	İğne denilen dikiş aleti ki sūzân dahi denilir ve kıblenümadaki mknatsız akrep ki kıblenüma şeklinde, bu kıta gösterilmiştir; nebatat istilâhâtından olup esnâ-yı ilkâhta gubâr-ı tal'ı mebiz isal eden bir kıt'a-i uzv-ı te'nîstir ki görülmek için mebiz kelimesine bakıla.		Nebatat	
130	ebred	أَبْرَدٌ	Ar.	•	Ziyade soğuk olan.			
131	ebreş	أَبْرَاشٌ	Ar.	•	Hurda hurda alaca benekli at yahut beygir.			
132	ibrişim	إِبْرِشِيمٌ		•	Harirden masnu bir nev iplik.			
133	âbrû	أَبْرُو	Far.	•	Yüz aklığı, ırz-ı tâm ve namus.			
134	ebrû	أَبْرُو	Far.	•	Kaş, hâcib.			
135	ebruvân	أَبْرُوَانٌ	Far.	•	Ebrûlar, kaşlar.			
136	ebrû-yi şanem	أَبْرُوِي صَنْمٌ	Far.	•	Kankurutan otu.			

137	ibrîc	إبرج	Ar.	*	Yayıklı ki bunun vasıtasıyla sütün içindeki tereyağını döne döne tefrik ederler, anadolu ve rumeli'de bu husus için müstamel alet budur.				+
138	ibriz	إبريز	Ar.	•	Halis altın, zer-i halis.				
139	ibrisem	إبريسم	Ar.	•	İpekten mamul bir nev iplik.				
140	ibrîşim	إبريشم	Far.	•	İpekten bükme bir nev iplik.				
141	ibrîk	إبريق	Ar.	•	Emzikli su kabı ki abdest için bahusus suyu idare ile azar azar dökmek için kullanılır.				+
142	âbzen	آبزن	Ar.	*	İçinde guslolunmak için müstamel bir nev havuz ve banyo aleti ve bâdiye.				
143	ibs	إبس	Ar.	*	Nesebi alçak adam.				
144	ibsa°	إبساء	Ar.	*	Bir şeyi, âhere enis etmek.				
145	ibsâl	إبسال	Ar.	*	Haram kılmak ve bir şeyi rehin eylemek ve mehlekeye komak ve sipariş eylemek.				
146	ebzâz	أبزاز	Ar.	•	Bezler, tebahhura havâyici denilen koku ve lezzetli nesnelere, baharat.				
147	âb-süvâr	آبسوار	Far.	•	Su yüzünde sâbih olup yüzen ve su yüzündeki habbâbe, kabarcık.				
148	ibşâr	إبشار	Ar.	∴	Müjde vermek, tebşir etmek ve mesrur ve ferah-nâk olmak, bir nebatı meydana çıkarmak ve derinin yüzünü kazımak.				
149	ebşâr	أبشار	Ar.	•	Suyun şarılısı.				
150	ibşâş	إبشاش	Ar.	*	Nebat birbirine sarmaşık olmak yahut yeni bitmek.				
151	ibşâr	إبصار	Ar.	*	Dikkatle bakmak ve Basra'ya gelmek.				
152	ibşâş	إبصاض	Ar.	*	Su sızmak ve yerden nebat henüz çıkmaya başlamak.				
153	ebşâc	أبصاع	Ar.	*	Ahmak kimse.				
154	ibzâc	إبضاع	Ar.	*	Kandırmak ve suale güzel cevap vermek ve istilâhât-ı fıkhiyyeden olup bir kimsenin, kârı tamamen kendisine ait olmak üzere diğer kimseye sermaye vermesidir.			Fıkıh	
155	ibṭ	إبط	Ar.	*	Koltuk ki omzun altıdır ve kumluk yer.				
156	ibṭiyye	إبطية	Ar.	*	Istilâhât-ı tıbbiyeden olup koltuğa mensup demektir.				Tıp
157	ibṭâ°	إبطاء	Ar.	*	Gecikmek ve geciktirmek ve hayvanların ağırcaanlı olması.				
158	ibṭâr	إبطار	Ar.	*	Hayran ve medhûş etmek ve tahammülünden ziyade yük yüklemek ve maaşını kateylemek, vücudunu zayıf kılmak.				
159	ibṭâş	إبطاش	Ar.	*	Şiddetle kavrayıp tutmak.				
160	ibṭâl	إبطال	Ar.	∴	Lağv ve heder ve boş ve batıl ve beyhude kılmak ve batıl şey peyda eylemek hezel ve yave söylemek.				
161	ebṭâl	أبطال	Ar.	•	Battallar, cesurlar ve bahadır adamlar.				
162	ibṭân	إبطان	Ar.	*	Urbaya astar geçirmek.				
163	ibzâz	إبظاظ	Ar.	*	Semirmek.				
164	eb'âd	أبعاد	Ar.	•	Buutlar, boylar, uzaklıklar.				
165	ib'âd	إبعاد	Ar.	•	Uzağa sürmek, uzağa atmak ve kovmak.				

166	ib'ār	إِبْعَارٌ	Ar.	*	Bağırsaktaki fazlayı temizlemek.			
167	eb'ad	أَبْعَدٌ	Ar.	•	Ziyade ba'îd ve uzak olan.			
168	ibgā°	إِبْعَاءٌ	Ar.	*	İane eylemek ve bir kimse için bir şey talep eylemek.			
169	ibgāz	إِبْعَاضٌ	Ar.	*	Buğzeylemek.			
170	ebgāz	أَبْعَاضٌ	Ar.	•	Ziyade buğuz ve adaveti olan ve şiddetli buğzeden.			
171	abķ	أَبَى	Ar.	∴	Efendisinden bilasebep firar eden ve korkusuz ve gizlenip kaçmak.			
172	ibķā°	إِبْقَاءٌ	Ar.	•	Daim ve baki kılmak ve azletmeyip mansıpta bırakmak.			
173	ibķāl	إِبْقَالٌ	Ar.	*	İzhar ve inbât eylemek ve tazenin yüzünde hat belirlemek.			
174	ibķān	إِبْقَانٌ	Ar.	*	Refah ve vüs'at-i hâl üzere olmak.			
175	ibķā°	إِبْكَاءٌ	Ar.	•	Ağlamak, giryân ve eşk-rîz kılmak.			
176	ebķār	إِبْكَارٌ	Ar.	•	Bikrler, kızıoğlankızlar.			
177	ibķār	إِبْكَارٌ	Ar.	*	Erken gelmek, sürat eylemek ve erken gidip kaldırmak için bir adamı tayin eylemek ve takaddüm etmek.			
178	ebkem	إِبْكَامٌ	Ar.	•	Dilsiz olan ve tekellüme asla muktedir olmayan.			
179	āb-gün	أَبْجُونٌ	Far.	•	Su renginde olan.			
180	āb-güne	أَبْجُونَةٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
181	āb-gır	أَبْجِيرٌ	Far.	•	Su birikmiş yer ve göl.			
182	āb-gine	أَبْجِينَةٌ	Far.	•	Ayna, mirat, kadeh, cam, piyale, şişe ve sürahi, şarap, bade, elmas, billur cam.			
183	ibil	إِبِلٌ	Ar.	*	Deve, nâka.			
184	iblä°	إِبْلَاءٌ	Ar.	*	İstemek, ihbar etmek ve özr-i belîğ irat eylemek ve yemin vermek ve yemin eylemek.			
185	ibläd	إِبْلَادٌ	Ar.	*	Ahmak olmak, yere yapışmak, ale'd-devâm mülâzım etmek.			
186	ibläṭ	إِبْلَاطٌ	Ar.	*	Bıktırıcaya kadar ısrar etmek ve kaldırım döşemek.			
187	iblä°	إِبْلَاحٌ	Ar.	*	Yutturmak, bel' ettirmek.			
188	ibläğ	إِبْلَاحٌ	Ar.	•	Vardırmak, eriştirmek ve teknil etmek.			
189	ibläm	إِبْلَامٌ	Ar.	*	Takbih ve tanımayıp sükût etmek.			
190	ibläh	إِبْلَاهٌ	Ar.	*	Bir adamı ebleh bulmak.			
191	ebled	أَبْلَدٌ	Ar.	*	Tembel ve ahmak.			
192	eblec	أَبْلَجٌ	Ar.	*	Pek vazih ve açık.			
193	eblağ	أَبْلَغٌ	Ar.	*	Hadd-i kemâle ziyade yakın ve ziyade fasih olan.			
194	eblaķ	أَبْلَقٌ	Ar.	*	Alaca şey ve alabacak at.			
195	ebleh	أَبْلَهٌ	Ar.	•	Budala, akılsız ve ahmak olan adam.			

196	āble	آبْلَه	Far.	•	Sivilce denilen küçük çıban.			
197	eblehāne	أَبْلَهَانَه	Ar. - Far.	•	Budalaya layık ve yaraşır.			
198	eblehī	أَبْلَهِي	Ar. - Far.	•	Budalalık, akılsızlık, ahmaklık.			
199	eblehiyyet	أَبْلَهِيَّة	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
200	iblis	إِبْلِيس	Ar.	•	Şeytân-ı la'in ve le'im.			
201	ibn	إِبْن	Ar.	•	Oğul, velet, zade, ferzend, pesir.			
202	ebnā ²	أَبْنَاء	Ar.	•	İbnler, oğullar, veletler, ferzendler, pesirler.			
203	ibn-i mehāz	إِبْن مَخَاض	Ar.	*	İstulâhât-ı fihhiyeden olup iki yaşına giren erkek deveye itlak olunur.		Fıkıh	
204	ibnā ²	إِبْنَاء	Ar.	*	Bir adama bina ve imaret vermek ve hane yapmak için öteberi şey vermek.			
205	ebnā ² ü'd-dehālîz	أَبْنَاءُ الدَّهَالِيزِ	Ar.	*	Zükâk ya camiden kaldırılan etfal.			
206	ibnās	إِبْنَانَس	Ar.	*	Şerden kaçmak ve Mısır'da bir karye.			
207	ibni's-sebîl	إِبْنِ السَّبِيلِ	Ar.	*	Yolcu ve yola giden.			
208	abanos	أَبْنُوس		•	Malum bir nev sert, siyah ağaç.			
209	ebniye	أَبْنِيَّة	Ar.	•	Binalar, yapılar.			
210	ebü	أَبُو	Ar.	•	Eb, baba, peder, vâlid.			
211	ebvā ²	أَبْوَاء	Ar.	•	Ebler, babalar, pederler, vâlidler.			
212	ebu'l-beşer	أَبُو الْبَشَرِ	Ar.	*	Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm.			
213	Ebû Hānife	أَبُو حَنِيفَةَ	Ar.	*	İmâm-ı Âzam hazretleriyle beraber yirmi nefer fukahâ-yı izâm hazerâtının künyesidir.			
214	ebvâb	أَبْوَاب	Ar.	•	Baplar, kapılar, kitap kısımları.			
215	ebvâl	أَبْوَال	Ar.	•	Bevller, sidikler, çişler.			
216	ebvibe	أَبْوِيَّة	Ar.	•	Baplar, kapılar, derler.			
217	übüvvet	أَبْوُوت	Ar.	•	Evlât zuhur etmekle bir adam, baba olmak ve babalık.			
218	übüd	أَبْوُد	Ar.	•	Ebedler, nihayetsiz vakitler.			
219	ebh	أَبَه	Ar.	*	Fehim ve akıl.			
220	ibhā ²	إِبْهَاء	Ar.	*	Haneyi hali ve muattal etmek ve kabı boşaltmak ve çapuldan fariğ kılmak ve güzel yüzlü.			
221	ibhâc	إِبْهَاج	Ar.	∴	Şad ve ferah-nâk ve mesrur kılmak ve yerin otu, hoş-manzar olmak.			
222	ibhâm	إِبْهَام	Ar.	∴	Bir iş, müphem ve muğlak ve müştebih olmak ve bir adamı bir işten bertaraf etmek ve başparmak.			
223	ebhet	أَبْهَةٌ	Ar.	∴	Bir şey der-hâtır etmek ve azamet ve mehabet ve behcet vecâhet ve kibir ve nahvet.			
224	ebher	أَبْهَر	Ar.	*	Arka ve arkada bir damar ve is. teşrihiyye-i tibbiyyeden olup kalbin sol tarafındaki sağlam kanı sol cevflerinden alıp bilcümle nevâhî-i bedene sevke hadim olan ve sırt kemiğinin dâhilen, tulunca mümted olan en büyük kırmızı kan damarıdır ki şeklinin görülmesi için kalp kelimesine bakıla.			

225	ibhām-ı kadem	إِبْهَامٌ قَدَمٌ	Ar.	*	Kademin yani ayağın başparmağına denilir, ıs. tıb.		Tıp	
226	ibhām-ı yed	إِبْهَامٌ يَدٌ	Ar.	*	Elin başparmağına denilir ve ıs. tıbbiyedir.		Tıp	
227	ebhel	أَبْهَلٌ	Ar.	*	Karaardıç ağacı.			
228	ebhem	أَبْهَمٌ	Ar.	*	Tekellüme kudreti olmayan adam.			
229	ebī	أَبِي	Ar.	•	Babam, pederim.			
230	ebyāt	أَبْيَاتٌ	Ar.	•	Beyitler, şiirin çift mısraları.			
231	āb-yār	أَبْيَارٌ	Far.	•	Sulayıcı, su verici.			
232	āb-yārī	أَبْيَارِي	Far.	•	Sulayıcılık, su vericilik.			
233	ebyed	أَبْيَدٌ	Ar.	•	Daim, zevalsiz, ebedi olan.			
234	ebyāz	أَبْيَاضٌ	Ar.	•	Beyaz ve ak ve sefid olan.			
235	atabeg	أَتَابَكٌ	Far.	•	Bey, tatar, oba başısı ve Devlet-i Abbâsiyye zamanında sadr-ı devlet makamındaki sergerde-i etrāk.			
236	itāha	إِتَاخَةٌ	Ar.	*	Hazırlamak.			
237	itāre	إِتَاَرَةٌ	Ar.	*	Tekrar tekrar eylemek, hiddet ve dikkat ile bakmak.			
238	itāve	إِتَاوَةٌ	Ar.	*	Rüşvet vermek, arâzi-i harâciyyeden alınan mal, haraç.			
239	itbāb	إِتْبَابٌ	Ar.	•	Zayıflatmak.			
240	itbā°	إِتْبَاعٌ	Ar.	*	Arkadan yetişmek, tabi olmak.			
241	ittibā°	إِتْتِبَاعٌ	Ar.	•	Tabiiyet ve imtisal etmek.			
242	etbā°	إِتْبَاعٌ	Ar.	•	Hizmetkârlar, tabiler.			
243	itticāh	إِتْتِحَاةٌ	Ar.	*	Yönelmek, bir tarafa dönmek, teveccüh etmek.			
244	ittihād	إِتْتِحَادٌ	Ar.	•	Birleşmek, bir olmak ve birlik üzere amil olmak.			
245	itḥāf	إِتْحَافٌ	Ar.	•	Hediye vermek ve ita etmek.			
246	ittiḥāl	إِتْتِحَالٌ	Ar.	*	Yeminde istisna eylemek.			
247	ittiḥāz	إِتْتِحَازٌ	Ar.	•	Edinmek, olmak ve peyda etmek.			
248	etrāb	أَتْرَابٌ	Ar.	•	Tirbler, arkadaşlar, akran ve hempa olanlar.			
249	etrāk	أَتْرَاكٌ	Ar.	•	Türkler, Türkistan ahalisi.			
250	ittirāk	إِتْتِرَاكٌ	Ar.	•	Terk etmek, bırakmak ve feragat etmek.			
251	etrübe	أَتْرُوبَةٌ	Ar.	•	Türaplar, topraklar.			
252	ittisāḥ	إِتْتِسَاحٌ	Ar.	*	Kirlenip paslanmak.			
253	ittisā°	إِتْتِسَاعٌ	Ar.	∴	Genişlik ve açıklık kesbetmek ve dokuz olmak.			
254	ittişāḥ	إِتْتِشَاحٌ	Ar.	*	Kılıç kuşanmak ve ziynetlenmek.			

255	ittisâḳ	إِتْسَاقٌ	Ar.	•	Nizam ve intizam bulmak ve muntazam olmak.			
256	âteş	آتَش	Far.	∴	Od, ateş, nar, âzer ve efkâr-ı atıkaya göre anâsır-ı erba'adan biri.			
257	âteş-tâb	آتَشَات	Far.	•	Ateş, yakıcı olan.			
258	âteş-hâne	آتَشْخَانَه	Far.	•	Ateşperestlerin ibadethanesi.			
259	âteş-perest	آتَشْپَرَسْت	Far.	•	Ateşe tapan.			
260	âteş-dân	آتَشْدَان	Far.	•	Şekilde gösterildiği vecih üzere ocak, mangal, kânûn denilen şeye itlak olunur.			+
261	âteş-gâh	آتَشْغَاه	Far.	•	Ateşperestlerin ibadethanesi.			
262	âteş-gede	آتَشْكَدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
263	âteş-nâk	آتَشْنَاك	Far.	•	Kızgın ve ateşli olan.			
264	âteşi	آتَشِي	Far.	•	Zebani, ehl-i cehennem.			
265	âteşiyân	آتَشِيَان	Far.	•	Ateşler, zebaniler.			
266	âteşîn	آتَشِيْن	Far.	•	Kızgın ve ateşli ve kırmızı ve ahmer olan.			
267	ittişâf	إِتْصَافٌ	Ar.	•	Sıfatlanmak ve sıfat sahibi olmak ve muttasıf olmak.			
268	ittişâl	إِتْصَالٌ	Ar.	•	Ulaşmak ve bitişmek ve bitişik olmak.			
269	ittizâḥ	إِتْصَاحٌ	Ar.	•	Vazih olmak ve rûşen ve ayan ve aşikâr olmak.			
270	ittizâ°	إِتْصَاعٌ	Ar.	•	Tevazu ve adem-i tekebbür ve tazarru etmek.			
271	ittitâ°	إِتْطَاءٌ	Ar.	*	Yer, düz olmak.			
272	ittitân	إِتْطَانٌ	Ar.	•	Bir memlekette yerleşmek.			
273	itti°âb	إِتْعَابٌ	Ar.	•	Yormak, taciz etmek, sıkıntı vermek.			
274	itti°âd	إِتْعَادٌ	Ar.	•	Söz ve vaat almak ve vadetmek ve vaatleşmek.			
275	itti°âs	إِتْعَاسٌ	Ar.	•	Helak ve idam etmek, öldürmek.			
276	itti°âz	إِتْعَازٌ	Ar.	•	Vaaz ve nasihat dinlemek.			
277	ittifâd	إِتْفَادٌ	Ar.	*	Mâl ü menâl çoğalmak.			
278	ittifaḳ	إِتْفَاقٌ	Ar.	∴	İttihat ve muvafakat etmek, birlikte vaki ve amil olmak ve birbirine mütekârib olmak.			
279	ittifaḳen	إِتْفَاقًا	Ar.	•	Min-gayri tedbir muvafakat eder olduğu hâlde.			
280	ittifaḳât	إِتْفَاقَات	Ar.	•	Birleşmeler, muvafakatler, ittihatlar.			
281	ittifaḳ-peḫîr	إِتْفَاقُپَهْزِير	Ar. - Far.	•	İttifak kabul eden ve kendisi üzerine ittifak vaki olan.			
282	ittifaḳî	إِتْفَاقِي	Ar.	•	İttifaka mensup ve ondan neşet eden.			
283	ittika°	إِتْقَاءٌ	Ar.	•	Sakınmak ve takva ve Allahutaala'dan korkmak ve sakınıp çekinmek.			
284	ittikâd	إِتْقَادٌ	Ar.	*	Ateş almak ve alevlenmek.			

285	ittikār	إِتْقَارٌ	Ar.	*	Vakar ve temkin peyda eylemek.			
286	ittikān	إِتْقَانٌ	Ar.	∴	Şüphesiz, yakinen bilmek, muhkemen bilmek.			
287	etkiyā°	أَتْقِيَاءٌ	Ar.	•	Müttakiler, Allahutaala'dan korkanlar ve havf üzere bulunanlar.			
288	itkâ°	إِتْكَاءٌ	Ar.	*	Düşürmek, koltuk altına yastık komak.			
289	ittikā°	إِتْكَاءٌ	Ar.	•	Sevinmek, dayanmak ve itimat etmek.			
290	ittikār	إِتْكَارٌ	Ar.	*	Kuş, yuva yapmak ve yuva edinmek.			
291	ittikā°	إِتْكَاعٌ	Ar.	*	Katılaşıp şiddet peyda etmek.			
292	ittikāl	إِتْكَالٌ	Ar.	∴	Hüda'ya teslim-i umûr etmek, tevekkül etmek, güvenmek, mütevekkil olmak.			
293	itlā°	إِتْلَاءٌ	Ar.	•	Âhere tabi olmak ve ihale eylemek ve ahd ü emân vermek ve medyun, zimmetinde matluptan bir miktarını alıkomak ve esnâ-yı râhta ecâribin taarruzundan masun olmak için istishâb ve emânında olduğu kimse tarafından ismi malum bir şey verilme.			
294	ittilâc	إِتْلَاجٌ	Ar.	*	Duhul eylemek, ithal eylemek.			
295	ittilâd	إِتْلَادٌ	Ar.	∴	Hâne-zâde olan kul ve cariyeye ve devâb kısmı ve mâl-ı kadîm sahibi olmak.			
296	ittilâ°	إِتْلَاعٌ	Ar.	*	Avk ve nâ-bedid eylemek ve gerdan uzun olmak ve boynunu yukarı uzatmak.			
297	itlâf	إِتْلَافٌ	Ar.	•	Telef ve ziyan ve tazyî° eylemek.			
298	itlâl	إِتْلَالٌ	Ar.	*	Damlatmak ve hayvanı yedeklemek.			
299	etim	أَتَمٌ	Ar.	*	Kırba tamir eylemek, kesmek ve mukim olmak.			
300	etem	أَتَمٌ	Ar.	*	Geçmek, oyalanmak.			
301	etemm	أَتَمٌ	Ar.	•	Ziyade tamam ve bî-kusûr olan.			
302	itmâm	إِتْمَامٌ	Ar.	•	Tamamlamak, ikmal etmek, tekmiil etmek.			
303	itnân	إِتْنَانٌ	Ar.	*	Ba'id olmak ve illetten çocuk büyümemek.			
304	ittivâ°	إِتْوَاءٌ	Ar.	*	Yurda konup sakin olmak, tavattun etmek.			
305	ittihâb	إِتِّهَابٌ	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup hibeyi kabul etmek manasına.		Fıkıh	
306	ittihâl	إِتِّهَالٌ	Ar.	*	Ehil edinmek.			
307	ethâm	أَتْهَامٌ	Ar.	•	Töhmeter, cürümler.			
308	ithâm	إِتْهَامٌ	Ar.	∴	Bir adama isnâd-ı töhmet etmek ve is. kânûniyyeden olup bir caninin irtikâp etmiş olduğu cinayet; hey'et-i ithâmîyye nezdinde sabit olmakla o caninin, hey'et-i mezkûre tarafından müttehem olduğuna karar verilme.			
309	ithâm-nâme	إِتْهَامِنَامَةٌ	Ar. - Far.		Maznunun aleyh, ba'de'l-ithâm mahkeme-i cinâyete gönderileceği takdirde müddeiumumi tarafından tanzim olunacak varakaya denilir.			
310	âtî	أَتَى	Ar.	•	Gelecek olan ve sonra vaki olan.			
311	ityân	إِتْيَانٌ	Ar.	•	Vusul, vürut, vasıl ve varit olmak ve irat ve ve zikir ve ispat ve takrir eylemek; ityâne keza.			
312	etyâ	أَتْيَا	Far.	•	Zend ü Pâzend lügatinde ok ve tîr manasına.			

313	ütrücce	أُتْرُجَّة	Ar.	• Ağaç kavunu denilen meyve; cemi ütrucc gelir.	cem		
314	âteş-efrûzen	آتَشْ أَفْرُوزَنْ	Far.	• Meşale gibi tutuşturacak şey demektir.			
315	âteş-be-cân	آتَشْ بَعَانْ	Far.	• Gam ve gussa, harkat-ı aşk ve muhabbet manasına.			
316	âteş-pârsî	آتَشْ پَارْسِي	Far.	• Yanıkara denilen mahûf çibana ve frengi illetine denilir.			
317	âteş-bahâr	آتَشْبَهَارْ	Far.	• Kırmızı gül ve baharın revnak ve taravetinden kinayedir.			
318	âteş-i bî-bâd	آتَشِ بِي بَادْ	Far.	• Şarap ve zulüm ve ta'addî.			
319	âteş-ter	آتَشْتَرْ	Far.	• Bâde-i lâl-i perver ve leb-i mahbûb-ı nâzik-ter.			
320	îşâ'et	إِشَاءَةٌ	Ar.	* Atmak, remy etmek.			
321	îşâbe	إِشَابَةٌ	Ar.	∴ Ecir ve ceza ve mesûbe vermek ve ameli mukabilinde ecir ve sevap vermek, doldurmak.			
322	eşâş	أَثَاثْ	Ar.	∴ Hane metai, götürü mal ve hanenin levazım ve eşyası.			
323	üşâşî	أُثَاثِي	Ar.	* Sacayağı ki yemek pişirmek için üzerine tencere vazolunur.			
324	âşâr	أَشَارْ	Ar.	• Eserler, nişanlar ve umumi bergüzar olan nesnelere, kitap, tarih ve siyer kitapları gibi.			
325	eşâr	أَشَارْ	Ar.	• Sârlar, intikamlar, ölçer.			
326	îşâret	إِشَارَةٌ	Ar.	• Toz ve gubâr kaldırmak.			
327	eşâlet	أَشَائَةٌ	Ar.	• Ululuk, azamet, kibarlık.			
328	âşâm	أَشَامْ	Ar.	• İsmeler, cünhalar, cürümler, günahlar.			
329	eşşâm	أَشَامْ	Ar.	* Günahkâr adam.			
330	işâvet	إِشَاوَةٌ	Ar.	* Gammazlık etmek.			
331	işbât	إِثْبَاتْ	Ar.	• Sabit ve muhkem kılmak ve baki ve payidar kılmak ve itiraf ve ikrar ve tasdik etmek ve delil iradıyla bir kavlin sıhhatini göstermek.			
332	işbâṭ	إِثْبَاتْ	Ar.	* Maraz, müzmin olmak.			
333	eşer	أَشْرْ	Ar.	• Bir sebepten neşet eden nesne ve fiil ve amel ve tarih, vakâyi' ve kitap ve siyer kitabı gibi umumi bergüzar ve yadigârlar ve nişan			
334	işr	إِشْرْ	Ar.	* İz ve alamet ve başlamak ve azimet etmek.			
335	üşür	أُشْرْ	Ar.	* Yara yerinde kalan eser ve yüzde olan revnak ve taravet ve bir nev damga.			
336	işrâ°	إِشْرَاءٌ	Ar.	* Malı çok olmak ve yerin nem-nâk toprağı çok olmak.			
337	işşirâd	إِشْرَادْ	Ar.	* Ekmeği tiritmek.			
338	işrâm	أَشْرَامْ	Ar.	* Diş, kökünden kırılmak.			
339	eşrib	أَشْرِبْ	Ar.	* Medîne-i Münevver'e'nin ismi.			
340	eşrem	أَشْرَمْ	Ar.	* Dişi kırık kimse ve is. arûzda kabız ve cezm illetleri cem olan cüz.			
341	eşer-ıtrâz	أَشْرَطْرَازْ	Ar.	• Târîh-nüvis, müverrih.			
342	eşṭ	أَشْطْ	Ar.	* Köse.			

343	iş'ār	إِشَار	Ar.	*	Yalandan havadis tecessüs etmek ve çocuğun dişleri bitmek.			
344	işgār	إِشْغَار	Ar.	•	Çocuk dişlerini düşürmek ve çocuğun dişleri bitmek.			
345	eşgār	أَشْغَار	Ar.	•	Dişler, dendânlar ve geçitler, derbentler.			
346	işfāl	إِشْفَال	Ar.	*	Tortulu olmak.			
347	işfān	إِشْفَان	Ar.	*	Kesret-i amel ile eli nasırlandırmak.			
348	işkāb	إِشْقَاب	Ar.	∴	Ateş yakmak ve delmek.			
349	işkāf	إِشْقَاف	Ar.	*	Takdir eylemek.			
350	eşkāl	أَشْقَال	Ar.	•	Ağır yükler, sıkletler, ağırlıklar, bârlar ve esâm ve define ve metfun mevta.			
351	işkāl	إِشْقَال	Ar.	*	Ağır yük yükletmek ve gebelik belirlemek, maraz ve le'amet gibi arıza basmak ve yüklenmek.			
352	işkār	إِشْقَار	Ar.	•	Eyere ve palana kuskun ve paldım yapmak.			
353	eşkāb	أَشْقَاب	Ar.	•	Sukbalar ve delikler.			
354	eşkal	أَشْقَال	Ar.	•	Ziyade sakil ve ziyade ağır olan.			
355	işlāş	إِشْلَاش	Ar.	*	Üç tane olmak.			
356	eşlāş	أَشْلَاش	Ar.	•	Sülüsler ve üçte birler.			
357	işlāc	إِشْلَاج	Ar.	•	Kara tutulmak ve kalp, mutmain olmak.			
358	eşleb	أَشْلَب	Ar.	*	Moloz ve topak, taşlar.			
359	işim	إِشْم	Ar.	•	Günah, suç, cürüm.			
360	eşem	أَشْم	Ar.	*	Günah addeylemek.			
361	eşmār	أَشْمَار	Ar.	•	Semereler, meyveler.			
362	işmār	إِشْمَار	Ar.	*	Ağaç meyve vermek ve mal, çoğalmak.			
363	eşmān	أَشْمَان	Ar.	•	Semenler, bedeller ve sümünler, sekizde birler.			
364	eşcer	أَشْجَر	Ar.	•	Kalın ve geniş olmak.			
365	eşmen	أَشْمَن	Ar.	•	Ziyade kıymetli ve semenli olan.			
366	eşnā°	أَشْنَاء	Ar.	•	Vakit ve zaman ve hengâm.			
367	işnā°	إِشْنَاء	Ar.	•	Methüsena etmek ve sitayişte bulunmak.			
368	işnān	إِشْنَان	Ar.	•	İki adedi, dü.			
369	işnā° aşer	إِشْنَاءُ أَشْر	Ar.	•	On iki adedi, düvâzde.			
370	işşinā°	إِشْشِنَاء	Ar.	*	Bir nesnenin eğilip katına bükülmek.			
371	işneyn	إِشْنَيْن	Ar.	•	İki adedi, dü ve yevmül-i-işneyn, pazartesi günü, düşenbe.			
372	işneyniyet	إِشْنَيْنِيَّة	Ar.	•	İkilik, ikiden ibaret olmak.			

373	eşniye	أَشْنِيَّة	Ar.	•	Senalar, medihler, sitayişler.			
374	eşv	أَشْو	Ar.	*	Gammazlık etmek.			
375	işvâ°	أَشْوَاءُ	Ar.	*	Bir yerde çok zaman meks etmek, mukim eylemek ve mihman edinmek.			
376	eşvâb	أَشْوَاب	Ar.	•	Sevbler, siyâblar, elbise ve libaslar, câmeler, urbalar.			
377	işvâb	أَشْوَاب	Ar.	*	Ameli mukabilinde ecir vermek ve doldurmak.			
378	eşvel	أَشْوَل	Ar.	*	Mecnun, ahmak, hayır ve menfaaat ve iş güçte batî' adam.			
379	eşüm	أَشْوَم	Ar.	*	Günahkâr ve yalancı adam.			
380	iş'âr	أَشْأَر	Ar.	•	Sâr ve oç ve intikam almak.			
381	eşîr	أَشِير	Ar.	∴	Kılıncın cevheri ve halis dost ve ist. hikemiyyeden olup hükemâ-i mütেকaddiminden bir fırkanın kavli üzere <u>kürre-i nâriyye ile sema beyninde vaki bir cisim-i seyyâl-i latif.</u>			
382	eşîm	أَشِيم	Ar.	•	Günah ve cürüm sahibi ve günahkâr ve cürümlü olan.			
383	icâb	إِجَاب	Ar.	*	Cevap vermek.			
384	icâbet	إِجَابَةٌ	Ar.	•	Sâ'ilin sualine cevap vermek ve birinin niyazını kabul etmek.			
385	icâset	إِجَائَةٌ	Ar.	*	Yük basmak.			
386	icâhat	إِجَاهَةٌ	Ar.	*	Şiddetli helak etmek.			
387	icâdet	إِجَادَةٌ	Ar.	∴	İyi etmek ve iyi görmek ve işlemek ve iyi şey peyda eylemek ve cûd eseri olarak bir şey vermek ve rayiç, akçe.			
388	âcâr	أَجَار	Ar.	•	Ecirler ve mükâfatlar, mesûbeler.			
389	icâret	إِجَارَةٌ	Ar.	∴	Lügat-i Arabda ücret manasındadır ve icar manasında müstemeldir is. fukahâda menfa'at-ı ma'lûmeyi ivaz-ı malum mukabelesinde bey' etmek demektir ve vakfa verilen kira ve amele verilen ücret.	Fıkıh		
390	icâre-i zemîn	إِجَارَةُ زَمِينٍ	Ar. - Far.	*	Is. arâziyyeden olup arâzi-i emîriyye üzerine yapılan çiftlik ebniyesi ve değirmen ve ağıl ve dam ve ambar ve ahır ve samanlık ve mandıra gibi ebniye için mutasarrıfı tarafından öşre muadil ve arzın şeref ve itibarına göre senevi cânib-i mîrîyyeye verilen akçe ve denilir.	Arâziyye		
391	icâre-i muzâfe	إِجَارَةٌ مُضَافَةٌ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup gelecek bir vakt-i mu'ayyenden itibaren akdolunacak icâredir.			
392	icâre-i lâzime	إِجَارَةٌ لَازِمَةٌ	Ar.	*	Hıyâr-ı şart ve hıyâr-ı ayb ve hıyâr-ı rü'yetten ari olan icâre-i sahîhadır ki tarafeynden birisi bilâ-özr bunu feshedemez ve bu da is. fikhîyyededir.	Fıkıh		
393	icâre-i münecceze	إِجَارَةٌ مُنَجَّزَةٌ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup vakt-i akdden itibaren vuku bulan icâredir.	Fıkıh		
394	icâzet	إِجَازَةٌ	Ar.	∴	Öteye savuşturmamak, destur vermek ve reva görmek ve emri infaz etmek ve bir işin cevazına rey vermek, cevaz ve izin ve ruhsat vermek.			
395	icâzet-i fi'liyye	إِجَازَةٌ فِعْلِيَّةٌ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup bir kimseden icazete delalet eder fiil sâdir olmaktadır.			
396	icâzet-i kavliyye	إِجَازَةٌ قَوْلِيَّةٌ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup bir kimsenin bir şey hakkında izin ve ruhsat verdim, demek gibi bir söz söylemesidir.	Fıkıh		
397	icâzet-i lâhiqa	إِجَازَةٌ لَاحِقَةٌ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup bir kimsenin evvelce icrasına izni olmadığı bir şeyi, ba'de'l-icrâ tecviz ve kabul etmektir ki vekâlet-i sâbika hükmündedir.	Fıkıh		
398	iccâş	إِجَاشٌ	Ar.	*	Erik ve zerdali.			
399	icâ'at	إِجَاعَةٌ	Ar.	*	Acıktırmak.			

400	ācāl	آجَال	Ar.	•	Eceller gayetler ve vefatlar ve vakitler ve müddetler.			
401	icālet	إِجَالَةٌ	Ar.	•	Döndürmek, cevelan ettirmek.			
402	ācām	آجَام	Ar.	•	Ecmeler, sık ormanlar; icām, keza.			
403	icāmire	إِجَامِرَةٌ	Ar.	•	Cemreler, taifeler, insan takımları.			
404	ecānib	أَجَانِبٌ	Ar.	•	Ecnebler, yabancılar.			
405	icbār	إِجْبَارٌ	Ar.	•	Zor ve cebretmek.			
406	ecbāl	أَجْبَالٌ	Ar.	•	Cebeller, dağlar.			
407	icbān	إِجْبَانٌ	Ar.	*	Bir kimseyi korkak bulmak ve saymak.			
408	ictibā°	إِجْتِبَاءٌ	Ar.	•	Seçmek ve intihap ve ihtiyar etmek.			
409	ictirā°	إِجْتِرَاءٌ	Ar.	•	Cüret ve cesaret etmek.			
410	ictirāḥ	إِجْتِرَاحٌ	Ar.	∴	El emeğiyle geçinmek ve kesbedip kazanmak ve yaralanmak.			
411	ictirār	إِجْتِرَارٌ	Ar.	∴	Çekilip uzamak ve gerilmek ve hayvan geniş getirmek.			
412	ictirā°	إِجْتِرَاحٌ	Ar.	*	Soluk almadan suyu birden içmek.			
413	ictizā°	إِجْتِزَاءٌ	Ar.	*	Kanaat eylemek ve ivaz ve ceza talebinde bulunmak.			
414	ictizāz	إِجْتِزَازٌ	Ar.	*	Yün kırmak, ot biçmek.			
415	ictirām	إِجْتِرَامٌ	Ar.	•	Cürüm ve günah işlemek.			
416	ictizā°	إِجْتِزَاحٌ	Ar.	*	Ağacı kırıp kesmek.			
417	ictizāf	إِجْتِزَافٌ	Ar.	*	Vezin ve kilesiz ve ölçüsüz bir şey almak.			
418	ictizām	إِجْتِزَامٌ	Ar.	*	Tahmin eylemek, bir malın birazını kesip alıp birazını geri komak.			
419	ictisār	إِجْتِسَارٌ	Ar.	*	Cüret ve cesaret etmek, gemi deryaya salınıp gitmek ve beyabanı köprü gibi geçip gitmek.			
420	ictisās	إِجْتِسَاسٌ	Ar.	•	Tecessüs ve tefahhus etmek.			
421	ictiṣāṣ	إِجْتِصَاصٌ	Ar.	*	Evlerin yakınyeti münasebetiyle komşularla bir taife gibi bir arada olmak.			
422	ictifā°	إِجْتِفَاءٌ	Ar.	*	Kökünden çekip koparmak ve yerinden ayırmak.			
423	ictilā°	إِجْتِلاَةٌ	Ar.	*	Bir adamı hanumanından avare kılmak ve gelini tezyin edip damada arz etmek ve nazar eylemek.			
424	ictilāl	إِجْتِلاَلٌ	Ar.	*	Bir şeyin büyüğünü almak.			
425	ictimār	إِجْتِمَارٌ	Ar.	*	Buhurlanmak, tütsülenmek.			
426	ictimā°	إِجْتِمَاعٌ	Ar.	∴	Bir araya gelmek, toplanmak, birleşmek ve gayet şebâba varıp sakal kararı bulmak.			
427	ictimāl	إِجْتِمَالٌ	Ar.	*	İçyağı eritmek.			
428	ictinā°	إِجْتِنَاءٌ	Ar.	•	Ağaçtan derip düşürüp meyve toplamak.			
429	ictināb	إِجْتِنَابٌ	Ar.	•	Sakınmak, çekinmek, ihtiraz eylemek ve ba°id olmak.			

430	ictināḥ	إِحتِنَاح	Ar.	∴	meylelemek, vech-i mesnūn üzere secde eylemek ve koşarken bir tarafa meyilli koşmak			
431	ictivā°	إِحتِوَاء	Ar.	*	İğrenmek.			
432	ictivār	إِحتِوَار	Ar.	•	Civar ve karîb ve komşu olmak.			
433	ictihād	إِحتِیَاح	Ar.	•	Çalışıp bez-i maddî etmek ve Kelâm-ı Kadim ile ehâdis-i nebeviyyenin me'âl-i şerîflerine kesp ve vukuf ile mezheb-i sahiha ihdasına ceht ve say etmek.			
434	ictihār	إِحتِیَار	Ar.	∴	Aşîkârlık ve aşîkâr görünmek ve askeri çoğaltmak ve bir şeyin görünüşü büyük olmak, kuyuyu temizlemek.			
435	ictihāl	إِحتِیَال	Ar.	•	Dönüp dolaşmak ve cevelan etmek.			
436	ictiyāf	إِحتِیَاف	Ar.	*	Pek kokmak, içine girmek.			
437	ictiyāl	إِحتِیَال	Ar.	*	Doğru yoldan döndürmek, dolanmak ve ihtiyar eylemek.			
438	icşā°	إِحتِشَاء	Ar.	*	Diz çökertmek.			
439	icḥāḥ	إِحتِخَاح	Ar.	*	Hamilin karnı büyütmek.			
440	icḥāf	إِحتِخَاف	Ar.	∴	Zulüm ve gadir ve ta'addî etmek ve süpürüp götürmekle fakir ve bî-nevâ eylemek ve pek yaklaşmak.			
441	icdā°	إِحتِذَاء	Ar.	*	Atiyye vermek ve yaradan kan akmak.			
442	icdāb	إِحتِذَاب	Ar.	*	Bir mahalli kıtlık üzere bulmak ve kıtlık olmak.			
443	ecdāş	أِحتِذَات	Ar.	•	Cedesler, mezarlar, kabirler.			
444	ecdād	أِحتِذَاد	Ar.	•	Cetler, büyük babalar ve baba babaları.			
445	icdāf	إِحتِذَاف	Ar.	*	Çığıltı ve feryat eylemek.			
446	icdān	إِحتِذَان	Ar.	*	Sonradan zengin olmak.			
447	iczār	إِحتِزَار	Ar.	*	Tamamıyla kökünden kesmek.			
448	eczāl	أِحتِذَال	Ar.	•	Cezller, asıllar, kökler.			
449	iczāl	إِحتِزَال	Ar.	•	Sevindirmek, mesrur, ferah ve şad kılmak.			
450	iczām	إِحتِذَام	Ar.	*	El kesmek, süratle yürümek, vazgeçmek ve azmeylemek.			
451	ecir	أِحتِز	Ar.	∴	Mukâbele-i amel ve fiil olarak verilen şey ve ceza ve mükâfat ve mesûbe ve kırılan uzuv, sarılmak.			
452	ācir	أِحتِز	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup bir şeyi icâreye veren yani kiraya veren kimseye itlak olunur.		Fıkıh	
453	icrā°	إِحتِزَاء	Ar.	∴	Suyu akıtmak ve bakmak ve husule getirmek ve vekil göndermek.			
454	icrāb	إِحتِزَاب	Ar.	*	Uyuz olmak.			
455	ecrāḥ	أِحتِزَاح	Ar.	•	Cürhler, yaralar, zahmlar.			
456	icrāz	إِحتِزَاد	Ar.	*	Çıkarmak, yalnız bırakmak ve muztar eylemek.			
457	icrār	إِحتِزَار	Ar.	∴	Medyuna vesaiereye mühlet vermek ve imhâl-i müddet ve zamm-ı evkât etmek.			
458	ecrāz	أِحتِزَار	Ar.	•	Cürzler, topuzlar, güzler.			
459	ecrās	أِحتِزَاس	Ar.	•	Ceresler, çingiraklar.			

460	icrāz	إِجْرَاضٌ	Ar.	*	Tükürüğünü kurutacak derece gam-nâk eylemek.			
461	ecrām	أَجْرَامٌ	Ar.	∴	Cürümler, cesetler, vücutlar, cisimler ve seb'a-i seyyâre ve çobanların eşyası ve iki türlü rengi olan balıklar.			
462	icrām	إِجْرَامٌ	Ar.	*	Günah ve cürüm işlemek ve tenûmend kılmak ve bir şeye kan bulaşmak.			
463	ücret	أُجْرَتٌ	Ar.	∴	İs. fihriyyeden olup kira yani bedel-i menfa'at ve emeğe mukabil verilen akçe ve emsali şey.		Fıkıh	
464	ecribe	أَجْرِبَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup ergenlik çıbanları gibi ufacık kabarıntılara ve keseciklere ıtlak olunur ki cirâbın cemidir.	cem	Tıp	
465	ecred	أَجْرَدٌ	Ar.	•	Tüysüz olan şey ve saç ve sakal ve bıyığı olmayan.			
466	ecr-i mişil	أَجْرٌ مِثْلٌ	Ar.	*	İs. fihriyyeden olup bî-garaz ehl-i vukûfun takdir eyledikleri ücrete denilir.		Fıkıh	
467	ecr-i müsemmâ	أَجْرٌ مُسَمَّمٌ	Ar.	*	İs. fihriyyeden olup hîn-i akd-i icârede zikir ve tayin olunan ücrete denilir.		Fıkıh	
468	eczâ°	أَجْزَاءٌ	Ar.	•	Cüzler, parçalar ve terkibe dâhil olan şeyler.			
469	iczâ°	إِجْزَاءٌ	Ar.	*	Kanaat ettirmek, sair şeyden müstağni etmek.			
470	iczâl	إِجْزَالٌ	Ar.	•	Sahavet ve mürüvvet etmek.			
471	eczem	أَجْزَمٌ	Ar.	•	Burnu kesilmiş ve maktû'u'l-enf olan.			
472	ecsād	أَجْسَادٌ	Ar.	•	Cesetler, vücutlar, tenler.			
473	ecsâm	أَجْسَامٌ	Ar.	•	Cisimler, eb'ad-ı selâseyi havi olan nesnelere.			
474	ecsâm-ı desme	أَجْسَامٌ دَسْمَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup yağlı olan şeylere denilir.		Tıp	
475	ecsem	أَجْسَمٌ	Ar.	•	Ten-âver ve büyük vücutlu adam.			
476	icşâş	إِجْشَاشٌ	Ar.	*	Döküp ufatmak.			
477	icşâm	إِجْشَامٌ	Ar.	*	Zahmetli işe uğratmak.			
478	ic°âz	إِجْعَازٌ	Ar.	*	Defeylemek ve kaçıp gitmek.			
479	ic°âf	إِجْعَافٌ	Ar.	*	Yere çalmak ve yıkmak.			
480	ic°âl	إِجْعَالٌ	Ar.	*	Ücret tayin ve ita eylemek.			
481	ec°ab	أَجْعَبٌ	Ar.	*	Karı büyük adam.			
482	icfâr	إِجْفَارٌ	Ar.	•	Terk-i âdet etmek.			
483	ecfân	أَجْفَانٌ	Ar.	•	Göz kapakları ki kirpiklerin mahall-i irtikâzıdır.			
484	icfân	إِجْفَانٌ	Ar.	*	Çok cima etmek.			
485	ecel	أَجَلٌ	Ar.	∴	Gayet ve encam ve vade ile alınan borcun nihayet müddeti ve mevt ve vakt-i mu'ayyen ve iddet-i mutlaka.			
486	ecil	أَجَلٌ	Ar.	•	Sebep ve illet ve cihet.			
487	icil	إِجْلٌ	Ar.	*	Boyun ağrısı ve ıs. tıbbiyeden olup başın iki omuzdan birine doğru ma'yûb olarak müebbeden veya muvakkaten temayülüne ıtlak olunur.		Tıp	
488	ecell	أَجَلٌ	Ar.	•	Ziyade celil ve büyük ve büzürg.			

489	iclā°	إِجْلَاءٌ	Ar.	∴	Nefyetmek, sürmek ve hanumanından dūr edip sürgüne göndermek ve sūratile seğırtmek.			
490	ācilen	أَجَلًا	Ar.	•	Va' de-i müstakbeleye mensup ve müteallik olmak üzere.			
491	ecillā°	أَجْلَاءٌ	Ar.	•	Ziyade celi ve aşikâr ve rûşen olanlar.			
492	iclāb	إِجْلَابٌ	Ar.	*	Şamata ve feryat eylemek ve kâr u kesbe çalışmak ve cemetmek ve birirmek.			
493	eclād	أَجْلَادٌ	Ar.	•	Ciltler, deriler ve kitap kapları.			
494	iclād	إِجْلَادٌ	Ar.	*	Yer kurağılı olmak ve bir şeye muztar etmek.			
495	iclās	إِجْلَاسٌ	Ar.	•	Cüsus ettirmek, oturtmak.			
496	eclāf	أَجْلَافٌ	Ar.	•	Cilfler, erâzil-i nâs.			
497	iclāl	إِجْلَالٌ	Ar.	∴	Ululuk, azamet, mehabet ve tazim ve tekrîm eylemek ve kavi ve tûvana olmak.			
498	iclivvāz	إِجْلِوْأَذٌ	Ar.	*	Sūrati gitmek.			
499	eclā°	أَجْلَاءٌ	Ar.	•	Ziyade mücella ve ziyade parlak olan.			
500	ecilleh	أَجْلَهُ	Ar.	•	Celiller, ulular, azamet sahipleri.			
501	eclā	أَجْلِي	Ar.	*	Başında asla kıl olmayan kel ve hoş-likâ adam.			
502	ecmād	أَجْمَادٌ	Ar.	•	Cemedler, kaleler, hisarlar.			
503	icmād	إِجْمَادٌ	Ar.	*	Dondurmak, ilzam ve icap etmek.			
504	icmā°	إِجْمَاعٌ	Ar.	∴	Cemetmek, toplamak ve ittifak etmek ve hazırlamak ve azim ve kasteylemek ve ashâb-ı güzîn hazerâtının ittifakları üzere akaît hükmüne dâhil olmuş umûr-ı dîniyenin hey'et-i müctemi'ası.			
505	ecmāl	أَجْمَالٌ	Ar.	∴	Cemeller, develer, şütürler ve cümleler, yekûnlar.			
506	icmāl	إِجْمَالٌ	Ar.	∴	Kısaltmak, ihtisar etmek ve biriktirmek ve hesap ve kelâmı cümle eylemek ve iyiliği ve ihsanı çok ve güzel etmek.			
507	icmālen	إِجْمَالًا	Ar.	•	Alâ-tarîki'l-icmāl, tafsil olunmayarak.			
508	ecmel	أَجْمَلٌ	Ar.	•	Ziyade cemil ve ziyade güzel ve hûb olan.			
509	ecmeh	أَجْمَهُ	Ar.	∴	Vahşi ve bâği olan ve gayet sık, ağaçlık ve orman.			
510	icnā°	إِجْنَاءٌ	Ar.	*	Meyve yetişmek ve devşirilmeye müstait olan nebatat yetişip çoğalmak ve bir şey üzerine kapanmak.			
511	ecnāb	أَجْنَابٌ	Ar.	•	Cenbler, taraflar, yanlar, pehlûlar.			
512	icnāb	إِجْنَابٌ	Ar.	*	Uzaklatmak ve gusûl iktiza etmek.			
513	icnāh	إِجْنَاهُ	Ar.	*	Meyletmek ve imale kılmak.			
514	icnāf	إِجْنَافٌ	Ar.	*	Haktan ve doğrudan udûl etmek ve bir kimseyi haktan mail bulmak.			
515	ecnād	أَجْنَادٌ	Ar.	•	Cündler, ordular, asâkir fırkaları.			
516	ecnās	أَجْنَاسٌ	Ar.	•	Cinsler, türlüler, nevler, güneler.			
517	icnān	إِجْنَانٌ	Ar.	∴	Tecennün ettirmek, deli etmek ve karanlık basıp bir nesneyi setretmek ve meyyiti tekfin etmek ve pinhan olmak ve gebe hatun cenini rahimde setir ve kabzetmek.			

518	ecnebî	أَجْنَبِيٌّ	Ar.	∴	Yabancı ve teba'a-i Devlet-i Aliyye'den olmayıp başka devlet tebaasından olan, garip ve mukarenetten ihtiraz olunan zelim kimse ve ı. fihhiyyeden olup gayrın malında tasarrufa kadir olamayan kimsedir.		Fıkıh	
519	ecnebiyye	أَجْنَبِيَّةٌ	Ar.	•	Yabancılık ve tebaadan olmamaklık ve haricilik.			
520	ecinne	أَجْنَه	Ar.	•	Ceninler, anaları karnındaki çocuklar.			
521	ecniḥah	أَجْنِيْحَة	Ar.	•	Cenahlar, kanatlar, bâller.			
522	ecinnî	أَجْنِيٌّ	Ar.	•	Cin taifesinden bir fert.			
523	ecvâd	أَجْوَاد	Ar.	•	Cevâdlar, sahîler.			
524	icvâd	إِجْوَادٌ	Ar.	*	İyi etmek ve iyi görmek.			
525	ecveş	أَجْوِثٌ	Ar.	*	Karın büyük kişi.			
526	ecvâr	أَجْوَارٌ	Ar.	•	Câr ve komşular ve mecralar.			
527	ecvâz	أَجْوِازٌ	Ar.	•	Cüzler, ortalar, vasatlar.			
528	ecveb	أَجْوِبٌ	Ar.	•	Ahsen ve enseb olan.			
529	ecvibe	أَجْوِيْبَة	Ar.	•	Cevaplar, pâsuhlar ve sual mukabilinde söylenen sözler.			
530	ecved	أَجْوَدٌ	Ar.	•	Ziyade iyi ve hûb olan.			
531	ücür	أَجْوَرٌ	Ar.	•	Ecirler, mükâfatlar, mesûbeler.			
532	ecvef	أَجْوَفٌ	Ar.	•	İçi boş ve kof olan ve ı. sarfiyyeden olup vasatında hurûf-ı illet olan vâv, yâ, eliften biri bulunan kelimedir.		Sarf	
533	ichâd	إِجْهَادٌ	Ar.	•	İkdam ve gayret etmek ve renc ve meşakkat çekmek.			
534	ichâr	إِجْهَارٌ	Ar.	•	Sözü aşikâre söylemek ve savtını işittirerek söylemek.			
535	ichâz	إِجْهَازٌ	Ar.	*	Mecruhu tez katletmek.			
536	ichâz	إِجْهَاضٌ	Ar.	*	Bir kimseyi meşgul olduğu işten ziyadesiyle menetmek.			
537	echüz	أَجْهُزٌ	Ar.	•	Gelin cihazları, kâbinler.			
538	echel	أَجْهَلٌ	Ar.	•	Ziyade cahil olan.			
539	ecyâd	أَجْيَادٌ	Ar.	•	Cîdler, boyunlar.			
540	ecyâf	أَجْيَافٌ	Ar.	•	Cîfeler, lâşeler.			
541	ecyâl	أَجْيَالٌ	Ar.	•	Ceyller, taifeler, kavimler.			
542	ecyed	أَجْيَدٌ	Ar.	*	Gerdanı uzun olan adam.			
543	ecîr	أَجِيرٌ	Ar.	∴	İs. fihhiyyeden olup nefsini kiraya veren kimseye itlak olunur ve ecir ve ulufeye mukabil hizmet edici olan.		Fıkıh	
544	ecîr-i ḥâş	أَجِيرٌ خَاصٌّ	Ar.	*	Yalnız müste'cere işlemek üzere tutulan kimse manasına ı. fihhiyyededir.		Fıkıh	
545	ecîr-i müşterek	أَجِيرٌ مُشْتَرَكٌ	Ar.	*	Müstecirden başkasına işlemek şartıyla mukayyet olmayan ecir manasına ı. fihhiyyededir.		Fıkıh	
546	ecîl	أَجِيلٌ	Ar.	•	İşini sonraya bırakıcı olan ve sonraya kalmış olan.			

547	ecīm	أَجِيم	Ar.	*	Ateş alevi.			
548	eḥābiş	أَحَابِش	Ar.	•	Habeşler, Habeş memleketinin ahalisi.			
549	eḥācī	أَحَاجِي	Ar.	•	Uhcuvveler, muammalar, bilmeceleler.			
550	āḥād	أَحَاد	Ar.	•	Birler, ehadlar, yekler, vahitler.			
551	ūḥād ūḥād	أَحَادُ أَحَادُ	Ar.	•	Birer birer, yekâyek.			
552	eḥādīş	أَحَادِيثُ	Ar.	•	Hadisler, Peygamber (a.s.) hazretlerinin akvâl-i mübârekesi ve sıfat ve ef'âl-i şerifesi müşâr kelimeler.			
553	eḥāsin	أَحَاسِنُ	Ar.	•	Ahsen ve nîkter olanlar.			
554	iḥāşet	إِحَاشَةٌ	Ar.	*	Şikârî ağa düşürmek için sürüp götürmek.			
555	iḥāṭat	إِحَاطَةٌ	Ar.	•	Kuşatmak, etrafını çevirmek ve içine almak.			
556	iḥāḳat	إِحَاقَةٌ	Ar.	*	İhata etmek ve bir hadiseyi bir kimseye inzal ve ilzam etmek.			
557	iḥāket	إِحَاكَةٌ	Ar.	•	Tesir eylemek ve kesmek.			
558	iḥālet	إِحَالَةٌ	Ar.	∴	Bir hâlden diğere hâle dönmek ve dâyini edâ-yı deyn zımında başka adama havale etmek ve bir hususun rüyeti ve hükmünü birine sipariş etmek ve havale eylemek ve muhal söz söylemek ve zayıf addetmek.			
559	iḥānet	إِحَانَةٌ	Ar.	•	Öldürmek, helak etmek.			
560	eḥabb	أَحَبٌ	Ar.	•	Ziyade mahbup ve sevgili olan.			
561	aḥbā°	أَحْبَاءُ	Ar.	•	Habâlar, padişahın hem-nişin ve nedîm-i has ve mukarrebleri.			
562	eḥibbā°	أَحْبَاءُ	Ar.	•	Habipler, dostlar.			
563	aḥbāb	أَحْبَابٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
564	iḥbāb	إِحْبَابٌ	Ar.	*	Muhabbet eylemek ve hasta ifâkat bulmak.			
565	iḥbāc	إِحْبَاجٌ	Ar.	*	Ansızın zuhur etmek ve görünmek raddesine gelmek.			
566	iḥbār	إِحْبَارٌ	Ar.	*	Mesrur ve şad eylemek.			
567	aḥbār	أَحْبَارٌ	Ar.	•	Hibrler, Yahudi hahamları ve yazı mürekkepleri.			
568	iḥbās	إِحْبَاسٌ	Ar.	*	Guzât için at vakfetmek ve hayrat idaresine vakıf ve tahsis eylemek.			
569	iḥbāş	إِحْبَاصٌ	Ar.	*	Bir adamın hakkını heder eylemek, say eylemek.			
570	iḥbāṭ	إِحْبَاطٌ	Ar.	∴	Amelinin sevabını iptal eylemek ve boş kılmak ve i'râz eylemek.			
571	iḥbāḳ	إِحْبَاقٌ	Ar.	*	mülâyetle inkıyat eylemek			
572	iḥbāl	إِحْبَالٌ	Ar.	•	Gebe bırakmak yani bir kadını izdivaç ile hamil eylemek.			
573	aḥbel	أَحْبِيلٌ	Ar.	*	Böğrülce.			
574	aḥben	أَحْبِينٌ	Ar.		İstiskâ illetine uğramış adam.			
575	iḥtā°	إِحْتَاءٌ	Ar.	*	Esvap dikmek, saçmak, bükmek ve düğümü çekip pekiştirmek ve bir şeyi kavi ve muhkem eylemek.			

576	ihtibā°	إِخْتِبَاءٌ	Ar.	*	Urbaya bürünmek ve dervîşân ıstılahında kemende girmek.			
577	ihtibās	إِخْتِبَاسٌ	Ar.	•	Mahpus olmak ve kendi nefsinı zapt eylemek.			
578	ihtibās-ı bevl	إِخْتِبَاسٌ بَوْلٌ	Ar.	*	İs. tıbbıyyeden olup arızı olarak bevlın mesanede hapsolmasıdır.		Tıp	
579	ihtibāk	إِخْتِبَاكٌ	Ar.	*	Sevbi güzel ve muhkem dokumak ve sanâyi°-i bedi°iyyeden bir sanattır, dizleri dikip câmeyi sırtına ve ayaklarına sarıp oturmak.			
580	ihtibāl	إِخْتِبَالٌ	Ar.	*	İpten ağ ile cânver avlamak ve ağ kurmak.			
581	ihticāb	إِخْتِجَابٌ	Ar.	∴	Hicap ile mestur olmak ve gizlenmek ve perdelenmek ve gebenin günü geçmek.			
582	ihticāc	إِخْتِجَاجٌ	Ar.	∴	Hüccet ibraz etmek ve niza ve muaraza ve dava etmek.			
583	ihticār	إِخْتِجَارٌ	Ar.	*	Sınırlarda nişan komak ve bir yere veya bir adama sığınmak.			
584	ihticāz	إِخْتِجَازٌ	Ar.	*	Hicaz'a gitmek ve müctemi° olmak ve kavta bağlanmak.			
585	ihticāf	إِخْتِجَافٌ	Ar.	*	Kendi için ihtiyar eylemek, kendi tarafına çekmek ve kendini meneylemek.			
586	ihticām	إِخْتِجَامٌ	Ar.	•	Hacamat olunmasını istemek ve kan aldırılmak.			
587	ihtidād	إِخْتِدَادٌ	Ar.	∴	Keskinlenmek ve gazaba gelmek, darılmak, hiddetlenmek.			
588	ihtizā°	إِخْتِزَاءٌ	Ar.	*	Örneğe muvafık iş işlemek.			
589	ihtizār	إِخْتِزَارٌ	Ar.	•	Hazer etmek, kendini sakınmak.			
590	ihtirāb	إِخْتِرَابٌ	Ar.	•	Cenk ve kıtal edip uğraşmak.			
591	ihtirāş	إِخْتِرَاشٌ	Ar.	•	Çiftçilik etmek.			
592	ihtirāz	إِخْتِرَازٌ	Ar.	∴	Tahaffuz etmek, kendini gözetmek ve kesmek.			
593	ihtirās	إِخْتِرَاسٌ	Ar.	•	Bi-ma°nāhu eyzan.			
594	ihtirāş	إِخْتِرَاشٌ	Ar.	•	Pek hırs ve tamah edip tahsile çabalamak.			
595	ihtirāf	إِخْتِرَافٌ	Ar.	•	Maharet kesbeylemek ve üstat olmak.			
596	ihtirāḡ	إِخْتِرَاقٌ	Ar.	•	Yanmak ve yangın olmak.			
597	ihtirām	إِخْتِرَامٌ	Ar.	•	Hürmet olunmak, tazim olunmak.			
598	ihtisā°	إِخْتِسَاءٌ	Ar.	*	Çorba gibi bir şey içmek ve mâ-fi°z-zamîri yoklamak.			
599	ihtisāb	إِخْتِسَابٌ	Ar.	∴	Müvāhaza etmek ve bir kimsenin hâline vukuf kaydında bulunmak ve muhtesip denilen zabıtın memuriyeti.			
600	ihtisābiyye	إِخْتِسَابِيَّةٌ	Ar.	•	İhtisāb tarafından tahsil olunan rüsumat.			
601	ihtisā°	إِخْتِسَاءٌ	Ar.	*	Döşek ve yastık gibi şey edinmek, gereği gibi dolmak ve hâyiz, hayız bezi tutunmak.			
602	ihtişāb	إِخْتِشَابٌ	Ar.	*	Birikmek.			
603	ihtişād	إِخْتِشَادٌ	Ar.	*	Nās tahaşşüt etmek ve birikmek.			
604	ihtişār	إِخْتِشَارٌ	Ar.	∴	Bi-ma°nāhu eyzan ve adamın başı pek büyük ve şedit olmak.			
605	ihtişāş	إِخْتِشَاشٌ	Ar.	*	Kuru ot biriktirmek.			

606	ihtişâm	إِحْتِشَامٌ	Ar.	∴	Utanmak ve etbâ' ve daire ve takım kalabalığı.			
607	ihtişâd	إِحْتِصَادٌ	Ar.	*	Ekin biçmek.			
608	ihtizâ°	إِحْتِزَاءٌ	Ar.	*	Ateş yakmak, alevlendirmek ve eşelemek.			
609	ihtizâr	إِحْتِزَارٌ	Ar.	•	Huzura çıkmak ve hazır olmak ve is. tıbbiyeden olup hasta ölüm derecesinde bulunmak manasındır.		Tip	
610	ihtizâz	إِحْتِزَاضٌ	Ar.	*	Bir kimseye karşı kendi nefsinin tahkir eylemek.			
611	ihtizân	إِحْتِزَانٌ	Ar.	*	Çocuğu kucağa almak ve beslemek ve bir kimseyi işinden alıkomak.			
612	ihtitâb	إِحْتِطَابٌ	Ar.	*	Odun toplamak.			
613	ihtitâf	إِحْتِطَافٌ	Ar.	*	Yukarıdan aşağı indirmek.			
614	ihtizâ°	إِحْتِزَاءٌ	Ar.	*	Hürmetli olmak.			
615	ihtizâz	إِحْتِزَاطٌ	Ar.	•	Mahzûziyyet, ferah, şadlık, sevinç.			
616	ihtifâ°	إِحْتِفَاءٌ	Ar.	*	Yalın ayak yürüme ve mübalağa etmek ve hâl hatır sormak.			
617	ihtifâd	إِحْتِفَادٌ	Ar.	*	İşte sürat eylemek.			
618	ihtifâr	إِحْتِفَارٌ	Ar.	*	Kazmak, hafr etmek.			
619	ihtifâz	إِحْتِفَافٌ	Ar.	∴	Hazer etmek, kendini sakınmak ve darılmak ve kendi nefsi için bir şey tahsis eylemek.			
620	ihtifâf	إِحْتِفَافٌ	Ar.	*	Yüzün kıllarını almak ve bir şeyin etrafını kuşatmak ve ekin veya otlak biçmek.			
621	ihtikâb	إِحْتِكَابٌ	Ar.	*	Bir şeyi heybe gibi yüklenip götürmek ve od, hâr etmek.			
622	ihtikâr	إِحْتِكَارٌ	Ar.	•	Horlamak, hor görmek ve tahkir etmek.			
623	ihtikâk	إِحْتِكَافٌ	Ar.	∴	Niza etmek, hakkını talep eylemek ve hapseylemek ve husumet edişmek.			
624	ihtikân	إِحْتِكَانٌ	Ar.	∴	Hukne kullanmak ve bahçenin etrafı mürtefi olmakla içerisine havale olmak			
625	ihtikân-ı dem	إِحْتِكَانٌ دَمٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kanın eczâ-yı bedeniyeden bir cüzüne hücumuyla o cüzün kızarıntılı görünmesidir.		Tip	
626	ihtikâ°	إِحْتِكَاءٌ	Ar.	*	Hatıra helecan gelmek ve bir şey kavileşip metin olmak.			
627	ihtikâr	إِحْتِكَارٌ	Ar.	•	Malı ağır pahaya satmak için ambarda saklı tutmak.			
628	ihtikâk	إِحْتِكَالٌ	Ar.	*	Geçişmek ve sürtünüp kaşınmak ve helecan eylemek.			
629	ihtikâl	إِحْتِكَالٌ	Ar.	*	Bir iş müşkül ve şüpheli olmak.			
630	ihtikâm	إِحْتِكَامٌ	Ar.	*	Tahkim zımında bir adam için hakem olmak.			
631	ihtilâs	إِحْتِلاَسٌ	Ar.	*	Mevcudatını kaybedip müflis olmak ve hesapta açığı olmak.			
632	ihtilâb	إِحْتِلاَبٌ	Ar.	*	Süt sağmak.			
633	ihtilâf	إِحْتِلاَفٌ	Ar.	*	Yeminde mübalağa ve inat ve sürat ve ikamet etmek ve mühlik mahalle konmak ve darılmak.			
634	ihtilâk	إِحْتِلاَفٌ	Ar.	•	Tıraş eylemek ve tıraş olmak.			
635	ihtilâm	إِحْتِلاَمٌ	Ar.	•	Rüyasıyla gusletmeye muhtaç olmak ve düş azmak.			

636	ihtimār	إِحْتِمَارٌ	Ar.	*	Kükremek ve ekşiyip kızıp içinde ispiroto hasıl olmak ve şaraba tahvil etmek manasına is. tıbbiyedir.		Tıp	
637	ihtimāʔ	إِحْتِمَاءٌ	Ar.	*	Hasta muzır şeylerden içtinap eylemek ve perhiz etmek.			
638	ihtimāl	إِحْتِمَالٌ	Ar.	∴	Yüklenip götürmek ve kabul eylemek ve akla karın olmak ve ihsana mukabil şükretmek ve gazaptan levn-i cild mütegayyir olmak.			
639	ihtimālât-ı vehmiyye	إِحْتِمَالَاتٌ وَهْمِيَّةٌ	Ar.	*	Aklın kabul edemediği bir şeyi tevehhüm eseri olarak ihtimālât dairesinde tutmak gibi husûsât.			
640	ihtimām	إِحْتِمَامٌ	Ar.	•	Perhizkârlık etmek ve sakınmak ve gussadan uyumayıp bidar olmak.			
641	ihtivā	إِحْتِوَا	Ar.	•	Havi olmak ve bir şeyi cem ve ihraz eylemek ve sahip olmak.			
642	ihtivāş	إِحْتِوَاشٌ	Ar.	*	Şikârın etrafını kuşatıp ortaya almak.			
643	ihtivāl	إِحْتِوَالٌ	Ar.	*	Bir adamı üşüntü ile halk ortaya almak.			
644	ihtiyāc	إِحْتِیَاجٌ	Ar.	∴	Muhtaç olmak ve muhabbetle meyletmek.			
645	ihtiyāz	إِحْتِیَازٌ	Ar.	•	Toplamak, cemetmek ve bir şeyi bir adam kendisi almak.			
646	ihtiyāṭ	إِحْتِیَاطٌ	Ar.	•	Lüzumuna ve vukuuna mukabil tedarik etmek ve umurda basiret üzere bulunmak ve tefekkür ile amel olmak			
647	ihtiyāṭen	إِحْتِیَاطًا	Ar.	•	Belki lazım olur diye tedarik ederik.			
648	ihtiyāl	إِحْتِیَالٌ	Ar.	∴	Hile, şeytanlık ve dubara etmek ve bir nesne üzerinden yıl geçmek.			
649	aḥcāb	أَحْجَابٌ	Ar.	•	Hicaplar, perdeler, yaşmaklar.			
650	iḥcāc	إِحْتِیَاجٌ	Ar.	•	İfâ-yı ferâ'iz-i hac için birini bedel göndermek.			
651	aḥcār	أَحْجَارٌ	Ar.	•	Hacerler, taştan bina olunmuş olanlar.			
652	iḥcāz	إِحْتِیَازٌ	Ar.	*	Hicaz'a gitmek.			
653	iḥcām	إِحْتِیَامٌ	Ar.	∴	Bir işten korkarak kaçmak ve geri durmak ve menolunmak ve kız memesi ağırlaşmak.			
654	uḥcuve	أُحْجُوَّةٌ	Ar.	•	Bilmece, muamma ve yanılmaç.			
655	uḥciyye	أُحْجِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
656	eḥad	أَحَدٌ	Ar.	•	Bir adedi ve bir tane yalnız ve yevmül'-ehad, pazar günü, yek-şenbe.			
657	eḥadd	أَحَدٌ	Ar.	•	Ziyade keskin olan.			
658	eḥadü'l-eḥadeyn	أَحَدُ الْأَحْدَيْنِ	Ar.	*	Nazirsiz şey.			
659	eḥadü'l-âḥād	أَحَدُ الْأَحَادِ	Ar.	*	Akransız şey.			
660	uḥud	أَحُدٌ	Ar.	*	Medîne-i Münevvere'de bir dağın ismidir.			
661	iḥdāʔ	إِحْدَاءٌ	Ar.	*	Bir şeyi an-kasdın yapmak.			
662	iḥdāb	إِحْدَابٌ	Ar.	*	Kambur olmak.			
663	aḥdāş	أَحْدَاثٌ	Ar.	•	Hadesler, zuhura gelen adem-i tahâretler ve taharetsizlikler.			
664	iḥdāş	أَحْدَاثٌ	Ar.	•	Yeniden peyda eylemek ve çıkarmak ve icat etmek.			

665	iḥdād	إِحْدَادٌ	Ar.	*	Keskin etmek ve iddet için hatun, ârâyişi terk etmek.			
666	aḥdāḳ	أَحْدَاقٌ	Ar.	•	Hadikalar, gözbebekleri.			
667	aḥdeb	أَحْدَبٌ	Ar.	•	Kambur olan.			
668	eḥadühümā	أَحْدُهُمَا	Ar.	*	İkisinden biri demektir.			
669	iḥdā	إِخْدَى	Ar.	•	Bir adedi demek.			
670	iḥdā °aşer	إِخْدَى عَشْرَ	Ar.	•	On birinci ve on bir adedi demek.			
671	eḥaddiyet	أَحْدِيَّةٌ	Ar.	•	Birlik ve gayrıdan münezzehlik.			
672	iḥzā°	إِحْذَاءٌ	Ar.	*	Bir adama māl-ı ganîmetten hisse vermek ve ayakkabı giydirmek.			
673	iḥzirār	إِحْزِرَارٌ	Ar.	*	Ziyadesiyle gazaba gelmek.			
674	eḥarr	أَحْوٌ	Ar.	•	Ziyadesiyle hararetili ve sıcak olan.			
675	aḥrā	أَحْرَا	Ar.	•	Ziyade layık ve şayan olan.			
676	iḥrā°	إِحْرَاءٌ	Ar.	*	Eksiltmek.			
677	iḥrāb	إِحْرَابٌ	Ar.	•	Harp ve kıtale sevk etmek.			
678	iḥrāc	إِحْرَاجٌ	Ar.	*	Haram eylemek, günaha sokmak ve naçar etmek.			
679	iḥrād	إِحْرَادٌ	Ar.	*	Bir şeyi yalnız kılmak ve çabuk çabuk yürütmek.			
680	aḥrār	أَحْرَارٌ	Ar.	•	Hürler ve silsilesinde köle ve cariye olmayanlar.			
681	iḥrāz	إِحْرَازٌ	Ar.	∴	Kesbetmek, kazanmak ve nail olmak ve bir adama bir mahall-i penâh olmak ve güzel vikaye etmek.			
682	iḥrāḳ	إِحْرَاقٌ	Ar.	∴	Yakmak ve ateş vasıtasıyla ma'dûmu'l-vüçüd kılmak ve bulamaç yapmak.			
683	iḥrām	إِحْرَامٌ	Ar.	∴	Harem-i Mekte'ye dâhil olmak ve hacıların giydiği siyâb ve minder örtüsü ve bir nev yaygı.			
684	aḥrām	أَحْرَامٌ	Ar.	•	Harimler, haramlar, duhulü şuna buna memnu olan mahaller.			
685	aḥred	أَحْرَدٌ	Ar.	*	Bahîl adam.			
686	aḥzāb	أَحْزَابٌ	Ar.	∴	Hizipler, taifeler ve Kur'ân-ı Kerim'in yüz yirmiyeye taksim olduğu hizipler.			
687	aḥzām	أَحْزَامٌ	Ar.	*	Cemaatler.			
688	aḥzān	أَحْزَانٌ	Ar.	•	Hüzünler, kederler, gam ve gussalar.			
689	iḥzān	إِحْزَانٌ	Ar.	*	Bir kimseyi gam-gîn kılmak ve galiz yere uğramak.			
690	aḥzem	أَحْزَمٌ	Ar.	•	Umuru olandan anlayıp tedbirinde arif olan kimse.			
691	iḥsāb	إِحْسَابٌ	Ar.	*	Razı etmek, kandırmak.			
692	iḥsās	إِحْسَاسٌ	Ar.	∴	Zan ve hissetmek, bulmak, görmek, bilmek ve idrak etmek.			
693	iḥsān	إِحْسَانٌ	Ar.	∴	İyilik etmek ve mürüvvetten neşet eden hüsn-i mu'âmeleyi etmek ve güzel bilmek ve güzel eylemek.			
694	aḥseb	أَحْسَبٌ	Ar.	•	Ziyade yakışır ve münasip.			

695	aḥsen	أَحْسَنُ	Ar.	•	Ziyade güzel ve yararlı olan.			
696	aḥṣāʾ	أَحْشَاءُ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup beyin ve murdar ilik ve kalp ve akciğer ve emsali gibi evvâf-ı kebîre derununda bulunan yumuşak a'zâ-yı dâhiliyyeye denilir.		Tip	
697	iḥşâb	إِحْشَابٌ	Ar.	*	Darılmak, gazaba getirmek.			
698	iḥşâd	إِحْشَادٌ	Ar.	*	Halk birirmek.			
699	iḥşâş	إِحْشَاشٌ	Ar.	∴	Çolak olmak ve elden mahrum olmak.			
700	aḥşâm	أَحْشَامٌ	Ar.	∴	Familya ve müte'allikât ve tebaa ve hademe takımı, haşemler.			
701	iḥṣâʾ	إِحْصَاءٌ	Ar.	*	Saymak ve ezber eylemek ve fehim ve idrak eylemek ve zapt eylemek ve kandırmak ve bir kimsenin husyeteyni ile âlet-i tenâsülünü çıkarıp recüliyyetten mahrum eylemek yani hadım etmek.			
702	iḥşâd	إِحْشَادٌ	Ar.	*	Ekinin biçim ve kat'ı gelmek ve ipi bükmek.			
703	iḥşâr	إِحْصَارٌ	Ar.	∴	Etraf ve gayetini zapt etmek ve kısa olmak ve bir adamı işinden alıkomak.			
704	iḥşâş	إِحْشَاشٌ	Ar.	∴	Hisse ve pay vermek ve azletmek.			
705	iḥşâf	إِحْصَافٌ	Ar.	*	Metin ve kavi etmek ve ipi kavi ve muhkem bükmek.			
706	iḥşân	إِحْصَانٌ	Ar.	∴	Tezevvüç eylemek ve zevç zevcesini namahremden sıyanet eylemek ve hatun kendini haramdan sakınmak ve bir mahalli sarp ve metin ve muhkem kılmak ve ehl-i azamet olmak.			
707	iḥzâr	إِحْضَارٌ	Ar.	∴	Huzura getirmek ve der-piş etmek ve is. nizâmiyyeden olup mahkemeden gönderilen celp müzekkeresine asla itaat etmeyenleri veyahut mücrimiyyeti nezd-i müstantikte sabit olanları cebren yani kuvâ-yı müsellahâ ile mahkemeve getirtmeve mahsus müzekkere.		Nizamiye	
708	iḥzâb	إِحْضَابٌ	Ar.	*	Ateş yakmak ve ateşe odun atmak.			
709	iḥzân	إِحْضَانٌ	Ar.	*	Bir adamı horlamak.			
710	eḥazẓ	أَحْظٌ	Ar.	*	Ziyade bahtlı ve bahtiyar.			
711	iḥzâz	إِحْظَاطٌ	Ar.	∴	Bahtlı ve nasipli ve ikbal sahibi olmak.			
712	aḥfâd	أَحْفَادٌ	Ar.	•	Hafitler, oğul, oğullar.			
713	iḥfâd	إِحْفَادٌ	Ar.	*	Süratle yürüme ve sürat ettirmek.			
714	iḥfâf	إِحْفَافٌ	Ar.	*	Vaktini geçirmek ve bir adamı fena yâd eylemek.			
715	eḥaḳḳ	أَحَقُّ	Ar.	∴	Ziyade layık ve ziyade sahih olan ve hakkaniyet ve adalete ziyade layık ve muvafık olan ve ziyade müstahak ve şayan olan.			
716	iḥḳâd	إِحْقَادٌ	Ar.	*	Bir adamı başkasına kindar etmek ve sıfru'l-yed olmak.			
717	aḥḳâd	أَحْقَادٌ	Ar.	•	Hıkdar, adavetler, gazaplar.			
718	iḥḳâr	إِحْقَارٌ	Ar.	•	Rezil ve rüsva eylemek.			
719	iḥḳâḳ	إِحْقَاقٌ	Ar.	•	Hakla hasma galip olmak ve mazlumun hakkını zalimden almak.			
720	aḥḳar	أَحْقَرٌ	Ar.	•	Ziyade hakir ve haysiyetsiz ve bî-i'tibâr olan.			
721	iḥkāk	إِحْكَائٌ	Ar.	*	Katıştırmak ve helecan vermek.			
722	iḥkāl	إِحْكَالٌ	Ar.	*	Fitne koparmak ve bir haber ve kelam müşkül olmak.			

723	iḥkām	إِحْكَامٌ	Ar.	•	Metin eylemek ve muhafaza ile fesattan meneyelemek.			
724	aḥkām	أَحْكَامٌ	Ar.	•	Hükümler, emirler, buyurultular.			
725	aḥkem	أَحْكَمٌ	Ar.	•	Ziyade hakim ve akil olan.			
726	iḥlāʾ	إِحْلَاءٌ	Ar.	*	Tatlı söz söylemek ve hoş iş işlemek ve ziyade şirin ve tatlı bulmak ve tatlılandırmak.			
727	aḥlā	أَحْلَا	Ar.	•	Ziyade şirin ve tatlı olan.			
728	iḥlāb	إِحْلَابٌ	Ar.	*	Meradan hanesine süt göndermek ve süt sağana yardım etmek.			
729	iḥlās	إِحْلَاسٌ	Ar.	*	Müflis olmak ve müşteriye aldatmak.			
730	iḥlāf	إِحْلَافٌ	Ar.	*	Yemin vermek.			
731	aḥlām	أَحْلَامٌ	Ar.	•	Hulumlar, düş azmaları.			
732	iḥlīl	إِحْلِيلٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup zekerin deliğine ıtlak olunur.		Tip	
733	iḥmāʾ	إِحْمَاءٌ	Ar.	*	Kızgın eylemek ve ateşte kızarmak.			
734	iḥmād	إِحْمَادٌ	Ar.	*	Memdûh iş işlemek ve bir şeyi dil-hâhî üzere bulmak.			
735	iḥmāz	إِحْمَاضٌ	Ar.	*	Bir şeyi hamızlandırmak ekşitmek.			
736	iḥmāḳ	إِحْمَاقٌ	Ar.	*	Bir adamı ahmak bulmak.			
737	iḥmāl	إِحْمَالٌ	Ar.	*	Yük yükletmek için muavenet etmek.			
738	aḥmāl	أَحْمَالٌ	Ar.	•	Hamller, yükler, hamuleler, bârlar.			
739	iḥmām	إِحْمَامٌ	Ar.	*	Soba ısıtmak ve yıkanmak ve bir mahal sıtmal olmak ve bir şeyi karartmak.			
740	aḥmed	أَحْمَدٌ	Ar.	•	Ziyade medih ve hamdüsena edici.			
741	aḥmer	أَحْمَرٌ	Ar.	•	Kırmızı renkli, kızıl ve sürh olan.			
742	iḥmirār	إِحْمِرَارٌ	Ar.	•	Kırmızılık, ahmerlik, humret ve ıs. tıbbiyeden olup emrâz-ı cildiyyeden bir maraz-ı hafif olduğu gibi suver-i muhtelifede nümâyân olması hasebiyle envâ'-ı muhtelifesi vardır ve bu dahi sath-ı cildde ve vüsatı muhtelif kırmızılıklardan ibarettir.			
743	aḥmak	أَحْمَقٌ	Ar.	•	Akıl ve ferasetten bî-behre ve bön olan.			
744	iḥmirār	إِحْمِرَارٌ	Ar.	•	Pek kırmızı olmak ve şiddet-i humret.			
745	iḥan	إِحْنٌ	Ar.	•	İhnetler, gazaplar, dargınlıklar.			
746	iḥnāḳ	إِحْنَاقٌ	Ar.	•	Hışma getirmek, zail olmaz derecede kin tutmak.			
747	iḥnet	إِحْنَةٌ	Ar.	•	Gazap, dargınlık, kîne ve kin bağlamak.			
748	iḥvāc	إِحْوَاجٌ	Ar.	*	Muhtaç olmak, muhtaç etmek.			
749	aḥvāz	أَحْوَاضٌ	Ar.	•	Havuzlar, su havuzları.			
750	aḥvāl	أَحْوَالٌ	Ar.	•	Hâller, keynûnetin agrâz-ı gayr-ı sâbiteleri.			
751	aḥvec	أَحْوَجٌ	Ar.	•	Ziyade muhtaç olan.			

752	aḥvaṭ	أَحْوَطُ	Ar.	•	Ziyade şamil ve havi ve muhit olan.			
753	aḥvel	أَحْوَلُ	Ar.	•	Gözü şaşı olan adam ve şaşı göz.			
754	aḥyā°	أَحْيَاءُ	Ar.	•	Haylar, hayatta olanlar, zinde olanlar.			
755	iḥyā°	إِحْيَاءُ	Ar.	•	Diriltmek, hayata getirmek ve perişan olanı diriltmek, tanzim etmek ve fakir olanı refah ve gınaya nail etmek.			
756	iḥyā°-i mevāt	إِحْيَاءُ مَوَاتٍ	Ar.	*	İs. fikihiyeden olup arâzî-i mevâtı imar yani ziraate sâlih kılmaktır.			Fıkıh
757	aḥyāz	أَحْيَازُ	Ar.	•	Hayyizler, meydanlar, haneler, havaliler.			
758	aḥyān	أَحْيَانُ	Ar.	•	Hînler, vakitler, zamanlar.			
759	iḥyān	إِحْيَانُ	Ar.	*	Bir müddet ikamet ve ârâm eylemek ve matlubun husulü yaklaşmak.			
760	iḥyānen	إِحْيَانًا	Ar.	•	Gâh gâh, kâhice, ara sıra.			
761	aḥ	أَحُّ	Ar.	•	Birader, karındaş.			
762	eḥbâbîr	أَحْبَابِيرُ	Ar.	•	Ahbârlar, vukuat ve zikir ve beyanlar.			
763	iḥâze	إِحْذَاهُ	Ar.	*	Câ nib-i mîrîden verilen mahal ve kişinin kendi için temellük ettiği yer.			
764	iḥâfet	إِحْذَاهُ	Ar.	•	Korkutmak ve havf ettirmek.			
765	iḥâlet	إِحْذَاهُ	Ar.	*	İmâre-i hayr, teferrüs eylemek.			
766	iḥâmet	إِحْذَاهُ	Ar.	*	Çadır kurmak.			
767	iḥâvet	إِحْذَاهُ	Ar.	*	Bir kimse ile karındaşlık etmek.			
768	iḥbâ°	إِحْبَاءُ	Ar.	•	İtfa etmek, alev ve ateş söndürmek.			
769	iḥbât	إِحْبَاتُ	Ar.	*	Kavuşturmak.			
770	iḥbâş	إِحْبَاتُ	Ar.	*	Habis olmak.			
771	iḥbâr	إِحْبَارُ	Ar.	•	Haber vermek ve malumat ita etmek.			
772	aḥbâr	أَحْبَارُ	Ar.	•	Haberler, vukuat ve zikir ve beyanlar.			
773	iḥbâr-nâme	إِحْبَارُ نَامَةٍ	Ar. - Far.	•	Bir cürüm hakkında mutazarrır olmayanlar taraflarından verilen malumatı havi varaka manasına is. nizâmiyyedendir.			Nizamiye
774	iḥbârî	إِحْبَارِيٌّ	Ar.	*	İs. sarfiyyeden olup bir şeyin şimdiki veya zamân-ı mâzîde vukuunu veyahut müstakbelde vuku bulacağını bildiren fiillere itlak olunur.			Sarf
775	iḥbâriye	إِحْبَارِيَّةٌ	Ar.	*	Menfa'at-ı emîriyyenin gasbolunduğunu bi'l-etrâf hükûmete haber veren kimselere cânib-i mîrîden verilen mebâliğ.			
776	aḥbiye	أَحْبِيَّةٌ	Ar.	•	Hıbâlar, çadırlar, har-gehler.			
777	uḥt	أَحْتٌ	Ar.	•	Kız karındaş, hemşire, hâher.			
778	iḥtâ°	إِحْتَاءُ	Ar.	*	Satılacak şeylerde sürüm olmayıp yavaş yavaş satmak.			
779	iḥtât	إِحْتَاتُ	Ar.	*	Utanmak, bir kimsenin nasibini layıkından az vermek.			
780	iḥtibâ°	إِحْتِيَاءُ	Ar.	*	Pek saklayıp gizlemek.			

781	ihtibār	إِخْتِبَارٌ	Ar.	∴	Sorup haber almak ve bir şeyi iyi bilmek ve tecrübe etmek.			
782	ihtibāz	إِخْتِبَازٌ	Ar.	*	Kendi için ekmek yapmak ve ekmek edinmek.			
783	ihtibās	إِخْتِبَاسٌ	Ar.	*	Kahren almak ve malı alıp getirmek.			
784	ihtitāl	إِخْتِثَالٌ	Ar.	*	Gizli sözü kulak tutup dinlemek.			
785	ihtitām	إِخْتِثَامٌ	Ar.	•	Bitmek, hitam bulmak.			
786	ihtitān	إِخْتِثَانٌ	Ar.	•	Hitan olmak, sünnet olmak.			
787	ihtidār	إِخْتِذَارٌ	Ar.	*	Perdelenmek, perde tutmak.			
788	ihtidāc	إِخْتِذَاعٌ	Ar.	•	Hile ile aldanmak.			
789	ihtidām	إِخْتِذَامٌ	Ar.	*	Kendi işini kendi görmek ve birinden hizmetkâr istemek.			
790	ihtirāş	إِخْتِرَاشٌ	Ar.	*	Maaş talebinde bulunmak.			
791	ahter	أَحْتَرٌ	Far.	•	Kevkeb, yıldız, necm, talih, baht.			
792	ihtirāc	إِخْتِرَاعٌ	Ar.	•	İcat etmek, yeniden bir şey yapmak.			
793	ihtirāḡ	إِخْتِرَاقٌ	Ar.	*	Yalan düzmek ve bir yere mürur eylemek.			
794	ihtizām	إِخْتِزَامٌ	Ar.	*	Kesilmek ve istisâl eylemek ve ölmek.			
795	ihtişāb	إِخْتِشَابٌ	Ar.	*	Mîn-gayr-i rü`yetin şiir söylemek.			
796	ihtişāc	إِخْتِشَاعٌ	Ar.	•	Tazarru ve gönül alçaklığı etmek.			
797	ihtişār	إِخْتِشَارٌ	Ar.	•	Kıyaslatmak, icmal etmek.			
798	ihtişāş	إِخْتِشَاصٌ	Ar.	•	Mahsus olmak ve birine külliye bent olmak.			
799	ihtişām	إِخْتِشَامٌ	Ar.	•	Husumet, adavet ve düşmanlık etmek.			
800	ihtizāb	إِخْتِضَابٌ	Ar.	*	Boyanmak ve tehhüle davet olunmak.			
801	ihtizār	إِخْتِضَارٌ	Ar.	*	İzâle-i bîkr etmek ve genç ölmek ve yeşile boyanmak.			
802	ihtizāc	إِخْتِضَاعٌ	Ar.	•	Tevazu ve gönül alçaklığı eylemek.			
803	ihtiḡāb	إِخْتِغَابٌ	Ar.	•	Hutbe okumak ve hatunu nikâhla istemek bir kimseyi bir hatuna tezvîce davet etmek.			
804	ihtiḡāḡ	إِخْتِغَاطٌ	Ar.	•	Sınır ve hudut tayin etmek ve bıyık ve sakal yeni terlemek.			
805	ihtiḡāf	إِخْتِغَافٌ	Ar.	∴	Kapmak ve kapıp almak ve şişmek ve ıs. tıbbiyeden olup gözün kamaşması ve gözü kamaştırmak.			Tıp
806	ihtifāc	إِخْتِغَاءٌ	Ar.	•	Gizlenmek, saklanmak.			
807	ihtifāz	إِخْتِغَاصٌ	Ar.	*	Aşağılamak.			
808	ihtilāc	إِخْتِغَاءٌ	Ar.	∴	Tenhaya ve halvete çekilmek ve taze ot biçmek.			
809	ihtilāb	إِخْتِغَابٌ	Ar.	*	Aldatmak ve ta'zîr etmek.			
810	ihtilāc	إِخْتِغَالٌ	Ar.	∴	Helecan, titremek ve aza seğirmek ve lerzan olmak.			

811	ihtilās	إِخْتِلَاسٌ	Ar.	*	Çabuk kapmak.			
812	ihtilāṭ	إِخْتِلَاطٌ	Ar.	•	Karışmak, konuşup görüşmek.			
813	ihtilā°	إِخْتِلَاغٌ	Ar.	∴	Hatun mihrini bahşedip veya gayr-ı bedel olup zevcinden talak olmak ve bir adamın cebren malını almak.			
814	ihtilāf	إِخْتِلَافٌ	Ar.	∴	Muhalefet eylemek ve uymak ve muvafakat etmemek ve bir adamın halifesi olmak.			
815	ihtilāk	إِخْتِلَاقٌ	Ar.	•	Halk ve huy peyda eylemek.			
816	ihtilāl	إِخْتِلَالٌ	Ar.	•	Nizam ve kanuna karşı konulup fitne ve fesat ile karışıklık olmak ve şereh savaşmak.			
817	ihtimār	إِخْتِمَارٌ	Ar.	*	Tahammür etmek ve şarap küpte kaynayıp derecesini bulmak ve hamur özenmek.			
818	ihtināk	إِخْتِنَاقٌ	Ar.	•	Boğulmak, teneffüs edememekle helak olmak.			
819	ihtināk-ı raḥim	إِخْتِنَاقِ رَحِيمٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup emrâz-ı asabiyyeden bir illete denilir ki boğaza doğru bir gülle çıkıyor gibi hiss olunup bu esnada his ile hareket dahi az çok felce uğrar ve dervişlerin katılmalarını dahi bu illete hamledenler vardır.			
820	ihtivā°	إِخْتِوَاءٌ	Ar.	*	Bir yeri mukataa edinmek ve bî-hüş olmak ve bir adamın bilcümle varını alıp onu tehi-dest bırakmak.			
821	ihtiyār	إِخْتِيَارٌ	Ar.	•	Seçmek, intihap etmek ve tensip etmek.			
822	ihtiyārī	إِخْتِيَارِيٌّ	Ar.	•	Kendi keyfince kabul veya defî mümkün olan.			
823	ihtiyāt	إِخْتِيَاظٌ	Ar.	*	Kazık ve ip veya iplik yapmak ve süratle mürur etmek.			
824	ihtiyān	إِخْتِيَانٌ	Ar.	•	Ahit ve emanete gadreylemek ve hıyanete kastetmek.			
825	iḥşār	إِخْشَارٌ	Ar.	*	Sulu şeyi koyultmak ve tortuyu çöktürmek.			
826	iḥcāl	إِخْجَالٌ	Ar.	•	Utandırmak, mahcup etmek.			
827	iḥdār	إِخْدَارٌ	Ar.	*	Mukim olmak ve bir elem-i uzvu teskin ve uyuşturmaya ve taze kıza yaşmak ve ferace giydirmek.			
828	iḥdā°	إِخْدَاعٌ	Ar.	*	Aldattırmak ve muhkem bağlamak.			
829	iḥdām	إِخْدَامٌ	Ar.	*	Hizmetkâr vermek.			
830	aḥdān	أَخْدَانٌ	Ar.	•	Hıdnlar, kızıoğlankızlar.			
831	aḥda°	أَخْدَاعٌ	Ar.	•	Ziyade hilekâr olan.			
832	uḥdūd	أَخْدُودٌ	Ar.	•	Kamçı darbından hasil olan eser ve yara ve yeryüzündeki uzun yarıklık ve çatlak yani hendek.			
833	aḥz	أَخْذٌ	Ar.	∴	Almak, kabzetmek ve kendi tasarrufuna dâhil etmek ve bağteten tutmak ve işkence etmek ve tahsil.			
834	iḥzā°	إِخْذَاءٌ	Ar.	*	Serkeş adamı yola getirmek.			
835	iḥzām	إِخْذَامٌ	Ar.	*	Zül ve hakaretini itiraf eyleyip sükût etmek, sarhoş etmek.			
836	āḥer	أَخْرٌ	Ar.	•	Gayr, sair, başka, diğer.			
837	āḥir	أَخْرٌ	Ar.	•	Son ve nihayetindeki ve pesin olan.			
838	aḥreb	أَخْرَبٌ	Ar.	•	Harap ve berbat ve perişan etmek.			
839	iḥrāc	إِخْرَاجٌ	Ar.	•	Çıkarmak ve dışarıya atmak ve haraç tahsil etmek ve uzunluk vermek ve uzatmak.			

840	ihrād	إِحْرَادٌ	Ar.	*	Sükût etmek, utanmak ve la'ba mail olmak.			
841	ihrār	إِحْرَارٌ	Ar.	*	Düşürmek.			
842	ihrās	إِحْرَاسٌ	Ar.	*	Dilsiz kalmak.			
843	ihrāf	إِحْرَافٌ	Ar.	*	Fasit ve tebâh eylemek.			
844	ihrāq	إِحْرَاقٌ	Ar.	•	Yırtmak, çak eylemek ve medhûş ve hayran eylemek.			
845	aḥreb	أَحْرَبٌ	Ar.	∴	Ziyade perişan ve harap olan ve kulakta küpe deliği ve kulağı yarık kişi.			
846	āḥir-bîn	أَحْرَبِيْنٌ	Ar. - Far.	•	Ākıbet-endiş ve uzun uzadıya düşünen, ziyade akıllı adam.			
847	āḥiret	أَحْرَبَةٌ	Ar.	•	İnsanın ba'de'l-vefât vasıl olacağı âlem.			
848	aḥrec	أَحْرَجٌ	Ar.	*	Alacalı, tüylü hayvan ve bir nev kuş.			
849	aḥres	أَحْرَسٌ	Ar.	•	Dilsiz, ebkem ve dil kusurlu, tekellüme gayr-ı kâdir olan.			
850	aḥrem	أَحْرَمٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup omuz ucuna denilir ve gözü ve burnu ve kulağı yırtık kimse.			
851	aḥremiyy	أَحْرَمِيٌّ	Ar.	*	Omuz ucuna müteallik ve mensup olan.			
852	uḥrevî	أَحْرَوِيٌّ	Ar.	•	Ahirete mensup ve müteallik olan.			
853	uḥrā	أَحْرَى	Ar.	•	Āher, sair, gayr, diğr ve son, sonra pesîn olan.			
854	āḥirîn	أَحْرَبِيْنٌ	Ar.	•	Āherler, sairler, sonrakiler ve dünyaya ahir zamanda gelmiş olanlar.			
855	iḥzā°	إِحْزَاءٌ	Ar.	•	Rezil ve rüsva eylemek.			
856	iḥzān	إِحْزَانٌ	Ar.	*	Ba'de'l-fakr zengin olmak.			
857	aḥzā	أَحْزَى	Ar.	•	Ziyade rezil ve rüsva.			
858	eḥass	أَحْسٌ	Ar.	•	Ziyade hasis ve tamah edici, tamahkâr olan.			
859	iḥsā°	إِحْسَاءٌ	Ar.	*	Ceviz ile tek mi, çift mi oynamak.			
860	iḥsār	إِحْسَارٌ	Ar.	*	Eksiltmek ve hasârete uğratmak.			
861	iḥsās	إِحْسَاسٌ	Ar.	∴	Hisset ve tamahkârlık etmek ve aşağı iş işlemek.			
862	aḥşāb	أَحْشَابٌ	Ar.	•	Haşebler, keresteler ve sade keresteden yapılmış bina.			
863	iḥşā°	إِحْشَاعٌ	Ar.	•	Gönül alçaklığı gösterip tevazu ettirmek.			
864	aḥşab	أَحْشَبٌ	Ar.	•	Ağaçtan ve keresteden yapılmış bina.			
865	aḥşen	أَحْشَنٌ	Ar.	•	Ziyade huşunetli ve sert ve dürüş olan.			
866	aḥşā	أَحْشَى	Ar.	•	Ziyade korkulu ve mahûf yer.			
867	eḥaşş	أَحْشَصٌ	Ar.	•	Ziyade has ve mahsus olan.			
868	iḥşā°	إِحْشَاءٌ	Ar.	*	Bir fen ta'allüm etmek.			
869	iḥşāf	إِحْشَافٌ	Ar.	*	Sûrat etmek.			

870	iḥzāc	إِحْضَاع	Ar.	•	Gönül alçaklığı gösterip tevazu ettirmek ve nisvânla yumuşakça lakırdı etmek.			
871	aḥẓar	أَخْضَرَ	Ar.	•	Yeşil ve sebz-renk.			
872	aḥẓa	أَخْضَع	Ar.	•	Ziyade gönül alçaklığı gösterip tevazu edici olan.			
873	iḥṭā	إِحْطَاء	Ar.	•	Hata etmek, yanılmak.			
874	iḥṭār	إِحْطَاز	Ar.	∴	Hatıra getirmek, yâd ettirmek ve nefsinı muhataraya komak ve kader ve şerefte müsavi olmak.			
875	aḥṭār	أَخْطَاز	Ar.	•	Hatar ve muhatara ve tehlikeler.			
876	iḥṭāf	إِحْطَاف	Ar.	*	Nişaneden hata etmek.			
877	iḥẓā	إِحْطَاء	Ar.	*	Semirmek ve semirtmek ve bedenın eti sımsıkı olmak.			
878	iḥfā	إِحْفَاء	Ar.	•	Gizlemek, saklamak, ketmek.			
879	iḥfāf	إِحْفَاف	Ar.	*	Tahfif etmek ve sebük-bâr kılmak ve bir kimsenin vakarını izale edip hiffet üzere hareket ettirmek.			
880	aḥfiye	أَحْفِيه	Ar.	∴	Hafâlar, perdeler, örtüler ve ağaç çiçeğinin kapçığı.			
881	aḥger	أَحْكَر	Far.	•	Ateşte yaktıkları kömür ve ateşin koru, vaküd.			
882	iḥlā	إِحْلَاء	Ar.	∴	Boşaltmak, hâli ve tehi kılmak ve bir kimse ile halvet etmek ve şenliksiz yerde olmak ve bir kimseyi biriyle halvette bulmak.			
883	eḥillā	إِحْلَاء	Ar.	•	Haliller, dostlar.			
884	aḥlāb	أَحْلَاب	Ar.	•	Hıblar, kuş pençeleri.			
885	iḥlād	إِحْلَاد	Ar.	*	Geç kocamak ve bir yerde mukim olmak ve daima mülâzemet ve meyletmek.			
886	iḥlāş	إِحْلَاض	Ar.	∴	Halis ve pak etmek ve riyadan berî olmak ve an-samîm dost veya bende olmak ve bir şeyin hülasasını almak.			
887	iḥlāş-mend	إِحْلَاضْمَنْد	Ar. - Far.	•	Riyadan berî olan dost.			
888	aḥlāṭ	أَحْلَاط	Ar.	•	Haltlar, karışık şeyler ve ıs. tıbbiyeden olup beden-i hayvânâtta ve insanda vaki dem ve balgam ve lenfa ve safra denilen seyyâlât ve ecnâs-ı muhtelifeden birikmiş nâs.			Tip
889	aḥlāf	أَحْلَاف	Ar.	•	Halefler, birbirinin yerine geçenler.			
890	iḥlāf	إِحْلَاف	Ar.	*	İvaz vermek, vaadinde hulf etmek, giden şeyi reddeylemek ve bir şey bozulmak.			
891	aḥlāḳ	أَحْلَاق	Ar.	•	Halklar, kavimler, milletler ve insanın muttasıf olduğu sıfât-ı zihniyye ve rûhâniyye ve tabiatlar ve huylar.			
892	iḥlāl	إِحْلَال	Ar.	•	Halel vermek ve rahne-dâr etmek, vaat ve hukuka vefa etmeyip gadreylemek ve bir kimseyi ihtiyaca düşürmek.			
893	aḥlāş	أَحْلَاض	Ar.	•	Ziyade halis ve pak ve riya ve süm'adan hali olan.			
894	iḥmād	إِحْمَاد	Ar.	•	Ateş söndürmek ve bastırmak.			
895	iḥmār	إِحْمَار	Ar.	∴	Hamura maya katmak ve setir ve ihfâ etmek ve kin tutmak ve iğfal eylemek ve gizlenmek.			
896	aḥmās	أَحْمَاس	Ar.	*	Humslar, beşte birler.			
897	iḥmāl	إِحْمَال	Ar.	*	Bir adamı kem-nâm etmek.			

898	aḥmaş	أَحْمَصُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayağın topuğu ile parmakları arasındaki oyuk yer ki ayak ayası dahi işbu mahalle itlak olunur.		Tıp	
899	aḥma ^c	أَحْمَعُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hamaylı şeklinde üç köşeli manasındadır ki unkun adalâtından yani boynun etlerinden birini şeklen tavsif eder.		Tıp	
900	iḥnā ²	إِحْنَاءُ	Ar.	*	Fahiş söz söylemek.			
901	iḥnāb	إِحْنَابٌ	Ar.	*	Helak olmak ve bir şeyi zayıf ve helak eylemek ve kesmek.			
902	iḥnās	إِحْنَأْسٌ	Ar.	*	Gerilmek.			
903	iḥnā ^c	إِحْنَاعٌ	Ar.	*	Tevazu ettirmek.			
904	aḥnes	أَحْنَسٌ	Ar.	∴	Burnu güzelce ve yassı adam ve kene ve sakırğa.			
905	eḥavāt	أَحْوَاتٌ	Ar.	*	Uhtlar, kız karındaşlar.			
906	iḥvān	إِحْوَانٌ	Ar.	•	Ahlar, karındaşlar, biraderler.			
907	uḥuvvet	أُحُوَّةٌ	Ar.	•	Biraderlik, karındaşlık.			
908	āḥūr	أَحْوَرٌ	Far.	•	At muhafaza etmeye mahsus bina ve hayvânât-ı sâ'ire dahi onda hıfzolunur.			
909	aḥvef	أَحْوَفٌ	Ar.	•	Ziyade korkulu ve mahûf olan.			
910	aḥyār	أَحْيَارٌ	Ar.	•	Hayırlar ve ehl-i hayr ve savâb olanlar.			
911	aḥyāf	أَحْيَافٌ	Ar.	•	Ana bir karındaşlar ve muhtelif insan taifesi.			
912	aḥyāl	أَحْيَالٌ	Ar.	•	Hayllar, atlar, sürüler.			
913	iḥyām	إِحْيَامٌ	Ar.	*	Çadır kurmak.			
914	aḥyer	أَحْيَرٌ	Ar.	•	Ziyade hayırlı olan.			
915	aḥîr	أَحْيِرٌ	Ar.	•	Sondaki olan ve her şeyin en sonrası.			
916	aḥ aḥ	أَحْ أَحْ	Far.	•	Kelime-i tahsindir, aferin ve bârekellâh mevkilerinde, peh peh ve ne güzel diyecek yerde kullanılır.			
917	aḥriṭ	أَحْرِيْطٌ	Ar.	•	Yabani pırasa manasına.			
918	āḥirbân	أَحْرِبَانٌ	Far.	•	Emtia ve kumaş parçası.			
919	aḥsüme	أَحْسُمَةٌ	Ar.	•	Darıdan yapılan boza.			
920	edā ²	أَدَاءٌ	Ar.	•	Ödemek ve yapıp icra etmek ve naz ve şive ve tarz-ı istiğnâ, tekebbür.			
921	ādāb	أَدَابٌ	Ar.	*	Edepler ve bir muktezâ-yı medeniyet, insanın insana izhar eylediği etvâr ve mu'âmelât-ı hasene.			
922	idā ^c et	إِدَاءَةٌ	Ar.	*	Derde uğratmak ve isnâd-ı töhmet etmek ve mazarrata uğramak.			
923	edât	أَدَاتٌ	Ar.	•	Alet, avadanlık, sebep ve isim ile fiil maadası olan kelime.			
924	idāre	إِدَارَةٌ	Ar.	•	Bir nesneyi çark gibi çevirmek ve dolandırmak ve levazım tedarikiyle güzelce kullanmak veyahut zapturapt ve tertip ve tanzim etmek için mikdâr-ı mu'ayyen harçtan tecavüz etmeyip belki taklil-i masraf ile akçe arttırmak.			
925	idālet	إِدَالَةٌ	Ar.	•	Bir şeyi nöbetle elden ele geçirmek ve tedavül ettirmek ve düşmana galip olmak.			
926	idām	إِدَامٌ	Ar.	*	Şanlı adam ve ekmek katığı.			

927	edāmellāh	أَدَامَ اللّٰهَ	Ar.	•	Allah daim ve baki eylesin manasında duadır.			
928	idāme	إِدَامَهُ	Ar.	•	Daim ve baki kılmak.			
929	idāne	إِدَانَهُ	Ar.	•	Ödünç ve borç para vermek.			
930	edānī	أَدَانِي	Ar.	•	Ednalar ve deni ve alçak olanlar.			
931	idāve	إِدَاوَهُ	Ar.	•	Yolda su konulan kap, matara, mithare.			
932	edeb	أَدَبٌ	Ar.	∴	Usluluk ve hüsn-i hulk ve inde'l-fukahâ' sünnete mebni harekât ve kuvve-i râsiha-i nefsiyye ve ulûm-ı Arabiyye ve kitabet ve eş'âr ve kavlen ve fiilen nâsa lütuf ile muamele etmek.			
933	üdebâ°	أَدْبَاءٌ	Ar.	∴	Edipler ve ulûm-ı Arabiyye ve Fârisiyye ve şiir ve inşâ ve kitabette mahir olanlar ve ehl-i edebler ve zarifler.			
934	idbār	إِدْبَارٌ	Ar.	•	Arkasını dönmek ve bahtsız olup geri geri giderek perişan olmak.			
935	idbâḳ	إِدْبَاقٌ	Ar.	*	Yapıştırmak.			
936	edebāne	أَدْبَانُهُ	Ar. - Far.	•	Edepli adama yaraşır ve muvafık olan.			
937	üdbe	أُدْبُهُ	Ar.	*	Ziyafet yemeği.			
938	edebī	أَدْبِيٌّ	Ar.	•	Ehl-i edebe mensup ve müteallik.			
939	edebiyât	أَدْبِيَّاتٌ	Ar.	∴	Şiir ve inşâ ve kitabete ve bunların kavaidine müteallik yazılan şeylerin kâffesi ve edebe mensup cemî'-i husûsât.			
940	iddiṣār	إِدْتِصَارٌ	Ar.	*	Çok mal kazanmak.			
941	idḥār	إِدْحَارٌ	Ar.	•	Tahkir ve izlâl etmek.			
942	iddihār	إِدْحَارٌ	Ar.	∴	Zahire tutmak ve cemetmek ve toplayıp biriktirmek ve tedarik etmek.			
943	idḥāl	إِدْحَالٌ	Ar.	•	Sokmak ve içeri komak ve dâhil etmek.			
944	iddihāl	إِدْحَالٌ	Ar.	•	Girmek, duhul etmek, dâhil olmak.			
945	idḥān	إِدْحَانٌ	Ar.	•	Tütme ve tütün ve duman etmek.			
946	edḥine	أُدْحِينُهُ	Ar.	•	Tütünler ve dumanlar, duhânlar.			
947	âder	أَدْرٌ	Far.	•	Ateş, nâr, od.			
948	idrâ°	إِدْرَاءٌ	Ar.	*	Bildirmek, anlatmak.			
949	iddirâ°	إِدْرَاءٌ	Ar.	•	Aldatmak ve anlamak, bilmek ve hile ile aldatmak.			
950	idrâc	إِدْرَاجٌ	Ar.	•	Dürmek ve içeri komak ve dercetmek.			
951	idrâr	إِدْرَارٌ	Ar.	•	Sidik ve süt gibi şeyleri kesret üzere akıtmak ve tahrik etmek, harekete getirmek.			
952	idrâs	إِدْرَاسٌ	Ar.	*	Kitap okutmak, ders vermek.			
953	idrâk	إِدْرَاكٌ	Ar.	∴	Erişmek, yetişmek ve kemalini bulmak ve akıl ve feraset etmek.			
954	iddirâk	إِدْرَاكٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
955	üdre	أُدْرَةٌ	Ar.	*	Kasık yarığı ve yel itip haya büyüme ve is. tıbbiyeden olup fitik vukuunda hasil olan yumrunun mazrufuna yani içindeki şeye denilir.			Tıp

956	idsâf	إِدْسَافٌ	Ar.	*	Pezevenklik ile geçinmek.			
957	idsâm	إِدْسَامٌ	Ar.	*	Şişe ağzını tıkamak, set etmek.			
958	edsem	أَدَسَمٌ	Ar.	*	Pek yağlı ve pek karamtık şey.			
959	id°â°	إِدْعَاءٌ	Ar.	*	Bir adama bu falanın oğlu değildir veya oğludur demektir.			
960	iddi°â°	إِدْعَاءَةٌ	Ar.	∴	Bir nesne hakkında benimdir diye zu'm eylemek ve hak olsun olmasın dava etmek ve bir söz için veya meziyet babında inat ve ısrar etmek.			
961	iddi°âm	إِدْعَامٌ	Ar.	*	Payandaya dayanmak.			
962	ed°iye	أَدْعِيَةٌ	Ar.	•	Dualar, Allah'a arz, niyazlar.			
963	idğâm	إِدْغَامٌ	Ar.	∴	Bir harfi diğer harfe ithal etmek yani teşdit ile iki harfi bir etmek.			
964	iddiğâm	إِدْغَامٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
965	idfân	إِدْفَانٌ	Ar.	*	Gömmek ve kul kısmı bey' olunacak şehre varmadan evvel kaçmak.			
966	edfân	أِدْفَانٌ	Ar.	•	Defineler, gömülü olan şeyler.			
967	edfa°	أَدْفَعٌ	Ar.	•	Ziyade defedici olan.			
968	edağğ	أَدَقٌّ	Ar.	•	Ziyade dakik ve ufak ve ince olan.			
969	idğāk	إِدْغَاقٌ	Ar.	•	Ufaltmak, döküp ezmek.			
970	iddikâr	إِدْكَارٌ	Ar.	•	Hatıra getirmek, hâtır-nişân etmek.			
971	idlâ°	إِدْلَاءٌ	Ar.	∴	Delil ve hüccet çıkarıp göstermek, rüşvet gibi mal vermek.			
972	idlâl	إِدْلَالٌ	Ar.	*	Naz ve işve ve şive etmek ve muhabbetine mağrûren çok küstahlık etmek ve kavgada düşmana yukarıdan aşağı hücum etmek.			
973	âdem	آدَمٌ	Ar.	•	İnsan, nev'-i benî beşer.			
974	idmâ°	إِدْمَاءٌ	Ar.	*	Kanatmak, kan çıkarmak.			
975	idmâc	إِدْمَاجٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bir beze sarmak.			
976	iddimâc	إِدْمَاجٌ	Ar.	•	Bir şey, diğer bir şeyin içine girip onda gereği gibi yerleşmek.			
977	idmâğ	إِدْمَاقٌ	Ar.	•	İthal etmek ve içeri sokmak.			
978	âdemân	أَدْمَانٌ	Ar. - Far.	•	Adamlar, benibeşerler.			
979	idmân	إِدْمَانٌ	Ar.	•	Müdâvemet etmek müdâvemet sebebiyle bir fiil icrasında maharet kazanmak.			
980	idmân-ı beden	إِدْمَانِ بَدَنِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup insanı fevkalade olarak sarf-ı kuvvet ve makderet ettiği hâlde yorulmayarak yine icrâ-yı harekete müheyya kılmaya denilir.			Tıp
981	edmu°	أِدْمُوعٌ	Ar.	•	Dem'ler, gözyaşları.			
982	edmiğa	أِدْمِغَةٌ	Ar.	•	Dimağlar, kafadaki beyinler.			
983	edeme	أَدْمَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup cildin ikinci tabakasına yani beşereden sonraki tabakaya denilir.			Tıp
984	âdemî	أَدْمِيٌّ	Ar.	•	Âdeme mensup ve müteallik.			

985	âdemiyyân	أَدْمِيَّانٌ	Ar. - Far.	•	Âdeme mensuplar, nev'-i benî beşerler, insanlar.			
986	âdemiyyet	أَدْمِيَّةٌ	Ar.	•	İnsanlık ve âdemlik.			
987	idnâ°	إِدْنَاءٌ	Ar.	*	Fena iş irtikâp etmek ve müzayaka üzere geçinmek.			
988	idnâf	إِدْنَافٌ	Ar.	*	Hastanın hastalığı ağırlaşmak ve güneş batmaya yaklaşmak.			
989	ednâs	أَدْنَاسٌ	Ar.	•	Denesler, külhaniler ve erâzil-i nâs.			
990	ednâ	أَدْنَى	Ar.	•	Ziyade deni ve alçak olan ve miktarı pek cüzi olan ve ziyade yakın.			
991	edvâ°	أَدْوَاءٌ	Ar.	•	Dâ'lar, marazlar, illetler.			
992	idvâ°	إِدْوَاءٌ	Ar.	*	Bir adamı hasta etmek ve hastaya hem-dem olmak ve dertli olmak.			
993	edevât	أَدْوَاتٌ	Ar.	•	Edatlar, aletler ve avadanlıklar.			
994	edvâr	أَدْوَارٌ	Ar.	•	Devirler, zamanlar, asırlar.			
995	edviye	أَدْوِيَّةٌ	Ar.	•	Devalar, mu'âlece ve ilaçlar.			
996	idhâş	إِدْهَاشٌ	Ar.	*	Medhûş etmek, korkutmak.			
997	edhân	أَدْحَانٌ	Ar.	•	Dühnler, sürünecek yağlar.			
998	idhân	إِدْحَانٌ	Ar.	•	Yağlamak, yağ ile tılâ eylemek ve müdâhene etmek.			
999	iddihân	إِدِّحَانٌ	Ar.	•	Yağlanmak, yağ ile tılâ olunmak.			
1000	edhâr	أَدْحَارٌ	Ar.	•	Dehrler, zamanlar, asırlar.			
1001	edhem	أَدْهَمٌ	Ar.	•	Siyah at, esb-i siyâh.			
1002	edhâ	أَدْهَى	Ar.	•	Ziyade zeki ve zihin sahibi ve müstait olan.			
1003	edhiyet	أَدْهِيَّةٌ	Ar.	•	Dehâtlar, zihin ve zekâvet sahipleri.			
1004	edyân	أَدْيَانٌ	Ar.	•	Dinler, ibadete dair i'tikâdât ve akait cümleleri.			
1005	iddiyân	إِدِّيَّانٌ	Ar.	•	Borç edinmek ve borca girmek ve borca satın almak.			
1006	edîb	أَدِيبٌ	Ar.	•	Edepli ve edebiyatla meşgul olan kişi ve ehl-i edeb olan.			
1007	edîm	أَدِيمٌ	Ar.	•	Sahtiyan ki debagat olunmuş deri ve düz satıh ve bir şeyin satıhı.			
1008	edîmî	أَدِيمِيٌّ	Ar.	•	sahtiyan gibi ve o kıvamda olan			
1009	ezâ°	أَذَاءٌ	Ar.	•	Eziyet, renc, zulüm, cevir, sitem.			
1010	izâbet	إِذَابَةٌ	Ar.	∴	Eritmek, su gibi seyyal hâline komak ve ıslah etmek.			
1011	izâhat	إِذَاحَةٌ	Ar.	*	Bir şeyin etrafını dolaşmak.			
1012	izâret	إِذَارَةٌ	Ar.	*	Korkutmak ve korkuya düşürmek.			
1013	izâ°at	إِذَاعَةٌ	Ar.	•	Sırrı ifşa ve işâ'a etmek ve ammeye bildirmek ve bir şeyi tamamıyla alıp getirmek.			
1014	izâkat	إِذَاقَةٌ	Ar.	•	Tattırmak, tat ve lezzet hissettirmek.			

1015	izâlet	إِذَاةٌ	Ar.	*	Zebun ve bî-mecâl eylemek.			
1016	âzân	آذَانٌ	Ar.	•	Üznlr, kulaklar, gûşlar.			
1017	ezân	أَذَانٌ	Ar.	∴	Namaza davet etmek için müezzinlerin minare ve emsali mahallerde ettikleri nidaya denir ve ikâmet getirmek.			
1018	izhâc	إِذْحَاجٌ	Ar.	*	Meks ve ikamet etmek.			
1019	ezhâl	أَذْحَالٌ	Ar.	•	Zahller, husumetler, adavetler ve intikamlar.			
1020	izhâr	إِذْحَارٌ	Ar.	•	Toplayıp tedarik etmek.			
1021	ezhâr	أَذْحَارٌ	Ar.	•	Zahrlar, zahireler.			
1022	âzer	آذِرٌ	Far.	•	Ateş, nâr, od.			
1023	izrâ ³	إِذْرَاءٌ	Ar.	•	Uçururcasına methetmek ve madende altın araştırmak ve muztar ve mülteci etmek.			
1024	izrâ ^c	إِذْرَاعٌ	Ar.	∴	Çok söylemek, zirâ'la almak ve ölçmek, arşınlamak.			
1025	âzer-perest	آذِرْبَرَسْتٌ	Far.	•	Ateşperest ve ateşe ibadet eden.			
1026	âzer-gede	آذِرْكَدَهٌ	Far.	•	Âteş-gede, ateşperestlerin ibadethanesi.			
1027	iz ^c âc	إِذْعَاجٌ	Ar.	•	Zor ve cebir ve taciz etmek.			
1028	iz ^c ân	إِذْعَانٌ	Ar.	∴	Ser-fürü ve ikrar etmek ve itaatta müsâra'at eylemek ve teslim olmak ve imtisal ve inkıyat etmek ve anlayıp derk ve fehmeylemek.			
1029	ezfer	أَذْفَرٌ	Ar.	*	Keskin rayihalı şey, misk gibi ve emsali itriyat.			
1030	izkâ ³	إِذْكَاءٌ	Ar.	*	Ateşi yakıp alevlendirmek.			
1031	ezkâr	أَذْكَارٌ	Ar.	•	Zükûr, erkekler ve zikirler, okumaklar.			
1032	izkâr	إِذْكَارٌ	Ar.	•	Andırmak ve birinin hatırına getirmek.			
1033	ezkâ	أَذْكَى	Ar.	•	Ziyade zeki ve tîz-fehm ve zeyrek olan.			
1034	ezkiyâ ³	أَذْكَيَاءٌ	Ar.	•	Zekiler, feraset sahipleri.			
1035	ezzell	أَذَلٌ	Ar.	•	Ziyade zelil ve alçak ve rüsva olan.			
1036	ezillâ ³	أَذْلَاءٌ	Ar.	•	Zelil ve rüsva olanlar.			
1037	izlâl	إِذْلَالٌ	Ar.	•	Zelil ve rüsva ve itibarsız ve haysiyetsiz etmek.			
1038	ezillet	إِذْلَةٌ	Ar.	•	Zelil ve rüsva olanlar.			
1039	izmâm	إِذْمَامٌ	Ar.	*	Mezemmêt olunacak şeyde bulunmak ve bir adamı mezmûm bulmak ve hakir görmek ve bir kimseden bir nesne hakkında ahd ü emân almak ve medet eylemek.			
1040	izin	إِذْنٌ	Ar.	•	Destur ve ruhsat ve icazet.			
1041	üzün	أُذُنٌ	Ar.	•	Kulak, gûş, âlet-i sem'-i beden.			
1042	eznâb	أَذْنَابٌ	Ar.	∴	Zenebler, kuyruklar, dünbâleler ve cürümler, günahlar.			
1043	iznâb	أَذْنَابٌ	Ar.	*	Günahkâr olmak.			

1044	ezvāk	أذواق	Ar.	•	Zevkler, lezzetler, tatlar, çeşniler.			
1045	izhāb	إذهاب	Ar.	∴	Gidermek, iletmek, isal ve irsal etmek ve altın sürüp yaldızlamak.			
1046	izhāl	إذغال	Ar.	•	Hatırdan çıkarmak, unutmak.			
1047	izhān	إذغان	Ar.	*	Fehim ve zihnetmek.			
1048	ezhān	أذغان	Ar.	•	Zihinler, akıllar.			
1049	ezi	أذى	Ar.	∴	Az şeyden incinen, şedidü't-te'ezzi adam ve pek rencide eden adam.			
1050	ezyāl	أذیال	Ar.	∴	Zeyiller, etekler ve evâhir-i nâs ve derkenar ve kitap zamîmeleri ve bir tezkere veya müzekkere zirine yazılan ibârât-ı cevâbiyye.			
1051	eziyyet	أذیث	Ar.	•	Rahat mukabili olan renciş ve bî-huzûrî.			
1052	eziñ	أذین	Ar.	*	Bir kavmin maslahatgüzarı ve müezzin ve kefil.			
1053	āzer-efrüz	آذر أفروز	Far.	•	Ateş şulelendirici.			
1054	āzer-efzā	آذر أفزا	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
1055	āzer-bū	آذر بو	Far.	•	Bir çiçek ki Türkçede çoğan denilir.			
1056	āzer-gün	آذر گون	Far.	•	Şekilde gösterildiği vecih üzere ayçiçeğine derler ki buna bazı mahalde gündöndü denildiği gibi bunun tohumundan mavi renkli bir boya çıkarılıp mi'yâr-ı hâmuzât gibi fenn-i kimyâda kullanılır ve hâmuzât ile karışıkta rengi kırmızıya tahavvül eder.			+
1057	āzer-kış	آذر كيش	Far.	•	Ateşperest ve ateşe tapan.			
1058	üzñü'l-ħimār	أذن الحمار	Ar.	•	Şekilde gösterildiği veçhile karakafes denilen nebata ıtlak olunur.			+
1059	āzīne	أذينة	Far.	•	cuma günü, yevm-i cum'a			
1060	er	أر	Far.	•	Eğer, eğer ise, olur ise manasına eğer lafzından muhaffef edât-ı şarttır.			
1061	ārā	آرا	Far.	•	Ziyet verici, bezeyici, donatıcı.			
1062	ārā°	آراء	Ar.	•	Zihnen verilen rey ve karar ve hüküm ve kıyaslar.			
1063	irā°	إراء	Ar.	*	Göstermek, irā'e emek ve sancak dikmek.			
1064	irā°et	إراءة	Ar.	•	Göstermek ve göz önüne komak.			
1065	irābet	إراءبة	Ar.	•	Şüphe vermek, şüpheli olmak.			
1066	arāba	أرابة	Far.	•	Maruftur ve envai vardır, işbu şekilde irā'e olunan yük arabası olup eşya nakli için kullanılır.			+
1067	irāḫat	إراخة	Ar.	∴	Rahat vermek, rahat ettirmek ve hak sahibine hakkını vermek ve ölmek ve taaffün etmek ve soluk almak.			
1068	erācīf	أراجيف	Ar.	•	Ahbâr-ı kâzibe ve akvâl-ı gayr-ı marziyye ve hürmet ve tekrîme muhalif söz.			
1069	irādet	إرادة	Ar.	•	Dilemek, istemek, murat etmek ve deruhte olan dilemek hassası ve zabita ve hâkimin emir ve fermanı.			
1070	irādī	إرادى	Ar.	•	İradeye mensup ve müteallik olan.			
1071	erāzil	أراذل	Ar.	•	Erzeller, ziyade rüsvalar.			
1072	erārese	أراسه	Ar.	•	Erisler, zerrâ'lar, çiftçiler.			

1073	ārāstegī	آرآستگى	Far.	•	Bezeniklik, süslülük, ârāste olmaklık.			
1074	ārāste	آرآسته	Far.	•	Bezenmiş, donanmış, süslenmiş.			
1075	irāzat	إرآضة	Ar.	•	Kandırmak ve tekrar içmek.			
1076	arāzī	أرآضى	Ar.	•	Arzlar, topraklar, yerler.			
1077	arāzī-i emīriyye	أرآضىء أميريه	Ar.	*	Rakabesi cânib-i beytü'l-mâle ait olarak ihale ve tefvizi taraf-ı Devlet-i Aliyye'den icra olunagelen ve yalnız hukûk-ı tasarrufiyyesi şuna buna tefviz olunan tarla ve çayır ve yaylak ve kışlak ve korulara ve emsali yerlere denilir ki is. fikhivvedendir.		Fıkıh	
1078	arāzī-i h̄arāciyye	أرآضىء حرآجيه	Ar.	*	Is. fikhivveden olup h̄in-i fethte gayrimüslim olan, asıl yerliler elinde terk ve ibkâ olunan yerlere denilir.		Fıkıh	
1079	arāzī-i °öşriyye	أرآضىء عؤشريه	Ar.	*	Is. fikhivveden olup h̄in-i fethte gânimine tevzi ve temlik olunan yerlere itlak olunur.		Fıkıh	
1080	arāzī-i metrûke	أرآضىء متروكه	Ar.	*	Is. fikhivveden olup tarîk-i âm ve pazar ve panayır ve harman yeri ve namazgâh ve mera ve kuru ve orman gibi umumun menfaati için terk olunan yerlere denilir.		Fıkıh	
1081	arāzī-i memlûke	أرآضىء مملوكة	Ar.	*	Is. fikhivveden olup ber-vech-i mülkiyyet tasarruf olunan yerlere denilir.		Fıkıh	
1082	arāzī-i mevât	أرآضىء موات	Ar.	*	Is. fikhivveden olup kimsenin mülkü ve bir kasaba veya karyenin merası veya baltalığı olmadığı hâlde aksâ-yı ümrândan ba'îd yani kasaba veya karyenin en kenarındaki hanelerden cehîrû's-savt olan kimsenin sedası istimâ' olunan yerlere itlak olunur.		Fıkıh	
1083	arāzī-i mevķûfe	أرآضىء مؤقفة	Ar.	*	Is. fikhivveden olup bir kimsenin temellük ve tasarruf eylediği yerlerden şer'-i şerîfe tevfikân bir mahalle vakıf ve tahsis edildiği yerlere itlak olunur.		Fıkıh	
1084	irāğat	إرآغة	Ar.	•	Talep ve irade etmek.			
1085	irāķat	إرآقة	Ar.	*	Su gibi şey dökmek ve akıtmak.			
1086	erāķim	أرآقم	Ar.	•	Rakamlar, yazılar, çiziler.			
1087	erākīn	أرآكين	Ar.	•	Renkler, erkânlar, direkler, temeller, dayaklar.			
1088	ārām	آرآم	Far.	•	Rahat ve huzur ve renc ve kederden hali olmak; ârâmiş, keza.			
1089	ārām-gāh	آرآمگاه	Far.	•	Rahat edecek mahal.			
1090	erāmīl	أرآامل	Ar.	•	Ermeller, dul avratlar.			
1091	erāmīle	أرآامله	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1092	ārāmī	آرآامى	Far.	•	Ārām, ârâmiş, rahat ve huzura mensup ve müteallik.			
1093	ārāmīde	آرآاميده	Far.	•	Rahat ve sükûna varmış.			
1094	ārāyīş	آرآایش	Far.	•	Ziynet ve bezeyiş, düzen, süs.			
1095	ārāyīde	آرآايبده	Far.	•	Ziynetlenmiş, süslenmiş, bezenmiş.			
1096	ārāyende	آرآايبده	Far.	•	Ziynetleyici, düzen verici ve bezeyici olan.			
1097	irb	إرب	Ar.	∴	Akıl ve zekâ ve zihin ve feraset ve hile ve şer ve gaile.			
1098	ürb	أرب	Ar.	*	Körpe kuzu ve yeni doğmuş kuzu.			
1099	erb	أرب	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kasık yani bacağıın bedenle birleştiği ve batnın üzerine düştüğü büküm mahalle denilir.		Tip	

1100	irbā°	إِرْبَاءٌ	Ar.	•	Faiz ve nema ile artmak.			
1101	erbāb	أَرْبَابٌ	Ar.	•	Rabler, sahipler, ağalar.			
1102	irbāb	إِرْبَابٌ	Ar.	*	Daimi bir yerde oturmak ve pek yakın olmak.			
1103	irbāḥ	إِرْبَاهٌ	Ar.	*	Mihnet ve meşakkate uğramak.			
1104	irbāṣ	إِرْبَاشٌ	Ar.	*	Ağaç yapraklanmak, yeşillenmek.			
1105	irbā°c	إِرْبَاعٌ	Ar.	*	Sıtma dört günde bir gelmek ve tutmak ve bahar gelmek.			
1106	ürbān	أُرْبَانٌ	Ar.	*	Bey' ü şirâ için ölçü verilen pey akçesi; irbân, keza.			
1107	ürbet	أُرْبَةٌ	Ar.	•	Döküm, ukde, bağ, köstek.			
1108	erba°a	أَرْبَعٌ	Ar.	•	Dört adedi, çehâr, çâr.			
1109	erba°â°	أَرْبَعَاءٌ	Ar.	•	Çehârşenbe günü.			
1110	erbu°â°	أَرْبَعَاءٌ	Ar.	*	Bağdaş kurarak oturuş ve bina ve çadır direği.			
1111	erba°at	أَرْبَعَةٌ	Ar.	•	Dört adedi, çehâr, çâr.			
1112	erba°ün	أَرْبَعُونَ	Ar.	•	Kırk adedi, çihl.			
1113	erba°în	أَرْبَعِينَ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kânunuevvel dokuzundan kânunusani on yedisine kadar şiddet-i şitâ° itibariyle tatad olunan kırk gün ki Arabistan'da dahi maruftur.			
1114	irtā°	إِرْتَاءٌ	Ar.	*	İstemeyerek, fütur ile gelmek.			
1115	irtāb	إِرْتَابٌ	Ar.	*	Dikip durdurmak ve dikilip durmak ve zengin iken fakir olmak.			
1116	irtāc	إِرْتَاجٌ	Ar.	*	Kapıyı kapayıp bağlamak ve tekellüm eden kimsenin sözünü kesmek ve kaht u galâ etrafa yayılmak ve muttasıl kar ve yağmur yağmak.			
1117	irtā°c	إِرْتَاعٌ	Ar.	•	Otlamak, çayıra getirmek.			
1118	irtām	إِرْتَامٌ	Ar.	•	Bir nesneyi unutmak için parmağına iplik bağlamak.			
1119	erbiḫat	أَرْبِطَةٌ	Ar.	*	Rabitalar, bağlar ve is. tıbbiyeden olup mafsallarda iki tarafı birbirine rapteden ve a'zâ-yı dâhiliyye-i bedeni yerinde tutan ve kemiğin oyuk mahallini delik hâline koyan bağlara itlak olunur.		Tıp	
1120	irtibāb	إِرْتِبَابٌ	Ar.	*	Çocuğu bülüğuna kadar beslemek ve kokulu şeyler yapmak.			
1121	irtibāḫ	إِرْتِبَاطٌ	Ar.	∴	Bağlamak ve bağlanmak ve muhabbet ve dostluk ve alaka etmek ve düşman ile cenk için serhadde at edinmek.			
1122	irtibā°c	إِرْتِبَاعٌ	Ar.	*	Bahar mevsimi bir yerde ikamet eylemek.			
1123	irtibāh	إِرْتِبَاءٌ	Ar.	*	Yükseğe çıkmak itila etmek.			
1124	irtitāḫ	إِرْتِثَاقٌ	Ar.	*	Bitişmek, muttasıl olmak.			
1125	irtišā°	إِرْتِشَاءٌ	Ar.	*	Karıştırmak ve yoğurt gibi ekşi süt içmek ve süt koyulanmak.			
1126	irtišād	إِرْتِشَادٌ	Ar.	*	İstif etmek, yerleştirmek.			
1127	irticā°	إِرْتِجَاءٌ	Ar.	•	Ummak, memul etmek ve korkmak, havf etmek.			
1128	irticāc	إِرْتِجَاعٌ	Ar.	•	Muzdaribâne hareket etmek ve öte beri çarpınıp çalkanmak ve muzdarip olmak.			

1129	irticāz	إرتجأز	Ar.	*	Bahr-i recezden şiiir söylemek.			
1130	irticās	إرتجأس	Ar.	*	Sarsılmak ve gök güürüldemek.			
1131	irticā°	إرتجأع	Ar.	*	Gerii dönmeek, ricat etmeek.			
1132	irticāf	إرتجأف	Ar.	*	Depretmeek, kımıldatmeek.			
1133	irticāl	إرتجأل	Ar.	•	Bilā-tefekkür söz söylemeek, hazırcevaplılık etmeek.			
1134	irticām	إرتجأم	Ar.	*	Bir şey birbiri üzerine katlanmeek, bükülmek.			
1135	irticān	إرتجأن	Ar.	*	Bir adamın işii bozuk olmeek.			
1136	irtihāz	إرتخأز	Ar.	•	Rüsva ve rezil olmeek.			
1137	irtihāl	إرتخأل	Ar.	•	Nakl-i mekān etmeek, göç etmeek ve vefat etmeek.			
1138	irtihāş	إرتخأش	Ar.	*	Muzdarip olmeek.			
1139	irtihāş	إرتخأش	Ar.	•	Ucuz addetmeek ve rahislik, ucuzluk.			
1140	irtidā°	إرتدآء	Ar.	•	Başına örtü almek ve örtünmeek ve arkasına haftān almek ve bir şeyii libas etmeek.			
1141	irtidād	إرتدآد	Ar.	∴	Gerii dönmeek ve gāh bir türlü ve gāh diğeer türlü tefekkür edip bikarar olmeek ve din tebdiliyle mürtet olmeek.			
1142	irtidā°	إرتدآع	Ar.	*	Memnu olduğu şeyden geri durmeek.			
1143	irtidāf	إرتدآف	Ar.	∴	Hem-tarik ve yoldaş olmeek ve bir kimsenin ardından yetişip unu şiddetle tutmeek.			
1144	irtidān	إرتدآن	Ar.	*	İplik eğirmeek için iy edinmeek.			
1145	irtizā°	إرتزآء	Ar.	*	Eksilmeek, bir nev ziyān eriştirmeek.			
1146	irtizāḡ	إرتزآع	Ar.	∴	Rızık ve maaş almek ve geçinmeek.			
1147	irtisās	إرتيسأس	Ar.	∴	Bir haber şayi olmeek ve nās beyninde meşhur ve faş olmeek.			
1148	irtisām	إرتيسأم	Ar.	∴	Emrolunan şeyee imtisal etmeek ve Hüdā-yı müte'āle tekbir ve iltica etmeek ve resimli ve nişanlı olmeek.			
1149	irtisā°	إرتيسآء	Ar.	∴	Rüşvet almek yani bir kimsenin maksad-ı meşrû' ve gayrimeşruunu tesviye zımında bir me'mûr-ı muvazzafın o kimseden bi-gayri hakkın mal talep ve ahzeylemesine denilir.			
1150	irtisāḡ	إرتيسآع	Ar.	*	Terlemeek ve ıs. tıbbiyeden olup bedende bulunan sıhhi ve marazi bir mayiin bulunduğu mahalden sızarak dökülmesi.		Tip	
1151	irtisāf	إرتيسآف	Ar.	*	Suyu sorarak içmeek ve ıs. tıbbiyeden olup bir mayiin bir taraf-ı bedenden emilmesi, imtisası.			
1152	irtisā°	إرتيسآع	Ar.	*	Yapışmeek ve dişler sık olmeek ve taneyi iki taş arasında dövüp ufatmeek.			
1153	irtizā°	إرتزآء	Ar.	•	Razı olmeek ve pesend ve ihtiyar etmeek.			
1154	irtizāḡ	إرتزآع	Ar.	*	Az atıyyeye nail olmeek ve özür dilemeek ve lisanı Arabî olan kimsenin dili, sonradan Acem lisanı çalmek.			
1155	irtizā°	إرتزآع	Ar.	•	Memeden süt emmeek.			
1156	irtitām	إرتيطأم	Ar.	*	Tarik-i necāt-ı mesdüd olan bir işee giriftar olmeek.			
1157	irtitā°	إرتيتآء	Ar.	•	Otlamak ve çayırdan ot yemeek.			

1158	irtî'âb	إرتياب	Ar.	*	Korkmak, havf etmek.			
1159	irtî'âc	إرتياح	Ar.	•	Titremek ve mal çoğalmak ve dere suyla dolmak.			
1160	irtî'âd	إرتياد	Ar.	•	Muzdarip olmak.			
1161	irtî'âs	إرتياس	Ar.	•	Titremek, lerzan olmak.			
1162	irtî'âs	إرتياس	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1163	irtî'âş	إرتياش	Ar.	*	Silkilmek, kıvrılıp burulmak ve narhı pahalı olmak.			
1164	irtî'âf	إرتياف	Ar.	*	İleri geçmek.			
1165	irtîgâb	إرتياب	Ar.	•	Rağbet etmek, istemek, arzulamak.			
1166	irtifâd	إرتياد	Ar.	•	Kesb ü kâr eylemek.			
1167	irtifâş	إرتياش	Ar.	•	Narh pahaya çıkmak.			
1168	irtifâ°	إرتياغ	Ar.	•	Kaldırmak, yukarı kalkmak ve yükseklik.			
1169	irtifâk	إرتياق	Ar.	*	Dirseğine veya koltuk yastığına dayanmak ve dolmak ve ıs. tıbbiyeden olup gayr-ı müteharrik ve beyinde, yastık gibi bulunan kırırdağa müstenit olarak müteşekkil mafsala itlak olunur.		Tıp	
1170	irtifâk-ı °âne	إرتياق عانه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kalça kemiklerinin ön tarafta ve âlet-i tenâsüliyenin tahminen arka tarafında birleşmeleriyle hasil olan mafsal-ı gayr-ı müteharrike denilir.		Tıp	
1171	irtikâ°	إرتياء	Ar.	•	Terakki etmek, artmak ve yukarı çıkmak.			
1172	irtikâb	إرتياب	Ar.	∴	Beklemek ve ummak ve intizar ve terakkub üzere olmak ve yükselmek.			
1173	irtikâş	إرتياش	Ar.	*	Cenkte askerler birbirine karışmak.			
1174	irtikâ°	إرتياغ	Ar.	*	Yırtık urbaya yamanmak ve kat°-ı mübâlâtan dolayı müteessir olmak.			
1175	irtikâb	إرتياب	Ar.	∴	Binmek ve layıksız iş işlemek, gerek emr-i Hakk'a karşı ve gerek âdât-ı ahâlîye karşı olsun ve bir işe mübâderet ve mübaşeret etmek.			
1176	irtikâz	إرتياز	Ar.	•	Yerinde durmak ve bir şeyi yere koyup üstüne dayanmak ve nabız atmak.			
1177	irtikâs	إرتياس	Ar.	*	Baş aşağı olmak ve müzdahim ve bir hadiseye giriftar olmak.			
1178	irtikâz	إرتياش	Ar.	•	Anasının karnında çocuk hareket etmek ve çalkanıp muzdarip ve bikarar olmak.			
1179	irtikâk	إرتياك	Ar.	*	Zahirde söz sahibi görünüp muhâsamada âciz ve muzdarip olmak ve sözüni kaybetmek ve şüphede kalmak.			
1180	irtikâm	إرتيام	Ar.	*	Yığılıp sıkışmak.			
1181	irtimâ°	إرتيماء	Ar.	•	Atılmak, atışmak.			
1182	irtimâz	إرتيامز	Ar.	*	Muzdarip ve bikarar olmak ve yerinde deprenmek.			
1183	irtimâs	إرتياس	Ar.	•	Suya dalıp gitmek.			
1184	irtimâz	إرتيامز	Ar.	•	Yerinden oynatıp sıçratmak ve arıza şiddetli gelmekle muzdarip olmak ve bir kimseyi acıyıp himaye etmek.			
1185	irtivâ°	إرتيواء	Ar.	•	Suya kanmak ve mefâsıl-ı a'zâ' itidal ile tâb u tüvân ve metanet ve kuvvet bulmak ve ip bükülmek.			
1186	irtivâh	إرتياح	Ar.	*	Münavebe ile işlemek.			

1187	irtihā°	إِرْتِهَاءٌ	Ar.	•	Katılıp karışmak, ihtilat etmek.			
1188	irtihāş	إِرْتِهَاشٌ	Ar.	∴	Titremek ve kökünden kesmek ve korkmak ve havf etmek.			
1189	irtihāṭ	إِرْتِهَاطٌ	Ar.	*	İçtima etmek, toplanmak.			
1190	irtihān	إِرْتِهَانٌ	Ar.	•	Bir nesneyi rehin tarihiyle almak ve rehin almak.			
1191	irtiyāb	إِرْتِيَابٌ	Ar.	•	Şek ve şüphe eylemek ve müttehem kılmak.			
1192	irtiyāḥ	إِرْتِيَاḤٌ	Ar.	•	Sürur ve neşât ve inbisât ve ferah bulmak ve rahmet.			
1193	irtiyāz	إِرْتِيَاذٌ	Ar.	•	Riyazet ederek nefsin terbiye eylemek ve tayı mutluca yürümeye alıştırmak.			
1194	irtiyā°	إِرْتِيَاغٌ	Ar.	•	Korkmak, havf eylemek.			
1195	irş	إِرْشٌ	Ar.	∴	Vefat eden kimsenin varisi ölüp malını almak ve miras, ateş külü ve bir şeyin bakiyesi ve sınır ve fasıla nişanları.			
1196	irşāş	إِرْشَاشٌ	Ar.	•	Eskimekle fena hâle girmek ve yıpratmak ve köhne etmek.			
1197	irşiy	إِرْشِيٌّ	Ar.	•	İrse müteallik ve mirasa dair olan.			
1198	ercā°	إِرْجَاءٌ	Ar.	•	Ricalar ve etraf ve eknâf ve nahiyeler.			
1199	ircā°	إِرْجَاءٌ	Ar.	*	Tehir eylemek ve kuyuya kenar yapmak.			
1200	ircā°	إِرْجَاعٌ	Ar.	∴	Geri döndürmek ve çevirmek ve bey' ü şirâyı faydalı kılmak ve musibet vaktinde innâ... ilh. âyet-i kerîmesini okumak.			
1201	ircāf	إِرْجَافٌ	Ar.	∴	Arz mütezelzil olmak, halk fitne ve yalan haber neşrine dalmak.			
1202	ircāl	إِرْجَالٌ	Ar.	*	peydah etmek, yayan yürümek ve mühlet vermek			
1203	ürcüce	أُرْجُوجَةٌ	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile salıncağa denilir ki bir kimseyi iki tarafa mu'allakan tahrik ederek sefalandırmak için kullanılır.			+
1204	ercaḥ	أِرْجَحٌ	Ar.	•	Ziyade tercih ve intihap olunan.			
1205	erec-mend	أِرْجَمَنْدٌ	Far.	•	Muazzez ve muhterem ve sâhib-i kadr ü i'tibâr olan.			
1206	ercüvān	أِرْجُوانٌ	Ar.	•	Koyu kırmızı, garibaldî renginde bir çiçek ismidir ve kırmızı renk ve kırmızı şarap.			
1207	ercüvānî	أِرْجُوانِيٌّ	Ar.	•	Ercüvân renginde, kırmızı olan.			
1208	ircāb	إِرْجَابٌ	Ar.	*	Bol olmak, bollanmak ve vüsat bulmak, genişlemek.			
1209	erḥām	أِرْحَامٌ	Ar.	•	Rahimler, ana rahimleri, döl yatakları ve hısımlar, akrabalar.			
1210	irḥā°	إِرْخَاءٌ	Ar.	∴	Gevşetmek ve gevşek yapmak ve ve salıverip uzanmak ve havf ve endişeden emin olmak ve perdeyi aşağı salıvermek.			
1211	irḥāş	إِرْخَاشٌ	Ar.	•	Ucuzlatmak ve ucuz bulup almak ve kıymetini azaltmak.			
1212	erḥaş	أِرْخَاشٌ	Ar.	•	Ziyade kıymet ve itibarı kalil olan.			
1213	erḥam	أِرْحَمٌ	Ar.	•	Ziyade merhametli olan.			
1214	irḥam yâ rabb	إِرْحَمٌ يَا رَبُّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup emrâz-ı batniyyeden bağırsak dolaşması denilen marazdır ki tafsilatı tagallüf-i em'âdadır.		Tıp	
1215	irdāf	إِرْدَافٌ	Ar.	∴	Tabi olmak ve râkibin arka tarafına birini bindirmek ve beraber göndermek, terdif etmek.			

1216	erdeb	أَرْدَبْ	Ar.	•	Bin kıyyelik vezin ki Mısır diyarında müstameldir.			
1217	erdiye	أَرْدِيَه	Ar.	•	Ridâlar, baş ve omuza örtülür.			
1218	erzâl	أَرْدَالُ	Ar.	•	Rezil ve rüsva ve fûrumaye adamlar.			
1219	Erdişîr	أَرْدِشِير	Ar.	*	Mülûk-ı Mecûsiden bir şah.			
1220	irzâ°	أَرْدَاءُ	Ar.	•	Zebun kılmak ve zayıf olmak.			
1221	erzel	أَرْدَلُ	Ar.	∴	Her şeyin fenası ve ziyade rezil ve rüsva, fûrumaye adama denilir, erzelü'l-ömr : pek fena ömür ki ziyadesiyle ihtiyarlık vaktidir.			
1222	erez	أَرَزُ	Ar.	*	Acı badem ağacı.			
1223	erez	أَرَزُ	Ar.	*	Şekilde kökü gösterildiği veçhile pirinç denilen habbe ki pilav ve zerde yapılır ve ekser taama dâhil olduğu gibi unundan muhallebi ve emsali şeyler yapılır ve kola dahi imal olunur.			+
1224	erzâk	أَرْزَاقُ	Ar.	•	Rızıklar, geçinecek vesileler.			
1225	erzân	أَرْزَانُ	Far.	∴	Layık ve seza ve münasip olan, ucuz olan.			
1226	erzânî	أَرْزَانِي	Far.	•	Liyakat ve istihkak.			
1227	erzen	أَرْزُونُ	Far.	•	Darı denilen tohum ve kuş yemi.			
1228	erzenîn	أَرْزُونِيْنُ	Far.	•	Darıdan yapılmış ve darıdan ibaret olan.			
1229	ârzü	أَرْزُو	Far.	•	Hâhiş, talep, istek.			
1230	ârzü-keş	أَرْزُو كَشْ	Far.	•	Hâhiş-mend ve talip ve istekli olan.			
1231	ârzü-mend	أَرْزُو مَند	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1232	Erjeng	أَرْزَنْكُ	Far.	•	Mâni-i Nakkâş'ın kâr-hânesi ismidir.			
1233	irsâ°	إِرْسَاءُ	Ar.	•	Sabit ve payidar olmak ve gemiyi demir üzerinde durdurmak.			
1234	irsâh	إِرْسَاخُ	Ar.	•	Bir nesneyi yerinde sabit etmek.			
1235	irsâl	إِرْسَالُ	Ar.	∴	Göndermek ve kendi hâline komak ve havale kılmak ve sürü sahibi olmak.			
1236	ârâste	أَرَاثَتَه	Far.	•	Bezenmiş ve donanmış ve müzeyyen ve süslü olan.			
1237	ersellâh	أَرَسَى اللّٰه	Ar.	•	Allahutaala sabit ve müebbet eylesin manasında duadır.			
1238	ereş	أَرَشُ	Far.	•	Arşın, endaze, zirâ°.			
1239	erş	أَرَشُ	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup a'zâ-yı bedenden her biri için şeran alınması lazım gelen diyete denilir ve metadan aybı münasebetiyle aşâğıya varılan paha ve husumet ve kıskırtmak.		Fıkıh	
1240	irşâ°	إِرْشَاءُ	Ar.	∴	rüşvet vermek ve silah çekmek ve bir adamın dem ve diyetinde şerik olmak ve kovaya ip bağlamak			
1241	irşâd	إِرْشَادُ	Ar.	•	Doğru yol göstermek ve dine getirmek.			
1242	irşâf	إِرْشَافُ	Ar.	*	Suyu sorarak içmek ve mas ve imtisas etmek.			
1243	irşâk	إِرْشَاقُ	Ar.	•	Bir şeye dik dik bakmak ve boynunu uzatmak.			
1244	erşâh	أَرْشَاحُ	Ar.	*	Gayet fatîn adam.			

1245	erşed	إِرْشَدٌ	Ar.	∴	Doğru yola ve hak dine ziyade yakın olan ve ziyade reşit olan.			
1246	irşād	إِرْشَادٌ	Ar.	*	yerinden münfek olmayıp daima ber-karâr olmak			
1247	erşād	إِرْشَادٌ	Ar.	•	Rasatlar, dikkatle bakmaklar.			
1248	irşād	إِرْشَادٌ	Ar.	∴	Hazır ve amade eylemek ve mükâfat etmek.			
1249	irşâc	إِرْشَاعٌ	Ar.	•	Mızrak makulesiyle şiddetle dürtmek.			
1250	irşān	إِرْشَانٌ	Ar.	•	Muhkem etmek ve kuvvet ve metanet verip tarsin etmek.			
1251	arż	أَرْضٌ	Ar.	∴	Toprak, türap, zemin, yer ve aşağı, alçak ve silkinmek ve sarsılmak ve titremek.			
1252	irzā°	إِرْزَاءٌ	Ar.	•	Gönül hoş etmek ve bir kimseyi razı eylemek.			
1253	arazāt	أَرْضَاتٌ	Ar.	•	Arzlar, yerler, topraklar, türaplar.			
1254	irzāc	إِرْزَاعٌ	Ar.	•	Emzirmek, meme vermek, süt vermek.			
1255	irzāk	إِرْزَاكٌ	Ar.	•	Gözlerini peyderpey yumup açmak.			
1256	erza	أَرْضَهُ	Ar.	•	Ağaç kurdu denilen hayvancık.			
1257	arziyye	أَرْضِيَّةٌ	Ar.	*	Gümrük ve emsali mahall-i mağaza ve ambarlarında alınan yer kirası.			
1258	arziyy	أَرْضِيٌّ	Ar.	•	Arza yani yere müteallik olan.			
1259	irşat	إِرْطَاطٌ	Ar.	*	Ahmak olmak ve tembellikten yerinden kalkamamak.			
1260	irřā°	إِرْطَاءٌ	Ar.	•	Kız bâliğa olup gelinlik yaşına varmak.			
1261	er°ā°	أَرْضَاءٌ	Ar.	•	Ra°yler, çayırlar, ovalar.			
1262	ir°ā°	أَرْضَاءٌ	Ar.	∴	Otlamak ve bir yeri otlak tayin etmek ve söze kulak tutmak ve affetmek.			
1263	ir°ād	إِرْغَادٌ	Ar.	*	Korkutmak, gök gürlütüsüne uğramak ve bir adama titreme gelmek.			
1264	ir°āş	إِرْغَاشٌ	Ar.	*	Titretmek, lertzeye giriftar etmek; ir°ās dahi bu manayadır.			
1265	ir°āş	إِرْغَاضٌ	Ar.	*	Çekip sarsmak.			
1266	ür°uvvet	أُرْغُوَّةٌ	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile boyunduruk denilen şeydir ki öküzlere arabaya koşmak için boyunlarına geçirilip çivilenir.			+
1267	irğāb	إِرْغَابٌ	Ar.	•	Rağbet ettirmek ve terğib etmek ve arzu ettirmek.			
1268	irğāf	إِرْغَافٌ	Ar.	*	Süratle yürüme ve bir şeye kıyarak bakmak.			
1269	irğām	إِرْغَامٌ	Ar.	∴	Bir kimsenin burnunu yere sürmek yani tahkir ve tezlil etmek ve yüz karartmak, yüzünü kara çıkarmak ve gazaba getirmek.			
1270	irğān	إِرْغَانٌ	Ar.	*	söze gelmek, tamaha düşürmek ve bir şeyi teshil etmek			
1271	erğab	أِرْغَبٌ	Ar.	•	Ziyade mergup ve istenilecek olan şey.			
1272	erğuvān	أِرْغُوَانٌ	Far.	•	Bir nev kırmızı çiçek ve kırmızı renk ve kırmızı şarap.			
1273	erğuvānı	أِرْغُوَانِيٌّ	Far.	•	Kırmızı renkte olan.			
1274	irfā°	إِرْفَاءٌ	Ar.	*	Bir tarafa meyletmek ve yaklaşmak ve yaklaştırmak ve güzel muamele ve müdārâ ve sığınmak.			

1275	irfâş	إِرْفَاشٌ	Ar.	*	Cima etmek ve fuhşiyât söylemek.			
1276	irfâd	إِرْفَادٌ	Ar.	*	Yardım etmek ve bir şey vermek.			
1277	irfâş	إِرْفَاشٌ	Ar.	∴	Ekl ve cima ile uğraşmak ve bir belde daima mukim olmak.			
1278	erfâḡ	إِرْفَاقٌ	Ar.	•	Refakatler, yoldaş cemiyetleri.			
1279	irfâḡ	إِرْفَاقٌ	Ar.	∴	Nef' vermek, işe yaramak ve suhulet ve mülayemet ile tutmak.			
1280	irfâl	إِرْفَالٌ	Ar.	*	Eteği salıvermek ve ellerini salarak yürümek.			
1281	irfâh	إِرْفَاهٌ	Ar.	∴	Rahat ve huzur vermek ve daima nefis yemek yemek.			
1282	irfitât	إِرْفِيتَاتٌ	Ar.	*	Ufalmak, ufak ufak etmek, hurdalamak.			
1283	erfa°	إِرْفَاعٌ	Ar.	•	Ziyade yüksek ve mürtefi ve bülend olan.			
1284	erfaḡ	إِرْفَاقٌ	Ar.	*	Ziyade mülayim ve sehlü'l-istînâs olan.			
1285	erfel	إِرْفَالٌ	Ar.	*	Beceriksiz, çolpa adam.			
1286	erakḡ	إِرْفَاقٌ	Ar.	•	Ziyade rakik ve ince ve yumuşak olan.			
1287	erḡâḡ	إِرْفَاقٌ	Ar.	•	Rakikler, köleler, esirler, cariyeler.			
1288	irḡâ°	إِرْفَاءٌ	Ar.	∴	Akan gözyaşını ve kanı sakın kılmak ve damarı şişirip yukarı kaldırmak.			
1289	irḡâb	إِرْفَابٌ	Ar.	*	Bir şeyi bağışlayan adam ile bağışlanan kimsenin birisi vefat ettikte bağışlayanın veresesine kalmak ve avdet etmek üzere bahşetmek.			
1290	irḡâd	إِرْفَادٌ	Ar.	*	Uyutmak ve bir yerde mukim olmak ve ikamet etmek.			
1291	irḡâ°	إِرْفَاعٌ	Ar.	•	Urbayı yamamak ve esvaba yama vurmak.			
1292	irḡâḡ	إِرْفَاقٌ	Ar.	∴	İnceltmek, rakik eylemek ve birini kabul edinmek ve yufka hâlli olmak ve üzüm kemalini bulmak.			
1293	irḡâl	إِرْفَالٌ	Ar.	*	Sûratle yürümek, kat'-1 mesâfe ve mefâze eylemek.			
1294	erḡâm	إِرْفَامٌ	Ar.	•	Rakamlar, adetler, işaretler ve yazılar ve çiziler.			
1295	erḡâm-ı aşere	إِرْفَامٌ عَشْرَةٌ	Ar.	*	Sıfır ile beraber birden dokuza kadar işbu "0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9" adetlere denilir.			
1296	irḡâ°	إِرْفَاءٌ	Ar.	*	Fena söylemek, tehir etmek, sığınmak, iftira etmek, asker tehiyye ve ihzar eylemek.			
1297	irḡâb	إِرْفَابٌ	Ar.	*	Bindirmek ve süvâr etmek ve tayın binmesi gelmek.			
1298	irḡâḡ	إِرْفَاقٌ	Ar.	*	İtimat etmek, dayandırmak ve sığındırmak.			
1299	irḡâz	إِرْفَاقٌ	Ar.	*	Define bulmak, madende cevher bulmak ve rekzettirmek.			
1300	irḡâs	إِرْفَاقٌ	Ar.	*	Tersine çevirmek ve kızın memeleri zuhur etmeye başlamak.			
1301	erkân	إِرْكَانٌ	Ar.	•	Rükünler, direkler, sütunlar ve bir nesnenin başlıca bulunan ecza ve azası ve mukarrer olan kavait ve rüsum.			
1302	erkân-ı ḡarb	إِرْكَانٌ حَرْبٌ	Ar.	*	Seraskerin ve ordu müşirlerinin has muavinleri olan zabitan.			
1303	erkân-ı devlet	إِرْكَانٌ دَوْلَتٌ	Ar.	*	Devletin vükela ve vüzera ve küberâsı.			
1304	ürle	أُرْلَةٌ	Ar.	*	Haşefenin cildi ve derisi.			

1305	irmā°	إِرمَاء	Ar.	*	Remy etmek, atmak, endâht etmek ve pek yakın olmak ve ziyade olmak ve yerden çıkarmak.			
1306	ermâḥ	أَرمَاح	Ar.	•	Rumhlar, mızraklar, nîzeler, süngüler.			
1307	irmād	إِرمَاد	Ar.	•	Göz ağrıtmak, fakir ve geda olmak.			
1308	ermeş	أَرمَش	Ar.	*	Çipil gözlü ve levni muhtelif kimse.			
1309	irmāl	إِرمَال	Ar.	*	Hatun tavil olmak ve uzatmak ve kana bulanmak ve nafaka tükenip âciz kalmak.			
1310	armaġān	أَرمَغَان	Far.	•	Hediye ve peşkeş ve tuhfe.			
1311	ezmel	أَرمَل	Ar.	•	Dul avrat, kocasız kalmış avrat, fakir ve muhtaç ve miskin olan; ermele, keza.			
1312	erneb	أَرنَب	Ar.	*	Tavşan, iri fare ve zînet-i nisâdan bir şey.			
1313	irvā°	إِروَاء	Ar.		Su içirip kandırmak ve bir adama hadis ve şiir rivayet ettirmek.			
1314	ervāḥ	أَرواح	Ar.	•	Ruhlar, canlar.			
1315	irvād	إِروَاد	Ar.	*	İşi teenni ile yavaşça tutmak ve yavaş davranmak.			
1316	erüz	أَروُز	Ar.	*	Kirpi gibi büzülen adam.			
1317	urüz	أَروض	Ar.	•	Arzlar, topraklar, türaplar, yerler.			
1318	arüg	أَروُغ	Far.	•	Geğirme denilen ağız sedası.			
1319	arüg-zen	أَروُغَزَن	Far.	•	Geğirici ve geğirme getirici.			
1320	urüm	أَروُم	Ar.	•	Nişan için dikilen miller.			
1321	erre	أَرة	Far.	•	Şekilde gösterildiği veçhile testere ve bıçkı ve minşâr denilen alet olup tahta ve emsali şeyleri kesmek için kullanılır.			+
1322	erre-hâne	أَرة خانة	Far.	•	Tahta kesip biçmeye mahsus kâr-hâne.			
1323	irhā°	إِرهَاء	Ar.	•	Tatlı kullanmak ve mülayemetle muamele etmek.			
1324	irhāb	إِرهَاب	Ar.	•	Korkutmak, tahvif etmek.			
1325	irhāş	إِرهَاض	Ar.	∴	Duvar yapmak, Hüda bir adamı ma'den-i hayr kılmak ve ısrar etmek.			
1326	irhāşān	إِرهَاضَان	Ar.	•	Peygamber ba's olunmazdan mukaddem peygamber olacağına alamet olan harikulade keyfiyetler.			
1327	irhāf	إِرهَاف	Ar.	•	Bilemek ve kılınca keskin eylemek.			
1328	irhāḳ	إِرهَاق	Ar.	∴	Tacil ve tazyif eylemek ve tuġyan ve ta'addî etmek ve bir namazı diğer namazın vakti gelinceye kadar tehir eylemek.			
1329	irhān	إِرهَان	Ar.	∴	Zebun ve zayıf kılmak ve bir şeyin pahasını peşin vermek ve bir metar pahaya çıkarmak ve daim kılmak ve rehin olmak üzere birine bir şey vermek.			
1330	erre-keş	أَرة كَش	Far.	•	Bıçkıcı, tahta biçici.			
1331	eryāḥ	أَرياح	Ar.	•	Rihler, yeller, rüzgârlar.			
1332	erīb	أَريب	Ar.	•	Zekâvetli, zeki, akil ve kâmil ve ferasetli olan şahıs.			
1333	erīs	أَريس	Ar.	•	Çiftçi, ikinci, zerrâ'.			

1334	erîke	أريكة	Ar.	• Ali ve müzeyyen taht ki şekilde görüldüğü veçhile hükümdar ve padişahların cüluslarına mahsus bir nev sandalyedir, zifâf-hânedede kurulan serir ve ittikâ olunacak sey.				+
1335	erîke-nişin	أريكة نشين	Ar. - Far.	• Tahta oturuca olan, padişah olan.				
1336	ez	أز	Far.	• Asıl ve mebbe ve iptida ve gayete delalet eden edât-ı Fârisîdir ki Türkîde (den) ve Arabîde (min) ile beraber olur.				
1337	izâ°	إزآة	Ar.	* İmtilâ olmak ve dolgun olmak.				
1338	izâha	إزآحه	Ar.	• Olduğu yerden alarga etmek.				
1339	âzâd	آزآد	Far.	• Kölelikten ve esirlikten kurtulmuş olan ve alâyık-ı dünyâdan halas bulmuş adam.				
1340	âzâdegî	آزآدگی	Far.	• Feragat ve kayıt ve bentten ari olmak hususu ve azatlık.				
1341	âzâde	آزآده	Far.	• Kayıt ve bentten ve gaileden ari olan.				
1342	âzâde-dil	آزآده دل	Far.	• Lakayıt ve sâlih ve mütedeyyin olan.				
1343	âzâdî	آزآدی	Far.	• Azatlık, azadelik, kurtulmak.				
1344	izâr	إزآر	Ar.	* Belden aşağı tutulan peştamal ve sütre ittihaz olunan şey ve ismet ve iffet ve zevce.				
1345	âzâr	آزآر	Far.	• Keder, renciş, eziyet, zahmet.				
1346	âzâr-dîde	آزآر دیده	Far.	• Dert ve keder görmüş.				
1347	âzâr-resân	آزآر رسان	Far.	• Dert ve kederi mucip olan.				
1348	âzâr-resîde	آزآر رسیده	Far.	• Kendisine dert ve keder erişmiş olan.				
1349	âzârîş	آزآرش	Far.	• Dert ve keder, renciş, eziyet.				
1350	âzâr-mend	آزآر مند	Far.	• Mükedder ve sitem-dîde olan.				
1351	âzârende	آزآرنده	Far.	• Mükedder kılıcı ve dert ve renciş verici olan.				
1352	âzârî	آزآری	Far.	• Dert ve keder ve renciş.				
1353	izâret	إزآرة	Ar.	* Ziyaret ettirmek ve ziyarete sevk etmek.				
1354	izâ – °at	إزآعة	Ar.	* Bir tarafa mail kılmak.				
1355	âzâl	آزآل	Ar.	• Ezeller, bilâ-ibtidâ olan zamanlar.				
1356	izâlet	إزآلة	Ar.	∴ Yerinden yok etmek, mahveylemek ve ayırmak.				
1357	ezâhîr	آزآهیر	Ar.	• Zehreler, çiçekler, şükûfeler.				
1358	izbâr	إزآبار	Ar.	∴ Yazmak ve kayıt ve tahrir etmek ve azîmü'l-heykel ve bahadır olmak.				
1359	ezber	آزآبر	Far.	• Hıfız ve zihinde tutma hâli.				
1360	izcâ°	إزآجآة	Ar.	• Defedip ve sürüp iletmek.				
1361	izhâf	إزآخآف	Ar.	* Nihayet matluba nail olmak.				
1362	izhâl	إزآخآل	Ar.	* Naçar kılmak ve teb'id etmek.				
1363	izdicâr	إزآدجآر	Ar.	∴ Men ve nehyelemek ve meni kabul eylemek ve zecretmek.				

1364	izdiḥām	إِذِيحَام	Ar.	•	Halk guliv edip sıkışmak.			
1365	izdirā°	إِذِرَاءَ	Ar.	•	Hor tutmak, tahkir ve tahfif etmek, saymak.			
1366	izdirād	إِذِرَادًا	Ar.	*	Yutmak, bel' etmek.			
1367	izdirā°c	إِذِرَاعٌ	Ar.	•	Ziraat eylemek, ekin ekmek.			
1368	izdifāf	إِذِفَافٌ	Ar.	*	Gelini güveyiye göndermek ve yük yükletmek.			
1369	izdimām	إِذِمَامٌ	Ar.	*	Hodbinlik eylemek.			
1370	izdiḥād	إِذِيحَادٌ	Ar.	*	Azımsamak, az ad ve şümâr eylemek.			
1371	izdivāc	إِذِوَايَحٌ	Ar.	•	Çift olmak ve nikâh ve tehhül etmek.			
1372	izdiḥār	إِذِيحَارٌ	Ar.	•	Bir nesne parıldamak ve zayı olmak ve sakınıp gözetmek ve bir şey sebebiyle ferah-nâk olmak ve bir şeyi kendisine mal ittihaz etmek ve hem-dem ve hadimine emreylediği şeyde ihtimam olunmasını tembih eylemek.			
1373	izdipāt	إِذِيپَاتٌ	Ar.	*	Zeytinyağı sürünmek.			
1374	izdiyād	إِذِييَادٌ	Ar.	•	Artmak, ziyadelenmek, çoğalmak.			
1375	izdiyār	إِذِييَارٌ	Ar.	•	Ziyaret etmek, gidip görmek.			
1376	izdiyāl	إِذِييَالٌ	Ar.	•	Zail olmak, yok olmak.			
1377	izdiyān	إِذِييَانٌ	Ar.	*	Ziyetlenmek, bezenmek.			
1378	ezer	أَزْرٌ	Ar.	*	Kaplamak, kuvvet-i za'f ve futa ve peştamal ve arka.			
1379	izr	إِزْرٌ	Far.	*	Asıl, temel, esas.			
1380	āzer	أَزْرٌ	Ar.	•	Ateş, od, nâr.			
1381	izrā°	إِزْرَاءَ	Ar.	*	Bir adama ayıp ve nakisa isnat ederek itap eylemek ve beyne'n-nâs müştebihü'l-hâl eylemek için bir iş ile meşgul eylemek ve tehâvün ve taksir etmek.			
1382	izrā°c	إِزْرَاعٌ	Ar.	*	Ekin, boy sürüp uzamak.			
1383	ezrār	أَزْرَارٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir ağacın veya nebâtât-ı sâ'irenin evrak ve ezhârını havi tomurcuklara denilir ki ilkbaharda bunlar açılıp açılıp içinden yaprak, çiçek, dal olmak şanından olan kıta çıkar.		Nebatat	
1384	ezrār-ı laḥmiyye	أَزْرَارِ لَحْمِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tbbiyyeden olup bir yaranın kaynamasına hizmet eden et tomurcukları ki kırmızı dut gibi yaranın etrafında nümâyân olur		Tıp	
1385	āzürdeğī	أَزْرُدْغِي	Far.	•	Äzürdelik, incinmişlik.			
1386	āzürde	أَزْرُدَّة	Far.	•	İncinmiş, rencide, mükedder.			
1387	ezraḳ	أَزْرَقٌ	Ar.	∴	Gök ve mavi renk ve nil-gün ve âmâ adam ve safî kılıç ve su.			
1388	āzer-gün	أَزْرُغُونٌ	Far.	•	Ateş renginde kırmızı ve ahmer olan.			
1389	āzrem	أَزْرَمٌ	Far.	•	Şerm ve hayâ ve haşmet ve edep ve vakar-kârlık.			
1390	iz°ac	إِزْعَاجٌ	Ar.	∴	Yerinden koparmak ve birini rahatsız ve taciz etmek.			
1391	iz°āf	إِزْعَافٌ	Ar.	*	Kımıldatmayıp durduğu yerde öldürmek.			

1392	ez'ar	أَزْعَرُ	Ar.	*	Gövde ve başı kıllı olan ve nebatî azca olan yer.			
1393	izfâ°	إِزْفَاءٌ	Ar.	*	Mahallinden başka yere nakleylemek.			
1394	izfâf	إِزْفَافٌ	Ar.	*	Gelini, güveyi hanesine göndermek ve süratle gitmek ve gidermek.			
1395	ezikâat	إِزْقَاتٌ	Ar.	•	Zükâklar, tarikler, yollar.			
1396	izkâ°	إِزْكَاءٌ	Ar.	*	Nema bulmak, neşvünema buldurmak.			
1397	izkâm	إِزْكَامٌ	Ar.	*	Zükâm illetine uğratmak ve kırbayı doldurmak.			
1398	izkân	إِزْكَانٌ	Ar.	•	Anlayıp bilmek ve anlayıp bildirmek ve zannında musîb olmak.			
1399	ezkâ	أَزْكَى	Ar.	•	Ziyade akıl ve feraset sahibi ve sâlih ve dindar ve pâkîze olan.			
1400	ezkiyâ°	أَزْكَيَاءٌ	Ar.	•	Akıl ve feraset sahibi ve halis ve dindar ve pâkîze ve safî olanlar.			
1401	ezel	أَزَلٌ	Ar.	•	Kıdem ki evvel ve iptidâsı olmayan müddet.			
1402	izlâ°	إِزْلَاعٌ	Ar.	*	Sonra kendi almak için bir adamı bir nesneye itmâ' etmek.			
1403	izlâḳ	إِزْلَاقٌ	Ar.	*	Kaydırmak ve hayvân-ı nâ-tamâm, döl düşürmek ve gazûbâne bakmak ve baş tıraş eylemek.			
1404	izlâl	إِزْلَالٌ	Ar.	•	Ayaḡımı kaydırmak ve hata ettirmek ve ihsan eylemek ve matlubundan bir miktarını vermek.			
1405	ezlâm	أَزْلَامٌ	Ar.	•	Zelmler, kumar okları ve yalnız oklar.			
1406	ezeliyy	أَزَلِيٌّ	Ar.	•	Vücudu bilâ-ibtidâ, daim olan.			
1407	ezeliyyet	أَزَلِيَّةٌ	Ar.	•	Ezelîlik, ezeli olmak.			
1408	âzmâ	أَزْمَا	Far.	•	Âlim ve tecrübe-kâr ve mücerrib ve malumatlı ve kâr-dîde ve arif olan.			
1409	izmâ°	إِزْمَاعٌ	Ar.	*	Bir hususa hulûs-ı kalb ile samimi mübaşeret ve geri dönmemek üzere azimet etmek.			
1410	izmâ°-ı maraẓî	أِزْمَاعٌ مَرَضِيٌّ	Ar.	*	Istîlâhât-ı tbbiyyeden olup bir illet âmâde-i zuhûr olmasıyla fakat henüz vücuda gelmediḡi hâle denir.		Tıp	
1411	ezmân	أَزْمَانٌ	Ar.	•	Zamanlar, vakitler, müddetler.			
1412	izmân	إِزْمَانٌ	Ar.	*	Bir şey, üzerine zaman geçmekle köhne ve kadim olmak.			
1413	âzmâyiş	أَزْمَائِشٌ	Far.	•	İlim, malumat ve kâr-dîdelik ve denemek ve tecrübe ve imtihan.			
1414	ezma°	أَزْمَعٌ	Ar.	*	parmaḡı zait adam ve emr-i azîm ve münker			
1415	ezmele	أَزْمَلَةٌ	Ar.	*	Çok şeyler ve esas ve meta ve yay sedası.			
1416	ezmine	أَزْمِنَةٌ	Ar.	•	Zamanlar, vakitler, müddetler.			
1417	âzmüdeḡî	أَزْمُودِغِيٌّ	Far.	•	Görgü, malumat ve kâr-dîdelik ve tecrübe etmişlik.			
1418	âzmürde	أَزْمُودَةٌ	Far.	•	Tecrübe olunmuş, denenmiş olan.			
1419	ezimme	أَزْمِيمَةٌ	Ar.	•	Zimâmlar, yularlar, bağlar.			
1420	izmihrâr	إِزْمِهْرَارٌ	Ar.	*	Yıldız parıldamak ve soḡuk, şedit olmak ve taayyüş etmek ve gazaptan göz kızarmak.			
1421	iznâ°	إِزْنَاءٌ	Ar.	*	Sıḡındırmak ve habs-i bevl etmek ve yukarı çıkarmak.			

1422	iznād	إِزْنَادٌ	Ar.	*	Ziyade etmek ve olmak ve dert nüks etmek.			
1423	iznāḡ	إِزْنَاغٌ	Ar.	*	Nafaka-i iyâli tazyik etmek.			
1424	ezv	أَزْوٌ	Ar.	*	Gölge kısalmak.			
1425	izvâ°	إِزْوَاءٌ	Ar.	*	Bir adam ile beraber gelmek.			
1426	ezvâc	أَزْوَاجٌ	Ar.	•	Zevceler, eşler ve çiftler ve kocalar ve nikâhlı kadınlar.			
1427	izvirâr	أَزْوِرَارٌ	Ar.	*	Udûl ve inhiraf etmek.			
1428	izhâ°	إِزْهَاءٌ	Ar.	*	İstihfaf ve kibir ve ta'azzum etmek.			
1429	izhād	إِزْهَادٌ	Ar.	*	Tahmin eylemek ve takdir etmek.			
1430	ezhār	أَزْهَارٌ	Ar.	•	Zehreler, çiçekler, şükûfeler.			
1431	izhār	أَزْهَارٌ	Ar.	*	Ateşi parlatmak ve nebat çiçeklenmek.			
1432	izhâf	إِزْهَافٌ	Ar.	*	Taaccüp vermek, hıyanet etmek ve yalan söylemek ve şerr ü şürûr ilkâ etmek ve fi'l-hâl öldürmek ve bir adamı şerre tahrik etmek ve hacetini reva kılmak ve bir nâdire sebebiyle kesb-i sürûr etmek ve birine nâ-sezâ söz ve kelâm isnat etmek.			
1433	izhâḡ	إِزْهَاقٌ	Ar.	*	Gidermek ve izale eylemek ve batılı mahvetmek ve doldurmak ve sürat eylemek.			
1434	ezher	أَزْهَرٌ	Ar.	∴	Ay ve begayet hüsn ve saffet üzere ak ve berrak olan şey ve yevm-i cum'a.			
1435	ezherân	أَزْهَرَانٌ	Ar.	*	Ay ile güneş.			
1436	ezy	أَزْيٌ	Ar.	*	Gölge kısalıp çekilmek ve meşakkate uğratıp bitap eylemek ve emniyeti olan semtten gelmek ve malı eksiltmek ve birbirine munzam olmak ve yanaştırıp katıştırmak.			
1437	izyân	إِزْيَانٌ	Ar.	*	Donanmak ve donatmak.			
1438	ezyed	أَزْيَدٌ	Ar.	*	Haddinin mafevkinde, çok olan.			
1439	âzmând	أَزْمَانَدٌ	Far.	•	Tamahkâr ve haris.			
1440	âzmün	أَزْمُونٌ	Far.	•	İmtihan ve tecrübe.			
1441	âzîr	أَزِيرٌ	Far.	•	Akil ve arif ve müttakî kimse.			
1442	ezîrâ	أَزِيرَا	Far.	•	Zira manasına edât-ı ta'lîldir.			
1443	ezîneş	أَزِينَشٌ	Far.	•	Ez-û, ez-ûy manasında olup Türkîde onda, ondan ile tabir olunur.			
1444	ezgehen	أَزْجَهَنٌ	Far.	•	Kâhil ve bi-kâr ve bâtil ve tembel kimseye denir.			
1445	âjder	أَزْدَجٌ	Far.	∴	Mevhum bir nev kanatlı hayvan ve adamı yutacak derecede büyük yılan.			
1446	âjdehâ	أَزْدَهَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1447	ejend	أَزْجَنْدٌ	Far.	•	Siyah balçık manasına.			
1448	âs	أَسٌ	Ar.	•	Şekilde gösterildiği veçhile mersin ağacına ıtlak olunur ve kül ve remâd manasına gelir.			+
1449	üss	أَسٌ	Ar.	•	Temel, bünyâd ve kök ve ilm-i cebr istilâhâtından olup kemmin yani bir miktarın kaçınıcı kuvvete ref' olunacağını müşîr rakama denilir.		Cebir	
1450	âsâ	أَسَا	Far.	•	Gibi, misilli, şebîh.			

1451	esābī°	أسابيع	Ar.	•	Usbū'lar, haftalar.				
1452	esātīz	أساتيذ	Ar.	•	Üstatlar, mahirler, hüner erbabı.				
1453	esātiže	أساتيذه	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.				
1454	esācī°	أساجيع	Ar.	•	Ziyade müsecca' ve mukaffa kelimeler.				
1455	āsād	آساد	Ar.	•	Esedler, arslanlar, şîrler.				
1456	isāde	إساده	Ar.	*	Seyit çocuk hasil eylemek ve esvedü'l-levn oğlan getirmek ve yastık.				
1457	āsārūn	آسارون	Ar.	•	Şekilde gösterildiği gibi çoban düdüğü nam nebata denilir.				+
1458	ūsārā	أسارى	Ar.	•	Esirler, tutsaklar, köle ve cariye gibi esir olanlar.				
1459	ūsārī	أسارى	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.				
1460	isāre	إساره	Ar.	•	Esir etmek ve gezdirmek ve bağ ve bent.				
1461	esārīr	أسارىر	Ar.	•	El ayasında ve cephede olan çizgiler ve çehrenin mehâsini.				
1462	esārī°	أسارىع	Ar.	*	Taze asma filizleri ve beyaz, ufak kurtlar.				
1463	esās	أساس	Ar.	•	Temel, bina temelleri ve hakikat ve mahiyetler.				
1464	isāse	إساسة	Ar.	*	Güvenmek ve koyuna kehle üşmek.				
1465	esāṭīr	أساطير	Ar.	∴	Saflar, sıralar ve masallar ve efsane sözler ve hikâyeler.				
1466	esāṭīn	أساطين	Ar.	•	Üstüvaneler, sütunlar, direkler.				
1467	isā°at	إساعة	Ar.	*	İhmal ederek zayi etmek.				
1468	isāğat	إساعة	Ar.	*	Boğazdan bir şeyi suhuletle geçirmek.				
1469	esāfet	أسافة	Ar.	*	Pek mahzun olmak ve yerin toprağı yumuşak olmak.				
1470	esāffl	أسافل	Ar.	•	Esfeller, ziyade alçak olanlar.				
1471	isāḳat	إساقاة	Ar.	∴	Sevk etmek, arkadan sürmek ve hatuna mihr göndermek.				
1472	isālet	إسالة	Ar.	•	Akıtmak, seyyal kılmak, cereyan ettirmek.				
1473	esālīb	أساليب	Ar.	•	Üsluplar, tarzlar, tavırlar, cihetler.				
1474	is°ām	إسائم	Ar.	*	Usandırmak, bıktırmak.				
1475	isāmet	إساماة	Ar.	*	Bir şeye havāle-i nazar etmek ve kuyunun ağzını tevsi için yeri kazmak.				
1476	esāviret	أساوراة	Ar.	*	Bilezik, kola takılan şey.				
1477	esāmī	أسامى	Ar.	•	İsimler, adamlar, namlar.				
1478	āsān	آسان	Far.	•	Kolay ve suhuletli ve yesir olan.				
1479	āsānī	آسانى	Far.	•	Kolaylık, suhulet, yüsret.				
1480	esānīd	أسانيد	Ar.	•	İsnatlar, hamller, tahmiller.				

1481	isā'et	إِسَاءَةٌ	Ar.	•	Bir şeyi kötü ve fasit eylemek ve kemlik ve kötülük ve suç etmek.			
1482	esāyide	أَسَايِدَةٌ	Ar.	•	Seyitler, emirler ve kavmin uluları ve büyükleri.			
1483	āsāyış	أَسَايِشٌ	Far.	•	Rahat, huzur, asudelik.			
1484	isb	إِسْبٌ	Ar.	•	Kasık kılı; cemi, isâb.	cem		
1485	esb	أَسْبٌ	Far.	•	At, feres, beygir.			
1486	isbā°	إِسْبَاءٌ	Ar.	*	Ser-fürü ve tevazu etmek.			
1487	esbāb	أَسْبَابٌ	Ar.	•	Sebepler ve ustalar, aletler, vesileler, mucipler ve bâ'isler ve mühimmat ve levazımat ve etraf ve nevâhî.			
1488	isbāḥ	إِسْبَاحٌ	Ar.	•	Sebh ettirmek, yüzdürmek.			
1489	esbāṭ	أَسْبَاطٌ	Ar.	•	Sıbtlar, İsrail kabileleri.			
1490	isbāṭ	إِسْبَاطٌ	Ar.	*	Korkudan sükût etmek ve vurulan kimse, şiddetinden yere yapışıp serilmek ve göz yummak ve bilmezlik ve nadanlık göstermek.			
1491	isbāġ	إِسْبَاقٌ	Ar.	*	İtım ve ikmal etmek.			
1492	esbāḳ	أَسْبَاقٌ	Ar.	•	Sabıklar, mukaddem zuhur eden şeyler ve geçenler.			
1493	isbāl	إِسْبَالٌ	Ar.	∴	Yollandırmak, göndermek ve irsal etmek ve perdeyi aşağı salıvermek ve peyderpey gözyaşını akıtmak ve yolcusu çok olan işlek yol.			
1494	esbāb-ı temellük	أَسْبَابٌ تَمَلُّكٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup bey' ve hibe ve irs ve mübah olan bir şeyi ihraz ve ele geçirmek gibi bir şeyi mal edinmeye yani ona malik olmaya vasıta olan sebeplere itlak olunur.		Fıkıh	
1495	esbāb-ı ḥükm	أَسْبَابٌ حُكْمٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup beyyine, ikrar, teymîn, nükülü ani'l-yemîn, karîne-i kat'a gibi hükmü icap ettiren sebeplere itlak olunur.		Fıkıh	
1496	esbāb-ı suḳūṭiyye	أَسْبَابٌ سُقُوطِيَّةٌ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup müttehemîn veya maznûnun aleyhin aleyhin vefatı ve mu'âfiyet-i cürm ve mürûr-ı zamân veya kazıyye-i mahkûmun-bihâ gibi cürmün sukutuna bâdî olan sebeplere itlak olunur		Nizamiye	
1497	isbān	إِسْبَانٌ	Ar.	*	Siyah câr giymek.			
1498	esbaḳ	أَسْبَقٌ	Ar.	•	Ziyadesiyle geçmiş ve mukaddem olan.			
1499	üsbu°	أُسْبُوعٌ	Ar.	•	Yedi gün müddeti, hafta.			
1500	üsbüş	أُسْبُوشٌ	Far.	•	Bit, kehle, kaml.			
1501	istā°	إِسْتَاءٌ	Ar.	*	Bezi irişlemek.			
1502	üstāz	أُسْتَاذٌ	Ar.	•	Bir fende veya bir ilimde veya bir sanatta mahir olan kimse.			
1503	istāde	إِسْتَادَةٌ	Far.	•	Kaim ve durucu olan.			
1504	estār	أَسْتَارٌ	Ar.	•	Sitrler, örtüler, perdeler.			
1505	istāre	إِسْتَارَةٌ	Ar.	*	Perde ve zar ve tırnağın ince derisi.			
1506	āsītān	أَسِيْتَانٌ	Far.	•	Kapı eşiği, âsitâne, keza ve makarr-ı saltanat-ı Osmâniyye.			
1507	istibāḥe	إِسْتِبَاحَةٌ	Ar.	∴	Mübah ve helal addeylemek ve bir kavmin hepsini helak etmek.			
1508	istibār	إِسْتِبْرَارٌ	Ar.	*	Yoklamak, muayene etmek.			

1509	istibā°at	إِسْتِبَاعَةٌ	Ar.	•	Bir kimse birine kendi eşyasını sattırmaya çalışmak.			
1510	istibāḡ	إِسْتِبَاقٌ	Ar.	•	Yarış etmek, birini geçmek, say eylemek.			
1511	istibānet	إِسْتِبَانَةٌ	Ar.	•	Vazih ve ayan kılmak ve vazih ve aşikâre olmak.			
1512	istīšāš	إِسْتِشَافٌ	Ar.	*	Bir haber ve sırrın keşif ve izahını istemek.			
1513	istibhāš	إِسْتِبْحَافٌ	Ar.	*	Gereği gibi araştırmak.			
1514	istibhār	إِسْتِبْحَارٌ	Ar.	*	Derya gibi münbasit olmak ve çok söz söylemek.			
1515	istibdād	إِسْتِبدَادٌ	Ar.	∴	Müstakil ve başlı başına olmak ve kimseyi tanımayarak hod-serâne hareket etmek.			
1516	istibdā°	إِسْتِبدَاعٌ	Ar.	•	Bedi' ve nadide addetmek.			
1517	istibdāl	إِسْتِبدَالٌ	Ar.	•	Değiştirmek ve bedel olmak.			
1518	istibrā°	إِسْتِبرَاءٌ	Ar.	•	Akîb-i tebevüde âlet-i recülü bevl eserinden tathîr etmek ve bir kimsenin mutallakası veya kendi zâniyesini tezevvüç ettikte hamile olup olmadığını anlamak için hayız görünceye kadar takarrüpten içtinap etmek.			
1519	istibrār	إِسْتِبرَارٌ	Ar.	•	Zahire ve meydana çıkarmak.			
1520	istebraḡ	إِسْتِبرَاقٌ	Ar.	•	İpekten mamul bir nev kalın kumaş ve diba.			
1521	istibšār	إِسْتِشَارٌ	Ar.	•	Müjde vermek ve ferah-nâk ve mahzûz olmak.			
1522	esb-üfgen	أَسْبَ أُفْكَنْ	Far.	•	Dilaver ve bahadır.			
1523	istibšār	إِسْتِشَارٌ	Ar.	•	Aşikâr olmak ve vazih ve ayan etmek ve taleb-i basîret etmek.			
1524	istibḡā°	إِسْتِغْيَاءٌ	Ar.	•	gecikmek, ağır davranmak			
1525	istibtān	إِسْتِيطَانٌ	Ar.	•	Ma'neviyât-ı umûra vâkıf ve muttali olmak.			
1526	istib°ād	إِسْتِيعَادٌ	Ar.	•	Iraklaşmak ve uzak saymak ve uzak farz etmek.			
1527	istib°āl	إِسْتِيعَالٌ	Ar.	•	Bir kadına zevç olmak ve onu nikâh ile almak.			
1528	istibḡā°	إِسْتِغْيَاءٌ	Ar.	•	Husul-i matlûb için yardım talep etmek.			
1529	istibḡāl	إِسْتِغْيَالٌ	Ar.	*	Katır yetiştirmek.			
1530	istibḡā°	إِسْتِغْيَاءٌ	Ar.	•	İbkâ etmek, baki ve daim kılmak.			
1531	istibkā°	إِسْتِيبْكَاءٌ	Ar.	•	Ağlamak ve bükâ ettirmek.			
1532	istibhāc	إِسْتِيبْهَاجٌ	Ar.	•	Sürurundan yüzü gülmek.			
1533	istibhāl	إِسْتِيبْهَالٌ	Ar.	•	Kayıt ve bentten ve kayd-ı hükümetten azat olmak veya azat etmek.			
1534	istibhām	إِسْتِيبْهَامٌ	Ar.	•	Müşkül ve muḡlak olmak ve ebsem ve hamûş olmak.			
1535	istitābet	إِسْتِيبْثَابَةٌ	Ar.	•	Tevbe teklif etmek.			
1536	istitār	إِسْتِيبْثَارٌ	Ar.	•	Örtünmek, kapanmak ve gizlenmek.			
1537	istitāret	إِسْتِيبْثَارَةٌ	Ar.	*	Perdelenecek şey.			

1538	istitbā ^c	اِسْتِثْبَانٌ	Ar.	•	Tabi olmaya ve tabi etmeye say etmek.			
1539	istitmām	اِسْتِثْمَامٌ	Ar.	•	Tamamlamak ve itmama say etmek.			
1540	istişābet	اِسْتِشَابَةٌ	Ar.	*	Sevap ve ecir istemek ve taleb-i ric'at.			
1541	istişāre	اِسْتِشَارَةٌ	Ar.	•	Tozutmak ve toz ve gubār ve fitne ve fesat savurmak.			
1542	istişbāt	اِسْتِشْبَاتٌ	Ar.	•	Acele etmeyip teenni eylemek.			
1543	istişmād	اِسْتِشْمَادٌ	Ar.	*	Su biriktirmek ve atıyye istemek.			
1544	istişkāl	اِسْتِشْقَالٌ	Ar.	•	Bir kimseden hazzetmediğini beyan zımında o kimseyi kerih ve sakil görmek.			
1545	istişnā ³	اِسْتِشْنَاءٌ	Ar.	•	Kaideden hariç tutmak.			
1546	istişnā ³ ı	اِسْتِشْنَائِيٌّ	Ar.	•	İstisnaya mensup ve müteallik olan.			
1547	isticābet	اِسْتِجَابَةٌ	Ar.	•	Cevap vermek ve ricayı kabul etmek.			
1548	esb-tāz	اَسْبُ تَاَز	Far.	•	At seğırtirici ve düz ve doğru ve zemîn-i müstevî.			
1549	isticbār	اِسْتِجْبَارٌ	Ar.	∴	Cebretmek, fakir iken gani olmak ve zorlanmak.			
1550	isticāde	اِسْتِجَادَةٌ	Ar.	•	Cûd ve kerem ve ihsan istemek.			
1551	isticāre	اِسْتِجَارَةٌ	Ar.	•	Emân verilmek ve hıfız ve himaye etmek.			
1552	isticāze	اِسْتِجَازَةٌ	Ar.	•	İzin istemek.			
1553	isticdād	اِسْتِجْدَادٌ	Ar.	•	Yenilemek, yeniden yapmak ve iyi bulmak ve iyi şey talep etmek.			
1554	isticlāb	اِسْتِجْلَابٌ	Ar.	•	Celbetmek, kendi tarafına çekmek.			
1555	isticnāb	اِسْتِجْنَابٌ	Ar.	*	Cünüp olmak, gusletmeye ihtiyaç messetmek.			
1556	isticvāb	اِسْتِجْوَابٌ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup cürümde methali olmayıp fakat fâ'il-i cürmü ispat zımında celbedilen şahitlerin ve muhbir ve emsalinin ifadelerini almaya denilir.			Nizamiye
1557	isticvāb-nāme	اِسْتِجْوَابُ اِنْمَاةٍ	Ar. - Far.	*	İs. nizâmiyyeden olup şahitlerin ve muhbir ve emsalinin zapt olunan ifadelerini havi varaka.			Nizamiye
1558	isticihāl	اِسْتِجْهَالٌ	Ar.	•	Birini cahil ve nadan addetmek ve itibar etmeyip tahkir ve istihfaf etmek.			
1559	istiḥā ³	اِسْتِحْهَاءٌ	Ar.	*	Tıraş eylemek.			
1560	istiḥāšet	اِسْتِحْهَاءَةٌ	Ar.	*	Hayvanat ve nebatat gibi mevâdd-ı uzviyyenin taş gibi gayr-ı uzvî bir hâle gelmesine yani bu yolda tahaccür manasına me'hûz, ilmü'l-arz ıstılâhâtındandır ve toprağı dağıtıp içinde olan şeyi aramak ve bir şeyi tahrik ile dağıtmak.			Arz
1561	istiḥāret	اِسْتِحْهَارَةٌ	Ar.	•	hayran olmak, taaccüp etmek ve şaşakalmak ve sual ederek cevap istemek.			
1562	istiḥāzat	اِسْتِحْهَاضَةٌ	Ar.	•	Hayzın müddetinden ziyade kan gelmek.			
1563	istiḥālet	اِسْتِحْهَالَةٌ	Ar.	∴	Mümkün olmamak ve adimü'l-ımkân olmak ve bir şeyin terkip ve şekl-i asliyyesi tahavvül etmek.			
1564	istiḥbāb	اِسْتِحْبَابٌ	Ar.	∴	Dost edinmek ve müstehap etmek ve olmak ve tercih ve ihtiyar etmek ve makbul olmak.			
1565	istiḥcāb	اِسْتِحْجَابٌ	Ar.	*	Perde ve kapıcı edinmek.			
1566	istiḥdāş	اِسْتِحْدَاشٌ	Ar.	•	Bir nesneyi sonradan ve yeniden edinmek.			

1567	istiḥāle-i rediyye	إِسْتِحَالَةٌ رَدِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beden-i insânda bir yarının fena hâl ve manzara kesbetmesine ve iyi hâlden fena hâle geçmesine denir.		Tıp	
1568	istiḥsân	إِسْتِحْسَانٌ	Ar.		• Beğenmek, makbul ve pesendide addetmek.			
1569	istiḥşād	إِسْتِحْشَادٌ	Ar.	*	Ekinin biçim ve kat'ı gelmek ve nâs her taraftan gelip birirmek ve ip muhkem bükülmek.			
1570	istiḥşâl	إِسْتِحْشَالٌ	Ar.		• Tahsil etmek, husule getirmek.			
1571	istiḥşân	إِسْتِحْشَانٌ	Ar.		• Kaleye çekilip kendiye metanet vermek.			
1572	istiḥzâr	إِسْتِحْضَارٌ	Ar.	∴	Hazırlamak ve huzura davet etmek.			
1573	istiḥfâz	إِسْتِحْفَازٌ	Ar.	∴	Hıfız ve muhafaza etmek ve bir şeyin muhafaza olunmasını, birinden rica etmek.			
1574	istiḥķâr	إِسْتِحْكَارٌ	Ar.		• Birini tahkir ve tahfif etmek ve hor ve hakir addetmek.			
1575	istiḥķāk	إِسْتِحْكَاقٌ	Ar.	∴	Hakkı olmak ve liyakati olmak ve liyakat ve hakkını istemek.			
1576	istiḥķân	إِسْتِحْكَانٌ	Ar.		• Hukne istimal etmek.			
1577	istiḥķâm	إِسْتِحْكَامٌ	Ar.		• Kuvvet ve metanet vermek ve metîn olmak.			
1578	istiḥķâmât	إِسْتِحْكَامَاتٌ	Ar.		• Mevâki'-i mühimmeye metanet vermek için kale ve metris makamında topraktan mamul tepeciklere denilir.			
1579	istiḥlâb	إِسْتِحْلَابٌ	Ar.	*	Memeyi sığayarak süt sağmak.			
1580	istiḥlâl	إِسْتِحْلَالٌ	Ar.		• Helal ve mezun addetmek ve biri ile helalleşmeyi istemek.			
1581	istiḥmāk	إِسْتِحْمَاقٌ	Ar.		• Hamakat etmek ve hamakat saymak.			
1582	istiḥmâl	إِسْتِحْمَالٌ	Ar.		• Kendi umurunu başkasına havale etmek yani yükletmek.			
1583	istiḥmâm	إِسْتِحْمَامٌ	Ar.		• Sıcak su ile yıkanmak.			
1584	istiḥvâz	إِسْتِحْوَاذٌ	Ar.	*	Galip olmak.			
1585	istiḥnâz	إِسْتِحْنَاذٌ	Ar.	*	Terlemek için güneşe karşı yatmak.			
1586	istiḥyâ'	إِسْتِحْيَاءٌ	Ar.	*	Utanmak ve bir adamı öldürmeyip hayatta bırakmak.			
1587	istiḥyâ'î	إِسْتِحْيَاءِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup âlât-ı tenâssüliyyeye yakın olan nevâhi-i bedene müteallik bir şeye denilir.		Tıp	
1588	istiḥâre	إِسْتِحْأَرَةٌ	Ar.		• Hayrı talep etmek ve bir maslahatın encamı hayrolup olmadığını bilmek üzere rüyaya yatmak.			
1589	istiḥbâr	إِسْتِحْبَارٌ	Ar.		• Haber istemek ve haber sormak.			
1590	istiḥdâm	إِسْتِحْدَامٌ	Ar.		• Bir hizmete kullanmak.			
1591	istiḥrâc	إِسْتِحْرَاجٌ	Ar.		• Meydana ve harice çıkarmak ve istidlal etmek.			
1592	istiḥfâ'	إِسْتِحْفَاءٌ	Ar.		• Gizlenmek ve saklanmak.			
1593	istiḥfâf	إِسْتِحْفَافٌ	Ar.		• Tahaffûf ve tahkir etmek ve nesneden saymamak.			
1594	istiḥlâb	إِسْتِحْلَابٌ	Ar.	*	Tırmalamak.			
1595	istiḥlâş	إِسْتِحْلَاشٌ	Ar.		• Halas etmek, kurtarmak.			
1596	istiḥlâf	إِسْتِحْلَافٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi yerine halife ve kaymakam etmek ve kuyudan su çekmek.			

1597	üstühân	أَشْخَوَانٌ	Far.	•	Kemik, izâm, meyve çekirdeği.			
1598	istidâ°	اِسْتِدَاءٌ	Ar.	*	El uzatmak, terlemek ve musikide mahir olmak.			
1599	istidâd	اِسْتِذَاذٌ	Ar.	*	Delik kapanmak ve doğrulmak.			
1600	istidâret	اِسْتِذَارَةٌ	Ar.	•	Dönüp dolaşmak ve müdür olmak.			
1601	istidâmet	اِسْتِذَامَةٌ	Ar.	•	Devam etmek ve beka göstermek ve daimlik ve zevalsizlik.			
1602	istidânet	اِسْتِذَائَةٌ	Ar.	•	Borç edinmek ve borç ödenmek.			
1603	istidbâr	اِسْتِذَابَارٌ	Ar.	∴	Arka çevirmek ve yüzünü döndürmek ve ardınca gitmek.			
1604	istidrâc	اِسْتِذْرَاجٌ	Ar.	•	Derece derece ve aheste aheste tahrik veya tebdil etmek ve kesret-i ni'mete mazhar olup tekeffür ve te'âsiye musır olan abdi azap ve gazaba takrip etmek ve şol hârik-i âde ki bi-iznillâhi teâlâ bazı kâfirlerin muradı üzere zuhur edip küfürlerinin tezavüdüne sebep olur.			
1605	istidrâk	اِسْتِذْرَاكٌ	Ar.	•	Anlamak, tefehhüm etmek ve ulaşmak, erişmek.			
1606	istid°â°	اِسْتِذْعَاءٌ	Ar.	•	Davet etmek ve bir şeyi bâ-arz-ı hâl resmen talep etmek.			
1607	istidkâk	اِسْتِذْكَاقٌ	Ar.	•	İncelmek, dakiklenmek.			
1608	istidmâ°	اِسْتِذْمَاءٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kanın tahavvülü yani siyah kanın havanın müvellidü'l-hamûza nam cüzüyle birleşerek kırmızı olmasına denilir.		Tıp	
1609	istidlâl	اِسْتِذْلَالٌ	Ar.	•	Delil ve burhan talep etmek ve bunların vasıtalarıyla anlamak.			
1610	istizkâr	اِسْتِذْكَازٌ	Ar.	•	Hatırlamak ve yâd etmek ve hatıra getirmek ve ezber etmek.			
1611	istizlâl	اِسْتِذْلَالٌ	Ar.	•	Zelil ve hor görmek ve tahkir etmek.			
1612	istizmâm	اِسْتِذْمَامٌ	Ar.	•	Zem ve takbih olunacak iş işlemek.			
1613	istizhân	اِسْتِذْهَانٌ	Ar.	•	Zihne getirmek ve akletmek.			
1614	ester	اِسْتَرٌ	Far.	•	Katr denilen hayvan, bağıl.			
1615	istirâbet	اِسْتِرَابَةٌ	Ar.	•	Şek ve şüphe etmek.			
1616	istirâhât	اِسْتِرَاحَةٌ	Ar.	•	Rahat etmek.			
1617	istirâza	اِسْتِرَاضَةٌ	Ar.	*	Gönül ve tabiat, hoş olmak ve açılıp bollanmak.			
1618	istirâk	اِسْتِرَاقٌ	Ar.	•	Sirkat etmek, çalmak.			
1619	istirca°	اِسْتِرْجَاءٌ	Ar.	•	Rica ve niyaz etmek, yalvarmak.			
1620	istircâ°	اِسْتِرْجَاعٌ	Ar.	•	Keder ve belaya giriftar olduktta, innâ lillâhi ve innâ ileyhi râci'ün elfâzını zikir ile izhâr-ı tevekkül etmek ve verdiği geri almak.			
1621	istirhâm	اِسْتِرْخَامٌ	Ar.	•	İzin ve ruhsat ve merhamet talep etmek.			
1622	istirhâ°	اِسْتِرْخَاءٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kesb-i lînet eylemeye yani katı şeylerin yumuşamasına denilir.		Tıp	
1623	istirhâş	اِسْتِرْخَاصٌ	Ar.	•	İzin ve ruhsat istemek ve ucuz görmek ve ucuz bulmak.			
1624	istirdâd	اِسْتِرْدَادٌ	Ar.	•	Bir şeyin reddolunması, verilen tarafından talep etmek.			
1625	istirdâf	اِسْتِرْدَافٌ	Ar.	•	Beraber gitmeyi istemek.			

1626	istirzāl	اِسْتِرْذَالَ	Ar.	•	Nahoş görüp rezil ve kemter addetmek.			
1627	istirzāk	اِسْتِرْذَاقَ	Ar.	•	Rızık ve nafaka tahsiline say etmek.			
1628	istirşā°	اِسْتِرْشَاءَ	Ar.	•	Rüşvet talep etmek .			
1629	istirşād	اِسْتِرْشَادَ	Ar.	•	Doğru yoldan gitmek ve doğru yola sağlık ve hidayet talep etmek.			
1630	istir°ā°	اِسْتِرْعَاءَ	Ar.	•	Hıfız ve himaye istemek.			
1631	istirfāh	اِسْتِرْفَاهَ	Ar.	•	Huzur ve rahat ve refah üzere olmak.			
1632	istirfād	اِسْتِرْفَادَ	Ar.	•	Yardım talep etmek.			
1633	istirfā°	اِسْتِرْفَاعَ	Ar.	•	Bir şeyin ref° olup kaldırılmasını istemek.			
1634	istirķāk	اِسْتِرْكَاقَ	Ar.	•	Memluk ve köle edinmek ve esir almak.			
1635	istirkāk	اِسْتِرْكَاكَ	Ar.	•	Zayıf ve rekik addetmek.			
1636	istirvāh	اِسْتِرْوَاخَ	Ar.	∴	Rahatlanmak, şiddetli koklamak ve ziyadesiyle ülfet ve ârām eylemek.			
1637	istirhāb	اِسْتِرْهَابَ	Ar.	•	Korkutmak, havfa varmak.			
1638	istirhān	اِسْتِرْهَانُ	Ar.	•	Rehin alıp vermek.			
1639	istizāde	اِسْتِرْزَادَه	Ar.	•	Nesnenin artırılmasını istemek ve adamı ita ve bahşında kusurcu addetmek.			
1640	istizāre	اِسْتِرْزَاوَه	Ar.	•	Gayrın kendi ziyaretine gelmesini niyaz etmek.			
1641	istizlāl	اِسْتِرْزَالُ	Ar.	•	Birinin ayağını kaydırmak.			
1642	istishār	اِسْتِشْخَارَ	Ar.	•	Birine sahr ve istihza etmek ve zevklenmek.			
1643	istisdād	اِسْتِشْدَادَ	Ar.	•	Doğruluk ve istikamet etmek.			
1644	istisrār	اِسْتِشْرَاوَزَ	Ar.	*	Odalık almak ve gizlenmek.			
1645	istis°ā°	اِسْتِشْعَاءَ	Ar.	*	Si°āyet talep etmek ve kölesine kār u kesb eylesini teklif etmek.			
1646	istis°ād	اِسْتِشْعَادَ	Ar.	•	Uğurlu addetmek ve meymenetli tutmak.			
1647	istisfād	اِسْتِشْفَادَ	Ar.	*	Tersine hayvana binmek.			
1648	istisķā°	اِسْتِشْقَاءَ	Ar.	∴	İçecek su istemek ve is. tıbbiyeden olup bedeninin bir mahalline su toplanmasına denilir.			Tıp
1649	istisķā-i zikķī	اِسْتِشْقَاءَ رَقِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bilhassa karın içine su toplanmasına denilir.			Tıp
1650	istislāl	اِسْتِشْلَالَ	Ar.	•	Çekip çıkarmak, sıyırmak.			
1651	istislām	اِسْتِشْلَامَ	Ar.	•	İslama gelip Müslüman olmak ve yolun ortasından şaşmayarak gitmek ve imtisal ve inkıyat etmek.			
1652	istismān	اِسْتِشْمَانُ	Ar.	*	Bir adamı semiz bulmak ve semiz addetmek.			
1653	istisnād	اِسْتِشْنَادَ	Ar.	•	İstinat etmek ve sevinip itimat etmek ve dayanmak.			
1654	istisnān	اِسْتِشْنَانُ	Ar.	*	Yaşlı, pir olmak ve bir yola süluk etmek ve bir yol işlemek.			
1655	istishāl	اِسْتِشْهَالَ	Ar.	•	Bir şeyi kolay addetmek.			

1656	istiş'āl	اِسْتِشْأَلٌ	Ar.	•	Sual ve talep etmek.			
1657	istişāret	اِسْتِشَارَةٌ	Ar.	•	Danışmak ve meşveret etmek.			
1658	istişātat	اِسْتِشَاظَةٌ	Ar.	*	Pür-âteş ve hiddetli olmak ve çabuk davranmak ve bir kimsenin huyu meydana çıkmak.			
1659	istişrāʿ	اِسْتِشْرَاءٌ	Ar.	*	Birinin elindeki malı satın almaya kalkmak ve münasebetsizlik etmek.			
1660	istişrāf	اِسْتِشْرَافٌ	Ar.	∴	Ziyadan gözlerini muhafaza zımında elini alına siper etmek ve muntazır olmak ve dikkatle bakmak ve zulüm ve çevrelemek.			
1661	istiş'ār	اِسْتِشْعَارٌ	Ar.	∴	danışmak ve bir şey hakkında haber ve malumat istemek ve yavru anası karnında tüylenmek ve gömlek giymek			
1662	istişfāʿ	اِسْتِشْفَاعٌ	Ar.	•	Marazdan ve hastalıktan halasla şifâ-pezir olmak.			
1663	istişfāʿ	اِسْتِشْفَاعٌ	Ar.	•	Şefaât talep etmek.			
1664	istişfāf	اِسْتِشْفَافٌ	Ar.	•	Şeffaf olmak yani bir şeyin cam gibi arkasındaki şeylerin gözükmesine mâni olmaması.			
1665	istişmām	اِسْتِشْمَامٌ	Ar.	•	Koklamak ve koku hissetmek.			
1666	istişhād	اِسْتِشْهَادٌ	Ar.	•	Birinin şahitliğini istemek ve şehit olmak.			
1667	istişhār	اِسْتِشْهَارٌ	Ar.	•	Şöhret kazanmak.			
1668	istişhāb	اِسْتِشْحَابٌ	Ar.	∴	Berabere almak, kendine refik itti haz etmek ve peyda ve tedarik etmek ve temellük eylemek ve is. fıkhiyyeden olup ademi maznun olmayan bir emr-i muhakkakın bekasıyla hükmetmeye denilir.		Fıkıh	
1669	istişhāh	اِسْتِشْحَاحٌ	Ar.	•	Sahih addetmek ve sıhate say etmek.			
1670	istiş'āb	اِسْتِشْعَابٌ	Ar.	•	Güçlük çekmek ve güç addeylemek.			
1671	istişfāʿ	اِسْتِشْفَاءٌ	Ar.	*	Ma'âdini gışşından tefrik zımında kal etmek ve bir şeyin halis ve güzidesini ahz u intihāb etmek ve bir şeyi halis addeylemek.			
1672	istişnāʿ	اِسْتِشْنَاعٌ	Ar.	*	is. fıkhiyyeden olup bir şeyi yapmak üzere ehl-i san'at ile akit mukavele etmeye itlak olunur		Fıkıh	
1673	istişlāh	اِسْتِشْلَاحٌ	Ar.	*	Bir şeyin iyiliğini istemek ve iyi görmek.			
1674	istişmāg	اِسْتِشْمَاحٌ	Ar.	*	Ağacı çizip zamk çıkarmak ve bedende maraz-ı cildî gibi yara çıkarmak.			
1675	istişvāb	اِسْتِشْوَابٌ	Ar.	•	Savāb ve doğru addetmek ve beğenmek ve tahsîn etmek.			
1676	istiżāʿet	اِسْتِزْأَعَةٌ	Ar.	*	Ziyalanmak ve ziya aramak.			
1677	istiżhāk	اِسْتِزْهَاحٌ	Ar.	•	İstihza etmek ve zevklenmek.			
1678	istiż'āf	اِسْتِزْأَافٌ	Ar.	•	Zayıf addetmek.			
1679	istiżlāl	اِسْتِزْأَلٌ	Ar.	•	Tarîk-i dalâlete ayartmaya say etmek.			
1680	istiżābet	اِسْتِزْأَبَةٌ	Ar.	•	Beğenmek, tahsîn etmek ve tayyib addetmek ve istincâ etmek ve kasık kıllarını tıraş eylemek.			
1681	istiżār	اِسْتِزْأَارٌ	Ar.	•	Yazmak, tastir etmek.			
1682	istiżāʿat	اِسْتِزْأَاعَةٌ	Ar.	•	Kudret, makderet ve güç yetmek ve takat getirmek.			
1683	istiżāfet	اِسْتِزْأَافَةٌ	Ar.	*	Tavaf ve ziyaret etmek.			
1684	istiżāle	اِسْتِزْأَالَةٌ	Ar.	*	Uzamak, yukarı doğru çekilip ve bir kimse üzerine fazl ve rif'at davasında bulunmak.			

1685	istiṭāle-i sīsā'iyye	اِسْتِطَالَةُ سَيْسَائِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sırt kemiği derununda bulunan murdar iliğe itlak olunur.			Tıp	
1686	istiṭbāb	اِسْتِطْبَابٌ	Ar.	*	Derdine ilaç aramak.				
1687	istiṭrāb	اِسْتِطْرَابٌ	Ar.	*	Meserret talep etmek.				
1688	istiṭrād	اِسْتِطْرَادٌ	Ar.	•	Bir fıkra içinde başka bir fıkra nakletmek.				
1689	istiṭrāf	اِسْتِطْرَافٌ	Ar.	•	Bir nesneyi yeniden ve sonradan edinmek.				
1690	istiṭ'ām	اِسْتِطْطَامٌ	Ar.	•	Yemek yemek ve taam istemek.				
1691	istiṭlā'c	اِسْتِطْلَاعٌ	Ar.	•	Haber ve ittila talebinde bulunmak.				
1692	istiṭlāḳ	اِسْتِطْلَاقٌ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup ishale uğrayıp yürek sürmek.			Tıp	
1693	istiṭzāl	اِسْتِطْزَالٌ	Ar.	•	Gölgeye oturmak ve himaye talep etmek.				
1694	istiṭzhār	اِسْتِطْظَاهِرٌ	Ar.	∴	Yardım ve zahır talep etmek ve ezberlemek ve aşikâr etmek.				
1695	isti'āde	اِسْتِيعَادَةٌ	Ar.	•	Ādet edinmek ve huy kesbetmek.				
1696	isti'āze	اِسْتِيعَاذَةٌ	Ar.	•	e'ūzu billāhi mine's-şeytāni'r-recim diyerek hayrū'l-hâfizîn olan Allahutaala'dan hıfız ve sıyanet istemek.				
1697	isti'āre	اِسْتِيعَارَةٌ	Ar.	•	Ariyet istemek ve müşterekleri bulunan bir keyfiyete mebni iki isimden birini diğere bedelen, kelimada kullanmaktan hasıl olan mecaz.				
1698	isti'āzat	اِسْتِيعَاذَةٌ	Ar.	•	İvaz ve bedel istemek.				
1699	isti'ānet	اِسْتِيعَانَةٌ	Ar.	•	Yardım ve iane istemek.				
1700	isti'bād	اِسْتِيعْبَادٌ	Ar.	•	Memluk ve köle edinmek ve köle almak.				
1701	isti'bār	اِسْتِيعْبَارٌ	Ar.	•	Rüya tabir ettirmek ve ibret almak.				
1702	isti'tāb	اِسْتِيعْتَابٌ	Ar.	•	Kendinden razı ve hoşnut eylemek.				
1703	isti'cāb	اِسْتِيعْجَابٌ	Ar.	•	Taaccup etmek ve hud'a ile meftun eylemek.				
1704	isti'cāl	اِسْتِيعْجَالٌ	Ar.	•	Tacil etmek ve acele olmasını istemek.				
1705	isti'dā'	اِسْتِيعْدَاءٌ	Ar.	•	İstiane ve istimdat etmek ve medet istemek.				
1706	isti'dād	اِسْتِيعْدَادٌ	Ar.	•	Hazır ve amade olmak ve meyl-i münâsebet ve zekâ ve feraset.				
1707	isti'zār	اِسْتِيعْذَارٌ	Ar.	•	Özür beyan ederek af istemek.				
1708	isti'rāb	اِسْتِيعْرَابٌ	Ar.	*	Sahih Arap olmayıp sonradan Araba dâhil olmak.				
1709	isti'rāḳ	اِسْتِيعْرَاقٌ	Ar.	*	Terlemek için tedâbir-i lâzime ittihaziyla tere yatmak.				
1710	isti'sāb	اِسْتِيعْسَابٌ	Ar.	*	İğrenmek.				
1711	isti'sār	اِسْتِيعْسَارٌ	Ar.	*	Güçleşmek ve kesb-i usret eylesmesini arzu etmek.				
1712	isti'sā'	اِسْتِيعْسَاءٌ	Ar.	•	Ateş ve meşale ziyasıyla yol yürümek.				
1713	isti'sā'	اِسْتِيعْطَاءٌ	Ar.	•	İsyan ve zorbalık etmek.				
1714	isti'sām	اِسْتِيعْطَامٌ	Ar.	•	Günah ve ma'âsîden pak olmak.				

1715	isti'tā°	اِسْتِطَاءٌ	Ar.	•	Atiyye istemek.			
1716	isti'tāf	اِسْتِطَافٌ	Ar.	•	Mihr ve şefkat, niyaz ve talep eylemek.			
1717	isti'zām	اِسْتِغْطَامٌ	Ar.	•	Kibir ve ta'azzum etmek ve büyük görmek ve büyük tutmak.			
1718	isti'fā°	اِسْتِغْفَاءٌ	Ar.	•	Azlini istemek ve kendinin memuriyetten affını dilemek.			
1719	isti'fāf	اِسْتِغْفَافٌ	Ar.	•	Günah ve ma'âsîden sakınmak.			
1720	isti'kâb	اِسْتِغْفَابٌ	Ar.	*	Bir kimsenin ma'âyibini araştırmak.			
1721	isti'kâf	اِسْتِغْكَافٌ	Ar.	•	Sığınp iltica etmek.			
1722	isti'kād	اِسْتِغْكَادٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1723	isti'lā°	اِسْتِغْلَاءٌ	Ar.	•	Yükselmek ve yukarı çıkmak, terfi etmek.			
1724	isti'lāc	اِسْتِغْلَاجٌ	Ar.	•	İlaç ve deva talep etmek.			
1725	isti'lāḳ	اِسْتِغْلَاقٌ	Ar.	•	Bir şeyi alakadar ve müteallik ve menût kılmak.			
1726	isti'lām	اِسْتِغْلَامٌ	Ar.	•	Malumat ve haber talep etmek.			
1727	isti'lān	اِسْتِغْلَانٌ	Ar.	•	İlan edilmesini istemek.			
1728	isti'mār	اِسْتِغْمَارٌ	Ar.	•	Mamur ve âbâdân kılmak.			
1729	isti'hdām	اِسْتِغْتِذَامٌ	Ar.	•	Kullanmak ve hizmete koşmak.			
1730	isti'mām	اِسْتِغْتِمَامٌ	Ar.	*	İmâme yani sarık sarmak.			
1731	isti'nād	اِسْتِغْتِذَاءٌ	Ar.	∴	İnat ve taannüt etmek ve alenen zina eylemek.			
1732	isti'hād	اِسْتِغْتِهَاذٌ	Ar.	*	Deruhte olunan şeyin muhafaza ve rüyeti zımında şürûtuna riayete dair vesika yazmak.			
1733	istiğāşe	اِسْتِغْتِهَاشَةٌ	Ar.	•	İmdat ve medet ve yardım talep etmek.			
1734	istiğrāb	اِسْتِغْتِرَابٌ	Ar.	•	Şaşmak, taaccüp eylemek.			
1735	istiğrār	اِسْتِغْتِرَارٌ	Ar.	*	Aldanmak.			
1736	istiğrāk	اِسْتِغْتِرَاقٌ	Ar.	•	Serapa kapılmak ve bi't-ta'acüb bayılmak derecesinde gülmek ve dalıp zihni bütün bütün meşgul olmak.			
1737	istiğšā°	اِسْتِغْتِشَاءٌ	Ar.	*	Örtünüp bürünmek.			
1738	istiğšāş	اِسْتِغْتِشَاشٌ	Ar.	*	Nush eden kimseyi düşman veya hıyânet sanmak.			
1739	istiğfār	اِسْتِغْتِفَارٌ	Ar.	•	Mağfîret istemek ve bu maksada mebni estağfurullah kelamını zikretmek.			
1740	istiğlāb	اِسْتِغْتِلَابٌ	Ar.	•	Neşvünema bularak kemale erişmek.			
1741	istiğlāk	اِسْتِغْتِلَاقٌ	Ar.	•	Vech-i kat'î üzere pazar etmek ve kelamda hasreylemek.			
1742	istiğlāl	اِسْتِغْتِلَالٌ	Ar.	∴	Gallelendirmek, faydalandırmak ve kira ve faiz işlettirmek ve mahsul almak.			
1743	istiğnā°	اِسْتِغْتِنَاءٌ	Ar.	•	Zenginlik istemek ve adem-i ihtiyâc ve muhtaç olmayıp servetli olmak ve azamet ve tekebbür ve naz etmek ve nazlanmak.			
1744	istiğnām	اِسْتِغْتِنَامٌ	Ar.	•	yağma ve ganimet araştırmak			

1745	istifāde	اِسْتِيفَادَةٌ	Ar.	•	Fayda tahsiline say eylemek ve anlayıp öğrenmek ve kazanmak ve tahsil eylemek.			
1746	istifāza	اِسْتِيفَاذَةٌ	Ar.	•	Yayılmak ve taşmak ve şüyü bulmak.			
1747	istifāka	اِسْتِيفَاكَةٌ	Ar.	•	Keyifsizlikten sıhhat bulmak ve şarap sarhoşluğunda ayılmak.			
1748	istiftā°	اِسْتِيفْتَاءٌ	Ar.	•	cârib-i müftiden fetva talep etmek			
1749	istiftāh	اِسْتِيفْتَاخٌ	Ar.	∴	Açmaya veya fetih ve teshire çalışmak ve beyne'l-esnâf ilk defa etmiş oldukları ahzûitaya denilir.			
1750	istifhāl	اِسْتِيفْحَالٌ	Ar.	*	Kendi haremine erkek komak yani kızılbaşlık eylemek.			
1751	istifrād	اِسْتِيفْرَادٌ	Ar.	•	Teferrüt eylemek ve yalnızca olmak ve bir şeyi takımından ayırmak.			
1752	istifrār	اِسْتِيفْرَارٌ	Ar.	•	Firar etmek, gizli savuşmak.			
1753	istifrā°	اِسْتِيفْرَاغٌ	Ar.	•	Başlamak, bed' etmek.			
1754	istifrāğ	اِسْتِيفْرَاغٌ	Ar.	∴	Kusmak kay etmek ve maktûrunu sarf etmek.			
1755	istifsād	اِسْتِيفْسَادٌ	Ar.	•	Fesada say etmek.			
1756	istifsār	اِسْتِيفْسَارٌ	Ar.	•	Sormak, aramak ve ifade talep etmek.			
1757	istifzāl	اِسْتِيفْضَالٌ	Ar.	*	Arttırmak.			
1758	istiflāh	اِسْتِيفْلَاهٌ	Ar.	•	Fevz ve felah ve zafer bulmak.			
1759	istifnān	اِسْتِيفْنَانٌ	Ar.	•	Cins cins ayırmak.			
1760	istifhām	اِسْتِيفْهَامٌ	Ar.	•	Sual ederek anlamak arzusunda bulunmak.			
1761	istikā°	اِسْتِيفَاءَةٌ	Ar.	•	İçecek su almak veyahut su istemek.			
1762	istikāte	اِسْتِيفَاءَةٌ	Ar.	•	Kuvvet ve gıda istemek.			
1763	istikāl	اِسْتِيفْتَالٌ	Ar.	•	Katil olan kimsenin kisasını istemek ve itaat ve inkıyat talep etmek.			
1764	istikāmet	اِسْتِيفَاءَةٌ	Ar.	•	Doğruluk ve müstakimlik etmek.			
1765	istikbāh	اِسْتِيفْبَاهٌ	Ar.	•	Kabih ve çirkin ve fena görmek ve nâ-pesendide addetmek.			
1766	istikbāl	اِسْتِيفْبَالٌ	Ar.	•	Gidip karşılamak ve gelecek zaman ve vakit.			
1767	istikāl	اِسْتِيفْتَالٌ	Ar.	•	Katilden korkmayıp fart-ı şecâ'atinden kendini helake ilkâ etmek.			
1768	istikdār	اِسْتِيفْتِدَارٌ	Ar.	•	Kendiye hayırlı şeyin nasip ve mukadder olmasını Allah'tan istemek.			
1769	istikdām	اِسْتِيفْتِدَامٌ	Ar.	•	Takaddüm etmek, öne geçmek ve ikdam ve gayret ve şecaati çok olmak.			
1770	istikrā°	اِسْتِيفْرَاءَةٌ	Ar.	•	Bir cinsin ekser efradında müşahede olunan keyfiyeti tamim edip cins-i mezbûre umûmen isnat ve ispat etmek			
1771	istikrār	اِسْتِيفْرَارٌ	Ar.	•	Karar ve sebat üzere olmak ve sabit ve sakin olmak.			
1772	istikrāz	اِسْتِيفْرَاضٌ	Ar.	•	Ödünç şey almak, borç eylemek.			
1773	istiksām	اِسْتِيفْسَامٌ	Ar.	•	Hisse istemek ve yemin ve kasek teklif eylemek ve bölüşmek.			

1774	istikṣāʿ	اِسْتِخْصَاءٌ	Ar.	∴	Haber almak için gayetle say etmek ve is. tıbbiyeden olup bir yara veya bir cevî derununda cism-i ecebî olarak mevcut olduğu zannolunan şeyi âlât vasıtasıyla araştırmak ve bir şeyin nihayetine varmak.		Tıp	
1775	istikṣāṣ	اِسْتِخْصَاصٌ	Ar.	•	Kıyas talep etmek yani katilin öldürülmesini istemek.			
1776	istikzāʿ	اِسْتِخْضَاءٌ	Ar.	•	Kendi işine diğerin hükmünü istemek ve bir kimse, kadı nasıp ve tayin olunmak.			
1777	istikṭāb-ı ziyā	اِسْتِخْطَابِ ضِيَا	Ar.	*	Kürre-i musanna'a üzerindeki çizgilerin kutbunda bir noktaya irtibat eylediği misilli şu'â'ât-ı ziyâ'iyenin elvân-ı seb'aya ayrılmasıyla beraber inikâs ve inkisarında kavsi bir hâl kesbederek bir noktada cem olması manasına is. hikmet-i tabî'iyvedendir.		Hikmet-i tabî'iyeye	
1778	istikṭār	اِسْتِخْطَارٌ	Ar.	∴	Damla damla akıtmaya say etmek ve imbikten çekmek.			
1779	istikfāl	اِسْتِخْفَالٌ	Ar.	•	Hasis ve bahîl ve mümsik olmak.			
1780	istiklāl	اِسْتِخْلَالٌ	Ar.	•	Tabi olmayıp başlı başına olmak.			
1781	istiklāliyyet	اِسْتِخْلَالِيَّةٌ	Ar.	•	Başlı başına olmaklık.			
1782	istikvās	اِسْتِخْوَاسٌ	Ar.	•	Yay gibi eğili, iki kat olmak.			
1783	istikyāʿ	اِسْتِخْيَاءٌ	Ar.	•	İstifra ve kay etmek, kusmak.			
1784	istikānet	اِسْتِكَانَةٌ	Ar.	•	Huzû' ve tevazu ve tazarru etmek.			
1785	istikṭāb	اِسْتِخْطَابٌ	Ar.	∴	Birinden bir kitap veya bir yazı yazmasını talep etmek ve is. nizâmiyyeden olup dâyin yedindeki senedini müddeialeh huzûr-ı mahkemede inkâr eyledikte berây-ı tatbik ona yazı yazdırmaya denilir.			
1786	istikbār	اِسْتِكْبَارٌ	Ar.	*	Büyükmek, kendini ulu bilmek, ululanmak.			
1787	istikṭām	اِسْتِخْطَامٌ	Ar.	•	Sırrı ihfâya ve ketme say etmek.			
1788	istikṣār	اِسْتِخْصَارٌ	Ar.	•	Çoğalmak ve teksire say etmek.			
1789	istikrāʿ	اِسْتِكْرَاءٌ	Ar.	•	Kiraya vermek ve kira ile tutmak.			
1790	istikrām	اِسْتِكْرَامٌ	Ar.	•	Kerem talep etmek ve kerim ve mükrim addetmek.			
1791	istikrāh	اِسْتِكْرَاهٌ	Ar.	∴	Bir şeyi kerih görmek ve tiksirmek ve bir şeyi cebir ve ikrah ile işlemek.			
1792	istikṣāb	اِسْتِخْصَابٌ	Ar.	•	Kazanmak, kesbetmek.			
1793	istikṣāf	اِسْتِخْصَافٌ	Ar.	∴	Keşif ve izhar istemek ve meçhul fakat etrafı malum olan bir mahalli ihbar hususunda faraziyyâta tabi olmak manasına coğrafiyyûn istulâhâtındandır.		Coğrafya	
1794	istikfāʿ	اِسْتِخْفَاءٌ	Ar.	•	Kanaat etmek ve kâfi addetmek.			
1795	istikfāf	اِسْتِخْفَافٌ	Ar.	•	Dilenci gibi elini uzatmak.			
1796	istiklāʿ	اِسْتِخْلَاءٌ	Ar.	•	Alıkoyup tevkif etmek ve veresiye almak.			
1797	istikmāl	اِسْتِخْمَالٌ	Ar.	•	Tam ve kâmil olmak kaydında bulunmak ve tamamlamak.			
1798	istiknān	اِسْتِكْنَانٌ	Ar.	•	Gizlenip saklanmak.			
1799	istiklāb	اِسْتِخْلَابٌ	Ar.	•	Selbetmek, kapıp almak.			
1800	istiklāl	اِسْتِخْلَالٌ	Ar.	•	Sıyırıp çıkarmak, sell etmek.			

1801	istilām	إستيلام	Ar.	∴	Hacer-i Esved'i veya diğer mübarek nesneyi veya onlara el sürerek badehu elini öpmek ve musâlaha etmek ve lev'm ve itabı mucip harekette bulunmak ve alçak kabileve karışmak; isti'lâm, keza.			
1802	istilâne	إستيلانه	Ar.	•	Mülayim görmek ve mülayim bulmak.			
1803	istilhāk	إستيلحاق	Ar.	∴	İlhaka say etmek ve falan benim oğlumdur diye iddia eylemek.			
1804	istilzāz	إستيلذاز	Ar.	•	hoş bulmak, leziz addetmek ve lezzetini duymak			
1805	istilzām	إستيلزام	Ar.	•	Lazım addetmek ve sahâbet.			
1806	istil'âb	إستيلعاب	Ar.	*	Oynaşmak.			
1807	istilkhā°	إستيلخاء	Ar.	*	Arkası üstüne yatmak.			
1808	istimā°	إستيماء	Ar.	•	Birinin ziyaretine kasıt ve teveccüh etmek ve bir kimseden hayır nişanesi teferrüs eylemek.			
1809	istimāha	إستيماحه	Ar.	*	Atiyye istemek ve şefaata rica eylemek.			
1810	istimāze	إستيمازه	Ar.	•	Ayrılmak ve alarga olmak ve imtiyaz ve intihap birle tefrik etmek.			
1811	istimā°c	إستيماع	Ar.	•	Dinlemek, kulak vermek, işitmek.			
1812	istimālet	إستيمالة	Ar.	∴	Eğilmek ve kendine meylettirmek ve kendine doğru çekmek ve cezbetmek ve çok mal sahibi olmak.			
1813	istimtā°	إستيمتاع	Ar.	•	Temettü etmek, fayda görmek, faydalanmak.			
1814	istimdād	إستيمداد	Ar.	•	İmdat ve yardım ve muavenet talep etmek.			
1815	istimrār	إستيمراز	Ar.	∴	Kavi ve muhkem ve daim ve baki olmak ve uzun uzadıya çekilip gitmek.			
1816	istimzāc	إستيمزاج	Ar.	•	Birinin mizacını anlamaya say etmek ve imtizaç eylemek.			
1817	istimsāk	إستيمساک	Ar.	∴	Yapışmak ve perhizkârlık, bir kimsenin nefsinin zapt eylemek.			
1818	istimşār	إستيمشاز	Ar.	∴	Musır olmasını istemek.			
1819	istimtār	إستيمطار	Ar.	•	Yağmur için dua ve niyaz etmek.			
1820	istimlā°	إستيملاء	Ar.	•	Birine bir şey yazdırıp imlasına bakmak.			
1821	istimlāh	إستيملاخ	Ar.	*	Güzel addetmek ve bir şey tozlu hiss olunmak.			
1822	istimlāk	إستيملاك	Ar.	*	Mülk satın almak ve akar ve mülk sahibi olmak.			
1823	istimlāl	إستيملال	Ar.	•	Usanmak ve canı sıkılmak.			
1824	istimnā°	إستيمناء	Ar.	•	Kendinden meni ihracına say etmek.			
1825	istimnā-i bi'l-yed	إستيمناء باليد	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup abazaya varmak denilen fi'l-i kabîhe itlak olunur.			Tip
1826	istimhā°	إستيمهآ	Ar.	*	Düşmanın, tabur ve ordusunu bozmak.			
1827	istimhāl	إستيمهال	Ar.	•	Mühlet ve meydan istemek.			
1828	istināha	إستيناحه	Ar.	*	Ağlamak, feryat ve figan etmek ve bağırarak.			
1829	istinād	إستيناد	Ar.	•	Sevinip dayanmak.			
1830	istināre	إستيناره	Ar.	•	Rüşen ve ziyadar olmak ve ziya veyahut ateş istemek.			

1831	istināme	إِسْتِنَامَةٌ	Ar.	•	Yalandan uyur gibi bulunmak ve bir adama alışıp onunla karar ve ârâmiş bulmak.			
1832	istinān	إِسْتِنَانٌ	Ar.	*	Misvaklanmak ve dişlerini temizlemek.			
1833	istinbāʿ	إِسْتِنبَاءٌ	Ar.	•	Sormak ve haber talep etmek.			
1834	āsten	آسْتِنٌ	Far.	•	Esvap kolu, cāme yeni.			
1835	istinbāṭ	إِسْتِنبَاطٌ	Ar.	∴	Hafi olan şeyi izhar eylemek ve müçtehit ve ya fakih içtihat ile maʿânî ve ahkâm-ı hafiyye çıkarmak.			
1836	istināb	إِسْتِنَابٌ	Ar.	*	Niyabet talep etmek.			
1837	istintāc	إِسْتِنْتِاجٌ	Ar.	•	Netice çıkarmak ve encamını anlayıp bulmak.			
1838	istinşār	إِسْتِنْشَارٌ	Ar.	•	Tathîr için burna su çekip geri püskürmek.			
1839	istincāʿ	إِسْتِنْجَاءٌ	Ar.	∴	Kazâ-yı hâcetten sonra su ile mevki'-i tahâreti temizlemek ve bir adamdan maksudunu istihsal etmek.			
1840	istincāḥ	إِسْتِنْجَاحٌ	Ar.	•	Hacetin reva eylesini birinden talep etmek.			
1841	istincād	إِسْتِنْجَادٌ	Ar.	•	Muavenet talep etmek.			
1842	istincās	إِسْتِنْجَاسٌ	Ar.	•	Bulaşmak ve bulaştırmak.			
1843	istinḥās	إِسْتِنْحَاسٌ	Ar.	•	Bir kelam veya bir haberi teftiş ve tefahhus ve tetkik ve tahkik etmek.			
1844	istinzāl	إِسْتِنْزَالٌ	Ar.	•	İndirmek ve tenzil etmek.			
1845	istinsāb	إِسْتِنْسَابٌ	Ar.	•	Nispet ve taalluku zikir veya sual etmek.			
1846	istinsāḥ	إِسْتِنْسَاحٌ	Ar.	•	Nüsha edinmek ve aynını yazıp almak ve nesh ve iptalini talep etmek.			
1847	istinşād	إِسْتِنْشَادٌ	Ar.	•	Şiir okumasını bir kimseden talep etmek.			
1848	istinşāk	إِسْتِنْشَاقٌ	Ar.	•	Tathîr için burna su çekmek ve şiddetli koklamak.			
1849	istinşār	إِسْتِنْشَارٌ	Ar.	∴	Yardım istemek ve sual eylemek.			
1850	istinşāḥ	إِسْتِنْشَاحٌ	Ar.	•	Nasihat talep etmek.			
1851	istinşāf	إِسْتِنْشَافٌ	Ar.	•	İbralaşmak, haklaşmak.			
1852	istinzāḥ	إِسْتِنْشَاحٌ	Ar.	•	Abdest aldıktan sonra avret yerine biraz su sürmek.			
1853	istinṭāk	إِسْتِنْطَاقٌ	Ar.	∴	Sormak, sual etmek ve is. nizâmiyyeden olup maznûnun aleyhten irtikâp olunan cürme dair söz almak.			Nizamiye
1854	istinṭāk-nāme	إِسْتِنْطَاقِنَامَةٌ	Ar.	*	Maznûnun aleyhin irtikâp olunan cürme dair ifadesini havi olup müstantik tarafından tutulan varaka manasına is. nizâmiyyededir.			Nizamiye
1855	istinẓār	إِسْتِنْظَارٌ	Ar.	•	Mühlet istemek.			
1856	istinfār	إِسْتِنْفَارٌ	Ar.	•	Ürküp kaçmak ve ürkütüp kaçırmak, nefret ve ikrah etmek.			
1857	istinfāz	إِسْتِنْفَازٌ	Ar.	•	Kurtarmak, halas eylemek.			
1858	istinḳāz	إِسْتِنْكَازٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
1859	istinḳāş	إِسْتِنْكَاشٌ	Ar.	•	Nakşetmek ve nakşedilmesini talep eylemek.			
1860	istinḳāş	إِسْتِنْكَاشٌ	Ar.	•	Pahasını aşağılatmaya say etmek.			

1861	istinkā°	إِسْتِنْكَأَ	Ar.	*	Kaynar su ile haşlamak.			
1862	istinkāh	إِسْتِنْكَأَ	Ar.	•	Fehim ve idrak etmek ve anlamak.			
1863	istinkāḥ	إِسْتِنْكَأَ	Ar.	•	Nikāh ile almak ve kendiye bir kadını ehil etmek.			
1864	istinkār	إِسْتِنْكَأَ	Ar.	•	İnkār etmek ve bilmemezlik göstermek ve bilmediği şeyi sormak.			
1865	istinkāf	إِسْتِنْكَأَ	Ar.	∴	Kibir ve ta'azzum ve istikbār etmek ve arlanmak ve i'râz edip yüz döndürmek ve vazgeçmek.			
1866	istinkāh	إِسْتِنْكَأَ	Ar.	•	Tetkik veecessüs etmek ve ağız koklamak.			
1867	istinhāc	إِسْتِنْهَاجَ	Ar.	•	Birinin mesleğine uyup ona süluk etmek.			
1868	istinhār	إِسْتِنْهَاجَ	Ar.	*	Ayırmak ve aka aka yeri yataklandırmak.			
1869	istinhāz	إِسْتِنْهَاضَ	Ar.	•	Bir husus için depretilip kaldırmak.			
1870	istivā°	إِسْتَوَاةَ	Ar.	•	Müsavat, temâsül ve itidal, istikamet ve karar, sübut, kemal, hatt-ı istivâ : kürre-i arz üzerinde mefrûz bir hatt-ı müstedir olup kutupları dahi kutbeyn-i arz olarak mezkûr iki kutuptan buudu müsavî olduğundan kürre-i arzı beyne'l-kutbeyn tansif eder bir da'ire-i uzmâdır ki arz-ı belde dahi hatt-ı mezbûrdan bed' ile iki kutba doğru tadat olunur.			
1871	üstüvār	أَسْتَوَا	Far.	•	Muhkem, metîn, mutemet ve emin olan.			
1872	istihāl	إِسْتِهَالَ	Ar.	•	İshal olup iç sürmek.			
1873	istihām	إِسْتِهَامَ	Ar.	•	Ok vasıtasıyla tefeül etmek.			
1874	istihāte	إِسْتِهَاتَه	Ar.	•	Hor ve hakir addetmek.			
1875	istihcān	إِسْتِهْجَانُ	Ar.	•	Kabih ve nâ-sezâ görmek.			
1876	istihdā°	إِسْتِهْدَاءَ	Ar.	•	Hidayet ve irşat talep etmek.			
1877	istihdāf	إِسْتِهْدَافَ	Ar.	*	Hedef gibi karşıda dikilip durmak ve yükselip kalkmak.			
1878	istihzā°	إِسْتِهْزَاءَ	Ar.	•	Zevklenip maskaraya almak.			
1879	istihlāk	إِسْتِهْلَاكُ	Ar.	∴	Helak etmek ve bir mevcudu dağıtıp bitirmek ve sarf edip tüketmek.			
1880	istihlāl	إِسْتِهْلَالُ	Ar.	•	Yeni ay gözleyip görmek ve kılıç kınından sıyrılıp gözükme ve ibarede müradif ve mukaffa olan elfâzin irat olunması.			
1881	istihnā°	إِسْتِهْنَاءَ	Ar.	*	Yardım ve atiyeye istemek.			
1882	istihnā°	إِسْتِهْنَاءَ	Ar.	*	Cevaptan âciz ve fâtir ve münkesir olmak.			
1883	istihvā°	إِسْتِهْوَاءَ	Ar.	*	Hayran eylemek ve hevâ vü hevesine tabi olmak ve akıl dağılmak.			
1884	istiyā°	إِسْتِيَاءَ	Ar.	•	Sû-i harekette bulunmak ve halkın bed-mu'âmelesinden müteessir ve gam-nâk olmak.			
1885	istiyād	إِسْتِيَادَ	Ar.	*	Bir kavmin şürefâsını esir etmek ve kavmin büyüğünden kız almak.			
1886	istiyār	إِسْتِيَارَ	Ar.	*	Bir kimsenin sîretiyle ahlaklanmak.			
1887	istiyās	إِسْتِيَاسَ	Ar.	•	Yeis ve nevmîdiye giriftar olmak.			
1888	istiyāḥ	إِسْتِيَاقَ	Ar.	•	Sürmek, sevk etmek.			

1889	istiyāk	اِسْتِيَاكٌ	Ar.	•	Misvak kullanmak.			
1890	istiyām	اِسْتِيَاَمٌ	Ar.	*	Metain pahasını yukarı çıkarmak ve bir şeyin pahasını sormak.			
1891	istübā°	اِسْتِيْبَاءٌ	Ar.	*	Bir yeri vebalı ve fena ve havalı bulmak.			
1892	istübāl	اِسْتِيْبَالٌ	Ar.	•	Vahametinden naşi havayı mizacına muvafik bulmak.			
1893	istüşār	اِسْتِيْشَارٌ	Ar.	•	Bir şeyi kendi nefesine hasır ve tahsis ile o şeyde yalnız ve münferit olmak.			
1894	istüşāḳ	اِسْتِيْشَاقٌ	Ar.	•	Birinden itimat olacak kefil ve senet almak.			
1895	istīcāb	اِسْتِيْجَابٌ	Ar.	∴	Vacip ve hak addetmek ve istihkak.			
1896	istīc	اِسْتِيْجٌ	Ar.	*	Masura denilen şey.			
1897	istīcār	اِسْتِيْجَارٌ	Ar.	•	Ücretle bir şeyin menfaatine nail ve malik olmak manasına is. fikiyyedendir ve kira ile tutmak.			Fıkıh
1898	istī'cār	اِسْتِيْجَارٌ	Ar.	•	Mühlet talep etmek.			
1899	istīcāz	اِسْتِيْجَازٌ	Ar.	*	Yastığa eğreti dayanmak.			
1900	istīdā°	اِسْتِيْدَاعٌ	Ar.	•	Bir malı emanet ve vedia olarak yanında alıkomak.			
1901	istīzān	اِسْتِيْزَانٌ	Ar.	•	Bir husus hakkında izin ve ruhsat istemek.			
1902	istīrād	اِسْتِيْرَادٌ	Ar.	•	Mevride ihzar ve isal eylemek.			
1903	istīsāḥ	اِسْتِيْسَاخٌ	Ar.	*	Kirlenip paslanmak.			
1904	istīsār	اِسْتِيْسَارٌ	Ar.	•	Kolaylanmak ve müheyya ve hazır ve amade kılmak.			
1905	istīsā°	اِسْتِيْسَاعٌ	Ar.	•	İttisā' ve vüsāt bulmak, bollamak.			
1906	istīšād	اِسْتِيْشَادٌ	Ar.	*	Ağıl edinmek.			
1907	istīšāl	اِسْتِيْشَالٌ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup bedenden kat ve ihracı murat olunan bir kıtayı yerinden ve kökünden koparmak manasındadır.			Tıp
1908	istīzāḥ	اِسْتِيْزَاخٌ	Ar.	•	Müphem bir şey hakkında şerh ve beyan ve izahat istemek.			
1909	istīzā°	اِسْتِيْزَاعٌ	Ar.	•	Pahasını eksiltmeye say etmek ve noksan paha ile istemek.			
1910	istīṭān	اِسْتِيْطَانٌ	Ar.	•	Bir mahalli vatan ittihaz etmek ve orada tavattun etmek.			
1911	istī'āb	اِسْتِيْعَابٌ	Ar.	•	Kapılmak, tutunmak ve zapt eylemek.			
1912	istīfā°	اِسْتِيْفَاءٌ	Ar.	•	Medyundan hakkını tamamen almak ve kabz-ı rüh eylemek.			
1913	istīfād	اِسْتِيْفَادٌ	Ar.	*	Bir şey pek yakın gelip çatmak.			
1914	istīfāḳ	اِسْتِيْفَاقٌ	Ar.	•	Tevfik ve hidayet niyaz eylemek .			
1915	istīḳād	اِسْتِيْكَادٌ	Ar.	•	Tutuşup yanmak ve ateşi alevlendirmek.			
1916	istīḳāz	اِسْتِيْكَازٌ	Ar.	•	Uykudan uyanmak.			
1917	istīḳā°	اِسْتِيْكَاعٌ	Ar.	*	Bir şeyin gelişinden, vehim ve endişeye giriftar eylemek.			
1918	istīḳāf	اِسْتِيْكَافٌ	Ar.	*	Bir adamın vukufunu arzu etmek.			

1919	istūqān	إِسْتِيقَانٌ	Ar.	*	Bir şeyi layıkıyla bilmek.			
1920	istīlā°	إِسْتِيلَاءٌ	Ar.	∴	Meydanın nihayetine balığ olmak ve müstevli olmak ve zor ve kahr ile bir mahalli zapt etmek ve yed-i kakra geçirmek.			
1921	istīlād	إِسْتِيلَادٌ	Ar.	•	Cariyeden olan çocuğu sair velet hukukuna kabul etmek.			
1922	istīmān	إِسْتِيمَانٌ	Ar.	•	Emān istemek ve emin kılmak ve himaye talep etmek ve dā'ire-i emn ü emāna dāhil olmak.			
1923	āstīn	آسْتِين	Far.	•	Esvap yeni, cāme kolu.			
1924	istīnās	إِسْتِينَاسٌ	Ar.	•	Vahşiliği zail, alışıık ve ünsiyetli olmak ve bir şey ile ünsiyet etmek.			
1925	istīnāf	إِسْتِينَافٌ	Ar.	∴	Yeniden bed' etmek ve ı. nizāmiyyeden olup bidayet mahkemesinin verdiği hükmü beğenmeyerek onun mafevkindeki mahkemede tekrar rü'yet-i maslahat ile bidayet hükmünün feshini talep etmek manasındadır.			Nizamiye
1926	istīnāfen	إِسْتِينَافًا	Ar.	*	Is. nizāmiyyeden olup derece-i ahîrede olarak manasını mutazammındır.			Nizamiye
1927	istīhāb	إِسْتِيهَابٌ	Ar.	•	Bir şeyin hibe veya hediye olunmasını talep etmek.			
1928	istīhāl	إِسْتِيهَالٌ	Ar.	•	Müstahak ve müstevcip olmak.			
1929	iscād	إِسْحَادٌ	Ar.	•	Başını aşağı eğdirmek ve secde etmek.			
1930	iscāf	إِسْحَافٌ	Ar.	*	Perdeyi salıvererek karanlık etmek.			
1931	escā°	أَسْحَافٌ	Ar.	•	Seciler, mukaffa kelimeler.			
1932	iscāl	إِسْحَالٌ	Ar.	∴	Terk ve teseyyüp ve ferāmüş etmek ve çok hayır sahibi olmak.			
1933	ishār	إِسْحَازٌ	Ar.	*	Seher vaktinde gezinmek.			
1934	eshār	أَسْحَازٌ	Ar.	•	Seherler, sabahlar.			
1935	ishīl	إِسْحِيلٌ	Ar.	*	Misvak ağacı.			
1936	eshīye	أَسْحِيَّةٌ	Ar.	•	Sihālar, mektup bağladıkları tirşeler.			
1937	ishāṭ	إِسْحَاطٌ	Ar.	•	Gücendirip darılmak, iğzāb etmek.			
1938	ishāl	إِسْحَالٌ	Ar.	*	Tehir eylemek, geri bırakmak.			
1939	ishān	إِسْحَانٌ	Ar.	•	Kızdırmak, ısıtmak, sıcak eylemek.			
1940	ishān-ı °ayn	إِسْحَانِ عَيْنٍ	Ar.	•	Ağlatmak, göz kızartmak.			
1941	eshā	أَسْحَى	Ar.	•	Ziyade sahî ve eli açık olan.			
1942	eshiyā°	أَسْحِيَاءٌ	Ar.	•	Sahîler, cömertler, eli açık olanlar.			
1943	esed	أَسَدٌ	Ar.	•	Arslan, şîr ve gazanfer denilen hayvan ve burûc-ı isnâ aşerden Seretan ile Sünbüle beyninde vaki beşinci burç olup hareket-i seneviyyesi itibariyle şemsin mezkûr burca duhulü temmuzun dokuzunda vaki olur.			
1944	isdā°	إِسْدَاءٌ	Ar.	*	Miyāne-i nâsi ıslah eylemek ve ihsan etmek.			
1945	esdād	أَسْدَادٌ	Ar.	*	Seddin cemi.		cem	
1946	isdād	إِسْدَادٌ	Ar.	•	Dođruyu istemek ve rast ve savāba dūş olmak.			

1947	esdāl	أَسْدَالٌ	Ar.	•	Sidller, perdeler ve inciden yapılan gerdanlıklar.			
1948	isdāl	إِسْدَالٌ	Ar.	•	Bir şeyi perde misilli aşağı indirip sarkıtmak.			
1949	esidde	أَسِيدَةٌ	Ar.	•	Ayıplar, nakisalar, kusurlar.			
1950	eser	أَسْرٌ	Ar.	•	Muhkem bağlamak, takviye vermek ve esir etmek.			
1951	üsr	أُسْرٌ	Ar.	•	Bol tutulmak ve tespîh ağacı.			
1952	isrā°	إِسْرَاءٌ	Ar.	•	Yürütmek, göndermek, irsal etmek ve tesyîr eylemek.			
1953	üserā	أُسْرَاءٌ	Ar.	•	Esirler, tutsaklar.			
1954	isrār	إِسْرَارٌ	Ar.	•	Ketm-i esrār eylemek ve hafî tutmak ve gizlemek.			
1955	isrā°	إِسْرَاعٌ	Ar.	•	Sûrat etmek ve çabuklandırmak.			
1956	isrāf	إِسْرَافٌ	Ar.	•	Lüzumsuz yere malını sarf ve istihlāk eylemek.			
1957	İsrāfîl	إِسْرَافِيلٌ	Ar.	*	Melâ'ike-i izâmdan nefh-i sûra memur bir meleik ismidir.			
1958	İsrā°îl	إِسْرَائِيلٌ	Ar.	*	Yakup aleyhi's-selâmın lakab-ı âlîsidir.			
1959	üsrüb	أُسْرُوبٌ	Ar.	•	Kurşun denilen maden, rasâs.			
1960	esirre	أَسِيرَةٌ	Ar.	•	Milletin belli başlı olanları.			
1961	esra°	أَسْرَاعٌ	Ar.	•	Ziyade seri ve çabuk olan.			
1962	esrā	أَسْرَى	Ar.	•	Esirler, tutsaklar.			
1963	esṭār	أَسْطَارٌ	Ar.	•	Satırlar, çiziler ve yazılar, sıralar.			
1964	iṣṭār	إِسْطَارٌ	Ar.	*	Yazmak, tahrir etmek.			
1965	iṣṭāre	إِسْطَارَةٌ	Ar.	•	Hikāye, fıkra, kıssa.			
1966	iṣṭābl	إِسْطَابِلٌ	Ar.	•	Ahır, hayvan tavlası.			
1967	uṣṭurlāb	أُسْطُرْلَابٌ	Ar.	•	Ezmine-i kadîmede şemsin ahz-ı irtifā'ı için kullanılmış bir nev âlet-i rasat.			
1968	üṣṭuvān	أُسْطُونٌ	Ar.	•	Yüksek boylu, yüce olan.			
1969	üṣṭuvāne	أُسْطُونَةٌ	Ar.	∴	Direk ve amut ve is. hendesiyyeden olup vaz'-ı aslîsine muvazi muvazi olarak bir dairenin hatt-ı müstakîm üzere hareketinden mütehadis cism-i üstüvânî.		Hendese	
1970	is°ā°	إِسْغَاءٌ	Ar.	∴	Bir adamın hacetini reva kılmak ve ehl-i kesb etmek.			
1971	is°ād	إِسْغَادٌ	Ar.	∴	Saadetli kılmak, mübarek eylemek ve ianet etmek.			
1972	es°ār	أَسْغَارٌ	Ar.	•	Si°rler, fey°ler, fiyat.			
1973	is°ār	إِسْغَارٌ	Ar.	*	Narh komak ve narh-ı mu°ayyen üzere rayiçe mal alıp satmak ve ateşi alevlendirmek.			
1974	is°aṭ	إِسْغَاطٌ	Ar.	*	Burna enfiye veya deva çekmek ve bir şeyi tarif ve talimde mübalağa ve im°ân eylemek.			
1975	is°āf	إِسْغَافٌ	Ar.	∴	Bir adamın işini bitirmek ve bir şey gelip çatmak ve bir şey kolayına gelmek ve vatanına gelip konmak.			
1976	es°ad	أَسْغَدٌ	Ar.	∴	Ziyade sa°îd ve saadetli olan ve uyuza mümasil bir illet.			

1977	es'ar	أَسْعَرُ	Ar.	*	Zayıf ve nahif adam ve narh veren.			
1978	esef	أَسَفٌ	Ar.	∴	Hüzün, keder, teessüf ve mahzun olmak ve darılmak.			
1979	üsefâ'	أُسْفَاءٌ	Ar.	•	Esif ve müteessif olanlar.			
1980	esfâr	أَسْفَارٌ	Ar.	•	Yükler, seferler, yola gidişler, büyük kitaplar.			
1981	isfâr	إِسْفَارٌ	Ar.	∴	Cenk ve cidal şiddet bulmak ve sabah yeri açılıp aydınlanmak.			
1982	isfâf	إِسْفَافٌ	Ar.	*	Yara üzerine ilaç ekmek ve dikkatle nazar etmek ve edna şey arkasına düşmek.			
1983	isfânâh	إِسْفَانَاخٌ	Ar.	*	İspanak dedikleri cüz'-i hâmizî ve uzun yapraklı sebze.			
1984	esfaḥ	أَسْفَحٌ	Ar.	*	Başın ön tarafı kel olan kimse.			
1985	esfel	أَسْفَلٌ	Ar.	•	Pek bayağı ve alçak olan şey ve ziyade aşağı olan.			
1986	esfelü'l-mebîz	أَسْفَلُ الْمَبِيزِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup kable't-telkih, çekirdeklerin aslı olan yumurtacıkları havi, mebiz denilen ve bir çiçekte meyveyi husule getiren kitadan ke's, tüveyç, uzv-ı tezkîr ve te'nîsten ibaret halakât-ı zehriyye irtikâzının aşağı olması hâline denilir.		Nebatat	
1987	isfenc	إِسْفَنْجٌ	Ar.	*	Sünger denilen malum, delikli delikli ve suyu emmeye kabiliyetli olan şey ki bir nev deniz hayvanının meskenidir.			
1988	üsfunḥ	أُسْفُنْطٌ	Ar.	*	Müselles dedikleri bir nev meşrubat, bu kelime mu'arrebdir.			
1989	isfehsâlâr	إِسْفَهْسَالَارٌ	Far.	•	Serasker, başbuğ.			
1990	isfîdâc	إِسْفِيدَاجٌ	Ar.	•	Üstübeç denilen malum beyaz ve ağır toprak, boya.			
1991	isḳâ'	إِسْقَاءٌ	Ar.	•	Sulamak, su vermek.			
1992	isḳâṭ	إِسْقَاطٌ	Ar.	•	Düşürmek ve düşük ve kelamda zelle ve hata etmek ve izmâr olunan sırrın istihracına say etmek ve iptal eylemek.			
1993	isḳâṭ-ı cenîn	إِسْقَاطُ جَنِينٍ	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup vaz'-ı haml zamanı hulul etmeden evvel itlaf maksadıyla çocuk düşürmeye itlak olunur.		Tıp	
1994	esḳâm	أَسْقَامٌ	Ar.	•	Sakamlar, marazlar, illetler.			
1995	iskâb	إِسْكَابٌ	Ar.	*	Pabuççu, ayakkabı yapıcı.			
1996	iskât	إِسْكَاتٌ	Ar.	•	Susturmak, sükût ettirmek.			
1997	iskâr	إِسْكَارٌ	Ar.	•	Sarhoş ve sekrân eylemek.			
1998	iskân	إِسْكَانٌ	Ar.	∴	Sakin etmek ve bir mahalli mesken ittihaz edip oturmak ve bir adamı miskin etmek ve fakr u fâka ile hareketten kalıp miskin olmak.			
1999	üskübe	أُسْكُوبَةٌ	Ar.	*	Kapının alt eşiği.			
2000	esker	أَسْكُرٌ	Ar.	•	Ziyade mest ve sekrân ve sarhoş olan.			
2001	esken	أَسْكَنٌ	Ar.	•	Ziyade sakin ve uslu ve mahviyetli.			
2002	iskence	إِسْكَنْجَةٌ	Far.	•	Evâ'ilde mahpus ve mücrimlere edilen eziyet.			
2003	esel	أَسَلٌ	Ar.	*	Şekilde gösterildiği veçhile hezaren denilen nebatır ki bundan baston ve emsali şeyler imal olunur ve bu nebat kırılmayarak iki tarafa eğilip bükülür vesair saz nevinden nebata ve dikenli ağaca dahi itlak olunur.			+

2004	islâ ³	إِسْلَاءٌ	Ar.	•	Teselli vermek.			
2005	islâb	إِسْلَابٌ	Ar.	•	Selbetmek ve kapıp getirmek.			
2006	islâf	إِسْلَافٌ	Ar.	∴	Tesviye-i zemîn etmek ve selem tarihiyle peşin akçe vermek.			
2007	eslâf	أَسْلَافٌ	Ar.	•	Selefler, geçmiş zamanda dünyaya gelen adamlar ve ehl-i ma'ârif ve menâsıbdan geçmiş zamanda isbât-ı vücûd edenler.			
2008	islâk	إِسْلَاكٌ	Ar.	•	İthal etmek ve içeri sokmak.			
2009	islâl	إِسْلَالٌ	Ar.	∴	Sıyırıp çıkarmak, sell etmek ve verem illetine uğramak.			
2010	İslâm	إِسْلَامٌ	Ar.	•	Müslüman olmak ve mefhar-ı enâm Muhammed sallallâhu teâlâ aleyhi ve selem hazretlerine bi'l-vahy izhar ve îşar olunan hakâyık ve akâyiddin mü'ellef ve mürettep olan dîn-i mübîni kemaliyle tanımak ve kabul etmek ve o zât-ı nübüvvet-pervere inkıyat ve itaat etmek.			
2011	esliha	أَسْلِحَةٌ	Ar.	•	Silahlar ve cenk ve muharebe edevat ve âlâtı.			
2012	eslem	أَسْلَمٌ	Ar.	•	Ziyade selim ve itaatli ve elverişli ve yararlı olan.			
2013	üslûb	أُسْلُوبٌ	Ar.	∴	Dizmek ve tarz ve tarik ve minval ve suret.			
2014	üslûfe	أُسْلُوفَةٌ	Ar.	*	Bacanahlık, bacanaklık yani iki kız karındaş kocalarının birbirine olan taalluk ve münasebetleri.			
2015	esliyy	أَسْلِيٌّ	Ar.	•	Tekellümde lisan ucuyla teşkil ve telaffuz olunan harfin vasfıdır.			
2016	ism	إِسْمٌ	Ar.	•	Ad, nam ve hissî ve gerek manevi olan mevcudattan birini zihne izhar ve ihzar için müstamel lafiz.			
2017	esmâ ³	أَسْمَاءٌ	Ar.	•	İsimler, adlar, namlar.			
2018	ismâ ³	إِسْمَاءٌ	Ar.	•	Yükseltmek ve isim komak.			
2019	ismât	إِسْمَاتٌ	Ar.	*	Bir kimseyi düşmanın kederiyle mesrur etmek.			
2020	ismâh	إِسْمَاحٌ	Ar.	•	Civanmert ve sahî olmak ve serkeş iken ram ve münkâd ve muti olmak.			
2021	esmâr	أَسْمَارٌ	Ar.	•	Semerler, akşam sohbetleri.			
2022	ismâr	إِسْمَارٌ	Ar.	•	Mıhlamak, çivilemek.			
2023	ismâṭ	إِسْمَاطٌ	Ar.	*	Sükût eylemek.			
2024	ismâ ³	إِسْمَاعٌ	Ar.	•	İşittirmek, istimâ' ettirmek.			
2025	âsumân	أَسْمَانٌ	Far.	•	Sema, gökyüzü.			
2026	âsumâne	أَسْمَانَةٌ	Far.	•	Oda tavanı.			
2027	âsumânî	أَسْمَانِيٌّ	Far.	•	Mavi ve gök renginde olan.			
2028	esmaḥ	أَسْمَاحٌ	Ar.	•	Ziyade semih ve sahî ve civanmert olan.			
2029	esmer	أَسْمَرٌ	Ar.	•	Buğday renginde, kara yağız yani karaya mail biraz sarıya çalar renkli kimse.			
2030	esmâ	أَسْمَى	Ar.	•	Ziyade sâmi ve refî' ve yüksek olan.			
2031	ismîrâr	إِسْمِيرَارٌ	Ar.	•	Esmer ve kara yağız olmak.			
2032	esen	أَسْنٌ	Ar.	*	Suyun levn ve ta'mı bozulmak ve kuyuya giren adam bayılmak.			

2033	esenn	أَسَنَّ	Ar.	*	Sair kimselerden yaşlı olan.			
2034	isin	إِسِنَّ	Ar.	*	Bakiyye-i kuvvet.			
2035	isnâ°	إِسْنَاءٌ	Ar.	∴	Yukarı kaldırmak, yükseltmek ve bir sene bir mahalde meks ve ikamet eylemek.			
2036	esnād	أَسْنَادٌ	Ar.	•	Senetler, hüccetler, temessükler.			
2037	isnād	إِسْنَادٌ	Ar.	•	Bir nesneye bir şey dayamak ve bir adamı dağa çıkarmak ve bir kelam ve haberi bir adama nispet etmek.			
2038	esnān	أَسْنَانٌ	Ar.	∴	Sinler, dişler, dendânlar ve yaşlar ve mızraklar, temrinler ve çürümüş ağaç kökleri ve ıs. tıbbiyeden olup insanın zamân-ı vilâdetinden hîn-i mevtine kadar sîret-i uzviyyesinde te'âkub eden ezmine-i muhtelifeye yani tufûliyyet, sabâvet, sebâbet, kühûlet, sevhûhet denilen zamanlara itlak olunur.		Tıp	
2039	isnān	إِسْنَانٌ	Ar.	*	Pek ihtiyar olmak ve diş çıkarmak ve dişlenmek, dişlendirmek.			
2040	esnâ°	أَسْنَعٌ	Ar.	*	Efdal ve uzun ve bülend ve ali şey.			
2041	isvâ°	إِسْوَاءٌ	Ar.	*	Bir şeyi âhere muadil etmek ve bir adamı muktedâ bih ittihaz eylemek ve doğrultmak ve terk eylemek.			
2042	isvâğ	إِسْوَاغٌ	Ar.	*	İlkiz doğmak.			
2043	esvâğ	أَسْوَاغٌ	Ar.	•	Çarşılar, sûklar.			
2044	esved	أَسْوَدٌ	Ar.	•	Ziyade siyah ve kara renginde olan.			
2045	āsūd	أَسْوَدٌ	Far.	•	Rahat ve asayiş üzere olmak.			
2046	isvidād	إِسْوَادٌ	Ar.	•	Kararmak, siyahlanmak.			
2047	āsüdeğî	أَسْوَدَكِي	Far.	•	Rahat, huzur, ârâm.			
2048	āsüde	أَسْوَدَةٌ	Far.	•	Rahat ve huzurda olan ve gairesiz.			
2049	āsüf	أَسْوَفٌ	Ar.	•	Müteessif ve kederli ve mağmum olan.			
2050	üsvet	أَسْوَةٌ	Ar.	*	Muktedâ bih olan adam ve tabîb-i ma'nevî makamında olan yâr-i sâdık ve dert ortağı.			
2051	ishâb	إِسْهَابٌ	Ar.	∴	Çok söylemek, güzellik ve hırs ve tamah hususunda ifrat edip kanaat etmemek, aşk veya bir arızadan levn mütegayyir olmak.			
2052	ishād	إِسْهَادٌ	Ar.	*	Hamile, sıkıntı ve zahmet ile vaz'-ı haml etmek.			
2053	ishâr	إِسْهَارٌ	Ar.	•	Gece uyumayıp uyanık ve teyakkuz ve agâhî üzere durmak.			
2054	ishâl	إِسْهَالٌ	Ar.	∴	Huduttan ziyade amel etmek ve yüreği sürmek ve ıs. tıbbiyeden olup ince bağırsakların iltihabından hasil olan mülâvemet-i tabî'ata denilir ve düz ve mülayim bir yere varmak.		Tıp	
2055	eshām	أَسْهَامٌ	Ar.	•	Sehimler, oklar, tîrler ve iratlar ve hisseler ve ıs. hendesiyyeden olup kavı-ı zâviye sehmleri ki tamâm-ı ceyb ile nisf-ı kutr beyninde vaki olan tefâzula denilir.		Hendese	
2056	eshel	أَسْهَلٌ	Ar.	•	Ziyade suhuletli ve âsân ve ziyade kolay olan.			
2057	āsî	أَسَى	Ar.	•	Mahzun ve gam-nâk olan.			
2058	āsiyâ	أَسِيَا	Far.	•	Değirmen, mithan, hububatı un gibi ufalayan şey.			
2059	āsiyâb	أَسِيَابٌ	Far.	•	Su değirmeni ki su ile döner.			
2060	āsiyâ-bād	أَسِيَا بَادٌ	Far.	•	Şekilde olduğu veçhile yel değirmenine itlak olunur.			+

2061	āsiyā-bān	آسيبا بان	Far.	•	Değirmenci, tahhân.			
2062	esyāf	آسيف	Ar.	∴	Seyfler, kılıçlar, tîğler, şimşirler ve güruhlar, bölükler.			
2063	āsīb	آسيب	Far.	•	Tesādüm, müsademe ve çatmak ve renc, âzâr, incinme, meşakkat.			
2064	esîr	اسير	Ar.	•	Tutsak yani muharebede galip tarafın eline düşüp fûrûht için pazara götürülen köle veya cariye.			
2065	esîs	اسيس	Ar.	∴	Asıl ve mebnâ ve ivaz ve bedel ve mükâfat için verilen şey.			
2066	esîf	اسيف	Ar.	∴	Müteessif, mükedder, gam-nâk ve mağmum olan ve pirifâni ve kalbi rikkatli ve nahîfû'l-vücûd olan.			
2067	esîl	اسيل	Ar.	•	Çubuk gibi düz ve doğru ve hem-vâr olan.			
2068	āsîme	اسيمه	Far.	•	Deli divane ve mağşuş ve mecnun olan.			
2069	āş	آش	Far.	•	Taam ve yiyecek nesne ve kût ve gıda.			
2070	işâbe	اشابه	Ar.	*	Saç ve sakal ağarmak.			
2071	üşâbe	اشابه	Ar.	*	Karışık olmak ve nesebi karışık kişi ve ecnâs-ı muhtelifeden mürekkep cemaat ve haram kazanç.			
2072	işâha	اشاحه	Ar.	•	Bir hususta cidd ü sa'y ve ikdam eylemek.			
2073	işâdet	اشادة	Ar.	•	Kaybolan nesneyi nida ile tarif etmek ve insanı alenen methüsena etmek veyahut zem ve takbih eylemek.			
2074	işâret	اشارت	Ar.	•	Tayin ve tefrik için istimal olunan alamet ve emretmek ve tefeühüm zımında edilen hareket-i a'zâ yani el, göz, kaş ve ağız ile bir sevi göstermek.			
2075	işâ'ca	اشاعه	Ar.	•	Şayi ve faş eylemek ve duyurmak ve keşfeylemek.			
2076	eşâfî	اشافي	Ar.	•	Ziyade şifa veren, deva ve ilaçlar.			
2077	âşâm	اشام	Far.	•	İçici, şârib ve şûrb eden.			
2078	eş'em	اشام	Ar.	•	Ziyade şeametli ve uğursuz olan.			
2079	âşâmente	اشامته	Far.	•	İçici, şârib, şûrb eden.			
2080	eşâ'im	اشائم	Ar.	•	Eş'âmlar, ziyade şeametli ve uğursuz olanlar.			
2081	eşbâh	اشباح	Ar.	•	Şebahlar, cisimler, cesetler, vücutlar.			
2082	işbâc	اشباح	Ar.	•	Doyurmak, açlığı azaltmak ve ısı. tıbbiyeden olup suyun toz şeker ve emsali şeyleri, bir dereceye kadar eritip de bunlar ziyade olunca eritemeyip aynıyla su derununda kalması gibi bir maddenin kuvve-i tahammüliyesinin zevaline itlak olunur.			Tip
2083	işbâl	اشبال	Ar.	∴	Bir kimseye mihrîbânlik ve yaverlik eylemek ve hatun kocasının vefatından sonra evladına şefkatten, ere varmayıp onlar üzerine kıyam ve me'ûnetlerine sabır ve ihtimam eylemek.			
2084	eşbâh	اشباه	Ar.	•	Şibhler, misiller, nazirler.			
2085	işbâh	اشباه	Ar.	*	Benzemek ve birine arz-ı muhabbet ve dostî eylemek.			
2086	eşbe	اشبهه	Ar.	•	Ziyade şüphe ve müşâbehe ve benzer ve ziyade şüpheli ve müşkül olan.			
2087	âşpüz	اشپز	Far.	•	Yemek pişirici, aşçı, tabbâh.			
2088	iştât	اشتات	Ar.	*	Dağıtmak, perişan etmek.			

2089	iştibāk	اِشْتَبَاكَ	Ar.	∴	Karışık ve piçide ve şüride olmak ve zahir olmak.			
2090	iştibāh	اِشْتَبَاهَا	Ar.	•	Şek ve şüphe, reyb ve irtiyâb etmek ve kolay fark olunmaz derecede benzemek.			
2091	iştitāt	اِشْتِثَات	Ar.	•	Dağılmak, perişan olmak.			
2092	iştidād	اِشْتِدَاد	Ar.	•	Kesb-i şiddet eylemek ve ziyade sert ve katı olmak.			
2093	üştür	أَشْتُر	Far.	•	Deve, cemel, ibil.			
2094	iştirā°	اِشْتَرَا	Ar.	∴	Mübayaa etmek, satın almak, haridâr ve bir şeyi terk ile âher şeyi temessük etmek.			
2095	iştirāṭ	اِشْتِرَاط	Ar.	•	Şart etmek ve şart ve şürûta bağlamak.			
2096	iştirāk	اِشْتِرَاك	Ar.	•	Ortak olmak ve ortaklık etmek.			
2097	üştür-bân	أَشْتُرْبَان	Far.	•	Deveci, cemmâl.			
2098	üştürgāv	أَشْتُرْكَأُو	Far.	•	Zürafa denilen hayvan.			
2099	üştürgāv-pelenk	أَشْتُرْكَأُو پَلَنْك	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
2100	üştür-murğ	أَشْتُرْ مُرْغ	Far.	•	Deve kuşu.			
2101	iştîṭāṭ	اِشْتِطَاط	Ar.	•	Nakz-ı adâlet edip hükümde vesair şeyde eziyet eylemek.			
2102	iştî°âl	اِشْتِئَالَ	Ar.	•	Şualanmak, alevlenmek, yalınlanmak.			
2103	iştîgâl	اِشْتِغَالَ	Ar.	•	Meşgul olmak ve işi gücü olmak ve uğraşmak.			
2104	iştifā°	اِشْتِفَاء	Ar.	•	Afiyet ve şifa bulmak ve kesb-i şifâ eylemek ve şifâ-pezir olmak.			
2105	iştîkāk	اِشْتِكَاف	Ar.	∴	Bir kelimeden diğer kelimeyi çıkarmak ve yazılmış bir şeyin bir şikkını almak ve çatallaşmak, müteferri' olmak .			
2106	iştikā°	اِشْتِكَاء	Ar.	•	Şikâyet ve teşekkî etmek, izhâr-ı hüzn ve ihbâr-ı hâl etmek.			
2107	iştîlā°	اِشْتِلاء	Ar.	*	Müzayakadan halas etmek için bir adamı çağırarak.			
2108	iştîmāl	اِشْتِمَالَ	Ar.	∴	Kaplamak, ihata etmek ve sarılıp örtünmek ve bürünmek.			
2109	iştîmām	اِشْتِمَام	Ar.	•	Şem etmek, gereği gibi koklamak.			
2110	iştihā°	اِشْتِهَاء	Ar.	•	Arzu etmek ve istek, meyl-i haz.			
2111	iştihāb	اِشْتِهَاب	Ar.	•	Ağarmak ve beyazlanmak ve kırılmak.			
2112	iştihār	اِشْتِهَار	Ar.	•	Şöhretlenmek, şöhret bulmak ve meşhur olmak.			
2113	āšti	آشْتِي	Far.	•	Barışıklık ve sulh ve salah.			
2114	iştîyāk	اِشْتِیَاف	Ar.	•	Gönül çekip ârzû-mend ve müştak olmak ve göreceği gelmek.			
2115	iştîyāl	اِشْتِیَالَ	Ar.	*	Seb ve âzâr ederek şer-gîr ve musallat olmak.			
2116	eşecc	أَشْجَع	Ar.	*	Alnı yarılmış adam ve çadırşığı denilen bir nev zamk-ı râtinçî.			
2117	işcā°	اِشْجَاء	Ar.	•	Mağlup ve makhûr eylemek ve gam ve keder ve hüznü uğramak.			
2118	eşcār	أَشْجَار	Ar.	•	Şecerler, ağaçlar, dirahltlar.			

2119	işcār	إشجار	Ar.	*	Ağaç yetiştirmek.			
2120	işcāz	إشجاذ	Ar.	•	Mihnete giriftar eylemek.			
2121	eşcān	أشجان	Ar.	•	Hümûm ve gumûm ve kederler, şecenler.			
2122	işcān	إشجان	Ar.	*	Mahzun ve mükedder eylemek.			
2123	eşcer	أشجر	Ar.	•	Ağacı ve ormanı çok ve dıraht-âver olan mahal.			
2124	eşca ^c	أشجع	Ar.	∴	Ziyade şeci ve cesur ve şecaatli olan ve hafifü't-tab' olan.			
2125	eşci ^f a	أشجعته	Ar.	•	Şeci ve cesur olanlar.			
2126	işcāz	إشجاذ	Ar.	*	Keskin eylemek ve bilemek.			
2127	işhāş	إشخاض	Ar.	*	Yormak ve mekânından bir kimseyi ayırmak.			
2128	işhān	إشخان	Ar.	•	Doldurmak ve ağlamaya hazır olmak.			
2129	işhās	إشخاش	Ar.	•	Fasıl ve zemmetmek ve na hoş söz söylemek.			
2130	işhāş	إشخاض	Ar.	*	İzaç eylemek ve fasl u grybet etmek.			
2131	eşhāş	أشخاض	Ar.	•	Şahıslar, adamlar, kimseler.			
2132	eşedd	أشد	Ar.	•	Ziyade şedit ve muhkem ve sert olan.			
2133	iştikā ² -i ^c ani'l-hukkām	إشتكاء عن الحكماء	Ar.	*	Bir davada tarafeynden birine mahkemenin reis ve azasından biri veya birkaçı veya mecmuu tarafından kasten edilen gadir ve zulümden şikâyet manasına is. nizâmiyyedendir.		Nizamiye	
2134	eşüdd	أشد	Ar.	*	Kemâl-i kuvvet ve akıl ve mertebe-i bülûğ-ı ricâl.			
2135	işdā ²	إشداء	Ar.	*	Fenn-i mûsikide mahir ve usûl-âşinâ olmak.			
2136	eşiddā ²	أشدداء	Ar.	•	Şedit ve sert ve kaviler.			
2137	işzāz	إشذاذ	Ar.	*	Bir şeyi uzak kılmak ve nadir ve gayr-ı muttarid söz söylemek ve bertaraf eylemek.			
2138	eşerr	أشور	Ar.	•	Ziyade şerir ve şer sahibi olan ve şirreti ziyade.			
2139	eşirrä ²	أشراء	Ar.	•	Şer ve şirret ehilleri ve şerir olanlar.			
2140	işrā ²	إشراء	Ar.	•	Halkı birbirine düşürmek.			
2141	eşrār	أشراز	Ar.	•	Kötü şeyler, şerler, belalar, bî-rağbet nesnelere, şerirler, şer ve şirret ehilleri.			
2142	işrāb	إشرب	Ar.	•	İçirmek, suvarmak, içecek vermek ve beyan ve takrir ve ifade eylemek.			
2143	işrār	إشراز	Ar.	*	Şerre nispet eylemek, izhar eylemek.			
2144	eşrāṭ	أشراط	Ar.	•	Şartlar, nişanlar, alametler.			
2145	eşrāf	أشراف	Ar.	•	Şerifler, muhterem ve muteberler, fahr-i enâm Muhammed Mustafa (s.a.v.) hazretlerinin âl ve zürriyetinden olan zatlar ve şerîfeler ve künküreler (nakibü'l-eşraf) âl-i peygamberin defterini tutan, ahvâl-i sâ'iresinin zapturaptına memur olan zat.			
2146	eşrā ^c	أشراع	Ar.	*	Yolu açık ve vazih eylemek ve bir kimse üzerine mızrak doğrultmak, Ar. * yüksek yere çıkmak ve bir şeye üst tarafından bakıp muttali olmak ve merhamet eylemek.			
2147	işrāḡ	أشراق	Ar.	•	Rüşen ve münevver kılmak ve güneşlik mahalle dâhil olmak ve güneş doğmak.			

2148	eşrāk	أَشْرَاكٌ	Ar.	•	Şirkler, küfürler, şerikler, ortaklar.			
2149	işrāk	إِشْرَاكٌ	Ar.	•	Vâhid-i hakîkî olan zât-ı ecel ve âlâ hazretlerine şerik isnat etmek ve bu zu'm-ı bâtılda bulunmak.			
2150	eşrem	أَشْرَمٌ	Ar.	*	Burnu kesilmiş adam.			
2151	eşrûbe	أَشْرُبَةٌ	Ar.	*	Şürbler, içilecek şeyler.			
2152	eşri°a	أَشْرِيْعَةٌ	Ar.	•	Şirâ'lar, yelkenler ve bād-bânlar.			
2153	eşref	أَشْرَفٌ	Ar.	•	Ziyade şerif ve muhterem olan.			
2154	iştâṭ	إِشْطَاطٌ	Ar.	∴	Nakz-ı adâlet edip hükümde cevreylemek ve bir şeye değer-bahâsından ziyade istemek ve talepte mübalağa ve im'ân eylemek.			
2155	eşzâz	أَشْظَاظٌ	Ar.	*	Yarılmış ağaç parçaları ve yongalar.			
2156	işzâz	إِشْظَاظٌ	Ar.	*	Nâsı dağıtmak.			
2157	iş°ab	إِشْعَابٌ	Ar.	•	Firāk-ı ebedî ile ayrılmak ve ölmek ve vefat etmek.			
2158	eş°ar	أَشْعَارٌ	Ar.	•	Şiirler, manzum ve mevzun kelimeler.			
2159	iş°ar	إِشْعَارٌ	Ar.	•	Anlatmak, bildirmek.			
2160	iş°a°	إِشْعَاعٌ	Ar.	•	Dağıtmak ve afaka güneş gibi neşr-i pertev eylemek.			
2161	iş°âl	إِشْعَالٌ	Ar.	•	Şulelendirmek, alevlendirmek.			
2162	eş°ab	أَشْعَبٌ	Ar.	•	Meşhur bir tamahkârın ismi.			
2163	eş°ar	أَشْعَوٌ	Ar.	∴	Âlâ şair ve ziyade akıl ve suur sahibi olan ve ı. s. tıbbiyeden olup kılı ve tüylü olan manasınadır.			Tıp
2164	eşî°a	أَشْعَةٌ	Ar.	•	Şualar, pertevler.			
2165	eşğâl	أَشْغَالٌ	Ar.	•	Şugllar, meşguliyetler ve işler güçler.			
2166	işğâl	إِشْغَالٌ	Ar.	•	Başına iş çıkarmak ve bir şeyi veya bir adamı meşgul kılmak.			
2167	eşğal	أَشْغَلٌ	Ar.	•	İşi gücü ziyade olan ve ziyade meşgul olan.			
2168	işfâ°	إِشْفَاءٌ	Ar.	•	Hasta olana şifa verecek ilaç ve deva vermek ve mariz için şifa talep eylemek ve pek karîb ve kenar veya havalisinde olmak ve dokunmak.			
2169	eşfâḫ	أَشْفَاقٌ	Ar.	•	Şefkatler ve merhametler ve akşam kızılıkları ve havfa karışan inayetler.			
2170	işfâḫ	إِشْفَاقٌ	Ar.	∴	Şefkat ve inayet etmek ve muhabbet eylemek ve azaltmak ve sakinmek ve korkmak.			
2171	âşüftegî	أَشْفُتْغِي	Far.	•	Akıl-hîrelik ve divanelik ve açık meşreplik.			
2172	âşüfte	أَشْفُتَّةٌ	Far.	•	Akıl-hîre, serâsîme ve divane ve açık meşrep olan.			
2173	eşfâ	أَشْفَى	Ar.	•	Def°-i emrâza ziyade nafi ve şifâ-bahş olan.			
2174	işķā°	إِشْكَاءٌ	Ar.	∴	İdbâra düşürmek ve bedbaht ve şaki kılmak ve saç ve sakal ağarmak.			
2175	eşķar	أَشْكَرٌ	Ar.	•	Al renginde olan ve al at.			
2176	eşķiyā°	أَشْكَيَاءٌ	Ar.	•	Şakiler ve şekavet ve dağda hırsızlık edenler ve mahzüller ve habisler.			
2177	eşķ	أَشْكَ	Far.	•	Gözyaşı ve dem°.			

2178	işkâ ³	إشكاء	Ar.	• Şikâyet ve teşekkî ettirmek ve itham etmek ve mâl-ı mağsûbu istirdat ve ahz-ı intikâm etmek ve şikâyeti izale etmek.			
2179	âşikâr	آشكار	Far.	• Celi ve ayan ve rûşen ve müstebân olan.			
2180	âşikâre	إشكاره	Far.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
2181	işkâ ^c	إشكاع	Ar.	• Darılmak, gücendirmek ve sıkıntıya düçar etmek ve melul eylemek ve melamet vermek.			
2182	eşkâl	أشكال	Ar.	• Şekiller, resimler, biçimler ve heyetler ve şüpheli ve mültebis ve müştebih olan husûsât.			
2183	işkâl	إشكال	Ar.	• Müşkûlata düçar eylemek ve müştebih ve mültebis olmak ve hâl ve cevabı asîr olmak ve hurufata nokta ve hareke komak.			
2184	eşk-bâr	أشكبار	Far.	• Gözyaşı yağdırıcı ve ağlayıcı olan.			
2185	eşk-rîz	اشكريز	Far.	• Gözyaşı dökücü ve ağlar olan.			
2186	eşk-i şîrîn	أشك شيرين	Far.	* Sevinerek ağlama.			
2187	eşkel	أشکل	Ar.	• Ziyade müşkûl ve şüpheli ve mültebis olan.			
2188	işkil	إشكيل	Far.	• Sağ eli ve sol ayağı beyaz olan at ve hile ve tezvîr.			
2189	işkembe	إشكبه	Far.	• Hayvanın mide makamında olan âlet-i dâhiliyye-i batniyyesi.			
2190	işkence	إشكنجه	Far.	• Eski zamanda mahpus ve mücrimlere edilen eziyet.			
2191	eşell	أشئل	Ar.	* Çolak ve eli hizmetten kalmış olan adam.			
2192	işmâr	إشماز	Ar.	* Kılıçla çalıp öldürmek.			
2193	işmâṭ	إشماط	Ar.	* Bir şeyi diğeri bir şeyle karıştırmak ve başının kılları beyaz ile karışık olmak.			
2194	işmâ ^c	إشماغ	Ar.	* Şule vermek.			
2195	işmâm	إشمام	Ar.	∴ Koklatmak ve kibirden naşi baş yukarıda olarak yürümek ve udûl etmek ve sapmak ve tecvit is. olup bir harfe damme veya kesre vermek ve izâka etmek ki bu hareketler kemâl-i za'ftan mesmu olamaya ve eş'ârda olursa vezni bozmaya.			Tecvit
2196	eşmel	أشمل	Ar.	• Ziyade şamil ve havi ve cami olan.			
2197	işmi ² zâz	إشمزاز	Ar.	∴ Hışmeylemek ve ürkemek ve nefret etmek ve munkabız olmak ve iğrenip sıkılmak.			
2198	âşinâ	آشنا	Far.	• Bildik olan adam ve elif ve enis olan ve arif ve vâkıf ve mahir olan ve yüzücü ve sâbih olan.			
2199	işnâf	إشناف	Ar.	* Birine küpe takmak ve bir güzel haber kulağa isal eylemek.			
2200	âşinâ-ger	آشناجر	Far.	• Yüzücü, sâbih ve sebâhat eyleyen.			
2201	üşnân	أشنان	Ar.	* Sabun gibi su ile muamelede köpüren ve çevgân denilen bir nev ağaç parçası ki şekeri bununla kestirirler.			
2202	âşinâ-ver	آشناور	Far.	• Yüzücü, sâbih ve sebâhat eden.			
2203	âşinâ ² î	آشناي	Far.	• Ülfet, bildiklik, aşinalık.			
2204	eşna ^c	أشنع	Ar.	• Ziyade kabîh ve fena ve bed ve müstehcen olan.			
2205	üşne	أشنه	Ar.	* Is. nebâtiyyeden olup nebâtât-ı sefîleden yosun denilen şeye denilir.			Nebatat

2206	üşnî-i işbî'î	أُشْنِيءٌ إِضْبَعِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup Mansş denizinde kayalar üzerinde hasil olan parmak şeklinde bir nev yosundur ki kurusu, suyu emerek koparmak hassası olduğundan fenn-i cerrâhiyyede yaralar için müvessi' gibi kullanılır.		Nebatat	
2207	üşnî-i bahrî	أُشْنِيءٌ بَحْرِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup verek denilen ve denizde hasil olan bir nev yosundur ki yakarak külünden iyot nam şibh-i ma'deni istihsal ederler ve işbu iyotun mürekkebatı tababette kesirü'l-isti'mâl ve balık yağında dahi bu maden, matlup olan balık yağı faydasını veren cüzdür.		Nebatat	
2208	üşnî-i beşerevî	أُشْنِيءٌ بَشْرَوِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile parmak bükümleri gibi birtakım mafsâl ile müzeyyen olup ciltteki yaralar üzerinde bulunur ve husulünde olduğu mahalde bir kaşınmak hissedilir.		Nebatat	+
2209	üşnî-i düd	أُشْنِيءٌ دُودٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup Korsika yosunu namıyla maruf bir nev deniz rayihalı ve tuzlu bir yosundur ve tıpta dâfi'-i düd yani solucan düşüren gibi müstameldir.		Nebatat	
2210	üşnî-i hamîr	أُشْنِيءٌ حَمِيرٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bazı hastalıklara düşer olanların mecrâ-yı hazmiyelerindeki sular derununda veya bevllerinde şekilde görüldüğü veçhile birbiri üzerine mevzu tomurcuklar gibi bir vaziyette hasil olan yosundur ezcümle hummâ-yı tifoide giriftar olanların dilleri üzerindeki siyahımsı pasta görülmüştür.		Nebatat	+
2211	üşnî-i huveysalî	أُشْنِيءٌ حُوَيْصَلِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kayalar üzerinde sallanır ve üzerinde birtakım kabarcıklar bulunan bir nev yosundur.		Nebatat	
2212	üşnî-i hayî'i-fem	أُشْنِيءٌ حَيْطِيءٌ فَمٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nezafetsizlik eseri olarak diş gerilerinde ve çürük dişlerde ve ishal olanların mide ve bağırsaklarındaki suların derununda şekilde görüldüğü veçhile iplik şeklinde hasil olan bir nev yosuna denir.		Nebatat	+
2213	üşnî-i zâtî'l-büzür-i huveyniyye	أُشْنِيءٌ ذَاتُ الْبُذُورِ حُوَيْثِيءٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tohumları hayvancıklar gibi müteharrik olan ve bu tohuma malik olan yosundur.		Nebatat	
2214	üşnî-i zâtî'l-büzür-i hamrâ	أُشْنِيءٌ ذَاتُ الْبُذُورِ حَمْرًا	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tohumları kırmızıya mail olup hareket etmeyen bir nev yosunlara denir.		Nebatat	
2215	üşnî-i harnübî	أُشْنِيءٌ حَرْ نُوبِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde olduğu gibi şu'ubâtı harnuba şebih ve semânet yani şişmanlığı mâni hassası olan bir nev yosuna itlak olunur.		Nebatat	+
2216	üşnî-i şeybî	أُشْنِيءٌ شَيْبِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup sakal gibi salkım saçak bir manzarada bir nev yosundur ki diş altında kütürder ve gıdalı ve nişastalı olduğundan suya kıvam verir.		Nebatat	
2217	üşnî-i karnî	أُشْنِيءٌ قَرْنِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup boynuz şeklinde bir nev mugaddî ve beyaz yosundur Çin'de akmişe-i harîriyyeye bununla cila verilir.		Nebatat	
2218	üşnî-i muhâfî-i rahmî	أُشْنِيءٌ مُخَاطِيءٌ رَحْمِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup rahmin yani döl yatağının örtüsü olan gışâ-i muhâfîsi üzerinde, iltihap esnasında şekilde irâ'e olduğu veçhile hasil olan bir nev yosuna denilir ki irin manzarasında zuhur eden seyelân-ı ebyazda görülmüştür.		Nebatat	+
2219	üşnî-i müsennen	أُشْنِيءٌ مُسَنَّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile şu'ubâtının kenarları dişli ve fart-ı semânete yani şişmanlığa mâni olan hassayı haiz bir nev yosuna denilir.		Nebatat	+
2220	üşnî-i mi'dî	أُشْنِيءٌ مِعْدِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup ekseriya midede ve bazen akciğerin kangrenden ileri ileri gelen hurâc yani irin kesesinde ve makada yakın olan kalın bağırsak manasına mi'â-yı müstakîmin seretanına müptela olanların necasetinde şekilde görüldüğü veçhile müşahede olunan bir nev yosuna denilir.		Nebatat	+
2221	üşnî-i mükemmeş	أُشْنِيءٌ مُكَمَّمَش	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup denizkadayıfı denilen maruf yosundur ve mugaddî ve sadrî ve kaynar suda münhaldir.		Nebatat	
2222	üşniyye	أُشْنِيَّةٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup ilmü'l-umûm-ı nebâtâtın taksim olduğu fusaylât yani fasılclıklardan yosunları havi olan fasılâya denilir.		Nebatat	
2223	eşvâṭ	أَشْوَاطٌ	Ar.	•	Şavtlar, Beyt-i Şerîf ziyaretinde Hacer-i Esved'den başlayıp yedi kere tavaf etmek hususları.		Nebatat	

2224	eşvāk	أَشْوَاكٌ	Ar.	•	Şevkler, arzular, gönül istekleri.			
2225	eşvāk	أَشْوَاكٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kemiklerde olan istitâle ile nebatta olan dikenlere ıtlak olunur.			
2226	âşüb	أَشُوبٌ	Far.	•	Fıtne, kavga, karışıklık ve fitne çıkarıcı olan.			
2227	işhâ°	إِشْهَاءٌ	Ar.	*	Bir nesneye göz atmak.			
2228	işhād	إِشْهَادٌ	Ar.	∴	Huzûr-ı hâkimde şahit dinletmek ve birine şehadet ettirmek ve şehit olmak.			
2229	işhār	إِشْهَارٌ	Ar.	•	Şöhret kesbetmek, meşhur olmak.			
2230	eşheb	أَشْهَبٌ	Ar.	•	Kır ve kırçıl renginde olan.			
2231	eşher	أَشْهَرٌ	Ar.	•	Ziyade şöhretli ve namdar olan .			
2232	eşhürü ħurum	أَشْهُرُ حُرْمٍ	Ar.	*	Zilkade, zilhicce, muharrem, recep aylarıdır, zamân-ı câhiliyyette şühür-ı mezkûrede kıtal haram idi.			
2233	eşhel	أَشْهَلٌ	Ar.	*	Ela gözlü adam.			
2234	eşhâ	أَشْهَى	Ar.	•	Ziyade istenilecek ve arzu olunacak olan.			
2235	eşyâ°	أَشْيَاءٌ	Ar.	•	Şeyler, nesnelere, mevcudat.			
2236	eşyâĥ	أَشْيَاحٌ	Ar.	•	Şeyhler, müsünler, sâlhorda olanlar ve kabile ve tekke ve tarik başları.			
2237	eşyâ°	أَشْيَاحٌ	Ar.	•	Etbâ° ve ensar ve avane.			
2238	âşiyân	أَشْيَانٌ	Far.	•	Lâne, yuva, kuş ve emsali hayvanat yuvası.			
2239	âşiyâne	أَشْيَانَةٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
2240	âşîb	أَشْيِبٌ	Far.	•	Tesâdüm, müsademe, çatış.			
2241	eşyeb	أَشْيِبٌ	Ar.	*	Saç ve sakalı ağarmış olan.			
2242	iş°âb	إِشْأَابٌ	Ar.	*	Kehlenin çokluğundan naşi baş sirkelenmek.			
2243	işâbet	إِشَابَةٌ	Ar.	∴	Doğru varıp erişmek ve doğru söz söylemek ve matluba muvafık iş işlemek ve savâb murat etmek ve gereği gibi doğruluğa varmak ve birini bir musibetle âzürde etmek.			
2244	eşâbi°	أَصَابِعٌ	Ar.	•	Is. tıbbiyyeden olup el ve ayak parmaklarına denilir ve hendese istilâhâtından olup kadem denilen bir tül-ı mu'ayyenin on ikiye taksimiyle her kısmına denilir.		Tıp ve Hendese	
2245	eşâbi°u'l-°izârî	أَصَابِعُ الْعِذَارَى	Ar.	*	Parmak üzümü veya gelin parmağı denilen uzun üzüme denilir.			
2246	işâtet	إِشَاتَةٌ	Ar.	*	Seslenmek, ses çıkarmak.			
2247	işâĥat	إِشَاخَةٌ	Ar.	*	Kulak tutmak, dinlemek.			
2248	eşâĥîb	أَصَاحِبِيَّةٌ	Ar.	•	Sahipler, malik ve mutasarrıf olanlar ve dostlar, ehıbbâ ve refikler ve arkadaşlar.			
2249	eşâdiĥ	أَصَادِقٌ	Ar.	•	Sıddıklar ve sıdk ve sadakati ziyade olanlar.			
2250	eşâġir	أَصَاغِرٌ	Ar.	∴	Asgar olanlar ve kemiyet ve kadir ve rütbe ve itibarları aşâġı olanlar.			
2251	işâġa	إِصَاغَةٌ	Ar.	•	Kalıba ifrâġ eylemek ve kalıba dökmek			
2252	âşâl	أَصَالٌ	Ar.	•	Asiller ve akşamlar ve zamanlar ve vakitler.			

2253	aşâlet	أَصَالَةٌ	Ar.	• Köklü ve sabit ve râsih olmak ve fikir ve reyde ve mülâhazada hûb ve savâb olmak ve ırk ve nesep sahibi olmak ve vekil olmayıp hukukunca amil olmak.			
2254	aşâleten	أَصَالَةً	Ar.	• Vekil olmayıp hukukunca, kendi amil olmak üzere.			
2255	eşbâh	أَصْبَاحٌ	Ar.	• Sabahlar, bâmdâdlar, sabah vakitleri.			
2256	işbâh	إِصْبَاحٌ	Ar.	* Evvel-i nehâra ve sabah vaktine girmek ve gafil olmamak.			
2257	işbâr	إِصْبَارٌ	Ar.	• Sabır ve tahammül ettirmek ve sabır ile emretmek.			
2258	aşbâğ	أَصْبَاغٌ	Ar.	• Sırgalar, boyalar, renkler.			
2259	uşbu°	أُصْبُغٌ	Ar.	• ı. tibbiyyeden olup el ve ayak parmaklarından her biri ve engüşt ve ı. hendesiyyeden olup kadem denilen ölçünün ikiye taksim ile her bir kısmı olan parmak.		Tıp ve Hendese	
2260	aşbiye	أُصْبِيَّةٌ	Ar.	• Sabiler, küçük çocuklar, nâ-bâligler.			
2261	eşahh	أَصْحَحٌ	Ar.	• Ziyade sahih ve illet ve kusurdan ziyade berî olan.			
2262	eşihhâ°	أَصْحَاهُ	Ar.	• Sahihler, kusurdan berî olanlar ve bilâ-özr sıhhat üzere olanlar; esihha, keza. Ar. * Sarhoş, ayrılmak.			
2263	işhâb	إِصْحَابٌ	Ar.	* Sahip kılmak ve hıfız ve nigâh ve meneylemek ve yâr ve hem-dem sahibi olmak.			
2264	aşhâb	أَصْحَابٌ	Ar.	• Sahip ve malik ve mutasarrıf olanlar ve muttasıf ve müteallik olanlar ve müellifler ve musannifler ve ahaliler ve sekene ve refik olanlar ve etbâ° ve ensar.			
2265	işhâh	إِصْحَاحٌ	Ar.	• Tashih etmek ve kusurdan veyahut illet ve marazdan berî etmek.			
2266	aşdâ°	أَصْدَاءٌ	Ar.	• Sedalar, savtlar, sesler, avazlar, sayyitler.			
2267	işdâ°	إِصْدَاءٌ	Ar.	• Ölmek, vefat etmek ve aks-i sedâ edip inlemek.			
2268	işdâr	إِصْدَارٌ	Ar.	∴ Sudûr ettirmek, çıkarmak, irca eylemek.			
2269	aşdâğ	أَصْدَاغٌ	Ar.	• Sudğlar, göz ile kulak beyninde vaki mahal ki şakak denilir.			
2270	aşdâf	أَصْدَافٌ	Ar.	• Sedefler, midye ve istiridye gibi deniz mahlukatının kabukları.			
2271	işrâf	إِصْرَافٌ	Ar.	• Sarf ve tahvil ve imale etmek, bir tarafa mail kılmak.			
2272	aşdâk	أَصْدَاقٌ	Ar.	• Sıdklar, gerçek olanlar, hususlar.			
2273	aşdağ	أَصْدَقٌ	Ar.	• Ziyade sadık ve ef°âli akvâline ziyade mutabık olan ve muhabbet ve taallukunda ziyade sabit ve râsih olan.			
2274	aşdiqâ°	أَصْدِيقَاءٌ	Ar.	• Sıdklar, sadık ve sabit dostlar ve akvâli ef°âline mutabık olanlar.			
2275	işrâh	إِصْرَاحٌ	Ar.	* Bir şeyi zahir ve nümâyân etmek.			
2276	isrâr	إِصْرَارٌ	Ar.	• Dönmemek üzere bir işe kasıt ve iltizam ve ikdâm-ı tâm ile sarılmak ve bir hususta sözünden ayrılmamak.			
2277	aşrâf	أَصْرَافٌ	Ar.	• Sarflar, masraflar, harçlar.			
2278	işrâf	إِصْرَافٌ	Ar.	• Şiirde “ى , و , ر” harflerinin harekesini muhtelif ederek akvâ eylemek.			
2279	âşıra	أَصْرَهُ	Ar.	• Minnet ve ihsan ve rahm ve karabet.			
2280	iştibâb	إِصْطِبَابٌ	Ar.	* Sabb etmek, dökülmek, akmak, mensup olmak.			
2281	iştibâh	إِصْطِبَاحٌ	Ar.	• Sabuh yani bade içmek.			

2282	iştibâr	إِشْتِبَارٌ	Ar.	•	Sabrelemek ve sabır ve tahammülü olmak ve müzayaka ve belada sabır ve tahammül ve ittizâ' etmek.			
2283	iştibâğ	إِشْتِبَاغٌ	Ar.	•	Boyanmak ve Nasârî beyninde vaftiz denilen ayini icra etmek ki yeni tevellüt etmiş çocuğun veyahut tanassur eden kimsenin cephesine bir nev su ile haç resmini çekip du'â-yı mahsûs okumaktan ibarettir.			
2284	iştâbl	إِشْتَابِلٌ	Ar.	•	Ahır, hayvanat hıfzına mahsus mahal.			
2285	iştihâb	إِشْتِهَابٌ	Ar.	•	Hıfız ve sahâbet eylemek ve refakat ve arkadaşlık etmek.			
2286	iştîdâm	إِشْتِدَامٌ	Ar.	•	Sadme, tesâdüm ve âsîb ve iki nesne birbirine zorlu olarak çarpışmak ve dokunmak.			
2287	iştî'âd	إِشْتِئَادٌ	Ar.	*	Yükseğe çıkmak.			
2288	iştifâ°	إِشْتِفَاءٌ	Ar.	•	Bir şeyin âlâsını ahz u ihtiyâr ve intihap etmek ve şeyi ıslah ve tasfiye etmek.			
2289	iştifâf	إِشْتِفَافٌ	Ar.	•	Asker, taburlar, bağlamak ve saf saf dizilmek ve saf-beste olmak.			
2290	iştikâk	إِشْتِكَاكٌ	Ar.	•	İstîdâm, tesâdüm ve müsademe ve birbirine zor ile çatmak.			
2291	iştîlâh	إِشْتِلاَحٌ	Ar.	∴	Fen ve ilimde ma'nâ-yı mahsûsa ile istimal olunan kelime ve bir kelimeyi ma'nâ-yı mahsûsada kullanmak için erbâb-ı ilm ve fûnûn beyninde hasil olan muvafakat ve musâlaha ve barışmak ve uygunluk.			
2292	iştîlâm	إِشْتِلاَمٌ	Ar.	•	Bi-tamâmihi bitirmek ve asla eseri kalmamak üzere dibinden kesmek.			
2293	iştînâ°	إِشْتِنَاعٌ	Ar.	∴	Sanî'a ve desise ittihaz eylemek ve adam ve çırak yetiştirmek ve yâran için taam ve ziyafet tertip etmek.			
2294	iştîyâd	إِشْتِياَدٌ	Ar.	•	Sayd ve şikâr etmek ve av avlamak ve ava gitmek.			
2295	iştîyâf	إِشْتِياَفٌ	Ar.	•	Bir yerde yazlamak ve eyyâm-ı sayf müddetince ikamet ve iskân eylemek.			
2296	iş°âb	إِشْعَابٌ	Ar.	•	Güç ve çetin ve asîr olmak ve müşkül bulmak ve güçleştirip tas'îb etmek.			
2297	iş°âd	إِشْعَادٌ	Ar.	•	Mekke-i Mükerrreme'ye gitmek ve imbikten çekmek ve yukarı çıkarmak.			
2298	iş°âr	إِشْعَارٌ	Ar.	•	Kibir veya huy ve âdetten naşi yüzünü çevirip karşısındakine nazar etmemek.			
2299	iş°âķ	إِشْعَاقٌ	Ar.	•	Bayılmak, bî-hûd ve bî-hûş olmak.			
2300	aş°âb	أَشْعَابٌ	Ar.	•	Ziyade su'ûbetli ve güç ve düşvâr olan.			
2301	aş°ar	أَشْعَرٌ	Ar.	∴	Ziyade hodbin ve kibirli ve devrik yüzlü olan.			
2302	işğâ°	إِشْغَاءٌ	Ar.	∴	Söz dinlemek, söz dinlemek ve söze kulak vermek ve ı. tıbbiyeden olup gerek misma' ve gerek yalnız kulak ile akciğerdeki harâhir-i maraziyyeyi ve kalpteki gayritabii vıziltıları vesair asvâtı işitmek için sadrı dinlemek.		Tıp	
2303	işğâr	إِشْغَارٌ	Ar.	•	Küçültmek ve küçük düşürmek ve hor ve hakir eylemek.			
2304	aşğar	أَشْغَرٌ	Ar.	•	Ziyade sagîr ve küçük ve kemter olan.			
2305	âşaf	أَشْفٌ	Ar.	•	Süleyman aleyhi's-selâmın vezirinin ismidir.			
2306	işfâ°	إِشْفَاءٌ	Ar.	∴	Halis dostluk etmek ve gıllığıştan hali ve safi ve pak ve temiz kılmak.			
2307	aşfâr	أَشْفَارٌ	Ar.	∴	Sıfırlar ve ı. riyâziyye-i hisâbiyyeden olup hiçbir miktarı beyan etmeyen rakam ve işarete denilir.		Riyaziye	
2308	işfâr	إِشْفَارٌ	Ar.	*	Fakir olmak, sıfır'lı-yed olmak ve boşaltmak ve hali ve tehi kılmak.			

2309	aşfâf	أَشْفَافٌ	Ar.	•	Saflar, sıralar.			
2310	işfâf	إِشْفَافٌ	Ar.	•	Sıra sıra dizilmek.			
2311	âşafâne	أَشْفَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Vezire münasip ve layık ve şayan olan.			
2312	aşfer	أَشْفَرٌ	Ar.	•	Sarı renkte olan.			
2313	işfirâr	إِشْفِرَارٌ	Ar.	•	Sararmak ve sarılık ve sarı rengi olan; isfirâr, keza.			
2314	aşfâ	أَشْفَى	Ar.	•	Ziyade safi ve pak ve temiz ve gıllığıştan ari olan.			
2315	aşfiyâ°	أَشْفِيَاءٌ	Ar.	•	Safi olanlar ve sufi bulunanlar ve züht ve takva erbabı.			
2316	aşķâ°	أَشْكَاعٌ	Ar.	•	Suk'lar, nevâhî ve canipler ve taraflar.			
2317	aşil	أَصْلٌ	Ar.	•	Kök, dip, temel, bîh, bün ve hasep nesep ve soy sop ve mebbe, iptida ve bed' ve bidayet.			
2318	aşlen	أَضْلَانٌ	Ar.	•	Kat'an, hiçbir vakit ve zamanda manasına te'kîd-i nefyidir.			
2319	üşâlâ°	أَضْلَالَةٌ	Ar.	•	Asiller, milletin tanımları.			
2320	aşlâb	أَضْلَابٌ	Ar.	•	Sulûbler, yarı belinden aşağı, kuyruk sokumuna kadar bulunan a'zâ-yı vücûd.			
2321	işlâh	إِضْلَاحٌ	Ar.	∴	Bir şeyi iyi ve sâlih kılmak ve def°-i ma'âyib birle nîk ve pesendîde ve matlup olan dereceye isal eylemek.			
2322	eşalet	أَضْلَةٌ	Ar.	•	Mecmû°-ı kül, bütün, cümle.			
2323	aşlah	أَضْلَحٌ	Ar.	•	Ziyade sâlih ve elverişli ve yeğ ve pesendîde olan.			
2324	aşlahallâh	أَضْلَحَ اللَّهُ	Ar.	•	Allahutaala sâlih ve nîk ve pesendîde ve ıslah eylesin manasında duadır.			
2325	aşil-zâde	أَضْلُزَادَةٌ	Ar. - Far.	•	Hasep ve nesebi pak olan ve asaletli olan kimse.			
2326	aşla°	أَضْلَعٌ	Ar.	∴	Başının önü dar ve tüysüz adam ve cilalı kılıç.			
2327	aşliyy	أَضْلِيٌّ	Ar.	•	Arizi veya ferî olmayıp zatî ve esasa müteallik ve mensup olan.			
2328	eşamm	أَضْمٌ	Ar.	∴	Sağır ve kulağı işitmez olan ve girân-güş olan ve sesi çıkmaz olan şey ve kavi ve pek olan taş.			
2329	işmât	إِضْمَاتٌ	Ar.	*	Sükût etmek ve sükût ettirmek ve bir şeyin içini sımsıkı doldurmak.			
2330	işmâm	إِضْمَامٌ	Ar.	∴	Sağır olmak ve sağır ve girân-güş kılmak ve bir kimsenin kuvve-i sâmi'âsını izale etmek ve bir adamı sağır bulmak ve şişenin ağzına tıkaç yapmak.			
2331	eşammiyet	أَضْمِيَّةٌ	Ar.	*	Sağırlık, ses ve seda işitilmemezlik ve is. tıbbiyeden olup akciğerlerde hâl-i sıhhatte işitilen sedâ-yı vâzih ve rakikin iltihaptan naşi kalın ve kaba olması kevfîyetine denilir.		Tıp	
2332	işnâ°	إِضْنَاعٌ	Ar.	∴	Yardım ve iane etmek ve gereği gibi talim etmek ve sanat öğretmek.			
2333	aşnâ°â	أَضْنَاعِيٌّ	Ar.	•	Sanatta mahir ve çîre-dest ve işe eli yakışır olanlar.			
2334	eşnâf	أَضْنَافٌ	Ar.	•	Sınıflar, sıralar, raddeler ve cinsler, nevler, türülür ve ehl-i ticâret ve sanat bölük ve gürhları.			
2335	aşnâm	أَضْنَامٌ	Ar.	•	Sanemler, bütler, tapılan suretler.			
2336	işnân	إِضْنَانٌ	Ar.	*	Darılmak ve ısrar eylemek.			
2337	aşvât	أَضْوَاتٌ	Ar.	•	Savtlar, seda ve sesler ve avazlar.			

2338	aşvâf	أَشْوَافٌ	Ar.	•	Sûflar, sûf denilen malum kumaşlar.			
2339	aşvab	أَشْوَابٌ	Ar.	•	Ziyade savâb ve doğru olan.			
2340	aşvaf	أَشْوَفٌ	Ar.	•	Postu yün kaplı olan.			
2341	usûl	أُسُولٌ	Ar.	•	Asıllar, kökler, temeller, dipler, esaslar.			
2342	aşhâr	أَشْهَارٌ	Ar.	∴	Nikâhın neticesi olarak kendine münasebeti olan kâ'im-peder, kâ'im-vâlide ve baldız ve kâ'im-birâder ve bacanak ve emsali akraba.			
2343	işhâr	إِشْهَارٌ	Ar.	∴	Birine damat olmak ve sıhren kesb-i karâbet etmek.			
2344	aşyâf	أَشْيَافٌ	Ar.	•	Sayflar, yaz mevsimleri.			
2345	aşiyet	أَشِيَّةٌ	Ar.	•	Münfek olmayan dâhiye ve bela ve afet.			
2346	aşîr	أَشِيرٌ	Ar.	•	Yakın, mütekârib ve karîn ve mukârin olan ve birbirine sarılmış ve uzun saç.			
2347	aşîl	أَشِيلٌ	Ar.	∴	Köklü, dipli, temelli ve esaslı olan ve akşam vakti ve ı. fikiyyeden olup davada dava sahibi ve dine dair husûsâtta kefil olmayıp bilhassa medyun olan velhasıl kâffe-i ukûd ve muamelatta mutazzarrır ve müstefit olan adam.		Fıkıh	
2348	izâ'et	إِضَاءَةٌ	Ar.	•	Rûşen ve muzî kılmak ve ziya vermek, aydınlandırmak ve aydınlık etmek.			
2349	izâ'a	إِضَاعُهُ	Ar.	•	Zayi etmek ve telef ve tazyî' eylemek.			
2350	izâfet	إِضَافَةٌ	Ar.	∴	Bir şey üzerine havale olmak ve meylettirmek ve ı. nahviyyeden olup ibâre-i vâhidde birbirine müteakip bulunan iki isim beyninde cari olan alakaya denilir ve iki ismi ibarede takrip edip birbirine müteallik kılmak ve mülteci ve misafir eylemek ve yakın komak ve bir kimseye veya bir şeye nispet ve isnat eylemek.		Nahiv	
2351	izbâret	إِضْبَارَةٌ	Ar.	•	Yazılmış evrakı deste etmek ve yazılmış evraktan ibaret olan.			
2352	içâkat	إِضَاقَةٌ	Ar.	*	Darılmak ve darlığa düşmek.			
2353	izbâṭ	إِضْبَاطٌ	Ar.	∴	Zapt ettirmek ve harfin harekesini tayin eylemek.			
2354	izcâr	إِضْجَارٌ	Ar.	*	Bir adama sıkıntı vermek.			
2355	izcâ'	إِضْجَاعٌ	Ar.	*	Yan üzere yatırmak ve yatmak.			
2356	açhât	أَضْحَاءٌ	Ar.	*	Kuşluk vakti kesilen kurban ve kurban bayramına, îd-i edhâ ve yevm-i edhâ denilmesi kurbanların ekseriya kuşluk vakti kesilmesine mebnidir.			
2357	içhâk	إِضْحَاكٌ	Ar.	•	Güldürmek, hande ettirmek.			
2358	uçhûket	أَضْحُوكَةٌ	Ar.	•	Gülünecek nesne.			
2359	açhâ	أَضْحَى	Ar.	•	Kurbanlar, karâbin.			
2360	uçhiyet	أَضْحِيَّةٌ	Ar.	*	Kuşluk vakti kesilen kurban.			
2361	açham	أَضْحَمٌ	Ar.	*	Kaba ve büyük şey ve azîmü'l-cürm ve kesîrû'l-lahm insan ve hayvan.			
2362	uçhûme	أَضْحُومَةٌ	Ar.	*	Arap nisvânının büyük görünmek için kıçlarına bağladıkları bohçaya denilir ki fi-zamâninâ Frenk karıları ve alafrangaya meyli olan sair kadınlar dahi âdet-i efrençiyeye diye ve moda namıyla kıçlarını bohça bağlamış gibi yükseltiyorlar.			
2363	açdâd	أَضْدَادٌ	Ar.	∴	Karanlık, aydınlık, soğuk, sıcak gibi yekdiğere zıt ve mukabil ve muhalif olan hâlât ve eşya.			

2364	izdād	إِضْدَادٌ	Ar.	*	Darılmak, zıt olmak.			
2365	ažarr	أَضَرَّ	Ar.	•	Ziyade muzır veya ziyade zarar bâ'is olan.			
2366	izrāb	إِضْرَابٌ	Ar.	*	İ'rāz etmek, yüz döndürmek.			
2367	izrāḥ	إِضْرَاحٌ	Ar.	∴	Pazarı kesada düşürmek ve ib'ād etmek, uzağa atmak ve ifsat etmek ve fesada vermek.			
2368	ažrār	أَضْرَارٌ	Ar.	•	Zararlar, ziyanlar, noksanlar.			
2369	izrār	إِضْرَارٌ	Ar.	•	Zarar ve ziyana düçar etmek ve birini mutazarrır kılmak.			
2370	ažrās	أَضْرَاسٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs azı dişleri denilen dişlere itlak olunur.		Tip	
2371	izrās	إِضْرَاسٌ	Ar.	*	Diş kamaştırmak ve dişlemek ve bikarar etmek ve söz ile iskât etmek.			
2372	izrā°	إِضْرَاعٌ	Ar.	∴	Bezl-i mâ-melek eylemek ve zelil ve hakir eylemek.			
2373	izrām	إِضْرَامٌ	Ar.	•	Ateşi tutuşturup yalın ve alevlendirmek.			
2374	iztīcā°	إِضْطِجَاعٌ	Ar.	∴	Yan üzerine yatmak ve secdede koltuklarını sıkılayarak göğsünü yere düşürüp yapıştırmak.			
2375	iztīrāb	إِضْطِرَابٌ	Ar.	∴	Çalkanmak ve kendine darbimesel olunmağı istemek ve bir şeyin nizamı muhtel olmak ve eğri ve büğrü uzayıp gitmek ve vuruşmak ve kesb ü kâra çalışmak ve keder ve teessüf ve eziyet ve renciş ve piç ü táb.			
2376	iztīrār	إِضْطِرَارٌ	Ar.	•	İhtiyaç görmek ve bir şeye muhtaç ve naçar olmak ve zarurete giriftar olmak ve mecburiyet ve çaresizlik.			
2377	iztīrārī	إِضْطِرَارِيٌّ	Ar.	*	İhtiyari olmayıp zaruret saikasıyla olan.			
2378	iztīrām	إِضْطِرَامٌ	Ar.	∴	Tutuşup alevlenmek ve saç ve sakala gereği gibi kır serpmek.			
2379	iztīlā°	إِضْطِلَاعٌ	Ar.	∴	Kuvvetlendirmek ve miknet ve güç ve kudret ve zor sahibi etmek.			
2380	iztīmām	إِضْطِمَامٌ	Ar.	∴	Bir kimse, bir nesneyi kendi nefesine zam ile kabullenmek ve kaplamak.			
2381	iztīnā°	إِضْطِنَاءٌ	Ar.	•	Utanıp munkabız olmak.			
2382	až°āf	أَضْعَافٌ	Ar.	•	Zı'flar, iki katlar ve misiller.			
2383	iz°āf	إِضْعَافٌ	Ar.	∴	Zayıf ve kuvvetsiz kılmak ve iki kat ve iki büyüklüğünde etmek.			
2384	až°af	أَضْعَفٌ	Ar.	•	Ziyade zayıf ve kuvvetsiz olan.			
2385	ažğāş	أَضْغَاثٌ	Ar.	*	Tevili sahih olmayan karışık rüya görmek.			
2386	eçall	أَضَلُّ	Ar.	•	Hak dinden ziyadesiyle ba'id olan ve yolunu kaybetmiş olan.			
2387	ažlā°	أَضْلَاعٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup cevfi-i sadrı tahdit eden kaburga kemiklerine denilir ve İs. hendesiyyeden olup eşkâli hendesiyyeyi tahdit eden hutût-ı müstakîmeye itlak olunur.		Tip ve Hendese	
2388	izlā°	إِضْلَاعٌ	Ar.	*	Bir şeyi bir tarafa eğmek, meylettirmek.			
2389	iqlāl	إِضْلَالٌ	Ar.	∴	Doğru yoldan ve hak dinden saptırmak ve zayi ve kaybetmek.			
2390	uqlūle	أَضْلُولَةٌ	Ar.	•	Azgnlık ki hidayet mukabili ve kem-râhlık ve hata ve günahkârlık.			
2391	izmār	إِضْمَارٌ	Ar.	∴	Gizlemek, saklamak ve ihfâ etmek ve araştırmak ve İs. arüzda mütefâ'il kelimesini müstef'il bahrine nakletmek.		Aruz	

2392	izmām	إِضْمَامٌ	Ar.	•	Zam ve ilave etmek, katmak.			
2393	izmiḥlāl	إِضْمِخْلَالٌ	Ar.	∴	Mahıv ve nâ-bûd ve perişan olmak ve çözülmek ve buhar gibi bertaraf ve nâ-bedîd olmak.			
2394	ażmen	أَضْمَنُ	Ar.	•	Derununda ziyade şey mevcut olan.			
2395	izmān	إِضْمَانٌ	Ar.	*	Maraz, hastayı zayıf ve zebun kılmak ve müzmin illete uğramak.			
2396	azyāf	أَضْيَافٌ	Ar.	•	Dayflar, mihmanlar, misafirler.			
2397	azyak	أَضْيَقُ	Ar.	•	Ziyade zik ve dar ve teng olan.			
2398	iṭābet	إِطَابَةٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi hoş-hâl etmek ve hüsn-i mu'āmele ve ihsan etmek ve istincâ ve güzel tekellüm etmek.			
2399	iṭāḥat	إِطَاحَةٌ	Ar.	*	Düşürmek, helak etmek ve izale ve ifna etmek.			
2400	iṭāre	إِطَارَةٌ	Ar.	•	Uçurmak, tayerân ettirmek ve göndermek, irsal etmek.			
2401	iṭā'at	إِطَاعَةٌ	Ar.	•	Münkâd olmak ve emir ve tembihe imtisal edip mucibince amel ve hareket etmek.			
2402	iṭāfet	إِطَافَةٌ	Ar.	•	Etrafını dolaşıp tavaf etmek ve ittirmek.			
2403	iṭākat	إِطَاقَةٌ	Ar.	•	Takat getirmek ve kadir olmak.			
2404	iṭālet	إِطَالَةٌ	Ar.	•	Uzatmak ve uzun kılmak ve tatvîl etmek ve zem ve fasıl ve tayip etmek.			
2405	eṭāvil	أَطْوِيلٌ	Ar.	•	Atvel ve ziyade uzun olanlar.			
2406	eṭāyib	أَطْيَابٌ	Ar.	•	Atyeb ve ziyade iyi ve hoş olanlar.			
2407	iṭbā°	إِطْبَاءٌ	Ar.	•	Davet eylemek.			
2408	eṭibbā°	أَطْبِيَاءٌ	Ar.	•	Tabipler, fenn-i tıbda mezun olan hekimler.			
2409	iṭṭibāḥ	إِطْبَاحٌ	Ar.	•	Pişmek, tabh olmak, puhte olmak ve pişirmek.			
2410	eṭbā°	أَطْبَائِعٌ	Ar.	•	Tıb'lar, akarsular, çaylar ve sel mecraları.			
2411	eṭbāḥ	أَطْبَاقٌ	Ar.	•	Tabakalar, kurslar, daireler ve katlar.			
2412	iṭbāḥ	إِطْبَاقٌ	Ar.	*	Kapaklamak ve kapamak ve ittifak etmek.			
2413	eṭbaḥ	أَطْبُحٌ	Ar.	*	Ahmak ve pek şaşkın olan.			
2414	eṭbā°	أَطْبَعٌ	Ar.	•	Ziyade tabiat sahibi olan.			
2415	eṭbiḳa	أَطْبِيقَةٌ	Ar.	•	Tabakalar, tabaklar, katlar, tabakât.			
2416	iṭrā°	إِطْرَاءٌ	Ar.	•	Methüsenâ ve sitayiş etmekte ifrat eylemek.			
2417	eṭrāb	أَطْرَابٌ	Ar.	*	Güzide ve müntehap olan, güzel kokulu çiçekler.			
2418	iṭrāb	إِطْرَابٌ	Ar.	•	Şevke getirmek ve şad ve mesrur kılmak.			
2419	iṭrāḥ	إِطْرَاحٌ	Ar.	•	Tarh ve ihraç ve ib'ād etmek ve elinden atmak.			
2420	iṭrād	إِطْرَادٌ	Ar.	•	Tard için emreylemek ve tard ve ib'ād ve nefiy ve iclâ eylemek.			
2421	iṭṭirād	إِطْرَادٌ	Ar.	•	Birbirine tabi olup gitmek ve doğrulup yoluna girmek ve üslûb-ı vâhid üzere tertip etmek.			

2422	eṭrār	أَطْرَار	Ar.	•	Turreler, uçlar, kenarlar ve saçaklar ve altında olan saçlar.			
2423	eṭrās	أَطْرَاس	Ar.	•	Tırsılar yazı yazılacak sahifeler ve yazısı bozulup sonradan yazılan sahife ve kâğıt ve varakalar.			
2424	eṭrāf	أَطْرَاف	Ar.	∴	Tarafılar, yanlar, sūlar ve ı. tıbbiyeden olup iki kol iki ayağa denilir.		Tıp	
2425	eṭrāf-ı süfliyye	أَطْرَافِ سُفْلِيَّةِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup iki tarafın but ve baldır ve ayak denilen kıtalarının hey'et-i mecmû'asına ıtlak olunur.		Tıp	
2426	eṭrāf-ı 'ulviyye	أَطْرَافِ عُلوِيَّةِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup mahall-i irtibâtı iki tarafın omzu başından olup pazu ve kol ve el denilen kıtaların hey'et-i mecmû'asına ıtlak olunur.		Tıp	
2427	iṭrāf	إِطْرَاف	Ar.	∴	Hediye vermek ve bir kimseye evvelce vermediği şeyi vermek ve göz yummak.			
2428	iṭrāk	إِطْرَاق	Ar.	*	Sükût etmek ve gözünü yere dikmek.			
2429	iṭrām	إِطْرَام	Ar.	∴	Dişlerin üzerleri yeşillenmek ve dişlerin aralarında taam bakiyesi kalmakla ağzın taam ve rayıhası bozulmak.			
2430	eṭriḳa	أَطْرِقَة	Ar.	•	Tarikler, yollar, râhlar.			
2431	iṭriye	إِطْرِيَّة	Ar.	*	Şehriye çorbası ve erişte aşısı.			
2432	eṭ'ime	أَطْعِمَة	Ar.	*	Taamlar, yemekler, aşlar.			
2433	iṭ'ām	إِطْعَام	Ar.	•	Taam vermek ve yemek yedirmek.			
2434	iṭgā°	إِطْعَاءٌ	Ar.	•	Birini tâgî ve bâgî kılmak ve birini fena yola ayartmak ve azdırmak.			
2435	iṭfā°	إِطْفَاءٌ	Ar.	•	Ateş ve alev ve yangın söndürmek ve bastırmak.			
2436	iṭfā°iyye	إِطْفَاءِيَّة	Ar.	*	Yangın alayı ki fi-zamâninâ yangın söndürmeye memur olan asker alayına ıtlak olunur.			
2437	eṭfāl	أَطْفَالٌ	Ar.	•	Tıfillar, çocuklar.			
2438	iṭfāk	إِطْفَاقٌ	Ar.	*	Meram ve murada nail eylemek.			
2439	iṭlā°	إِطْلَاءٌ	Ar.	∴	Bir şey üzerine bir nesne ve sulu bir şey sürmek ve bulaştırmak.			
2440	iṭṭilā°	إِطْطِالَةٌ	Ar.	∴	Kokulu şey sürünmek ve bulaşmak.			
2441	eṭlāb	أَطْلَابٌ	Ar.	•	Talepler ve hacetler, ihtiyaçlar ve âşıklar.			
2442	iṭlāb	إِطْلَابٌ	Ar.	•	İstemek, talep etmeye mecbur kalmak ve matlubunu verip hacetini reva kılmak veyahut muztar eylemek.			
2443	iṭlāb	إِطْلَابٌ	Ar.	•	Talep etmek, istemek.			
2444	iṭlā°	إِطْلَاعٌ	Ar.	∴	Güneş doğmak ve bir şey parıldamak ve vâkif ve agâh etmek ve sırrını bir kimseye açmak.			
2445	iṭṭilā°	إِطْطِالَةٌ	Ar.	∴	Kesb-i vukûf eylemek ve bir şeyin iç yüzünü anlamak ve ansızın çıkagelmek ve bir yere yetişmek ve bilmek.			
2446	iṭlāk	إِطْلَاقٌ	Ar.	•	Açmak ve bağlamayıp salıvermek ve bağlı olanı çözüp salıvermek ve ikâle ve fesh-i nikâh edip zevceyi boşamak ve bir kayıt ile mukayyet olmayıp umumiyet üzere ve mutlak olarak ve hâliyle tecviz eylemek.			
2447	iṭṭilāk	إِطْطِالَةٌ	Ar.	•	Mesrur ve münşrihü'l-bâl ve münbasit olmak ve hümüm ve gumüm vukuunda kayıtsız davranmak.			
2448	eṭlāl	أَطْلَالٌ	Ar.	•	Tallar, semizlikler, beden topluluğu, semizliği.			
2449	iṭlāl	إِطْلَالٌ	Ar.	•	Demi heder eylemek ve bir şey üzerine havale olmak.			

2450	iṭlāk-ı yed	إِطْلَاقٌ يَدٌ	Ar.	*	Hayır ve ihsan eylemek.			
2451	aṭlas	أَطْلَسَ	Ar.	∴	Bir nev ipekli kumaş ve Avrupa kıtası ahalisinin ekserisi lisanınca harita ve nebatat ve hayvanat ve teşrih ve emsali şeylerin eşkâl ve resimlerini havi mecmuaya denildiği gibi kitap ve yazı ve çizgi ve eşkâlden hali olup düz olan şeye dahi itlak olunur.			
2452	aṭliye	أَطْلِيه	Ar.	•	Tılâlar, sürünecek ve bulaştırılacak sulu şeyler.			
2453	uṭum	أُطِمُّ	Ar.	∴	Köşk, kasır ve mürtefi bina ve hısn ve kale.			
2454	uṭām	أَطَامَ	Ar.	*	Sidik tutulmak ve ihtibâs-ı bevre uğramak.			
2455	iṭmâḥ	إِطْمَاخٌ	Ar.	*	Gözünü yukarı dikmek.			
2456	eṭmā°	أَطْمَاغٌ	Ar.	•	Tamahlar, hırslar ve şedit arzular.			
2457	iṭmā°	إِطْمَاغٌ	Ar.	•	Tamaha düşürmek ve tamah ettirmek.			
2458	iṭmāl	إِطْمَالٌ	Ar.	•	Mahıv ve izale etmek ve yok eylemek.			
2459	iṭmi°nân	إِطْمِئْنَانٌ	Ar.	•	Rabt-ı kalble sükûn bulmak ve itimat etmek ve sakin ve ber-karâr olmak.			
2460	iṭnā°	إِطْنَاءٌ	Ar.	•	Zina ve fücûra musır ve müstemir olmak.			
2461	eṭnâb	أَطْنَابٌ	Ar.	•	Tinâblar, çadır ipleri.			
2462	iṭnâb	إِطْنَابٌ	Ar.	•	Tatvîl etmek ve sözü alabildiğine uzatmak.			
2463	iṭnâbet	إِطْنَابَةٌ	Ar.	∴	Şemsiye ve matariyye ki şems ve barandan yani güneş ve yağmurdan insanı hıfzıtmeye münasip elde gezdirilen şey ve kemana bağlanılan kiris.			
2464	iṭnân	إِطْنَانٌ	Ar.	∴	Ötürmek ve bir şey ve bilhassa ma'âdîne vurup seda çıkarmak.			
2465	iṭvâ°	إِطْوَاءٌ	Ar.	*	Acıkmak, aç olmak.			
2466	eṭvâr	أَطْوَارٌ	Ar.	•	Tavırlar ve ef'âl ve evzâ' ve hareket.			
2467	eṭvâs	أَطْوَاشٌ	Ar.	•	Tavus kuşları, tavuslar.			
2468	eṭvâḳ	أَطْوَاقٌ	Ar.	∴	Tavklar, tokalar, gerdanlıklar ve halkalar ve Hindistan cevizinin sütü.			
2469	iṭvâl	إِطْوَالٌ	Ar.	•	Uzatmak, uzun ve tatvîl etmek.			
2470	aṭvel	أَطْوَلٌ	Ar.	•	Ziyade uzun olan.			
2471	iṭhâ°	إِطْهَاءٌ	Ar.	•	Kâr ve sanatında mahir ve üstat olmak.			
2472	eṭhâr	أَطْهَارٌ	Ar.	•	Tâhirler, temizler, pak olanlar.			
2473	iṭhâr	إِطْهَارٌ	Ar.	•	Tathîr etmek, temizlemek.			
2474	iṭhâf	إِطْهَافٌ	Ar.	•	Kelam ederken tez tez söylemek.			
2475	aṭher	أَطْهَرٌ	Ar.	•	Ziyade pak ve tâhir ve temiz olan.			
2476	etyâb	أَطْيَابٌ	Ar.	•	Tibler, güzel kokulu şeyler.			
2477	iṭyâb	إِطْيَابٌ	Ar.	*	Bir şeyi güzel bulmak.			
2478	aṭyeb	أَطْيَبٌ	Ar.	•	Ziyade tayyib ve iyi ve güzel olan.			

2479	ezāfir	أظافر	Ar.	•	Zufrlar, tırnaklar.			
2480	izraf	إظراف	Ar.	•	Zarflamak, zarfa komak.			
2481	azref	أظرف	Ar.	•	Ziyade zarif olan.			
2482	iztilam	إظطلام	Ar.	•	Zulme boyun eğmek.			
2483	ezfar	أظفار	Ar.	∴	Zufrlar, tırnaklar ve itriyattan tırnak buhuru denilen ilaç ve kene böceğinin büyüğü.			
2484	izfar	إظفار	Ar.	∴	Muzaffer kılmak, zafer ve galebe vermek ve birinin yüzüne tırnak batırmak.			
2485	izzifar	إظفاز	Ar.	∴	Matluba zafer-yâb olmak ve nâ'il-i a' mâl olmak ve tırnak işlettirmek.			
2486	azfer	أظفر	Ar.	•	Ziyade zafer bulan ve tırnakları uzun ve enli kimse.			
2487	ezlaf	أظلاف	Ar.	•	Zıflar, çatal tırnaklı hayvanın tırnakları.			
2488	ezlal	أظلال	Ar.	•	Zıllar, gölgeler.			
2489	izlal	إظلال	Ar.	∴	Gölgeye komak ve gölgeye dâhil etmek ve bir şeyi örtüp kaplamak ve bürümek.			
2490	izlam	إظلام	Ar.	∴	Karanlık olmak ve karanlığa ve târike girmek ve zulme giriftar olmak.			
2491	izzilam	إظلام	Ar.	*	Zulme tahammül eylemek.			
2492	azlem	أظلم	Ar.	•	Ziyade zulmedici ve ziyade karanlık olan.			
2493	iznan	إظنان	Ar.	∴	Bir kimseye isnâd-ı töhmet etmek ve birinin kendisine teveccüh eden töhmeti, başkasına nispetle onu suçlu çıkarmak.			
2494	izzinan	إظنان	Ar.	•	Töhmetli kılmak ve töhmetlenmek.			
2495	izhar	إظهار	Ar.	∴	Zahir ve aşikâr etmek ve zuhur ettirmek ve ezberden okumak.			
2496	izzihar	إظهار	Ar.	∴	Mübâlât etmeyip terk ve ihmal etmek ve bütün bütün unutmak.			
2497	azher	أظهز	Ar.	•	Ziyade zahir ve aşikâr ve rüşen ve bedihi olan.			
2498	e'âbid	أعابد	Ar.	•	Abdler, kullar, bendeler.			
2499	e'âcim	أعاجم	Ar.	•	Acemler, Arap evladından olmayanlar.			
2500	e'âcib	أعاجيب	Ar.	•	Ucubeler, taaccüp olunacak tuhaf ve acayip şeyler.			
2501	i'âde	إعادة	Ar.	∴	Geri döndürmek, avdet ettirmek ve tekrar eylemek ve bir şeyi âdet edinmek.			
2502	e'âdi	أعداى	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar.			
2503	i'âde-i i'tibâr	إعادة ة إعتبار	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup defâtiri yolunda ve sarfiyatı kanun dairesinde olduğu hâlde tâli'-i ticâretin kendisine yâr olmaması ile veyahut sarfiyatında biraz israf edip fakat hilesi olmayarak iflas eden tacirlerin düyûn-ı vâkı'ayı ashâb-ı matlûbuna ma'a-fâ'iz eda eylemeleri üzerine evvelce malik oldukları ve iflastan dolayı kaybetmiş buldukları i'tibâr-ı ticârîlerinin yerine getirilmesine denilir.		Nizamiye	
2504	i'âde-i muhâkeme	إعادة ة محاكمة	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup mehâkim-i ibtidâ'îye veya istinâfiyyeden derece-i ahîrede vicahen lâhik olan veya derece-i ahîrede gıyaben verilip de i'tirâz-ı ale'l-hükmü kabul etmeyen hüküm ve ilam aleyhine bazı esbâbdan dolayı o hüküm ve ilamı veren mahkemede tekrar muhakeme olmaya denilir.		Nizamiye	
2505	i'âze	إغاة	Ar.	•	Sığınmak, iltica etmek.			

2506	i'āre	إِطَارَةٌ	Ar.	∴	Ariyet ve hile vermek ve is. fıkhiyyeden olup bir malik, menfaatini kira almayarak meccanen âhere temlik etmeve denilir.		Fıkıh	
2507	i'āre-i muṭlaqa	إِطَارَةٌ مُطْلَقَةٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şu kadar müddet kullan veya falan yerde istimal eyle veyahut ariyet mesela hane ise sen otur, başkasını oturtma gibi zaman ve mekân ve bir nev intifa ile mukayyet ve meşrut olmayan iareye denilir.		Fıkıh	
2508	i'āre-i muḳayyede	إِطَارَةٌ مُقَيَّدَةٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bâlâda dermeyan olunan kuyûd ve şerait dairesinde ariyet vermeye denilir.		Fıkıh	
2509	e'āriḏ	أَعْرَاضٌ	Ar.	•	Aruzlar, biten mısra evvelinde olan bir yahut iki son heceleri.			
2510	e'ārīb	أَعْرَابٌ	Ar.	•	Bedevi ve dağda gezen Araplar.			
2511	i'āze	إِعْزَازَةٌ	Ar.	•	Fakir ve geda ve muhtaç ve sâhib-i ihtiyaç olmak.			
2512	i'āşe	إِعْشَاءٌ	Ar.	•	Diriltmek, geçindirmek.			
2513	e'āşîr	أَعْشِيرٌ	Ar.	•	Aşarlar, aşerler, ondalıklar.			
2514	e'āşib	أَعْصَابٌ	Ar.	•	Asabeler, vücuttaki sınırlar.			
2515	i'āza	إِعْضَاءٌ	Ar.	•	Karşılık ve bedel vermek.			
2516	e'āzîm	أَعْظَمٌ	Ar.	•	A'zamlar, ziyade azîm ve büyük olanlar.			
2517	i'āle	إِعْطَاءٌ	Ar.	•	Ayal ve evladın nafaka ve me'ûnetlerine bakıp kayırmak.			
2518	e'ālî	أَعْلَى	Ar.	•	Âlâ olanlar, rütbeli ve faik ve yüksek ve mürtefi olanlar.			
2519	i'āne	إِعْثَانَةٌ	Ar.	•	Yardım ve muavenet etmek.			
2520	e'ba°	أَعْيَابٌ	Ar.	•	Abalar, yükler, hamuleler, ağırlıklar.			
2521	i'tāb	إِعْتَابٌ	Ar.	•	Şikâyeti kendinden def ile razı ve hoşnut eylemek ve kederi izale etmek ve birini hoşlandırmak.			
2522	i'tād	إِعْتَادٌ	Ar.	•	Hazır ve müheyya kılmak.			
2523	i'tāḳ	إِعْتِاقٌ	Ar.	•	Kul ve esir, azat etmek.			
2524	i'tām	إِعْتَامٌ	Ar.	*	Oyalanıp gecikmek.			
2525	i'tān	إِعْتَانٌ	Ar.	∴	Borçluyu şiddetli takaza ile rencide etmek ve sıkıştırarak matlubunu dava etmek.			
2526	i'tibād	إِعْتِيَادٌ	Ar.	*	Kul almak, kul edinmek.			
2527	i'tibār	إِعْتِبَارٌ	Ar.	•	Saymak, addetmek ve ibret alıp mütenebbih olmak ve taaccüp eylemek ve bir nesneyi diğer nesne yerine komak ve öğüt almak ve mutta'ız olmak ve birinin sözünü ve zatını makbul farz etmek.			
2528	i'tibārî	إِعْتِبَارِيٌّ	Ar.	•	Hakiki olmayıp faraziyyât kabilinden olan.			
2529	i'tibāṭ	إِعْتِبَاطٌ	Ar.	•	İlletsiz olan, genç adam veya hayvanı imâte ve zebh eylemek ve ilm-i nahv istilâhâtından olup kelimenin son harfini bilasebep hazf ve iskat eylemek.			
2530	i'titāb	إِعْتِثَابٌ	Ar.	•	Fariğ ve munsarif olmak.			
2531	i'ticār	إِعْتِجَارٌ	Ar.	•	Yaşmak takınmak ve çene altından geçirmeyerek başa örtü sarınmak.			
2532	i'ticān	إِعْتِجَانٌ	Ar.	*	Hamur gibi yoğurmak.			
2533	i'tidā°	إِعْتِدَاءٌ	Ar.	•	Zulüm ve ta'addî etmek.			

2534	i'tidād	إِغْتِدَادٌ	Ar.	•	Tadat etmek, saymak.			
2535	i'tidāl	إِغْتِدَالٌ	Ar.	•	Miktar ve keyfiyet hususunda iki hâlet beyninde mutavassıt olmak, had ve üslubu mütevâfık olmak ve bir hususun vasat derecesi.			
2536	i'tizār	إِغْتِزَارٌ	Ar.	•	Özür, mâni, bahane, dermeyan ederek kusurunun affını dilemek.			
2537	i'tizāl	إِغْتِزَالٌ	Ar.	*	Nefsine müracaatla cürüm ve hatasını idrak ve itiraf etmek ve ihtiyâr-ı uzlet ve melamet eylemek ve bir şeyi işlemeye tamâm-ı kasd ve teveccüh eylemek.			
2538	i'tirār	إِغْتِرَارٌ	Ar.	*	Fakir ve muhtaç olmak.			
2539	i'tirās	إِغْتِرَاسٌ	Ar.	*	Müteferrik ve perakende olmak.			
2540	i'tirāz	إِغْتِرَاضٌ	Ar.	∴	Meneylemek ve menolunmak ve muaraza tarikiyle mâni ve mahzur beyan etmek.			
2541	i'tirāzu'l-ğayr	إِغْتِرَاضُ الْغَيْرِ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir davada gerek asaleten ve gerek vekâleten tarafeynden olmayan ve şahs-ı sâlis olup da dâhil-i da'vâ olmak üzere istida takdim etmemiş olan bir kimsenin gıyaben hukukuna dokunur surette sâdir olan bir hüküm aleyhine itiraz ve bevân-ı hâl etmeve denilir.		Nizamiye	
2542	i'tirāzu'l-ğayr-i aşlî	إِغْتِرَاضُ الْغَيْرِ أَصْلِي	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup aleyhine itiraz olunan hüküm ve ilama nail olan kimse ile şahs-ı sâlis beyninde, bir güne dava sebkat etmemiş iken müceddeden vaki olan itiraza denilir.		Nizamiye	
2543	i'tirāzu'l-ğayr-i tarî	إِغْتِرَاضُ الْغَيْرِ طَارِي	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup bir davanın esnâ-yı rü'yetinde, tarafeynden biri canibinden isbât-ı müdde'aya delil olmak üzere ibraz olunan bir i'lâm-ı sâbık aleyhine vaki olan itiraza denilir.		Nizamiye	
2544	i'tirāz-ı 'ale'l-hüküm	إِغْتِرَاضُ عَلَى الْحُكْمِ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup gıyaben olunan hüküm ve ilamın icrasına muhalefetle müddeinin davasını def ve hükmü veren mahkemeden işbu hükümden rücu eylesini talep etmeye itlak olunur .		Nizamiye	
2545	i'tirāṭ	إِغْتِرَاطٌ	Ar.	*	Bir kimsenin kadir ve namusuna dokunmak.			
2546	i'tirāf	إِغْتِرَافٌ	Ar.	∴	İkrar ve ispat etmek ve inat etmeyip hakkı teslim eylemek ve ram ve münkâd olmak ve bilmek için haber sormak ve isim ve resmiyle haber vermek.			
2547	i'tirāk	إِغْتِرَاكٌ	Ar.	*	Uğraşmak, savaşmak.			
2548	i'tizā°	إِغْتِزَاةٌ	Ar.	*	Bir kimseye veya bir kabileye veyahut bir familyaya kesb-i mensûbiyyet eylemek ve isnat olunmak.			
2549	i'tizāl	إِغْتِزَالٌ	Ar.	∴	Bir nesne yerinden veya guruhundan veyahut amelinden bertaraf olmak.			
2550	i'tizām	إِغْتِزَامٌ	Ar.	∴	Azim ve kasteylemek ve her işte fütursuz kasd-ı dâ'im üzere olmak.			
2551	i'tisār	إِغْتِسَارٌ	Ar.	•	Güçlük, usret ve su'übet ve cevretmek ve cebren ve kerhen oğlunun malından almak.			
2552	i'tizāz	إِغْتِزَاؤُ	Ar.	•	Kendini aziz addetmek.			
2553	i'tisāf	إِغْتِسَافٌ	Ar.	∴	Zulmetmek ve yoldan sapmak ve bir adamı angarya kullanmak.			
2554	i'tisām	إِغْتِسَامٌ	Ar.	•	Matlubunu ita etmek.			
2555	i'tiṣā°	إِغْتِصَاةٌ	Ar.	•	Akşam vakti yola çıkmak.			
2556	i'tiṣā°	إِغْتِصَاةٌ	Ar.	•	Değnek kullanmak ve değneğe dayanmak.			
2557	i'tiṣāb	إِغْتِصَابٌ	Ar.	∴	Kanaat ve iktifa etmek ve imâne sarınmak ve is. tıbbiyeden olup sinire müşabih bir hâl kesbetmek, sinirleşmek.		Tip	
2558	i'tiṣār	إِغْتِصَارٌ	Ar.	∴	Bir şeyin suyunu veyahut yağını çıkarmak için sıkmak ve baskıya koymak ve verilen atıyyeyi geri almak.			
2559	i'tiṣām	إِغْتِصَامٌ	Ar.	•	Günah ve mu'ayyebden sakınmak ve pak olmak ve bir nesneye el ile yapışıp tutmak ve korunmak.			
2560	i'tizād	إِغْتِزَادٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kola almak ve muin olmak ve muavenet istemek.			

2561	i'tiṭāf	اِغْتِطَافٌ	Ar.	*	Ridāya bürünmek ve bir şey ile örtünmek.			
2562	i'tizām	اِغْتِظَامٌ	Ar.	•	Azamet ve ta'azzum ve büyüklük etmek ve büyüklük kazanmak.			
2563	i'tifāʿ	اِغْتِفَاءٌ	Ar.	•	Af ve inayet istemek.			
2564	i'tifār	اِغْتِفَارٌ	Ar.	•	Yere vurmak ve şiddetle üzerine atılıp kavramak.			
2565	i'tifās	اِغْتِفَاسٌ	Ar.	*	Muzdarip ve mütelâşî olmak.			
2566	i'tifāş	اِغْتِفَاشٌ	Ar.	*	Hakkını almak, istifâ-yı hak ve matlup eylemek.			
2567	i'tikāb	اِغْتِكَابٌ	Ar.	•	Parasını alıncaya kadar sattığı şeyi müşteriye teslim etmemek.			
2568	i'tikād	اِغْتِكَادٌ	Ar.	•	Gönül bağlamak, inanmak ve sıdk ve sıhhatine kalben karar-dâde olmak ve mutekit olmak.			
2569	i'tikād	اِغْتِكَادٌ	Ar.	*	Bir işe ale'd-devâm mülâzemet eylemek ve müdâvemet etmek.			
2570	i'tikār	اِغْتِكَارٌ	Ar.	∴	Cenkte asker birbirine karışmak ve karışık bir şeyin tadatı mümkün olmamak.			
2571	i'tikās	اِغْتِكَاسٌ	Ar.	*	Aksine ve tersine çevrilmek ve maktûb olmak.			
2572	i'tikāf	اِغْتِكَافٌ	Ar.	∴	Sakin olmak ve habs-i nefes ile bir mahalde eğlenip kalmak.			
2573	i'tikāl	اِغْتِكَالٌ	Ar.	*	Bir madde düçâr-ı müşkülât olmak ve nâstan ihtiyâr-ı uzlet etmek.			
2574	i'tikām	اِغْتِكَامٌ	Ar.	*	Eşya tortop olup birirmek ve teraküm etmek ve yükleri iki tarafa denk etmek.			
2575	i'tilāʿ	اِغْتِلاَءٌ	Ar.	•	Yükselmek, yukarı çıkmak ve ulüvv-i merâtib ve rif'at bulmak.			
2576	i'tilāc	اِغْتِلاَحٌ	Ar.	*	Nâs birbiriyle tutuşup cenk ve cidal eylemek.			
2577	i'tilāş	اِغْتِلاَصٌ	Ar.	•	Pek az şey almak ve aza kanaat eylemek.			
2578	i'tilāṭ	اِغْتِلاَطٌ	Ar.	•	Kavgâ ve niza eylemek.			
2579	i'tilāḳ	اِغْتِلاَقٌ	Ar.	•	Aşk ve muhabbete giriftar olmak ve birine alaka etmek ve muhabbet ve dost itihaz etmek.			
2580	i'tilāl	اِغْتِلاَلٌ	Ar.	•	Hasta ve alil olmak vesair nesnelere terk edip bir şeye hasr-ı evkât ederek meşgul olmak ve bahane ile vakit geçirmek ve avk ve tehir eylemek.			
2581	i'tilām	اِغْتِلاَمٌ	Ar.	•	Bilmek ve vâkıf olmak.			
2582	i'tilân	اِغْتِلاَنٌ	Ar.	∴	Aşikâre olmak ve zahire çıkmak ve ı. tıbbiyeden olup vaz'-ı haml esnasında çocuğun sûret-i zuhûr ve vüruduna itlak olunur.			Tıp
2583	i'timāʿ	اِغْتِمَاءٌ	Ar.	•	İntihap ve ihtiyar etmek ve kastetmek ve seçmek.			
2584	i'timād	اِغْتِمَادٌ	Ar.	•	Dayanmak ve güvenerek inanmak.			
2585	i'timār	اِغْتِمَارٌ	Ar.	∴	Başına bir şey giymek ve bir kimsenin ziyaretine gitmek ve ziyaret eylemek.			
2586	i'timāṭ	اِغْتِمَاطٌ	Ar.	*	Ni'met-i ilâhîye küfran eylemek ve namusa dokunmak.			
2587	i'timāḳ	اِغْتِمَاقٌ	Ar.	∴	Derine ve dibine varmak ve künhüne muttali olmak.			
2588	i'timām	اِغْتِمَامٌ	Ar.	•	Başına sarık sarmak.			
2589	i'tināʿ	اِغْتِنَاءٌ	Ar.	•	Zahmetli işe ikdam ve dikkat ve ihtimam eylemek ve sarf-ı makderet etmek.			
2590	i'tināf	اِغْتِنَافٌ	Ar.	*	Unf u şiddetle bir işi tutmak ve yeni bir şeye başlamak.			

2591	i'tināk	إِغْتِنَاقٌ	Ar.	•	Husumet zamanında birbirinin boynuna ve boğazına sarılmak.			
2592	i'tinān	إِغْتِنَانٌ	Ar.	∴	Bir adamın önüne gerilmek ve bir adamın hâl ve şanı meydana çıkmak ve hayvana binip dizgin etmek.			
2593	i'tivā°	إِغْتِوَاءٌ	Ar.	•	Kelb gibi ulumak ve havlamak ve burup bükme.			
2594	i'tivār	إِغْتِوَارٌ	Ar.	*	Elden ele vermek.			
2595	i'tivāl	إِغْتِوَالٌ	Ar.	*	Feryat ile ağlamak.			
2596	i'tivān	إِغْتِوَانٌ	Ar.	*	Yardım ve muavenet görmek.			
2597	u'tübe	أُغْتِوِبَةٌ	Ar.	•	Levm ve tevbih ve itaba dair olan şey.			
2598	i'tihād	إِغْتِهَاذٌ	Ar.	*	Bir şeyin muhafazasını deruhte ile mütemadi görüp gözetmek.			
2599	i'tiyād	إِغْتِیَازٌ	Ar.	•	Âdet edinmek ve bir fiili defaatle işlemek ve avdet etmek ve geri dönmek ve bir keyifsizin ziyaretine gitmek.			
2600	i'tiyāz	إِغْتِیَازٌ	Ar.	*	Sığınmak, iltica etmek.			
2601	i'tiyāş	إِغْتِیَاشٌ	Ar.	*	Ayş ve taayyüş etmek.			
2602	i'tiyāş	إِغْتِیَاشٌ	Ar.	*	Bir madde pek dolaşık ve düşvâr ve asi olmak.			
2603	i'tiyāz	إِغْتِیَاضٌ	Ar.	•	İvaz almak, bir şeye bedel bir şey almak ve ivaz için gelmek.			
2604	i'tiyāk	إِغْتِیَاقٌ	Ar.	•	Alıkmak ve avk ve tehir eylemek.			
2605	i'tiyān	إِغْتِیَانٌ	Ar.	•	Yardım etmek ve bakmak, gözetmek.			
2606	i'sār	إِغْتِیَازٌ	Ar.	*	Bir adamın ayağını kaydırıp yere kapatmak ve bir şeye muttali kılmak ve bir adamı vartaya ilkâ için sultan ve ümera huzurunda fasl u mezemmet eylemek.			
2607	i'cāb	إِغْتِیَابٌ	Ar.	•	Taacçüp vermek ve müte'accib kılmak ve ucb ve gurura düşürmek.			
2608	a'cāz	أَعْجَازٌ	Ar.	*	Her bir şeyin nihayetleri ve ağacın nihyeti olan kökler.			
2609	i'cāz	إِعْجَازٌ	Ar.	•	Âciz ve kudretsiz ve fūrū-mânde kılmak ve âciz bulmak ve başkasının yapamayacağı veya olamayacak bir şeyi yapmak.			
2610	i'cāl	إِعْجَالٌ	Ar.	∴	Acele indirmek veya tacil etmek ve sebk ve takaddüm eylemek.			
2611	i'cāf	إِعْجَافٌ	Ar.	*	Hasta hizmetine vakf-ı vücûd eylemek ve zayıflamak.			
2612	a'ceb	أَعْجَبٌ	Ar.	*	Ziyade taaccüp edici olan.			
2613	a'cez	أَعْجَزٌ	Ar.	•	Ziyade âciz ve kudretsiz ve fūrū-mânde olan.			
2614	a'cem	أَعْجَمٌ	Ar.	∴	Arap evladından olmayan kimse ve kelâmı fesahat ve belagat üzere olmayan Acemî.			
2615	i'cām	إِعْجَامٌ	Ar.	*	Fesahatle beyan edemeyip maksudu iğlâk ve ibhâm eylemek.			
2616	a'cūbe	أَعْجُوبَةٌ	Ar.	•	Taacçüp olunacak şey.			
2617	e'add	أَعْدٌ	Ar.	•	Ziyade hazır ve müheyya ve müstait olan.			
2618	a'dā°	أَعْدَاءٌ	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar ve birinin zararını talip olanlar.			
2619	i'dā°	إِعْدَاءٌ	Ar.	*	Sirayet ettirmek ve zulmetmek ve mağlup ve mazluma imdat eylemek ve seğırtirmek.			

2620	a°dād	أَعْدَادٌ	Ar.	•	Adetler "1, 2, 3" ve emsali gibi sayılar.			
2621	i°dād	إِعْدَادٌ	Ar.	•	Hazır ve müheyya kılmak ve tehiyye etmek.			
2622	i°dāl	إِعْدَالٌ	Ar.	•	Tadil ve tesviye etmek ve düzeltmek.			
2623	i°dām	إِعْدَامٌ	Ar.	•	Yok etmek, vücudunu kaldırmak, yok etmek, öldürmek.			
2624	a°del	أَعْدَلٌ	Ar.	•	Ziyade adil ve adaletli ve kem ve kemiyet cihetiyle vasat hâle ziyade karib olan.			
2625	i°zāb	إِعْذَابٌ	Ar.	∴	Azap vermek ve mücazat etmek ve meneylemek ve feragat etmek ve suyu tasfiye ve tathîr eylemek ve tatlılandırmak.			
2626	a°zār	أَعْذَارٌ	Ar.	•	Özürler, bahaneler, mâniler, mevâni'.			
2627	a°zār-ı şer'iyye	أَعْذَارٌ شَرْعِيَّةٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyeden olup sıgar, cünun, ateh ve akli üç günlük kadar uzak bir diyarda bulunmak ve hasm-ı mütegalibeden olmak gibi mâni'-i icrâ'ât olan ahvalin vukuuna denilir.		Fıkıh	
2628	i°zār	إِعْذَارٌ	Ar.	∴	Özür ve bahanesini kabul edip mazur tutmak ve çalışmaktan naşi kusur edip de yine kendisini çalışıyor gibi göstermek ve bir hususta cid ve mübalağa eylemek ve özür sabit olmak.			
2629	a°zeb	أَعْذَبٌ	Ar.	•	Ziyade leziz ve tatlı ve hoş-güvâr olan.			
2630	i°rā°	إِعْرَاءٌ	Ar.	*	Ari etmek, soyamak ve bir kimseyi üryan eylemek ve yâr ve hem-demini terk ve ihmal eylemek.			
2631	a°rāb	أَعْرَابٌ	Ar.	•	Bâdiye-nişîn olan Araplar.			
2632	i°rāb	إِعْرَابٌ	Ar.	∴	Kavâ'id-i nahviyye üzere amilin ameli sebebiyle kelimenin ahirini tağyir etmek ve sebab-i mezkûrdan naşi kelimenin ahirine hâdis ve arız olan şekil ve tağyîrât ve fesahatle tekellüm etmek ve hakikati ayan etmek.			
2633	a°rās	أَعْرَاسٌ	Ar.	•	Arüslar, gelinler, yeni nikâh olmuş kızlar.			
2634	i°rās	إِعْرَاسٌ	Ar.	•	Velime taamını tertip etmek ve zıfaf etmek.			
2635	a°rāş	أَعْرَاشٌ	Ar.	•	Arşlar, kürsüler, tahtlar.			
2636	i°rāş	إِعْرَاشٌ	Ar.	*	Gölgelik ve çardak yapmak.			
2637	a°rāş	أَعْرَاضٌ	Ar.	•	Arsalar, meydanlar, hali yerler.			
2638	i°rāş	إِعْرَاضٌ	Ar.	*	Muzdarip ve bıkar etmek.			
2639	a°rāz	أَعْرَاضٌ	Ar.	∴	Arazlar, keyfiyetler ve arız olan hâller ve is. tıbbiyeden olup bir hastalığın teşhisine medar olan hâlât-ı maraziyyeye itlak olunur.		Tıp	
2640	i°rāz	إِعْرَاضٌ	Ar.	•	Yüz döndürmek ve enine boyuna gitmek ve başka tarafa dönmek.			
2641	a°rāf	أَعْرَافٌ	Ar.	∴	Cennet ile cehennem beyninde vaki sur ve set ve duvarın ismidir ve her bir şeyin yükseğine denilir.			
2642	a°rec	أَعْرَجٌ	Ar.	•	Anadan doğma topal ve aksak.			
2643	a°ref	أَعْرَفٌ	Ar.	•	Ziyade arif ve âlim olan.			
2644	e°azz	أَعَزٌّ	Ar.	∴	Ziyade aziz ve izzetli ve galip olan.			
2645	e°azzellāh	أَعَزَّ اللَّهُ	Ar.	•	Allahutaala aziz eylesin manasına duadır.			
2646	e°izzā°	أَعْرَآءٌ	Ar.	•	Azizler, müşerref ve mükerrer olanlar.			
2647	i°zāb	إِعْزَابٌ	Ar.	*	Uzaklaştırmak, teb'id eylemek.			

2648	i'zâz	إِغْزَاؤُ	Ar.	*	Aziz kılmak ve galip eylemek ve hürmet etmek ve bir şey pek şedit gelmek.			
2649	i'sâr	إِغْسَارُ	Ar.	∴	Bî-gâyet teng-dest ve züğürt olduğu vakit medyuna takaza ve muaheze etmek ve sıkıştırarak alacağını talep eylemek ve pek fakir ve borçlu olmak ve güçleştirmek ve düşvâr eylemek.			
2650	a'ser	أَسْرٌ	Ar.	•	Ziyade usretli ve güç ve çetin olan.			
2651	i'sâ°	إِغْشَاءٌ	Ar.	*	Akşam yemeği yedirmek.			
2652	a'sâb	أَغْشَابٌ	Ar.	•	Aşibler, taze yeşil otlar.			
2653	a'sâr	أَغْشَارٌ	Ar.	•	Öşürler, ondalıklar ve vahidin ona taksim olunmasından hâdis olan cüzler ve mahsulattan şeran tahsili caiz olan ondalıklar.			
2654	a'sârî	أَغْشَارِيٌّ	Ar.	•	Aşara mensup olan ve ona taksim ile icra olunan bir nev kavâ'id-i hisâba denilir.			
2655	i'sâş	إِغْشَاشٌ	Ar.	*	Bir kişiyi işinden meneylemek ve birini zayıf düşürmek.			
2656	a'sâ°	أَغْضَاءٌ	Ar.	•	Asalar, değnekler, çubuklar.			
2657	a'sâb	أَغْضَابٌ	Ar.	∴	Asablar, sınırlar ve ı. tabbiyeden olup kâffe-i a'zânın his ve hareketini ve ef'âlini dimağ ile veya onun tamamından olan murdar ilik vesaire ile münasebette tutan beyaz ve gayetle yumuşak iplikçiklere itlak olunur.		Tıp	
2658	a'sâr	أَغْضَاؤُ	Ar.	•	Asırlar, vakitler.			
2659	i'sâr	إِغْضَاؤُ	Ar.	•	Suyunu veyahut yağını çıkarmak için baskıya koyup sıkıştırmak.			
2660	i'sâm	إِغْضَامٌ	Ar.	*	Yapışıp salıvermemek üzere tutmak.			
2661	a'zâ°	أَغْضَاءٌ	Ar.	•	Uzuvlar, eczâ-yı beden ve bir meclisin erbap ve dahlesi.			
2662	i'zâl	إِغْضَالٌ	Ar.	•	Sarp ve düşvâr olmak ve güçleştirmek ve âciz ve kâsır ve fûrû-mânde kılmak.			
2663	i'zâh	إِغْضَاءٌ	Ar.	•	İfk ve iftira ve bühtan etmek.			
2664	i'tâ°	إِغْطَاءٌ	Ar.	∴	Vermek ve bahşetmek ve inkıyat ve itaat eylemek.			
2665	i'tâb	إِغْطَابٌ	Ar.	•	Helak eylemek.			
2666	a'tâf	أَغْطَافٌ	Ar.	•	İhsanlar, şefkatler, inayetler, mihrîbânlıklar.			
2667	i'zâm	إِغْطَامٌ	Ar.	•	Büyütmek, ulu ve azim etmek ve büyük görmek ve büyük bilmek ve azim bulmak ve azim tutmak.			
2668	a'zam	أَغْطَمٌ	Ar.	•	Ziyade ulu ve büyük olan.			
2669	i'fâ°	إِغْفَاءٌ	Ar.	∴	Berî ve muaf kılmak ve affetmek ve birini sıhhat ve afiyet üzere bulundurmamak ve nafakada zait olan malı, muhtâcine bezl ve infak eylemek.			
2670	i'fâf	إِغْفَافٌ	Ar.	•	Afif eylemek ve pâk-dâmen ve pâkîze kılmak.			
2671	a'kâb	أَغْطَابٌ	Ar.	•	Akablara, halefler ve evlat evlatları, hafitleri.			
2672	i'kâb	إِغْطَابٌ	Ar.	∴	Birine halef olmak ve münavebe eylemek ve mücazat ve azap etmek.			
2673	i'kâd	إِغْطَادٌ	Ar.	•	Bağlamak, bent etmek.			
2674	i'kâr	إِغْطَارٌ	Ar.	•	Hatunun rahmini illete dıçar edip kısır ve zürriyetten mahrum eylemek.			
2675	a'kal	أَغْقَالٌ	Ar.	•	Ziyade akil ve akıllı olan.			

2676	i'kāl	إِغْثَالٌ	Ar.	*	Bir kimseyi akil bulmak.			
2677	i'kām	إِغْثَامٌ	Ar.	*	Bir hatunu âkir ve kısır ve doğuramaz eylemek.			
2678	i'kār	إِغْكَازٌ	Ar.	•	Tortulu ve posalı ve bulanık kılmak.			
2679	a'kāl	أَكْثَالٌ	Ar.	•	Akllar, le'im ve fûrumaye olanlar.			
2680	i'kāl	إِغْكَالٌ	Ar.	*	Bir şey müşkül olmak.			
2681	i'lā°	إِغْلَاءٌ	Ar.	•	Ali ve mürtefi kılmak ve yükseltmek ve bir şeyin yukarısına çıkmak.			
2682	a'lāf	أَغْلَافٌ	Ar.	•	Alefler, yulaf denilen yemler.			
2683	a'lāl	أَغْلَالٌ	Ar.	•	İlletler, marazlar, hastalıklar.			
2684	i'lāl	إِغْلَالٌ	Ar.	•	Alil ve hasta eylemek ve maraza giriftar etmek.			
2685	a'lām	أَغْلَامٌ	Ar.	•	Alemler, sancaklar, bayraklar, livalar ve râyetler.			
2686	i'lām	إِغْلَامٌ	Ar.	∴	Bildirmek ve ilim ve haber vermek ve is. fıkhiyeden olup mahkeme canibinden verilen hükmü mutazammın olan varakaya denilir.		Fıkıh	
2687	i'lān	إِغْلَانٌ	Ar.	•	Aşikâr etmek ve neşredip aşikâre eylemek ve bildirmek.			
2688	a'lem	أَعْلَمٌ	Ar.	•	Ziyade âlim ve vâkıf ve danışment ve arif olanlar.			
2689	u'lüme	أَعْلُومُهُ	Ar.	•	Nişane ve işârât.			
2690	a'lā	أَعْلَى	Ar.	•	Ziyade ali ve mürtefi olan ve ziyade âli-kadr ve müşerref ve ziyade hoş ve makbul olan.			
2691	e'āmm	أَعْمٌ	Ar.	•	Ziyade âm ve müşterek ve umumi olan.			
2692	a'le°l-mebîz	أَعْلَى الْمَبِيضِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kable'l-ilkâh çekirdeklerin aslı olan yumurtacıları havi ve mebiz denilen ve bir çiçekte meyveyi husule getirecek olan kıtadan ke's, tüveyç, uzv-ı tezkîr ve uzv-ı te'nîsten ibaret halakât-ı zehriyye irtikâzının yukarı olması hâline denilir.		Nebatat	
2693	a'mā°	أَعْمَاءٌ	Ar.	•	Âmâlar, körler, gözleri görmeyenler ve cahil ve nadan olan kimseler.			
2694	i'mā°	إِعْمَاءٌ	Ar.	•	Bir adamı âmâ bulmak ve kör addetmek.			
2695	i'mād	إِعْمَادٌ	Ar.	•	Direk dikmek ve payanda ve dayak vurup yerinde sabit kılmak.			
2696	a'mār	أَعْمَارٌ	Ar.	•	Ömürler, hayat müddetleri.			
2697	i'mār	إِعْمَارٌ	Ar.	•	Şenlendirmek, âbâdân ve mamur kılmak, ıssızlıktan ve haraplıktan kurtarmak.			
2698	a'māl	أَعْمَالٌ	Ar.	•	Ameller, fiiller, işler, kârlar, kerdişler ve ilkâlar, kazalar ve memalik ve diyarlar.			
2699	i'māl	إِعْمَالٌ	Ar.	∴	Yapmak, işleyip ihdas eylemek ve kullanmak ve amele getirmek ve zapt ve idare ve hâkimlik etmek ve is. fıkhiyeden olup kelâmı, mühmel bırakmayıp bir mana ile mukayyet ve mahmûl eylemek manasınadır.			
2700	i'māḡ	إِعْمَاقٌ	Ar.	*	Derin ilmek ve künhüne muttali olmak ve etrafiyla bilmeye çalışmak.			
2701	a'mām	أَعْمَامٌ	Ar.	•	Amcalar, babalar, biraderler.			
2702	a'mide	أَعْمِدَةٌ	Ar.	•	Amutlar, direkler, sütunlar.			
2703	a'mel	أَعْمَلٌ	Ar.	•	Ziyade iş işleyen.			

2704	a ^c mā	أَعْمَى	Ar.	•	Gözü görmeyen ve kuvve-i basaradan mahrum ve bi-behre olan ve cahil ve nadan olan.			
2705	i ^c nā ³	إِغْنَاءٌ	Ar.	*	Zahmete uğratmak ve bir kitaba unvan yazmak.			
2706	i ^c nāb	إِغْنَابٌ	Ar.	*	Bir kimseyi halası mümkün olmayan düşvār bir işe dūçar etmek.			
2707	i ^c nāt	إِغْنَاتٌ	Ar.	*	Bir kimseyi keder ve meşakkate uğratmak ve kesb-i iltiyām eden kırılmış kemiği tekrar kırmak.			
2708	i ^c nād	إِغْنَادٌ	Ar.	∴	Muaraza etmek ve peyderpey istifra etmek ve la-yenkati' damardan kan akmak.			
2709	i ^c nāz	إِغْنَازٌ	Ar.	*	Bir tarafa meylettirmek ve imale eylemek.			
2710	i ^c nās	إِغْنَاسٌ	Ar.	*	Kız kocaya varmaktan mücânebet ve feragat eylemek.			
2711	i ^c nāf	إِغْنَافٌ	Ar.	•	Unf ve rahatsızlığa giriftar kılmak ve şiddetli lev m ve serzeniş etmek.			
2712	a ^c nāḳ	أَغْنَاقٌ	Ar.	•	Unklar, boyunlar, rakabeler, gerdanlar.			
2713	i ^c nān	إِغْنَانٌ	Ar.	*	İnnîn yani recüliyyetten mahrum olduğuna kail olmak ve hükmeylemek ve sihir ile bağlı olmak ve ata dizgin geçirmek ve atın dizginini çekip alıkomak.			
2714	a ^c inneḥ	أَغْنَهُ	Ar.	•	İnânlar, dizginler.			
2715	a ^c nî	أَغْنَى	Ar.	∴	Herkesin söylediği sözü izah zımınında kullandıkları "yani" kelimesinin fasihi olup murat ederim, demek isterim ki manasınadır "yani" ise galat tabirdir.			
2716	i ^c vā ³	إِغْوَاءٌ	Ar.	*	Cehaletten rücu ile geri çekilmek.			
2717	i ^c vār	إِغْوَارٌ	Ar.	•	Birinin bir gözünü kör edip yek-çeşm eylemek.			
2718	i ^c vāz	إِغْوَازٌ	Ar.	*	Muhtaç ve fakir olmak.			
2719	a ^c vāz	أَغْوَاضٌ	Ar.	•	İvazlar, bedeller.			
2720	i ^c vāl	إِغْوَالٌ	Ar.	*	Ayali çok olmak ve kesîrî'l-iyâl olmak ve feryat ile ağlamak.			
2721	a ^c vām	أَغْوَامٌ	Ar.	•	Âmlar, seneler, yıllar ve sâllar.			
2722	a ^c vān	أَغْوَانٌ	Ar.	∴	Etbâ'lar, avnlar, yardımcılar ve medet-kârân.			
2723	a ^c vec	أَغْوَجٌ	Ar.	•	Eğri, münhani, ham, kec ve eğri büğrü olan.			
2724	i ^c vicāc	إِغْوِجَاجٌ	Ar.	•	Eğrilik ve inhina ve keclik ve hamlık ve eğri büğrü olmak.			
2725	a ^c ved	أَغْوَدٌ	Ar.	•	Aidat ve menafii ekser olan.			
2726	a ^c ver	أَغْوَرٌ	Ar.	•	Bir gözlü, yek-çeşm ve bir gözü kör olan ve silahsız ve mühimmatsız.			
2727	i ^c hād	إِغْهَادٌ	Ar.	*	Kefil olmak ve endişeden kurtarmak.			
2728	a ^c yād	أَغْيَادٌ	Ar.	•	İdler, bayramlar.			
2729	i ^c yād	إِغْيَادٌ	Ar.	•	Avdet ettirmek ve geri çevirmek.			
2730	a ^c yāl	أَغْيَالٌ	Ar.	•	Ayaller, evlat ve ezvâc ve etbâ' takımı.			
2731	a ^c yān	أَغْيَانٌ	Ar.	∴	Aynlar, güzel çeşmler ve belli başı adamlar ve altınlar ve akçeler ve ı. fikiyyeden olup bir ayakkabı, bir sandalye, bir kitap gibi muavyen ve müşahhas olan şeylere denilir.			Fıkıh
2732	a ^c yen	أَغْيَيْنٌ	Ar.	∴	Ziyade ayan ve aşikâr olan ve büyük gözlü olan.			

2733	iğābet	إِغَابَةٌ	Ar.	•	Gaybubet etmek, kadının kocası taşrada bulunmak.			
2734	iğāšet	إِغَاثَةٌ	Ar.	•	İmdada yetişmek ve yardıma gelmek.			
2735	iğāret	إِغَارَةٌ	Ar.	*	Gayrete düşürmek ve teşvik etmek.			
2736	āğāz	أَغَاظُ	Far.	•	Başlamak, bed' etmek ve şürü' etmek.			
2737	iğāzat	إِغَاضَةٌ	Ar.	*	Eksiltmek, tenzil etmek ve tenkis etmek.			
2738	iğāzat	إِغَاظَةٌ	Ar.	•	İğzāb eylemek, darılmak, gücendirmek.			
2739	eğālīṭ	أَغَالِيطُ	Ar.	•	Uglutâlar, bilmececeler, yanıltmaçlar ve muamma kelimeler.			
2740	eğānī	أَغَانِي	Ar.	•	Agniye, şarkılar, muganniler, musiki taksimleri, makamlar ve türküler.			
2741	ağbiyā ²	أَغْبِيَاءُ	Ar.	*	Gabiler, ahmaklar, bönler.			
2742	iğbāb	إِغْبَابٌ	Ar.	*	Nevbet-i maraz gūnaşırı gelmek.			
2743	iğbār	إِغْبَارٌ	Ar.	∴	Boz renkli eylemek, tozutmak ve toz kaldırmak ve bir kimseyi gücendirmek.			
2744	iğbirār	إِغْبِرَارٌ	Ar.	•	Toz ile mülevves olmak ve gücenmek ve iğbirār-ı hâtır ki kırılmak ve hâtır-mânde olmak.			
2745	ağbā	أَغْبَى	Ar.	•	Ziyade gabî ve ahmak ve künd-zihn ve şaşkın olan.			
2746	iğtām	إِغْتَامٌ	Ar.	*	Bir adamı bıktırıcaya kadar ziyaretine müdâvemem etmek.			
2747	iğtibāṭ	إِغْتِبَاطٌ	Ar.	•	Refah ve sürür üzere olmak ve gıpta ve reşk ve haset etmek.			
2748	iğtizā ²	إِغْتِزَاءُ	Ar.	•	Gıdalanmak, yiyip beslenmek.			
2749	iğtirāb	إِغْتِرَابٌ	Ar.	•	Gurbete gitmek, vatandan hariç bir mahalle gitmek.			
2750	iğtirār	إِغْتِرَارٌ	Ar.	∴	Gurur getirmek, mağrur olmak ve gaflet etmek ve bir adamın beyhude itmâ'ına aldanmak ve ahzûitada aldanmak.			
2751	iğtirāz	إِغْتِرَازٌ	Ar.	∴	Üzengiye ayak basmak ve bir tarafa gitmek ve katı gelmek.			
2752	iğtirāḡ	إِغْتِرَاقٌ	Ar.	*	Gark olmak ve suya batıp boğulmak, müstağrak olmak.			
2753	iğtizā ²	إِغْتِزَاءُ	Ar.	*	Kastelemek ve bir dostunu sair ahbabı arasında intihap ve ihtisas eylemek.			
2754	iğtizāl	إِغْتِزَالٌ	Ar.	•	İplik eğirmek ve iplik bükmek.			
2755	iğtisāl	إِغْتِسَالٌ	Ar.	•	Yunmak, gusletmek, yıkanmak.			
2756	iğtişāş	إِغْتِشَاشٌ	Ar.	*	Karıklık ve hâlisiyetten çıkıp karmakarışık olmak ve bir kimsenin fena nasihatini kabul eylemek.			
2757	iğtişāb	إِغْتِشَابٌ	Ar.	•	Gasbeylemek, zulüm ve cevir ile alıp tevkif etmek.			
2758	iğtizāb	إِغْتِضَابٌ	Ar.	•	Gazaba gelmek, gücenmek, darılmak.			
2759	iğtizār	إِغْتِضَارٌ	Ar.	*	Genç ve sağlam iken fevt olmak.			
2760	iğtiṭā ²	إِغْتِطَاءُ	Ar.	*	Örtünmek ve bir şeye sarınmak.			
2761	iğtifār	إِغْتِفَارٌ	Ar.	•	Günah ve kabahati örtüp af ve setretmek.			
2762	iğtilā ²	إِغْتِيلَاءُ	Ar.	•	Sûratle gitmek ve yürümek.			

2763	iğtilāf	إِغْتِلَافٌ	Ar.	*	Kılıflanmak, kılıf içine ve kılıf derununa koymak.			
2764	iğtilām	إِغْتِلَامٌ	Ar.	∴	Bir şeye ziyadesiyle haris olmak ve şehvet-i cimâ'î galip olmak ve muzdarip olmak.			
2765	iğtimād	إِغْتِمَادٌ	Ar.	•	Kılıç kınına girmek ve geceye dâhil olmak.			
2766	iğtimāz	إِغْتِمَازٌ	Ar.	•	Ta'n u teşni' etmek ve zem ve fasletmek.			
2767	iğtimāş	إِغْتِمَاشٌ	Ar.	•	Hor ve hakir görmek ve nankörlük etmek ve küfrân-ı ni'met ve münkirlik etmek.			
2768	iğtimāz	إِغْتِمَاشٌ	Ar.	∴	Uyumak, göz kapamak ve teklifsiz ve zahmetsiz bir şey vücut bulmak.			
2769	iğtimām	إِغْتِمَامٌ	Ar.	•	Gussa-nâk ve mağmum ve mükedder ve mehmûm olmak.			
2770	iğtinā°	إِغْتِنَاءٌ	Ar.	*	Zengin olmak, malı çoğalmak.			
2771	iğtinām	إِغْتِنَامٌ	Ar.	•	Bir şeyi ganimet bilmek ve yağma ve ganimet etmek.			
2772	iğtiyāb	إِغْتِيَابٌ	Ar.	•	Gıybet etmek ve arkadan fasıl ve zemmetmek.			
2773	iğtiyāz	إِغْتِيَاظٌ	Ar.	•	Gazaba gelmek, gücenmek, darılmak.			
2774	iğtiyāl	إِغْتِيَالٌ	Ar.	•	Basmak ve nâgehâni ahz etmek ve helak eylemek.			
2775	ağdār	أَعْدَارٌ	Ar.	•	Gadirlere, hıyanetlere, vefasızlıklara, zulümlere.			
2776	iğdār	إِغْدَارٌ	Ar.	*	Gadreylemek ve hâli üzere terk eylemek.			
2777	ağziye	أَعْزِيَةٌ	Ar.	•	Gızâlar, ekl ü şüreb olunacak şeyler; agdiye, keza.			
2778	eğarr	أَعْرٌ	Ar.	*	Beyaz şey ve işi güzel ve meydanda olan adam ve aziz ve şerif kimse.			
2779	iğrā°	إِغْرَاءٌ	Ar.	•	Tergîb eylemek ve halkı birbirine kıskırtmak ve teşvik etmek.			
2780	iğrāb	إِغْرَابٌ	Ar.	∴	Diyyâr-ı ba'îdeye sefer etmek ve nadir şey peyda eylemek.			
2781	iğrād	إِغْرَادٌ	Ar.	•	Güzel teganni eylemek ve bülend âvâz ve dil-keş elhanla nağmât eylemek.			
2782	ağrār	أَعْرَارٌ	Ar.	•	Gırlar, bilâ-tecribe olup kolay aldanır adamlar.			
2783	ağrās	أَعْرَاسٌ	Ar.	•	Garırlar, taze dikilmiş fidanlar.			
2784	iğrās	إِغْرَاسٌ	Ar.	•	Dikmek, toprak içine gömmek.			
2785	ağrāz	أَعْرَاضٌ	Ar.	•	Garazlar, maksutlar, meramlar.			
2786	iğrāk	إِغْرَاقٌ	Ar.	∴	Suya boğmak ve bir kabı gereği gibi doldurmak.			
2787	iğrām	إِغْرَامٌ	Ar.	∴	Medyun etmek ve deyn ve diyet ve cereme ve bir kimsenin zimmetinde edası lazım olan şeyi, o kimseye ödetmek.			
2788	ağreb	أَعْرَبٌ	Ar.	•	Ziyade garip olan.			
2789	eğirra	أَعْرَهُ	Ar.	•	Garırlar, talihine aldananlar.			
2790	ağrā	أَعْرَى	Ar.	•	Ziyade hoş ve latif ve güzel olan.			
2791	iğzā°	إِغْزَاءٌ	Ar.	∴	Gazaya göndermek ve medyun borcunu eda hususunda tehir ve ihmal eylemek.			
2792	iğzāz	إِغْزَازٌ	Ar.	*	Çoğaltmak ve bir şeyi çok ve kesir ve teksir eylemek.			

2793	iğzâl	إِغْزَالٌ	Ar.	•	İplik eğirmek, bükmek ve nisvân sohbetinden hazzederek yanlarından ayrılmamak ve nisvâna latife etmek.			
2794	ağzel	أَغْزَلٌ	Ar.	∴	Gazel söylemekte kuvvetli olan ve defolmayan humma.			
2795	iğsās	إِغْسَاسٌ	Ar.	*	Nefis taam yedirmek.			
2796	iğşā°	إِغْشَاءٌ	Ar.	•	Örtmek, setretmek.			
2797	iğşāş	إِغْشَاشٌ	Ar.	•	Tacil eylemek, acele ettirmek, uydurmak.			
2798	āguşte	أَغْشْتَةٌ	Far.	•	Bulaşık, bulaşmış olan.			
2799	iğşāş	إِغْشَاصٌ	Ar.	•	Bir mahalli tazyikle ehline müzayaka vermek ve bir mahal ahalisini tazyik eylemek.			
2800	ağşān	أَغْشَانٌ	Ar.	•	Gusnlar, dallar, şâhlar, ağaç dalları.			
2801	iğzā°	إِغْضَاءٌ	Ar.	*	Görmemeziğe gelmek, müsamaha eylemek ve göz kapaklarını kırmak.			
2802	iğzāb	إِغْضَابٌ	Ar.	*	Gazaba getirmek, darıltmak ve gazaplandırmak.			
2803	ağzāb	أَغْضَبٌ	Ar.	•	Ziyade gazûb ve gazaplı olan ve az şeye darılan.			
2804	iğtā°	إِغْطَاءٌ	Ar.	*	Örtmek, setretmek.			
2805	iğfāl	إِغْفَالٌ	Ar.	•	Adem-i teyakuz veya gaflet veyahut dikkatsizlikten naşi, sehiv ve terk eylemek ve gaflete düçar ederek hata ve kusur ettirmek.			
2806	ağfer	أَغْفَرٌ	Ar.	•	Ziyade gufran sahibi olan ve ziyadesiyle mağfiret eden.			
2807	iğlā°	إِغْلَاءٌ	Ar.	•	Narhı ziyade pahaya çıkarmak.			
2808	ağlāṭ	أَغْلَاطٌ	Ar.	•	Galatlar, yanlış nesnelere.			
2809	iğlāṭ	إِغْلَاطٌ	Ar.	*	Yanıltmak, tağlîz etmek.			
2810	iğlāz	إِغْلَازٌ	Ar.	*	Galiz, ağır ve kaba söz söylemek.			
2811	iğlāf	إِغْلَافٌ	Ar.	•	Kılıfına yani kınına sokmak.			
2812	ağlāḳ	أَغْلَاقٌ	Ar.	•	Galaklar, kilitler, mâniler, mevâni'.			
2813	iğlāḳ	إِغْلَاقٌ	Ar.	∴	Muğlak ve anlaşılmaz dereceye getirmek ve kapıyı kapatmak ve zoraki iş işlemek.			
2814	ağlāl	أَغْلَالٌ	Ar.	•	Gullar, mecnun ve mahpus zincirleri ve laleleri.			
2815	iğlāl	إِغْلَالٌ	Ar.	∴	Aldatmak, hıyanet etmek ve mahsul ve hasılat ve galle erişmek.			
2816	iğlām	إِغْلَامٌ	Ar.	•	Şehvete getirmek, ma'cûn-ı mukavvî gibi şehveti tahrik etmek.			
2817	ağleb	أَغْلَبٌ	Ar.	•	Ziyade galip ve vaki olan ale'l-agleb, ekseriya vaki olduğu üzere.			
2818	ağlaz	أَغْلَازٌ	Ar.	•	Ziyade galiz ve yoğun ve kaba.			
2819	ağlef	أَغْلَافٌ	Ar.	∴	Kılıflı şey ve gayr-i mahtûn yani sünnet olmamış adam.			
2820	ağlimet	أَغْلِمَةٌ	Ar.	•	Gulâmlar, oğlanlar, köleler.			
2821	uğlūṭa	أُغْلُوْطَةٌ	Ar.	•	Yanıltmaç, bilmece ve yanıltmaya mahsus, mürettep kelam.			

2822	iġmā ²	إِغْمَاءٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kalbin harekâtına târî olan muvakkat durgunluğun neticesi ki bayılmak demektir.		Tıp	
2823	aġmād	أَغْمَادٌ	Ar.	•	Gımdlar, kımlar, kılıflar.			
2824	iġmād	إِغْمَادٌ	Ar.	*	Kılıncı kımına koymak ve eşyâ-yı müte'addideyi birbiri içine sokmak.			
2825	iġmāz	إِغْمَازٌ	Ar.	•	Gammazlık etmek ve tayip ve tahkir etmek.			
2826	iġmāz	إِغْمَاضٌ	Ar.	∴	Göz kapamak ve görmemezlik etmek ve müsamaha eylemek ve birine hakaretle bakmak.			
2827	iġmām	إِغْمَامٌ	Ar.	*	Mağmum ve mükedder ve gam-nāk eylemek.			
2828	iġnā ²	إِغْنَاءٌ	Ar.	∴	Zengin ve gani etmek ve mütemevvil kılmak ve kifayet edip bir nesnenin yerini tutmak.			
2829	aġnām	أَغْنَامٌ	Ar.	•	Ganemler, koyunlar, kösfendler.			
2830	aġnā	أَغْنَى	Ar.	•	Ziyade gani ve māl-dâr ve zengin olan.			
2831	aġniyā ²	أَغْنِيَاءٌ	Ar.	•	Ganiler, māl-dârlar ve zengin olanlar.			
2832	uġniye	أُغْنِيَتُهُ	Ar.	•	Hanendenin teganni eylediği sözler ve şarkı ve makam ve taksim-i mûsîkî ve magnî.			
2833	iġvā ²	إِغْوَاءٌ	Ar.	•	Azdırmak, ayartmak, azgın etmek.			
2834	aġvel	أَغْوَالٌ	Ar.	•	Gûllar, gulyabaniler.			
2835	āġüş	أَغْوِشٌ	Far.	•	Kucak ve hidâne.			
2836	aġyār	أَغْيَارٌ	Ar.	•	Gayrılar, rakipler ve dost olmayanlar ve engeller.			
2837	aġyer	أَغْيَرٌ	Ar.	•	Ziyade gayretli olan.			
2838	āfāt	أَفَاتٌ	Ar.	∴	Afetler, belalar ve is. tıbbiyeden olup hilkatinde olmayıp maraz eseri olarak bedende görülen bazı hâlât-ı zâ'ide ki bir kıt'a-i bedeniyenin fevka'l-had büyümesi ve emsali hâlâtattan ibarettir.		Tıp	
2839	ifā ² et	إِفَاءَةٌ	Ar.	*	Rücu etmek, māl-ı küffârî ganimet eylemek.			
2840	ifāte	إِفَاتُهُ	Ar.	•	Fevt ettirmek, öldürmek ve elden çıkarmak, zayi eylemek.			
2841	ifāḥa	إِفَاحَهُ	Ar.	•	Kaynatmak ve kanı fişkirtip akıtmak ve serinlemek.			
2842	efāḥim	أَفَاحِمٌ	Ar.	•	Efham olanlar, ziyade muazzam ve mükerrer olanlar.			
2843	ifāḥa	إِفَاحَهُ	Ar.	*	Zarta, kollayarak yellenmek ve yüz çevirmek ve pişman olmak.			
2844	ifāde	إِفَادَهُ	Ar.	∴	Anlatmak, beyan etmek ve birine mal vermek ve bir kimseyi mal ile faydalandırmak.			
2845	efādîh	أَفَادِيَهُ	Ar.	•	Efâvîh denilen ve taama lezzet vermek için katılan baharat.			
2846	ifāze	إِفَازَهُ	Ar.	•	Zafer-yâb eylemek ve maksuduna nail kılmak.			
2847	efāzil	أَفَاضِلٌ	Ar.	•	Efdaller, fazlları ziyade olanlar, fazl sahipleri.			
2848	ifāza	إِفَاضَهُ	Ar.	•	Kap taşıncaya kadar içine şey dökmek ve bol bol etrafa şey dağıtmak ve akıtmak ve feyiz vermek ve feyizlendirmek.			
2849	ifāza-baḥş	إِفَاضَهُ بِحَشٍّ	Ar. - Far.	•	İfâzaya ve birine feyiz aldurmaya sebep olan ve bir kimseyi tefeyyüz ettiren.			
2850	ifāşa	إِفَاضَهُ	Ar.	•	Yumuşak ve mülayim ve aşikâr söylemek.			

2851	efā'ī	أَفَاعِي	Ar.	•	Ef'iler, engerek yılanları.			
2852	āfāk	آفَاق	Ar.	•	Ufuklar, dünyanın etraf ve eknâfi.			
2853	effāk	أَفَاق	Ar.	*	Ticaretle âlemi dolaşan adam.			
2854	ifākat	إِفَاقَةٌ	Ar.	∴	Sihhat gelmek ve marazdan ve hastalıktan iyi olup kalkmak ve rahat ve huzur ve asayiş.			
2855	āfākī	أَفَاقِي	Ar.	•	Cemî'-i mekânda cari ve müstamel ve malum olan ve Mekke-i Mükerreme'ye yalnız hac için gelip onda asla ikamet etmez olan adam.			
2856	efānīn	أَفَانِين	Ar.	•	Üfnünler, hâller, nevler, güneler.			
2857	efāvic	أَفَوِج	Ar.	•	Fevçler, bölükler, cemaatler, takımlar.			
2858	efāvīh	أَفَاوِيه	Ar.	•	Taama lezzet vermek için katılan baharat.			
2859	āfet	آفَت	Ar.	•	Bela, dâhiye ve güzel olan mahbube ve ıs. tıbbiyeden olup hilkat-ı insânda olmayıp maraz neticesi olarak bedende zuhur eden alâyim-i mâddiyye ki kırık, çıkık, ezik ve kesik ve emsali şeylerden ibarettir.		Tip	
2860	iftā°	إِفْتَاء	Ar.	•	Fetva vermek, müşkülü halletmek ve müşkül hususu beyan ve izhar eylemek.			
2861	āfitāb	آفِتَاب	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile bilcümle nevâhî-i kürre-i arzı tenvir eden ve şems ve güneş denilen neyyir-i ekbere denilir.			+
2862	āfitābe	آفِتَابِه	Far.	•	İbrik denilen su kabı ki emziklidir ne şekilde olduğu görülmek için ibrik kelimesine müracaat oluna ve bahçıvan kovası.			
2863	iftāḥ	إِفْتَاخ	Ar.	•	Açmak ve zapt etmek.			
2864	üftādegī	أَفْتَادَغِي	Far.	•	Düşkünlük, fakirlik ve âşıklık.			
2865	üftāde	أَفْتَادِه	Far.	•	Düşmüş ve vaki olmuş olan ve yıkılmış ve düşkün ve fakir ve âşık olan.			
2866	iftān	إِفْتَان	Ar.	•	Fitneye uğramak ve ayartmak.			
2867	üftānū ü ḥizān	أَفْتَانُ وَ حِيزَانُ	Far.	•	Düşerek ve kalkarak.			
2868	iftitāḥ	إِفْتِيتَاخ	Ar.	•	Açmak, başlamak ve zapt etmek.			
2869	eftāve	أَفْتَاوَه	Far.	•	Āfitābe manasıdır.			
2870	iftitān	إِفْتِيتَان	Ar.	•	Fitneye uğramak ve fitneye uğratmak ve âşık olmak.			
2871	ifti°āl	إِفْتِيَال	Ar.	*	Fala bakmak ve tefeül etmek ve fal tutmak.			
2872	ifticā°	إِفْتِجَاء	Ar.	*	Ansızın sataşmak ve musallat olmak.			
2873	ifticār	إِفْتِجَار	Ar.	*	Başkasından işitmeyerek kendi karihasından kelim düzmek.			
2874	ifticāl	إِفْتِجَال	Ar.	*	Yeniden bir şey yapmak, icat etmek.			
2875	iftihāş	إِفْتِحَاث	Ar.	*	Sorup araştırmak ve teftiş ve taharri eylemek.			
2876	iftihār	إِفْتِحَار	Ar.	*	Başkasının kabul etmeyeceği surette kendinden bir söz veya bir rey çıkarmak.			
2877	iftihāş	إِفْتِحَاش	Ar.	•	Hakikat-i hâli ve iç yüzünü ziyadesiyle araştırmak.			
2878	iftihār	إِفْتِحَار	Ar.	∴	Övünmek, fahr ve mübâhât etmek ve kadr u kıymeti ziyadelenmesine binaen bir nev ululuk edinmek.			

2879	iftidā°	اِفْتِدَاءٌ	Ar.	•	Bedel verip esir ve giriftar olanları kurtarmak.			
2880	iftirā°	اِفْتِرَاءٌ	Ar.	•	Yalan söz peyda eylemek ve kizb ile birine cürüm ve ma'âyib ve ahvâl-i zemîme isnat etmek.			
2881	iftirār	اِفْتِرَارٌ	Ar.	*	Nazikâne gülmek ve bir şey parıldamak ve lem'a-nisâr olmak.			
2882	iftirāz	اِفْتِرَازٌ	Ar.	*	İşini kendi becermek.			
2883	iftirāş	اِفْتِرَاشٌ	Ar.	•	Yayıp döşemek ve secdede kollarını yere döşemek ve izine basıp iktidâ eylemek ve birinin namusuna halel getirecek söz söylemek.			
2884	iftirāş	اِفْتِرَاشٌ	Ar.	•	Fırsatı ganimet bilmek ve fırsat bulmak.			
2885	iftirāz	اِفْتِرَاضٌ	Ar.	•	Vacip ve farz kılmak.			
2886	iftirā°	اِفْتِرَاعٌ	Ar.	•	Kızın birkini izale etmek.			
2887	iftirāk	اِفْتِرَاقٌ	Ar.	•	Dağılmak ve birbirinden ayrılmak, müfârakat etmek.			
2888	iftişād	اِفْتِشَادٌ	Ar.	•	Kan almak ve kan çıkarmak için damar yarmak.			
2889	iftişāş	اِفْتِشَاشٌ	Ar.	•	Ayırmak, tefrik etmek.			
2890	iftişāl	اِفْتِشَالٌ	Ar.	•	Veledi süttten kesmek ve bir şeyi mevziinden çıkarıp âher mahalle nakletmek.			
2891	iftizāḥ	اِفْتِضَاحٌ	Ar.	•	Rezil ve rüsva olmak.			
2892	iftizāz	اِفْتِضَاضٌ	Ar.	•	Kızın birkini izale eylemek ve iddet içindeki hatun ziynet ve tîb ile iddetini bozmak.			
2893	ifti°āl	اِفْتِئَالٌ	Ar.	*	Yeniden, kendiliğinden yapmak ve karihadan yalan söz söylemek.			
2894	iftikād	اِفْتِئَادٌ	Ar.	•	Tefakkud etmek, aramak ve araştırmak.			
2895	iftikār	اِفْتِئَارٌ	Ar.	•	Fakr u fākaya giriftar olmak ve fakirlikten bahisle tazarru ve tevazu eylemek ve hacet ve ihtiyaç.			
2896	iftikāk	اِفْتِئَاكٌ	Ar.	•	Dâyin yedinden rehini kurtarmak.			
2897	iftikāl	اِفْتِئَاكَالٌ	Ar.	•	Bir işte pek cidd ü sa'y etmek.			
2898	iftilāt	اِفْتِئَالَاتٌ	Ar.	∴	Ansızın ölmek ve bi'l-bedâhe şiir vesair kelimeler söylemek.			
2899	iftilāş	اِفْتِئَالِشٌ	Ar.	*	Bir kimse elinden bir şeyi bir takrip alıvermek.			
2900	iftilāk	اِفْتِئَالَاكٌ	Ar.	*	Emr-i acib icat eylemek ve taaccüp olunacak derecede koşmak.			
2901	iftilāl	اِفْتِئَالَالٌ	Ar.	•	Gidilmek, rahne-dâr olmak ve bükülmek ve asker, münhezim olmak.			
2902	iftinān	اِفْتِنَانٌ	Ar.	•	Türlü türlü söz söylemeye başlamak.			
2903	iftihām	اِفْتِهَاْمٌ	Ar.	•	Anlamak, tefehhüm etmek.			
2904	iftiyāt	اِفْتِيَاْتٌ	Ar.	*	Bir şey fevt olup geçmek ve hod-be-hod bir işi peyda eylemek ve bir işe meşveretsiz başlamak.			
2905	iftiyāk	اِفْتِيَاكٌ	Ar.	∴	Fakr u fākaya giriftar olmak ve hıçırıkta ölmek.			
2906	iftiyāl	اِفْتِيَاْلٌ	Ar.	•	Fal açmak, fal tutmak.			
2907	ifşā°	اِفْتِشَاءٌ	Ar.	*	Yorulup kalmak ve sükûn bulmak ve ikamet eylemek.			
2908	ifşāc	اِفْتِشَاجٌ	Ar.	*	Terk eylemek ve yorgunluktan ziyadece solumak.			

2909	ifcā°	إفجَاء	Ar.	•	Ehl ü iyâlin maişetini tevsi eylemek.			
2910	ifcâc	إفجَاح	Ar.	*	Sûratle yürüme ve kuş cıvıdayarak ötmek.			
2911	ifcâr	إفجَار	Ar.	*	Bir adamı fâcir ve fasık bulmak ve yalan söylemek ve zina eylemek.			
2912	ifcâs	إفجَاس	Ar.	*	Manasız ve beyhude şeyle iftihar etmek.			
2913	ifhâc	إفحَاج	Ar.	*	Gerî durmak ve gerilenmek ve bir şeyden rücu ve i'râz eylemek.			
2914	ifhâş	إفحَاش	Ar.	•	Fahiş ve fuhişiyâta müteallik fena söz söylemek.			
2915	ifhâm	إفحَام	Ar.	•	Mübahase ve mücadelede iskât eylemek.			
2916	ifhâr	إفحَار	Ar.	*	Şeref ve meziyet cihetiyle bir kimseyi diğere tercih eylemek.			
2917	ifhâm	إفحَام	Ar.	*	Büyülmek, ulu ve büzürg etmek.			
2918	efd	أفَد	Ar.	*	Acele etmek.			
2919	efham	أفحَم	Ar.	•	Ziyade fehame ve kadir ve şanı ziyade olan.			
2920	ifdâ°	إفدَاء	Ar.	•	Esir tarafından arz olunan fidyeyi kabul eylemek.			
2921	ifdâs	إفدَاس	Ar.	*	Bir yere örümcek üşmek ve örümceklenmek.			
2922	efda°	أفدَع	Ar.	*	Eğri büğrü olan şey.			
2923	eferr	أفَر	Ar.	*	Ziyade kaçıcı, firar edici.			
2924	ifrâ°	إفراء	Ar.	*	Kesmek ve yarmak ve levh ve tevbih eylemek.			
2925	ifrâş	إفراءش	Ar.	*	Bir kimseyi herkes hakkında zemmâm olan adamın melametine arz eylemek.			
2926	ifrâc	إفراءج	Ar.	*	Alarga olup ayrılmak ve bir bir mahalli terk eylemek.			
2927	ifrâh	إفراءح	Ar.	*	Birini mesrur ve şâdân eylemek ve sıklet vermek.			
2928	ifrâh	إفراءح	Ar.	*	Endişeyi izale etmek ve müphem olan şey ayan olmak.			
2929	efrâd	أفراءد	Ar.	•	Fertler, tek olan şeyler.			
2930	ifrâd	أفراءد	Ar.	•	Yalnızlık etmek, ayırmak ve elçi göndermek.			
2931	ifrâr	إفراءر	Ar.	•	Kaçırmak ve firara mecbur etmek.			
2932	efrâz	أفراءز	Far.	•	Bülend, yüksek, yukarı, bâlâ ve refi' olan.			
2933	ifrâz	إفراءز	Ar.	•	Ayırmak, tefrik etmek. Far. • Yükseklik, rif'at, irtifa.			
2934	efrâs	أفراءس	Ar.	•	Feresler, esbler, atlar, beygirler.			
2935	efrâş	أفراءش	Ar.	•	Ferşler, döşenecek nesnelere ve karılar, avratlar, zenân.			
2936	ifrâş	إفراءش	Ar.	∴	Serip döşemek ve döşek yapmak ve fasl u gıybet eylemek ve zem ve tevbih etmek ve bir yerin döşemesi çok olmak.			
2937	efrâşte	أفراءشته	Far.	•	Yukarı kaldırılmış olan.			
2938	ifrâş	إفراءش	Ar.	•	Fırsat vermek ve fırsat bulmak.			

2939	ifrāz	إِفْرَاضٌ	Ar.	•	Vazife ve ulufe tayin etmek ve farz etmek.			
2940	ifrāṭ	إِفْرَاطٌ	Ar.	•	Hadd-i i'tidâli tecavüz etmek ve unutmak ve acele etmek ve bir kimseye veya bir hayvana takatinden ziyade iş tahmil eylemek.			
2941	ifrāġ	إِفْرَاقٌ	Ar.	•	Dökmek, akıtmak, cari kılmak.			
2942	efrāḡ	أَفْرَاقٌ	Ar.	•	Fırkalar, insan bölükleri.			
2943	efraẓ	أَفْرَاضٌ	Ar.	•	Kur'ân-ı azîmü's-şânın metn-i münif ve ma'ânî-i şerîfine kemâ-yenbaġî vâkıf olan kimse.			
2944	efriġa	أَفْرِغَةٌ	Ar.	•	Feraġlar, boş vakitler.			
2945	efrūḡte	أَفْرُوقَتُهُ	Far.	•	Yakılmış, yanmış ve müştâ'il olan şey.			
2946	efrūz	أَفْرُوزٌ	Far.	•	Ziyalandırıcı, rüşen edici ve aydınlandırıcı olan.			
2947	efrūzende	أَفْرُوزُنْدَهُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
2948	efrūşe	أَفْرُوشَةٌ	Far.	*	Un ve yağ ve şekerden ibaret gaziler helvası.			
2949	âferîde	أَفْرِيدَةٌ	Far.	•	Yaradılmış, halk edilmiş ve mahluk ve cümle âlem.			
2950	âferîde-kâr	أَفْرِيدَةُ كَارٍ	Far.	•	Hâlık, halk edici, yaratıcı, âferînende.			
2951	âferîn	أَفْرِينٌ	Far.	•	Nidâ-yı tahsîn olup ne güzel oldu şu şu demektir ve halk etmek, yaratmak ve hâlık, halk edici.			
2952	âferîniş	أَفْرِيئِشٌ	Far.	•	Yaratmak, halk etmek ve halk olunmak, yaradılmak ve dünya âlem.			
2953	efzâ	أَفْزَا	Far.	•	Arttırıcı ve çoğaltıcı olan.			
2954	efzâyiş	أَفْزَائِشٌ	Far.	•	Artmak, çoğalmak.			
2955	ifzâ°	إِفْزَاعٌ	Ar.	*	İmdada yetişmek ve uyandırmak ve korkutmak ve derundaki havf ve dehşeti gidermek.			
2956	efzūd	أَفْزُودٌ	Far.	•	Efzûn, çok, kesir olan.			
2957	efzūde	أَفْزُودَةٌ	Far.	•	Arttırılmış, çoğalmış ve artmış olan.			
2958	efzūn	أَفْزُونٌ	Far.	•	Çok, kesir, müteaddit olan.			
2959	efzūnî	أَفْزُونِيٌّ	Far.	•	Çokluk, kesret.			
2960	efsâ	أَفْسَا	Far.	•	Büyücü, sihirbaz, füsunkâr.			
2961	ifsâc	إِفْسَاجٌ	Ar.	*	Bir nesneyi boşlayıp terk ve feragat eylemek.			
2962	ifsâḡ	إِفْسَاحٌ	Ar.	•	Meydanlar ve geniş olmak.			
2963	ifsâḡ	إِفْسَاحٌ	Ar.	•	Unutturmak, gafletten çıkarmak.			
2964	ifsâd	إِفْسَادٌ	Ar.	•	Fesada uğramak, azdırmak ve bozmak.			
2965	efsâne	أَفْسَانَةٌ	Far.	•	Faydasız olan hikâye; efsân, keza.			
2966	efsâne-gū	أَفْسَانَةٌ كُورٌ	Far.	•	Meddah, hikâyeci, meselci.			
2967	efsed	أَفْسَدٌ	Ar.	•	Ziyade fasit ve azgın olan.			
2968	efser	أَفْسَرٌ	Far.	•	Padişah tacı, murassa iklîl.			

2969	efsürde	أفسُردَه	Far.	•	Donmuş ve müncemid ve mün'akid olan.			
2970	efsak	أفَسَقَ	Ar.	•	Hak Teâlâ'nın emrini terk edip tarik-i müstakîmden ziyade uzak ve ba'îd olan.			
2971	efsûs	أفسوس	Far.	•	Hasret ve hayıf ve diriğ diye nidadır ve zulüm ve sitem.			
2972	efsün	أفسون	Far.	•	Sihirbaz ve ehl-i havâssın okuduğu kelim ki azimet ve rukye denilir ve mekr ve hile ve tezvîr.			
2973	efsün-ger	أفسونكِر	Far.	*	Efsun edici, hile ve hud'a ve mekr edici ve sehâr.			
2974	ifşâ°	أفشاء	Ar.	•	Faş etmek, duyurmak ve şüyuuna hizmet etmek.			
2975	efşân	أفشان	Far.	•	Saçıcı, serici olan.			
2976	ifşâ°	أفضاء	Ar.	*	Bir hâlden kurtulup çıkmak.			
2977	ifşâh	أفضاح	Ar.	∴	Belagat ve fesahatle söz söylemek ve izhar etmek ve aşikâr olmak.			
2978	ifşâm	أفضام	Ar.	•	İnkita etmek ve kesilip bitmek ve tükenmek.			
2979	ifşâş	أفضاض	Ar.	*	Fasıl ve ihraç eylemek.			
2980	efşah	أفصح	Ar.	•	Ziyade fesahat ve belagat sahibi olan.			
2981	efşâ°	أفصح	Ar.	*	Sünnetli doğan çocuk.			
2982	ifzâ°	أفضاء	Ar.	*	Tevsi eylemek ve isal etmek.			
2983	efzâl	أفضال	Ar.	•	Fazllar ve evsâf-ı hamîde.			
2984	ifzâl	أفضال	Ar.	∴	Bir kimseyi lütuf ile memnun eylemek ve hasep cihetiyle bir kimseden bâlâ olmak ve bir nesneyi tezyit eylemek ve bir kimseyi kadir ve paye ile büyütme.			
2985	efdal	أفضل	Ar.	•	Ziyade fazıl ve faziletli ve evsaf ve ef'âl-i hamîdesi ziyade olan.			
2986	efzaliyet	أفضليَّة	Ar.	•	Efdallik ve fazileti ziyade olan.			
2987	iftâr	أفطار	Ar.	•	Oruç bozmak ve oruç bozacak vakit gelmek.			
2988	iftâm	أفطام	Ar.	*	Çocuğu süttten, memeden kesmek.			
2989	ifzâ°	أفضاء	Ar.	*	Bed-hüy olmak, fena tabiatlı ve kötü ahlaklı olmak.			
2990	ifzâ°	أفطاع	Ar.	*	Korkutmak ve bir şey su'ûbetli ve güç olmak ve bir şeyi fena ve rüsva bulmak.			
2991	ifgâ°	أفغاء	Ar.	*	Bir adamı darıltmak.			
2992	ef'âl	أفعال	Ar.	•	Fiiller, ameller, işler, kârlar ve zamana delalet ederek ma'ânîyi zâmin olan lafızlar.			
2993	ef'â	أفعى	Ar.	•	Engerek denilen yılan.			
2994	ef'gân	أفغان	Far.	•	Bağrışma, nale, zârî, feryat ve istimdat.			
2995	ufuk	أفق	Ar.	∴	Arzla semanın görünüşü gibi birbirine muttasıl olduğu dairedir ve nahiye ve canip ve felek etrafında görülen kıyı ve zaman veya mekân-ı vâhidde nazara münkeşif olan kıt'a-i arz ve sema.			
2996	ifkâd	أفقاد	Ar.	•	Kaybettirmek, yok etmek.			
2997	ifkâr	أفكار	Ar.	•	Fakir etmek ve fakr u fâkaya düçar etmek.			
2998	ifkâh	أفحاء	Ar.	•	Öğretmek, talim etmek.			

2999	efkar	أَفْقَرُ	Ar.	•	Ziyade fakir olan.			
3000	üfka	أَفْقَهُ	Ar.	*	Sünnet olacak deri.			
3001	ifk	إِفْكُ	Ar.	•	Kızb, yalan, iftira.			
3002	efkâr	أَفْكَارُ	Ar.	•	Fikirler, endişeler, düşmanlar.			
3003	ifkâr	أَفْكَارُ	Ar.	*	Düşünmek, tefekkür etmek.			
3004	efgâr	أَفْكَارُ	Far.	•	Kötürüm, zemîn-gîr olan.			
3005	efgâne	أَفْكَانَهُ	Far.	*	Natamam olarak kadınların düşürdükleri çocuk.			
3006	üfgen	أَفْكَنُ	Far.	•	Düşürücü, yıkıcı, atıcı olan.			
3007	üfgende	أَفْكَنَدَهُ	Far.	•	Düşürülmüş, yıkılmış, atılmış olan.			
3008	afil	أَفْلُ	Ar.	•	Gaip ve nâ-bûd olan.			
3009	iflâ°	إِفْلَاءٌ	Ar.	•	Yabana kaçmak, firar etmek.			
3010	iflât	إِفْلَاتٌ	Ar.	∴	Halas olmak ve halas etmek ve tutanın elinden veya bağ ve kemendinden birdenbire boşanıp kaçmak.			
3011	iflâh	إِفْلَاحٌ	Ar.	•	Felah bulmak ve rahat ve nimette daim ve ber-karâr olmak.			
3012	iflâc	إِفْلَاجٌ	Ar.	*	Fevz ve zafer bulmak ve zafer-yâb eylemek ve muzaffer olmak.			
3013	iflâs	إِفْلَاسٌ	Ar.	∴	Malı tükenmek ve müflis olmak ve akçesi kalmamak ve ı. nizâmiyyeden olup bir tüccarın malı olsa bile nakdi bulunmamasından veyahut vaktiyle akçe tedarik etmeye itibarı olmamasından naşi zamân-ı mev'ûdunda ta'ahhüdât veyahut düvununu ikâ' ve eda edememesi hâline denilir.			Nizamiye
3014	iflâş	إِفْلَاضٌ	Ar.	*	Sıyrılıp kurtulmak.			
3015	iflâç	إِفْلَاقٌ	Ar.	*	Mezâmîn-i acîbe ve ma'ânî-yi nâdire ihtira eylemek.			
3016	eflâç	أَفْلَاقٌ	Ar.	*	Yarılmış yumurta pareleri ve bir çekirdek yere dikilerek tenebbüt edildikte içinin iki tarafa yaprak gibi ayrılan kısımları.			
3017	eflâk	أَفْلَاقٌ	Ar.	•	Felekler, gökler, devirler, asumanlar.			
3018	iflâk	إِفْلَاقٌ	Ar.	*	İnat ve ısrar eylemek.			
3019	eflectü'l-esnân	أَفْلَحُ الْأَسْنَانِ	Ar.	*	Seyrek dişli olan adam.			
3020	efles	أَفْلَسٌ	Ar.	•	Ziyade müflis olan.			
3021	ifnâ°	إِفْنَاءٌ	Ar.	•	Yok etmek ve idam ve ma'dûm eylemek.			
3022	ifnâd	إِفْنَادٌ	Ar.	*	Birinin reyini tahti'e eylemek.			
3023	efnân	أَفْنَانٌ	Ar.	•	Fenler, ağaç dalları ve türlüler ve soylar, cinsler ve nevler.			
3024	üfnün	أَفْنُونٌ	Ar.	•	Hâl, nev, türlü, güne.			
3025	efvâc	أَفْوَاجٌ	Ar.	•	Fevçler, bölükler, takımlar, cemaatler.			
3026	efvâh	أَفْوَاهٌ	Ar.	∴	Füvveheler, femler, ağızlar ve dehânlar ve taama lezzet için konulan baharat.			
3027	üfûl	أَفْوُلٌ	Ar.	•	Gaip ve nâ-bedid olmak.			

3028	ifhā°	إِفْهَاءٌ	Ar.	*	Rey ve akli zayıf olmak ve unutmak ve nisyan eylemek.			
3029	ifhār	إِفْهَارٌ	Ar.	•	Başkasına işittirmek üzere bir kız ile cima etmek.			
3030	ifhāk	إِفْهَاقٌ	Ar.	*	İmla etmek, doldurmak.			
3031	efhām	أَفْهَامٌ	Ar.	•	Fehimler, anlayışlar ve idrakler ve zihinler.			
3032	ifhām	أَفْهَامٌ	Ar.	•	Anlatmak, tefhim etmek.			
3033	ifhāh	أَفْهَاهٌ	Ar.	*	Âciz bırakmak ve acze düşür ve giriftar eylemek.			
3034	efyāl	أَفْيَالٌ	Ar.	•	Filler, piller.			
3035	ef°ide	أَفْيِدَةٌ	Ar.	∴	Fu'âdlar, fikir ve mülahazanın mecmuu olan kalpler ve yürekler.			
3036	efīke	أَفْيِكَةٌ	Ar.	•	Yalan, kizb, dürüş, iftira.			
3037	āfiyun	أَفْيُونٌ	Ar.	∴	Haşhaş denilen nebatın kozalağı üzerine çizgiler yaparak çıkarılan süt gibi şeyin müncehid hâli ki ser-defter-i edviye denilmeye şayan ve müsekkin hassaya malik bir devâ-yı mü'essirdir.			
3038	iķā°e	إِفْكَاهٌ	Ar.	•	Kay ettirmek, kusturmak ve istifra ettirmek.			
3039	iķāte	إِفْكَاهَةٌ	Ar.	*	Gıda vermek ve bir şeye güç yetmek ve muktedir olmak.			
3040	iķāħa	إِفْكَاحَةٌ	Ar.	*	İstenebilecek şeyi ba'de't-taleb vermek üzere cezm eylemek.			
3041	eķādih	أَفْكَاحٌ	Ar.	•	Kadehler, badeler, câmeler.			
3042	iķāde	إِفْكَادَةٌ	Ar.	*	Bir kimseye at çektiirmek ve kısas etmek ve takaddüm eylemek.			
3043	eķādih	أَفْكَاحٌ	Ar.	•	Kadehler, badeler, câmeler.			
3044	eķārib	أَقْرَابٌ	Ar.	•	Akrebler, akrabalar, yakın hısımlar.			
3045	eķārib-i şihriyye	أَقْرَابٌ صِهْرِيَّةٌ	Ar.	*	Damat ve kâ'im-peder ve kâ'im-vâlide olmak gibi ve buna mümasil surette nikâh münasebetiyle hasil ve peyda olan akrabalar.			
3046	eķārib	أَقْرَابٌ	Ar.	•	Akrabalar, yakın hısımlar.			
3047	eķāşī	أَفْكَاشٌ	Ar.	•	Aksâlar ve ziyade ba'îd ve nihayette olanlar ve nihayet dereceler.			
3048	eķāşış	أَفْكَاشٌ	Ar.	•	Kıssalar, hikâyeler, meseller.			
3049	iķāza	إِفْكَازَةٌ	Ar.	•	Mukteza olmak ve mukteza kılmak ve lüzumuna sebep olmak.			
3050	iķāle	إِفْكَالَةٌ	Ar.	∴	Demediği sözü dedik diye iddia etmek ve is. fıkhiyyeden olup tarafeyn-i mu'âkideynin rızâ-i akd-i bey'î, ref' ve izale etmek hususundan ibarettir.			Fıkıh
3051	eķālīm	أَقْلِيمٌ	Ar.	•	İklimler, kürre-i arzın kıtaları yani memalik ve memleketler.			
3052	eķālīm-i bâride	أَقْلِيمٌ بَارِدٌ	Ar.	*	Soğuk memleketler ki "55-60" derece arz-ı şimâlî ve cenûbî ile kutbeyn beyninde bulunurlar ve fasl-ı sayfta ancak iki iki buçuk derece hararet görebilirler.			
3053	eķālīm-i ħârre	أَقْلِيمٌ حَارٌّ	Ar.	*	Sıcak memleketler ki hatt-ı istivâdan medâreyne ve ondan otuz otuz beş derece arz-ı şimâlî ve cenûbîye mümted olur ve hararet ziyade olduğu gibi gecenin harareti birdenbire yirmi derece kadar gündüz hararetinden aşağı düşer.			
3054	eķālīm-i mu°tedile	أَقْلِيمٌ مُعْتَدِلَةٌ	Ar.	*	Mu°tedilü'l-harâre ve latif memleketler ki İstanbul ve civarında bulunan ve fusûl-ı erba'anın hükmü tamamıyla kendilerinde cari olan ve akālīm-i bâride ve ħârre meyanına tesadüf eden şehirlerdir.			
3055	iķāmet	إِفْكَامَةٌ	Ar.	∴	Mukim olmak ve mukim etmek ve ayağa kaldırmak ve kıyam etmek ve iskân eylemek ve ayakta durmak ve ihdas ve icat edip vücuda getirmek ve meydana isal eylemek.			

3056	iķāme-i da'vā	إِقَامَةُ دَعْوَى	Ar.	*	Is. nizāmiyyeden olup bir mahkeme huzurunda dava dermeyan eylemeye denilir.		Nizamiye
3057	eķānīm	أَقَانِيم	Ar.	•	Uknumlar, asillar, zatlar.		
3058	eķānīm-i ŐelāŐe	أَقَانِيمُ ثَلَاثُهُ	Ar.	*	Tā'ife-i Nasārānın Hālık'a teşrik zımnında uluhiyet namına kabul eyedikleri üç nev asıl.		
3059	eķāvīm	أَقَاوِيم	Ar.	•	Kavimler, halklar, milletler		
3060	eķāvil	أَقَاوِل	Ar.	•	Kaviller, lakırdılar, kelamlar, güftgûlar, sözler; ekāvil, keza.		
3061	iķbāh	أَقْبَاه	Ar.	•	Fena iş işlemek ve kabahat etmek ve acib bir Şey yapmak.		
3062	iķbār	أَقْبَار	Ar.	•	Bir kimse için mezar hazırlamak ve kuyu kazmak ve kabre komak ve gömmek ve defnetmek ve metfun eylemek.		
3063	iķbāz	أَقْبَاض	Ar.	∴	Kabzettirmek ve ele tutturmak ve aldırnak ve kabza yapmak.		
3064	iķbāl	أَقْبَال	Ar.	∴	Bir nesneye teveccüh etmek ve baht ve talih ve sa'adet-i hāl ve reddetmeyip kabul etmek ve bir nesneyi bir adamın önüne karşı tutmak veya getirmek.		
3065	iķbāl-mend	أَقْبَالٌ مَعْدُ	Ar. - Far.	•	Bahtlı ve saadetli ve talih sahibi olan.		
3066	iķāmetgāh	أَقَامَتُكَاه	Ar. - Far.	*	Is. nizāmiyyeden olup bir kimsenin sûret-i dā'imede vakt-güzār olduğu mahalle itlak olunur.		Nizamiye
3067	aķbaĥ	أَقْبَح	Ar.	•	Ziyade kabih ve beter ve habis ve çirkin olan.		
3068	aķbiye	أَقْبِيه	Ar.	•	Kabalar, libaslar, esvaplar, elbise.		
3069	aķtār	أَقْتَار	Ar.	•	Kuturlar, nahiyeler, canipler, taraflar, yanlar.		
3070	iķtār	أَقْتَار	Ar.	*	Ayalinin nafakasını taksir eylemek ve bir Şeye daima mülazemet etmek.		
3071	iķtāl	أَقْتَالَ	Ar.	*	Bir adamı katle arz etmek.		
3072	iķtibāb	أَقْتِيبَات	Ar.	*	Kesmek ve kateylemek ve bir Şeyin kabalaŐması.		
3073	iķtibās	أَقْتِيبَاس	Ar.	∴	Ateş alma ve birinden istifāde-i ilm etmek ve kendisinde olmayan bir Şeyi başkasından ahz u isti'āre ve istifade etmek.		
3074	iķtibāz	أَقْتِيبَاض	Ar.	•	El vurmak, tutmak ve almak ve ahzetmek.		
3075	iķtibāl	أَقْتِيبَال	Ar.	*	Yeniden başlamak ve bi'l-bedāhe kelim ve Şiir söylemek.		
3076	iķtitāl	أَقْتِيبَال	Ar.	∴	Cenk ve muharebe ve mukātele etmek ve cin taifesi veya aşk bir adamı helak etmek.		
3077	iķtiĥāŐ	أَقْتِخَاش	Ar.	•	Teftiş ve tefahhus etmek ve araştırmak.		
3078	iķtiĥām	أَقْتِخَام	Ar.	•	Bilā-mülāhaza bir işte Şürü' eylemek veya saldırmak ve bir Şeyi hakir addetmek ve hücum eylemek.		
3079	iķtidā'	أَقْتِدَاء	Ar.	•	İttibā' etmek, bir adamın mesleğini ihtiyar edip ona uymak ve iktifa etmek.		
3080	iķtidāĥ	أَقْتِدَاح	Ar.	•	Bir maddede a'māl-i fikr ve reviyetle rey ve tedbir eylemek.		
3081	iķtidād	أَقْتِدَاد	Ar.	•	Tamamıyla kesmek ve bir hususta tedbir ve temyiz eylemek ki kesip biçmekten kinayedir.		
3082	iķtidār	أَقْتِدَار	Ar.	•	Kuvvet ve kudreti olmak ve makderet ve zor ve güç ve takat.		
3083	iķtidām	أَقْتِدَام	Ar.	•	İlerletmek ve ilerlemek.		
3084	iķtirā'	أَقْتِرَاء	Ar.	•	Tetebbu edip ikdam etmek ve başladığı Şeyi boŐlamamak.		

3085	iktirāb	اِكْتِرَاب	Ar.	•	Yaklaşmak ve yakın gelmek.			
3086	iktirāḥ	اِكْتِرَاح	Ar.	∴	Hükümle bir nesneyi almak ve bedahetle tekellüm etmek ve bilâ-tefekür söz söylemek ve karihadan nev'-zuhûr bir şey peyda eylemek ve sual etmek.			
3087	iktirār	اِكْتِرَار	Ar.	*	Karar etmek, durup eğlenmek.			
3088	iktirāz	اِكْتِرَاز	Ar.	•	Ödünç para veya eşya almak ve namusa dokunacak derecede zem ve gıybet eylemek.			
3089	iktirāc	اِكْتِرَاع	Ar.	•	İhtiyar eylemek, kura atışmak.			
3090	iktirāf	اِكْتِرَاف	Ar.	•	Kazanmak ve kesb ü kâr etmek.			
3091	iktisāṭ	اِكْتِسَاط	Ar.	*	Bölüşmek ve taksite rapteylemek ve taksitle alıp vermek.			
3092	iktirān	اِكْتِرَان	Ar.	•	Yakın gelmek ve semanın bir tarafında bulunmak.			
3093	iktisār	اِكْتِسَار	Ar.	•	Cebretmek, zorlamak ve muztar kılmak.			
3094	iktisām	اِكْتِسَام	Ar.	•	Paylaşmak, guremâ etmek.			
3095	iktisāb	اِكْتِسَاب	Ar.	*	Kesmek, kateylemek.			
3096	iktisād	اِكْتِسَاد	Ar.	*	İtidal ile hareket etmek ve kastetmek ve ebyât-ı kasîdeyi birbirine vasl ile uzatmak.			
3097	iktisār	اِكْتِسَار	Ar.	•	Kanaat ve iktifa etmek ve kısa tutmak, kusur eylemek.			
3098	iktisāş	اِكْتِسَاش	Ar.	∴	İntikam almak ve birinin ardınca yürüme ve kısas istemek veya almak ve bir haberi doğruca rivayet eylemek.			
3099	iktizā°	اِكْتِزَاء	Ar.	•	Mukteza ve lazım olmak.			
3100	iktizāb	اِكْتِزَاب	Ar.	∴	Kesmek ve kesip almak ve bi'l-bedâhe söylemek, hâzır-kelâm olmak ve eş'ârda bir bahisten diğer bahse <u>intikal etmek</u> .			
3101	iktizāz	اِكْتِزَاز	Ar.	•	Kızın bıkırını izale eylemek.			
3102	iktizāc	اِكْتِزَاع	Ar.	•	Kesmek ve bir nesneden bir parça şey bölüp almak.			
3103	iktitāf	اِكْتِطَاف	Ar.	*	Koparmak ve zor ile almak ve ahzetmek ve cemeylemek.			
3104	ikti°ā°	اِكْتِئَاء	Ar.	*	Erkek dışıye kerkinmek ve arkasından şehvete müteallik harekette bulunmak.			
3105	iktifā°	اِكْتِفَاء	Ar.	∴	Bir kimsenin ardına düşüp gitmek ve imtisal ve iktidâ etmek ve bir adamı bir husus ile ağırlamak ve bir şeyi <u>kendiye hasır ve tahsis eylemek ve ihtiyar eylemek</u> .			
3106	iktifār	اِكْتِفَار	Ar.	•	Birinin eserine tabi olmak ve ardı sıra gitmek.			
3107	iktifāl	اِكْتِفَال	Ar.	*	Geri dönmek ve kilitlenmek ve nâsi bir yere cemetmek.			
3108	iktilāc	اِكْتِلاَع	Ar.	•	Koparmak ve kopmak.			
3109	iktinā°	اِكْتِنَاء	Ar.	∴	İttibâ' etmek ve imsak eylemek ve kazanmak ve sermaye vermek ve birinin mesleğini ihtiyar ile ona uymak ve <u>zengin eylemek ve iddihâr edip yığmak</u> .			
3110	iktināş	اِكْتِنَاش	Ar.	•	Av avlamak ve sayd ve şikâr etmek ve ıstiyâd eylemek.			
3111	iktinān	اِكْتِنَان	Ar.	•	Sebat ve karar üzere olmak.			
3112	iktivā°	اِكْتِوَاء	Ar.	•	Kuvvetlenmek ve kuvvetli olmak.			
3113	iktiyād	اِكْتِيَاد	Ar.	•	Yedme ve yedeğe almak ve tutup getirmek.			

3114	iḳtiyât	اِقتِيَات	Ar.	*	Zahire cemetmek ve gıdalanmak ve tagaddi eylemek.			
3115	iḳtiyâr	اِقتِيَار	Ar.	•	Bahis ve teftiş etmek ve tenfir eylemek.			
3116	iḳtiyâs	اِقتِيَاس	Ar.	•	Kıyas ve tatbik eylemek ve meseline mukayese etmek ve iktifa ve iktidâ eylemek.			
3117	iḳtiyâf	اِقتِيَاف	Ar.	•	Peyrev olmak, izine basarak gitmek, izlemek.			
3118	iḳşâm	اِقتِام	Ar.	*	İstîsâl etmek, çekip koparmak ve silip süpürmek ve biriktirmek.			
3119	iḳhâṭ	اِقتِحَاط	Ar.	•	Kaht u galâ ve kıtlık çekmek, darlığa düşmek.			
3120	iḳhâm	اِقتِحَام	Ar.	•	Bir adamı bir işe bilâ-tefekkür ve bilâ-mülâhaza bir işe saldırmak.			
3121	iḳhâl	اِقتِحَال	Ar.	*	Bir adamı zebunlattırıp kupkuru etmek.			
3122	aḳhūvân	اِقتِحْوَان	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile papatyâ denilen nebata ıtlak olunur ve tıpta münebbih gibi ve beyne'n-nâs terletmek için çay gibi kaynatılıp içilir.			+
3123	aḳdâḥ	اِقتِدَاح	Ar.	•	Kadehler, şarap ve rakı ve emsali sulu şeylerin kapları ki şekli için kadeh kelimesine müracaat oluna.			
3124	iḳdâr	اِقتِدَار	Ar.	•	Bir şeye kadir kılmak ve kudret vermek ve muktedir eylemek ve vazife tayiniyle bir kimseyi meşgul ve zarureten bu vesile ile halas eylemek.			
3125	iḳdâ°	اِقتِدَاع	Ar.	•	Menetmek, mâni olmak.			
3126	aḳdâm	اِقتِدَام	Ar.	•	Kademler, ayaklar, pâlar.			
3127	iḳdām	اِقتِدَام	Ar.	∴	Nefsini ileri geçirmek ve devam üzere meşgul olup fariğ olmak.			
3128	aḳdes	اِقتِدَس	Ar.	•	Ziyade mübarek ve mukaddes ve münezze ve pak olan.			
3129	aḳdem	اِقتِدَم	Ar.	•	Ziyade mukaddem ve evvel ve önde olan.			
3130	iḳzâ°	اِقتِدَاع	Ar.	•	Fahiş sözler ile sevmek.			
3131	uḳrâ°	اِقتِرَاء	Ar.	•	Kariler, Kur'ân-ı Kerim tilavet ve okumasında mahirler.			
3132	iḳrâ°	اِقتِرَاء	Ar.	*	Okutmak ve selam göndermek ve yakın gelmek ve ziyafet istemek.			
3133	iḳrâr	اِقتِرَار	Ar.	∴	Hakkı itiraf etmek ve sabit olmak ve mukarrer kılmak ve inkâr etmeyip vukû'-ı hâli teslim eylemek ve karar etmek ve haber vermek ve is. fihhiyeden olup bir kimse diğer kimsenin kendisine olan hakkını haber vermeve denir.		Fıkıh	
3134	iḳrâr bi'l-kitâbe	اِقتِرَارٌ بِالْكِتَابَةِ	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup yazı ile ikrar etmeye denilir ki senedâtın ibarettir ve tüccarın mu'teddün bih olan defâtirindeki kuyûd dahi bu kabildendir.		Fıkıh	
3135	iḳrâş	اِقتِرَاش	Ar.	*	Hâkim, veya düşman yanında bir adamın ma'âyibini söylemek.			
3136	aḳrâş	اِقتِرَاش	Ar.	•	Kurslar, tütsü kursları.			
3137	iḳrâz	اِقتِرَاض	Ar.	•	Ödünç akçe vermek ve kesip ayırmak.			
3138	iḳrâ°	اِقتِرَاع	Ar.	∴	Kura atmak ve bir kimseye malik-i âlâsını vermek ve hakka rücu ve ser-fürü eylemek ve vermek ve feragat edip geri durmak ve takat getirmek.			
3139	aḳrân	اِقتِرَان	Ar.	•	Karînler, sin ve rütbe ve servet ve emsali cihetle hem-tâ ve müsavi olanlar.			
3140	aḳreb	اِقتِرَاب	Ar.	•	Ziyade karîb ve yakın olan.			
3141	aḳrabâ°	اِقتِرَابَةٌ	Ar.	•	Karîbler, yakımlar, alâka-i karâbete dâhil olanlar, havîşân.			

3142	aḳra ^c	أَقْرَعُ	Ar.	•	Ziyade metin ve muhkem ve salabetli olan ve başı kel olan.			
3143	iḳzā ^o	أَقْرَأَ	Ar.	*	Beyne'n-nâs istikametle maruf iken bir ayıp ile âlûde olmak.			
3144	iḳzā ^c	أَقْرَاعُ	Ar.	*	Bir adama huduttan hariç zebân-dirâzlık etmek.			
3145	iḳsā ^o	أَقْسَأَ	Ar.	•	Bir nesneyi katılaştırmak, pekleştirmek ve sert eylemek.			
3146	iḳsâṭ	أَقْسَاطُ	Ar.	•	İcrâ-yı adâlet ve hakkaniyet eylemek.			
3147	aḳsām	أَقْسَامُ	Ar.	•	Kısımlar, pareler, parçalar, cüzler, bölmeler.			
3148	iḳsām	أَقْسَامُ	Ar.	*	Yemin eylemek, sevindirmek.			
3149	eḳisse	أَقْسَمَهُ	Ar.	•	Kıssisler, ruhbanlar, papalar.			
3150	aḳsaṭ	أَقْسَطُ	Ar.	•	Ziyade adil ve hakkaniyetli olan.			
3151	aḳşer	أَقْشَرُ	Ar.	*	Kabuğu soyulmuş şey.			
3152	iḳşî ^c râr	أَقْشِرَازُ	Ar.	*	Tüyleri ve kılları ürpermek, dikilmek.			
3153	iḳşā ^o	أَقْشَأَ	Ar.	*	Ba'id eylemek, uzaklaştırmak.			
3154	iḳşār	أَقْشَارُ	Ar.	•	Bir şeyi yapmaya kudreti varken terk ve ihmal ve imtina eylemek.			
3155	iḳşāş	أَقْشَاصُ	Ar.	•	Kıyas etmek ve kendi nefsinin kısasa teslim etmek.			
3156	iḳşî ^c lâl	أَقْشِغْلَالُ	Ar.	*	Güneş nısfınnehar dairesine gelmek veya takarrübü.			
3157	aḳsâr	أَقْصَرَ	Ar.	•	Ziyade kısa ve günah olan.			
3158	aḳsā	أَقْصَى	Ar.	•	Ziyade ba'id ve nihayette olan.			
3159	aḳzā	أَقْضَى	Ar.	•	Ziyade hüküm ve fasledici olan.			
3160	aḳziye	أَقْضِيهِ	Ar.	•	Kazalar, hükümler.			
3161	aḳtār	أَقْطَارُ	Ar.	•	Kuturlar, taraflar, canipler ve nahiyeler ve dairenin merkezinden geçen müstakim hatlar.			
3162	iḳtār	أَقْطَارُ	Ar.	∴	Damlatmak, damla damla akıtmak ve imbikten çekmek ve birtakım şeyleri veya hayvanatı katar yapmak yani yekdiğeri arkasına dizerek bağlamak.			
3163	iḳtā ^c	أَقْطَاعُ	Ar.	∴	Bir miktar mahall-i mukâta'aya rabit ile bir kimseye vermek ve hüccet ve delil ile beht ve iskât eylemek.			
3164	iḳtā ^o	أَقْطَاءُ	Ar.	•	Tafdil ve tercih etmek ve intihap etmek.			
3165	iḳtāf	أَقْطَافُ	Ar.	*	Bağın mahsulünü kesmek ve katı gelmek.			
3166	aḳtān	أَقْطَانُ	Ar.	•	Kutnlar, makamlar, memleketler.			
3167	aḳtā ^c	أَقْطَاعُ	Ar.	•	Eli kesilmiş adam ve maktû'u'l-yed olan.			
3168	iḳā ^c d	أَقْعَادُ	Ar.	•	Oturtmak, kuut ettirmek.			
3169	iḳ ^c ār	أَقْعَارُ	Ar.	•	Derin etmek ve kazıp çukurlaştırmak.			
3170	aḳfāş	أَقْفَاصُ	Ar.	•	Kafaslar, kuş kafesleri.			
3171	aḳfāl	أَقْفَالُ	Ar.	•	Kufllar, kilitler, kapı kilitleri.			

3172	iķ ^c āz	إِغْطَاظٌ	Ar.	*	Bir kimseyi meşakkate uğratmak.			
3173	iķfā ³	إِغْفَاءٌ	Ar.	*	Bir kimseyi mümtaz edip ağırlamak ve tafdil ve tercih ve tahsis eylemek ve hususi muamelede bulunmak.			
3174	iķfāl	إِغْفَالٌ	Ar.	*	Kilitlemek ve geri döndürmek.			
3175	eķall	أَقْلٌ	Ar.	•	Ziyade kalil ve az ve kemter olan (lâ-ekall) hiç olmazsa ve en aşağı manasında terkib-i Arabîdir.			
3176	iķlāb	إِغْلَابٌ	Ar.	*	Bir şeyi geri çevirmek ve içini dışına çevirmek ve döndürmek ve çevrilmek ve tersine dönmek.			
3177	iķlā ^c	إِغْلَاعٌ	Ar.	*	Kale ve istihkâm yapmak ve feragat eylemek.			
3178	iķlāl	إِغْلَالٌ	Ar.	•	Azaltmak ve az bulmak ve meydana azca çıkarmak ve titremek, lerzan olmak ve fakir olmak.			
3179	aķlām	أَقْلَامٌ	Ar.	•	Kalemler, yazı aletleri ve kâtiplerin makarrı olan odalar.			
3180	iķlīd	إِغْلِيدٌ	Ar.	•	Anahtar, miftah.			
3181	iķlīm	أَقْلِيمٌ	Ar.	•	Kürre-i arzın suver-i muhtelifede taksimiyle her bir kıtası ki memalik ve memleketlerden ibarettir.			
3182	iķlīmā	إِغْلِيمَا	Ar.	∴	Bin-i Âdem aleyhi's-selâm ve altın ve gümüş posası ve tortusu veyahut izâbe olunurken çıkan duman ve köpük.			
3183	iķmāḥ	إِغْمَاخٌ	Ar.	*	Kibirden burnunu havaya kaldırmak ve mütekebbir kimseler gibi oturmak.			
3184	iķmār	إِغْمَارٌ	Ar.	*	Tulû'-ı mâha muntazır olmak.			
3185	iķmās	إِغْمَاسٌ	Ar.	*	Bir şeyi suya daldırmak.			
3186	iķmā ^c	أَغْمَاعٌ	Ar.	•	Zelil ve makhûr ve muhakkar eylemek.			
3187	iķnāt	إِغْنَاتٌ	Ar.	•	Beddua etmek ve dergâh-ı ilâhîye tezelliil ve tevazu ve niyaz eylemek.			
3188	aķmişe	أَقْمِشَةٌ	Ar.	•	Kumaşlar, bezler ve emsali.			
3189	aķmişa	أَقْمِصَةٌ	Ar.	•	Kamisler, gömlekler.			
3190	iķnās	إِغْنَاسٌ	Ar.	*	Fürumaye olan kimse, asilzadelik iddia etmek.			
3191	iķnāṭ	إِغْنَاطٌ	Ar.	*	Nevmîd ve ümitsiz eylemek.			
3192	iķnā ^c	أَغْنَاعٌ	Ar.	•	Kani ve razı kılmak ve ayakta durup nazarını kat'an iki tarafa meylettirmeyerek ayakta durmak.			
3193	iķnāf	إِغْنَافٌ	Ar.	*	Rey ve tedbiri yerinde ve nizamında olmak.			
3194	aķna ^c	أَغْنَاعٌ	Ar.	•	Ziyade kanaatli olan.			
3195	uķnūm	أَقْنُومٌ	Ar.	•	Asıl, zat, cevher.			
3196	aķvāt	أَقْوَاتٌ	Ar.	•	Kûtılar, gıdalar, yiyecekler, yemekler.			
3197	aķvās	أَقْوَاسٌ	Ar.	•	Kavisler, ok yayları ve muhît-i dâ'irenin cüzleri.			
3198	aķvāl	أَقْوَالٌ	Ar.	•	Kaviller, sözler, kelamlar, lakırdılar.			
3199	iķvāl	أَقْوَالٌ	Ar.	*	Bir kimsenin demediği sözü dedik diye iddia etmek.			
3200	aķvām	أَقْوَامٌ	Ar.	•	Kavimler, milletler, halklar.			
3201	aķved	أَقْوَدٌ	Ar.	*	Taam hakkında ziyade bahil olan ve boynu uzun adam.			

3202	aķves	أَقْوَسَ	Ar.	*	İhtiyarlıktan beli bükülen adam.			
3203	aķvem	أَقْوَمَ	Ar.	•	ziyade doğru ve sehî ve müstakim olan.			
3204	aķvā	أَقْوَى	Ar.	•	Ziyade kavi ve kuvvetli olan.			
3205	aķviyā°	أَقْوِيَاءٌ	Ar.	•	Kavi ve kuvvetli olanlar.			
3206	iķhā	أَقْهَاءٌ	Ar.	*	İğrenmek ve tiksilmek ve ulü'l-emre itaat eylemek.			
3207	iķhār	أَقْهَارٌ	Ar.	*	Bir adamı makhûr bulmak.			
3208	iķhām	أَقْهَامٌ	Ar.	*	Müsamaha ve iğmâz eylemek ve taama iştihasız olmak.			
3209	iķyā°	أَقْيَاءٌ	Ar.	•	Kay ettirmek, kusturmak.			
3210	aķyād	أَقْيَادٌ	Ar.	•	Kayıtlar, bağlar, sargılar, bukağılar, bentler.			
3211	iķvā°	أَقْوَاءٌ	Ar.	•	Şair, şiirinde "ر, و, ی" harflerinin hareketlerini muhtelif etmek.			
3212	ekābir	أَكْبَرٌ	Ar.	•	Ekberler ve rütbe ve haysiyet ve fazilet cihetiyle büyük olanlar.			
3213	ikāha	إِكَاْحَةٌ	Ar.	∴	Düşmana galip gelmek ve helak eylemek.			
3214	ekāzib	أَكَاذِبٌ	Ar.	•	Ukzûbeler, yalanlar, dürûğlar ve kizbler, hilaflar.			
3215	ekkār	أَكَّارٌ	Ar.	•	Çiftçi, harrâs, bezrger ve ehl-i zirâ'at.			
3216	ekārim	أَكَاْرِمٌ	Ar.	•	Ekremler, rübbe ve fazilet cihetiyle mükerrerrem olanlar.			
3217	ekāsire	أَكَاْسِرَةٌ	Ar.	•	Kisrâlar, eski Acem padişahları.			
3218	ikāse	إِكَاْسَةٌ	Ar.	*	Yere yıkmak ve pahayı eksik vererek satıcıya zarar ettirmek.			
3219	ükāf	أَكَاْفٌ	Ar.	*	Palan, merkep palanı.			
3220	ekkāf	أَكَّأْفٌ	Ar.	*	Semerci, semer yapan.			
3221	ākām	أَكَاْمٌ	Ar.	•	Ekmeler, tepeler, bayırlar, firâzlar.			
3222	ikānet	إِكَاْنَةٌ	Ar.	•	Zelil ve pâyimâl etmek.			
3223	ikbāb	إِكْبَابٌ	Ar.	∴	Yüz üstüne yıkıp kapatmak ve cidd ü sa'yde mübalağa etmek ve bir işe pek müdâvemem etmek ve bir şeyin üstüne kapanır gibi durmak.			
3224	ikbār	إِكْبَارٌ	Ar.	*	Büyük görmek, büyületmek.			
3225	ekbād	أَكْبَادٌ	Ar.	*	Kebidler, karaciğerler.			
3226	ekber	أَكْبَرٌ	Ar.	•	Ziyade büyük ve azîm olan.			
3227	iktāb	إِكْتَابٌ	Ar.	∴	Yazı talim etmek ve ağızdan söyleyip âhere yazdırmak.			
3228	ektāf	أَكْتَاْفٌ	Ar.	•	Ketfler, omuz ve kürek kemikleri.			
3229	iktāt	إِكْتَاْتٌ	Ar.	•	Kulağa fısıldamak.			
3230	iktām	إِكْتَاْمٌ	Ar.	•	Ketm etmek, gizlemek, saklamak.			
3231	iktitāb	إِكْتِيتَابٌ	Ar.	•	Yazı yazmak veya yazdırmak ve kendi kendine kitap yazmak.			

3232	iktitāt	اِكْتِيَات	Ar.	*	İşitmek, fisıldamak.			
3233	iktitām	اِكْتِيَام	Ar.	•	Ketm-i esrār eylemek ve gizlenmek, saklanmak.			
3234	iktiḥāl	اِكْتِيَاَل	Ar.	•	Göze sürme çekinmek.			
3235	iktidād	اِكْتِيَاد	Ar.	*	Bir adamın bir hususta renc ve meşakkat çekmesini istemek.			
3236	iktirā°	اِكْتِرَاء	Ar.	•	Kira ile tutmak ve almak.			
3237	iktirāb	اِكْتِرَاب	Ar.	•	Mükedder olmak ve zahmete uğramak.			
3238	iktirāş	اِكْتِرَاش	Ar.	*	Gam-gîn olmak ve bir emr-i azîmede havf ve pervâ çekmek.			
3239	iktirāc	اِكْتِرَاج	Ar.	*	Küflenip çiçeklenmek.			
3240	iktizāz	اِكْتِرَاز	Ar.	*	Bozulup pörsümek ve is. tıbbiyeden olup sinirlerin bozuşmasından ibaret olan sinir illetine uğramak ki faraza çene sinirlerinde vaki olsa çene açılmaz derecede kilitlenir.		Tip	
3241	iktisā°	اِكْتِسَاء	Ar.	•	Giymek ve elbise giymek.			
3242	iktisāb	اِكْتِسَاب	Ar.	•	Kazanmak, kesbeylemek, tahsil etmek.			
3243	iktisāḥ	اِكْتِسَاخ	Ar.	*	Bir adamın cemî'-i mâlını süpürüp ve küreleyip ahz u zabt eylemek.			
3244	iktisār	اِكْتِسَار	Ar.	•	Kırılmak, parelenmek.			
3245	iktişāf	اِكْتِشَاَف	Ar.	*	Pek açılmak, münkeşif olmak.			
3246	iktifā°	اِكْتِفَاء	Ar.	•	Kıfayet derecesine isal eylemek ve el verdirmek ve kanaat etmek ve ziyade talep etmemek.			
3247	iktılā°	اِكْتِيْلَاء	Ar.	*	Sakınmak, ihtiraz etmek ve uyanık durmak ve saklamak ve böbrek denilen uzuv, elem-nāk olmak.			
3248	ektem	اِكْتَم	Ar.	•	Ziyade gizli ve pinhan olan.			
3249	iktimān	اِكْتِمَان	Ar.	*	Gizlenmek, ihtifā etmek.			
3250	iktinā°	اِكْتِنَاء	Ar.	•	Künyelenmek ve mana şüpheli kalmak üzere söylemek.			
3251	iktināz	اِكْتِنَاز	Ar.	*	Cemeylemek ve dolu olmak.			
3252	iktinā°	اِكْتِنَاع	Ar.	*	Birikmek ve mihrîbânlık edip esirgemek.			
3253	iktināf	اِكْتِنَاَف	Ar.	•	Etrafını kuşatmak, ihata eylemek.			
3254	iktinān	اِكْتِنَان	Ar.	•	Gizlenip saklanmak ve setr ve pinhan eylemek.			
3255	iktināh	اِكْتِنَاه	Ar.	•	Bir şeyin asıl ve hakikatine varmak ve vâkıf olmak.			
3256	iktivā°	اِكْتِيْوَاء	Ar.	*	Dağılmak ve is. tıbbiyeden olup kızgın demir veya cehennem taşı veyahut yakı taşı ile ve emsaliyle yakmak ve dağılmak manasıdır.		Tip	
3257	iktiyāl	اِكْتِيَاَل	Ar.	•	Kile ile ölçmek ve mikyâle vurmak.			
3258	iktihā°	اِكْتِيْهَاء	Ar.	*	Birinden bir şeyi şifâhen sormak, sual etmek.			
3259	iktiḥāl	اِكْتِيْهَال	Ar.	•	Sakala kır serpmek ve ihtiyar olmak.			
3260	iktiyād	اِكْتِيَاد	Ar.	*	Hile ve hud'a eylemek.			
3261	ikşār	اِكْشَار	Ar.	•	Çoğaltmak, teksir eylemek ve artmak.			

3262	iktşâf	اِكْتِشَافٌ	Ar.	*	Bir nesnenin eczasını yekdiğerine takrip ile o şeyi kalınlaştırmak.			
3263	ekşer	اَكْشَرٌ	Ar.	•	Ziyade, çok ve kesrette olan.			
3264	ekşeriyâ	اَكْشَرِيَّاءٌ	Ar.	•	Ale'l-agleb, ekser vakitte vaki olduğu üzere.			
3265	ekşeriyet	اَكْشَرِيَّةٌ	Ar.	*	Ziyade çokluk ve bir cemaatin veya miktarın yarından ziyadesi.			
3266	ekşeriyet-i 'âdiye	اَكْشَرِيَّةٌ عَادِيَةٌ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup beşte üç ve yedide dört gibi bir mahkemede a'zâ-yı mevcûdenin nısfından biraz ziyadesinin ictimâ'-ı ârâsına itlak olunur.			Nizamiye
3267	ekşeriyet-i şülüşân	اَكْشَرِيَّةٌ شُلُوشَانٌ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup bir mahkemedeki azanın bir husus hakkında beşte dört ve sekizde altı veya yedi gibi reylerinin ictimâına itlak olunur.			Nizamiye
3268	ikdâ°	اِكْدَاءٌ	Ar.	•	Hisset ve buhl eylemek ve bir şeyi istediği kimsenin dest-i atâsını pek hayırsız bulmak ve ihsanı az olmak.			
3269	ekdâ°	اِكْدَاؤٌ	Ar.	•	Kederler, gamlar, kasavetler.			
3270	ekder	اِكْدَرٌ	Ar.	*	Bulanık şey.			
3271	ikdirâr	اِكْدِرَارٌ	Ar.	*	Bulanmak, berraklığı zail olmak.			
3272	ikzâb	اِكْذَابٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi yalancı bulmak ve birine yalan söylemek ve birinin yalanını meydana çıkarmak.			
3273	ekzâb	اِكْذَابٌ	Ar.	•	Yalan söz, kizb, dürüğ.			
3274	ikrâ°	اِكْرَاءٌ	Ar.	•	Bir şeyi kiraya vermek.			
3275	ikrâb	اِكْرَابٌ	Ar.	•	Kedere uğratmak ve mükedder ve mehmûm kılmak.			
3276	ikrâş	اِكْرَاشٌ	Ar.	*	Bir kimseyi gussa ve gama düçar eylemek.			
3277	ikrâm	اِكْرَامٌ	Ar.	•	Hürmet ve tazim eylemek ve hüsn-i mu'âmele ve bahş ve ita etmek.			
3278	ikrâh	اِكْرَاهٌ	Ar.	∴	Fena ve kerih ve bed bulmak ve iğrenmek ve tiksinnmek ve korkutmak ve cebreylemek ve İs. fıkhiyyeden olup bir kimseyi ihâfe ile rızası olmaksızın bir iş işlemek üzere icbar eylemeye denilir.			Fıkıh
3279	ikrâh-ı mülci	اِكْرَاهٌ مُلْجِيٌّ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup itlâf-ı nefis veya kat'-ı uzv veya bunlardan birine sebep ve mü'eddî olur darb-ı şedîd ile korkutmaya denilir.			Fıkıh
3280	ikrâh-ı ğayr-ı mülci	اِكْرَاهٌ غَيْرٌ مُلْجِيٌّ	Ar.	*	Yalnız gam ve elemi mucip olan darp ve hapis gibi şeylerle korkutmaya denilir.			
3281	ekrem	اِكْرَمٌ	Ar.	•	Ziyade kerim ve mükrim olan.			
3282	ükrûme	اِكْرَوْمَةٌ	Ar.	•	Kerem ve tazimler.			
3283	ikzâz	اِكْزَاؤٌ	Ar.	*	Küzâz illetine uğramak ve üşütmek, titremek.			
3284	iksâ°	اِكْسَاءٌ	Ar.	•	Giydirmek ve giyindirmek.			
3285	iksâd	اِكْسَادٌ	Ar.	•	Revaç bozulmak ve ahzûita olmamak ve kesat olmak.			
3286	iksâr	اِكْسَارٌ	Ar.	*	Kırmak, kesr etmek.			
3287	iksâl	اِكْسَالٌ	Ar.	•	Füturlu olmak ve süstlük ve kesel vermek .			
3288	eksâ	اِكْسَاءٌ	Ar.	•	Ziyade giydirilmiş ve kuşatılmış olan.			
3289	iksîr	اِكْسِيرٌ	Ar.	∴	Şekerli ve rayihalı ruh ve İs. tıbbiyyeden olup edviyenin suver-i isti'mâliyyesinden bir sureti olup oldukça şekerlidir ve kolayca elenir ve kimya ki cühela, cümle ma'âdin-i hasîse vesaireyi altına tebdil etmeye ve kâffe-i emrâzı defevlemeve elverişli bir şey farz ederler.			Tıp

3290	ik'ab	إِكَابٌ	Ar.	*	Süratle yürüme, koşmak.			
3291	üküf	أَكْفٌ	Ar.	*	Elin yumulması ki yumruk denilir.			
3292	ekzām	أَكْظَامٌ	Ar.	•	Kezmler, gazap izhar etmeyip hazmedişler.			
3293	ikfā°	إِكْفَاءٌ	Ar.	*	İs. arüzde şiirin kafiyelerini bazısı mîmle bazısı nunla olmak gibi muhalif getirmek.		Aruz	
3294	ikfār	إِكْفَارٌ	Ar.	•	Bir kimseyi küfre nispet eylemek tekfir etmek.			
3295	ikfāl	إِكْفَالٌ	Ar.	•	Bir kimseyi kendisine kefil göstermek.			
3296	ekil	أَكِيلٌ	Ar.	•	Yemek tenāvül eylemek.			
3297	ākil	أَكِيلٌ	Ar.	*	Ekl edici, yiyici.			
3298	ākilü'l-lühüm	أَكِيلُ اللَّحْمِ	Ar.	*	Hayvanat istilâhâtından olup arslan ve emsali yırtıcı hayvanların bulunduğu sınıf ki et yedikleri için bu isim verilmiştir.		Hayvanat	
3299	ākile	أَكِيلَةٌ	Ar.	•	Yenirce ve seretan ve beyne'n-nâs şirpençe denilen illet.			
3300	iklāl	إِكْلَالٌ	Ar.	•	Bir şey, bir adamın gözünü fersiz eylemek.			
3301	iklîl	إِكْلِيلٌ	Ar.	∴	Taç ki padişah olan zat başına giyer ve cevahir ile müzzeyyen takı ve menâzil-i kamerden bir menzilin adıdır.			
3302	iklîl-i sin	إِكْلِيلُ سِنِّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup ağızdaki dişin yenecek şeye temas eylediği kıtasına denilir.		Tıp	
3303	iklîl-i fişir	إِكْلِيلُ فِطْرِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup mantar denilen yer nebatının çadır gibi üzerinde bulunan kapalı kıtasına denilir ki şeklinin gösterilmesi için futur kelimesine bakıla.		Nebatat	
3304	iklîlü'l-melik	إِكْلِيلُ الْمَلِكِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nefis kokulu ve sarı çiçekli yoncaya ve bazı mahalde koç boynuzu denilen nebata itlak olunur ve padişah tacı.		Nebatat	+
3305	ikmā°	إِكْمَاءٌ	Ar.	*	Ketm-i esrâr eylemek ve bir işe samimi azim ve kasteylemek.			
3306	ikmāḥ	إِكْمَاحٌ	Ar.	*	Ali ve yüksek ve şâmiḥ olmak.			
3307	ikmād	إِكْمَادٌ	Ar.	*	Gam ve keder, adamı hasta-hâtır eylemek.			
3308	ikmāl	إِكْمَالٌ	Ar.	•	Tam kılmak ve kâmil ve bî-kusûr eylemek ve itmam etmek.			
3309	ekmām	أَكْمَامٌ	Ar.	•	Kümler, goncalar, çiçek kapçıkları ve âstinler, esvap kolları.			
3310	ikmām	إِكْمَامٌ	Ar.	*	Libasa kol ve yen eklemek ve ağacın çiçeği kabuklanmak ve goncalanmak.			
3311	ekimme	أَكْمَمَةٌ	Ar.	*	Kümler, çiçek kapçıkları ve goncalar ve yem torbaları.			
3312	ekeme	أَكْمَمَةٌ	Ar.	•	Tepe, bayır, yüce yer.			
3313	ekmel	أَكْمَلٌ	Ar.	•	Ziyade kâmil ve kusursuz ve natamam olan.			
3314	ekmeliyyet	أَكْمَلِيَّةٌ	Ar.	•	Tamamlık, ekmeellik ve kusursuzluk.			
3315	ikmān	إِكْمَانٌ	Ar.	*	Setreylemek, gizlemek.			
3316	iknā°	إِكْنَاءٌ	Ar.	∴	Künye vazeylemek ve vâkıfların anlayacağı derecede söyleyip maddenin aslından haberdar olmayanları şüphede bırakmak.			
3317	eknāf	أَكْنَافٌ	Ar.	•	Kenefler, canipler, bucaklar, nahiyeler.			
3318	iknāf	أَكْنَافٌ	Ar.	*	İane, medet ve yardım ve muavenet eylemek.			

3319	iknān	اِكْنَانٌ	Ar.	•	Gizlemek, saklamak, meknûn kılmak.			
3320	eknān	اِكْنَانٌ	Ar.	•	Kinnler, perdeler, sütreler, mahfazalar.			
3321	ekinne	اِكِنَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
3322	ükne	اِكْتِهَةٌ	Ar.	*	Çukur içinde olan kuş yuvası.			
3323	ekvāz	اِكْوَازٌ	Ar.	•	Kûzlar, kâseler, kadehler.			
3324	ekvān	اِكْوَانٌ	Ar.	•	Kevnler, vücutlar, âlemler, dünyalar, kîtiler.			
3325	ekül	اِكْوَلٌ	Ar.	•	Çok yiyici adam.			
3326	ikhā°	اِكْهَاءٌ	Ar.	*	Usanmak, bıkmak ve soğuktan parmak uçlarını hohlayıp ağzıyla ısıtmak.			
3327	ikhād	اِكْهَادٌ	Ar.	*	Yorulmak, yormak ve ta'ba dūçar eylemek.			
3328	ekyās	اِكْيَاسٌ	Ar.	∴	Keseler, akçe keseleri ve ı. tıbbiyeden olup sulu mevâddı havi ve gışâyı yani zar gibi torbalardan ibaret olan sathi veya derindeki yumrulara denilir ve iki kısma münkasım olup biri evvelce mevcut bir zar ile mahdut olduğundan ona (ekyās-i zü'l-ciderân-i tabi'yye) diğeri eczâ-yı a'zâ meyanına mevzu ve müceddeden husule gelmiş bir zar ile mahsur olduğundan ona dahi (ekyās-i zü'l-ciderân-i ârziyye) denilir.		Tıp	
3329	ekyās-ı cism-i deraķı	اِكْيَاسٌ جِسْمٌ دَرَكِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs gırtlak denilen hançere nam yumru üzerine mevzu et gibi şeylerden ibaret olan cism-i darakîde marazi olarak ve suyu havi hasil olan keseciklere denilir.		Tıp	
3330	ekyās-ı ĥufre-i me°biziyye	اِكْيَاسٌ حُفْرَةٌ مَبْضِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup diz altındaki çukurda mafsahın rutûbet-i lâzimesini ihzar eden gışâ-i zülâlî veyahut mafsah bağlarının zarfları derununda masl denilen suyun toplanmasıyla hasil olan keseciklere ıtlak olunur.		Tıp	
3331	ekyās-ı ĥuşşiyye	اِكْيَاسٌ حُضِّيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup taşak denilen husye nam uzvun bilhassa ecza ve ensicesi derununda kıkırdak ve emsali şeyleri havi ve marazi olarak hasil olan ve zahir olan keseciklere denilir ve bir mayii dahi muhtevi olur ki bu hâlde işbu mayi şeffaf ve hafifçe renkli ve bazen kan kırmızı ve kıvamlı ve lüzucetli olur.		Tıp	
3332	ekyās-ı demeviyye	اِكْيَاسٌ دَمَوِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup damarlardan birinin yırtılmasıyla nesic ve eczâ-yı a'zâ meyanına kanın dökülmesinden hasil olan keseciklere denilir ki bunların içinde bazen kan ve bazen dahi masl-ı dem reşf olarak pıhtı yalnızca bulunur.		Tıp	
3333	ekyās-ı dîdâniyye	اِكْيَاسٌ دِيدَانِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup tenya yani şerit denilen solucanın veya emsalinin bidâyet-i ahvâlinden ibaret olan ekinokok nam hayvancıkları havi olan marazi keseciklere denilir ki mezkûr hayvancıklar işbu kese derununda suda icrâ-yı sebâhat ederler vani yüzlerler.		Tıp	
3334	ekyās-ı deraķı-i lâmiyye	اِكْيَاسٌ دَرَكِيٌّ لَامِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup azm-i lâmi ile gazrûf-ı darakî beyinde masl denilen suyu havi olarak marazi tekevvün eden keseciklere denilir ki bu dahi civâr-ı unka nümâyân olur.		Tıp	
3335	ekyās-ı dühniyye	اِكْيَاسٌ دُهْنِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup başta ve boyunda ve suratta ve omuz başlarında ergenlik çibanları gibi yağı havi fakat onlardan büyücek olarak hasil olan keseciklere ıtlak olunur.		Tıp	
3336	ekyās-ı zülâliyye	اِكْيَاسٌ زُلَالِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup mafsallardaki rutubeti ifraz eden gışâ-i zülâlî nam zarın veyahut mafsah bağlarına mahsus gışâ-i mslî ismindeki zarın bir kıtasından tekevvün eden keseciklere denilir ki yumurta akının sulusu gibi bir mâtde-i mâvi'ayı havidir.		Tıp	
3337	ekyās-ı sinniyye	اِكْيَاسٌ سِنِّيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup üst veya alt çenenin azı dişleri hizasında kemiği kopartarak hasil olan yumruya denilir ki derunu birkaç veyahut yalnız bir cevflî olduğu gibi limon sarısı renginde lüzucetli bir suyu havidir ve üzerine basıldıkta kemiğin zar gibi incelmesine binaen yumurta kabuğu gibi kolayca bir çıtırtı ile kırılır ve hacmi yumurta kadar veya ondan büyücek olur.		Tıp	
3338	ekyās-ı °azmiyye	اِكْيَاسٌ عَظْمِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup pazı ve uyluk ve baldır ve çene kemiklerinde ender olarak hasil olan marazi keseciklerdir ki derununda ya masl veyahut ekyās-ı dîdâniyyedeki gibi hayvancıklar bulunur.		Tıp	

3339	ekyās-ı ʿuqādiyye	أَكْيَاسٌ عُقَدِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ekyās-i cism-i darakî misilli boyundaki bezelerde tevellüt edip masl nam suyu havi olan keseciklere denilir.		Tıp	
3340	ekyās-ı mebz	أَكْيَاسٌ مَبِيزٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kadınların dâhilen kasık tarafına mevzu yumurtacıklarda husule gelen bir veya müteaddit cevfli marazi keseciklerdir ki bir cevfli olduğu vakit derununda şeffaf ve bazen lüzucetli ve kıvamlı masl denilen su bulunur ve birkaç cevfli olduğu takdirde işbu ecvâfın bazısı şeffaf maslı, bazısı ökse gibi yapışkanlı bir maddeyi ve bazısı kan ile mülevven ve çikolata renkli bir suyu havi bulunur.		Tıp	
3341	ekyās-ı muhâtiyye	أَكْيَاسٌ مُخَاطِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup derununda sümük ve yumurta akı gibi kıvamlı bir maddeyi havi olan marazi keseciklerdir.		Tıp	
3342	ekyās-ı mişliyye	أَكْيَاسٌ مِصْلِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup berrak ve şeffaf olarak masl denilen mayii havi marazi keseciklerdir.		Tıp	
3343	ekyās-ı veteriyye	أَكْيَاسٌ وَتَرِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup civâr-ı mafsalda pelte kıvamında ve ökse gibi yapışkanlı maddeyi havi olarak husule gelen marazi keseciklerdir ki diz mafsalında oldukça bazen meşy ü harekete dahi mâni olur.		Tıp	
3344	ekyās-ı velâdiyye yâ cenîniyye	أَكْيَاسٌ وَوَلَادِيَّةٌ يَآ جَنِينِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kılları ve kemik ve cilt parçalarını ve dişleri ve emsali şeyleri havi olarak bedenin gerek cevfinden ve gerek tahte'l-cild haricinde husule gelen marazi keseciklere denilir.		Tıp	
3345	ekyâl	أَكْيَالٌ	Ar.		• Keyller, kileler, ölçekler.			
3346	ekyed	أَكْيَدٌ	Ar.		• Kavi, metin ve muhkem olan.			
3347	ekyes	أَكْيَسٌ	Ar.		• Ziyade kiyasetli ve ferasetli ve akıllı olan.			
3348	âgâh	أَكَاهٌ	Far.		• Vâkıf, habîr, haberdar, müteyakkız ve mütenebbih olan.			
3349	âgâh zamîr	أَكَاهٌ زَمِيرٌ	Ar. - Far.		• Derunu vâkıf ve oynak olan.			
3350	âgâhî	أَكَاهِيٌّ	Far.		• Vâkıf, haberdarlık, teyakkuz, intibah, uyanıklık.			
3351	eger	أَكْرٌ	Far.		• Şartıyla, farzıyla, vaki oldukça manalarında edât-ı şarttır.			
3352	egerçi	أَكْرُجَةٌ	Far.		• Her ne kadar ise, vâkıâ, filvaki manasına.			
3353	âgende	أَكْنَدَةٌ	Far.		• Dolu, memlû', dolmuş ve doldurulmuş ve imla edilmiş olan.			
3354	âgeh	أَكْهٌ	Far.		• Agâh, vâkıf, müteyakkız ve uyanık.			
3355	âgehî	أَكْهِيٌّ	Far.		• Agâhlık, vukuf ve teyakkuz ve tenebbüh ve uyanıklık.			
3356	âgîn	أَكِينٌ	Far.		• Dolu, dolmuş ve şişman olan.			
3357	âl	أَلٌ	Ar.		• Ehl ü iyâl ve etbâ' ve ehibbâ ve esdikâ takımı.			
3358	el	أَلٌ	Ar.		• Arapça harf-i ta'rîf olup isim ve sıfatın iptidasına ilave olundukta o kelimelerin mahiyetini tayin eder.			
3359	âlâ°	أَلَاءٌ	Ar.		• Ulular, atiyyeler, bahşişler.			
3360	elâ	أَلَا	Ar.	*	Harf-i istiftâhtır ki kelam onunla bed' olunur ve beş vecih üzere yani "tebbih ve tevbih", "inkâr", "istifhâm ani'n-nefy", "arz", "has ve tahziz" makamında kullanılır.			
3361	illâ	إِلَّا	Ar.		• Maada, olmadığı surette ve alelhusus manalarında müstamel edât-ı istisnâdır.			
3362	âlât	أَلَاتٌ	Ar.		• Aletler, avadanlıklar.			
3363	ilâte	إِلَاتَةٌ	Ar.	*	Bir kimseyi teveccüh ettiği şeyden men ve sarf eylemek ve eksiltmek ve tenkis eylemek.			
3364	ilâşe	إِلَاءَةٌ	Ar.	*	Emanet bırakmak, tevdi eylemek.			

3365	ilâha	الإِلهة	Ar.	*	Zahir olmak ve parıldamak ve bir şeyden korkup sakınmak ve helak eylemek.			
3366	ilâde	الإِده	Ar.	*	Doğurmak, doğmak.			
3367	ilâze	الإِذة	Ar.	*	Kuşatmak, ihata etmek.			
3368	ilâşa	الإِصه	Ar.	*	İstediği şeyi tekrar tekrar ve samimi istemek ve titretmek.			
3369	âlâf	الْأَف	Ar.	•	Elfler, binler, hezârlar, adetler.			
3370	üllâf	الْأَف	Ar.	•	Elifler, dostlar, aşinalar.			
3371	âlâm	الْأَم	Ar.	•	Elemler, kederler, dertler.			
3372	ilâme	الإِمه	Ar.	•	Levm ve serzeniş ve zemetmek ve mezmûm iş işlemek.			
3373	el-ân	الْأَن	Ar.	•	Bu an, bu vakit, şimdiki hâlde manasında terkîb-i Arabîdir.			
3374	ilâne	الإِنه	Ar.	•	Yumuşatmak, leyyin kılmak.			
3375	ilâh	الإِه	Ar.	•	Mabut, ibadet olunan, Hudâ-yı lem-yezeli hazretleri.			
3376	ilâhe	الإِهه	Ar.	•	Dişi büt, dişi sanem.			
3377	ilâhî	الإِهي	Ar.	•	Hak Teâlâ hazretlerine hitaben yazılan manzume ve dine müstenit bir nev kelim.			
3378	âlâyiş	الْأَيْش	Far.	•	Bulaşıklık, levs ve murdarlık ve haşmet, tantana, saltanat.			
3379	elb	الْب	Far.	•	Yiğit, bahadır, dilaver ve cesur olan.			
3380	elibbâ ³	الْبَاء	Ar.	•	Lebîbler, akıllılar, hîred-mendler.			
3381	el-bâb	الْبَاب	Ar.	•	Lübler, akıllar, hüşlar.			
3382	ilbâş	الْبِاش	Ar.	•	Meks ettirmek ve eğlendirmek, durdurmak.			
3383	elbâs	الْبِاس	Ar.	•	Libaslar, siyâblar, câmeler, urbalar.			
3384	ilbâs	الْبِاس	Ar.	•	Örtüp bürümek ve giydirmek ve müşkül ve mülebbes kılmak.			
3385	elbân	الْبَان	Ar.	•	Lebenler, sütler, şirler.			
3386	elbettet	الْبَيْتَة	Ar.	•	Mutlaka ve tereddüt ve ricat ihtimali olmayarak demektir.			
3387	elbürz	الْبُرْز	Ar.	•	Bâlâ, bülend ve dilîr ve şeci olan kimse.			
3388	elbise	الْبَيْسَة	Ar.	•	Libaslar, câmeler, urbalar.			
3389	âlet	الْأَلَة	Ar.	•	Sâni'in yapmaya suhulet vermek için kullandığı şey.			
3390	âlet-i tenâsüliyye	الْأَلَة تَنَاسُلِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup erkeklerde zeker, husye ve ekyâs-i meneviyye ki meninin ba'de'l-husûl cem olduğu mahal ve harice cereyanına hizmet eden kanât-ı menevînin hey'et-i mecmû'ası ve kadınlarda ferç ve duhul edilen mehbil nam oluk ve rahim ve yumurtaların mürur eylediği iki taraf-ı rahmdaki kanâtlar ve kasık cihetine mütesâdîf, mebiz denilen yumurtalıkların hev'et-i mecmû'asıdır.			Tıp
3391	âlet-i câriha	الْأَلَة جَارِحَة	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup kılıç, kama, bıçak, ok, mızrak, keskin taş, keskin ağaç gibi eczâ-yı bedeni birbirinden tefrik eden şeydir.			Fıkıh
3392	ilti ³ âm	الْإِتْيَام	Ar.	*	Fasit nesne ıslah olmak.			

3393	iltibās	الْتِبَاسُ	Ar.	•	İhtilat etmek ve sarınıp bürünmek ve betâ'et göstermek.			
3394	iltibās	الْتِبَاسُ	Ar.	∴	İhtilat, karışmak ve karışık ve müştebih olmak ve karışıklık			
3395	iltibāṭ	الْتِبَاطُ	Ar.	*	Bir işe say etmek ve mütehayyir olmak ve muzdarip ve bikarar olmak ve bir kimsenin etrafında dolaşıp ona mülâzemet etmek.			
3396	iltibāk	الْتِبَاكُ	Ar.	*	Karışık ve muhtelit ve şûrîde olmak.			
3397	iltiṣāḳ	الْتِصَاقُ	Ar.	*	İslenmek, rutubetlenmek.			
3398	iltiṣām	الْتِصَامُ	Ar.	∴	Öpmek ve bûs ve takbîl eylemek ve yaşmaklanmak.			
3399	ilticā°	الْتِجَاعُ	Ar.	∴	Sığınmak ve melce ve penâha varmak ve ecnebi kavme nispet iddia eylemek.			
3400	ilticāc	الْتِجَاجُ	Ar.	•	Karışık ve şûrîde olmak ve gürültülü olmak.			
3401	iltihāb	الْتِخَابُ	Ar.	*	Şâh-râhta gitmek, caddede yürümek.			
3402	iltihāc	الْتِخَاجُ	Ar.	*	İltica ettirmek.			
3403	iltihād	الْتِخَادُ	Ar.	*	Meyil ve temayül eylemek.			
3404	iltihās	الْتِخَاسُ	Ar.	*	Hissesine isabet edeni ve hakkını almak.			
3405	iltihāş	الْتِخَاصُ	Ar.	∴	Bir kimseyi naçar eylemek ve işinden alıkoyup geciktirmek.			
3406	iltihāṭ	الْتِخَاطُ	Ar.	*	Öfkelenmek, hiddetlenmek.			
3407	iltihāf	الْتِخَافُ	Ar.	∴	Yorgan ve câr gibi bir nesneye sarınıp bürünmek.			
3408	iltihāḳ	الْتِخَاقُ	Ar.	∴	Ulaşmak, munzam olmak, bitişmek, ayrışmak.			
3409	iltihām	الْتِخَامُ	Ar.	∴	Yaranın ağzı bitişmek ve iyi olmak, kapanmak ve kızışıp şiddetlenmek.			
3410	iltihāṭ	الْتِخَاطُ	Ar.	*	Karışmak, muhtelit olmak.			
3411	iltizā°	الْتِذَاعُ	Ar.	*	Bir dert ve veca sebebiyle yanıp yakılmak.			
3412	iltidām	الْتِذَامُ	Ar.	•	Muzdarip olmak ve ellerini göğsüne ve böğrüne komak.			
3413	iltizāz	الْتِذَازُ	Ar.	•	Hoşa gitmek, hazzetmek ve hoşlanmak ve lezzet bulmak.			
3414	iltizāḳ	الْتِزَاقُ	Ar.	•	Yapışmak ve yapışık olmak.			
3415	iltizām	الْتِزَامُ	Ar.	∴	Mülâzemet etmek ve kendine lazım kılmak ve icrasına cehdettiği şeyi kendi üzerine vacip kılmak ve vâridât-ı devletten bazısının tahsilini kefil irâ'e ederek üzerine almak.			
3416	iltisāḳ	الْتِصَاقُ	Ar.	•	Yapışmak ve yapışık olmak.			
3417	iltiṣāş	الْتِصَاشُ	Ar.	•	Yapışık ve bitişik olmak ve bitişmek.			
3418	iltiṣāḳ	الْتِصَاقُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3419	iltiṣāḳ-ı ecfân	الْتِصَاقُ اَعْفَانُ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup remed denilen göz ağrısını veyahut bir yanğı müteakip göz kapaklarının kenarlarıyla birleşmesine denilir.			Tıp
3420	iltiṣāḳ-ı mefâşil	الْتِصَاقُ مَفَاصِلُ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup harekât-ı mafsâlın tenakusuyla veyahut büsbütün muattal olmasıyla nümâyân olan bir marazdır ki mafsâl bağlarının kemikleşmesinden ve nıkrise müptela olanlarda olduğu gibi mafsâlın içinde ve dışında taş hasıl olmasından veya mafsaldaki rutubetin gaybubetiyle iki kemiğin yekdiğeriyle kanamasından ve bilhassa iltihaptan ve emsali avarızdan ileri gelir.			Tıp

3421	iltiḩāṭ	الْإِطْطَاطُ	Ar.	∴	Örtünmek, bürünmek ve setreylemek ve tib sürünmek.			
3422	iltiḩā°	الْإِطْطَاغُ	Ar.	*	Yalamak, diliyle yemek.			
3423	iltiḩām	الْإِطْطَامُ	Ar.	•	Dalgalanmak ve birbirine vuruşmak ve çarpışmak ve çalkanmak ve çalkalanmak.			
3424	iltiḩā°	الْإِطْطَاءُ	Ar.	•	Alevlenmek ve parlamak.			
3425	ilti°āb	الْإِغَابُ	Ar.	•	Oyun oynamak ve la'b ve lehv etmek.			
3426	ilti°āc	الْإِغَاغُ	Ar.	*	Bir hadise veya bir gussa sebebiyle yanıp yakılıp derd-nāk olmak.			
3427	ilti°āk	الْإِغَاغُ	Ar.	*	Levn, mütegayyir olmak.			
3428	ilti°ān	الْإِغَاغُ	Ar.	*	Bir kimse nefesine beddua ile insafa gelmek.			
3429	iltiḩād	الْإِغَاذُ	Ar.	*	Murat ettikçe şeyin gayrı bir şey, eline girmek.			
3430	iltiḩāt	الْإِغَاثُ	Ar.	•	Yüz göstermek, teveccüh eylemek ve teveccühle beraber merâsim-i selâm ve istifsarihatırı eda ve tertib-i kelâmda bir şeye raci olan zamir veya fiili tebdil edip gâh muhatap gâh mütekellim ve gâh gaip sîgasını istimal etmek ve dostluk, aşinalık.			
3431	iltiḩāf	الْإِغَاثُ	Ar.	•	Bürünmek, örtünmek.			
3432	iltiḩā°	الْإِغَاثُ	Ar.	•	Bir nesneye tesadüf edip görmek ve karşı ve mahall-i vâhide gelip buluşmak.			
3433	iltiḩāş	الْإِغَاضُ	Ar.	•	Almak, ahzetmek.			
3434	iltiḩāṭ	الْإِطْطَاطُ	Ar.	•	Düşürüp almak ve birinin yanına nâgehâni uğrayıp onun yaptıḩını ve işlediḩini görüp anlamak.			
3435	iltiḩā°	الْإِغَاغُ	Ar.	•	Levni bozulmak, rengi atmak.			
3436	iltiḩām	الْإِغَامُ	Ar.	•	Lokma edip yutmak tela''ub etmek.			
3437	iltiḩāk	الْإِغَاكُ	Ar.	∴	İzdihâm bulmak ve sıkışmak ve sözde hata eylemek ve iktiza eden delil ve hücceti güç irat eylemek.			
3438	iltimā°	الْإِغْمَاءُ	Ar.	•	Levn mütegayyir olmak, intisap etmek.			
3439	iltimāḩ	الْإِغْمَاخُ	Ar.	*	İhtilas nazarıyla bakmak, bakakalmak.			
3440	iltimās	الْإِغْمَاسُ	Ar.	∴	Bir hususun husulünü birinden talep ve rica eylemek.			
3441	iltimā°	الْإِغْمَاغُ	Ar.	∴	Parıldamak, ışıldamak ve kapıp almak.			
3442	iltimām	الْإِغْمَامُ	Ar.	*	Konmak, nüzul etmek ve ziyaret eylemek.			
3443	iltivā°	الْإِغْوَاءُ	Ar.	∴	Burulup bükülmek ve eğri büğrü sarılıp dolaşmak ve ağır davranıp tekâsül etmek ve meyletmek.			
3444	iltihā°	الْإِغْيَاءُ	Ar.	•	Bir şey ile oynamak, eğlenmek.			
3445	iltihāb	الْإِغْيَابُ	Ar.	∴	Alevlenmek ve aevle yanmak ve ıs. tıbbiyeden olup kanın hücumuyla bir uzvun tabi'at-ı asliyyesi bozulup üfürülerek şişmesiyle beraber uzuvda hararet ve yanmak gibi ve veça'-nāk ve müte'ellim hâlâtın vukuuna itlak olunur.			
3446	iltihāş	الْإِغْيَاثُ	Ar.	*	Susuzluktan veya ta'ab ve meşakkatten dil çıkarıp sık sık solumak.			
3447	iltiyāṭ	الْإِغْيَاطُ	Ar.	*	Kendi veledi olmayanı, veledimdir diye iddia etmek ve iltisak etmek, yapışmak.			
3448	iltiyāş	الْإِغْيَاثُ	Ar.	*	İhtilat ve iltibas etmek ve karışıklık, iştibâh.			

3449	iltiyāz	الْتِيَاظ	Ar.	*	Bir şeyin husulü müte'azzir ve mümkünsüz olmak.			
3450	iltiyā°	الْتِيَاغ	Ar.	•	Keder ve gussadan yanıp yakılmak ve derd-nâk olmak.			
3451	iltiyāk	الْتِيَاق	Ar.	•	Bir adamla gayet sıdk ve ihtisasla cism-i vâhid gibi dostluk ve muhiplik eylemek.			
3452	iltiyām	الْتِيَام	Ar.	∴	Is. tıbbiyeden olup beden-i insânda açılan bir yaranın kapanıp onulmasına denilir ve levm ve zemmolunmak ve levm ve zemmi kabul etmek.		Tip	
3453	ilşâş	الْتِشَاش	Ar.	*	İbrâm ve ilhâh ve yap diye sıkıştırmak ve ikamet etmek.			
3454	ilcā°	الْتِجَاة	Ar.	∴	Tefviz eylemek ve muztar ve naçar kılmak ve mess-i zarûret eylemek.			
3455	ilcām	الْتِجَام	Ar.	•	Atın ağzına gem vurmak ve ligâm ve oyan takmak.			
3456	elcime	الْتِجْمَة	Ar.	•	Licâmlar, ligâmlar, oyanlar.			
3457	ilhā°	الْتِحَاة	Ar.	•	Levm ve tayibe şayan vaz' u hareket etmek.			
3458	ilhâc	الْتِحَاج	Ar.	•	Cebretmek ve muztar ve naçar eylemek.			
3459	ilhâh	الْتِحَاح	Ar.	•	İbrâm etmek ve yap yap diye sıkıştırmak.			
3460	ilhâd	الْتِحَاد	Ar.	∴	Tarîk-i haktan udûl ile küfre temayül ve hakka şirk eylemek ve nez' etmek ve batıl söz ile tahkir etmek ve kabre lahit yapmak.			
3461	elhâşil	الْتِحَاصِل	Ar.	•	Kelamin neticesi olarak netîce-i kelâm manasında terkîb-i Arabîdir.			
3462	ilhâz	الْتِحَاظ	Ar.	•	Yan bakış ile bakmak.			
3463	ilhâf	الْتِحَاف	Ar.	*	İbrâm ve ilhâh eylemek ve birine zarar ettirmek.			
3464	ilhâk	الْتِحَاق	Ar.	•	Katmak ve bir şeyin ucuna veya nihayetine ilave etmek ve yetiştirmek ve erişmek ve yetişmek.			
3465	elhâl	الْتِحَال	Ar.	•	Şimdi, şimdiki zaman ve şimdiki hâl manasında terkîb-i Arabîdir.			
3466	elhâletü hâzihi	الْتِحَالَةُ هَذِهِ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3467	ilhâm	الْتِحَام	Ar.	•	Fırsat buldukta sebb ü düşnâm ile bir kimsenin ırz ve namusuna dokunarak hâlel vermek.			
3468	elhân	الْتِحَان	Ar.	•	Lahnlar, ezgiler, nağmeler, sedalar.			
3469	ilhân	الْتِحَان	Ar.	•	Bir adama söz anlatmak, tefhim etmek.			
3470	el-hağ	الْتِحَاق	Ar.	•	Vâkıâ, filvaki, doğrusu şudur ki manasında terkîb-i Arabîdir.			
3471	elhan	الْتِحَان	Ar.	•	Zihin ve fehmi ziyade olan ve müstait olan kimse.			
3472	elh	الْتِح	Ar.	•	İlâ-âhirihi terkîb-i Arabîsinin işâret-i muhtasarası olup ta ahirine varıncaya kadar manasına müstameldir.			
3473	eledd	الْتِدُّ	Ar.	•	Ziyade inatçı ve anut ve müte'annid ve mütemerrid ve şedîdü'l-husûme olan.			
3474	ildâm	الْتِدَام	Ar.	*	Muttasıl ve arası kesilmeyerek sıtma tutmak, nöbet yapmak.			
3475	ed-du°â°	الْتِدْعَاءُ	Ar.	•	Sizin için duamız eksik değil manasında terkîb-i Arabîdir.			
3476	elezz	الْتِدُّ	Ar.	•	Ziyade leziz ve hoş-güvâr olan.			
3477	ilzâk	الْتِزَاك	Ar.	•	Yapıştırmak, yapışık olmak.			

3478	ilzām	الْإِزَام	Ar.	∴	Lazım kılmak ve muaraza ve muhakemede iskāt ve mahkum etmek ve iltizam ettirmek ve isnat ve ispat etmek ve cürüm ve kabahatli çıkarmak.			
3479	elzem	الْإِزَام	Ar.	•	Ziyade lazım ve mukteza ve mucip ve lüzumlu olan.			
3480	ilsā°	الْإِسَاءُ	Ar.	•	Halkı ifsat ile birbirine düşürmek.			
3481	ilsāk	الْإِسْأَق	Ar.	•	Yapıştırmak, yapışık olmak.			
3482	elsen	الْإِسْنُ	Ar.	•	Kelamda fesahat ve belagati ziyade olan.			
3483	elsine	الْإِسْنَةُ	Ar.	•	Lisanlar, diller, zebanlar.			
3484	elsün	الْإِسْنُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3485	elşâş	الْإِسْأَاضُ	Ar.	•	Sârikler, düzdlar, hırsızlar.			
3486	îlşâş	الْإِسْأَاضُ	Ar.	•	Çalmak, sirket eylemek.			
3487	îlşāk	الْإِسْأَاقُ	Ar.	•	Yapıştırmak ve yapışık kılmak.			
3488	elţāf	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Lütuflar, nevâzişler, hüsni mu'âmeleler.			
3489	iltāf	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	İyilik eylemek ve lütuf ve inayet ve taltif eylemek.			
3490	elţāf	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	İyiliği ve lütuf ve inayeti ve himmeti ziyade olan.			
3491	ilzā°	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Alevlendirmek ve parlamak ve şulelendirmek.			
3492	ilzāz	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Ale'd-devâm mülâzemet ve ikdam etmek ve daimî olmak ve ikamet etmek.			
3493	il°ac	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Tutuşturmak ve yakmak ve ateşlendirmek.			
3494	ilgā°	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	İptal etmek ve lağv ve batıl eylemek.			
3495	ilgāb	الْإِسْأَافُ	Ar.	*	Zahmet vermek ve yormak.			
3496	ilgār	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Koşmak, çapmak ve koşarak gitmek.			
3497	elgāz	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Lugazlar, bilmeceler ve mestûru'l-merâm olan kelimeler.			
3498	ilgāz	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Muradı kelam içre setir ve ta'miye etmek ve imale etmek, eğmek.			
3499	ilgāt	الْإِسْأَافُ	Ar.	*	Şamata ve kavga etmek.			
3500	ilgāf	الْإِسْأَافُ	Ar.	*	Bed-mu'âmele ve cevr ü cefâ eylemek ve hırsız yatağı olmak.			
3501	el-ğarāz	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Hasılıkelam diye kelamdan hasıl olan ve murat olunan şudur ki manasında terkib-i Arabidir.			
3502	ülgūze	الْإِسْأَافُ	Ar.	*	Kelâm-ı mestûru'l-merâm ki bilmecedan ibarettir.			
3503	elf	الْإِسْأَافُ	Ar.	∴	Ülfetten me'hûzdur ki bilcümle hurûf ile ülfet eylediğinden bu isim ile tesmiye edilmiştir ve hurûf-ı hecâdan harf-i evvel itibar olunmuştur ve bin adedi ve bin adet şey vermek ve üns ve ülfet eylemek.			
3504	ilf	الْإِسْأَافُ	Ar.	*	Hem-dem ve enis ve ülfet ve ünsiyet eylemek.			
3505	elfāz	الْإِسْأَافُ	Ar.	•	Lafızlar, kelimeler, sūhanlar, lügatler, sözler.			
3506	elfāz-ı °umūmiyye	الْإِسْأَافُ عُمُومِيَّة	Ar.	*	İs. fihriyyeden olup esnâ-yı bey'de mebi'in yani satılan şeyin kâffe-i tevâbi' ve müstemilat ve hukukuna şamil olmak üzere söylenen sözlere denilir.			

3507	elfâf	الْفَافُ	Ar.	•	Lifler, taifeler, cemaatler, hizipler.			
3508	ilfâf	الْفَافُ	Ar.	•	Başını kanadı altına veyahut yakası içine çekmek.			
3509	ülfet	الْفَتْ	Ar.	•	Kuşanmak ve dostluk ve aşinalık.			
3510	ülfetgerî	الْمُفْتَرِي	Ar. - Far.	•	Ülfet edicilik ve dostluk, aşinalık.			
3511	âlûfte	الْفُتَّة	Far.	•	Aşüfte, açık meşrep, perde-i nâmûsu yırtmak ve vâlih ve hayran ve çıldırması olan.			
3512	illqâ°	الْفَاءُ	Ar.	•	Bırakmak, endâht etmek, atmak ve komak.			
3513	elqâb	الْفَابُ	Ar.	•	Lakaplar, nâm-ı aslisinden maada isimler ve rütbelerin derecâtını müşir, mukaddime-i muharrerât ki devletli ve saadetli ve hâtime-i mektûbât ki o bapta emr ü fermân, hazret-i men-lehü'l-emrindir gibi terâkibe denilir.			
3514	illqâh	الْفَاخُ	Ar.	*	Aşı vurmak ve gebe komak ve is. nebâtiyyeden olup meyve olmaya kabiliyeti olan "mebiz" derundaki yumurtacıklara, hayvanatta meni makamında olan gubâr-ı tal'in temasıyla onları tohum ve çekirdek olmaya müstait eden fiile denilir.			
3515	illqâm	الْفَامُ	Ar.	•	Yutturmak, boğazdan aşağı itmek.			
3516	illqân	الْفَانُ	Ar.	•	Kelamı alelacele, söylenir söylenmez çabuk hız ve ezber etmek ve tezce ezberlemek.			
3517	el-kışşa	الْفِصَّة	Ar.	•	Hasılıkelam, kelamdan murat olan şudur ki manasında bir terkîb-i Arabîdir.			
3518	ilâket	الْإِكَّةُ	Ar.	*	Haber göndermek ve risâlet.			
3519	elken	الْكَيْنُ	Ar.	•	Ziyade peltek olan adam.			
3520	âlgüne	الْكُونَةُ	Far.	•	Karıların kırmızı olması lazım gelen yerelerine ve yüzüne sürdükleri kızıl boya.			
3521	Allâh	اللَّهُ	Ar.	•	Hâlık-ı kâ'inât ve mevcudat olan Bâri Teâlâ hazretlerinin cemî'-i sifâtını havi ism-i a'zamları.			
3522	allâhü a'lem	اللَّهُ أَعْلَمُ	Ar.	*	Ziyade bilen Allah'tır manasında terkîb-i Arabî olup gaip üzerine olan rivayet için hâtime-i kelâm olarak müstameldir.			
3523	elem	الْأَلَمُ	Ar.	•	Ağrı, renc, keder, gam, gussa.			
3524	elem-i üzün	الْأَلَمُ أَدْنُ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup hiçbir tağyîrât-ı maraziyye dermeyanıyla ifade ve beyan olunamayan, kulağın her bir illet-i mü'ellimesine itlak olunur.			Tıp
3525	elem-i harkafe	الْأَلَمُ حَرْقَفَهُ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kalça mafsalı manasına olan mafsal-ı harkafî-i fahzîde kemiklerin iltihap ve çürümesinden ibaret bulunan verem-i ebyaza itlak olunur.			Tıp
3526	elem-i 'aczi-i harkafe	الْأَلَمُ عَجْزِيٌّ حَرْقَفَهُ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bel kemiklerinden aşağıda bulunan büyük kemiğin kalça kemikleriyle birleştiği mahal manasına olan mafsal-ı aczi-i harkafîdeki kemiklerin iltihap ve çürümesinden ibaret olan verem-i ebyaza itlak olunur.			Tıp
3527	ilmâ°	الْإِمَاءُ	Ar.	∴	Çalıp getirmek ve bir kimsenin hakkını inkâr etmek.			
3528	ilmâh	الْإِمَاخُ	Ar.	∴	Çalıp alma bakmak ve bir şeyi cüzice gösterip akabinde setretmek ve bir şeyi parıldatmak.			
3529	ilmâz	الْإِمَازُ	Ar.	*	Ta'n eylemek ve ayıplamak.			
3530	elmâs	الْإِمَاسُ	Ar.	∴	Meşhur ve zikîmet, şeffaf ve beyaz ve parlak bir cevherdir ki fenn-i kimyâca maruf olan kömürlerin en birincisidir ve'l-yevm adi kömürü elektrik tesirine terk ederek toz hâlinde elmas istihsal olduğu sabittir.			
3531	ilmâ°	الْإِمَاعُ	Ar.	•	Vaz°-ı haml vakti takarrüp ettiğinin alametleri zuhur etmek ve ima ve işaret etmek ve işar etmek ve alevlendirmek, iş'âl eylemek.			

3532	elem-zede	الْمَزْدَة	Ar. - Far.	•	Müte'ellim ve gam-hâr ve muzdarip olan.			
3533	elma°	الْمَغ	Ar.	*	Gayet zeki adam; elma'î, keza.			
3534	elmi°a	الْمَعَة	Ar.	•	Leme'ânlar, ziyalar.			
3535	ulû	الْو	Ar.	*	Sahipler, ehiller, ulû'l-ebâr, basiret sahipleri, ehl-i basiret ki dikkatle hareket edenler.			
3536	ulüvv	الْوُ	Ar.	∴	Betâ'et ve say ve ihtimamda kusur etmek ve kibir eylemek.			
3537	elv	الْو	Ar.	•	Atiyye, bahşış, ihsan.			
3538	ilvâ°	إِلْوَاء	Ar.	∴	Bir tarafa baş eğmek ve başı eğilmek ve bir kimsenin hakkını inkâr eylemek ve bir adamın maksudu olmayan cihete kelamın çevirmek ve sancak dikmek ve ref'-i livâ eylemek.			
3539	elvâh	الْوَاه	Ar.	•	Levhler, levhalar, yassı sahifeler ve tahtalar.			
3540	elvân	الْوَان	Ar.	•	Levnlere, renkler, çeşitler.			
3541	âlüd	الْوُد	Far.	•	Bulaşık, karışık ve mülevves olan.			
3542	âlüdegî	الْوُدْغِي	Far.	•	Bulaşıklık, karışıklık, televvüs.			
3543	âlüde	الْوُدَة	Far.	•	Bulaşık, karışık ve mülevves olan.			
3544	elüf	الْوُف	Ar.	•	Ülfet ve ünsiyet, ziyade meyyal ve alışık olan.			
3545	ulüf	الْوُف	Ar.	•	Binler, bin adetleri ve hezârlar.			
3546	ulüme	الْوُمَة	Ar.	•	Levm ve tevbih olunacak fiil.			
3547	ulühiyyet	الْوَهِيَّة	Ar.	•	Allahlık, mabutluk, tanrılık.			
3548	elviye	الْوِيَّة	Ar.	•	Livalar, sancaklar, bayraklar.			
3549	ilâh	إِلَه	Ar.	•	Mabut ki kendisine ibadet olunan zât-ı ecel ve âlâ hazretleri.			
3550	ilhâ°	إِلْهَاء	Ar.	•	Eğlendirmek ve oyun ile meşgul kılmak.			
3551	ilhâb	إِلْهَاب	Ar.	•	Alevlendirmek, şulelendirmek.			
3552	ilhâd	إِلْهَاد	Ar.	•	Zulüm ve tahkir ve cevreylemek.			
3553	ilhâm	إِلْهَام	Ar.	•	Feyzle abdin kalbine Cenâb-ı Hak bir şey ilkâ ve telkin etmek.			
3554	âliheh	إِلْهَة	Ar.	•	İlahlar, mabutlar, ibadet olunanlar.			
3555	ilâhe	إِلْهَة	Ar.	•	Dişi büt, dişi sanem.			
3556	ilâhî	إِلْهِي	Ar.	•	Ya rab, ey benim rabbim manasında nidadır ve hak teâlâ hazretlerine mensup olan.			
3557	ilâ	إِلَى	Ar.	•	Harf-i cerdir "intiha" ve "ibtidâ-yı gâyet" ve "maiyyet" ve "tebyîn" ve "adavet" ve "lâm-ı cârre" ve "fî" ve "inde" ve "tekit" manalarına gelir.			
3558	ilyetân	إِلْيَان	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup makada mücâvir olan kaba etlere denilir.			Tıp
3559	ilyeteyn	إِلْيَيْن	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
3560	elyâf	إِلْيَاف	Ar.	•	Lifler ve iplik gibi olan ve nebatatta bulunan şeyler ve ıs. nebâtiyye ve teşrihiyyeden olup nebatatın her bir kısmını teşkile medar olan iplikçiklere ve insanda ve hayvanatta bulunan etlerdeki ince tellere denilir ki pişince iplik gibi ayrılır.			Nebatat ve Teşrih

3561	elyes	أَلَيْسَ	Ar.	•	Dilir, şeci, bahadır ve dilaver olan.			
3562	elyağ	أَلَيْطُ	Ar.	•	Ziyade liyakat sahibi olan.			
3563	elîf	أَلَيْفُ	Ar.	•	Ülfet olunmuş, me'lûf ve aşına ve dost olan.			
3564	elyağ	أَلَيْقُ	Ar.	•	Ziyade layık ve sezâ-vâr ve sayan olan.			
3565	elîm	أَلَيْمُ	Ar.	•	Ağrı ve zahmetli ve mücib-i renciş ve eziyet olan.			
3566	elyevm	أَلْيَوْمُ	Ar.	•	Bugün, bu zaman, bu asır manasında terkîb-i Arabîdir.			
3567	ilyevî	أَلْيَوِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup makada mücâvir olan etlere mensup damar ve sinir ve emsali mevâd ve teferruat.		Tip	
3568	ilyeh	أَلْيَهُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup makada yakın olan ve beyne'n-nâs kış denilen kaba etlerin her birine denilir.		Tip	
3569	em	أَمُّ	Ar.	*	Ma'nâ-yı istifhâmda edât-ı atftır, bazen, belki manasına idrâb için olur ve elif-i istifhâm manasında gelir.			
3570	emm	أَمُّ	Ar.	*	Baş kemiğini dimağa kadar yarmak.			
3571	ümm	أُمُّ	Ar.	∴	Ana, nene, valide, mader ve başlıca olan şey ve asıl ve esas.			
3572	emâ	أَمَّا	Ar.	*	Mabadındaki kelamın sübutuna delalet eder harf-i istifhâmdır, agâh ol demektir.			
3573	emmâ	أَمَّا	Ar.	*	Harf-i şarttır, cevabında "fâ" lazımdır, tekit manasına.			
3574	emmâ-ba'dü	أَمَّا بَعْدُ	Ar.	∴	İmdi, bundan sonra, gelelim işimize manasına duadan sonra irat olunur ki ba'de du'â'î demektir.			
3575	immâ	إِمَّا	Ar.	*	Şart manasına "şek" ve "terdit", "iham", "ibâha", "tahyîr", "tafsil" manalarına da gelir.			
3576	imâte	إِمَاتَهُ	Ar.	•	Öldürmek, ifna etmek.			
3577	emâşil	أَمَائِلُ	Ar.	•	Bir kavimde efdal ve muteber ve âli-kadr olanlar.			
3578	âmâc	أَمَاجُ	Far.	•	Hedef, ok ve tüfek atmaya dikilen nişan.			
3579	emâcid	أَمَاجِدُ	Ar.	•	Emcedler, mecd ü şeref ve gayretleri ziyade olanlar.			
3580	âmâc-gâh	أَمَاجِغَاهُ	Far.	•	Dünya, âlem, kevn ü fesâd.			
3581	âmâdegî	أَمَادِعِي	Far.	•	Hazırlık, müheyyalık ve müstaitlik.			
3582	âmâde	أَمَادُهُ	Far.	•	Hazır, müheyya ve müstait olan.			
3583	emâret	أَمَارَةٌ	Ar.	•	Emîrlik, beylik ve emir ve hükûmet etmek.			
3584	emâre	أَمَارَةٌ	Ar.	•	Nişan, alamet, ilim.			
3585	emmâre	أَمَارَةٌ	Ar.	•	Zevk ve lezzet-i hissiyyeye meyyal olan ve ziyadesiyle emredici.			
3586	ümmü'd-dem	أُمُّ الدَّمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup dem ile memlû' olarak ber-mu'tâd bir delik vasıtasıyla şıryan denilen ve kırmızı kanı havi bulunan nabız damarlarından birine açılan keseğe itlak olunur.		Tip	
3587	ümmü'dimâğ	أُمُّ الدِّمَاجِ	Ar.	*	Baş kemiği içinde bir nev örtünün ismi olup bir manada olmasıyla tafsilatı, ümmü's-sulbe tabirindedir.			
3588	ümmü'r-rezâil	أُمُّ الرِّذَائِلِ	Ar.	*	Cahillik ve bilmemezlik ve bir şeyden haberdar olmamak hâli ki kâffe-i rezâletin müvellidi ve müsebbibidir.			
3589	ümmü'l-ḥabâ'ış	أُمُّ الْخَبَائِثِ	Ar.	*	Hamr ve şarap ki kâffe-i habâ'ise alet olduğundan kinayedir.			

3590	ümmü'l-bilād	أُمُّ الْبِلَادِ	Ar.	*	Mekke-i Mükerreme şerefellâhu teâlâ ilâ yevmi'l-kıyâm.			
3591	ümm-i raqîḳ	أُمُّ رَقِيقٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup dimağ denilen beynin bilcümle kıtaat ve şu'ubâtının cevherlerini dâhilen ve haricen setreden örtüye ıtlak olunur.		Tip	
3592	ümm-i ḥulûl	أُمُّ حُلُولٍ	Ar.	*	Mıdye denilen kabuklu bir nevdin hayvanına denilir.			
3593	ümm-i şulbe	أُمُّ ضَلْبَةٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup dimağ denilen beynin bilcümle kıtaat ve şu'ubâtının en dıştaki örtüsüne denilir ki üstü kemiğe mümas olduğu gibi alt yüzü dahi ümm-i rakıkanın üzerindeki gıṣâ-i ankebûtî nam ikinci örtü ile temastadır.		Tip	
3594	ümmü't-ṭarîḳ	أُمُّ الطَّرِيقِ	Ar.	*	Ulu yol, cadde, tarîk-i âm, geniş yoldan kinayedir.			
3595	ümmü'l-ḳur'ân	أُمُّ الْقُرْآنِ	Ar.	*	Fâtiha-i şerîfe suresinden kinayedir.			
3596	ümmü'l-ḳurâ	أُمُّ الْقُرَى	Ar.	*	Ka'betü'l-lâhi'l-ulyâ şerefellâhu teâlâ ilâ devâmi'd-dünyâ.			
3597	ümmü'l-fezâ'il	أُمُّ الْفَضَائِلِ	Ar.	*	İlim ve malumattan kinayedir.			
3598	ümmü'l-kitâb	أُمُّ الْكِتَابِ	Ar.	*	Fâtiha-i şerîfeden kinayedir.			
3599	ümmü'n-nedâmet	أُمُّ النَّدَامَةِ	Ar.	*	Acele ve isticâl etmekten kinayedir.			
3600	ümmü'r-remîḳ	أُمُّ الرَّمِيحِ	Ar.	*	Bayrak ve sancaktan ibarettir.			
3601	emârid	أَمَارِدٌ	Ar.	•	Emredler, bıyık ve sakalsız olanlar.			
3602	imâze	إِمَازَةٌ	Ar.	•	Ayırıp saçmak, intihap etmek.			
3603	âmâs	أَمَاسٌ	Far.	•	Bedende hâdis olan şiş ve kabarcık.			
3604	imâṭah	إِمَاطَةٌ	Ar.	•	Ba'îd ve bertaraf etmek ve ibadet etmek.			
3605	imâ'a	إِمَاعَةٌ	Ar.	*	Sıvık ve sulu ve kâbil-i cereyân bir hâle irca eylemek.			
3606	âmâkin	أَمَاكِينٌ	Ar.	•	Mekânlar, mahaller, yerler, mevziler, mevkiler.			
3607	âmâl	أَمَالٌ	Ar.	•	Emeller, ümitler, ummaklar.			
3608	imâle	إِمَالَةٌ	Ar.	∴	Mal vermek ve bir tarafa meylettirmek ve bir tarafa doğru yatırmak.			
3609	emâlike	أَمَالِكَةٌ	Ar.	•	Memlukler, köleler, abdlar, kullar.			
3610	imâm	إِمَامٌ	Ar.	∴	Öne geçmek ve namazda cemaatin riyasetine memur ve muvazzaf olan zat ve bir mahallenin mesâlih ve umuruna nezaret eden kimse ve Kur'ân-ı Kerim ve Hazret-i Peygamber aleyhi's-selâm ve imâmü'l-müslimîn olan halifeler ve askerinin başı ve sultan ve hâkim ve reis ve yevmiye ta'lîm-i dürüs için çocukların önlerine vazolunan tahtalar ve kalp ve endaze ve emsali ve delil ve rehber ve kıble tarafı.			
3611	emâm	أَمَامٌ	Ar.	*	Ön tarafı, kuddâm, piş.			
3612	imâm-âne	إِمَامَانَةٌ	Ar. - Far.	•	İmama layık ve yaraşık olan.			
3613	imâmet	إِمَامَةٌ	Ar.	•	İmamlık, imâmın hizmet ve rütbesi ve tespihin ucuna kamçısından evvel ilave olunan şey ve tütün çubuklarına ağırlık makamında takılan kehribar parçası ve buna mümasil sevlere alem olmuştur.			
3614	emân	أَمَانٌ	Ar.	∴	Nida olup af ve merhamet talep etmek ve mevcut olan elem ve veca ve ızdırabı veya bir şeye taaccüp edildiğini ifade etmek zımında kullanılır ve korkusuz asude ve rahat.			
3615	emânet	أَمَانَةٌ	Ar.	∴	Emin ve mutemet olmak ve emin olan kimseye sonra ret ve iade olunmak üzere teslim ve tevdi kılınan şey ve İS. fıkhiyyeden olup emin ittihaz olunan kimse nezdinde bulunan şeye denilir.		Fıkıh	
3616	emâneten	أَمَانَةً	Ar.	•	Emanet olarak geri verilme şartıyla, iade olunmak üzere.			

3617	emānet-dār	أمانتدار	Ar. - Far.	•	Emanetin teslim ve tevdi olunduğu kimse.			
3618	emānet-dārī	أمانتدارى	Ar. - Far.	•	Emānet-dārlik, emanetçilik.			
3619	emānī	أمانى	Ar.	•	Emniyeler, maksutlar, arzular, gönül istekleri.			
3620	āmme	آمه	Ar.	∴	Is. fikiyyeden olup baş kemiginin kırılmasıyla iç tarafta ümmü'd-dimāğ denilen beyin örtüsüne vasil olan varadır.		Fıkıh	
3621	ümmet	أمت	Ar.	•	Cemaat, kavim, taife ve peygamber-i zî-şânın ıslâh-ı ahvâli için bâ'is olunduğu taife ki imana gelenlere ümmet-i icâbet, gelmeyenlere ümmet-i da'vet denilir.			
3622	imāhe	إماهه	Ar.	*	Sulamak ve rahme ilkâ-yı nutfe etmek ve kuyu kazan kimse suya erişmek.			
3623	imti'âk	إمْتِئَاك	Ar.	*	Ağlarken iç çekip göğüs geçirmek.			
3624	imtä°	إمْتَاغ	Ar.	*	Faydalandırmak ve faydalanmak.			
3625	imtişāl	إمْتِئَال	Ar.	∴	Ayrılmamak üzere inkıyat etmek ve mesel ve kıssa söylemek ve muvafakat ve mutabakat etmek ve bir şeyin suretine girmek ve katili kısas etmek.			
3626	imtiḥā°	إمْتِئَاه	Ar.	•	Mahiv ve nâ-bûd olmak ve izale olunmak ve kaybolmak.			
3627	imtiḥāz	إمْتِئَاض	Ar.	•	Halis ve safi olmak.			
3628	imtiḥāk	إمْتِئَاك	Ar.	∴	Mahiv ve iptal olunmak ve muzmahil ve perişan olmak ve bozulmak.			
3629	imtiḥān	إمْتِئَان	Ar.	∴	Sınamak, tecrübe etmek ve bir nesnenin hakikatine ittıla için im'ânla teemmül eylemek ve salahiyet veya adem-i salâhiyyet keşfi için vaki olan tefiis ve tefahhus ve tecrübe.			
3630	imtiḥāh	إمْتِئَاح	Ar.	*	Kemik içinden ilik çıkarmak.			
3631	imtiḥāt	إمْتِئَاط	Ar.	*	Sümkürmek, burnundan sümüğü def için zorlamak.			
3632	imtidāh	إمْتِئَاخ	Ar.	∴	Medih ve sitayiş ve sena etmek ve bir şey kabarıp ve vüsatlenmek.			
3633	imtidād	إمْتِئَاد	Ar.	•	Gerilip ve çekilip uzanmak ve boy, tul, uzunluk.			
3634	imtirā°	إمْتِرَاء	Ar.	•	Yerinden çıkarmak ve şek ve tereddüt etmek.			
3635	imtirār	إمْتِرَاز	Ar.	*	Mürur etmek, uğramak.			
3636	imtirās	إمْتِرَاس	Ar.	*	Kaşınmak, sürtünmek.			
3637	imtirāṭ	إمْتِرَاط	Ar.	*	Kapmak ve biriktirmek.			
3638	imtirāş	إمْتِرَاش	Ar.	*	Çalmak, ihtilas etmek.			
3639	imtizāc	إمْتِزَاج	Ar.	∴	Karışmak ve uymak ve taban veya cismen muvafık ve mutabık olmak, mezc olmak.			
3640	imtişāş	إمْتِئَاش	Ar.	*	Taş veya kesme ile istincâ etmek.			
3641	imtişāṭ	إمْتِئَاط	Ar.	*	Taranmak, tarak ile taranıp saçlar düzelmek.			
3642	imtişāş	إمْتِئَاص	Ar.	*	Emmek ve is. tıbbiyeden olup mevâdd-ı me'kûle ve meşrûbenin damarlar tarafından emilmesi yani damarlara duhulü keyfiyetine ıtlak olunur.		Tıp	
3643	imtiṭāl	إمْتِطَال	Ar.	*	Leyte ve le'alle ile vakti uzatıp icraati geciktirmek.			
3644	emti'a	أمتعه	Ar.	•	Metalar, satılacak nesnelere.			
3645	imtikār	إمْتِكَار	Ar.	•	Aldanmak, mekre uymak ve firifte olmak.			

3646	imtilā ²	إمْتِلَاءٌ	Ar.	•	Dolmak ve dolu olmak ve doldurmak (imtilâ-i mi'de) midenin bozukluğundan kinaye, mide dolgunluğu.			
3647	imtilāḥ	إمْتِلَاخٌ	Ar.	*	Doğru söze yalan katmak.			
3648	imtilāz	إمْتِلَاذٌ	Ar.	*	Bir kimseden bir hizmet zımında bahşış almak.			
3649	imtilāl	إمْتِلَالٌ	Ar.	∴	Bir millete dâhil olup onunla milletlenmek ve ızdıraptan çabalayıp düşünmek ve melul ve mahzun olmak.			
3650	imtinā ²	إمْتِنَاءٌ	Ar.	•	Feragat edip geri durmak, çekilmek ve muvafakat etmemek.			
3651	imtinān	إمْتِنَانٌ	Ar.	∴	Birine ettiği ihsan ve iyilikleri zikir ve tadat edip başına kakmak ve memnun olmak ve bir adamın gayet fâhir ve nefis olarak malik olduğu şeye nail olmak.			
3652	imtihān	إمْتِهَانٌ	Ar.	*	Hor ve zelil ve müptezel olmak ve müptezel eylemek.			
3653	imtiyāz	إمْتِيَاذٌ	Ar.	•	Ayrılmak ve teferruk eylemek ve âme-i nâsa şamil olmayıp bazı kesâna mahsus haysiyet ve ruhsat ve mezuniyet.			
3654	emşāl	أَمْثَالٌ	Ar.	•	Misiller, şebihler, örnekler, numuneler, katlar (durûb-ı emsâl) beyne'n-nâs müştehir olan kelâm-ı ibret-ittisâmlar yani darbimeseller ve is. riyâziyyeden olup bir kemmin kaç misli ahz u i'tibâr olunacağını irâ'e eden rakama emsal rakamı denilir.		Riyaziye	
3655	imşāl	إمْتِشَالٌ	Ar.	*	Bir kimseyi kısâsen katletmek, kısâsen öldürmek.			
3656	emşel	أَمْثَلٌ	Ar.	•	Ziyade müşabih olan ve imtisale ziyade şayan olan ve efdal ve ekrem ve ekber olan.			
3657	emşile	أَمْثِلَةٌ	Ar.	•	Misaller, örnekler, numuneler.			
3658	emşüle	أَمْثُولَةٌ	Ar.	•	İmtisale şayan beyit veyahut ibare.			
3659	emcād	أَمْجَادٌ	Ar.	•	Mecîd olanlar, mecd ü şeref ve izzete malik olanlar.			
3660	imcād	إَمْجَادٌ	Ar.	*	Bir kimse hakkında tazim ve sena eylemek ve ululamak ve atiyye-i kesîre vermek.			
3661	imcār	إَمْجَارٌ	Ar.	*	Bir şeyi vech-i şer'iden ziyadeye satmak.			
3662	emced	أَمْجَدٌ	Ar.	•	Ziyade mecîd ve mecd ü şerefi ziyade olan.			
3663	imcā ²	إَمْجَاءٌ	Ar.	•	Mahıv ve zail ve nâ-bûd etmek.			
3664	imḥāz	إَمْحَاضٌ	Ar.	•	Hulus ve muhabbet etmek ve doğru söylemek.			
3665	imḥāḩ	إَمْحَاقٌ	Ar.	•	Bereketini gidermek ve telef etmek.			
3666	imḥāk	إَمْحَاكٌ	Ar.	•	Dargın meşrep olarak inat eylemek.			
3667	imḥāl	إَمْحَالٌ	Ar.	•	Kıtlık olmak ve kıtlığa giriftar olmak.			
3668	imḥāḩ	إَمْحَاخٌ	Ar.	*	Semirmek, kemik iliklenmek.			
3669	āmed	أَمَدٌ	Far.	•	Gelmek, vürut eylemek.			
3670	emed	أَمَدٌ	Ar.	∴	Son, gayet, encam, intiha ve iraklık ve darılmak.			
3671	emedd	أَمَدٌ	Ar.	•	Ziyade tavîl ve uzun olan.			
3672	imdā ²	إِمْدَاءٌ	Ar.	*	Bir adama bir nesne zımında mühlet vererek meydanı uzatmak.			
3673	imdād	إِمْدَادٌ	Ar.	∴	Mühlet vermek ve vadeyi uzatmak ve divite mürekkep koymak ve yara irinlenmek ve mal ile bir kimseye yardım ve iane ve igâse eylemek.			

3674	âmed şüd	أَمَدٌ شُدٌ	Far.	•	Gelip gitmek, iyâb u zihâb ve azimet ve avdet eylemek.			
3675	ümdüha	أَمْدُوْحَه	Ar.	*	Methe vesile olan şey.			
3676	âmede	أَمَدَه	Far.	•	Gelmiş, vürut etmiş ve mevрут olan.			
3677	imzâl	إِمْدَالٌ	Ar.	*	Beden-i insânda bir uzuv uyuşmak.			
3678	âmir	أَمْرٌ	Ar.	•	Emredici, buyurucu, ferman edici olan.			
3679	emr	أَمْرٌ	Ar.	∴	Buyruk, ferman ve nesne, şey, çiz ve madde, husus, maslahat ve buyurultu ve hâl ve şan ve hadise.			
3680	emerr	أَمْرٌ	Ar.	•	Ziyade merareti ve acı olan.			
3681	ümerâ ²	أَمْرَاءٌ	Ar.	•	Emîrler, beyler, mirler, seyitler, şerifler.			
3682	imre ² et	إِمْرَأَةٌ	Ar.	*	Avrat, kadın, hatun.			
3683	imrâc	إِمْرَاجٌ	Ar.	*	Ahd ü peymânına vefa etmeyip bir kimseye gadreylemek.			
3684	imrâr	إِمْرَارٌ	Ar.	∴	Savuşturmak, geçirmek, mürur ettirmek ve acı olmak, acıtmak ve ipi muhkem bükmek.			
3685	emrâz	أَمْرَاضٌ	Ar.	•	Marazlar, illetler, hastalıklar.			
3686	imrâz	إِمْرَاضٌ	Ar.	∴	Keyifsiz ve hasta etmek ve rey ve tebirinde isabete yaklaşmak ve illet sahibi olmak ve bir kimseyi hasta bulmak.			
3687	imrâṭ	إِمْرَاطٌ	Ar.	*	Sebk ve takaddüm eylemek.			
3688	imrâ ²	إِمْرَاعٌ	Ar.	*	İsabet etmek ve bir kimse korkusundan donuna işemek veya içi sürmek.			
3689	imrâḳ	إِمْرَاقٌ	Ar.	*	Et suyu tedarik ve istihsal eylemek.			
3690	âmir-âne	أَمْرَانَه	Ar. - Far.	•	Amire yakışır ve münasip olan.			
3691	emred	أَمْرَدٌ	Ar.	•	Sade-rû ve çehresi mutlaka tüysüz ve kılsız olan civan.			
3692	âmürziş	أَمْرُزِشٌ	Far.	•	Yarlıgamak, affetmek.			
3693	âmürzigâr	أَمْرُزِغَارٌ	Far.	•	Yarlıgayıcı, affedici olan.			
3694	âmürzigârî	أَمْرُزِغَارِيٌّ	Far.	•	Yarlıgayıcılık, affedicilik, bağışlayıcılık.			
3695	âmürzende	أَمْرُزِنْدَه	Far.	•	Affedici, bağışlayıcı olan.			
3696	imrüz	إِمْرُوزٌ	Far.	•	Bugün, el-yevm.			
3697	emzice	أَمْرِجَه	Ar.	•	Mizaçlar, tabiatlar, meşrepler, huylar, haltlar, terkipler, merkepler ve is. tıbbiyeden olup alelumum insanların suver-i muhtelif-e-i halkiyyesi.			Tıp
3698	ems	أَمْسٌ	Ar.	*	Dünkü gün, bugünden evvelki gün.			
3699	imsâ ²	إِمْسَاءٌ	Ar.	•	Akşamlamak, akşama kalmak.			
3700	imsâḥ	إِمْسَاحٌ	Ar.	*	Azaya arız olan şiş dağılmak.			
3701	imsâs	إِمْسَاسٌ	Ar.	•	Değdirmek, dokundurmak ve mes ettirmek.			
3702	imsâk	إِمْسَاكٌ	Ar.	•	Salıvermemek veçhile tutmak, alıkoymak ve hapsedmek ve kendi nefsinı zapt edip perhiz ve perhizkârlık etmek ve söylerken ebsem olmak ve sıyâm niyetiyle ekl ü şürbden içtinap etmek ve yevm-i sıyâmda ekl ü şürbden içtinap olunacak dakika ve hisset ve buhl.			

3703	imşâ ³	إِشَاءَ	Ar.	*	Alınan müşhil icrâ-yı fi'l ve izhâr-ı cibillet etmek.			
3704	imşâr	إِشَارَ	Ar.	*	Uzun uzadıya seğırtmek ve şişip kabarmak.			
3705	imşâş	إِشَاشَ	Ar.	*	Kemik ilik tutmak.			
3706	imşâķ	إِشَاقَ	Ar.	*	Kamçı ile vurmak.			
3707	imşeb	إِشْبَبَ	Far.	•	Bu gece, bugünün gecesi.			
3708	emşâr	أَفْضَارَ	Ar.	•	Mısralar, şehirler, memleketler.			
3709	imşâş	إِفْضَاشَ	Ar.	*	Emdirme, sordurma.			
3710	imşâl	إِفْضَالَ	Ar.	*	İfsat eylemek ve abes yere malını sarf eylemek.			
3711	imzâ ³	إِفْضَاءَ	Ar.	∴	İtman ve icra eylemek ve işletip öte geçirmek ve mekâtib ve evrâk-ı sâ`îrede mühür yerine ismini yazmak.			
3712	imzâķ	إِفْضَاحَ	Ar.	*	Bir kimsenin ırz ve namusuna şeyn ve nakisa getirmek ve dokunmak.			
3713	imzâz	إِفْضَاضَ	Ar.	*	Bir kimsenin derununa bir şey hüznün ve endüh îrâsıyla yakıp ve acıtıp derd-nâk eylemek.			
3714	emzâ	أَفْضَى	Ar.	•	Ziyade cari ve nafiz olan.			
3715	emţâr	أَفْطَارَ	Ar.	•	Matarlar, yağmurlar, baranlar.			
3716	em ³ â ³	أَفْعَاءَ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup batn-ı insân ve hayvanatta mideden ta makada varıncaya kadar mümted olan kanât yani oluğa denilir ki beyne`n-nâs bağırsak ıtlak olunur.		Tip	
3717	em ³ â-yi raķîķa	أَفْعَايَ رَقِيقَهُ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir ucu mideye diğer ucu zirde beyan olunacak kalın bağırsaklara mülâsık olan düz ve ince bağırsaklara ıtlak olunur.		Tip	
3718	em ³ â-yi ğalıza	أَفْعَايَ غَلِيزَهُ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir ucu ince bağırsaklara diğer ucu makada mülâsık olan boğumlu ve kalın bağırsaklara ıtlak olunur ki bu iki nev bağırsaklar görölmek için mide kelimesine müracaat oluna.		Tip	
3719	emme ³ a	أَفْعَهُ	Ar.	*	Tembel ve sâde-dil adam ve dalkavuk ve mukallit ve mütereddit.			
3720	im ³ âr	إِفْعَارَ	Ar.	*	Fakir olmak ve malını telef ile bir kimseyi züğürt ve tehî-dest eylemek.			
3721	im ³ âz	إِفْعَاضَ	Ar.	*	Bir kimseyi gücendirip darılmak ve yakmak.			
3722	im ³ âl	إِفْعَالَ	Ar.	•	Bir kimseyi işinden çevirmek ve işine mâni olmak.			
3723	im ³ ân	إِفْعَانَ	Ar.	∴	Pek uzağa seğırtmek ve bir hususta haddi müteceviz olmak üzere mübalağa ve içtihat eylemek ve dikkat eylemek.			
3724	imkân	إِفْكَانَ	Ar.	•	Mümkün olmak, hadd-i kudrete dâhil olmak ve bir adamı bir şeye kadir kılmak.			
3725	emkene	أَفْكَنَ	Ar.	•	Mümkün oldu (mehmâ emken) mümkün olduğu kadar, ne kadar mümkün olur ise manasında terkib-i Arabîdir.			
3726	emkine	أَفْكَنَهُ	Ar.	•	Mekânlar, mahaller, yerler, mevkiiler.			
3727	emel	أَفْعَلَ	Ar.	∴	Ümit ve recâ, ummak ve arzu eylemek.			
3728	imlâ ³	إِفْلَاءَ	Ar.	•	Doldurma, memlû` kılmak ve dolu kılmak ve yazı yazmak, tahrir etmek ve elfâz-ı mektûbenin tahriri münasip ve mukteza olan harfi işar eder bir fen veya ilm-i mergûbenin ismidir ve müddeti ihmal ile uzatmak.			
3729	imlâc	إِفْلَاجَ	Ar.	*	Emzirmek, irdâ` eylemek.			
3730	imlâķ	إِفْلَاحَ	Ar.	*	Tuzlamak, tuzlu ve şûr eylemek ve tuzu ziyade kodurmak.			

3731	imlâz	إِمْلَازُ	Ar.	*	Alıp getirmek ve bir şeyden sıyrılıp kurtulmak.			
3732	imlâş	إِمْلَاشُ	Ar.	*	Düşürmek, ıskat eylemek.			
3733	imlâk	إِمْلَاقُ	Ar.	*	Fakir ve bî-nevâ olmak.			
3734	emlâk	أَمْلَاقُ	Ar.	•	Mülkler, temellük olunan şeyler yani gerek ebniye ve arazi ve gerek me'cûrun menafii gibi ayan veya menafi olsun her hâlde insanın malik olduğu şeylerden ibarettir.			
3735	imlâk	إِمْلَاقُ	Ar.	•	Sâhib-i mülk olmak.			
3736	imlâl	إِمْلَالُ	Ar.	∴	Melul eylemek ve yorup usandırmak.			
3737	emles	أَمْلَسَ	Ar.	•	Düz ve sıyrıncak ve el ayası gibi hem-vâr ve müstevi olan.			
3738	emele	أَمَلَهُ	Ar.	*	Bir kimsenin a'vân ve ensârı ve umucular, ümitvarlar.			
3739	ümem	أُمَمٌ	Ar.	•	Ümmetler, peygamber kavimleri.			
3740	ümñ	أُمْنٌ	Ar.	•	Emniyet-i havf ve endişeden farîğ olmak, kurtulmak.			
3741	imnâ°	إِمْنَاءٌ	Ar.	*	İnzal eylemek, meni döktürmek.			
3742	ümenâ	أَمْنَاءُ	Ar.	•	Eminler, itimat olunacak zatlar ve devletin varidat ve masârifâtını idareye mahsus ve müteallik bazı menâsıb-ı mu'tebere ashabı.			
3743	emna°	أَمْنَعٌ	Ar.	•	Ziyade güç ve müşkül ve ziyade kuvvet ve kudret ve hamiyet sahibi olan.			
3744	emniyyet	أَمْنِيَّةٌ	Ar.	∴	Eminlik ve havf ve endişeden hali olmak.			
3745	ümniyyet	أَمْنِيَّةٌ	Ar.	•	Umulan şey ve arzu edilen ve maksut olan.			
3746	emvât	أَمْوَاتٌ	Ar.	•	Meyyitler, ölümler, bî-hayât olanlar ve kat'an imar olunmayan arazi.			
3747	emvâc	أَمْوَاجٌ	Ar.	•	Mevceler, deniz dalgaları.			
3748	emvâl	أَمْوَالٌ	Ar.	•	Mallar, temellük olunan şeyler.			
3749	emvâh	أَمْوَاهٌ	Ar.	•	Mâlar, sular, ablar.			
3750	âmüh̄te	أَمْوُحْتَه	Far.	•	Öğrenmiş ve okumuş, âlim ve vâkıf ve müteallim olan.			
3751	umür	أَمْوُرٌ	Ar.	•	Emirler, nesnelere, şeyler, çizler, mesâlih ve mevâd.			
3752	umür-dîde	أَمْوُرٌ دِيدَه	Ar. - Far.	•	İş görmüş, mücerrib ve malumatlı olan.			
3753	âmüz	أَمْوُرٌ	Far.	•	Öğrenici, öğretici ve bilici ve arif olan.			
3754	âmüzîş	أَمْوُرِشٌ	Far.	•	Bilgiç ve malumat ve öğrenmek ve öğretmek.			
3755	âmüz-kâr	أَمْوُرْكَازٌ	Far.	•	Hoca ve öğretici, şakirde talim edici.			
3756	ümümet	أَمْوَمَةٌ	Ar.	•	Valide olmak ve valideye mahsus keyfiyet ve validelik.			
3757	eme	أَمَهُ	Ar.	*	Unutmak, nişyan etmek ve ikrar eylemek.			
3758	imhâ°	إِمْحَاءٌ	Ar.	•	Bilemek, keskinletmek.			
3759	imhâr	إِمْحَارٌ	Ar.	*	Hatun için mihr ve nikâh bedeli tayin etmek.			
3760	ümmühât	أَمْهَاتٌ	Ar.	•	Ümler, valideler ve asıllar, esaslar ve bir ilme müteallik başlı ve muteber olan kitaplar.			

3761	imhāl	إِمْهَالٌ	Ar.	∴	Bir adama bir hususta tacil ve tazyik eylemeyip rıfk ve suhuletle muamele eylemek ve bir maddede ifratla özür ve bahane irat eylemek ve bir adama bir madde zımnında mühlet ve zaman ve meydan vermek.			
3762	imhān	إِمْهَانٌ	Ar.	•	Hakir ve müptezel kılmak.			
3763	emhaḡ	أَفْهَئُ	Ar.	•	Kireç gibi ak ve berrak şey.			
3764	ümmî	أُمِّي	Ar.	∴	Yazı yazmak bilmeyen ve okumaktan anlamayan ve valideye mensup olan ve Mefhar-ı Âlem sallallâhu te'âlâ aleyhi's-selâm efendimiz hazretlerinin hakk-ı âlilerinde bilâ-ta'lim ve taallüm ulûm-ı evvelin ve âhirini cami' ve kelimât-ı mektûbe ve kitabeti âlim olmaları, bir fazilet-i celîle ve mu'cize-i kibârdır.			
3765	emyāl	أَفْيَالٌ	Ar.	•	Miller, iki bin beş yüz zirâ' mesafeler.			
3766	ümmiyyet	أُمِّيَّةٌ	Ar.	•	Validelik ve valideye mahsus keyfiyet.			
3767	âmîḡte	أَمِيحْتَه	Far.	•	Mahlut, karışık olan.			
3768	ümîd	أُمِيدٌ	Far.	•	Emel, tevakku', umma, intizar, arzu.			
3769	ümîd-baḡş	أُمِيدٌ بَخِشٌ	Far.	•	Umdurucu, ümit verici olan.			
3770	ümîd-vār	أُمِيدَوَارٌ	Far.	•	Ümitli ve ümit sahibi olan.			
3771	ümîd-vārî	أُمِيدَوَارِي	Far.	•	Ümit edicilik, ümit etmek.			
3772	emîr	أَمِيرٌ	Ar.	•	Buyuran adam, emredici ve bey, paşa, padişah, zabıt ve Hazret-i Seyyidü'l-enâmın neseb-i âlilerine müntesip olan seyyid-i şerîf ve zengin.			
3773	emîr-i âḡūr	أَمِيرٌ أَحْوَرٌ	Ar. - Far.	•	Pâdişâh-ı uhrâ nezaretine memur olan kimse.			
3774	emîrû'l-ümerâ ³	أَمِيرٌ لَأُمَرَآءَ	Ar.	∴	Beylerbeyi ve rüteb-i mülkiyyeden bir merteb-i âliyenin ismi.			
3775	emîri'l-cüyüş	أَمِيرٌ الْجَيْوشِ	Ar.	•	Serasker ve sipeh-sâlâr.			
3776	emîrû'l-ḡacc	أَمِيرٌ الْحَجِّجِ	Ar.	•	Hacc-ı şerîfe gidenler üzerine memur ve zabıt.			
3777	emîrû'l-mü'minîn	أَمِيرٌ الْمُؤْمِنِينَ	Ar.	∴	Bilcümle mümin ve Müslümanların padişahı ki zamân-ı sa'âdetten sonra hulefâ-i râşidîn efendilerimiz idi, el-hâletü hâzihi padişahımız efendimizdir.			
3778	emîr-âne	أَمِيرَانَه	Ar. - Far.	•	Emîre layık ve yaraşır olan.			
3779	âmîz	أَمِيزٌ	Far.	•	Karıştırıcı ve karışık ve muhtelit olan.			
3780	âmîziş	أَمِيزِشٌ	Far.	•	İhtilat ve muaşeret ve karışmak, katılmak.			
3781	emyel	أَفْيِيلٌ	Ar.	•	Ziyade mail olan ve meyyal ve müstait olan.			
3782	emîm	أَمِيمٌ	Ar.	*	Kadd u kâmeti mevzun adam.			
3783	âmîn	أَمِينٌ	Ar.	∴	Duanın her biri ardından, olsun manasında kabulünü temenni zımnında söylenilen lafızdır.			
3784	emîn	أَمِينٌ	Ar.	•	Kalbinde havf ve endişesi olmayıp rahat ve asude olan ve gadir ve hıyanetinden me'mûn ve mevsuk ve mutemet olunan ve emanet-dâr ve bir nev mutemet, rütbeli memur.			
3785	emîni	أَمِينِي	Ar.	•	Eminlik, emin olunan kimsenin rütbesiyle memuriyeti.			
3786	ân	أَنْ	Far.	•	O, bu değıil öbürü manasına zamîr-i gâ'ibdir ve mahbup ve mahbubelerde olan nakd-i hasen ve letafet ve cazibe.			
3787	ân	أَنْ	Ar.	•	Vakit ve zaman ve zamanın cüz'-i lâ-yetecezzâsı.			

3788	enn	أَنَّ	Ar.	*	Nale ve feryat etmek, dert dökmek.			
3789	enne	أَنَّ	Ar.	•	Hurûf-ı müşebbehe bi'l-fi'lidir ki ismini nasıp, haberini refeder ve mevki'-i istimâli nahivde musarrahtır.			
3790	inne	إِنَّ	Ar.	*	Hem ismini ve hem de haberini nasbeder harf-i nahvîdir.			
3791	inā°	إِنَاءً	Ar.	*	Bir nesnenin vakti gelip çatmak ve kemalini bulup yetişmek ve teenni eylemek.			
3792	ānā°	آنَاءً	Ar.	•	Zamanlar, anlar, vakitler, hengâmeler.			
3793	inā°	إِنَاءً	Ar.	•	Kap kacak, sahan, tencere ve kâse misilli şeyler.			
3794	inā°e	إِنَائِهِ	Ar.	•	Sonraya komak ve tekâsül etmek ve üşenmek.			
3795	inābe	إِنَابَةً	Ar.	•	Terk-i isyânla dergâh-ı hakka rücu eylemek ve nedamet etmek ve pişman olmak.			
3796	enât	أَنَاءٌ	Ar.	•	Hilm, rıfk ve vakar ve temkin.			
3797	ināş	إِنَائِشٌ	Ar.	•	Karılar, zenler, avratlar.			
3798	enācîl	أَنَاجِيلٌ	Ar.	•	İnciller, İncil kitapları.			
3799	enār	أَنَارٌ	Far.	•	Nar denilen meyvedir.			
3800	enārellāh	أَنَارَ اللَّهِ	Ar.	•	Allahutaala münevver kılsın manasında duadır.			
3801	enāristān	أَنَارِشْتَانٌ	Far.	•	Narlık ve nar denilen meyveye mahsus bahçe.			
3802	ināre	إِنَارَةٌ	Ar.	∴	Rûşen ve münevver kılmak ve aydınlık peyda etmek ve ayan olmak.			
3803	ünās	أَنَاسٌ	Ar.	∴	Nâs ve insanlar, adamlar.			
3804	ānen fe ānā	أَنَاءً فَأَنَاءً	Ar.	•	Günden güne, müteakiben, mütemediyen.			
3805	ināqa	إِنَاقَةً	Ar.	∴	İfrat derecede hûb ve latif olmak ve kemâl-i hüsnünden ziyade taaccüp vermek.			
3806	ināle	إِنَائِلَةً	Ar.	∴	Nail kılmak, atıyye vermek.			
3807	enām	أَنَامٌ	Ar.	•	Nâs, cümle mahluk, cin ve ins ve yeryüzünde bulunanlar.			
3808	ināme	إِنَامَةً	Ar.	•	Uyumak, nevme giriftar eylemek ve bir adamı uykuda bulmak.			
3809	enāmîl	أَنَامِيلٌ	Ar.	•	Enmileler, parmağın tırnak boğumları.			
3810	ennān	أَنَّانٌ	Ar.	*	Çok âh u enîn ve fiğan etmek ve ziyadesiyle nalan olmak.			
3811	ünān	أَنَّانٌ	Ar.	•	Enîn ve fiğan etmek, nalan olmak.			
3812	enā'iyet	أَنَائِيَّةٌ	Ar.	•	Ben diye her hususta kendini mukaddem görmek, hodbinlik.			
3813	inbā°	إِنْبَاءً	Ar.	•	Haber vermek, ihbar eylemek ve inha etmek.			
3814	inbāt	إِنْبَاتٌ	Ar.	•	Nebatâtı bitirip neşvünema ettirmek ve tohumu yere dikip yeşillendirmek.			
3815	enbār	أَنِبَارٌ	Ar.	•	Zahire ve mühimmat hıfzına mahsus büyük mahal ve mahzen ve sefineye mahsus kebir aralıklar ve sandıktan büyük bir nev kap ve mahfaza.			
3816	enbāz	أَنِبَازٌ	Far.	•	Refik, şerik, ortak.			

3817	enbân	أَنْبَانٌ	Ar.	• Şekilde görüldüğü veçhile yola gidenlerin derununa eşya vaz ile taşıdıkları şey ki çanta ve heybe ve dağarcık dahi denilir.				+
3818	enbânçe	أَنْبَانِجَه	Ar. - Far.	• Küçük çanta, küçük heybe.				
3819	enbâne	أَنْبَانَه	Far.	• Enbân, dağarcık, çanta, heybe.				
3820	inbâh	إِنْبَاه	Ar.	* Uyandırmak ve bir kimsenin hacetini unutmak.				
3821	inbitât	إِنْبِتَات	Ar.	* Tenâvül eylemek, yemek ve tenebbüt etmek, ürpermek.				
3822	inbitâr	إِنْبِتَار	Ar.	* Kesilmek, inkıta etmek ve seğırtmek, tecavüz etmek.				
3823	inbitâl	إِنْبِتَال	Ar.	* Kesilmek, inkıta etmek.				
3824	inbişâş	إِنْبِشَاش	Ar.	* Yayılıp dağılmak.				
3825	inbişâk	إِنْبِشَاق	Ar.	* Suyun bendi ve harkı açılıp akmak.				
3826	inbicās	إِنْبِجَاس	Ar.	* Su cari olmak.				
3827	anberbâris	أَنْبِرْبَارِس	Far.	• Bir nev sarıya meyyal ve küçük kavun gibi meyvenin ismidir.				
3828	inbirâm	إِنْبِرَام	Ar.	* Muhkem olmak ve ziyadesiyle bükülmek.				
3829	inbizâl	إِنْبِزَال	Ar.	* Yarılmak, münşak olmak.				
3830	inbisât	إِنْبِسَات	Ar.	* Dağılmak ve teferruk etmek ve fırka fırka olmak.				
3831	inbisâţ	إِنْبِسَاط	Ar.	∴ Yayılmak, açık yüzlü olmak ve şad ve mesrur ve mahzûz olmak ve küstahlık etmek.				
3832	inbisâm	إِنْبِسَام	Ar.	* Gülmek, tebessüm etmek.				
3833	inbi'âc	إِنْبِعَاج	Ar.	* Yarılmak, ayrılmak.				
3834	inbi'âş	إِنْبِعَاش	Ar.	• Bâ'is ve irsal olunmak, gönderilmek.				
3835	inbi'âk	إِنْبِعَاق	Ar.	* Nâgehânî zuhur etmek ve pek çok söze boşanmak.				
3836	inbiğâ ³	إِنْبِغَاء	Ar.	∴ Kesb-i suhûlet eylemek ve liyakat sahibi ve mergup ve seza olmak.				
3837	inbikâ ³	إِنْبِكَاء	Ar.	• Bükâ etmek, ağlamak, giryân olmak.				
3838	inbilâc	إِنْبِلَاج	Ar.	* Sabah yeri ağrımak.				
3839	enbüb	أَنْبُوب	Ar.	∴ Boğum ve kamyışın iki boğumu arası ve 1s. tıbbiyeden olup alelumum ince borucuklara denilir.			Tıp	
3840	enbûbe	أَنْبُوبَه	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan.				
3841	enbûh	أَنْبُوه	Far.	• Kesret, galebe, izdiham ve kesîr ve vâfir olan.				
3842	inbihâr	إِنْبِهَار	Ar.	* Yorulup nefes kesilmek, sık sık solumak.				
3843	enbiyâ ³	أَنْبِيَاء	Ar.	• Nebiler, peygamberler, resuller.				
3844	inbiyâ ^c	إِنْبِيَاع	Ar.	• Revaç bulmak, sürülüp satılmak ve bayi müşteriye müsâ'ade-i mu'âmesiyle metainı kabul ettirmek.				
3845	inbîk	إِنْبِيش	Ar.	• Şekilde irâ'e olunduğu veçhile su ve mâyi'ât-ı sâ'irenin ve itriyatın taktiri için kullanılan alete denilir.				+
3846	intâc	إِنْتَاج	Ar.	• Doğurmak, husule getirmek ve netice buldurmak.				

3847	intāş	إِنْتِاش	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tane ve tohum gibi şeylerin çimlenmesine ve onun neticesi olarak filiz sürmesine denilir.		Nebatat	
3848	intān	إِنْتَان	Ar.	*	Fena kokmak ve mevâdd-ı uzviyyenin taaffün ve tahallülüyle havayı ifsat etmek.			
3849	intān-ı ‘afenî	إِنْتَان عَفْنِي	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir yarının fenalaşarak kerih kokması ile beraber işbu fena kokunun hastayı tehlikede bulunduracak ve binâberin birtakım nevbât ve hummayı ikâ’ edecek surette kana karışmasına itlak olunur.		Tıp	
3850	intān-ı kayhî	إِنْتَان قَيْحِي	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup ekseriya geniş bir yarada bulunan irinin dâhil-i dem olmasına denilir ki bu hâlde irinin geçtiği damarlar tıkanacağı gibi mariz humma ve nevbât ve emsali avarız ve tebeddülata hedef olarak tehlikede kalır.		Tıp	
3851	intibâc	إِنْتِبَاج	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bir uzvun marazi ve iltihap eseri olarak şişmesine itlak olunur.		Tıp	
3852	intibâr	إِنْتِبَار	Ar.	∴	Vücutta şiş peyda olmak ve kesret-i amelden naşi el kabarmak ve mürtefi olmak ve yükselmek.			
3853	intibâk	إِنْتِبَاك	Ar.	•	Yükselmek ve şöhet bulmak.			
3854	intibâl	إِنْتِبَال	Ar.	*	Fırsat fevt olduktan sonra levazımını tedarige kıyam etmek ve süratle bir şeyin mecmuunu kaldırıp yüklenmek.			
3855	intibâh	إِنْتِبَاه	Ar.	∴	Uyanmak, gözü uykudan açılmak ve agâh ve mütebbih olmak.			
3856	intitâh	إِنْتِيتَاح	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bulunan bir mayiin mahfazası derunundan sızmasına itlak olunur.		Tıp	
3857	intitâm	إِنْتِيتَام	Ar.	•	Ağızdan fena ve kabih ve nâ-sezâ söz çıkarmak.			
3858	intişâr	إِنْتِيشَار	Ar.	•	Saçılmak, yayılmak ve burna su çekmek ve aksırıp tıksırmak.			
3859	intişâm	إِنْتِيشَام	Ar.	*	Bed ve nâ-sezâ ve layıksız söz söylemek.			
3860	inticâ°	إِنْتِجَاء	Ar.	∴	Bir adamdan bir kimse hacetini istihsal eylemek ve bir adamı hem-râz ve sırdaş intihap ve ihtiyar eylemek ve mürtefi yere oturmak ve fısıldeşmek.			
3861	inticâs	إِنْتِجَاس	Ar.	•	Bulaşmak, murdar olmak.			
3862	inticâf	إِنْتِجَاف	Ar.	*	İstihraç eylemek, çıkarmak.			
3863	intiḥâ°	إِنْتِخَاء	Ar.	∴	Kasıt ve azimet eylemek ve sevinip dayanmak ve meyl ve temayül eylemek.			
3864	intiḥâb	إِنْتِخَاب	Ar.	*	Zârlıklı ağlamak ve şiddetle teneffüs eylemek.			
3865	intiḥâr	إِنْتِخَار	Ar.	•	Kendi kendini katletmek.			
3866	intiḥâl	إِنْتِخَال	Ar.	•	Başkasının şeyini, benimdir diye iddia eylemek.			
3867	intiḥâm	إِنْتِخَام	Ar.	*	Kasıt ve azmeylemek.			
3868	intiḥâ°	إِنْتِخَاء	Ar.	•	Nahvet ve kibir ve ta’azzum ve iftihar eylemek.			
3869	intiḥâb	إِنْتِخَاب	Ar.	∴	Seçmek, ayırmak, ihtiyar ve amade eylemek ve bir nesne yerinden çıkmak.			
3870	intiḥâṭ	إِنْتِخَاط	Ar.	*	Sümkürmek ve bir şeye benzemek, müşabeheti olmak.			
3871	intiḥâ°	إِنْتِخَاء	Ar.	*	Bir kimse belde ve makarrından ve ikametgâhından dūr olmak.			
3872	intiḥâl	إِنْتِخَال	Ar.	*	Bir şeyi seçmek, intihap etmek.			
3873	intidâ°	إِنْتِدَاء	Ar.	*	Nâs bir yere tecemmu etmek ve akd-i encümen etmek.			

3874	intidāb	إِتْدَاب	Ar.	*	Tez cevap vermek ve kelama muarız bulunmak.			
3875	intidām	إِتْدَام	Ar.	*	Kolay ve suhuletli olmak.			
3876	intidāh	إِتْدَاه	Ar.	*	İş yoluna girip doğrulmak.			
3877	intizār	إِتِزَار	Ar.	•	Adamak, adak etmek, nezrelemek.			
3878	intizā°	إِتِزَاع	Ar.	∴	Yerinden çekip çıkarmak ve feragat eylemek ve yerinden kopup çıkmak ve tebeddül-i mevzi'.			
3879	intizāl	إِتِزَال	Ar.	*	Aşağıya inmek, tenezzül ve inhitat eylemek.			
3880	intisāb	إِتِسَاب	Ar.	•	Dâ'ire-i taalluka ve maiyete dâhil olmak.			
3881	intisāc	إِتِسَاع	Ar.	•	Dokunmak, örülmek ve kesb-i intizām etmek.			
3882	intisāḥ	إِتِسَاḤ	Ar.	•	Kitabın örnek ve suret ve nüshasını almak ve zail ve batil olmak.			
3883	intisāḥ	إِتِسَاḤ	Ar.	•	Nizam üzere dizilmek ve kesb-i intizām etmek.			
3884	intişā°	إِتِشَاء	Ar.	∴	Neşvünema bulmak, neşet etmek ve hasıl olmak ve koklamak ve mest ve lâ-ya'kil ve sarhoş olmak.			
3885	intişāb	إِتِشَاب	Ar.	*	Bir şeye kendiliğinden ilişip tutulmak ve oradan buradan nafaka cemiyle mal sahibi olmak.			
3886	intişār	إِتِشَار	Ar.	∴	Dağılıp saçılmak ve yayılmak ve perakende olmak ve haber faş olmak ve âlet-i zeker kıvama gelmek ve yorgunluktan damarlar şişip kabarmak.			
3887	intişāṭ	إِتِشَاṬ	Ar.	*	Mahall-i düşmana varmadan evvel ganimete dest-res olmak.			
3888	intişāf	إِتِشَاف	Ar.	*	Levn bozulmak, mütegayyir olmak.			
3889	intişāl	إِتِشَال	Ar.	*	Yerinden çıkmak, intizā° etmek.			
3890	intişāḥ	إِتِشَاḤ	Ar.	•	Burna bir şey çekmek.			
3891	intişāb	إِتِشَاب	Ar.	•	Yükseğe kaldırmak ve dikilip durmak ve bir mansıba tayin olunmak.			
3892	intişāb-ı nefes	إِتِشَابُ نَفْس	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup teneffüsün izdihamı ile vukuu hâlinde âdeta diz üstüne kalkarak ve iki eliyle bir yere yapışarak teneffüs eylemek gibi hâl-i marazîve denilir.		Tıp	
3893	intişāḥ	إِتِشَاḤ	Ar.	•	Nasihatı kabul etmek.			
3894	intişār	إِتِشَار	Ar.	∴	Yardımlı olmak ve intikam almak ve hakkını tamamen istifâ etmek.			
3895	intişāş	إِتِشَاص	Ar.	*	Munkabız olmak ve dikilip durmak ve yükselmek.			
3896	intişāf	إِتِشَاف	Ar.	•	Hak ve dâd ve intikamını kâmilan almak.			
3897	intizāḥ	إِتِزَاḤ	Ar.	*	Abdest aldıktan sonra vesveseyi def için avret yerine bir miktar su serpmek.			
3898	intizāl	إِتِزَال	Ar.	*	Seçmek, intihap eylemek ve birbirine tefahür eylemek.			
3899	intiṭāḥ	إِتِطَاḤ	Ar.	*	Kuşak kuşanmak ve bir şey ile kuvvet ve metanet bulmak.			
3900	intizār	إِتِظَار	Ar.	∴	Memul ederek beklemek ve müterakkib olmak ve teenni eylemek.			
3901	inti°aş	إِتِعَاش	Ar.	∴	Hâl iyileşmek ve güvenmek ve yıkılan kimse doğrulup kalkmak ve mariz veya menkûb iken sıhhat ve şeref bulmak.			
3902	intizām	إِتِظَام	Ar.	•	Nizam ve sıra ve dizi üzere olmak.			

3903	inti [°] āş	إِنْتِغَاصٌ	Ar.	*	Gazaba gelmek ve yıkıldıktan sonra kendiliğinden kalkmak.			
3904	inti [°] āz	إِنْتِغَاطٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup haddinden ziyade zekerin kıvama gelmesine denilir.		Tıp	
3905	inti [°] āf	إِنْتِغَافٌ	Ar.	*	Belirmek ve başkasına bir şey terk eylemek.			
3906	inti [°] āl	إِنْتِغَالٌ	Ar.	*	Ayakkabı giymek ve piyade olarak seyrüsefer eylemek.			
3907	intifā [°]	إِنْتِفَاءٌ	Ar.	∴	Yerinden ayrılıp uzağa sürülmek ve tükenmek ve bizar olmak.			
3908	intifāc	إِنْتِفَاجٌ	Ar.	*	Ansızın çıkagelmek ve kibirden şişip kabarmak.			
3909	intifāḥ	إِنْتِفَاحٌ	Ar.	•	İçine yel dolmakla şişip haddinden ziyade kabarmak, üfürülmek.			
3910	intifāḥ-ı ri [°] e	إِنْتِفَاحُ رِيَّةٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup akciğerin haddinden ziyade marazi olarak şişmesine itlak olunur.		Tıp	
3911	intifād	إِنْتِفَادٌ	Ar.	*	Medyundan dâyin hakkını bi ^t -tamâm almak.			
3912	intifāş	إِنْتِفَاشٌ	Ar.	•	Saçı dağılmak olmak.			
3913	intifāz	إِنْتِفَاضٌ	Ar.	•	Bevl ettikten sonra gereği gibi istibrâ etmek ve söylemek ve söylenmek.			
3914	intifā ^c	إِنْتِفَاعٌ	Ar.	•	Faydalanmak, fayda bulmak.			
3915	intifāl	إِنْتِفَالٌ	Ar.	∴	Nafile namaz kılmak ve istemek, talep etmek ve bir şeyden teberrî kılıp bizarlık eylemek.			
3916	intiḳā [°]	إِنْتِقَاءٌ	Ar.	•	Bir şeyi seçip ihtiyar eylemek ve intihap etmek.			
3917	intiḳāb	إِنْتِقَابٌ	Ar.	•	Nikaplanmak, yaşmak örtünmek.			
3918	intiḳāş	إِنْتِقَاشٌ	Ar.	*	Süratlenmek, sürat eylemek ve metfunu çıkarmak için yeri kazmak.			
3919	intiḳād	إِنْتِقَادٌ	Ar.	*	Akçeyi seçip ayırtlamak.			
3920	intiḳār	إِنْتِقَارٌ	Ar.	*	Ayırmak, seçmek, layıkıyla teftiş eylemek ve da ^v et-i hâssa eylemek.			
3921	intiḳāş	إِنْتِقَاصٌ	Ar.	•	Eksilmek, eksiltmek, tenakus eylemek ve istibrâ için zekere su serpmek.			
3922	intiḳāz	إِنْتِقَاضٌ	Ar.	•	Bozulup çözülmek ve iptal olunmak.			
3923	intiḳāṭ	إِنْتِقَاطٌ	Ar.	•	Haber sormak, tetkik ve tecessüs ve sual eylemek ve istifsar-ı mâdde etmek.			
3924	intiḳāl	إِنْتِقَالٌ	Ar.	•	Tebdilimekân etmek ve bir yerden âher mahalle göçmek.			
3925	intiḳām	إِنْتِقَامٌ	Ar.	•	Ahz-ı sâr etmek ve öç almak ve karşılık etmek.			
3926	intiḳāh	إِنْتِقَاهٌ	Ar.	•	Bir kelam ve haber ve vaadi gereği gibi fehmetmekle şifâ-yı sadr hasıl etmek, teşeffî-i sadr etmek ve teselli ve inşirah bulmak.			
3927	intikās	إِنْتِكَاسٌ	Ar.	•	Yıkılmak, baş aşağı ve ser-nigûn olmak.			
3928	intikās-ı ḥāricî	إِنْتِكَاسٌ خَارِجِيٌّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup civarındaki veya kendisinde bulunan bir noksâniyyetten dolayı mesane gibi tebdilimekâna kabiliyeti olan bir uzvun harice fırlamasına yani fitik ve inkılabına itlak olunur.		Tıp	
3929	intikāş	إِنْتِكَاشٌ	Ar.	*	Çözülmek ve bozulmak.			
3930	intikāf	إِنْتِكَافٌ	Ar.	*	Kaybolan izi bulmak ve bir arzdan arz-ı âhere nakil ve huruç eylemek ve bir semte meylelemek ve yüz döndürmek, i ^r âz etmek.			
3931	intimā [°]	إِنْتِمَاءٌ	Ar.	•	Nispet ve alaka ve intisap etmek ve nispetlenmek.			

3932	intihā ²	إِنْتِهَاءٌ	Ar.	•	Gayet ve nihayete varıp tecavüz etmemek.			
3933	intihāb	إِنْتِهَابٌ	Ar.	•	Kapışmak ve yağma etmek ve nehb ü gâret etmek.			
3934	intihāc	إِنْتِهَاجٌ	Ar.	•	Varmak, çıkmak, yol etmek.			
3935	intihār	إِنْتِهَارٌ	Ar.	∴	Fırsatı kaçırmayıp yakalamak ve kan durmayıp akmak ve ishale uğramak ve menetmek ve irsal etmek.			
3936	intihāz	إِنْتِهَازٌ	Ar.	*	Fırsatı ganimet bilmek ve fırsat talep etmek.			
3937	intihāz	إِنْتِهَاضٌ	Ar.	∴	Deprenip kalkmak ve şürü' eylemek ve yola veya sefere çıkmak.			
3938	intihāk	إِنْتِهَاكٌ	Ar.	•	Bir adamı maraz, bî-mecâl eylemek ve iptal etmek ve tenâvül eylemek ve bir şeyin hürmetin gidermek.			
3939	intiyāb	إِنْتِيَابٌ	Ar.	*	Birbiri arkasına gelmek.			
3940	intiyāh	إِنْتِيَاحٌ	Ar.	*	Ağlamak, nevha etmek.			
3941	intiyāṭ	إِنْتِيَاطٌ	Ar.	•	Asılıp muallak olmak ve meşveretsiz bir işi kendi reyiyile kat ve hükmetmek.			
3942	inšā ²	إِنْتَاءٌ	Ar.	*	Fasl u gıybet eylemek ve ar ve cinâb ile bir şeyden istinkâf eylemek.			
3943	inšār	إِنْتَارٌ	Ar.	*	Bir adamın burnunu kanatmak ve yüzü koyun kapatmak ve burnuna su çekmek.			
3944	inšidāḡ	إِنْتِدَاقٌ	Ar.	*	Bir adamın üstüne nâs hücum ve üşüntü eylemek.			
3945	inširām	إِنْتِزَامٌ	Ar.	•	Ağızda diş kökünden kırılmak.			
3946	inşikāb	إِنْتِقَابٌ	Ar.	•	Delik delinmek, tesakkub etmek.			
3947	inşilām	إِنْتِلَامٌ	Ar.	*	Gedik ve rahne-dâr olmak.			
3948	inşilāl	إِنْتِلَالٌ	Ar.	*	Üşüntü ve hücum eylemek.			
3949	inşimām	إِنْتِمَامٌ	Ar.	*	Vücut eriyerek kesb-i nehâfet etmek ve kocamak, ihtiyarlamak.			
3950	inşinā ²	إِنْتِيَاءٌ	Ar.	*	Bir şey kendi üzerine eğilip bükülmek.			
3951	ünşā	أَنْفَى	Ar.	•	Dişi, karı, zen.			
3952	inşiyāl	إِنْتِيَالٌ	Ar.	*	Birden dökülmek ve kelimada ve kuvve-i nâtıkada tetâbu' ve metanet hasıl olup ardı kesilmemek.			
3953	incā ²	إِنْتِجَاءٌ	Ar.	∴	Kurtarmak, selamete erdirmek ve bir şeyi keşf ve izhar eylemek.			
3954	incāb	إِنْتِجَابٌ	Ar.	*	Necip ve kerim evlat sahibi olmak, kerimü'ş-şiyem evlada malik olmak.			
3955	encāb	أَنْجَابٌ	Ar.	•	Necipler, soy ve nesli pak ve kerim ve necâbet-perver olanlar.			
3956	incāḡ	إِنْتِجَاحٌ	Ar.	∴	Bir adamın işini bitirmek ve hacetini reva kılp murada erdirmek ve vaadini doğru eylemek ve galip olmak.			
3957	incād	إِنْتِجَادٌ	Ar.	∴	Mürtefi olmak, rütbe-i refî'aya nail olmak ve yardım etmek, muavenet etmek ve davete icabet eylemek ve terlemek.			
3958	incāz	إِنْتِجَازٌ	Ar.	∴	Vaadine vefa kılmak, sözünde durmak ve birinin hacetini reva görmek ve hazır etmek, işini görüvermek.			
3959	encās	أَنْجَاسٌ	Ar.	•	Necesler, murdarlıklar, pislikler.			
3960	incās	أَنْجَاسٌ	Ar.	*	Murdar kılmak, pislemek.			

3961	incāş	إِنجاش	Ar.	*	Koparmak ve dağıtmak ve ürkütmek ve kaldırmak.			
3962	encāl	أَنْجَالٌ	Ar.	*	Neçler, asıllar, soylar ve silsileler.			
3963	encām	أَنْجَامٌ	Far.	•	Son, âhir-i kâr, akıbet.			
3964	incām	إِنجَامٌ	Ar.	*	Zuhur eylemek, humma mündefi' olmak ve iş nihayete varmak.			
3965	incibār	أَنْجِبَارٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kırılmış kemiğin tekrar kaynmasına denilir ve kibirlenmek ve mala nail olmak ve hasta ifâkat bulmak ve birinin elinden giden şey yine eline girmek.		Tıp	
3966	incizāb	أَنْجِزَابٌ	Ar.	•	Çekilip uzanmak, cezbolunmak ve bir nesnenin cazibesi kuvvetiyle diğer şey o nesneye doğru çekilip meczolmak.			
3967	incizāz	أَنْجِزَازٌ	Ar.	*	Ayrılmak, kesilmek ve inkıta etmek, maktu olmak.			
3968	incizām	أَنْجِزَامٌ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak.			
3969	incirād	أَنْجِرَادٌ	Ar.	•	Soyunmak ve çıplak ve üryan olmak.			
3970	incirār	أَنْجِرَارٌ	Ar.	•	Çekilmek, çekilip uzanmak.			
3971	encüre	أَنْجُورَةٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden şekilde görüldüğü veçhile ısırğan denilen nebata ıtlak olunur ki beden-i insâna dokunduğu vakit ufacık dikenleri saplandığından mahall-i memâsı kabartır ve ziyadesiyle kaşındırır ve tozlu balgam denilen maraz-ı cilde haşlavarak alınan suyu nafidir.		Nebatat	+
3972	encüriyye	أَنْجُورِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup ısırğan otunun cilde temasından hasıl olan kabarcıklara müşabih kabarıntılarla muttasıf bir nev maraz-ı cildiye denilir ve ıs. nebâtiyyeden olup ısırğan ve emsali nebatatı havi bulunan nebatat fasılıcıma ıtlak olunur.		Tıp ve Nebatat	
3973	incizām	أَنْجِزَامٌ	Ar.	•	Kırılmak, şikest olmak.			
3974	incilā°	أَنْجِلَاءٌ	Ar.	•	Açılıp rüşen ve ayan olmak ve parlak olmak.			
3975	encüm	أَنْجُمٌ	Ar.	•	Necmler, yıldızlar, kevkebler. Ar. • Dokunmak, salabet kesbetmek ve katlaşmak.			
3976	incilāb	أَنْجِلَابٌ	Ar.	*	Çekilmek, celbolunmak.			
3977	incilā°	أَنْجِلَاعٌ	Ar.	*	Açılmak, münkeşif ve münfetih olmak.			
3978	incimā°	أَنْجِمَاعٌ	Ar.	•	Birikip cem olunmak ve bir yere toplanmak.			
3979	incimām	أَنْجِمَامٌ	Ar.	*	Çoğalmak, tekessür etmek.			
3980	encümen	أَنْجُمُنٌ	Far.	•	Meclis, cem'iyet-gâh ve bir hususu müzakere zımnında cem olunacak mahal.			
3981	inciyāb	أَنْجِيَابٌ	Ar.	•	Açılmak ve açık olmak.			
3982	inciyāz	أَنْجِيَازٌ	Ar.	*	Teveccüh etmek ve yüz göstermek.			
3983	inciyāl	أَنْجِيَالٌ	Ar.	*	Cevelan etmek, dönüp dolaşmak ve cereyan eylemek, akmak.			
3984	incîr	أَنْجِيرٌ		•	Malum bir nev meyvenin ismi olup şekli görülmesi için tîn kelimesine müracaat oluna.			
3985	incîl	أَنْجِيلٌ	Ar.	∴	Taraf-ı semâdan Hazret-i İsa aleyhi's-selâma nazil olan kitâb-ı şerîf ve asıl, destur ve müjde ve beşaret.			
3986	incîlî	أَنْجِيلِيٌّ	Ar.	•	İncil-i Şerife müteallik kavm-i Nasârî.			
3987	enḥā°	أَنْحَاءٌ	Ar.	•	Nahiyeler, taraflar, canipler.			

3988	inḥāʿ	إِنْحَاءٌ	Ar.	∴	Kasıt ve teveccüh etmek ve sarfinazar kılmak ve çevirerek bir şeyi bir tarafa tevcih ve imale eylemek ve udül etmek ve itimat eylemek ve arz etmek.			
3989	inḥāf	إِنْحَافٌ	Ar.	*	Nahif kılmak, zayıf düşürmek, arılatmak.			
3990	inḥāl	إِنْحَالٌ	Ar.	*	Malından bir miktar nesne ifraz ve tahsis eylemek ve birinin vücudu zayıflamak.			
3991	inḥicāz	إِنْحِجَازٌ	Ar.	*	Men ve haczolunmak.			
3992	inḥidāb	إِنْحِدَابٌ	Ar.	•	Kambur ve tümsek olmak, kamburluk ve tümseklik.			
3993	inḥidād	إِنْحِدَادٌ	Ar.	*	Hududu tayin etmek ve hudut bulmak ve keskin olmak.			
3994	inḥidār	إِنْحِدَارٌ	Ar.	*	İnişe inmek ve darp sebebiyle şişip bir uzvun derisi katı ve nasırlı olmak.			
3995	inḥirāf	إِنْحِرَافٌ	Ar.	•	Bir tarafa eğilip meyil ve udül eylemek ve sapmak.			
3996	inḥirāf-ı ibre	إِنْحِرَافٌ إِبْرَةٌ	Ar.	*	İs. hikmetten olup kıblenüma denilen "pusula" ibresinin kutbeyn-i kürr-e arza müteveccih olmayıp gerek şark ve gerek garp cihetine meyletmesine denilir ki şeklinin görülmesi için pusula kelimesine müracaat oluna.		Hikmet	
3997	inḥirāf-ı ḥāṭir	إِنْحِرَافٌ خَاطِرٌ	Ar.	•	Gazap, infial, gücenmek.			
3998	inḥirāf-ı mizāc	إِنْحِرَافٌ مِزَاجٌ	Ar.	•	Keyifsizlik, adem-i sıhhat, kırklar.			
3999	inḥisās	إِنْحِسَاسٌ	Ar.	*	Kopup ufanmak.			
4000	inḥisāf	إِنْحِسَافٌ	Ar.	*	Eczası ayrılıp dökülmek.			
4001	inḥisām	إِنْحِسَامٌ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak.			
4002	inḥişār	إِنْحِشَارٌ	Ar.	•	Hasrolunmak ve tecavüz etmemek ve kapanıp çıkmamak ve bir şeyin alınıp satılmasını ve binâberin ticareti veya bir hizmeti bir kimseye tahsis eylemek.			
4003	inḥişām	إِنْحِشَامٌ	Ar.	*	Kırılmak, münkesir olmak.			
4004	inḥiṭāṭ	إِنْحِطَاطٌ	Ar.	•	Aşağı inmek, aşağılanmak ve tenezzül ve tedenni etmek.			
4005	inḥiṭām	إِنْحِطَامٌ	Ar.	•	Kırılmak, ufanmak ve üzülmek ve inkisar etmek.			
4006	inḥikāk	إِنْحِقَاقٌ	Ar.	*	Düğüm kör olmak, sıkışmak.			
4007	inḥilāl	إِنْحِلَالٌ	Ar.	•	Düğüm çözülmek ve açılmak ve bozulmak ve erimek.			
4008	inḥilām	إِنْحِلَامٌ	Ar.	*	Düş görmek ve yalandan rüya söylemek.			
4009	inḥimāk	إِنْحِمَاقٌ	Ar.	*	Ahmak olmak, zül ve tevazu eylemek, pazar kesada varmak ve ahmak gibi görünmek.			
4010	inḥimāl	إِنْحِمَالٌ	Ar.	*	Bir nesneye teşvik ve iğrâ olunmakla ona havale olmak.			
4011	inḥināʿ	إِنْحِنَاءٌ	Ar.	•	İki kat olmak, eğilmek, eğrilmek ve bükülmek, çarpılmak.			
4012	inḥiyāş	إِنْحِيَاشٌ	Ar.	*	Ürküp tehâşî ederek ezilip büzülmek.			
4013	inḥāʿ	إِنْحَاءٌ	Ar.	*	Bir adamın kibir ve nahveti ziyade olmak, artmak.			
4014	inḥidār	إِنْحِدَارٌ	Ar.	∴	Perdelenmek, perde tutunmak ve uyuşmak, hissi zayi olmak.			
4015	inḥidāʿ	إِنْحِدَاعٌ	Ar.	•	Aldanmak, hileye kapılmak.			
4016	inḥirār	إِنْحِرَارٌ	Ar.	*	Yüzü üstüne düşmek.			

4017	inḥirāṭ	إِنْخِرَاطٌ	Ar.	*	Seğirtmek, koşmak ve bilmediği şey bilâ-meşveret mübaşeret etmek ve çekilmek ve bir mesleğe münselik olmak.			
4018	inḥirāṭ	إِنْخِرَاطٌ	Ar.	*	Soyunmak ve yarılıp rîze rîze olmak.			
4019	inḥirāk	إِنْخِرَاقٌ	Ar.	*	Yarılmak, yırtılmak.			
4020	inḥirām	إِنْخِرَامٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4021	inḥizāṭ	إِنْخِزَاطٌ	Ar.	*	Kesilmek, katedilmek.			
4022	inḥizāl	إِنْخِزَالٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve beli kırılmış gibi ağır yürümek ve birinin kelamına cevap vermek.			
4023	inḥisār	إِنْخِسَارٌ	Ar.	*	Zıyan etmek ve eksilmek.			
4024	inḥisāf	إِنْخِسَافٌ	Ar.	∴	Yere geçmek ve göz kör olmak ve şekilde görüldüğü veçhile kamer kürre-i, arzin haylûlet ve gölgesine tutulup güneşten iktibas edememesiyle karanlık olmasına denilir ki beyne'n-nâs ay tutuldu diye söylenir.			+
4025	inḥişāş	إِنْخِشَاشٌ	Ar.	*	Bir şey diğer şeye dokunarak hışırdamak.			
4026	inḥifāṭ	إِنْخِفَاطٌ	Ar.	•	Gizlenip saklanmak.			
4027	inḥifās	إِنْخِفَاسٌ	Ar.	*	Bozulmak, tagayyür etmek.			
4028	inḥifāz	إِنْخِفَازٌ	Ar.	•	Çökmek, irtifandan aşağı inmek ve aşağılamak.			
4029	inḥilāṭ	إِنْخِلَاطٌ	Ar.	•	Çıkarılmak ve çıkarılıp defolunmak.			
4030	inḥişām	إِنْخِشَامٌ	Ar.	*	Husumet ve düşmanlık etme.			
4031	inḥilāk	إِنْخِلَاقٌ	Ar.	*	Yaradılmak, yok iken var olmak ve vücuda gelmek.			
4032	inḥināş	إِنْخِنَاشٌ	Ar.	*	Tahannüslük ki eğilerek kendiyeye livata ettirmek ve eğilip bükülmek ve kırılmak, münkesir olmak.			
4033	inḥināk	إِنْخِنَاقٌ	Ar.	•	Boğulmak, boğazı sıkılmak.			
4034	indāb	إِنْدَابٌ	Ar.	*	Yara kapanmak ve pekişmek ve yara mecruh veya madrûbun bedenine nedbe yani eser bırakmak.			
4035	endāḥṭ	أَنْدَاحُتٌ	Far.	•	Atmak, remy etmek ve ilkâ eylemek.			
4036	endād	أَنْدَادٌ	Ar.	•	Niddler, emsaller, mânendler.			
4037	endāz	أَنْدَازٌ	Far.	•	Atıcı, râmî ve remy edici olan.			
4038	endāzende	أَنْدَازَنْدَهٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4039	endāze	أَنْدَازَهٌ	Far.	•	Arşından biraz küçük ölçü ve mikyastır.			
4040	endāzî	أَنْدَازِيٌّ	Far.	•	Atıcılık, endâzlık.			
4041	endām	أَنْدَامٌ	Far.	•	İnsanın bedeni ve letafet ve intizam ve üslup.			
4042	indām	إِنْدَامٌ	Ar.	•	Nedamet ettirmek, pişman kılmak.			
4043	indibāğ	إِنْدِبَاغٌ	Ar.	•	Debagat olunmak deri debagat edilmek.			
4044	indişār	إِنْدِشَارٌ	Ar.	*	Bir şey eskimekle onun eseri mahv ve nâ-bûd olmak.			
4045	ender	أَنْدَرٌ	Ar.	•	Ziyade nadir ve pek az bulunur olan.			

4046	ender	أَنْدَرُ	Far.	•	İçinde, derununda, dâhilinde, zarfında.			
4047	indirâc	أَنْدِرَاج	Ar.	∴	Dâhil ve münderiç olmak ve nesil bi'l-küllüyye tükenip halef kalmamak.			
4048	indirâs	أَنْدِرَاس	Ar.	•	Mahvolmak ve resim ve eseri zail ve belirsiz olmak ve bozulmak.			
4049	enderüd	أَنْدِرُود	Far.	•	Sıva ve yıldız ve emsali tilâ ve âbâdâna.			
4050	enderün	أَنْدِرُونُ	Far.	•	İçeri, dâhil ve iç tarafı ve harem dairesi.			
4051	indirâc	أَنْدِرَاع	Ar.	*	Öne geçmek, takaddüm etmek.			
4052	indisâs	أَنْدِسَاس	Ar.	•	Gizlemek ve toprak altına gömmek ve istitâr etmek.			
4053	indîcâc	أَنْدِعَاع	Ar.	*	Davete icabet etmek.			
4054	indîcâş	أَنْدِعَاش	Ar.	•	Eczası dağılmak, tarumar olmak.			
4055	indifât	أَنْدِفَات	Ar.	*	Eğilmek, inhina etmek.			
4056	indifâc	أَنْدِفَاع	Ar.	∴	Savulmak, defolunmak ve söze girişmek ve geri çekilmek ve şürü' etmek ve teveccüh eylemek.			
4057	indifâk	أَنْدِفَاق	Ar.	*	Atılmak, dökülmek ve insibâb etmek.			
4058	indifân	أَنْدِفَانُ	Ar.	•	Defnolunmak, gömülmek.			
4059	indikâk	أَنْدِيقَاق	Ar.	•	Dak olunup ezilmek ve dökülüp ufanmak.			
4060	indilâş	أَنْدِلَاش	Ar.	*	Elden kurtulup düşmek ve sukut etmek.			
4061	indilâc	أَنْدِلَاع	Ar.	*	Huruç etmek, bir kimsenin batını ön tarafa doğru çıkmak.			
4062	indilâk	أَنْدِلَاق	Ar.	*	Takaddüm etmek ve hücum etmek ve harice çıkmak.			
4063	indimâc	أَنْدِمَاج	Ar.	∴	Birbirine kilitlenir derecede geçmek ve gereği gibi yerleşmek ve duhul etmek ve gizlenmek.			
4064	indimâk	أَنْدِمَاق	Ar.	*	Bir yere destursuz ve habersizce sokulmak ve bir mesleğe salık olmak ve kırılmak.			
4065	indimâl	أَنْدِمَالُ	Ar.	•	Çıban onulup sağalmak ve iyi olup yara kapanmak.			
4066	endühte	أَنْدُحْتَه	Far.	•	Kazanılmış, kesbolunmuş ve müktesep olan.			
4067	endüd	أَنْدُودُ	Far.	•	Sivrilip tılâ olunan.			
4068	endüz	أَنْدُوزُ	Far.	•	Kazanıcı, kesbedici ve cemedici olan.			
4069	endüh	أَنْدُوه	Far.	•	Gam ve gussa ve keder.			
4070	endüh-gîn	أَنْدُوهَكِينُ	Far.	•	Mükedder, mağmum, gussa-dâr olan.			
4071	endüh-nâk	أَنْدُوهِنَاكُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4072	indiyâl	أَنْدِيَالُ	Ar.	•	İshal olmak ve sarkıp sallanmak.			
4073	endiye	أَنْدِيَه	Ar.	•	Nadirler, nediler, meclisler ve encümenler, cemiyetler.			
4074	endîş	أَنْدِيشُ	Far.	•	Düşüncü, tefekkür edici.			
4075	endîşe	أَنْدِيشَه	Far.	•	Düşünmek, tefekkür etmek ve gam ve hemm ve keder.			

4076	endişe-nāk	أَنْدِشَه نَاكٌ	Far.	•	Mağmum ve mükedder ve kahırlı ve endişeli olan.			
4077	endişide	أَنْدِشِيدَه	Far.	•	Düşünölmüş, tefekkür olunmuş.			
4078	inzār	أَنْزَارٌ	Ar.	•	Bir madde dermeyanıyla tahzîr ve tahvîf etmek, korkutmak ve azap ve ukubet vadetmek ve akıbet.			
4079	inzihāl	أَنْزِهَاًلٌ	Ar.	*	Unutulmak ve nisyana uğramak ve ferâmûş edilmek.			
4080	inzāl	أَنْزَالٌ	Ar.	•	İndirmek, nüzul ettirmek ve hîn-i cimâ'da meni ihraç eylemek.			
4081	inzi'âc	أَنْزِغَاجٌ	Ar.	•	Yerinden koparılmak, sökülme.			
4082	inzimām	أَنْزِمَامٌ	Ar.	•	Bağlanmak, yular ile bağlanmak.			
4083	inzivā°	أَنْزِوَاءٌ	Ar.	*	Feragat edip bir bucakta oturmak ve zâviye-nişîn olmak ve derilip bir yere cem olmak.			
4084	enzürüt	أَنْزُرُوتٌ	Ar.	*	Kırmızı veya beyaz renkte bir dikenli ağaç zamkına denilir.			
4085	inziyāl	أَنْزِيَالٌ	Ar.	•	Ayrılmak, munfasıl olmak ve cüda düşmek.			
4086	ins	أَنْسٌ	Ar.	•	Âdem cinsi, insan takımı, nev'-i benî beşer.			
4087	üns	أَنْسٌ	Ar.	•	Yâr ve hem-dem ve alışıklık ve ünsiyet etmek, alışmak.			
4088	insā°	أَنْسَاءٌ	Ar.	*	Unutturmak, ferâmûş ettirmek ve tehir eylemek.			
4089	ensāb	أَنْسَابٌ	Ar.	•	Nesepler, soyla, hısımlar, akraba takımları ve is. ri'yâziyyeden olup vech-i mahsûs üzere hesap olunup logaritma tesmiye olunan cetvele kayıt ve sebt birle ilm-i hisâbın müşkülâtını teshil ve tahfif için müstamel adet ve nispetlere denilir.			
4090	insāḳ	أَنْسَاقٌ	Ar.	•	Müsecca' ve mukaffa ve muntazam kelam irat etmek.			
4091	insāl	أَنْسَالٌ	Ar.	*	Nesil ve zürriyetini çoğaltmak ve döl peyda eylemek.			
4092	ensāl	أَنْسَالٌ	Ar.	•	Nesiller, zürriyetler, evlat takımları.			
4093	insān	أَنْسَانٌ	Ar.	•	Âdem, beniâdem, nev'-i benî beşerden bir fert.			
4094	insānū'l-°ayn	أَنْسَانُ الْعَيْنِ	Ar.	•	Göz bebeği, merdümek-i çeşm.			
4095	insāniyyet	أَنْسَانِيَّةٌ	Ar.	•	İnsana mahsus ve münasip olan keyfiyet.			
4096	enseb	أَنْسَبٌ	Ar.	•	Ziyade münasip ve muvafık olan.			
4097	ensibā°	أَنْسِبَاءٌ	Ar.	•	Nesîbler, soy ve nesep sahipleri.			
4098	insi°āf	أَنْسَافٌ	Ar.	*	Kemiklerden simhâk denilen kabukları ayrılmak.			
4099	insicāl	أَنْسِجَالٌ	Ar.	•	Su dökölmek ve dökölüp akmak ve rîzân olmak.			
4100	insicām	أَنْسِجَامٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kitabın ibaresi, vech-i mergûb üzere tertip ve telif olunmak.			
4101	insiḥāc	أَنْسِحَاجٌ	Ar.	*	Derisini sıyırıp soymak.			
4102	insiḥāḳ	أَنْسِحَاقٌ	Ar.	•	Sahk olunmak, dökölüp ezilmek, toz olmak.			
4103	insiḥāl	أَنْسِحَالٌ	Ar.	•	Âb-ı revân gibi muttasıl tekellüm etmek.			
4104	insidād	أَنْسِذَاذٌ	Ar.	•	Set ve menolunmak ve kapanmak ve tıkanmak.			

4105	insidāl	إِنْسِدَالٌ	Ar.	•	Sarmak ve sarkık olmak ve düşük olmak.			
4106	insi ^c āb	إِنْسِغَابٌ	Ar.	•	Akmak, cereyan etmek.			
4107	insi ^c ār	إِنْسِغَارٌ	Ar.	•	Yanmak ve ateş almak ve alevlenmek.			
4108	insifār	إِنْسِغَارٌ	Ar.	*	Bir tarafa sefer ve azimet eylemek ve bir nesnenin yüzündeki mâni zail olmakla münkeşif ve küşâde olmak.			
4109	insikāb	إِنْسِكَابٌ	Ar.	*	Dökülmek, cereyan etmek ve insıbâb eylemek.			
4110	insilāb	إِنْسِلَابٌ	Ar.	•	Soyulmak, çıkarılmak ve inkâr olunmak.			
4111	insilāḥ	إِنْسِلَاخٌ	Ar.	∴	Ay nihayete varmak ve soyulmak ve tecerrüt etmek.			
4112	insilāk	إِنْسِلَاكٌ	Ar.	•	Süluk etmek, bir yol tutmak.			
4113	insilāl	إِنْسِلَالٌ	Ar.	•	Nās içinde gizlice sıyrılıp ve savuşup gitmek.			
4114	ünsi	أُنْسِي	Ar.	*	Vahşi olmayıp hâne-zâd ve alışkın olan ve 1s. tıbbiyeden olup beden-i insânı iki müsavi kısma taksim eden hatt-ı mutavassıt nam mevhum hatta, a'zâ-yı beden ve teferruatının yakın olan cihetine ıtlak olunur.		Tıp	
4115	insiyāb	إِنْسِيَابٌ	Ar.	∴	Akmak, cari olmak ve cereyan etmek ve gitmek ve belirsiz olmak.			
4116	insiyā ^c	إِنْسِيَاغٌ	Ar.	•	Akıp gitmek ve cereyan etmek.			
4117	insiyāk	إِنْسِيَاكٌ	Ar.	•	Sevk olunmak ve sürülmek, gönderilmek ve tabi peyrev olmak.			
4118	ünsiyyet	أُنْسِيَّةٌ	Ar.	•	Alışıklık ve alışık olmak ve hoş geçinmek, kavga etmeyip uysallık eylemek ve vahşi olmamak.			
4119	insivād	إِنْسِوَادٌ	Ar.	*	Sevādü'l-levn olmak, kararmak.			
4120	inşā ^o	إِنْشَاءٌ	Ar.	∴	Yapmak, imal etmek ve neşvünema bulmak ve yeni başlamak ve bir şey peyda etmek ve yaratmak ve dürtüp sevk etmek ve ibare tanzim ve tesvit etmenin ilmi.			
4121	inşā ^o ellāh	إِنْشَاءُ اللَّهِ	Ar.	•	Eğer Allahutaala dilerse manasında terkib-i Arabîdir.			
4122	inşāb	إِنْشَابٌ	Ar.	*	Tırnak batırmak, ilişirmek.			
4123	inşād	إِنْشَادٌ	Ar.	∴	Şiir okumak ve kaybolan malı bulup haber vermek ve ref ^o -i savt etmek ve arayıp soruşturmak ve rû-be-rû bir kimsevi hicvetmek.			
4124	inşār	إِنْشَارٌ	Ar.	*	Yerden koparıp kaldırmak ve ölüyü diriltmek ve saçmak.			
4125	inşāṭ	إِنْشَاطٌ	Ar.	*	Neşâtlandırmak, mesrur eylemek ve düğümü çözmek ve salıvermek ve tahlil eylemek.			
4126	inşāk	إِنْشَاكٌ	Ar.	•	Koklatmak, tuzağa ve âğa ilişirmek.			
4127	inşā ^o ī	إِنْشَاءِي	Ar.	∴	İnşaya mensup ve müteallik olan ve 1s. sarftan olup habere asla taalluku olmayarak temenni ve istifham gibi sırf inşaya müteallik olan sîgalara ıtlak olunur.		Sarf	
4128	inşā ^o ıyye	إِنْشَاءِيَّةٌ	Ar.	•	Köprü ve ebniye-i askeriyye ve kışla gibi şeylerin imaline memur olan fırkâ-i askeriyyeye denilir.			
4129	inşibāb	إِنْشِيَابٌ	Ar.	•	Babayiğit olmak, yetişip civan olmak.			
4130	inşibāl	إِنْشِيَابٌ	Ar.	•	Azar azar dökülerek akmak.			
4131	inşibāk	إِنْشِيَاكٌ	Ar.	*	Balık ağı gibi delikli ve müşebbek olmak.			
4132	inşitāt	إِنْشِيَاتٌ	Ar.	•	Dağılmak, perakende olmak, dağımık olmak.			

4133	inşirâh	إِنْشِرَاحٌ	Ar.	•	Ferah bulmak, ferah-nâk olmak ve keyfî gelmek.			
4134	inşirâk	إِنْشِرَاقٌ	Ar.	•	Çatılıp yarılmak, çatlama.			
4135	inşirâm	إِنْشِرَامٌ	Ar.	•	Yarık yarık olmak ve pek yarılmak.			
4136	inşitâ°	إِنْشِطَاءٌ	Ar.	•	Çatallaşıp ayrılmak ve müteferrik olmak.			
4137	inşi°ab	إِنْشِعَابٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4138	inşi°al	إِنْشِعَالٌ	Ar.	•	Teşa''ul, şulelenmek ve alevlenmek.			
4139	inşikâk	إِنْشِقَاقٌ	Ar.	•	Yarılmak, çatlama ve münşak ve yarılmış olmak.			
4140	inşilâl	إِنْشِلَالٌ	Ar.	•	Şiddetle atılarak akmak.			
4141	inşilâm	إِنْشِلَامٌ	Ar.	*	Yıkılmak, münhedim olmak.			
4142	inşimâr	إِنْشِمَارٌ	Ar.	*	Sûrat etmek ve hazır olmak.			
4143	inşiyâm	إِنْشِيَامٌ	Ar.	•	Dâhil olmak ve manzûr olmak.			
4144	enşâb	أَنْصَابٌ	Ar.	•	Nasblar, sanemler, bütler ve dikili taşlar.			
4145	inşâb	أَنْصَابٌ	Ar.	•	Âciz kılmak ve derd-nâk ve bî-takat eylemek ve hisse çıkarmak.			
4146	inşât	أَنْصَاتٌ	Ar.	*	Hâmûş olmak, söze kulak tutmak, mütekellimi iskât etmek.			
4147	enşâr	أَنْصَارٌ	Ar.	•	Nâsırlar, Medîne-i Münevvere ahalisinden olup taraf-ı hazret-i mustafavîden nusret ve iane isteyen zümre-i celîleye dâhil olan zât-ı şerîfler.			
4148	enşâf	أَنْصَافٌ	Ar.	•	Nısfılar, yarımlar, nîmler.			
4149	inşâf	أَنْصَافٌ	Ar.	•	Yarılmak, adl ü dâd etmek ve adilane muamele etmek.			
4150	inşibâb	أَنْصِبَابٌ	Ar.	*	Dökülmek, akıtılmak, su dökülmek, cereyan etmek.			
4151	inşibâğ	أَنْصِبَاغٌ	Ar.	•	Boyanmak ve vaftiz olmak.			
4152	inşirâh	أَنْصِرَاحٌ	Ar.	•	Açığa çıkmak, ayan ve aşikâre olmak.			
4153	inşirâf	أَنْصِرَافٌ	Ar.	•	Geri dönmek, sapmak ve sığaya gelmek.			
4154	inşirâm	أَنْصِرَامٌ	Ar.	•	Kesilmek, inkıta etmek ve katolunmak.			
4155	enşaf	أَنْصَفٌ	Ar.	∴	Adl ü dâda ziyade mutabık ve ziyadesiyle munsif olan.			
4156	inşifâk	أَنْصِفَاقٌ	Ar.	*	Geri dönmek, ricat etmek, avdet eylemek.			
4157	inşilât	أَنْصِلَاتٌ	Ar.	*	Sûratle yürümek ve yürümekte sebke ve takaddüm etmek.			
4158	inşilâh	أَنْصِلَاحٌ	Ar.	•	Barışıp terk-i husûmet etmek.			
4159	inşilâ°	أَنْصِلَاحٌ	Ar.	*	Güneş ufuktan görünmek ve buluttan çıkmak ve vasat-ı semâyâ gelmek.			
4160	inşimâ°	أَنْصِمَاغٌ	Ar.	*	Dargınlık, müstemir olmak, öfkesi savuşmayıp adaveti sürüp gitmek ve kin bağlamak.			
4161	inşiyâ°	أَنْصِيَاغٌ	Ar.	*	Mürur etmek ve rücu etmek.			
4162	inşiyât	أَنْصِيَاثٌ	Ar.	*	Çağırana adama ses vermek.			

4163	inşiyâğ	إِنصِبَاغٌ	Ar.	*	Kalıba dökülüp düzölmek.			
4164	inżac	إِنضَاجٌ	Ar.	∴	Gereği gibi pişirip kıvamını buldurmak ve kemâle eriştirmek.			
4165	inżicâc	إِنضِجَاجٌ	Ar.	*	Yan üzerine yatmak ve yana doğru yaslanmak.			
4166	inżirâc	إِنضِرَاجٌ	Ar.	*	Yarılmak ve genişlemek ve birkaç şeyin araları açık olmak.			
4167	inżilâc	إِنضِلَاجٌ	Ar.	*	Çok yiyip karnını şişirmek.			
4168	inżimâm	إِنضِمَامٌ	Ar.	•	Zammolunmak, ilave olunmak ve katılmak.			
4169	inżivâ ³	إِنضِوَاءٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4170	inţâf	إِنطَافٌ	Ar.	•	Kabâyih isnat etmek.			
4171	inţâk	إِنطَاقٌ	Ar.	•	Söyletmek, nutuk ettirmek.			
4172	inżigâţ	إِنضِغَاظٌ	Ar.	*	Sıkıştırmak, sıkışmak, tazyik etmek.			
4173	inţibâh	إِنطِيبَاحٌ	Ar.	∴	Pişmek, pişirilmek ve yüz üstüne yatmak ve yüzü üzerine bırakmak.			
4174	inţibâc	إِنطِيبَاجٌ	Ar.	•	Tabolunmak, basılmak, yazı kâğıt üzere basılmak.			
4175	inţibâk	إِنطِيبَاقٌ	Ar.	•	Uymak, uyar olmak ve mutabık ve mümasil ve muvafık olmak.			
4176	enţarûn	أَنْطَرُونَ	Ar.	*	Andız dedikleri kökü acı ve kokulu ot ki râsen dahi derler.			
4177	inţirâk	إِنطِرَاقٌ	Ar.	*	Çekiç ile dövölmek ve dövölüp yassılmaya kesb-i kâbilliyet etmek.			
4178	inţifâ ³	إِنطِفَاءٌ	Ar.	•	Sönmek ve yanarken sönmek.			
4179	inţilâk	إِنطِلَاقٌ	Ar.	∴	Salverip gitmek ve giderilmek ve beşâşetlenmek ve mahzûz ve memnun olmak.			
4180	inţimâs	إِنطِمَاسٌ	Ar.	*	Mahıv ve zail olmak ve belirsiz hâle gelmek.			
4181	inţimâl	إِنطِمَالٌ	Ar.	*	Sâriklere şerik olmak.			
4182	inţivâ ³	إِنطِوَاءٌ	Ar.	∴	Bükölüp devşirilip toplanmak ve dürölmek ve cem olmak.			
4183	inţiyâc	إِنطِيبَاجٌ	Ar.	•	Muti ve münkâd olmak ve itaat etmek.			
4184	inżâr	إِنطَازٌ	Ar.	*	Tehir etmek ve mühlet vermek ve bir şeyi nazir kılmak.			
4185	enżâm	أَنْطَامٌ	Ar.	*	Diziler, boncuk ve tespih dizileri.			
4186	inżâm	إِنطَامٌ	Ar.	*	Dizi peyda etmek ve dizmek ve sırasına komak.			
4187	inżilâm	إِنطِلَامٌ	Ar.	•	Zalimin zulmüne tahammöl etmek ve boyun eğmek.			
4188	in ^c ât	إِنطَاثٌ	Ar.	*	Methi mucip, hüsn ü cemâl ile muttasıf olmak.			
4189	in ^c âz	إِنطَاظٌ	Ar.	*	Şehvet galip olmak.			
4190	en ^c âm	أَنْطَامٌ	Ar.	*	Deve ve koyun misilli hayvanat.			
4191	in ^c âm	إِنطَامٌ	Ar.	∴	Nimet vermek, bir adamı mesrur etmek ve ihsan etmek ve bahşiş vermek.			
4192	in ^c idâl	إِنطِدَالٌ	Ar.	•	Sapmak, doğru yoldan çıkmak.			

4193	in°idām	إِنْعَادٌ	Ar.	*	Yokluğa düşmek, ma'düm ve yok olmak ve gaybubet etmek.			
4194	in°irāc	إِنْعِرَاجٌ	Ar.	*	Meyletmek, eğilmek.			
4195	in°izāl	إِنْعِزَالٌ	Ar.	•	Kendi guruhundan ayrılmak.			
4196	in°işār	إِنْعِضَاؤُ	Ar.	*	Bir şeyin suyu çıkarılması için sıkılmak.			
4197	in°itāṭ	إِنْعِطَاطٌ	Ar.	*	Bir düziye yırtılmak ve yarılmak, inşikāk etmek.			
4198	in°işām	إِنْعِضَامٌ	Ar.	•	Mahfuz ve masun olmak.			
4199	in°itāf	إِنْعِطَافٌ	Ar.	•	Eğilmek, bükülmek ve çarpık olmak.			
4200	in°ikād	إِنْعِغَادٌ	Ar.	∴	Bağlanmak ve vadelenip bağlanmak ve 1s. fikhyyeden olup icap ve kabülün müteallikinde eseri zahir olacak veçhile yekdiğere ber-vech-i meşrû' taallukuna denilir.		Fıkıh	
4201	in°ikās	إِنْعِكَاسٌ	Ar.	•	Aksetmek, tersine çevrilmek.			
4202	in°ikās-ı şadā	إِنْعِكَاسِ صَدَا	Ar.	*	İs. hikemiyeden olup bir noktada ikā' edilen seda, civarda bulunan hailerden birine tesadüfle orada dahi aynı sedanın hailerin adedi nispetinde mükerrer olarak işitilmesine ıtlak olunur.		Hikemiyeye	
4203	in°imād	إِنْعِمَادٌ	Ar.	*	Direğe alınmak, direk üstüne vazedilmek.			
4204	in°iṭāṭ	إِنْعِطَاطٌ	Ar.	*	Suya dalmak, dalgıç gibi suyun ka' rına inmek.			
4205	in°imām	إِنْعِمَامٌ	Ar.	•	Gam ve kedere giriftar olmak.			
4206	in°ivā°	إِنْعِوَاءٌ	Ar.	*	Hevâ vü hevese uyup dalalete düşmek.			
4207	enf	أَنْفٌ	Ar.	∴	Burun ki teneffüs ile şem etmeye mahsus bir uzv-ı beden ve bir şeyin ucu ve her maddenin evveli ve eşdedi ve bir şeyin eşref olan mahalli ve bir şeyin sivri yeri.			
4208	enef	أَنْفٌ	Ar.	*	İstinkâf etmek, geri çekmek.			
4209	ānif	أَنْفٌ	Ar.	•	Sabık ve mukaddem olan ve ikdam olunan.			
4210	ānifü'l-beyān	أَنْفُ الْبَيَانِ	Ar.	*	Bir şeyi tekrarlamak için beyanı sebk eden manasına beyne'l-ibârât istimal olunur bir terkîb-i Arabîdir.			
4211	ānifü'z-zikir	أَنْفُ الذِّكْرِ	Ar.	*	Tekrara hacet kalmamak üzere zikri mesbûk bir şey makamında müstamel bir terkîb-i Arabîdir.			
4212	ānifü'l-arz	أَنْفُ الْأَرْضِ	Ar.	*	Tekerrürden ictinâben evvelce arz olunan manasına müstamel bir terkîb-i Arabîdir.			
4213	ānifen	أَنْفًا	Ar.	•	Mukaddemen, sâbıkan, evvelce.			
4214	infād	إِنْفَادٌ	Ar.	*	Tüketmek, bitirmek, hiç kalmamak, tükenmek.			
4215	infāz	إِنْفَازٌ	Ar.	*	Geçirmek, hüküm ve evâmiri icra etmek.			
4216	enfār	أَنْفَارٌ	Ar.	•	Neferler, fertler, kişiler.			
4217	infār	إِنْفَارٌ	Ar.	•	Nefret ettirmek ve ürkütme ve korkutup kaçırmak.			
4218	enfās	أَنْفَاسٌ	Ar.	•	Nefesler ve teneffüsler, soluklar, ruhlar, canlar, zatlar, cevherler ve kendiler ve kelimeler, kelamlar, dualar.			
4219	infās	أَنْفَاسٌ	Ar.	*	Teşvik ve tergîb eylemek ve bedî' bir şey bir insana acep vermek.			
4220	infāṭ	إِنْفَاطٌ	Ar.	*	Kabartmak, vücudun bir noktasına yakı yapıştırıp kabartmak.			
4221	infāḫ	إِنْفَاقٌ	Ar.	•	Harç edip tüketmek ve fakir olmak ve birine nafaka verip beslemek.			

4222	enfāl	أَنْفَالٌ	Ar.	•	Nefeller, ganimetler, yağmalar.			
4223	infāl	أَنْفَالٌ	Ar.	*	Birine māl-ı ganîmet vermek.			
4224	infitât	أَنْفِثَاتٌ	Ar.	*	Kırılmak, pare pare olmak.			
4225	infitâḥ	أَنْفِثَاحٌ	Ar.	*	Açılmak, münkeşif olmak ve küşâyiş bulmak.			
4226	infitâr	أَنْفِثَارٌ	Ar.	*	Süst ve zayıf ve bî-mecâl omak ve nâtüvân olmak.			
4227	infitâḫ	أَنْفِثَاقٌ	Ar.	*	Sökülmek, dikişi ayrılmak ve yarılmak ve fituk arız olmak.			
4228	infital	أَنْفِثَالٌ	Ar.	*	Bükülmek, burulmak ve fariğ olmak ve rücu etmek.			
4229	infiçâr	أَنْفِجَارٌ	Ar.	*	Sabah yeri açılmak ve akmak, seyelan etmek ve yarılmak, şak olmak.			
4230	infiçâr-ı inkisârî	أَنْفِجَارٌ اِنْكِسَارِيٌّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup meyvenin hariçteki kabuğunun dâhildeki hâciz denilen bölmelerden ayrılıp fakat mezkûr hâcizler müstemir olarak infikâk eylemesine denilir.		Nebatat	
4231	infiçâr-ı hâcizî	أَنْفِجَارٌ حَاجِزِيٌّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile meyvenin derununda hâcizlerin ikiye taksim ile derz-i batniden açılmasına denilir.		Nebatat	+
4232	infiçâr-ı meskenî	أَنْفِجَارٌ مَسْكِنِيٌّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile meyvenin dış kabuğunun ortasındaki usayb-ı zahrîsinin inkısamıyla açılmasına denilir.		Nebatat	+
4233	infiçâr-ı mişrâ'î	أَنْفِجَارٌ مِصْرَاعِيٌّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup meyvenin tepesinden mısra denilen dilimleri ayrılarak ve kenarı dış gibi kertikli bir dilin terk ederek açılmasına denilir.		Nebatat	
4234	infeḥa	أَنْفَحَه	Ar.	*	Peynir mayası ki süt emen kuzu veya oğlağın bağırsaklarında hasil olur.			
4235	infiḥâm	أَنْفِحَامٌ	Ar.	*	Âciz ve mütehayyir olmak.			
4236	infirâ ²	أَنْفِرَاءٌ	Ar.	•	Yarılmak, münşak olmak.			
4237	infirâş	أَنْفِرَاشٌ	Ar.	*	Gebe hatun esnâ-yı hamilde gönlü bulanmak.			
4238	infirâc	أَنْفِرَاجٌ	Ar.	•	Gam ve gussadan azade olmak ve halas bulmak.			
4239	infirâd	أَنْفِرَادٌ	Ar.	•	Teferrüt eylemek, tek olmak ve yalnızlık hâli (ale'l-infirâd) yalnız ve birer birer olarak ve yeke yek ve yegân yegân manasında terkîb-i Arabîdir.			
4240	infirâr	أَنْفِرَارٌ	Ar.	*	Ürkmek ve dağılıp perakende olmak.			
4241	infirâḫ	أَنْفِرَاقٌ	Ar.	•	Ayrılmak ve ayrı olmak.			
4242	enfes	أَنْفَسٌ	Ar.	•	Ziyade nefis ve hoş ve makbul olan.			
4243	infisâḥ	أَنْفِسَاحٌ	Ar.	•	Bollanmak, genişlenmek ve mesrur olmak.			
4244	infisâḥ	أَنْفِسَاحٌ	Ar.	*	Mün'akid olan madde, bozulmak ve bir şeyin tabiatı bozulup kokmak ve is. hayvâniyyeden olup bir hayvanın, ipek kurdunun kelebek olması gibi bir hâlden diğer hâle tahavvülüne denilir.		Hayvanat	
4245	infisâd	أَنْفِسَادٌ	Ar.	•	Fasit olmak ve fesada uğramak.			
4246	infisâş	أَنْفِصَاشٌ	Ar.	•	Ayrılmak, kıta kıta olmak, ayrı ayrı olmak.			
4247	infisâl	أَنْفِصَالٌ	Ar.	•	Olduğu yerden ayrılmak, tebâ'ud etmek, cüda düşmek.			
4248	infisâm	أَنْفِصَامٌ	Ar.	•	Kırılmak, kesilmek, münkesir olmak, inkıta etmek.			
4249	infizâc	أَنْفِضَاجٌ	Ar.	*	Terlemek ve kapta sızıntı devam etmek.			

4250	infizāz	انْفِضَاضٌ	Ar.	∴	Kırılmak ve mührü açılmak, hâtemi bozulmak ve perakende olup dağılmak ve perişan olmak.			
4251	infiṭār	انْفِطَارٌ	Ar.	•	Yarılmak, açılmak ve yarık olmak.			
4252	infiṭām	انْفِطَامٌ	Ar.	*	Kesilmek ve çocuk süt emmekten kesilmek ve nehiy olunan şeyden fariğ olmak.			
4253	enfa°	انْفَعٌ	Ar.	•	Ziyade nafi ve faydalı olan.			
4254	infi°āl	انْفِعَالٌ	Ar.	•	Gücenmek, hâtır-mânde olmak.			
4255	infikāk	انْفِكَالٌ	Ar.	•	Yerinden ayrılmak ve çıkık olmak ve münfek olmak.			
4256	infilāt	انْفِلَاتٌ	Ar.	*	Boşanmak ve kurtulmak.			
4257	infilāḡ	انْفِلَاقٌ	Ar.	*	İnşikāk etmek, yarılmak.			
4258	infilāl	انْفِلَالٌ	Ar.	•	Kırılmak, şikeste ve münkesir olmak.			
4259	infihām	انْفِهَامٌ	Ar.	•	Anlaşmak ve fehim ve idrak olunmak ve münfehim olmak.			
4260	inḡā°	انْفَاءٌ	Ar.	*	Bir şeyi pak ve pākîze kılmak.			
4261	inḡāz	انْفَاذٌ	Ar.	*	Halas etmek, kurtarmak.			
4262	inḡāş	انْفَاضٌ	Ar.	*	Eksiltmek, eksilmek, noksan etmek.			
4263	inḡāz	انْفَاضٌ	Ar.	•	Nukzlar ve taş ve kiremit ve kereste ve mih gibi bina yıkıntularına denilir.			
4264	inḡāz	انْفَاضٌ	Ar.	*	Aḡırlaştırmak ve kırmak ve bozmak.			
4265	inḡibā°	انْفِيبَاءٌ	Ar.	*	Gizlenmek, istihfâ eylemek ve nihan ve hafi olmak.			
4266	inḡibāb	انْفِيبَابٌ	Ar.	*	Kubbelenmek, kubbe gibi tümsek ve kümbetli olmak.			
4267	inḡibāz	انْفِيبَاضٌ	Ar.	∴	Bir şeyin eczası bozulup tortop olmak ve def°-i kâzûrât edemeyip verâdan amel olmak ve donuk yüzlü ve gam-nâk olmak.			
4268	inḡihām	انْفِحَامٌ	Ar.	•	Mûlahazasız bir işe saldırmak, âkîbet-bîn olmamak.			
4269	inḡidād	انْفِدَادٌ	Ar.	*	Bir şey tûlen ikiye ayrılmak ve biçilmek ve parça parça olmak ve kuruyup kadit olmak.			
4270	inḡirāz	انْفِرَاضٌ	Ar.	•	Sonu kesilmek ve bir cemaatten ferd-i vâhid kalmamak veçhile tükenip bitmek.			
4271	inḡirā°	انْفِرَاعٌ	Ar.	*	Haktan ibâ eylemek ve fariğ olmak ve telaşından uyuyamayıp öte beri yatakta yuvarlanmak.			
4272	inḡişām	انْفِشَامٌ	Ar.	•	Bölünmek, taksim olunmak.			
4273	inḡişār	انْفِشَارٌ	Ar.	*	Bir şeyin deri veya kabuḡu soyulmak.			
4274	enḡaş	انْفَاضٌ	Ar.	•	Ziyade noksan ve eksik olan.			
4275	inḡişād	انْفِشَادٌ	Ar.	*	Kırılmak, münkesir ve şikeste olmak.			
4276	inḡişār	انْفِشَارٌ	Ar.	*	Kıyaslamak, kısa ve kütâh ve kasir olmak.			
4277	inḡişāf	انْفِشَافٌ	Ar.	•	Birden defolunmak, kovulmak ve kaçırılmak.			
4278	inḡişām	انْفِشَامٌ	Ar.	•	Kırılıp ayrılmak ve parelenmek.			
4279	inḡizā°	انْفِيزَاءٌ	Ar.	∴	Ahir ve tamam olmak ve ardı kesilip yok olmak ve tükenmek ve nihayet bulmak.			

4280	inķizāb	اِنْقِضَابٌ	Ar.	•	Kesilmek ve katolunmak.			
4281	inķizāz	اِنْقِضَاضٌ	Ar.	•	Duvar çatılıp yıkılmak ve yıkılmak derecesinde olmak.			
4282	inķiṭā ^c	اِنْقِطَاعٌ	Ar.	•	Kesilmek, katolunmak ve tükenmek, bitmek, bakisi kalmamak ve dünyadan çekilip küşe-nişin olmak, inziva etmek.			
4283	inķi ^r ār	اِنْقِعَارٌ	Ar.	*	Kökünden koparmak ve koparılmak, kal' edilmek.			
4284	inķiṭā ^c -ı ṭamiṣ	اِنْقِطَاعُ طَمِثٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kadınların arızı olarak âdetten kesilmesine denilir.		Tıp	
4285	inķilāb	اِنْقِلَابٌ	Ar.	•	Dönmek, düşmek, başka türlü ve âher güne olmak ve hâl ve heyet ve usul değişmek ve tarz-ı âhere dökülmek.			
4286	inķilā ^c	اِنْقِلَاعٌ	Ar.	•	Yerinden kopmak ve sökülüp kökünden koparmak.			
4287	inķihāl	اِنْقِهَالٌ	Ar.	*	Zayıf ve bî-mecâl olmak ve vücut eriyip fena bulmak.			
4288	inķiyād	اِنْقِيَادٌ	Ar.	∴	Kayıtlanmak, ram ve muti olmak ve ser-fürû etmek ve yedeğe gelmek.			
4289	inķiyās	اِنْقِيَاَسٌ	Ar.	*	Kıyas üzerine olmak ve kıyas olunmak.			
4290	inķāḥ	اِنْكَاحٌ	Ar.	•	Evlendirmek ve kocaya vermek, nikāḥ etmek.			
4291	inķār	اِنْكَارٌ	Ar.	•	Bilmemek ve öyle değildir diye iddia etmek.			
4292	inķāz	اِنْكَازٌ	Ar.	*	Bir kimsenin işini güçleştirip çapraşık eylemek.			
4293	inķāl	اِنْكَالٌ	Ar.	*	Defi ve tard ve teb'îd eylemek.			
4294	inķibāb	اِنْكِابٌ	Ar.	*	Yüzü üstüne birden düşmek, kapanmak.			
4295	inķitām	اِنْكِتَامٌ	Ar.	*	Gizlenmek, ihtifā etmek ve mestur olmak.			
4296	enķiḥa	اِنْكِحَةٌ	Ar.	•	Nikāḥlar, evlenmeler.			
4297	inķidār	اِنْكِدَارٌ	Ar.	*	Düşmek, saçılmak ve seri yürümek ve mükedder olmak ve kararmak.			
4298	enķer	اِنْكَرٌ	Ar.	∴	Ziyade kabîh ve çirkin ve münker ve acîb veyahut ziyade güç olan.			
4299	inķisār	اِنْكِسَارٌ	Ar.	•	Kırılmak, şikeste olmak ve hâtır-mânde olmak ve gücenmek ve beddua ve lanet okumak.			
4300	inķisāf	اِنْكِسَافٌ	Ar.	•	Gün tutulmak ve zatında olan ziya karanlığa tebeddül etmek.			
4301	inķiṣāṭ	اِنْكِشَاطٌ	Ar.	*	Kalbinden havf ve endişe gitmek ve setreden şey zail olmakla yüzü açılmak.			
4302	inķiṣāf	اِنْكِشَافٌ	Ar.	•	Açığa çıkmak ve zahir ve aşikâr olmak ve açılmak.			
4303	inķifāf	اِنْكِفَافٌ	Ar.	*	Feragat eylemek, vagzeçmek.			
4304	inķilāl	اِنْكِلالٌ	Ar.	*	Ahestece gülmek ve kılıç körlenmek ve şimşek yavaş çakmak.			
4305	inķilīs	اِنْكِلِيسٌ	Ar.	*	Yılan balığı mār, māhî.			
4306	inķimāṣ	اِنْكِمَاشٌ	Ar.	*	Sürat eylemek ve bozulmak, buruşmak.			
4307	inķiyāl	اِنْكِيَالٌ	Ar.	*	Üşüntü ederek bir kimseye havale olmak, hücum etmek.			
4308	āngāḥ	اِنْكَاهٌ	Far.	•	O vakit, o saat, o zaman, o dem.			
4309	engübīn	اِنْكِيبِيْنٌ	Far.	•	Bal, asel, arı balı.			

4310	engüşť	أَنْكُشْتُ	Far.	•	Parmak, el parmağı, ısbı' ve benân.			
4311	engür	أَنْكُورُ	Far.	•	İneb, üzüm ve asma meyvesi.			
4312	engürek	أَنْكُورُكُ	Far.	•	Üzümcük, küçük üzüm, ineb.			
4313	engürek-i çeşm	أَنْكُورُكُ حِشْمِ	Far.	•	Gözbebeği, insânü'l-ayn, hadıka.			
4314	engiz	أَنْكِيزُ	Far.	•	Karıştırıcı, koparıcı, tahrik edici olan.			
4315	inmā°	إِنْمَاءٌ	Ar.	∴	Artmak, arttırmak ve sözü nemîme veçhile ve fıslıtı ile edip havadis yaydırmak ve isnat etmek.			
4316	inmās	إِنْمَاسٌ	Ar.	*	Halk beynini ifsat edip birbirine düşürmek.			
4317	inmā°	إِنْمَاعٌ	Ar.	*	Erimek, zeveban etmek.			
4318	inmāl	إِنْمَالٌ	Ar.	*	Kovculuk etmek, nemmâmlık etmek.			
4319	inmiḥā°	إِنْمِحَاءٌ	Ar.	•	Mahıv ve nâ-bûd olmak, yok olmak.			
4320	inmiḥāş	إِنْمِحَاصٌ	Ar.	*	Güneş küsuftan kurtulmak, azanın şişi inmek.			
4321	inmiḥāk	إِنْمِحَاقٌ	Ar.	*	Görünmemek ve mahvolmak.			
4322	inmilāz	إِنْمِلَازٌ	Ar.	*	Kurtulmak, halas olmak.			
4323	inmilāl	إِنْمِلَالٌ	Ar.	*	Bir şeyin içinden sıyrılıp çıkmak.			
4324	enmile	أَنْمِلَةٌ	Ar.	•	Parmağın tırnak boğumları ve parmak uçları.			
4325	enmüzec	أَنْمُودِجٌ	Ar.	•	Numune, örnek, çeşni.			
4326	inmiyāz	إِنْمِيَازٌ	Ar.	*	Ayrılmak, temeyyüz etmek.			
4327	inmiyā°	إِنْمِيَاغٌ	Ar.	*	Erimek, sulu olmak, sulanmak.			
4328	ünān	أُنَانٌ	Ar.	*	İnlemek ve âh u enîn etmek.			
4329	inv	إِنْوٌ	Ar.	•	Vakit, zaman, saat.			
4330	invā°	إِنْوَاءٌ	Ar.	*	Uzaklaşmak ve bir adamın işini bitirmek ve meyve çekirdeklenmek, çekirdek bağlamak.			
4331	envār	أَنْوَارٌ	Ar.	•	Nurlar, ziyalar, aydınlıklar.			
4332	envā°	أَنْوَاغٌ	Ar.	•	Nevler, türlüler, güneler.			
4333	invāk	إِنْوَاكٌ	Ar.	*	Bir kimseyi ahmak bulmak.			
4334	envāḥ	أَنْوَاحٌ	Ar.	*	Meyyit üzerine ağlayan karılar, matemci kadınlar.			
4335	enver	أَنْوَرٌ	Ar.	•	Ziyade nurlu ve rüşen ve ziyadar ve aydınlık olan.			
4336	ünūf	أُنُوفٌ	Ar.	•	Enfler, burunlar, şemler ve teneffüs aletleri.			
4337	ünūh	أُنُوهٌ	Ar.	*	Sıkletten sıkı sıkı solumak ve inlemek.			
4338	inhā°	إِنْمَاءٌ	Ar.	∴	Bir şeyi birine iblağ eylemek ve söz ve haber yetiştirmek ve haber vermek.			
4339	inhāc	إِنْمَاجٌ	Ar.	•	Ayan etmek ve vazıh ve ayan ve aşıkâr kılmak.			

4340	inhād	إِنهَاد	Ar.	*	Hediyeyi çoğaltmak.			
4341	inhār	إِنهَار	Ar.	*	Nehāra dāhil olup geceden kurtulmak ve azadan kan akıtmak ve bir kimseyi nâ-ümid eyelemek.			
4342	enhār	أَنْهَار	Ar.	•	Nehirler, ırmaklar, çaylar.			
4343	enhār-ı ʿamme	أَنْهَارِ عَامَّة	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup bir cemaatin mülkü olan mecralara dāhil olmayan nehirlere denir.		Fıkıh	
4344	enhār-ı memlûke	أَنْهَارِ مَمْلُكَة	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup bir cemaatin mülkü olan mecralara duhul eden nehirlerdir.		Fıkıh	
4345	inhāz	إِنهَاض	Ar.	*	Ayağa kaldırmak, kıyam ettirmek.			
4346	inhāl	إِنهَال	Ar.	*	Darıltmak, iğzâb etmek ve kifayet etmek, elvermek.			
4347	inhibāṭ	إِنهِبَاطٌ	Ar.	•	Yukarıdan aşağı inmek, hübût ve nüzul etmek.			
4348	inhitāk	إِنهِتَاكٌ	Ar.	•	Hetk olunmak, çak olunmak, yırtılmak, kızın kızlığı bozulmak ve perde yırtılmak.			
4349	inhicām	إِنهِحَامٌ	Ar.	*	Bina çöküp yıkılmak, münhedim olmak.			
4350	inhidāṣ	إِنهِدَاصٌ	Ar.	*	Köpekler gibi iki kişi birbirine kavga edip dalaşmak.			
4351	inhidām	إِنهِدَامٌ	Ar.	•	Hedm olunmak, yıkılmak.			
4352	inhizāʿ	إِنهِزَاعٌ	Ar.	*	Kırılıp ufanmak.			
4353	inhizām	إِنهِزَامٌ	Ar.	∴	Basılıp ezilmek ve cenkte asker bozulup perişan olmak ve el ile yassılıp çukurlanmak.			
4354	inhicār	إِنهِحَارٌ	Ar.	*	Ayrılmak, iftirāk etmek.			
4355	inhidār	إِنهِدَارٌ	Ar.	*	Heder olmak ve batıl olmak.			
4356	inhizāl	إِنهِزَالٌ	Ar.	*	Arıklamak, zayıflamak.			
4357	inhişām	إِنهِشَامٌ	Ar.	*	Kırılıp ufanmak ve zebunluktan amel-mânde olmak.			
4358	inhizām	إِنهِضَامٌ	Ar.	•	Taam hazmolunmak, midede mahvolmak.			
4359	inhizāz	إِنهِضَاذٌ	Ar.	*	Kırılmak, münkesir olmak.			
4360	inhiḫāl	إِنهِخَالٌ	Ar.	*	Zayıf ve bî-mecâl ve efkende olmak.			
4361	inhilāk	إِنهِلَاكٌ	Ar.	•	Kendi nefsinin mehlikeye düşürmek.			
4362	inhimār	إِنهِمَارٌ	Ar.	*	Akmak, seyelan etmek.			
4363	inhimāk	إِنهِمَاكٌ	Ar.	∴	Bir işe girişip cid ve ısrar ederek onunla meşgul olmak, uğraşmak ve duhul etmek, girmek.			
4364	inhimāl	إِنهِمَالٌ	Ar.	∴	Gözyaşı taşıp akmak ve ihmal etmek ve mühlet almak.			
4365	inhimām	إِنهِمَامٌ	Ar.	•	Kocamak, ihtiyarlanmak.			
4366	ānī	أَنِي	Ar.	•	Kemale varıp vaktine yetişmiş olan.			
4367	ennā	أَنِي	Ar.	*	Haysü ve keyfe ve eyne manalarına gelip nereden, kandan, ne zaman, ne güne, nice demektir.			
4368	enyāb	أَنْيَابٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup alt ve üst çenede ön ve yan tarafa tesadüf eden dört adet sivri uçlu dişlere denilir ki beyne'n-nâs köpek veya fındık dişleri denilir.		Tıp	
4369	inyāk	إِنْيَاكٌ	Ar.	*	Taacçübe getirmek ve taacçüp vermek.			

4370	enîṭ	أَنِيتْ	Ar.	*	Haset etmek, bir şeyin başkasında olmamasını istemek.			
4371	enîs	أَنِيسْ	Ar.	•	Ünsiyet ve ülfet eden adam, dost ve aşına ve ülfet olunan kimse ve şey.			
4372	ānîsün	أَنِيسُونُ	Ar.	*	Malum bir nev bahar olup ekseriya simitlere bahusus arâk yani rakı denilen içkiye konulur ve tıpta usret-i hazmda ve teneffuh-ı em'â ve midede müstameldir.			
4373	ānîḳ	أَنِيقُ	Ar.	•	Güzel ve ağreb-i garib olarak latif ve ahsen olan.			
4374	ānîm	أَنِينْ	Ar.	•	Elem veya keder sebebiyle inlemek ve inilti ve feryat.			
4375	āniye	أَنِيه	Ar.	•	İnâlar, kaplar kacaklar.			
4376	ev	أَوُ	Ar.	*	Şek ve tahyîr, ibhâm, cem, taksim, takrip, ibâhat, istisna, şart, teb'id, idrâb, hatta, en manalarına gelir harf-i atftır.			
4377	āvā	أَوَا	Far.	•	Avaz, ses, seda ve şöret, meşhur olmak.			
4378	evb	أَوْبُ	Ar.	*	Rücu etmek, dönmek.			
4379	evvāb	أَوَابُ	Ar.	*	Rücu edici, geri dönücü, raci.			
4380	āvāḩ	أَوَاḩ	Far.	•	Hayıf, diriğ, evvah, ah, efsus.			
4381	evā'il	أَوَائِلُ	Ar.	*	Evveller, maziler, geçmiş zamanlar, evvelki vakitler.			
4382	evāḩir	أَوَاḩِرُ	Ar.	•	Ahirlere, sonlar ve ayın son günleri.			
4383	eveb	أَوْبُ	Ar.	*	Darılmak, gazap etmek.			
4384	āvāre	أَوَارَه	Far.	•	Mekân ve meskenden dūr olup kapısız olan.			
4385	āvāz	أَوَازُ	Far.	•	Ses, seda, sît ve şöret ve meşhur olmak; âvāze, keza.			
4386	evāsiṭ	أَوَاسِطُ	Ar.	•	Evsatlar, vasatta ve ayın ortasında olan günler.			
4387	evāşir	أَوَاصِرُ	Ar.	•	Āsıralar, minnetler ve ihsanlar ve karabetler.			
4388	evālī	أَوَالِي	Ar.	•	Evlalar, ziyade iyi ve münasip olanlar.			
4389	evāmīr	أَوَامِرُ	Ar.	•	Emirler, buyruklar, buyrultular.			
4390	āvān	أَوَانُ	Ar.	•	Anlar, zamanlar, vakitler.			
4391	āvānī	أَوَانِي	Ar.	•	İnâlar, kaplar kacaklar.			
4392	evbā'	أَوْبَاءُ	Ar.	•	Vebalar, taunlar, yumurcaklar.			
4393	evbāş	أَوْبَاشُ	Ar.	•	Levent taifesi, erâzil eşhas ve her ferdi bir taraftan gelen bir bölük cemaat.			
4394	evvāḩ	أَوَاḩ	Ar.	*	İlm-i yakîn sahibi ve kesîrû'd-du'â olan mutazarri' adam ve fakih ve âlim ve rahm ve merhamet ve rikkat sahibi ve mü'min-i muvahhid ve ziyadesiyle ah edici.			
4395	evbār	أَوْبَارُ	Ar.	*	İs. nebatîyyeden olup bazı nebatat üzerinde ısırğanda olduğu gibi tüy misilli dikenlere denilir.			Nebatat
4396	evber	أَوْبِرُ	Ar.	*	Pek tüylü olan.			
4397	evtād	أَوْتَادُ	Ar.	•	Vetedler, kazıklar, direkler.			
4398	evtār	أَوْتَارُ	Ar.	•	Veterler, yay ipleri ve kavs-ı hendesî ve türleri.			

4399	ütâğ	أوتاغ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile büyük çadır ve har-geh-i mu'azzama denilir.				+
4400	ivşâğ	إوتاغ	Ar.	*	Muhkem ve kavi eylemek.				
4401	evşân	أوشان	Ar.	•	Vesener, bütler, sanemler.				
4402	evc	أوج	Ar.	∴	Her nesnenin yukarısı ve yükseği ve heyet ı. olup kevâkibin merkez-i arzdan gayet buudu derecesi ve gayet derece-i ulvâ ki mukabiline haziz denilir.			Heyet	
4403	evcâ ^c	أوجاع	Ar.	•	Vecalar, ağrılar, sancılar.				
4404	evcâr	أوجار	Ar.	*	Avcıların gizlendikleri çukurlar.				
4405	evcâl	أوجال	Ar.	•	Veceller, korkular, havflar.				
4406	evceb	أوجب	Ar.	•	Ziyade vacip ve lazım ve mukteza olan.				
4407	evcer	أوجر	Ar.	*	Hazer edici, sakıncı.				
4408	evces	أوجس	Ar.	*	Dehr ve zaman ve cüzice taam ve şarap.				
4409	evceğir	أوجير	Ar. - Far.	•	Bir yüksek yerin yukarısına çıkmış olan.				
4410	evcel	أوجل	Ar.	*	Korkak adam, hâ'if.				
4411	evceh	أوجه	Ar.	•	Ziyade müvâcih ve layık ve sezâ-vâr olan.				
4412	evhaş	أوحش	Ar.	*	Nefret verecek korkunç nesne.				
4413	eviddâ ^p	أوداء	Ar.	•	Vedidler, sadık ve halis dostlar ve ahbap.				
4414	evdiye	أوديه	Ar.	•	Vadiler, dereler, dağlar arasındaki yerler.				
4415	âver	آور	Far.	•	Getirici, hamil, havi ve sahip olan.				
4416	evrâd	أوراذا	Ar.	•	Virtler, Kur'ân-ı Kerim'den ve dualardan kıraati vazife ittihaz olunan cüzler ve daima dilde ve ağızda deveran eden kelimeler ve güller, verdler, çiçekler, şükûfeler.				
4417	evrâğ	أوراق	Ar.	•	Varaklar, ağaç yahut kitap ve kâğıt yaprakları.				
4418	evrâm	أورام	Ar.	•	Veremler, yumruluklar ve marazi tümsekler.				
4419	evred	أورد	Far.	∴	Cenk, peykâr, muharebe ve şecaat, mübârezet ve geldi manasına fi'l-i mâzî-i Fârisidir.			Fiil çekimi	
4420	âver-gâh	آورگاه	Far.	•	Muharebe yeri, cenk meydanı, meydân-ı ma'reke.				
4421	âverd-geh	آورده	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
4422	âverdenî	آوردهنی	Far.	*	Tuhfe, hediye, armağan ve peşkeş etmek, getirmek.				
4423	evride	أورده	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup verit denilen siyah kan damarlarına ıtlak olunur.			Tip	
4424	âverde	آورده	Far.	•	Naklolunmuş, menkul olan ve getirilmiş olan.				
4425	evreng	أورنگ	Far.	•	Taht, padişah sandalyeleri.				
4426	evzâr	أوزار	Ar.	∴	Vizirler, bârlar, yükler, hamuleler ve günahlar.				
4427	ivzâ ^c	إوزاع	Ar.	*	İlham etmek, feyzle abdin kalbine haber ilkâ ve telkin eylemek.				
4428	evzân	أوزان	Ar.	•	Vezerler, tartılar ve ağırlıklar.				

4429	evsâh	أَوْسَاهُ	Ar.	•	Vesahlar, murdarlıklar.			
4430	evsâṭ	أَوْسَاطُ	Ar.	•	Vasatlar, ortalar.			
4431	evsaṭ	أَوْسَطُ	Ar.	•	Ziyade ortada vaki olan.			
4432	evsa°	أَوْسَعُ	Ar.	•	Ziyade vâsi ve meydanlı ve geniş olan.			
4433	evşen	أَوْشَنُ	Ar.	*	Dalkavuk, bir kimsenin zatına olmayıp taamina perestiş eden, nâ-bekâr.			
4434	evşâf	أَوْصَافُ	Ar.	•	Vasıflar, sıfatlar.			
4435	ivşâd	إِوْصَادُ	Ar.	*	Örtmek, setretmek.			
4436	evşâl	أَوْصَالُ	Ar.	*	Vasıllar, bedende olan mafsallar, oynak yerler.			
4437	evşâf-ı hâriciyye	أَوْصَافُ خَارِجِيَّةٍ	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup mebi'in mechûliyyeti ve semende halelin vukuu gibi zât-ı akde taalluku olmayan şeylere denilir.		Fıkıh	
4438	evrâm-ı aşabiyye	أَوْزَامُ عَصَبِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sinirlerin güzergâhında mü'ellim veya gayr-ı mü'ellim olarak tekevün eden lif gibi şeylerden mürekkep yumrulara denilir.		Tıp	
4439	evrâm-ı guddiyye	أَوْزَامُ غُدِّيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup memenin kesb-i zahâmet eylemesine yani katlaşılarak hacminin büyümesine itlak olunur.		Tıp	
4440	evrâm-ı ğuzrûfiyye	أَوْزَامُ غُضْرُوفِيَّةٍ	Ar.	*	Kemiklerin satıh veya semkinde kırıldak kıvamında teşekkül eden veremlere yani yumrulara denilir.			
4441	evrâm-ı zevî's-şâfâyiḥ-i muḥḥiyye	أَوْزَامُ ذَوَى الصَّفَايِحِ مُحِّئَةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kemiklerin satıh ve semkinde beyrin anasırından addolunan safâyiḥ-i muḥhiyyeyi havi olarak teşekkül eden yumrulara itlak olunur.		Tıp	
4442	evrâm-ı ḥabişe	أَوْزَامُ حَبِيشَةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup seretan denilen yenirce illetinin teşkil edildiği marazi yumrulara denilir ve bu gibi yumrulara evrâm-ı seretâniyye dahi denilir.		Tıp	
4443	evrâm-ı luḥmiyye	أَوْزَامُ لُحْمِيَّةٍ	Ar.	*	Cildin ikinci tabakasında olan ve huleymât denilen meme gibi ufacak kabarcıkların katlaşılarak hacminin büyümesinden ibaret lokma gibi yumrular manasına is. tıbbiyeden olup a'zâ-yı tenâsüliyyede ve bahusus makatta hasıl olur.		Tıp	
4444	evzâ°	أَوْضَاعُ	Ar.	•	Vazlar, duruşlar, konuşlar.			
4445	evzaḥ	أَوْضَحُ	Ar.	•	Ziyade vazıh ve ayan ve aşikâr olan.			
4446	evza°	أَوْضَعُ	Ar.	*	Edna ve ziyade alçak olan.			
4447	evṭân	أَوْطَانُ	Ar.	•	Vatanlar, insanın mahall-i vilâdeti olan memleketler.			
4448	ev°ab	أَوْعَبُ	Ar.	*	Mecmuunu istiâp eden şey.			
4449	ev°iye	أَوْعِيَّةُ	Ar.	•	Vi°âlar, kaplar, mahfazalar ve is. tıbbiyeden olup kanın mahfazası makamında olan her nev damarlara denilir.		Tıp	
4450	evġâd	أَوْغَادُ	Ar.	•	Vaġdlar, ahmak ve deni ve fûrumaye olanlar.			
4451	evfâz	أَوْفَاضُ	Ar.	*	Ecnâs-ı muhtelifeden fırkalar, furuk-ı muhtelif.			
4452	ev°iye-i şiryâniyye	أَوْعِيَّةُ شِرْيَانِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kırmızı kanı havi olan nabız damarlarına itlak olunur.			
4453	ev°iye-i şa°riyye	أَوْعِيَّةُ شَعْرِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kırmızı kan damarlarıyla siyah kan damarları beyindeki kutru gayetle ince ve kıl gibi ve belki daha rakik damarlara itlak olunur.		Tıp	

4454	ev'îye-i lebeniyye	أَوْعِيَةُ لَبْنِيَّةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup süt kıvamında ve ekseriya beyaz ve bazen sarı ve turuncu ve bazen kırmızı ve yeşile mail bir mayii havi olan nebatat damarlarına ıtlak olunur ki âfyûn-ı hâşhâştâ bulunan mezkûr mâyi'-i lebeniden ibarettir ve alelumum nebatatın tagaddi eylediği mayi işbu mayidir ve bu ev'îye şekilde görüldüğü veçhile müteferri'dir.		Nebatat	+
4455	ev'îye-i lenfâviyye	أَوْعِيَةُ لَنْفَاوِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup bade'l-hazm mevâdd-ı keylûsiyyeyi havi olan beyaz kan damarlarına denilir ki işbu lenfa kelimesi bir ta'bir-i efrencî olduğu hâlde ta'rib edilmiştir.		Tıp	
4456	ev'îye-i verîdiyye	أَوْعِيَةُ وَرِيدِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup siyah kanı havi olan damarlara ıtlak olunur.		Tıp	
4457	ev'îye-i halezûniyye	أَوْعِيَةُ حَلَزُونِيَّةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatatın neşvünemasına hizmet eden damarlardan yekdiğeri üzerine sümüklü böcek mahfazası gibi kıvrılmış halkalarla müzeyyen damarlara ıtlak olunur ki işbu şekilde biraz açık olarak gösterilmiştir.		Nebatat	+
4458	ev'îye-i halkîyye	أَوْعِيَةُ حَلَقَوِيَّةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatın neşvünemasına hadim ve halka şeklinde olan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	
4459	ev'îye-i şebekiyye	أَوْعِيَةُ شَبَكِيَّةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatın neşvünemasına hadim olan ve şekilde görüldüğü veçhile balık ağı gibi birbirine dolaşmış olan damarlara denilir.		Nebatat	+
4460	ev'îye-i muhâttâta	أَوْعِيَةُ مُخَطَّطَةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kanât-ı ev'îyeyi teşkil eden hucurâtın yekdiğeri üzerine mevzu hatlar gibi bir vaziyette bulunarak husul bulan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	+
4461	ev'îye-i menkûta	أَوْعِيَةُ مَنْقُوطَةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kendini teşkil eden hucurâtın birtakım nukât izhar etmesiyle hasıl olan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	+
4462	ev'îye-i hevâ'iyye	أَوْعِيَةُ هَوَائِيَّةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup derunları ekseriya hava ile memlû olan nebatat damarlarına denilir.		Nebatat	
4463	evfağ	أَوْفَاقٌ	Ar.		• Ziyade muvafık ve uyar olan.			
4464	evfâ	أَوْفَى	Ar.		• Ziyade vâfî ve külli olan.			
4465	evkât	أَوْكَاتٌ	Ar.		• Vakitler, zamanlar, anlar.			
4466	evkâf	أَوْكَافٌ	Ar.		• Vakıflar, cami ve imaret ve mektep misilli hayratın idaresine tahsis olunan ebniye ve arazi vesaire.			
4467	evkâf-ı şahîha	أَوْكَافٌ صَحِيحَةٍ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup menafii, envâ'-ı hayrdan bir cihete ait olmak üzere vakıfların mülk-i sahîhi olarak ilelebet hapis ve tevkif evledikleri aylara denilir.		Fıkıh	
4468	evkâf-ı gayr-i şahîha	أَوْكَافٌ غَيْرِ صَحِيحَةٍ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup menafii, envâ'-ı hayrdan bir cihete ait olmak üzere vakıfların mülk-i sahîhi olmayarak izni sultânî ile ilelebet hapis ve tevkif eyledikleri aylara denilir.		Fıkıh	
4469	evkâf-ı mazbûta	أَوْكَافٌ مَضْبُوتَةٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup tevliyetinin meşrûatun-lehi bi'l-küllîyye munkarız veya selâtin-i izâm ve mensûbâtı, evkafı gibi tevliyeti zât-ı şahaneye ait olup doğrudan doğruya evkaf nezareti tarafından idare olunan evkafa denilir.		Fıkıh	
4470	evkâf-ı mülhaka	أَوْكَافٌ مُلْحَقَةٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup evkâf-ı hümâyûn nazırımın taht-ı nezâretinde olarak mütevellî-i mahsûs marifetiyle idare olunan evkafa denilir.		Fıkıh	
4471	evkâf-ı münderise	أَوْكَافٌ مُنْدَرِسَةٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup meşrûatun-lehi bi'l-küllîyye mahiv ve munkarız olup hasılatının sarfına mahal olmayan bilcümle evkafa ıtlak olunur.		Fıkıh	
4472	evkâr	أَوْكَارٌ	Ar.		• Vekrler, kuş yuvaları, âşiyâneler.			
4473	evked	أَوْكَدٌ	Ar.		• Ziyade mü'ekked ve mü'eyyed ve kavi olan.			
4474	evl	أَوْلٌ	Ar.	∴	Rücu etmek, geri dönmek ve siyaset ve hükûmet etmek.			
4475	evvel	أَوْلٌ	Ar.		• Birinci, nuhustîn, iptida, bed', mebde.			
4476	evvelâ	أَوْلًا	Ar.		• Birinci derecede ve birinci mertebede ve birinci defa olmak üzere.			
4477	evlâd	أَوْلَادٌ	Ar.		• Veletler, çocuklar, zürriyetler.			

4478	ülât	أولات	Ar.	*	Zatlar, ülü, sahipler.			
4479	ülü	أولو	Ar.	•	Sahipler, zatlar.			
4480	ülü'l- ^c azm	أولو العزم	Ar.	*	Hak Teâlâ hazretlerinin vahiy buyurdıkları evâmir-i aliyye-i rabbâniyyenin hüsn-i temşiyet ve icrası babında cidd ü ihtimâm buyuran rüsûl-i kirâmdan peygamberân-ı âlî-şân efendilerimiz hazretleridir.			
4481	ülü'l-emr	أولو الأمر	Ar.	*	Padişah ve ferman sahipleri olan halifeler.			
4482	evleviyet	أولوية	Ar.	•	Evlalık, ziyade layık ve seza olmak ve mukaddemlik.			
4483	evlâ	أولى	Ar.	•	Ziyade layık ve münasip ve sezâ-vâr ve mukaddem olan bi-tarîki'l-evlâ kaide ve usule daha muvafık olarak ve evleviyet tarikiyle manasına bir terkib-i Arabidir.			
4484	evlâ leke	أولى لك	Ar.	*	Tehdit makamında, ikâb ve helak sana her veçhile elyak ve sezadır manasına terkib-i Arabidir.			
4485	ülâ	أولى	Ar.	•	Evvel, birinci, nuhust olan.			
4486	ülî	أولى	Ar.	•	Ülü, sahipler, zatlar.			
4487	evvelî	أولى	Ar.	•	Methal ve mukaddime ve mebd ve dibace olan.			
4488	evliyâ ³	أولياء	Ar.	•	Veliler, baba, ve baba babası ve alâiyk-ı dünyeviyyeden tecerrüt edip ibadet ve riyazetle meşgul olarak kurb-ı ilâhîyi tahsil birle sâhib-i kerâmet olanlar.			
4489	evliyâ ² -i umûr	أولياي أمور	Ar.	*	İş başında bulunan zevât-ı kirâma denilir.			
4490	evveliyât	أوليات	Ar.	•	Evveliler, methal ve mukaddime ve dibace olan şeyler.			
4491	evveliyet	أولوية	Ar.	•	Evvel olmak, birincilik.			
4492	evvelîn	أولين	Ar.	•	Evveler, zamân-ı kadîm adamları.			
4493	evveh	أوه	Ar.	•	Üffet, dâhiye, bela.			
4494	evhâm	أوهام	Ar.	•	Vehimler, zanlar, bî-esâs olan kıyaslar.			
4495	evhed	أوهد	Ar.	*	Pazartesi gününün eski ismidir.			
4496	evhen	أوهن	Ar.	•	Ziyade gevşek ve süst ve zayıf olan.			
4497	üvî	أوى	Ar.	•	Konup sakin olmak ve oturmak, iskân etmek.			
4498	evveliyetü'l-velâde	أولوية الولادة	Ar.	*	İlk doğuran kadın manasına is. tıbbiyyendir.			Tıp
4499	ävîhte	أويخته	Far.	•	Asılmak, asılmış ve muallak ve asılı ve menût olan.			
4500	ävîz	أويز	Far.	•	Asılıcı, yapışıcı olan.			
4501	ävîze	أويزه	Far.	∴	Asma, şamdan ve küpe ve billurdan mamul ziynete müteallik bir nev ecsâm-ı tirâşîde.			
4502	ah	اه	Ar.	•	Allah lafzını muhtasar olarak yazmak için şekl-i mahsûstur.			
4503	âh	آه	Far.	•	Edât-ı nidâ olup dert ve keder ve veca ve renciş ifade eder.			
4504	ihâbet	إهابة	Ar.	*	Davet etmek, çağırmaq.			
4505	ahâlî	أهالى	Ar.	•	Ehiller, sakin ve mütemekkin olanlar ve bir mahalde oturanlar.			
4506	ihânet	إهانة	Ar.	•	Alçak, hakir addedip itibar etmemek ve kâfirleri tekzip ve terzil etmek için Hak Teâlâ hazretlerinin halk ettiği hârik-i âde.			

4507	ihbâṭ	إِهْبَاطٌ	Ar.	*	Aşağı indirmek, tenzil etmek.			
4508	ihbâl	إِهْبَالٌ	Ar.	*	Bir kimsenin kâffe-i evlâd ve ensâli kırılıp kimsesi kalmamak.			
4509	ihtibâb	إِهْتِبَابٌ	Ar.	*	Kesmek, kateylemek.			
4510	ihtibâz	إِهْتِبَاذٌ	Ar.	*	Meşy ve tayerânda sürat etmek.			
4511	ihtibâr	إِهْتِبَارٌ	Ar.	*	Kesmek, kateylemek.			
4512	ihtibâş	إِهْتِبَاشٌ	Ar.	*	İçtima eylemek ve bir kimsenin atâsına nail olmak.			
4513	ihtibâş	إِهْتِبَاضٌ	Ar.	*	Acele etmek ve ifratla gülmek.			
4514	ihtibâl	إِهْتِبَالٌ	Ar.	*	Çok yalan söylemek ve sayyâd, şikâr araştırmak, bir adam veledini kaybetmekle feryat eylemek ve kâr u kesbe çalışmak ve iğtinâm etmek ve ihtiyar eylemek.			
4515	ihticâ ³	إِهْتِجَاءٌ	Ar.	•	Birini maskaraya çevirmek ve hiciv ve zem ve fasletmek.			
4516	ihticâc	إِهْتِجَاجٌ	Ar.	•	Uzun uzadıya tevaggul ve temadi etmek.			
4517	ihticâr	إِهْتِجَارٌ	Ar.	*	Birbirinden ayrılmak, kesilmek.			
4518	ihticâl	إِهْتِجَالٌ	Ar.	*	Yeniden peyda eylemek.			
4519	ihticân	إِهْتِجَانٌ	Ar.	*	Kız nâ-bâliğa iken ere verilip vaty olunmak.			
4520	ihtidâ ³	إِهْتِدَاءٌ	Ar.	∴	Delalet ve irşadı kabul edip doğru yola gitmek ve bi-nefsihi doğru yol bulmak ve Müslüman olmak vesaire takaddüm etmek.			
4521	ihtizâz	إِهْتِزَازٌ	Ar.	•	Hareket etmek, sallanmak, deprenmek ve ferah ve ibtihâc sebebiyle sıçrayıp uyanmak ve şevke gelmek.			
4522	ihtizâ ^c	إِهْتِزَاعٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4523	ihtizâm	إِهْتِزَامٌ	Ar.	∴	Hayli seda ile çatlak ve acele etmek ve boğazlamak.			
4524	ihtişâm	إِهْتِشَامٌ	Ar.	*	Süt sağmak ve bir kimsenin hazm-ı nefis ile evzâ'ına tahammül etmek.			
4525	ihtizâb	إِهْتِضَابٌ	Ar.	*	Söze girişip lakırdıya dalmak.			
4526	ihtizâz	إِهْتِضَاضٌ	Ar.	•	Kırıp ufatmak ve tevazu ile nefisini kırmak.			
4527	ihtizâm	إِهْتِضَامٌ	Ar.	•	Bir kimsenin malını gasp ile zulmetmek.			
4528	ihtifâf	إِهْتِفَافٌ	Ar.	*	Kulağın içi görülmek.			
4529	ihtiķâ ^c	إِهْتِكَاعٌ	Ar.	*	Soysuzluğu, fûrumaye kişiyi şereften meneylemek ve kişiyi maksadından meneylemek ve mu'âvedet ve müracaat etmek ve levni mütegayyir olmak.			
4530	ihtikâ ^c	إِهْتِكَاعٌ	Ar.	*	Tezellül etmek ve soysuzluğu, vusûl-ı merâma mâni olmak.			
4531	ihtilâk	إِهْتِلاَكٌ	Ar.	•	Nefsini tehlikeye salmak.			
4532	ihtilâl	إِهْتِلاَلٌ	Ar.	*	Çehre ve sehâb aydınlamak.			
4533	ihtilâm	إِهْتِلاَمٌ	Ar.	*	Gidermek, izale etmek.			
4534	ehtem	أَهْتَمُّ	Ar.	*	Ön dişleri diplerinden kırılmış adam.			
4535	ihtimâc	إِهْتِمَاجٌ	Ar.	*	Zayıf ve zebun olmak ve çehre pejmürde olmak.			

4536	ihtimâş	إِهْتِمَاشٌ	Ar.	*	Nâs birbirine karışıp öteye beriye gidip gelmek.			
4537	ihtimâş	إِهْتِمَاضٌ	Ar.	*	Bir kimsenin üzerine çöküp katletmek.			
4538	ihtimâṭ	إِهْتِمَاطٌ	Ar.	*	Mal gasbetmek ve şetm ve ta'n ile garazını tenkis etmek.			
4539	ihtimâ°	إِهْتِمَاعٌ	Ar.	*	Levn mütegayyir olmak.			
4540	ihtimâm	إِهْتِمَامٌ	Ar.	•	Bir işe dikkat ve emekle kıyam ve ikdam eylemek ve mahzun olmak.			
4541	ihtivâr	إِهْتِوَارٌ	Ar.	*	Helak olmak, telef olmak.			
4542	ihdiyâb	إِهْتِيَابٌ	Ar.	*	Korkutmak ve sakınmak.			
4543	ihdiyâz	إِهْتِيَاظٌ	Ar.	*	Kırılmış kemigi sarıp iyi olduktan sonra tekrar kırmak.			
4544	ihdiyâl	إِهْتِيَالٌ	Ar.	•	Korkmak, korkuya giriftar olmak.			
4545	ihdiyâm	إِهْتِيَامٌ	Ar.	*	Bir kimseyi ticarete sevk etmek.			
4546	ihcâ°	إِهْجَاءٌ	Ar.	∴	Hicviyye ve fuḫşiyât söylemek ve zemmetmek ve cû'unu izale eylemek ve hakkını eda etmek.			
4547	ihcâd	إِهْجَادٌ	Ar.	*	Uyumak ve uyutmak ve bir kimseyi uyur bulmak.			
4548	ihcâr	إِهْجَارٌ	Ar.	*	Terk eylemek ve hecr ve hezeyan söylemek ve istihza eylemek.			
4549	ihcâ°	إِهْجَاعٌ	Ar.	*	Açlığı biraz teskin etmek.			
4550	ihcâl	إِهْجَالٌ	Ar.	*	Tevsi eylemek ve malı telef etmek.			
4551	ihcâm	إِهْجَامٌ	Ar.	*	Ansızın bir adamı bir yere ithal etmek ve sakın kılmak.			
4552	ühcûve	أُهْجُوهٌ	Ar.	*	Mâdde-i hicv olan şey.			
4553	âhîḥte	أَهْجُتَه	Far.	•	Sıyrılmış ve sıyrılıp meslûl ve çıkarılmış olan.			
4554	ihdâ°	إِهْدَاءٌ	Ar.	∴	Hediye vermek, göndermek ve dağıtmak ve hediye göndermek.			
4555	ehdâb	أَهْدَابٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup göz kirpiklerine ve kirpiğe müşabih saçaklara denilir.		Tip	
4556	ihdâr	إِهْدَارٌ	Ar.	•	Lağv ve batıl eylemek ve sakıt ve itibarsız kılmak ve dökülmüş kanın kaza ve diyetini aldırarak.			
4557	ihdâf	إِهْدَافٌ	Ar.	*	Gelip çatmak ve arız olmak ve karşısında dikilip durmak.			
4558	ehdeb	أَهْدَبٌ	Ar.	*	Kirpiği çok adam ve uzun kirpikli.			
4559	ihzâr	إِهْزَارٌ	Ar.	•	Herze ve hezeyan söylemek ve gevezelik etmek.			
4560	ihrâb	إِهْرَابٌ	Ar.	•	Cidd ü cehd etmek ve firara mecbur kılmak ve kaçırmak ve korkup hemen savuşmak.			
4561	ihrâ°	إِهْرَاعٌ	Ar.	•	Sendeleyerek süratle gitmek.			
4562	ihrâḳ	إِهْرَاقٌ	Ar.	•	Dökmek, akıtmak.			
4563	ehrâm	أَهْرَامٌ	Ar.	•	Heremler, şekilde irâ'e olduğu veçhile Mısır diyarında vaki bazı eski binalardır ki derunlarına büyük kimselere mahsus makber yapılmış ve haricen yanı başında bir de insan kafası resmedilmiştir ve 1s. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kaidesi müstakimü'l-adlâ' olup mezkûr kaideden hariç bir nokta ile kaidenin dıl'ları beyninde vasi olunan sath-ı müstevîler ihatasından hasıl olan şekl-i hendesiye denilir.		Hendese	+

4564	ihzāk	إِهْزَاقٌ	Ar.	•	Çok gülmek, kahkaha ile hande eylemek.			
4565	ihzāl	إِهْزَالٌ	Ar.	∴	Hezliyat ve lâğ ve horata ile pek meşgul olmak ve zayıf ve zebun kılmak.			
4566	āhesteġ	آهْسْتَهْغِي	Far.	•	Yavaşlık, betâ'et, teenni, acelesizlik, mülayimlik, nermlik, şiddetsizlik.			
4567	āheste	آهْسْتَهْ	Far.	•	Yavaş, batî', acelesiz ve nerm ve mülayim ve şiddetsiz.			
4568	āhek	آهَكْ	Far.		Kireç, alçı.			
4569	ehl	أَهْلٌ	Ar.	•	Evlâd u iyâl ve kavim ve tebâr ve mensup ve müteallik olan ve mahir ve üstat olan ve sakin olan.			
4570	ehl-i beyt	أَهْلُ بَيْتٍ	Ar.	•	Hane içinde sakin olan zevce ve evlat ve ekârib.			
4571	ehl-i ħibre	أَهْلُ حَيْبَرِهْ	Ar.	*	Bir husus hakkında vukuf ve ma'lûmât-ı tammesi bulunan zevat.			
4572	ehel	أَهْلٌ	Ar.	*	Ülfet ve ünsiyet etmek.			
4573	ihlâc	إِهْلَاجٌ	Ar.	*	Gizlemek, ihfâ ve setretmek.			
4574	ihlâs	إِهْلَاسٌ	Ar.	*	Gevşek gülmek ve sözü sır gibi aheste ve yavaş söylemek.			
4575	ihlâk	إِهْلَاكٌ	Ar.	∴	Helak etmek, öldürmek ve satmak.			
4576	ihlâl	إِهْلَالٌ	Ar.	∴	Lebbeyk diye ref'-i savt eylemek ve yeni ay görünmek ve hac eden kimse telbiye zımnında bağırarak.			
4577	ihlâm	إِهْلَامٌ	Ar.	*	Helümme diye yani beri gel diyerek yanına çağırarak.			
4578	ehleb	أَهْلَبٌ	Ar.	*	Kıllı ve tüylü olan.			
4579	ehille	أَهْلِهْ	Ar.	•	Yeni aylar, hilaller.			
4580	ehlî	أَهْلِيٌّ	Ar.	•	Munis ve alışmış olan ve haşy olmayan.			
4581	ehliyyet	أَهْلِيَّةٌ	Ar.	•	Maharet ve liyakat ve taalluk ve mensubiyet.			
4582	ihlîlec	إِهْلِيلِجٌ	Ar.	*	Kara helile denilen nebata ıtlak olunur.			
4583	ihlîlecî	إِهْلِيلِجِيٌّ	Ar.	•	Limon ve yumurta şeklinde olup tam kürevi olmayan yani beyzi olan.			
4584	ehemm	أَهْمٌ	Ar.	•	Ziyade lüzumlu ve dikkate layık ve cehde şayan olan.			
4585	ihmâd	إِهْمَادٌ	Ar.	*	Ateşi söndürmek.			
4586	ihmâl	إِهْمَالٌ	Ar.	∴	Bir şeyi hâli üzere terk etmek ve abes komak ve bulaşmak ve bir harfi noktasız ve mühmel kılmak.			
4587	ihmâm	إِهْمَامٌ	Ar.	∴	Mahzun ve derd-nâk kılmak ve pirifâni olmak ve bir şeyi lüzumlu kılmak.			
4588	āhen	آهْنٌ	Far.	•	Demir ve hadîd denilen maden.			
4589	āhen-rübâ	آهْنُ رُبَا	Far.	•	Mıknatıs taşı denilen cism-i ma'denî.			
4590	āhen-keş	آهْنُ كَشْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4591	ihnâ'	إِهْنَاءٌ	Ar.	*	Taamı hazmedip sindirmek.			
4592	ihnâf	إِهْنَافٌ	Ar.	*	Fersiz fersiz, fütür ile ile gülmek ve müstehziyâne gülmek ve sûrat eylemek.			

4593	āheng	آهنگ	Far.	∴	Mevzun sedalı olan ve mevzun olan ve talim ve taksimli seda ve kasıt ve niyet etmiş olan ve şitâb, sūrat ve acele ve revîş ve resim, kaide ve tabur, saf, alay ve tāk-ı evvânın eğri mahalli ve havuz ve sofa.			
4594	āheh-ger	آهنگر	Far.	•	Demirci, demirden eşya imal eden, haddâd.			
4595	āhengî	آهنگی	Far.	•	Ahenklik, sedası mevzun olmaklık.			
4596	āhenî	آهنی	Far.	•	Demirden masnu veya ibaret veyahut demire müteallik olan.			
4597	āhenîn	آهنین	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4598	āhū	آهو	Far.	•	Ceylan ve karaca ve zaby ve gazal denilen hayvan.			
4599	ehvā°	أهواء	Ar.	•	Hevâ vü hevesler, meyiller, hâhişler, muhabbetler.			
4600	ihvā°	إهواء	Ar.	*	Sevmek, muhabbet etmek ve düşmek ve kastetmek ve işaret eylemek.			
4601	ihvāk	إهواك	Ar.	*	Bir kimseyi mütehayyir kılmak.			
4602	ühül	أهل	Ar.	*	Ehil ve kabile ve akraba edinmek.			
4603	ehvāl	أهوال	Ar.	•	Hevller, korkunç nesnelere ve korkular.			
4604	ehvel	أهول	Ar.	•	Ziyade hevli-nâk ve korkunç ve mahûf olan.			
4605	ehven	أهون	Ar.	•	Ziyade kolay ve âsân olan ve pahası ziyade dun ve ucuz olan.			
4606	ey	أى	Ar.	∴	Nidâ-i karîb ve tefsîr-i ibâre için müstamel olup bak, dinle, dikkat et veyahut demektir ki manasına gelir.			
4607	eyyü	أى	Ar.	*	Zevi'l-ukûl ve gayrıdan sual olunmamak için müstamel kelime-i istifhâm olup ne ve kangı demektir.			
4608	î	اى	Ar.	*	Ne'am manasına harf-i cevâbdır.			
4609	eyâ	آيا	Ar.	•	Karîb veya ba'ide nida için kullanılır harf-i nidâdır.			
4610	ıyyâ	إيا	Ar.	*	İsm-i mübhem olup müfredata dâhil olur, iyyâke, iyyâhü gibi.			
4611	âyâ	آيا	Far.	•	Acaba manasında nidadır.			
4612	iyâb	إياب	Ar.	•	Geri dönmek ve rücu etmek ve geri çekilmek ve avdet eylemek.			
4613	âyât	آيات	Ar.	•	Ayetler, alametler ve Kur'an-ı Kerim'in ibareleri.			
4614	âyât-ı muhkemât	آيات مُحْكَمَات	Ar.	*	Sûre-i En'âm'da kul te'âlev el-âyet-i kerîmesinden âher sureye kadar olan âyât-ı kerîmedir.			
4615	iyât	إيات	Ar.	•	Güneşin hüsn ve revnakı.			
4616	eyâdî	أيادي	Ar.	•	Yedler, eller, destler.			
4617	eyâdîm	أياديم	Ar.	•	Yeryüzü, rûy-ı zemîn, edimler, zeminler.			
4618	iyâs	إياس	Ar.	∴	Nevmîd ve ümitsiz olmak, sinn-i iyâs, hatunların çocuk getirmekten âciz kaldığı zamana denilir.			
4619	iyâset	إياسة	Ar.	•	Bir kimseyi yeise düçar etmek, ümitsiz kılmak.			
4620	eyâğ	أياغ	Far.	•	Kadeh, şarap kâsesi.			
4621	eyâğ	أياق	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

4622	eyālet	أَيَالَتْ	Ar.	•	Sancak, paşalık, valilik zîr-i hükûmetinde olan mahaller, memleketler.			
4623	iyālet	إِيَالَةٌ	Ar.	•	Valilik etmek.			
4624	eyyām	أَيَّامٌ	Ar.	•	Yevmler, günler, ruzlar.			
4625	eyyām-ı ma' dūdāt	أَيَّامٌ مَعْدُودَاتٌ	Ar.	*	İd-i edhânın evvelki gününden maada üç gün.			
4626	e'îb	أَيْبٌ	Ar.	•	Raci ve geri dönücü.			
4627	îbās	إِيْبَاسٌ	Ar.	•	Kurutmak, kuru kılmak.			
4628	āyet	آيَةٌ	Ar.	∴	Alamet, nişan ve acep ve cemaat ve Kur'ân-ı Kerim'in kelâm-ı merbût cümleleri.			
4629	ıyyān	إِيْيَانٌ	Ar.	*	Ne vakitte, ne zamanda demek.			
4630	îbāh	إِيْبَاهٌ	Ar.	*	İtibar etmek.			
4631	îtā'	إِيْتَاءٌ	Ar.	*	Sevk eylemek ve mükâfat etmek ve vermek.			
4632	îtād	إِيْتَادٌ	Ar.	*	Kazık kakmak.			
4633	îtār	إِيْتَارٌ	Ar.	*	Bir nesneyi tek eylemek ve yalnız etmek.			
4634	eytām	أَيْتَامٌ	Ar.	•	Yetimler, anası veyahut babası vefat etmiş nâ-bâliğ çocuklar.			
4635	îtām	إِيْتَامٌ	Ar.	*	Veled yetim kalmak.			
4636	îtān	إِيْتَانٌ	Ar.	*	Avrat, çocuğu menkûs yani tersine doğurmak.			
4637	îtişār	إِيْتِشَارٌ	Ar.	•	Birinin izine uymak ve imtisal ve iktidâ etmek.			
4638	îticār	إِيْتِجَارٌ	Ar.	*	Sevap için sadaka vermek.			
4639	îtirāş	إِيْتِرَاشٌ	Ar.	*	Diyet almak ve diyete razı olmak.			
4640	îtizāz	إِيْتِرَازٌ	Ar.	*	Örtü tutunmak.			
4641	îtisār	إِيْتِسَارٌ	Ar.	•	Kumar oynamak.			
4642	îtisā'e	إِيْتِسَاعٌ	Ar.	•	Vâsi olmak, geniş olmak, genişlenmek.			
4643	îtisāk	إِيْتِسَاقٌ	Ar.	•	İntisāk ve intizam bulmak ve muntazam olmak.			
4644	îtisām	إِيْتِسَامٌ	Ar.	•	Damgalı ve nişanlı olmak ve tesmiye olunmak.			
4645	îtişāf	إِيْتِشَافٌ	Ar.	•	İttisāf etmek ve saflanmak ve sıfatlanmak ve sıfatlı olmak.			
4646	îtişāl	إِيْتِشَالٌ	Ar.	•	İttisal etmek ve ulaşık ve bitişik olmak.			
4647	îtizāh	إِيْتِزَاحٌ	Ar.	•	Vazih ve ayan ve aşikâr olmak ve kesb-i vuzûh etmek.			
4648	îtikāl	إِيْتِكَالٌ	Ar.	*	Ekl eylemek, yenmek ve yara olmak manasına ı. tbbiyyedendir.			Tıp
4649	îtilāf	إِيْتِلَافٌ	Ar.	•	Bir yemek cem olmak ve ülfet etmek ve konuşmak.			
4650	îtimām	إِيْتِمَامٌ	Ar.	•	Kastetmek ve imtisal ve iktidâ eylemek.			
4651	îtimān	إِيْتِمَانٌ	Ar.	•	Emniyet etmek ve emin olmak ve emniyetli kılmak.			

4652	İtinâf	اِيتِنَافٌ	Ar.	*	Yekten başlamak.			
4653	İtivâ°	اِيتِوَاةٌ	Ar.	*	Yurda konup sakin olmak ve rahm ve rikkat ve merhamet ve şefkat eylemek.			
4654	İşâb	اِشَابٌ	Ar.	*	Kalkınmak ve zafer bulmak			
4655	İşâr	اِشَارٌ	Ar.	*	ihiyar etmek ve yumuşatmak.			
4656	İşâk	اِشَاقٌ	Ar.	*	Muhkem bağlamak ve kavi etmek.			
4657	İşâm	اِشَامٌ	Ar.	*	Günaha sokmak.			
4658	İşân	اِشَانٌ	Ar.	*	Malı çoğaltmak ve pek çok atiyye vermek.			
4659	İcâ°	اِجَاءٌ	Ar.	*	Buhl eylemek ve bir şeyden feragat edip geri çekilmek ve bir adamı işine yaramaz ve hayırsız bulmak.			
4660	İcâb	اِجَابٌ	Ar.	∴	Vacip ve layık ve lazım kılmak ve is. fikiyyeden olup inşa-yı tasarruf için iptida söylenilen söze itlak olunur ki tasarruf onunla sabit olur.		Fıkıh	
4661	İcâh	اِجَاهٌ	Ar.	*	Vazih ve ayan olmak ve bir adamı bir şeye muhtar eylemek ve bir yere perde geçirmek.			
4662	İcâd	اِجَادٌ	Ar.	∴	Var etmek, vücuda getirmek ve yeni bir şey çıkarmak, ihtira etmek ve bir kimseyi zengin ve gani eylemek ve matlubuna nail eylemek ve zor ile iş işletmek.			
4663	İcâz	اِجَاذٌ	Ar.	*	Bir kimseyi bir şeye naçar eylemek ve bir fiili bir adama zoraki işletmek, ikrah etmek.			
4664	İcâr	اِجَارٌ	Ar.	*	İşçiye veya hana ve dükkân ve emsali menfaatleri görülen şeylerin sahiplerine bedel-i menfa'at olarak verilen akçe ve is. fikiyyeden olup kiraya vermeye itlak olunur ve deva içirmek.		Fıkıh	
4665	İcâz	اِجَازٌ	Ar.	*	Muhtasar söylemek ve kelam azca olmak ve tafsil ve tatvîl etmeyip ihtisar etmek.			
4666	İcâs	اِجَاسٌ	Ar.	*	Bir kimsenin gönlüne korku bırakmak.			
4667	İcâz-âne	اِجَازَانَةٌ	Ar. - Far.	*	İcaz ve ihtisar üzere, bilâ-tatvîl.			
4668	İcâ°	اِجَاعٌ	Ar.	*	Ağrıtmak, veca vermek.			
4669	İcâl	اِجَالٌ	Ar.	*	Korkutmak, havfa düçar eylemek.			
4670	İcâh	اِجَاهٌ	Ar.	*	Bir adamı şeref sahibi kılmak ve vecîh ve şerif bulmak.			
4671	İhâ°	اِهَاءٌ	Ar.	*	İlham etmek ve göndermek ve tarîk-i feyzle bildirmek ve sözü gizli söylemek ve işaret etmek.			
4672	İhâş	اِخْشَاشٌ	Ar.	*	Melul etmek ve acıkmak ve bir yeri hali ve mahûf bulmak.			
4673	İhâl	اِخْهَالٌ	Ar.	∴	Bir adamı çamura düşürmek ve şerr ü şürûr ve vartaya uğratmak ve belaya giriftar eylemek.			
4674	İhâş	اِخْشَاشٌ	Ar.	*	Bir kimsenin ırz ve namusuna dokunmak ve bir şeyi karıştırmak.			
4675	eyyedellâh	اَيَّدَ اللّٰهَ	Ar.	*	Allahutaala mü'eyyed ve kavi ve mansûr ve muhkem kılsın manasında padişah için yâd olunur duadır.			
4676	İdâ°	اِذَاءٌ	Ar.	∴	Takviye vermek ve imdat ve iane ve yardım etmek ve fasit ve helak olmak.			
4677	âyed	اَيَّدَ	Ar.	*	Zor ve kuvvet, şiddet.			
4678	İdâb	اِذَابٌ	Ar.	*	Ziyafete davet eylemek.			
4679	İdâh	اِذَاحٌ	Ar.	*	Tevazu ve tazarru etmek ve ram ve muti ve münkâd olmak.			
4680	İdâ°	اِذَاغٌ	Ar.	∴	Vedia komak, emanet olarak vermek, tevdi etmek ve is. fikiyyeden olup bir kimse malını âhere hıfız için bırakmasına denilir.		Fıkıh	

4681	eydī	أیدی	Ar.	•	Yedler, eller, destler.			
4682	īdām	إيدام	Ar.	•	İslah etmek ve muvafık kılmak.			
4683	īzā°	إيدآه	Ar.	•	İncitmek, eziyet etmek.			
4684	īzān	إيدان	Ar.	•	İlam etmek, bildirmek, haber vermek, anlatmak.			
4685	īrāş	ايراش	Ar.	∴	Varis kılmak, miras bırakmak ve miras yemek ve sebep ve mucip olmak ve ikâ° ve tekvin eylemek.			
4686	īrā°	ايرآه	Ar.	•	Çakmakla ateş çıkarmak.			
4687	īrād	ايراذ	Ar.	•	Varit kılmak, getirmek, ihzar etmek ve vakt-i mu'ayyende hasıl olan akçenin sebebi olan emlak ve akârât ve nakil ve zikretmek.			
4688	īrāṭ	ايراط	Ar.	*	Vartaya ve mehlikeye düşürmek ve düşvârlık vermek, tas'ib etmek.			
4689	īzā°	ايرآه	Ar.	*	Muhkem etmek, kavileştirmek.			
4690	īzār	ايراز	Ar.	*	Kuvvetli eylemek, takviye etmek, bir yeri penâh edinmek.			
4691	īzā°	ايراع	Ar.	•	Kandırarak, ilham eylemek ve tevzi etmek, dağıtmak.			
4692	eyzid	ايزيد	Far.	•	Allahutaala, Hüdâ-yı Müte'âl hazretleri.			
4693	eyş	ايش	Ar.	•	Kahr ve zulüm ve zarar ve nevmîd olmak ve ümitsizlik.			
4694	īsā°	ايساه	Ar.	•	Teselli verip sabra irşat etmek.			
4695	īsāḥ	ايساح	Ar.	•	Kirletmek, kir ve pas ve vesah içinde bırakmak.			
4696	īsār	ايساز	Ar.	•	Zengin, gani ve mâl-dâr olmak.			
4697	īsā°	ايساغ	Ar.	•	Zengin olmak ve zengin etmek ve vâsi ve geniş kılmak.			
4698	īsāḳ	ايساق	Ar.	•	Darılmak, müteessif kılmak ve teessüf ettirmek.			
4699	īsāf	ايساف	Ar.	*	Hışım ve gazap etmek.			
4700	īstād	ايشناذ	Far.	•	Durucu ve kaim ve ayakta olan.			
4701	eyser	ايسر	Ar.	•	Ziyade kolay ve yesîr ve âsân olan ve sol taraf.			
4702	īşā°	ايشاه	Ar.	*	Mana istihraç etmek ve bir şeyi yavaş yavaş çekip çıkarmak.			
4703	īşā°	ايشاع	Ar.	•	Çiçeklenmek, çiçek açmak.			
4704	īşā°	ايشاه	Ar.	∴	Bir şeyin işlenmesini deruhte ettirmek ve vasi nasbetmek ve vasiyet ve sipariş etmek.			
4705	īşād	ايشاذ	Ar.	•	Yapmak ve bağlamak ve kapamak ve setretmek.			
4706	īşāl	ايشال	Ar.	•	Eriştirmek, bitişirmek ve ulaştırmak.			
4707	eyż	ايش	Ar.	*	İşlenmiş şeyi tekrar işlemek ve rücu ve avdet etmek.			
4708	eyżan	ايشان	Ar.	•	Ve dahi, ve yine, ve keza, ve kezalik, gerideki gibi.			
4709	īzāḥ	ايشاح	Ar.	•	Rûşen ve ayan kılmak, açmak, parlatmak.			
4710	īzā°	ايشاع	Ar.	∴	Ticarette ziyana uğramak ve kibrini terk ettirmek ve koşmak ve koşturmak ve tesri etmek.			

4711	îzâ°	إِضَاءَ	Ar.	*	Rüşen etmek, aydınlandırmak, ziyadar etmek.			
4712	îṭā°	إِطَاءَ	Ar.	*	Mağlup etmek ve bastırmak ve aldatmak.			
4713	îṭān	إِطَانٌ	Ar.	•	Yurt ve vatan ittihaz etmek ve ettirmek.			
4714	î°ā°	إِعَاءَ	Ar.	*	Bir nesneyi bir kap içine koyup saklamak.			
4715	î°āb	إِعَابٌ	Ar.	*	Kökünden koparmak.			
4716	î°ād	إِعَادٌ	Ar.	*	Korkutmak, tahvif etmek ve vadetmek.			
4717	î°āz	إِعَاذٌ	Ar.	*	İşaret eylemek.			
4718	ayğır	آيَغِيرٌ	Ar.	•	At, beygir olmamış yani erkekliği üzerinde olan.			
4719	îfā°	إِفَاءَ	Ar.	•	Vaat ve ahdini yerine getirmek ve borcunu ve vazifesini eda ve icra etmek.			
4720	îfād	إِفَادٌ	Ar.	•	Bir adamı bir yere elçiliğe göndermek.			
4721	îfār	إِفَارٌ	Ar.	•	Tevfîr ve teksir etmek, çoğaltmak.			
4722	îfāz	إِفَاضٌ	Ar.	*	Tesri etmek, sürat vermek, koşturmak.			
4723	îḳād	إِفَادٌ	Ar.	•	Ateşlemek, yakmak.			
4724	îḳār	إِفَارٌ	Ar.	*	Ağır yük yükletmek.			
4725	îḳāz	إِفَاطٌ	Ar.	•	Uyandırmak, bidar kılmak.			
4726	îḳā°	إِفَاعٌ	Ar.	•	Vukua getirmek, vaki kılmak, vuku buldurmak.			
4727	îḳāf	إِفَافٌ	Ar.	•	Durdurmak ve alkomak ve malını vakfeylemek ve sakit olmak ve işten çekilip vazgelmek.			
4728	îḳām	إِفَامٌ	Ar.	*	Kahr ve tezlil ve hâk-sâr eylemek, kadrini tenzil etmek.			
4729	îḳān	إِفَانٌ	Ar.	∴	Yakin hasıl eylemek, tahkik üzere şüphesiz bilmek ve inanmak ve gümânsız olmak.			
4730	îḳāh	إِفَاهٌ	Ar.	*	İtaat ve inkıyat etmek.			
4731	îkâ°	إِكَاءَ	Ar.	•	Dayanmak, ittikâ etmek ve dayanacak şey vermek ve insak ve buhl eylemek.			
4732	îkâb	إِكَابٌ	Ar.	*	Kervanla beraber gitmek ve darılmak, iğzâb etmek.			
4733	îkâḥ	إِكَاخٌ	Ar.	*	Yorulup kalmak ve feragat etmek ve atıyeyi kateylemek.			
4734	îkād	إِكَادٌ	Ar.	•	Tekit etmek ve muhkem ve üstüvâr kılmak.			
4735	îkār	إِكَارٌ	Ar.	*	Doldurmak, imla eylemek.			
4736	îkâ°	إِكَاعٌ	Ar.	*	Meftin ve muhkem olmak ve bir emir, şedit olmak.			
4737	îkāl	إِكَالٌ	Ar.	*	Yedirmek ve kovculuk etmek ve Hüda'ya teslim-i umûr ile inkıyat ve itimat ve itaat etmek.			
4738	eyke	إَيْكَةٌ	Ar.	*	Ormanlık, meşelik.			
4739	îlā°	إِلَاءَ	Ar.	∴	Vali ve mutasarrıf ve veli ve vasi nasbetmek ve vermek ve yakın kılmak ve yemin etmek ve örf-i şer' de mâni'-i cimâ' olan yemine itlak olunur.			
4740	îlāc	إِلَاحٌ	Ar.	•	İthal etmek, sokmak ve vülûc ettirmek ve dercetmek.			

4741	ilād	إيلاد	Ar.	•	Doğurtmak, vilâdet ve tevellüt ettirmek.			
4742	ilās	إيلاس	Ar.	*	Sözü tariz ve kinaye tarikiyle söylemek.			
4743	ilā ^c	إيلاع	Ar.	•	İgrâ ve tergib ve teşvik eylemek ve haris etmek.			
4744	ilāf	إيلاف	Ar.	∴	Alıştırmak, ülfet ve ünsiyet ettirmek ve bir adedi bine iblağ eylemek.			
4745	ilām	إيلام	Ar.	∴	Acıtmak ve mükedder ve zahmet vermek ve mükedder ve derd-nâk ve rencide etmek ve velîme düğünü yapmak.			
4746	ilāh	إيلاه	Ar.	*	Vâlîh ve hayran kılmak.			
4747	ilḥān	إيلخان	Far.	•	Pâdişâh-ı Moğol ve askere ferman verici olan sultan.			
4748	ilḥānî	إيلخاني	Far.	•	Padişahlık ve padişaha mensup ve müteallik olan.			
4749	eylül	أيلول	Ar.	•	Şühür-ı rümiyyeden birinci güz ayının yani marttan bed' ile yedinci ayın ismidir ki işbu ayda şems burc-ı mîzâna tahavvül edip gece ve gündüz müsavi olur.			
4750	eym	أيم	Ar.	*	Bakir ve seyyib mutlaka kocasız kadın ve kız.			
4751	imā ^v	إيماء	Ar.	•	İşaret etmek ve işaretle anlatmak.			
4752	imār	إيمار	Ar.	*	Buyurmak ve çoğaltmak.			
4753	eymān	إيمان	Ar.	•	Zevcesi vefat eylemiş adam ve yeminler, antlar, kısımlar ve sağ eller ve sağ taraflar.			
4754	imān	إيمان	Ar.	•	İnanmak ve sevk ve itimat etmek ve emân üzere kılmak ve peygamber-i zî-şânın şer'îat-ı mutahharasını kabul eylemek ve huzû' ve meskenet izhar eylemek.			
4755	eymen	أيمين	Ar.	∴	Ziyade meymenetli ve ziyade yemin sahibi olan ve mübarek şey ve sağ taraf, Ar. • İmamlar, cemaat başları.			
4756	eyn	أين	Ar.	*	İstifhamı mutazammın zarf-ı mekân olup nereye, nereye gidiyorsun manasındadır.			
4757	in	اين	Far.	•	Bu, şu, hazır ve yakında olan manasına zamîr-i işârettir.			
4758	inā ^v	إيناء	Ar.	*	Hapsetmek ve geciktirip tehir eylemek.			
4759	inās	إيناس	Ar.	∴	Alıştırmak ve vahşiliğini izale eylemek ve ram ve enîs eylemek ve bilmek ve görmek ve hisseylemek ve işletmek.			
4760	inā ^c	إيناع	Ar.	*	Meyve kemale erip devşirme vakti gelmek.			
4761	ināf	إيناف	Ar.	*	Tesri ve tacil eylemek ve bir adamı bir nesneden hamiyetle istinkâfa gayret vermek.			
4762	ināḡ	إيناف	Ar.	*	Hoş gelmek ve hoşla gitmek.			
4763	inān	إينان	Ar.	*	İn zamîr-i işâretinin cemi olup bunlar, berikiler, hazır ve yakında olanlar demektir.	cem		
4764	incā	إينجا	Far.	•	Burada, bu yerde demektir.			
4765	āyende	آينده	Far.	•	Gelen ve gelmekte olan ve atide olan.			
4766	ivā ^v	ايواء	Ar.	•	İskân etmek ve bir yere yerleştirmek ve yurda kondurup ârâm ettirmek.			
4767	ivān	ايوان	Ar.	•	Büyük sofa, salon ve yüksek bina ve padişah divân-hânesi ve köşk ve kasır.			
4768	eyüm	أيوم	Ar.	*	Kocasız kadın.			
4769	ihā ^v	ايهاء	Ar.	*	Zayıflamak ve yırtık ve hark.			

4770	ihāb	إيهَاب	Ar.	∴	Bir şeyin levazımını tehiyye ile amade etmek ve bir şeyin tarîk-i ahzı, suhulet bulmak ve bahş ve ita ve hibe etmek.			
4771	ihāc	إيهَاَج	Ar.	*	Ateş yakmak ve tehyiç eylemek ve alevlendirmek.			
4772	ihāt	إيهَاَط	Ar.	*	Bir kimseyi vurarak veya sair bir arıza sebebiyle süst ve zayıf ve bî-mecâl eylemek ve bir kimseyi vartaya uğratmak ve kalkmaya bî-mecâl eylemek ve katletmek.			
4773	ihāf	إيهَاَف	Ar.	*	Yukarı doğru su'üd ederek yükselmek.			
4774	ihāl	إيهَاَل	Ar.	*	Bir şeyi bir kimseye layık ve müstahak görmek.			
4775	ihām	إيهَاَم	Ar.	∴	Şüphe ve gümâna düşürmek ve birine töhmet ilkâ etmek ve eksik hesap eylemek ve birkaç manaya gelen bir kelimeyi istimal ederek birini vehim ve şüpheye komak.			
4776	ihān	إيهَاَن	Ar.	•	Süst ve zayıf kılmak ve tahkir etmek.			
4777	âyîn	آيِيْن	Far.	•	Âdet, örf ve kanun.			
4778	âyîne	آيِيْنَه	Far.	•	Vecih ve şeklini görmek ve ziyayı aksettirmek için kullanılan alet.			
4779	âyîne-dâr	آيِيْنَه دَار	Far.	•	Aynacı ve ayna tutan hizmetkâr.			
4780	âyîne-dân	آيِيْنَه دَان	Far.	*	Ayna koyacak zarf.			
4781		ب	Ar.	•	İşbu bâ-yı muvahhide, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede harf-i sâni olup tarih ve hesaba dair kütüb ve resâ'ilde iki adedine delalet eder ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihinde şehri recebe alamettir.			
4782	be	بَ	Far.	•	"ile" ve "de" ve "be" manalarında müstamel edât-ı Fârisîdir.			
4783	bi	بِ	Ar.	∴	Harf-i cer olup ma'nâ-yı müte'addidesi olduğu gibi ma'nâ-yı sâbıka dahi gelir.			
4784	bā	بَا	Far.	•	İle ve zû ve sahip manasında.			
4785	bāb	بَاب	Ar.	•	Kapı, der ve hane, dar, konak, beyit ve küttâb, fasıl ve emir ve mādde-i mahsûsa.			
4786	baba	بَابَا		•	Ata, peder, vâlid.			
4787	bābāyâne	بَابَايَانَه		•	Babaya layık yani pek süslü olmayıp orta derece kıyaklı olan.			
4788	Bābek	بَابِك	Ar.	*	Meşhur sâhib-i hurûc olup Mu'tasım zamanında katlolunmuştur.			
4789	Bābil	بَابِل	Ar.	*	Irak'ta vaki bir beldenin ismidir.			
4790	bābil-hāne	بَابِلْخَانَه	Far.	•	Orospu ve fahişe kâr-hānesi.			
4791	bā-pāye	بَابَايَه	Far.	•	Paye ile, rütbe ile, rütbesiyle manasında terkîb-i Fârisîdir.			
4792	bābūnc	بَابُونُج	Ar.	*	Papatya denilen nebatın beyaz çiçeği ki görülmesi için akhuvân kelimesine müracaat oluna.			
4793	bāt	بَات	Ar.	*	Kati demek olup bāt pazarı dahi bu manada olarak kati surette olan ahzûitanın pazarı demektir, bit pazarı tabiri galattır.			
4794	bāc	بَاَج	Far.	•	Yoldan geçenden alınan vergi.			
4795	bāc-dār	بَاَجْدَار	Far.	•	Baç vergisini ahz u tahsîl edici memur.			
4796	bāc-güzār	بَاَجْغُذَار	Far.	•	Baç vergisini veren.			
4797	bāc-gîr	بَاَجْغِيْر	Far.	•	Baç vergisinin tahsiline memur.			
4798	bāşik	بَاَشِيْق	Ar.	*	Ağzına kadar dolup taşan.			

4799	bāḥa	بَا حَه	Ar.	•	Suyun pek geniş ve engin ve derin yeri ve hane havalisi ve meydanı.			
4800	bācūr	بَا حُور	Ar.	•	Yaz günlerinden en şedit, hararetili günler ki temmuz ayında tesadüf olduğu gibi onlara da eyyâm-ı bâhûr denilir.			
4801	bāḥte	بَا حْتَه	Far.	•	Oynamış ve oynanmış olan.			
4802	bāḥired	بَا حِرْد	Far.	•	Akıl ve hired ve zekâ sahibi manasında terkîb-i Fârisîdir.			
4803	bāḥuşuş	بَا حُشُوش	Ar. - Far.	•	Hususıyla, husûsân, illâ, en ziyade, alelhusus, buna mahsus olarak, manasında terkiptir.			
4804	bād	بَاد	Far.	•	Olsun, ola manasına ve yel, rüzgâr, rîh-ı nefes, soluk.			
4805	bādā	بَادَا	Far.	•	Olsun, ola manasına.			
4806	bādām	بَادَام	Far.	•	Badem denilen meyvedir.			
4807	bād-âver	بَاد آوَر	Far.	•	Çalışmaksızın, baht işi olarak tasarrufa dâhil olan mal ve bilâ-ivaz temellük olunan şey.			
4808	bād-âver	بَاد آوَر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4809	bād-âverde	بَاد آوَرْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4810	bād-bân	بَاد بَان	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile şirâ' denilen gemi yelkenine itlak olunur ki gemi bu vasıta ile rüzgâr kuvvetinden bilistifade serian mahall-i maksûda erişir.			+
4811	bād-bân-güşâ	بَاد بَانْ كُشَا	Far.	•	Yelken açıcı ve yelkeni açılmış olan.			
4812	bād-bedest	بَاد بَدَسْت	Far.	•	Sıfır elde müflis ve bî-mâye olan manasında bir terkîb-i Fârisîdir.			
4813	bād-pâ	بَاد پَا	Far.	•	Ayakları rüzgâr gibi çabuk olan ve çabuk koşan.			
4814	bād-peymâ	بَاد پَيْمَا	Far.	•	Rüzgâr ölçücü ki çabuk koşuculuktan kinaye olarak müstamel terkîb-i vafsidir.			
4815	bād-ḥāye	بَاد حَايَه	Far.	•	Kasık yarığı, fitik illeti.			
4816	bādir	بَادِر	Ar.	∴	Ansızın zahir ve hâdis ve bariz olan ve on dört gecelik ay.			
4817	bādire	بَادِرَه	Ar.	•	Gazapla vaki olan hata ve zelle ve kabahat ve cünha ve bi'l-bedâhe ve bilâ-teklif söylenen kelim.			
4818	bād-refṭār	بَاد رَفْتَار	Far.	•	Koşması rüzgâr gibi olan ve çabuk koşan.			
4819	bād-zehr	بَاد زَهْر	Far.	•	Zehrin tesirini meneden ve panzehir denilen şey.			
4820	bād-süvār	بَاد سُوَار	Far.	•	Rüzgâra râkib olmuş demek ki çabuk gidicilikten kinayedir.			
4821	bād-seyr	بَاد سَيْر	Ar. - Far.	•	Rüzgâr gibi gidici ve çabuk koşucu olan.			
4822	bād-'inân	بَاد عِنَان	Ar. - Far.	•	Dizgini rüzgârdan olan demek ki çabuk koşuculuktan kinayedir.			
4823	bād-gerd	بَاد كَرْد	Far.	•	Kasırga denilen şedit rüzgâr ki döne döne denizdeki gemileri ve karada bulunan büyük küçük bilcümle rastgeldiği şeyleri havaya kaldırır.			
4824	bād-ser	بَاد سَر	Far.	*	Hodbin ve mütekebbir ve kendiyi beğenici olan.			
4825	bād-zen	بَاد زَنْ	Far.	*	Şekilde görüldüğü veçhile yelpaze denilen şeye denilir ki bununla sıcak havalarda serinlemek için havayı dalgalayarak rüzgâr hasıl ederler.			+
4826	bādeng	بَادَنْجِي	Far.	*	Turunç denilen meyveye denilir.			
4827	bāzincân	بَادَنْجَان	Ar.	•	Patlıcan denilen maruf sebze.			

4828	bād-nümā	بَادِنُومَا	Far.	•	Rüzgârın kangı cihetten estiğini gösteren alet.			
4829	bāde	بَادِه	Far.	•	Şarap, hamr, mey.			
4830	bādihevā	بَادِهْوَا	Far.	•	Parasız ve pulsuz ve say ve zahmetsiz ele geçen bilâ-bedel nail olunan.			
4831	bādī	بَادِي	Ar.	•	Zahir ve aşikâr olan ve hallâk, hâlık, yaratıcı ve sebep ve illet, mucip ve vesile.			
4832	bādye	بَادِيَه		•	Bir nev büyük su kabı.			
4833	bādiye	بَادِيَه	Ar.	•	Sahra, kır, ova.			
4834	bādiye-peymā	بَادِيَه پَيْمَا	Ar. - Far.	•	Yolcu, reh-revân.			
4835	bāzil	بَادِل	Ar.	•	Bezli edici ve lütuf ve ihsan edici.			
4836	bārr	بَار	Ar.	*	İyilik ve ihsan edici.			
4837	bār	بَار	Far.	•	Yük, hamule, ağırlık ve meyve ve yemiş mahsulatı ve sebab-i masârif ve ızdırıp olan nesne ve defa ve kere ve yağdırıcı, dökücü ve kale, sur, duvar.			
4838	be ³⁹ ār	بَارْ	Ar.	*	Kuyucu, kuyu yapan.			
4839	bārāc	بَارَاخ	Far.	*	Ebe kadın, kâbile.			
4840	bār-āğuş	بَارَاغُش	Far.	*	Kucağa sığar olan ve kucakta götürülmesi mümkün olan şey.			
4841	bārān	بَارَان	Far.	•	Yağmur, matar, rahmet.			
4842	bārānī	بَارَانِي	Far.	•	Yağmurluk ki üstten giyilir geniş bir libastır ve derununda lastik olmak münasebetiyle yağmur derununa nüfuz edemez.			
4843	bārān-girīz	بَارَانْ گِرِيْز	Far.	*	Dam ve duvar kenarında yapılan saçak ki yağmurdan kaçan onun altına saklanır.			
4844	bārān-şitāb	بَارَانْ شِيْتَاب	Far.	*	Sağanaklı yağmur ve şiddet ve vefret ile yağan yağmur.			
4845	bār-āver	بَارْ آوَر	Far.	•	Mahsul verir ve müsmir olan ve meyveli olan.			
4846	bārec	بَارِخ	Far.	*	İt tüzümü denilen nebat ki şeklinin görülmesi için inebü's-sa'leb kelimesine müracaat oluna.			
4847	bār-ḥāne	بَارْ حَانَه	Far.	•	Yolcunun yük ve eskâli.			
4848	bārid	بَارِد	Ar.	•	Soğuk ve bürudetli olan.			
4849	bār-dār	بَارْ دَار	Far.	•	Hamile ve gebe olan ve müsmir ve yemiş verici ve yemişi hâlâ üzerinde olan.			
4850	bār-dān	بَارْدَان	Far.	*	Sürahi, kadeh, çuval ve hurç ve heybe gibi içine eşya vesaire konulacak zürûf.			
4851	bārīz	بَارِيْز	Ar.	*	Zahir ve aşikâr ve nümâyân olan.			
4852	bārīf	بَارِيْف	Ar.	•	Evsâf-ı hamîde sahibi olmak hasebiyle akranına faik ve ser-bülend olan.			
4853	bārīqa	بَارِيْقَه	Ar.	•	Şimşek ve şimşekli bulut ve kılıç gibi parlak olan nesne.			
4854	bārīqa-nümā	بَارِيْقَه نُومَا	Ar. - Far.	•	Parlak ve ziyalı ve tâbende olan.			
4855	bārekellāh	بَارِكْ اَلله	Ar.	•	Allahutaala mübarek eylesin manasında duadır.			
4856	bār-keş	بَارْ كَش	Far.	•	Yük çekici, yük kaldıracı olan, hamal.			
4857	bār-gāh	بَارْ كَاه	Far.	•	İzin ve ruhsat mahalli ve padişah dîvân-hânesi.			

4858	bārgīr	بارگیر	Far.	•	Yük hayvanı ve hayası çıkarılmış olan at.			
4859	bārū	بارو	Far.	•	Kale duvarı, hisar burcu ve sur ve duvar.			
4860	bār-ver	بارور	Far.	•	Yemiş verici, müsmir olan ve yemişi hâlâ üzerinde olan ve gebe ve hamile olan.			
4861	bāre	باره	Far.	∴	Kere, merre ve kale hisarı ve hak, şan ve haris ve zülûf ve gîsû ve nöbet ve silah ve raht.			
4862	bārī	باری	Far.	•	Bir kere, bir öğün bir defa ve keşke ve hiç olmazsa.			
4863	bārī	بارئ	Ar.	•	Hallâk-ı cihân ve halk edici ve yaratıcı ve hâlık-ı mahlûkât olan Allahutaala hazretleri.			
4864	bārīk	باریک	Far.	•	İnce, rakik, dakik olan.			
4865	bāz	باز	Far.	•	Açık, açılmış olan ve oynayıcı ve oynatıcı olan ve geri ve arka tarafa doğru olan ve şahin denilen kuş.			
4866	bāzār	بازار	Far.	•	Meta ve zahire satanların mahall-i icimâ'ı ve Türkçede haftanın birinci günü, yevm-i ehad, yekşenbe.			
4867	bāz-pürs	بازپُرس	Far.	•	Teftiş ve tefahhus ve tecessüs ve sual edici.			
4868	bāz-pes	بازپس	Far.	•	Geri, arka tarafı ve arka tarafına doğru.			
4869	bāz-ḥāst	بازخواست	Far.	•	Kıyamet, baas ve öldükten sonra yine dirilmek.			
4870	bāz-ḥāst	بازخواست	Far.	•	Cevap, pāsuh.			
4871	bāz-ḥīz	بازحیز	Far.	•	Kıyamet, baas ve öldükten sonra yine dirilmek.			
4872	bāz-dār	بازدار	Far.	*	Ekinci ve ekin ekici, zerrâ' ve harrâs.			
4873	bāz-dāšt	بازداشت	Far.	*	Geri tutmak ve meneylemek ve himaye etmek ve saklamak.			
4874	bāzīgān	بازرگان	Far.	•	Tacir ve alışveriş ile meşgul olan adam.			
4875	bāz-reng	بازرنگ	Far.	•	Çocukların esnâ-yı ta'amda önlerine bağlanılan bez ki göğüslük veya önlük denilir.			
4876	bāzistān	بازستان	Far.	*	Bâc-dâr, baç ve öşür alıcı mültezim ve mahsul.			
4877	bāz-güzār	بازگذار	Far.	*	Münasip ve muvafık olan.			
4878	bāz-gūn	بازگون	Far.	•	Makûs ve maktûb olan ve dönmüş ve başı aşağı ve ters olan.			
4879	bāz-gūne	بازگونه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4880	bāzile	بازله	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ucu sivri ve ucu hariçte olmak üzere bir boru derununa geçirilmiş ve saplı bir milden ibaret bir aletin ismidir işbu aletle sadır veya batında veya beden mahall-i sâ'iresinde teraküm etmiş olan gâzât veya mâyi'ât mahfazaları delinerek harice çıkarılır.	Tıp		+
4881	bāz-mānde	بازمانده	Far.	•	Geri ve baki kalmış olan.			
4882	bāzende	بازنده	Far.	•	Oyuncu, oyun oynayıcı olan.			
4883	bāzū	بازو	Far.	•	Kolun omuz ile dirsek arasındaki mahalli.			
4884	bāzū-bend	بازو بند	Far.	•	Pazuya vazolunan halka ki pazu ziyetidir ve kola bağlanan ta'viz muskası.			
4885	bāzū-dirāz	بازو دراز	Far.	•	Kolu uzun yani kahraman olan.			

4886	bāzī	بازی	Far.	•	Oyun, eğlence, lehv ü la`b.			
4887	bāzīçe	بازیچه	Far.	•	Oyuncak, mel`abe.			
4888	bāzī-gede	بازیگده	Far.	•	Oyun ve eğlence mahalli.			
4889	bās	باس	Far.	•	Korku, bım ve kadim.			
4890	be`s	بأس	Ar.	•	Zarar ve ziyan ve kuvvet ve şiddet, zor, fena, bed.			
4891	bāsire	باسره	Far.	•	Ekinlik, kişt-zâr.			
4892	bi-isrihi	بایشره	Ar.	•	Ve kıs alâ hazâ ve kezâ ilâ-âhirihi, bi-ecma'ehu manasında terkîb-i Arabîdir.			
4893	bi-isrihâ	بایشرها	Ar.	•	Bi-ma`nâhu eyzan.			
4894	bi-isrihim	بایشريهم	Ar.	•	Bi-ma`nâhu eyzan.			
4895	bāsîṭ	بأسط	Ar.	∴	Mücerret olup mürekkep ve mü`ellef olmayan ve basit olan ve yayıcı ve bast edici olan ve is. tıbbiyeden olup fiilini icra zımında vaz`iyyet-i asliyesinden ayrılan kıt`a-i bedeniyyeyi vaz`iyyet-i asliyesine yakın fakat biraz yaygın hâle vazeden adale yani kıt`a-i lahm ve esmayihüsnağan biri olup dilediğinin rızkını tevsi edici demektir.			
4896	bāsîḳ	بأسق	Ar.	*	Sarı hurma denilen meyve.			
4897	bāsîl	بأسل	Ar.	*	Şeci, bahadır ve çirkin yüzlü ve helak edici.			
4898	bāsūr	بأسور	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kalın bağırsakların iltihabı eseri olarak verâğan necasetin ve bazen kan veya balgam gibi bir maddenin buruntu ile ve memerrini vakarak çıkması hâline itlak olunur.		Tip	
4899	bāsim	بأسم	Ar.	*	Ekseriya güler yüzlü olan.			
4900	bāş	باش	Far.	•	Olsun, ola manasına emirdir.	Fiil çekimi		
4901	bāşed	باشد	Far.	•	Bi-ma`nâhu eyzan.			
4902	bāşîḳ	باشق	Ar.	*	Atmaca denilen bir nev yırtıcı kuş.			
4903	bāşüre	باشوره	Ar.	*	Yeni yetişmiş, turfanda olan nesne.			
4904	bāşe	باشه	Far.	•	Atmaca denilen bir nev yırtıcı kuş.			
4905	bāşir	بأصير	Ar.	∴	Dikkat sahibi ve görücü ve gözü kuvvetli hissedici olan.			
4906	bāşira	بأصيره	Ar.	∴	Görücülük kuvveti ve göz, çeşm, ayn.			
4907	bāzī`a	بأضغه	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup yalnız derinin katolunmasından ibaret olan baş yarığına denilir.		Fıkıh	
4908	bāṭil	باطل	Ar.	∴	Zatında hakikat ve sebat ve hak olmayan şey ve şeytan .			
4909	bāṭin	باطن	Ar.	∴	İç tarafta olan, zahirde olmayan ve bir şeyin içi ve iç yüzü ve insanın ruhu ve gizli şey.			
4910	bāṭinī	باطنی	Ar.	•	Bâtına mensup ve müteallik olan.			
4911	bāṭiye	باطيه	Ar.	*	Bâdiye denilen büyük kap.			
4912	bā`c	باع	Ar.	∴	Kulaç denilen uzunluk ve şeref ve şan ve kerem.			
4913	bā`iṣ	باعث	Ar.	•	Sebeup ve illet ve mucip ve yeniden diriltici ve halk edici olan.			

4914	bā'īd	بَاعِدٌ	Ar.	•	Irak, uzak olan.			
4915	bāğ	بَاغٌ	Far.	•	Büyük bahçe ki üzüm asmalarını havidir, üzümlük.			
4916	bāğ-bān	بَاغِيَانٌ	Far.	•	Bağ bahçe timarıyla vakit geçiren ve meşgul adam.			
4917	bāğibānī	بَاغِيَانِي	Far.	•	Bahçıvanlık meşguliyeti.			
4918	bāğçevān	بَاغِچَوَانٌ	Far.	•	Bağ ve bahçe ve bostan timarıyla meşgul ve memur olan kimse.			
4919	bāğçe	بَاغِچَه	Far.	•	Çiçeğe ve ziynet makamında dikilmiş bazı meyve ağaçlarına mahsus mahal.			
4920	bāğistān	بَاغِيسْتَانٌ	Far.	•	Bağlık ve bahçelik mahal ve bağların çok olduğu yer.			
4921	bāğiz	بَاغِيزٌ	Ar.	*	Buğzedici, düşmanlık ve tazyik edici.			
4922	bāgvān	بَاغْوَانٌ	Far.	•	Bahçıvan, bağ ve bahçe timarıyla meşgul olan.			
4923	bāğūt	بَاغُوْتٌ	Ar.	*	Nasârî taifesinin bayramı.			
4924	bāğa	بَاغَه	Ar.	*	Balık pulu ve emsali.			
4925	bāğī	بَاغِي	Ar.	•	Haktan ayrılıp serkeşlik eden ve zulüm ve gadreden ve itaattan ayrılıp isyan eden ve imâm-ı âdile muhalif olan.			
4926	bāf	بَاْفٌ	Far.	•	Dokuyucu, nescedici olan.			
4927	bāft	بَاْفْتٌ	Far.	•	Kumaş dokumak ve dokunulmuş, mensûc olan.			
4928	bāfte	بَاْفْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
4929	bāka	بَاكَه	Ar.	*	Tere ve sebzevat demeti.			
4930	Bākīr	بَاكِرٌ	Ar.	*	İmam Muhammed bin Ali bin Hüseyin ibnül Murtaza rıdvanullâhi teâlâ aleyhim ecma'in hazretlerinin lakab-ı şerifleridir.			
4931	bāki°	بَاكِي°	Ar.	*	Geniş ve vâsi olan.			
4932	bāki°a	بَاكِيَه	Ar.	*	Dert ve bela, dâhiye.			
4933	bākil	بَاكِلٌ	Ar.	*	Sakalı henüz belirmiş kişi.			
4934	bāküre	بَاكُوْرَه	Ar.	*	Sığır sürüsü.			
4935	bāki	بَاكِي	Ar.	•	Evvelki hâleti üzere mümted ve müstemir olan, zail ve fani ve kaybolmayan berdevam olan.			
4936	bākiye	بَاكِيَه	Ar.	*	A'mâl-i sâliha ve beş vakit namaz.			
4937	bāk	بَاكٌ	Far.	•	Korku, havf, dehşet.			
4938	bākire	بَاكِرَه	Ar.	•	Kızıoğlankız.			
4939	bāküre	بَاكُوْرَه	Ar.	•	Meyve ve turfanda yetişen nesne.			
4940	bā-kemāl	بَاكِمَالٌ	Ar. - Far.	•	Kemal üzere olan ve kâmil olan.			
4941	bāki	بَاكِي	Ar.	•	Ağlayıcı, eşk-bâr olan, giryân olan.			
4942	bāl	بَالٌ	Ar.	∴	Yürek, kalp, fevâ'id ve hatır ve hâl ve şan ve büyük balık ve ihtimam etmek.			
4943	bāl	بَالٌ	Far.	•	Kanat, cenah, kuş kanadı.			

4944	bālā	بَالَا	Far.	•	Yukarı ve yüksek olan ve boy ve kamet.			
4945	bālā-pervāz	بَالَا پَرَوَاز	Far.	•	Yüksek uçucu, âli-tayyâr olan.			
4946	bālā-ter	بَالَا تَر	Far.	•	Ziyade yukarı ve yüksek ve âli-câh olan.			
4947	bi'l-ittifāḡ	بِالِإِتِّفَاقِ	Ar.	•	İttifak ile, ittifak üzere manasında terkiptir.			
4948	bālā-pūş	بَالَا پُوش	Far.	*	Üste giyilen esvap, ferace ve biniş ve pardesü gibi.			
4949	bālā-hāne	بَالَا حَانَه	Far.	•	Hanenin üst katı ve ziyade şerefli mahalli.			
4950	bālā-dest	بَالَا دَسْت	Far.	•	Galip ve faik ve yukarısında ve üstte olan.			
4951	bālā-destī	بَالَا دَسْتِي	Far.	•	Tefevvuk ve tagallüp ve üstte olmak.			
4952	bālā-ger	بَالَا كُر	Far.	*	Hanelere vazolunan büyük destek, direk.			
4953	bālā-niş'in	بَالَا نِشِين	Far.	•	Yüksekte oturan ve âli-makâm olan.			
4954	bālā-ver	بَالَا وَر	Far.	*	Su dolu bardak.			
4955	bālā-himmet	بَالَا هِمَّت	Ar. - Far.	•	Âli-himmet ve ulüvv-i himmet sahibi olan.			
4956	bi't-bedāhe	بِالْبِدَاهَةِ	Ar.	•	Yekten, birdenbire, bilâ-mülâhaza manasında terkiptir.			
4957	bi't-temām	بِالْتَمَامِ	Ar.	•	Eksik ve noksan olmayarak manasında terkiptir.			
4958	bi'l-cümle	بِالْجُمْلَةِ	Ar.	•	Mecmû'an, bi't-tamām, bilaistisna manasında terkiptir.			
4959	bi'l-ḡayr	بِالْغَيْرِ	Ar.	•	Hayır ve felah ile manasında terkiptir.			
4960	bi'd-def'ât	بِالدَّفْعَاتِ	Ar.	•	Çok defa, çok kere manasında terkiptir.			
4961	bi'z-zât	بِالذَّاتِ	Ar.	•	Başkası olmayıp ancak kendi başına kendisi manasında terkiptir.			
4962	bāliş	بَالِش	Far.	•	Yastık ve bālin koltuk yastığı manasıdır.			
4963	bi'z-zarūr	بِالضَّرُورِ	Ar.	•	Naçar ve çaresiz olarak manasında terkiptir.			
4964	bi'z-zarūre	بِالضَّرُورَةِ	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
4965	bāliḡ	بَالِغ	Ar.	•	Yetişici, erişici ve erişmiş ve tam ve kâmil olan ve hadd-i bülûğa yani akıl tamlığına ve derece-i kemāle varmış olan.			
4966	bi'l-fi'l	بِالْفِعْلِ	Ar.	•	Hakikatte, filvaki ve filhakika ve fiilen ve o yolda harekette bulunarak manasında terkiptir.			
4967	bi'l-külliyē	بِالْكُلِّيَّةِ	Ar.	•	Külliyen, bütün bütün, mecmû'an manasında terkiptir.			
4968	billāhi	بِاللَّهِ	Ar.	•	Allahutaala'nın hak ve mecd ü şerefi için manasında yemindir.			
4969	bi'l-müşāhede	بِالْمُشَاهَدَةِ	Ar.	•	Görerek, görüşerek manasında terkiptir.			
4970	bi'l-ma'nā	بِالْمَعْنَى	Ar.	•	Hakikatte ve bātında ve filhakika manasında terkiptir.			
4971	bi'l-muvācehe	بِالْمُوَاجَهَةِ	Ar.	•	Karşı-be-karşı olarak manasında terkiptir.			
4972	bāl-vār	بَالْوَارِ	Far.	•	Kanatlı ve cenahı olan.			
4973	bāl-dār	بَالدَّارِ	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			

4974	bālī	بالى	Ar.	•	Eski, köhne ve müsin ihtiyar ve sâlhorde olan.			
4975	bālīn	بالين	Far.	•	Döşeğe mahsus yastık.			
4976	bālīn-perest	بالين پرست	Far.	•	Yastığa tapan ki tembellikten kinayedir.			
4977	bām	بام	Far.	•	Kubbe, kemer, dam, sakaf, tavan ve sabah vakti.			
4978	bām-gāh	بامگاه	Far.	•	Sabah vakti.			
4979	bāng	بانگ	Far.	•	Ses, seda, avaz, bāng-ı namāz ezan okunması.			
4980	bānū	بانو	Far.	•	Hatun, büyük kadın, hanım.			
4981	bānī	باني	Ar.	•	Bina edici, yapıcı, yaptırıcı.			
4982	bā-vücūd-ki	باوجودکه	Ar. - Far.	•	Mademki, çünkü manasında terkiptir.			
4983	bāver	باور	Far.	•	Sahih, sadık, gerçek.			
4984	bāh	باه	Ar.	•	Cima, mücamaa lezzeti.			
4985	bāhir	باهر	Ar.	•	Galip ve rûşen ve tâbn-âk ve ziyadar ve zahir ve aşikâr ve meşhur olan.			
4986	bāhil	باهل	Ar.	•	Hod-ser, başlı başına olan ve işsiz güçsüz, avare gezer olan.			
4987	bāhem	باهم	Far.	•	Beraber, bir yerde, ma'an manasında terkiptir.			
4988	bāhū	باهو	Far.	*	Değnek, asa, çomak.			
4989	bāhe	باهه	Far.	•	Geçit vermez, küçük, derya veya göl ve iri gövdeli ve vücutlu at.			
4990	bāy	بای	Far.	•	Bey, mir, emir.			
4991	bi-eyyi-ḥālīn	بای خال	Ar.	•	Her nasıl olur ise olsun manasında terkiptir.			
4992	bāyed	باید	Far.	•	Gerek, mukteza, vacip, lazım.			
4993	bā'ir	بایر	Ar.	•	Mütehayyir, müte'accib ve hayran olan ve fâsidü'l-akîde ve hâlik olan.			
4994	bāyeste	بایسته	Far.	•	Lazım ve vacip ve mukteza olan.			
4995	bāyîz	بایض	Ar.	•	Yumurtlayıcı olan ve tebyiz eden.			
4996	bāyi°	بایغ	Ar.	•	İs. fikiyyeden olup mal satana, fūrūht edene ve satıcıya denilir.			Fıkıh
4997	bāyiḳa	بایقه	Ar.	*	Bela ve şer nesne, dâhiye.			
4998	bāyin	باین	Ar.	•	Ayrı, münfasıl, başka ve aşikâr ve zahir olan.			
4999	bāyine	باینه	Ar.	*	Vâsi ve derin kuyu.			
5000	biyer	بیتر	Far.	•	Arslana müşabih bir nev yırtıcı hayvan.			
5001	bebrūḥ	ببروخ	Ar.	*	Abdüsselam denilen köktür ki insan kadidine benzer ve müsekkin ve uyuşturucu hassası vardır.			
5002	bebġā	ببغا	Ar.	•	Papağan denilen eğri gagalı maruf kuştur.			
5003	bebek	ببک	Ar.	•	Göz üstünde olan siyah daire ve kucakta gezdirilen çocuk.			

5004	büt	بُتْ	Far.	• Allahutaala'dan gayrı ibadet olunan şey, sanem, vesen ve güzel adam veyahut karı.			
5005	bett	بَتَّ	Ar.	• Kesmek, kesilmek, munkatî' olmak, katetmek.			
5006	büt-perest	بُتْ-پَرَسْت	Far.	• Saneme ibadet eden.			
5007	büt-perestî	بُتْ-پَرَسْتِی	Far.	• Putperestlik, saneme ibadet edicilik.			
5008	büt-tirâş	بُتْ-تِرَاش	Far.	• Put oyan, sanem, vesen imal eden.			
5009	büt-hâne	بُتْ-هَانَه	Far.	• Putperestlik ibadethanesi ve fahişelerin kâr-hânesi yahut meyhane.			
5010	betât	بَتَات	Ar.	* Katilik, bir şeyin kati olması ve mutlakiyet.			
5011	bettât	بَتَات	Ar.	* Kîlim satıcı ve kesici ve şalcı ve şal satıcı.			
5012	bi-taḥşîş	بِتْحَشِيش	Ar.	• Husûsân, alelhusus manasında terkiptir.			
5013	beter	بَتَر	Ar.	• Bedterden galattır, ziyade hayırsız ve bed olan.			
5014	bü'ûre	بُؤْرَه	Ar.	* Çukur ve hufre ve çukur kazmak ve is. tıbbiyeden olup kayh yani irin ve emsali mevâdd-ı maraziyyenin toplandığı mahalle itlak olunur.		Tıp	
5015	betr	بَتْر	Ar.	* Is. tıbbiyeden olup bir uzvu kesmek ameliyatına denilir ve kesmek, nakıs bırakmak.		Tıp	
5016	betrâ'	بَتْرَاءَ	Ar.	∴ Hükümü nazif ve cari olan, hüccet ve kuyruğu kesilmiş ve bir tarafı nakıs olan ve besmele ile tasliye zikrolunmayan hutbeye, hutbe-i betrâ' itlak olunur.			
5017	bet'	بَتَع'	Ar.	* Boynu uzun olmak ve zahir ve aşikâre olmak.			
5018	betk	بَتَكْ	Ar.	* Katetmek ve yapışıp bir nesneyi çekmek.			
5019	bitikci	بِتِكْجِی		• Yazıcı, kâtip ve beylikçi tabirlerinin aslı.			
5020	büt-gede	بُتْ-گَدَه	Far.	• Puthane, putperestlik ibadethanesi.			
5021	betl	بَتْل	Ar.	* Kesmek, kesilmiş şey ve temyiz ve tefrik etmek.			
5022	bi-temâmihi	بِتَمَامِیْهِ	Ar.	• Tamamıyla, tamamen ve onun tamamı manasında terkiptir.			
5023	betül	بِتُول	Ar.	• Erkeklerden çekinip onlara asla şehvet ve müracaatı olmayan hatun ve Meryemü'l-azrâ ile Fâtımatü'z-zehrâ radiyallâhu anhumâ hazretlerine mahsus sıfattır.			
5024	betîle	بَتِیْلَه	Ar.	* Etili aza ve sağrı.			
5025	beşş	بَشَّ	Ar.	∴ Yayıp dağıtmak ve bir haberi faş etmek ve sırrı izhar ve şayi eylemek ve hâl ve şan ve toz ve toprağı savurmak ve gam ve gussa ziyade olmak.			
5026	beşâ'	بَشَاءَ	Ar.	* Yumuşak yer, mülayim mahal.			
5027	beşr	بَشْر	Ar.	* Çok, kesîr ve vâfir olan.			
5028	bişr	بِشْر	Ar.	* Ufak ufak, bedende çıkan sivilce ve kabarcıklar.			
5029	beşere	بَشْرَه	Ar.	* Bi-ma'nâhu eyzan.			
5030	beşere-i ḥabîşe	بَشْرَه حَبِيشَه	Ar.	* Is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs karakabarcık denilen mühlik ve olduğu yeri kangrene düşar ederek tahrip eden maraza denilir.		Tıp	
5031	beşq	بَشَقْ	Ar.	* Çayın kenarını yarıp hark yapmak ve ayırmak, şakketmek, yırtmak.			
5032	büşür	بُشُور	Ar.	* Besreler, sivilceler ve kabarcıklar.			

5033	beşîr	بَشِيرٌ	Ar.	•	Vâfir, kesîr, çok olan.			
5034	bec	بَعَجٌ	Ar.	*	Yarmak ve vurmak.			
5035	becâ ²	بِعَاءٌ	Ar.	*	Bol ve vâsi ve geniş ve meydanlı olan.			
5036	becâ	بِعَا	Far.	•	Yerinde, mahallinde münasip ve tam, kâmil olan ve bedel, mübadele ve trampa manalarında terkiptir.			
5037	becâyiş	بِعَايِشٌ	Far.	•	Bedl, mübadele, ivaz ve memurinin mahall-i me'mûriyyetlerini değişmesi ve trampa etmesi manasıdır.			
5038	becidd	بِعِدْدٌ	Ar. - Far.	•	Cidd ü sa'y ve ihtimam ve cehd ü gayretle manasında terkiptir.			
5039	becele	بِعْجَلَةٌ	Ar.	*	Küçük ve bodur ağaç.			
5040	baĥîl	بِعْجِيلٌ	Ar.	∴	Yakışıklı adam ve tazim ve tekrîm olunup ziyadesiyle hatırı sayılan adam.			
5041	beçegân	بِعْجَانٌ	Far.	•	Beçeler, yavrular, çocuklar.			
5042	peçe	بِعْجَةٌ	Far.	•	Yavru çocuk.			
5043	baĥ	بِعْجٌ	Ar.	*	Ses kısıklığı ve avaz tutulması.			
5044	beĥĥâş	بِعْجَاهُشٌ	Ar.	•	Bahsedici, mükâleme ve cüst-cû eyleyici, söz söyleyici.			
5045	beĥâĥa	بِعْجَاهَةٌ	Ar.	*	Ses boğukluğu.			
5046	biĥâr	بِعْجَارٌ	Ar.	•	Denizler, deryalar, bahirler, ilmi çok adamlar.			
5047	beĥĥâr	بِعْجَاهَارٌ	Ar.	*	Gemici, keştibân.			
5048	baĥt	بِعْجَتْ	Ar.	•	Saf ve sade ve halis olan.			
5049	baĥş	بِعْجَشٌ	Ar.	•	Araştırmak ve teftiş ve tahkik tarikiyle kelam etmek ve bu veçhile vaki olan kelam ve emir ve husus ve madde ve muarazaya öndil tayin etmek ve muarazada tayin olunan öndil ve girev.			
5050	baĥşere	بِعْجَشْرَةٌ	Ar.	*	Biri birinden ayırmak ve dağıtmak ve perakende etmek ve gizli şeyi meydana çıkarmak.			
5051	baĥr	بِعْجَرٌ	Ar.	∴	Deniz, derya ve azîm nehir ve göl ve şiiir evzânından bir fırka ve yarmak ve yırtmak ve kerim kimse.			
5052	buĥrân	بِعْجْرَانٌ	Ar.	•	Maraz ve illetin en ziyade şiddetli vakti ki mariz o hâlde ya ölür veyahut şifa bulur.			
5053	baĥreyn	بِعْجْرَيْنٌ	Ar.	•	İki deniz yani karadeniz ile akdeniz veya iç deniz ile dış deniz ve bir memleket ismidir.			
5054	baĥriyy	بِعْجْرِيٌّ	Ar.	•	Denize mensup ve müteallik olan.			
5055	bi-ĥasebi	بِعْجَسْبٍ	Ar.	•	Hasebiyle, iktizasından naşi manasında terkiptir.			
5056	bi-ĥukmi	بِعْجَكْمٍ	Ar.	•	Hükmünden, iktizasından naşi manasında terkiptir.			
5057	buĥûr	بِعْجُورٌ	Ar.	∴	Bahirler, denizler, deryalar ve ilimde mahirler.			
5058	buĥĥa	بِعْجُهُ	Ar.	*	Ses boğukluğu.			
5059	büĥayre	بِعْجَيْرَةٌ	Ar.	•	Küçük deniz, göl.			
5060	buĥâr	بِعْجَارٌ	Ar.	•	Buğ, buğu yani cism-i seyyâl, latif olan suyun hararet tesiriyle vukua gelen tayyârâne inkılap hâli ki bürüdetle işbu inkılaptan kurtulup aslına ricat eder.			
5061	Buĥârâ	بِعْجَارَا	Ar.	*	Mecma'-ı ilm manasından me'hûz şehri-i şehîr.			

5062	beḥḥāl	بَحَالٌ	Ar.	*	Ziyade bahil ve pek alçak ve deni kimse.			
5063	baḥt	بَحْتُ	Far.	∴	Ced ve haz ki ikbal ve hüsn-i tâli'den kinayedir ve kader ve kısmet ve izzet, saadet, bu kelime mu'arrebdir.			
5064	baḥt-âver	بَحْتَاوَرُ	Far.	•	Bahtlı, talihli ve tal'at ve saadet sahibi olan.			
5065	baḥt-bergeşte	بَحْتُ بَرِغَشْتَه	Far.	•	Bibaht ve talihsiz olan.			
5066	baḥt-ı bîdâr	بَحْتُ بِيْدَارُ	Far.	•	Bahtı uyanık ve bahtlı ve talihli olan.			
5067	baḥt-ḥufte	بَحْتُ حُفْتَه	Far.	•	Bahtı uyumuş ve bahtsız ve talihsiz olan.			
5068	baḥterî	بَحْتَرِي	Ar.	*	Salına salına refât ile yürüyen.			
5069	Buḥt-i nuşşar	بُحْتُ نُصَّر	Ar.	*	Kudüste Yahudileri katleden meşhur hükümdar.			
5070	baḥtiyâr	بَحْتِيَارُ	Far.	•	Bahtı dost ve bahtlı ve talihli olan.			
5071	baḥşere	بَحْشَرَه	Ar.	*	Bulanıklık ve kudüret ve dağıtmak ve tarumar ve perişan etmek.			
5072	baḥtiyârî	بَحْتِيَارِي	Far.	•	Bahtiyarlık ve izzet ve devlet ve tal'at sahibi.			
5073	beḥar	بَحْرُ	Ar.	•	Ağızda vaki olan fena koku ve râyiha-i kerîhe.			
5074	baḥred	بَحْرُدُ	Far.	•	Akıllı, akil, hıred-mend. Far. • Akıllılık ve akıl ve hıred.			
5075	baḥredî	بَحْرُدِي	Ar.	•	Eksik ve nakıs olan ve sulanmayıp hemen yağmur kuvvetiyle mahsul veren tarla.			
5076	baḥş	بَحْشُ	Far.	•	Bağışlamak, vermek, ita etmek, verici ve ihsan edici ve bağışlayıcı olan.			
5077	baḥşâ	بَحْشَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5078	baḥşây	بَحْشَائِ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5079	baḥşâyîş	بَحْشَائِشُ	Far.	•	Vermek ve ita ve ihsan etmek.			
5080	baḥşîş	بَحْشِشُ	Far.	•	Vermek ve verilen ihsan, atıyye.			
5081	baḥşende	بَحْشِنْدَه	Far.	•	Verici, ihsan edici, affedici, yarlıgayıcı.			
5082	baḥc	بَحْجُ	Ar.	*	Kederle kendini telef ve helak etmek.			
5083	büḥul	بُحُلٌ	Ar.	∴	Malını kimseye vermeyip saklamak ve nekeslik ve hasislik ve tamahkârlık.			
5084	buḥlâ°	بُحْلَاةٌ	Ar.	•	Bahil ve hasis ve nekes olanlar.			
5085	be-ḥilâf	بِعِلَافٍ	Ar. - Far.	•	Hilaf üzere, aksi olarak manasında terkiptir.			
5086	beḥüd	بِعُودٌ	Far.	•	Yalnız, hod-be-hod, yapılmız, başlı başına, müstakil ve kendiliğinden manalarında terkiptir.			
5087	beḥür	بِعُورٌ	Ar.	•	Tütüsü ve yakmak için güzel kokulu nesne ki onunla etrafı tatyib ederler.			
5088	beḥür-dân	بِعُورْدَانُ	Ar. - Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile buhur yakmak için kullanılan bir nev kap.			+
5089	buḥür-meryem	بِعُورُ مَرْيَمَ	Ar.	*	Bir nev nebattır ki tefth ve idrara nafidir.			
5090	büḥûc	بُحُوعٌ	Ar.	*	Tevazuyla hakkı ikrar eylemek.			
5091	baḥîl	بَحِيلٌ	Ar.	•	Cibillî, nekes ve hasis ve tamahkâr olan.			

5092	baḥye	بَحْيِه	Far.	•	Terzi ve emsalinin diktiği dikiş ve çatma.			
5093	baḥye-dār	بَحْيِه دَار	Far.	•	Dikişli ve çatılı olan.			
5094	baḥye-zen	بَحْيِه زَنْ	Far.	•	Dikiş dikici ve çatıcı olan, yani terzi.			
5095	büdd	بُدْ	Ar.	*	İvaz vermek ve perakende eylemek ve sanem ve firak ve takat ve kudret manasına da gelir.			
5096	bedd	بُدْ	Ar.	*	Ayırmak, ırak etmek ve teb'îd ve tefrik etmek.			
5097	bed	بُدْ	Far.	•	Fena, kötü, yaramaz, redî', kabîh, şeni, fenalık, kötülük, şer, kabîh.			
5098	beddā°	بَدَّآءٌ	Ar.	*	Zahir olmak, zihinde bir rey peyda olmak.			
5099	bed°	بَدَاءٌ	Ar.	∴	Başlamak, âgâz etmek, bir şeyi sairden evvel işlemek.			
5100	bedā°	بَدَّآءٌ	Ar.	*	Fikir ve rey ve tedbir.			
5101	bed-aḥter	بَدَّ أَحْتَرٌ	Far.	•	Yıldızı fena ve bahtsız olan.			
5102	bed-aḥlāk	بَدَّ أَحْلَاقٌ	Ar. - Far.	•	Huy ve ahlaki fena ve şeni olan.			
5103	bedād	بَدَّادٌ	Ar.	*	Zahir olmak ve i'dād.			
5104	bidād	بَدَّادٌ	Ar.	*	İvaz vermek, bedel ve karşılık vermek.			
5105	bed-üslüb	بَدَّ أُسْلُوبٌ	Ar. - Far.	•	Tarz ve tariki, şeni ve çirkin olan.			
5106	bed-aşıl	بَدَّ أَصْلٌ	Ar. - Far.	•	Asl u nesli alçak ve rezil ve deni olan.			
5107	bidār	بَدَّارٌ	Ar.	*	Müsâbakat zımında sürat ve acele.			
5108	bedā°a	بَدَّاعَةٌ	Ar.	*	Yeni zuhur etmek.			
5109	bidāl	بَدَّالٌ	Ar.	*	Değişmek, mübadele ve trampa etmek.			
5110	bed-āmūz	بَدَّ آمُوزٌ	Far.	•	Rezalet ve denaet bildiren ve rezil ve deni olan.			
5111	bed-endîş	بَدَّ أَدْيِشٌ	Far.	•	Şer ve fesat tefekkür ve kasteden.			
5112	bedāne	بَدَّانَةٌ	Ar.	*	Tenûmend ve gövdeli ve boylu boslu olmak.			
5113	bidāveh	بَدَّاوَةٌ	Ar.	•	Sahrâ-nişinlik ve hanede sakin olmayıp dağda ve dereye oturmak ve bir şeyin bidayet hâli ve tazelik hengâmı.			
5114	bedāvī	بَدَّاوِيٌّ	Ar.	•	Sahrâ-nişin ve çadırdaki sakin olup dağ ve dereyi ve bâdiyeyi dolaşıcı olan.			
5115	bidāh	بَدَّاهٌ	Ar.	*	Bir iş ansızın peyda olmak, zuhur etmek.			
5116	bidāhet	بَدَّاهَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5117	bidāyet	بَدَّايَةٌ	Ar.	•	Başlamak ve baş ve işin evvel ve iptidası.			
5118	bedāyi°	بَدَّايِعٌ	Ar.	•	Bidatler, yeni ihdas olunmuş şeyler ve sonradan icat olunan nesnelere.			
5119	bed-âyîn	بَدَّ آيِينَ	Far.	•	Âdet ve rûsum ve desturu kabîh olan.			
5120	bed-baḥt	بَدَّ بَحْتٌ	Far.	•	Bahtsız ve talih ve bahtı fena ve kötü olan.			
5121	bed-bū	بَدَّ بُوٌ	Far.	•	Fena kokan ve fena kokulu ve rayıhası kerih olan.			

5122	bed-būd	بَدُّ بُود	Far.	•	Fena, lain, le'im olan.				
5123	bed-bīn	بَدِّيْن	Far.	•	Bed ve fena görüp beğenmez ve istihsân etmez olan.				
5124	bedter	بَدْتَر	Far.	•	Ziyade bed ve kabîh ve şeni olan.				
5125	bedterīn	بَدْتَرِيْن	Far.	•	En ziyade bed ve kabîh ve şeni olan.				
5126	bed-cins	بَدِّ جِنْس	Ar. - Far.	•	Cinsi fena ve soysuz olan.				
5127	bed-çeşm	بَدِّ چَشْم	Far.	•	Nazarı fena dokunur olan ve hasetçi olan.				
5128	bed-çehre	بَدِّ چَهْرَه	Far.	•	Çirkin ve kerihü'l-manzar olan.				
5129	bed-hāl	بَدِّ حَال	Ar. - Far.	•	Hâli düşkün ve fakir olan.				
5130	bedḥ	بَدْح	Ar.	*	Kesmek, yarmak ve vurmak, darbetmek ve izhar etmek ve aşikâre olmak ve kesb-i alâniyyet etmek.				
5131	bed-hişâl	بَدِّ حِصَال	Ar. - Far.	•	Kötü tabiatlı ve huy ve ahlakı rezil ve şerir olan.				
5132	bed-hulḥ	بَدِّ حُلُق	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
5133	bed-hüy	بَدِّ حُوئِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
5134	bed-hâh	بَدِّ حَوَاه	Far.	•	Düşman ve fenalık isteyen olan.				
5135	bed-hahî	بَدِّ حَوَاهِي	Far.	•	Düşmanlık, fenalık, adavet.				
5136	bed-du'â	بَدِّ دُعَا	Ar. - Far.	•	Lanet edici ve duası insanın fenalığını ve musibete giriftar olduğunu temenniden ibaret olan ve bir kimse için musibet talep etmek.				
5137	bedir	بَدْر	Ar.	∴	Tamam olmak ve dolu şey ve sebki ve sürat etmek ve bir iş ansızın zahir olmak ve tulû'-ı kamer ki on dört gecelik ayın tuluu yani ayın on dördüncü gecesi doğuşu ve sergerde, zi-şân ve tam ve mütenâsibü'l-a'zâ ve ehl-i hizmet köle ve bedir gazasının vaki olduğu mahallin ismi ve yevm-i bedr ki hazret-i peygamberin küffar üzerine fetih ve nusret-i mübîne mazhar ve muvafık oldukları bir rûz-ı firûz.				
5138	beder	بَدْر	Far.	•	Taşra, hariç, dışarı.				
5139	bedrî	بَدْرِي	Ar.	*	Bedir gazasına hazır olan ashâb-ı güzîn.				
5140	bedrâm	بَدْرَام	Far.	•	Müferrih olan mahal, seyir yeri, teferrüc-gâh ve ziyafet.				
5141	bed-râh	بَدْرَاه	Far.	•	Fena yola sapıp dalalete giriftar olan.				
5142	bed-re'y	بَدِّ رَاي	Ar. - Far.	•	Rey ve nazar ve kıyası yanlış ve bed ve batıl olan.				
5143	bedre	بَدْرَه	Far.	•	Büyük ve müdevver ve keskin olan göz.				
5144	bed-refṭâr	بَدِّ رَفْتَاْر	Far.	•	Gidişi ve yürüyüşü fena olan.				
5145	bedreḩa	بَدْرِقَه	Ar.	•	Delil, kılavuz ve mürşid-i tarik-i Hüdâ.				
5146	bed-zebân	بَدِّ زَبَان	Far.	•	Ağzı pis ve fena ve nâ-sezâ söz söyleyici olan ve söven.				
5147	bed-zehre	بَدِّ زَهْرَه	Far.	•	Yaramaz gönüllü ve bed-endiş ve çifteli olan.				
5148	bed-süvâr	بَدِّ سُوَاْر	Far.	*	Bindirmez ve eyer vurduramaz, bed-hüy at ve beygir.				
5149	bed-sîret	بَدِّ سِيْرَت	Ar. - Far.	•	Sîret ve ahlak ve huyu yaramaz ve fena olan.				

5150	bed ^c	بَدَع	Ar.	*	Yeniden peyda etmek.			
5151	bida ^c	بَدِيع	Ar.	•	Yeni hâdis olan ve bade'l-ikmâl dinde hâdis olan şeyler, bidatler.			
5152	bid ^c	بَدِيع	Ar.	*	Yeni hâdis olan ve nadan ve cahil ve tenûmend ve şişman ve ilim ve şecaat ve şerâfette kâmil ve yegâne.			
5153	bid ^c at	بَدِيعَات	Ar.	∴	Yeni şey çıkarmak ve icat etmek ve bade'l-ikmâl dinde hâdis olan şey ve din hususunda yeni resim ve âdet ve tarik çıkarmak.			
5154	bed- ^s amel	بَدِيعَات	Ar. - Far.	•	Fiil ve ameli kerih ve nâ-pesendide olan.			
5155	bed- ^s ahid	بَدِيعَات	Ar. - Far.	•	Yalancı ve vaat ve ahdine itimat olunmaz olan.			
5156	bed-fercâm	بَدِيعَات	Far.	•	Son ve akıbeti fena ve mahûf ve yaramaz ve lain olan.			
5157	bed-fermâ	بَدِيعَات	Far.	•	Ayıp ve günah ve cürüm ve kabahat işlemesini emreden.			
5158	bed-ff ^c âl	بَدِيعَات	Ar. - Far.	•	Fiil ve ameli kabîh ve kerih olan.			
5159	bed-kâr	بَدِيعَات	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5160	bed-girdâr	بَدِيعَات	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5161	bed-gümân	بَدِيعَات	Far.	•	Fena ahvali tefekkür ve zan ve şüphe ve vesvese edici olan.			
5162	bed-kend	بَدِيعَات	Far.	*	Rüşvet denilen habis ve melun metâlib.			
5163	bed-gü	بَدِيعَات	Far.	•	Fena söyleyici, iftiracı, gammaz, yalancı olan.			
5164	bed-gevher	بَدِيعَات	Far.	•	İçi ve zatı ve tabiatı fena ve habis ve deni olan.			
5165	bed-güy	بَدِيعَات	Far.	•	Fena söyleyici, bed-gü, iftiracı, gammaz.			
5166	bedel	بَدَل	Ar.	•	Bir şeyin karşılığı, ivazı ve bir nesnenin yerini tutan veyahut yerine verilen şey.			
5167	bedel-i mâ-yeteħallel	بَدَل مَا يَتَحَلَّلُ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup tarîk-i müte'addideden yani teneffüs ve bevl ve infizâc vesair a'zâ-yı bedenden yevmiye vuku bulan zayıata mukabil ekl olunan et'imeye denir.		Tıp	
5168	be-dil	بَدَل	Far.	•	Yürekten, riyasız, an-samîm manasında terkiptir.			
5169	bed-mihr	بَدَل مِیْهَر	Far.	•	Huysuz, ters tabiatlı ve mürüvetsiz olan.			
5170	beden	بَدَن	Ar.	∴	Azasız gövde, hayvanın başı ve kolları ve ayakları ve nebatatın dal ve kökünden maada baki kalan cüzü ve kısa gömlek, dır'-ı kasîr.			
5171	bed-nâm	بَدَنَام	Far.	•	Fenalıkla meşhur olan ve şerle yâd ve zikrolunan.			
5172	bed-nijâd	بَدَنِيَّات	Far.	•	Soyu soppu alçak ve zelil ve rezil olan ve piç.			
5173	bed-nesil	بَدَنِيَّات	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5174	bed-nümâ	بَدَنِيَّات	Far.	•	Çirkin ve kerihü'l-manzar ve kabihü's-suver olan.			
5175	bed-nihâd	بَدَنِيَّات	Far.	•	Hilkat ve aslı fena olan .			
5176	bedene	بَدَنَةٌ	Ar.	*	Kurban için boğazlanan deve ve öküz.			
5177	bedeni	بَدَنِيَّات	Ar.	•	Bedene mensup ve müteallik olan.			
5178	bed-niyyet	بَدَنِيَّات	Ar. - Far.	•	Niyet ve samîmi fena olan.			

5179	bedū	بَدُو	Far.	*	"ب" ile "و" dan mürekkep terkib-i zamîrî olup "و" nun elifi dâla kalp edilmiştir, ana, ona demektir.			
5180	bedv	بَدْو	Ar.	*	Sahraya çıkma ve zahir ve aşikâr olmak ve zihinde bir rey peyda olmak.			
5181	büdür	بُدُور	Ar.	*	Sebk ve müsabaka ve sürat etmek.			
5182	büdū'at	بُدُوعَةٌ	Ar.	*	Yeni zuhur etmek, icat ve ihtira olunmak.			
5183	bedevî	بَدَوِي	Ar.	•	Sahrâ-nişîn olan, kırdâ ve dağda oturup hâne-nişîn olmayan.			
5184	bedh	بَدَه	Ar.	*	Bir adamı bir iş ile karşılamak yani ona karşı getirmek ve ansızın olmak.			
5185	büde	بُدَه	Far.	•	Kav, ağaç kavı ve paçavra kavı.			
5186	bedy	بَدِي	Ar.	*	Başlamak, iptida etmek.			
5187	bediyy	بَدِيّ	Ar.	*	Bâdiye-nişînler ve sahrada oturanlar.			
5188	bedîh	بَدِيح	Ar.	*	Azîmü'ş-şân ve şeref ve şanı ziyade olan.			
5189	bedîd	بَدِيد	Ar.	*	Vâsi ve büyük sahra, mefâze-i vasi'a.			
5190	bedîd	بَدِيد	Far.	•	Meşhur ve göz görür ve zahir olan.			
5191	bedîdâr	بَدِيدَار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5192	bedî'î	بَدِيْع	Ar.	∴	Numune ve emsali olmayan şey ve yeni çıkarılmış ve hûb ve garip olan ve icat edici ve hâlık ve hallâk-ı cihân olan Allahutaala.			
5193	bedî'at	بَدِيْعَةٌ	Ar.	•	Yeni çıkarılmış, hûb ve numunesiz ve garip ve emsali olmayan şey .			
5194	bedîhen	بَدِيْهًا	Ar.	•	Ansızın, birdenbire.			
5195	bedîl	بَدِيْل	Ar.	*	Bir şeyin ivazı ve karşılığı ve mukabili olan nesne ve trampa bedeli.			
5196	bedîhet	بَدِيْهَةٌ	Ar.	•	Ansızın zuhur etmek.			
5197	bedîhî	بَدِيْهِي	Ar.	•	Aşikâr ve zahir olan ve ansızın zuhur eden.			
5198	bedîhiyyât	بَدِيْهِيَّات	Ar.	•	Muhtâc-ı isbât olmayan veya ansızın zuhura gelen vukuat.			
5199	bezz	بَدَز	Ar.	*	Kahr u galebe ve galip olmak.			
5200	bizâ'	بِذَاء	Ar.	*	Fena söz söylemek ve yaramaz söz.			
5201	büzâkah	بُذَاكَه	Ar.	*	Sümüklü böcek denilen hayvan.			
5202	bezr	بَذْر	Ar.	•	Mutlaka tohum ve mahsusen keten tohumuna isim vermişlerdir.			
5203	bezil	بَذْل	Ar.	•	İta ve ihsan etmek ve sarf etmek.			
5204	bezül	بَذْوْل	Ar.	•	Atâyâ ve ihsanı kesîr olan ve eli açık olan.			
5205	ber	بَر	Far.	•	Üzere ve alâ manasında edât-ı isti'lâldir ve göğüs, sine, sadır ve hamil ve nakil ve getirici olan ve meyve ve semere ve yaprak ve varak.			
5206	berr	بَر	Ar.	•	Amîmü'n-ni'am olan Hak Teâlâ hazretlerinin esmayihüsnasındandır ve sadık ve rast-gû ve dindar olan kimse ve kara ki deniz mukabili olan arzdir.			
5207	birr	بِر	Ar.	∴	Lütuf ve kerem ve in'am ve ihsan etmek ve hayır ve hasenat ve sadık, doğru ve rast-gû olmak ve hakkın ibadetinde kavi ve sadık olup abde daima ihsan etmek ve sevap.			

5208	bür°	بُرء	Ar.	•	Halas olmak, kesb-i şifâ etmek ve kurtulmak ve berî olmak.			
5209	berâ°	بِرَاء	Ar.	∴	Muaf ve berî olmak, kayıt ve hüküm tahtında olmamak ve her ayın evvel ve ahir günleri.			
5210	bürâ°	بُرَاء	Ar.	*	Ağaç yongası ve törpüden çıkan talaş.			
5211	bürâd	بُرَاد	Ar.	*	Soğuk ve sermâ ve fütur gelmek ve işten soğumak.			
5212	berrâde	بِرَادَه	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile su ve şerbet ve emsalini soğutmak zımında haricen sepet gibi örgülü ve derununda soğutulacak şeyi vaz için şişeden mamul kabı havi olup beyne'n-nâs karlık denilen şeye denilir.			+
5213	bürâde	بُرَادَه	Ar.	*	Eğе ağzından dökülen eğinti toza denilir.			
5214	berâber	بِرَابِر	Ar.	∴	Bilece, birlikte ve müsavi ve müşâbih ve muhâzî ve mutabık olan.			
5215	berâbir	بِرَابِر	Ar.	•	Berberler, Berberistan adamları.			
5216	berâbire	بِرَابِرِه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5217	berât	بِرَات	Ar.	∴	Cânib-i devletten verilen imtiyaz fermanı ve imtiyaz senedi ve mektup, leyletü'l-berât, Berat Gecesi ki şa'bân-ı şerîfin on beşinci gecesinden ibarettir.			
5218	birâder	بِرَادِر	Far.	•	Kardaş, erkek karındaş, ah ve ihvan.			
5219	birâder-âne	بِرَادِرَانِه	Far.	•	Karındaşa ve biradere layık ve yaraşır ve münasip olan.			
5220	berârî	بِرَارِي	Ar.	•	Bir yerler, çöller, kırlar sahralar, bâdiyeler.			
5221	berâz	بِرَاز	Ar.	*	Açık sahra.			
5222	birâz	بِرَاز	Ar.	*	Harp için meydana çıkmak ve necaset.			
5223	berâtil	بِرَاطِيل	Ar.	•	Birtiller, rüşvetler.			
5224	berâ°at	بِرَاعَات	Ar.	•	Hüsün ü cemâlde tam olmak ve ilim ve şecaatte vesair evsâf-ı hamîde cihetiyle akran ve emsaline faik olmak.			
5225	berâ°at-i istihlâl	بِرَاعَاتِ اِسْتِهْلَال	Ar.	•	Bir ibarede müradif ve mukaffa birkaç kelime bulunmak ve hüsün ve insicam ki ibarenin veç-i mergûb üzere telif ve tertibi demektir.			
5226	bürrân	بُرْرَان	Far.	•	Keskin ve kılâgılı ve hadîd ve muhadded olan.			
5227	burâk	بُرَاق	Ar.	*	Leyle-i Mi'râcdâ yani recebin yirmi yedinci gecesinde hizmet-i Fahrü'l-mürselîn hazretlerine min-tarafillâh tahsis buyurulan at şeklinde bir nev dâbbe.			
5228	berrânî	بِرْرَانِي	Ar.	*	Yabancı ve vahşi olan.			
5229	bürâm	بُرَام	Ar.	*	Kene dedikleri tufeyli, küçük böcek.			
5230	ber-endâhte	بِرْ اَنْدَاْحْتِه	Far.	•	Yukarı atılmış ve yukarı kaldırılmış olan.			
5231	ber-endāv	بِرْ اَنْدَاو	Far.	•	Yukarı kaldıracı ve yukarı atıcı olan.			
5232	ber-âverde	بِرْ اَوْرَدَه	Far.	•	Yukarı kaldırılmış ve ref° olunmuş olan.			
5233	berâh	بِرَاه	Far.	•	Zîb ve ziynet ve ârâstegî ve hûb ve nîgû ve güzel olan.			
5234	berâhmen	بِرَاهْمَن	Ar.	•	Hintte vaki bir nev putperestlik papazları ve putperest mezhebinin ehli.			
5235	berâhime	بِرَاهِمَه	Ar.	∴	Peygamber irsal ve vürudunu tecviz etmeyen bir taife ve Hint putperestleri ve onların papazları.			

5236	berāhīn	بِرَاهِين	Ar.	•	Burhanlar, hüccetler, deliller, ispatlar.			
5237	berāy	بِرَائِي	Far.	•	İçin, li-ecli manasında edât-ı ta'lîldir.			
5238	berāyā	بِرَايَا	Ar.	•	Beriyyeler, müstevli ve gâlibinden olup haraç vermeyenler ve haraçtan berî olanlar ve mahlukat ve insanlar.			
5239	berā'e	بِرَائِه	Ar.	•	Muaf ve berî olmak, bulaşmak ve giriftar olmamak ve sıhhat-i beden ve mirî canibinden mesul olup da bilahare hiçbir cürümde alakası olmadığına dair bir kimse hakkında verilen kararı havi ilam ve mazbata ve kararname, bu isimle yâd olunur.			
5240	bürāye	بُرَايَه	Ar.	•	Kalem yongası ve kesinti ve kırkıntı.			
5241	berbād	بِرْبَاد	Far.	•	Perişan ve harap olmuş ve telef ve helak olmuş olan.			
5242	berbār	بِرْبَار	Ar.	*	Çok sözlü, çağırğan adam ve pek sesli şey ve arslan.			
5243	berbāris	بِرْبَارِس	Ar.	•	Amberbaris denilen meyvedir.			
5244	berbaḥ	بِرْبَاح	Ar.	*	Su yolu, su künkü ve ı. tıbbiyeden olup ev'ıye-i mūsile-i meneviyye ile kanât-ı nâkile ve mecrâ-yı meneviyyenin yekdiğeri üzerine bükülmesinden mütehasıl olan cisme denir.			
5245	berber	بِرْبَر	Ar.	•	Berberistan ahalişi ve bir ferdi.			
5246	berber	بِرْبَر		•	Tıraş etmekle meşgul ve merzûk olan kimse.			
5247	berbürde	بِرْبُرْدَه	Far.	•	Kapılmış, alınmış, getirilmiş olan, isal edilmiş olan.			
5248	berbuḥ	بِرْبُحْط	Ar.	•	Lavta denilen çalgı aleti.			
5249	bürbûr	بِرْبُور	Ar.	•	Bulgur denilen şey ki buğday kırarak imal olunur.			
5250	berpā	بِرْبَا	Far.	•	Ayakta duran ve kaim ve cari ve mukarrer ve meri olan.			
5251	bürt	بُرْت	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile balta denilen ve odun yarmaya veya et kıymaya mahsus olan demirden mamul ve sapı ağaçtan ibaret bir nev alete itlak olunur ve üstat, kılavuz ve mahir, delil ve nebat şekeri.			+
5252	bert	بُرْت	Far.	*	Kesmek, katetmek ve mütehayir olmak.			
5253	berter	بِرْتَر	Far.	•	Ziyadece yüksek ve refî' ve âli-câh olan.			
5254	berterin	بِرْتَرِين	Far.	•	En ziyade yüksek ve yüce ve refî' ve ali olan.			
5255	bürte	بُرْتَه	Ar.	*	Bir işte maharet ve hazakat manasıdır.			
5256	berteke	بِرْتَكَه	Ar.	*	Yırtmak ve parelemek ve tahrik ve temzîk etmek ve küçük tepe .			
5257	berş	بُرْتْ	Ar.	*	Çukur ve yumuşak yer.			
5258	bürşen	بِرْتْشِن	Ar.	*	Yırtıcı cân-verlerin ve kuşların parmakları.			
5259	burc	بُرْج	Ar.	•	Kale ve hisar çıkıntısı ve kulesi ve dâ'ire-i muntika üzerinde mesaha olunan otuz derece miktarı ve kavi ve muhkem olan taraf ve tabya ve kale ve palanga ve burûc-ı felekten birisi.			
5260	bürçās	بِرْجَاس	Ar.	*	Ok nişanı.			
5261	berced	بِرْجَد	Ar.	*	Kalın kilim ve aba.			
5262	bercā	بِرْجَا	Far.	•	Yerinde, tam ve sahih ve münasip olan.			

5263	bürçeme	بُرْجَمَه	Ar.	•	Parmak boğumları ve parmağın ucundan itibar ile birinci ile ikinci oynakları beyninde olan boğum.			
5264	berçide	بُرْجِيدَه	Far.	•	Toplanmış ve devşirilmiş olan.			
5265	bercıs	بُرْجِيس	Ar.	*	Kevâkib-i seb'a-i seyyârdan Müşteri yıldızının adıdır ve sütü çok deve, nâka-i kesirü'l-leben.			
5266	berçin	بُرْجِين	Far.	•	Toplayıcı, devşirici olan.			
5267	berçinâ	بُرْجِينَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5268	berḥ	بُرْح	Ar.	*	Şiddet ve eza ve meşakkat.			
5269	bürhâ	بُرْحَا	Ar.	*	Şiddet, renc ve eza ve meşakkat.			
5270	bürḥîn	بُرْحِين	Ar.	*	Düşvârlık ve zahmet.			
5271	berḥ	بُرْح	Ar.	*	Bereket ve ziyadeli ve ucuz olan narḥ ve si'r ve fiyat ve kahr u galebe.			
5272	berḥâst	بُرْحَاسْت	Far.	•	Kalkmak, ayaklanmak ve ayaklanmak üzere olan.			
5273	berḥâste	بُرْحَاسْتَه	Far.	•	Kalkmış ve ayaklanmış olan.			
5274	birḥâş	بُرْحَاش	Ar.	•	Kavga ve niza ve karışıklık ve gürültü, harıltı, Fârisiden mu'arrebdir.			
5275	berḥâr	بُرْحَوَاز	Far.	•	Hisse ve nasip, behre, paye ve hissedar ve behre-mend ve nasipli olan.			
5276	berḥûr	بُرْحُوْر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5277	berḥûrdâr	بُرْحُوْرْدَاْر	Far.	•	Hisse-mend ve behre-mend ve nasipli ve sâhib-i devlet ve ikbal olan.			
5278	berḥîz	بُرْحِيْز	Far.	•	Kalkmak, dirilmek ve zorbalık etmek.			
5279	berḥîzîş	بُرْحِيْزِيْش	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5280	berd	بُرْد	Ar.	∴	Soğukluk, noksân-ı harâret, soğuk ve soğumak ve soğutmak ve bir şeyi eğelemek ve sövmek, şetm eylemek ve soğuk su ile gusleylemek ve temevvüt etmek, ölmek ve sabit olmak ve uyumak ve ağız yarı, tükürük ve vücûb ve lüzum ve zayıf olmak ve sürme çekmek ve sürme, tûtiyâ ve tatar ve sâ'î göndermek.			
5281	bered	بُرْد	Ar.	*	Dolu ki havadan tane tane ve yuvarlak olarak yağar.			
5282	bird	بُرْد	Ar.	*	Dolu yağdıran bulut.			
5283	bürd	بُرْد	Ar.	∴	Çubuklu ve yollu bir nevi kumaş ve ihrama müşabih bir nevi aba ve hırka denilen maruf libas.			
5284	bürdâ°	بُرْدَاْء	Ar.	*	Sıtma ki maruf marazdır.			
5285	berdâr	بُرْدَاْر	Far.	•	Kaldırılmış, asılmış olan ve tutucu, itaat ettirici ve edici olan ve semereli ve yemiş verici olan.			
5286	berdâste	بُرْدَاْسْتَه	Far.	•	Kaldırılmış, ref' olunmuş.			
5287	berde	بُرْدَه	Ar.	*	Tuhme ve imtilâ illeti.			
5288	bürde	بُرْدَه	Ar.	•	Araplar beyninde maruf bir nevi siyâb ve hırka.			
5289	berde	بُرْدَه	Far.	*	Esir, köle, abd.			
5290	berdegân	بُرْدِكَاْن	Far.	•	Berdeler, esirler, köleler.			
5291	bird	بُرْد	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup göz kapaklarında zuhur eden verem-i sağîr.			Tip

5292	ber-devām	بَرْدَوَام	Ar. - Far.	•	Devam üzere, daim ve daima manasında terkiptir.			
5293	berdüş	بَرْدُوش	Far.	•	Omuzlanmış ve omuza alınmış olan.			
5294	berdî	بَرْدَى	Ar.	•	Bir nev saz yani hasır otu ki eski zamanda iç kabuğundan kâğıt yerine müstamel bir meta ittihaz olunur idi.			
5295	berere	بَرَزَه	Ar.	•	Yârlar, sadık ve rast-gû ve dindar adamlar.			
5296	berez	بَرَزُ	Ar.	*	Sahraya çıkmak ve zahir olmak.			
5297	berz	بَرَز	Ar.	*	Afif ve bî-garaz ve hûş-mend ve akıl ve tedbiri cümle indinde mevsuk ve mutemet adama denilir.			
5298	berzâh	بَرَزْح	Ar.	∴	Âlem-i mevtâ, meyyitlerin vatanı ki dünya ile ahiret beyninde olan mekân veyahut zaman ve iki şey arasına giren fasıla ki iki deniz arasındaki dilçeğiz gibi ve iki şey arasında bulunan hicap, perde.			
5299	berzede	بَرَزْدَه	Far.	•	Yukarıya doğru ikame edilmiş, kaldırılmış ve sürülmüş olan.			
5300	berze	بَرَزَه	Ar.	*	Mehâsini zahir olan akile ve afife hatun.			
5301	berzî	بَرَزَى	Ar.	*	Berz manasıdır.			
5302	berzîn	بَرَزِينَ	Ar.	*	Bir nev mişrebe.			
5303	bers	بِرْس	Far.	•	Kendir yaprağından imal olunan bir nev afyon.			
5304	bers	بِرْس	Ar.	*	Alacaklı, medyuna şiddet ve takaza eylemek.			
5305	birs	بِرْس	Ar.	∴	Hasır otunun iç kabuğu ki sabikan Mısırdaki kırtâs denilen kâğıt imal olunur idi ve pamuk.			
5306	birsâm	بِرْسَام	Ar.	*	Zatülcenp denilen ve akciğerin örtüsü iltihabından ibaret olan illete denilir veya cünuna müşâbih bir nev illet.			
5307	birsîm	بِرْسِيم	Ar.	*	Yonca denilen maruf nebata itlak olunur.			
5308	birsîm-i mâ°	بِرْسِيم مَاءً	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile su yoncası denilen sarı çiçekli bir nev nebata itlak olunur.			+
5309	berş	بِرْس	Ar.	*	Küçürek kara noktalar, ekseriya yüzde hâdis olur.			
5310	birşâ°	بِرْسَاغ	Ar.	*	Uzun boylu ve kalın gövdeli, ahmak ve bed-hûy adam.			
5311	bürüşte	بُرُشْتَه	Far.	•	Pişmiş, kavrulmuş ve yanmış olan.			
5312	berşeme	بُرُشْمَه	Ar.	*	Keder ve hüznün izhar etmek ve yüzünü buruşturmak.			
5313	bürşüm	بُرُشُوم	Ar.	*	Basra'ya mahsus tez yetişir bir nev hurmaya denilir.			
5314	beraş	بِرْض	Ar.	•	Ala tenli olmaktan ibaret olan abraşlık illeti ki olduğu yer tenin renginden beyaz olur.			
5315	berâz	بِرَاض	Ar.	*	Az ve kalil olan şey.			
5316	berţal	بِرْطَال	Ar.	*	Mevlevî külâhı gibi uzun bir nev külâha denilir.			
5317	ber-ţaraf	بِرْطَرَف	Ar. - Far.	•	Savıp defolunan ve bir tarafa konulan.			
5318	berţîl	بِرْطِيل	Ar.	•	Rüşvet namıyla verilen şey.			
5319	berţâl	بِرْطَال	Ar.	*	Rüşvet almak.			
5320	bür°âm	بُرْعَم	Ar.	*	Ağacın yeni yetişen çiçeği ve açılmadık tomurcuk, gonca ve gül kılıfı ve bür'ame ve bür'üm ve bür'üme dahi bu manadır.			

5321	berğase	بِرْغَاسَه	Ar.	*	Boz ile karamtık beyaz arasında bir renktir ki lisanımızda neftî derler ve pire rengi gibi.
5322	berğüş	بِرْغُوشْ	Ar.	•	Pire denilen mûzî ve sıçrayıcı küçük hayvan.
5323	berf	بِرْفْ	Far.	•	Kar, selc ki gökten yağar, pamuk gibi beyaz beyaz kış alameti.
5324	berğ	بِرْغْ	Ar.	∴	Şimşek çakmak ve leme'ân etmek ve düzenmek ve zînet-sâz olmak ve mütehayyir olmak.
5325	berağ	بِرْغْ	Ar.	*	Göz kamaşmak ve kararmak ve bir yaşında kuzuya denilir.
5326	bürkân	بِرْكَانْ	Ar.	∴	Parıldamak ve ışıldamak ve billur gibi vücudu parlak olan adam.
5327	bürkâ ⁹	بِرْكَاهْ	Ar.	*	Yüksek yer ve taşlı balçık.
5328	berğaş	بِرْغَاشْ	Ar.	*	Nakşetmek, resmetmek; berfeşe, keza.
5329	berğ-endâz	بِرْغْ اَنْدَازْ	Ar. - Far.	•	Tüfekçi ve şimşek gibi ziya saçıcı olan.
5330	ber-ğarâr	بِرْغَارَارْ	Ar. - Far.	•	Karar-dâde, mukarrer ve karar verilmiş olan ve daimî.
5331	berğata	بِرْغَطَهْ	Ar.	*	Sık sık adımlayarak yürümek ve ensesine bakarak dönüp gitmek ve bir nesneyi dağıtmak ve perişan ve bî-nizâm sözler söylemek.
5332	birğa ^c	بِرْغَعْ	Ar.	*	Yedinci kat gök ki ona semâ-i sâbi'a denilir.
5333	bürkâ ^c	بِرْغَعْ	Ar.	∴	Yaşmak, yüz örtüsü ve peçe ve nikap.
5334	berğâ ^a	بِرْغَاهْ	Ar.	*	Peçelemek, nikaplamak ve yüzünü örtmek.
5335	berğu ^c	بِرْغُغْ	Ar.	*	Bi-ma'nâ burka'.
5336	berğûğ	بِرْغُوفْ	Ar.	*	Küçük erik ve kayısı denilen maruf meyve ve şeftali ve emsali.
5337	berk	بِرْكَ	Ar.	*	Göğüs, sadır, sine.
5338	berekât	بِرْكَاتْ	Ar.	•	Bereketler ve ihsân-ı ilahî olarak bir şeyin artıp çoğalması.
5339	bereket	بِرْكَتْ	Ar.	∴	Allahutaala'dan ihsan olunan hayır ve nimet ve bolluk ve artıp çoğalmak ve ziyade ve nema ve saadet <u>manasına gelir ki hayr-ı ilâhînin sübutundan naşi ve kinayedir.</u>
5340	berke	بِرْكَهْ	Ar.	∴	Mecma'-ı mâ' yani su cem olduğu çukur ve havuz ve göl ve bent ve kurna ve su kuşlarından bir beyaz kuş.
5341	berkerde	بِرْكَرْدَهْ	Far.	*	Çıkarılmış ve çıkmış olan.
5342	berkende	بِرْكَنْدَهْ	Far.	•	Sökülmüş, koparılmış, çıkarılmış, istisâl olunmuş, köktü kazılmış olan.
5343	berg	بِرْكَ	Far.	∴	Yaprak, varak ve tedarik, mühimmat-ı sefer ve levâzım-ı râh ve intizâm-ı hâl ve mal ve mülk ve sâz ü nevâ ve ahenk ve nağme ve serencam ve azm ü kasd ve rızık ve zahire ve deve yününden dokunmuş nesne.
5344	bergüzâr	بِرْكَذَارْ	Far.	•	Hatırdan çıkarılmamak için verilen hediye.
5345	berg-rîz	بِرْكَرِيزْ	Far.	•	Yaprak dökücü ki hazan ve harif yani sonbahardan kinayedir.
5346	ber-güzîde	بِرْكَرِيدَهْ	Far.	∴	Müntehap, intihap olunmuş ve seçilmiş ve Cenâb-ı Peygamber'in Mustafa nâm-ı âlî-şânının müradifi.
5347	berkest	بِرْكَسْتْ	Far.	*	Maazallah ve mebdâ manasınadır.
5348	ber-geşte	بِرْكَسْتَهْ	Far.	*	Düşkün ve bahtsız ve talihsiz olan.

5349	berg ü bār	بَرْكُ و بَارُ	Far.	•	Yaprakla yemiş ve evrak ve esmâr.			
5350	berg ü sâz	بَرْكُ و سَازُ	Far.	•	Mal ve eşya ve mâl ü menâl ve esâs-ı beyt.			
5351	berg ü nevâ	بَرْكُ و نَوَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5352	berm	بَرْمُ	Ar.	*	Metin ve muhkem etmek ve delil iradından âciz kalmak.			
5353	bürme	بُرْمَه	Ar.	*	Çömlek yaptıkları yumuşak taş ve taştan mamul çömlek ve baş ortası.			
5354	ber-meḥîd	بَرْمَحِيدُ	Far.	*	Anasına babasına asi olan çocuk.			
5355	bermek	بَرَمَكَ	Far.	*	Vilâyet-i Belh'te bir taife olup hulefâ-i Abbâsiyyeden Harun er-Reşîd'in vezirleridir, sahâda şöhret şayiaları vardır.			
5356	bernâ	بَرْنَا	Far.	•	Genç, şâb-ı emred ve delikanlı.			
5357	bernâk	بَرْنَاكُ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5358	bernâme	بَرْنَامَه	Far.	•	Mektubun üzerine yazılan, falan yerde falana vusul bula ibaresi.			
5359	bernâmec	بَرْنَامَج	Ar.	*	Hesap mecmuası ve yevmiye defteri.			
5360	birinc	بِرِنَج	Far.	•	Pirinç denilen tane ki pilav ve emsali et'ime yapılır.			
5361	bürnüs	بُرْنُسُ	Ar.	•	İbtidâ-yı İslâm'da bilhassa ruhbanların giydikleri libas olup bilahare mağribilere vesair Araplara da sirayet etmiştir.			
5362	bürnüs	بُرْنُوسُ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5363	berni	بَرْنِي	Ar.	*	Bir nev küçük hurma olup hurmaların en âlâsıdır ve en iyi meyve manasına Fârisîden mu'arrebdir.			
5364	berniye	بَرْنِيَه	Ar.	*	Büyük küp ve horoz olmuş erkek piliç.			
5365	berniḳ	بَرْنِيَقُ	Ar.	*	Bir nev uzun ve kırmızı mantar ve ırmağın yere battığı yer.			
5366	bürü ⁹	بُرُوْ	Ar.	*	Hasta ifâkat bulmak.			
5367	bervât	بَرَوَاتُ	Ar.	•	Beratlar, imtiyaz ve salahiyet senetleri.			
5368	bervâḳ	بَرَوَاقُ	Ar.	*	Çiriş otu denilen bir nev nebat.			
5369	burûc	بُرُوجُ	Ar.	•	Burçlar, kale kuleleri ve mıntikanın burçları mıntikati'l-burûc güneşin semada yıldızlar arasından beher sene geçtiği yol.			
5370	bürüd	بُرُودُ	Ar.	*	İşten soğuyup fütur gelmek ve işten soğumak.			
5371	bürüdet	بُرُودَةٌ	Ar.	•	Soğumak, soğuk olmak ve hararetsizlik.			
5372	bürüz	بُرُوزُ	Ar.	•	Sahraya çıkmak ve zahir olmak, meydana çıkmak.			
5373	ber ü fūrüd	بَرُ و فُرُودُ	Far.	•	Yukarı aşağı, iniş çıkış.			
5374	bürüt	بُرُوتُ	Far.	*	Bıyık gibi dudak üstünde çıkar, gerek insanda ve gerek hayvanda.			
5375	bürümend	بُرُومَنْدُ	Far.	•	Gani, mâl-dâr, sâhib-i câh ve celal olan ve kuvvetli, semiz ve sahîhü'l-a'zâ olan ve taze ve taravetli ve neşvünemada olan.			
5376	bürümendî	بُرُومَنْدِي	Far.	∴	Burümendlik, gına ve bereket ve refâh-ı hâl ve büyüme ve kâmil olmak.			
5377	berh	بِرَه	Ar.	*	Bir adamı hastalık malul ve mütegayyir eyledikten sonra ifâkat gelip vücut tendürüst olmak ve ten be vazlaşmak.			

5378	bereh	بِرْهَ	Ar.	•	Vücut etli ve canlı olmak.			
5379	bürün	بُرُونُ	Far.	*	Taşra ve dışarı ve hariç olan.			
5380	burhān	بُرْهَانُ	Ar.	•	Delil ve hüccet ve ispat.			
5381	burhānī	بُرْهَانِي	Ar.	•	Burhana mensup ve müteallik olan.			
5382	bere	بِرْهَ	Far.	•	Kuzu denilen koyun yavrusu.			
5383	bere-i felek	بِرْهَ فَلَكَ	Ar. - Far.	*	Hamel burcu.			
5384	bürhe	بُرْهَ	Ar.	∴	Kıta, parça ve çok uzun müddet.			
5385	berhem	بِرْهَمَ	Far.	•	Bir yeri üzerinde karışık ve muhtelit olan.			
5386	berhem derhem	بِرْهَمَ دِرْهَمَ	Far.	•	Karmakarışık ve birbirine girmiş olan.			
5387	berhem-zede	بِرْهَمَزِدَه	Far.	•	Karmakarışık ve perişan olan.			
5388	berhem-zen	بِرْهَمَزَنُ	Far.	•	Karmakarışık ve perişan edici olan.			
5389	berheme	بِرْهَمَه	Ar.	*	Gözü depretmek, bir şeye muttasıl ve daima bakıp durmak.			
5390	berhene	بِرْهَنَه	Ar.	*	Delil getirmek.			
5391	berehmen	بِرْهَمَنُ	Far.	•	Hindistanın putperest olarak asıl eski ahalisinin zürriyeti ve taifesinden bir fert ve mezheb-i mezkûrenin papazı.			
5392	bürehne	بُرْهَنَه	Far.	•	Açık, çıplak ve üryan ve ari olan.			
5393	bürehne-pā	بُرْهَنَه پَا	Far.	•	Yalın ayak olan.			
5394	bürehne-ser	بُرْهَنَه سَر	Far.	•	Başı açık olan ve başı kabak ve derviş.			
5395	berhen	بِرْهَنُ	Ar.	*	Hakim ve efsun okuyucu Hint lügatinden mu'arrebdir.			
5396	bery	بِرْيُ	Ar.	*	Ağaç ve kalem yontmak ve zebun etmek.			
5397	berī'	بِرْيِءَ	Ar.	∴	Marazdan salim olan kişi ve muaf ve kurtulmuş ve kayıt ve hüküm altında olmayan ve zimmeti bulunmayan adam.			
5398	berri	بِرْيِ	Ar.	•	Kır ve sahraya mensup ve müteallik olan bahri ve semavi olmayan.			
5399	birriṭ	بِرْيِطَ	Ar.	∴	Hirriṭ ve malumatlı kılavuz ve düz beyaban.			
5400	beriyyāt	بِرْيَاثَ	Ar.	•	Beriyyeler, mahluklar.			
5401	biryān	بِرْيَانُ	Far.	•	Kebap ve kızarma et.			
5402	beriyye	بِرْيِيَه	Ar.	•	Çöl, kır ve sahra ve beyaban ve mahluk ve insan, adam.			
5403	beriyye-niṣīn	بِرْيِيَه نَيْسِينُ	Ar. - Far.	•	Sahrâ-niṣīn ve dağda ve derede sakin olan.			
5404	berīd	بِرْيِدَ	Ar.	∴	Menzil beygiri ve ulak ve sâ'î, tatar, haber getirici ve dört fersah mesafe ve elçi, sefir ve sürücü.			
5405	bürīde	بُرْيِدَه	Far.	•	Kesilmiş ve maktu olan.			
5406	berīšem	بِرْيِشَمَ	Far.	•	İbrişim denilen ipek iplik.			
5407	berīṣ	بِرْيِصَ	Ar.	•	Ala tenli ebras ve baras illetine giriftar olan, benek benek olan.			

5408	berî'ca	بريعة	Ar.	•	Hüsn-i melâhatte ve akıl ve kiyasette emsaline fâ'ika kadın ve hatun.			
5409	berîk	بريق	Ar.	•	Parıltı, leme'ân ve parlamak ve parlak ve lâmi' ve dirahşân olan.			
5410	berîn	برين	Far.	∴	Bunun üzerine demek ve en ziyade yüksek ve refî' olan.			
5411	bezz	بز	Ar.	*	nehb ü gâret etmek, kapmak ve kumaş ve libas ve siyâb makulesinden ev metâi ve nez' ve selbetmek.			
5412	büz	بز	Far.	*	Keçi, ma'z denilen hayvan.			
5413	bizz	بز	Ar.	*	Açmak, fethetmek.			
5414	bezzâz	بزاز	Ar.	•	Kumaş ve bez ve libas satıcı olan.			
5415	bezbeze	بزرزه	Ar.	*	Sûratle gitmek ve depretmek.			
5416	bezzâzistân	بزازستان	Ar. - Far.	•	Bedesten, çarşı.			
5417	bezbâz	بزاباز	Far.	•	Hindistan cevizi denilen şeyin kabuğu.			
5418	bezz	بز	Ar.	∴	Sebzevat ve haşîş tohumuna ve keten tohumuna denilir, zâl ile arpa ve buğday ve nohut ve mercimek ve bakla ve emsali nebatatın tohumuna denilir.			
5419	büzâk	بزاق	Ar.	*	Tükürük, salya, lu'âb.			
5420	bizâl	بزأل	Ar.	*	Çuvaldız ve tıpayı açacak alet.			
5421	büzürc	بزرج	Ar.	*	Ulu, azîm, büyük ki bu kelime Fârisîden mu'arrebdir.			
5422	büzürg	بزرگ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve rütbeli ve ziyade yaşlı olan.			
5423	büzürgân	بزرگان	Far.	•	Büyükler, ulular, büzürgler.			
5424	büzürg-âne	بزرگانه	Far.	•	Büyük ve büzürge layık ve münasip ve müstahak olan.			
5425	büzürg-vâr	بزرگوار	Far.	•	Sâhib-i celâl ve azamet olan ve celil ve fazıl ve ekâbirden olan.			
5426	büzürg-vârî	بزرگوارى	Far.	•	Azamet ve celal, kibriyâ.			
5427	bezzestân	بزازستان	Ar. - Far.	•	Çarşı yeri.			
5428	bezz	بزغ	Ar.	*	Yarmak, şakketmek ve neşter ile almak ve neşter vurmak.			
5429	büzgâle	بزرغاله	Far.	•	Kuzu denilen koyun yavrusu.			
5430	bezz	بزغ	Ar.	*	Tükürmek, ağızdan salya çıkarmak.			
5431	bezz	بز	Ar.	*	Yarmak, delmek, şakketmek.			
5432	bezz	بزم	Ar.	*	Diş ucuyla ısırarak.			
5433	bezz	بزم	Far.	•	Meclis-i ziyâfet ve mükellef taam ve iş u nüş ve sohbet meclisi ve mihmânî ve hoş-hâl.			
5434	bezz	بزم	Far.	*	Şebnem, çiy rutubeti.			
5435	bezzim-gâh	بزمگاه	Far.	•	Ziyâfet-hâne, ziyâfet mahalli ve meclis.			
5436	bezzim-geh	بزمگاه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5437	büzür	بزور	Ar.	•	Bezrler, tohumlar.			

5438	büzüĝ	بُزُوعٌ	Ar.	*	Tulu etmek, doğmak.			
5439	büzül	بُزُولٌ	Ar.	*	Yarılmak, inşikâk etmek.			
5440	beze	بِزَّةٌ	Far.	•	Günah, ism, cürüm, suç, kabahat.			
5441	bes	بَيْسٌ	Far.	•	Kâfi, çok ve elverme.			
5442	bess	بَيْسٌ	Ar.	*	Kal' ve kesr etmek.			
5443	besâtîn	بَيْسَاتِينٌ	Ar.	•	Bostanlar, büyük bahçeler.			
5444	besâṭ	بَيْسَاطٌ	Ar.	*	Düz ve açık yer.			
5445	bisâṭ	بَيْسَاطٌ	Ar.	•	Döşek, minder ve döşeme, kilim.			
5446	besâṭat	بَيْسَاطَةٌ	Ar.	*	Lisanı talakat ve selasetli olmak.			
5447	besâlet	بَيْسَالَةٌ	Ar.	•	Cesaret, yiğitlik ve cesurluk ve bahadırılık.			
5448	bessâm	بَيْسَامٌ	Ar.	*	Gülyüzlü ve ziyade tebessüm eden adam.			
5449	besâmet	بَيْسَامَةٌ	Ar.	*	Gülyüzlü olmak.			
5450	besâ'it	بَيْسَائِطٌ	Ar.	•	Basit olanlar ve memzûc ve karışık olmayanlar.			
5451	besbâse	بَيْسَبَاسَةٌ	Ar.	∴	Küçük kıtada olan Hindistan cevizinin tabaka-i lifiyyesi ki tıpta zayıf midede ve usret-i hazmda mukavvî ve midevi ve münebbih gibi istimal olunur.			
5452	besâmân	بَيْسَامَانٌ	Far.	*	Muntazamü'l-ahvâl ve müreffehü'l-bâl olan.			
5453	besân	بَيْسَانٌ	Far.	*	Misil ve mânend, onun gibi.			
5454	best	بَيْسَتْ	Far.	•	Bağlamak, bent etmek.			
5455	bistân	بَيْسْتَانٌ	Far.	•	Memenin başı, haleme.			
5456	bostân	بَيْسْتَانٌ	Ar.	•	Sebzevat bahçesi.			
5457	bostân-efrüz	بَيْسْتَانُ أَفْرُوزٍ	Ar. - Far.	•	Birkaç güzel kırmızı çiçeğin ismi.			
5458	bostân-pîrâ	بَيْسْتَانُ پَيْرَا	Ar. - Far.	•	Bahçıvan, bağbân.			
5459	bostân-serây	بَيْسْتَانُ سَرَائِي	Ar. - Far.	•	Köşk ve kasır ve bahçe içinde vaki saray.			
5460	bostânî	بَيْسْتَانِي	Ar.	•	Bostancı, bahçıvan.			
5461	bister	بَيْسْتَرٌ	Far.	•	Döşek, yatak.			
5462	bistegî	بَيْسْتِغِي	Far.	•	Bağlılık ve bağlı ve bendîde ve merbut olmak.			
5463	beste	بَيْسْتَه	Far.	∴	Bağlı ve kapalı ve tutulu olan ve is. müsikiyyeden olup bir gazel veya şarkı için tertip olunan makam seda ve ahenk.			Musiki
5464	beste-nigâr	بَيْسْتَه نِغَارٌ	Far.	*	Is. müsikiyyeden olup taksîmât-ı makâmât-ı sedâdan birine itlak olunur.			Musiki
5465	beste-raḥim	بَيْسْتَه رَحِيمٌ	Ar. - Far.	*	Çocuk doğrumaz olan kadın.			
5466	best	بَيْسَطٌ	Ar.	∴	Yaymak, sermek, açmak ve döşemek ve özü kabul etmek ve bir şeye el uzatmak ve birini diğer bir kimse üzerine tafdîl ve tercih etmek ve munkabız bir adama ferah ve sürur vermek ve bir kimseyi sevindirmek ve bevan ve ifade etmek ve uzun uzun ve etrafıyla anlatmak.			

5467	beşat	بَشَطَةٌ	Ar.	•	Fazilet ve meziyet ve ilim ve dâniş ve vüsat ve yaygınlık ve ihata etmeklik ve imtidâd.			
5468	besfâyic	بَشْفَائِجٌ	Ar.	*	Devâyî bir ot kökü olup derununda fıstığa benzer bir şey bulunur.			
5469	beşq	بَشَقٌ	Ar.	*	Uzamak, tavil olmak, büyümek.			
5470	besl	بَسَلٌ	Ar.	*	Helak etmek ve meneylemek ve çirkin yüzlü olmak ve haram ve helal ve levm ve şiddet.			
5471	besm	بِسْمٌ	Ar.	*	Güzel gülmek.			
5472	bismi	بِسْمِ	Ar.	•	Bâ ile isimden mürekkep olan terkinin muhaffefi olup ismi hakkı için demektir.			
5473	bismil	بِسْمِیلٌ	Far.	•	Boğazlanmış, mezbûh ve kurban olmuş ve kesilmiş olan.			
5474	besmele	بِسْمَلَةٌ	Ar.	•	Bismillah okumak.			
5475	bismil-gâh	بِسْمِیلْغَاةٌ	Far.	•	Salhane, hayvan boğazlanacak yer.			
5476	büsûq	بُشُوقٌ	Ar.	*	Uzunluk, tavil ve imtidâd.			
5477	büsül	بُشُولٌ	Ar.	•	Cesur ve bahadır olmak.			
5478	besî	بِيسَى	Far.	•	Çokluk, kesret ziyadelik.			
5479	büsyâr	بُشْيَارٌ	Far.	•	Çok, kesir ve vâfir olan.			
5480	büsyârî	بُشْيَارِيٌّ	Far.	•	Çokluk, kesret, ziyadelik.			
5481	besîc	بِيسِجٌ	Far.	•	Yol levazımını düzüp tertip etmek ve yol levazımını tedarik eden.			
5482	besîţ	بِيسِطٌ	Ar.	•	Vâsi, geniş, yaygın olan ve mücerret ve münferit olup mürekkep veya mü'ellef olmayan ve is. arûzdan olup sekiz kere müstef'ilün fâ'ilün tefâ'ilinden mü'ellef olan bahr-i arûzının hassaten ismi ve tekellümü fesahat ve belagat ve talakat üzere olan.		Aruz	
5483	besîta	بِيسِطَةٌ	Ar.	•	Şemsin ziyası vasıtasıyla saat gösteren alet, güneş saati.			
5484	besîle	بِيسِيلَةٌ	Ar.	*	Bakiye, artık ve kalan.			
5485	besîm	بِيسِيمٌ	Ar.	•	Güleryüzlü olan.			
5486	beşş	بِشْشٌ	Ar.	*	Güleryüzlü olmak.			
5487	beşâret	بِشَارَةٌ	Ar.	•	Güzellik, hüsn ü cemâl ve müjde ve müjdeciyeye verilen atıyye.			
5488	beşâşet	بِشَاشَةٌ	Ar.	•	Ferah, sürur, meserret ve güleryüzlü olmak ve şad olmak.			
5489	bişir	بِشِيرٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5490	beşer	بِشَرٌ	Ar.	•	İnsan, âdem, merdüm, ebu'l-beşer Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm.			
5491	beşere	بِشْرَةٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup cilt denilen ve bedenin haricen örtüsü makamında bulunan derinin tabaka-i hâriciyyesi.		Tıp	
5492	beşere-i muhâţıyye	بِشْرَةٌ مُحَاطِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bedeninin dâhilen örtüsü makamında bulunan gışâ-i muhâţî nam derinin tabaka-i hâriciyyesine denilir.		Tıp	
5493	beşerî	بِشْرِيٌّ	Ar.	•	İnsani ve insana mensup ve müteallik olan.			
5494	büşrâ	بُشْرَاءٌ	Ar.	•	Müjde, sevinçli haber, hayırlı haber.			
5495	beşeriyet	بِشْرِيَّةٌ	Ar.	•	İnsaniyet ve insanın tabî ve hilkati.			

5496	başmak	بَشْمَاق		•	Ayakkabı, pabuç.			
5497	beşm	بَشْم	Ar.	*	Çok yemekten imtilâ olmak.			
5498	beşîr	بَشِير	Ar.	•	Müjdecî, sevinçli haber getirici ve güzel, latif ve hûb olan ve cemil ve güleryüzlü adam.			
5499	beşîrî	بَشِيرِي	Ar.	•	Beşîrlik, müjdecilik.			
5500	beşî'	بَشِيْع	Ar.	•	Kerih, kabîh, nâ-pesend ve gayr-ı makbûl olan.			
5501	başş	بَشْش	Ar.	*	Işıldamak, parlamak.			
5502	beşâret	بَشَارَةٌ	Ar.	∴	Görmek ve basîr olmak ve idrak etmek ve hüccet ve berhanenin iki tarafının arası.			
5503	beşâ'ir	بَشَائِر	Ar.	•	Basiretler, hüccetler, burhanlar.			
5504	başar	بَشَرَ	Ar.	•	Göz, çeşm, ayn ve görmek.			
5505	başal	بَضَل	Ar.	•	Soğan ve soğan gibi kök.			
5506	beşale	بَضَلَه	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir kıt'a-i bedende arızı olmayıp hılkî olarak nümâyân olan her bir intifâha yani kabarıntıya itlak olunur.		Tıp	
5507	beşale-i sîsâ'iyye	بَضَلَةٌ سَيْسَائِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup murdar ilğin kısm-ı ulvîsinde yani dimağ ile birleştiği yerde görünen kabarıntıya itlak olunur.		Tıp	
5508	başîr	بَصِير	Ar.	•	Görücü ve müdrîk ve basiret sahibi olan kimse.			
5509	başîret	بَصِيرَةٌ	Ar.	•	Görmeklik ve idrak etmeklik ve fetânet ve feraset ve akıl ve akıllılık ve umurun son ve neticesini anlamak ve hüccet, delil, burhan ve kalp görüşü ve bilişi.			
5510	bizâ'a	بِضَاعَه	Ar.	•	Sermaye, asıl mal, re'sü'l-mâl ve kâra sebep olan akçe.			
5511	bežâyi'	بِضَايِع	Ar.	•	Bizâ'atlar, sermayeler.			
5512	bež'	بِضَع	Ar.	*	Kesmek, katetmek ve yarmak, şakketmek ve suya kanmak.			
5513	biz'	بِضَع	Ar.	*	Üçten ona ve on ikiden yirmiye varınca olan a'dâd ve cima ve nikâh ve avradın ferî.			
5514	bežî'	بِضَيْع	Ar.	•	Cezire, etrafı denizle ihata olunmuş kıt'a-i arz.			
5515	baţţ	بَطَّ	Ar.	∴	Kaz, ördek ve meşin çamçak ve mişrebe ve yarayıdeşmek ve keseği yırtmak.			
5516	buţ'	بَطْء	Ar.	•	Gecikmek, oyalanmak ve yavaşlık ve hareketin ağırlığı.			
5517	biţâ'	بِطَاءٌ	Ar.	*	Gecikmek ve harekette ağır ve yavaş olmak.			
5518	beţâ'et	بِطَائَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5519	buţâh	بِطَاح	Ar.	*	Hummadan arız olan bir nev illet.			
5520	biţâka	بِطَاقَه	Ar.	∴	Güvercin vasıtasıyla irsal olunan name ve kumaş topuna yapıştırılan pusula ve yafta ve tüccârânın eşya ve emtianın vezin ve miktar ve pahasını tahrir edip şeriklerine irsal eyledikleri varakaya denilir ve gözün büyük karası.			
5521	beţţâl	بِطَّالٌ	Ar.	∴	İşsiz, güçsüz ve batıl ve mensûh ve mefsûh ve boş ve bî-fâ'ide ve eski usul üzere olup metruk ve gayr-ı müsta'mel olan ve cesur ve bahadır olan.			
5522	beţâlet	بِطَالَةٌ	Ar.	∴	Lağv ve abes söylemek ve avarelik ve tembellik ve cesaret ve bahadırılık ve cesurluk.			
5523	beţânet	بِطَانَةٌ	Ar.	*	Büyük karınlı olmak ve ekûl olmak.			

5524	biṭānet	بِطَانَةٌ	Ar.	∴	Döşek üstüne serilen çarşaf ve gizli şey ve sır ve râz ve sır u serâ'ire vâkıf ve mahrem ve dost ve sırdaş ve astar.			
5525	bi-tibḳihi	بِطْبِقِيهِ	Ar.	•	Onun tıpkı ve aynı olarak manasında terkiptir.			
5526	baṭḥ	بَطْحٌ	Ar.	*	Yüzü üzerine düşmek ve bırakmak ve yassı yapılan şey.			
5527	be-ṭarīḳ	بِطَّرِيقٍ	Ar. - Far.	•	Tarikiyle, yoluyla manasında terkiptir.			
5528	biṭriḳ	بِطَّرِيقٍ	Ar.	∴	Reis ve serasker ve beyne'n-nasârî müçtehit ve sâhib-i mezheb makamında olan başpapaz ve fahr ve cenap ve eda ve ta'azzüz sahibi.			
5529	baṭş	بَطْشٌ	Ar.	∴	Arslan gibi unı ve satvetle kavrayıp tutmak ve be's ve kuvvet ve şiddet ve kudret ve miknet ve hastalıktan ifâkat bulmakla beraber zayıf olmak.			
5530	baṭğ	بَطْغٌ	Ar.	*	Bulaşmak, âlûde olmak.			
5531	buṭlân	بُطْلَانٌ	Ar.	•	Boş ve abes olmak ve batıl olmak.			
5532	büṭum	بُطْمٌ	Ar.	*	Çitlembik denilen ufak ve siyah meyveli bir nev ağaç.			
5533	baṭn	بَطْنٌ	Ar.	∴	Karın, şikem ve iç ve dâhil tarafı ve kabileden bir küçük oba veya bir cemaat ve aşiret cüzü ve birbirine hısımlığı biraz uzak olan küçük kabile. Karabet altı mertebedir en uzağı "şa'b" ve ondan yakın olanı "fasile" ve daha yakını "amâre" ve daha yakını "batın" ve gayet yakın olanı "fahz" namıyla yâd olunur ve kuş veleğinin uzun tarafı.			
5534	beṭan	بِطْنٌ	Ar.	*	Çukur yer, hufre.			
5535	baṭmân	بِطْمَانٌ	Ar.	∴	Dâhil tarafı ve vasatı ve ortası, iç tarafı.			
5536	baṭn-perest	بِطْنِپَرَسْتٌ	Ar. - Far.	•	Yiyecek ve içeceğine perestîş eden ve hemen sarf-ı efkâr edecek ciheti ondan ibaret olan kimse.			
5537	biṭna	بِطْنَةٌ	Ar.	*	Çok yemek yemek ve imtilâ-i mi'de ve mal ve ikbal dolgunluğu sebebiyle ifrat üzere ferah ve meserret taşkınlığı, kesret-i sürür.			
5538	büṭül	بُطُولٌ	Ar.	*	Lağv ve heder olmak.			
5539	büṭület	بُطُولَةٌ	Ar.	•	Cesaret ve bahadırılık.			
5540	büṭün	بُطُونٌ	Ar.	•	Batınlar, dâhiller, karınlar ve kabileler ve aşiret kısımları.			
5541	beṭî	بِطِّيٌّ	Ar.	•	Ağır hareketli ve çabuk olmayan ve yavaş olan.			
5542	beṭîḥ	بِطِّيْحٌ	Ar.	*	Zengin ve gani ve mâl-dâr ve mütemevvil olan kimse.			
5543	biṭṭiḥ	بِطِّيْحٌ	Ar.	*	Kavun ve karpuz denilen yuvarlak ve tatlı ve sulu nesnelere.			
5544	beṭîr	بِطِّيْرٌ	Ar.	*	Nalbant ki hayvana nal vurur, hayvanatı nallar.			
5545	büṭayṭiyye	بُطَيْيَةٌ	Ar.	*	Sürfe ki kelebek ve tırtıl ve emsali hayvanatın bidâyet-i ahvâli.			
5546	büṭayn	بُطَيْنٌ	Ar.	*	Batıncık, karıncık ve menâzil-i kamerden birinin ismi.			
5547	beṭîş	بِطِّيْشٌ	Ar.	•	Kavi ve şedîdü'l-baṭş sahibi olan.			
5548	bezir	بِظْرٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup fercin kısm-ı ulvîsinin iltikâ ettiği mahallinde zekere müşâbih ve onun gibi kıvama gelir ve ucu sivri ve gerisi kalın bir cisme ıtlak olunur ki bununla nisvânın zurefâ denilen sevicî takımı kendi gibi kadınlarla mücamaa ederler ve bazen uyüb-ı eşkâl muktezeyâtından olarak delikli olmasıyla bevl, zekerde olduğu gibi bu vasıta ile harice dökülür.		Tıp	
5549	bezar	بِظْرٌ	Ar.	*	Fercin dili büyük olmak ve yüzük halkası.			

5550	büzâret	بُظَارَةٌ	Ar.	*	Ferç dili ve üst dudakta sarkık, zait deri olmak.			
5551	bü'âd	بُعَادٌ	Ar.	*	Uzak şey, ba'îd nesne.			
5552	bü'âk	بُعَاقٌ	Ar.	*	Yağmuru şiddetle inzal eden bulut ve ansızın gelen yağmur.			
5553	bi'âl	بِعَالٌ	Ar.	∴	Cima ve mücamaa etmek ve er avratla oynaşmak ve hatun ere varmak.			
5554	ba's	بِعَثٌ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek ve halk etmek, diriltmek ve meyyiti ihya etmek ve peygamber irsal etmek.			
5555	ba'sere	بِعَثْرَه	Ar.	*	Dikkatle teftiş etmek ve perakende edip dağıtmak ve keşif ve istihraç etmek ve karıştırmak ve bulandırmak ve mide bulanmak ve leke ve kirli renk.			
5556	bi'set	بِعِثَّةٌ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek ve diriltmek, ihya etmek.			
5557	ba'dü	بُعْدٌ	Ar.	•	Sonra, pes manasında edattır ammâ ba'd, bundan sonra manasında kitabın evvelinde ve duanın akabinde müstamel bir terkîb-i Arabidir.			
5558	ba'de-vaqtin	بُعْدٌ وَوَقْتٍ	Ar.	•	Bir zamandan sonra manasına terkiptir.			
5559	bu'd	بُعْدٌ	Ar.	•	Uzaklık ve boy ve uzunluk ve mesâfe-i tûlânîye.			
5560	ba'de-bu'din	بُعْدٌ بَعْدِ	Ar.	•	Bir müddetten sonra manasına terkiptir.			
5561	ba'de-ezîin	بُعْدٌ أَزِينٌ	Ar. - Far.	•	Bundan sonra manasında terkîb-i Fârisîdir.			
5562	ba'dehu	بُعْدُهُ	Ar.	•	Ondan sonra, pes, imdi, manasında terkiptir.			
5563	bi'd	بِعْدٌ	Ar.	*	Hayır ve menfaatsiz demek gibi zem ve kadh ve günah ve ka'r manalarına gelir.			
5564	ba'r	بِعْرٌ	Ar.	*	Hayvan tersi, gübre.			
5565	ba'd	بِعْضٌ	Ar.	•	Bir nesnenin cüzü ve bir şeyin parçası.			
5566	ba'l	بِعْلٌ	Ar.	•	Zevç ve zevce, ehlibeyit, karı, koca.			
5567	ba'let	بِعْلَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve ikisi dahi bir manaya ise de ba'le, çolpa kariya dahi itlak olunur.			
5568	be'ûza	بِعْوِضَه	Ar.	•	Sivrisinek denilen hayvan.			
5569	bu'ület	بِعْوَلَةٌ	Ar.	∴	Zevciyyet ve ba'ller, zevceler ve zevceler ve ibâ ve imtina ve ret ve muhalefet eylemek.			
5570	bi'avni	بِعْوَانٌ	Ar.	•	Yardım ve avn ve inayet ve imdat ile manasında terkiptir.			
5571	ba'îd	بِعِيدٌ	Ar.	•	Irak, uzak ve arası çok olan.			
5572	ba'îr	بِعِيرٌ	Ar.	*	Deve, himâr vesair yük hayvanı.			
5573	bi'aynihi	بِعَيْنِيهِ	Ar.	•	Aynı ve tıpkı olarak manasında bir terkiptir.			
5574	bügâ'	بِعَاءٌ	Ar.	*	Talep etmek, istemek.			
5575	biğâ'	بِعَاءٌ	Ar.	*	Zina etmek ve nâ-meşrû' olarak mücamaa etmek.			
5576	bügât	بِعَاثٌ	Ar.	•	Bâğ'iler, zorbalar, haricîler.			
5577	biğâl	بِعَالٌ	Ar.	•	Bağ'llar, katırlar.			
5578	bağgâl	بِعَالٌ	Ar.	•	Katırcı ki yük taşımak için bir hayli katırı her vakit nezdinde hazır ve müheyya bulundurulur.			
5579	bügâm	بِعَامٌ	Ar.	*	Gayr-ı fasîh olup fehmolunmayan asvâta denilir.			

5580	beğâvet	بِعَاوَةٌ	Ar.	•	Zorbalık, bāğîlik, adem-i inkiyâd ve itaatsizlik üzere bulunanlar.			
5581	beğâyet	بِعَايَاتٌ	Ar. - Far.	•	Gayetle çok manasında terkiptir.			
5582	beğâye	بِعَايَةٍ	Ar.	*	Talep etmek, istemek.			
5583	buğbūr	بُغْبُورٌ	Ar.	*	Putperest taifesinin putlarına, üzerinde kurban zebh ettikleri taş ve Çin padişahlarının lakabı.			
5584	bağteten	بُعْتَةٌ	Ar.	•	Fücceten, ansızın, birdenbire manasıdır.			
5585	bağşere	بُعْشَرَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâ ba'seredir.			
5586	bağare	بُعْرَةٌ	Ar.	*	Bir uğurdan şiddetle yağın yağmur.			
5587	buğz	بُعْضٌ	Ar.	•	Düşmanlık ve sevmemek ve nefret ve adavet ve nefsanîyet.			
5588	bağzâ ³	بُعْضَاءٌ	Ar.	•	Ziyade nefret ve şiddetle buğzetmek ve pek sevmemek.			
5589	buğzâ	بُعْضَى	Ar.	•	Ebğaz olan, ziyade nefret edip sevmeyici olan.			
5590	bağl	بُعْلٌ	Ar.	•	Katır ve ester denilen hayvan.			
5591	beğal	بُعْلٌ	Far.	•	Koltuk altı, ibt.			
5592	beğal-ğirî	بُعْلٌ غِيرِي	Far.	•	Koltuk tutmak ve koltuğa girmek.			
5593	bağv	بُعْوٌ	Ar.	•	Cürüm ve cinayet.			
5594	bağy	بُعْيٌ	Ar.	∴	Azginlik etmek ve zulmetmek ve huduttan tecavüz etmek ve orospuluk ve zina etmek ve tagallüple âhere sitem ve haktan udûl ve serkeşlik etmek ve yara şişmek ve yalan söylemek ve bir şeye muntazır olup gözetmek.			
5595	bağiyy	بُعْيِي	Ar.	∴	Haddi tecavüz eden ve zina eden ve zulüm ve sitemkâr ve serkeş olan.			
5596	bügyân	بُعْيَانٌ	Ar.	•	Zulüm ve sitem ve serkeşlik etmek.			
5597	bi-ğayri	بِعْيَرٍ	Ar.	•	Bilâ, bî manasında edât-ı selb terkididir.			
5598	buğye	بُعْيَةٌ	Ar.	*	Matlup ve maksut.			
5599	beğâ ³	بِعَاءٌ	Ar.	∴	Zamân-ı vücûdu, evvelki hâliyle müstemir olmak ve daim ve sabit olmak.			
5600	bağğâr	بِعْغَارٌ	Ar.	*	Çok sığır sahibi olan, öküz ve manda ve emsali hayvanı çok olan.			
5601	büğâ ^c	بِعْغَاغٌ	Ar.	•	Buk'alar, ali ve metîn binalar.			
5602	bağğâl	بِعْغَالٌ	Ar.	∴	Yiyecek, içecek, zahire satan ve sebze.			
5603	beğâyâ	بِعْيَايَا	Ar.	∴	Bakiyeler, kalan şeyler ve umûr-ı mâliyyede tahsil olunamayan mebâliğ, mertebe ve irâdât-ı nâ-mütehassılaya denilir.			
5604	bağar	بِعْزٌ	Ar.	•	Sığır, öküz, manda.			
5605	bağara	بِعْرَةٌ	Ar.	•	İnek ve sığır ve öküz, Süre-i Bakara, Kur'an-ı Kerim'in ilk suresinin ismi.			
5606	büğ ^c a	بِعْغَةٌ	Ar.	∴	Ali ve metîn bina ve arz kıtası ki civarından mümtazdır ve mekân-ı hâlî ve ıssız yer.			
5607	büğ ^c atü'l-ğarniyye	بِعْغَةُ الْغَرْنِيَّةِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup gözdeki müsâfire yani marazi olan beyaz lekeye denilir.			Tıp
5608	bağla	بِعْلَةٌ	Ar.	•	Hububattan malum bir nev habbye alem olmuştur ve emsali olan bilcümle hububat.			

5609	baqlatü'l-humekâ ⁹	بَقْلَةُ الْحُمْقَاءِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup semizotu denilen nebata itlak olunur.			Nebatat	
5610	baqqam	بَقْمٌ	Ar.	*	Beyne'n-nâs bu isim ile yâd olunan boya ağacına denilir.				
5611	bükkür	بُقُورٌ	Ar.	•	Bakarlar, sığırlar, öküzler, inekler, mandalar.				
5612	bükkül	بُقُولٌ	Ar.	•	Bakla cinsinden olan hububat ve emsali sebzevat .				
5613	baqqâ	بَقَّةٌ	Ar.	*	Tahta kehlesi denilen fena kokulu ve yassı küçük hayvan ki taayyüşü insan kanıyladır ve ısırıldığı yeri fena hâlde kabartıp kaşındırır bir müzîdir.				
5614	baqy	بَقَى	Ar.	∴	Zamân-ı vücûdu, evvelki hâliyle daim ve baki olmak ve kalan ve bozulup değişilmiş olmayan.				
5615	baqiyye	بَقِيَّةٌ	Ar.	∴	Geri kalan şey ve bozulmayıp devam eden ve ihlâk ve idam olmayan şey.				
5616	baqiyyetü's-süyûf	بَقِيَّةُ السُّيُوفِ	Ar.	•	Kılıçtan kurtulup katlolunmamış olanlar.				
5617	bükâ ⁹	بُكَاءٌ	Ar.	•	Ağlamak, gözyaşı dökmek, eşk-rîz ve nalan olmak ve feryâd-hân olarak gürültü ile ağlamak.				
5618	bükkât	بُكَاءَةٌ	Ar.	•	Bâkiler, ağlayıcılar.				
5619	bekâ	بَكَا	Far.	*	Yerinde ve vaktinde olan.				
5620	bekâm	بَكَامٌ	Far.	•	Maksuduna nail ve muzaffer olan ve meramına müsait olan.				
5621	bekâret	بَكَارَةٌ	Ar.	•	Kızlarda olan kızlık hâleti ve kız olup dul olmaması.				
5622	bekâmet	بَكَامَةٌ	Ar.	•	Dilsiz olmak ve tekellümde âciz olmak ve cima ve bi'âlden içtinap etmek.				
5623	bekt	بَكَتٌ	Ar.	*	Vurmak ve bir kimseyi zem ve hakaretle karşılamak.				
5624	bikr	بِكْرٌ	Ar.	∴	Kız bakire olmak, kızıoğlanlık ve kızın kızlığı ve tezevvüç etmemiş adam ve her şeyin evveli ve mesbûk bi'l-misl olmayan her amel ve sanat.				
5625	bekre	بِكْرَةٌ	Ar.	*	Kuyu çarkı, makara ve is. tıbbiyyeden olup mefâsılda makara şeklinde oyuklu olan kemiğe denilir.			Tıp	
5626	bekrevî	بِكْرَوِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup zikri mesbûk şekilde kıt'a-i bedene mensup ve müteallik olana denilir.			Tıp	
5627	bükre	بِكْرَةٌ	Ar.	*	Erte ve yarın, ale's-sabâh, sabahleyin erkenden.				
5628	bekrî	بِكْرِيٌّ	Ar.	•	Ekseriya mest ve sarhoş olan kimse.				
5629	bükür	بُكُورٌ	Ar.	*	Erkenden bed' etmek veya bir mahalle erken gelmek.				
5630	bekürî	بُكُورِيٌّ	Ar.	•	Evvel doğan çocuk ve nuhust-zâde ve ilk olan.				
5631	bekürîyye	بُكُورِيَّةٌ	Ar.	•	Nuhust-zâdelik ve ilk olmaklık hakkı ve keyfiyeti.				
5632	bekl	بَكَلٌ	Ar.	*	Karıştırmak, halt etmek.				
5633	bekm	بَكْمٌ	Ar.	*	Dilsizlik, tekellüme kudretsiz olmak ve bi-zebân olmak.				
5634	büküm	بَكْمٌ	Ar.	*	Ziyade dilsiz olanlar, ebkemler, tekellüme ziyade kudretsizler.				
5635	bekke	بَكَّةٌ	Ar.	*	Bir yere cem olmak ve izdiham olmak ve tavaf mahalli ki Ka'betullâh yerinden ibarettir.				
5636	bekki	بَكِيٌّ	Ar.	•	Ağlatıcı, eşk-rîz olan.				
5637	beg-zâde	بَغْزَادَةٌ	Far.	•	Bey evladı ve pederi mir ve bey olan adam.				
5638	bel	بَلٌ	Ar.	•	Belki, dahi manalarına edât-ı terakkî ve idrâbdır.				

5639	bell	بَلَّ	Ar.	*	Islatmak ve hastalıktan ifâkat bulmak ve hısımlık ve ulaştırmak ve sılayırahim eylemek ve bir şeye pek düşkün ve aşüfte olmak ve hukûk-ı nâsi mûmâtale ile ekl ve bel' eden ve yemin ederek daima halkın hakkını inkâr eden zalûm ve hallâf kimse ve tarlaya tohum ekmek.			
5640	belâ°	بَلَاءٌ	Ar.	∴	Nakmet ve mücazat ve imtihan ve mihnete ve keder ve zarara sebep olan yaramaz nesne ve afet ve dâhiye ve eskimek.			
5641	bilâ	بِلَا	Ar.	•	Olmayarak ve sahip olmayan manalarında edât-ı selbdir.			
5642	belâte	بِلَاتِهِ	Ar.	*	Akil ve zeki ve fatîn ve müstait olmak.			
5643	belâhat	بِلَاهَاتٍ	Ar.	*	Ahmaklık ve mütehayirlik.			
5644	bilâd	بِلَادٌ	Ar.	•	Beldeler, memleketler, diyarlar.			
5645	belâdet	بِلَادَةٌ	Ar.	∴	Hamakat, kevdenlik ve mütehayir olmak ve akıl ve fehim ve idraki olmamak ve akli nakıs ve şaşkın olmak.			
5646	belâdih	بِلَادِيهِ	Ar. - Far.	•	Bed-kâr ve fasık ve fâcir olan ve fitne-kâr ve fesatçı.			
5647	belâ-zede	بِلَائِزِدَةٍ	Ar. - Far.	•	Afet ve bela ve musibete giriftar olmuş olan.			
5648	belâs	بِلَاسٍ	Ar.	*	Fârisîden mu'arreb olup ayağa giyilen mesh manasındadır.			
5649	bellâs	بِلَاسٍ	Ar.	*	Mesçi, mestçi, ayağa giyilen meshi satıcı.			
5650	belâṭ	بِلَاطٌ	Ar.	*	Taş döşenmiş düz yer ve kaldırım taşı ve İstanbul'da malum olan mahal ki Fener civarındadır.			
5651	belâġ	بِلَآغٍ	Ar.	∴	Vusul, vürut ve kifayet ve yetiştirilen şey ve yetiştirmek ve vuslat yani yetişmek ve kavuşmak.			
5652	belâġat	بِلَآغَاتٍ	Ar.	•	Kelamın merama mutabık ve muktezâ-yı hâle muvafık olması ve belîġ olmak yani maksudunu bi-tıbbihi ifadeye kadir olmak.			
5653	belâ-keş	بِلَاكِشٍ	Ar. - Far.	•	Dert ve belaya giriftar olan.			
5654	bilâl	بِلَالٌ	Ar.	*	Mü'ezzin-i hazret-i risâlet-penâhî olan zât-ı şerîfin ismi ve yaşlık ve su ve süt gibi ıslatacak şey ve sılayırahim etmek.			
5655	bülâlet	بُلَالَةٌ	Ar.	*	Yaşlık, ıslaklık.			
5656	belâhet	بِلَاهَةٌ	Ar.	•	Hamakat ve hayır ve şerri fark edemez derecede ahmak ve akılsız olmak ve kalbi safi ve dilden âciz olmak.			
5657	belâyâ	بِلَايَا	Ar.	•	Belıyyeler, musibetler ve zarar ve kedere sebep olacak nesnelere.			
5658	belbâl	بِلْبَالٍ	Ar.	*	Vesvese ve telaş ve gussa ve kaygı ve ızdırap ve yürek yanmak ve tahrik ve tehyiç eylemek.			
5659	belbâle	بِلْبَالِهِ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5660	bülbül	بُلْبُلٌ	Ar.	•	Hüsn-i savtla maruf bir küçük kuşa denilir, hezâr-dâstân ve zeyrek ve akil kimse.			
5661	bülbüle	بُلْبُلِيهِ	Ar.	*	Emzikli bardak, ibrik gibi.			
5662	belbele	بِلْبَلِيهِ	Ar.	*	Vesvese ve helecan ve ızdırap vermek ve gam-gîn eylemek ve ârâ ve efkân perişan eylemek.			
5663	belt	بِلْتٌ	Ar.	*	Kesmek, kesilmek, kat, inkıta etmek.			
5664	belec	بِلْعٌ	Ar.	*	Zahir ve rüşen olmak.			
5665	beled	بِلْدٌ	Ar.	∴	Şehir, büyük köy, kasaba, memleket, beledü'l-emîn, Mekke-i Mükerrerme ve Ka'be-i Mu'azzama şehridir ve menâzil-i kamerden biri ve asıl.			
5666	büldân	بُلْدَانٌ	Ar.	•	Beldeler, büyük köyler, şehirler, kasabalar, memleketler.			

5667	beldem	بَلْدَم	Ar.	*	Göğüs önü, mukaddemü's-sadr ve baş ile gövdenin arası ki boğazdan ibarettir ve akılsız ve sakilü'l-manzar, çirkin adam.			
5668	belde	بَلْدَه	Ar.	•	Beled, büyük köy, şehir, kasaba, memleket ve Mekke-i Mükerrerme.			
5669	beledî	بَلْدِي	Ar.	•	Şehrî olan, bedevi olmayan ve şehre, memleket mütteallik.			
5670	belediyye	بَلْدِيَه	Ar.	∴	Şehrîlik, şehirde sakin olmak ve şehrin nezafet ve taharet ve ma'mûriyyet ve ümranına ve intizamına vesaireye nezaret eden devâ'irin ismi.			
5671	belesân	بَلَسَان	Ar.	•	Pelesenk ağacı ve yağı ki bir nev kıvamlı mâyi'dir.			
5672	bul'â	بُلْطَه	Ar.	*	Kişi nefsinin yere vurmak.			
5673	bi-lu'fîhi	بِلُطْفِيَه	Ar.	•	Allahutaala'nın lütuf ve inayetiyle manasında terkiptir.			
5674	bel°	بَلَع	Ar.	∴	Yutmak, boğazdan geçirip mideye dâhil etmek ve belirsiz eylemek.			
5675	bel'üm	بَلْعُوم	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup boğaz ile mide beynindeki me'kûlât ve meşrubat yolunun kısm-ı ulvîsine denilir ki aşağı kısmı "merî" tabir olunduğu gibi mideye merbuttur.		Tıp	
5676	bul'a	بَلْعَه	Ar.	*	Değirmen taşının tane dökülecek deliği.			
5677	bel'ame	بَلْعَمَه	Ar.	*	Yutmak, ibtilâ' etmek.			
5678	bülğâ°	بُلْغَاءَه	Ar.	•	Beliğ olanlar ve belagat sahipleri.			
5679	bülğâr	بُلْغَار	Far.	•	Malum bir nev cild-i medbûğ ki telâtin denilen sahtiyandan ibarettir ve bir milletin ismi.			
5680	balğam	بَلْغَم	Ar.	•	Ahlât-ı erba'adan biri ve nezle illeti eseri olarak boğazda hasıl olan galiz yumurta akı gibi nesne.			
5681	balğamî	بَلْغَمِي	Ar.	•	Halt ve meşrebinde balgam galip olan.			
5682	bulğur	بُلْغُور		•	Buğday kırarak yapılan bir nev zahire.			
5683	belki	بَلْكِه	Far.	*	Caiz ki, olabilir ki manasında müstemeldir.			
5684	bülend	بُلْنَد	Far.	•	Yüce, yüksek, refî' ve rif'atli olan.			
5685	bülend-ahter	بُلْنَدُ أَحْتَر	Far.	•	Sâhib-i tal'at ve devletli ve yüksek yıldızlı olan.			
5686	bülen-ihtidâr	بُلْنَدُ إِهْتِدَار	Ar. - Far.	•	Ziyadesiyle iktidar sahibi olan yüce iktidarlı.			
5687	bülend-meretebe	بُلْنَدُ مَرْتَبَه	Ar. - Far.	•	Rütbe ve meretebe ve payesi bülend ve ali olanlar.			
5688	bülend-himmet	بُلْنَدُ هِمْمَت	Ar. - Far.	•	Say ve himmeti ali ve bülend ve yüce olan.			
5689	belq	بَلْق	Ar.	*	Kapı açmak, ve alaca ve kara ile ak ve kırçıl olmak.			
5690	belqâ°	بَلْقَاءَه	Ar.	*	Rüşen nesne ve Suriye vilayetine tabi bir sancağın adı.			
5691	belv	بَلْو	Ar.	*	Bela ve zahmet ve tecrübe ve imtihan ve hibret.			
5692	belvet	بَلْوَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5693	belvâ	بَلْوِي	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5694	bele	بَلَه	Ar.	*	Hamakat, belâdet ve akılsızlık.			
5695	billür	بِلْوَر	Ar.	∴	Malum bir nev cevher ve ona müşabih safî cam ve bir şeyin eşkâl-i hendesiyye üzere donuk ve münce mid ve mütesallib hâli.			

5696	belūṭ	بَلُوطٌ	Ar.	•	Meşe ağacı ve meşe ağacının palamut denilen meyvesi.			
5697	belū°	بَلُوعٌ	Ar.	•	Ekûl ve çok yemek yiyici.			
5698	bülü°	بَلُوعٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup sair haptardan büyük ve tahminen zeytin çekirdeği büyüklüğünde ve şeklinde yapılan bir nev hubûba denilir.		Tıp	
5699	bülüg	بَلُوعٌ	Ar.	•	Erişmek, yetişmek ve yaklaşıp çatmak ve kemâl bulmak ve erkek çocuğun erkeklığı sabit olması ve kendisinin kâmil olması.			
5700	bulūğiyet	بَلُوعِيَّةٌ	Ar.	•	Erkek, erkeklığı tam olmak.			
5701	belhā°	بَلْهَاءٌ	Ar.	*	Akılsız ve safderun hatun.			
5702	belā	بَلَى	Ar.	*	Nefiyden sonra ispat için gelir, evet manasına Fârisîdir, belî denilir ve Türkçede de böyledir.			
5703	beliyy	بَلِيٌّ	Ar.	*	Mahıv ve münderis ve belirsiz olmak.			
5704	beliyyât	بَلِيَّاتٌ	Ar.	•	Beliyyeler, keder, keder ve zarara sebep olacak nesnelere, musibetler, meşakkatler, zahmetler.			
5705	belît	بَلِيَّتٌ	Ar.	*	Akil ve lebîb ve hazık ve mahir olan kimse.			
5706	beliyye	بَلِيَّةٌ	Ar.	∴	Bela ve zahmet ve afet ve dâhiye ve keder ve zarara sebep olacak nesne veya vaka ve tecrübe ve imtihan ve zamân-ı câhiliyyette vefat eden kimsenin kabri yanına helak olup ba'de'l-haşr ona binmek üzere aç ve susuz bırakılan deve.			
5707	belîd	بَلِيْدٌ	Ar.	•	Akil ve fehmi nakıs olan ve ahmak olan kimse.			
5708	belîğ	بَلِيْغٌ	Ar.	•	Meramını bilâ-noksan, tamamen ifade ve tefhime kadir olan ve kelâmı manasına ve meramına tamamen ve bilâ-noksan mutabık olan ve mübalağa üzere olan ve kifâye derecesini tecavüz edip yetişir olan.			
5709	bem	بِمٌ	Ar.	*	Yoğun ve kalın kiriş ve ter-i galiz ve ahenk için saza takılan kalın tel, Türkçede dahi bu tele bem derler.			
5710	bi-ma°nâhu	بِمَعْنَاهُ	Ar.	•	Bu dahi o manayadır manasında terkiptir.			
5711	be-mühr	بِمُهْرٍ	Far.	•	Mühürlü, mahtûm olan.			
5712	bin	بِنٌ	Ar.	•	Oğul, velet, erkek çocuk, ferzende, pesir, zade.			
5713	bün	بُنٌ	Far.	•	Dip, kök, temel, uç, baş, nihayet.			
5714	bünn	بُنٌّ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile kahve denilen hububatın ağacına denilir ki halk bunu hâzım gibi kavurarak suyunu taam üstüne içerler, tafsilatı "kahve" kelimesinde görülür.			+
5715	binā°	بِنَاءٌ	Ar.	•	Yapı yapmak, kurmak ve yapı, mimar yapısı evvelce duvarın yalnız temelini denilirdi.			
5716	bennā°	بِنَاءٌ	Ar.	•	Yapı kalfası ve mimar.			
5717	binā°en	بِنَاءٌ	Ar.	•	Mebni olarak, müte'esses olarak manasındadır.			
5718	binā°en °aleyh	بِنَاءٌ عَلَيْهِ	Ar.	∴	Bir husus hakkında tafsilât-ı lâzime verildikten sonra verilecek netice ve karara mukaddime-i kelâm olmak üzere o tafsilat üzerine mebni olarak manasında terkiptir.			
5719	binā°en °alā hāzā	بِنَاءٌ عَلَيْهِ هَذَا	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5720	bināberīn	بِنَاتِرِينَ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5721	benât	بَنَاتٌ	Ar.	•	Bintler, kızlar, kerimeler, duhterler.			
5722	benâtü'l-laḥm	بَنَاتُ اللَّحْمِ	Ar.	*	Semiz kız.			

5723	benāt-ı na'ş	بَنَاتُ نَعَشٍ	Ar.	*	Dübb-i ekber suretinde görünen yedi yıldız, kevâkib-i seb'a.			
5724	benätü's-şadr	بَنَاتُ الصَّدْرِ	Ar.	*	Endişe ve hayal.			
5725	benätü'd-derh	بَنَاتُ الدَّهْرِ	Ar.	*	Afet ve zahmet ve beliyeye.			
5726	benätü'l-'arż	بَنَاتُ الْأَرْضِ	Ar.	*	Peykârlar, ırmaklar.			
5727	benätü'r-rüşdet	بَنَاتُ الرُّشْدَةِ	Ar.	*	Nikâhlı avrattan doğan evlat.			
5728	benâdir	بِنَادِرٍ	Ar.	•	Benderler, mersâlar, limanlar, iskeleler, yanaşacak yerler.			
5729	benâdiķ	بِنَادِيقٍ	Ar.	•	Bunduklar, tüfek kurşunları ve fındıklar.			
5730	binâgüş	بِنَاغُوشٍ	Far.	•	Kulağın sarkık tarafı ki küpe takılır.			
5731	benām	بِنَامٍ	Ar.	*	Parmak ucu, benân.			
5732	benām	بِنَامٍ	Far.	•	Meşhur, namdar ve malum bir isimle müsemma olan.			
5733	benān	بِنَانٍ	Ar.	•	Benâneler, parmaklar yahut parmak uçları.			
5734	benāne	بِنَانَةٌ	Ar.	•	Parmak, engüşt yahut parmak ucu.			
5735	bünāver	بِنَاوَرٍ	Far.	•	Usul ve esas ve mukarrer ve sabit olan ve müesses olan.			
5736	bint	بِنْتٍ	Ar.	•	Duhter, kız, kerime.			
5737	bintî	بِنْتِي	Ar.	•	Kıza layık ve müteallik ve münasip olan.			
5738	bintü'l-'ineb	بِنْتُ الْعِنَبِ	Ar.	*	Şarap, hamr ki üzüm suyundan yapılır.			
5739	benc	بِنَجٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bân otu denilen nebata denilir işbu nebat tıpta münevvim ve müsekkin gibi kullanılır ve bazı cihette afyona müreccahtır ve hadeke denilen gözbebeğini tevsi eder yani büyültür.			Nebatat
5740	bend	بِنْدٍ	Ar.	•	Büyük sancak ve su bendi.			
5741	bend	بِنْدٍ	Far.	∴	Bağ, bukağı, yular, kayıt ve su biriktirmek için iki dağ arasında bina olunan set ve duvar ve mezkûr set vasıtasıyla hasıl olan göl ve kilit ve kufi ve mekr ve hile ve aldatmak ve ahit ve yemin ve gam ve gussa ve hayal ve mülahaza ve ümit ve tevakku' ve koşmak ve kemer ve ip ve tinâb ve çift öküzü ve bağlamak ve fasılası olmayan ibare.			
5742	bender	بِنْدَرٍ	Ar.	∴	Gemi yatağı, liman, iskele ve geçit boğazlarında bina olunan kale ve palanga ve şehir.			
5743	bender-gāh	بِنْدَرٌ كَاهٍ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
5744	bünduķ	بِنْدُوقٍ	Ar.	•	Fındık ve tüfek tanesi olan yuvarlak kurşun.			
5745	bünduķa	بِنْدُوقَةٌ	Ar.	*	Küçürek müdevver taş.			
5746	bendegān	بِنْدِغَانٍ	Far.	•	Bendegān, bendeler, abdlar, köleler, mensuplar.			
5747	bendegī	بِنْدِغِي	Far.	•	Bendelik, ubudiyet, kölelik.			
5748	bende	بِنْدَةٌ	Far.	•	Esir, abd, köle ve bağı, mukayyet ve bent olunmuş olan, merbut olan.			
5749	bende-perver	بِنْدَةٌ پَرَوَرٍ	Far.	•	Zîr-desti olanlara hüsn-i mu'āmele edip hacetlerini tesviye edici ve onları besleyici olan.			

5750	bende-ḥāne	بَنْدَه خَانَه	Far.	∴	Köle evi, köle hanesi ki bir kimseye ta'zîmen kendisini ona köle isnadıyla hanesine bende evi diye mütevâzi'âne bulunmaktır.			
5751	bende-zāde	بَنْدَه زَادَه	Far.	∴	Bir kimseye ta'zîmen kendi evladını ona köle evladı makamına ikame ile mütevâzi'âne bulunmaktır ve sahîhan köle ve bende evladı.			
5752	bendîde	بَنْدِيدَه	Far.	•	Bağlı ve bağlanmış olan ve bende, esir.			
5753	bende-nüvâz	بَنْدَه نُوَاز	Far.	•	Zîr-desti olanlara hüsn-i mu'âmele ile beraber lütuf ve inayet ve ihsan edici olan.			
5754	bens	بَنْس	Ar.	*	Tehir etmek, sonraya komak.			
5755	benş	بَنْش	Ar.	•	Gevşek davranmak ve ihmal etmek.			
5756	binşir	بَنْصِر	Ar.	•	En küçük parmak yanında adsız parmak, yüzük parmağı, engüşt-i hâtem, orta parmakla serçe parmağı arasındaki adsız parmak.			
5757	benefsec	بَنْفَسَج	Ar.	*	Menekşe denilen mor renkli ve güzel kokulu küçük çiçek.			
5758	bi-nefsihi	بَنْفَسِيَه	Ar.	•	Bizzat, haddizatında ve kendi kendiyi manasında terkiptir.			
5759	benefşe	بَنْفَشَه	Far.	•	Bi-ma'nâ benefsec.			
5760	beng	بَنْگِ	Far.	∴	Haşîş, esrar yapılan ot ki keten ve kendir onun yaprağından imal olunur işbu esrar denilen madde ekl olundukta insanı bir nevr sekr veyahut cinnet-i muvakkataya düşür edip birtakım zihne sığmaz hâlâtı tahayyül ve kendisini azîm iktidara malik farz ve eşyayı gayet büyük rüyet ve müşahede eder.			
5761	bengâh	بَنْگَاه	Far.	•	Büyük çadır ve hazine odası ve yük, ağırlık, sikâl.			
5762	bengere	بَنْگَرَه	Far.	*	Çocukları beşikte oturtmak için kadınların söyledikleri ninni.			
5763	bengî	بَنْگِي	Far.	•	Beng ekl edici ve beng-i ter yaftası, esrarkeş.			
5764	bünk	بَنْك	Ar.	*	Bir şeyin asıl ve esası.			
5765	benû	بَنْو	Ar.	•	İbnler, oğullar, zadeler, zadegân.			
5766	bünüvvet	بَنْوُوه	Ar.	•	Oğul olmak, oğulluk ve oğul olmak keyfiyeti.			
5767	benüd	بَنْوُد	Ar.	•	Bentler, sancaklar, alemler, râyetler ve asker fırka ve orduları.			
5768	benün	بَنْوُن	Ar.	•	İbnler, veletler, oğullar ve zadeler.			
5769	benevî	بَنْوِي	Ar.	•	Oğula mensup ve müteallik olan.			
5770	benne	بَنْنَه	Ar.	•	Koku, rayiha, bûy.			
5771	benî	بَنْيِي	Ar.	•	İbnler, oğullar, zadeler, zadegân.			
5772	bünyād	بَنْيَاذ	Far.	•	Temel, esas ve yapı, bina.			
5773	bünyân	بَنْيَاَن	Ar.	∴	Yapı, bina, beden ve mizâc-ı beden ve yapı yapmak ve duvar, hâ'it.			
5774	benîn	بَنْيِن	Ar.	*	Sâhib-i temkîn, akil ve dâna ve ehl-i sebât adam.			
5775	bünye	بَنْيِيَه	Ar.	∴	Her nesnenin aslı ve bünyâdı ve yaradılması ve fitratı ve yapı, bina, şekil, tarz, suret.			
5776	bû	بُو	Far.	•	Bûy, koku, rayiha ve ümit ve tereccî.			
5777	bû	بُو	Ar.	•	Ebû, baba, peder, vâlid.			

5778	bevā	بَوَا	Ar.	•	Hindistan cevzine cevz-i bevā denilir.			
5779	bevā°	بَوَا°	Ar.	*	Berberlik, hem-tâ, küfüv, denk.			
5780	bevvāb	بَوَات	Ar.	∴	Menedici ve kapıcı.			
5781	bevābet	بَوَابَةٌ	Ar.	•	Kapıcılık, kapıcı hizmeti.			
5782	bevvābī	بَوَابِي	Ar.	•	Kapıcıya mensup ve müteallik ve yarar olan.			
5783	bevāḥ	بَوَاح	Ar.	*	Aşikâre ve ayan olmak.			
5784	bevāḥen	بَوَاحًا	Ar.	•	Zahir ve aşikâr ve ayan olarak.			
5785	bevādī	بَوَادِي	Ar.	•	Bâdiyeler, sahralar, kırlar ve beyabanlar ve çöller.			
5786	bevār	بَوَار	Ar.	•	Helak olmak ve bir işe yaramayıp çürüyüp kalmak dâr-ı bevâr : cehenneme denir.			
5787	bevārid	بَوَارِد	Ar.	∴	Bâridler, soğuk nesnelere ve soğuk taam ve iki kulak arasında veyahut omuzla boyun arasında olan et ve sakat nesne.			
5788	bevāriḥ	بَوَارِئ	Ar.	•	Bârikalar, şimşek çakıcı, parıldayıcı olan şeyler.			
5789	bevārī	بَوَارِي	Ar.	•	Hasırlar ve hasır otları, bûriyâlar.			
5790	bevāsīr	بَوَاسِير	Ar.	∴	Basurlar, mayasıklar ve ıs. tıbbiyeden olup kalın bağırsakların iltihabı eseri olarak verâdan necaset ve bazen kan veya balgam gibi bir maddenin buruntu ile ve memerrini yakarak çıkmasından ibaret olan hastalıklara denilir.		Tıp	
5791	büvāl	بَوَال	Ar.	*	Sık sık tebevül ettiren bir illet ki ona zelaku'l-külye ve elsine-i efrençiyede diyabitis denilir.			
5792	bü'l-°aceb	بُؤَالْعَجَب	Ar.	•	A'cûbe, acep ve garip nesne ve dalkavuk ve budala manalarında terkiptir.			
5793	bü'l-fuzûl	بُؤَالْفُضُول	Ar.	•	Fuzuli, boşboğaz, geveze manalarında terkiptir.			
5794	bü'l-heves	بُؤَالْهَوَس	Ar.	*	Akılsız, cahil, budala ve hevâ vü hevesinin esiri manasına terkiptir.			
5795	bü°bü°	بُؤُبُؤ	Ar.	•	Gözbebeği ve her şeyin aziz ve müntehap olan tarafı.			
5796	büte	بُؤْتَه	Far.	•	Toprak veyahut madenden yapılp yine maden eritmeye kullanılır bir nev kap ve kuyumcu potası.			
5797	būd	بُؤْد	Far.	∴	Gün, günbegün, vücut, varlık, varidat, revâtib.			
5798	būr	بُؤْر	Ar.	*	Niyet ve akidesi fasit olan kimse ki onda dünya ve ahirete müteallik hayır ve felah şaibesi olmaya ve arz-ı meyyite ki gayr-ı mağrûs ve mezdurur.			
5799	būr	بُؤْر	Far.	∴	Sülün kuşu, tezrev ve fıstıki veya mavî renk veya bozkır rengine at.			
5800	boraq	بُؤْرَق		•	Bor denilen bir nev şibh-i ma'den.			
5801	boru	بُؤْرُو		•	İçi boş, uzun nesne ve ağzı geniş içi boş bir nev çalgı aleti.			
5802	boru-zen	بُؤْرُو زَنْ	Far.	•	Buna Fârisî denilemez çünkü zen kelimesi Türkçe olan boru kelimesiye tereküp etmiştir, borucu, boru çalan nefer ki bir sınıf askerinin müsemmasıdır.			
5803	būriyā	بُؤْرِيَا	Ar.	•	Hasır ki mefrûsât-ı beytiyenin yere yayılanlarının birisidir.			
5804	būriyā-bāf	بُؤْرِيَا بَاف	Ar. - Far.	•	Hasır örtücü ve dokuyucu olan ehl-i san'at.			
5805	boza	بُؤْرَه	Far.	•	Darıdan mamul bir nev şerbet.			

5806	büzîne	بُوزِينَة	Far.	•	Maymun dedikleri cânver.			
5807	būs	بُوس	Ar.	∴	Bu kelime Fârisîden mu'arrebdir öpmek, takbîl etmek ve katıp karıştırmak ve katı ve dürüş ve haşin olmak.			
5808	bostân	بُوشَان	Far.	•	Sebzevat bahçesi ve güzel ağaçlık ve çemen-zâr mahalli.			
5809	būs-gâh	بُوشْكَاه	Ar. - Far.	•	Öpüp buselenecek mahal, buse yeri.			
5810	būsīde	بُوسِيْدَة	Far.	•	Çürük ve bozuk ve mütegayyir olan.			
5811	büş	بُوش	Ar.	∴	Bir bölük, cemaat ki her ferdi bir taraftan gelmiş ola ve her cins adam galebeliği ve bir baba oğullarından ibaret cemiyet ve bir kimseye eliyle bir sey sunmak.			
5812	büş	بُوض	Ar.	*	Bir nesnenin levn ve rengi.			
5813	büşī	بُوصِي	Ar.	*	Bir nev gemi ve sefine.			
5814	būṭṭā	بُوطْطَة	Ar.	*	Pota dedikleri zarf ki içinde maden vesaire eritilir.			
5815	bū°	بُوع	Ar.	*	Kulaç ve bir nesneyi kulaçlayıp çekmek.			
5816	būḳ	بُوق	Ar.	*	Boru, nefir, düdük ve batıl ve beyhude ve abes şey.			
5817	bavḳ	بُوق	Ar.	*	Şer ve husumet peyda eylemek ve bir kimseye bela ve dâhiye erişmek ve bir şeyin veya adamın etrafını kuşatmak ve ansızın çıkagelmek ve nâs birikip bir kimseyi nahak yere katletmek ve bir adam ta'addî ve zulmeylemek ve bir meclise veya cemiyete destursuz girmek ve çalmak, sirkat eylemek.			
5818	būḳalemūn	بُوقْلَمُون	Ar.	∴	Rum kumaşlarından bir nev kumaşa denilir ki hareket ettikçe türlü türlü menevişli renkler ibraz eder, canfes, cân-fezâ ve bu gibi renkten renge giren bir nev hayvan.			
5819	bevl	بُوقْلَمُون	Ar.	•	Sidik, çiş, mesanede teraküm edip zeker tarikiyle mündefî' olan bed-râyihalı su.			
5820	bevle	بُوقْلَمُون	Ar.	*	İs. tibbiyyeden olup insan ve memeli hayvanların sidiklerinde bulunan ve cevher-i bevl denilen bir madde olup mevâdd-ı gızâ'iyeye terkîbâtında ve bevlın teksirini bâdî olduğunda mübevvil gibi nadiren istimal olunmaktadır.			Tip
5821	būm	بُوم	Ar.	•	Meşhur, baykuş dedikleri puğu kuşu.			
5822	būm	بُوم	Far.	∴	Yer, yurt, memleket, diyar, ülke, zemin, arz ve kumaştaki nakşın biri ve sirişt ve tabiat.			
5823	būme	بُومَة	Ar.	*	Baykuş dedikleri puğu kuşu.			
5824	būh	بُوه	Ar.	•	Baykuşa benzer fakat ondan küçürek bir kuş ve ahmak ve akılsız olanları buna teşbih ederler, dışisine būhe denilir.			
5825	būn	بُون	Ar.	*	İki nesne arasındaki mesafeye denilir.			
5826	būy	بُوي	Far.	•	Koku, rayiha ve ümit ve kokulu ve rayihalı olan.			
5827	bih	بِه	Far.	∴	İyi, güzel, tayyib, hûb, âlâ ve ayva denilen sarı meyve.			
5828	bihi	بِه	Ar.	•	Ona, onunla, onda, onun vasıtasıyla manalarında terkiptir.			
5829	bahā	بِهَا	Far.	•	Bir şey satıldıkta mukabiline verilen veya müşteriden alınan meblağ-ı semen ve fiyat ve narh.			
5830	behā°	بِهَاءَة	Ar.	∴	Güzellik, hūsn ü cemâl ve ziyet ve izzet ve bir nesneye alışıp üns ve ülfet etmek ve dadanmak ve şuur ve idrak ve haneyi eşyadan halî etmek ve yırtıp paralamak.			
5831	behâcet	بِهَائِجَة	Ar.	•	Güzel ve hûb-likâ olmak ve hūsn ü cemâl.			
5832	bihā	بِهَا	Ar.	•	Ona, onda, onunla, onun vasıtasıyla manalarında terkiptir.			

5833	būşır	بوصير	Ar.	•	Sığır kuyruğu denilen nebat.			
5834	bahādīr	بهادير	Far.	•	Cesur, cesaretli, yiğit ve dilaver olan.			
5835	bahādīr-āne	بهاديرانه	Far.	•	Bahadıra layık ve yaraşır olan.			
5836	bahādīrī	بهاديري	Far.	•	Cesaret, cesur olmak.			
5837	bahār	بهار	Far.	•	Evvel bahar, fasl-ı rebî' ki martın dokuzundan haziranın dokuzuna değin mümted olur, o eyyamın iptidasında şems Hamel burcuna nakil ile badehu Sevr, Cevza burçlarında mürur etmiş olur.			
5838	bahār	بهار	Ar.	∴	Hoş-bü nebat ve mutlaka hûb ve münir ve tâbdâr olan nesne ve sarı papatya veyahut aynü'l-bakar dedikleri iyi kokulu bir nev sarı çiçek.			
5839	behāret	بهاره	Ar.	•	Aydın ve münir ve tâbdâr olmak ve meziyet ve fazilet.			
5840	bahāristān	بهارستان	Far.	•	Evvel bahar, ilkbahar, fasl-ı rebî'.			
5841	bahārī	بهارى	Far.	•	Evvel bahara mensup ve müteallik olan.			
5842	bahā-gīr	بهاگير	Far.	•	Pahalı, zikıymet ve çok akçe değer olan.			
5843	bihām	بهايم	Ar.	•	Koyun, kuzu, keçi, deve gibi hayvanlar.			
5844	bahāne	بهانه	Far.	•	Bir şeyin adem-i icrâsı zımında zikir ve irat olunan sebep veya özr-i bâtil.			
5845	behāmet	بهامة	Ar.	•	Bunluk, sersemlik, akıl ve fikirden gereği gibi mahrumiyet.			
5846	behāyim	بهايم	Ar.	•	Behimeler, insandan maada bahir ve berde bulunan dört ayaklı, çâr-pâ hayvanlar.			
5847	bi-hūd	بهبود	Far.	•	Mübarek, aziz ve şerif olan.			
5848	büht	بھت	Ar.	*	İftira etmek, birinin yapmadığı veya söylemediği nesneyi üzerine yaptın diye isnat etmek ve yalan söylemek ve medhûs ve mütehavvir olmak ve dalgalık.			
5849	bühtān	بھتان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5850	bihter	بھتر	Far.	•	Pek iyi ve makbul ve muteber olan.			
5851	bihterīn	بھترين	Far.	•	En ziyade iyi ve makbul ve muteber olan.			
5852	behc	بھج	Ar.	•	Bir kimseyi şad ve memnun ve mesrur eylemek.			
5853	bihc	بھج	Ar.	*	Şen ve şâdân kimse.			
5854	behcet	بھجة	Ar.	•	Güzellik, hüsn-i bahâ, cemal.			
5855	bühr	بھر	Ar.	*	Bitap olmadıktan naşi nefes kesilip har har solumak ve dâ'ül-bühr denilen soluğan illeti.			
5856	behr	بھر	Far.	•	İçin, li-ecli manasına edât-ı ta'lildir, berây gibi.			
5857	behre	بھره	Far.	•	Hisse, pay, nasip.			
5858	behre-dâr	بھره دار	Far.	•	Hisse ve nasibi olan ve hisseye malik olan.			
5859	behre-mend	بھره مند	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
5860	behrecet	بھرجة	Ar.	*	Bir kimseyi gittiği yoldan döndürmek ve bir şeyi kemter ve heder ve batıl ve redî' eylemek.			
5861	behz	بھز	Ar.	*	Şiddetle ve unfla menetmek.			

5862	bihzād	بِهَزَاد	Far.	∴	Hasep ve nesebi pākize ve belli olan ve meşhur bir ressamın adı.			
5863	behişt	بِهَيْشْت	Far.	•	Cennet-i firdevs ve ahirette olunacak mükâfatın mahalli.			
5864	behişt-nişîn	بِهَيْشْت نِشِين	Far.	•	Cennette oturuca ve cennetmekân olan.			
5865	behiştî	بِهَيْشْتِي	Far.	•	Cennete müteallik ve mensup olan, cennetlik olan.			
5866	behş	بِهَيْش	Ar.	*	Gülyüzlü, beşâsetli ve küşâde-rû adam ve sorup araştırmak ve el sunduğu şeyden mahrum olmak ve birikmek, cem olmak.			
5867	behķ	بِهَيْك	Ar.	*	İnsana arız olur bir nev ala tenlilik ve ebras illeti.			
5868	behl	بِهَيْل	Ar.	*	Azıcık nesne ve mâ-i kalîl ve lain ve nefrîn eylemek ve mehil vermek ve bir adamı kendi rey ve iradesine koyup hod-ser olarak terk etmek.			
5869	behlül	بِهَيْلُول	Ar.	*	Güleğen ve handan adama ve cami-i mecâmi'-i hayr ü hasenât olan seyit ve zî-şân kimseye denilir.			
5870	behm	بِهَيْم	Ar.	*	Ziyade siyah ve kara olan şey ve rengi sair renkler ile karışık olmayan nesne.			
5871	behem	بِهَيْم	Far.	•	Beraber, hep bir yerde ve hep bir yere demektir.			
5872	behem-zede	بِهَيْمَزْدَه	Far.	•	Karmakarışık ve perişan olan.			
5873	bühmet	بِهَيْمَةُ	Ar.	*	Müşkül ve şedit emir ve hadise ve kemâl-i kuvvet ve satvetinden naşi ahz u mukâvemem ve tagallüp edecek semt ve ciheti nâ-ma'lûm olan bahadır ve sahra ve kaya ve asker ve cemaat.			
5874	behnet	بِهَيْنَةُ	Ar.	*	Yumuşak yer.			
5875	behvet	بِهَيْوَةُ	Ar.	*	Sofa ve çardak ve en ileride bulunan hane.			
5876	behiyy	بِهَيْي	Ar.	•	Güzel, hûb, cemil ve zibâ ve sâhib-i hüsn ü cemâl olan.			
5877	behîte	بِهَيْتِه	Ar.	*	Butlanı insana mücib-i hayret olan batıl ve lağv ve beyhude ve yalan söz ve birine isnat ve iftira etmek.			
5878	behîc	بِهَيْج	Ar.	•	Güzel ve dilber ve cemil ve mesrur ve şâdmân olan.			
5879	behîre	بِهَيْرَةُ	Ar.	•	Güzel ve dilber karı ve kavmi nezdinde mu'tebere ve şerife olan hatun.			
5880	behîm	بِهَيْم	Ar.	∴	Alacası olmayıp her tarafı yek-renk ve pek siyah at ve asla terci' ve tereddüdü olmayan ve düpdüzüne çıkan avaz ve savt.			
5881	behîmet	بِهَيْمَةُ	Ar.	•	İnsandan maada bahir ve berde bulunan dört ayaklı hayvanatın kâffesine denilir, çâr-pâ.			
5882	behîmiyy	بِهَيْمِيّ	Ar.	•	Hayvânât-ı gayr-ı nâtıkaya mensup ve müteallik olan.			
5883	behîmiyyet	بِهَيْمِيّت	Ar.	*	Hayvaniyet ve hayvanlık hâli.			
5884	behîn	بِهَيْن	Far.	•	En ziyade iyi ve makbul ve muteber olan.			
5885	behîne	بِهَيْنِه	Far.	*	Hafta günleri, eyyâm-ı esbû' ve hallaç.			
5886	bî	بِي	Far.	•	Gayr, nâ, bilâ manalarına edât-ı nefy ve selbdır.			
5887	beyyâb	بَيْيَاب	Ar.	•	Çarşı ve pazarda su gezdiren sucu ve saka.			
5888	beyâbân	بَيْيَابَان	Far.	•	Sahra, kır, deşt ve imar olunmamış arazi.			
5889	beyâbân-nişîn	بَيْيَابَان نِشِين	Far.	•	Kırda ve beyabanda bedevi gibi oturup vakt-güzâr olan, vakit geçiren.			
5890	bî-ihtiyâr	بِي اِحْتِيَار	Ar. - Far.	•	Arzudan azade olup zaruri ve cebri ve naçar olan.			

5891	bî-ihtiyārī	بى اِحتِيَارِي	Ar. - Far.	•	Adem-i ihtiyar ve naçarlık.			
5892	bî-edeb	بى اَدَب	Ar. - Far.	•	Edepsiz ve arsız ve namussuz olan.			
5893	bî-edeb-âne	بى اَدَبَانَه	Ar. - Far.	•	Edepsize layık ve yaraşır ve edepsiz tavrında olan.			
5894	bî-ârām	بى اَرَام	Far.	•	Rahat ve huzur ve ârâmdan mahrum ve rahatsız ve muzdarip ve rencide olan.			
5895	beyāz	بَيَاض	Ar.	•	Sefid ve ak olan ve ziyamın elvân-ı seb'asının ittihadından hasil olan renk ve tebyîz olunmuş yazı.			
5896	beyāzat	بَيَاضَة	Ar.	•	Beyazlık, aklık.			
5897	beyyā ^c	بَيَّاع	Ar.	∴	Satıcı, bayi ve tellal vesair alıp satan.			
5898	biyā ^c	بَيَّاع	Ar.	*	Satmak, bey' etmek ve fūrūht etmek ve mübayaa etmek ve bey' u fūrūht edişmek.			
5899	biyā ^c at	بَيَّاعَة	Ar.	•	Satılık mal ve meta ve mebi' ve satmak ve bey' etmek.			
5900	beyyākellāh	بَيَّكَ اللهُ	Ar.	*	Allahutaala seni handan ve şâdân ve matlubuna isal eylesin manasında terkîb-i du'â'dır.			
5901	bî-emân	بى اَمَان	Ar. - Far.	•	Emân vermeyici, merhamet etmeyici olan.			
5902	beyân	بَيَان	Ar.	∴	Belli ve vazih ve aşikâre olmak ve vuzuh ve zuhur ve maksudu izah ve izhar eylemek ve zekâ ve fitnat ve ifade edip anlatmak ve fesahat ve belagat.			
5903	bî-endāz	بى اَنْدَاز	Far.	•	Ölçülmez derecede büyük ve çok olan.			
5904	bî-îmân	بى اِيْمَان	Ar. - Far.	•	Dinsiz, imansız olan.			
5905	beyb	بَيْب	Ar.	*	Havuz ve su akacak musluk ve emsali.			
5906	bî-bāk	بِيَاك	Far.	•	Korkusuz ve cesur olan.			
5907	bî-başıret	بِيَصِيْرَت	Ar. - Far.	•	Basiretsiz, akılsız, dirayetsiz olan.			
5908	bî-behre	بِيَهْرَه	Far.	•	Hisse ve nasibi olmayan ve bir şeyden mahrum olan.			
5909	bî-pāyān	بى پَايَان	Far.	•	Sonu ve ucu bucağı ve haddi olmayan ve hesaptan hariç olan.			
5910	bî-perde	بِيَهْرَدَه	Far.	∴	Gizli olmayıp vazih ve aşikâr olan ve kinâyeten ar ve namus ve hicabı olmayan manasına da gelir.			
5911	bî-per	بِيَهْر	Far.	∴	Korkusuz ve ızdırapsız olan ve çekinmeyerek sakınmayarak.			
5912	beyt	بَيْت	Ar.	∴	Ev, hane, mesken, menzil, konak ve şiirde iki mısradan mürekkep manzume ve gece vakti bir iş görmek ve geceyi bir iş ile geçirmek.			
5913	bî-tā	بِيْنَا	Far.	•	Buruşuğu olmayan düz ve hem-vâr olan.			
5914	bî-tāb	بِيْنَاب	Far.	•	Kuvvetsiz, zayıf, mecalsiz ve nâtüvân olan.			
5915	bî-tāb-âne	بِيْنَابَانَه	Far.	•	Kuvvetsiz ve zayıf gibi davranır olan.			
5916	bî-tāt	بِيْنَاث	Ar.	*	Gece yağma etmek, gâret-i leyl.			
5917	beytūte	بَيْتُوْتَه	Ar.	∴	Gece kalmak, gecelemek ve gece vakti bir iş görmek ve geceyi bir iş ile geçirmek.			
5918	bî-cān	بِيِحَان	Ar. - Far.	•	Cansız ve ruhsuz olan ve cesur ve bahadır olan.			
5919	bî-cevāb	بِيِحْوَاب	Ar. - Far.	•	Cevapsız ve sakit ve hāmûş olan.			
5920	bî-çāre	بِيِحَاْرَه	Far.	•	Çaresiz ve düşkün ve zavallı ve derd-mend olan.			

5921	bî-çün	بِيحُونُ	Far.	•	Zatından ve ef'âlinden sual ile sebebi aranmak caiz olmayan ve mesel ve naziri ve küfüv ve şeriki bulunmayan hazret-i bâri teâlâ şânuhu.			
5922	bî-hâşil	بِيحَاصِلُ	Ar. - Far.	•	Hasıl ve faydayı müntic olmayan ve boş ve nafil ve abes olan.			
5923	beyhân	بَيْحَانُ	Ar.	*	Gizli nesne ayan olmak.			
5924	bî-ħicâb	بِيحِجَابُ	Ar. - Far.	•	Hicapsız ve utanmaz olan.			
5925	bî-ħad	بِيحَدُ	Ar. - Far.	•	Hadsiz, nihayetsiz olan, sonu olmayan ve bitmez, tükenmez olan.			
5926	bî-ħisâb	بِيحِسَابُ	Ar. - Far.	•	Hesapsız ve hesaba gelmez olan.			
5927	bî-ħuzûr	بِيحُضُورُ	Ar. - Far.	•	Rahat ve huzuru olmayan ve rahatsız olan.			
5928	bîħ	بِيحُ	Far.	•	Kök, cezir, asıl.			
5929	bî-ħanemân	بِيحَانِمَانُ	Far.	•	Mesken ve me'vâsi olmayan yolcu ve geçici misafir olan.			
5930	bî-ħaber	بِيحَبِيرُ	Ar. - Far.	•	Habersiz, malumatsız, cahil olan.			
5931	bî-ħired	بِيحِرْدُ	Far.	•	Akılsız ve ahmak olan.			
5932	bî-ħazân	بِيحَزَانُ	Far.	•	Sonbaharı olmayan ve zevalî olmayıp daimî olan.			
5933	bî-ħâb	بِيحَابُ	Far.	•	Uykusuz, müteyakkız ve bidar olan.			
5934	bî-ħüd	بِيحُودُ	Far.	•	Kendiyi malik olmayan ve çıldırmış ve deli ve mecnun ve baygın ve bayılmış olan.			
5935	beyd	بَيْدُ	Ar.	*	Gayrı, başkası ve ondan ötürü, ondan dolayı, ondan naşi.			
5936	bîd	بَيْدُ	Far.	•	Söğüt ağacı.			
5937	beydâ	بَيْدَاءُ	Ar.	•	Çöl ve beyabana denilir.			
5938	bî-dād	بِيدَادُ	Far.	•	Adaletsiz, zalim, ehl-i cevr olan ve sitemkâr ve cevir ve zulüm.			
5939	bî-dād-ger	بِيدَادُكِرُ	Far.	•	Zulüm ve cevreğici ve zalim ve sitemkâr olan.			
5940	bî-dār	بِيدَارُ	Far.	•	Uyanık ve müteyakkız olan ve uyumayan.			
5941	bîdār-baħt	بِيدَارُ بَحْتُ	Far.	•	Baħtı uyanık ve baħtlı ve talihli ve baħtiyar olan.			
5942	bîdār-dil	بِيدَارُ دِلُ	Far.	•	Kalbi uyanık ve akıl ve feraseti galip olan.			
5943	bîdārî	بِيدَارِي	Far.	•	Uyanıklık, teyakkuz ve uyumamak.			
5944	beydâķ	بَيْدَاكُ	Ar.	•	Piyade dedikleri nesne ki satrań oyununun neferâtı hükmünde olan kıt'a-i ağaçtan mamul oyun taşı.			
5945	bî-dāniş	بِيدَانِشُ	Far.	•	Cahil, malumatsız ve nadan olan.			
5946	beydaħ	بَيْدَاخُ	Far.	•	Sert cenk atı ve satrań oyununun paytakı.			
5947	bî-dereng	بِيدَرَنْكُ	Far.	•	Alelacele, tevkifsiz ve sabırsız ve bilâ-te'hir olan.			
5948	bî-deriğ	بِيدَرِيغُ	Far.	•	İhsanda bilâ-noksan hareket edip elinden gelen ve dâ'ire-i iktidârî dâhilinde bulunan şeylerde say ve gayret ve himmette bî-ihmâl ve kusur muamele.			
5949	bîdester	بِيدَسْتَرُ	Far.	*	Kunduz denilen su hayvanının hayası ki ilaç olur.			

5950	bî-dîn	بیدین	Ar. - Far.	•	Dinsiz, imansız olan.			
5951	beydūdet	بیدودة	Ar.	*	Nam ve nişanı mahıv ve nâ-būd olmak.			
5952	bîr	بیر	Far.	*	Yıldırım, saika ve yatak ve gecelik urba, câme-i hâb.			
5953	bi'r	بئر	Ar.	•	Kuyu, çâh, su kuyusu.			
5954	bayrağ	بیراق		•	Sancak, alem, râyet.			
5955	bayrağ-dâr	بیراقدار	Far.	•	Türkçe ile Fârisî kelime terkip edildiği için buna Fârisî denilemez. Sancaktar ve cemaat önünde bayrak çeken ve bayrak hıfzına memur olan kimse.			
5956	bayram	بیرام		•	İd ve din karındaşları beyninde tebrik ve tehhüye ve Allahutaala'ya hamd ve teşekkür etmeye mahsus gün.			
5957	beyrād	بیراد	Far.	*	Pir ve sâlorde ve ihtiyar ve müsın ve amel-mânde olan.			
5958	bî-râh	بیراه	Far.	•	Yolsuz ve adap ve âdete mugayir ve erkân-ı edebden mahrum olan ve mezhebi olmayıp azgın olan ve namūnasip harekette bulunan ve dinsiz olan.			
5959	bî-re'y	بیرائی	Ar. - Far.	*	Rey ve tedbirsiz olan ve umurunda hakikate isabet etmeyip nâ-ma'kûl iş işleyici olan.			
5960	bî-reng	بیرنگ	Far.	•	Renksiz olan, rengi olmayan.			
5961	bî-rū	بیرو	Far.	•	Arsız ve edepsiz ve hayâsız ve hicapsız olan.			
5962	bî-rūz	بیروز	Far.	•	Bahtsız, talihsiz ve yıldızı düşkün ve hiç iyi gün görmemiş olan.			
5963	bîrūzec	بیروزج	Ar.	•	Gök mavisi renginde ve ziyet için cevâhir-i sâ'ire gibi kullanılır bir nev taş, firuze.			
5964	bî-rūze	بیروزه	Far.	*	Her gün giyilen esvap ve oruçsuz adam.			
5965	bî-rūzî	بیروزی	Far.	•	Rızık ve nafakası munkatı' olan ve gündün güne geçinecek vesileden mahrum olan.			
5966	bîrūn	بیرون	Far.	•	Hâric-i taşra ve taraf-ı hâricî, dış tarafı ve ziyade müteceviz ve geçgin ve aşırı derecede olan.			
5967	bî-riyā	بیریا	Ar. - Far.	•	Riyasız, sadık, gerçek ve hakiki ve ağzında olan kelamı ve hâl ve hareketi ve ibadeti ve züht ve takvası kalbinde olan, kasıt ve tefekküre mutabık olan yani ef'âlini maksadına muvafık eden.			
5968	bî-reyḅ	بیریب	Ar. - Far.	•	Şüphesiz ve besbelli ve gümân ve tereddütsüz olan.			
5969	bîz	بیر	Far.	•	Vurmak, darbetmek ve vurucu, dârib.			
5970	bî-zār	بیراز	Far.	•	Usanmış, küsmüş ve rencide-hâtır ve hatırı kırılmış ve âzürde-dil olan.			
5971	bî-zārî	بیراری	Far.	•	Usanç, küskünlük ve incinmiş olmak.			
5972	bî-zebān	بیربان	Far.	•	Dilsiz olan, nutuk ve tekellüme kadir olmayan.			
5973	bî-zebānî	بیربانى	Far.	•	Dilsizlik, zebansızlık.			
5974	bî-zer	بیرز	Far.	•	Parasız, pulusuz ve fakir olan.			
5975	bî-zevāl	بیروال	Ar. - Far.	•	Zevalsiz olan ve daim ve müstemir ve ber-karâr olan.			
5976	bi's	بیش	Ar.	•	Ef'âl-i zemden olup ne fena ve ne kötü manasında zemmi ifade eder.			
5977	beys	بیس	Ar.	*	Nâsı kibir ve tafra ile âzürde kılmak.			
5978	bî-sāz	بیساز	Far.	•	Levazım ve mühimmattan mahrum ve bî-behre olan.			

5979	bî-sāmān	بى سامان	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan ve mal ve mülkü ve serveti olmayan.			
5980	bî-sān	بىسان	Far.	•	Misil ve naziri olmayan bî-hem-tā olan.			
5981	bist	بىست	Far.	•	Yirmi adedi, işrîn, işrûn.			
5982	bî-sütûn	بىستون	Far.	•	Direksiz, sütunsuz ve dayanacak bir şeyi olmaksız.			
5983	bî-ser	بى سر	Far.	*	Başsız, maktû'u'r-re's.			
5984	bî-ser ü pā	بى سروپا	Far.	*	Rind, laubali ve geda, perişan-hâl ve başsız ve ayaksız olan.			
5985	bî-ser ü sāmān	بى سرو سامان	Far.	*	Perişan-hâl olup intizamsız olan.			
5986	bîş	بىش	Far.	•	Çok, kesir olan ve vâfir.			
5987	beyş	بىش	Ar.	*	Semm-i helâhil dedikleri bildircin otu ki Hindistan'da hasil olur, taze ve körpe iken ekl ederler.			
5988	bî-şā'ibe	بى شايبة	Ar. - Far.	•	Şüphesiz malum ve müsellemler olan.			
5989	bî-şübhe	بى شوبه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
5990	bî-şek	بىشك	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
5991	bî-şükür	بىشukur	Ar. - Far.	*	Şükürsüz olan.			
5992	bî-şekîb	بىشكيب	Far.	•	Sabırsız ve ârâm-sezâ olan.			
5993	bî-şümār	بى شمار	Far.	•	Sayısız, hesaba gelmez olan ve kesir ve çok olan.			
5994	bîşe	بىشه	Far.	•	Orman ve sazlık mahalli.			
5995	bîz	بىض	Ar.	•	Beyaz ve parlak olmak ve parlak ve keskin kılıçlar, eyyâmü'l-biz, ayın on üçüncü ve on dördüncü ve on besinci günleri.			
5996	beyzā°	بىضاء	Ar.	∴	Beyaz ve ak ve sefid olan ve afet ve dâhiye ve arâzi-i harâb ve tencere ve dik.			
5997	beyza	بىضة	Ar.	∴	Yumurta, haya, tohum, murg ve her şeyin havza ve havalisi ve kenar ve etrafı.			
5998	bîza	بىضة	Ar.	*	Toprağı gayet beyaz ve düz ve emles olan yer.			
5999	beyzavî	بىضوى	Ar.	•	Yumurta resminde olan ve uzun ve müdevverce olan.			
6000	beyzî	بىضى	Ar.	•	Yumurta şeklinde olan.			
6001	baytâr	بىطار	Ar.	•	Esb ve beygir ve emsalinin ahval ve emrazına ve tmar ve tedavisine vâkıf olan zat.			
6002	bî-tâkat	بىطاقة	Ar. - Far.	•	Kuvvetsiz, mecalsiz ve takati olmayan.			
6003	bey°	بىع	Ar.	∴	Satmak, fūrûht etmek ve ı. fikhîyyeden olup malı mala değışmekten ibarettir.			Fıkıh
6004	bey°-i bāt	بىع بات	Ar.	*	İs. fikhîyyeden olup sûret-i kat'ide vuku bulan bey'e itlak olunur.			Fıkıh
6005	bey°-i bâṭil	بىع باطل	Ar.	*	İs. fikhîyyeden olup gayr-ı mün'akid olmasına mebni hükmü ifade etmeyen ve asla sahih olmayan bey'dir.			Fıkıh
6006	bey°-i bi'l-istiğlāl	بىع بالاستیغلال	Ar.	*	Bayi sattığı bir malı isticar etmek üzere olunan bey°-i bi'l-vefâya yani vefâ'en bey'e denilir ki bu dahi ı. fikhîyyedir.			Fıkıh

6007	bey'-i bi'l-vefâ	بَيْعٌ بِالْوَفَا	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup bir kimse bir malı âhere semeni yani akçesini reddettikte geri vermek üzere şu kadar kuruşa satmaktır ki müşteri mebi' ile intifa eylesesine nazaran bey'-i câ'iz hükmünde ve tarafeyn bu akdi feshe muktedir oldukları cihetle bey'-i fasit hükmünde ve müşteri mebi'i âhere satmadığı cihetle rehın hükmündedir.		Fıkıh	
6008	bey'-i şahîh	بَيْعٌ صَحِيحٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup zaten ve vasfen meşru olan bey'e denilir, buna bey'-i câ'iz dahi derler.		Fıkıh	
6009	bey'-i ğayr-i mün'akid	بَيْعٌ غَيْرٌ مُتَعَقِدٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup asla hüküm ifade etmediğinden bey'-i bâtılâ denilir.		Fıkıh	
6010	bey'-i ğayr-i lâzim	بَيْعٌ غَيْرٌ لَازِمٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup kendisinde hıyârâtın biri bulunan bey'-i nâfize itlak olunur.		Fıkıh	
6011	bey'-i fâsid	بَيْعٌ فَاسِدٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup aslen sahih olup da vasfen sahih olmayan yani zaten mün'akid olup da bazı evsâf-ı hâriciyyesi itibariyle meşru olmayan bey'e denilir ki mebi'in kabziyla hükmü ifade ettiğİ gibi tarafeynden biri böyle bir bey'i feshe muktedirdir.		Fıkıh	
6012	bey'-i fuzûlî	بَيْعٌ فَضُولِيٌّ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup bi-gayri iznin şer'iyyin mebi'in sahibinin gayri bir kimse tarafından vuku bulan bey'e itlak olunur ki sahibinin izin ve icazetiyle hükmü ifade eder.		Fıkıh	
6013	bey'-i lâzim	بَيْعٌ لَازِمٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup hıyârâtın yani muhayyerlikten ari olan bey'-i nâfize denilir.		Fıkıh	
6014	bey'-i şarf	بَيْعٌ صَرْفٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup nakdi nakde bey' etmektir ki Türkçede akçe bozmaya denilir ve sahih olması altını gümüş ile bozmak gibi cinsinin gayri ile mübadele etmekle olur.		Fıkıh	
6015	bey'-i muğayeza	بَيْعٌ مُقَايَضَةٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup aynı ayna yani gayr-ı ez-nakdin malı mala mübadele etmeye denilir ki lisân-ı Türkîde trampa demektir.		Fıkıh	
6016	bey'-i mün'akid	بَيْعٌ مُتَعَقِدٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup inikat bulan bey' demektir, binaenaleyh hükmü ifade eder.		Fıkıh	
6017	bey'-i mevķūf	بَيْعٌ مَوْكُوفٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup bey'-i fuzûlî gibi gayrın hakkı taalluk eden bey'e denilir ki mevķuf olduğı izin ve icazetin itasıyla hükmü ifade eder.		Fıkıh	
6018	bey'-i nâfiz	بَيْعٌ نَافِذٌ	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup gayrın hakkı taalluk etmeyen bey'e itlak olunur.		Fıkıh	
6019	bî'at	بَيْعَةٌ	Ar.		• Bir zatın hükümetini kabul ile hâkim olduğunu teslim ve alenen ikrar etmek ve Nasârî kilisesi.			
6020	bî-ġāye	بَيْعٌ غَايَةٌ	Ar. - Far.		• Nihayetsiz olan, sonu olmayan.			
6021	bî-ġaraz	بَيْعٌ غَرَضٌ	Ar. - Far.		• Garazı olmayan, mahzan hak ve icaba nazar ve riayet eden.			
6022	bî-ġaraz-âne	بَيْعٌ غَرَضَانَةٌ	Ar. - Far.		• Garazsız olarak, hiçbir maksada tabi olmayarak.			
6023	bî-ġavr	بَيْعٌ غَوْرٌ	Ar. - Far.		• Sığ olup derin olmayan ve akılsız ve ahmak olan.			
6024	bî-fā'ide	بَيْعٌ فَايِدَةٌ	Ar. - Far.		• Faydasız ve menfaatsiz ve hayırsız olan.			
6025	bî-karār	بَيْعٌ كَرَارٌ	Ar. - Far.		• Kararsız, rahatsız, ârâmsız ve muzdarip olan.			
6026	bî-kiyās	بَيْعٌ كَيْيَاسٌ	Ar. - Far.		• Ölçüsüz, tatbiki nâ-kâbil ve çok büyük ve azim ve hadden efzûn olan.			
6027	bî-kayd	بَيْعٌ كَيْيِدٌ	Ar. - Far.		• Kayıtsız, ilişiksiz ve vazifesiz olan.			
6028	bî-kār	بَيْعٌ كَارٌ	Far.		• İşsiz güçsüz ve battal olan, kararı olmayan.			
6029	bî-kāre	بَيْعٌ كَارَةٌ	Far.	*	Cimaa kudreti olmayan, anın olan.			
6030	bî-kām	بَيْعٌ كَامٌ	Far.		• Hâ'ib ve hâsir ve dilediğini istihsal etmekten ve talep eylediğİ şeyden bî-behre ve nasipsiz olan.			
6031	bî-ġāh	بَيْعٌ غَاهٌ	Far.		• Vakitsiz ve münasebetsiz vakitte olan.			
6032	bî-kes	بَيْعٌ كَسٌ	Far.		• Kimsesiz ve akraba ve taallukatı olmayan ve işsiz ve dost ve meded-resi bulunmayan kimse.			
6033	bî-kem ü kâst	بَيْعٌ كَمٌ وَ كَاسْتٌ	Far.		• Eksiğİ olmamak üzere bi-tamâmihi, tamamıyla manasında terkîptir.			

6034	bġānegī	بِغَانِغِي	Far.	•	Yabancılık, aşına olmamak ve ecnebilik.			
6035	bġāne	بِغَانَةٌ	Far.	•	Yabancı, bildik olmayan ve ecnebi olan.			
6036	bġāne-zāde	بِغَانَةٌ زَادَةٌ	Far.	•	Yabancı'nın oğlu olan kimse.			
6037	bī-girān	بِغِرَانٌ	Far.	•	Hadsiz, ucu bucağı olmayan ve ziyade büyük olan.			
6038	bī-gūmān	بِغُمَانٌ	Far.	•	Şeksiz şüphesiz belli ve müsellemlen.			
6039	bī-gūnāh	بِغُنَاهٌ	Far.	•	Günahsız ve suçsuz ve kabahatsiz olan.			
6040	bīl	بِئَلٌ	Far.	•	Bahçıvanların yeri kazmak için kullandıkları alet.			
6041	beylesān	بَيْلَسَانٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup mürver denilen nebata itlak olunur ki çiçekleri tıpta mu'arrık gibi istimal olunur.		Nebatat	
6042	bīm	بِيمٌ	Ar.	•	Korku, dehşet, ru'b, havf ve hirās.			
6043	beylem	بَيْلَمٌ	Ar.	*	Pamuk çekirdeği ve açılmadık pamuk kozası.			
6044	bīmār	بِيمَارٌ	Far.	•	Hasta ve keyifsiz ve alil olan.			
6045	bīmār-hāne	بِيمَارُ حَانَةٍ	Far.	•	Hasta veya mecnun olanların timar ve tedavisine mahsus mahal ve mesken.			
6046	bīmārī	بِيمَارِيٌّ	Far.	•	Hastalık, maraz ve keyifsizlik ve keyifsiz olmak.			
6047	bīmāristān	بِيمَارِشْتَانٌ	Far.	*	Bi-ma'nā bimār-hāne.			
6048	bī-me'āl	بِيمَالٌ	Ar. - Far.	•	Mealsiz, manasız, mefhumsuz olan.			
6049	bī-miṣāl	بِيمِثَالٌ	Ar. - Far.	•	Misalsiz ve akran ve emsali olmayan.			
6050	bī-mecāl	بِيمِجَالٌ	Ar. - Far.	•	Mecal ve kuvveti olmayan ve takatsiz ve mecalsiz olan.			
6051	bī-muḥābā	بِيمُحَابَا	Ar. - Far.	•	Hatır ve gönül saymayarak, bilā-mūsāmaha.			
6052	bī-ma' nā	بِي مَعْنَا	Ar. - Far.	•	Manasız, mealsiz olan.			
6053	bī-mağz	بِيمَغْزٌ	Far.	•	Akıl ve fikirden mahrum ve akılsız olan.			
6054	bī-mekān	بِيمَكَانٌ	Ar. - Far.	•	Mekānsız, mahalsiz olan.			
6055	bī-minnet	بِيمِنْئَتْ	Ar. - Far.	•	Ettiği ihsanları tadat edip başa kâcıcı olmayan ve bī-dirîğ olan.			
6056	beyn	بَيْنٌ	Ar.	∴	Ara, miyāne ve iki şey beyninde olan mesafe manasında edattır ve cüdalık ve firkat, gurābü'l-beyn, firak ve hicran.			
6057	beyne'n-nās	بَيْنَ النَّاسِ	Ar.	•	Nās ve insanlar arasında ve nās beyninde.			
6058	beyne'l-aqrān	بَيْنَ الْأَقْرَانِ	Ar.	•	Akran ve emsal arasında.			
6059	beyyin	بَيِّنٌ	Ar.	∴	Vazih ve aşikāre ve rüşen ve açık nesne ve fasih ve sūhan-ver ve söz bilir adam.			
6060	beyne beyne	بَيْنَ بَيْنٍ	Ar.	*	İyi ile kötü arasında.			
6061	bīn	بَيْنٌ	Far.	•	Görücü, basır ve mütebasır ve müşahede edici olan.			
6062	bīnā	بَيْنَا	Far.	•	Görücü, müşahede edici ve keşfedici olan.			
6063	beyyinen	بَيِّنَاتٌ	Ar.	•	Vazih ve aşikāre olarak.			

6064	bīnāb	بيناب	Far.	∴	Kuvve-i bâsıra, görmek ve gözün görücü kuvveti ve evliyâ-yı kirâma keşif hâlinde zahir ve nümâyân olan kevfîyyât.			
6065	bî-nām	بينام	Far.	•	İsimsiz, namsız ve adı ve namı yok olan.			
6066	bî-nāmūs	بيناموس	Far.	•	Kanun ve şeriatlı olan ve âdât ve adaba mugayir harekâtı olan ve ırz ve hamiyetten ari olan.			
6067	bīnāyī	بينايي	Far.	•	Kuvve-i bâsıra, güzel görücülük kuvveti, basiret.			
6068	beyyinet	بينته	Ar.	∴	Vazih ve aşikâr ve delil ve burhan olan nesne ve is. fikiyyeden olup hüccet-i kaviyye demektir.			Fıkıh
6069	bīnīş	بينش	Far.	•	Görmek, görüş, muayene.			
6070	bî-naşīb	بينصيب	Ar. - Far.	•	Nasibi ve hissesi olmayan ve pay almamış olan.			
6071	bî-naẓīr	بينظير	Ar. - Far.	•	Eş ve emsali ve naziri olmayan.			
6072	bî-nemek	بينمك	Far.	•	Tuzsuz ve tatsız.			
6073	bīnende	بيننده	Far.	•	Görücü, müşahede edici ve bâsir olan.			
6074	bî-nevâ	بينوا	Far.	•	Fakir ve mühimmat ve levazımtan mahrum olan.			
6075	beynūnet	بينونة	Ar.	•	Ayrı ve başka ve açıktaki olmak.			
6076	bî-nihāyet	بين نهاية	Ar. - Far.	•	Nihayetsiz ve akıbet ve sonu olmayan.			
6077	beynehümâ	بينهمما	Ar.	•	İki nesnenin arası manasında terkiptir.			
6078	beynehüm	بينهم	Ar.	*	Birkaç nesnenin yahut birkaç adamın arasında terkiptir.			
6079	bīnī	بينى	Far.	•	Burun, enf.			
6080	bî-niyāz	بينياز	Far.	•	Niyazsız ve rica ve niyazdan müstağni olan.			
6081	bīvāre	بيواره	Far.	•	Yabancı ve ecnebi olan.			
6082	bî-vāye	بيوايه	Far.	•	Vāye, behre ve hissedenden mahrum olan.			
6083	būyūt	بيوت	Ar.	•	Beyitler, haneler, evler, konaklar.			
6084	bīver	بيور	Far.	*	On bin adedi.			
6085	būyū°	بيوغ	Ar.	•	Bey'ler, almalar ve satın almaklar.			
6086	bī-vefā	بيوفا	Ar. - Far.	•	Vefasız olan, vefâdâr olmayan, sözünde ve vaadinde ve muhabbetinde sebatı olmayan.			
6087	bî-vaqīt	بيوقت	Ar. - Far.	•	Vakitsiz ve münasebetsiz vakitte ve zamanda olan.			
6088	bî-vuḳūf	بيوقوف	Ar. - Far.	•	Vukufsuz olan ve vâkîf ve haberdar olmayan ve habersiz.			
6089	bīve	بيوه	Far.	•	Dul avrat, zevci olmayan veya zevci vefat etmiş kadın.			
6090	bīve-zen	بيوه زن	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6091	bī-hümāl	بيهمال	Far.	•	Eş ve emsali olmayan, ferîdü'd-dehr olan.			
6092	bī-hemtâ	بيهمتا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6093	bī-hüner	بيهنر	Far.	•	Hüner ve marifeti ve ilmi olmayan, cahil olan.			

6094	bī-hengām	بِيَهْكَام	Far.	•	Vakitsiz ve münasebeti olmayan vakitte.			
6095	bī-hūdegī	بِيَهْوَدَغِي	Far.	•	Faydasızlık, beyhudelik.			
6096	bīhūde	بِيَهْوَدَه	Far.	•	Faydasız, boş şey.			
6097	bīhude	بِيَهْدَه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
6098	bī-hūş	بِيَهْوُش	Far.	•	Deli, mecnun ve akılsız ve sersem ve hayran olan.			
6099	be'īs	بَيْيس	Ar.	•	Şedit, elim, fena olan.			
6100	bī'et	بِيَيْتَه	Ar.	•	Yurda veya konağa konmak hâletine denilir.			
6101	büveyz	بُيَيْض	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup meyvenin kable'l-ilkâh içinde olup ilkahtan sonra çekirdek makamına kaim olan kıtaya veya cisme denilir.			Nebatat
6102	p	پ	Far.	•	İşbu pâ ve pâ-yı Fârisî tesmiye olunan harf tertib-i hurûf-ı Osmâniyyede üçüncü harftir.			
6103	pā	پَا	Far.	•	Ayak, kadem, pay ve hurûf-ı Osmâniyyeden üçüncü harfin ismi.			
6104	pā-ber-cā	پَا بَر جَا	Far.	•	Sabit ve sâbit-kadem ve sübut üzere olan.			
6105	pā-besterk	پَا بَيْسْتَرْك	Far.	*	Etfalin damağını parmak ile kaldırmak.			
6106	pā-beste	پَا بَيْسْتَه	Far.	•	Ayağı bağlı ve mukayyet olan.			
6107	pā-bend	پَا بَنْد	Far.	•	Ayak bağı, ayak kösteği, mâni, hail.			
6108	pā-pūs	پَا پُوس	Far.	•	Ayak öpücü, ayak takbîl ve pūs edici.			
6109	pā-pūsī	پَا پُوسِي	Far.	•	Ayak öpmek.			
6110	pāpūş	پَا پُوش	Far.	•	Ayakkabı, ayak örtüsü, pabuç.			
6111	pātūn	پَا تُون	Far.	*	Nişanlı doğan kuşu.			
6112	pātīle	پَا تَيْلَه	Far.	*	Helvacıların helva pişirdikleri büyük kazan.			
6113	pā-çāhe	پَا چَاهَه	Far.	*	Çullâhların yani bez dokuyanların ayaklarını koydukları çukur.			
6114	pāça	پَا چَه	Far.	•	Koyun ve keçi ve sığır ayaklarından yapılan taam ve şalvarın ve donun aşağısı ve hayvanatın ayağına doğru yerlerden alınan kürk postın.			
6115	pā-çīle	پَا چَيْلَه	Far.	*	Alelumum ayağa giyilen şalvar ve ayakkabının envai ve don.			
6116	pāh̄ra	پَا حَرَه	Far.	*	Kapı önünde bulunan eşik ve basamak.			
6117	pāçenk	پَا چَنْك	Far.	*	Küçük pencere.			
6118	pāçūk	پَا چُوك	Far.	*	Yakmak için sığır tezeğinden yapılmış değirmi şey.			
6119	pā-hūst	پَا حُوسْت	Far.	•	Ayak altında kalmış çiğnenmiş ve basılmış olan.			
6120	pād	پَا د	Far.	*	Nıgehân, büzürg ve dafi'-i zarar ve muslih-i fesâd ve basamak ve sabit ve ber-karâr ve pâ-ber-câ olmak ve taht.			
6121	pādār	پَا دَار	Far.	*	Hemişe payidar.			
6122	pādāş	پَا دَاش	Far.	∴	Mükâfat ve ecir ve ceza ve ayaktaş, hempa.			

6123	pād-efrāh	پادافراه	Far.	*	Fenalġın cezası ve azap ve intikam, bād-efrāh.
6124	pā-der-ʿiḳāl	پادزعفأل	Ar. - Far.	•	Ayaġı köstekli ve baġlı olan.
6125	pādzehr	پادزهز	Far.	*	Dāfi'-i zehr ve sarıya mail bir nev taş ki Hint'te bulunur, güneşe tutunca berrak ve leme'ân ve ziyadar olduġu görüleceġi gibi yılanın soktuġu yere yapışıp zehiri masseder ve yanına konulan bir fincan su içerisine düşüp zehri suya terk eder ve zehir bittikten sonra yapışmaz imiş.
6126	pādām	پادام	Far.	*	Namazgāh, namaz kılınacak yer.
6127	pādšā	پادشا	Far.	*	Sâhib-i cihân manasına bir terkip olup tafsilatı zirdedir.
6128	pādšāh	پادشاه	Far.	∴	Dafi'-i zarar ve muslih manasına olan pād kelimesiyle büyük manasına olan šah kelimesinden mürekkep olup hâkim-i mutlak ve sultan manasını mutazammındır.
6129	pādšāh-âne	پادشاهانه	Far.	•	Padişaha layık ve münasip ve şayan olan.
6130	pādšāhī	پادشاهی	Far.	•	Padişahlık, saltanat ve padişaha mensup ve müteallik olan.
6131	pādšeh	پادشه	Far.	•	Padişah, sultan.
6132	pādgāne	پادگانه	Far.	*	Yüksek dam, sakaf-ı mürtefi'.
6133	pār	پار	Far.	*	Sâl-i güzeşte, bıldır, geçen yıl ve pare, parça ve uçmak ve debagat olunmuş sığır derisi.
6134	pārāv	پاراو	Far.	*	Pîre-zen, kocakarı ve fertût avrat.
6135	pārd	پارد	Far.	•	Sakırğa ve kene dedikleri hayvan.
6136	pārdū	پاردو	Far.	*	Oġul otu denilen nebat.
6137	pārça	پارچه	Far.	•	Pare, kıta, cüz.
6138	pārzede	پارزده	Far.	*	Kasnı dedikleri fena kokulu zamk ve çocuk göğüslüğü sine-bend-i etfâl.
6139	pārs	پارس	Far.	•	Kaplan cinsinden bir nev hayvan.
6140	pārsā	پارسا	Far.	∴	Zahit, âbid ve afif ve sâlih ve mütedeyyin va pākize ve pāk-dâmen ve tezkiye olunmuş şahit ve helalzade ve kâr-güzâr, kâr-âşinâ.
6141	pārsāl	پارسال	Far.	*	Geçen sene, geçen yıl.
6142	pārki	پارکی	Far.	*	Orospuluk etmek ve havuz ve hamamda âb-ı müsta'melin toplandıġı mahal.
6143	pā-rinc	پارنج	Far.	•	Sazende ve emsali kesâna verilen caize ve atıyye ve ayak teri ve ayak kirası, ücret-i kademiyye.
6144	pā-rüb	پاروب	Far.	*	Kürek denilen şey, pârû dahi derler.
6145	pārūd	پارود	Far.	*	Baġ hereki, kazık.
6146	pārūden	پارودن	Far.	*	Kürek ile bir şey küremek.
6147	pārūle	پاروله	Far.	*	Tahta ve ağaç yongası ve mizah ve lâġ ve latife ve işe yaramaz adam.
6148	pāre	پاره	Far.	∴	Kıta, parça, cüz ve demir topuz ve kuruşun kırk cüzünden bir cüzü ve münkesir ve birkaç kıta olmak üzere kırılmış olan ve rüşvet ve tuhfe ve hediye ve şekerpare denilen tatlı.
6149	pāre-düz	پاره دوز	Far.	*	Eskici, eski ve yırtık yamayıcı.
6150	pāre-gāh	پاره گاه	Far.	•	Şuh, şivekâr ve şiveli olan.

6151	pār-yāb	پار یاب	Far.	*	Su ile yetiştirilen mevrû'ât.				
6152	pārīz	پاریز	Far.	*	Fasl-ı harif, güz faslı ve eyyamı.				
6153	pārīn	پارین	Far.	*	Bıldırki, geçen yılki, geçen seneki.				
6154	pāzāc	پازاج	Far.	*	Ebe kadın ve daye kadın.				
6155	pāzār	پازار	Far.	•	Çarşı, meta ve eşya ve erzakın satıldığı mahal ve Türkçede haftanın birinci günü, yevm-i ehad.				
6156	pāzbā	پازبا	Far.	*	Panzehir manasına.				
6157	pāzaḥ	پازخ	Far.	*	Nâliš, inilti.				
6158	pāzde	پازده	Far.	•	Ayak altında kalmış ve çiğnenmiş olan.				
6159	pāzger	پازگر	Far.	*	Bâc-dâr, vergi tahsil edici, tahsildar.				
6160	pāzen	پازن	Far.	*	Pezevenk ve oğlan ve avrat bulup istenen yerlere götürücü.				
6161	Pāzend	پازند	Far.	*	Mecus kitabı ve suhûf-ı İbrâhîm aleyhi's-selâmın tefsiri ve suhûf-ı mezbûrun nesâyih ve hikemiyyâta mûteallik mahalleri.				
6162	pāzehr	پازهر	Far.	*	Panzehir manasına.				
6163	pāzîr	پازیر	Far.	*	Duvar, yapılar, ekin arasına konulan hatıl ağacı.				
6164	pāzîre	پازیره	Far.	*	Yarasa kuşu, huffâş ve şebpere ve zen-dost.				
6165	pājîr	پازیر	Far.	*	Panzehir, zehrin muzâddı.				
6166	pāsār	پاساز	Far.	*	Ayakla tepmek, leked-kûb.				
6167	pās-bân	پاسبان	Far.	•	Bekçi, gece bekçisi, nöbetçi, nighebân.				
6168	pās-bānī	پاسبانی	Far.	•	Bekçilik, nöbetçilik.				
6169	pā-sebük	پاسبک	Far.	*	İşinde mukaddem ve umurunda müsta'cil olan adam ve yörtük at ve emsali.				
6170	pāspār	پاسباز	Far.	*	Ayakla tepmek, leked-kûb.				
6171	pāspēr	پاسپز	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.				
6172	pāsuḥ	پاسخ	Far.	•	Cevap, bâz-hâst.				
6173	pāsdār	پاسداز	Far.	•	Bekçi, nöbetçi, pāsbân.				
6174	pāsek	پاسک	Far.	*	Hamyâze, esnemek, tesâvüb.				
6175	pā-süvār	پاسوار	Far.	•	Piyade ve yayan olan.				
6176	pā-süvân	پاسوان	Far.	•	Pāsbân, bekçi, nöbetçi.				
6177	pāsī	پاسی	Far.	*	Geceden bir miktar.				
6178	pāş	پاش	Far.	•	Saçıcı, dağıtıcı olan.				
6179	pāşnâ	پاشنا	Far.	*	Ayağın ökçesi.				
6180	pāşne	پاشنه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				

6181	pāṣnek	پاشنك	Far.	*	Tohumluk hıyar ve üzüm salkımı.			
6182	pāşinîn	پاشینین	Far.	*	Tahta ve ağaç parçaları.			
6183	pāşîb	پاشیب	Far.	*	Düşvâr, akabe ve merdiven basamağı.			
6184	pāşîde	پاشیده	Far.	•	Saçılmış, dağıtılmış olan.			
6185	pāğur	پاغور	Far.	*	Dâ'ü'l-fil dedikleri illet, pîl-pâ.			
6186	pāğand	پاغند	Far.	*	Atılmış pamuk.			
6187	pāğüş	پاغوش	Far.	*	Suya dalmak, gats.			
6188	pā-fersūd	پافرسود	Far.	•	Ayağı incinmiş ve aşınmış olan.			
6189	pāk	پاك	Far.	∴	Pak, temiz, tâhir olan, kirli olmayan ve tamam ve kâmil ve heme, cümle.			
6190	pāğābū	پاگابو	Far.	*	Ma'âsî ve kebâyirden müberrâ olan iffet ve ismet sahibi.			
6191	pākārī	پاکاری	Far.	*	Câbî, evkafın galle ve emlak ve akârâtı mahsulatını cemedin.			
6192	pā-gāh	پاگاه	Far.	*	Kadem-gāh, ayakyolu, merdiven ayağı.			
6193	pāk-bār	پاکبار	Far.	•	Hile etmeyip doğru oynar olan.			
6194	pāk-pāz	پاکپاز	Far.	*	Şehvet ve ma'siyet üzere nazar etmeyip iffet ve ismet ile hûbâne muhabbet ve dilberâne ülfet ve sohbet ve meyl-i dostî edici.			
6195	pāk-dāmen	پاکدامن	Far.	•	Ehl-i iffet ve ismet ve eteği temiz yani memnû'âtı irtikâptan berî olan.			
6196	pāgend	پاگند	Far.	*	Yakut ve bade.			
6197	pākūb	پاکوب	Far.	*	Ayak ile tepici, rakkas.			
6198	pākī	پاکی	Far.	*	Paklık, temizlik, taharet ve ustura, tıraş aleti.			
6199	pākīze	پاکیزه	Far.	•	Ziyade pak ve latif ve nazik olan.			
6200	pālā	پالا	Far.	*	Yedek at ve süzgülü ve musaffî ve asılmış, âvîhte ve feryat.			
6201	pālād	پالاد	Far.	*	Yedek atı ve nöbet ile binilen at ve emsali.			
6202	pālār	پالار	Far.	*	Sakaf-ı hâne, ev direği üzerine konulan uzun direk ve bunun üzerine konulan tahta ve çalı ve emsali nesnelere.			
6203	pālās	پالاس	Far.	*	Köhne kilim ve keçe ve çul ve emsali nesne.			
6204	pālān	پالان	Far.	•	Eyere bedel olarak binek hayvanlarına vurdukları nesne.			
6205	pālān-düz	پالان دوز	Far.	•	Palan dikici ve palan yapıcı.			
6206	pālānī	پالانی	Far.	•	Palancı, palan satan.			
6207	pālāvān	پالاوآن	Far.	*	Helvacıların şeker süzdükleri kevgir.			
6208	pālhenk	پالهنك	Far.	*	Yular, inân, dizgin.			
6209	pālā-yi esb	پالای اسب	Far.	*	Yedek çekilen at ve emsali.			
6210	pāldüm	پالدوم	Far.	*	Semer kuskunu.			

6211	pālgāne	پالگانه	Far.	*	Deriçe, pencere.
6212	pālenk	پالنگ	Far.	*	Büyük turunç.
6213	pālvāze	پالوازه	Far.	*	Salıncak ki onunla iki tarafa hırâmân olurlar.
6214	pālvāse	پالواسه	Far.	*	Tasa ve gam ve endüh.
6215	pālvāne	پالوانه	Far.	*	Kırlangıç kuşu.
6216	pālūd	پالود	Far.	*	Süzülmüş ve gıllığıştan saf ve pak ve kuzu derisinden mamul kürk.
6217	pālūde	پالوده	Far.	•	Süzgeçten süzülmüş ve gıllığıştan saf ve pak.
6218	pālūş	پالوش	Far.	*	Mağşuş olup halis olmayan.
6219	pālheng	پالهنگ	Far.	•	İp, kement, kayış, dizgin.
6220	pālīz	پالیز	Far.	*	Sebzevat bostanı ve alelumum bostanlara denilir.
6221	pā-māl	پامال	Far.	∴	Pāymāl, ayak altında kalmış ve çiğnenmiş olan ve zebun ve hor ve zelil.
6222	pā-mūzd	پامزد	Far.	•	Ücret-i kadem ve ayak teri denilen bahşış.
6223	pānzede	پانزده	Far.	*	On beş adedi.
6224	pānşad	پانصد	Far.	*	Beş yüz adedi.
6225	pā-nihād	پانهاده	Far.	•	Ayak basmış olan ve orda olan.
6226	pānīd	پانید	Far.	*	Musaffā ve tasfiye edilmiş şeker.
6227	pāy	پای	Far.	∴	Ayak, kadem ve mukavemet ve istihkām ve metanet.
6228	pāyāb	پایاب	Far.	∴	Takat, kudret, hüküm ve nüfuz ve havuz ve nihāyet-i bahr ve pınar ayağı, suyun akıp cem olduğu yer ve tāb u tüvān ve nihayet ve gayet ve sığ olup derin ve amīk olmayan.
6229	pāyān	پایان	Far.	•	Nihayet, uç, ahir, son.
6230	pāy-endāz	پای انداز	Far.	•	Mülük ve selatine ta'zimen atları önüne, yollara, resim günleri döşenen kumaş vesair.
6231	pāybāf	پایباف	Far.	•	Çullāh, bez dokumacı.
6232	pāy-best	پای بست	Far.	∴	Ayağı bağlı ve mukayyet olan ve bina temeli, esas.
6233	pāy-beste	پای بسته	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.
6234	pāy-bend	پای بند	Far.	•	Ayak kösteği, ayak bağı ve ayak bent eder olan.
6235	pāy-pūsī	پای پوسی	Far.	•	Ayak öpmek.
6236	pāy-pūş	پای پوش	Far.	•	Pāpūş, ayakkabı, pabuç.
6237	pāy-i taht	پای تحت	Far.	•	Padişahın, hükümdarın sakin olduğu şehir ve bir devlete müteallik bilcümle hükümetlerin merkezidir.
6238	pāydār	پایدار	Far.	•	Sabit ve muhkem, kavi, metin ve temelli olan.
6239	pāy-ḥast	پای حست	Far.	•	Ayakla çiğnenmiş ve tepilmiş olan.
6240	pāydām	پایدام	Far.	*	Avcıların tuzak içine bağladıkları kuş.

6241	pāyzār	پایزار	Far.	*	Bir nev çoban çalgısı.			
6242	pāyist	پایست	Far.	*	Baki ve sabit oldu demek.			
6243	pāyşūr	پای شُور	Far.	*	Cümle sazlardan en deni bir nev çalgı.			
6244	pāyşīb	پای شیب	Far.	*	Düşvâr, akabe ve merdiven basamağı.			
6245	pāykār	پای کار	Far.	*	Reayadan mal rüsumu alıp tahsildara teslim eden kimse ki bugün karye ve mahalle muhtârânı bu vazifeyi ifa eder ve süpürme hizmetiyle me'lûf olan hizmetkâr, ferrâş.			
6246	pāyküb	پای کُوب	Far.	*	Ayak ile tepici, rakkas.			
6247	pāy-māl	پایمال	Far.		• Ayak altında kalmış ve basılmış ve çiğnenmiş ve zebun ve ve hor ve zelil ve hakir olan ve münhezim ve münhedim ve berbat ve harap olan.			
6248	pāy-müzd	پایمُزد	Far.		• Ayak teri, ayak kirası, ücret-i kademiyye denilen bahşiş.			
6249	pāy-endāz	پاینداز	Far.	*	Kefil ve zâmin olan ve rehin ve pabuçluk.			
6250	pāyendgān	پایندگان	Far.	*	Ehl-i cennet ve ehl-i cehennem ve arş-ı a'zam ve bunlar gibi min-ba'd fena bulmayan şeyler.			
6251	pāy-vend	پایوند	Far.		• Pay-bend, ayak kösteği.			
6252	pāyende	پاینده	Far.		• Sabit, payidar, temelli ve temelleşmiş olan ve destek, dayak.			
6253	pāye	پایه	Far.		• Rütbe, mertebe, derece ve merdiven ayağı.			
6254	petr	پتر	Far.	*	Teneke denilen malum beyaz madenî levha ki hayli evânî-i muvakkata ondan imal olunur.			
6255	petfūz	پتفور	Far.	*	Ağız çevresi ve kuş minkârı.			
6256	petk	پتک	Far.	*	Demirci çekici, mtraka.			
6257	petgīr	پتگیر	Far.	*	Elek, pervîzen.			
6258	petīr	پتیر	Far.	*	Esvap konulan bohça, urba, elbise bohçası.			
6259	puçūşk	پوچشک	Far.	*	Koyun ve keçi ve emsali hayvan tersi.			
6260	peçvāk	پچوالک	Far.		• Bir lisandan diğer lisana söz tercüme eylemek ve tercümanlık, tercüman, mütercim ve tercüme.			
6261	peçve	پچوه	Far.	*	Tercüme, bir lisandan diğer lisana söz nakli.			
6262	puhte	پخته	Far.		• Pişmiş ve pişkin olan ve mücerrib ve kâr-dîde ve akil olan.			
6263	puhtī	پختی	Far.		• Elmasiye misilli tutkal ve pelte ve balgam ve cerahat.			
6264	paḥçūd	پاچوود	Far.	*	Basılıp dökülmüş ve yassılanmış olan.			
6265	paḥs	پاخش	Far.	*	Üzüm tanelerinin buruşması ve gam ve endüh ve fakr sebebiyle pejmürde olmak ve revgan-ı sâde ve emsali şahm ve ruganın ateş veya güneşten erimesi.			
6266	pedāsiyā	پدآسیا	Far.	*	Değirmen ağacı.			
6267	peder	پدر	Far.		• Baba, vâlid, ata.			
6268	peder-ender	پدر آندز	Far.	*	Üvey baba, kendi babası olmayıp anasının vardığı başka zevç.			
6269	pedme	پدمه	Far.	*	Hisse ve nasip ve behre.			

6270	pede	پَدِه	Far.	*	Kav, ağaç kavı, harrâka ve meyvesiz ağaç.			
6271	pedîd	پَدِيد	Far.	•	Zahir ve meşhut, aşikâr ve göze görünür olan.			
6272	pedîdâr	پَدِيدَار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6273	pedîr	پَدِير	Far.	*	Dışarı git, dışarı çık demek.			
6274	pezîr	پَزِير	Far.	•	Kabul edici ve söz kabul edici ve söz dinleyici olan ve yürütücü ve emir tutucu olan.			
6275	pezîrâ	پَزِيرَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6276	pezîriş	پَزِيرِش	Far.	*	Kabul etmek.			
6277	pezîre	پَزِيرِه	Far.	*	İstikbal etmek ve geri gitmek ve dönüp geri gelmek.			
6278	per	پَر	Far.	∴	Kanat, cenah, kuş kanadı ve kuş tüyü ve pertev, şule ve omuz başından parmak ucuna varıncaya kadar kol kıtası ve yaprak, berg ve dâmen, etek ve her nesnenin kenarı ve ok yeleği ve çarkın pervanesi.			
6279	pür	پُر	Far.	∴	Dolu, memlû' ve tekrar ve çok, bisyâr ve yine.			
6280	perâzde	پَرَازْدِه	Far.	*	Ekmek yapmak için değirmi kesilmiş hamur.			
6281	perâkende	پَرَاكَنْدِه	Far.	•	Dağılmış ve darmadağın olan.			
6282	perân	پَرَان	Far.	•	Uçucu kuş gibi uçar olan.			
6283	pür-pâye	پُرپَايِه	Far.	*	Kırkayak ve çiyân dedikleri hayvan.			
6284	pür-bâr	پُرْبَار	Far.	•	Yüklü, hamil ve üzerinde çok meyvesi olan ağaç.			
6285	pür-tâb	پُرْتَاب	Far.	•	Ok menzili ve menzil oku ve nişân-ı ba'îde doğru giden ve atmak, atılmak ve kendiyi atmak, sıçramak.			
6286	pertâv	پَرْتَاو	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6287	pertev	پَرْتَو	Far.	•	Ziya, şua, cism-i münîr etrafında görünen tel tel aydınlık ve parlaklık.			
6288	pertev-efşân	پَرْتَوِ افْشَان	Far.	•	Ziyâ-pâş ve aydınlık saçıcı ve münîr ve parlak olan.			
6289	pertev-endâz	پَرْتَوِ اَنْدَاز	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6290	perçem	پَرچَم	Far.	•	Tıraştan sonra başın yukarısında bırakılan saç demeti.			
6291	perçîn	پَرچِين	Far.	∴	Mih kakıldıkta ucunu çıkmayacak derecede yassı ve kenarlı etmek ve bağ ve bostan etrafına çekilen duvar ki ekseriya dikenli çalidan yapılır ve bağ ve bostan duvarları üzerine vazolunan çalı.			
6292	perḥ	پَرَح	Far.	*	Hisse ve hanuman ve metâ'-ı kâsid.			
6293	perḥâş	پَرَحَاش	Far.	•	Kavga, niza, gürültü ve muharebe, cenk ve cidal.			
6294	perḥâş-cû	پَرَحَاشْجُو	Far.	•	Cenk ve cidal arayıcı ve kavgacı, kavga arayıcı olan			
6295	perḥâş-ḥâh	پَرَحَاشْخَوَاه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6296	perḥâş-ḥîr	پَرَحَاشْخِير	Far.	*	Cenk-cû ve cengâver ve şeci ve bahadır adam.			
6297	perdâht	پَرْدَاخْت	Far.	∴	Hali ve fariğ ve ârâste ve düzenli ve mürettep ve cilalı ve düz ve parlak etmek.			
6298	perdâhte	پَرْدَاخْتِه	Far.	∴	Düzülmüş, tertip olunmuş ve yapılmış olan ve tahliye ve tehi edilmiş ve ârâste ve cilalı olan ve meşgul olmak.			

6299	perdā	پَرْدَا	Far.	*	Ferda, yarın manasına.			
6300	perdāz	پَرْدَاز	Far.	•	Düzücü, tertip edici ve tezyin edici ve parlatıcı olan.			
6301	perdāzī	پَرْدَازِي	Far.	•	Perdāzluk, tertip edicilik.			
6302	perdegī	پَرْدَغِي	Far.	*	Mahfi ve mestur.			
6303	perdek	پَرْدَك	Far.	*	Bilmece, çistân, lugaz, muamma.			
6304	perde	پَرْدَه	Far.	•	Hicap ve nikap, örtü ve sitr olmak için üst tarafından asılıp alt tarafı sarkık olan kumaş ve saz kuyruğunda olan taksimler ve musiki sedası ve saz perdeleri.			
6305	perde-ber-endāz	پَرْدَه بَرِ اَنْدَاز	Far.	•	Perde kaldıracı, perde çıkarıcı.			
6306	perde-i çeğāne	پَرْدَه چَغَانَه	Far.	*	Musiki perdelerinden bir perdenin ismidir.			
6307	perde-i ħurrem	پَرْدَه خُرَّم	Far.	*	Fenn-i mûsikide bir perdenin adıdır.			
6308	perde-dār	پَرْدَه دَاز	Far.	•	Perdeci, kapı yanında perde açıp kapamaya memur olan zat.			
6309	perde-der	پَرْدَه دَر	Far.	∴	Keşf-i esrâr edici ve perde-i nâmûsu nâmûsu yırtan arsız, edepsiz kimse.			
6310	perde-serā	پَرْدَه سَرَا	Far.	∴	Harem kapısında ve mülûk ve vüzera ve kibarların hâne-i mahsûsları önünde olan perde ve sazıcı, sazende, çalgıcı.			
6311	perde-serāy	پَرْدَه سَرَاي	Far.	•	Çadır, hayme.			
6312	perde-şinān	پَرْدَه شِنَان	Far.	•	Ehl-i mûsikî ve sazende ve akil ve arif olan.			
6313	perde-keş	پَرْدَه كَش	Far.	•	Örtücü, perde çekici.			
6314	perde-kār	پَرْدَه كَار	Far.	•	Perde örtülü olan mahal.			
6315	perde-nişīn	پَرْدَه نِشِين	Far.	•	Perdeli mahalde oturan ve ehl-i ismet ve iffet ve erbâb-ı inzivâ.			
6316	pürz	پُرْز	Far.	*	Hav, tüy ki çuha ve kadife ve emsalinde bulunur.			
6317	pürjek	پُرْجَك	Far.	*	Giryeye etmek ve giryân olmak, ağlamak.			
6318	pür-sāle	پُرْ سَالَه	Far.	•	Yaşı dolgun ve müsün ve ihtiyar olan.			
6319	pürsān	پُرْ سَان	Far.	•	Sorup sual edici olan.			
6320	perest	پَرَسْت	Far.	•	Tapmak ve ibadet edici, tapımcı ve âbid olan.			
6321	perestā	پَرَسْتَا	Far.	•	Abd, kul, bende, hizmetkâr.			
6322	perestārī	پَرَسْتَاَرِي	Far.	•	Kulluk, bendelik, hizmet.			
6323	perestān	پَرَسْتَان	Far.	•	Abdler, bendeler.			
6324	perestīş	پَرَسْتِش	Far.	•	İbadet ve bendelik etmek, tapınmak.			
6325	piristek	پَرِسْتَك	Far.	*	Kırlangıç kuşu.			
6326	perestende	پَرَسْتَنْدَه	Far.	•	İbadet edici ve tapımcı olan.			
6327	perestīş	پَرَسْتِش	Far.	•	Sual etmek ve sormak ve istifsar etmek ve perse, keza.			

6328	perestâr	پَرَسْتَاَر	Far.	*	Hizmetkâr ve kul, cariye ve emsali ve tapıncı ve her gün ekâbiri ta'zîmen selamlayıp mülâzemet eden kimse.			
6329	piristû	پَرَسْتُو	Far.	*	Kırlangıç, huttâf.			
6330	pereste	پَرَسْتَه	Far.	*	Dilencilik, gedalık.			
6331	pürsem	پُورَسَم	Far.	*	Tahmîl-i minnet, başa kakmak.			
6332	pür-süz	پُورَسُوَز	Far.	*	Bütün bütün ateş kesilip yanık olan.			
6333	persiyâveş	پَرَسِيَاوَش	Far.	*	Baldırıkara denilen nebat.			
6334	pürse	پُورَسَه	Far.	*	Hasta hatırı sormak, pürsiş-i bîmâr, iyâdet.			
6335	pür-şigâl	پُورَشِيْغَال	Far.	*	Bulutlu hava.			
6336	per-şehî	پَرَشَهِي	Far.	*	Kanat ucundaki uzun tüyler.			
6337	purğür	پُورْغُوْر	Far.	*	Bulgur denilen maruf taam ki buğday kırarak yapılır.			
6338	pergâr	پَرْكَاَر	Far.	*	Şekilde görüldüğü veçhile pergel denilen maruf hendese aleti ki bununla küçük buutlar ölçüldüğü gibi kollarının açıldığı bir nispette daire dahi çizilir ve eşya ve sâ mân ve hane eşyası, döşemesi.			+
6339	pergâre	پَرْكَاَرَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6340	perkâs	پَرْكَاَس	Far.	*	Telaş etmek ve bir şey üzerine taalluk ve takayyüt eylemek ve tulû'-ı şems.			
6341	perkâle	پَرْكَاَلَه	Far.	∴	Her şeyin parçası ve hane döşemesi parçaları ve yamak, ruk'a ve kıta ve haşin iplik ile dokunmuş bir nev kumaş.			
6342	perkâveş	پَرْكَاَوَش	Far.	*	Bağ ve ağaç budamak.			
6343	perkâh	پَرْكَاَه	Far.	*	Saman çöptü.			
6344	pergest	پَرْكَسْت	Far.	*	Maazallah, mebâdâ, Allah'a sığındık manasındadır.			
6345	pürkenec	پُورْكَنَج	Far.	*	Cevizli ve bademli helva.			
6346	pergende	پَرْكَنْدَه	Far.	*	Dağılmış ve âciz ve fûrû-mânde ve nâtüvân.			
6347	pergene	پَرْكَنَه	Far.	*	Sim ve zer hurdası.			
6348	pür-kîne	پُورْكِنَه	Far.	*	Adavet ve gazapla dolu olan.			
6349	permâse	پَرْمَاَسَه	Far.	*	Bilmek ve ilim ve dâniş ve bir şeye el sürüp yoklamak ve uzanmak ve halas ve necat ve cilalamak.			
6350	permâh	پَرْمَاَه	Far.	*	Matkap ki delik delmek için kullanılır.			
6351	permer	پَرْمَر	Far.	*	İntizar, ümit ve dîde-düz olmak.			
6352	perimekes	پَرْمَكَس	Far.	*	Bürümcek libas ve kılıç cevheri ve bir nev silah ve bir nev neva, seda.			
6353	pürme	پُورْمَه	Far.	*	Matkap denilen delecik alet ve taş çömlük.			
6354	pernâ	پَرْنَا	Far.	*	Bir nev latif ve münakkaş dîba, kumaş.			
6355	perend	پَرَنْد	Far.	∴	Harirden dokunmuş gayr-ı münakkaş ve Pervîn ve şemşîr ve kılıç ve hançer ve emsali şeylerin demirindeki cevher.			
6356	perendâh	پَرَنْدَاَح	Far.	*	Sahtiyan, edîm.			

6357	perend-âver	پَرِنْدَاوَرُ	Far.	•	Tiğ-ı cevher-dâr, mücevher kılıç.			
6358	perendüş	پَرِنْدُوْش	Far.	*	Dün gecenin evvelki gece.			
6359	perendüşîne	پَرِنْدُوْشِيْنِه	Far.	*	Dün geceki nesne.			
6360	perende	پَرِنْدَه	Far.	•	Uçucu, tâ'ir ve tayerân edici olan.			
6361	perende-çerâğ	پَرِنْدَه چَرَآغ	Far.	*	Pervane denilen küçük kelebek.			
6362	pernû	پَرِنُوْ	Far.	•	İpekten dokunmuş ince münakkaş kumaş.			
6363	perniyân	پَرِنِيَانْ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6364	perniyân-hüy	پَرِنِيَانْ حُوِي	Far.	*	Yumuşak tabiatlı, güzel huylu.			
6365	perniş	پَرِنِيْش	Far.	*	Mide ağrısı, elem-i mi'de denilen illet.			
6366	pervâ	پَرَوَا	Far.	∴	Takat ve ârâm ve bilmek ve dâniş ve teveccüh ve iltifat ve meyl ve rağbet ve mübâlât ve terk ve feragat ve agâh ve âsânî ve serâsîme ve ızdırıp ve korku ve vesvese ve kayıt.			
6367	pervâre	پَرَوَاْرَه	Far.	*	Hâne-i fevkânî ki etrafı pencereli ola ve gencîne ve sakaf-ı hâneye döşenilen tahta.			
6368	pervâr	پَرَوَاْر	Far.	*	Beslenmek, perverde olmak.			
6369	pervârî	پَرَوَاْرِي	Far.	*	Beslenmiş hayvan.			
6370	pervâz	پَرَوَاْز	Far.	•	Uçmak, tayerân etmek ve kuş gibi havadan geçmek ve bir nev zih ve kenar ve uçucu, tayyar olan ve pertev ve nur ve nisâr ve saçmak ve karargâh.			
6371	pervâze	پَرَوَاْزَه	Far.	*	Teferrüç âlâtı ve taamı vesair bezm âlâtı.			
6372	pervâs	پَرَوَاْش	Far.	*	El ile bir şey yoklamak, lems etmek.			
6373	pervâş	پَرَوَاْش	Far.	*	Vâlih ve hayran ve kendiden bî-haber.			
6374	pervâk	پَرَوَاْكَ	Far.	*	Bekçi, pâsbân.			
6375	pervâne	پَرَوَاْنَه	Far.	∴	Maruf, küçük kelebek şeklindeki hayvan ki gece etrâf-ı şem'de dolaşır ve güve denilen ziyankâr mahluk bunun yumurtasından hasil olur ve çark aletlerinde tesviye-i kuvvet ve tanzîm-i hareket için kullanılır, mûteharrîk ve devvâr bir şeyin ismi ve delil ve rehber ve kâsîd ve fermân-nâme-i hümâyûn.			
6376	pervây	پَرَوَاِي	Far.	*	Feragat ve takat.			
6377	per ü pây	پَرُوِيَاِي	Far.	*	Tüvanalık ve kudret ve takat.			
6378	perver	پَرُوْر	Far.	•	Besleyici ve terbiye edici, velinimet ve rızık ve nafaka verici olan.			
6379	perverdigâr	پَرُوْرْدِيْغَاْر	Far.	•	Hakiki besleyici olan Rab Teâlâ hazretleri.			
6380	perverde	پَرُوْرْدَه	Far.	•	Beslenmiş ve terbiye görmüş olan.			
6381	perveriş	پَرُوْرِيْش	Far.	•	Besleyip büyütmek ve beslenip büyümek ve terbiye.			
6382	perveriş-âmûz	پَرُوْرِيْش اَمُوْر	Far.	∴	Sâhib-i ilm ve hikmet ve mücahede ve süluk talim edici mürşit ve terbiye ve adap öğretici olan.			
6383	perverende	پَرُوْرِنْدَه	Far.	•	Besleyici ve terbiye edici olan.			
6384	pervere	پَرُوْرَه	Far.	*	Semiz, ten-âver, şişman.			
6385	perverî	پَرُوْرِي	Far.	•	Perverlik, besleyicilik ve terbiyecilik ve terbiye ve beslemek.			

6386	perverîş	پَرَوْرِش	Far.	*	Gülbeşeker ve benefşe tatlısı ve emsali perverdeler.			
6387	pervez	پَرَوَز	Far.	*	Pervaz ki libasın bir kıtasının adıdır ve asıl ve nijâd ve bir nev sebze.			
6388	pervej	پَرَوَزْ	Far.	*	Metfun, yere gömülmüş.			
6389	pervend	پَرَوَنْد	Far.	*	Sade-rû ve emred.			
6390	perve	پَرَوَه	Far.	*	Düşmandan alınan mal, ganimet ve çadır.			
6391	pervîz	پَرَوِيز	Far.	*	Aziz ve balık, mâhî ve şeker süzmeye ve tasfiye etmeye mahsus alet ve elemek, elekten geçirmek ve cilve eylemek ve kılavuz, reh-nümâ.			
6392	pervîzen	پَرَوِيزَنْ	Far.	*	Uneledikleri alet.			
6393	pervîş	پَرَوِيش	Far.	*	Şugl ve amelde taksir ve kâr u kesbde tekâsül etme.			
6394	pervîn	پَرَوِين	Far.	*	Menâzil-i kamerden bir menzil ve Süreyya ve Ülker denilen yıldız.			
6395	perre	پَرَه	Far.	*	Askerin saf-beste olup gitmeleri ve dâmen, etek ve anahtar ve miftah ve berg ve yaprak ve dolap ve emsali nesne.			
6396	perre-i âsiyâ	پَرَهٗٔ اَسِيَا	Far.	*	Değirmen çarkı.			
6397	pere-ser	پَرَهٗٔ سَر	Far.	*	Ucu sivri şey.			
6398	perhûn	پَرَهُون	Far.	*	Pergel ile çizilmiş daire.			
6399	perhîz	پَرَهِيْز	Far.	∴	İçtinap etmek, sakınmak, ağır, muzır taamdan tababetçe ve vücudu nâ-meşrû' işlerden diyanetçe içtinap etmeye yani sankınmaya denilir.			
6400	perhîz-kâr	پَرَهِيْزْ كَار	Far.	•	Muzır şeylerden ve avâ'ib ve günahattan içtinap edici ve sakıncı olan.			
6401	perî	پَرِي	Far.	•	Bir nev göze görünmez mahluk ki uçtukları ecluden kanatlı manasına bu veçhile tesmiye olunmuştur, cisimleri begayet latif ve manzarası hûb ve hoş ve kendileri müslim ve muvahhit olup beniâdeme muhabbet üzere olur.			
6402	perî-efsây	پَرِي اَفْسَاي	Far.	*	Teshîr-i ervâh için okudukları efsun.			
6403	perî-peyker	پَرِي پَيْكَرْ	Far.	•	Yüzü peri yüzü gibi hûb olan mahbup.			
6404	perîçe	پَرِيچَه	Far.	*	Hurma lifi.			
6405	perî-dâr	پَرِي دَار	Far.	*	Cin ve perileri davet edici.			
6406	perî-ruḥ	پَرِي رُحْ	Far.	•	Güzel, hûb ve yanağı peri yanağı gibi güzel olan.			
6407	peri-ruḥsâr	پَرِي رُحْسَار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6408	perîr	پَرِيْر	Far.	*	Düñkü gündend evvelki gün.			
6409	perî-rû	پَرِيْرُو	Far.	•	Yüzü peri yüzü gibi hûb ve güzel ve dilber olan.			
6410	perîz	پَرِيْز	Far.	*	Feryat ve nara ve su kenarlarında tenebbüt eden sebze.			
6411	perî-zâd	پَرِيْزَاد	Far.	•	Peri oğlu ve peri gibi güzel ve dilber olan.			
6412	perîze	پَرِيْزَه	Far.	*	Kırmızı altın ve ateş kuru üzerinde pişen ekmek ki küle gömüp pişirirler, turta.			
6413	perî-sây	پَرِي سَاي	Far.	*	Teshîr-i ervâh için okudukları efsun.			

6414	perîşân	پَرِشَانُ	Far.	•	Dağılmış, darmadağın, karmakarışık ve harap, yıkan, münhedim olan ve bozulmuş, münhezim ve gayet mükedder ve nalan olan ve giriftâr-ı helâk ve bahtsız ve sefil ve rezil ve zelil ve gam-nâk ve elem-nâk olan.			
6415	perîşânî	پَرِشَانِي	Far.	•	Perişanlık ve harap ve düzen ve intizam ve tertipten mahrum olan.			
6416	pizişk	پِزِشْكَ	Far.	*	Hekim, tabip, cerrah.			
6417	pezdâğ	پِزْدَاغْ	Far.	*	Miskale ki ayna ve kılıç ve emsalinin pası onunla açılır.			
6418	pezger	پِزْكَرْ	Far.	*	Aşçı, yemek pişirici.			
6419	pejmürde	پِزْمُورْدَه	Far.	•	Solmuş, kurumuş, mütefekkir ve hasta olan ve eskimiş ve harap ve mütegayyir ve mütebeddil olan.			
6420	püjive	پِزْوَه	Far.	•	Sorup eriştirici ve sual edip tecessüs edici ve yüksek tepe ve üstat.			
6421	pezîreft	پِزِيرِفْتْ	Far.	*	Kabul etmek.			
6422	pej	پِزْ	Far.	*	Derbent ve akabe.			
6423	püj	پِزْ	Far.	*	Şebnem, çiy.			
6424	pejâr	پِزَارْ	Far.	*	Hatve-i âdem.			
6425	pejâj	پِزَاژْ	Far.	*	Kayış ki deriden yapılıp ip yerine kullanılır.			
6426	pejağ	پِزَاغْ	Far.	*	Su bendi ve kurbağa ve serâsime.			
6427	pejgâb	پِزَاغَابْ	Far.	*	Su bendi ve hark.			
6428	pejkâle	پِزَاكَلَه	Far.	*	Tespîh böceği.			
6429	püjk	پِزَاكْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6430	pejm	پِزْمْ	Far.	*	Karanlık ve duman.			
6431	püjem	پِزْمْ	Far.	*	Kırağı denilen bir nev şebnem.			
6432	püj-müy	پِزْمُوِي	Far.	*	Çiçek çıkarmakla rû-yı âdemde bu illetten kalan nişane.			
6433	püjn	پِزْنْ	Far.	*	Mahalle başı, sokak başı.			
6434	pejengâr	پِزَنْگَارْ	Far.	*	Tabak ve âhen-ger, demirci ve zer-ger, altıncı ve emsali ehl-i sanâyi'.			
6435	pejenger	پِزَنْگَرْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6436	pejvâk	پِزَوَاكْ	Far.	*	Muvahhiş seda ve âvâz-ı mehîb ve dehşet-efzâ ses.			
6437	pejül	پِزْوُلْ	Far.	*	Topuk, ka'b.			
6438	pejvey	پِزْوِي	Far.	*	Aslı alçak ve mechûlü'n-neseb, deniyü'l-hilka ve fûrumaye ve cibilleti bozuk adam.			
6439	pejüh	پِزْوَه	Far.	*	Tefahhus ve teseccüs etmek ve casus.			
6440	pej ü hendegî	پِزْوَهَنْدِگِي	Far.	*	Tefahhus ve teseccüs etmek ve dikkat ile sormak.			
6441	pej ü hîde	پِزْوَهِيْدَه	Far.	*	Akil ve zeyrek ve tettebbu, ulum ve ittikân-ı rûsûm eden zat.			
6442	püje	پِزْوَه	Far.	*	Cüst ü çâlâk ve seri`u'l-hareke ve seri`u'l-intikâl olan.			

6443	püjîden	پُؤِيدِن	Far.	*	Çimdikleme ve bir kimsenin etini iki tırnağı arasında zapt ile sıkıştırma.			
6444	pejîj	پُؤِيْج	Far.	*	Peşmîne, yün, sûf ve kuş tüyü.			
6445	pejîje	پُؤِيْجِه	Far.	*	Dakik un.			
6446	pes	پَس	Far.	•	İmdi, emir böyle oldu ise, ba'dehu, ondan sonra manasında edât-ı te'hîrdir ve geri, art ve arka tarafı.			
6447	pesâdest	پَسَادَسْت	Far.	*	Peşin olmayıp veresiye olan ahzûta.			
6448	pesāv	پَسَاو	Far.	*	El ile nesne yoklamak, lems etmek.			
6449	pesāvend	پَسَاوَنْد	Far.	*	Nazım ve eş'âr kafiyesi ve redif ve müteselsil ve muttasıl kelimât.			
6450	pest	پَسْت	Far.	•	Alçak ve aşağı ve hakir ve rezil ve zelil olan ve sedası kalın ve galiz ve mehîb olan.			
6451	pistân	پِسْتَان	Far.	•	Meme, pistân, sedy.			
6452	pister	پِسْتَر	Far.	*	Yatak, döşek.			
6453	pister-âhenk	پِسْتَرِ اَهْنَك	Far.	*	Câme-i hâb yani yatak levazımı olan minder, şilte, yastık, yorgan, çarşaf ve emsali.			
6454	pistenek	پِسْتَنَك	Far.	*	İğde denilen maruf meyve ki çocuklara mahsustur.			
6455	piste	پِسْتِه	Far.	•	Fıstık denilen meyve ve mahbubun dudağı.			
6456	peste	پِسْتِه	Far.	*	Kadınların işledikleri makrama ve envai bez.			
6457	pestivâr	پِسْتِيوَار	Far.	*	Sanatta mahir olmayan ve nâ-ehil olan.			
6458	peşhûr	پَشْحُوْر	Far.	*	Bakiyye-i ta'am ve fazla-i alef-i hayvân.			
6459	püser	پُسِر	Far.	•	Oğlan, erkek çocuk.			
6460	pesrev	پَسْرَو	Far.	•	Etbâ' ve ashap.			
6461	peskele	پَسْكَلِه	Far.	*	Kapının açılmasına mâni kapı mandalı.			
6462	peşmânde	پَشْمَانْدِه	Far.	∴	Geri kalmış ve baki kalmış ve terk olunmuş olan ve fazla-i ta'am ve şarap ve mâl-ı meyyit, muhallelât, tereke, metrukât.			
6463	pesend	پَسَنْد	Far.	•	Kabul eylemek, beğenmek ve tahsîn etmek ve makbul ve taba muvafık olan ve beğenici, makbul tutucu olan.			
6464	püsender	پُسَنْدَر	Far.	*	Üvey oğul, karısının başka kocadan olan oğlu.			
6465	pesende	پَسَنْدِه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6466	pesen-dîde	پَسَنْدِيْدِه	Far.	•	Beğenilmiş, makbule geçmiş olan.			
6467	pesver	پَسْوَر	Far.	*	Geri getirici, geriden getiren, sonrada getiren.			
6468	pesîn	پَسِيْن	Far.	•	En son, ahir olan.			
6469	peş	پَش	Far.	*	Atın yelesi ve nakıs ve fûrumaye olan.			
6470	püşt	پُشْت	Far.	•	Arka, sırt, zahr, boyun ile kuyruk sokumu beyindeki kit'a-i beden.			
6471	püşt-i pâ	پُشْتِ پَا	Far.	•	Ayak tabanı.			
6472	püşt-i pâzen	پُشْتِ پَازَنْ	Far.	•	Taban kaldırıp kaçıcı ve tekme vurucu olan.			

6473	püşt-best	پُست بَست	Far.	*	Hamal arkalığı, semeri.			
6474	püşturm	پُشْتُرْم	Far.	*	Kurdeşen denilen cildi kabartarak kaşınan illet.			
6475	peşetger	پَشْتِغَر	Far.	*	Azı dişi, geride bulunan büyük dişler.			
6476	püştumāz	پُشْتُمَاز	Far.	*	Sırt ve arka kemiği.			
6477	püştumāze	پُشْتُمَازَه	Far.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.			
6478	püştmeze	پُشْتَمَزَه	Far.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.			
6479	peštük	پَشْتُوك	Far.	*	Omuz başından گردانا kadar mümted olan ve Arabîde terkuve ve Türkçede köprücük kemiği denilen kemiğe denilir.			
6480	püşt-māl	پُشْتَمَال	Far.	•	Hamamda setr-i avret için bele bağlanılan kumaş ve bez.			
6481	püşt-vāre	پُشْتَوَارَه	Far.	•	Arka yükü, hamal yükü.			
6482	püşt-vān	پُشْتَوَان	Far.	*	Duvara istihkām için konulan ağaç ki hatıl demektir ve kapı ardına konulan ağaç.			
6483	püşte	پُشْتَه	Far.	•	Tepe, tepelik ve yığın ve küme.			
6484	püşti	پُشْتِي	Far.	*	Rücu ve arka vermek ve meful oğlan.			
6485	püştibān	پُشْتِيْبَان	Far.	*	Arka verici ve sıyanet ve himaye edici olan.			
6486	peşrev	پَشْرَو	Far.	•	Çalgı ile çalınan bir nev makam, bu kelime pişrevden galattır.			
6487	peşek	پَشَك	Far.	*	Şebnem, çiy.			
6488	peşk	پَشَك	Far.	*	Beraber ve beraber eylemek ve aşk ve asmak ve baykuş.			
6489	pişk	پَشَك	Far.	*	Ca'd ve kıvrık saç, kuş pençesi ve elem ve gussa ve kura ki şürekâ miyânesinde taksîm-i eşyâ için vesair husûsâta atılır.			
6490	püşek	پُشَك	Far.	*	Kedi, sinnevr, gürbe.			
6491	peşkûl	پَشْكُول	Far.	*	Mağmum ve mehmûm ve elem-nāk olan.			
6492	pişil	پِشِل	Far.	*	Zil, çampara ki fi-zamâninâ köçekler raks ederler iken ellerine takıp çalarlar.			
6493	peşm	پَشْم	Far.	•	Yün, koyun, keçi vesair bazı hayvanat yünü yahut kıl ve tüyleri ve yapağı ve sûf.			
6494	peşm-i devât	پَشْمِ دَوَات	Ar. - Far.	*	Hokka mürekkebi, tedricî kaleme vermek için her bir mürekkep kabına vazolunan lika ve sabaha yakın hasil olan bürudet.			
6495	peşme	پَشْمَه	Far.	•	Göze çekilen tütüyâ, şiyâf.			
6496	peşmîn	پَشْمِيْن	Far.	•	Yünden dokunmuş ve işlenmiş olan nesne.			
6497	peşmîne	پَشْمِيْنَه	Far.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan ve keten helvası.			
6498	peşen	پَشْن	Far.	*	Cenk yeri, dârü'l-harb.			
6499	peşenk	پَشْنَك	Far.	*	Külünk ve zemberek ve cefa ve sitem ve demirden mamul kebab şişi.			
6500	peşşe	پَشْشَه	Far.	•	Sivrisinek denilen hayvan.			
6501	peşşe-hâne	پَشْشَه خَانَه	Far.	*	Cibinlik ki sineklerin mezâhimine müdafaa zımında ince bir kumaştan yapılip oda gibi içine girilir.			

6502	peşiz	پیشیز	Far.	*	Pul ve akçe, dirhem, para.			
6503	peşize	پیشیزه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve balık pulu ve bıçak ve kılıç kabzası ve çadır eteğinin pervazı.			
6504	peşize-nişân	پیشیزه نشان	Far.	*	Sikke-zen, sikke-ken.			
6505	peşimân	پیشیمان	Far.	•	Nedamet çekmek ve teessüf etmek ve ettiği şeye nadim olmak.			
6506	peşimânî	پیشیمانای	Far.	•	Pişmanlık, nedamet.			
6507	püf	پُف	Far.	•	Dudak cüzü aralık olarak şiddetle ihraç olunan müddetsiz nefes.			
6508	pefre	پِفره	Far.	*	Çullâh, bez dokuyucu aletlerden şekilde görüldüğü veçhile gücü denilen alete denilir ki iki uzun ağaç arasına bir tarz-ı mahsûsta olmak üzere iplik örülerek imal olunur.			+
6509	pük	پُک	Far.	*	Künd ve nâ-hem-vâr şey ve işi boş şey ve demirci çekici.			
6510	pek	پَک	Far.	*	Duhter, nev'-civân, yeni yetişen kız ve kurbağa.			
6511	peksemât	پِکسمات	Far.	•	Sefer için zahire olmak üzere ziyadesiyle kurutularak tabh ve ihzar olunan ekme.			
6512	pel	پَل	Far.	*	Nekahet hâli, hastalıktan kurtulduktan sonraki hastanın zafiyet hâli.			
6513	pul	پُل	Far.	∴	Köprü, cistr ve kemer, kantara ve pul, akçe, dirhem.			
6514	pelâde	پِلاده	Far.	•	Bed-kâr, fasık, fâcir, müfsit, fesatçı, fitne-kâr kimse.			
6515	pelâzür	پِلازور	Far.	*	Kara sakız.			
6516	palās	پالاس	Far.	•	Pek kaba, galiz kumaş, çul misilli ve hile ve mekr.			
6517	pelânî	پِلانای	Far.	*	Eşkini az olan at.			
6518	pelāv	پِلاو	Far.	•	Pirinçten yapılan meşhur ve maruf pilav dedikleri taam ki düğün için piştikte safran ile sarıya boyanmış ve zerde denilen tatlı ile beraber ekl ve tenâvül olunur.			
6519	pulçî	پُلچای	Far.	*	Harmühre denilen cila aleti ki billurdan yapıldığı gibi sümüklü böcek gibi kabuklu bir hayvanın mahfazası dahi bu hizmeti eda ve ifa eder.			
6520	pelḥ	پَلخ	Far.	*	Boğaz, halk, hulkûm.			
6521	pelesk	پَلسک	Far.	*	Demirden mamul kebab şîşi.			
6522	peleskî	پَلسکای	Far.	*	Kızıl boya.			
6523	peleşt	پَلشت	Far.	*	Murdar ve çepel.			
6524	pilk	پِلک	Far.	*	Göz kapağı, cefn.			
6525	pelk	پَلک	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve asılmış şey.			
6526	pelencâsef	پَلنجاسف	Far.	*	Ak kavak çiçeği.			
6527	pelenk	پَلنک	Far.	∴	Kaplan denilen hayvan ve serîr-i taht.			
6528	pelengî	پَلنگای	Far.	*	Kîne-dâr ve fırsat gözetici olan.			
6529	pelengîn	پَلنگین	Far.	•	Pelenge müteallik ve yaraşır olan.			
6530	pelengîne	پَلنگیننه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

6531	pelüt	پَلُوت	Far.	*	Destârçe, küçük sarık.
6532	pelüz	پَلُوز	Far.	*	Peşkir, havlu.
6533	pelüs	پَلُوس	Far.	*	Rind ve ayyâr ve hilekâr.
6534	pele	پَلَه	Far.	*	Libe' yani ağız denilen süt ki hayvan yeni doğurduktadır olur.
6535	püle	پَلَه	Far.	*	Terazi kefesi.
6536	pille	پَلَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve terazi.
6537	pelîte	پَلَيْتَه	Far.	*	Yaralara konulan yahut kandilde müstamel olan fitil.
6538	pelîd	پَلِيد	Far.	•	Murdar, bulaşık ve nâ-pâk ve pis olan.
6539	penâğ	پَنْعَاق	Far.	*	Debîr, kâtip ve yazı yazıcı ve harir etmek, ibrişim.
6540	penâğîr	پَنْعَاقِير	Far.	•	Taşrada bey' ü şîrâ zımında evkât-ı mu'ayyende vaki tüccar cem'iyet-gâhı, panayır.
6541	penâm	پَنْام	Far.	*	Pûşîde, pinhan ve örtülü ve gizli ve çeşm-i bed ve afetten muhafaza zımında yazıp gezdirdikleri ta'vîz duası ve dört köşeli bez paresi.
6542	penâver	پَنْاَوِر	Far.	*	Çıban, sivilce, dümmel ki vücûd-ı insânda ergenlik namıyla çıkan çıban.
6543	penâve	پَنْاَوَه	Far.	*	Tevekkül ve Hüdâ-yı Mûte'âl'e inkiyat ve itaat.
6544	penâgâh	پَنْاَگَاه	Far.	•	Sığınacak mahal ve melce ve melâz.
6545	penâh	پَنْاه	Far.	•	Melce, sığınacak yer ve bir nesne ki kesret üzere vaki olduğu yer ve hami, himaye ve sıyanet edici olan ve sığınmak, iltica etmek.
6546	penbe	پَنْبَه	Far.	•	Pamuk ve pamuktan ibaret olan ve Türkçede malum bir nev açık kırmızı renk ve kırmız şarap, bâde-i hamrâ.
6547	penbe-püz	پَنْبَه پُوز	Far.	*	Hallaç, pamuk atan.
6548	penbe-zâr	پَنْبَه زَار	Far.	•	Pamuk tarlası.
6549	penbe-zen	پَنْبَه زَنْ	Far.	*	Hallaç, pembe poz.
6550	penc	پَنْج	Far.	•	Beş adedi, hamse, hams.
6551	pencâh	پَنْجَاه	Far.	•	Elli adedi, hamsîn, hamsûn.
6552	pencâyek	پَنْجَايَك	Far.	*	Yengeç, seretan.
6553	pencâhe	پَنْجَاهَه	Far.	*	İtikâf, halvet-nişîn.
6554	pencpâ	پَنْجِپَا	Far.	*	Yengeç, harçenk, seretan denilen hayvan.
6555	pencpâye	پَنْجِپَايَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve burûc-ı isnâ aşerden Seretan burcu.
6556	pencere	پَنْجِرَه	Far.	•	Malum derûn-ı hâneye ziya almak için yapılan aralık.
6557	penciş	پَنْجِش	Far.	*	Verziş, özenmek ve renciş, incitmek.
6558	püncüşk	پَنْجُشَك	Far.	*	Serçe, asfûr denilen ufak kuş.
6559	püncüşk-zebân	پَنْجُشَك زَبَان	Far.	*	Lisân-ı asfûr dedikleri boyalı deva ki sarı ve kızıl renk boyar.

6560	pencüſenbih	پنجشنبه	Far.	•	Haftanın beſinci günü, yevm-i hamis.			
6561	penc-gâne	پنجگانه	Far.	•	Beſ vakitte kılınan namaz, salât-ı hamse.			
6562	penc-küſe	پنجکوشه	Far.	•	Beſ köſeli ſekil, ſekli için muhammes kelimesine bakıla.			
6563	pencüm	پنجم	Far.	•	Beſinci, hâmis derecesi.			
6564	pençe	پنجه	Far.	•	İnsanda el ile parmakların hey’et-i mecmû’ası ve hayvanatın ayaklarıyla tırnakları ve resm-i mahsûs ile yazılan imza ve yazı.			
6565	pünce	پنجه	Far.	*	Piſânî, cebin, nâsiye.			
6566	pençe-i biçäre	پنجه بیچاره	Far.	*	Hamse-i mütehayyire denilen yıldızlar ki Zühal, Müſteri, Merih, Zühre, Utarit'tir.			
6567	pençe-i düzdîde	پنجه دزدیده	Far.	*	Hamse-i müsteraka denilen beſ gün ki beher sene tefâvüt-i mâh hesabından ileri gelir, bu da kebise mukabilidir.			
6568	pençir	پنچیر	Far.	*	Pencere denilen, aydınlık almak için olan malum aralık.			
6569	pend	پند	Far.	∴	Öğüt, nasihat yani ſöyle et veya etme diye akıl öğretmek zımında bast olunan kelim ve söz ve çaylak denilen yırtıcı kuſ, goſt-rübâ.			
6570	pind	پند	Far.	*	Makat, oturak yeri.			
6571	pindâr	پندار	Far.	•	Zan, sanmak ve zu’ m ve hayal ve tasavvur ve mülâhaza ve ucb ve gurur.			
6572	pündâr	پندار	Far.	*	Mâl-dâr ve sâhib-i ambâr ve muhkem ve kavi.			
6573	pend-nâme	پند نامه	Far.	•	Pend ve nasihatı havi olan mektup ve ſaka.			
6574	pindü	پندو	Far.	*	Kene denilen böcek ve at sineği.			
6575	pendüz	پندوز	Far.	*	Çuvaldız denilen pek büyük iğne ki onunla çuval ve emsali eſyayı dikerler.			
6576	pink	پنک	Far.	*	Yirmi dört saatte dolan bir kabın on bin kısmında bir kısmı itibar olunan su ölçegi.			
6577	pinkâr	پنکار	Far.	*	Ucb ve kibir ve hodbin ve sâhib-i zu’ m ve pindâr, zan.			
6578	pinkân	پنکان	Far.	*	Tas, ſerbetçi tası.			
6579	pengâh	پنگاه	Far.	∴	Yük çadırı ve hazine odası ve yük, ağırlık, bâr, eskâl.			
6580	penhâle	پنهایله	Far.	*	Samsa dedikleri latif baklava.			
6581	pühân	پنهان	Far.	•	Mahfi, gizli, saklı ve örtülü olan.			
6582	penîr	پنیر	Far.	•	Sütü kestirerek imal olunan ve peynir denilen nesne .			
6583	penîrek	پنیرک	Far.	*	Mülûkiyye, mülhiye dedikleri sebze.			
6584	penîze	پنیره	Far.	*	ſahtere denilen acı sebze.			
6585	pü	پو	Far.	•	Araſtırmak, aramak ve teccsüs ve tefahhus etmek.			
6586	püb	پوب	Far.	•	Peder ve padiſahlara mahsus döſeme ve ferſ-hâne ve taç ve kâkül-i murgân yani kuſ tacı ve kâkülü.			
6587	pübek	پوبک	Far.	*	Hüdhüd kuſu.			
6588	pota	پوته	Far.	∴	ſekilde görüldüğü veçhile toprak veya madenden mamul ve madenci ve kuyumcu ve dökmecei aletlerinden zer ve sim ve emsali ma’adin eritmeye mahsus alete denilir ve hazâne.			+

6589	pūc	پُوجُ	Far.	*	Dürüş ve nâ-hem-vâr ve yumru nesne ve hiçbir işe yaramayan şey.
6590	pūd	پُودُ	Far.	∴	Kumaşın argacı ve köhne, eski ve eski bezden mamul kav.
6591	pūr	پُورُ	Far.	*	Oğul, erkek evlat ve tecahülden gelmek.
6592	pūr-i āzer	پُورِ آزَرُ	Far.	*	Hazret-i İbrahim (a.s.).
6593	pūr-mend	پُورُ مَندُ	Far.	*	Oğul ve erkek evlat sahibi.
6594	pūz	پُوزُ	Far.	*	Etrâf-ı dehen, ağız çevresi.
6595	pūziş	پُوزِشُ	Far.	•	Özür dilemek, kusurunun bir sebebe mebni affını dilemek.
6596	pūzen	پُوزَنُ	Far.	*	Ziraat için tarlayı amade ve ihzar etmek.
6597	pūzinc	پُوزِنجُ	Far.	*	Özür, itizar, pūziş.
6598	pūzîne	پُوزِئِنَه	Far.	•	Maymun denilen dört elli hayvan.
6599	pūjîne	پُوزِئِنَه	Far.	*	Kantar ki vezin için kullanılır bir nev alet.
6600	post	پُوسْتُ	Far.	•	İnsan ve hayvanatın derileri, ciltleri ve nebatatın kabukları ve sitr-i hâriciyyesi ve dış örtüsü ve mansıp, makam.
6601	post-püş	پُوسْتِپُوشُ	Far.	•	Hayvan derisi giyen ve iktisap eden.
6602	postîn	پُوسْتِئِنُ	Far.	∴	Deri ve sahtiyan vesair deriden mamul eşya ve kürk ve istiare tarikiyle gıybet.
6603	püşide	پُوشِئِدَه	Far.	•	Mağşuş ve mağbûn ve çürümüş ve öpülmüş olan.
6604	püş	پُوشُ	Far.	•	Örtü ve setredici, settâr ve örtülmüş, mestur olan.
6605	püşiş	پُوشِشُ	Far.	•	Örtü örtünecek ve giyilecek şey ve örtünmek.
6606	püşende	پُوشِئِنَدَه	Far.	•	Örtücü, settâr ve giydirici ve iksâ edici.
6607	püşe	پُوشَه	Far.	•	Örtü, sitr.
6608	püşide	پُوشِئِدَه	Far.	•	Örtülü, mestur olan ve giyinmiş olan.
6609	püşide-çeşm	پُوشِئِدَه چَشْمُ	Far.	*	Âmâ, kör, nâ-binâ.
6610	pül	پُولُ	Far.	∴	Piş-ter, ziyade ileride olan ve kervansaray ve menzil-i gurebâ ve köprü, cistr ve akçe, para.
6611	polâd	پُولَادُ	Far.	•	Çelik ki demir ile kömürün mezc ve terkibinden hasıl olan cism-i ma'denîden ibarettir yani cevherli demir.
6612	püyâ	پُویَا	Far.	•	Koşucu, yelici ve acele edici olan.
6613	püyân	پُویَانُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
6614	pehre	پَهْرَه	Far.	•	Nöbet ve nöbet beklemek.
6615	pehre-dâr	پَهْرَه دَارُ	Far.	•	Nöbetçi, bekçi, nöbet bekleyici.
6616	pehlev	پَهْلَوُ	Far.	*	Şeci ve dilaver ve mübâriz.
6617	pehlû	پَهْلُو	Far.	∴	Yan, cenb ve koltuk ile kalça başları beyinde olan kıt'a-i beden ve nef' ve fayda.
6618	pehlû-zened	پَهْلَوُ زَنَدُ	Far.	*	Yan yana, beraber.

6619	pehlü-küned	پهلُو كُنْد	Far.	*	Kucaklar ve der-âgûşlar eder demektir.			
6620	pehlevân	پهلوان	Far.	•	Güreşmekte mahir olan ve çenkeçi ve dilaver ve bahadır olan.			
6621	pehn	پهن	Far.	•	Yassı, ve en, arz ve iki yan beyninde olan tul ve enli, arız ve yaygın olan.			
6622	pehnâ	پهنا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6623	pehnâ-ver	پهناور	Far.	•	Ziyade yassı ve yayvan nesne.			
6624	pehnâ-verî	پهناوری	Far.	*	Enlilik, arız olmak.			
6625	pehîn	پهین	Far.	•	Ziyade yassı, enli, arız ve yaygın.			
6626	pey	په	Far.	∴	Sinir ve ayak, kadem ve ayak izi ve art, half, geri ve için manasına edât-ı ta'lîl ve kere ve defa ve mertebe ve izleyip nişan bulmak ve tâb ve takat ve Türkçede bir şeyin pahasından bâ-vech-i peşîn eda olunan mikdâr-ı akçe.			
6627	pey-â-pey	په پاه	Far.	•	Birbiri ardınca ve birbirinin izi üzerine ve tedricle, kademe kademe, derece derece.			
6628	piyâde	پیاده	Far.	∴	Satranç taşları ve yürüyerek ayağıyla yayan giden ve kürek ile kullanılan ince, uzun kayıklar ve yayan giden asker ve bir nev söğüt.			
6629	piyâle	پیاله	Far.	•	Şarap kadehi ve bir şey içmek için müstamel kap, bardak.			
6630	piyâzek	پیازک	Far.	*	Hasır otu ve gürz denilen, topuzlu eski zamanın cenk ve cidal aleti.			
6631	piyâz	پیاز	Far.	*	Soğan dedikleri maruf kök, cezir, basal.			
6632	piyâzû	پیازو	Far.	*	Basal-i unsul yani ada soğanı dedikleri deva.			
6633	piyâstû	پیاستو	Far.	*	Dehen-i ferâh, bol ağız ve ağız kokusu.			
6634	peyâm	پیام	Far.	•	Haber, âher mahalden gelen malumat ve asıl mütekellimin ağzından olmayıp âher kimse tarafından mektup veya sair suretle gelen kelam, peygâm.			
6635	peyâm-âver	پیام آور	Far.	•	Kâsîd, elçi ve sefir ve haber getirici, peygamber.			
6636	peyâmûş	پیاموش	Far.	*	Ada soğanı ve basal-i unsul.			
6637	peyâm-ber	پیامبر	Far.	•	Peygamber, haber getirici, resul.			
6638	pîç	پیچ	Far.	•	Burum, burgaç ve dolaşık ve büküm.			
6639	pîç-â-pîç	پیچا پیچ	Far.	•	İki nesne birbirine dolaşmak ve saç dolaşmak ve bozulu ve bükülü olan.			
6640	pîçend	پیچند	Far.	*	Baş aşağı, ser-nigûn.			
6641	pîçân	پیچان	Far.	•	Burulu, bükülü olan.			
6642	pîç-dâr	پیچداز	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6643	pîçîş	پیچش	Far.	•	Büküm, burulmak, kıvrım, kıvrılmak.			
6644	pîçîde	پیچیده	Far.	•	Bükülü, burulu, kıvrımlı, burgaçlı olan.			
6645	pîh	پیخ	Far.	•	Gözde zahir olan çapak, ramas.			
6646	pîd	پید	Far.	*	İçyağı, hayvanat içinden çıkarılan yağ, şahm.			
6647	peydâ	پیدا	Far.	•	Zahir ve aşikâr ve hasıl ve mevcut ve var olan ve kesbetmek.			

6648	peyderpey	پیدرپی	Far.	•	Birbiri ardınca, mani mani, yavaş yavaş, derece derece ve müteakip ve mütevali ve mütetâli olan.			
6649	pîr	پیر	Far.	•	İhtiyar, koca adam ve şeyh ve tarikat muhdisi, tarik icat etmiş olan ve mürşîd-i tarik.			
6650	pîrād	پیراد	Far.	*	Geçen seneden evvelki yıl, sâl-i güzışteden evvelki.			
6651	pîḥāl	پیحال	Far.	*	Kuş tersi, kuş pislîği.			
6652	pîrār	پیراز	Far.	*	Geçen seneden evvelki sene, sene-i sâbıkadan evvelki.			
6653	pîrā	پیرا	Far.	•	Düzücü, tertip ve sıra ve usule koyucu ve bezeyici, tezyin edici ve donatıcı olan.			
6654	pîrāste	پیراشته	Far.	•	Sırasına konulmuş ve düzülmüş ve bezenmiş ve tezyin olunmuş olan.			
6655	pîrākend	پیراکند	Far.	*	Müteferrik ve perişan ve perakende olan.			
6656	pîrāmiş	پیرامیش	Far.	*	Tabak, deri debagat eden ve debagat olunmuş deri.			
6657	pîrāmen	پیرامن	Far.	•	Etraf ve havali ve çevre ve kenar ve civar.			
6658	pîrāmūn	پیرامون	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
6659	pîrāmen-gerd	پیرامنگرد	Far.	•	Bir şeyin etrafını muhit olan şey ve bir şeyin etrafında dolaşıcı olan.			
6660	pîrāhen	پیراهن	Far.	•	Gömlük, kamîs.			
6661	pîrāy	پیرای	Far.	•	Nizam ve sırasına koyucu ve düzüp bezeyici ve donatıcı ve tezyin edici olan.			
6662	pîrāyîş	پیرایش	Far.	•	Zîb ve ziyet vermek ve bezemek ve düzen ve nizam ve intizam ve tertip.			
6663	pîrāyende	پیراینده	Far.	•	Ziyet ve nizam ve intizam verici olan.			
6664	pîrāye	پیرایه	Far.	•	Ârāyîş ve zîver ve zîb ve ziyet ve yakışık ve zîbâyîş.			
6665	pîrāye-baḥş	پیرایه بخش	Far.	*	Düzen ve intizam verici.			
6666	pîrāye-dih	پیرایه ده	Far.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.			
6667	pîrāye-sāz	پیرایه ساز	Far.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.			
6668	pîrcîs	پیرجیس	Far.	*	İblis, şeytan aleyhi'l-la'nenin adı.			
6669	pîr-zād	پیرزاد	Far.	*	Peder-i büzürgvâr, büyük peder.			
6670	pîr-zen	پیرزن	Far.	•	Kocakarı, acüz.			
6671	pîr-ḥāl	پیرحال	Ar. - Far.	•	İhtiyar, müsîn, kocamış ve yaşlı olan.			
6672	peyrev	پیرو	Far.	•	Ardınca gidici ve birinin tarz ve revîşine taklit edici ve tabi ve muktedâ.			
6673	pîrüz	پیروز	Far.	*	Fîrüz, talih, mesut, mübarek, nîk-baht ve muzafferiyet.			
6674	pîrûze	پیروزه	Far.	•	Fîrûze denilen maruf, gök taş.			
6675	pîre-zen	پیره زن	Far.	•	Kocakarı, acüz.			
6676	pîrehen	پیره‌ن	Far.	•	Gömlük, kamîs.			
6677	pîrî	پیری	Far.	•	İhtiyarlık, kocalık, şeyhûhet.			

6678	peysiper	پيسپر	Far.	*	Ayak altına dökülen nesne ve ayak ile tepmek ve ize basmak ve gidici, zâhib.			
6679	pîse	پيسه	Far.	*	Ala karga, saksağan ve siyah ile beyazdan ibaret olan alacalı her bir şey.			
6680	pîş	پيش	Far.	•	Ön, ileri, kabl ve başını doğru tuttukta nazar-ı istikâmetinde olan taraf.			
6681	pîş-â-pîş	پيشا پيش	Far.	*	İler ve ileri demek.			
6682	pîş-endâz	پيش انداز	Far.	•	Maruz olan hedâyâ.			
6683	pîşânî	پيشاني	Far.	∴	Alın, cephe, kaşlar ile saç kökleri beyinde olan kıta ve mütâba'at-i nefis ve dil-hâhî.			
6684	pîşânî-bend	پيشاني بند	Far.	*	Alınlık, alna bent edilen şey ve cepheye bağlanılan mücevher ve murassa bir nev taç.			
6685	pîş-âhenk	پيش آهنك	Far.	*	İleri giden ve ilerleyen.			
6686	pîşâ-dest	پيشادست	Far.	*	Nakit, dirhem, dinar ve peşin ahzûta ve peşin verilen akçe, para.			
6687	pîş-pâ	پيشپا	Far.	*	Sadr-hâneye döşenen mak'ad ve firâş-ı mu'teber ve zikirmet eşyâ-yı hane.			
6688	pîş-bâr	پيشبار	Far.	•	Ebe kadın, vaz'-ı haml ettirmek husûsâtına mahir olan kadın, mâmnâf.			
6689	pîş-bâre	پيشبازه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6690	pîş-pâr	پيشپار	Far.	*	Vâcibü't-ta'zîm adamların önüne konulan tatlı şeyler ve çocuğunu ölü doğuran kadın.			
6691	pîş-bâz	پيشباز	Far.	•	Karşılayıcı, karşı koyucu olan.			
6692	pîş-bîn	پيشبين	Far.	•	İleri görücü ve akıl ve basiret sahibi olan.			
6693	pîş-tahta	پيشتخته	Far.	•	Dükkânlarda mal sermeye mahsus ön tahtası.			
6694	pîş-ter	پيشتر	Far.	•	Ziyade ileri olan ve mertebesi ziyade bülend olan.			
6695	pîş-ḥâne	پيشخانه	Far.	•	Esnâ-yı seferde ileri gönderilip nasbolunan çadır takımı ve sofa.			
6696	pîş-ḥân	پيشخوان	Far.	•	Sofra başı.			
6697	pîş-ḥürd	پيشخورد	Far.	*	Kuşluk taamı.			
6698	pîş-ḥayme	پيشخيمه	Far.	•	Padişah ve vüzera divanı, çadırı.			
6699	pîş-dād	پيشداد	Far.	*	İşçilere işlemeyen evvel verilen akçe, para ve kanun tertip edici, kanuncu olan kimse.			
6700	pîş-dâr	پيشدار	Far.	•	Esnâ-yı harbde ileri ve düşmana doğru gönderilen asâkir.			
6701	pîş-destî	پيشدستی	Far.	*	Sebkat ve takaddüm, ilerleme hususu.			
6702	pîş-res	پيشرس	Far.	*	Turfanda meyve, kendi cinsinden evvel yetişen meyve.			
6703	pîşrev	پيشرو	Far.	•	İleri gidici, mukaddime-i ceys ve serasker, emîr, reis, baş ve yol gösteren kılavuz kimse ve sazlarda mukaddem eda olunan ahenk.			
6704	pîşṭâḳ	پيشطاق	Ar. - Far.	•	Dehliz, asıl daire, haneden evvel dahil edilecek oda veyahut dîvân-hâne.			
6705	pîş-kâr	پيشكار	Far.	∴	Şakirt, çırak ve şehir emini ve maslahatgüzar ve kethüdâ-yı mahalle ve hizmetkâr ve muavin ve hem-dem ve kâr-güzâr, iş bitirici ve iş başında olan zabıt kimse.			
6706	pîş-gâh	پيشگاه	Far.	∴	Nazar-gâh ve bir şeyin veya bir kimsenin önünde olan meydan ve onun huzur ve karşısı ve sadır önünde döşenen döşeme ve makâm-ı hizmet ve sadr-ı meclis ve ferş-i sadr ve padişah yeri ve sâhib-i taht ve mesnet ve mansıp.			

6707	pîş-gâhî	پیشگاهى	Far.	*	Sadr-nişin, hâkim, emîr-i meclis olan.
6708	pîş-ger	پیشگر	Far.	•	Tercüman, mütercim, arzuhâlcî.
6709	pîşkeş	پیشکش	Far.	•	Hediye, arz ve takdim olunan tuhfe.
6710	pîşegî	پیشگی	Far.	*	Hizmet, iş görmek.
6711	pîş-gîr	پیشگیر	Far.	•	Taamda veya elini yıkarken adamın önüne veya dizine serilen kumaş parçası.
6712	pîş-müzd	پیشمزد	Far.	*	Ameleye hizmetlerinden ve işlemeden evvel verilen ücret ve akçe ve para.
6713	pîş-namâz	پیش نماز	Far.	*	İmam, camide namaz kıldırın ve hatip.
6714	pîşnihâd	پیش نهاد	Far.	•	Temel, esas, âdet, usul ve kanun, mevzu.
6715	pîş-vâ	پیشوا	Far.	•	İmam, muktedâ, hatip, akvâl ve ef'âline iktidâ ve ittibâ' olunan kimse, re'îsü'l-kavm ve hâkim, peygamber gibi.
6716	pîşe	پیشه	Far.	∴	Hirfet ve sanat, şugl ve kâr, iş, meşguliyet ve âdet, mutat ve sıfat ve çoban düdüğü.
6717	pîşe-kâr	پیشه کار	Far.	∴	Ehl-i san'at ve hirfet ve üstat ve orta oyunlarındaki Kavuklu maskaraya mukabil çıkan kimse.
6718	pîş-gâh	پیشه گاه	Far.	•	Kâr-hâne, işçi dükkânı, fabrika imalathanesi.
6719	pîşe-ger	پیشه گر	Far.	•	Ehl-i san'at ve üstat.
6720	pîşe-vâr	پیشه وار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
6721	pîşe-ver	پیشه وز	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
6722	pîşî	پیشی	Far.	•	Takaddüm etmek, ileri olmak ve mertebesi ziyade refî' ve ali olmak.
6723	pîş-yâb	پیشیاب	Far.	•	Bir şeyi vukuundan mukaddem anlayıp keşif ve istinbât ve istihraç eylemek.
6724	pîş-yâr	پیشیار	Far.	*	Ücretsiz iş işlemek ve hastanın çiş ördeği ve bevl, çiş ve sidik ve ebe.
6725	pîş-yâre	پیشیاره	Far.	*	Bir nev latif ve leziz helva ve ebe kadın.
6726	pîşin	پیشین	Far.	•	İleri ve mukaddem olan ve zaman cihetiyle evvel bulunan ve eski, kadim ve avk ve tehirden ari ve berî olan.
6727	pîşine	پیشینه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve meta pahasına mahsuben mukaddem verilen şey ve mukaddem olan her bir şey ve erken işe şürû' eylemek ve mukaddem vuku bulup numune ve imtisal tutulan husus ve selem ve pey.
6728	pîşiniyân	پیشینیان	Far.	•	Mukaddimîn, mukaddem hayatta bulunanlar, evvel zaman adamları.
6729	peygâre	پیغاره	Far.	•	Ta'n, nâ-sezâ söz ve bühtan ve iftira.
6730	peygâle	پیغاله	Far.	•	Kadeh, bardak, kûze, cam, peymâne.
6731	peygâm	پیغام	Far.	•	Mektup veya adam vasıtasıyla birinden gelen veya giden haber ve kelam.
6732	peygâmbere	پیغامبر	Far.	•	Haber getirici resul, Cenâb-ı Mevlâ'nın kullarına olan evâmiri tebliğe memur olan zat, vâcibür-re'âyât aleyhim ekmelü't-tahiyât.
6733	peygâmbere	پیغامبری	Far.	•	Peygamberlik, risâlet.
6734	peygâm-güzâr	پیغامگذار	Far.	•	Peygâm ve haber getirici olan.

6735	peygamber	يَعْمَبِرُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve Allahutaala tarafından abdlere emir ve nehiy, tebşir ve inzâr ve tebliğine memur olan zât-ı şerîf, resul, mürsel, nebi.			
6736	peygamberî	يَعْمَبِرِي	Far.	•	Peygamberlik, risâlet ve peygambere mensup ve müteallik olan.			
6737	peygûle	يَعْوَلَه	Far.	•	Köşe bucak ve dar ve zik olan mahal.			
6738	peygûle-zâr	يَعْوَلَه زَار	Far.	•	Köşe bucak çok olan yer.			
6739	peyk	يَيْكُ	Far.	•	Mektup ve tezkere götürüp getirmeye memur olan piyade ve hizmetkâr, kevkeb-i seyyâre ki aslı etrafına devreden kevkeb, seyyâr-ı sâni.			
6740	pikâr	يَيْكَاز	Far.	•	Cenk ve cidal ve kavga ve muharebe, dövüşmek.			
6741	peykân	يَيْكَانُ	Far.	•	Ok ve mızrak ve emsali şeylerin demirden masnu başları.			
6742	pikân	يَيْكَانُ	Far.	*	Elek, un ve emsali şeyleri elemek için alet.			
6743	peyger	يَيْكَرُ	Far.	•	Çehre, yüz, vecih, alın, iki göz ile iki yanak ve burun ve iki dudak ve çeneden ibaret kıt'a-i beden ve surat, sima, manzara.			
6744	peyk-i felek	يَيْكُ فَلَكُ	Far.	•	Ay, kamer, mahtan kinaye.			
6745	peygende	يَيْكَندُ	Far.	*	İpliğe dizmek ve ulaştırmak ve bir yere getirmek.			
6746	pîlû	يَيْلُو	Far.	*	Misvak ağacı.			
6747	pîl-pâ	يَيْلِيَا	Far.	*	Büyük kadeh ve bir nev zengî silahı ve dâ'û'l-fil denilen illet.			
6748	pîl-bân	يَيْلِيَانُ	Far.	•	Filci, fil sürücü ve seyisi.			
6749	pîl-bânî	يَيْلِيَانِي	Far.	•	Filcilik hizmeti.			
6750	pîl-ten	يَيْلِيْتَنُ	Far.	•	Cüssesi büyük olan fil, vücutlu olan.			
6751	pîl-zor	يَيْلِيْزُورُ	Far.	•	Fil gibi kuvvetli ve zorlu olan.			
6752	pîl-âste	يَيْلِيْأَسْتَه	Far.	•	Fildişi denilen ve kemik cinsinden olan beyaz meta.			
6753	pîle-i bîni	يَيْلِيْةُ بِيْنِي	Far.	*	Burun kanadı ve cenâh-ı enf.			
6754	peymâ	يَيْمَا	Far.	•	Ölçücü, mkyas ve mikyâl edici yani arşın ve kile ve emsaliyle ve adımlayarak ve kulaçlayarak mesaha edici.			
6755	peymân	يَيْمَانُ	Far.	•	Amel ve ferağ ve icrasına dair bir iki adam veya iki fırka beyninde i'tâ-yı karar ve mukavele ve muahede edilmek ve vech-i mezkûr üzere icrasına karar verilen kabil ve kelam ve şart.			
6756	peymâne	يَيْمَانَه	Far.	∴	Bardak, büyük sâgar ve şarap kadehi ve ölçek ve kile.			
6757	pînük	يَيْنُوكُ	Far.	*	Ekşi yoğurt.			
6758	peymâni	يَيْمَانِي	Far.	•	Ölçücü ve mkyas ve mikyâl edici.			
6759	pîne-düz	يَيْنَه دُوزُ	Far.	*	Eski dikici, eskici.			
6760	peymüde	يَيْمُودَه	Far.	*	Ölçülmüş ve mesaha edilmiş olan.			
6761	pînegî	يَيْنَغِي	Far.	*	İmızganmak, uykunun evveli, başlangıcı.			
6762	pîvâz	يَيْوَازُ	Far.	*	İcabet, cevap vermek.			
6763	pîver	يَيْوُزُ	Far.	*	On bin adedi, aşrete elf, deh hezâr.			

6764	peyvest	پَيُوسْت	Far.	*	İttisal, bitişik ve hemîşe, daima.			
6765	peyveste	پَيُوسْتَه	Far.	•	Ulaşmış, erişmiş ve muttasıl, bitişik ve daima ve lâ-yenkati' olan.			
6766	puyûsîden	پَيُوسِيدَنْ	Far.	*	Zannetmek ve rica ve tevazu eylemek.			
6767	peyvend	پَيُونَد	Far.	•	İttisal ve sebep ve bend-i mefâsıl ve kayıt ve taallukat ve mensup ve müteallik ve menût ve merbut olan ve muvasalat, vasl ve vuslat.			
6768	peyvende	پَيُونَدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve peyveste manasına.			
6769	peyveje	پَيُورَه	Far.	*	Gömlek ve emsali bol esvap.			
6770	peyvestegân	پَيُوسْتِغَان	Far.	•	Mürekkebât ki besâ'it mukabilidir ve nebatat ve hayvanat ve ma'deniyyâtan ibaret olan mevâlîd-i selâse.			
6771	peyük	پَيُوك	Far.	•	Gelin, arûs ki velime cemiyetinin teşkiline sebep-i mahsûstur.			
6772	peyükânî	پَيُوكَانِي	Far.	•	Düğün, velime cemiyeti.			
6773	pîve	پِيَوَه	Far.	*	Güve dedikleri kurtçağız ki pervanenin tükrüğünden hasıl olur, çuha ve emsali büyük mensucatı rahne-dâr ve delik deşik eder.			
6774	pîvâste	پِيَوَاسْتَه	Far.	*	Burç ve hisar ve kale.			
6775	pîh	پِيَه	Far.	*	İçyağı ve kuyruk yağı.			
6776	pîhkist	پِيَهَكِيسْت	Far.	*	Karga düveleği ve eşek hıyarı denilen nebat.			
6777	pîhverde	پِيَهْوَرَدَه	Far.	*	Lisân-ı Pehlevî'de peyk manasıdır.			
6778	t	ت	Ar.	•	Gerek fevkiyye ve gerek müsennât olsun işbu tâ harfi tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede dördüncü harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde dört yüz adedine delalet eder.			
6779	tâ	تَا	Far.	∴	Kat, kıvrım, büküm ve misil ve mânend ve edat olup nihayet ,gayet, garaz manalarına delalet eder.			
6780	tâ°	تَاء	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden dördüncü harfin ismidir.			
6781	tâb	تَاب	Far.	•	Hassa ve kemâlin ve keyfiyetin derece-i kemâl ve itidali ve kuvvet ve mecal ve takat, kudret, iktidar ve büküm ve burum ve kıvrım ve ziya, nur, aydınlık, rûşenî, parlaklık ve hararet, sıcaklık ve çeşm, gazap, dargınlık ve hüsn ü cemâl, güzellik, tazelik ve elem, keder, renciş ve ziyadar, münevver, parlak ve ziyalandırıcı, münevver kılıcı, aydınlandırıcı ve vakıcı, vandırıcı ve burucu, bükücü olan.			
6782	tâbân	تَابَان	Far.	•	Ziyadar, parlak, münevver ve ışıldayıcı olan.			
6783	tâb-âver	تَابْاَوَر	Far.	•	Kuvvet ve kudret sahibi ve muktedir olan.			
6784	tâb-ḥâne	تَابْخَانَه	Far.	•	Kış evi, kış odası ve hastane.			
6785	tâb-dâde	تَابْدَاَدَه	Far.	•	Yakılmış, yandırılmış, muhararak olan.			
6786	tâb-dâr	تَابْدَار	Far.	•	Sıcak, germ, hararetili ve kızgın olan.			
6787	tâb-dân	تَابْدَان	Far.	•	Sıcaklık yeri, ocak, kânûn ve soba ve tepe camı.			
6788	tâbistân	تَابِشْتَان	Far.	•	Yaz mevsimi ki temmuz ve eylül ayları müddetince mümted olur.			
6789	te°ebbüd	تَائِبُد	Ar.	*	Vahşetlenmek, tevahhuş etmek ve ebedî olmak ve bir mekân hali ve ıssız ve تنها kalmak ve çehre sislenmek ve killet-i şehvetinden dolayı müddet-i medîde ergen durmak.			
6790	tâbiş	تَابِش	Far.	•	Ziya, parlaklık.			

6791	te°ebbuṭ	تَابَطَ	Far.	*	Bir nesneyi koltuğa almak, koltuklamak.			
6792	tābistānī	تَابِسْتَانِي	Far.	*	Yaylak ve sayfiye ve yaz evi ve yaza mensup ve müteallik.			
6793	tābiṣān	تَابِصَانُ	Far.	*	Arka taraftan sarığın ucunu bir karış kadar salıvermek.			
6794	tābi°	تَابِعَ	Ar.	•	Tabiiyet edici, itaat edici ve iktidâ ve imtisal edici ve birinin hükmü tahtında olan.			
6795	tābi°in	تَابِعِينَ	Ar.	•	Ashâb-ı resûl zamanına yetişip meclislerine dâhil olarak onlardan sonra hayatta kalıp akvâl ve ef'âlini sübut ve rivayet edenler.			
6796	te°ebbüs	تَأْبَسَ	Ar.	*	Mütegayyir olmak, bozulmak.			
6797	te°ebbuḡ	تَأْبَغَ	Ar.	*	Gizlenmek, muhabbes ve müstetir olmak ve bir yerde oyalanıp kalmak ve inkâr eylemek.			
6798	te°ebbül	تَأْبُلَ	Ar.	*	İmtina etmek.			
6799	te°ebbüh	تَأْبَهُ	Ar.	•	Tekebbür eylemek, kibirli olmak ve ulüvv-i cenâb sebebiyle bir nesneden tenezzüh ve ta'azzum eylemek.			
6800	tābe	تَابَهَ	Far.	•	Tava denilen ve şekilde görüldüğü veçhile matbah edevatından bulunan maruf kap ki içinde yağ gibi şeyler eritildiği gibi başka şeyler kavrulup kızartılır.			+
6801	te°bîḡ	تَأْبِغَ	Ar.	*	Levm ve serzeniş ve tevbih etmek.			
6802	te°bîs	تَأْبِسَ	Ar.	*	Bir kimseye levn ve itap edip horlamak.			
6803	tāb-nāk	تَابِنَاكُ	Far.	•	Ziyadar, münevver, parlak.			
6804	tābende	تَابِنْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6805	tābüt	تَابُوتُ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile defnolunmak üzere mevtaların mezara naklolunmaları için vazolundukları sandık.			+
6806	te°bîd	تَأْبِيدُ	Ar.	•	Baki ve daim ve muhalled kılmak.			
6807	te°ābiyy	تَأْبِي	Ar.	*	Hakkı inkâr etmek.			
6808	te°ābîn	تَأْبِينُ	Ar.	*	Bir adamı yüzüne karşı ayıplamak ve vefat etmiş adamın mehâsin-i evsâfını yâd ederek methüsenâ eylemek ve iktifa edip bir kimsenin izine uymak ve bir nesneye muntazır olmak.			
6809	te°biye	تَأْبِيَه	Ar.	*	Avaz ile cehren okumak.			
6810	te°bîḡ	تَأْبِيْغَ	Ar.	*	Bir nesneyi bir adama tembih ve tefhim eylemek ve bir adamı bir nesne ile bed-gümân olup müttehem kılmak ve kibir ve nahvet.			
6811	tātli	تَاتَلِي	Far.	*	Peşkir ve mendil denilen dokunmuş bez.			
6812	tātük	تَاتُوكُ	Far.	*	Pîr-i münhanî, beli bükülmüş şeyh, ihtiyar ve iki nesne bir yerde demek.			
6813	tātül	تَاتُولُ	Far.	*	Ağız kokusu.			
6814	te°eşür	تَأْتُرُ	Ar.	•	Bir yere giden adamın izine uyup gitmek ve iktidâ ve ittibâ° etmek ve keder, hüzn ve infial ve bir şeyden eser ve nişane almak.			
6815	te°eşşüf	تَأْتِفُ	Ar.	*	Bir nesnenin çevresini ihata eylemek ve bir nesneye ayrılmamak üzere daimî ülfet ve mülâzemet eylemek ve bir kimsenin ardına düşüp ibrâm ve ilhâh ederek bir maddeye iğrâ ve teşvik eylemek ve cem olmak.			
6816	te°eşşüm	تَأْتِمُ	Ar.	*	Günahtan tevbe ve istiğna eylemek ve günahtan perhiz etmek.			
6817	te°şîş	تَأْتِشُ	Ar.	*	Bir yeri veya döşek makulesini çığneyip düzeltmek.			

6818	te'essül	تَأْتُلُ	Ar.	*	Sermaye edinmek, cem olmak, cemetmek.			
6819	te'sîr	تَأْتِيرُ	Ar.	•	Bir nesnede eser ve nişane bırakmak ve işleyip dâhiline varma ve evsaf ve ahvali tagayyür etmek.			
6820	te'sîl	تَأْتِيلُ	Ar.	*	Sermaye vermek ve asıl eylemek.			
6821	te'sîm	تَأْتِيمُ	Ar.	*	Bir kimseyi günahkâr etmek ve bir kimseye günahkâr olduk demek.			
6822	tâc	تَاجُ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile evâ'il-i zamânda hükmederek padişahlık nişanesi olarak başlarına giydikleri müzeyyen ve murassa kisve, iklîl ve külâh ve sikke-i imâme.			+
6823	tâc-bahş	تَاجِبَخْشُ	Far.	•	Taç verici, padişah nasbedici olan.			
6824	te'eccüc	تَأْتُجُّجُ	Ar.	•	Ateş alıp alevlenmek.			
6825	tâc-dâr	تَاجِدَارُ	Ar. - Far.	•	Taca malik olan padişah.			
6826	tâc-dâr-âne	تَاجِدَارَانَهُ	Ar. - Far.	•	Tâcdâr olan, padişaha layık ve yaraşır olan.			
6827	tâc-dârî	تَاجِدَارِي	Ar. - Far.	•	Tâcdârlık, padişahlık.			
6828	tâcîr	تَاجِرُ	Ar.	•	Bey' u fûrûht ile meşgul olan kimse ve is. nizâmiyyeden olup kendisine ticareti sanat ve meşguliyet ittihaz ederek gerek bâ-sened ve gerek senetsiz mukaveleye muktedir ve mezum olan kimseye itlak olunur.		Nizamiye	
6829	te'eccül	تَأْتُجُّلُ	Ar.	*	Vakt-i mu'ayyene kadar mühlet istemek.			
6830	te'cîc	تَأْتِجُّجُ	Ar.	*	Ateşi alevlendirmek.			
6831	te'cîl	تَأْتِجُّلُ	Ar.	∴	Bir vakt-i mu'ayyene kadar müddet ve mühlet tayin eylemek ve icil dedikleri boyun eğrilmesine tımar ve tedavi eylemek ve bir işten bir adamı alıkomak ve is. fıkhiyyeden olup dinî bir vakti talik ve tehir etmeye itlak olunur.		Fıkıh	
6832	tâce	تَاجِهَ	Far.	*	Horoz ibiği.			
6833	tâht	تَاحَتْ	Far.	•	Yağma, soygun, gâret, nehb.			
6834	te'ahhî	تَأْتِخِي	Ar.	*	Birbirine karındaş olmak.			
6835	te'ahhür	تَأْتِخُرُ	Ar.	*	Gerilemek, sonraya kalmak.			
6836	te'hîr	تَأْتِخِيرُ	Ar.	•	Geriyeye komak ve vade tayin eylemek ve eğlendirmek ve alıkoymak.			
6837	te'eddüb	تَأْتُدُبُ	Ar.	•	Edeplenmek, utanıp hayâ etmek ve edepli olmak ve ilim ve adap öğrenmek.			
6838	te'eddüm	تَأْتُدُمُ	Ar.	•	Ekmeğe katık katıp yemek.			
6839	te'eddî	تَأْتُدِي	Ar.	•	Ödemek, üzerine borç ve fariza ve vacip olan şeyi vermek veyahut yapmak.			
6840	te'dîb	تَأْتِدِبُ	Ar.	•	İlim ve adap öğretmek ve terbiye ve muaheze eylemek.			
6841	te'diye	تَأْتِدِيهَ	Ar.	∴	Bir nesneyi yerine isal etmek ve ödemek ve üzerine vacip olanı yapmak veya vermek.			
6842	te'ezzî	تَأْتِزِي	Ar.	•	Eziyet çekmek, incinmek, rencide olmak.			
6843	te'zîn	تَأْتِزِينُ	Ar.	∴	Ezan okumak ve bağırpıp çağırıp ilam ve ilan etmek ve bildirmek ve bir kimsenin kulağını burmak.			
6844	târ	تَارُ	Far.	∴	Karanlık, muzlim olan ve tel iplik ki ince, uzun, eğilir bükülür nesnedir ve kumaş dokumada mekik ile atılan iplik ve rutubetli ve sulu ve nem-nâk ve taze, tariy olan.			
6845	târât	تَارَاتُ	Far.	•	Yağma, gâret, tâht.			

6846	tārāc	تَارَاج	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.				
6847	tār tār	تَارَاتَار	Far.	*	Pare pare ve zerre zerre.				
6848	tārāc-ger	تَارَاجِجَر	Far.	•	Yağmacı, gâretçi.				
6849	tārāş	تَارَاش	Far.	•	Tārāc, yağma, gâret.				
6850	tārān	تَارَان	Far.	•	Târik, karanlık, muzlim olan, aydınlık olmayan ve ziya ve revnaktan mahrum ve bî-behre olan.				
6851	tāred	تَارِد	Far.	*	Kene dedikleri böcek ki hayvanata yapışır.				
6852	te'errüb	تَأْرُب	Ar.	•	Taassup ve imtina ile gerdenkeşlik etmek ve tekellüf edip zeyreklenmek.				
6853	tārek	تَارِك	Far.	•	Baş tepesi, fark, mefrak.				
6854	târik	تَارِك	Ar.	∴	Terk edici, bırakıcı, vazgeçici, târik-i salât, beynamaz ve namaz kılmayan, namazı terk eden.				
6855	târim	تَارِم	Far.	•	Yüksek dam yahut kubbe ve çardak ve bülend, ali.				
6856	târmār	تَارْمَار	Far.	•	Perakende ve darmadağın ve karmakarışık olan.				
6857	tār ü pūd	تَارُوبُود	Far.	•	Kumaşın argacıyla atkısı.				
6858	tār ü pūr	تَارُوپُور	Far.	*	Gayet karanlık, muzlim olan.				
6859	tār ü tūr	تَارُوتُور	Ar.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.				
6860	tār ü mār	تَارُومَار	Far.	•	Perakende ve darmadağın ve dağınık ve karmakarışık olan.				
6861	tār-i 'ankebüt	تَارِ عَنكَبُوت	Ar. - Far.	•	Örümcek ağı.				
6862	tāre	تَارِه	Ar.	•	Vakit, hîn, hengâm, kere, defa, merre.				
6863	te'rīb	تَأْرِب	Ar.	∴	Metîn ve muhkem kılmak ve bir nesneyi çoğaltmak.				
6864	te'rîş	تَأْرِش	Ar.	*	Kandırmak, bir nesneye iğrâ ve teşvik eylemek ve ateş yakmak ve halk arasına fitne düşürmek.				
6865	tārîḥ	تَارِیْح	Ar.	•	Vakaya vakit tayin etmek ve vakanın vukuuna tayin olunan vakit ve vakanın vukuuna vakit tayin eden kelam ve erkâm ve memlekette vaki olan vukuatı zamana nazaran tertip ve sırasıyla zikir ve beyan eden kitap.				
6866	te'rîḳ	تَأْرِیْق	Ar.	*	Bir adamı gece uyutmayıp uykusuz bırakmak ve uyandırmak.				
6867	te'rîk	تَأْرِیْك	Ar.	*	Ërikeye yani hükümdarlara mahsus taht sandalyesine oturtmak.				
6868	tāz	تَارَز	Far.	•	Koşucu, çapıcı, püyân olucu.				
6869	te'zür	تَأْرُز	Ar.	*	Bürünmek, örtünmek.				
6870	tāzegī	تَارَغِي	Far.	•	Tazelik, taravet.				
6871	tāzende	تَارَئِنْدَه	Far.	•	Koşucu, çapıcı, püyân olucu olan.				
6872	tāze	تَارَه	Far.	•	Genç, civan, körpe ve yeni olan ve ihtiyar, kart ve bayat olmayan.				
6873	tāzī	تَارِي	Far.	•	Arap uşağı ve Arap lisanı ve bir nev çabuk koşan ve rakikü'l-a'zâ olan av köpeği.				
6874	tāziyâne	تَارِيَانَه	Far.	•	Kamçı, kırbaç ve tambur ve emsali çalgı âlâtını çalmaya mahsus küçük kemik parçası.				

6875	te ³ zîr	تَازِرُ	Ar.	*	Bir nesneyi bürümek, örtmek ve kuvvetlendirmek.			
6876	te ³ essür	تَاشُرُ	Ar.	*	Bir adamı, bir bahane ile iyice oyalandırarak maksadından alıkoymak, geciktirmek.			
6877	te ³ essüf	تَاشُفُ	Ar.	•	Tahassür ile yanıp yakılmak ve korkup keder etmek ve gam ve gussa ve meraklanmak.			
6878	te ³ essün	تَاشُنُ	Ar.	*	Oyalanıp eğlenmek ve bir kimse pederinin huyuyla huylanmak ve mütegayyir olmak.			
6879	tasma	تَاسَمَه		•	Koyun ve emsalini zapt etmek için boğazına geçirilen veyahut bir tutmak zımında iki ucu mazbut ve ortası sarkık veya köprü gibi açık olan kavış.			
6880	tasa	تَاسَه		•	Keder, gam, gussa, elem, endüh.			
6881	te ³ essî	تَاسِي	Ar.	•	Sabır gösterip teselli bulup sabretmek.			
6882	te ³ sîd	تَاسِيدُ	Ar.	*	Bir şey üzerine insan ve hayvanatı kışkırtmak.			
6883	te ³ sîs	تَاسِيْسُ	Ar.	•	Temel bırakmak, esas ve bünyâd vermek, temelleştirmek ve esas vaz ile sabit ve muhkem ve karar-dâr kılmak.			
6884	te ³ sîn	تَاسِيْنُ	Ar.	*	Bozmak, tağyir eylemek.			
6885	te ³ siye	تَاسِيْه	Ar.	•	Teselli verip sabra irşat eylemek.			
6886	te ³ şîb	تَاشِيْبُ	Ar.	*	Kandırmak, itmâ' ve tahrîs etmek.			
6887	te ³ şîş	تَاشِيْشُ	Ar.	*	Nesnenin ecza ve erkânını birbirine çatıp sıkıştırarak begayet metîn ve üstüvâr ve muhkem ve kavi kılmak.			
6888	täfte	تَافْتَه	Ar.	∴	Bükülmüş, burulmuş, çevrilmiş ve ziya ve fûrûğ ve zülûf ve kâkül ve âzürde-i gam ve ibrişimden dokunmuş bir nev ince kumaş.			
6889	te ³ ff	تَافِفُ	Ar.	•	Üf diye nida ederek izhâr-ı nefret etmek.			
6890	te ³ fil	تَافِيْلُ	Ar.	*	Bir adama tevkîr ve tazim etmek.			
6891	tāk	تَاكُ	Far.	•	Üzüm asması.			
6892	te ³ fik	تَافِيْكُ	Ar.	*	Yalan söylemek ve ifk ve iftiraya kıyam etmek.			
6893	te ³ ekküd	تَافِيْكُدُ	Ar.	*	Muhkem olmak ve kuvvet bulmak ve kesb-i şiddet ve metanet eylemek.			
6894	te ³ ekkül	تَافِيْكُلُ	Ar.	∴	Yenmek, ekl olunmak ve aşınmak, tükenmek ve ıs. tıbbiyeden olup yaranın muktezâ-yı cibilleti olarak yenik gibi oyalmasına ve gittikçe açılarak kesb-i cesâmet eylesine denilir.		Tıp	
6895	te ³ kîd	تَافِيْكِيْدُ	Ar.	•	Takviye vermek, muhkem eylemek ve şiddet ve metanet vermek ve haber-i evveli teyit ve tasdik zımında haber-i sâni ve sâlis göndermek.			
6896	tâkdâne	تَاكْدَانَه	Ar.	*	Üzüm çekirdeği, nevât-ı ineb ve bükülmüş iplik.			
6897	te ³ kîl	تَافِيْكِيْلُ	Ar.	*	İt'âm etmek, bir kimseye yiyecek nesne vermek.			
6898	tāl	تَالُ	Far.	*	Hintte Brahmanların yaprağına günahlarını yazdıkları bir arşın tulunda yapraklı ağaç ve bakır ve pirinç ve gümüşten yapılan tabak ve çalpara denilen zilli çalgı aleti ve havuz.			
6899	tālâc	تَالَاَجُ	Far.	•	Ses, seda, savt ve çağrışma, bağırışma.			
6900	tālâş	تَالَاَشُ	Far.	•	Cenk, cidal, kavga, niza ve usulsüz acele ve nizamsız himmet ve gayret.			
6901	tālân	تَالَانُ	Far.	•	Yağma, gâret ve düşmandan zor ile alınan mal, ganimet.			
6902	te ³ ellüb	تَالِبُ	Ar.	*	Cem olmak, bir yere gelmek.			

6903	tālīd	تَالِيدٌ	Ar.	•	Miras tarikiyle ele geçen mal.			
6904	te°ellūd	تَالُودٌ	Ar.	*	Mütehayyir olmak, şaşakalmak.			
6905	te°ellūf	تَالُوفٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi bir adam kendi tarafına mail ve enīs eylemek için ona müdârâ ve revâ-yı dil izhar ve celb-i hâtır edecek bazı nesnelere itası gibi muamele etmek ve bir araya gelip birirmek ve huylanmak, hoş geçinmek ve alışmak, muhabbet eylemek.			
6906	tālesān	تَالَسَانٌ	Far.	•	İmâmenin omuz üzerine sarkık olan ucu ve ucu bu veçhile sarkık olan imâme.			
6907	te°ellüm	تَالُومٌ	Ar.	•	Ağrı ve keder ve dert çekmek.			
6908	tālīf	تَالِيٌّ	Ar.	•	Ardınca gelici, takip edici olan.			
6909	te°līf	تَالِيفٌ	Ar.	∴	Ülfe ve imtizaç ettirmek ve terkip etmek ve muhtelif şeyleri cemedip birleştirmek ve yeniden kitap tertip edip yazmak ve alıştırmak ve barıştırmak def°-i husûmet etmek ve bir nakıs adedi bine iblağ etmek.			
6910	te°līf-kerde	تَالِيفُكَرْدَةٍ	Ar. - Far.	•	Telif ve tasnif tarikiyle vücuda getirilen kitap.			
6911	tām	تَامٌ	Ar.	•	Nakıs ve eksik olmayan, her bir cüzü mevcut olan.			
6912	te°emmür	تَأْمُرٌ	Ar.	*	Müşavere etmek ve bir kimse üzere tasallut eylemek ve beylik ve emîrlik ve hâkimlik etmek.			
6913	te°emmül	تَأْمُلٌ	Ar.	•	Bir işin gavr ve hakikatine ittıla ümidıyla bi°t-te°ennî i°âde-i fikr ederek düşünmek, gereği gibi tefekkür etmek.			
6914	te°emmüm	تَأْمُمٌ	Ar.	*	Kasteylemek ve bir hatunu valide, ana, itihaz etmek.			
6915	te°emmün	تَأْمُنٌ	Ar.	•	Emin olmak, emniyette olmak, emniyet etmek.			
6916	te°emmī	تَأْمِيٌّ	Ar.	*	Daye satın almak.			
6917	te°mīt	تَأْمِيتٌ	Ar.	*	Bir şeyi ölçmeden miktarını takdir eylemek.			
6918	te°mīl	تَأْمِيلٌ	Ar.	*	Ummak, ümit eylemek.			
6919	te°mīm	تَأْمِيمٌ	Ar.	•	Niyet ve tasmin etmek ve zihinde kurmak.			
6920	te°mīn	تَأْمِينٌ	Ar.	•	Bir adamı bir nesne üzerine emin kılmak ve bir kimseye emn ü emân vermek ve emniyet vermek, emin kılmak ve emin demek.			
6921	te°ennüş	تَأْنِشٌ	Ar.	*	Kadın gibi suhulet ve mülayemetle muamele etmek.			
6922	te°ennüs	تَأْنِسٌ	Ar.	•	Ünsiyet kesbetmek, alışmak.			
6923	te°ennüf	تَأْنُفٌ	Ar.	*	Bir nesneye tekellüfle yeniden bed° ve mübaşeret eylemek.			
6924	te°ennuḡ	تَأْنُغٌ	Ar.	*	Bir nesneyi dikkat ve mülahaza ederek hikmet ve ittikân veçhile amele getirmek ve bir yerden hoşlanıp mahzûz olmak.			
6925	te°ennī	تَأْنِيٌّ	Ar.	•	Acele ve hiffetten hazer edip sabit ve temkin üzere olmak, tehir ve ahestelik edip acele etmemek.			
6926	te°nīş	تَأْنِيشٌ	Ar.	•	Müennes kılmak, dişye mahsus olan surete koymak.			
6927	te°nīf	تَأْنِيفٌ	Ar.	*	Bir adamı, bir nesneden hamiyet ve gayretle istinkâfa kandırmak ve bir şeyin ucunu keskin ve sivri eylemek.			
6928	te°nīḡ	تَأْنِيشٌ	Ar.	*	Bir nesneyi nekre ve acīb kılmak.			
6929	tāv	تَاوٌ	Far.	*	Kuvvet-i tâb ve bir sıfatın lazım olan derecesi ki kemâl-i i°tidâlden ibarettir.			

6930	te ³ evvüd	تَأْوُدُ	Far.	*	İki kat olmak ve bir şey bir adama sıklet vermek ve eğrilik, ta'avvüc.			
6931	te ³ evvül	تَأْوُلُ	Ar.	•	Başka mana verilmek, te'vül-i kelâm olunmak.			
6932	tava	ثَاوَه		•	Âlât-ı matbahtan olup şey kavurmaya kullanılır ve âlet-i mezkûrda pişen yemek.			
6933	te ³ evvî	تَأْوِي	Ar.	•	Yurda konup ârâm eylemek, mesken ve me'vâ ittihaz eylemek, oturacak yer peyda eylemek.			
6934	te ³ vîd	تَأْوِيْدُ	Ar.	*	Bir nesneyi eğip iki kat etmek.			
6935	te ³ viye	تَأْوِيَه	Ar.	•	Konup sakin olmak.			
6936	te ³ vîl	تَأْوِيْل	Ar.	•	Tefsir etmek ve zahiren manayı karine ve delil sebebiyle ma'nâ-yı âhere nakletmek ve birkaç mana kabul eden kelâmın hasbe'l-iktizâ manasını vermek.			
6937	te ³ vîl-i 'ağd	تَأْوِيْلِ عَقْدُ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup bilmeyerek iştirâ olunan mâl-ı mağsûb, müstahak yani sahibi çıkarak zapt olundukta tasarruf ve istimal bedeli olarak ücret vermemek için mutasarrıf olan kimsenin ben bu şeye akd-i bey' ile mutasarrıfım demesi gibi te'vîlâtına itlak olunur.		Fıkıh	
6938	tevîl-i mülk	تَأْوِيْلِ مَلِكُ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup müresi tarafından iştirâ ve temellük olunan bir mâl-ı mağsûb, müstahak yani sahibi çıkarak zapt olundukta tasarruf ve istimal bedeli olarak ücret vermemek zımında varis olan kimsenin bana bu şey irsen intikal ettiğinden naşi tasarruf eyledim, demesi gibi te'vîlâtına itlak olunur.		Fıkıh	
6939	te ³ vîlî	تَأْوِيْلِي	Ar.	•	Tevile mensup ve müteallik olan.			
6940	te ³ vîm	تَأْوِيْمُ	Ar.	*	Tazim ve tekrîm eylemek.			
6941	te ³ ehhüb	تَأْهَبُ	Ar.	*	Hazırlanmak, istidat etmek.			
6942	te ³ ehhül	تَأْهَلُ	Ar.	∴	Ülfet ve ünsiyet eylemek, karı almak.			
6943	te ³ hîl	تَأْهِيْلُ	Ar.	*	Misafiri merhaba ve ehlen diye alkışlamak ve bir adamı bir nesneye müstahak ve şayan görmek.			
6944	tâ'ib	تَأْيِبُ	Ar.	•	Tevbe edici ve günahlarına nadim ve pişman olan.			
6945	te ³ eyyüd	تَأْيُودُ	Ar.	•	Kuvvetlenmek, kuvvet ve metanet bulmak, teyit olunmak.			
6946	tâ'ik	تَأْيِقُ	Ar.	•	Hastalıktan yeni kurtulup kalkmış olan kimse.			
6947	te ³ yîd	تَأْيِيْدُ	Ar.	•	Takviye ve kuvvet ve metanet vermek, kavi ve muhkem kılmak.			
6948	te ³ yîdât	تَأْيِيْدَاتُ	Ar.	•	Kuvvet verişler, teyitler.			
6949	te ³ yîs	تَأْيِيْسُ	Ar.	∴	Yumuşatmak ve nevmîd, meyus ve ümitsiz kılmak, kat'-ı ümîd ettirmek.			
6950	te ³ eyyüm	تَأْيِيْمُ	Ar.	*	Erkek kadınsız bekâr ve kadın erkeksiz dul olmak.			
6951	teb	تَبُّ	Ar.	•	Humma ve sıtma illetleri.			
6952	tebb	تَبُّ	Ar.	*	Helak olmak ve ziyan olmak.			
6953	tebâb	تَبَابُ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6954	tebâdül	تَبَادُلُ	Ar.	•	Birbirine bedel olmak ve birbirinin yerine geçmek ve trampa etmek ve değişmek.			
6955	tebâr	تَبَارُ	Far.	•	Kavim ve kabile, nesil ve hısım, ocak, hanedan, akraba.			
6956	tebâdür	تَبَادُرُ	Ar.	*	Yarışmak, tesâbuk etmek ve öğretmek ve zuhur etmek ve hâdis olmak.			

6957	tebārr	تَبَارَّ	Ar.	•	Helak ve telef olmak.			
6958	tebārüz	تَبَارُزُ	Ar.	*	İki hasım cenk için birbirine karşı meydana çıkmak.			
6959	tebārek	تَبَارَكَ	Ar.	•	Mübarek ve muazzez olsun manasında duadır.			
6960	tebārük	تَبَارُكُ	Ar.	*	Bir nesne ile hayra tefüil eylemek ve çoğalmak ve ziyadelenmek ve uzamak ve vüsat kesbeylemek ve pak ve tâhir olmak ve ulu, azîm olmak.			
6961	tebārī	تَبَارَى	Ar.	*	Muharebe ve mücadele edişmek.			
6962	tebārī	تَبَارَى	Far.	*	Yevmiye gelen vazife, râtibe.			
6963	tebāşîr	تَبَاشِيرُ	Far.	•	Kireç mürekkebatından malum bir nev milh-i ma'denî ve hezarenin boğumlarında kirece müşabih hasil olan şey.			
6964	tebāşîr	تَبَاشِيرُ	Ar.	∴	Tebşirler, müjdeler, sevinç haberleri ve her nesnenin iptidası ve evveli.			
6965	tebāşür	تَبَاشُرُ	Ar.	*	Müjdelemek ve mübaşeret edişmek ve birkaç taraftan başlamak.			
6966	tebāşur	تَبَاشُرُ	Ar.	*	Birbiriyle görüşmek.			
6967	tebāṭu'	تَبَاطُؤُ	Ar.	•	Betâ'et, yavaşlamak, çabuk davranmayıp ağır hareket etmek.			
6968	tebā°	تَبَاغٌ	Ar.	•	Ardına düşüp gitmek ve uyup imtisal etmek.			
6969	tibā°	تَبَاغٌ	Ar.	•	Tebî'ler, tabi olanlar.			
6970	tebā°at	تَبَاغَةٌ	Ar.	•	Tabi olmak, uyup ardınca veya beraber gitmek.			
6971	tebā°ud	تَبَاغُذٌ	Ar.	•	Uzağa çekilmek, uzamak.			
6972	tebā°ul	تَبَاغُلٌ	Ar.	*	Avratla oynamak.			
6973	tebāğuz	تَبَاغُضٌ	Ar.	*	Buğuz ve adavet edişmek.			
6974	tebāğī	تَبَاغِيٌّ	Ar.	*	Birbirine zulüm ve ta'addî etmek.			
6975	tebākī	تَبَاكِيٌّ	Ar.	*	Baki kalmak.			
6976	tebākī	تَبَاكِيٌّ	Ar.	*	Ağlamak, bükâ edişmek.			
6977	tebānet	تَبَانَةٌ	Ar.	*	Rüşet ve fetânetli ve zeyrek olmak.			
6978	tebābhā	تَبَابْهَةٌ	Ar.	*	Sille tokat yani el ile atılan dayak.			
6979	tebāh	تَبَاهٌ	Ar.	∴	Bozuk, bozulmuş, fesada giriftar olmuş olan ve bozukluk ve fesat ve mahıv ve idam olunmak ve iyi hâlden bir yaramaz hâle dönmek.			
6980	tebāhüş	تَبَاهُشٌ	Ar.	*	Bir kimseyi bişir ve beşâsetle ve güleryüz ve şevk ve neşâtle karşılamak.			
6981	tebāhī	تَبَاهِيٌّ	Ar.	*	Tefahür eylemek, fahr etmek ve muharebe edişmek.			
6982	tebāyu°	تَبَايُغٌ	Ar.	*	Alım satım etmek, bey' edişmek.			
6983	tebāyün	تَبَايُؤُنٌ	Ar.	∴	Ayrılışmak, birbirinden ayrı ve başka olmak ve müşterek bir maksûmun aleyhin vaki olmamasından hasil olan keyfiyyet-i adediyye ve ihtilaf vuku bulmak.			
6984	tebettül	تَبْتُلٌ	Ar.	∴	Kesilmek ve mâsivâdan kesilip vech-i ihlâsla Hakk'a teveccüh ve ubudiyet eylemek ve tezevvüci terk edip zehâdet eylemek.			
6985	tebtîl	تَبْتِيلٌ	Ar.	•	Kesmek, kateylemek ve bi-ma'nâhu eyzan ve yemek terbiye etmek.			

6986	tebeşşür	تَبَشُّور	Ar.	*	Bedende sivilceler çıkarmak.			
6987	tebsîş	تَبْسِيش	Ar.	*	Bir nesneyi yayıp dağıtmak ve bir haberi faş ve şayi eylemek ve râz-ı mektûmu bir kimseye izhar eylemek.			
6988	tebsîr	تَبْسِير	Ar.	*	Helak etmek ve kırmak, parçalamak.			
6989	tebeccür	تَبَجُّور	Ar.	*	Meşrûbu içmekte ifrat ve mübalağa etmek.			
6990	tebcîl	تَبَجِّيل	Ar.	•	Bir adama tazim ve tekrîm eylemek ve büyük sanıp hakkında mucibince hareket etmek.			
6991	tebeccür	تَبَجُّور	Ar.	•	Ulum ve fûnûnda deniz gibi lâ-yetenâhi olmak ve pek âlim ve danişment olmak.			
6992	tebhâl	تَبْحَال	Far.	•	Harâret-i dâhiliyye sebebiyle dudakta hasıl olan çıbancık ki beyne'n-nâs uçuk denilir ve şarap kadehe yeni döküldükte üzerinde vaki olan hava habâbı, köpük tanesi.			
6993	tebhâle	تَبْحَالَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
6994	tebhâle-dâr	تَبْحَالَه دَار	Far.	•	Uçuklu ve uçuklanmış olan.			
6995	tebahtur	تَبْحُتور	Ar.	•	Salınarak hürâm ve reftâr ile yürümek.			
6996	tebahhûr	تَبْحُور	Ar.	∴	Kokmak, buhurlanmak ve ıs. kimyeviyyeden olup su ve emsali mâyi'âtın buhar hâline geçmesine yani buğuya inkılabına itlak olunur.		Kimya	
6997	tebhîr	تَبْحِير	Ar.	•	Buhurlamak, tütsülemek ve hararet vasıtasıyla su ve emsali mâyi'âtın buhar yani buğu hâline konulmasına itlak olunur bu dahi ıs. kimyeviyyedendir.		Kimya	
6998	tebahhûl	تَبْحُول	Ar.	*	Bahîllik etmek, nekeslik eylemek.			
6999	tebhîl	تَبْحِيل	Ar.	•	Bir adamı buhle nispet eylemek.			
7000	tebeddü°	تَبَدُّد	Ar.	*	Başlamak, bed' etmek.			
7001	tebeddüd	تَبَدُّد	Ar.	*	Dağılmak, perakende olmak ve bir nesneyi hisse hisse bölüşmek.			
7002	tebzîr	تَبْذِير	Ar.	*	İsraf etmek ve tefrik etmek.			
7003	tebeddül	تَبَدُّل	Ar.	*	Değişmek, yeni heyete ve başka kıyafete girmek ve bir türlü olmuş iken sonra başka türlü olmak ve ehl-i menâsıbın değişmesi.			
7004	tebdîd	تَبْدِيد	Ar.	∴	Dağıtmak, perakende etmek ve tefrik etmek ve yorulup bitap olmak ve oturduğu yerde uyuşup kalmak.			
7005	tebeddu°	تَبَدُّع	Ar.	*	Bir adam ehl-i sünnet iken ehl-i bid'at olmak.			
7006	tebdî°	تَبْدِيع	Ar.	∴	Bir adamı bidate nispet eylemek ve yeni şey çıkarmak, icat ve ihtira etmek ve bir şeyi yeni çıkma addeylemek.			
7007	tebdîl	تَبْدِيل	Ar.	•	Bir nesneyi tağyir eylemek ve bir nesneyi şey-i âhere değiştirmek ve yeni heyete koymak, değiştirmek, bir nesne yerine başka nesne ikâ' etmek ve casus gibi münkir heyetle halk arasında gezen ve gezdirilen memur.			
7008	tebzîr	تَبْذِير	Ar.	•	Nafîle yere ve israf veçhile malı sarf etmek ve tefrik etmek.			
7009	teber	تَبْر	Ar.	∴	Balta ki sapı kendinden uzun ve başı demirden mamul olup keskin ve ağızı tulu hizasında olan alet ve şekilde görüldüğü veçhile derviş seyyahlarının ellerinde gezdirdikleri baltaya benzer alet.			+
7010	tibr	تَبْر	Ar.	•	İsâğa olunmuş altın ve kümüş, zer-sâ.			
7011	teberrüc	تَبْرُوح	Ar.	*	Taşra çıkmak ve kendine düzen vermek ve avrat bezenip yabana gitmek ve bir nesne hâlınden dönmek.			
7012	teberrüd	تَبْرُود	Ar.	*	Soğumak, serinlemek.			

7013	teber-dâr	تَبْرَدَار	Far.	•	Baltacı, silahu balta olan asker.			
7014	teberrür	تَبْرُور	Ar.	•	Allaha itaat ve inkıyat üzere olmak.			
7015	teberrüz	تَبْرُوز	Ar.	∴	Yabana çıkmak ve kazâ-yı hâcet için harice çıkmak ve meydana gelmek ve bürüz etmek, görünmek.			
7016	teber-zîn	تَبْرَزِين	Far.	•	Bir nev cenk baltası ki eyerin bir tarafına bağlanır.			
7017	teber-zen	تَبْرَزَن	Ar.	*	Baltacı, balta yapıcı.			
7018	tebertum	تَبْرَطْم	Ar.	•	Hışım ve gazaba gelmek, darılmak.			
7019	teberruż	تَبْرُوض	Ar.	*	Azca nesne ile kanaat edip geçinmek.			
7020	teberru ^c	تَبْرُوع	Ar.	•	Bir adam üzerine vacip olmayan atıyeyi ihsan eylemek, bilâ-mecbûriyyet ita etmek ve bahş ve ihsan eylemek.			
7021	teberrü ^c an	تَبْرُوعَا	Ar.	•	Bilâ-mecbûriyyet ita etmek üzere.			
7022	teberku ^c	تَبْرُكُوع	Ar.	*	Peçelenmek, peçe tutmak.			
7023	teberrük	تَبْرُوك	Ar.	•	Bir nesne ile teyemmün eylemek ve sa'âdet-i hayr-i ilâhîye hissedar olmak ve bir nesneyi kendi hakkında savâb ve mübarek ve meymenetli ve mesut saymak.			
7024	teberrüken	تَبْرُوكَا	Ar.	•	Saadetli, hayr-ı ilâhî ile ve savâb ve mübarek ve meymenetli ve aziz addederek.			
7025	teberrü ⁹	تَبْرُؤ	Ar.	•	Pak ve berî'ü'z-zemme olmak.			
7026	teberri	تَبْرِي	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7027	tebri ⁹ e	تَبْرِيَه	Ar.	•	Pak ve berî'ü'z-zemme kılmak.			
7028	tebrîd	تَبْرِيْد	Ar.	•	Soğutmak, harareti eksiltmek ve izale etmek.			
7029	tebrîr	تَبْرِيْر	Ar.	•	Bir adamı kabahatsiz çıkarmak.			
7030	tebrîz	تَبْرِيْر	Ar.	*	Bir kimseyi fazl ve ilim veyahut şecaat ve şehâmet cihetiyle akran ve emsaline galip ve faik olmak ve sebk ve takaddüm eylemek ve bahir ve zahir ve aşikâre eylemek ve taşra çıkarmak ve tekebbür eylemek.			
7031	tibrîz	تَبْرِيْر	Far.	*	Üzerinde taam yenilen sini, sofrâ.			
7032	tebrîk	تَبْرِيْك	Ar.	*	Ba'id yere sefer eylemek ve haneyi nakış ve nigâr ile vesair esbâb-ı zinetle tezyin eylemek ve bir madde pek çetin ve çapraşık olmakla sahibini ta'b ve bela ve mihnete giriftar eylemek ve dikkatle nazar eylemek ve tehdit etmek, korkutmak.			
7033	tebrîk	تَبْرِيْك	Ar.	•	Bereketle ve mübarek olsun ve bârekellâh diye dua eylemek ve tehniye etmek.			
7034	teb-zede	تَبْرَزَه	Far.	•	Humma veya sıtma marazına giriftar olan.			
7035	tebezzuk	تَبْرُوق	Ar.	*	Tükürmek, ağzından tükürük çıkarmak.			
7036	tebezzül	تَبْرُؤْل	Ar.	*	Yarılmak, münşak olmak ve bir nesnenin kabı delinmek.			
7037	tebzîl	تَبْرِيْل	Ar.	*	Yarmak, şakketmek ve bir yerde müterakim mayii kabını delerek harice çıkarmak.			
7038	tebessür	تَبْسُور	Ar.	*	Bî-vakt hacet talep eylemek.			
7039	tebessu ^t	تَبْسُط	Ar.	*	Yayılmak, döşenmek.			
7040	tebessül	تَبْسُل	Ar.	*	Gazap veya şecaatten naşi yüzünü gözünü ekşitmek.			

7041	tebessüm	تَبَسُّمٌ	Ar.	•	Aheste ve nazikâne ve dişlerini göstermeyerek gülmek.			
7042	tebsîk	تَبَسُّقٌ	Ar.	*	Uzatmak, tatvîl etmek.			
7043	tebeşbüş	تَبَشُّبُشٌ	Ar.	•	Güleryüz gösterip üns ve iltifat ve müvâsalat ve mükârenet eylemek.			
7044	tebşîr	تَبَشِيرٌ	Ar.	•	Müjde vermek, hayırlı ve beşarete dair haber vermek.			
7045	tebaşbuş	تَبَاشْبُشٌ	Ar.	•	Yaltaklanmak, denaet ve tahakkur derecesinde izhâr-ı ihtisâs etmek.			
7046	tebaşşur	تَبَاشُّرٌ	Ar.	•	Bir nesneyi görür müyüm diye kuvve-i basarayı ona sarf edip dikkatle bakmak ve bir nesneyi gereği gibi teemmül ve mûlahaza eylemek.			
7047	tabşıra	تَبْشِيرَةٌ	Ar.	•	Göz açtırıp dikkat ve mûlahaza ettirmeye müstait olan nesne ve göstermek.			
7048	tebaşşul	تَبَاشُّلٌ	Ar.	∴	Soyup üryan eylemek ve soğan gibi kat kat olmak.			
7049	tebşîr	تَبْشِيرٌ	Ar.	∴	Bir emrin hakikatini bir adama tarif ve izah eylemek ve göstermek ve göz açtırmak ve ibret göstermek ve talim etmek.			
7050	tabzîc	تَبْضِيعٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kesmek.			
7051	tebañtun	تَبْطُنٌ	Ar.	•	Bir nesnenin dâhil ve bâtınına kesb-i vukûf eylemek.			
7052	tebañtul	تَبْطُلٌ	Ar.	*	Batıl olmak ve kâhillik eylemek.			
7053	tebtîn	تَبْطِينٌ	Ar.	*	Câmeye veya diğer bir şeye astar geçirmek.			
7054	tebtîye	تَبْطِيَّةٌ	Ar.	•	Hareketini yavaşlatmak, geç gelmek ve ağırlaştırmak ve eğlenmek.			
7055	teba ^c	تَبْعٌ	Ar.	*	Bir kimseye uymak.			
7056	teba ^{cc} uz	تَبْعُضٌ	Ar.	*	Bölük bölük olup paralanmak.			
7057	teba ^{cc} uş	تَبْعُثٌ	Ar.	*	Gönderilmek, irsal olunmak.			
7058	teba ^c a	تَبْعَةٌ	Ar.	•	Tabiler, bir kimsenin alelhusus bir devletin hükmü tahtında olanlar.			
7059	teba ^c iyet	تَبْعِيَّةٌ	Ar.	•	Tabi olmak, itaat ve inkıyat ve imtisal etmek.			
7060	teb ^c id	تَبْعِيدٌ	Ar.	•	Uzağa sürmek, irak etmek, ba'id olmak ve ba'id etmek.			
7061	teb ^c iz	تَبْعِيضٌ	Ar.	•	Bölük bölük ve pare pare etmek ve taksim ve tefrik etmek.			
7062	tebağğuz	تَبْغُضٌ	Ar.	*	Buğzetmek, düşman olmak.			
7063	tebgîl	تَبْغِيلٌ	Ar.	•	Yürümekten yorulup fûrû-mânde olmak.			
7064	tebağğür	تَبْغُرٌ	Ar.	∴	İlimde pek âlim ve danışment olmak ve malda zengin ve vüsatli olmak.			
7065	tebağğî	تَبْغِيٌّ	Ar.	*	Bir nesneyi baki kılmak.			
7066	tebğkiye	تَبْغِيَّةٌ	Ar.	•	Bir miktar bırakmak, bakiye bırakmak.			
7067	tebekküm	تَبْكُمٌ	Ar.	*	Sözde hasır olmakla tekellümde tutulup kalmak.			
7068	tebkkiye	تَبْكِيَّةٌ	Ar.	•	Bir kimseyi meyyit üzerine ağlamaya kandırmak ve meyyit üzerine mersiye ile ağlamak.			
7069	tebelluğ	تَبْلُغٌ	Ar.	*	Kibir ve tekebbür eylemek.			

7070	tebellüd	تَبَلُّدٌ	Ar.	∴	Nedametten naşi, hay medet diye ellerini birbirine çarpmak ve ser-geşte ve mütehayyir olmak ve bir nesneye tahassür ve teessüf ve telehhüf eylemek ve belid ve nâkısı'l-akl olmak ve kâhillik etmek.			
7071	tebkît	تَبْكِيْتُ	Ar.	*	Vurmak ve bir kimseyi zem ve düşman ve nahoşluk ile karşılamak ve başa kakmak, serzeniş eylemek ve bir kimseyi delil ve bürhanla galebe edip iskât eylemek.			
7072	tebellür	تَبَلُّرٌ	Ar.	*	Billurlanmak ve is. kimyeviyyeden olup bir mayiin eşkâl-i hendesiyye irâ'e ederek yani nöbet şekeri gibi donup katılmasına itlak olunur.		Kimya	
7073	tebellüg	تَبْلُغٌ	Ar.	*	Yetişmek, erişmek.			
7074	tebellül	تَبْلُلٌ	Ar.	*	Islanmak, rutubetlenmek ve nem-nâk olmak.			
7075	tebellüh	تَبْلُهُ	Ar.	*	Ebleh olmak ve sureta belahet göstermek ve kaybolmuşu araştırmak ve yolu bilmeyen kimse erbabından sual ve taharri eylemek, yolsuz gitmek.			
7076	teblîğ	تَبْلِيغٌ	Ar.	•	Yetiştirmek, eriştirmek, ulaştırmak, iletmek, isal etmek.			
7077	teblîl	تَبْلِيلٌ	Ar.	*	Bir nesneyi pek yaş eylemek ve ıslatmak, nem-nâk kılmak.			
7078	tebliye	تَبْلِيهٌ	Ar.	*	Eskitmek, köhne eylemek.			
7079	tibn	تَيْبُنٌ	Ar.	*	Saman, giyâh, kâh.			
7080	tebennî	تَبْنِيٌّ	Ar.	•	Bir adamı oğul edinmek, evlatlığa almak.			
7081	tebnît	تَبْنِيْتُ	Ar.	*	Bir kimseden bir maddeyi tekrar sorup istihbar eylemek.			
7082	tebniye	تَبْنِيهٌ	Ar.	*	Bina kurmak, yapı yapmak.			
7083	tebevül	تَبْوُلٌ	Ar.	•	İşemek, çiş etmek, su dökmek, bevl etmek.			
7084	tebevül-i sükkerî	تَبْوُلٌ سُكَّرِيٌّ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs dolap illeti denilen şeker işemeye denilir işbu illete giriftar olanlar kemal derecede zayıf oldukları gibi hadden efzûn yiyip doymak bilmezler ve ifrat derecede su içtikleri hâlde teskin-i atş edemezler.		Tip	
7085	tebevü ^c	تَبْوُوعٌ	Ar.	*	Kulaçlamak ve gayet ve kusvâ.			
7086	tebvîb	تَبْوِيبٌ	Ar.	•	Ebvâb üzerine taksim ve tertip eylemek.			
7087	tebeh	تَبَّهٌ	Far.	•	Tebâh, bozulmuş olan ve bozukluk ve idam.			
7088	tebehhür	تَبَّهْرٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup dâ'ü'l-bühr illetine uğramak ve nefes kesilip har har solunmak.		Tip	
7089	tebe-kâr	تَبَّه كَارٌ	Far.	•	Günahkâr, kabahat sahibi.			
7090	tebehhül	تَبَّهْلٌ	Ar.	•	Tahsil için renc ve zahmet çekmek.			
7091	tebehhüm	تَبَّهْمٌ	Ar.	•	Müphem ve meşkûk ve belirsiz olmak.			
7092	tebhîc	تَبَّهِيحٌ	Ar.	•	Sevindirmek, sevinç ve sürur vermek, behcetlendirmek.			
7093	tibyân	تَبْيَانٌ	Ar.	•	Vazih ve aşikâre kılmak.			
7094	tebeyüt	تَبْيُوتٌ	Ar.	*	Bir kimseyi işinden alıkoymak ve gece ile gâret etmek yani şeb-hün eylemek ve bir işi gece ile icra etmek ve işlemek.			
7095	tebeyüz	تَبْيُوضٌ	Ar.	*	Beyazlanmak, beyaz olmak.			
7096	tebî ^c	تَبْيِيعٌ	Ar.	•	Tabi olan, itaat ve imtisal edici olan.			
7097	tebeyün	تَبْيُونٌ	Ar.	•	Vazih ve ayan olmak, meydan vuzuha çıkmak.			

7098	tebyîť	تَبْيِئْت	Ar.	*	Bir hususu gece vakti tedbir ve imal eylemek ve gece a'dayı bağteten basmak.			
7099	tebîre	تَبِيرَة	Far.	•	Tabl ve kös ve davul ve emsali nesnelere.			
7100	tebyîz	تَبْيِض	Ar.	•	Beyazlanmak ve kitabet is. olup bir yazının suretini pak kağıt üzerine yazmak.		Kitabet	
7101	tebyîn	تَبْيِين	Ar.	•	Vazih ve aşikâre kılmak.			
7102	tetâbu°	تَتَابُع	Ar.	•	Bilâ-fâsıla birbiri ardınca olmak, birbirini takip ve vely etmek.			
7103	tetârük	تَتَارُك	Ar.	•	İki veya ziyade kimseler tarafından terk edişmek.			
7104	tetâli	تَتَالِي	Ar.	•	Nesnelere birbiri ardınca ve peyderpey vaki olmak.			
7105	tetebbu°	تَتَبَّع	Ar.	•	Bir işin ardına düşüp araştırmak, bir hususun gerisini boşlamayıp gereği gibi yoklamak.			
7106	tetbîb	تَتَبَّب	Ar.	•	Naks ve hasar ve zarar ve ziyana eriştirmek.			
7107	tetbîr	تَتَبَّر	Ar.	•	Kırmak, paralamak, helak etmek.			
7108	tetbî°	تَتَبَّبِع	Ar.	•	Gerisini boşlamayıp gereği gibi araştırmak ve uymak.			
7109	teterrüb	تَتَرَّب	Ar.	•	Toz ve toprağa bulaşmak.			
7110	tetrib	تَتَرَّب	Ar.	∴	Fakir olmak ve bir şey üzerine toprak dökmek ve bulaştırmak ve topraklamak.			
7111	teterru°	تَتَرَّع	Ar.	*	Şer işe koşup gitmek.			
7112	teterrüf	تَتَرَّف	Ar.	*	Tena'um ve tereffüh ve huzur ve rahat eylemek.			
7113	tutuğ	تَتَّق	Ar.	•	Perde, hicap.			
7114	tetellu°	تَتَلَّع	Ar.	•	Boynunu uzatıp başını kaldırmak.			
7115	tetelli	تَتَلَّى	Ar.	•	Ardına düşüp gereği gibi araştırmak.			
7116	tetliye	تَتَلِيه	Ar.	•	Nezretmek ve farzdan sonra nafile namaz kılmak.			
7117	tetümme	تَتَمَّمه	Ar.	•	Nakıs olan, itmam ve ikmal için ilave olunan nesne.			
7118	tetmim	تَتَمِّم	Ar.	•	Noksanı ikmal ve itmam etmek.			
7119	tetvibe	تَتَوَّبه	Ar.	•	Günahlardan tevbe ve istiğfar etmek.			
7120	tetevvüc	تَتَوَّج	Ar.	•	Taç giymek, başına taç koymak, taçlanmak.			
7121	tetvîc	تَتَوِّج	Ar.	•	Taç giydirmek, başına birinin taç koymak.			
7122	teşâkul	تَتَأَقُل	Ar.	•	Üşenip ağırlaşmak ve canı istememek sebebiyle çekinmek.			
7123	teşâbü	تَتَأَبَّر	Ar.	*	Mülâzemet ve muvâzabet etmek.			
7124	teşe°lül	تَتَأَلَّل	Ar.	*	Bir kimsenin bedeninde siğiller peyda olmak.			
7125	teşâ°üb	تَتَأَوَّب	Ar.	∴	Esnemek, hamyâze-keş olmak ve haber eriştirmek.			
7126	teşebbüt	تَتَبَّث	Ar.	∴	Bir nesneye yapışmak, asılmak, taalluk etmek ve sabır ve sübut üzere olmak, tevakkuf etmek.			
7127	teşebbuť	تَتَبَّط	Ar.	*	Eğlenip kalmak, geç kalmak ve geç gelmek, gecikmek.			

7128	teşbî't	تَشْبِيْطٌ	Ar.	•	Sabit ve yerinde ber-karâr ve payidar kılmak.			
7129	teşettüm	تَشْتُمُّ	Ar.	•	Nâ-sezâ ve murdar sözler söylemek.			
7130	teşcîr	تَشْجِيْرٌ	Ar.	•	Tevsi etmek, bollatmak ve enli ve arız kılmak.			
7131	teşrîb	تَشْرِيبٌ	Ar.	∴	Başa kakmak ve tevbih ve lev'm ve serzeniş etmek ve azarlamak ve ayıplamak ve isnâd-ı ayb etmek.			
7132	teşeffül	تَشْفُلُ	Ar.	*	Tortulanmak, dibine tortu çökmek.			
7133	teşakķub	تَشَقُّبٌ	Ar.	*	Delinmek, delik açılmak ve zahir ve rûşen olmak.			
7134	teşķîb	تَشْقِيْبٌ	Ar.	∴	Delmek, delikli etmek ve zahir ve rûşen ve ayan eylemek.			
7135	teşķîf	تَشْقِيْفٌ	Ar.	∴	Düzeltip doğrultmak, tesviye ve hem-vâr eylemek ve talim ve terbiye ile hazık ve çîre-dest ve tîz-kâr eylemek.			
7136	teşķîl	تَشْقِيْلٌ	Ar.	•	Aķırlatmak, aķırlamak ve aķır addetmek.			
7137	teşellüm	تَشَلُّمٌ	Ar.	•	Gedilmek ve çentik çentik ve diş diş rahne-dâr olmak.			
7138	teşlîm	تَشْلِيْمٌ	Ar.	*	Bir nesneyi rahne-dâr ve gedik ve çentik çentik etmek.			
7139	teşlîş	تَشْلِيْشٌ	Ar.	•	Üçlemek, üç etmek ve üç addetmek ve üçe taksim etmek ve üç köşeli etmek ve tâ'ife-i Nasârî gibi ekânîm-i selâseve kail olmak ve beynlerinde yüz yirmi kısmı vaki olmak.			
7140	teşlîh	تَشْلِيْحٌ	Ar.	•	Tılâ etmek ve sürüp bulaştırmak.			
7141	teşmîr	تَشْمِيْرٌ	Ar.	*	Çoğaltmak, teksir etmek.			
7142	teşmîm	تَشْمِيْمٌ	Ar.	•	Bir nesneyi ayakla basıp çiğnemek ve mefâslı yani bitişik kemiği ayırmak, kesmek.			
7143	teşmîn	تَشْمِيْنٌ	Ar.	∴	Kıymet ve paha vaz ve tayin eylemek ve iyi huylu olmak ve sekize iblağ etmek ve sekiz kat etmek ve sekize taksim etmek.			
7144	teşenni	تَشْنِيْ	Ar.	•	Bir nesne katına eğilip bükülmek, iki kat olmak.			
7145	teşniye	تَشْنِيْهٌ	Ar.	∴	Bir adamı medih veya zem cihetiyle vasıf eylemek ve ikiye delalet eden sîga ve şekl-i elfâz ve şekl-i mezkûr üzere tertip eylemek.			
7146	teşvvüb	تَشْوُبٌ	Ar.	•	Farizadan sonra nafile namaz kılmak ve namaza davet etmek.			
7147	teşvîb	تَشْوِيْبٌ	Ar.	*	İvaz vermek ve bi't-tekrâr ilam etmek ve sabah ezanında iki kere es-salâtu hayrun mine'n-nevm diye nida ve ilam etmek.			
7148	teşvîr	تَشْوِيْرٌ	Ar.	•	Toz kaldırmak ve ma'nâ-yı bâtinîyi teftiş ve teccüss etmek.			
7149	teşeyyüb	تَشْيِيْبٌ	Ar.	*	Hatun seyyib olmak ve rücu etmek.			
7150	tecâbb	تَجَابٌ	Ar.	*	Ehaduhumâ, âherin kızkarındaşlarını tezevvüc eylemek.			
7151	tecânnî	تَجَانِيْ	Ar.	*	Birbirine mukabil diz çekip oturmak.			
7152	tecâhud	تَجَاهُدٌ	Ar.	*	İnkâr etmek, adem-i ikrâr eylemek.			
7153	tecâdu°	تَجَادُوْ	Ar.	*	Birbirine sövüşmek, husumet ve niza eylemek.			
7154	tecâdül	تَجَادُلٌ	Ar.	•	İki veya ziyade taraftan birbiriyle mücadele ve niza ve kavga edişmek.			
7155	tecâzûb	تَجَاذُبٌ	Ar.	*	Çekmek, incizap etmek ve tenâzu' etmek, çekişmek.			
7156	tüccâr	تُجَّارٌ	Ar.	•	Tacirler ve bezirgânlar.			

7157	tecārüb	تَجَارُوبٌ	Ar.	•	Tecrübeler, denemeler, sınamalar.			
7158	tecāzül	تَجَاذُلٌ	Ar.	*	Kin ve adavet edişmek.			
7159	ticāret	تِجَارَاتٌ	Ar.	•	Emtia bey' u fūrūht etmek, alışveriş etmek ve alışverişten hasıl olan kâr ve fayda.			
7160	tecāzür	تَجَازُرٌ	Ar.	*	Sövüşmek, şetm ve seb edişmek.			
7161	tecāzî	تَجَاذِي	Ar.	*	Borçluya takaza eylemek ve ivaz vermek.			
7162	tecāsür	تَجَاسُرٌ	Ar.	•	Cüret ve ikdam etmek, serkeşlik ve hodbinlik etmek ve şedit ve düşvâr işe cesaret ve ikdam etmek.			
7163	tecāffîf	تَجَافِيفٌ	Ar.	•	Ticfâflar, at zırhları.			
7164	tecālüd	تَجَالُدٌ	Ar.	•	Dövüşmek, kavga ve niza etmek.			
7165	tecālüs	تَجَالُسٌ	Ar.	•	Akd-i meclis edip beraber oturmak.			
7166	tecālül	تَجَالُلٌ	Ar.	•	Kibir ve ta'azzum etmek, kendiye pek satmak.			
7167	tecānüb	تَجَانُوبٌ	Ar.	•	Çekinmek, sakınmak.			
7168	tecāvüb	تَجَاوُوبٌ	Ar.	•	Birbirine cevap vermek.			
7169	tecāvür	تَجَاوُرٌ	Ar.	•	Komşu olmak, birbirine yakın ve karîb olmak.			
7170	tecāvüz	تَجَاوُزٌ	Ar.	•	Öteye geçmek, ta'addî etmek ve hakkı iptal edip zulmetmek.			
7171	tecāvül	تَجَاوُلٌ	Ar.	•	Cevelan edişmek, birbirinin etrafına dolaşmak.			
7172	ticāh	تِجَاهٌ	Ar.	•	Karşı, piş-gâh, yamaç.			
7173	tecāhüd	تَجَاهُدٌ	Ar.	•	Say edip bezl-i makderet etmek.			
7174	tecāhül	تَجَاهُلٌ	Ar.	•	Bilmemezlik etmek ve cehalet suretini takınmak.			
7175	tecāhür	تَجَاهُرٌ	Ar.	*	Aşikâre olmak.			
7176	tecāhüm	تَجَاهُمٌ	Ar.	*	Yüz ekşitmek, yüz dönme, abüsü'l-vech olmak.			
7177	tecebbür	تَجَبُّرٌ	Ar.	∴	Kibirleşmek ve kibir ve ta'azzum etmek ve sarılan kırık kemik onulmak.			
7178	tecbîr	تَجْبِيرٌ	Ar.	*	Kırık kemiği sarıp ıslah etmek.			
7179	tecbîr-i 'izām	تَجْبِيرٌ عِظَامٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kırık kemiği yerli yerine getirerek icabına göre tahta parçaları ve sargılar ile raptelemeye itlak olunur.		Tip	
7180	tecebbün	تَجَبُّنٌ	Ar.	•	Kesilip peynir olmak.			
7181	tecbîn	تَجْبِينٌ	Ar.	•	Bir kimseyi korkak addetmek.			
7182	tecbîl	تَجْبِيلٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kesip doğramak.			
7183	tecahḥum	تَجَاهُحٌ	Ar.	*	Bir adam fart ve hırs ve buhlünden naşı yanıp yakılmak ve bir mahal veya hâl sıkışıp daralmak.			
7184	teçḥîm	تَجْحِيمٌ	Ar.	*	Asla gözünün kapaklarını ve kirpiklerini kımıldatmayarak bir nesneyi göz belertip bakmak ve kıya kıya bakmak, nazar etmek.			
7185	teceddüd	تَجَدُّدٌ	Ar.	•	Yenilenmek, credit olmak, yeni olmak.			

7186	teceddu ^c	تَعَدُّعٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup neşvünema ve tagaddinin durgunluğundan naşi meşime denilen göz tabakasının arka tarafından inşikâk eylemesine denilir.			Tıp	
7187	teceddül	تَعَدُّلٌ	Ar.	*	Yere çalınmak, yere vurulmak.				
7188	tecdîd	تَعْدِيدٌ	Ar.	•	Yeni yapmak, yenilemek, yenilendirmek.				
7189	tecdîr	تَعْدِيرٌ	Ar.	•	Cüderî yani çiçek illetini def için aşı aşlamak.				
7190	tecdî ^c	تَعْدِيعٌ	Ar.	∴	Çocuğu bed gıda ile beslemek ve bir kimseye bedbeddua eylemek ve a'zâ-yı bedenden birini kesmek ve katetmek ve cezml eylemek.				
7191	tecdîf	تَعْدِيفٌ	Ar.	•	Küfrân-ı ni'met eylemek ve nankörlük etmek.				
7192	tecdîl	تَعْدِيلٌ	Ar.	•	Yere yıkmak, yere atmak.				
7193	teczîr	تَعْزِيرٌ	Ar.	•	Kökünden koparmak, kökünü çıkarmak.				
7194	teczîm	تَعْزِيمٌ	Ar.	•	Kesmek, katetmek.				
7195	tecr	تَجْرٌ	Ar.	•	Ticaret etmek, alışveriş eylemek, bezirgânlık etmek.				
7196	tecribe	تَجْرِبَةٌ	Ar.	•	İmtihan etmek, denemek, sınamak, anlamak zımında fail olmak ve anlamak için icra olunan fiil.				
7197	tecerrüd	تَجَرُّدٌ	Ar.	∴	Yalnız olmak ve müte'ehhil olmamak ve ağıyardan kat'-ı alaka edip yalnız bir şeyle iştigal etmek ve mâsivâdan kat'-ı alâka edip Allah'a müteveccih olmak ve soyunup üryan olmak				
7198	tecerru ^c	تَجْرُوعٌ	Ar.	∴	Suyu sora sora içmek ve şürb ve nüş etmek ve hışım ve gazabı hazımlı davranarak defetmek.				
7199	tecerrüm	تَجْرُومٌ	Ar.	∴	Geçip gitmek, mürur etmek ve etmediği cürmü ettim demek ve eksilmek.				
7200	tecerrü ³	تَجْرُؤٌ	Ar.	•	Cüret ve cesaret etmek.				
7201	tecrih	تَجْرِيحٌ	Ar.	•	Yara almak, cerh etmek.				
7202	tecri ^d	تَجْرِيدٌ	Ar.	•	Soyup üryan ve çıplak etmek ve a'râz-ı gayr-ı lâzimedden hali ad ve tasavvur etmek ve yalnız ve ayrı kılmak ve hacca yalnız gitmek.				
7203	tecri ^e	تَجْرِيغٌ	Ar.	•	Suyu az az içirmek ve içirip kandırmak.				
7204	tecri ^r	تَجْرِيرٌ	Ar.	*	Cer ve cezbeylemek, çekmek.				
7205	tecri ^m	تَجْرِيمٌ	Ar.	∴	Bir taife içinden çıkıp gitmek ve bir kimseye isnâd-ı cürm eylemek ve ceremeye mazhar kılmak, cereme tarikiyle ceza ve muaheze etmek.				
7206	tecezzî	تَجْزِيٌّ	Ar.	•	Cüz cüz olmak ve birtakım cüzlere inkısam etmek.				
7207	tücezzür	تُجْزُرٌ	Ar.	*	Şiddet üzere cenk ve kıtal eylemek.				
7208	tecziye	تَعْزِيَةٌ	Ar.	•	Cüz cüz taksim etmek ve ceza vermek, mücazat etmek.				
7209	tecessüd	تَعْجُسٌ	Ar.	•	Teccüm etmek ve ceset kesbetmek.				
7210	tecessüs	تَعْجُسٌ	Ar.	•	Casusluk etmek ve yoklayıp araştırmak.				
7211	tecessüm	تَعْجُومٌ	Ar.	•	Cisim kesbetmek, müccessem görünmek.				
7212	teca ^{cc} ud	تَعْجُدٌ	Ar.	•	Büklüm büklüm olmak.				
7213	tec ^{cc} ib	تَعْجِيبٌ	Ar.	*	Yere çalmak.				
7214	teceşşü ³	تَعْشُّوٌ	Ar.	*	Geğirme, midede mütehasıl bulunan gazların hurucu esnasında boğazda bir nev seda hasıl olmak.				

7215	teceşşî	تَجَشَّى	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7216	tecşiye	تَجَشِيه	Ar.	*	Bir kimseyi geçirtmek.			
7217	tec'îd	تَجْعِيدُ	Ar.	•	Saçı büklüm büklüm ve kıvrıcık eylemek.			
7218	ticfâf	تَجْفَاف	Ar.	•	At zırhı, çokal, geçim.			
7219	teceffûf	تَجَعْفُف	Ar.	*	Kurumak, kesb-i cüfâfet eylemek, teyebbüs eylemek.			
7220	tec'ff	تَجْعِفُف	Ar.	•	Kurutmak ve zırh ve cübbe giydirmek.			
7221	tec'fil	تَجْعِفِيل	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğunu soymak.			
7222	teceffül	تَجَعْفُلُ	Ar.	•	Horoz boynunun tüylerini koparmak.			
7223	tec'fin	تَجْعِفِين	Ar.	•	Çok cima etmek.			
7224	tecfiye	تَجْفِيه	Ar.	•	Eziyet etmek, cefa çekirmek.			
7225	tecellüb	تَجَلُّبُ	Ar.	•	Kavga ve niza ve gürültü ve şamata etmek.			
7226	tecellüd	تَجَلُّدُ	Ar.	•	Celadeti yok iken tekellüfle celadet göstermek ve inat ve serkeşlik etmek ve cesaret göstermek.			
7227	tecellüs	تَجَلُّسُ	Ar.	•	Akd-i meclis edip oturmak.			
7228	tecelbüb	تَجَلِّبُ	Ar.	*	Giymek, giyinmek.			
7229	tecelluğ	تَجَلُّغُ	Ar.	*	Gülerken dişlerin ortası zahir oluncaya kadar ağzını ayırıp açmak ve istimna etmek, abâzaya varmak.			
7230	tecellül	تَجَلُّلُ	Ar.	*	Bir nesne üzere tefevvuk eylemek.			
7231	teclîb	تَجَلِّبُ	Ar.	*	Gırıv ve feryat etmek ve menetmek.			
7232	teclîc	تَجَلِّجُ	Ar.	*	Bir şeye tasnîm-i himmet ile ikdam eylemek.			
7233	tecellî	تَجَلِّي	Ar.	∴	Bir nesne açılıp rüşen ve ayan olmak ve yükseğe çıkmak ve bir nesneye yukarı ve havale olan semtten bakmak ve münkeşif olup görünmek ve veliyullah olanlara âlem-i gaybdan bazı husûsâtın meşhur olması ve baht ve kaza ve kader ve aşikâre olmak.			
7234	teclîd	تَجَلِّدُ	Ar.	∴	Derisini yüzmek ve kitaba cilt, kap yapmak ve zeyrek etmek.			
7235	teclîz	تَجَلِّيزُ	Ar.	*	Devirmek ve burmak ve bir nesneyi çekip sündürmek ve dökülmek ve nez' etmek ve süratle gitmek ve muhkem ve kavi etmek.			
7236	teclîl	تَجَلِّيلُ	Ar.	*	Âm ve şamil etmek.			
7237	tecliye	تَجْلِيه	Ar.	*	Bir nesneyi keşf ve ayan eylemek ve aşikâre ve rüşen etmek ve geline yüz görümlüğu vermek.			
7238	tecemmüd	تَجَمُّدُ	Ar.	•	Donmak, seyâlât hâlinde salabet hâline mütehavvil olmak.			
7239	tecemmür	تَجَمُّرُ	Ar.	∴	Asker diyarlarına ricat etmeyip a'dâ memalinde ve kumandan maiyetinde kalmak ve halk toplanıp cemiyet üzere olmak.			
7240	tecemmu ^c	تَجَمُّعُ	Ar.	•	Toplanmak ve bir nesne perişan olmayıp müctemi' olmak.			
7241	tecemmül	تَجَمُّلُ	Ar.	•	Ziynetlenmek, ziynet ve cemal kesbeylemek.			
7242	tecemmülât	تَجَمُّلَاتُ	Ar.	•	Âlât, tetimmât ve levazım, avadanlık ve eşya-hâne.			

7243	tecmîr	تَجْمِيرٌ	Ar.	•	Biriktirmek, toplamak, cemetmek.			
7244	tecmîc	تَجْمِيعٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7245	tecmîl	تَجْمِيلٌ	Ar.	∴	Ziyetlemek, tezyin eylemek ve askeri hayli müddet oyalayıp tevkif eylemek ve hüsn ü cemâl verip güzelleştirmek.			
7246	tecennüb	تَجَنُّبٌ	Ar.	•	Kaçınmak, çekinmek, sakınmak.			
7247	tecennüş	تَجَنُّشٌ	Ar.	*	Bir kimse asıl ve nesebinin gayrı nesebe nispetini iddia eylemek.			
7248	tecennüs	تَجَنُّسٌ	Ar.	•	Cins-i vahidden olmak.			
7249	tecennuḥ	تَجَنُّحٌ	Ar.	*	Musalli secedede kollarını yatırmayıp veya sıkıştırmayıp kanat tarafında tutmak.			
7250	tecmîd	تَجْمِيدٌ	Ar.	•	Dondurmak, sâ'il hâlinde iken sulp hâline geçirmek.			
7251	tecennüd	تَجَنُّدٌ	Ar.	*	Ahali bir yere cem olup asker olmak.			
7252	tecennün	تَجَنُّنٌ	Ar.	•	Delirmek, mecnun olmak, çıldırmak, deli olmak.			
7253	tecennî	تَجَنِّيٌّ	Ar.	•	Bir adama suç atıp isnâd-ı töhmet etmek.			
7254	tecnîb	تَجْنِيبٌ	Ar.	*	Bir nesneden yanılıp ba'id olmak ve ba'id eylemek.			
7255	tecnîz	تَجْنِيزٌ	Ar.	•	Meyyiti serir üzere vazetmek ve ölüyü tabut içine koymak.			
7256	tecnîs	تَجْنِيسٌ	Ar.	•	İki şeyi birbirine müşâkil kılmak ve iki kelime bazı cihetle birbirine münasebetli olup cihet-i uhrâda muhalif olmak ve nev tarzda olan kelimeleri istimal etmekte olan sıfat.			
7257	tecevrüb	تَجْوَرُبٌ	Ar.	*	Ayağa çorap giymek.			
7258	tecevvüz	تَجْوُزٌ	Ar.	∴	Caiz olmayan bir şeyi iğmâz ile bir şey hakkında caiz görmek ve bir adamın cünha ve günahından geçip muahezesinden af ve tecavüz eylemek ve kelamı mecaz tarikiyle söylemek, tekellüm eylemek ve tahfif etmek.			
7259	ticvâl	تَجْوَالٌ	Ar.	*	Çok dolanmak ve çok memleket seyredip tavaf etmek.			
7260	tecevvür	تَجْوُورٌ	Ar.	•	Düşmek ve yan üzere yatmak.			
7261	tecevvu ^c	تَجْوُوعٌ	Ar.	•	An-kasdin acıkmak kasıt ile aç kalıp açlık çekmek.			
7262	tecevvüf	تَجْوُوفٌ	Ar.	*	Bir nesnenin içine nüfuz eylemek.			
7263	tecvîb	تَجْوِيبٌ	Ar.	*	Libasa yaka açmak.			
7264	tecvîd	تَجْوِيدٌ	Ar.	•	Bir nesneyi güzel eylemek ve hoşça yapmak (tecvîd-i hurûf) harflerin her birini mahreçlerinden sıfat-ı lâyıkasıyla eda eylemek.			
7265	tecvîr	تَجْوِيرٌ	Ar.	*	Yere çalmak ve bir adamı cevir ve siteme nispet eylemek ve bir nesnenin altını üstüne yani tersine çevirmek.			
7266	tecvîz	تَجْوِيزٌ	Ar.	•	Caiz görmek, cevaz vermek, izin ve ruhsat ita etmek ve öteye geçirmek, tecavüz ettirmek.			
7267	tecvîc	تَجْوِيعٌ	Ar.	•	Acıktırmak, açılmak, helak etmek.			
7268	tecvîf	تَجْوِيفٌ	Ar.	•	İçini boş etmek, içini oymak, oyuk etmek.			
7269	tecehhüz	تَجْهِيْزٌ	Ar.	∴	Bir adamın mühimmatı hazır ve muntazam olmak ve gelin cihazlanmak ve sefinenin edevat ve mühimmatı hazırlanıp kesb-i intizâm eylemek ve bir işe hazırlanmak ve donanmak ve bezemek.			

7270	techîz	تَجْهِيْزٌ	Ar.	•	Bir adamın mühimmatını tertip ve tanzim eylemek ve gelini cihazlamak ve misafirin saz ve sâ mân tarikini ve sefinenin edevat ve mühimmatını tehiyye ve tanzim eylemek ve donanmak, tehiyye etmek, hazırlamak.			
7271	techîl	تَجْهِيْلٌ	Ar.	•	Cehalet isnat etmek, cahil addetmek ve birinin cehaletini zahire ihraç etmek.			
7272	teceyyüş	تَجَيُّشٌ	Ar.	•	Asker toplanıp ordu olmak.			
7273	teceyyüf	تَجَيُّفٌ	Ar.	•	Çürüyüp taaffün etmek.			
7274	tecyîb	تَجْيِيْبٌ	Ar.	*	Libasa yaka yapmak.			
7275	tecyîş	تَجْيِيْشٌ	Ar.	•	Asker cemedip ordu tertip ve teşkil etmek.			
7276	tecyîf	تَجْيِيْفٌ	Ar.	*	Korkutmak ve cife ve murdar eylemek ve hakir ve rezil kılmak ve korkutmak ve tahvif etmek.			
7277	tecyîz	تَجْيِيْزٌ	Ar.	•	Meyl ve udül edip munsarif olmak.			
7278	tehâbb	تَهَابُّبٌ	Ar.	*	Birbiriyle sevişmek ve biri biriyle dostluk eylemek.			
7279	tehâşş	تَهَاشُّ	Ar.	*	Bir işe birbirini teşvik ve tergîb edip kandırışmak.			
7280	tehâcc	تَهَاجٌ	Ar.	*	Husumet etmek.			
7281	tehâcî	تَهَاجِيٌّ	Ar.	•	Birbirini hicvetmek.			
7282	tehâcüz	تَهَاجُزٌ	Ar.	*	Mümanaat eylemek, menedişmek.			
7283	tehâdd	تَهَادُّ	Ar.	*	Muhalefet edişmek.			
7284	tehâdüb	تَهَادُّبٌ	Ar.	*	Kamburlaşmak, eğrilmek.			
7285	tehâdüş	تَهَادُّشٌ	Ar.	∴	Haberleşmek ve birbirine soruşup havadis nakletmek.			
7286	tehâzî	تَهَاذِيٌّ	Ar.	*	Bölüşmek, mukâseme ve iktisâm etmek.			
7287	tehârüb	تَهَارُؤْبٌ	Ar.	*	Birbiriyle cenk ve kıtal edişmek.			
7288	tehâzün	تَهَازُنٌ	Ar.	*	Gam-nâk ve mahzun ve mükedder ve mağmum olmak.			
7289	tehâsüb	تَهَاسُؤْبٌ	Ar.	*	Hesaplaşmak, karşılıklı hesaba bakmak.			
7290	tehâsüd	تَهَاسُؤْدٌ	Ar.	•	Haset edişmek ve çekememezlik etmek.			
7291	tehâşî	تَهَاشِيٌّ	Ar.	∴	Bir yana olmak ve utanmak ve saklamak ve sakınmak ve çekinmek ve içtinap etmek.			
7292	tehâzż	تَهَازُؤْ	Ar.	*	Tergîb ve teşvik etmek.			
7293	tehâşüd	تَهَاشُؤْدٌ	Ar.	*	Nâs birikmek, cem olmak.			
7294	tehâkk	تَهَاكٌ	Ar.	*	İki nesne birbirine dokunmakla yekdiğerini sıyırıp kazımak, hakketmek.			
7295	tehâküm	تَهَاكُؤْمٌ	Ar.	*	Hükmedişmek, muhakeme olmak.			
7296	tehâlüz	تَهَالُؤْ	Ar.	*	İki kimse birbiriyle muhavere eylemek.			
7297	tehâlûf	تَهَالُؤْفٌ	Ar.	*	İs. fihriyyeden olup hasmeynden ikisine dahi yemin vermeye, yemin ettirmeye ıtlak olunur.		Fıkıh	
7298	tehâmuķ	تَهَامُؤْكٌ	Ar.	•	Ahmak suretini göstermek, ahmaklık satmak.			

7299	teḥāmül	تَحَامُلٌ	Ar.	*	Gayrın zahmetini yüklemek.			
7300	teḥāmī	تَحَامِي	Ar.	•	Korunmak, imtina etmek ve imtina ve hazer üzere olmak, sakınmak ihtiraz etmek.			
7301	teḥāvüz	تَحَاوُزٌ	Ar.	*	Birbirini cenkten men ve tevkif eylemek, alıkoymak.			
7302	teḥāʾif	تَحَايِفٌ	Ar.	•	Tuhfeler, hediyeler.			
7303	teḥāyā	تَحَايَا	Ar.	*	Dua ve senalar, tahiyeler ve mülk ve selamlar.			
7304	teḥabbüb	تَحَابُّبٌ	Ar.	*	Bir kimseye dostluk ve muhabbet göstermek ve bir kimseyi dost itihaz etmek.			
7305	teḥabbüs	تَحَابُّسٌ	Ar.	•	Bir kimse bir nesne üzere nefsinin haps ile bağlanıp durmak.			
7306	taḥbīz	تَحْبِيْذٌ	Ar.	*	Ef'âl-i medhten habbezâ kelimesini söylemek.			
7307	taḥbīr	تَحْبِيْرٌ	Ar.	*	Tahsîn etmek ve tezyin eylemek, müzeyyen kılmak.			
7308	taḥbīs	تَحْبِيْسٌ	Ar.	*	Bir nesneyi fisebilillah vakfeylemek.			
7309	taḥbīz	تَحْبِيْضٌ	Ar.	*	Tahfif etmek, hafiflendirmek.			
7310	taḥbiye	تَحْبِيْهٌ	Ar.	*	Bir nesneyi veya bir adamı hıfız ve himaye ve meneylemek ve koruyup muhafaza etmek.			
7311	taḥt	تَحْتٌ	Ar.	•	Alt tarafı, zir, ati.			
7312	taḥte	تَحْتٌ	Ar.	•	Altında, zirinde, atisinde.			
7313	taḥtānī	تَحْتَانِي	Ar.	∴	Alt kat ve noktası altında vazolunan harf ve felekî, felek-i şems derununda olan seyyare.			
7314	teḥattüm	تَحْتُمْ	Ar.	•	Vacip olmak ve vacip ve lazım kılmak.			
7315	taḥtīd	تَحْتِيْدٌ	Ar.	*	Bir nesneyi hâlisü'l-asl ve efdal olması itibariyle ihtiyar eylemek.			
7316	taḥtīr	تَحْتِيْرٌ	Ar.	*	Yeni bina yaptıran adam, ahabına ziyafet vermek ve çadır eteklerine vassâle eklemek.			
7317	teḥaşşür	تَحْشُرٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup pıhtı pıhtı olmak ve pıhtılanmak yani cüz'-i mâyi'i gidip mevâdd-ı sâ'iresi bulamaç gibi olmak manasınadır.		Tıp	
7318	teḥaccür	تَحْحُرٌ	Ar.	∴	Hücre edinmek ve bir adama takaza ve tazyik eylemek ve taş kesilmek ve taş gibi pekişmek.			
7319	teḥaccüm	تَحْحُمْ	Ar.	*	Büyüklenmek, hacimli ve şişman olmak.			
7320	teḥaccī	تَحْحِي	Ar.	•	Sübut üzere olmak ve yerinden çıkmamak.			
7321	taḥcīr	تَحْحِيْرٌ	Ar.	*	Bir yere taş dikmek ve meneylemek ve dağılayıp nişan etmek ve 1s. fikiyyeden olup araziye başka kimse vaz'-ı yed etmemek için etrafına taş vesair nesne vazetmeye itlak olunur.		Fıkıh	
7322	taḥcīl	تَحْحِيْلٌ	Ar.	*	Gelin için mücehhez zifâf-hâne tertip ve itihaz eylemek ve gelini zifâf-hâneye koymak.			
7323	teḥaddüb	تَحْدُبٌ	Ar.	∴	Bir kimseye veya bir nesneye ilişip mürtebit ve müteallik olmak ve bir kimseyi esirgeyip mihribânlık etmek ve ortası taşra uğrayıp kamburlaşmış ve arkası yumru olmak.			
7324	teḥaddüş	تَحْدُشٌ	Ar.	∴	Haber vermek ve yok iken sonradan hasıl ve var olmak.			
7325	teḥaddür	تَحْدُرٌ	Ar.	*	Süratle nüzul etmek, tenezzül etmek.			
7326	teḥaddī	تَحْدِي	Ar.	•	Hasmın aczini izhar zımında muaraza etmek ve mücadele etmek, çekişmek ve bir nesneyi an-kasdin işlemek ve bir kimse ile tagallüp babında muaraza ve münazaa eylemek ve im'ân-ı nazar ve dikkatle sarf-ı zihn etmek.			

7327	taḥdīb	تَحْدِيبٌ	Ar.	•	Kambur etmek, ortasını taşra uğratmak.			
7328	taḥdiş	تَحْدِيشٌ	Ar.	•	Haber vermek ve ihdas etmek ve nakil ve rivayet eylemek.			
7329	taḥdiç	تَحْدِیْحٌ	Ar.	*	Hiddetle kıya kıya bakmak ve atmak ve dikkatle nazar etmek.			
7330	taḥdîd	تَحْدِیدٌ	Ar.	∴	Bilemek, keskin eylemek ve bir nesneye kasteylemek ve hudut tayin eylemek ve nihayetini malum ve sıfat-ı lâzimesini tayin etmek.			
7331	taḥdîr	تَحْدِیرٌ	Ar.	*	Bir işte sürat eylemek ve darbe sebebiyle deri gılzetlenip şişmek ve nüzul ettirmek.			
7332	taḥdîk	تَحْدِیْکٌ	Ar.	*	Bir nesneye dikkale bakmak ve gözün karasını oynatmayıp manzûra yani bakılan şeye dikmek.			
7333	teḥaddüm	تَحَدُّمٌ	Ar.	*	Bir kimseye ifrât-ı gayz ve gazaptan naşi pür-âteş olarak yanıp yakılmak.			
7334	teḥazzür	تَحَازُّرٌ	Ar.	•	Hazer üzere olmak ve dikkatlice davranmak.			
7335	taḥzîr	تَحْذِیرٌ	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf etmek ve yaramaz şeylerden ihtiraz etmek.			
7336	taḥzîf	تَحْذِیْفٌ	Ar.	*	Saçı düztüp bezemek ve yüzü yolup kıldan pak eylemek.			
7337	teḥarrüş	تَحْرُشٌ	Ar.	*	Ekin ekmek, zer' etmek.			
7338	teḥarrüc	تَحْرُجٌ	Ar.	*	Zahmetli yerden irak olmak ve günah işlemek.			
7339	teḥarrüz	تَحْرُزٌ	Ar.	•	Sakınmak, ihtiraz etmek ve tahaffuz etmek.			
7340	teḥarrüs	تَحْرُسٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7341	teḥarrûf	تَحْرُفٌ	Ar.	*	Bir tarafa doğru eğilip meyl ve udûl etmek.			
7342	teḥarruḳ	تَحْرُقٌ	Ar.	*	Yanmak, ihtirâk etmek.			
7343	teḥarrük	تَحْرُکٌ	Ar.	*	Harekete gelmek ve hareket etmek.			
7344	teḥarrüm	تَحْرُمٌ	Ar.	*	Nâ-sezâ bir nesneden izzet-i nefis ve cenap ve celâletle korunmak.			
7345	teḥarri	تَحْرِیٌ	Ar.	∴	Bir nesneye samimi kasıt ve azmeylemek ve istimale layık ve cesbân olan nesneyi talep eylemek ve bir mekânda temekkün eylemek ve teftiş edip yoklamak, araştırmak.			
7346	taḥrîr	تَحْرِیرٌ	Ar.	∴	Azat etmek ve yazmak ve tastir etmek ve kaydedip deftere geçirek ve sözü yerli yerinde söylemek.			
7347	taḥrîd	تَحْرِیدٌ	Ar.	*	Meneylemek.			
7348	taḥrîr-keş	تَحْرِیر کَشٌ	Ar. - Far.		Kâtip, yazı yazıcı, yazı yazan.			
7349	taḥriz	تَحْرِیزٌ	Ar.	*	Bir nesnenin hıfzı hususunda mübalağa ve ihtimam eylemek ve bir mahal bir adama melce ve penâh olmak.			
7350	taḥrîs	تَحْرِیسٌ	Ar.	*	Kendini hıfzetmek.			
7351	taḥriş	تَحْرِیْشٌ	Ar.	*	Bir nesneye aldatıp kandırmak ve koparmak kal' etmek.			
7352	taḥriş	تَحْرِیْضٌ	Ar.	*	Bir kimseyi hırslandırmak, haris etmek, vech-i mezmûm üzere lüzumundan ziyade arzû-keş ve talepkâr kılmak.			
7353	taḥriż	تَحْرِیْضٌ	Ar.	∴	Bir işe kandırmak ve teşvik ve tahrik etmek ve koparmak.			
7354	taḥrîf	تَحْرِیْفٌ	Ar.	∴	Tağyir ve tebdil etmek ve başka cihette döndürmek ve bir nesneyi bir tarafa mail kılmak ve tahriratın bazı elfâzını hafz veya tebdil ederek yahut bazı elfâz ilave ederek meal ve mefhumunu ifsat etmek.			
7355	taḥriḳ	تَحْرِیْکٌ	Ar.	*	Bir nesneyi pek yakmak ve ziyade ateş vererek susatmak.			

7356	taḥrîk	تَحْرِيكٌ	Ar.	•	Depretmek, kımıldatmak, harekete getirmek, yürütmek ve teşvik etmek, azdırmak, ayartmak.			
7357	taḥrîm	تَحْرِيمٌ	Ar.	∴	Haram etmek, menetmek ve şeh-r-i harâma dâhil olmak.			
7358	taḥrîme	تَحْرِيمَةٌ	Ar.	•	Hüccâcın ihram iktisâya kıyımları.			
7359	taḥrîme-bend	تَحْرِيمَةٌ بِنَدٍ	Ar. - Far.	•	İhram örtünücü ve ihram iktisâ edici olan.			
7360	taḥrîmî	تَحْرِيمِيٌّ	Ar.	•	Tahrîme mensup ve müteallik olan.			
7361	teḥazzüb	تَحَزُّبٌ	Ar.	•	Nâs guruh guruh cem olmak.			
7362	teḥazzûn	تَحَزُّنٌ	Ar.	•	Gam-nâk olmak ve bir adama bir nesne zımında acıyıp derd-nâk olmak ve mahzun ve mükedder olmak ve keder ve hüzn eylemek.			
7363	taḥzîb	تَحْزِيبٌ	Ar.	•	Nâsı bölük bölük cemeylemek ve hizip hizip taksim eylemek.			
7364	taḥzîn	تَحْزِينٌ	Ar.	∴	Rikkat-i savtla hazin hazin Kur'ân-ı Kerim okumak ve mahzun kılmak, keder ettirmek.			
7365	teḥassüb	تَحْشُبٌ	Ar.	*	Yastığa dayanmak ve bir kimsenin esrar ve ahvalini talep ve taharri edip vukuf ve ittıla kaydında olmak ve istihbar eylemek.			
7366	teḥassür	تَحْشُرٌ	Ar.	•	Hasret çekmek, fevt veya kaybolmuş nesne için diriğ ve keder ve teessüf eylemek.			
7367	teḥassüs	تَحْشُشٌ	Ar.	•	Nâsın kelâmına kulak vurup dinleyicilik etmek ve nâsın hayra müteallik havadis ve ahbârını taharri etmek, araştırmak.			
7368	taḥsîr	تَحْسِيرٌ	Ar.	*	Bir adamı hasret ve teessüfe bırakmak ve rencide ve tahkir etmek.			
7369	taḥsîn	تَحْسِينٌ	Ar.	•	Güzelletmek ve güzel kılmak ve güzel bulup beğenmek ve tezyin eylemek.			
7370	teḥaşşüd	تَحْشُدٌ	Ar.	•	Birikip cem olmak ve toplanmak.			
7371	teḥaşşür	تَحْشُرٌ	Ar.	•	Mezardan dirilip eski hâl ve kıyafeti üzere kalkmak, dirilmek.			
7372	teḥaşşün	تَحْشُنٌ	Ar.	*	Emek çekip kesb ü kâr eylemek ve kin tutmak ve kokup taaffün eylemek.			
7373	teḥaşşî	تَحْشِيٌّ	Ar.	*	Bir nesneyi miyânedan ihraç ve istisna eylemek.			
7374	taḥşîye	تَحْشِيَةٌ	Ar.	•	Kenar ve haşîye yazmak.			
7375	teḥaşşüm	تَحْشُمٌ	Ar.	*	Halktan utanarak bir nâ-sezâ şeyden vazgeçmek.			
7376	taḥşîm	تَحْشِيمٌ	Ar.	•	Hışım ve gazaba getirmek, darıltmak, kızdırmak.			
7377	teḥaşşur	تَحْشُرٌ	Ar.	*	Dil tutulup söze kadir olmamak.			
7378	teḥaşşul	تَحْشُلٌ	Ar.	*	Bir nesne bir araya birikip sabit ve baki olmak.			
7379	teḥaşşun	تَحْشُنٌ	Ar.	•	Kapanmak, sığınmak, asker bir müstahkem mahalle kapanıp etrafı kuşatmak.			
7380	taḥşîl	تَحْشِيلٌ	Ar.	*	Hasıl olan nesneyi tahlis ve temyiz eylemek ve edinmek, kesbeylemek, kendi havza-i tasarrufuna dâhil etmek ve cemetmek ve ele getirmek ve aşikâre eylemek ve öğrenmek, tefennün etmek.			
7381	taḥşîl-dâr	تَحْشِيلْدَارٌ	Ar. - Far.	•	Mirî akçesini toplamaya memur olan kimse.			
7382	taḥşîl-dârî	تَحْشِيلْدَارِيٌّ	Ar. - Far.	•	Tahsildarlık hizmeti.			
7383	taḥşîn	تَحْشِينٌ	Ar.	•	Bir bina veya mekânı sarp ve menî' eylemek ve kuvvet ve metanet vermek, istihkâm vermek ve saklamak, muhkem eylemek ve zevcevi haramdan hıfz eylemek.			
7384	taḥşîye	تَحْشِيَةٌ	Ar.	*	Bir nesneyi hıfız ve vikaye eylemek.			

7385	teḥaẓẓub	تَحَظُّبٌ	Ar.	*	Irak olan, dūr, yolu boşlayıp karîb olmak hasebiyle sarp ve dübürst olan yoldan gitmek.			
7386	teḥaẓẓur	تَحَظُّرٌ	Ar.	*	Hazır ve der-pîş olmak.			
7387	taḥẓîz	تَحْضِيزٌ	Ar.	*	Tergîb ve teşvik eylemek.			
7388	teḥaṭṭum	تَحْطُمٌ	Ar.	*	Kırılmak ve bir adama gayz ve kinden pür-âtes olmak.			
7389	taḥṭîm	تَحْطِيمٌ	Ar.	*	Kuru nesneyi kırıp ufatmak.			
7390	taḥṭîb	تَحْطِيبٌ	Ar.	*	Odun cemetmek.			
7391	taḥẓîr	تَحْظِيرٌ	Ar.	*	Men ve hicretmek.			
7392	tuḥaf	تُحَفٌ	Ar.	*	Tuhfeler, hediyeler ve yeni peyda olmuş nesnelere.			
7393	teḥaffuz	تَحْفُظٌ	Ar.	∴	Sakınmak, hazer ve ihtiraz üzere olmak ve ilel-i sâriyeden kendini kurtarmak ve korumak ve teyakkun etmek ve gaflet eylemek.			
7394	teḥaffül	تَحْفُلٌ	Ar.	*	Birlikmek ve ziyetlenmek ve meclisin ashabı çoğalmak.			
7395	tuḥfe	تُحْفَةٌ	Ar.	*	Hediye, peşkeş, armağan ve yeni peyda olmuş turfanda şey.			
7396	taḥffîz	تَحْفِيزٌ	Ar.	*	Bir nesneyi elden bırakıvermek ve aşığı indirmek ve bir adamı bırakıp geriye terk eylemek ve âsân kılmak.			
7397	taḥffîf	تَحْفِيفٌ	Ar.	*	Bir adamın malı tükenip fakr ve mihnete düşmek ve bir nesnenin etrafı ve çevresini kuşatmak.			
7398	taḥffîl	تَحْفِيلٌ	Ar.	*	Biriktirmek ve ziyetlendirmek.			
7399	teḥaffî	تَحْفَى	Ar.	*	İyilik etmek.			
7400	teḥakḳud	تَحْكَدٌ	Ar.	*	Bir kimseye derununda kin tutup icrasına fırsat gözetmek.			
7401	teḥakḳuḳ	تَحْكَقٌ	Ar.	*	Bir nesne dübürst ve sahih olmak ve sahih olduğu zahir ve aşikâre olmak ve bi't-tahkîk hakikati meydana çıkıp anlaşılacak.			
7402	taḥḳîr	تَحْكَيرٌ	Ar.	*	Horlamak ve hakir ve deni addetmek ve hakir ve deni kılmak ve haysiyetine nazaran lazım olan taltifâta bedel sũ-i mu'âmele ve hareket-i nâ-şâveste ile hakaret ve tenzil-i kadr etmek.			
7403	taḥḳîḳ	تَحْكَيقٌ	Ar.	∴	Asıl ve sıhhat aramak ve hakikat aramak aramak ve hak ve sahih addetmek ve sıhate kail ve mutemet olmak ve bir nesneyi vacip ve lazım kılmak ve tasdik eylemek ve her nesnenin hakikatini hak üzere beyan eylemek.			
7404	taḥḳîḳan	تَحْكَيقًا	Ar.	*	Sihhat ve hakikat üzere, hata ve şüphe vaki olmayarak.			
7405	teḥakkük	تَحْكَكٌ	Ar.	*	Bir adama şerr ü şürûr için taarruz edip şer-gîr olmak ve birine zarar ve ziyen etmek kaydında bulunmak, dalaslamak.			
7406	teḥakkül	تَحْكَكُلٌ	Ar.	*	Cehlden naşi her bir hususta inat etmek.			
7407	taḥakküm	تَحْكَكُمٌ	Ar.	∴	Hâkimin maddede mahkûmede hükümü nafiz olmak ve hakem, zabıtlık takınmak ve tekebbür ve ta'azzum etmek.			
7408	taḥḳîr	تَحْكَيرٌ	Ar.	*	Sairlerin şürû' eylediği binayı men zımnında bir arsayı duvar ile ihata ve set etmek.			
7409	taḥḳîm	تَحْكَيمٌ	Ar.	∴	İs. fıkhiyeden olup hasmeynin husumet ve davalarını fasıl için rızalarıyla âher kimseyi hakem ittihaz etmelerine denilir ve bir adamı fesattan meneylemek ve bir adamı murat ve dil-hâhından men ve mahrum etmek ve kavi ve muhkem etmek ve hakem nasbeylemek.			Fıkıh
7410	taḥḳîm-i hâl	تَحْكَيمٌ حَالٌ	Ar.	*	Hâl-i hâzırı hüküm kılmak ki nev'ummâ istishâb demektir bu bapta istishâb kelimesine bakıla bu dahi ısı. fıkhiyedir.			Fıkıh

7411	tehallüb	تَحَلُّبٌ	Ar.	*	Ter ve su makulesi akıp sızmak ve imrendiğinden naşi ağzının suyu akmak ve pare pare etmek.			
7412	tehallüz	تَحَلُّزٌ	Ar.	*	Bir nesneden artıp baki kalmak ve gönül bir arıza sebebiyle derd-nâk olmak ve bir husus için sıvanıp hazırlanmak.			
7413	tehallül	تَحَلُّلٌ	Ar.	•	Yeminde istisna eylemek ki meşiyet-i ilâhiyyeye talik ile yemin eylemek ve bir kimse yoldan geldikten sonra yolun arızasından alil ve mariz ve bi-mizâc olmak ve bozulmak ve ayrılmak.			
7414	tehillle	تَحِلَّةٌ	Ar.	•	Kefâret-i yemîn eylemek, yeminine hânis olmayıp ondan bir şey vasıtasıyla çıkmak ve yemininden çıkmak için verilen veyahut yapılan şey.			
7415	tehallüm	تَحَلُّمٌ	Ar.	∴	Baliğ olmak ve halim olmayan kimse, külfetle hilm göstermek ve rüya görmek ve yalandan rüya düzüp nakletmek.			
7416	tehallî	تَحَلِّيٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi şirin addeylemek ve hatun ziynetlerini takınıp donanmak.			
7417	tahlîl	تَحْلِيلٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi helal kılmak ve mezun kılmak ve yeminine kefarete etmek ve bir nesneyi hiffet ve suhuletle tutmak ve müşkül mesele ve dava halletmek yani cevabını vermek ve eritmek, katı nesneyi bir mayı içinde eritmek ve şişmiş yere ilaç edip şişini izale etmek ve üç defa boşanmış zevcesini yeniden zevce edinmek ve hütle etmek ve bir nesneyi sürüp gidermek ve ıs. kimyeviyyeden olup mevâdd-ı mürekkebenin ibaret ve şamil olduğu mevâd ve eczayı yegân yegân ayırıp meydana koymak hususuna denilir.			Kimya
7418	tahlîf	تَحْلِيفٌ	Ar.	•	Ant içirmek ve yemin ettirmek.			
7419	tahlîk	تَحْلِيْقٌ	Ar.	•	Tıraş etmek, kazımak ve yüksekte daire çevirerek havalanmak ve tayerân etmek.			
7420	tahliye	تَحْلِيَةٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi tatlılandırmak ve hatunu tezyinat ile donatmak.			
7421	tahlîm	تَحْلِيمٌ	Ar.	•	Halim kılmak, tabiatın sertliğini izale etmek.			
7422	tehammüc	تَحَامُّجٌ	Ar.	*	Dikkatle nazar etmek ve göz çukuru ve gazaptan naşi ve cehde hasil olan tağyir ve korkarak gözbeğeni oynatmak.			
7423	tehammüd	تَحَامُّدٌ	Ar.	*	Hamdetmek ve imtinân eylemek ve minnet altında kalmak ve minnettar olmak.			
7424	tehammür	تَحَامُّرٌ	Ar.	*	Kızarmak, kıpkırmızı olmak.			
7425	tehammüs	تَحَامُّسٌ	Ar.	•	Sabit ve mukaddem ve gayret-vâr kılmak ve muhkemlik.			
7426	tehammuż	تَحَامُّضٌ	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup havanın teneffüse sâlih olan müvellidü'l-hamûza nam cüzüyle birleşmek ve binâberin ekşilik hasil etmek ve ekşilenmek.			Kimya
7427	tahammül	تَحَامُّلٌ	Ar.	•	Bir nesneyi yüklenmek ve bir maddeyi üzerine almak ve katlanıp sabır ve kabul etmek.			
7428	tahammül-güdâz	تَحَامُّلُ الْغُدَاذِ	Ar. - Far.	•	Sabır ve tahammüle halel verici, izale edici olan.			
7429	tahammül-güzâr	تَحَامُّلُ الْغُزَارِ	Ar.	*	Katlanıp tahammül ve sabredici olan.			
7430	tahammüm	تَحَامُّمٌ	Ar.	*	Kararmak, esved etmek.			
7431	tahammî	تَحَامِّمٌ	Ar.	*	Korunmak, imtina etmek ve sakınmak.			
7432	tahmîd	تَحْمِيدٌ	Ar.	∴	Elhamdülillah elfâz-ı şerîfesini zikrederek Hak Teâlâ hazretlerine hamdüsena etmek ve övmek, medih ve sitayiş etmek.			
7433	tahmîr	تَحْمِيرٌ	Ar.	*	Kızarmak, ovarak veya muharriş bir nesne sürerek beden bir mahallini kırmızı eylemek.			
7434	tahmîs	تَحْمِيسٌ	Ar.	•	Bir adamı darıltmak, iğzâb etmek ve kahve kavurmak ve kahve kavrulup satıldığı mahal.			
7435	tahmîş	تَحْمِيشٌ	Ar.	•	Kavurmak ve kurutmak.			

7436	taħmîz	تَحْمِيزٌ	Ar.	*	Azaltmak, taklil etmek ve ekşiltmek ve ekşi eylemek.			
7437	taħmîķ	تَحْمِيقٌ	Ar.	•	Bir adamı hamakate nispet eylemek ve ahmak addetmek ve ahmak kılmak ve ahmak diye tesmiye etmek.			
7438	taħmîl	تَحْمِيلٌ	Ar.	•	Tahmil, bir nesneyi âhere yükletmek, bir işi bir adamın üzerine bırakmak ve götürmek ve taşıtmak.			
7439	taħmîm	تَحْمِيمٌ	Ar.	∴	Suyu kaynatmak, ısıtmak ve bir adamın yüzünü ahz-ı intikâm zımında kömür ve emsali nesnelere ile karartmak.			
7440	teħannûş	تَحْنُوشٌ	Ar.	∴	Günahtan içtinap etmek ve ibadet etmek ve yemini bozmak.			
7441	teħannuţ	تَحْنُطٌ	Ar.	•	Meyyitin kefenini hunût ile tayyib etmek.			
7442	teħannüf	تَحْنُفٌ	Ar.	•	Hanefiyyü'l-mezheb olmak.			
7443	teħannün	تَحْنُنٌ	Ar.	•	Ârzü-mend ve müştak olmak ve meyil ve muhabbet eylemek.			
7444	teħanni	تَحْنَى	Ar.	*	İki kat olup eğilmek.			
7445	taħniţ	تَحْنِيطٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup eczâ-yı mu'attara ile meyyiti tefessüh ve fena bulmaktan hıfız ile müddet-i medîde saklamaya denilir ve meyyitin kefenini hunût ile tayyib etmek.		Tıp	
7446	taħniye	تَحْنِيه	Ar.	*	İki büküp eğmek ve kına ile boyamak.			
7447	taħnik	تَحْنِيكٌ	Ar.	*	Ömür sürmek ve zaman mürur etmek sebebiyle ahval ve takallübât-ı kesîrenin tecrübesi adamın akıl ve rey ve fetânetini müstahkem kılmak.			
7448	teħavvüz	تَحْوُزٌ	Ar.	*	Kıvrılmak ve bir mekândan çekilip alarga olmak.			
7449	taħavvüs	تَحْوُشٌ	Ar.	*	İzhâr-ı şecâ'at eylemek ve bir nesne için acıyıp derd-nâk olmak.			
7450	taħavvüf	تَحْوُفٌ	Ar.	*	Eksiltmek.			
7451	taħavvül	تَحْوُلٌ	Ar.	∴	Umur ve mesâlihîn tasarruf ve idaresinde hazakat ve cevdet-i fikr ve nazar ve kudret manasına ve bir yerden âhere intikal eylemek ve deĝişmek ve tebdil olunmak ve tagayyür etmek.			
7452	taħavvün	تَحْوُنٌ	Ar.	*	Zelil ve hâk-sâr olmak.			
7453	taħavvî	تَحْوِي	Ar.	*	Bir nesne devşirilip kıvrılmak ve çürüklenmek ve bozulup buruşmak.			
7454	taħvîc	تَحْوِيجٌ	Ar.	*	Saliki süluk eylediĝi tarikten sarf ve tahvil ile saptırmak ve âhere muhtaç kılmak.			
7455	taħvîţ	تَحْوِيطٌ	Ar.	*	Hâ'it ve duvar çevirmek ve bir nesneyi görüp gözetip sakınmak.			
7456	taħvîf	تَحْوِيفٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kıyıda ve kenarda bırakmak ve kenara çekmek.			
7457	taħvîl	تَحْوِيلٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi muhal kılmak ve bir nesneyi yerinden âher yere ayırmak ve deĝiştirmek, tebdil etmek, çevirmek ve alelumum senedât-ı mâliyyeye itlak olunur.			
7458	taħviyyât	تَحْوِيَّاتٌ	Ar.	•	Tahiyeler, selamlar.			
7459	taħayyül	تَحْيِيلٌ	Ar.	*	Umur ve mesâlihîn tasarruf ve idaresinde hazakat ve cevdet-i fikr ve nazar ve kudret ve iktidar göstermek.			
7460	taħiyye	تَحْيِه	Ar.	∴	Bir adama selamünaleyküm demek ve ömrünüz çok olsun diye dua etmek ve dua ve selam ve beka ve mülk manasına.			
7461	taħayyür	تَحْيِيرٌ	Ar.	•	Şaşakalmak, kalakalmak, mu'accib olmak.			
7462	taħayyüz	تَحْيِيزٌ	Ar.	•	Toplanmak, cem olunmak, birikmek, takım olmak ve hikmet is. olup bir şeyin bulunduğu yerde zapt ettiĝi mahalle denilir.		Hikmet	
7463	taħayyüz	تَحْيِيزٌ	Ar.	•	Avrat, hayız sebebiyle namaz kılmamak.			

7464	taḥayyün	تَحْيُنٌ	Ar.	*	Bir adamın irşat ve tevfikinden mahrum olmak.			
7465	taḥyîn	تَحْيِينٌ	Ar.	*	Vakit tayin eylemek ve bir adamı irşat ve istikametten bî-behre kılmak.			
7466	teḥātül	تَحَاتُلٌ	Ar.	*	Birbirini aldatmak.			
7467	teḥādu°	تَحَادُعٌ	Ar.	*	Aldanmamış kimse, aldanmış suretini göstermek ve birbirini hud'aya düşürüp aldatmak.			
7468	teḥāzül	تَحَاذُلٌ	Ar.	∴	Birbirini rüsva eylemek ve cenkten kaçıp geri dönmek.			
7469	teḥārüc	تَحَارُجٌ	Ar.	*	Tevzi etmek, dağıtmak.			
7470	teḥāzür	تَحَازُرٌ	Ar.	*	Bir nesneye hiddet ve şiddetle ve dikkatle bakmak için göz kapaklarını kısıp kıpmak.			
7471	teḥāşî	تَحَاشَى	Ar.	•	Korkmak ve hafv ve bâk etmek.			
7472	teḥāşur	تَحَاşُورٌ	Ar.	*	Bir adamın elini eline alıp gezmek ve birbirinin beline elini sokup yürütmek ve elini böğrüne sokmak.			
7473	teḥāşum	تَحَاşُومٌ	Ar.	*	Husumet ve düşmanlık edişmek ve muhâsama etmek.			
7474	teḥāzż	تَحَازُضٌ	Ar.	*	Birbirini terğib etmek ve bir şeye kandırmak.			
7475	teḥāṭur	تَحَاطُرٌ	Ar.	*	Bir şey mukabelesinde bahis tutuşmak.			
7476	teḥāṭu°	تَحَاطُؤٌ	Ar.	*	Hata etmek, yanılmak.			
7477	teḥāṭub	تَحَاطُبٌ	Ar.	*	Hitap edişmek, muhataba mükâleme etmek.			
7478	teḥāfüt	تَحَافُتٌ	Ar.	*	Sözü gizlice söylemek.			
7479	teḥālüs	تَحَالُسٌ	Ar.	*	Kapışmak ve selbedişmek.			
7480	teḥāvuş	تَحَاوُضٌ	Ar.	*	Metayı metaa değiştirmek veçhile pazarlık etmek ve gözün birazını kıparak bir nesneye dikkatle bakmak ve göz <u>kuyruğuyla nazar etmek.</u>			
7481	teḥālu°	تَحَالُعٌ	Ar.	*	Zevç ve zevce hul' edişmek ve miyânedede mün'akid olan ahit ve andı bozuşmak.			
7482	teḥāvîf	تَحَاوِيفٌ	Ar.	•	Tahvîfler, umacılar.			
7483	teḥāyül	تَحَايُلٌ	Ar.	*	Kibir ve pindâr eylemek.			
7484	teḥabbür	تَحَابُّورٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bi'l-hakîka bilmek.			
7485	teḥabbuṭ	تَحَابُّوْطٌ	Ar.	*	Düşürmek ve fasit eylemek ve aklını noksan etmek.			
7486	teḥabbî°	تَحَابُّبِىٌ	Ar.	*	Bir nesneyi gizlemek ve avradı perde altına koyup göstermemek.			
7487	taḥbîb	تَحْبِيبٌ	Ar.	*	Bir kimseyi aldatıp mekr ve alla habaset ve ifsat eylemek.			
7488	taḥbîr	تَحْبِيرٌ	Ar.	*	Haber ve malumat vermek.			
7489	taḥbîl	تَحْبِيلٌ	Ar.	*	Mecnun kılmak ve bir kimsenin aklını veya uzvunu fasit ve tebâh eylemek.			
7490	taḥbî°e	تَحْبِيبَةٌ	Ar.	*	Gizlemek ve hatunu perde altında saklayıp göstermemek.			
7491	taḥt	تَحْتٌ	Far.	•	Padişah sandalyesi, serîr.			
7492	taḥt-bend	تَحْتُ بَنْدٌ	Far.	*	Kırılmış azaları bağladıkları ağaç pareleri ve bağlamak.			
7493	taḥt-dâr	تَحْتُ دَارٌ	Far.	*	Siyah ve beyaz urba ve taht üzerine döşedikleri kumaş.			

7494	taht-revân	تَحْتِ رِوَانٍ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile bir nev tekerleksiz arabaya denilir ki buna yolcuların kibar veya alil olanları râkib olurlar ve iki re's-i katır veya dört nefer hamal vasıtasıyla gidilecek vere naklolunur.				+
7495	taht-gâh	تَحْتِ گَاهِ	Far.	•	Padişahın iskân ettiği şehir, payitaht, dâr-ı saltanat.				
7496	taht-nişân	تَحْتِ نِشَانِ	Far.	•	Tahta nasbedilen şehinşâh.				
7497	taht-nişîn	تَحْتِ نِشِينِ	Far.	•	Tahtta oturuca padişah, hükümdar.				
7498	tahta	تَحْتَهُ	Far.	•	Ağaçtan levha tarzında biçilmiş ve yontulmuş ve enine boyuna nispetle ince olan şey ki kolaylıkla eğilmez.				
7499	tahta-püş	تَحْتَهُ پُوشِ	Far.	•	Haneye mülhak olup bâlâ-yı hânede ekseri câmeleri kurutmak için müstamel, tahta döşeli ve üstü ve dört köşe ve etrafı açık olan mahal.				
7500	tehattüm	تَحْتَمُ	Ar.	*	Parmağa hâtem takınmak, yüzük takınmak.				
7501	tahtîm	تَحْتِيمِ	Ar.	•	Mühürlemek, mahtûm kılmak.				
7502	tahtîr	تَحْتِيرِ	Ar.	*	Bir nesne bir adamın derununu tağyir ve ifsat eylemek.				
7503	tahtcîl	تَحْتَجِيلِ	Ar.	•	Bir adamı hacil ve şerm-sâr etmek ve utandırmak.				
7504	tehaddür	تَحْدُرُ	Ar.	∴	Taze kız ehl-i perde olup kimseye görünmemek ve perdelenmek, perde tutunmak ve uyusmak, elem ve sancı uyuşup sükûn bulmak.				
7505	tehaddu°	تَحْدُوعُ	Ar.	*	An-kasdin aldanmak.				
7506	tahdîd	تَحْدِيدِ	Ar.	•	Kurutmak, pastırma gibi kupkuru etmek.				
7507	tahdîr	تَحْدِيرِ	Ar.	∴	Örtüp büründürmek ve perdelendirmek ve perde tutturmak ve uyuşturup teskin eylemek.				
7508	tahdîş	تَحْدِيشِ	Ar.	•	Kaşımak, tırmalamak, tırnakla cerh etmek, yarmak.				
7509	tahdî°	تَحْدِيعِ	Ar.	•	Hile edip aldatmak.				
7510	tahdîm	تَحْدِيمِ	Ar.	*	Hizmet ettirmek, istihdam etmek.				
7511	tehzaz	تَحْذِ	Ar.	*	Almak, ahzetmek.				
7512	tahzî°	تَحْذِيعِ	Ar.	•	Kesmek, doğramak ve kıyma gibi kıymak.				
7513	tahzîl	تَحْذِيلِ	Ar.	•	Rüsva eylemek ve hor ve zelil ve metruk kılmak.				
7514	tahzîm	تَحْذِيمِ	Ar.	*	Kesmek, kateylemek.				
7515	tehzarrüc	تَحْزُرُوعِ	Ar.	∴	Günahtan içtinap etmek ve tefennün etmek ve kesb-i kemâl edip üstat çıkmak.				
7516	tehzarrüd	تَحْزُرُودِ	Ar.	•	Utanıp sakit olmak.				
7517	tehzarruş	تَحْزُرُوشِ	Ar.	*	Bir kimseye ifk ve iftira eylemek.				
7518	tehzarruq	تَحْزُرُوقِ	Ar.	∴	Karihadan yalan peyda eylemek ve bezl-i ni'am ve sahavette tevessü eylemek, yırtılmak, koparılmak, sökülme.				
7519	tahrîb	تَحْرِيبِ	Ar.	•	Harap etmek, bozmak, yıkmak, yakmak.				
7520	tahrîc	تَحْرِيجِ	Ar.	•	Bir nesneyi taşra çıkarmak ve üstat kendi şakiirdini hîrfetinde destur verip üstat çıkarmak ve meydana çıkarmak ve hadisin râvî-yi evvelini bulup çıkarmak.				
7521	tahrîş	تَحْرِيشِ	Ar.	*	Tırmalamak, kaşımak.				

7522	taħrîk	تَحْرِيقٌ	Ar.	*	Yırtmak, koparmak, parelemek, sökmek.			
7523	taħrîm	تَحْرِيمٌ	Ar.	*	Yarmak ve pare pare kesmek.			
7524	teħazzu ^c	تَحْزُعٌ	Ar.	*	Bir adam hem-dem ve refikinden ayrılmak ve hem-demine tehalüf ve muhalefet ve mübayenet eylemek.			
7525	taħzîr	تَحْزِيرٌ	Ar.	*	Bir nesneyi daraltmak ve zîk hâle getirmek.			
7526	taħzi ^c	تَحْزِيعٌ	Ar.	*	Kesmek, katetmek.			
7527	taħsîr	تَحْسِيرٌ	Ar.	•	Bir kimseyi hasar ve ziyana giriftar eylemek ve helak ve noksan eylemek.			
7528	teħaşşu ^c	تَحْشُوعٌ	Ar.	•	Kibirden içtinap edip huzû' ve tazarru etmek kendiyi alçak tutmak.			
7529	teħaşşül	تَحْشُلٌ	Ar.	•	Zelil ve hakir olmak, zillet ve hakarete giriftar olmak.			
7530	teħaşşün	تَحْشُنٌ	Ar.	•	Huşunet, sertlik kesbetmek.			
7531	teħaşşî	تَحْشِيٌّ	Ar.	•	Korkmak, havf etmek.			
7532	taħşîn	تَحْشِينٌ	Ar.	*	Bir adamı gücendirip öfkelenirmek ve iri ve galiz ve yoğun etmek.			
7533	taħşîf	تَحْشِيفٌ	Ar.	*	Güzel ve üstadane kılavuzluk etmek.			
7534	taħşiye	تَحْشِيهٌ	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf ve terhîb etmek.			
7535	teħaşşur	تَحْشُرٌ	Ar.	*	Eli böğre komak.			
7536	teħaşşuş	تَحْشُصٌ	Ar.	•	Yalnız bir şeye mensup olmak ve hub ve muhâdenetle birine merbut olmak.			
7537	taħşîr	تَحْشِيرٌ	Ar.	*	Bir kimseyi belini incelterek ince belli etmek.			
7538	taħşîş	تَحْشِيشٌ	Ar.	•	Bir nesneyi has eylemek, müşârik olmadığı sair şeylerden münferit ve mümtaz eylemek, yalnız bir şeye mensup ve müteallik kılmak ve intihap ile bir şeyin mensubiyet ve taallukunu yalnız bir nesneye hasır ve tayin eylemek.			
7539	teħažzu ^c	تَحْزُوعٌ	Ar.	•	Kendiyi alçak tutmak, kibir ve ta'azzumdan ırak ve ba'id olmak.			
7540	taħzîb	تَحْزِيبٌ	Ar.	*	Boyamak, boyatmak.			
7541	taħzîr	تَحْزِيرٌ	Ar.	*	Yeşil eylemek ve yeri yeşillik ile tezyin eylemek ve yeşile boyamak.			
7542	taħzi ^c	تَحْزِيعٌ	Ar.	*	Huzû' ve huşu telkin etmek.			
7543	teħaṭtur	تَحْطُرٌ	Ar.	*	Bir muhataraya uğrayıp öte savuşmak, muhatara atlatmak ve kendi hatırına getirmek, bir şeyi hatırlamak.			
7544	teħaṭtuf	تَحْطُفٌ	Ar.	*	Kapmak ve alıp getirmek.			
7545	teħaṭṭî	تَحْطِئِيٌّ	Ar.	•	Bir şeyi atlayıp geçmek ve haddi tecavüz etmek ve hata ve günah işlemek ve yanılmak, yanlışlık ve kabahat yapmak.			
7546	taħṭîṭ	تَحْطِيطٌ	Ar.	∴	Yazdırmak ve çizip resmettirmek ve ıs. hendesiyyeden olup bir mülk haritasını yapmak ve resmetmek.			Hendese
7547	taħṭî'e	تَحْطِئَةٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi veya bir şeyi hataya mensup etmek, hata isnat etmek ve yanılmak ve bu şey hatadır diye iddia etmek.			
7548	taħṭîf	تَحْطِيفٌ	Ar.	•	Kapmak, kapıp almak ve alıp getirmek.			
7549	teħaffüc	تَحْفُجٌ	Ar.	•	Bir tarafa eğilmek, meyletmek.			

7550	teħaffür	تَحْفُرُ	Ar.	*	Bir adama yasakçılık etmek ve bir adamdan istigâse edip kendisine yasakçılık etmesini niyaz ve rica eylemek.			
7551	teħaffüf	تَحْفُفُ	Ar.	*	Hafiflenmek ve ayağına mesh yani mest giymek.			
7552	taħffis	تَحْفِيسُ	Ar.	*	Yaramaz söz söylemek.			
7553	taħffiz	تَحْفِيزُ	Ar.	*	Sözü aheste ve mülayim söylemek ve bir işi suhuletle tutmak ve aşığılatmak.			
7554	taħffif	تَحْفِيفُ	Ar.	*	Hafifletmek, hafif etmek, ağırlığını azaltmak ve kelimenin bazı harfini terk etmekle telaffuzunu teshil ve tacil etmek ve bir kimseyi tahkir edip saymamak ve lâyıkyı veçhile tazim etmemek.			
7555	taħffir	تَحْفِيرُ	Ar.	*	Utandırmak, hacil etmek ve emân vermek.			
7556	teħallüd	تَحَالُّدُ	Ar.	*	Daimî olmak, ebediyet kesbetmek.			
7557	teħalluş	تَحَالُّشُ	Ar.	∴	Kurtulmak ve safi ve halis ve halas olmak ve sadık ve riyasız dost olmak ve mahlas edinmek yani bir mahlas ile müsemma olmak.			
7558	teħalluţ	تَحَالُّطُ	Ar.	*	Karışmak, karışık olmak.			
7559	teħallu°	تَحَالُّعُ	Ar.	*	Ayyaşlığa düşkün olmak ve yerinden kopar gibi edasız ve endamsız yürümek ve doğru durmayıp ayakta sarhoş gibi bulunmak.			
7560	teħallüf	تَحَالُّفُ	Ar.	∴	Gerilenmek, geri geri gitmek ve tevafuk etmemek ve muhalefet etmek ve tehir etmek ve sonra gelmek, sonraya kalmak ve evvelki hâl ve nisabından çıkmak.			
7561	teħalluķ	تَحَالُّكُ	Ar.	∴	Yalan peyda eylemek ve huyu olmayan nesne ile tekellüf edip huylanmak ve huy ve hulk peyda eylemek.			
7562	teħalhul	تَحَالُّحُلُ	Ar.	*	Eczası birbirinden ziyade ayrılmakla kabarıp ve inbisât ve tevessü edip ziyade yer kaplamak ve ısı hikemiyyeden olup bir mahallin havası âlet-i muhalliyetü'l-havâ vasıtasıyla tahliye olundukta baki kalan gavetle cüzi havanın inbisât ederek evvel mahalli tekrar imla eylemesine itlak olunur.		Hikemiyye	
7563	teħallül	تَحَالُّلُ	Ar.	*	Halel-pezir olmak ve hal yani sirke olmak ve dişleri hilâllemek.			
7564	teħalli	تَحَالِّي	Ar.	∴	Terk ve feragat eylemek, başlamak ve hali mahalle çekilmek ve halvet ve uzlet istemek ve hali kılmak ve tenha ve yalnız olmak.			
7565	taħlid	تَحْلِيدُ	Ar.	*	Geç kocamak ve bir yerde mukim olmak ve ebedî kılmak.			
7566	taħliz	تَحْلِيزُ	Ar.	*	Bir hatunun kulağına küpe ve koluna bilezik takmak.			
7567	taħliš	تَحْلِيشُ	Ar.	*	Bir kimseye halas vermek, kurtarmak ve halas etmek ve bir şeyin hülasasını almak.			
7568	taħliţ	تَحْلِيطُ	Ar.	*	Halt etmek, karıştırmak ve fasit etmek.			
7569	taħli°	تَحْلِيعُ	Ar.	*	Yerinden çıkarmak ve aruz ısı olup bahr-i basitin aruz ve darbında müstef'ilün cüzünü kat yani vetedin sakinini hazf ve müteharrikini iskân eylemeye mef'ûlün cüzünü nakleylemeye itlak olunur.		Aruz	
7570	taħlif	تَحْلِيفُ	Ar.	∴	Geriye koymak ve bir adamı kendi makamına naip ve halife dikmek.			
7571	taħliķ	تَحْلِيكُ	Ar.	∴	Bir nesneyi düzeltmek ve yaratmak ve eskitmek.			
7572	taħlil	تَحْلِيلُ	Ar.	∴	Dişlerin hilâllemek ve sirke yapmak ve sirke gibi ekşitmek ve açmak.			
7573	taħliye	تَحْلِيَةٍ	Ar.	*	Bir nesneyi terk ve feragat eylemek, boşalmak ve boşaltmak, boş ve tehi kılmak ve halâ hasıl etmek.			
7574	tuħm	تُحْمُ	Far.	*	Nebatatta çiçekten sonra hasıl olup zer' ile kendi cinsinden bir nebatın husul ve neşetine mebdde olan şey, güya nebatatın yumurtası bu olur imiş.			
7575	tuħm-i murġ	تُحْمُ مُرْغُ	Far.	*	Alelumum yumurtalara ve bahusus tavuk yumurtasına itlak olunur.			

7576	tuḥme	تُحْمَةٌ	Ar.	∴	İmtilâ, mide dolgunluğu ve ıs. tıbbiyeden olup kanât-ı hazmiyenin yani hazım olduğundan ibaret olan mide ve bağırsakların fesat ve ihtilâl-i mahsûsuna denilir.		Tıp	
7577	teḥammüd	تَحْمُودٌ	Ar.	•	Ateş sönmek ve intifaya yüz tutması.			
7578	teḥammür	تَحْمِيرٌ	Ar.	•	Hatun baş örtüsüyle örtünmek, yaşmaklanmak ve ıs. kimyeviyyeden olup şarap gibi bir şey kabarıp ve geçirip derununda sekri yani sarhoşluğu mucip ispirtonun husule gelmesine denilir ve mayalanmak.		Kimya	
7579	taḥmîr	تَحْمِيرٌ	Ar.	∴	Hamur ve balçık makulesini mayalandırmak ve bir nesneyi bürüyüp setir ve ketmeylemek.			
7580	taḥmîs	تَحْمِيسٌ	Ar.	•	Bir nesneyi beş renkli ve beş köşeli ve beş kat devşirimli yapmak ve beş bölük etmek ve bir nesneyi beş erkân üzere tertip ve imal etmek ve bir şiirin veya gazelin bir beytini o beyittem mukaddem üç mısra daha ilave ederek okumak, yani beş mısralı eylemek.			
7581	taḥmîn	تَحْمِينٌ	Ar.	•	Bir nesne hakkında zan ve hades ile veyahut vehim ile söz söylemek hususu ve delil-i za'if üzere hüküm ve kıyas etmek.			
7582	taḥmînen	تَحْمِينًا	Ar.	•	Delil-i za'if üzere hüküm ve kıyas olunarak.			
7583	taḥmîş	تَحْمِيشٌ	Ar.	*	Hamş ettirmek ve tırmalamak.			
7584	teḥannüb	تَحْنُوبٌ	Ar.	*	Kibir ve nahvet eylemek.			
7585	teḥannüş	تَحْنُوشٌ	Ar.	*	Eğilmek ve kırılmak, münkesir olmak.			
7586	teḥannüs	تَحْنُوسٌ	Ar.	*	Gaip ve nâ-büd eylemek ve tehir etmek.			
7587	teḥavvûf	تَحْوُوفٌ	Ar.	∴	Korku peyda eylemek ve bir şeyi eksiltmek.			
7588	teḥavvül	تَحْوُولٌ	Ar.	*	Bir nesnede emmâre-i hayr teferrüs ve istidlal etmek ve bir nesneyi görüp gözetip muhafaza eylemek.			
7589	teḥavvün	تَحْوُونٌ	Ar.	*	Bir nesneyi eksiltmek ve hıyanet etmek ve bir şeyi görüp gözetmek ve ziyafet eylemek ve ahdetmek.			
7590	tuḥûm	تُحُومٌ	Ar.	•	Hadler, tohumlar, serhatler, sınırlar, hudut.			
7591	tuḥûme	تُحُومَةٌ	Ar.	•	Had, serhat, sınır başı.			
7592	taḥvîd	تَحْوِيدٌ	Ar.	*	Süratle yürüyüp gitmek.			
7593	taḥvîz	تَحْوِيزٌ	Ar.	*	Suya tutmak.			
7594	taḥvîf	تَحْوِيفٌ	Ar.	•	Korkutmak ve bir kimseyi korkunç kılmak ve korkuya giriftar eylemek ve umacı göstermek.			
7595	taḥvîḳ	تَحْوِيقٌ	Ar.	•	Bollatmak, tevsî etmek ve basit edip tafsil ve şerh ve itâle etmek.			
7596	taḥvîl	تَحْوِيلٌ	Ar.	*	Bir adama ihsan ve tafdil ve hile nesne ita etmek ve temlik etmek ve malik kılmak.			
7597	taḥvîn	تَحْوِينٌ	Ar.	*	Bir adamı hıyanete nispet eylemek ve bir nesneyi eksiltmek ve bir şeyi görüp gözetmek.			
7598	taḥviye	تَحْوِيَةٌ	Ar.	∴	Hali kılmak ve hâli ve harap olmak ve iki diz ve dirsekleri ve yanları ve karnı ve uyluğu arasını ayırmak.			
7599	taḥayyûr	تَحْيِيرٌ	Ar.	*	Bir nesneyi seçip ayırmak ve muhayyer olmak.			
7600	taḥayyüş	تَحْيِيشٌ	Ar.	*	Zelil etmek ve muti eylemek.			
7601	taḥayyül	تَحْيِيلٌ	Ar.	∴	Bir nesnede emâre-i hayr teferrüs ve istidlal eylemek ve bir nesneyi görüp gözetmek ve bir nesneden ferasetle bir vaz ve hâlet hissetmek ve veyahut bir nesneyi ferasetle fehîm ve idrak eylemek ve tefekkür etmek ve bir nesne bir adamın kuvve-i mütehayyilesinde sûret-pezir olmak ve bir şeyin hâlât ve hey'âtını tasvir ve teşkil etmek.			

7602	tahyīb	تَحْيِيبٌ	Ar.	•	Ümitten men ve meysus ve mahrum kılmak.			
7603	tahyīr	تَحْيِيرٌ	Ar.	•	Bir şeyi sairi üzere tafdīl ve tercih eylemek ve bir adamı muhayyer kılmak, yani ikiden birinin tercih ve ihtiyarını kendisine ihale etmek.			
7604	tahyiṭ	تَحْيِيطٌ	Ar.	*	Elbise ve kaftan dikmek.			
7605	tahyīl	تَحْيِيلٌ	Ar.	•	Bir adama suizan eylemek ve hile eylemek ve bir adamın simasından hayır ve kerem ve necabet teferrüs ve izan eylemek ve bir nesneden zarar endişesiyle hafv ve ihtiraz etmek.			
7606	tedābūr	تَدَابِيرٌ	Ar.	*	Nice kimseler birbirinden kat'-ı muhabbet ve ülfet eylemek.			
7607	tedābīr	تَدَابِيرٌ	Ar.	•	Tedbirler, tefekkür ile tasmin olunan usūl-i hareket.			
7608	tedāḥul	تَدَاخُلٌ	Ar.	•	Birbiri ardınca birbiri içine girmek ve birbirinin işine karışmak ve borcun taksitleri vaktiyle verilmeyip başka taksitin vaktine karışmak.			
7609	tedārūs	تَدَارُوسٌ	Ar.	•	Ders ile meşgul olmak, okumak, yazmak.			
7610	tedārūḡ	تَدَارُؤٌ	Ar.	*	Defedişmek, tedāfū' etmek.			
7611	tedārūk	تَدَارُكٌ	Ar.	*	Yetişmek ve lüzümâtı hazır ve müheyya kılmak ve yetişip lâhik olmak, iltihak etmek.			
7612	tedā'ub	تَدَاغُبٌ	Ar.	*	Birbiriyle latife ve mizah edişmek.			
7613	tedā'ī	تَدَايَعِي	Ar.	*	Nâs birikmek, birbirlerini davet etmek ve her taraftan düşmanlar kasıt ve teveccüh etmek ve yıkılıp harap olmak.			
7614	tedāfuḡ	تَدَاغُغٌ	Ar.	•	Birbirini defedip itişmek ve kakışmak, kendiyi hifzedip düşmanı defetmek.			
7615	tedāfū'ī	تَدَاغُغِي	Ar.	•	Düşman define müteallik olan hareket.			
7616	tedāfī	تَدَاغِي	Ar.	*	Tedarik etmek ve tedavül eylemek.			
7617	tedāfün	تَدَاغُنٌ	Ar.	*	Birbirinden esrar ve ahvalini ketmedip saklamak.			
7618	tedāḡuḡ	تَدَاغُغٌ	Ar.	•	Pek tetkik ve tahkik ederek hesap etmek.			
7619	tedāmüc	تَدَامِجٌ	Ar.	*	Muavenet etmek, yardımlaşmak.			
7620	tedāmül	تَدَامِلٌ	Ar.	*	Nâs birbiriyle beynleri ıslah olup barışmak.			
7621	tedānī	تَدَانِي	Ar.	*	Birbirine takarrüp etmek.			
7622	tedāvūr	تَدَاوُرٌ	Ar.	•	Nöbetle birbirine devir ve havale etmek.			
7623	tedāvül	تَدَاوُلٌ	Ar.	•	Bir nesneyi nevbet-be-nevbet elden ele gezerek ahzetmek, elden ele vermek, umûmen kullanmak.			
7624	tedāvī	تَدَاوِي	Ar.	*	Hastaya ilaç vermek ve ilaç etmek, deva vermek.			
7625	tedāvīr	تَدَاوِيرٌ	Ar.	•	Tedvirler, devirler, dolaşmalar.			
7626	tedāvī-i bi'l-māḡ	تَدَاوِيءٌ بِالْمَاءِ	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup murzâyı gerek boğazına kadar fanilalar sararak ve gerek et suyu ve süt içirip koşturarak ve gerek jimnastik yaptırarak terletip soğuk suyla yıkamaktan ibaret olan muameleye denilir.			Tıp
7627	tedebbūr	تَدَبُّرٌ	Ar.	•	Bir maddenin encamını tefekkür ve mülahaza etmek ve müdebbir olmak ve fikretmek.			
7628	tedbīr	تَدْبِيرٌ	Ar.	∴	Âkıbet-endişlikle encâm-ı kâra nazar ve sarf-ı basar eylemek ve tefekkür edip bir hususun temşiyeti zımnında say ve tertib-i esbâb eylemek ve ba'del-mevt köle ve cariyelerinin azat olmalarını vasiyet eylemek ve bir kimseden bir kelam ve haber nakil ve rivayet eylemek ve ihtiyar olunacak meslek ve harekete karar vermek ve tefekkür ile tasmin etmek.			

7629	tedbîh	تَدْبِيحٌ	Ar.	*	Rüküda başını aşağı ziyadesiyle eğmek ve muti etmek, itaat ettirmek.			
7630	tedbîb	تَدْبِيبٌ	Ar.	•	Sûratle gitmek.			
7631	tedbîs	تَدْبِيسٌ	Ar.	•	Bir nesneyi setreylemek ve bir nesneyi yamayıp meremmet ve tamir eylemek.			
7632	tedbîr-i şinân	تَدْبِيرُ شِنَانٍ	Ar. - Far.	•	Akıllı, müdebbir ve tasdim etmezden mukaddem lâyıkı veçh üzere tefekkür eden.			
7633	tedessür	تَدَسُّرٌ	Ar.	*	Câmeye ve emsali nesnelere bürünmek ve sıçramak.			
7634	tedrîş	تَدْرِيشٌ	Ar.	*	Kuş yuvasını islah ve tanzim etmek.			
7635	tedecci	تَدَجِّجِي	Ar.	*	Karanlık olmak.			
7636	tedcîl	تَدَجِيلٌ	Ar.	•	Kaplamak, bürümek ve yaldızlamak.			
7637	tedaḥrüc	تَدَاخْرُجٌ	Ar.	*	Yuvarlanmak, galtân olmak.			
7638	tedaḥḥun	تَدَاخُّنٌ	Ar.	•	Tütmek, tütün vermek.			
7639	tedḥîn	تَدْحِينٌ	Ar.	•	Tütsülemek, tütünlemek, dumanlamak.			
7640	tederrüb	تَدَّرُبٌ	Ar.	•	Bir nesneyi huy ve âdet edip dadanmak ve alışmak, kesb-i ülfet etmek.			
7641	tederrüc	تَدَّرُجٌ	Ar.	•	Derece derece hareket etmek.			
7642	tederrüs	تَدَّرُسٌ	Ar.	•	Ders almak, okumak, ders ile meşgul olmak ve tahsile çalışmak.			
7643	tederru°	تَدَّرُغٌ	Ar.	*	Cübbe ve cevşen ve zırh örtünmek, zırh giymek.			
7644	tederri	تَدَّرِي	Ar.	*	Mekr ve ferible aldatmak.			
7645	tedrîb	تَدْرِيبٌ	Ar.	•	Alıştırmak, ülfet ettirmek.			
7646	tedric	تَدْرِيعٌ	Ar.	•	Derece derece, aheste ve teenni ile hareket ettirmek ve yaptırmak, icra ettirmek ve bir adamı bir şeye derece derece ve aheste aheste olarak teenniyle vardırarak ve devirmek ve bir kimseyi begayet sıkıştırmakla bitap ve tüvân eylemek yani derece derece nihâyet-i tâkat ve gayet mihnete iblağ eylemek.			
7647	tedricen	تَدْرِيعًا	Ar.	•	Derece derece ve aheste aheste olarak.			
7648	tedrîs	تَدْرِيسٌ	Ar.	•	Okutmak, ders vermek ve yazdırmak ve öğretmek.			
7649	tedrî°	تَدْرِيعٌ	Ar.	*	Zırh ve gömlek giydirmek ve takaddüm eylemek ve beyan etmek.			
7650	tedrîk	تَدْرِيكٌ	Ar.	*	Peyderpey vaki olmak.			
7651	tederrün	تَدَّرُونٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup darı gibi fakat gayetle ufak bir mâdde-i maraziyye-i gayr-ı uzviyyenin bir uzuvda zuhûr-yâfte olmasına denilir, işbu maddeye fenn-i tıbda deren denildiği gibi tavazzu' ettiği azaya da o uzvun beyne'n-nâs veremi ıtlak olunur, bu madde iptida oldukça sulp ve katı olup muahharen teleyyün ederek yani yumuşayarak civarındaki aksâm-ı a'zâyı harap ve berbat ve birtakım mağara gibi oyuklar teşkil eder.		Tıp	
7652	tederrünü dimâğ	تَدَّرُونُ دِمَاغٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs dimağ yani beyin veremi denilen mahûf maraz-ı mühlike denilir.		Tıp	
7653	tederrünü ri°e	تَدَّرُونُ رِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs akciğer veremi denilen dehşetli maraz-ı mühlike denilir.		Tıp	
7654	tedsîm	تَدْسِيمٌ	Ar.	*	Def°-i zahm-ı çeşm için çocuğun çenesi çukurunu azca siyah nesne ile karalayıp beneklemek.			

7655	tedsiye	تَدْسِيَّة	Ar.	•	Bir adamı iğvâ ve ifsat ile kem-râh eylemek ve ayartmak, azdırmak.			
7656	tedeffuğ	تَدْفُوقٌ	Ar.	*	Su kendi atılarak dökülmek ve emsali şeyler defk ile boşanmak.			
7657	tedeffün	تَدْفُونٌ	Ar.	*	Defnolunmak, gömülmek.			
7658	tedffık	تَدْفِيكٌ	Ar.	*	Suyu yekpare gibi birden dökmek.			
7659	tedffîc	تَدْفِيْعٌ	Ar.	•	Defnetmek, teb'îd eylemek.			
7660	tedfîn	تَدْفِيْنٌ	Ar.	•	Defnetmek, gömmek.			
7661	tedkîk	تَدْكِيكٌ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi döküp hurdahaş etmek, ufaltmak, inceltmek ve bir hususu gereği gibi araştırıp ve yoklayıp hakikat ve mahiyet aramak.			
7662	tedekkül	تَدْكُلٌ	Ar.	*	Kişi kendini büyük tutup kibirlenmek.			
7663	tedellük	تَدَلُّكٌ	Ar.	∴	Bir huy ile ünsiyet edip tabiatlanmak ve delk olunmak, sürülmek, ovuşturulmak.			
7664	tedellül	تَدَلُّلٌ	Ar.	•	Nazlanıp şive ve eda göstermek.			
7665	tedellüs	تَدَلُّسٌ	Ar.	*	Gizlenmek, ihtifâ etmek.			
7666	tedellî	تَدَلِّيٌ	Ar.	•	Şive ve eda gösterip nazlanmak ve tevazu etmek.			
7667	tedlîs	تَدْلِيْسٌ	Ar.	•	Bayi hile edip hîn-i bey'de metanın aybını müşteriden ketm ve ihfâ etmek ve bir hadisin rivayetinde kendini rivayet eden zatın ismini ketmedip diğer bir kimseye isnat eylemek.			
7668	tedlîş	تَدْلِيْشٌ	Ar.	*	Bir nesneyi mülayim ve sıyrınca ve kaygıncak eylemek ve fercin haricine sürüştürerek cima eylemek ve yumuşatmak.			
7669	tedlîk	تَدْلِيْكٌ	Ar.	•	Sürmek, ovalamak ve ovuşturmak ve sürüştürmek.			
7670	tedlîl	تَدْلِيْلٌ	Ar.	•	Şuhluk edip naz ve işve etmek.			
7671	tedliyah	تَدْلِيْهٌ	Ar.	∴	Sarkıtmak, yukarıdan aşağı bırakmak ve bir kimseyi hile ile bir düşvâr işe düşürmek ve her nesneyi yerinde komak ve yüksekte nüzul etmek ve delil ve hüccet ihzar etmek.			
7672	tedlîh	تَدْلِيْهٌ	Ar.	•	Gam ve gussa yahut aşk bir adamı bi-hûş ve medhûş ve akılsız ve mütehayyir eylemek.			
7673	tedemmu ^c	تَدْمُوعٌ	Ar.	•	Ağlayıp gözyaşı dökmek.			
7674	tedemmül	تَدْمُؤُلٌ	Ar.	•	Tarlayı gübrelemek ve tarlaya gübre dökmek.			
7675	tedmîş	تَدْمِيْشٌ	Ar.	*	Yumuşatmak, teleyyün etmek.			
7676	tedmîc	تَدْمِيْجٌ	Ar.	•	Bir şeyi diğer bir şey derununa bi'l-vaz' gereği gibi yerleştirmek.			
7677	tedmîr	تَدْمِيْرٌ	Ar.	•	Helak ve idam etmek ve tarumar ve perişan etmek.			
7678	tedmîs	تَدْمِيْسٌ	Ar.	*	Defnetmek ve setir ve ihfâ etmek.			
7679	tedmîc	تَدْمِيْعٌ	Ar.	∴	Kan görünüp velakin akmamak üzere cerh etmek ve gözyaşını dökmek.			
7680	tedmîk	تَدْمِيْكٌ	Ar.	•	İçeri sokmamak, ithal etmek.			
7681	tedmîn	تَدْمِيْنٌ	Ar.	*	Bir adama bir husus zımında ruhsat vermek ve mülâzemet eylemek ve yığıp cemetmek ve ihata edip kaplamak ve lazım olmak.			
7682	tedmiye	تَدْمِيْهٌ	Ar.	∴	Kan akıtmak üzere cerh etmek ve kan akıtmak ve bir adama teshîl-i tarîk ve takrip eylemek ve zahir olmak.			

7683	tedennuḥ	تَدْنُحُ	Ar.	*	Baş eğmek ve horluk ve zelillik göstermek.			
7684	tedennüs	تَدْنُسُ	Ar.	•	Kirlenmek, paslanmak ve rezil ve deni olmak.			
7685	tedennuḥ	تَدْنُحُ	Ar.	*	Dikkatle nazar etmek ve ayartmak.			
7686	tedenni	تَدْنِي	Ar.	•	Aşağı düşmek, bir nesneye azca azca varıp yaklaşmak ve aşağılamak, tenezzül etmek.			
7687	tednir	تَدْنِيرُ	Ar.	•	Rüşen etmek ve nurlandırmak.			
7688	tedniş	تَدْنِشُ	Ar.	•	Bir nesneyi kirlenmek ve bir adamın ırz ve namusuna şeyn ve halel verecek iş işlemek.			
7689	tedniḥ	تَدْنِيحُ	Ar.	*	Bir nesnenin ötesini araştırıp bu tecessüs üzerine mübalağa eylemek ve bir nesneye göz dikip vâfir zaman dikkatle bakmak ve çehrede dert ve mihnetten veyahut bir illetten naşi hüzál eseri peyda olup arıklamak ve göz cukurlanıp içeri batmak.			
7690	tedniye	تَدْنِيه	Ar.	•	Yakın kılmak, yakınlaştırmak ve bir nesnenin sağır ve kebirini tettebbu eylemek.			
7691	tedü	تَدُو	Far.	*	Hamamböceği denilen hayvancık ki hamamdaki çirkefte ekseriya taayyüş eder.			
7692	tedevvüm	تَدْوُومُ	Ar.	*	Bir nesneye muntazır olmak.			
7693	tedevvün	تَدْوُونُ	Ar.	*	Kemal derecede zengin olmak.			
7694	tedvir	تَدْوِيرُ	Ar.	•	Bir nesneyi dolap gibi döndürmek, çevirmek ve bir nesneyi değirmi ve müdevver kılmak ve yuvarlandırmak ve yuvarlak yapmak ve dolaştırmak ve meslek-i devr ve dolaşmak yolu ve zamanı.			
7695	tedviş	تَدْوِيصُ	Ar.	*	Kendini sanat vasıtasıyla yüksekte salıverip inmek.			
7696	tedvim	تَدْوِيْمُ	Ar.	∴	Teskin etmek ve dili ağızda döndürmek ve kuş uçarken dönüp deveran etmek ve bir nesnenin tadına bakmak ve daim ve baki olmak, devam ettirmek ve dönmek.			
7697	tedvîn	تَدْوِيْنُ	Ar.	•	Defterleri bir araya getirmek, bir yere cemetmek ve yazı yazmak ve divana tahrir etmek ve cemedip divan yapmak.			
7698	tedehhün	تَدَهْنُ	Ar.	*	Yağlanmak, yağ sürünmek.			
7699	tedehhî	تَدَهْنِي	Ar.	*	Cin fikirli ve âfet-zihn bir adam gibi iş işlemek.			
7700	tedhiş	تَدَهِيْشُ	Ar.	•	Dehşet ve havf ve hayrete giriftar etmek.			
7701	tedhîn	تَدَهِيْنُ	Ar.	•	Yağlamak, yağ ile tılâ etmek.			
7702	tedhiye	تَدَهِيْه	Ar.	•	Cin fikirli ve âfet-zihn adam olmak.			
7703	tedeyyüş	تَدَيُّوْشُ	Ar.	•	Deyyus olmak, pezevenklik etmek.			
7704	tedeyyün	تَدَيُّوْنُ	Ar.	•	Borç etmek, medyun olmak ve dindar ve mutaassıp olmak ve dinini sakınmak.			
7705	tedyîn	تَدَيِّيْنُ	Ar.	*	Bir adamı din ve milletine havale etmek.			
7706	tezebzüb	تَدَبُّوْبُ	Ar.	∴	Deprenmek ve iki nesne arasında mütereddit olmak ve bıkarak olup öte beri hareket etmek.			
7707	tezâmm	تَدَامُّ	Ar.	*	Birbirlerini fasl u mezemmet eylemek.			
7708	tezâmür	تَدَامُّرُ	Ar.	*	Cenk ve kitale birbirini tergîb ve iğrâ ile kandırmak.			
7709	tezâkür	تَدَاكُرُ	Ar.	*	Birbirin zikretmek ve müzakere etmek.			
7710	tezâkir	تَدَاكِرُ	Ar.	*	Tezkereler, emr-i meşrû' ve bir hususu mutazammın bir nev mektûbât.			

7711	tezâbü'l	تَذَابُلٌ	Ar.	*	Bir adamın hâli aşağılayıp alçaklanmak.			
7712	tez'bîb	تَذْيِيبٌ	Ar.	•	Men ve zecr etmek ve komamak, bırakmamak.			
7713	tez'bîh	تَذْيِیحٌ	Ar.	•	Boğazlamak, kesmek, zebh etmek.			
7714	tez'bîr	تَذْيِیرٌ	Ar.	*	Yazmak, yazı yazmak.			
7715	tezerru ^c	تَذَّرُعٌ	Ar.	∴	Sözü ifratla ve kesrele söylemek ve zirâ' ile ölçmek ve arşınlamak.			
7716	tezerruk	تَذَّرُکٌ	Ar.	*	Göze sürme çekmek ve ayrılmak ve dağılmak ve teferruk etmek.			
7717	tezerrî	تَذَّرِیٌ	Ar.	*	Savrulmak ve bir nesnenin üstüne çıkmak.			
7718	tezrûv	تَذَّرُوٌ	Far.	•	Sülün dedikleri kuş.			
7719	tezrîf	تَذَّرِیْفٌ	Ar.	*	Ziyade etmek, çok etmek.			
7720	tezriye	تَذَّرِیْهٌ	Ar.	*	Uçurur derecede bir adamı methüsenâ etmek ve maden taranıp da altın araştırmak.			
7721	tezrîb	تَذَّرِیْبٌ	Ar.	*	Bir aleti bileyip keskin etmek, tahdit etmek.			
7722	tezrîf	تَذَّرِیْفٌ	Ar.	*	Bir adam gözünden muttasıl yaş dökmek ve ziyade eylemek.			
7723	tezrîff	تَذَّرِیْفٌ	Ar.	*	Hazırlamak, teşhiz etmek ve isrâ' ve tetmîm etmek.			
7724	tizkâr	تِذْكَارٌ	Ar.	•	Zikretmek, yâd olunmak, andırmak ve hatıra getirmek ve tekraren zikretmek.			
7725	tezekkür	تَذَّكُّرٌ	Ar.	•	Bir şeyi ders gibi tekrar ile ezbere almak ve unuttuktan sonra hatıra getirmek ve hâtır-nişân etmek.			
7726	tezkire	تَذْکِیْرهٌ	Ar.	•	Bir emri veya bir hususu mutazammın muharrerâtın bir nevi ki kâğıdın arzına nispeten dörde taksimle bükülüp büyüğe veya büyükten küçüğe resmen ve her iki taraftan yekdiğere min-gayr-ı resmin yazılır.			
7727	tezkîr	تَذْکِیرٌ	Ar.	∴	Bir adama bir nesneyi andırmak ve hatırına getirmek ve bir şeyi mezkûr kılmak ve va'z u nasihat eylemek ve zikretmek ve tembih ve ikaz eylemek.			
7728	tezkiye	تَذْکِیْهٌ	Ar.	*	Ateşi yakıp alevlendirmek ve boğazlamak ve pir ve sâlhorda olmak ki âdeta tecâribile sâhib-i zekâ oldukları tasavvuruna mebnidir ve tamamlamak.			
7729	tezellül	تَذَّلُّلٌ	Ar.	•	Hor ve hakir olmak ve kendiyi alçak tutmak ve alçak etmek.			
7730	tezelluk	تَذَّلُکٌ	Ar.	*	Dayanmak ve itimat etmek.			
7731	tezlîk	تَذَّلِیْقٌ	Ar.	*	Tezlik bir nesneyi keskinletmek ve dayandırmak.			
7732	tezlîl	تَذَّلِیْلٌ	Ar.	•	Bir kimseyi zelil ve hakir ve tahkir etmek.			
7733	tezemmür	تَذَّمَّرٌ	Ar.	*	Fevt olmuş nesne için bir adam kendi nefesine levm ve tevbih eylemek ve dargınlık peyda eylemek ve bir kimseye şu işi şöyle işlemediğin için sana şöyle itap ederim diye tahvîf eylemek, korkutmak.			
7734	tezemmüm	تَذَّمَّمٌ	Ar.	∴	Mücib-i mezemmet olan nesneden istinkâf etmek ve kişi kendi üzerine hak lazım eylemek ve ahd ü emân etmek ve arlanmak ve zemmolunmak korkusuyla yapmak.			
7735	tezmîr	تَذْمِیرٌ	Ar.	*	Bir işi takdir ve tahsîn etmek ve bahadırlanmak.			
7736	tezemmün	تَذَّمَّنٌ	Ar.	*	Süratle gitmek.			
7737	tezmîm	تَذْمِیمٌ	Ar.	∴	Zemmetmek ve iyi yapmadın diye azar ve tayip ve levm ve tevbih ve kadh etmek.			
7738	tezenüb	تَذَّنُبٌ	Ar.	•	Uçlarını kuyruk gibi salındırmak ve sarkıtmak ve bir nesneye kuyruk olmak.			

7739	teznîb	تَدْنِيبٌ	Ar.	•	Bir şeye zeyil ve ilave yazmak ve zeyil ve ilave.			
7740	tezevvuḡ	تَدْوُوقٌ	Ar.	•	Bir nesnenin defaatle tadını tatmak ve zevk ve sefa etmek.			
7741	tezevvün	تَدْوُونٌ	Ar.	*	Hâl ve mal ve servet ve yesâr sahibi olmak.			
7742	tezvîb	تَدْوِيبٌ	Ar.	*	Eritmek, seyyal hâline komak, zevebân ettirmek.			
7743	tezvîd	تَدْوِيدٌ	Ar.	*	Sürmek, reddetmek.			
7744	tezhîb	تَدْهِيْبٌ	Ar.	•	Bir nesneye altın sürmek ve yaldızlamak ve altın ile tılâ etmek ve kumaş içine sırma koyup dokumak.			
7745	tezhîn	تَدْهِيْنٌ	Ar.	•	Hazık ve ferasetli olmak.			
7746	tezeyyül	تَدْيِيْلٌ	Ar.	*	Bir adama inbisâtla küstâhâne muamele etmek.			
7747	tezlîl	تَدْيِيْلٌ	Ar.	•	Eteklendirmek ve zeyil ve ilave etmek ve tatvîl etmek, uzatmak.			
7748	ter	تَرٌ	Ar.	∴	Edât-ı tafsîl olup lâhik olduğu kelimenin ma'nâ-yı medlûlünü tezyit ve tafdil eder ve sulu, nemli, râtib, yaş ve taze olan ve körpe ve taze ve genç, civan olan ve latif, letafetli ve yakışıklı olan ve fâcir ve fasık ve ehl-i fücûr olan.			
7749	türâ	تُرَا	Far.	*	Sana, leke manasına olan zamîr-i hitâb.			
7750	terâ	تُرَا	Far.	*	Büyük ve bülend ve ali duvar ki ekâbir hanelerinde ve saraylarında bulunur.			
7751	terâ'ib	تُرَايِبٌ	Ar.	*	Göğüs kemikleri ve göğüs tahtası.			
7752	tera'î	تُرَايِىٌ	Ar.	*	Aynaya bakmak ve birbiriyle görüp görüşmek ve bir madde zımnında fikir ve endişe ve mûlahaza eylemek.			
7753	türâb	تُرَابٌ	Ar.	•	Toprak, hâk.			
7754	terâcu'	تُرَاجِعٌ	Ar.	•	Geri dönmek, geri gitmek ve geri gelmek, ricat ve müracaat ve mu'âvedet ve avdet etmek.			
7755	terâcüm	تُرَاجِمٌ	Ar.	*	Recmetmek, taş atışmak.			
7756	terâcim	تُرَاجِمٌ	Ar.	•	Tercümeler, tercüman olanlar, mütercimler.			
7757	terâhî	تُرَاهِيىٌ	Ar.	∴	Gecikmek ve ağır davranıp yavaş hareket etmek ve umurda gevşek davranmak ve irak ve ba'id olmak ve süstlük ve zavıflık.			
7758	terâdd	تُرَادٌ	Ar.	*	Birbirine reddedişmek.			
7759	terâdüf	تُرَادُفٌ	Ar.	∴	Yardımlaşmak ve birbirine tabi olmak, arkadaş ve hem-râh ve hem-inân olmak.			
7760	terâre	تُرَاْرَةٌ	Ar.	•	Gövdesi sıkı ve tıknaz.			
7761	terâzû	تُرَاَزُوٌ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile mizan denilen vezin ve tartı aleti olup bununla bir iki üç okkaya kadar eşya tartılır ve muvazene ve tevazün.			+
7762	terrâs	تُرَاسٌ	Ar.	•	Kalkanlı adam ve kalkancı, kalkan yapıcı olan.			
7763	terâset	تُرَاسَةٌ	Ar.	•	Kalkancılık sanatı.			
7764	terâsül	تُرَاسُلٌ	Ar.	*	Haberleşmek, muhabere ve mürâsele etmek, mektuplaşmak.			
7765	tirâş	تُرَاشٌ	Far.	•	Yontmak, kazımak, derine varmaksızın satıhtan kesmek ve yontucu ve yonulmuş olan.			
7766	tirâşe	تُرَاشَةٌ	Far.	•	Yonga, kesinti, kazıntı.			

7767	tirāşīde	تَرَاشِيْدَه	Far.	•	Yonulmuş, kesilmiş, kazanmış olan.			
7768	terāşuf	تَرَاصُف	Ar.	•	Kaldırım taşları gibi birbirine yamanıp sıkışmak.			
7769	terāzī	تَرَاذِي	Ar.	•	İki taraf birbirinden hoşnut ve razı olmak, rızâ-i tarafeyn hasil olmak.			
7770	terāţun	تَرَاطُن	Ar.	*	Arabîden gayrı lisanla tekellüm etmek, söyleşmek.			
7771	terāfūd	تَرَاْفُد	Ar.	*	Birbiriyle yardımlaşmak.			
7772	terāfu ^c	تَرَاْفُع	Ar.	•	Fasl-ı da'vâ ve husumet zımında tarafeyn hâkime müracaat etmek ve huzûr-ı hâkimde murafaa ve muhakeme olmak.			
7773	terāfuğ	تَرَاْفُغ	Ar.	•	Birbirine refik ve yoldaş olmak, refakat etmek.			
7774	terākuş	تَرَاكُش	Ar.	•	Berberce iki kişi raksetmek ve hora tepmek.			
7775	tirāk	تَرَاك	Ar.	•	Patlamak, çatlamak ve çatlamış olan.			
7776	terākül	تَرَاكُل	Ar.	*	Vuruşmak, dövüşmek, mudarebe etmek.			
7777	terāküm	تَرَاكُم	Ar.	•	Cem olup birbiri üzere sıkışmak, birikmek.			
7778	terāküb	تَرَاكُب	Ar.	•	Birbirine bağlanmak, kenetlenmek ve terkîp olunup mürekkep olmak.			
7779	terākīb	تَرَاكِيْب	Ar.	•	Terkipler, kelimâtın yekdiğerine irtibatıyla hasil olan cümleler.			
7780	terān-gebîn	تَرَاَنْجَبِيْن	Far.	•	Kudret helvası ve men denilen deva.			
7781	terāmī	تَرَامِي	Ar.	*	Atışmak, ok atışmak ve bir iş bir hâlete varmak.			
7782	terāne	تَرَاْنَه	Far.	•	Nağme ve seda, ses makamı.			
7783	terāne-perdāz	تَرَاْنَه پَرْدَاز	Far.	•	Nağme ve makam tertip edici olan.			
7784	terāvīḥ	تَرَاوِيْح	Ar.	•	Ramazan gecelerine mahsus kılınan namazın ismi.			
7785	terāhün	تَرَاْهُن	Ar.	*	Birbirine rehin vermek.			
7786	terāhī	تَرَاْهِي	Ar.	*	Birbirine veda etmek.			
7787	tirb	تَرِب	Ar.	•	Misil, nazir, arkadaş.			
7788	tirbān	تَرِبَان	Ar.	•	Türaplar, topraklar, hâkler.			
7789	tereb	تَرِب	Ar.	*	Fakir olmak ve tehî-dest olup şiddet ve müzayakaya giriftar olmak.			
7790	terebbüb	تَرِبُّب	Ar.	*	Fakirlik ve şiddet-i hâl.			
7791	türbe	تُرْبَه	Ar.	•	Ulu zatların kabirleri üzerine ta'zîmen yapılan bârgâh.			
7792	teribe	تَرِيْبَه	Ar.	•	Parmak ucu, enmile, ser-i engüşt.			
7793	terebbüc	تَرِبُّج	Ar.	*	Mütehayyir ve hayran olmak.			
7794	terebbüs	تَرِبُّس	Ar.	•	Oyalanıp kalmak ve bir yerde meks ve ârâm etmek.			
7795	terebbuḥ	تَرِبُّح	Ar.	*	Sarkık ve sülpük olmak ve kesb-i rehâvet etmek.			

7796	terebbuş	تَرْبُوص	Ar.	∴	Muntazır olmak ve tek durup beklemek ve is. fikiyyeden olup vakıf arsa üzerine mütevellinin izni olmayarak tagallüben bina eden kimseye bu binaya girip oturmayacaksın, ta yıkılincaya kadar icâre-i mü'eccelesini ita edeceksin diye gavr-ı cebri bir söz söylemektir.			Fıkıh	
7797	türbe-dâr	تُورْبَةُ دَارٍ	Ar. - Far.	•	Türbe hıfzına ve ferâşetine memur olan kimse.				
7798	terebbüt	تَرْبُط	Ar.	*	Eğlenmek, eğlenip kalmak.				
7799	terebbu ^c	تَرْبُوع	Ar.	*	Bağdaş kurup oturmak.				
7800	terebbül	تَرْبُؤ	Ar.	*	İkdam ve cüret etmek.				
7801	terebbî	تَرْبِي	Ar.	•	Beslenmek, perveriş-yâb olmak, terbiye olunmak.				
7802	terbîb	تَرْبِيب	Ar.	*	Dühn ve ıtır makulesini bazı hoş-bû nesnelere tatyîb ve ıslah etmek ve çocuğunu bülüğuna kadar beslemek.				
7803	terbiyet-kerde	تَرْبِيَّةٌ كَرْدَةٌ	Ar. - Far.	•	Terbiye eylemiş ve terbiye edilmiş olan.				
7804	terbi ^c	تَرْبِيع	Ar.	•	Bir nesneyi dört köşeli eylemek ve dört bölük etmek ve dörde taksim etmek ve murabba şeklinde resmetmek ve kevâkibin birbirinden doksan derece tul ve mesafesinde olmak ve bir adedin murabbainı istihraç eylemek.				
7805	terbîl	تَرْبِيل	Ar.	*	Ayırmak, tefrik eylemek.				
7806	terbiye	تَرْبِيَّة	Ar.	•	Ahlak ve keyfiyyât-ı rûhâniyye ve cismâniyyeyi kemâle eriştirmek ve kemâle eriştirmeye münasip hâle mazhar kılmak ve muaheze edip azap ve ikâb etmek ve teksir-i lezzet zımında taama yumurta ve ekşi ve bahar gibi şevler ilave etmek.				
7807	terettüb	تَرْتُّب	Ar.	∴	Bir yerde kat'an kımıldamamak veçhi üzere sabit ve payidar olup durmak ve vuku bulmak ve zuhura gelmek ve husule erişmek.				
7808	terettül	تَرْتُّل	Ar.	*	Sözü acele söylemeyip teenni ve tedebbür ederek söylemek ve zahir ve mübeyyen olmak.				
7809	terettüm	تَرْتُّم	Ar.	•	Unutmamak için parmağa iplik bağlamak.				
7810	tertib	تَرْتِيب	Ar.	•	Bir nesneyi bir yerde sabit ve payidar eylemek ve her nesneyi yerli yerine vaz ve ispat eylemek ve sıraya komak, tanzim etmek ve tedarik edip hazır ve mühevva kılmak ve merâtibine göre davranmak.				
7811	tertib-sâz	تَرْتِيبِي سَائِز	Ar. - Far.	•	Tertip edici olan.				
7812	tertib-kerde	تَرْتِيبِي كَرْدَةٌ	Ar. - Far.	•	Bir kimsenin tertip eylediği şey.				
7813	tertil	تَرْتِيل	Ar.	∴	Kelamı yerli yerinde, güzel ve uygun ve muvafık ve nizâm-ı latîf üzere telif ve tertip eylemek ve Kur'ân'ı teenni ve teemmül ederek aheste aheste okumak ve aşikâre ve rûşen etmek ve beyan eylemek.				
7814	türâş	تُرَاث	Ar.	*	Miras, mal.				
7815	terşiye	تَرْشِيَّة	Ar.	•	Meyyitin mehâsinini zikrederek ağlamak, feryat ve figan eylemek.				
7816	tereccuḥ	تَرْجُوح	Ar.	•	Bir tarafa meyletmek ve kesb-i rûchâniyyet etmek ve daha muhtarca olmak, müreccah olmak.				
7817	tereçrüc	تَرْجُرُوح	Ar.	*	Öte beri şiddetle hareket ve ızdırap ile çalkanmak ve titremek ve deprenmek.				
7818	tereccüf	تَرْجُوف	Ar.	*	Deprenmek, hareket etmek.				
7819	tereccül	تَرْجُل	Ar.	*	Düzenmek, tetahhur ve tezyin eylemek ve saç ve sakal taramak ve yayan yürümek ve mürtefi olmak yükselmek.				
7820	tercemân	تَرْجَمَان	Ar.	•	Bir lügati veya bir lisanı âher lûgat veya diğeri bir lisanla beyan ve tefsir eyleyen kimse.				

7821	terceme	تَرْجَمَه	Ar.	• Kelamın mealini diğer lisan üzere ifade etmek ve kelamın mealini diğer lisan üzere ifade eden ibare ve bir lisanı âher lisan ile tefsir ve beyan eylemek.			
7822	tereccî	تَرْجَى	Ar.	• Ummak, ümit etmek, rica ve niyaz etmek.			
7823	tercîb	تَرْجِب	Ar.	• Bir kimseyi mehabetleyip tazim ve tekrım etmek.			
7824	tercîh	تَرْجِیح	Ar.	∴ Müşteriye vezninden ağır ve ziyade ita etmek ve bir nesneyi birine diğerinden fazla vermek ve ziyade beğenmek, ziyade itibar etmek.			
7825	tercîh-i beyyinât	تَرْجِیحِ بَیِّنَات	Ar.	* Is. fikiyyeden olup müddei ve müddeialehten ikisinin dahi bir husus hakkında ikame edecekleri beyyinelerden birinin beyyinesi, istimâ' hususunda diğerinden mukaddem ve evla görmek ki bu hâlde beyyinesi mukaddem ve müreccah olan taraf, ispattan âciz kaldığı takdirde diğer taraf ikâme-i beyyine etmek hakkından mahrum olmaz.		Fıkıh	
7826	tercî°	تَرْجِی°	Ar.	∴ İ'lâ-yı savt edip sesini ve sözünü herkese istimâ' etmek, işittirmek ve geri getirmek, geri göndermek ve Allahutaala hazretlerine izhâr-ı inkıyâd için işbu (innâ lillâhi ve innâ ileyhi râci'ün) âyet-i kerimesini zikretmek.			
7827	tercî°-i bende	تَرْجِی°-ی بِنْد	Ar. - Far.	• Bir nev nazım ki birkaç beytinde muayyen bir beytin tekerrürü vaki olur.			
7828	tercîm	تَرْجِیْم	Ar.	• Taşlamak, taş ile öldürmek.			
7829	tercîye	تَرْجِیْیَه	Ar.	• Ümit tutmak ve bir kimseyi ümitvar eylemek ve ummak, ümit etmek ve rica ve niyaz eylemek.			
7830	terah	تَرْح	Ar.	• Gam ve gussa ve keder, hüzün.			
7831	tirhâb	تَرْحَاب	Ar.	• Merhaba diyerek merâsim-i hoş-âmedîyi icra etmek.			
7832	tirhâl	تَرْحَال	Ar.	• Yola çıkmak, nakl-i mekân etmek, göç etmek ve menzile konmak.			
7833	terahhul	تَرْحُلْ	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
7834	terahhum	تَرْحُوم	Ar.	• Bir kimsenin hâline acımak, merhamet etmek ve esirgemek.			
7835	terhîb	تَرْحِیْب	Ar.	∴ Bollatmak, tevsî etmek ve bolluğa ve bol mekâna davet eylemek ve birine merhaba demek.			
7836	terhîl	تَرْحِیْل	Ar.	• Yola çıkarmak, nakl-i mekân ettirmek ve rihlet ettirmek.			
7837	terhîm	تَرْحِیْم	Ar.	* Bir kimse hakkında rahimehullâh diye dua etmek.			
7838	tarhâna	تَرْحَانَه	Far.	• Süt ile unu hamur edip badehu kurutularak yapılan ekşimsi bir nev taam ki çorba olur.			
7839	terahhuş	تَرْحُشْ	Ar.	• Müsaade ve ruhsat bulmak ve pahasını aşağı ve ucuz bulmak ve aşağılamak ve ucuzlamak.			
7840	terhîş	تَرْحِیْشْ	Ar.	• İzin ve ruhsat vermek, destur ve müsaade vermek.			
7841	terhîm	تَرْحِیْم	Ar.	∴ Is. nahıyyeden olup ismin hâlet-i midâda harf-i ahîrini iskat eylemek ve kelimenin hurûf-ı ahîresini hazf ve terk etmek ve atmak ve âsân etmek ve telvîn ve terkik etmek ve ihtisar etmek.		Nahiv	
7842	tirdâd	تَرْدَاد	Ar.	• Terdit etmek ve tekrar eylemek.			
7843	ter-dâmân	تَرْدَامَانْ	Far.	• Fahîşe, orospu.			
7844	tereddüd	تَرْدُدْ	Ar.	• Bir hususta zihnen karar veremeyip sallantıda ve şüphede komak ve iki nesne arasında mütefekkir olmak.			
7845	ter-dest	تَرْدَسْتْ	Far.	• Eli çabuk ve eli işe yakışır olan.			
7846	ter-destî	تَرْدَسْتِی	Far.	• El marifeti, el çabukluğu.			
7847	tereddî	تَرْدَدِی	Ar.	* Aşağı düşmek ve şal ve ridâ örtünmek.			

7848	terdîd	تَرْدِيدٌ	Ar.	• Geri itmek, ricat ettirmek, geri döndürmek ve terk ettirmek ve bir sözde durmayıp kelamını müşevveş etmek ve is. fıkhiyyeden olup âkideynden biri diğerini birkaç şeyden birinin intihabında muhayyer bırakmak.		Fıkıh	
7849	terdîf	تَرْدِيفٌ	Ar.	• Yanına katmak, beraber göndermek.			
7850	terdîm	تَرْدِيمٌ	Ar.	• Kapamak ve tekmiil etmek.			
7851	terdiye	تَرْدِيَةٌ	Ar.	∴ Aşağıya düşürmek ve örtmek, perdelemek.			
7852	terzîl	تَرْزِيلٌ	Ar.	• Rezil ve rüsva kılmak ve itibarını kırmak.			
7853	ter-zebân	تَرْزَبَانٌ	Far.	• Ağzından çıkan kelam, letafet ve belagatten dolayı su gibi cereyan eder olan.			
7854	terzîm	تَرْزِيمٌ	Ar.	* Bir nice nesneyi bir yere getirerek cemedip bir yük yapmak.			
7855	terzîn	تَرْزِينٌ	Ar.	• Düzeltmek, tesviye etmek.			
7856	terzîk	تَرْزِيقٌ	Ar.	• Rızık vermek, beslemek ve rızık için verip yedirmek.			
7857	terzîk	تَرْزِيقٌ	Far.	∴ Boş ve beyhude ve manasız olan kelam ve yalan haber ve asılsız iş.			
7858	terzîk-i tîrâz	تَرْزِيقٌ طِرَازٌ	Far.	• Mesel, masal ve emsal düzücü olan.			
7859	türs	تُرْسٌ	Ar.	• Şekilde görüldüğü veçhile demirden mamul ve üzeri timsah balığının derisiyle mestur ve müzeyyen ve münakkaş cenk ve harp aletlerinden bir nev alet olup zamân-ı kadîmde düşman darafından savrulan kılıç ve atılan okun tesir ve nüfuzunun meni zımında karşı tutulan ve kalkan ve siper denilen şeydir.			+
7860	ters	تُرْسٌ	Far.	• Korku, havf, bîm.			
7861	türüs	تُرُوسٌ	Ar.	• Nadas olmamış tarla ve kazma kâr etmez katı yer ve saht mekân.			
7862	tersâ	تُرْسَا	Far.	• Müslüman olmayan kimse, Nasrani ve kâfir ve havf ve korkuya giriftar olan ve korkak olan.			
7863	tersâ-peçe	تُرْسَا پَعْجَةٌ	Far.	• Kâfir ve Nasrani oğlu.			
7864	tersân	تُرْسَانٌ	Far.	• Korkak, hâ'if ve korkak olan.			
7865	teressül	تُرْسُلٌ	Ar.	• Acele etmeyerek yavaş yavaş yapmak.			
7866	teressüm	تُرْسُومٌ	Ar.	• Bir nesnenin baki kalan nişane ve asarına nazar eylemek ve mektup ve eş'âr makulesini okuyup mefhumuna gereği gibi im'ân ve nazar ve dikkat eylemek ve resimlenmek ve tetkik ve teemmül etmek.			
7867	tersîğ	تُرْسِغٌ	Ar.	* Vüsat vermek ve tevsî eylemek.			
7868	tersîl	تُرْسِيلٌ	Ar.	∴ Letafet ve teenni üzere okuyup tilavet etmek, hurûfun mehâric ve medlerine dikkat ve riayet eylemek ve mektup yazmak ve göndermek.			
7869	tersîm	تُرْسِيمٌ	Ar.	• Yazmak, çizmek, resmetmek.			
7870	tersîm-i bi'z-ziyâ	تُرْسِيمٌ بِالْزِيَا	Ar.	* Fotoğraf ile resim almak.			
7871	türş	تُرْشٌ	Far.	• Ekşi, hamız olan ve ters tabiatlı ve huysuz olan.			
7872	türşbâ	تُرْشَبَا	Far.	* Ekşili çorba.			
7873	türuşt	تُرْشُتٌ	Far.	* Kazma denilen alet ki yer kazmak için kullanılır.			

7874	tereşşuḥ	تَرَشُّحٌ	Ar.	•	Sızmak, terlemek, harareten naşi mesâmmât-ı cildten huruç eden buhar ve su katarâtı gibi şey ciltte vaki olmak.			
7875	türş-rû	تُرْشُورُو	Far.	•	Ekşi yüzölçümlü, abûsü'l-vech olan kimse.			
7876	türş-şîrîn	تُرْشُ شِيرِينٌ	Far.	*	Ne ekşi ne tatlı olan yani mayhoş olan.			
7877	türş-tab°	تُرْشُ طَبِّعٌ	Ar. - Far.	•	Tabiatı nahoş olan.			
7878	türş-mizâc	تُرْشُ مِزَاجٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
7879	türş-nâk	تُرْشَانَاكٌ	Far.	*	Ekşili olan nesne.			
7880	türşe	تُرْشَه	Far.	*	Kuzu kulağı denilen ekşiçe ta'mlı uzunca yapraklı nebat haşışı.			
7881	türşî	تُرْشِي	Far.	•	Sirke veyahut maya ile ekşitilip fesattan ve bozulmaktan hıfzolunan ve taam arasında ekşiçe ve câlib-i iştihâ gibi kullanılan ve envâ'-ı sebzedden yapılan ekşi sebzevât-ı efâviye ve çerezi.			
7882	tereşşî	تَرَشِّى	Ar.	*	Mülayemet ve yumuşaklık göstermek.			
7883	terşîḥ	تَرَشِّحٌ	Ar.	•	Süzme ve terbiye eylemek, beslemek ve takayyüt ve hüsn-i ri'âyet ve tımar eylemek ve tezyin etmek.			
7884	tereşşüf	تَرَشِّفٌ	Ar.	*	Suyu emmek, massetmek.			
7885	teraşşud	تَرَشُّدٌ	Ar.	•	Bir nesneyi matmah-ı nazar edip gözetmek, muntazır olmak, dikkatle bakmak ve ümit etmek ve intizar üzere olmak.			
7886	teraşşu°	تَرَشُّعٌ	Ar.	•	İbtihâc ve meserret ve inbisâtla olmak, mesrur olmak.			
7887	terşîş	تَرَشِّيشٌ	Ar.	•	Nesneleri birbirine yanaştırıp yapıştırmak ve yalnız gözü görünmek üzere hatun yaşmak bağlamak.			
7888	terşî°	تَرَشِّى°	Ar.	∴	Bir şeyi bir şeye yanaştırmak ve oturtmak ve takdir eylemek ve bir nesneyi sepet veya tel perde gibi örmek ve neşât vermek ve altın ve gümüş ve cevher ile tezyin etmek ve kelâmı kıta kıta edip muhtelif kıtalarda olan elfâz-ı nazîri nazirine sureta ve manen muvafık ederek tezyin etmek.			
7889	terşîf	تَرَشِّيفٌ	Ar.	*	Binayı muhkem yapmak ve taşı taşa zamm etmek yani taş döşemek.			
7890	terşîn	تَرَشِّينٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi vech-i tahkîk bilmek ve muhkem ve üstüvâr kılmak ve metanet ve resânet vermek.			
7891	teraşşî	تَرَشِّى	Ar.	*	Bir adamın rızasını talep etmek, rızasını istemek.			
7892	tarziye	تَرْزِيَه	Ar.	•	Razı ve hoşnut kılmak ve radiyallâhu anhu diye birine dua etmek ve sü'-i mu'âmeleden tahaddüs eden şikâyeti def için beyân-ı ma'zeret ederek af ve âmirziş dilemek.			
7893	teraşşum	تَرَشِّمٌ	Ar.	•	Verâdan kazâ-i hâcet etmek, iktiza ettikçe hapsedip defetmemek.			
7894	terḥîb	تَرْطِيبٌ	Ar.	•	İslatmak, rutubetlendirmek.			
7895	terḥîl	تَرْطِيلٌ	Ar.	•	Vezin etmek, tartmak.			
7896	terzîz	تَرْزِيْزٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup unu şiddetle veya defaten vaki olan müzâhame-i hâriciyyenin tesiriyle bilâ-teferruk ittisâl-ı cild yani ciltte bir ceriha vaki olmayarak tahtındaki ensice-i zevi'l-hayâtın ezilmesine yani berelenmeye itlak olunur.		Tıp	
7897	tera°cûd	تَرْعُدٌ	Ar.	*	Titremek, lerze eylemek.			
7898	tera°uş	تَرْعُشٌ	Ar.	*	Kıvrılıp burulmak ve sililmek ve bir şeyin narhı pahalı olmak, fiyatlanmak.			
7899	tera°î	تَرْعِي	Ar.	•	Otlamak, çayıra çıkmak.			
7900	ter°îb	تَرْعِيبٌ	Ar.	•	Korkutmak ve havf ve ru'ba giriftar etmek.			

7901	ter'îş	تَرَعِشُ	Ar.	*	Titretmek, raşe vermek.			
7902	ter'îf	تَرَعِيفُ	Ar.	*	Burnu kanatmak ve burnundan kan akıtmak.			
7903	terğîb	تَرَغِيبُ	Ar.	•	Rağbet vermek, arzu ve istek ettirmek.			
7904	terğîs	تَرَغِيسُ	Ar.	*	Mal çoğaltmak, teksir etmek.			
7905	terağğum	تَرَاغُّمُ	Ar.	*	Bir adama dargınlık peyda eylemek ve gazap etmek.			
7906	terğîm	تَرَغِيمُ	Ar.	*	Bir adam hakkında hor ve hakir olsun diye dua etmek veyahut Allah burnunu kırsın, burnunu yere diye beddua eylemek ve hor ve hakir ve ve zelil etmek ve rağmen yaptırmak.			
7907	türfet	تُرْفَةٌ	Ar.	∴	Naziklik, yumuşaklık ve nimet ve ta'âm-ı tayyib ve zarif ve iyi şey ve huzur ve refâhiyet ve üst dudağın ortasındaki zait ve yumru etin olması.			
7908	tereffu°	تَرَفُّعُ	Ar.	•	Ululanmak, yükselmek ve yükseğe çıkmak.			
7909	tereffuğ	تَرَفُّقُ	Ar.	•	Unf u şiddet etmeyerek tatlılık ve mülayemetle muamele etmek.			
7910	terfîd	تَرَفِيدُ	Ar.	•	Bir adamı ululamak, tazim ve tekrîm etmek.			
7911	terfî°	تَرَفِيْعُ	Ar.	∴	Kaldırmak, yükseltmek, i'lâ etmek ve cenkte hasım tarafını öte sürüp meydana iraklaştırmak.			
7912	terfîk	تَرَفِيْقُ	Ar.	•	Yoldaş etmek, yola beraber çıkarmak, beraber yürütmek.			
7913	terfîl	تَرَفِيلُ	Ar.	*	Tazim etmek, uzatmak, tatvîl etmek ve aruz ı. olup bahr-i kâmilin mütefâ'ilün cüzüne ber-sebeb-i hafif ziyade eylemeye denilir ve bir adamı seyit ve âli-şân kılmak ve temlik etmek.		Aruz	
7914	terfî'e	تَرَفِيْهَ	Ar.	•	Bi'r-refâ'-i ve'l-benîn diye teehhül eden kimseye dua ve tehniyet ve tebrik eylemek ve sevindirmek ve ferah ve rahat ettirmek.			
7915	terfiye	تَرَفِيْهَ	Ar.	∴	Naz ve nimetle mâlâmâl kılmak ve bir adamı nizâm-ı hâl ve refah ve huzura nail kılmak ve bir adama bir hususta mehil verilmele tenfis ve tefrîh eylemek.			
7916	tereffüh	تَرَفُّهُ	Ar.	*	Refâh-ı hâl ve râhat-ı bâl ve huzûr-ı nâdirü'l-zevâl üzere geçinmek.			
7917	terfîh	تَرَفِيْحُ	Ar.	*	Teehhül eden kimseye bi'r-refâ'-i ve'l-benîn yani biri biriniz ile Allah hüsn-i imtizâc eylemek nasip eyle diye dua eylemek.			
7918	terağğub	تَرَاغُّبُ	Ar.	•	Beklemek, intizarda olmak, yol gözlemek, muntazır olmak ve tarassut ve ümit etmek.			
7919	terağğuh	تَرَاغُّحُ	Ar.	*	Emek çekip kesb ü kâr eylemek.			
7920	terağğuç	تَرَاغُّجُ	Ar.	•	Renc ve meşakkatle kesb-i mâl ve kâr etmek.			
7921	terağğuş	تَرَاغُّصُ	Ar.	•	Öte beri sallanmak ve raks ve hareket etmek.			
7922	terağğuk	تَرَاغُّكُ	Ar.	•	Rikkat-i kalb ile merhamet edip acımak.			
7923	terküve	تَرَكُّوْهَ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup göğsün yukarisından omuz başına kadar mümted olan köprücük kemiğine denilir.		Tıp	
7924	terağğkî	تَرَاغُّكِيْ	Ar.	•	Yukarı çıkmak, ilerlemek, artmak, izdiyâd bulmak ve yükseğe çıkmak ve yükselmek, irtikâ etmek.			
7925	terğîh	تَرَغِيْحُ	Ar.	•	Malın ıslahına kıyam ve ihtimam eylemek ve işi salaha getirmek.			
7926	terağğkî-dâr	تَرَاغُّكِيْ-دَارُ	Ar. - Far.	•	Terakki etmiş, müterakki ve müzdâd olan.			
7927	terğîş	تَرَغِيْشُ	Ar.	•	Kelama hüsn-i kıyâfet ve zîb ve ziynet vermek.			
7928	terğîş	تَرَغِيْصُ	Ar.	•	Raks ettirmek ve öte beri hareket ettirmek, sallandırmak.			

7929	terķī°	تَرْقِيعٌ	Ar.	•	Yırtık libasa yama vurmak ve malı takayyüt ve tımar ederek ıslah etmek.			
7930	terķiķ	تَرْقِيقٌ	Ar.	•	Bir nesneyi yufka eylemek, inceltmek ve kelamı nezaketle eda eyleyerek mana kinaye tarikiyle çıkmak ve bir kimseyi kul ve cariyeye edinmek ve yumuşatmak, telyîn etmek.			
7931	terķim	تَرْقِيمٌ	Ar.	•	Yazmak, tahrir etmek, damgalamak, nişan eylemek.			
7932	terķin	تَرْقِينٌ	Ar.	∴	Bir nesneye nişan komak ve kitabette satırları sık sık yazmak ve mütebeyyin olmak için yazıya nokta ve hareke vazeylemek ve yazıyı müzeyyen ve güzel yazmak ve hesap defterinde bazı mahalli karalamak ve esâmîyi veya bir kaydı resîd ve izale etmek ve defter veya mazbatadan bir ibare veyahut bir isim iptal edip bozmak.			
7933	terķiye	تَرْقِيَةٌ	Ar.	•	Yukarı çıkarmak ve artırmak ve ilerletmek ve yükseltmek.			
7934	Türk	تُرْكٌ	Ar.	*	Bir tâ'ife-i mu'azzama-i müslimenin adıdır.			
7935	terk	تَرْكٌ	Ar.	•	Bir nesneden feragat eylemek vazgeçmek, bırakmak ve boşlamak.			
7936	terekküb	تَرْكُوبٌ	Ar.	•	Karışmak, ibaret olmak ve bir şeyi âher bir nesne ile kesb-i imtizâc etmek ve iltisak ve inzimam ve ihtilat etmek.			
7937	terekkuḥ	تَرْكُوحٌ	Ar.	*	Bir mahalde müzayakasız oturmak ve tasarruf eylemek ve lebis ve ikamet eylemek.			
7938	terekkün	تَرْكُونٌ	Ar.	•	Bir adam şiddet ve kuvvet bulmak ve vakar ve temkin peyda etmek.			
7939	türktâz	تُرْكُتَازٌ	Far.	•	Habersiz, çapıp cevelan ederek, gâret ve yağmaya seğırtmek ve yağmacı olan.			
7940	türk-süvâr	تُرْكُشَوَارٌ	Far.	•	Süvari ve atlı olan ve Türk gibi binici olan.			
7941	terkeş	تَرْكَشٌ	Far.	•	Ok mahfazası, ok çantası, ok torbası.			
7942	terkûn	تَرْكُونٌ	Far.	*	Terki ve terki bağı.			
7943	terike	تَرْكِهٌ	Ar.	•	Kişinin, ba'de'l-vefât terk ve ibkâ eylediği miras ve muhallefâtına yani esâs-ı beyt vesair takım ve tetimmâta itlak olunur.			
7944	terķib	تَرْكِيبٌ	Ar.	•	Bir şeyi âhere yanaştırmak ve zam ve ilsâk etmek ve muhtelif şeyleri bir araya getirerek yeni bir şey hasıl etmek ve bir şeyin husulü için kullanılan nesnelere mecmû'iyeti.			
7945	terķib-i bend	تَرْكِيبِ بَنْدٌ	Ar. - Far.	•	Şiirin mesnevî bir beyit ile bağlanılan nevi.			
7946	terķiz	تَرْكِيزٌ	Ar.	•	Yere sivri bir şey sokup dikmek ve mihlamak, saplamak.			
7947	terķik	تَرْكِيكٌ	Ar.	•	İncelemek, inceltmek ve zayıf etmek.			
7948	terleve	تَرْلَوَةٌ	Far.	*	İnişli ve yokuşlu yol.			
7949	teremmüd	تَرْمُودٌ	Ar.	*	Yanıp kül olmak.			
7950	türmüs	تُرْمُسٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup Yahudi baklası yani acı bakla denilen ve şekilde rüyet olunan nebata itlak olunur.		Nebatat	+
7951	teremmül	تَرْمُؤُلٌ	Ar.	•	Kocası ölmek ve ölüp kadın dul kalmak.			
7952	teremmüm	تَرْمُؤْمٌ	Ar.	*	Kemik kemirmek ve kemik çürümek.			
7953	termic	تَرْمِيعٌ	Ar.	*	Yazıyı yazdıktan sonra bir nesne ile ifsat eylemek.			
7954	termid	تَرْمِيدٌ	Ar.	•	Kül renginde olmak ve yakıp kül etmek ve bir nesneyi kül içinde bırakmak ve hâkister etmek.			
7955	termiz	تَرْمِيزٌ	Ar.	*	Bir kimseye bir miktarca muntazır olup savuşup gitmek.			

7956	termîk	تَرْمِيقٌ	Ar.	•	Bir işi dikkat ve hüsn ve istihkâm üzere işlemeyip hemen biraz benzemesiyle iktifa etmek ve bir nesneyi azca azca ve tedricî kullanmak.			
7957	termîğ	تَرْمِغٌ	Ar.	•	Sözü birbirine bilâ-fâsıla vasl ve tanzim eylemek.			
7958	termîm	تَرْمِيمٌ	Ar.	•	Tamir etmek, meremmet ve islah eylemek, hâlel bulmuş nesneyi onarmak.			
7959	turunc	تُرُنْجٌ	Far.	•	Malum bir nev portakala müşâbih kırmızısı sarı ve cüzice tatlımsı acı meyve olup deva gibi kullanılır.			
7960	turuncî	تُرُنْجِيٌّ	Far.	•	Turunç renginde olan, turunca müteallik ve müşâbih olan.			
7961	terencebîn	تَرَنْجَبِينٌ	Ar.	•	Bala benzer bir nesnedir, gökten ağaçlar üzerine yağar, Fâriside terâncebin, Türkîde kudret helvası itlak olunur.			
7962	terenuh	تَرْنُوحٌ	Ar.	*	Sarhoşluktan veya gayrı bir hâletten naşi salınmak ve yuvarlanmak.			
7963	terennüm	تَرْنُومٌ	Ar.	•	Pest ve tiz ve hoş ezgiler ile nağme ve ahenk eylemek.			
7964	terenni	تَرْنِيٌّ	Ar.	*	Bir adam mahubuna daim bakıp durmak.			
7965	ternîk	تَرْنِيْقٌ	Ar.	*	Suyu bulandırmak ve durultmak ve bir mekânda ikamet eylemek ve bir hususta rey ve fikir ve tedbiri karışık ve şûrîde eylemek ve beden veya göz veyahut akıl ve reyî zayıf olmak ve bir nesneye vâfirü'z-zamân bakıp durmak.			
7966	ternîn	تَرْنِيْنٌ	Ar.	*	Ses çıkarmak, tasvî ettirmek, öttürmek.			
7967	terniye	تَرْنِيْهٌ	Ar.	*	Bir adamı tarab-nâk eylemek ve teganni ve nağmât etmek.			
7968	terevvuḥ	تَرْوُوحٌ	Ar.	*	Neşvünema bulmak ve mütegayyir olmak.			
7969	terevvu°	تَرْوُوحٌ	Ar.	•	Korkmak, havf etmek ve feza' etmek.			
7970	türüs	تُرُوْسٌ	Ar.	•	Türsler, kalkanlar, siperler.			
7971	tere°üs	تَرْوُوسٌ	Ar.	•	Re'îs-i nasb olmak, baş olmak.			
7972	tervi°a	تَرْوِغَةٌ	Ar.	•	Borunun seda verip ötmesi.			
7973	tere°üf	تَرْوُوفٌ	Ar.	•	Re'fet ve şefkat ve merhamet etmek.			
7974	tere°üm	تَرْوُومٌ	Ar.	•	Esirgemek, kayırmak.			
7975	terevvî	تَرْوِيٌّ	Ar.	*	Suya kanmak ve hadis ve kelam nakil ve rivayet etmek ve tefekkür eylemek.			
7976	terviye	تَرْوِيْهٌ	Ar.	∴	Bir adama hadis ya şiiir veya kıssa rivayet ettirmek ve bir nesnede gereği gibi düşünmek, yevmü't-terviye: İd-i edhâ arefesi gününden mukaddem olan gün ki zilhiccenin sekizine tesadûf eder.			
7977	terviç	تَرْوِيْجٌ	Ar.	•	Revaç vermek, halk meyânında itibar vermek ve kabul ettirip geçirmek.			
7978	terviḥ	تَرْوِيْحٌ	Ar.	•	Nefeslendirmek, serinlendirmek, hava vermek ve güzel kokulu kılmak ve tatyib etmek.			
7979	terviḥa	تَرْوِيْحَةٌ	Ar.	•	Leyâlî-i Ramazân-ı Şerîfe mahsus teravîh namazının her dört rekatına itlak olunur.			
7980	tervîz	تَرْوِيْزٌ	Ar.	*	Bir nesneden sonra âher nesneye kasıt ve azmeylemek.			
7981	tervîz	تَرْوِيْضٌ	Ar.	•	Çiçek ve fidan gars edip bahçe şekline sokmak ve talim ve terbiye ve tehziib etmek.			
7982	tervi°	تَرْوِيْغٌ	Ar.	•	Korkutmak, tahvîf etmek.			
7983	terviḳ	تَرْوِيْقٌ	Ar.	•	Süzüp durultarak berrak etmek ve safî eylemek ve kıvamlandırmak.			

7984	tervīm	تَرْوِيمٌ	Ar.	*	Bir nesneyi talebe bir adamı mecbur kılmak ve bir şeyden sonra bir nesneyi tahsil fikrinde olmak.			
7985	tere	تَرَه			• Malum bir nev acımtırak yapığa denilir ki salata yapılır.			
7986	türre	تُرَّه	Ar.	*	Batıl ve herze ve saçma söz, lakırdı.			
7987	türrehe	تُرَّهَه	Ar.	*	Batıl ve beyhude söz ve caddeden ayrılmış dar yol ve afet ve dâhiye ve bela.			
7988	türrehât	تُرَّهَاتٌ	Ar.		• Türreheler, batıl ve bî-ma'nâ ve mealsiz ve beyhude sözler.			
7989	terehhüb	تَرْهَبٌ	Ar.		• Hak Teâlâ'ya kemâl üzere kulluk etmek ve bir kimseyi, kendisine şer ve mazarrat isalini müşir kelimâtla korkutmak, tahvîf etmek ve korkmak, havf etmek.			
7990	terhīb	تَرْهِيْبٌ	Ar.		• Korkutmak, havf etmek.			
7991	terhīd	تَرْهِيْدٌ	Ar.	*	Hamâkat-i azîme izhar eylemek.			
7992	terhīl	تَرْهِيْلٌ	Ar.	*	Bir arıza yüzü gözü şişirip sülpük eylemek.			
7993	tiryāk	تَرْيَاقٌ	Ar.	∴	Afyon ve baharatı havi ve macuna müşabih bir nev ilaç ki te'sîr-i zeri tadil eder ve uyku getirir ve hüzün ve gussayı defettiğinden naşî Araplar şaraba dahi bu veçhile tesmiye ederler.			
7994	tiryāk	تَرْيَاكٌ	Ar.		• Bi-ma'nâhu eyzan.			
7995	türīt	تُرِّيْتٌ	Far.		• Et suyuna eklemek doğrayarak yapılan taam, buna Türkçede tirit denilir.			
7996	terīke	تَرْيِكَةٌ	Ar.	∴	Kalmış veyahut bırakılmış olan nesne ve şekilde görüldüğü veçhile esnâ-yı muhârebede muhariplerin başlarına giydikleri demir tasa ıtlak olunur.			+
7997	tezāḥuf	تَرْأَحْفٌ	Ar.		• Muharebede asker varıp birbirine çatmak.			
7998	tezāḥum	تَرْأَحْمٌ	Ar.		• Halk kalabalık edip ve yekdiğere sıkışıp sıkıntı vermek.			
7999	tezācūr	تَرْأَجُرٌ	Ar.	*	Birbirin kandırıp bir iş üzerine terğib eylemek.			
8000	tezāvüc	تَرْأَوُجٌ	Ar.	*	Çiftleşmek, zevç ve zevce edinmek.			
8001	tezāvür	تَرْأَوُرٌ	Ar.	*	Birbirini ziyaret eylemek ve udül etmek ve meyletmek ve eğilip inhiraf etmek.			
8002	tezāvül	تَرْأَوُلٌ	Ar.	*	Bir uğurdan duruşmak.			
8003	tezāhüd	تَرْأَهْدٌ	Ar.	*	Bir adamı her taraftan ihtikâr etmek, hakir görmek.			
8004	tezāyüd	تَرْأَيُدٌ	Ar.	∴	Kelam vesair nesneleri tekellüfle ziyade eylemek ve artmak, miktarı çoğalmak.			
8005	tezāyül	تَرْأَيُلٌ	Ar.	*	Ayrılmak, teferruk etmek.			
8006	tezebbüb	تَرْزَبْبُوبٌ	Ar.	*	Ağzın köpüğü kenarına yığılmak ve yaş üzüm kurumak.			
8007	tezebbüd	تَرْزَبْبُودٌ	Ar.	*	Bir şeyin zübde ve hülasasını almak ve ant içmeye şitâb eylemek, sürat etmek ve yutmak ve kaymaklanmak ve köpüklenmek.			
8008	tezbīb	تَرْزَبِيْبٌ	Ar.	*	Üzüm kurutmak ve yalnız yılan zehrini ilkâ ederek tesmîm etmek manasına is. tıbbiyedir.			
8009	tezbīr	تَرْزَبِيْرٌ	Ar.	∴	Yazmak, tahrir eylemek ve havlu, peşkir ve destmâl kenarına vesair şeye saçak yapmak.			
8010	tezbīl	تَرْزَبِيْلٌ	Ar.		• Gübre ile tarlayı gübrelemek.			
8011	tezḥīf	تَرْزَحِيْفٌ	Ar.	*	Çok söyleyip yaşaklık eylemek ve bir nesneyi bir kimsenin elinde çekip almak.			
8012	tezd	تَرْذٌ	Far.		• Buğday biti denilen hayvan.			

8013	tezerru ^c	تَزْرُعُ	Ar.	*	Şerr ü şürür ve kerîheye atılıp koşmak.			
8014	tezrev	تَزْرُو	Far.	•	Sülün dedikleri kuş.			
8015	teza ^c zu ^c	تَزْعُجُ	Ar.	*	Deprenmek, sallanmak.			
8016	tez ^c îf	تَزْعِيفُ	Ar.	•	Söze yalan katıp artırmak.			
8017	tezfi ^t	تَزْفِيْتُ	Ar.	•	Zift ile tilâ etmek.			
8018	tezek	تَزَكُ	Far.	•	Bazı mahallerde ateş için kullanılan kuru sığır tersi.			
8019	tezekkî	تَزَكِّي	Ar.	*	Paklık eylemek ve zekât vermek.			
8020	tezkiye	تَزَكِيَّة	Ar.	∴	Savâb-ı veh üzere şhadet etmek ve zikir ve sena etmek ve ıslah eylemek ve mu'ayyebden berî ve hali kılmak ve bir adamın namus ve şöhretini bilenlerden tahkik ve tecessüs eylemek.			
8021	tezkiye-i şühüd	تَزَكِيَّةُ شُهُودٍ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup şahitlerin şhadetçe adil ve makbûlü'ş-şehâde olup olmadıklarını mensup oldukları mahalle ve daire ve cemaat rüesasından istifsar etmeye denilir.		Fıkıh	
8022	tezkî ^t	تَزْكِيْتُ	Ar.	*	Doldurmak, imla etmek.			
8023	tezkî ⁿ	تَزْكِيْنُ	Ar.	•	Teşbih etmek, benzetmek.			
8024	tezelzül	تَزَلْزُلُ	Ar.	•	Deprenmek, hareket edip ırgalanmak, zelzeleden her yer sallanmak.			
8025	tezellu ^ğ	تَزَلُّلُ	Ar.	*	Kaymak, kaypancak yerde ayak bastığı yerden ayrılmak.			
8026	tezlî ^m	تَزْلِيْمُ	Ar.	*	Beraber etmek ve yumuşatmak ve değirmen döndürmek.			
8027	tezlî ^ğ	تَزْلِيْغُ	Ar.	*	Bir yeri kaygıncak eylemek ve keskinletmek.			
8028	tezemmül	تَزَمُّلُ	Ar.	*	Esvaba bürünüp sarınmak ve sarmak, dolamak.			
8029	tezemzüm	تَزْمُزْمُ	Ar.	*	Çağrışmak, bağrışmak.			
8030	tezmî ^l	تَزْمِيْلُ	Ar.	*	Gizlemek ve bir nesneyi sevb içre dürüp sarmak.			
8031	tezmî ^m	تَزْمِيْمُ	Ar.	•	Yular ile bağlamak.			
8032	tezenbür	تَزَنْبُرُ	Ar.	*	Kibir ve nahvet eylemek.			
8033	tezennüd	تَزَنُّدُ	Ar.	*	Bir kimseye cevap vermekte ızdırıp ile teng-dil ve dem-beste olmak ve darılmak, gazap etmek.			
8034	tezendu ^ğ	تَزَنْدُقُ	Ar.	•	Zındık ve kâfir olmak.			
8035	teznî ^d	تَزْنِيْدُ	Ar.	∴	Yalan söylemek ve bir adama istihkakından ziyade işkence eylemek ve doldurmak ve nekes eylemek ve ziyade eylemek ve çakmak ve emsali ile ateş çıkarmak.			
8036	teznî ^m	تَزْنِيْمُ	Ar.	*	Bir kimseyi muhâsama için birine yollamak ve nişan ettirmek.			
8037	tezniye	تَزْنِيَّة	Ar.	∴	Daraltmak, tazyik etmek ve zinaya isnat etmek veya zina etmek.			
8038	tezevvü ^c	تَزْوُجُ	Ar.	•	Çiftlenmek ve bir hatunu nikâh ile almak ve evlenmek.			
8039	tezevvüd	تَزْوُدُ	Ar.	•	Azıklanmak, taayyüş etmek ve yol için zâd ve zahire tedarik etmek.			
8040	tezvî ^c	تَزْوِيْجُ	Ar.	•	Nikâhla bir hatunu birine vermek, nikâh ile aldırarak, evlendirmek ve çiftlendirmek ve biri birine iş eylemek.			
8041	tezvî ^d	تَزْوِيْدُ	Ar.	•	Bir kimseye it'âm ve in'âm etmek, azıklandırmak ve yol için zâd ve zahire tedarik etmek.			

8042	tezvîr	تَرْوِيز	Ar.	∴	Yalan sözü terviç zımında hüsn ve ziynet vermek ve bir nesneye kıvam ve itidal ve istikamet vermekle tahsîn ve tehzîb eylemek ve kendisini ziyaret eden adama nevâziş ve ikram eylemek ve şahidin şehadetini iptal eylemek ve bir adamın nefsini kizbe nispet eylemek ve yalan söylemek, kizb ve hile etmek.			
8043	tezvîk	تَرْوِيق	Ar.	∴	Nakiş ve ziynet vermek ve cıva vasıtasıyla demire yıldız vurmak ve tattırmak.			
8044	tezehhüd	تَرْهَدْ	Ar.	•	Zahit ve perhizkâr olmak, ibadet etmek.			
8045	tezehhür	تَرْهُرُ	Ar.	*	Parlamak, leme'ân etmek ve çiçeklenmek ve ıs. nebâtiyyeden olup çiçeklerin hamil buldukları mihver yani sap üzere vaz ve tertiplerine denilir.			Nebatat
8046	tezehhür-i kummevî	تَرْهَرُ قُمْوِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup mihver farz olunan sap uzamayıp arzına tevessü ederek teşkil etmiş olduğu tabla yani re's üzerinde papatya çiçeğinde olduğu gibi nâ-mahdûd birtakım sapsız ve küçürek çiçeklerin vaziyetine denilir.			Nebatat
8047	tezehhuk	تَرْهُقُ	Ar.	*	Batıl olmak ve helak olmak.			
8048	tezhîd	تَرْهِيْدُ	Ar.	*	Bir kimseyi bir nesneye râğbetsiz kılmak yani ondan perhiz ettirmek ve bir kimseyi buhle sevk veya nispet eylemek.			
8049	tezeyyüd	تَرْيُودُ	Ar.	*	Es'âr gâli pahaya çıkmak ve sözüne yalan katmak ve kelam vesair nesnelere tekellüfle ziyade eylemek, arttırmak.			
8050	tezeyyün	تَرْيُونُ	Ar.	*	Ziynetlenmek ve bezemek.			
8051	tezeyyug	تَرْيُوعُ	Ar.	*	Avrat düzenip kuşanmak ve haktan meyil ve udül etmek.			
8052	tezyîd	تَرْيِيْدُ	Ar.	•	Arttırmak, artık ve çok etmek, çoğaltmak, ziyade etmek.			
8053	tezyîf	تَرْيِيْفُ	Ar.	•	Bir nesnenin dışarısını tezyin ve tanzim edip içini fena bırakmak ve muhtelit ve kalp ve kem-ıyâr etmek veya kalp ve kem-ıyâr addetmek ve levn ve zem ve takbih etmek.			
8054	tezyîl	تَرْيِيْلُ	Ar.	•	Dağıtmak, tefrik etmek, perakende kılmak.			
8055	tezyîn	تَرْيِيْنُ	Ar.	•	Ziynetlendirmek, bezemek, donatmak, zîb ve revnak vermek.			
8056	tesâ'ül	تَسَاْئِلُ	Ar.	•	Soruşmak, birbirine sual etmek.			
8057	tesâbb	تَسَابِبُ	Ar.	•	Biri birine seb etmek, sövmek ve düşnâm vermek.			
8058	tesâbuğ	تَسَابُغُ	Ar.	•	Yarış etmek, birbirine tefevvuk ve takaddüm için say etmek.			
8059	tesâbî	تَسَابِي	Ar.	*	İki taraf askeri birbirini seby ve esir eylemek.			
8060	tesâtül	تَسَاتِلُ	Ar.	*	Ulaşmak, kesb-i ittisâl etmek.			
8061	tesâcül	تَسَاجِلُ	Ar.	*	Fahrlanmak, tefahür etmek.			
8062	tesâru ^c	تَسَارُعُ	Ar.	*	Bir nesneye hücum edencesine koşuşmak.			
8063	tesâ'uf	تَسَاْؤُفُ	Ar.	*	Muvafakat eylemek, uymak.			
8064	tesâkuğ	تَسَاْكُطُ	Ar.	•	Bir biri ardınca dökülüp düşmek.			
8065	tesâkür	تَسَاْكُورُ	Ar.	*	Sarhoş olmadan sarhoş gibi görünmek.			
8066	tesâlûf	تَسَاْلُفُ	Ar.	*	İki adam birbiriyle bacanak, bacanağ olmak.			
8067	tesâlüm	تَسَاْلُمُ	Ar.	*	Birbiriyle sulh edip selametleşmek.			

8068	tesâmuḥ	تَسَامُحٌ	Ar.	∴	Birbirine su'ûbet göstermeyip suhulet ve müsaade veçhile muamele edişmek ve birbirine tatlı ve şirin muamele etmek ve gaflet ve ihmal etmek.			
8069	tesâmu°	تَسَامُغٌ	Ar.	*	Bir sözü nâs birbirinden işitmek, duymak.			
8070	tesâmî	تَسَامِي	Ar.	*	Birbirleriyle yarışmak, yarış etmek.			
8071	tesânüd	تَسَانُدٌ	Ar.	*	Bir nesneye dayanmak.			
8072	tesâvüb	تَسَاوُبٌ	Ar.	*	Sövmek ve sövüşmek, seb edişmek.			
8073	tesâvüm	تَسَاوُؤْمٌ	Ar.	*	Bey' ü şirâda tarafeyn yekdiğerine muhâbât yani dostluğa mebni birbirine icrâ-yı tenzîlât ve iane eylemek.			
8074	tesâvî	تَسَاوِي	Ar.	•	Birbirine müsavi ve mümasil olmak, iki veya ziyade nesnenin kadr ü kıymetini tenakus ve tezayütten hali olarak bir derecede bulunmak.			
8075	tesâhül	تَسَاهُلٌ	Ar.	∴	Gaflet ve ihmal etmek ve huşunetsiz, rıfk ve melametle tatlı tatlı muamele etmek.			
8076	tesâyür	تَسَايُرٌ	Ar.	*	Bir uğurdan hareket edip gitmek.			
8077	tesâyüf	تَسَايُفٌ	Ar.	*	Birbiriyle kılıçlaşmak, mudarebe etmek.			
8078	tesâyül	تَسَايُلٌ	Ar.	*	Su gibi revan olup akmak.			
8079	tesebbüb	تَسَبُّبٌ	Ar.	*	Sebep olmak.			
8080	tesebbüben cerḥ	تَسْبِيْبٌ جَرْحٌ	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup bir işte bir insanın alâ-ceryi'l-âde mecruh olmasına mü'eddî olan bir fiili ihdas eylemektir, bilâ-izn-i veliyyü'l-emr, tarik-i âma âma bir kimsenin kazdığı kuyuya diğer bir kimsenin kazara düşüp mecruh olması gibi.		Fıkıh	
8081	tesebbüben itlâf	تَسْبِيْبٌ اِتْلَافٌ	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup bir şeyde diğer bir şeyin alâ-ceryi'l-âde telef olmasına sebep-i mukzî olan bir iş ihdas eylemektir, asılı kandilin ipini kesip yere düşmesiyle kırılması gibi.		Fıkıh	
8082	tesebbüben katl	تَسْبِيْبٌ قَتْلٌ	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup bir şeyde bir adamın alâ-ceryi'l-âde telef olmasına sebep-i mukzî olan bir fiili ihdas eylemektir, bilâ-izn-i veliyyü'l-emr, tarik-i âma bir kimsenin kazdığı kuyuya diğer bir kimsenin kazara düşüp telef olması gibi.		Fıkıh	
8083	tesebbüt	تَسْبِيْتُ	Ar.	*	Rahat ve sakin olmak.			
8084	tesbîḥ	تَسْبِيْحٌ	Ar.	∴	Hak Teâlâ'yı paklık ile yâd etmek ve süphanallah diye Allahutaala'nın tenzih ve takdisinde dua etmek ve şekilde görüldüğü veçhile ibrişim bükme üzerine dizilen envâ'-ı ahcâr ve ahşap ve sedef ve mercan ve inci ve yüzürü ve emsali şeylerden mamul tanelerin doksan dokuz adedinin manzumesine denilir ki bununla isim ism-i sübhân ve evrat kıraat okunur ve miktarı tayin ve takdir olunur.			+
8085	tesbîḥât	تَسْبِيْحَاتٌ	Ar.	•	Tespihler, dualar.			
8086	tesbîd	تَسْبِيْدٌ	Ar.	*	Tıraş etmek ve kazımak.			
8087	tesbî°	تَسْبِيْعٌ	Ar.	*	Bir nesneyi yedi bölük etmek.			
8088	tesbîḳ	تَسْبِيْقٌ	Ar.	•	Yarıştta ve koşuşta ileri geçmek, takaddüm etmek.			
8089	tesbîk	تَسْبِيْكٌ	Ar.	•	Altın ve gümüş makulesini eritip kalıba dökmek.			
8090	tesbîl	تَسْبِيْلٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi fisebilillah vakıf ve mübah eylemek ve yol göstermek ve takti etmek.			
8091	tesettür	تَسْتُوْرٌ	Ar.	•	Sakınmak, gizlenmek ve örtünmek ve bir nesnenin arkasında veya içinde gizlenmek.			
8092	testîḥ	تَسْتِيْحٌ	Ar.	*	Yün ve pamuk ditmek.			

8093	tesîr	تَسِيرٌ	Ar.	*	Örtmek, setrelemek, gizlemek.			
8094	tesecüd	تَسَعُّدٌ	Ar.	•	Başını yere doğru eğmek, secde etmek.			
8095	tescîr	تَسْجِيرٌ	Ar.	*	Tenevvür, yakmak, denizi kurutmak ve boşaltmak ve doldurmak ve zarılıkla çağırarak.			
8096	tescî°	تَسْجِيعٌ	Ar.	•	Mukaffa ve mevzun ve müsecca' söz söylemek.			
8097	tescîl	تَسْجِيلٌ	Ar.	•	Muhkem yapmak ve hükm-i hâkimi mahkeme defterine kaydetmek ve mahkeme sicili yazmak ve kayıt ve tahrir etmek.			
8098	tescîf	تَسْجِيفٌ	Ar.	*	Perdeyi aşağı sarkıtmak.			
8099	tescîn	تَسْجِينٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi gereği gibi yarmak ve hapsedmek ve zindana koymak ve kapamak.			
8100	tescîm	تَسْجِيمٌ	Ar.	*	Gözyaşı akıtmak.			
8101	tesciye	تَسْجِيَةٌ	Ar.	•	Bir nesneyi örtmek, tağtiye etmek ve avratları defin hengâmında erkekler görmemek için setr-i kabr eylemek.			
8102	tesahhur	تَسَاهُورٌ	Ar.	∴	Seher vaktinde kalkmak ve sahur taamı yemek.			
8103	tesahhun	تَسَاهُونٌ	Ar.	*	Bir nesnenin heyet ve üslubuna dikkat etmek.			
8104	teshîr	تَسْجِيرٌ	Ar.	*	Sihir etmek ve aldatmak ve ekl ü şürbe muhtaç etmek.			
8105	teshiye	تَسْجِيَةٌ	Ar.	•	Kâğıt tirşesiyle mektubu bağlamak.			
8106	tesahhur	تَسَاهُورٌ	Ar.	*	Zevklenmek, maskara etmek.			
8107	tesahhum	تَسَاهُومٌ	Ar.	*	Bir kimseye bir adamın kalbi kararır kin ve adavet bağlamak.			
8108	tesahhun	تَسَاهُونٌ	Ar.	*	Isınmak, hararetlenmek.			
8109	teshîr	تَسْجِيرٌ	Ar.	∴	Ram ve münkâd kılmak, inkıyat ve itaat ettirmek ve fetih ve zapt etmek ve hakir ve zelil etmek.			
8110	teshîm	تَسْجِيمٌ	Ar.	*	Bir kimse için bir adamı darıltmak ve bir nesneyi siyah etmek ve yüzünü karalamak.			
8111	teshîn	تَسْجِينٌ	Ar.	•	Isıtmak, kızdırmak, bürudetini def zımında sıcak etmek.			
8112	teshîl	تَسْجِيلٌ	Ar.	*	Bir kimseyi ayıplamak.			
8113	tesedduh	تَسَدُّحٌ	Ar.	•	Kasten yalan söylemek.			
8114	tesdîd	تَسْدِيدٌ	Ar.	•	Bir nesneyi uzunluğuna doğrultmak ve bir adamı kavlen veya fiilen rast ve savâba tevfiik eylemek ve hak nesneye delalet etmek.			
8115	tesdîs	تَسْدِيسٌ	Ar.	•	Altıya taksim etmek ve iki kevkib beyninde 60 derece buudu olmak.			
8116	tesdiye	تَسْدِيَةٌ	Ar.	*	Bez çözmek ki çulhaların kârıdır.			
8117	teserru°	تَسْرُوعٌ	Ar.	*	Şer işe koşmak.			
8118	tesirre	تَسِيرَةٌ	Ar.	*	Bir adamı sevindirmek ve şâdân eylemek.			
8119	teserrî	تَسْرِيٌّ	Ar.	∴	Zoraki mürüvvet-mendlik etmek ve bir cariyeyi odalık ittihaz etmek.			
8120	tesrîb	تَسْرِيبٌ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek.			
8121	tesrîh	تَسْرِيْحٌ	Ar.	∴	Halas etmek, ayırmak, salıvermek, tefrik etmek ve bir şeyi âsân ve teshil etmek ve zevceyi tatlık etmek ve taramak.			

8122	tesrîc	تَسْرِج	Ar.	•	Hayvana eyer vurmak ve mum yakmak ve bir şeyi bezemek, tezyin eylemek.			
8123	tesrîd	تَسْرِد	Ar.	∴	Delmek, sakb etmek ve kelâmı kumaş dokur gibi bilâ-fütür söylemek.			
8124	tesrî°	تَسْرِع	Ar.	*	İşe sürat vermek, acele yaptırmak, zorlamak.			
8125	tesrîr	تَسْرِر	Ar.	*	Bir adamı sevindirmek, mesrur ve şâdân kılmak.			
8126	tesrîk	تَسْرِق	Ar.	•	Bir adama hırsızlık isnat etmek, birine hırsız demek.			
8127	tesriye	تَسْرِه	Ar.	*	Gam ve gussayı bertaraf eylemek ve bir nesneyi bir adam kendi üzerinden bertaraf edip atmak.			
8128	tesaṭtur	تَسَطَّر	Ar.	•	Bilâ-me'âl söz söylemek.			
8129	tesṭîḥ	تَسْطِیح	Ar.	•	Yassı ve düz ve her tarafı beraber etmek, tesviye etmek ve musattah ve hem-vâre kılmak ve üst kat, yukarı, fevk.			
8130	tesṭîr	تَسْطِیر	Ar.	∴	Satır satır yazı yazmak ve te'lif-i kelâm eylemek ve bir adam efsane makulesi, perişan ve saçma ahbâr ve kelimât peyda eylemek.			
8131	tüsu°	تُسْع	Ar.	•	Bir nesnenin dokuzda biri.			
8132	tesa°ur	تَسْعُر	Ar.	•	Ateş yakmak ve yanıp yakılmak ve çıldırmak.			
8133	tis°a	تِسْعَه	Ar.	•	Dokuz adedi.			
8134	tis°ate °aşer	تِسْعَةَ عَشْرَ	Ar.	•	On dokuz adedi.			
8135	tes°îr	تَسْعِير	Ar.	•	Bir şeye narh vazeylemek ve narh-ı mu'ayyeni üzere alıp satmak ve ateş alevlendirmek ve yakmak, ihrâk etmek.			
8136	tis°ün	تِسْعُونَ	Ar.	•	Doksan adedi.			
8137	tis°în	تِسْعِينَ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8138	teseffür	تَسْفُر	Ar.	*	Bir adam haceti bi'l-külliyeye fevt olmazdan mukaddem bir miktarını elden kaçırmayıp tedarik eylemek ve bir adam âherin zimmetine lazım gelen zimân ve diyeti hakk-ı matlûbundan nisf-ı mikdârına razı olarak talep eylemek.			
8139	teseffül	تَسْفُل	Ar.	*	Ötmek, tasavvut etmek ve aşağı sarkmak ve batmak.			
8140	teseffüh	تَسْفُه	Ar.	*	Mütegayyir olmak, sefih olmak ve akılsızlık etmek.			
8141	tesfîr	تَسْفِير	Ar.	∴	Bir adamı sefere göndermek ve yollandırmak ve ateşi alevlendirmek.			
8142	tesfîf	تَسْفِيف	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup yekpare ve sulp olan bir maddeyi sefîf yani toz hâline komaya denilir.			Tıp
8143	tesfîl	تَسْفِيل	Ar.	∴	Ötürmek, tasvît etmek ve aşağı sarkıtmak ve batırmak ve sefillendirmek, alçaklandırmak.			
8144	tesfîh	تَسْفِيَه	Ar.	•	Bir kimseyi sefahete isnat etmek ve sefih ve tedbiri yok ve akılsız saymak.			
8145	tesaḳḳuṭ	تَسْكَط	Ar.	*	Bir kimsenin hatasını veya kendini tutmaya veya muzmar olan sırrını bilmeye çalışıp çabalamak ve eksiğini tutup küçük düşürmek.			
8146	tesaḳḳuf	تَسْكَف	Ar.	∴	Bir mahal veya hane tavanlanmak yani üstü örtülme ve Nasârî papazı, piskopos nasbolunmak.			
8147	tesḳîf	تَسْكِيف	Ar.	•	Evin üstünü örtmek yani haneye tavan yapmak ve Nasârî papazını piskopos nasbetmek.			
8148	tesḳîm	تَسْكِيم	Ar.	•	Bir kimseyi hasta ve mariz kılmak.			
8149	tesḳiye	تَسْكِيه	Ar.	•	Sulamak, su içirmek ve bir kimseye sakâkellâh diye dua etmek.			

8150	tesekkün	تَسَكُّنٌ	Ar.	∴	Miskin ve fakir olmak ve müteharrik nesne ebsem ve sakin olmak.			
8151	teskîr	تَسْكِيَةٌ	Ar.	•	Susturmak, sükkût ettirmek.			
8152	teskîr	تَسْكِيرٌ	Ar.	∴	Boğmak, ihnâk etmek ve gözü nazardan alıkoymak, görmesine zaaf vermek ve sarhoş kılmak.			
8153	teskîn	تَسْكِينٌ	Ar.	∴	Müteharrik nesneyi sakin ve ebsem kılmak ve rahatlandırmak, rahat ve sükkün vermek ve şiddet ve hiddet ve ızdırabını izale etmek.			
8154	tesellüb	تَسَلُّبٌ	Ar.	•	Hatun zevcinin vefatından naşi ziyetini terk ile matem libasını giymek ve soyunmak.			
8155	tesellüt	تَسَلُّتٌ	Ar.	•	Arkadaşlarından gizli savuşmak.			
8156	teselluḥ	تَسَلُّحٌ	Ar.	•	Silah kuşanmak, silahlanmak.			
8157	teselsül	تَسَلُّسٌ	Ar.	•	Ulaştırarak ve zincir gibi birbirine muttasıl eczadan ibaret olmak, silsile peyda etmek.			
8158	teselluḥ	تَسَلُّطٌ	Ar.	∴	Sataşmak, musallat olmak ve hâkimane ve amirane hareket etmek ve cebbârâne muamele etmek.			
8159	tesellu°	تَسَلُّعٌ	Ar.	*	Şaşıp kalmak, mütehayyir olmak.			
8160	tesellüf	تَسَلُّفٌ	Ar.	•	Bir kimseden ödünç akçe almak ve meta tesliminden mukaddem pahasını kabzetmek.			
8161	teselluḥ	تَسَلُّقٌ	Ar.	*	Duvara tırmaşıp çıkmak ve yatakta gam ve endişeden veyahut dert ve vecadan naşi öte beri dönüp çabalamak.			
8162	tesellül	تَسَلُّلٌ	Ar.	*	Nâsın içinden sıyrılıp çıkmak ve ıs. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs verem denilen illete giriftar olmak.		Tıp	
8163	tesellüm	تَسَلُّمٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup teslim olunan nesneyi ahzükabz eylemeye denilir ve dîn-i İslâm'a gelmek.		Fıkıh	
8164	tesellî	تَسَلِّيٌ	Ar.	•	Gam-nâk olan kimse nush ve tebşir güne sözlerle taltif ve tatyib olunmakla mutma'innü'l-kalb olmak.			
8165	tesliye	تَسْلِيَةٌ	Ar.	•	Gam-nâk kimseyi nush ve pend ederek teessüften âzâde-hâtır eylemek.			
8166	teslîḥ	تَسْلِيحٌ	Ar.	•	Bir kimseyi silahlandırmak, silah ile donatmak.			
8167	teslîḥ	تَسْلِيحٌ	Ar.	•	Derisini yüzmek ve bir şeyin veya hayvanın derisini soymak.			
8168	teslîs	تَسْلِيسٌ	Ar.	•	Düzmek, tanzim ve tensik etmek.			
8169	teslîṭ	تَسْلِيطٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi âher üzere ıtlâk-ı kahr ve kudretle galip ve mütevellî kılmak ve hüküm ve saltanat vermek ve musallat etmek.			
8170	teslîf	تَسْلِيفٌ	Ar.	*	Kahvaltı yemek ve takdim eylemek ve selem veçhile bey' veya ikraz eylemek.			
8171	teslîm	تَسْلِيمٌ	Ar.	∴	Afetten mahfuz ve berî kılmak ve bir adama bir nesneyi tevdi etmek, bırakmak manasına ıs. fıkhiyyedendir ve Hüdâ-yı Müte'âl'in hükm-i kazâ ve kudretine razı olup emrine boyun sunmak ile beraber her ne zuhur ederse hayren ve şerren kabûl-i tâmla kabul eylemek ve selamünaleyküm diye selam vermek ve selamete birine dua etmek ve mümanaat ve münazaadan fariğ olup ram ve münkâd olmak ve selamete eriştirip emin etmek.		Fıkıh	
8172	teslîmiyyet	تَسْلِيمِيَّةٌ	Ar.	•	Vukû'ât-ı hâdiseye razı olup itiraz ve iştikâdan hali olmak.			
8173	tesme	تَسْمَةٌ	Far.	•	Tasma denilen debagat olunmamış deri.			
8174	tesemmuḥ	تَسْمُوحٌ	Ar.	*	Bir nesne bir şeye ilişip asılı kalmak.			
8175	tesemmu°	تَسْمُوعٌ	Ar.	*	Bir söze kulak tutup dinlemek.			
8176	tesemmi	تَسْمِيٌّ	Ar.	∴	Bir ad ile adlanmak ve bir kimseye veya bir kabileye müntesip olmak ve yüce ve refî' ve ali olmak, yükselmek.			

8177	tesmî	تَسْمِيَةٌ	Ar.	*	Bir nesne üzere Allahutaala'nın ism-i şerifini zikrelemek ve aksıran adama yerhamukellâh diye dua etmek ve tarîk-i müstakîme mülâzemet etmek.			
8178	tesmîh	تَسْمِيْحٌ	Ar.	*	Rıfk ve suhuletle yürümek ve sürat etmek ve bir şeyden kaçmak ve bir hususta su'ûbet göstermeyip rıfk ve suhuletle muamele etmek ve doğru etmek, doğrulatmak ve bilâ-huşûnet tatlılık üzere bulunmak.			
8179	tesmîr	تَسْمِيْرٌ	Ar.	∴	Mıhlamak, çivilemek ve bir nesneyi elden salıvermek ve galiz nesneyi su katıp yumuşatmak ve duru etmek ve irsal eylemek.			
8180	tesmî	تَسْمِيْ	Ar.	*	Sükut eylemek ve bir adama alacaklı gibi reddemeyeceği bir kimseyi havale edip yollamak.			
8181	tesmîc	تَسْمِيْعٌ	Ar.	*	Bir kimsenin mesâvî ve ma'âyibini herkese işittirerek teşhir ve rüsva eylemek ve işittirmek.			
8182	tesmîl	تَسْمِيْلٌ	Ar.	*	Bir adama sözü rakik ve nazikâne demek.			
8183	tesmîn	تَسْمِيْنٌ	Ar.	*	Semirtmek, semizletmek.			
8184	tesemmüm	تَسْمُمٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup semûm denilen mühlik bazı mevâdd-ı ma'deniyye ve uzviyyenin vücûd-ı insâna te'sîr-i mahsûsundan tahaddüs eden hâlât-ı marîziyyeye yani zehirlenmeye denilir		Tıp	
8185	tesemmüm-i üsrübî	تَسْمُمٌ أُسْرُبِيٌّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup ustunc ve sülûgen gibi kurşun mürekkebatından biriyle zehirlenmek hususuna denilir.		Tıp	
8186	tesemmüm-i zeybaķı	تَسْمُمٌ زَيْبِيٌّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup tatlı ve ak sülûmen gibi cıva mürekkebatından biriyle zehirlenmeye itlak olunur.		Tıp	
8187	tesmîm	تَسْمِيْمٌ	Ar.	*	Zehirmek, zehir vererek sıhhati ihlal etmek.			
8188	tesmiye	تَسْمِيْهَةٌ	Ar.	∴	Ad ve isim komak ve bismillah demek.			
8189	tesennüm	تَسْنُمٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin üzerine çıkmak ve bir adamı tagallüple ansızın tîz-dest olup tutmak.			
8190	tesennün	تَسْنُنٌ	Ar.	*	Sünni olmak, sünen-i seniyyeyi meri tutmak ve yaşlanmak ve diş sürmek ve diş çıkarmak manasına ıs. tıbbiyededir.			
8191	tesennüh	تَسْنُئَةٌ	Ar.	*	Ekmek vesair şey küflenip çiçeklenmek ve bir nesnenin üzerinden yıl geçip yıllanmak.			
8192	tesenni	تَسْنِيٌّ	Ar.	*	Bozulmak, tağyir etmek ve bir kimse umurunda suhulet bulmak ve yükseğe çıkmak ve bir adamı güç ile hoşnut eylemek.			
8193	tesnîm	تَسْنِيْمٌ	Ar.	*	Bir nesnenin üzerine ve üst tarafına çıkmak ve hane damı gibi hörgüç şekline komak ve cennete köşkler üzerinden cereyan eden bir su ve nehir.			
8194	tesnîn	تَسْنِيْنٌ	Ar.	*	Söze tâb ve taravet ve revnak vermek.			
8195	tesniye	تَسْنِيْهَةٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kolaylayıp fetheylemek.			
8196	tesevvüd	تَسْوُدٌ	Ar.	*	Evlenmek, tezevvüç etmek.			
8197	tesevvür	تَسْوُورٌ	Ar.	*	Tırmanıp çıkmak ve yüksekten aşağı inmek.			
8198	tesevvük	تَسْوُكٌ	Ar.	*	Misvaklanmak, misvak tutunmak.			
8199	tesevvî	تَسْوِيٌّ	Ar.	*	Düzeltilmek ve beraber etmek.			
8200	tesvîd	تَسْوِيْدٌ	Ar.	∴	Dilîr ve cesur olmak ve siyahlamak ve karalamak ve ıs. edebiyeden olup tanzîm-i ibâre ve tertîb-i kelâm ve maruzat zımında müsvedde yapmak, inşa etmek.		Edebiyat	
8201	tesvîr	تَسْوِيْرٌ	Ar.	*	Me'âlî-i umûr ve merâtibe terfî etmek.			
8202	tesvî	تَسْوِيْ	Ar.	*	Karıştırmak, bir işi karmakarışık etmek.			
8203	tesvîs	تَسْوِيْسٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bir kimseye terğib ve tahbîb için hûb ve zibâ göstermek ve nâs üzere vali ve hâkim olmak.			

8204	tesvîğ	تَسْوِغٌ	Ar.	•	Tecviz etmek, cevaz ve ruhsat vermek.			
8205	tesvîf	تَسْوِيفٌ	Ar.	•	Geriyeye bırakmak, sonraya komak.			
8206	tesvîk	تَسْوِيقٌ	Ar.	•	Geriden dürtüp hareket ettirmek.			
8207	tesvîk	تَسْوِيكٌ	Ar.	•	Misvak ile dişleri tathîr etmek, temizlemek.			
8208	tesvîl	تَسْوِيلٌ	Ar.	∴	Nefis, hırs ve meyleydiği nesneyi sahibine kabîh olduğu hâlde tezyin edip sûret-i hasenede tasvir ve irâ'e eylemek ve aldatıp iğvâ ederek bir şeyin güzel olduğunu inandırmak.			
8209	tesvîm	تَسْوِيمٌ	Ar.	*	Bir adama renc ve mihnetli bir iş teklif etmek veyahut mihnetli bir işe giriftar kılmak ve bir adamı her ne yapar ise yapsın diye kendi başına ve kendi malına hâkim edip çiftlik kâhyası gibi her vechile tasarrufunu ona havale etmek.			
8210	tesviye	تَسْوِيَةٌ	Ar.	•	İlki nesneyi birbirine beraber eylemek ve bir nesneyi düz ve hem-vâr eylemek, düzeltmek ve bir şeyi doğrultmak ve vekta ve hem-kadr kılmak ve müskül meselevi halledip bir surete vazetmek.			
8211	teshîd	تَسْهِيْدٌ	Ar.	*	Uyandırmak, ikaz etmek.			
8212	tesehhüd	تَسْهِيْدٌ	Ar.	*	Uyanıklık ve teyakkuz etmek, uyanmak.			
8213	tesehhür	تَسْهِيْرٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8214	teshîl	تَسْهِيْلٌ	Ar.	•	Âsân eylemek, kolaylamak, kolay eylemek ve mevâni' ve su'ûbetini izale eylemek, sehl kılmak.			
8215	tese ²² ül	تَسْئُلٌ	Ar.	•	Dilencilik etmek, dilenmek.			
8216	tisyâr	تَسْيَارٌ	Ar.	•	Göndermek, irsal etmek, seyrettirmek.			
8217	tesyîr	تَسْيِيْرٌ	Ar.	∴	Gezdirmek, yürütmek, sürmek, yola göndermek ve bir sözü veya bir nesneyi beyne'n-nâs faş ve zebân-zed kılmak ve ahbâr-ı eslâfî nakil ve beyan eylemek.			
8218	tesyîl	تَسْيِيْلٌ	Ar.	•	Seyelan ettirmek, akıtmak.			
8219	tesyîc	تَسْيِيْجٌ	Ar.	*	Bostan ve bağa dâ'iren mâ-dâr duvar çekmek.			
8220	teşâbüür	تَشَابُوْرٌ	Ar.	*	Karşılıklı karış ile ölçmek ve cenk ve harp etmek için iki taraf birbirine karşı gelmek.			
8221	teşâbüük	تَشَابُوْكٌ	Ar.	∴	Umur ve mesâlih, şûrîde ve pîç-â-pîç olmak ve şebeke yani balık ağı gibi birbirine karışmak.			
8222	teşâbüüh	تَشَابُوْهٌ	Ar.	•	Birbirine mültebis olmak derecede benzemek.			
8223	teşâtüm	تَشَاتُوْمٌ	Ar.	*	Sövüşmek, sebt edişmek.			
8224	teşâcür	تَشَاْجُرٌ	Ar.	•	Ağaç gibi birbirine girişip niza ve muhalefet edişmek.			
8225	teşârük	تَشَاْرُوْكٌ	Ar.	•	Birbirine ortak olmak ve ortaklık etmek.			
8226	teşâhüş	تَشَاْهُشٌ	Ar.	*	Deprenmek, kımıldanmak ve muhtelif olmak.			
8227	teşâ'ub	تَشَاْءُوْبٌ	Ar.	•	Çatallaşmak, çatallanmak ve ayrılıp kol kol olmak.			
8228	teşâkķ	تَشَاْكَوْكٌ	Ar.	*	Muhalefet edişmek ve meşakkatli olmak.			
8229	teşâküs	تَشَاْكُوْسٌ	Ar.	*	Husumet edişmek.			
8230	teşâkül	تَشَاْكُوْلٌ	Ar.	∴	Muvafakat eylemek ve birbirine benzemek.			
8231	teşâkî	تَشَاْكَوْىٌ	Ar.	•	Birbirine hâllerinden şikâyet etmek.			

8232	teşe ²⁹ üm	تَشَامُ	Ar.	∴	Ben Şamlıyım diye kendini Şama nispet eylemek ve sol tarafa azimet eylemek ve sol tarafa yatmak ve sola dönmek ve bir nesneyi uğursuz ad ve şümâr eylemek ve sahibinin zeval ve tednisine bir şeyi bâ'is bilmek.			
8233	teşävür	تَشَاوُرُ	Ar.	•	Meşveret ve müşavere edişmek, birbirine danışmak.			
8234	teşävüs	تَشَاوُسُ	Ar.	*	Kibirleşip göz kuyruğuyla birine bakmak.			
8235	teşävüş	تَشَاوُشُ	Ar.	*	Karış murış olmak ve karmakarışık olmak.			
8236	teşâhüd	تَشَاهُدُ	Ar.	*	Hazır ve müheyya olmak.			
8237	teşâyü ^c	تَشَايُ	Ar.	•	Birbiriyle yâr ve dost olmak.			
8238	teşebbüş	تَشَبُّبُ	Ar.	•	El ele yapışip tutarak salıvermemek ve bir şeye niyyet-i kaviyye ile başlamak, bed' etmek.			
8239	teşebbüş-i cürüm	تَشَبُّبُ جُرْمٍ	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup fail, cürüm tasavvur ettiği bir cürümün icrasına bed' edip de yed-i ihtiyârında olmayan esbâb-ı mâni'a haylûletiyle fiile çıkmasına denilir.			Nizamiye
8240	teşebbür	تَشَبُّرُ	Ar.	*	Ululanmak, ta'azzum ve tekebbür etmek.			
8241	teşebbu ^c	تَشَبُّعُ	Ar.	*	Henüz karnı doymamışken tokluk göstermek.			
8242	teşebbük	تَشَبُّكُ	Ar.	*	Bir nesnenin eczası birbirine geçip balık ağı gibi olmak.			
8243	teşebbüh	تَشَبُّهٌ	Ar.	•	Benzemek, müşabehet ve mümâselet etmek.			
8244	teşbîb	تَشْبِيبٌ	Ar.	•	Ateş yakmak ve şair kasidesini tezyin etmek ve mahubun cemalini zikir ve sena ile beraber onun aşkından kendine vaki olan hâli söylemek.			
8245	teşbîh	تَشْبِيحٌ	Ar.	*	Pek pirlikten naşi bâsıra hîre-nâk olup bir karaltıyı çatal görmek ve bir şeyi enli ve arız kılmak.			
8246	teşbîr	تَشْبِيرٌ	Ar.	*	Bir nesneyi ölçüp takdir ve tahmin eylemek ve bir adamı tazim eylemek.			
8247	teşbî ^c	تَشْبِيعٌ	Ar.	*	Doymaya yaklaşmak.			
8248	teşbîk	تَشْبِيكٌ	Ar.	•	Balık ağı gibi birbirine dolayıp örnek.			
8249	teşbîh	تَشْبِيهٌ	Ar.	•	Benzetmek, müttehidü'l-avsâf ad veya zannetmek ve hazret-i zü'l-celâli haşa mahlukat ile müttehidü'l-avsâf addetmek ve telbîs ve tahlîl etmek.			
8250	teşt	تَشْتٌ	Far.	•	Tabla, sini, leğen, teşt.			
8251	teşettüt	تَشْتُتٌ	Ar.	•	Dağılmak, ve dağılık olmak.			
8252	teşetti	تَشْتِي	Ar.	•	Bir yerde kışlamak, kış müddetince ikamet eylemek.			
8253	teştîl	تَشْتِيلٌ	Ar.	•	Dağıtmak, dağılık olmak, perakende etmek.			
8254	teştîr	تَشْتِيرٌ	Ar.	*	Bir nesneye ayıp ve nakisa isnat etmek ve bir adamın gözünü yarmak.			
8255	teşeccüb	تَشَجُّبٌ	Ar.	*	Hüzün ve kedere müptela olmak, gussalanmak.			
8256	teşeccu ^c	تَشَجُّعٌ	Ar.	*	Zatında cevher-i şecâ'at yok iken zoraki şecaat ibraz eylemek.			
8257	teşeccün	تَشَجُّنٌ	Ar.	*	Bir nesneyi hatıra getirip yâd eylemek.			
8258	teşcîh	تَشَجِّحٌ	Ar.	•	Azîmet-i sâdika ile azmeylemek.			
8259	teşcî ^c	تَشَجِّعٌ	Ar.	•	Bir adama kuvvet-i kalb vererek bahadırlandırmak ve şecaatlendirmek ve cesaret vermek.			

8260	teşcîn	تَشَجِينٌ	Ar.	•	Mükedder ve derd-nâk kılmak.			
8261	teşahhüş	تَشْحُصٌ	Ar.	•	Bir şekil ve surete girmek.			
8262	teşahhümü 'izâm	تَشْحُومُ عِظَامٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kemiklerin fil dişi gibi sertleşmelerine itlak olunur.		Tıp	
8263	teşahhuṭ	تَشْحُطٌ	Ar.	*	Maktül kan içinde yuvarlanmak.			
8264	teşahhüb	تَشْحُبٌ	Ar.	*	Akmak, seyelan etmek.			
8265	teşhîz	تَشْحِيزٌ	Ar.	*	Bilemek, keskin etmek.			
8266	teşhîṭ	تَشْحِيطٌ	Ar.	*	Kana bulaştırmak.			
8267	teşhîş	تَشْحِيشٌ	Ar.	•	Tanımak, çıkarmak, anlamak ve is. tıbbiyeden olup esnâ-yı mu'âyenede bir marizin giriftar olduğu marazı keşif ve tesmiye etmektir.		Tıp	
8268	teşhîm	تَشْحِيمٌ	Ar.	*	Taamı fesat ve tebâh eylemek.			
8269	teşeddüd	تَشَدُّدٌ	Ar.	•	Katılanmak, sertlenmek, şiddet ve sertlik kesbetmek ve kuvvet ve dayanıklılık kesbetmek.			
8270	teşedduḳ	تَشَدُّقٌ	Ar.	*	Fesahat ve sühan-dânlık izhar eylemek zımında avurdunu burup bükerek ve çatlatarak tekellüm eylemek ve ağız köşesiyle söylemek.			
8271	teşdîd	تَشْدِيدٌ	Ar.	•	Kuvvetlendirmek, kavi ve muhkem eylemek ve ziyade kuvvet ve şiddet ile telaffuz etmek ve bir harf üzerine işbu "" alametini tersim edip şiddetle yani o harfin iki kere telaffuz olunması lazım geldiği yerde işaret etmek ve alâmet-i mezkûrenin ismi.			
8272	teşzîz	تَشْذِيزٌ	Ar.	*	Bir taifenin içinden çıkıp başkaca olmak ve bir nesneyi ayırıp alarga ve bertaraf eylemek, bir yana çekmek.			
8273	teşezzüb	تَشْذَبٌ	Ar.	*	Dağılmak, müteferrik ve perakende olmak.			
8274	teşezzür	تَشْذُرٌ	Ar.	*	Bir adama lisânen korku vermek ve gazap peyda eylemek ve bir işe şitâb ve sürat etmek ve cümbüş ve neşâta gelmek.			
8275	teşzîb	تَشْذِيبٌ	Ar.	*	Tard ve teb'id eylemek ve ağaç kabuğunu soymak ve zait dallarını kesip ıslah eylemek.			
8276	tişrâb	تَشْرَابٌ	Ar.	*	İçmek ve bir kimseye iftira ve isnâd-ı kabâyiḥ etmek ve fehmeylemek.			
8277	teşerruṭ	تَشْرُطٌ	Ar.	*	Gereği gibi hûb ve nazik işlemek.			
8278	teşerrüb	تَشْرُوبٌ	Ar.	*	İçmek ve suyu kendiyeye çekmek.			
8279	teşerru°	تَشْرُوعٌ	Ar.	•	Şer'e muvafık amel ve harekette bulunmak.			
8280	teşerrüf	تَشْرُوفٌ	Ar.	•	Müşerref olmak ve kesb-i şeref eylemek ve büzürlük ve ulûviyyete nail olmak.			
8281	teşerruḳ	تَشْرُوقٌ	Ar.	*	Güneşe ve şark tarafına doğru oturmak.			
8282	teşerrî	تَشْرِيٌ	Ar.	*	Dağınmak ve perakende olmak.			
8283	teşriḥ	تَشْرِيحٌ	Ar.	•	Bir nesneyi dilim dilim kesmek ve cüz cüz parelemek ve is. tıbbiyeden ve nebâtiyyeden olup hayvanat ve alelhusus insanın ve bununla beraber nebatatın aza ve cevâriḥ ve damar ve sinirlerini ve âlât-ı dâhiliyyesini birbirinden tefrik edip tertip ve terkiḥini teccüs etmeye denilir ve bu gibi insan veya hayvânât-ı sâ'irenin terkiḥ-i beden ve kıta'ât-ı cismlerinden bahseden bir amelin ismidir ve bir kitap veya ibareyi şerḥ ve izah ve ona dair tafsilat vermek.		Tıp ve Nebat	
8284	teşriḍ	تَشْرِيذٌ	Ar.	∴	Ürkütüp kaçırmak ve dağıtmak ve bir adamın ayıp ve nakisasını nâsa neşir ve teşhir eylemek ve sürmek, sevk etmek ve dilim dilim kesmek.			
8285	teşriṣ	تَشْرِيصٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			

8286	teşri°	تَشْرِيعٌ	Ar.	∴	Yolu açık ve vazih eylemek ve şeriata isnat ve nispet eylemek ve is. nizâmiyyeden olup bir mahalde kanun vaz ve tenfiz eylemek.			Nizamiye	
8287	teşrif	تَشْرِيفٌ	Ar.	•	Yüksek yere çıkmak ve bir nesneye tazimle şeref ve şan vermek, şereflendirmek ve şeref ve ulûviyyet ve tefevvuka nail ve müşerref kılmak ve kasır ve duvara künküre yapmak.				
8288	teşrifât	تَشْرِيفَاتٌ	Ar.	•	Ashâb-ı rütbenin eyyâm-ı resmiyye ve mu'ayyenede padişah ve vüzerâ huzuruna resmen duhul etmek kavaidi.				
8289	teşrifâtî	تَشْرِيفَاتِي	Ar.	•	Ashâb-ı rütbenin eyyâm-ı resmiyye ve mu'ayyenede padişah ve vüzerâ huzuruna resmen duhul eylemelerinde kavâ'id-i mevzû'anın muteber olmasına nazır ve muhafız olan memur.				
8290	teşriķ	تَشْرِيقٌ	Ar.	*	Çehre begayet hûb ve tâbdâr olmak ve şark tarafına doğru azim ve teveccüh eylemek, eyyâm-ı teşriķ : Kurban Bayramının ilk gününden maada üç gün ki bunlarda A'râb taifesi et kuruturlar ve et kurutmak.				
8291	teşrim	تَشْرِيْمٌ	Ar.	•	Bir nesneyi pek yarmak ve yarık yarık eylemek.				
8292	teşrin-i evvel	تَشْرِيْنِ اَوَّلٌ	Ar.	•	Marttan itibaren şühûr-ı Rûmiyyeden sekizinci ayın ismidir.				
8293	teşrin-i şânî	تَشْرِيْنِ ثَانِي	Ar.	•	Marttan itibaren şühûr-ı Rûmiyyeden dokuzuncu ayın ismidir.				
8294	teşriķ	تَشْرِيقٌ	Ar.	*	Ortak ve alakadar etmek.				
8295	teşezzün	تَشَزُّنٌ	Ar.	*	Bir nesne şiddet bulup katılanmak ve husumet veya gayrı bir madde için bir adamın karşısına huşunetle dikilip durmak ve bir adamı yere çalmak, yere vurmak.				
8296	taştiye	تَشْطِيْهٌ	Ar.	*	Tenkis eylemek ve kurbanın derisini yüzüp etini dağıtmak.				
8297	teşa°ub	تَشَعُّبٌ	Ar.	∴	Perakende ve müteferrik olmak ve çatallaşıp ayrılmak, bölükler ve şubeler sahibi olmak ve ıraklaşmak ve fasit nesne kesb-i salâh etmek.				
8298	teşa°ul	تَشَعُّلٌ	Ar.	•	Alevlenmek, şulelenmek.				
8299	teşa°su°	تَشَعُّشٌ	Ar.	•	Ayın ekser eyyamı geçip hemen bir miktarı kalmak.				
8300	teş°ib	تَشْعِيْبٌ	Ar.	∴	Firkat-ı ebediyye ile müfârekat etmek ve çatallandırmak.				
8301	teş°ir	تَشْعِيْرٌ	Ar.	•	Bildirmek, işaret etmek.				
8302	teş°il	تَشْعِيْلٌ	Ar.	*	Şulelendirmek, alevlendirmek.				
8303	teşeffu°	تَشْفَعٌ	Ar.	•	Tek iken çift olmak ve şefaât etmek.				
8304	teşeffî	تَشْفِيٌّ	Ar.	∴	Şifa ve rahat bulmak ve gayzı olan kimseden ahz-ı intikâm eylemekle yüreği soğumak.				
8305	teşfiye	تَشْفِيْهٌ	Ar.	•	Şifa ve rahat vermek.				
8306	teşfi°	تَشْفِيْعٌ	Ar.	•	Bir adamın şefaâtini kabul eylemek.				
8307	teşfiķ	تَشْفِيْقٌ	Ar.	*	Azaltmak ve bir kumaş makulesini fena ve kemter dokumak.				
8308	teşakķuk	تَشَقُّقٌ	Ar.	•	Pare pare çatallayıp yarılmak, şak olmak.				
8309	teşkiş	تَشْقِيْضٌ	Ar.	*	Müştereken kesilen kurbanı şürekâ beyninde vech-i adâlet üzere bölüp tevzi eylemek.				
8310	teşkiķ	تَشْقِيْقٌ	Ar.	*	Bir nesneyi pare pare yarmak ve kelâmı güzel, tane tane ve harfleri muktezâ-yı mahrec üzere mürettep ve beyyin ve aşikâre söylemek.				
8311	teşkiye	تَشْقِيْهٌ	Ar.	•	Saadetten dür kılıp şekavete giriftar etmek.				
8312	teşekkür	تَشْكُرٌ	Ar.	•	Şükür ve sipâs eylemek, nimete mukabil velinimetinin zikir ve senasını etmek.				

8313	teşekkük	تَشْكُكُ	Ar.	•	Şek ve şüphe eylemek ve gümân ve şüphede kalmak.			
8314	teşekkül	تَشْكُلُ	Ar.	•	Suret bulmak ve bir şekil ve suret vuku bulmak.			
8315	teşekkî	تَشْكِي	Ar.	•	Sû'-i ahvâlini ihbar ile şikâyet etmek.			
8316	teşkîk	تَشْكِيكُ	Ar.	•	Bir adamı şüphe ve gümâna düşürmek, şüpheyi ilkâ etmek, şüphe ettirmek.			
8317	teşkîl	تَشْكِيْلُ	Ar.	•	Bir nesneyi suretlendirmek ve suret vermek ve bir muayyen şekle komak, şekil vermek.			
8318	teşkiye	تَشْكِيه	Ar.	*	Bir kimseyi mâdde-i şikâyeti olan keyfiyetten feragatle tatyib ve hoş-dil eylemek.			
8319	teşliḥ	تَشْلِيحُ	Ar.	*	Bir kimseyi libastan soyup çıplak bırakmak.			
8320	teşelşül	تَشَلُّشُ	Ar.	*	Su makulesini şarıl şarıl dökmek ve ıs. tıbbiyeden olup soğuk suyla duş yapmaya denilir.		Tıp	
8321	teşemmüt	تَشَمُّتُ	Ar.	*	Ganimetten tehi-dest avdet etmek ve hayır ve bereketle dua etmek ve beliyye-i a'dâ ile mesrur olmak.			
8322	teşemmür	تَشَمُّرُ	Ar.	•	Paçasını sıvayıp işe hazır olmak.			
8323	teşemmüs	تَشَمُّسُ	Ar.	*	Güneşin tesirinden mutazarrır olmak ve güneşlenmek.			
8324	teşemmül	تَشَمُّلُ	Ar.	*	İhrama bürünmek ve ihata olunmak.			
8325	teşemmu ^c -i kebd	تَشَمُّعُ كَبْدُ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup karaciğerin damar ve mâdde-i mahsûsa ve ensice-i sâ'iresinin küçülüp bozulması ve balmumu kıvamını kesbetmesi gibi vahimü'l-âkibe istihalesinden ibaret olan illet-i uzviyyeye denilir.		Tıp	
8326	teşemmüm	تَشَمُّمُ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi koklamak.			
8327	teşmîṭ	تَشْمِيْطُ	Ar.	∴	Aksıran adama yerhamukellâh diye dua eylemek ve hayır ve berekâtla dua etmek ve cemeylemek ve hâ'ib ve nevmîd kılmak ve meyus eylemek.			
8328	teşmîr	تَشْمِيْرُ	Ar.	∴	Bakıp durmak ve haber etmek ve çabukluk etmek ve irsal eylemek ve paça ve bacak sıvayıp işe hazır ve amade olmak.			
8329	teşmîs	تَشْمِيْسُ	Ar.	*	Güneşe sermek ve güneşe tapınmak ve te'sir-i şemsten mutazarrır olmak.			
8330	teşmi ^c	تَشْمِيْعُ	Ar.	•	Bir adama horata edip oynatmak ve bezi erinmiş balmumuna batırarak muşamba yapmak ve bir kimseyi maskara edip rezil ve rüsva eylemek			
8331	teşmîl	تَشْمِيْلُ	Ar.	∴	İhrama bürümek ve ihata eylemek ve sûratle yürümek.			
8332	teşmîm	تَشْمِيْمُ	Ar.	•	Koklatmak, kuvve-i şâmme vasıtasıyla teftiş ettirmek.			
8333	teşennüc	تَشَنَّجُ	Ar.	∴	Is. tıbbiyeden olup etlerin alehusus el ve ayağın sûret-i mütekattı'ada veca'-nâk olarak bozulup buruşmasından ibaret olan sinir arızasına itlak olunur.		Tıp	
8334	teşennüc-i mizmâr	تَشَنَّجُ مِزْمَارُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup tufûliyyet-i evveliyeye yani viladetin bidayetlerine has ve gayetle kasîr olarak kesik kesik boğulma nöbetleriyle muttasıf ve havale hamlelerine merbut bulunan maraz-ı asabiyye-i ihtilâciye denilir.		Tıp	
8335	teşennu ^c	تَشَنَّعُ	Ar.	*	Cenk ve kıtale hazır ve amade olmak ve libas yırtılmak.			
8336	teşennüf	تَشَنَّفُ	Ar.	*	Askı, küpe takınmak.			
8337	teşnegî	تَشْنِغِي	Far.	•	Atş, susamak, susuzluk ve arzu, istek, rağbet, hâhiş.			
8338	teşne	تَشْنَه	Far.	•	Susamış, susuzluğa giriftar olan ve ârzü-mend ve istekli ve rağbetli ve heveskâr olan.			
8339	teşni ^c	تَشْنِيْعُ	Ar.	∴	Bir adamı pek çok takbih etmek ve levn ve zemmeylemek, ayıplamak ve harekâtı ayıp görünmek ve sıvanıp çemrenmek ve yürümekte cidd ü cehd eylemek.			

8340	teşnîf	تَشْنِيفٌ	Ar.	•	Kulağı küpe ile tezyin eylemek.			
8341	teşnîf-sâz	تَشْنِيفَسَازٌ	Ar. - Far.	•	Kulağı küpe ile tezyin edici olan.			
8342	teşevvüş	تَشْوُشٌ	Ar.	•	Karışıp şûrîde olmak.			
8343	teşevvuğ	تَشْوُفٌ	Ar.	*	Tahattur etmek ve talep eylemek ve rağbet edip ârzû-mendlik göstermek.			
8344	teşevvûf	تَشْوُفٌ	Ar.	*	Bezenmek ve bir nesneye göz dikip muntazır olmak ve yukarıdan uzanıp bakmak.			
8345	teşvîb	تَشْوِيبٌ	Ar.	*	Bir şeyi vech-i yesîr ile def ve bir kimseyi kolaylıkla savmak.			
8346	teşvîr	تَشْوِيرٌ	Ar.	∴	İşaret etmek ve meşveret eylemek ve bir adama ar ve hayâ edecek bir iş işlemek, utandırmak, şerm-sâr kılmak ve hayvanı pazara arz etmek.			
8347	teşvîş	تَشْوِيشٌ	Ar.	•	Bir nesneyi şûrîde ve muhtelit eylemek, karmakarışık etmek.			
8348	teşvîṭ	تَشْوِيطٌ	Ar.	*	Ütülemek, bir nesnenin tüyü ve kılı kalmamak için ateş alevine tutmak.			
8349	teşvîf	تَشْوِيفٌ	Ar.	*	Tezyin etmek ve muttali olmak ve nazar etmek.			
8350	teşvîḳ	تَشْوِيقٌ	Ar.	•	Şevk ve gayrete getirmek, ârzû-mend kılmak, istek vermek.			
8351	teşvîk	تَشْوِيكٌ	Ar.	*	Duvarın üzerine diken vazetmek.			
8352	teşvîh	تَشْوِيهٌ	Ar.	*	Çirkin bildirmek, takbih etmek.			
8353	tişhâḳ	تِشْهَاقٌ	Ar.	*	Ağlayan kimse hıçkırmak ve bir nesneye göz değdirmek.			
8354	teşehhüd	تَشْهَدٌ	Ar.	*	Tahiyyâta oturmak ve şehadet getirmek.			
8355	teşehhül	تَشْهَلٌ	Ar.	*	Zaaf ve hüzâlden çehrenin âb u tâb ve taraveti gitmek.			
8356	teşehhî	تَشْهِيٌ	Ar.	*	Bir nesneyi sevip ona meyil ve rağbet eylemek.			
8357	teşhîd	تَشْهِيْدٌ	Ar.	•	Kelimeîşhadeti zikir ve telaffuz etmek.			
8358	teşhîr	تَشْهِيْرٌ	Ar.	∴	Meşhur ve namdar kılmak, aşikâr etmek ve şöhtlendirmek ve kılıç sıyırmak ve ıs. nizâmiyyeden olup kürek cezasına müstahak olan şahıs hakkında ceza hükmeden divan mazbatasının bir hülâsasını gayet kalın hurûf ile yazıp şahs-ı mezbûrun bulunduğu şehrin meydan veya memerr-i nâs olan bir mahallinde göğse koyarak iki saat kadar orada tevkif ile halka irâ'e eylemeye denilir ve buna bedel olmak üzere usûl-i atika veçhile mücrimi tersine merkebe bindirip şehrin etrafı ve cevânibinde gezdirerek rûsva etmek.		Nizamiye	
8359	teşeyyuh	تَشْهِيْحٌ	Ar.	•	Kocalmak, ihtiyarlamak ve kocalık göstermek.			
8360	teşeyyüz	تَشْهِيْذٌ	Ar.	∴	Bina gibi göğe doğru yükselmek ve kesb-i kuvvet etmek.			
8361	teşeyyuç	تَشْهِيْجٌ	Ar.	•	Şialık iddia etmek ve Şia mezhebine girmek.			
8362	teşeyyüm	تَشْهِيْمٌ	Ar.	*	Bir velet huy ve tabiatta pederine çekmek.			
8363	teşyîḥ	تَشْهِيْحٌ	Ar.	*	Sakındırmak ve müzayaka vermek cihetiyle hasma nazar etmek.			
8364	teşyîd	تَشْهِيْذٌ	Ar.	∴	Bedene tıbbî gereği gereği gibi ovup yedirmek ve binayı yüksek ve refi' eylemek ve bir nesneyi muhkem ve kavî ve karar-dâde kılmak ve müşevved etmek.			
8365	teşyîc	تَشْهِيْجٌ	Ar.	∴	Bir semte giden adamı peşi sıra gidip yola vurmak, vedalaşmak ve bir adama kuvvet-i kalb vererek yüreklendirmek.			

8366	teşeytun	تَشَيْطُنٌ	Ar.	*	Şeytanlık etmek.			
8367	tesâbî	تَصَابِي	Ar.	*	Hatunu vade ve ferible kendisine meftun kılmak ve izhâr-ı aşk etmek.			
8368	teşâdüf	تَشَادُفٌ	Ar.	•	Aramaksızın rast gelmek ve bilâ-tedbîr vuku bulmak.			
8369	teşâduğ	تَشَادُغٌ	Ar.	*	Tarafeyn birbirine inanmak.			
8370	teşâdüm	تَشَادُمٌ	Ar.	•	Birbirine şiddetle çarpışmak ve şiddetle telaki edip tokuşmak, müsademe etmek.			
8371	teşâru ^c	تَشَارُغٌ	Ar.	*	Birbiriyle görüş etmek.			
8372	teşârif	تَشَارِيفٌ	Ar.	•	İcrası mutlaka lazım olan emirler ve fermanlar ve tebdîlât ve tahvilat.			
8373	teşârifât	تَشَارِيفَاتٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8374	teşârif	تَشَارِيفٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8375	teşârüm	تَشَارُومٌ	Ar.	*	Birbirini kesmek, tekâtu' etmek.			
8376	teşâ ^c ub	تَشَاعُوبٌ	Ar.	•	İnat ve serkeşlik etmek.			
8377	teşâ ^c ud	تَشَاعُودٌ	Ar.	*	Bir adama bir meşakkatli nesne renc ve meşakkat vermek ve yukarı doğru çıkmak.			
8378	teşâğur	تَشَاغُرٌ	Ar.	*	Küçüklenmek, küçük görünmek.			
8379	teşâf	تَشَافٌ	Ar.	*	Rû-be-rû sıralaşmak, saf bağlamak.			
8380	teşâfuğ	تَشَافُغٌ	Ar.	*	Birbirinin selametini talep ve eyyamını tebrik zımınında el ele tutuşup musâfaha etmek.			
8381	teşâlüb	تَشَالُوبٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup çapraz ve haçvarî iki şey birbirine kavuşmaya denilir.		Tıp	
8382	teşâluğ	تَشَالُغٌ	Ar.	*	Musâlaha etmek, barışmak.			
8383	teşâluğ	تَشَالُغٌ	Ar.	*	Muvazaa, sağrlık göstermek.			
8384	teşânîf	تَشَانِيفٌ	Ar.	•	Tasnifler, kitaplar, risaleler.			
8385	teşâvir	تَشَاوِيرٌ	Ar.	•	Tasvirler, resimler, suretler.			
8386	teşabbur	تَشَابُّورٌ	Ar.	•	Sabretmek ve sabır göstermek.			
8387	teşabbî	تَشَابَّبِي	Ar.	*	Hatunu vade ve ferible kendisine meftun kılmak.			
8388	teşabbüb	تَشَابُّبٌ	Ar.	*	Dökülmek, bir su diğer suya veya mahalle dökülmek.			
8389	taşbîr	تَشَابِّيرٌ	Ar.	*	Bir adama sabır ve tahammül ile emreylemek ve bir adamdan sabır ve tahammül eylesini talep eylemek.			
8390	teşahhub	تَشَاهُوبٌ	Ar.	*	Utanmak, istihyâ etmek.			
8391	teşahhut	تَشَاهُوتٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
8392	teşahhuf	تَشَاهُوفٌ	Ar.	*	Bir adamın kıraatte hatasını tutmak.			
8393	taşhîh	تَشْحِيحٌ	Ar.	•	Noksan ve haleli mahvedip tam sahih kılmak ve yanlış doğrulatmak ve marizin maraz ve zahmetini ilaçla gidermek ve hakikat-i hâli anlamak için sual ve teftiş etmek.			
8394	teşaddüd	تَشَادُّدٌ	Ar.	•	Bir kimsenin aykırı önüne çıkmak.			
8395	taşhîf	تَشْحِيفٌ	Ar.	*	Sahifede müsbet kelime ve kelamı hatâ'en tağyir etmek.			

8396	teşaddür	تَصَدَّرَ	Ar.	*	Bir adam oturur iken göğsünü dik tutmak ve sadr-ı meclise oturmak ve akran ve emsalini sebk ve takaddüm eylemek ve öğretmek.			
8397	teşadduc	تَصَدَّعَ	Ar.	•	Yarılmak, çatlamak, ayrılmak ve müteferrik ve perakende ve dağınık olmak.			
8398	teşaddüf	تَصَدَّفَ	Ar.	*	İrâz eylemek, yüz çevirmek, başka tarafa dönmek.			
8399	taşadduğ	تَصَدَّقَ	Ar.	•	Sadaka vermek ve sadık ve gerçek olduğu tebeyyün etmek, meydana çıkmak.			
8400	teşaddî	تَصَدَّى	Ar.	∴	Taarruz etmek ve yüz dönmek ve tesadüf etmek, vuku bulmak ve sıdk-ı niyyetle ve ikdam üzere bir nesne ile meşgul olmak ve şürû' eylemek.			
8401	taşdır	تَصَدِيرَ	Ar.	*	İrca eylemek ve mektuba ser-nâme ve kitabe yazmak ve dibace vazeylemek ve iptida etmek ve örtmek.			
8402	taşdi ^c	تَصَدِيعَ	Ar.	•	Baş ağrıtmak ve sıkıntı vermek ve bir husus için defaatle rica ve niyaz ve ibrâm ederek birini rencide kılmak, eziyet vermek.			
8403	taşdîk	تَصَدِيقَ	Ar.	•	İnanmak ve birinin sadık ve yaver olduğunu ikrar ve ispat etmek, gerçeklemek.			
8404	taşarruf	تَصَرَّفَ	Ar.	•	Dönüştürmek ve istimal ve istihdam ve sarf ve fûrûht ve bunlar misilli ef'âl icrasına muktedir olmak üzere zapt etmek, fâ'il-i muhtâr bulunarak salık olmak ve hatuna mu'âmele-i zevciyye icra etmek.			
8405	teşarrum	تَصَرُّمَ	Ar.	*	Celadetlenmek ve pare pare kesilmek.			
8406	taşrîh	تَصْرِيحَ	Ar.	•	Bir kelamı zahir ve ayan söylemek ve zahir ve ayan kılmak ve mâ-fi'z-zamîr izhar eylemek ve apaçık söylemek ve bilâ-ketm tahrir ve beyan etmek.			
8407	taşarruf-i müllâk	تَصَرُّفَ مُلَّاكٍ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup rakabe-i emvâle malik olanlar misilli her bir salahiyeti caiz olmak hususuna denilir.			Fıkıh
8408	taşarrufât-ı fi'liyye	تَصَرُّفَاتِ فِعْلِيَّةٍ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup icrâ-yı san'at emeye salâhiyyet-i tâmmeye malik olmak hususuna denilir.			Fıkıh
8409	taşarrufât-ı kavliyye	تَصَرُّفَاتِ قَوْلِيَّةٍ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup bey' ü şîrâ ve icar ve hibe ve ferağ ve an-mâl sulh ve ikrar ve te'cîl-i deyn ve ıskât-ı şuf'a gibi husûsâtın icrasına olan salahiyettir.			Fıkıh
8410	taşrîf	تَصْرِيفَ	Ar.	•	Sarf kavaidi üzere kelimenin şeklini başka kelimelere tebdil eylemek, değiştirmek ve maslahatta tasarrufa izin vererek mutasarrîf kılmak.			
8411	teşac ^{cc} ub	تَصَعُّبَ	Ar.	•	Güç ve düşvâr olmak.			
8412	teşac ^{cc} ud	تَصَعَّدَ	Ar.	*	Bir adama bir meşakkatli nesne renc ve zahmet vermek ve tebahhur etmek.			
8413	taş ^c îb	تَضْعِيبَ	Ar.	*	Bir şeyi güç ve düşvâr kılmak.			
8414	taş ^c îbât	تَضْعِيبَاتٍ	Ar.	*	Güçlüğe düşvâr olmaklar, güçlükler.			
8415	taş ^c îd	تَضْعِيدَ	Ar.	∴	İzâbe eylemek, eritmek ve yukarı çıkmak ve imbiikten çekmek.			
8416	taş ^c îr	تَضْعِيرَ	Ar.	*	Kibir ve hodbinlikten naşi karşısındaki adama bakmayıp yüzünü bir tarafa doğru devirip eğmek.			
8417	taşğîr	تَضْغِيرَ	Ar.	•	Küçültmek, cirm ve kadrini eksiltmek ve bir kimseyi hor ve hakir eylemek, horlamak, ism-i tasgîr ki Arabîde fu'aylün ve fu'ay'ilün vezninde olup Türkçede ise asıl ismin nihayetine cık cık çağız ceğiz edatlarının ilavesiyle hasıl olur.			
8418	teşaffüt	تَصَفُّتَ	Ar.	*	Kuvvet ve celadet izharıyla bahadırılmak.			
8419	teşaffuğ	تَصَفُّحَ	Ar.	•	Ziyade dikkatle tefahhus ve taharri etmek.			
8420	teşaffî	تَصَفَّى	Ar.	*	Saffet ve safilik hasıl etmek, gılığıştan azade olmak, istifâ eylemek.			
8421	taşfîh	تَضْفِيعَ	Ar.	•	Bir şeyi enliletmek, arız kılmak ve ellerini birbirine çalmak.			
8422	taşfîd	تَضْفِيدَ	Ar.	•	Muhkem bağlamak, bent etmek ve kavi rapteylemek.			

8423	taşfır	تَضْفِير	Ar.	∴	Sarıya boyamak ve ıslık çalmak ve bir yeri hali kılmak, tahliye etmek.			
8424	taşfık	تَضْفِيق	Ar.	•	Kuş kısmı kanadı kakıp oynamak.			
8425	taşfık-i esnân	تَضْفِيقُ اَسْنَان	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup soğuktan dişlerin yekdiğere çarpmasına denilir.		Tıp	
8426	taşfff	تَضْفِيف	Ar.	•	Saf bağlamak, sıra sıra dizmek.			
8427	taşfiye	تَضْفِيه	Ar.	•	Pak ve safi kılmak ve bulanık şeyi durulatmak ve mahlûtâdan vareste ve hali berî kılmak.			
8428	taşkııl	تَضْفِيل	Ar.	•	Miskale ile cila verip açmak, musaykal kılmak.			
8429	teşalluf	تَضْلُف	Ar.	∴	Yaltaklanmak ve ahd-i kudret ve iktidardan hariç iddi'â-yı fazl ve zarafet etmek, övünmek.			
8430	teşallub	تَضْلُب	Ar.	•	Saht ve katı sulp olmak ve katılaşmak ve diyanette taassup ve gayret göstermek.			
8431	teşallî	تَضْلِي	Ar.	*	Ateşe yanmak.			
8432	taşlıb	تَضْلِيْب	Ar.	•	Bir şeyi saht ve katı eylemek, kattırmak ve haça germek, haça asmak.			
8433	taşlıc	تَضْلِيْع	Ar.	*	Özür dilemek, özür beyan etmek.			
8434	taşlım	تَضْلِيْم	Ar.	*	Kesmek, burnu ve kulağı dibinden kesmek.			
8435	taşliye	تَضْلِيَه	Ar.	∴	Bir nesneyi yakmak için ateşe ilkâ etmek ve sallallâhu aleyhi ve sellem diye dua etmek ve salât u selâm getirmek ve namaz kılmak.			
8436	taşmıt	تَضْمِيْت	Ar.	*	Sükût ettirmek ve sakit kılmak.			
8437	taşmîd	تَضْمِيْد	Ar.	*	Muhkem etmek ve bir nesnenin içini doldurmak.			
8438	taşmîm	تَضْمِيْم	Ar.	∴	Bir işe veyahut bir nesneye kat'an nükül eylememek veçhi üzere azîmet-i sâdika ile azîmet eylemek ve kastetmek ve muhkem kılmak ve inkâr eylemek.			
8439	teşannu ^c	تَضْنَع	Ar.	•	Bir kimse tekellüfle vaz ve etvârını güzel ve zahirini müzeyyen göstermek, âdeta politika etmek.			
8440	taşnîc	تَضْنِيْع	Ar.	•	Hüsn-i terbiye eylemek ve bir kimseyi bir sanatla meşgul kılmak ve bir şeyi yapmak zımında icrâ-yı san'at ve ibrâz-ı mahâret etmek.			
8441	taşnîc-i cüzuv	تَضْنِيْعُ عَضْو	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup göz kapağı ve kulak ve burun ve husyeteyn torbası ve mecrâ-yı bevl gibi bir kıt'a-i bedeninin noksan cüzü veya küllisini civâr-ı a'zânın cildinden bir şerîha-i cildiye alarak yeniden yapılmış gibi itmam etmeye itlak olunur.		Tıp	
8442	taşnîf	تَضْنِيْف	Ar.	•	Bir nesnenin bazısını bazısından temyiz ederek sınıf sınıf kılmak ve kitabı tertip etmek ve sınıf sınıf tanzim ve telif etmek.			
8443	taşnîm	تَضْنِيْم	Ar.	•	Bir nesneyi sanem ittihaz etmek, putperestlik eylemek.			
8444	taşavvur	تَضْوُر	Ar.	•	Zihinde bir nesnenin suret ve mahiyetini ve heyetini keşif ve idrak etmek ve tahayyül eylemek.			
8445	taşavvuf	تَضْوُف	Ar.	•	Havf veya diğer sebebe mebni kelimâtın ma'ânîsini tebdil ederek din hususunda telif olunan kelimeler ve elfâz.			
8446	teşavvu ^c	تَضْوُع	Ar.	*	Ayrılmak ve perakende olmak.			
8447	teşavvun	تَضْوُن	Ar.	•	Kendi nefsinin sakınmak ve kayırmak.			
8448	taşvîb	تَضْوِيْب	Ar.	•	Bir şeyi savâba doğru nispet eylemek ve savâb, doğru addetmek ve beğenmek, tensip etmek ve münasip görmek.			
8449	taşvît	تَضْوِيْت	Ar.	*	Sesletmek, ses çıkarmak ve öttürmek.			

8450	taşvîr	تَصْوِيرٌ	Ar.	•	Bir şeye suret vermek ve yapmak ve meselenin bir suretini temsil ve beyan etmek ve çizilmiş resim veya oyulmuş suret.			
8451	taşvîğ	تَصْوِغٌ	Ar.	*	Batırmak ve kuyumculuk etmek.			
8452	taşvîf	تَصْوِيفٌ	Ar.	•	Kelimâtın manasını tebdil ederek din ve mezhep hususunda te'lif-i kelâm eylemek.			
8453	taşa	تَصَهٌ	Ar.	•	Gam ve keder, can sıkıntısı, tasa.			
8454	teşahhür	تَشَاهُورٌ	Ar.	*	Sihren yani sihriyet ve damatlık münasebetiyle akraba ve hısım olmak.			
8455	teşayyüd	تَشَايُودٌ	Ar.	•	Sayd ve şikâra çıkmak, ava gitmek.			
8456	teşayyüf	تَشَايُؤْفٌ	Ar.	•	Yaz mevsimi müddetince bir mahalde iskân etmek, yazlamak ve sayfiyede oturmak.			
8457	teşayyür	تَشَايُورٌ	Ar.	*	Bir kimse hilkat ve ahlak cihetiyle pederine benzemek.			
8458	taşvîr	تَصْوِيرٌ	Ar.	•	Bir surete komak ve bir surete vardirmek.			
8459	teğahuk	تَضَاهُكٌ	Ar.	*	Karşılıklı gülüşmek.			
8460	tezâdd	تَضَادٌ	Ar.	•	İki şey birbirine zıt ve aksi olmak.			
8461	teğârüb	تَضَارُبٌ	Ar.	•	Vuruşmak, dövüşmek.			
8462	tezârr	تَضَارَرٌ	Ar.	*	Birbirine zarar etmek.			
8463	tezâ'uf	تَضَاعُفٌ	Ar.	•	Çoğalmak, kat kat olmak.			
8464	tezâ'îf	تَضَاعِيفٌ	Ar.	•	Taz'îfler, çoğaltışlar.			
8465	tezâğuş	تَضَاعُشٌ	Ar.	*	Mecliste birbirlerini sıkıştırmak.			
8466	tezâfür	تَضَاوُفٌ	Ar.	*	Bir yere cem olmak ve muavenet eylemek, yardım etmek.			
8467	tezabbür	تَضَابُرٌ	Ar.	*	Muhkem olmak ve bağlanmak.			
8468	tezabbuğ	تَضَابُغٌ	Ar.	*	Bir nesneyi zor ile salıvermemek veçhi üzere tutmak ve zapt etmek.			
8469	tezaccür	تَضَاعُورٌ	Ar.	•	Teng-dil ve muzdarip ve gussa-nâk olmak.			
8470	tezaccu°	تَضَاعُجٌ	Ar.	•	Üşenip gevşek davranmak, tekâsül etmek.			
8471	tažci°	تَضَجِيعٌ	Ar.	•	Taksir etmek, ihmal eylemek.			
8472	teğahhuk	تَضَاهُكٌ	Ar.	•	Gülmek peyda eylemek ki insan nevine mahsus olup ekseriya meserrete delalet eden hareket-i a'zâ ile sûret-i ma'rûfu icra etmek.			
8473	tağhiye	تَضْحِيهٌ	Ar.	*	Bir adama kuşluk taamı yedirmek ve kuşluk vakti kurban kesmek.			
8474	tağhîk	تَضْحِيكٌ	Ar.	*	Güldürmek, gülmeye mecbur etmek, hande ettirmek.			
8475	teğarrüb	تَضَرُّبٌ	Ar.	*	Muzdarip olmak, çalkanmak.			
8476	tezarrür	تَضَرُّرٌ	Ar.	•	Zarar ve ziyana düçar olmak.			
8477	tažarru°	تَضَرُّعٌ	Ar.	∴	Bir nesneye gizlice varıp yaklaşmak ve cân u dilden tezellül ile yalvarmak ve bir hacet veya arzu için niyaz eylemek ve kendi noksanını bulup kibir ve ta'azzumdan tehâşî ederek alçak gönüllülük etmek.			
8478	tažrîb	تَضَرِيبٌ	Ar.	*	Avaz güzel olarak terennüm eylemek.			

8479	taẓrīc	تَضْرِيحٌ	Ar.	*	Kanatmak, kan çıkarmak.			
8480	taẓrīr	تَضْرِيرٌ	Ar.	•	Zarar ve ziyana müptela ve dışar etmek.			
8481	taẓrīs	تَضْرِيسٌ	Ar.	*	Vakâyi'-i zamân ve havâdis-i devrân bir adamı ehl-i tecrübe ve muhkemü'r-rey eylemek ve is. tıbbiyeden olup dış kamaşmasına denilir ve tecrübe etmek.		Tıp	
8482	taẓrī°	تَضْرِيعٌ	Ar.	*	Yakın eylemek, yaklaştırmak.			
8483	taẓirre	تَضْرِرَةٌ	Ar.	*	Sû'-i hâl ve zarar.			
8484	taẓ'îf	تَضْعِيفٌ	Ar.	•	İki kat etmek, iki misline arttırmak ve zayıf kılmak ve zayıf addetmek.			
8485	taẓ'fîr	تَضْعِيفِيرٌ	Ar.	*	Ziyade say etmek ve yürürken ziyade salınmak.			
8486	taẓlîl	تَضْلِيلٌ	Ar.	•	Azdırmak, yoldan çıkarmak doğru yoldan saptırıp dalalete vardırmak ve azdırıp günah işletmek.			
8487	teẓammüd	تَضْمُدٌ	Ar.	*	Cerahate merhem vurup bezle bağlamak.			
8488	taẓammun	تَضْمُنٌ	Ar.	•	Muhit ve müştemil ve havi olmak ve zâmin ve kâfil olmak ve tazammunu kabul etmek.			
8489	taẓmîd	تَضْمِيدٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup cismin kısm-ı mûmarrazına edviye-i hâriciyye vazetmeye yani lapa vurmaya tabir ve ıtlak olunur ve yarayı merhemli bağ ile bağlamak.		Tıp	
8490	taẓmîn	تَضْمِينٌ	Ar.	•	Zarar ve ziyana bâ'is olan kimseye, ziyan ve zarar-ı mezkûru ödetmek ve bir nesneyi diğer bir nesneye ithal etmek ve kefil olmak.			
8491	teẓavvur	تَضْوُورٌ	Ar.	*	Çağırarak ve feryat etmek ve zârlık etmek ve aklıktan feryat etmek.			
8492	teẓavvu°	تَضْوُوعٌ	Ar.	*	Misk gibi kokmak.			
8493	taẓyî°	تَضْيِيعٌ	Ar.	•	Telef ve zayi kılmak ve bir zamanı veya bir nesneyi bilâ-nef` ve semere telef ve istihlâk eylemek.			
8494	taẓyîf	تَضْيِيفٌ	Ar.	•	Misafire layık olan ikram ve it'âm rûsumunu eda etmek ve misafir kabul etmek, almak, meyletmek ve meylettirmek.			
8495	teẓayyuḡ	تَضْيِيقٌ	Ar.	*	Daralmak, zik ve teng ve vüsatsız olmak.			
8496	teẓayyuḡ-ı ḡuddāmî	تَضْيِيقٌ قُدَّامِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gerek vilâdî yani anadan doğma ve gerek gayr-i mahtûnlarda iltihâb-ı âdî veya efrencî eseri olarak gulfe denilen sünnet derisinin ön deliğinin mürûr-ı haşefeye mâni olacak derecede daralmasına denilir.		Tıp	
8497	teẓayyuḡ-ı ḡalfî	تَضْيِيقٌ خَلْفِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gayr-i mahtûnlarda iltihâb-ı âdî veya efrencî eseri olarak gulfenin haşefenin arkasına doğru darlanıp öne geçmemesine ıtlak olunur.		Tıp	
8498	taẓyîḡ	تَضْيِيقٌ	Ar.	•	Sıkıştırmak ve kıstırmak ve ârâm vermeyip ibrâm ve ilhâh etmek ve sû'-i hâle dışar kılmak ve darlık vermek.			
8499	teẓâbuḡ	تَطَابُقٌ	Ar.	•	Muvafık ve müttelik olmak ve birbirine uyup mutabık olmak, beynlerinde ihtilaf ve mugayeret olmamak.			
8500	teẓâruḡ	تَطَارُقٌ	Ar.	•	Birbirinin izine düşmek ve uyup gitmek.			
8501	teẓâl	تَطَالٌ	Ar.	*	Bir nesneyi görmek için yüksek yere çıkmak.			
8502	teẓâlu°	تَطَالُعٌ	Ar.	*	Birbirine muntazır olmak ve nazar etmek.			
8503	teẓâvu°	تَطَاوُعٌ	Ar.	*	Bir nesneye güç bela ile takat getirip gücü yetmek.			
8504	teẓâvül	تَطَاوُلٌ	Ar.	∴	Uzak nesneye uzanıp bakmak ve kibir ve ta'azzum ve tereffu' eylemek ve nahak yere tasallut ve zeber-destlik etmek ve uzun olmak ve birbirine muhalefet ve mugayeret eylemek.			
8505	teẓâyür	تَطَايُرٌ	Ar.	*	Perakende ve perişan ve dağınık olmak.			

8506	teṭabbu ^c	تَطْبَعُ	Ar.	•	Tabiatlanmak, bir şeyi icra ede ede tabiat edinmek ve kap dolmak.			
8507	teṭabbuḡ	تَطْبَعُ	Ar.	∴	Bir nesne diğere nesneye uygun ve cesbân olmak ve bir nesne zımında nâs ittifak etmek.			
8508	taṭbîb	تَطْبِيبُ	Ar.	*	Tabiplenmek, tabiplik iddiasında bulunmak.			
8509	taṭbî ^c	تَطْبِيعُ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi doldurmak ve bir nesneyi murdar ve mülevves eylemek ve basıp tab ve temsil etmek.			
8510	taṭbîḡ	تَطْبِيعُ	Ar.	∴	Bir nesneyi kaplamak ve bir nesne âm ve şamil olmak ve bir nesneyi diğere bir nesneye uydurup münasip ve müsavi kılmak ve muvafık eylemek ve değıştirmek ve üzerine yatırıp kaplamak ve bulut havayı ve su arzı bürüme ve birbirine aynı ve misil kılmak ve aynı ve misil olup olmadığını tahkik ve teccüs etmek ve aklen kıyas ve tahmin eylemek ve namaz kılarken rükû da ellerini uyluğı arasına koymak.			
8511	taṭbîl	تَطْبِيلُ	Ar.	*	Davul çalmak.			
8512	taṭḡîn	تَطْحِينُ	Ar.	*	Öğütme, taneyi toz ve un etmek.			
8513	teṭarrüb	تَطْرُبُ	Ar.	•	Tarab ve nağme ve teganni ve ferah ve sürurdan naşı sıçrayıp oynamak.			
8514	teṭarrüs	تَطْرُسُ	Ar.	•	Tenezzüh ve içtinap ve istiğna göstermek.			
8515	teṭarrüf	تَطْرُفُ	Ar.	*	Kenar ve taraf tutmak.			
8516	teṭarruḡ	تَطْرُقُ	Ar.	∴	Defaatle ve mütetâliyeten vurmak ve çekiç ile dövmele kesb-i kâbiliyyet etmek.			
8517	taṭrib	تَطْرِبُ	Ar.	•	Sürurdan naşı sıçrayıp oynamak.			
8518	taṭriḡ	تَطْرِيحُ	Ar.	∴	Binayı semaya doğru bülemlend ve mürtefi yapmak ve ilkâ etmek, bırakmak.			
8519	taṭri ^d	تَطْرِيدُ	Ar.	•	Reddetmek, kovmak ve teb'îd eylemek, uzak kılmak ve çıkarıp defetmek, dür eylemek.			
8520	taṭriz	تَطْرِيزُ	Ar.	•	Esvabın bir tarafına tırâz ve kenar işleme.			
8521	taṭris	تَطْرِيسُ	Ar.	•	Yazıldıktan sonra silinmiş kâğıda tekrar yazı yazmak.			
8522	teṭafful	تَطْفُلُ	Ar.	*	Bir kimse tufeyli olmak, kazanmayı şunun bunun sofrasında karnını doymak, dalkavukluk etmek.			
8523	taṭfiḡ	تَطْفِيعُ	Ar.	*	Taşa taşa doldurmak.			
8524	taṭfif	تَطْفِيفُ	Ar.	•	Bir nesneyi eksik ölçmek ve eksik kile ve terazi ile halkın hakkını tamam vermeyip eksik ita ve ketmeylemek.			
8525	taṭfil	تَطْفِيلُ	Ar.	*	Kelamı tedebbür ve teemmül ile yani her tarafını besleyerek söylemek.			
8526	taṭfiye	تَطْفِيهِ	Ar.	•	Ateşi mahvetmek, ateşsiz kılmak, söndürmek.			
8527	teṭa ^{cc} um	تَطْعَمُ	Ar.	*	Bir şeyi tatmak ve yutup tadına bakmak.			
8528	teṭallüb	تَطْلُبُ	Ar.	•	Merreten ba'de uhrâ istemek, defaatle talep etmek.			
8529	teṭallüs	تَطْلُسُ	Ar.	•	Yazısız ve silinmiş olan.			
8530	teṭallu ^c	تَطْلُعُ	Ar.	∴	Bir nesneye tekellüfle vâkıf olmak ve bir nesneye muntazır olmak, gözlemek ve bir kimsenin kelamının nakisasını hür fikirlikle arayıp tarayıp dahil ve taarruz eylemek ve nazar etmek.			
8531	teṭalluḡ	تَطْلُغُ	Ar.	*	Açılmak, inkişaf etmek.			
8532	teṭalli	تَطْلِي	Ar.	*	Bir nesneyi sürünmek, tîb ve deva sürünmek.			

8533	taṭlīb	تَطْلِبُ	Ar.	∴	Bir şeyi mühletle istemek ve aramak, talep eylemek.			
8534	taṭlīḥ	تَطْلِيحُ	Ar.	*	İlhâh ve ibrâm eylemek. Ar. • Yazıyı silip nâ-bedîd eylemek.			
8535	taṭlīḳ	تَطْلِيقُ	Ar.	•	Avradına talak vermek, boşamak ve bağdan halas etmek ve dişi ağaca erkek ağacın çiçeklerini silmekle meyvedar kılmak ve telkih etmek, aşlamak, çiftleştirmek.			
8536	taṭliye	تَطْلِيه	Ar.	•	Bir şeye bir nesne sıvamak ve hastayı görüp ve gözetip hizmet ve tımar eylemek ve bir adama sövmek ve musiki üzere okumak ve sürmek, bulaştırmak ve kaplamak, yıldızlamak.			
8537	teṭammus	تَطْمُسُ	Ar.	*	Bir nesne bi'l-küllüyye mahiv ve nâ-bedîd olmak.			
8538	taṭmi°	تَطْمِيعُ	Ar.	•	Tamaha düşürmek, tamah ettirmek, ârzû-mend kılmak.			
8539	taṭmîn	تَطْمِينُ	Ar.	•	İtminan ve emniyet vermek, temin etmek.			
8540	taṭnīb	تَطْنِيبُ	Ar.	*	Çadır iplerini çekip bağlamak yani çadır kurmak.			
8541	tiṭvâf	تَطْوِافُ	Ar.	•	Bir nesne etrafına çokça dolaşmak ve tavaf ve ziyaret etmek.			
8542	teṭavvuḥ	تَطْوُوحُ	Ar.	*	Yoldan azdırılmakla o yana bu yana hayran ve ser-geşte gezip yürümek.			
8543	teṭavvus	تَطْوُوسُ	Ar.	•	Tavus kuşu gibi ziyetlenmek ve rengârenk libas ile telebbüs ve tezyin etmek.			
8544	teṭavvu°	تَطْوُوعُ	Ar.	∴	Tekellüfle taat eylemek ve vâcibe ve lâzimededen olmayan nesnede teberru eylemek ve teneffül eylemek.			
8545	teṭavvuf	تَطْوُوفُ	Ar.	•	Bir şeyi ziyaret zımında etrafında dolaşmak.			
8546	teṭavvuḳ	تَطْوُوقُ	Ar.	∴	Kendi boynuna halka ve zincir ve gerdanlık misilli nesne geçirmek ve kubelenmek.			
8547	teṭavvul	تَطْوُولُ	Ar.	∴	Uzamak ve uzatmak, boynunu uzatmak ve kibir ve ta'azzum etmek ve bir adamı ihsan ile memnun eylemek.			
8548	taṭvīḥ	تَطْوِيحُ	Ar.	*	Bir kimsenin yolunu azıtıp hayran ve ser-geşte gezdirmek ve bir kimseyi gelmez yere göndermek ve bir şeyi havaya ilkâ eylemek ve bir kimseyi mühlike olan çöl ve beyabana sevk ve irsal eylemek.			
8549	taṭvīs	تَطْوِيسُ	Ar.	*	Bir nesneyi ziynetlendirmek, tezyin eylemek.			
8550	taṭvī°	تَطْوِيعُ	Ar.	*	Bir nesneye mutavaatla mütâba'at eylemek.			
8551	taṭvīf	تَطْوِيفُ	Ar.	•	Dolaştırmak ve çok defa dolaşmak ve tavaf ettirmek.			
8552	taṭvīḳ	تَطْوِيقُ	Ar.	∴	Birinin boynuna bir şey veya tokayı takmak ve kuvvetlendirmek.			
8553	taṭvīl	تَطْوِيلُ	Ar.	•	Uzatmak ve mühlet verip vadeyi uzun kılmak.			
8554	teṭahhur	تَطْهَرُ	Ar.	∴	Paklanmak ve günah işlemekten teberri ve imtina eylemek.			
8555	teṭahhüm	تَطْهَمُ	Ar.	*	İğrenmek ve tevahhuş eylemek.			
8556	taṭhīr	تَطْهِيرُ	Ar.	•	Bir nesneyi yıkayıp pak eylemek ve levs ve çirkini mahvedip temiz ve tâhir kılmak.			
8557	teṭayyüb	تَطْيِبُ	Ar.	•	Kokusu güzel nesnelere kendine koku vermek.			
8558	teṭayyur	تَطْيُرُ	Ar.	•	Tutulan falı yaramaz ve uğursuz addetmek ve uçmak.			
8559	taṭyīb	تَطْيِيبُ	Ar.	•	İyi ve güzel kılmak ve hoş etmek.			
8560	taṭyīr	تَطْيِيرُ	Ar.	*	Uçurmak ve malı tevzi ve taksim etmek ve bir şeyi veya hâli şom ve yaramaz görmek.			

8561	taṭvīṣ	تَطْوِيشٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kuvve-i recüliyyeti izale zımında bir kimsenin hayalarını ihraç ve zekerini kateylemeye yani hadım etmeye denilir.		Tıp	
8562	tezālüm	تَظَالُمٌ	Ar.	•	İki taraf birbirine zulmetmek ve birbirinin zulmünden iki taraf şikâyet etmek.			
8563	tezâhür	تَظَاهُرٌ	Ar.	∴	Bir şeyi iki taraf birbirine aşikâre eylemek ve birbirine yardım ve muavenet eylemek.			
8564	tezarruf	تَظَرُّفٌ	Ar.	•	Zarafet satmak ve külfetle zarif olmak.			
8565	tezaffür	تَظْفُرٌ	Ar.	•	Zafer bulmak, zafer-yâb olmak.			
8566	tezallül	تَظَلُّلٌ	Ar.	•	Gölgede ve sayede oturmak, gölgelemek.			
8567	tezallüm	تَظَالُمٌ	Ar.	∴	Bir adamın hakkını veya malını gasbeylemek ve zulmü kendi nefesine isnat eylemek ve zalimin zulmünden şikâyet eylemek, zulm-dîde olmak.			
8568	taẓlîl	تَظْلِيلٌ	Ar.	•	Gölgelemek, gölgeye bırakmak.			
8569	taẓlîm	تَظْلِيمٌ	Ar.	•	Bir kimseyi zulüm ve bî-dâda nispet eylemek.			
8570	tezannun	تَظَنُّنٌ	Ar.	•	Zannetmek, bilâ-beyyine kıyas ve hükmetmek.			
8571	tezahhür	تَظَاهُرٌ	Ar.	•	Zevç ve zevcesine zihâr etmek mesela aleyye enti ke-zahri ummî diye hareminin bir kıt'a-i bedenini validesinin bir yerine teşbih etmek ki kefarettir takarrüp etmek haram olur.			
8572	taẓhîr	تَظْهِيرٌ	Ar.	•	Bir nesneye mübâlât eylemeyerek terk ve ihmal eylemek ve vaktinde bir yere gitmek ve ihmal ve tesâmuh edip işini arkaya atmak.			
8573	te°âtüb	تَعَاتُبٌ	Ar.	∴	Miyânedede hâdis olan küdüret ve infiali müzakere ve muvazaa eylemek ki ahabap ve esdikâ beyninde cereyan eder ve birbirine itap ve âzâriş etmek.			
8574	te°acîb	تَعَاجِيبٌ	Ar.	•	Taaccüp olunacak nesnelere.			
8575	te°ädül	تَعَادُلٌ	Ar.	•	İki taraf adalet ve müsavat üzere olmak ve beraberlik, tesâvî.			
8576	te°adî	تَعَادَى	Ar.	∴	Seğirtmek hususunda yarış etmek ve iki taraf birbirine adavet ve husumet etmek.			
8577	te°ârr	تَعَارٌ	Ar.	∴	Gece uyumayıp kendi kendisine söylenerek takallüb eylemek ve uykudan kelamla uyanıp bidar kalkmak ve sayıklamak ve ari ve berî olmak ve gece uykusuzluk arız olup düşünde dönüp muzdarip olmak veya avazdan uyanmak.			
8578	ta°c°ârr	تَعَارٌ	Ar.	•	Kanı durmayan yara.			
8579	te°ârüc	تَعَارُجٌ	Ar.	*	Aksaklamak, topallamak.			
8580	te°âruz	تَعَارُضٌ	Ar.	•	Mümanaat etmek.			
8581	te°ârûf	تَعَارُفٌ	Ar.	*	Bilişmek, yekdiğere aşına çıkmak.			
8582	te°ârîc	تَعَارِيجٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup dimağın yani beynin sath-ı hâricisinde vaki bariz çıkıntılara ıtlak olunur.		Tıp	
8583	te°âzül	تَعَارُزٌ	Ar.	*	Nâs birbirinden cüda olup başkaca olmak, ayrılmak.			
8584	te°âzi	تَعَارِزٌ	Ar.	∴	Müfret olmak itibariyle iki taraf birbirine sabrettirmek manasına ve cem olmak itibariye taziyeler, teselliler demektir.	cem		
8585	te°âsür	تَعَاسُرٌ	Ar.	•	Bir iş sarplanıp güçlenmek, asîr ve düşvâr iş tutmak.			
8586	te°âşür	تَعَاشُرٌ	Ar.	*	Nâs birbiriyle üns ve muâşeret ve ihtilat edip hoşça geçinmek.			
8587	te°âzud	تَعَاوُذٌ	Ar.	•	Birbirine yardım ve muavenet etmek ve kuvvet vermek.			
8588	te°âṭuf	تَعَاطُفٌ	Ar.	•	Birbirine mihr ve muhabbet ve şefkat eylemek.			

8589	te ^c āşuḳ	تَعَاشُقُ	Ar.	*	Sevişmek, muhabbet edişmek.			
8590	te ^c āşī	تَعَاشَى	Ar.	*	Tecahül eylemek.			
8591	te ^c āḫī	تَعَاخَى	Ar.	∴	Bir nesneye el sunup almak ve hakkı ve layıkı olmayan nesneye el uzatmak ve bir nesneyi almak hususunda her biri el sunup niza edişmek ve bir nesneyi almak için ayağın parmakları üzere kalkıp ona doğru ellerini uzatmak ve ıs. fikiyyeden olup pazarlıksız ve lakırdısız olarak fiilen vaki olan mübâdele-i emvâle itlak olunur.		Fıkıh	
8592	te ^c āzum	تَعَاظُمُ	Ar.	*	Ululanmak ve bir nesne azîm görünmek, büyük hiss olunmak.			
8593	te ^c ākub	تَعَاكُبُ	Ar.	•	Birbiri ardı sıra gitmek veya gelmek.			
8594	te ^c āḳud	تَعَاكُودُ	Ar.	*	Ahitleşmek, mukavele ve mu'ākade eylemek.			
8595	te ^c āḳul	تَعَاكُلُ	Ar.	*	Bir maktülün diyetini nice kimseler üzerine almak.			
8596	te ^c āḳum	تَعَاكُمُ	Ar.	*	Birinin arkası sıra gitmek, takip ve te'ākub etmek.			
8597	te ^c ālüm	تَعَاْلُمُ	Ar.	*	Bir nesneyi herkes bilmek.			
8598	te ^c ālā	تَعَالَى	Ar.	*	Yükselmek, cihet-i ulyâya terakki ve su'ūd eylemek.			
8599	te ^c ālā	تَعَالَى	Ar.	•	Yüksek ve ali eylesin manasına duadır ve yüksek ve bülend ve ali olan.			
8600	te ^c āmüs	تَعَامَسُ	Ar.	*	Tegafül ve tecahül eylemek.			
8601	te ^c āmül	تَعَامُلُ	Ar.	∴	Birbiriyle alıp verişmek ve muamele edip iş görmek ve kadimden berdevam eden muamele.			
8602	te ^c āmī	تَعَامَى	Ar.	•	Tasannuyla körlük göstermek ve görmeyivermek.			
8603	te ^c ānuḳ	تَعَانُقُ	Ar.	•	Birbirinin boynuna sarılmak.			
8604	te ^c ānī	تَعَانَى	Ar.	•	Özenmek, emek sarfedip ihtimam etmek ve itina etmek.			
8605	te ^c āvür	تَعَاوُرُ	Ar.	*	Bir nesneyi elden ele verip gezdirmek.			
8606	te ^c āvün	تَعَاوُنُ	Ar.	•	Yardımlaşmak, birbirine yardım ve muavenet etmek.			
8607	te ^c āvīz	تَعَاوِيزُ	Ar.	•	Tavizler, neshler, hamâ'iller.			
8608	te ^c āvī	تَعَاوَى	Ar.	*	Nâs her taraftan gelip birikmek.			
8609	te ^c āhüd	تَعَاهُدُ	Ar.	•	Birbiriyle ahd ü mîsâk ve kavil ve mukavele etmek.			
8610	te ^c āyüb	تَعَايُبُ	Ar.	•	Birbirini ayıplamak ve zem ve levm ve takbih etmek.			
8611	te ^c āyür	تَعَايُرُ	Ar.	*	Birbirinin kabahatlerini yüzlerine vurarak arlandırmaq.			
8612	te ^c āyī	تَعَايَى	Ar.	*	Bir kimse murat eylediği bir emrin yolunu bilemeyip veya bulamayıp apışıp kalmak veyahut mübâşeret ettiği işe kemâl-i metânet veremeyip âciz ve dermânde kalmak.			
8613	ta ^c ab	تَعَبُ	Ar.	•	Renc ve zahmet çekip yorulmak.			
8614	ta ^c b	تَعَبُ	Ar.	•	Yorgun ve zahmet ve meşakkat.			
8615	te ^c abbüd	تَعَبُّدُ	Ar.	∴	İbadete tekellüf ile say ve ihtimam etmek ve hizmet eylemek ve bir kimseyi kul ve abd itihaz eylemek.			
8616	te ^c abbüs-i bi'l-yed	تَعَبُّبُ بِأَيْدٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup merzânın keenne havada tayerân eden mevâddı tutmak için hâlât-ı maraziyye maraziyyeden olarak ellerini tahrik etmek gibi harekât-ı mütedâllelidir.		Tıp	

8617	te ^c abbüs	تَعَبُّسٌ	Ar.	•	Abüsü'l-vech olmak ve ekşi yüz göstermek.			
8618	ta ^c bîd	تَعْبِيدٌ	Ar.	∴	Ârâm eylemek ve mükerrem etmek ve hizmet ettirmek ve tezlil etmek ve bir kimseyi kul ve köle ittihaz etmek.			
8619	ta ^c bîr	تَعْبِيرٌ	Ar.	•	Beyan etmek, ma'ânî-i bâtnayı elfâz-ı müstahsine ile gayra tefhim etmek ve tesmiye etmek ve demek ve rüyanın ahvâl-i hâriciyyesinden keyfiyyât-ı bâtına ve müstakbelele muttali olmak.			
8620	ta ^c bîs	تَعْبِيسٌ	Ar.	*	Yüz ekşitmek ve çehreyi döndürmek.			
8621	ta ^c biye	تَعْبِيهٌ	Ar.	•	Askeri yerli yerinde tehiyye ve ihzar eylemek ve koşup düzüp amade etmek. Ar. * Bir adamın mekânından ayrılmak.			
8622	te ^c attî	تَعْتِي	Ar.	•	Haddî mütecaviz serkeşlikle tekebbür eylemek ve kibir ve utüv ile mütekebbir olmak.			
8623	ta ^c tîb	تَعْتِيبٌ	Ar.	*	Kapıya eşik yapmak.			
8624	ta ^c accüb	تَعَجُّبٌ	Ar.	•	Âdete veya memule mugayir olması sebebiyle kuvve-i müdrikeye tesir ederek zihinde hasıl ettiği keyfiyet ve istiğrâb etmek ve keyfiyyet-i mezbûreye giriftar olmak ve kendine acep vermek.			
8625	te ^c accüc	تَعَجُّجٌ	Ar.	*	Bir şey fil dişi gibi olmak.			
8626	te ^c accüs	تَعَجُّسٌ	Ar.	*	Bir kimsenin ardına düşüp işini araştırmak ve bir kimseyi mehâmid ve mekârim cihetinden kâsır eylemek.			
8627	te ^c accül	تَعَجُّلٌ	Ar.	•	Bir işin çabuk hitâm-pezîr olmasına hadden ziyade say etmek.			
8628	te ^c accün	تَعَجُّنٌ	Ar.	*	Hamur kıvamına ve hâline gelmek.			
8629	ta ^c cîb	تَعَجِيبٌ	Ar.	•	Bir kimseyi acebe getirmek ve âdeti veyahut memule mugayir olması sebebiyle bir şey zihinde bir keyfiyet ve hassa hasıl etmek.			
8630	ta ^c cîz	تَعَجِيزٌ	Ar.	∴	Bir adamı bir nesneden tehir ile alıkomak ve bir adamı ace ve iktidarsızlığa nispet eylemek ve birinin sabır ve tahammülünü munkatı' kılmak ve canına sıkıntı vermek ve avrat pir olup farıkmak.			
8631	ta ^c cîf	تَعَجِيفٌ	Ar.	*	Ariklamak ve doymaya yakın oluncaya kadar yemek yemek.			
8632	ta ^c cîl	تَعَجِيلٌ	Ar.	∴	Acele etmek ve bir kimseyi sebk ve takaddüm etmek ve çabuk amel icra ettirmek.			
8633	ta ^c cîm	تَعَجِيمٌ	Ar.	*	Yazıyı noktalamak.			
8634	ta ^c cîn	تَعَجِينٌ	Ar.	*	Yoğurmak, hamur etmek.			
8635	ta ^c dâd	تَعْدَادٌ	Ar.	•	Adedini saymak, isimleri birer zikretmek.			
8636	ta ^c adüd	تَعْدُدٌ	Ar.	•	Şey ma'düd olmak üzere ziyade bulmak ve çoğalmak, tekessür etmek.			
8637	te ^c addî	تَعْدِي	Ar.	∴	Bir kimseye zulmeylemek ve bir nesneyi terk edip ondan geçmek ve hakk-ı gayra tecavüz etmek ve fiil, mef'ûlün bihi tecavüz eylemek ve illet, sâri olmak ve is. fikiyyeden olup örf ve âdet ve mukavelenin hilafına vaki olan bilcümle harekâta itlak olunur.		Fıkıh	
8638	ta ^c dîd	تَعْدِيدٌ	Ar.	∴	Saymak ve saydırmak ve sayısı çok olan nesneyi bir yere cemeylemek ve bir nesneyi iktizâ-yı zamân için hazır ve müteheyyi' ve amade kılmak.			
8639	ta ^c dîl	تَعْدِيلٌ	Ar.	∴	Hâkim hak üzere doğruca hükmeylemek ve terazi ve kefelerini beraberleştirmek ve beraberce tutmak ve eğri nesneyi doğrultmak ve yerli yerince icra etmek ve ifrat ve tefrit ve sehiv ve hata ve inhina ve nekâyisten hali kılmak ve tesvive etmek ve adil ve mutedil kılmak ve cüzice tebeddül etmek.			
8640	ta ^c diye	تَعْدِيهٌ	Ar.	*	Bir adamı bir nesneden âhere sarf edip çevirmek ve bir nesneyi gayra savuşturmak.			
8641	te ^c azzür	تَعْذُرٌ	Ar.	∴	Bir işten gerilenmek ve bir madde begayet düşvâr olmakla yoluna girmeyip husulü adîmü'l-imkân olmak ve bir şeyin resim ve eseri mahiv ne nâ-bûd olmak ve neces ve murdara bulaşmak ve bir adam kendi nefsi için bir madde zımında özür ve illet serdevlemek ve firar eylemek.			

8642	ta ^c zîb	تَغْيِيبٌ	Ar.	∴	Meneylemek ve işkence ve azap etmek ve eziyet vermek.			
8643	ta ^c zîr	تَغْيِيزٌ	Ar.	∴	Özr-i kâzib irat eylemek ve bir nesneyi necis ve murdar eylemek ve onunla âlûde kılmak ve hane ve emsalinin rûsum ve asarını bi'l-küllîyye mahıv ve muzmahil ve perişan eylemek.			
8644	ta ^c zîl	تَغْيِیلٌ	Ar.	*	Melamet etmek ve düşvâr olmak.			
8645	te ^c azzül	تَعَذُّلٌ	Ar.	*	Melameti kabul eylemek ve nefesine müracaatla cürüm ve hatasını idrak ve itiraf eylemek.			
8646	te ^c arrüb	تَعْرُوبٌ	Ar.	•	Arap veya onun lisanı şekline girmek.			
8647	te ^c arruz	تَعْرُزٌ	Ar.	*	Bir şey güçlenmek, kesb-i su'ûbet eylemek.			
8648	te ^c arrus	تَعْرُوسٌ	Ar.	•	Zevç, zevcesine izhâr-ı muhabbet etmek.			
8649	ta ^c arruz	تَعْرُوضٌ	Ar.	•	Tesadûf etmek, başına gelmek ve yakasına bitmek ve yakasından tutmak ve mâni ve musallat olmak ve ıs. nizâmîyyeden olup hilâf-ı kânûn olarak bir kimsenin ırz ve can ve malına tasallut ve müdahale etmeye denilir.		Nizamiye	
8650	ta ^c arruzî	تَعْرُوضِی	Ar.	*	İs. askeriyeden olup düşman toprağını tecavüz ederek vuku bulan muhâcemâttan ibaret harekât-ı askeriyeye denilir.		Askeriye	
8651	te ^c arrûf	تَعْرُوفٌ	Ar.	•	Cüst-cû edip anlamak ve anlayıp bilmek.			
8652	te ^c arruğ	تَعْرُوقٌ	Ar.	*	Terlemek ve delmek ve ağaç kabını soymak ve kemikten et sıyrımak.			
8653	te ^c arri	تَعْرِيٌ	Ar.	*	Soyunup çıplak olmak ve bir şeyden kat'-ı münâsebet etmek.			
8654	ta ^c rib	تَعْرِيبٌ	Ar.	∴	Fahiş ve nâ-sezâ söz söylemek ve kelamı lahn ve hatadan pak ve tenkih eylemek ve ecnebi bir kelimeyi Arapçaya tahvil ile istimal eylemek ve mütekellimin kavlini takbih ve inkâr ile reddeylemek ve bir kimse tarafından bi'l-vekâle söz eylemek.			
8655	ta ^c ric	تَعْرِیجٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bir canibe doğru mail kılmak, eğiltmek.			
8656	ta ^c rid	تَعْرِيدٌ	Ar.	*	Korkup kaçmak ve gitmek ve bir adam süluk ettikçe yolu terk edip başkasına sapmak ve felekte kevkeb irtifa bulmak.			
8657	ta ^c rîr	تَعْرِيرٌ	Ar.	*	Yere dökmek.			
8658	ta ^c rîz	تَعْرِيزٌ	Ar.	*	Gizlemek ve husumetini tasrih eylemeyiip tariz ve kinaye gibi işrâb ve ima eylemek.			
8659	ta ^c rîs	تَعْرِيسٌ	Ar.	•	Misâfir-i âher leylde nevm ve istirahat için nüzul etmek, leyle-i ta'rîs : zifaf gecesi demektir, fahr-i âlem (s.a.v.) efendimiz hazretlerinin bir gazada uyuyup kalarak sabah namazı vaktini geçirdikleri geceye derler.			
8660	ta ^c rîş	تَعْرِيشٌ	Ar.	*	Çardak yapmak ve bünyâd ve temel kurmak.			
8661	ta ^c rîz	تَعْرِيسٌ	Ar.	∴	Kelamı kinaye ve tevriye ile söylemek ve bu iki nevdir, biri muradını sâmi'e münfehim ve gayra mestur olarak söylemektir diğeri gayra hitap edip fakat birine muradını tefhim ettirmektir ve bir nesneyi arîz ve enli etmek.			
8662	ta ^c rîf	تَعْرِيفٌ	Ar.	∴	Bildirmek, bir nesnenin alametlerini zikir ve tadat ederek o nesneyi malum kılmak ve ismi ma'rife kılmak ve Arafat'ta vakfeylemek, vakfeye durmak ve hoş kokulu etmek.			
8663	ta ^c rîk	تَعْرِيقٌ	Ar.	•	Terletmek, derinin mesâmmât vesair mahallinden ateş ve hararet vasıtasıyla ter ve su ve rutubet husule getirmek.			
8664	ta ^c rîk	تَعْرِيكٌ	Ar.	∴	Ovmak, delk etmek ve tedip etmek ve gûş-mâl ve şamar vurmak, terbiye etmek.			
8665	ta ^c rîm	تَعْرِيمٌ	Ar.	*	Karıştırmak, halt etmek.			
8666	ta ^c riye	تَعْرِيه	Ar.	∴	Bir nesneye kulp takmak ve kulp yapmak ve soyup çıplak eylemek.			

8667	te°azzüb	تَعَزُّبٌ	Ar.	•	Ergen durmak, evlenmemek, bekâr olmak.			
8668	te°azzüz	تَعَزُّزٌ	Ar.	•	Bir adam sonradan aziz ve şerif olmak ve izzet ve kudret kesbetmek.			
8669	te°azzül	تَعَزُّلٌ	Ar.	•	Azlolmak, çekilmek ve çekinmek, iftirâk ve içtinap etmek.			
8670	te°azzüm	تَعَزُّمٌ	Ar.	*	Segirtmekte, yürümekte vesair amelde fütur ve rehavsiz, kasd-ı dâ'im üzere olmak.			
8671	te°azzi	تَعَزِّي	Ar.	*	Bir kimseye veya bir kabileye kesb-i mensûbiyyet etmek.			
8672	ta°zîr	تَعْزِيرٌ	Ar.	∴	Levm ve tevbih ve tedip eylemek ve birini tevkîr ve tazim eylemek ve yardım etmek ve takviye vermek ve bir mağluba nusret eylemek ve hadd-i şer'i yani seksen kereden dun darpla tedip ve tecziye eylemek ve 1s. fikhiyyeden olup mücrim olan kimseye cürmüne göre ceza ve ukubet göstermeye denilir.		Fıkıh	
8673	ta°zîz	تَعْزِيزٌ	Ar.	∴	Bir adamı aziz etmek ve kavi ve galip kılmak.			
8674	ta°zîl	تَعْزِيلٌ	Ar.	•	Azleylemek, işinden ayırmak.			
8675	ta°ziye	تَعْزِيهٌ	Ar.	•	Musibete giriftar olanı sabır ve tahammüle teşvik ve iğrâ eylemek ve bu bapta nasihat vermek ve teselli etmek.			
8676	ta°s	تَعْسٌ	Ar.	∴	Helak olmak, fena bulmak ve nam ve nişanı zail olmak ve sürçüp kayıp yüzü üstüne düşmek.			
8677	te°assür	تَعْسُرٌ	Ar.	•	Bir iş sarplanıp güçlenmek ve müşkül olup icrasında su'ûbet vaki olmak.			
8678	te°assüf	تَعْسُفٌ	Ar.	∴	Yoldan sapmak ve zulüm ve cevir ve ta'addî eylemek.			
8679	ta°sîr	تَعْسِيرٌ	Ar.	∴	Bir adama muhalefet etmek ve bir adamın sol tarafından gelmek ve güçlendirmek ve icrasını müşkül ve düşvâr kılmak.			
8680	ta°sîf	تَعْسِيفٌ	Ar.	•	Bir adamı renc ve ta'ba giriftar eylemek.			
8681	ta°sîl	تَعْسِيلٌ	Ar.	*	Bir kimseyi bal ile beslemek.			
8682	te°aşşuq	تَعَشُّقٌ	Ar.	•	Aşık olmak, aşk belasına giriftar olmak, külfetle izhâr-ı aşk etmek.			
8683	te°aşşî	تَعَشِّي	Ar.	•	Akşam taamını yemek.			
8684	ta°şkiye	تَعَشِيهٌ	Ar.	∴	Akşam yemeği yedirmek ve bir işi rıfk ve teenniyle ve mülayemetle tutmak ve ateş yakıp ışığıyla oturmak.			
8685	ta°şîr	تَعْشِيرٌ	Ar.	•	Malın öşrünü almak ve ona taksim etmek ve on kat etmek ve öşr-i şer'iyi ahz u tahsil etmek.			
8686	ta°aşşub	تَعْشُوبٌ	Ar.	∴	Başa sarık bağlamak ve kavim ve akrabasına veya bir mazlum ve sitem-dîdeye yâr ve yaverlik kaydında olmak ve din ve millet ve vatani hakkında gayret-i mükemmele sahibi olmak ve umûr-ı dîniyye ve dünyeviyede kendi kavminin rûsumundan velev cüzisi için olsa bile cemî'-i ihtilâfâta ve ibtidâ'âta mümanaat eylemek ve bir şeye kanaat ve iktifa edip ona razı ve hoşnut olmak ve nahak yere husumet etmek.			
8687	te°aşşur	تَعْشُرٌ	Ar.	*	Bir şeyin suyu çıkmak için sıkılmak.			
8688	te°aşşî	تَعْشِي	Ar.	•	Muhalefet etmek ve asa ile darbetmek.			
8689	ta°şîb	تَعْشِيبٌ	Ar.	*	Acıktırmak ve helak eylemek ve bir kimseyi seyit ve sergerde ittihaz etmek ve ihata edip kaplamak ve bir kimsenin başına taç komak ve asabe olmak ve açlıktan karnını bağlamak.			
8690	ta°şîr	تَعْشِيرٌ	Ar.	•	Derununda olan su ve rutubeti ihraç için meyve veya sair şeyi sıkılmak.			
8691	ta°şîl	تَعْشِيلٌ	Ar.	*	Gecikmek, ağır deprenmek.			

8692	ta ^c zîl	تَغْضِيلٌ	Ar.	*	Hatunu ere varmaktan zulmen meneylemek ve yer, ehl-i meclise daralmak, yer dar olmak.			
8693	te ^c azzul	تَغْضُلٌ	Ar.	*	Müşkülleşmek, müşkül olmak.			
8694	te ^c aṭṭuş	تَعْطُشٌ	Ar.	•	Susamak ve ârzû-mend olmak, teşvik etmek.			
8695	te ^c aṭṭur	تَعْطُرٌ	Ar.	*	Hoş koku ile kokulanmak.			
8696	te ^c aṭṭus	تَعْطُشٌ	Ar.	*	Aksırmak.			
8697	te ^c aṭṭuf	تَعْطُفٌ	Ar.	∴	Esirgemek ve şefkat ve ihsan etmek ve eğilip bükülmek ve ulaşmak, ittisal etmek.			
8698	te ^c aṭṭul	تَعْطُلٌ	Ar.	•	İşsiz güçsüz, bi-kâr ve boşta kalmak.			
8699	ta ^c ṭîb	تَعْطِيبٌ	Ar.	*	Rayıhası tayyib olmak için şaraba hoş-bû nesne ilave etmek.			
8700	ta ^c ṭîr	تَعْطِيرٌ	Ar.	•	Muattar eylemek, güzel kokulu eylemek.			
8701	ta ^c ṭîs	تَعْطِيشٌ	Ar.	•	Aksırtmak, ats ettirmek.			
8702	ta ^c ṭîf	تَعْطِيفٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi ikiye bükme ve iki kat eylemek ve bir sevbi bir adama ridâ eylemek, örtü etmek.			
8703	te ^c aṭṭî	تَعْطِيٌ	Ar.	*	Bir adamdan atıye istemek ve bir işe sataşip ona şürû' eylemek ve sûrat ve acele eylemek.			
8704	ta ^c ṭîl	تَعْطِيلٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi zayi ve tebâh olarak boşlamak ve işten güçten fariğ kılmak ve hak teâlânın haşa cemî'-i sıfatını ret ve inkâr etmek ve işten ve güçten kalınan gün.			
8705	ta ^c ṭîş	تَعْطِيشٌ	Ar.	•	Susatmak, atşa müptela etmek.			
8706	ta ^c ṭiye	تَعْطِيهٌ	Ar.	*	Hizmet eylemek ve acele ve sûrat etmek.			
8707	ta ^c ṭîn	تَعْطِينٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup harâret-i âdiyede bulunan bir sâ' ile yani sehlü'l-cereyân, su gibi bir şey derununa ecsâm-ı devâ'iden birini vazedip bir müddet o sâ' ile derununda terk etmeye denilir.		Tıp	
8708	te ^c azzum	تَعْظُمٌ	Ar.	∴	Büyüklik satmak, ululanmak, kibirlenmek ve is. tıbbiyeden olup eczâ-yı bedenden birinin kıvâm-ı leyyin-i tabî'isini kaybederek kemikleşmesine denilir.		Tıp	
8709	ta ^c zîm	تَعْظِيمٌ	Ar.	•	Ulu etmek, ululamak, büyük addedip meri ve muazzez tutmak.			
8710	te ^c affûf	تَعْغُفٌ	Ar.	•	Tekellûf ve tasannuyla iffet yapmak ve sâlihlik göstermek ve kabâyihden ve muharremâtan perhiz edip çekinmek, afif ve müstakim olmak.			
8711	te ^c affün	تَعْغُنٌ	Ar.	•	Lâşe gibi çürüyüp bed-bû olmak.			
8712	te ^c affî	تَعْغِيٌ	Ar.	•	Harap, viran ve muzmahil ve perişan olmak.			
8713	ta ^c ffîr	تَغْفِيرٌ	Ar.	*	Toz ve toprağa bulaştırmak ve ağartmak, tebyiz etmek ve çocuğu memeden kesmek için valide memesine bir şey sürmek.			
8714	ta ^c ffîr	تَغْفِيرٌ	Ar.	•	Türap ile örtmek, helak etmek.			
8715	te ^c aḳḳub	تَعْقُبٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi irtikâp eylediği cürüm için muaheze eylemek ve bir haberde şek ve şüphe eylemekle tekrar tekrar dönüp sormak ve bir kimsenin arlanıp hacil ve müttehem olacağı hususu veyahut hata ve zellesini ardınca cüst-cü eylemek ve bir nesnenin hakikatine itla zımında ardını aramak ve her nesnenin ahirine intizar etmek.			
8716	te ^c aḳḳul	تَعْقُلٌ	Ar.	•	Akla getirmek, akletmek ve sarf-ı zihn edip encam ve akıbet ve netice anlamak.			
8717	te ^c aḳḳud	تَعْقُدٌ	Ar.	*	Bağlanmak, düğümlenmek, akit ve irtibat kesbetmek.			
8718	te ^c aḳḳum	تَعْقُمٌ	Ar.	*	Tereddüt eylemek ve kısır kalmak, zürriyetsiz olmak.			

8719	ta°kîb	تَغْيِيبٌ	Ar.	∴	Bir kimsenin ardı sıra gitmek ve bir hususun talebinde cidd ü ihtimâm ile tereddüt eylemek ve bir vakanın ardını boşlamayıp araştırmak ve bir nesneyi geri bırakmak ve sonraya atmak ve namazdan sonra dua için oturup kalmak.			
8720	ta°kîd	تَغْيِيدٌ	Ar.	∴	Pek düğümlemek, muhkem akdetmek ve belagat ıs. olup bir husustan dolayı kelamın ma'nâ-yı maksûda delaleti zahir olmamasına itlak olunur.		Belagat	
8721	ta°kîd-i lafzî	تَغْيِيدٌ لَفْظِيٌّ	Ar.	*	Belagat ıs. olup ibarenin sebkinde vaki olan halelden naşi kelamın ma'nâ-yı murâda delaleti zahir olmamaya denilir.		Belagat	
8722	ta°kîd-i ma°nevî	تَغْيِيدٌ مَعْنَوِيٌّ	Ar.	*	Belagat ıs. olup bi-hasbi'l-luga münfahim olan manadan mütekellimin muradı olan manayı yani ma'nâ-yı hakikîden ma'nâ-yı mecâzîye ya manayı kinâ'îye zihn-i sâmi'in intikalinde vaki olan halelden naşi kelamın ma'nâ-yı maksûda delaleti zahir olmamasına denilir.		Belagat	
8723	ta°kîr	تَغْيِيرٌ	Ar.	•	Yaralamak, cerh etmek ve sınırlarını kesmek, sinirlemek.			
8724	ta°kîf	تَغْيِيفٌ	Ar.	*	Eğriltmek, ta'avvüc etmek.			
8725	ta°kîl	تَغْيِيلٌ	Ar.	*	Akil ve hıred-mend olmak.			
8726	ta°kîm	تَغْيِيمٌ	Ar.	∴	İskât etmek ve akim ve kısır kılmak.			
8727	te°akkür	تَعَكُّرٌ	Ar.	*	Cem olmak ve acımak ve bulanmak.			
8728	te°akküs	تَعَكُّسٌ	Ar.	•	Bir nesnenin evveli ahirine ve altı üstüne gelmek.			
8729	te°akküf	تَعَكُّفٌ	Ar.	*	Bir yerde habs-i nefesle eğlenip kalmak.			
8730	ta°kîb	تَغْيِيبٌ	Ar.	*	Tütmek, dumanı çıkmak.			
8731	ta°kîr	تَغْيِيرٌ	Ar.	*	Bulandırmak, bir nesneyi tortulu ve puslu ve çamurlu eylemek.			
8732	ta°kîs	تَغْيِيسٌ	Ar.	*	Bir nesne kesretinden naşi birbirinin üstüne yığılıp müterakim olmak.			
8733	ta°alluq	تَعَلُّقٌ	Ar.	•	Bir nesneyi bir şeye geçirip asmak ve bir adamın aşk ve muhabbetine giriftar olmak ve yapışıp işlemek ve bir şey diğer bir şey ile nesne-i vâhîde olmayarak zirinde veya bir yanında vaki olarak muttasıl ve müstenit olmak ve bir kimseye karabet veyahut diğer bir müşareket münasebetiyle best ve bent olmak.			
8734	te°alluş	تَعَلُّشٌ	Ar.	•	Hîle ile birine cünha azv etmek ve işi layıkıyla icra etmeyip baştan savma yapmak.			
8735	te°allül	تَعَلُّلٌ	Ar.	•	Sair nesneyi terk edip bir nesne ile meşgul olmak ve böylece vakit geçirmek ve pek iyi, belki, inşallah diye vadederek bir şeyin icrasını sonraya komak ve bir özür ve illetle bahane eylemek ve avratla gülüp oynamak.			
8736	te°allüm	تَعَلُّمٌ	Ar.	•	Öğrenmek ve tahsîl-i ilm ve marifetle meşgul olmak.			
8737	te°allün	تَعَلُّنٌ	Ar.	*	Meydana çıkmak, aşikâre olmak.			
8738	te°allî	تَعَلِّيٌّ	Ar.	*	Yükselmek, yüksek olmak.			
8739	ta°lîş	تَغْلِيشٌ	Ar.	*	Tuhme arızası mideyi âzürde kılmak.			
8740	ta°lîb	تَغْلِيبٌ	Ar.	*	Bir yerde eser ve nişan bırakmak ve çizmek, kertmek.			
8741	ta°lîq	تَغْلِيقٌ	Ar.	•	Bir nesneyi diğer bir nesneye geçirip asmak ve ne kat ve ne de terk etmeyerek muallak kılmak ve bir adamın aşk ve muhabbetine giriftar olmak ve best ve bent etmek ve Acem hattının ismi.			
8742	ta°lîl	تَغْلِيلٌ	Ar.	•	Bir kimseyi bir nesne ile avutup eğlendirmek ve illetlendirmek ve sebep ve illet olmak ve özür ve bahane eylemek.			

8743	ta'îlm	تَعْلِيمٌ	Ar.	• Öğretmek, ilim ve marifet tahsil ettirmek ve memura süluk ve üslup ve hareket tembih etmek ve icrada kesb-i mahâret için tekrâr-be-tekrâr yapmak.			
8744	ta'îlmât	تَعْلِيمَاتٌ	Ar.	• Amirden memura verilip düstûrî'l-amel tutulması lazım gelen tembihat ve mezkûr tembihatı havi olan varaka-i muharrerdir.			
8745	ta'îlm-ḥāne	تَعْلِيمُحَانَهُ	Ar. - Far.	• Talim için ihzar olunan mahal.			
8746	ta'îlin	تَعْلِيلٌ	Ar.	* İşi aşikâre kılmak.			
8747	ta'îliye	تَعْلِيهِ	Ar.	• Bir nesnenin yukarisına çıkmak ve bir nesneyi yükseltmek ve mektuba ser-nâme yazmak.			
8748	te'ammüc	تَعْمُجٌ	Ar.	* Yolda çarpık ve eğri büğrü yürüyüp gitmek ve eğrilik, i'vicâc.			
8749	te'ammüd	تَعْمُدٌ	Ar.	∴ Bir şeye cidd ü azîmetle ve kasıt ile şürû' eylemek ve ı. nizâmiyyeden olup mücrimin irtikâp eylemiş olduğu cürmü ikâ'dan mukaddem zihninde tasavvur ve tasnim etmiş bulunmasına itlak olunur.		Nizamiye	
8750	te'ammuḡ	تَعْمُؤٌ	Ar.	∴ Derinlenmek, batmak, gömülmek, derine varmak.			
8751	te'ammüm	تَعْمُمٌ	Ar.	* Umuma şamil olmak ve umumun malumu olmak ve başına imâme yani sarık sarınmak.			
8752	te'ammî	تَعْمَى	Ar.	* Kôr olmak, âmâ olmak.			
8753	ta'mîr	تَعْمِيرٌ	Ar.	• Muammer ve müstedâm ve baki eylemek ve halelini tashih etmek ve muhtel nesneyi ıslah ve imar eylemek ve dirlik etmek.			
8754	ta'mîḡ	تَعْمِغٌ	Ar.	∴ Bir nesnede derin nazar ve fikir eylemek ve tetkik ve im'ân eylemek ve derinlendirmek, derine varmak.			
8755	ta'mîl	تَعْمِيلٌ	Ar.	• Amel ettirmek ve amel ve vali nasbeylemek.			
8756	ta'mîm	تَعْمِيمٌ	Ar.	• Ammeye şamil kılmak ve her hususta cari ve her bir ferde ait ve şamil kılmak ve birinin başına sarık sarmak ve birini kavmine reis ve hâkim kılmak.			
8757	ta'miye	تَعْمِيهِ	Ar.	• Kôr eylemek, âmâ kılmak ve bir nesneyi setir ve ihfâ edip gizlemek ve muamma söylemek.			
8758	te'ammül	تَعْمُلٌ	Ar.	* İş işlemekten ta'ab ve zahmet çekmek.			
8759	te'annüt	تَعْنُتٌ	Ar.	∴ Hasrın zilletini talep etmek ve meşakkate düşmek ve kendi faydasını terk edip âherin faydasını istemek ve hata ve zelle tutmak kaydında olmak.			
8760	te'annî	تَعْنَى	Ar.	• Renc ve zahmet çekmek ve zahmet çekip emek sarf etmek.			
8761	te'annüd	تَعْنُدٌ	Ar.	* İnat etmek, dediğinden ayrılmamak.			
8762	ta'nîf	تَعْنِيفٌ	Ar.	• Melamet etmek ve serzeniş edip arlandırarak ve un ve meşakkate düçar kılmak ve şiddet göstermek.			
8763	ta'nîḡ	تَعْنِغٌ	Ar.	* Bir adamı hâ'ib ve hâsir ve mahrum kılmak ve bir kimsenin üzerine havale olmak ve makat taşra uğramak ve bir kimsenin boğazını tutup sıkarak, boğmak.			
8764	ta'niye	تَعْنِيهِ	Ar.	* Bir adamı zahmete uğratmak ve kitaba unvan yazmak ve hapseylemek.			
8765	te'avvüd	تَعْوُدٌ	Ar.	∴ Bir şeyi âdet edinmek ve keyifsiz olanların ziyaretine gitmek.			
8766	te'avvür	تَعْوُرٌ	Ar.	* Bir adamdan ariyet verdiği nesneyi istemek.			
8767	te'avvüz	تَعْوُذٌ	Ar.	* Sığınmak, iltica etmek.			
8768	te'avvüc	تَعْوُجٌ	Ar.	* Eğrilik, çarpılmak.			
8769	te'avvuḡ	تَعْوُضٌ	Ar.	• İvaz almak, bedel almak, karşılık almak.			
8770	te'avvuḡ	تَعْوُفٌ	Ar.	• Oyalanıp eğlenmek, gecikmek, vakit fevt etmek, sonraya kalmak.			

8771	ta ^c vīc	تَغْوِج	Ar.	•	Bir nesneyi eğiltmek, eğmek, bükmek, çarpılmak.			
8772	ta ^c vīd	تَغْوِذ	Ar.	•	Alıştırmak, âdet ettirmek.			
8773	ta ^c vīz	تَغْوِذ	Ar.	•	Hamaylı ki yanında taşıklar, muska, rukye, efsun ve def ⁻ⁱ zarar ve men ⁻ⁱ nazar için azaya ve eşyaya esma ve eşkâl misilli nesne.			
8774	ta ^c vīr	تَغْوِز	Ar.	*	Muhtaç bir kimsenin hacetine müsaade etmeyip reddetmek ve ölçülmüşü takdir ve tahmin etmek ve gözsüz eylemek.			
8775	ta ^c vīş	تَغْوِض	Ar.	*	Su'ûbetli ve düşvâr kılmak.			
8776	ta ^c vīz	تَغْوِض	Ar.	•	İvaz vermek ve karşılık ve bedel göstermek ve değiştirmek.			
8777	ta ^c vīk	تَغْوِيق	Ar.	•	Avk ve sarf ve tehir eylemek, işinden alıkoymak ve işinden çevirip ve mâni olup tehir eylemek.			
8778	ta ^c vīl	تَغْوِيل	Ar.	*	Feryat ile ağlamak ve bir kimseye naz ve şive ile tafra eylemek ve itimat eylemek ve bir kimseden istiane eylemek.			
8779	ta ^c vīn	تَغْوِين	Ar.	*	Yardım eylemek.			
8780	ta ^c viye	تَغْوِيه	Ar.	*	Bir nesneyi iki kat eğmek.			
8781	ta ^c ahhüd	تَغْهَدْ	Ar.	•	Bir şeyi deruhte ve iltizam eylemek, kendi zimmetine kabul etmek ve icrasına söz verip kefil gibi olmak.			
8782	te ^c ayyüb	تَغْيُوب	Ar.	*	Ayıplanmak, özürlenmek.			
8783	te ^c ayyüş	تَغْيُوش	Ar.	•	Geçinmek, kifayet miktarı kesbi olmak ve dirilmek.			
8784	te ^c ayyün	تَغْيُون	Ar.	•	Belirmek, görünmek ve gözükmek ve ayna mahsus olmak ve belli olmak ve belli başlı olmak ve meydana çıkmak.			
8785	ta ^c yīb	تَغْيِيب	Ar.	•	Mu'ayyeb etmek ve ayıplıdır demek ve ayıp ve kabîh addetmek ve âzârîş ve serzeniş eylemek.			
8786	ta ^c yīş	تَغْيِيش	Ar.	*	Görmediği nesneyi eliyle aramak, yoklamak.			
8787	ta ^c yīd	تَغْيِيد	Ar.	•	Bayram etmek.			
8788	ta ^c yīr	تَغْيِير	Ar.	∴	Ayıplamak ve kabahati yüzüne vurup utandırmak ve seb etmek, serzeniş eylemek.			
8789	ta ^c yīş	تَغْيِيش	Ar.	•	Dirlik vermek, geçindirmek ve kifayet miktarı kesp ve geçinecek göstermek.			
8790	ta ^c yīl	تَغْيِيل	Ar.	*	Bir kimseyi ayal edinip vech-i ma'âşını tesviye etmek ve ihmal edip kendi başına bırakmak.			
8791	ta ^c yīn	تَغْيِين	Ar.	•	Muayyen etmek, göstermek, belli etmek, sairden tefrik edip bir hususa mahsus kılmak ve akçeden maada askere ve bazı sair memurlara ita olunan me'kûlât ve levazımat ve me'kûlât ve levazımatın mikdâr-ı mu'ayyen ve muhassası.			
8792	ta ^c yīnât	تَغْيِينَات	Ar.	•	Asker ve bazı me'mûrîn-i sâ'ireye muayyen olarak verilen erzak ve me'kûlât.			
8793	teğâbün	تَغَابُن	Ar.	•	Birbirini aldatmak, gabna dūçar etmek, yevm-i tegâbün : kıyamet günü			
8794	teğâṭ	تَغَاط	Ar.	*	Birbirini suya daldırmak.			
8795	teğâfûl	تَغَاْفُل	Ar.	•	An-kasdin kendini gafil göstermek.			
8796	teğâlüb	تَغَالُب	Ar.	•	Biri birine galebe etmek ve galebeye say etmek.			
8797	teğâmüz	تَغَامُز	Ar.	*	Biri birine gözleriyle işaret etmek.			
8798	teğāvür	تَغَاوُر	Ar.	*	Bir birinin malını yağma etmek.			

8799	teğāvün	تَعَاوُنٌ	Ar.	*	Cem olmak ve şer işe muavin olmak.			
8800	teğāyüb	تَعَايُبٌ	Ar.	*	Bir nice kimseler kaybolmak.			
8801	teğāyür	تَعَايُرٌ	Ar.	•	Birbirine mugayir ve muhalif olmak.			
8802	teğāyuz	تَعَايُظٌ	Ar.	*	Birbirine hışım ve gazap etmek.			
8803	tağbîr	تَغْيِيرٌ	Ar.	•	Toza bulamak, gubâra bulaştırmak ve toz tozutmak.			
8804	tağbîb	تَغْيِيبٌ	Ar.	*	Bir hususta mübalağa ve ifratı terk etmek.			
8805	tağbiye	تَغْيِيبَةٌ	Ar.	*	Örtmek, setreylemek.			
8806	teğaddî	تَغْدِيءٌ	Ar.	•	Sabah taamı yemek ve beslenmek.			
8807	tağdiye	تَغْدِيَةٌ	Ar.	•	Sabah taamı yedirmek ve beslemek.			
8808	teğazzî	تَغْذِيءٌ	Ar.	•	Gıdalanmak, beslenmek.			
8809	tağziye	تَغْذِيَةٌ	Ar.	•	Gıdalandırmak, beslemek ve bedeninin nema ve kıvamına medar olacak me'kulâtı ve meşrubatı yedirip içirmek.			
8810	tağdîd	تَغْدِيدٌ	Ar.	*	Bir adam kendi hisse ve nasibini almak.			
8811	tağr	تَغْرٌ	Ar.	*	Damardan kan fışkırpı akmak.			
8812	teğarân	تَغْرَانٌ	Ar.	*	Kaynamak, galeyan etmek.			
8813	teğarrüb	تَغْرُبٌ	Ar.	*	Bir nesneden cüda olup ba'id olmak ve vatanından dür olmak.			
8814	teğarrüd	تَغْرُدٌ	Ar.	•	Kuş güzel avaz ile ötmek.			
8815	teğarrür	تَغْرُرٌ	Ar.	∴	Kendi nefsinin muhataraya koymak ve galeyan etmek, kaynamak, fokurdamak.			
8816	tağri'b	تَغْرِيْبٌ	Ar.	•	Irak etmek ve şehirden sürüp gidermek ve gurbete göndermek ve vatanından dür ve teb'id etmek ve garp canibine gitmek.			
8817	tağri'd	تَغْرِيْدٌ	Ar.	•	Çağırarak ve kuşu güzel avazlı öttürmek.			
8818	tağri'r	تَغْرِيْرٌ	Ar.	∴	Bir adam kendi nefsinin hatar ve mehlekeye ilkâ etmek ve sevk-i muhâta eylemek ve ı. fıkhıyeden olup alım ve satımda bayi müşteriyi aldatmak hususuna itlak olunur.		Fıkıh	
8819	tağri's	تَغْرِيْسٌ	Ar.	*	Bir yere ağaç dikmek.			
8820	tağri'k	تَغْرِيْقٌ	Ar.	*	Suya boğmak, gark etmek.			
8821	tağrim	تَغْرِيْمٌ	Ar.	•	Bir kimse zimmetinde mütekarrir olup edası lazım olan nesneyi ödemek.			
8822	tağriye	تَغْرِيَةٌ	Ar.	*	Bir nesneye pek hırsla düşkün olmak.			
8823	teğazzül	تَغْزُلٌ	Ar.	•	Gazel yapmak, gazel söylemek.			
8824	tağziye	تَغْزِيَةٌ	Ar.	•	Bir adama gaza ettirmek, gazaya göndermek.			
8825	teğassül	تَغْسُلٌ	Ar.	•	Yıkanmak, su vasıtasıyla beden ve etrafını tathîr etmek.			
8826	tağsîl	تَغْسِيْلٌ	Ar.	*	Çok cıma eylemek ve gasl-i a'zâ hususunda mübalağa eylemek.			
8827	teğaşşî	تَغْشِيءٌ	Ar.	•	Bürünmek, tegattî etmek, kaplanmak, örtünmek.			

8828	tağşiye	تَغْشِيَةٌ	Ar.	•	Örtmek, perde çekmek, kaplamak, bürümek.			
8829	tağşiş	تَغْشِيشٌ	Ar.	∴	Aklı gidermek ve hayran etmek ve halisine gışını karıştırmak, münâfıkâne nasihat verip veya zamirinde olan habaseti izhar edip hiyanet etmek.			
8830	teğazzub	تَغْضُوبٌ	Ar.	•	Gazap peyda eylemek ve gazaba gelmek, darılmak.			
8831	teğaffül	تَغْفُلٌ	Ar.	•	Gaflet etmek, an-kasdin gaflet göstermek, tegafül etmek.			
8832	tağfil	تَغْفِيلٌ	Ar.	•	Alâ-gafletin baskın verip tutmak.			
8833	tağtiyye	تَغْطِيَةٌ	Ar.	*	Örtmek, setretmek.			
8834	teğallüb	تَغْلُبٌ	Ar.	∴	Hilâf-ı hakkâniyyet olarak tasallut ve istila etmek ve galip olmak.			
8835	teğallûf	تَغْلُوفٌ	Ar.	*	Kılıflanmak, kımına girmek.			
8836	teğallûf-i em'â'	تَغْلِيفُ أَمْعَاءَ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bağırsakların kendi tullarınca cihet-i ma'küseye doğru iç içine geçmesine itlak olunur işbu maraza giriftar olanlar fevkalade evcâ'-ı batniyyeye düçar olduklarından Mevla'dan istirham makamında maraz-ı mezbûrun bir ismine de irham ya Rab denilir ve bu hastalığa müptela olanların bağırsakları mesdûd olacağından necasetleri ağızlarından geldiği nadirattan değildir.		Tip	
8837	teğallüt	تَغْلُتٌ	Ar.	*	Bir kimseyi an-gafletin tutmak.			
8838	teğallül	تَغْلُلٌ	Ar.	•	Saç ve sakalını gâliye ile tatyib etmek.			
8839	teğallî	تَغْلِيٌّ	Ar.	•	Kaynamak ve gâliyeden sürünmek.			
8840	tağliye	تَغْلِيَةٌ	Ar.	∴	Kaynatmak ve bir adam işaretle iraktan selam vermek.			
8841	tağlîṭ	تَغْلِيْطٌ	Ar.	•	Yanıltmak, galata düşürmek ve galata mensup etmek ve zaten mübâyin olan nesnelere tefrik etmeyip karışık ve muhtelit etmek.			
8842	tağlîz	تَغْلِيْظٌ	Ar.	•	İri ve galiz kılmak ve kalın ve kaba yapmak ve söylemek.			
8843	tağlîf	تَغْلِيْفٌ	Ar.	∴	Kılıf ile setredip hıfzeyelemek ve iyi kokulu nesnelere imal etmek.			
8844	tağlîḫ	تَغْلِيْخٌ	Ar.	*	Kapı kapamak.			
8845	teğammüd	تَغْمُدٌ	Ar.	•	Örtünmek, bürünmek, mestur olmak.			
8846	tağmîd	تَغْمِيْدٌ	Ar.	•	Örtmek, setreylemek, bürümek.			
8847	tağmîz	تَغْمِيْضٌ	Ar.	•	Göz kapayıp görmeyivermek, iğmâz etmek.			
8848	tağmîz	تَغْمِيْزٌ	Ar.	*	Gamz ettirmek ve gövdesin sıkırtıp ovdurmak.			
8849	tağmîs	تَغْمِيْسٌ	Ar.	*	Batırmak ve daldırmak.			
8850	tağmiye	تَغْمِيَّةٌ	Ar.	*	Evin üstüne sakaf yapmak ve yüzü bir nesne ile örtmek.			
8851	teğannüc	تَغْنُجٌ	Ar.	*	Nazlanmak ve şübhe-kârlık eylemek.			
8852	teğannuş	تَغْنُصٌ	Ar.	*	Tatsız ve lezzetsiz ve halavetsiz olmak.			
8853	teğannüm	تَغْنُمٌ	Ar.	•	Bir nesneyi ganimet bilmek.			
8854	teğannî	تَغْنِيٌّ	Ar.	∴	Zengin olmak ve hoş avaz ile bir şey okumak ve şair kasidesinde bir dilber ile tegazzül eylemek ve şair bir adamı şiir ile medih veya hicveylemek.			
8855	tağnîm	تَغْنِيْمٌ	Ar.	*	Bir adama ganimet bahş ve in'âm eylemek.			

8856	tağniye	تَغْنِيَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve bir adamı zengin kılmak ve teganni ettirmek.			
8857	teğavvür	تَغَاوُّرٌ	Ar.	•	Bir nesnenin derin yerlerine varmak, derin düşünmek.			
8858	teğavvuṭ	تَغَاوُّطٌ	Ar.	•	Pislemek, verâdan necaset defeylemek, kazâ-yı hâcet etmek ve tebevül eylemek.			
8859	teğavvül	تَغَاوُّلٌ	Ar.	*	Mütelevvin olmak, yani türlü türlü surete girmek.			
8860	tağviye	تَغْوِيَةٌ	Ar.	•	Azdırıp yoldan saptırmak ve üzerine vacip olanı terk ettirmek.			
8861	teğayyüb	تَغَايِبٌ	Ar.	*	Bir kimse kendi fiiliyle gaip ve nâ-bedîd olmak.			
8862	teğayyür	تَغَايِيرٌ	Ar.	•	Bir nesne evvelki suretinden başka türlü olmak, hâlden hâle geçmek, değişmek ve bozulmak, fesada varmak.			
8863	teğayyuz	تَغَايِظٌ	Ar.	•	Gayz ve gazaba gelmek, darılmak.			
8864	teğayyüm	تَغَايِيمٌ	Ar.	*	Hava bulutlanmak.			
8865	tağyîr	تَغْيِيرٌ	Ar.	•	Bir nesneyi evvelki suretinden bozmak ve sûret-i âhere tebdil ve tahvil eylemek ve değiştirmek, hâlden döndürmek.			
8866	tağyîb	تَغْيِيبٌ	Ar.	*	Gaip ve nâ-bedîd etmek.			
8867	tağyîz	تَغْيِيزٌ	Ar.	•	Gayz ve gazaba ve hiddete getirmek, darılmak.			
8868	tef	تَفٌ	Ar.	∴	Teb, humma, sıtma illeti ve harâret-i germî ve zeminden havaya su'ûd eden buhar ve pertev ve rüşenî.			
8869	tefâtü°	تَفَاتُؤٌ	Ar.	*	Tehâküm etmek ve hükmedişmek.			
8870	tefâtî	تَفَاتِيٌ	Ar.	*	Fütüvvet sahibi olmak ve bir adam fütüvvet göstermek.			
8871	tefâhuş	تَفَاهِشٌ	Ar.	•	Açıktan açığa fuhş söylemek ve fuhş işlemek.			
8872	tüffâh	تُفَّاحٌ	Ar.	•	Elma ve sîb denilen maruf meyve.			
8873	tüffâhu'l-°arz	تُفَّاحُ الْأَرْضِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yer elması denilen ve şekilde çiçek ve evrakı gösterilen kökten ibaret maruf bir nev sebzeve denilir.	Nebatat	+	
8874	tefâhur	تَفَاهُورٌ	Ar.	•	Nice kimseler yekdiğere kurulup fahrlanmak ve fahr edişmek.			
8875	tefâdî	تَفَادِيٌ	Ar.	*	Bir kimseden sakınmak, korunmak ve birbirine feda ve bedel olmak.			
8876	tefârr	تَفَارَرٌ	Ar.	*	Firar edişmek, kaçışmak.			
8877	tefâruḡ	تَفَارُغٌ	Ar.	•	Birbirinden ayrılıp başka olmak.			
8878	tefâric	تَفَارِيجٌ	Ar.	*	Kaftanın yırtmacı ve tirabzan parmaklıklarının aralıkları.			
8879	tefâriḡ	تَفَارِيقٌ	Ar.	•	Tefrikler, taksimler, taksitler ve tefrikalar, ayrıca nesnelere, ufak tefek ve ufacık tefecik şeyler.			
8880	tefâsüd	تَفَاسُودٌ	Ar.	*	Sıla-i erhâmî katedişmek.			
8881	tefâruṭ	تَفَارُطٌ	Ar.	*	Tesâbuk etmek, yarış etmek.			
8882	tefâsîr	تَفَاسِيرٌ	Ar.	•	Tefsirler, Kur'ân-ı Kerim ve ehâdis-i nebeviyyenin şerh ve tevilleri.			
8883	tefâşuḡ	تَفَاشُغٌ	Ar.	•	Sözü ziyade ayırıp istiksâ etmek ve fesahatle söylemek.			
8884	tefâşîl	تَفَاصِيلٌ	Ar.	•	Tafsiller, fasıllar, bölükler.			

8885	tefâzül	تَفَاؤُلٌ	Ar.	•	Birbiri ile fazıl ve meziyet hususunda iddia ile yarışmak ve tefevvuk davasında olmak ve büyük nesnede küçük bir şeyin miktarından ziyade mevcut olan miktarı ve artık ve fazla kalmak.			
8886	tefâ'îl	تَفَاعِيلٌ	Ar.	•	Tef'ileler, beytin ve mısran eczâ-yı vezinleri.			
8887	tefâkuḥ	تَفَاوُحٌ	Ar.	*	Arka arkaya vermek.			
8888	tefâḳud	تَفَاؤُدٌ	Ar.	∴	Birbirini kaybelemek ve birbirini sorup araştırmak.			
8889	tefâḳum	تَفَاؤْمٌ	Ar.	•	Büyüme, ta'âzum etmek ve güç ve düşvâr olmak.			
8890	tefe ³ ül	تَفَالٌ	Ar.	•	Fal ittihaz etmek ve fal atmak ve fal açmak.			
8891	tefâküh	تَفَاكُؤُهُ	Ar.	*	Mizah ve latife edişmek.			
8892	tefâni	تَفَانِي	Ar.	*	Birbirini ifna eylemek, yok eylemek.			
8893	tefävüt	تَفَاوُتٌ	Ar.	•	İki nesnenin beyni iraklaşmak yani evsaf cihetiyle birbirine muhtelif ve gayr-ı mütenâsib olmak.			
8894	tefâyüd	تَفَايُؤُدٌ	Ar.	•	Mal ile faydalaşmak.			
8895	tef'îl	تَفْعِيلٌ	Ar.	*	Bir adam fal açtırmak veya fal tutturmak.			
8896	tefettüt	تَفْتُؤُتٌ	Ar.	*	Parelenmek, rîze rîze olmak.			
8897	tefettük	تَفْتُؤُكٌ	Ar.	*	Bir işe meşveretsiz, kendi başına hücum ve mübâşeret eylemek.			
8898	tefetti	تَفْتِؤُيٌ	Ar.	*	Bir adam fütüvvet sahibi olmak.			
8899	teftit	تَفْتِؤُتٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup taş ve emsali nesnelere pareleyip rîze rîze etmek ve kırmak.			Tıp
8900	teftih	تَفْتِؤُحٌ	Ar.	*	Açmak ve kapalı mideyi açmak yerinde geçirtmek ve bırakmak ve yarmak ve yardırmak, şaksettirmek.			
8901	teftir	تَفْتِؤُرٌ	Ar.	*	Şiddet ve hiddetini bi'l-izâle mülayim ve süst ve zayıf ve bitap eylemek ve naks eylemek.			
8902	teftiş	تَفْتِؤُشٌ	Ar.	•	Gereği gibi sorup araştırmak ve ayırmak.			
8903	teftik	تَفْتِؤُكٌ	Ar.	*	Yarmak, şakketmek ve yırtmak.			
8904	teftik	تَفْتِؤُكٌ	Ar.	*	Pamuk ditmek ve tiftik tabiri bundan me'hûzdur.			
8905	teftil	تَفْتِؤُلٌ	Ar.	•	İpi bükme ve başka şeyleri bükme.			
8906	teftin	تَفْتِؤُنٌ	Ar.	•	Miyâneye fitne düşürmek ve fitneye uğratmak ve ayartmak.			
8907	tefeş	تَفَشٌ	Ar.	∴	Kir, vesah gibi şeylerden mu'arrâ olmak ve hüccâc kable'l-ihrâm mahzur, bade'l-ihrâm mübah olan saç ve bedene yağ sürünmek ve taranmak ve bıyık kesmek ve ustura tutunmak gibi amale mübâşeret eylemek.			
8908	tefşid	تَفْشِؤِدٌ	Ar.	*	Elbise ve câmeyi astarlamak.			
8909	tefeccür	تَفْعُؤُرٌ	Ar.	•	Şafak sökmek ve bir adamın atâ ve ihsanı mebzul ve bi-dirîğ olmak ve su yerden kaynayıp akmak ve yarılıp açılmak.			
8910	tefeccürât	تَفْعُؤُرَاتٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup iltihâbât-ı cildiyyenin aksâm-ı tabi'iyesinden bir kısmına ıtlak olunur işbu kısımda bulunan cilt hastalıkları süratle tekevün eden ve parmak ile üzerlerine basıldığı hâlde muvakkaten kaybolan ve gaybubet ve ihlal ve tefellüs ile zeval ve nihayet bulan sathi ve basit kırmızılıklardır.			Tıp
8911	tefeccüs	تَفْعُؤُسٌ	Ar.	*	Tekebbür ve ta'azzum etmek.			

8912	tefeccu°	تَفَجُّعٌ	Ar.	•	Bir musibet vukuunda acıyıp derd-nâk olmak.			
8913	tef'cîr	تَفَجِيرٌ	Ar.	∴	Suyu akıtmak ve bir kimseyi fâcir addetmek ve fâcir ismini itlak etmek.			
8914	tefci°	تَفَجِّعٌ	Ar.	•	Bir kimsenin vücudunu acıtıp ağrıtmak ve incitmek.			
8915	tefcîl	تَفَجِيلٌ	Ar.	*	Bir nesneyi yassılatıp eniletmek.			
8916	tefaḥḥuş	تَفَاحُشٌ	Ar.	•	Fahiş ve nâ-sâz ve çirkin söylemek.			
8917	tefaḥḥuş	تَفَاحُشٌ	Ar.	•	Bir nesnenin iç yüzünü ve hakikatini mübalağa ile araştırmak ve ayırmak ve teftiş etmek.			
8918	tefhîye	تَفْهِيَةٌ	Ar.	•	Fehva, mana, murâd-ı kelâm ve kelimadan bir şey ve mana murat etmek.			
8919	tefaḥḥûz	تَفَاحُذٌ	Ar.	•	Tehir etmek, sonraya kalmak.			
8920	tefaḥḥûr	تَفَاحُورٌ	Ar.	•	Kurulmak, büyüklük satmak.			
8921	tefaḥḥûz	تَفَاحُورٌ	Ar.	•	Tekebbür ve ta'azzum etmek, kibirli olmak.			
8922	tefhîz	تَفْهِيْذٌ	Ar.	*	Bir kavim ve askeri mahzûl ve perişan eyleme.			
8923	tefhîr	تَفْهِيْرٌ	Ar.	*	Fahrlandırmak ve galip olmakla hükmetmek.			
8924	tefhîm	تَفْهِيْمٌ	Ar.	∴	Tazim ve tebciil etmek ve harfleri imale eylemeyip kaba ve kalın telaffuz eylemek ve ıs. kimyeviyyeden olup bir şeyi kömür hâline vazetmektir.		Kimya	
8925	tefdîd	تَفْدِيْدٌ	Ar.	*	Kibir ve eda ile yürümek ve satıcı sattığı şeyi bağırarak haber vermek.			
8926	tefdiye	تَفْدِيَّةٌ	Ar.	•	Kendiyi gayra feda etmek, başka kimsenin uğruna fedâ-yı can etmek, fedakârlık etmek.			
8927	tefezzüz	تَفَعُّذٌ	Ar.	•	Bir adam bir maddede bi-re'sihi müstakil olmak.			
8928	teferrüc	تَفَرُّجٌ	Ar.	•	Gezmeye çıkmak, eğlenmek ve gam ve gussa ve hümûmu izale zımında hafif ve hoş bir meşguliyete iltica etmek.			
8929	tefrice	تَفْرِجَةٌ	Ar.	•	Aralık, açıklık.			
8930	teferrüc-gâh	تَفَرُّجٌ غَاةٌ	Ar. - Far.	•	Seyir ve teferrüç mahalli.			
8931	teferruḥ	تَفَرُّوحٌ	Ar.	•	Ferahlanmak, sevinmek, hoşlanmak, mesrur olmak.			
8932	teferrüd	تَفَرُّدٌ	Ar.	•	İhtilâl-ı nâsdan çekinip yapıyınız bir mahalle çekilmek ve asırda teklerden olmak ve ayrı olmak.			
8933	teferrür	تَفَرُّرٌ	Ar.	*	Gülmek, dahk etmek ve firar etmek.			
8934	teferrüz	تَفَرُّزٌ	Ar.	•	Ayrılıp başka olmak.			
8935	tefrize	تَفْرِزَةٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kesip ayırmak, ifraz etmek.			
8936	teferrüs	تَفَرُّسٌ	Ar.	•	Bir nesneyi dikkat ve teemmül ederek vech-i musîb üzere idrak eylemek.			
8937	teferrüş	تَفَرُّشٌ	Ar.	•	Yayılp düşünmek.			
8938	teferruṭ	تَفَرُّطٌ	Ar.	•	Çoğalmak, ziyade olmak ve tefevvuk, tefevvüt.			
8939	teferru°	تَفَرُّعٌ	Ar.	∴	Asıl meseleden ahkâm-ı adîde münşâ'ib olmak ve bir kimse halkın üzerine havale olmak ve bir kavmin seyyide-i nisvânını tezevvüc eylemek ve çatallanıp dal dal olmak.			
8940	tefer°un	تَفَرُّعٌ	Ar.	•	Firavun misilli tekebbür etmek ve muannit olmak.			

8941	teferruğ	تَفَرُّغٌ	Ar.	∴	İşten kurtulup dinlenmek ve is. fikiyyeden olup hukûk-ı tasarrufiyye-i arâziyyeyi satın almaya itlak olunur.		Fıkıh	
8942	teferruğ	تَفَرُّقٌ	Ar.	•	Birbirinden ayrılmak, fırka fırka olmak.			
8943	tefrika	تَفْرِقَه	Ar.	∴	Birbirinden ayırmak, ayrı kalmak ve korkutmak.			
8944	tefrika-bahş	تَفْرِقَه بَخْشٌ	Ar. - Far.	•	Ayırıcı, iki nesnenin birbirinden ayrılmasına sebep olucu.			
8945	teferku°	تَفَرُّعٌ	Ar.	*	Parmak çıtırdatmak.			
8946	teferri	تَفَرَّى	Ar.	*	Yarılmak ve yerden su kaynayıp çıkmak.			
8947	tefric	تَفْرِيجٌ	Ar.	•	Mesrur ve şâdân kılmak, eğlendirmek, def'-i hümûm ve gumûm eylemek, ferce göstermek.			
8948	tefrîh	تَفْرِیْهٌ	Ar.	•	Ferah vermek ve mesrur ve şâdân kılmak, ferahlandırmak.			
8949	tefrîh	تَفْرِیْهٌ	Ar.	∴	Derundan havf ve hadşe ve endişe zail olmak ve bir şeyden korkmak ve filizlenmek ve neşvünema bulmak ve kuş yavrusu yumurtadan çıkmak, vakt-i tefrîh is. tıbbiyeden olup çiçek aşısının icrası kevninden aşılana noktada kırmızı kabarcık hudûs edinceye kadar hiçbir tağyîrât görülmeyerek mürur eden eyyama itlak olunur.		Tıp	
8950	tefrîd	تَفْرِیْدٌ	Ar.	∴	Bir adam, ilm-i dinde fakih ve âlim olup ihtilât-ı nâstan inziva ve uzlet ve emir ve nehy-i ilâhîye riayet için ihtivâr-ı vahdet evlemek ve yalnız etmek ve tefrik edip avırmak.			
8951	tüfre	تُفْرَه	Ar.	•	Üst dudağın ortasında olan yiv.			
8952	tefrîr	تَفْرِیْرٌ	Ar.	•	Firar ettirmek, kaçırmak, kovmak.			
8953	tefrîz	تَفْرِیْزٌ	Ar.	•	Biri birinden ayırmak.			
8954	tefrîş	تَفْرِیْشٌ	Ar.	•	Döşek veya kaldırım ve emsalini yayıp döşemek.			
8955	tefrîz	تَفْرِیْضٌ	Ar.	•	Farz ve vacip kılmak.			
8956	tefrît	تَفْرِیْطٌ	Ar.	∴	Eksiltmek, eksik etmek ve unutmak ve zayi etmek ve kusur ve ihmal ve taksir eylemek.			
8957	tefrî°	تَفْرِیْءٌ	Ar.	•	Asıl meseleden şârihler gibi fûru ve ahkâm-ı adide içtihat ve istihraç eylemek ve dallandırmak.			
8958	tefrîğ	تَفْرِیْغٌ	Ar.	∴	Hali ve zail eylemek ve boşaltmak ve dökmek ve kurtarmak, azade etmek.			
8959	teferruğ-i ittişâl	تَفَرُّقٌ اِتِّصَالٌ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup cerh ile vuku bulan ensâc-ı bedenin ayrılmasına denilir.		Tıp	
8960	tefrîk	تَفْرِیْکٌ	Ar.	•	Birbirinden ayırmak, ayrı kalmak ve korkutmak.			
8961	tefriye	تَفْرِیْهٌ	Ar.	∴	Yarmak, şakketmek ve esvaba kürk kaplamak.			
8962	tefrîk	تَفْرِیْکٌ	Ar.	*	Ovdurmak, delk ettirmek.			
8963	teferruz	تَفَرُّزٌ	Ar.	*	Yarılmak, münşak olmak ve kaftan giymek.			
8964	tefezzüz	تَفَرُّزٌ	Ar.	*	Kendini geri çekmek.			
8965	tefzi°	تَفْرِیْءٌ	Ar.	•	Korkutmak, ihâfe eylemek, korkuya giriftar kılmak.			
8966	tefessuğ	تَفْسُغٌ	Ar.	∴	Bolalmak, kesb-i vüs'at eylemek, genişlemek ve mecliste öte çekilip bir adama oturacak kadar yer açmak.			
8967	tefessuğ	تَفْسُغٌ	Ar.	∴	Ağır yük getirmekle bitap olup takatten düşmek ve lâşenin tüyleri deriden ve derisi etten ve eti kemikten dökülüp ayrılmak ve is. tıbbiyeden olup bir şey taaffün ederek eczâ-yı mürekkebesi parelenip dağılmak ve büzülmek ve kokmak, demektir.		Tıp	

8968	tefsire	تَفْسِيرَه	Ar.	•	Hasta olanın illetini anlamak için tabibin nazar ettiği bevl ve bu husustan dolayı hastanın bevlne tabip nazar etmek.			
8969	tefsîh	تَفْسِيْح	Ar.	•	Bolaltmak, geniş ve vâsi eylemek.			
8970	tefsîd	تَفْسِيْد	Ar.	*	Fasit etmek, fesada düşürmek.			
8971	tefsîde	تَفْسِيْدَه	Far.	•	Kızmış, usanmış olan.			
8972	tefsîde-leb	تَفْسِيْدَه لَب	Far.	•	Dudağı kızmış, susamış olan.			
8973	tefsîr	تَفْسِيْر	Ar.	∴	Püşide ve mestur şeyi rüşen ve ayan eylemek ve lafz-ı müşkülden ma'nâ-yı murâdı keşif ve beyan eylemek ve Kur'ân-ı Kerim ve ehâdis-i şerifenin mana ve tevilini vermek ve kelime veya ibarenin ve bahusus Kur'ân-ı Kerim'in manasını açmak üzere telif olunan kitâb-ı mu'teber ve atf-ı tefsîr : bir kelimenin manasını açmak ve serh eylemek zımnında diğer bir kelime terfîk ve ilave etmek.			
8974	tefsîk	تَفْسِيْک	Ar.	•	Bir adamı fiska nispet eylemek, fasiktr demek.			
8975	tefsîl	تَفْسِيْل	Ar.	•	Yaramaz ve kem söz söylemek.			
8976	tefeşşî	تَفْعَشْشِي	Ar.	*	Bir nesne çoğalıp yayılmak.			
8977	tefaşşuh	تَفْعَشْشُح	Ar.	•	Fesahat ve belagatle söylemek, fasih olmak.			
8978	tefaşşud	تَفْعَشْشُود	Ar.	*	Seyelan etmek, akmak.			
8979	tefaşşum	تَفْعَشْشُوم	Ar.	*	Kırmak, münkesir olmak.			
8980	tefaşşî	تَفْعَشْشِي	Ar.	*	Bir nesneden ayrılıp kurtulmak.			
8981	tefşîş	تَفْعِشْش	Ar.	*	Bir şeye göz açıp dike dike bakmak.			
8982	tafşîl	تَفْصِيْل	Ar.	∴	Diziye fasıla vermek ve bir nesneyi şerh ve beyan eylemek.			
8983	tafşîlen	تَفْصِيْلَا	Ar.	•	Uzunca şerh ve beyan ederek ve diziye fasıla vererek.			
8984	tafşiye	تَفْصِيْه	Ar.	*	Bir nesneden bir adamı ayırıp korkutmak.			
8985	tefazzuc	تَفْزُج	Ar.	*	Seyelan eylemeyecek derecede kılların dipleri terleyip nem-nâk olmak.			
8986	tefazzul	تَفْزُل	Ar.	∴	Fazl u meziyyet iddia eylemek ve bir kimse üzerine meziyetlenmek ve bir kimseyi inayet ve ihsan ve kerem ile memnun etmek.			
8987	tafzîh	تَفْزِيْح	Ar.	•	Bir kimsenin mestur olan aybını ifşa edip rüsva kılmak.			
8988	tafzîz	تَفْزِيْض	Ar.	•	Gümüş ile kaplamak ve ziyetlemek.			
8989	tafzîl	تَفْزِيْل	Ar.	•	Bir adama fazl u meziyyet vermek vesairden ziyade ona meziyyet isabetiyle emsaline tercih eylemek ve büyütme ve kadr ve mertebesini ali kılmak, ism-i tafdil : şeylerin muttasıflarını ziyade olarak tesmiye yerinde müstamel isme denilir ki Arabîde ef'âl vezninde veznindeki kelime bu manayı ifade eder ve Fârisîde ise ter ve Türkçede en edatlarının bir kelimeye ilavesiyle matlup hasıl olup ayrıca sığası yoktur.			
8990	tefaţtur	تَفْطُر	Ar.	•	Yarılmak, ayrılmak, inşikâk etmek, münşak olmak.			
8991	tefaţtun	تَفْطُن	Ar.	•	Ta'akkul etmek, idrak eylemek, anlamak, farkına varmak.			
8992	tafîr	تَفْطِيْر	Ar.	•	İftar taamı yedirmek.			
8993	tafîin	تَفْطِيْن	Ar.	•	Anlatmak, tefhim etmek ve idrak ettirmek.			

8994	taftîh	تَفْطِیحٌ	Ar.	*	Bir nesneyi pek yassılatmak.			
8995	tef'ile	تَفْعِلُهُ	Ar.	•	Beyit mısraının cüz'-i veznîsi.			
8996	tefağkuh	تَفَاقُحٌ	Ar.	•	Bir nesne kendiliğinden gül ve çiçek gibi açılmak.			
8997	tefağkud	تَفَاقُودٌ	Ar.	•	Bir adam gaybeylediği şeyi araştırmak, arayıp sormak, kaybolmak.			
8998	tefağkuh	تَفَاقُحٌ	Ar.	•	Anlamak, idrak etmek ve ilm-i fikh tahsil etmek, fakih olmak.			
8999	tefkî°	تَفْكِیٌ	Ar.	*	İzhâr-ı fesâhat dâ'iyesiyle ağzını eğip büküp avurt çatlatmak.			
9000	tefkîh	تَفْكِیْهِ	Ar.	•	Öğretmek, talim etmek ve anlatmak, tefhim etmek.			
9001	tefkîr	تَفْكِیرٌ	Ar.	*	Fakr u fâkaya düçar etmek, muhtaç etmek.			
9002	teffekkür	تَفْكَكُورٌ	Ar.	•	Düşünmek ve anlamak zımında kuvâ-yı bâtnâyı sarf etmek ve düşünüp taşınmak.			
9003	teffekük	تَفْكَكُوكٌ	Ar.	∴	Birbirinden ayrılmak ve hamakattan naşi her fiilinde perîşân-girdâr olmak ve istidâre eylemek.			
9004	teffekün	تَفْكَكُونٌ	Ar.	*	Pişman olmak ve taaccüp etmek.			
9005	teffeküh	تَفْكَكُوهٌ	Ar.	∴	Pek hoşlanıp taaccüp etmek ve pek nadim ve pişman olmak ve meyvedar olmak ve temettü etmek.			
9006	tefkîr	تَفْكِیرٌ	Ar.	•	Teffekür ettirmek, düşündürmek.			
9007	tefkîk	تَفْكِیْکٌ	Ar.	•	Biri birinden ayırmak.			
9008	tefellüt	تَفْهَلُوتٌ	Ar.	*	Bir vartadan nâgehânî sıyrılıp halas olmak.			
9009	tefellüc	تَفْهَلُوجٌ	Ar.	*	Yarılıp çatlamak ve ıs. tıbbiyeden olup felç denilen nüzul yani inme illetine giriftar olmaya denilir.		Tıp	
9010	tefellüs	تَفْهَلُوسٌ	Ar.	*	Müflis olmak ve ıs. tıbbiyeden olup emrâz-ı cildiyye yaraları iltiyâm bulduktâ yara kabuklarının pul pul dökülmesine denilir.		Tıp	
9011	tefelluş	تَفْهَلُوشٌ	Ar.	*	Sıyrılıp kurtulmak.			
9012	tefellu°	تَفْهَلُوجٌ	Ar.	*	Yarılmak, kesilmek.			
9013	tefelluğ	تَفْهَلُوجٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9014	tefellük	تَفْهَلُوكٌ	Ar.	*	Bir nesne gedilmek, çentilmek ve rahne-dâr olmak.			
9015	teflîc	تَفْلِیْجٌ	Ar.	*	Açmak, fethetmek.			
9016	teflîh	تَفْلِیْهِ	Ar.	*	İstihza eylemek ve mekr etmek.			
9017	teflîz	تَفْلِیْزٌ	Ar.	*	Bir nesneyi pare pare bölmek.			
9018	teflîs	تَفْلِیْسٌ	Ar.	*	Kadı ve hâkim bir adamın müflis olduğuna hükmeylemek.			
9019	teflî°	تَفْلِیْجٌ	Ar.	*	Yarmak, şakketmek, kesmek, katetmek.			
9020	teflîk	تَفْلِیْکٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9021	teflîl	تَفْلِیْلٌ	Ar.	*	Bir nesneyi gedmek, çentmek ve rahne-dâr eylemek.			
9022	tefennüd	تَفْهَنْدٌ	Ar.	*	Bir kimseyi bir maslahata müvekkel edip husulünü ondan dilemek ve pişmanlık göstermek.			
9023	tefennün	تَفْهَنْنٌ	Ar.	∴	Türlü türlü olmak, tenevvü etmek ve bir fende maharet ve meleke ve rüsûh kesbetmek.			

9024	tefnîh	تَفْنِيحٌ	Ar.	*	Hor ve zelil eylemek, kahretmek.			
9025	tefnîd	تَفْنِيدٌ	Ar.	*	Bir adamı tekzip eylemek ve bir kimseyi aciz ve ayba nispet eylemek ve birinin rey ve tedbirini tahti'e etmek ve bir adamın uhdesine bir hususu ihale edip husulünü ondan dilemek.			
9026	tefnîk	تَفْنِيكٌ	Ar.	*	Naz ve nimetle beslemek, nimetlendirmek, ten'im etmek.			
9027	tefnîn	تَفْنِينٌ	Ar.	*	Envâ'-ı muhtelif'e üzerine tertip eylemek ve karıştırmak, tahlit etmek.			
9028	tefevvüt	تَفَوُّوتٌ	Ar.	∴	Bir nesneden bazı mehâsin fevt olmakla ayıp ve nakisalı olmak ve biri birinden artık ve eksik olmak ve ta'addî ve tecavüz etmek ve müteceviz olmak.			
9029	tefevvuz	تَفَوُّضٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup hukûk-ı tasarrufiyye-i arâzî ve müsakkafatı satın almaya denilir.		Fıkıh	
9030	tefevvuğ	تَفَوُّوْغٌ	Ar.	*	Bir kimse veya bir nesne üzerine yükseklenmek ve faik ve âlâ olmak, rütbe-i hüner ve miktar cihetiyle yüce ve ziyade olmak.			
9031	tefevvüh	تَفَوُّوْهٌ	Ar.	∴	Söz söylemek ve nutuk etmek ve bir mekânın ağzına girmek.			
9032	tefvît	تَفْوِيْتُ	Ar.	*	Fevt etmek, elden kaçırmak ve telef etmek.			
9033	tevfîh	تَفْوِيْحٌ	Ar.	*	Kokutmak, koku neşretmek.			
9034	tevfîz	تَفْوِيْضٌ	Ar.	∴	Bir işi bir kimseye ihale ve sipariş eylemek ve İs. fikiyyeden olup bir arazi veya müsakkafatı bedel-i ma'lum mukabilinde bir kimse uhdesine ihale eylemeye denilir ve hatunu bilâ-mihr tezvîc ve tenkih eylemek.		Fıkıh	
9035	tevfîh	تَفْوِيْهٌ	Ar.	*	Sevilen ve çok sevilir olmak ve bir adamın veya bir şeyin ağzını tevsî eylemek ve yemek terbiye etmek.			
9036	tefehüm	تَفْهِيْمٌ	Ar.	*	Fehim ve idrak eylemek, anlamak ve aklı ermek.			
9037	tefhîm	تَفْهِيْمٌ	Ar.	*	Anlatmak ve beyan ve malum eylemek, aklı erdirmek.			
9038	tefeyyüd	تَفْيِيْدٌ	Ar.	*	Mal kazanmak ve salınarak yürümek.			
9039	tefyîl	تَفْيِيْلٌ	Ar.	*	Bir adamın rey ve tedbirini pesend ve istisvâb eylemeyip kabîh ve hata görmek.			
9040	teğâbül	تَغَابُلٌ	Ar.	*	Karşı karşıya olmak, iki taraftan ileri gelip kavuşmak.			
9041	tüqât	تُقَاتٌ	Ar.	*	Allahutaala'dan havf ederek gûnahtan sakınmak.			
9042	teğâtür	تَغَاتِيْرٌ	Ar.	*	Birbirine hile, mansûbeler kurmak.			
9043	teğâtül	تَغَاتِيْلٌ	Ar.	*	Birbirini katletmek ve mukâtele ve muharebe eylemek.			
9044	teğâdu°	تَغَادُوْجٌ	Ar.	*	Birbirini süngü ile vurmak ve birbirine mütâba'at eylemek.			
9045	teğâdüm-i zemân	تَغَادِيْمٌ زَمَانٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup bir hususun üzerine zaman geçmeye yani müruruzaman vaki olmaya denilir.		Fıkıh	
9046	teğârüb	تَغَارُبٌ	Ar.	∴	Birbirine yakın gelmek ve bir nesne killet ve izmihlale yüz tutmak, tedenni etmek.			
9047	teğâruž	تَغَارُضٌ	Ar.	*	Ödünç alıp vermek.			
9048	teğâdim	تَغَادِيْمٌ	Ar.	*	Takdimeler, arz olunan hediyeler.			
9049	teğâdir	تَغَادِيْرٌ	Ar.	*	Takdirler, ahkâm-ı ilâhiyye, mukadderat.			
9050	teğâru°	تَغَارُوْجٌ	Ar.	*	Bir nesnenin taksiminde kura atışmak.			
9051	teğârün	تَغَارُوْنٌ	Ar.	*	Mukarenet etmek, yaklaşmak.			

9052	teķārün fi'l-hayâl	تَقَارُنُ فِي الْحَيَالِ	Ar.	*	Belagat ı. olup cihet-i câmi'anın ma'tûfun aleyhin zikriyle matufun hayal ve hatıra gelmesinden ibaret olan kısmına ıtlak olunur.		Belagat	
9053	teķārîr	تَقَارِيرُ	Ar.	•	Takrirler, zikirler, ifadeler, inhalar.			
9054	teķāsüm	تَقَاسُمُ	Ar.	•	Birbiriyle antlaşmak ve yekdiğere yemin ettirmek ve bir nesneyi bölüşmek, paylaşmak.			
9055	teķāsîf	تَقَاسِيفُ	Ar.	•	Taksitler, borcun eda olduğu cüzleri.			
9056	taķāşş	تَقَاصُ	Ar.	∴	Bir kimse ile ödeşmek, alacağını vereceğine havale vermek ve kısas etmek.			
9057	teķāşur	تَقَاصُرُ	Ar.	•	Kısalık göstermek ve işlemeye kudreti varken imtina etmek, mümanaat eylemek.			
9058	teķāşuf	تَقَاصُفُ	Ar.	*	Birikip sıkışmak.			
9059	taķāzâ	تَقَاضَا	Ar.	•	Hakkını talep zımında medyunu sıkıştırmak.			
9060	teķāzî	تَقَاضِي	Ar.	∴	Bir kimse medyunundan hakkını kabzeyelemek ve takaza ederek taleb-i deyn etmek.			
9061	teķātur	تَقَاطُرُ	Ar.	∴	Ehaduhumânın katrı âherin katrına mukabil olmak ve damlamak ve yağmur yağmak.			
9062	teķātu°	تَقَاطُعُ	Ar.	•	Birbirini katetmek ve ı. riyâziyyeden olup hatteynin yekdiğeriyle bir noktada birbirini katedercesine kavuşmalarına denilir.		Riyaziye	
9063	teķātir	تَقَاطِيرُ	Ar.	•	Taktirler, damlatmalar.			
9064	teķā°ud	تَقَاعُدُ	Ar.	∴	Alil veya müsün olduğuna mebni memuriyetten çekilip çirak olmak ve oturmak ve fariğ olmak.			
9065	teķālîb	تَقَالِيبُ	Ar.	•	Taklîbler, döndürüşler ve değıştirişler ve içini dışına çevirişler.			
9066	teķāfi	تَقَافِي	Ar.	*	Bir adama bûhtan eylemek.			
9067	teķāmür	تَقَامُرُ	Ar.	•	Birbiriyle kumar oynamak.			
9068	teķāvi	تَقَاوِي	Ar.	*	Beyne'ş-şürekâ bir malı mezat edip nihayet paha ve fiyatına yetiştirmek ve gece aç yatmak.			
9069	teķāvîm	تَقَاوِيمُ	Ar.	•	Takvimler, ruznameler.			
9070	teķâyül	تَقَايِلُ	Ar.	•	Bayi ile müşteri beynlerinde olan ma'kûd pazarlığı fesih ve nakz etmek.			
9071	teķâyüb	تَقَايِبُ	Ar.	*	Kubbelenmek, kubbeye girmek.			
9072	teķābbuĥ	تَقَابُحُ	Ar.	•	Çirkinlik ve kabîh ve çirkin addetmek.			
9073	teķābbuż	تَقَابُضُ	Ar.	*	Bir kimse bir nesneden mahzûz olmamakla irkilip munkabız olmak ve derilip toplanıp bir yere gelmek ve ı. tubbiyyeden olup bedende vaki adalâtın yani etlerin icrâ-yı fi'l ettirmek zımında merbut olduğu mahall-i uzv itibariyle büzülüp toplanmasına ıtlak olunur.		Tıp	
9074	teķābbül	تَقَابُلُ	Ar.	•	Bir nesneyi kabullenmek ve reddetmeyip almak ve bir işi veya bir nesneyi bir adama tekfil ve uhde-i iltizâmına tefviz ve ilzam eylemek ve ı. fıkhıyyeden olup bir işi taahhüt ve iltizam etmeye denilir.		Fıkıh	
9075	taķbîb	تَقَابِيبُ	Ar.	*	Kurutmak ve kubbe yapmak.			
9076	taķbîĥ	تَقَابِیْحُ	Ar.	•	Bir nesneyi veya bir kimsenin amelini beğenmeyip kubha nispetle vech-i kabâhatini beyan eylemek.			
9077	taķbîr	تَقَابِيرُ	Ar.	•	Defnetmek, kabir ve mezara gömmek, ender-i hâk etmek.			
9078	taķbîż	تَقَابِیْضُ	Ar.	•	Malı kâbız olan kimseye teslim ve ita eylemek ve bir şeyi derip düşürmek ve el ile kavi tutturmak ve kabzetirmek.			
9079	teķabbî	تَقَابِي	Ar.	*	Kaftan giyinmek ve bir nesne kubbe gibi çevresi kavşak ve yüksek olmak.			

9080	taḳbīṣ	تَقْبِصُ	Ar.	*	Bir nesneyi parmakları uçlarıyla almak.			
9081	taḳbiye	تَقْبِيه	Ar.	*	Bir adamın maslahatını hak üzere tutmayıp cevır ve ta'addı eylemek ve bezden veya kumaştan kaftan biçmek.			
9082	taḳbīl	تَقْبِيلُ	Ar.	•	Tazim veya arz-ı muhabbet zımnında vech-i ma'rûf üzere bir mahal veya etek öpmek.			
9083	teḳattül	تَقَاتُلُ	Ar.	*	Bir işi sehl ve münasibi veçhile ve yoluyla tutmak.			
9084	taḳtīt	تَقْتِيتُ	Ar.	*	Kovculuk etmek ve müteaddit tıb makulesi şeyleri cem ve tabhla macun yapmak.			
9085	taḳtīr	تَقْتِيرُ	Ar.	•	Sedd-i ramak edecek kadar dirlik ve nafaka-i iyâlde tazyik ve taksir eylemek ve emtia makulesi şeyleri <u>vekdîğesine yanaştırmak.</u>			
9086	teḳattür	تَقَاتُرُ	Ar.	*	Pek darılıp kabarmak ve bir hususa gereği gibi hazırlanıp amade olmak ve bir kimseye mansûbe ve hile kurmak.			
9087	taḳtīl	تَقْتِيلُ	Ar.	•	Pek çok öldürmek ve katleylemek.			
9088	teḳahḥul	تَقَاهُحُلُ	Ar.	*	İfrât-ı za'f ve hüzálden bedeninin derisi kupkuru olup kemiğe yapışmak.			
9089	teḳahḥum	تَقَاهُحُمُ	Ar.	*	Ansızın bir nesneye duhul etmek.			
9090	taḳḥīm	تَقْحِيمُ	Ar.	•	Önü ardını fikir ve teemmül ettirmeden bir adamı bir işe saldırmak ve ithal eylemek.			
9091	teḳaddüm	تَقَدُّدُ	Ar.	∴	Yarılmak, münşak olmak ve nâs edaları muhtelif olmaktan naşi fırka fırka olmak ve kurumak, teceffûf etmek ve libas yıpranıp parelenmek.			
9092	teḳaddür	تَقَدُّرُ	Ar.	•	Takdîr-i ilâhî iktizasınca bir şeyin vukuu tayin olunmak.			
9093	teḳaddüs	تَقَدُّسُ	Ar.	•	Paklık etmek, ziyadesiyle pak olmak.			
9094	teḳaddes	تَقَدُّسُ	Ar.	•	Her nev teşbih ve teşmilden halî ve berî olsun manasında duadır.			
9095	teḳaddüm	تَقَدُّمُ	Ar.	∴	Mukaddem olmak, öne geçmek, ilerlemek, ileri gitmek ve bir adama bir nesne ile emir ve vasiyet eylemek ve is. fihhiyeden olup birine mazarrat-ı melhûzanın def ve izalesi için evvelce işar ve tembih eylemek hususuna itlak olunur.		Fıkıh	
9096	taḳdīd	تَقْدِيدُ	Ar.	∴	Kesmek, yarmak, kurutmak.			
9097	teḳaddī	تَقْدِي	Ar.	*	Yolun doğrusundan sapmayıp, istikamet üzere hareket eylemek, gitmek.			
9098	taḳdime	تَقْدِيمه	Ar.	•	Arz ve takdim olunan hediye.			
9099	taḳdīr	تَقْدِيرُ	Ar.	•	Ta'yîn-i mikdâr eylemek, tazyik eylemek ve Hak Teâlâ hazretlerinin mine'l-ezel vaki olacak nesnelere tayin etmesi ve bir şeyin evsaf ve keyfiyyâtını tayin ve kadr u kıymetini teslim ve itiraf ve tertip ve tesviye etmek ve bir şeyin vuku bulmasının vecih ve suretini ve ibarenin manasını tamam etmek için vaki olmayan elfâzı zihnen ilave etmek.			
9100	taḳdīri	تَقْدِيرِي	Ar.	•	Vaki ve mevcut olmayıp zihnen tayin ve takdir olunan.			
9101	taḳdīs	تَقْدِيسُ	Ar.	•	Tathîr etmek ve pak ve temiz kılmak ve takdīs-i ilâhî: Cenâb-ı Bârî'yi uyûb ve şirk ve nekâyisten tenzihe dâl olan ta'birât ile zikir ve vasıf ve itikat eylemek ve Hak Teâlâ hazretlerini aziz ve mübarek ve mukaddes kılmak üzere ibadetine bezl-i vücûd ve hasr-ı evkât eylemek.			
9102	taḳdīm	تَقْدِيمُ	Ar.	∴	Bir adamı ileri sürüp öne geçirmek ve birinin önüne vazetmek ve kemâl-i ta'zîm ile arz etmek.			
9103	teḳazzuḥ	تَقْذِخُ	Ar.	*	Bir adama şer-gîr olup şer izhar eylemek.			
9104	teḳazzür	تَقْذُرُ	Ar.	*	İstikrah etmek.			
9105	taḳziye	تَقْزِيه	Ar.	*	Göz çapağını dışarı çıkarmak.			

9106	tağzîf	تَغْذِيفٌ	Ar.	*	Atmak, remy etmek.			
9107	teğarrüb	تَغَرُّبٌ	Ar.	*	Bir kimseye bir vesile ile kurb talep etmek ve yakınlaşmak ve yanaşmak ve yanına varmak ve beyindeki buut kalil olmak.			
9108	tağribe	تَغْرِيبُهُ	Ar.	•	Yaklaştırmak, yakın kılmak.			
9109	teğarruḥ	تَغَرُّحٌ	Ar.	*	Hazırlanmak, müteheyi' ve amade olmak ve is. tıbbiyeden olup eczâ-yı ferdiyyenin harabiyetini ve eczâ-yı uzviyyenin sukutunu mucip olarak bir yaranın sathen ve gâ'iren tevessü etmesi keyfiyetine denilir.		Tip	
9110	teğarrür	تَغَرُّرٌ	Ar.	•	Yerleşip payidar olmak ve kuvvet ve beka bulmak ve kararlaşmak.			
9111	teğarruḥ	تَغَرُّحٌ	Ar.	*	Yatakta ızdıraptan naşi öte beri atılıp dönmek.			
9112	tağriḥ	تَغْرِيبٌ	Ar.	•	Yaklaştırmak, buudunu ve mabeynini taklil etmek ve fırsat, tarik, yol.			
9113	tağriḥben	تَغْرِيبًا	Ar.	•	Arası azalmak üzere tahminen.			
9114	tağriḥbî	تَغْرِيبِي	Ar.	•	Sıhhat-i dakika üzere olmayıp hakikat ve sıhate mehmâ emken karîb olan.			
9115	tağriḥd	تَغْرِيبٌ	Ar.	*	Bir adam aczinden veyahut yorgunluğundan naşi ihtiyâr-ı sükût eylemek, susmak.			
9116	tağriḥr	تَغْرِيبٌ	Ar.	∴	Bir şeyi bir yere yerleştirmek ve bir adamı bir nesne zımında ikrara getirmek ve beyan etmek ve mukarrer eylemek ve beyan ve zikir zımında kaleme alınan kelam ve bir nev tezkere ve inha ve muhkem kılmak.			
9117	tağriḥs	تَغْرِيبٌ	Ar.	*	Soğutmak, dondurmak.			
9118	tağriḥş	تَغْرِيبٌ	Ar.	*	Nâs beynine fitne ilkâsıyla birbirine kışkırtmak ve bir şeye birbirini terğib eylemek.			
9119	tağriḥş	تَغْرِيبٌ	Ar.	•	Bir şeyi kurs ve yumak şekline koymak.			
9120	tağriḥz	تَغْرِيبٌ	Ar.	•	Bir şeyi veya bir kimseyi methylemek ve bir kitabı terviç zımında mu'teberân-ı ulemâdan birinin serdettiği tasvîb-nâmeyle denilir.			
9121	tağriḥc	تَغْرِيبٌ	Ar.	∴	Başa kakmak, serzeniş eylemek ve bir adamı telaşa düşürüp yüreğini oynatmak.			
9122	tağriḥn	تَغْرِيبٌ	Ar.	•	Birini birine karîn ve arkadaş etmek.			
9123	tağziḥ	تَغْزِيحٌ	Ar.	•	Kelama bilâ-kizb hüsn ve ziyet vermek.			
9124	tağziḥc	تَغْزِيحٌ	Ar.	•	Yalnız bir işe tahsis ve tecrit etmek.			
9125	tağsiḥ	تَغْسِيحٌ	Ar.	•	Bölmek, taksim etmek ve deyni mecmû'an eda etmeyip bölük bölük eda etmek ve deynin ilk defada eda olunan bir bölüğü, kısmı.			
9126	tağsîm	تَغْسِيمٌ	Ar.	∴	Pare pare etmek ve cüz cüz tevzi edip dağıtmak ve is. riyâziyyeden olup bir mikdâr-ı mu'ayyeni aded-i ma'lûm nispetinde kısımlara ifraz ile bölmeye itlak olunur ve nevâ'ib-i zamân bir zümreyi perakende ve perişan eylemek.		Riyaziye	
9127	teğaşşür	تَغَشُّرٌ	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğu ve derisi soyulmak.			
9128	teğaşşuḥ	تَغَشُّحٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hasta keyifsizliği esasında balgam çıkarmak iktidarını haiz olmasına denilir.		Tip	
9129	tağşîr	تَغْشِيرٌ	Ar.	*	Bir nesnenin derisini ve kabuğunu soymak.			
9130	tağşîb	تَغْشِيبٌ	Ar.	*	Bir şeye bir nesne bulaştırmak ve bed-râyiha bir kimseyi âzürde ve dil-gîr eylemek.			
9131	teğaşşub	تَغْشِيبٌ	Ar.	*	Kıvrık kıvrık olmak, kıvrık olmak.			
9132	teğaşşud	تَغْشِيبٌ	Ar.	*	Bir nesne kırılmak, münkesir olmak, parçalanmak.			

9133	tekaşşur	تَقَشَّرُ	Ar.	*	Bir nesne ile oyalanmak ve bir şey kısalmak.			
9134	tekaşşuş	تَقَشَّصُ	Ar.	*	Bir kimsenin izine ve ardına düşüp gitmek ve bir sözü ezbere almak.			
9135	tekaşşu ^c	تَقَشَّصُ	Ar.	*	Girmek, duhul etmek.			
9136	tekaşşuf	تَقَشَّفُ	Ar.	*	Pare pare kırılmak ve birikmek ve taam üzerinde lehv ü la'b eylemek.			
9137	tekaşşum	تَقَشَّمُ	Ar.	*	Bir nesne kırılıp ayrılmak.			
9138	tekaşşî	تَقَشَّى	Ar.	*	Bir nesnenin nihayetine baliğ olmak.			
9139	tağşîr	تَقْشِيرُ	Ar.	∴	Bir nesneye muktedir iken el çekip imtina eylemek ve bir nesneyi gücü yetişmemekle terk eylemek ve bir kimseye atıyye olarak naçiz ve değersiz bir şey vermek ve üzerine vacip olandan eksik ecir eylemek.			
9140	tağşîb	تَقْشِيبُ	Ar.	*	Sövmek, şetm eylemek ve başın saçını bölük bölük ve burma burma eylemek veya bölük bölük örüp salıvermek ve saçları kıvrırcık eylemek ve ellerini boynuna geçirmek, bağlamak.			
9141	tağşî ^c	تَقْشِيعُ	Ar.	*	Bir kimse hanesinden bir yere çıkmayıp daimî mülâzemet eylemek ve susuzluğu teskin eylemek.			
9142	tekaşşî	تَقْشِي	Ar.	*	Bir nesnenin nihyeti bulunarak ötesi kesilip bitmek.			
9143	tekaşşub	تَقْشُبُ	Ar.	*	Kesilmek, tekattu' etmek.			
9144	tağşîb	تَقْشِيبُ	Ar.	•	Pek kesmek, katetmek.			
9145	tağşîye	تَقْشِيَةٍ	Ar.	•	Bir nesneye memulü üzere nail olup itnam ve ikmal etmek ve birini kadı nasbetmek ve borcunu ödemek.			
9146	tekaşşub	تَقْشُبُ	Ar.	•	Kaşlarını çatıp gözlerinin aralığını buruşturup yüzünü gözünü eğmek ve sert tabiatlı olup ufacak bir kabahat için ta'zir eylemek ve bu vechile ta'zir edici olan.			
9147	tekaşşur	تَقْشُرُ	Ar.	•	Damlamak, damla damla akmak.			
9148	tağşîb	تَقْشِيبُ	Ar.	•	Yüzünü gözünü eğip çîn-i cebîn ve bed-çehre göstermek.			
9149	tağşîr	تَقْشِيرُ	Ar.	∴	Damlatmak, imbikten çekmek ve bir nesneyi öd ağacıyla buhurlamak ve silsü'l-bevl illeti.			
9150	tağşî ^c	تَقْشِيعُ	Ar.	•	Kıta kıta ve pare pare kesmek ve şiirin kelimâtını ilm-i arûz kavaidi üzere taksim eylemek.			
9151	teka ^{cc} ud	تَقْعُدُ	Ar.	•	Bir adamın maslahatına nasb-ı nefis ile kıyam ve ihtimam eylemek ve bir adamı işinden alıkoymak ve bir hususu talepten fariğ olmak.			
9152	teka ^{cc} ur	تَقْعُرُ	Ar.	•	Her şeyin nihayet ve dibine erişmek ve bir hususun iç yüzünü teftiş eylemek.			
9153	tağşîb	تَقْعِيبُ	Ar.	*	Mütekellim olan, kemâl-i verzişle çanak gibi ağzını açarak aksâ-yı halkından tekellüm eylemek.			
9154	tağşîr	تَقْعِيرُ	Ar.	*	Derin eylemek ve ısl. tıbbiyeden olup bir mahallin oyuğuna ve cevfine ıtlak olunur.			Tip
9155	tekaşşür	تَقْشُرُ	Ar.	*	Bir kimsenin izine uyup gitmek.			
9156	tekaşşül	تَقْشُلُ	Ar.	*	Kapı kilitlemek.			
9157	tekaşşî	تَقْشِي	Ar.	∴	Bir adamın ardına düşüp gitmek, peyrevlik eylemek ve bir adama pek ikram ve taltif eylemek ve uyup imtisal ederek kendiyi örnek ve mikyas ittihaz eylemek.			
9158	tağşîl	تَقْشِيلُ	Ar.	∴	Deri kurumak ve kapıyı kilitlemek.			
9159	tağşîfn	تَقْشِيفُنْ	Ar.	•	Başını kesip bedenden ayırmak.			
9160	tağşîye	تَقْشِيَةٍ	Ar.	•	Bir adamı birinin ardınca yollamak ve birini birine imtisal ettirmek.			

9161	teğallüb	تَعَلُّبٌ	Ar.	∴	Umur ve mesâlihinde dil-hâh ve meram üzere tasarruf eylemek ve bir şeyin cihet ve heyeti diğer-güne olmak.			
9162	teğallüd	تَعَلُّدٌ	Ar.	*	Bir nesneyi iltizam edip boynuna almak.			
9163	teğalluş	تَعَلُّشٌ	Ar.	*	Bir nesnenin eczası çekilip büzüşmek ve is. tıbbiyeden olup beden-i insânda bulunan adalâtın yani etlerin merbut olduğu uzvu hareket ettirmek ve binâberin fiilini icra ettirmek zımında büzülerek ve toplanarak şeklini değiştirmelerine denilir.	Tıp		
9164	teğallüz	تَعَلُّزٌ	Ar.	*	Neşât ve cümbüşe gelmek.			
9165	teğallu°	تَعَلُّعٌ	Ar.	*	Bir nesne kökünden koparılmak.			
9166	tağlîb	تَغْلِيْبٌ	Ar.	•	Bir nesneyi bulunduğu cihetten başka cihete döndürmek ve bir şeyin içini dışına veya altını üstüne çevirmek.			
9167	tağlîh	تَغْلِيْحٌ	Ar.	*	İlaç ile dişlerin sarılığını gidermek.			
9168	tağlîd	تَغْلِيْدٌ	Ar.	•	Bir adamın boynuna kılâde yani gerdanlık takmak ve bir şeyi iltizam edip kendiyeye borç bilmek ve asla imtisal ederek benzetmek ve asla benzetme şey.			
9169	tağlîs	تَغْلِيْسٌ	Ar.	•	Vali şehre kudümunda ahali def çalarak ve kılıç ve mızrak oynayarak şenlikle istikbal eylemek, karşılamak.			
9170	teğallül	تَعَلُّلٌ	Ar.	*	Azalmak, killet ve noksan bulmak.			
9171	tağlî°	تَغْلِيْعٌ	Ar.	•	Ziyadesiyle kal' etmek ve sökmek ve yarmak ve yerinden koparmak.			
9172	tağlîf	تَغْلِيْفٌ	Ar.	*	Gemiyi kalafatlamak.			
9173	tağlîl	تَغْلِيْلٌ	Ar.	•	Bir nesnenin miktarını azaltmak.			
9174	tağlîm	تَغْلِيْمٌ	Ar.	•	Kalem kamışını ve tırnak gibi sert nesneyi yontmak, kesmek.			
9175	teğammür	تَغْمُرٌ	Ar.	*	Bir hatunu hud'a ile dubaraya getirmek ve bir adamla kumar oynamak ve tezevvüç eylemek.			
9176	teğammuş	تَغْمُشٌ	Ar.	*	Gömlek giymek.			
9177	teğammüm	تَغْمُمٌ	Ar.	*	Bir nesne üzerine çıkmak.			
9178	teğammül	تَغْمُلٌ	Ar.	*	Bitlenmek, kehlelerini ayıklamak.			
9179	tağmîh	تَغْمِيْحٌ	Ar.	*	Bir kimse kendi zimmetine edası lazım gelen bir hayli nesneden talibi azca nesne ile kapatıp savmak.			
9180	tağmîş	تَغْمِيْشٌ	Ar.	*	Bir adama gömlek giydirmek.			
9181	tağmîm	تَغْمِيْمٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kurutmak, tecfif etmek.			
9182	teğannu°	تَغْنُعٌ	Ar.	*	Başına örtü örttürmek.			
9183	teğanni°	تَغْنِيْ	Ar.	*	Bir kimse nafaka ve maaşında tasarruf ve iktifa etmekle bir miktar arttırıp iddihâr eylemek, biriktirmek.			
9184	tağni°	تَغْنِيْعٌ	Ar.	*	Başına örtü örttürmek.			
9185	tağniye	تَغْنِيْهٌ	Ar.	*	Razı ve hoşnut eylemek.			
9186	teğavvüb	تَغْوُبٌ	Ar.	*	Bir nesne yerinden kopmak ve bir nesnenin kabı soyulmak.			
9187	teğavvüt	تَغْوُتٌ	Ar.	•	Geçinmek, beslenmek.			
9188	teğavvüs	تَغْوُسٌ	Ar.	•	Çarpılıp ok yay şekline girmek.			

9189	teğavvül	تَقْوُلٌ	Ar.	*	Bir kimse karihasından yalan söz peyda eylemek ve haber vermek.			
9190	teğavvüm	تَقْوُمٌ	Ar.	•	Kıyam ve karar ve kuvvet bulmak.			
9191	tağvâ	تَقْوَى	Ar.	•	Sakınmak, hazer eylemek ve günahattan çekinip Hak Teâlâ hazretlerinden korkmak, havf etmek.			
9192	teğavvî	تَقْوَى	Ar.	∴	Kuvvetlenmek, muhkem olmak ve bir nesneyi kendi nefesine mahsus edinmek ve hışım ve itap eylemek.			
9193	tağvîb	تَقْوِيبٌ	Ar.	*	Yeri kazımak ve bir şeyi yerinden çekip koparmak ve yere bir şey ile eser ve nişan etmek.			
9194	tağvîd	تَقْوِيدٌ	Ar.	*	Yedmek, çekmek ve çekip götürmek.			
9195	tağvîr	تَقْوِيرٌ	Ar.	*	Bir nesneyi müdevver kesmek.			
9196	tağvîs	تَقْوِيسٌ	Ar.	•	Bir nesnenin iki başını eğip ok yayı şekline getirmek.			
9197	tağvîz	تَقْوِيزٌ	Ar.	*	Binayı hedm eylemek, yıkmak.			
9198	tağvîl	تَقْوِيلٌ	Ar.	∴	Haber vermek ve söyleşmek ve bir sözü birine isnat ile şöyle dedi demek.			
9199	tağvîm	تَقْوِيمٌ	Ar.	∴	Eğriyi doğrultmak ve biçimine koymak, tadil etmek ve bir nesneye kıymet tayin eylemek ve ı. fikiyyeden olup kıymet-i sâlimesiyle kıymet-i ârîziyesi beyindeki farkı kıymet-i asliyyeye nispet ederek bir hususta takdir ve kıymet etmeye denilir ve vukû'ât-ı yevmiyyeyi zikreden varaka ve gazete ve kevâkibin her gün tulu ve gurup ve ahkâm-ı sâ'iresini zikreden defter.		Fıkıh	
9200	tağviye	تَقْوِيَةٌ	Ar.	∴	Kuvvetlendirmek, kavi ve muhkem kılmak ve bir nesne ile müttehem kılınmak.			
9201	teğahhül	تَقَاهُلٌ	Ar.	*	Beden nahif olup kupkuru ve zayıf ve efkende ve bî-mecâl olmak.			
9202	tağhîr	تَقْهِيرٌ	Ar.	•	Kahretmek ve kahr u galebe ile zapt etmek.			
9203	tağy	تَقَى	Ar.	*	Sakınmak, hazer etmek.			
9204	tağiyy	تَقَى	Ar.	•	Takva sahibi adam ve sığımcı, kendiyi gözetici ve Allahutaala'dan havf ve hîrâs edici.			
9205	tağiyye	تَقِيَّةٌ	Ar.	•	Takva, diyanet, Allahtan korkma, havf etmek.			
9206	teğayyuğ	تَقْيُوحٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir ceriha veya çıbanın irinlenmesi keyfiyetine itlak olunur.		Tıp	
9207	teğayyüd	تَقْيُودٌ	Ar.	•	Kayıtlanmak ve ceht ve ihtimam ve hasr-ı zihn eylemek.			
9208	tağyîd	تَقْيِيدٌ	Ar.	∴	Bent etmek ve deftere yazmak ve ı. fikiyyeden olup bir hususu e'ammiyette bırakmayıp bir kayıt ile mukayyet ve mütehasıs kılmak ve hurûfa nokta ve hareke vazetmek ve bir kelimenin manasını hasır ve tahsis etmek.		Fıkıh	
9209	tağyîz	تَقْيِيزٌ	Ar.	*	Takdir ve teysîr eylemek ve kırılmak, münkesir olmak ve sövmek, seb etmek.			
9210	tağyîn	تَقْيِينٌ	Ar.	•	Tezyin etmek, donatmak, bezemek.			
9211	tek	تَكَ	Far.	•	Koşmak, seğırtmek, çapmak ve ka'r, dip ve Türkçede çift olmayan fazla kalmak üzere ikişer ikişer tertip olunmaklığı kabul etmeyen şey ve edât-ı nisbiyye ve az ve kalil nesne.			
9212	tük	تُكٌ	Far.	*	Kuş burnu, minkârı, gagası ve şulesi az olan çerâğ, lamba.			
9213	tekâbüür	تَكَابُورٌ	Ar.	•	Kendi nefsinin büyük addetmek, büyük görmek, kibir etmek ve birbirine büyükleme, ululanmak.			
9214	tekâpû	تَكَابُؤٌ	Far.	•	Yelip ve koşup yürümek ve koşup yürüyücü olan.			
9215	tekâtüb	تَكَاتُبٌ	Ar.	•	Birbirine mektup yazmak, mektuplaşmak.			

9216	tekātüm	تَكَاتُوم	Ar.	•	Birbirinden şey ketm etmek.			
9217	tekāşuḥ	تَكَاشُوح	Ar.	*	Kılıç ile rû-be-rû cenk eylemek.			
9218	tekāşür	تَكَاشُور	Ar.	∴	Birbiriyle cenk etmek ve mal ve evlat çokluğuna fahrlanmak ve çoğalmak, kesret bulmak.			
9219	tekāşüf	تَكَاشُوف	Ar.	∴	Bir nesnenin eczası sıklaşıp birbirine girmekle kalınlaşmak ve ı. kimyeviyyeden olup bir nesnenin eczası tebahhur ve tasa''ud ile yekdiğerinden ayrıldıktan sonra tekrar eski hâle gelmek için eczasının yekdiğerine takarrüp eylesine denilir.		Kimya	
9220	tekāzüb	تَكَازُوب	Ar.	•	Birbirine yalan ve dürüg söylemek.			
9221	tekārüm	تَكَارُوم	Ar.	•	Nâ-sezâ ve şeyn ve ayıp ve nakisayı mucip hâlâtтан sakınıp perhiz ve ihtiraz ile nefsinı mükerrem ve muazzez tutmak.			
9222	tekāsül	تَكَاسُول	Ar.	•	İşine kayıt ve ihtimamsız davranmak.			
9223	tekāfüʿ	تَكَافُؤ	Ar.	•	Birbirine hem-tâ ve müsavi olmak, küfüv olmak.			
9224	tekāff	تَكَافِ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9225	tekālüb	تَكَالُوب	Ar.	*	Birbiriyle husumet ve muhâsama etmek.			
9226	tekālüm	تَكَالُوم	Ar.	*	Birbiriyle cevaplaşmak.			
9227	tekālîf	تَكَالِيف	Ar.	•	Teklifler, mirî için talep ve tahsil olunan vergi akçeleri ve bi'l-ihityâr kabul veya reddolunacak arızalar.			
9228	tekāver	تَكَاور	Far.	•	Sûratle çapıcı, koşucu olan.			
9229	tekāyüd	تَكَايُود	Ar.	*	Birbirine mekr ve hile ve hud'a edişmek.			
9230	tekāyül	تَكَايُول	Ar.	*	Birbirine mükâfat üzere muamele etmek.			
9231	teke ⁹⁹ ül	تَكَئُول	Ar.	*	İs. kimyeviyyeden olup tahammürün nefîce-i tabi'iyyesi olarak bir şeyde ispiroto hasil olmasına itlak olunur.		Kimya	
9232	tekebbüd	تَكَبُّود	Ar.	*	Bir nesneye kasıt ve ahenk eylemek ve katlaşmak.			
9233	tekebbüd-i ri'e	تَكَبُّودِ رِيْءِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup akciğer iltihabının derece-i sâniyede îrâs eylediği hâle ve tebeddüle itlak olunur ki bu hâlde akciğerin elâstikiyeti ve basıldıkta hasil olan çatırtı zayı olup karaciğer sıklitini ve ona müşâbih koyu kırmızı levni ve somakî manzarasını ahzeder.		Tıp	
9234	tekebbür	تَكَبُّور	Ar.	•	Büyüklenmek, kibir etmek ve nefsinı büyük görmek.			
9235	tekbîb	تَكَبِّيب	Ar.	*	Eti kebab yapmak.			
9236	tekbîş	تَكَبِّيش	Ar.	*	Gemiden gemiye nakl-i eşyâ ve aktarma etmek.			
9237	tekbîr	تَكَبِّير	Ar.	•	Hazret-i bârî teâlâyı azamet ve kibriyâ ile yâd eylemek yani ta'zîm-i ilâhî zımnında Allâhu ekber demek.			
9238	tektâr	تَكَتَار	Far.	*	Sûratle çapıcı ve koşucu olan ve çabuk gitmek ve arayıp taramak.			
9239	tektâz	تَكَتَار	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9240	tektîb	تَكَتِّيب	Ar.	∴	Yazı yazmak ve bir kimseye yazı talim etmek ve saff-ı askeri tertip ve tanzim eylemek.			
9241	tekettüb	تَكَتُّوب	Ar.	*	Yazı yazmak ve her taraftan gelip birikmek.			
9242	tektîm	تَكَتِّيم	Ar.	*	Bir sözü veya haberi gizlemek ve saklamak.			

9243	tekeşşür	تَكَشَّرَ	Ar.	•	Çoğalmak, artmak, adedine adet, miktarına miktar munzam olmak.			
9244	teķşîr	تَكَشَّرَ	Ar.	•	Çoğaltmak, bir nesnenin adedine adet ve miktarına miktar zam ve ilave etmek.			
9245	teķşîb	تَكَشَّبَ	Ar.	*	Bir şeyi azaltmak ve kalil olmak.			
9246	teķşîf	تَكَشَّفَ	Ar.	•	Bir nesneyi kesif yani eczasını firâvân kılmak ve eczasını sıklaştırmak ve ısı. kimyeviyyeden olup tebhîr ve tas'îd ile eczası gaz gibi havai olan bir cism-i mâyi'i hâl-i aslisine irca zımında eczasını sıklaştırmak.		Kimya	
9247	tekaĥĥul	تَكَحَّلَ	Ar.	•	Kendi gözüne sürme sürünmek.			
9248	teķĥîl	تَكَحَّلَ	Ar.	•	Birinin gözüne sürme sürmek.			
9249	teķedduĥ	تَكَدَّخَ	Ar.	*	Tırmıktan naşı aza berelenmek.			
9250	teķeddür	تَكَدَّرَ	Ar.	∴	Keder etmek, mükedder olmak, canı sıkılmak ve bulanmak, bulanık olmak, bulanıklık.			
9251	teķdîĥ	تَكَدَّبَ	Ar.	•	Birinin yüzünü tırmalamak veyahut cemaline halel verecek ve ayıp ve nakisa getirecek bir iş işlemek.			
9252	teķeddür-i küreviyyet	تَكَدَّرَ كُرْوَيْتَ	Ar.	*	Hikmet-i tabi'yye ısı. olup adesâtan yani dürbün camlarından mürr eden şu'â'ât-ı ziyâ'iyenin gelip aynı mihraka bi-tamâmihâ tecemmu edememelerinden naşı hayâl-i müteşekkilin temiz olamamasından ibaret olan alamete itlak olunur.		Hikmet-i tabi'yye	
9253	teķdîd	تَكَدَّدَ	Ar.	•	Tard-ı şedîd ile itip tard ve defetmek.			
9254	teķdîr	تَكَدَّرَ	Ar.	•	Keder vermek ve azalamak ve azap ve muaheze etmek ve bulandırarak, bulanık etmek.			
9255	teķdîm	تَكَدَّمَ	Ar.	*	Ziyadesiyle ısırmak.			
9256	teķezzüb	تَكَذَّبَ	Ar.	*	Kasten hilaf sözler peyda ederek yalan söylemek ve bir kimseyi yalancı sanmak.			
9257	teķzîb	تَكَذَّبَ	Ar.	∴	Çok yalan söylemek ve bir işe inanmayıp inkâr eylemek ve bir kimseyi kelamı yalandır diye yalancılıkla vasıf eylemek.			
9258	teķrâr	تَكَرَّرَ	Ar.	•	Bir şeyi merreten ba'de uhrâ iade ve icra eylemek.			
9259	teķerrüc	تَكَرَّرَ	Ar.	*	Fasit olmak ve bir nesne kir ve pas olmak, kirlenmek.			
9260	teķerrür	تَكَرَّرَ	Ar.	•	Vuku bulmuş nesne yine ve bir defa daha vuku bulmak.			
9261	teķerrüh	تَكَرَّرَ	Ar.	*	Bir nesneyi kerih görüp iğrenmek ve hoşlanmadığı kimseye çehresini eğip dargınlık göstermek.			
9262	teķirre	تَكَرَّرَ	Ar.	*	Bir nesneyi merreten ba'de uhrâ iade ve icra eylemek.			
9263	teķrîr	تَكَرَّرَ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9264	teķrîm	تَكَرَّمَ	Ar.	•	Hürmet ve tazim görmek ve lütuf ve kerem icrasında bulunmak.			
9265	teķrîm	تَكَرَّمَ	Ar.	•	Hürmet ve tazim eylemek, büyük ve mer'ıyyü'l-hâtır tutmak.			
9266	teķrîĥ	تَكَرَّرَ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseye sevdirmeyip kerih ve naĥoş göstermek.			
9267	teķessüb	تَكَسَّبَ	Ar.	•	Kazanmak, say edip kendi tasarrufuna dâhil etmek.			
9268	teķessür	تَكَسَّرَ	Ar.	•	Pare pare olmak, kırılmak, parelenmek.			
9269	teķessül	تَكَسَّلَ	Ar.	•	Bir hususun icrasında gevşek davranmak.			
9270	teķessî	تَكَسَّى	Ar.	•	Giyinmek, giyinmiş ve giyinik olmak.			

9271	teksîb	تَكْسِيبٌ	Ar.	•	Kazandırmak, birinin say eylediği nesneyi tasarrufuna dâhil etmek.			
9272	teksîr	تَكْسِيرٌ	Ar.	•	Kesr etmek, kırmak, pare pare eylemek, parelemek.			
9273	teksîf	تَكْسِيفٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9274	tekeşşüb	تَكْشُوبٌ	Ar.	•	Zahir ve aşikâre olmak, açılmak.			
9275	tekşîf	تَكْشِيفٌ	Ar.	•	Örtülü ve kapalı olan şeyi açıp zahir ve aşikâr eylemek.			
9276	tek'îb	تَكْعِيبٌ	Ar.	*	Bir nesneyi çâr-kûşe eylemek, mikâp şekline koymak.			
9277	tekeffüf	تَكْفُوفٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi avuçla tutmak ve elini uzatıp dilenmek, dilencilik etmek.			
9278	tekeffül	تَكْفُلٌ	Ar.	•	Birine kefil olmak.			
9279	tekfîr	تَكْفِيرٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi setreylemek ve günahı setir ve izale eylemek ve hıns lazım gelen yemin için kefarete vermek ve bir kimseye kemâl-i ta'zîmle huzû' eylemek ve bir kimseye küfür isnat etmek yani kâfirdir demek.			
9280	tekfît	تَكْفِيتٌ	Ar.	*	Bir nesnenin eczasını devşirip biri birine yahut kendisine yanaştırmak.			
9281	tekfîl	تَكْفِيلٌ	Ar.	•	Bir adamı kefil kılmak ve bir adamın me'ûnetini iltizam etmek.			
9282	tekfîn	تَكْفِينٌ	Ar.	•	Cenazeyi kefene sarmak ve meyyitin bu yoldaki hizmetini eda etmek.			
9283	tekellüs	تَكْلُسٌ	Ar.	*	Is. kimyeviyyeden olup bir şeyin tabî'at-ı asliyyesi tahavvül ederek kirece munkalip olmasına ve kireçlenmeye itlak olunur.		Kimya	
9284	tekellüf	تَكْلُفٌ	Ar.	•	Bir adam üzerine renc ve meşakkatli iş almak ve âdetten hariç masraf veyahut gösteriş ve nümayiş etmek.			
9285	tekellüm	تَكْلُمٌ	Ar.	•	Söz söylemek, alâmât-ı melfûza vasıtasıyla izhâr-ı fikr etmek ve lakırdı etmek.			
9286	teklîs	تَكْلِيسٌ	Ar.	*	Bir kimse üzere hiddet ve şiddetle hamle ve hücum eylemek ve suya kanmak ve is. kimyeviyyeden olup bir mâdde-i uzviyye veya gayr-ı uzviyyeyi ihrâk ederek kireç hâline vazetmeye denilir.		Kimya	
9287	teklîf	تَكْلِيفٌ	Ar.	•	Bir adama renc ve meşakkatli bir iş işlemekle emreylemek ve bir hususun icrasını birinin uhde-i iktidârına ihale edip kabul veya adem-i kabûlünü o kimsenin reyine bırakmak ve kabul eylesin diye birinin önüne bir nesne sürmek ve âdetten hariç gösteriş ve tazim ve riayet göstermek ve devlet masarifi için taraf-ı emîrden tahsil olunan meblağ. akce.			
9288	teklîl	تَكْلِيلٌ	Ar.	∴	Bir adama taç giydirmek ve bir hususta çabalayıp cidd ü cehd eylemek ve bir nesneden hafv ederek kaçınıp geri durmak ve bir kimse ehl ü iyâlini bî-amân ve biçare bırakmak, diyâr-ı âhere başını alıp gitmek.			
9289	tükelân	تُكَلَانٌ	Ar.	*	Tevekkül etmek.			
9290	tekemmüş	تَكْمُشٌ	Ar.	*	Acele ve sürat etmek ve is. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bulunan adalâtın yani etlerin fi'l-i mahsûsu olan harekâtı icra zımnında büzülerek şekillerinin tahavvül ve tebeddülüne itlak olunur.		Tip	
9291	tekemmül	تَكْمُلٌ	Ar.	*	Kemal bulmak, nekâyisten azade olmak, noksanı mahvolmak.			
9292	tekemmüm	تَكْمُمٌ	Ar.	•	Örtülüp bürünmek.			
9293	tekemmün	تَكْمُنٌ	Ar.	•	Gizlenmek, saklanmak, pusuya yatmak.			
9294	tükme	تُكْمَةٌ	Far.	•	Esvabı beden üstüne kapayıp zapt etmek için mukabili olan deliğe sokulan yassı veya top nesne.			
9295	tekmîd	تَكْمِيدٌ	Ar.	*	Kirli paçavrayı ateşte ısıtıp onunla vecaı olan uzvu kızdırmak.			
9296	tekmîl	تَكْمِيلٌ	Ar.	•	Bir nesneyi tam ve kâmil kılmak, bitirmek, kusursuz bırakmak, noksanı tamamlamak.			

9297	tekmîm	تَكْمِيمٌ	Ar.	•	Ağaç çiçek ve evrakını havi tomurcuk izhar etmek.			
9298	teknîş	تَكْنِيْشٌ	Ar.	*	Hezel ve istihza cihetiyle burun oynatmak.			
9299	tekennüs	تَكْنُسٌ	Ar.	*	Gizlenmek, örtünmek, tesettür etmek.			
9300	tekennu'	تَكْنُعٌ	Ar.	*	Munkabız olmak.			
9301	teknîr	تَكْنِيْعٌ	Ar.	•	Munkabız etmek.			
9302	tekennüf	تَكْنِفٌ	Ar.	*	Bir yere cem olmak.			
9303	teknîf	تَكْنِيْفٌ	Ar.	•	Bir nesnenin etrafını çevirip kuşatmak.			
9304	teknîin	تَكْنِيْنٌ	Ar.	•	Gizleyip saklamak ve setredip pinhan kılmak.			
9305	teknîye	تَكْنِيْيَه	Ar.	•	Bir adama künye vazeylemek.			
9306	tekevvüz	تَكْوُزٌ	Ar.	*	Birikip cem olmak.			
9307	tekevvün	تَكْوُنٌ	Ar.	•	Deprenmek, var olmak, mevcut olmak, vücuda gelmek.			
9308	tekevvür	تَكْوُرٌ	Ar.	•	Damlamak, takattur etmek.			
9309	tekvîr	تَكْوِيْرٌ	Ar.	∴	Cem olmak ve başına tülben ve imâme, sarık sarmak ve bir nesneyi birinin altına koymak.			
9310	tekvîs	تَكْوِيْسٌ	Ar.	*	Buz üstüne düşürmek.			
9311	tekvîn	تَكْوِيْنٌ	Ar.	•	Var etmek, ademden vücuda getirmek, yaratmak ve halk etmek, icat eylemek.			
9312	tekvîye	تَكْوِيْيَه	Ar.	*	Delk etmek, ovmak.			
9313	tek ü pû	تَكُّ وِ پُو	Far.	•	Öte beri yelip yürümek ve koşmak.			
9314	tek ü tâz	تَكُّ وِ تَاْز	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9315	teke	تَكِه	Far.	∴	Erkek keçi ve odun gibi yakmak için kurutulan sığır tezeği ve malum bir nev deniz böceği.			
9316	tekehhüf	تَكْهِفٌ	Ar.	*	Mağaralanmak, mağara gibi oyulmak ve dağ mağaralı olmak ve oyulmak, tahaffür etmek.			
9317	tekehhün	تَكْهِنٌ	Ar.	•	Gaipten haber vermek, bakıcılık veyahut falcılık ve kehanet etmek.			
9318	tekhîn	تَكْهِيْنٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9319	tekeyyüs	تَكْيِيْسٌ	Ar.	*	Zekâ ve zarafet satmak ve is. tıbbiyeden olup mevâdd-ı ecnebiyye veya muzırreden bir şey kese peyda ederek nevâhî-i bedeninin bir cihetinde gizlenip istikrar etmek.		Tip	
9320	tekeyyüf	تَكْيِيْفٌ	Ar.	*	Eksiltmek, tenkis etmek.			
9321	tekyîs	تَكْيِيْسٌ	Ar.	*	Bir adamı zarif ve zeyrek kılmak.			
9322	tekyîf	تَكْيِيْفٌ	Ar.	*	Pare pare kesip doğramak.			
9323	tekye	تَكْيَه	Far.	•	Dayanılacak nesne ve itimat etmek, dayanmak ve dervîşâna mahsus mesken ve mabed ve köşe, zaviye ve vastık, minder.			
9324	tekye-dâr	تَكْيَه دَاْر	Far.	•	Tekkede oturan dervîş.			
9325	tekye-gâh	تَكْيَه گَاه	Far.	•	İstirahate ve dayanmaya mahsus mahal.			
9326	tekye-nîşîn	تَكْيَه نِيْشِيْنٌ	Far.	•	Tekkede oturan kimse.			

9327	tegerk	تَكَرُّكٌ	Far.	•	Gökten yağın dolu.			
9328	tegelî	تَكْلِي	Far.	•	Eyer altına ve hayvanın sırtına konulur bir nevi örtü.			
9329	tell	تَلَّ	Ar.	*	Bir adamı yere yıkmak ve bir kimse hakkında mahall-i nâmûs olacak harf-endâzlık etmek ve tazarru ve niyaz eylemek ve düşmek ve dökmek ve terlemek ve düz yer üzerine yatırmak ve küçük dağ gibi tepe ve yastık.			
9330	telâhuz	تَلَاخُزٌ	Ar.	*	Güç sözler söyleşmek ve birbirine müsecca' ve mukaffa ve mensur ve manzum sözler söyleşmek.			
9331	telâhuz	تَلَاخُظٌ	Ar.	*	Birbirine bakışmak.			
9332	telâhuş	تَلَاخُشٌ	Ar.	•	Birbirine bitişmek, muttasıl olmak, mülhak olmak.			
9333	telâhî	تَلَاحِي	Ar.	*	Birbirine sövmek ve şetm etmek.			
9334	tilâd	تِلَادٌ	Ar.	•	Kendi hanesinde doğmuş, büyümüş köle ve cariye ve hayvanat misilli temellükât.			
9335	telâş	تَلَاشٌ	Ar.	∴	İzdirap ile muhtelit olan acele ve dağılıp perakende ve perişan olmak, gerek mahsûsâtta ve gerek gayr-ı mahsûsâtta olsun.			
9336	telâşî	تَلَاشِي	Ar.	∴	Dağılmak, teferruk etmek ve rütbe ve itibarı zail olup zelil ve kem-kadr olmak, itibardan düşmek, ızdırıp, şûrîdelik, perişanlık.			
9337	telâşuş	تَلَاشُشٌ	Ar.	•	Birbirine yapışık olmak.			
9338	telâtuş	تَلَاطُشٌ	Ar.	•	Bir işi rıfk ve suhuletle nazikâne işlemek ve tatlı tatlı rıfk ve suhuletle hoş muamele etmek.			
9339	telâtuş	تَلَاطُشٌ	Ar.	•	Deniz dalgaları gibi birbirine çarpışmak ve birbirine şamar vuruşmak.			
9340	telâ'ub	تَلَاؤُبٌ	Ar.	•	Oynamak, oynaşmak.			
9341	telâ'un	تَلَاؤُنٌ	Ar.	*	Birbirine sövmek, sövüşmek.			
9342	telâfuş	تَلَاؤُفٌ	Ar.	*	Bir kavmin umûr-ı müteferrikası rabîta ve iltiyâm bulmak.			
9343	telâff	تَلَاؤُفِي	Ar.	•	Fevt olan nesneyi ve kusuru sonradan tedarik ve tehiyye eylemek.			
9344	telâffif	تَلَاؤُفِيْفٌ	Ar.	*	Birbirine sarmaşmış bölük bölük nebâtât-ı kesîreye denilir ve ı. tıbbiyeden olup sath-ı dimâğî yani beynin dış yüzeyini setredip yekdiğeri meyanında mevzu birtakım iltivâlara yani büküntülere denilir.		Tip	
9345	telâkî	تَلَاؤُفِي	Ar.	∴	Birbirine karşı gelip görüşmek ve buluşmak ve biri birine bitişmek, yevmü't-telâk : kıyamet gününe denilir.			
9346	telâküm	تَلَاؤُكُمٌ	Ar.	*	Birbirine yumruk ile vurmak.			
9347	tilâl	تِلَالٌ	Ar.	•	Teller, dağcıklar, tepeler ve mahaller, mevkiller.			
9348	tilâm	تِلَامٌ	Ar.	*	Şakirt, tilmiz, çırak.			
9349	telâlet	تَلَالَةٌ	Ar.	*	Dalalet, yol sapıklığı.			
9350	telâmize	تَلَامِيْزَةٌ	Ar.	•	Tilmizler, şakirtler, terbiye ve talim için muallimin zir-i idâresinde bulunan kimseler.			
9351	tilâmîz	تِلَامِيْزٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9352	telâvet	تَلَاوَةٌ	Ar.	•	Kur'ân-ı Kerim okumak vesair şeyleri okumak.			
9353	telâvüm	تَلَاوُومٌ	Ar.	∴	Birbirini levâm etmek ve serzeniş eylemek ve lââm harfi yazmak ve birbirine kabahat bulmak.			
9354	telâvî	تَلَاوِي	Ar.	*	Nâs bir nesne üzerine birikmek, cem olmak.			

9355	telâhî	تَلَاهِي	Ar.	•	Âlât-ı lehv ile uğraşıp oynamak ve lehv ü la'b ile vakit geçirmek.			
9356	telebbüb	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Sıvanıp çemrenmek, bir işe girişmek ve hazırlanmak.			
9357	telebbüş	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Eğlenip durmak ve tevakkuf etmek.			
9358	telebbüd	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Birbiri üstüne yıkılmak ve bir yere gizlenip şikâr gözlemek.			
9359	telebbüs	تَلَبَّبْتُ	Ar.	∴	Muhtelit olmak ve bir nesne âhere bileşip yapışmak ve giyinmek kuşanmak ve örtülü olmak.			
9360	telebbuţ	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Muzdarip olmak ve bir tarafına dönmek.			
9361	telebbün	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Eğlenip kalmak ve ıs. tıbbiyeden olup memeden sütün infirâzı keyfiyetine denilir.		Tip	
9362	telbîb	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Bir kimse ile muhâsama hâlinde esvabından ve yakasından tutup kendi tarafına çekmek ve bir şey hususunda tereddüt eylemek, karar verememek.			
9363	telbîş	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Eğlendirmek, alıkoymak, tehir etmek.			
9364	telbîd	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Yırtık şeye yama vurmak ve bir yere cemedip yığmak.			
9365	telbîs	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Bir nesneyi tahlit ile şüpheli ve müştebih kılmak ve hile edip aldatmak.			
9366	telebbük	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Midenin tuhme denilen fesada uğraması manasına ıs. tıbbiyededir.		Tip	
9367	telbi'e	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Lebbeyk, yani buyurunuz ve emir sizindir diye izhâr-ı itâ'at etmek ki merâsim-i hacdandır.			
9368	telbiye	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9369	teleşşüm	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Yaşmaklanmak, ağzına yaşmak vurmak, yaşmak tutunmak.			
9370	telşîk	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Bir nesneyi ifsat ve tebâh eylemek.			
9371	telşîm	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Mahbubenin ağzını öpmek.			
9372	teleclüc	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Kelamı selaset ve talakatle eda eylemeyip ağzında lokma çiğner gibi terdit ederek dolaşık söylemek.			
9373	teleccüm	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Hayvana licâm yani gem vurmak.			
9374	teleccün	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Bir nesneyi yuyup fakat kirin giderememek.			
9375	telcîc	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Suyun ve denizin ve ilmin engin yerine dalmak.			
9376	telcîm	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Dâbbeye dizgin vurmak.			
9377	telci'e	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	İkrah etmek, muztar bırakmak.			
9378	telhîc	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Bir kimse mâ-fi'z-zamîrini tahlit ve teşviş ederek sûret-i uhrâda izhar eylemek.			
9379	telhîd	تَلَبَّبْتُ	Ar.	•	Lahde gömmek, ölüyü mezara defnetmek.			
9380	telhîb	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Kılıç ile vurmak ve bir nesneye tesir ile onda eser ve nişan bırakmak.			
9381	telhîş	تَلَبَّبْتُ	Ar.	*	Bir haberi gereği gibi sual ve istiksâ edip ceste ceste beyan eylemek ve bir adamı bir hususta teşdit ve ziyik evlemek.			
9382	telhîn	تَلَبَّبْتُ	Ar.	∴	Tağyîr-i kelime etmek ve yanılmak, tahti'e etmek ve nağme ve avaz ile icrâ-yı makâm ederek okumak.			
9383	talh	تَلَبَّبْتُ	Far.	•	Taam ve lezzeti nahoş ve acı olan ve taba nâ-pesend olan.			
9384	talh-âb	تَلَبَّبْتُ	Far.	•	Acı su, tuzlu su ve gözyaşı.			

9385	talh-bār	تَلْحَبَار	Far.	•	Meyvesi acı olan ve acı olan meyve.			
9386	talh-rū	تَلْحُرُو	Far.	•	Sâhib-i huşûnet ve ters tabiatlı olan.			
9387	talh-kām	تَلْحَكَام	Far.	•	Lezzeti acı olmak münasebetiyle ağzı buruşmuş olan ve mükedder ve meyus olan.			
9388	talh-gū	تَلْحُكُو	Far.	•	Ağzı bozuk olan ve acı sözlü, acı söyler olan.			
9389	talh-güftār	تَلْحُكْفَنَار	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9390	talh-mizâc	تَلْحُمِزَاج	Ar. - Far.	•	Tabiatsız, huşûnet sahibi olan.			
9391	talh-nāk	تَلْحَنَائِك	Far.	•	Lezzeti acı olan ve lezzeti nahoş ve meraretili olan.			
9392	talhî	تَلْحِي	Far.	•	Acılık, acı lezzet, meraret ve keder ve bela.			
9393	talhî çeşîde	تَلْحِي چَشِيدَه	Far.	•	Acıyı tatmış ve bela görmüş olan.			
9394	telhîş	تَلْحِيص	Ar.	∴	Mücmel kelamı şerh ve beyan eylemek ve bir nesneyi hülâsa eylemek ve bir nesnenin hülâsasını almak ve vezir tarafından mesâlih-i devlete dair hâk-pây-ı şâhâneye takdim olunan takrir ve padişaha bu makule takrir arz etmek.			
9395	teleddüd	تَلْدُد	Ar.	*	Tereddüt ve hayretten naşı sağa sola boyun çevirip bakmak ve bir yerde eğlenip kalmak.			
9396	teleddün	تَلْدُن	Ar.	*	Eğlenip kalmak, teehhür etmek, alıkonulmak.			
9397	teldîm	تَلْدِيم	Ar.	•	Köhne libası meremmet eylemek.			
9398	telezzüz	تَلْدُذ	Ar.	•	Lezzet bulmak, bir şeyin kuvve-i zâ'ikaya tesirinden hoşnut ve memnun olacak hâle veyahut havâss-ı hamseden herhangi birine veya zihne tesirinden memnun ve mesrur olmak.			
9399	telezzü°	تَلْدُغ	Ar.	*	Sağa sola iltifat etmek ve süratlice hoş ve nazikâne gezip yürümek.			
9400	telzîz	تَلْدِيز	Ar.	*	Bir şeye lezzet vermek, tadını getirmek.			
9401	telezzüc	تَلْدِج	Ar.	•	Çekilip uzanmak ve yapışkan ve yelmeşik olmak.			
9402	telsîn	تَلْسِين	Ar.	*	Bir nesneye dil etmek.			
9403	telaşşuş	تَلْشُص	Ar.	•	Sirkat etmek, çalmak, hırsızlık etmek.			
9404	telşîş	تَلْصِص	Ar.	*	Binayı kavi ve muhkem ve sımsıkı yapmak.			
9405	telaṭṭuṭ	تَلْطَط	Ar.	•	İnkâr etmek, hakkı gizlemek.			
9406	telaṭṭuf	تَلْطُف	Ar.	•	Bir işi rıfk ve mülayemetle nazikâne işlemek ve yumuşaklık etmek, rıfk ve mülayemetle muamele etmek, davranmak.			
9407	telaṭṭuh	تَلْطُح	Ar.	*	Bulaşmak, mülevves ve murdar olmak.			
9408	telaṭṭum	تَلْطُم	Ar.	*	Çehre bozarmak, rengi atmak, sıkılmak.			
9409	talṭîh	تَلْطِخ	Ar.	•	Bulaştırmak, mülevves ve murdar etmek.			
9410	talṭîf	تَلْطِيف	Ar.	•	Bir kimse hakkında hüsn-i mu'âmele ve nevâziş ve riayet ve hâtır-nüvâzlık etmek.			
9411	talṭîm	تَلْطِيم	Ar.	*	Mektubu mühürlemek.			
9412	telazẓî	تَلْظِي	Ar.	*	Ateş alevlenmek.			
9413	talẓiye	تَلْظِيَه	Ar.	*	Ateşi alevlendirmek.			

9414	tela ^{cc} ub	تَلَعَّبُ	Ar.	•	Oyun oynamak ve eğlenip vakit geçirmek ve ağızı sulanıp salyası akmak.			
9415	tel ^ı ib	تَلَعِبُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9416	telğib	تَلْغِيبُ	Ar.	*	Yorup bitap eylemek.			
9417	tel ^ı in	تَلْعِينُ	Ar.	•	Azap ve eziyet etmek.			
9418	telef	تَلْفُ	Ar.	•	Boş yere zayi ve istihlâk eylemek.			
9419	teleffüt	تَلْفُتُ	Ar.	•	Bir nesneye doğru veya etrafına yüz çevirmek, iltifat ve teveccüh etmek.			
9420	telaffuz	تَلْفُظُ	Ar.	•	Tekellüm etmek, asvâtı ağız vasıtasıyla kelam şekline getirmek ve vazetmek.			
9421	teleffuf	تَلْفُفُ	Ar.	•	Sarılıp bürünmek.			
9422	telaffuğ	تَلْفُغُ	Ar.	*	İltihak etmek, munzam olmak.			
9423	telfi ^c	تَلْفِيعُ	Ar.	*	Başını örtmek.			
9424	telfif	تَلْفِيفُ	Ar.	•	Dürmek, sarmak, bürümek, örtmek.			
9425	telfik	تَلْفِيقُ	Ar.	•	Telfik ve cemetmek, hep bir yere getirmek ve birbirine zam ve ilhak etmek, ilave eylemek.			
9426	tilkâ ^o	تِلْقَاءُ	Ar.	•	Görüşmeye ve buluşmaya denilir ve cihet ve hiza ve didar ve mülakat.			
9427	telakğub	تَلَكُّبُ	Ar.	•	Lakaplanmak, asıl isminden maada kendiyelakap vermek.			
9428	telakğuh	تَلَكُّحُ	Ar.	*	Elleriyle işaret ederek tekellüm etmek ve kendiyel hamile göstermek.			
9429	telakğuç	تَلَكُّطُ	Ar.	*	Bir nesneyi şuradan buradan derip devşirmek.			
9430	telakğuc	تَلَكُّحُ	Ar.	•	Fahiş ve nâ-sezâ söylemek.			
9431	telakğuf	تَلَكُّفُ	Ar.	∴	Acele acele yutmak ve ağızdan söz kapmak ve işitmek ve süratle ahzetmek.			
9432	telakğum	تَلَكُّمُ	Ar.	∴	Pareleyip lokma lokma yutmak ve süratle almak.			
9433	telakğun	تَلَكُّنُ	Ar.	•	Fehim ve idrak eylemek ve anlamak, öğrenmek.			
9434	telakğı	تَلَكِّيُ	Ar.	•	Bir nesneye karşı tesadüf edip görmek ve bir nesneyi karşılamak, karşıya almak yani kabul eylemek.			
9435	telakğı-i mülk	تَلَكِّيُ مَلِكٌ	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup bir kimseden bir mülk iştira etmeye denilir.			Fıkıh
9436	talkib	تَلْقِيبُ	Ar.	•	Bir kimseye ism-i aslîsinden maada lakap vazetmek.			
9437	talkih	تَلْقِيحُ	Ar.	•	Aşlamak, aşı vurmak.			
9438	talkih-i cüderi	تَلْقِيحُ جُدْرِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup çiçek illetinin mezâhiminden kurtarmak için insanlara çiçek illetinin irininden aşlamaya denilir.			Tıp
9439	telkiş	تَلْقِيشُ	Ar.	*	Karıştırmak, halt etmek, mezceylemek.			
9440	telkıf	تَلْقِيفُ	Ar.	*	Telkin etmek, anlatmak, tefhim ve işrâb eylemek.			
9441	telkim	تَلْقِيمُ	Ar.	*	Bir kimseye bir lokma taam taam vermek.			
9442	telkın	تَلْقِينُ	Ar.	•	Birine meram ve maksadı tefhim etmek, anlatmak ve meyyit defnolunduktan sonra imam mezar başında meyyite hitaben kelimeşehadet zikredip ona ihtar ve tefhim etmek.			

9443	telkiye	تَلْكِيَه	Ar.	∴	İlkâ etmek, bırakmak ve bir nesneyi nazar-gâha bırakmak ve yüze çıkarmak ve getirmek ve ilave etmek.			
9444	telem	تَلَم	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kemik ve emsali kıta'ât-ı beden üzerinde bulunan yarık ve aralık ve şukûka denilir.		Tıp	
9445	telemmüz	تَلْمُزُ	Ar.	*	Bir nesneye el sürüp yoklamak.			
9446	telemmüs	تَلْمُسُ	Ar.	*	Bir nesneyi tekrâr-be-tekrâr talep etmek.			
9447	telemmu ^c	تَلْمُع	Ar.	*	Bir nesneyi kapıp almak ve leme'ân olmak.			
9448	telemmî	تَلْمِي	Ar.	*	Bir nesneyi kaplayıp bürümek.			
9449	telmiḥ	تَلْمِيح	Ar.		• Layıkıyla ve kâmilen keşfedip nazara arz etmek olmayıp çabuk açıp gösterir göstermez kapamak ve kelam arasında bir şeyi bast ve beyan etmeyerek ve anlatmayarak fakat bir miktar ima ederek geçmek.			
9450	tilmîz	تَلْمِيذُ	Ar.		• Muallimden ilim ve marifet tahsilinde bulunan kimse.			
9451	telmi ^c	تَلْمِيْع	Ar.	*	Lem'a-nisâr etmek, parıldatmak, parlak ve rûşen ve revnaklı kılmak.			
9452	tülüvv	تَلْوُ	Ar.	*	Bir kimseye uyup ardınca gitmek.			
9453	televvüş	تَلْوُشُ	Ar.		• Murdarlığa bulaşmak, mülevves olmak.			
9454	televvuş	تَلْوُصُ	Ar.	*	Bir nesne çevrilip burulmak.			
9455	televvuş	تَلْوُطُ	Ar.		• Livata etmek ve luti olmak ve Lut kavminin fiilini irtikâp etmek.			
9456	televvün	تَلْوُنُ	Ar.	*	Renkten renge girmek ve hâletten hâlete geçmek ve tavr-ı vahîd üzere sabit olmamak ve tabiatı kararsız olmak ve kedere giriftar olmak.			
9457	telvîş	تَلْوِيْشُ	Ar.	∴	Alıkoymak, tehir etmek ve bilâ-şiddet vurmak, âlûde kılmak ve murdarlığa bulaştırmak.			
9458	telvîb	تَلْوِيْبُ	Ar.		• Bir şeye tîb ve mu'attarât sürmek.			
9459	telvîḥ	تَلْوِيْحُ	Ar.	∴	Bir nesneyi parıldatmak ve vazîh ve aşikâre kılmak ve parlak etmek ve susuzluk bir adamın çehresini bozmak ve bir şeyi ateşe kızdırmak ve kocalık, saç ve sakal ağartmak.			
9460	televvüm	تَلْوُومُ	Ar.	*	Muntazır ve müterebbıs olmak ve müte'arrız olmak.			
9461	telvîm	تَلْوِيْمُ	Ar.		• Levn ve serzeniş etmek, azarlamak ve lâm harfî yazmak.			
9462	telvîn	تَلْوِيْنُ	Ar.		• Renk vermek ve bir şeyi renkli kılmak.			
9463	telviye	تَلْوِيَه	Ar.		• Bükme ve çevirmek ve eğip devirmek.			
9464	telehhüb	تَلْهُبُ	Ar.		• Ateş alevlenmek.			
9465	telehhüf	تَلْهَفُ	Ar.		• Bir nesneye diriğ ve tahassür çekip mahzun olmak ve ah ve figan etmek, ah çekmek.			
9466	telehhüm	تَلْهَمُ	Ar.	*	Bir nesneyi bir defada yutmak, yemek.			
9467	telehhî	تَلْهِي	Ar.		• Uyanmak, vakit geçirmek, bir nesneden zahirî ve bâtını vazgeçmek.			
9468	telhîb	تَلْهِيْبُ	Ar.		• Ateşi alevlendirmek ve ateş yakmak.			
9469	telhîc	تَلْهِيْجُ	Ar.	*	Bir kimseye kahvaltı yedirmek ve o suretle it'âm ettirmek.			
9470	telhîd	تَلْهِيْدُ	Ar.	*	Bir adamı zül ve hakareten naşi öte kakmak.			

9471	telhîf	تَلْهِيفٌ	Ar.	•	Diriğ ve tahassür çektirip mahzun eylemek.			
9472	telhiye	تَلْهِيه	Ar.	∴	Gafil olmak ve meşgul olmak ve oyuncak, eğlence.			
9473	teleyyüş	تَلْيَيْشٌ	Ar.	*	Arslan gibi bir kimse şehâmetli ve asabiyetli olmak.			
9474	telîd	تَلْيِيدٌ	Ar.	•	Kendi hanesinde doğmuş ve büyümüş köle ve cariyeye ve hayvanat misilli temellükât.			
9475	teleyyün	تَلْيَيْنٌ	Ar.	•	Yumuşak yumuşak olmak.			
9476	telyîn	تَلْيَيْنٌ	Ar.	*	Yumuşak, leyyin kılmak.			
9477	temm	تَمَّ	Ar.	•	Bitti, tekmil ve tamam oldu manasında bir fi'l-i mâzîdir.	Fiil çekimi		
9478	temâşül	تَمَاشُلٌ	Ar.	∴	Hasta sıhhat ve ifâkate yaklaşmak ve birbirine müsavi ve müşabih olmak ve birbirine bilâ-kesr taksim kabul etmek.			
9479	temâşîl	تَمَاشِيلٌ	Ar.	•	Timsaller, suretle, nazirler, şekiller, tasvirler.			
9480	temâcüd	تَمَاجِدٌ	Ar.	•	Birbiriyle mecd ü azamet davasında olmak.			
9481	temâduh	تَمَادُحٌ	Ar.	*	Bağy ve tuğyan eylemek ve bir hususta ağırlaşıp gerilenmek.			
9482	temâdî	تَمَادِيٌ	Ar.	•	Uzanmak ve uzak olmak, müntehî ve münkazî olmamak.			
9483	temâzuq	تَمَازُقٌ	Ar.	*	Münafıklık etmek.			
9484	temâruz	تَمَارُضٌ	Ar.	•	Kendiyi mariz göstermek.			
9485	temârî	تَمَارِيٌ	Ar.	*	Şek ve tereddüt eylemek.			
9486	temâzuḥ	تَمَازُحٌ	Ar.	•	Birbiriyle lâğ ve latife ve şaka eylemek.			
9487	temâzûc	تَمَازُجٌ	Ar.	•	Birbiriyle karışmak.			
9488	temâss	تَمَاسٌ	Ar.	∴	Birbirine dokunmak ve yapışmak ve cima eylemek.			
9489	temâsuḥ	تَمَاسُحٌ	Ar.	∴	Birbirini tasdik eylemek ve bey' ü şirâ akdinde bayi ve müşteri birbiriyle el tutuşmak ve sûri ve münâfikâne olarak birbiriyle tatlı tatlı konuşma, rıfk ve mülavemet göstermek.			
9490	temâsük	تَمَاسُكٌ	Ar.	•	İmsak etmek, perhizkârlık etmek, kendiyi zapt etmek.			
9491	temâsiḥ	تَمَاسِيحٌ	Ar.	•	Timsahlar, timsah balıkları.			
9492	temâşâ	تَمَاشَا	Far.	•	Seyre çıkmak, def'-i gumûm ve hümûm zımında taşraya nazar etmek ve gezmek.			
9493	temâşâ-gâh	تَمَاشَا گَاه	Far.	•	Seyir yeri, eğlence mahalli.			
9494	temâşâ-ger	تَمَاشَا گَر	Far.	•	Seyir ve temaşaya çıkmış olan.			
9495	temâşâ-gerî	تَمَاشَا گَرِي	Far.	•	Seyir ve temaşaya çıkmak.			
9496	temâşuq	تَمَاشُقٌ	Ar.	*	Bir nesneyi iki taraf çekişmek.			
9497	temâşî	تَمَاشِيٌ	Ar.	•	Taşra çıkıp görünmek ve birbiriyle yürümek.			
9498	temâlûk	تَمَالُكٌ	Ar.	•	Kendi nefsinin zapt etmek.			
9499	temâm	تَمَامٌ	Ar.	•	Bir şeyin eczası kemâ-yenbağî mevcut olmak ve noksan olmayıp tekmil olmak ve kavis ve dairenin veyahut zavivenin 90 dereceye ikmalî için ilave veya tenzili icap eden kavis veya zavive.			

9500	temâmiyyet	تَمَامِيَّةٌ	Ar.	•	Bir şeyin noksan olmayıp tam olması.			
9501	temânî	تَمَانِي	Ar.	*	Parmak hesabıyla tevzi ve taksim eylemek.			
9502	temâyür	تَمَايُرٌ	Ar.	*	Miyâne-i nâs fasit ve tebâh olmak.			
9503	temâyül	تَمَايُلٌ	Ar.	•	Bir tarafa doğru meyletmek ve bir tarafa eğilip yatmak ve kemâl-i hâhişle veya tercih ve istidat ederek bir cihete iltifat etmek.			
9504	temâsuḥ	تَمَاسُحٌ	Ar.	•	Suratını zışt ve çirkin surete tahvil etmek.			
9505	temettu ^c	تَمَتُّعٌ	Ar.	∴	Muta veçhile hac eylemek ve fayda ve kâr hasıl etmek ve kendi nefine kâr ve fayda çıkarmak ve bir şeyi istimal etmekten naşi menfaat ve fayda görmek ve cem ve tereffuk etmek ve mühlet vermek, müsaade etmek.			
9506	temtî ^c	تَمْتِيعٌ	Ar.	•	Faydalandırmak, menfaat göstermek, birine bir şey istimal ettirmek ile veya temlik ederek kâr ve menfaat vermek.			
9507	temtîn	تَمْتِينٌ	Ar.	•	Muhkem etmek, metanet verip kuvvetlendirmek.			
9508	timşâl	تِمْشَالٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi âhere benzetmek ve masnu olan suret, tasvir, resim, şekil, örnek.			
9509	temeşşül	تَمَشُّلٌ	Ar.	*	Bir kıssa veya bir lakırdı beyan eylemek ve bir nesnenin bi-aynihi suretine girmek ve bir nesne veya bir kelam darbimesel olarak irat olunmak ve kitap basılmak.			
9510	temsîl	تَمْسِيلٌ	Ar.	•	Mesel ve kıssa beyan eylemek ve bir nesnenin bi-aynihi suretini nakış ve kitabet makulesiyle tasvir eylemek ve kitap basmak ve emsal nakletmek misilli gerek lafzen ve gerek cismen bir nesnenin aynını veya mislini yapmak ve tesbih edip benzetmek.			
9511	temeccüc	تَمَجُّدٌ	Ar.	•	Şan ve şeref ve kerem ve celal kesbetmek.			
9512	temeccüs	تَمَجُّسٌ	Ar.	•	Mecusi ve Ateşperest olmak.			
9513	temcîd	تَمَجِيدٌ	Ar.	•	Bir kimse hakkında tazim ve sena eylemek, ululamak ve atıyye ve câ'ize-i kesîre vermek ve sabaha karşı minarelerde okunan dua.			
9514	temeccu ^c	تَمَجُّعٌ	Ar.	*	Laubaliyane olmak.			
9515	temaḥḥuḩ	تَمَحُّقٌ	Ar.	*	Mahiv ve muzmahil olmak.			
9516	temaḥḥul	تَمَحُّلٌ	Ar.	*	Hile etmek ve bir kimsenin hak ve matlubunu eda hususunda onu külfet ve zahmete uğratmak.			
9517	temhîş	تَمْحِيشٌ	Ar.	*	Bir adamı bir nesne ile deneyip tecrübe ve imtihan ve ihtiyar eylemek ve eksiltmek ve halas etmek.			
9518	temaḥḥuḩ	تَمَحُّطٌ	Ar.	*	Sümkürmek, burnundan sümük çıkarmak.			
9519	temḥîḩ	تَمَحِّقٌ	Ar.	*	Bir nesneyi mahiv ve iptal eylemek.			
9520	temḥîl	تَمَحِّيلٌ	Ar.	*	Kuvvetlendirmek, kuvvet vermek.			
9521	temedduḩ	تَمَدُّحٌ	Ar.	•	Memdûh olmaktan mahzûz olmak münasebetiyle tekellüfle methe şayan bazı evzâ' ve etvâr izhar edip memdûh olmağı istemek ve malik ve muttasıf olduğu nesnelere ile övünmek.			
9522	temeddüd	تَمَدُّدٌ	Ar.	*	Uzanmak, çekilmek ve gerinmek.			
9523	temeddün	تَمَدُّنٌ	Ar.	•	Şehir tertip etmek, yapmak ve şehir ve kasabalara toplanıp bâdiye-nişin olmaktan ve bu usulden kurtulmak ve vazgeçmek.			
9524	temdîḩ	تَمْدِيعٌ	Ar.	•	Mübalâğa ile methüsenâ etmek ve zikr-i cemil ile yâd etmek.			
9525	temdîd	تَمْدِيدٌ	Ar.	•	Bir şeyi çekip uzatmak, uzun kılmak.			
9526	temzîc	تَمْدِيعٌ	Ar.	*	Dar nesneyi genişlendirmek, tevsi eylemek.			

9527	temr	تَمْر	Ar.	•	Ağacı şekilde görüldüğü veçhile hurma denilen leziz Arabistan meyvesine itlak olunur ve bir hayli envarı vardır.				+
9528	temr-i hindî	تَمْرِ هِنْدِي	Ar.	•	Ta'mı ekşi ve hassası dâfi'u'l-harâre ve mülattif ve hafif müşhildir, bir nev eriğe müşabih Hint hurması denilen meyveye denilir.				
9529	temerrüd	تَمْرُد	Ar.	∴	Bir civan hayli zaman emred kaldıktan sonra sakalı gelmek ve bir kimse utöv ve tuğyan ve inat ve istikbâr üzere olmak, taannüt etmek.				
9530	temerruz	تَمْرُض	Ar.	*	Bir kimse umur ve mesâlihinde süstlük ve zayıflık eylemek.				
9531	temerrün	تَمْرُن	Ar.	*	Fazilet ve zarafet taslamak ve mülâzemet eylemek ve müstemir olmak ve âdet edinmek.				
9532	temerruq	تَمْرُق	Ar.	*	Çorba içmek.				
9533	temerruḥ	تَمْرُح	Ar.	*	Kendini yağla ovmak.				
9534	temerrü'	تَمْرُؤ'	Ar.	*	Mürüvvet istemek.				
9535	temrîd	تَمْرِيد	Ar.	*	Bir şeyi düz ve emles eylemek ve binayı yüce ve yüksek eylemek ve birini üryan etmek.				
9536	temrîz	تَمْرِيض	Ar.	*	Bir nesneyi muhkem yapmayıp süst ve zayıf kılmak ve hastanın hizmet ve tmarında gereği gibi takayyüt ve ihtimam eylemek ve birini hasta etmek.				
9537	temriḥ	تَمْرِيح	Ar.	*	Bedeni yağlamak, yağ sürmek.				
9538	temriḥ	تَمْرِيح	Ar.	*	Cesede merüh sürerek ovuşturmak.				
9539	temrîr	تَمْرِير	Ar.	*	Bir nesneyi acıtmak, acı eylemek.				
9540	temrîn	تَمْرِين	Ar.	*	Yumuşatmak, telyîn etmek.				
9541	tezzüz	تَمْرُز	Ar.	*	Bir nesneyi azar azar içmek.				
9542	tezzu'	تَمْرُؤ'	Ar.	*	Pare pare bölünmek ve bölüşmek.				
9543	tezzuq	تَمْرُق	Ar.	*	Yırtılmak, parelenmek.				
9544	tezzün	تَمْرُن	Ar.	*	Bir tarafa nazar ve udül eyleyerek hemen süratle doğruca gitmek ve bir nesneye idman ve müdâvemet eylemek ve sahavet satmak ve fazl ve zarafet taslamak ve cüz'-i kudretinden ziyade lafûgüzaf eylemek, bahseylemek.				
9545	temzîc	تَمْرِيح	Ar.	*	Bir kimseye bir şey vermek ve karıştırmak, katmak, mezcetmek.				
9546	temzîğ	تَمْرِيغ	Ar.	•	Ayırmak, dağıtmak, tefrik etmek.				
9547	temzîk	تَمْرِيك	Ar.	•	Yırtmak, parelemek, perakende etmek, rahne-dâr eylemek ve bir adamın ırz ve namusuna dokunmak.				
9548	temziye	تَمْرِيه	Ar.	•	Bir kimseye meziyet tarh etmek, methüsenâ etmek.				
9549	temzîn	تَمْرِين	Ar.	*	Doldurmak ve bir adamı âhere tafdîl ve tercih eylemek ve medih ve sitayiş eylemek.				
9550	timsâḥ	تَمْسَاَح	Ar.	•	Kertenkeleye şebîh olup ekseriya Mısır diyarında vaki Nil nehri derununda bulunan ve tahminen on zirâ' tulunda olan mahûf bir nev canavar.				
9551	temessuḥ	تَمْسُح	Ar.	∴	Bir nesneye sürünmek ve bir nesne ile teberrük eylemek ve murdarlığı izale için el sürüp sıvamak ve abdest alırken mesh etmek.				
9552	temeshur	تَمْسُحُر	Ar.	•	Maskaralık etmek, zevklenmek.				
9553	temessük	تَمْسُك	Ar.	•	Hüccet ve delil izhar etmek ve borcu veya borç edasını ikrar hususunda tahrir olunan senet ve bir şeye kavi yapışıp tutmak.				

9554	temeskün	تَمَسْكُنُ	Ar.	*	Horluk, hakirlik izhar etmek.			
9555	temsik	تَمْسِكُ	Ar.	•	Cenk etmek ve deriye renk vermek.			
9556	temsije	تَمْسِيَه	Ar.	*	Akşamını Allah hayreylesin diye dua eylemek ve bu akşam ne yaptın ne hâlde idin diye sual etmek ve akşamlamak.			
9557	timşâ ⁹	تَمَشَاءُ	Ar.	*	Yürümek, yol gitmek.			
9558	temeşşu ^ç	تَمَشُّطُ	Ar.	*	Saçını taramak.			
9559	temeşşu ^c	تَمَشُّعُ	Ar.	*	İstincâ eylemek ve ihtilas etmek.			
9560	temeşşu ^ç	تَمَشُّقُ	Ar.	*	Meşk etmek, taallüm etmek.			
9561	temeşşî	تَمَشِّي	Ar.	•	Maslahat yürümek, iş ilerlemek.			
9562	temşîr	تَمَشِيرُ	Ar.	*	Sevinmek, neşât kesbi izhar etmek.			
9563	temşkiye	تَمَشِيَه	Ar.	•	Yürümek ve gitmek, gelmek ve maslahat yürütmek, işi ilerletmek.			
9564	temşî ^ç	تَمَشِيَطُ	Ar.	•	Taramak, tarak ile tathîr etmek.			
9565	temeşşuş	تَمَشُّصُ	Ar.	*	Bir nesneyi azar azar tedriçle emip sormak.			
9566	temşîr	تَمَشِيرُ	Ar.	*	Bir yeri şehir hâline koymak ve azaltmak.			
9567	temazmu ^ç	تَمَضْمُضُ	Ar.	•	Abdest alırken ağızında suyu çalkalamak.			
9568	tema ^ç ttur	تَمَطُّرُ	Ar.	•	Yağmur yağmak.			
9569	tema ^ç ttu ^ç	تَمَطُّطُ	Ar.	•	Kelamda türlü türlü sözler söylemek.			
9570	tema ^ç ttu ^ç	تَمَطُّقُ	Ar.	*	Bir nesneyi tattıkta lezzetinden dilin damağına vurup öttürmek.			
9571	tema ^ç ttî	تَمَطِّي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup vücutta hissolunan ağırlık eseri olarak gerinmeye kerneşmeye denilir ve yürürken salınmak.		Tıp	
9572	tem ^ç ttî	تَمَطِّيَطُ	Ar.	*	Met edip çekmek ve met için bir elif ziyade eylemek.			
9573	tema ^{cc} ur	تَمَعُرُ	Ar.	*	Mütegayyir olmak ve bir nesnenin rengi donuk olmak ve saç dökülmek.			
9574	tema ^{cc} u ^ç	تَمَعُّقُ	Ar.	•	Derine varmak ve bed-hüy ve bed-tab' olmak.			
9575	tem ^ç ir	تَمَعِيرُ	Ar.	•	Zâd ve maaşı kalmayıp fakir olmak.			
9576	tem ^ç iz	تَمَعِيزُ	Ar.	*	Bir kimseyi gücendirip darıltmak.			
9577	tamgâ	تَمَغَا	Far.	•	Taraf-ı miriden ve bazen bir üstat tarafından eşya ve emtiaya darp olunan nişan.			
9578	tamgâ-zede	تَمَغَا زَدَه	Far.	•	Damga vurulmuş, damgalı olan.			
9579	tem ^ç it	تَمَقِيطُ	Ar.	*	Bir kimseye buğzylemek.			
9580	temekküş	تَمَكُّشُ	Ar.	*	Eğlenip durmak.			
9581	temekkün	تَمَكُّنُ	Ar.	∴	Bir adam sultan yanında rütbe ve paye sahibi olmak ve bir nesneye muktedir olmak ve bir yeri mekân ittihaz etmek ve vakar ve temkin sahibi olmak.			
9582	temkîn	تَمَكِّينُ	Ar.	∴	Bir adamı bir şeye muktedir kılmak ve hiffet-i mizâca mukabil keyfiyet ki vakar, ağırlık, usululuk ve azamet, izzet, iktidar, kudret.			

9583	temelluḥ	تَمَلُّحٌ	Ar.	*	Bir nesne fasit ve tebâh olmak ve bir nesneyi yerinden çekip koparmak.			
9584	temelluş	تَمَلُّشٌ	Ar.	*	Bir takriple sıvışıp kurtulmak, halas olmak.			
9585	temelluḥ	تَمَلُّحٌ	Ar.	•	Bir adama taltifle arz ve izhâr-ı muhabbet eylemek, yaltaklanmak ve tevazu ve mülayemet eylemek.			
9586	timlâḩ	تَمَلَّاقٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve tereddüt eylemek.			
9587	temellük	تَمَلُّكٌ	Ar.	•	Müstakilen bir şeye mutasarrıf ve malik olmak ve kadir ve muktedir olmak.			
9588	temellül	تَمَلُّلٌ	Ar.	•	Bir milletle milletlenmek ve bir millete kesb-i mensûbiyyet etmek ve hastalıktan veya gam ve tasadan muzdarip ve bıkarar olup beri öte çabalayıp dönmek ve melul olmak.			
9589	temellî	تَمَلِّيٌ	Ar.	*	Tûl-ı ömr ile behremend ve berhudar olmak.			
9590	temlîḩ	تَمَلِيحٌ	Ar.	∴	Tuzlu eylemek ve güzel ve zarif şiir söylemek ve melâhat verip güzelleştirmek.			
9591	temlîz	تَمَلِيْزٌ	Ar.	•	Bırakmak, salıvermek, koyvermek.			
9592	temlîs	تَمَلِيْسٌ	Ar.	•	Düz ve hem-vâr kılmak, düzeltmek.			
9593	temlîk	تَمَلِيْكٌ	Ar.	•	Mutasarrıf ve malik ve sahip kılmak.			
9594	tümen	تَمَنٌ	Far.	•	On bin adedi ve bir nev Acem altını.			
9595	temennâ	تَمَنَّا	Ar.	•	Minnettar olmak ve recâ ve tazim babında elini başına kaldırmak.			
9596	temliye	تَمَلِيْهٌ	Ar.	•	Doldurmak, memlû' kılmak.			
9597	temennuḥ	تَمَنُّحٌ	Ar.	*	Tasdik eylemek ve bir adama mal ikram eylemek.			
9598	temendül	تَمَنُّدُلٌ	Ar.	*	Mendil ve destmâl ile terini silmek.			
9599	temennu°	تَمَنُّعٌ	Ar.	∴	Bir kimseden korunmak ve mefin ve üstüvâr olmak ve icrası gayrimümkün olmak.			
9600	temenni	تَمَنِّيٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi dilemek ve ummak, rica etmek, yalvarmak ve yalan söylemek ve okumak ve yalandan düzme lakırdı çıkarmak.			
9601	temni°	تَمَنِيْعٌ	Ar.	•	Diriğ eylemek, menetmek savdırıp geri durmak.			
9602	temniye	تَمَنِيْهٌ	Ar.	∴	İnzâl-ı menî eylemek, menî çıkarmak ve bir adamı bir nesneye umdurmak.			
9603	temevvüt	تَمَوُّوْتُ	Ar.	*	Ölmek, kendisinde hayat alameti ve eseri kalmamak.			
9604	temevvüc	تَمَوُّوْجٌ	Ar.	•	Dalgalanmak, çalkanıp dalga dalga olmak.			
9605	temevvüz	تَمَوُّوْزٌ	Ar.	•	Marttan itibaren şehir-i rümiyenin beşincisi olup haziran ile ağustos beyninde vaki olan ay ki Süryani lügatinden mu'arrebdir.			
9606	temevvül	تَمَوُّوْلٌ	Ar.	•	Çok mal sahibi olmak ve servet ve sâmana malik ve zengin ve mâl-dâr olmak.			
9607	temevvün	تَمَوُّوْنٌ	Ar.	*	Bir kimse ehl ü iyâline çok nafaka ve me'ûnet görmek.			
9608	temviye	تَمَوِيْهٌ	Ar.	•	Çok su koyarak sulandırmak ve suale muhalif haber vermek ve kizb ve ilave eylemek ve is. hikmet-i tabî'iyveden olup galvanoplasti etmek yani bir şeyi matlup olan bir nev valdız ile valdızlamak.		Hikmet-i tabî'iyve	
9609	temehhüd	تَمَهِّدٌ	Ar.	∴	Düşünmek, yerleşmek ve mütemekkin ve ber-karâr olmak ve kuvvet kesbetmek, kavileşmek.			
9610	temehhür	تَمَهِّوْرٌ	Ar.	•	Maharet kesbetmek, üstat çıkmak.			
9611	temehhül	تَمَهِّوْلٌ	Ar.	∴	Acele etmeyip sükûnet ve teenni üzere olmak ve hayır ve hasenatta saire sebke ve takaddüm eylemek.			

9612	temhiye	تَهْيِيَة	Ar.	•	Keskinletmek, kılağı vermek.			
9613	temhîd	تَهْيِيدٌ	Ar.	∴	Yayıp döşemek ve bir işi tesviye ve ıslah ve tanzim eylemek ve bir maddede özür ve bahane bast ve beyan eylemek ve mu'tezirin özrünü kabul ile tasdik eylemek.			
9614	temhîl	تَهْيِيلٌ	Ar.	•	Mühlet ve zaman vermek.			
9615	temeyyüz	تَهْيِيزٌ	Ar.	∴	Bir nesneden ayrılıp cüda olmak ve farklı olmak ve gayz ve gazaptan azaların bentleri sökülüp ayrılmak derecesine gelmek.			
9616	temeyyü°	تَهْيِيعٌ	Ar.	•	Sulanmak, akmak, mayi olup cereyan eylemek.			
9617	temeyyüh	تَهْيِيهٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9618	temîme	تَهْيِمَة	Ar.	•	Def'-i nazar zımında çocuk ve hayvanat boyunlarına talik olunan boncuk dizisi.			
9619	temyîz	تَهْيِيزٌ	Ar.	•	Bir nesneyi âherden seçip başkaca kılmak vesairden ayıracak mertebeye tarif ve beyan etmek ve ibarede bir ismin manasını hasır ve tahsis zımında diğer bir isim ilave etmek.			
9620	temyîl	تَهْيِيلٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi bir tarafa doğru eğmek, mail kılmak ve şek ve tereddüt eylemek.			
9621	ten	تَنٌ	Far.	•	Vücut, beden, ceset, cisim, cüsse, kâlib-ı insân.			
9622	tinâ°et	تِنَاءَةٌ	Ar.	*	İkamet etmek.			
9623	tenâbüz	تِنَابُزٌ	Ar.	*	Birbirine ar ve nakisa verecek elkâbla nida edişmek.			
9624	tenâtül	تِنَاتُلٌ	Ar.	*	Birbirine muhalif olmak.			
9625	tenâşür	تِنَاشُورٌ	Ar.	•	Saçılmak, dökülmek ve nâs hastalanıp câ-be-câ vefat eylemek.			
9626	tenâşül	تِنَاشُلٌ	Ar.	•	Bir nesneye üşüntü ve hücum eylemek.			
9627	tenâcüş	تِنَاجِشٌ	Ar.	*	Birbirinin esrarını faş ve şayi kılmak.			
9628	tenâcül	تِنَاجِلٌ	Ar.	*	Nıza ve husumet edişmek.			
9629	tenâcüş	تِنَاجِشٌ	Ar.	*	Satın almak ve muradı değil iken arttırmak.			
9630	tenâcî	تِنَاجِيٌّ	Ar.	∴	Fısıldaşmak ve birbirine esrarını ayan etmek ve yekdiğere fısıltı edip esrar söyleşmek.			
9631	tenâhub	تِنَاحِبٌ	Ar.	*	İki taraf askeri cenk için bir vakt-i münâsib tayiniyle vaatleşmek ve husûsât-ı sâ'ire için dahi vakit tayini hakkında muvâ'ade eylemek.			
9632	tenâdd	تِنَادٌ	Ar.	∴	Birbirinden ürküp kaçmak ve ziyadesiyle korkup firar etmek ve birbirine nida etmek, yevmü't-tenâd: kıyamet günü rûz-ı mahşer.			
9633	tenâcuḥ	تِنَاحُحٌ	Ar.	*	Peyderpey sadık rüyalar görmek.			
9634	tenâdür	تِنَادُورٌ	Ar.	*	Kesb-i nedret etmek, pek az bulunur olmak.			
9635	tenâdüm	تِنَادُومٌ	Ar.	•	Birbiriyle musâhabet etmek, konuşmak ve yekdiğere nedim olmak.			
9636	tenâdî	تِنَادِيٌّ	Ar.	∴	Nâs bir araya gelip birirmek ve birbirini çağırarak ve meclis kurup akd-i encümen eylemek.			
9637	tenâzür	تِنَازُورٌ	Ar.	*	Birbirine korku haberi vermek.			
9638	tenâzüb	تِنَازُوبٌ	Ar.	*	Birbirine lakap vazeylemek.			
9639	tenâzu°	تِنَازُوعٌ	Ar.	•	Birbiriyle niza ve husumet edişmek.			
9640	tenâzu°u bi'l-eydî	تِنَازُوعٌ بِالْأَيْدِي	Ar.	*	İki kimse bir akarda ziyet olduklarına dair niza eylemeleri manasına ı. fikihiyedir.			Fıkıh

9641	tenāzuḡ	تَنَازُغٌ	Ar.	*	Birbirini öğretmek.			
9642	tenāzūk	تَنَازُكٌ	Ar.	*	Birbirini süngü ile vurmak.			
9643	tenāzül	تَنَازُلٌ	Ar.	•	Yayan olarak cenk etmek ve muharebe için iki taraf attan inmek.			
9644	tenāsüb	تَنَاسُبٌ	Ar.	•	Nispet edişmek, iki taraf birbirine mensup ve müşabih olmak ve iki şey beyinde miktar cihetiyle şayi ve vaki olan izafet ve iki adedi birbirine nispet ederek yapılan bir nev hesap usulüne denilir, bu cihetle ı. rivâziyyeden ma'düddur.		Riyaziye	
9645	tenāsuḡ	تَنَاسُغٌ	Ar.	∴	Mevcudat yekdiğerini izale ile müteakip olmak ve târîh-i tabî'î ı. olup tırtılm kelebek olması gibi hayvanatın tebdil-i şekl eylemelerine denilir ve miras intikalinden mukaddem varis vefat etmekle miras onun varislerine intikal etmek ve ehl-i küfrün bir nev kavli üzere ruh ilelebet bedenden bedene intikal eylemek.			
9646	tenāsuḡı	تَنَاسُغِي	Ar.	•	Ruhun ilelebet bedenden bedene intikal eylemesi kavline kail ve mutekit olan kimse.			
9647	tenāsuḡ	تَنَاسُغٌ	Ar.	∴	Birbiriyle mütenasip olmak ve nizam üzere dizilmek.			
9648	tenāsānı	تَنَاسَانِي	Far.	•	Vücut rahatlığı, tendürüslük.			
9649	tenāsül	تَنَاسُلٌ	Ar.	•	Birbirinden doğup üremek.			
9650	tenāsüf	تَنَاسُفٌ	Ar.	*	Fısıldaşmak ve yava yavaş konuşmak.			
9651	tenāsı	تَنَاسِي	Ar.	•	Unutmak ve kendiyi unutmuş gibi göstermek.			
9652	tenāşüb	تَنَاشُبٌ	Ar.	*	Nās şebeke tarzında birbirine munzam olarak ilişip kısılmak.			
9653	tenāşüd	تَنَاشُدٌ	Ar.	•	Birbirine şiir okumak.			
9654	tenāşür	تَنَاشُرٌ	Ar.	•	Dağlamak, perişan olmak, etrafa yayılmak.			
9655	tenāşuḡ	تَنَاشُغٌ	Ar.	•	Birbirine nasihat vermek.			
9656	tenāşur	تَنَاشُرٌ	Ar.	∴	Birbirine nusret eylemek ve haberler yekdiğerini tasdik etmek ve te'ākub eylemek ve tevatür bulmak.			
9657	tenāşuf	تَنَاشُفٌ	Ar.	*	Nās birbirine insaf edişmek ve yarı yarı bölüşmek.			
9658	tenāşı	تَنَاشِي	Ar.	*	Birbirinin karşısına düşmek ve birbirinin nâsiyesine müvâcih olmak.			
9659	tenāṡuḡ	تَنَاشُغٌ	Ar.	*	Birbirine başlarıyla vuruşmak.			
9660	tenāzur	تَنَازُرٌ	Ar.	*	Birbirine bakışmak ve iki nesne birbirine mukabil olmak ve bir iş zmnında birbirine müdârâ etmek.			
9661	tenā'um	تَنَاعُمٌ	Ar.	*	Tena''um ve tereffüh eylemek.			
9662	tenāfür	تَنَافُرٌ	Ar.	∴	Nās bir husus için birden revan olmak ve bir madde faslı için hâkim huzuruna muhakeme ve murafaaya gİtmek ve ürküp kaçmak ve uzağa çekilmek.			
9663	tenā'us	تَنَاعُسٌ	Ar.	*	Sureta uyur gibi durmak.			
9664	tenāfüs	تَنَافُسٌ	Ar.	*	Haset edişmek ve rağbet etmek.			
9665	tenāfı	تَنَافِي	Ar.	•	Birbirini nefyetmek ve birbirine muhalif ve zıt olmak.			
9666	tenāḡuş	تَنَاقُصٌ	Ar.	•	Eksilmek, miktarı azalmak.			

9667	tenākūz	تَنَافُضٌ	Ar.	∴	Birbirine muhalif olmak ve birbirini bozup harap etmek ve ı. fıkhiyyeden olup esnâ-yı muhâkemedede müddeiden kendi davasına münâkız yani davasının butlanını mucip bir söz sebkat eylemiş olmasına denilir.		Fıkıh	
9668	tenākūḥ	تَنَاحُحٌ	Ar.	•	Birbiriyle nikâh etmek.			
9669	tenākūş	تَنَاحُشٌ	Ar.	*	Ahd ü peymânı bozmak.			
9670	tenākūd	تَنَاحُودٌ	Ar.	*	Birbirini sarpa çekip çetinlik ile muamele eylemek, güçleştirmek.			
9671	tenākūr	تَنَاحُورٌ	Ar.	*	Bilmezlenmek, tecahül etmek ve birbirine adavet eylemek ve bir nesne bilmemek.			
9672	tenākūf	تَنَاحُفٌ	Ar.	*	Tedâvül-i kelâm ettirmek, kelâmı devam ettirmek.			
9673	tenânîr	تَنَانِيرٌ	Ar.	•	Tandırılar, ocaklar, füzûnlar.			
9674	tenāvüb	تَنَآوُبٌ	Ar.	•	Nöbetleşmek, bir emri nöbet ile icra eylemek.			
9675	tenāvūḥ	تَنَآوُحٌ	Ar.	*	Birbirine mukabil olmak.			
9676	ten-âver	تَنَآوَرٌ	Far.	•	Boylu poslu ve enine boyuna büyümüş olan.			
9677	tenāvüş	تَنَآوُشٌ	Ar.	*	Aşağı tutmak ve tehir etmek ve tenâvül eylemek.			
9678	tenâvül	تَنَآوُلٌ	Ar.	∴	Yemek yemek ve birbirine atâ ve bahşta bulunmak.			
9679	tenâvüm	تَنَآوُمٌ	Ar.	*	Uyumak ve muvâza'aten uyur şeklini göstermek.			
9680	tenâhüb	تَنَاهُوبٌ	Ar.	*	Malı gâret ve talan edip kapışmak.			
9681	tenâhüz	تَنَاهُزٌ	Ar.	*	Mübâderet edişmek, bir şeyin icrasına sürat ve bed' etmek, başlamak.			
9682	tenâhî	تَنَاهِيٌ	Ar.	*	Yasağı kabul ile geri durmak ve bir nesne gayete varıp nihayet bulmak.			
9683	tenbākū	تَنَبَاكُورٌ	Far.	•	Tütüne müşâbih fakat nargile ile tütün gibi keyif için içilen bir nebat.			
9684	tenebbüc	تَنَبَّبُجٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup bir uzvun üfürülmüş gibi şişmesine denilir.		Tıp	
9685	tin-bâl	تَنَبَّالٌ	Ar.	*	Kısa boylu, bodur adam.			
9686	tenebbu ^c	تَنَبَّبُجٌ	Ar.	*	Yerden su kaynayıp çıkmak, nebe'ân etmek.			
9687	tenebbül	تَنَبَّبُلٌ	Ar.	*	Zekâ ve şeref ve hasep cihetiyle fazıl ve âli-kadr olmak ve bir nesnenin içinden güzide ve efdallerini seçip almak.			
9688	tin-bel	تَنَبَّبُلٌ	Ar.	*	Bodur adam, kısa boylu.			
9689	tenbel	تَنَبَّبُلٌ		•	İşe, hizmete ağır davranan adam.			
9690	tenbelît	تَنَبَّبَلِيَّتٌ	Far.	•	Küçük yük gibi büyük yük üzerine bent olur ve büyük hayvan üzerine atılıp onun üstüne binilir.			
9691	tenebbü ^o	تَنَبَّبُورٌ	Ar.	*	Peygamberlik davasında bulunmak.			
9692	tenebbüh	تَنَبَّبُوهٌ	Ar.	•	Uyanmak, teyakkuz etmek ve aklını başına devşirmek.			
9693	tenebbüt	تَنَبَّبُوتٌ	Ar.	*	Nâbit olmak, yerden nebat gibi ürperip çıkmak.			
9694	tenebbütât-ı laḥmiyye	تَنَبَّبَاتٌ لَّحْمِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup böğürtlen veya dut gibi bir şekilde âsâr-ı maraziyyeden olarak bedeninin bir mahallinde zuhur eden et vıgıntısına denilir ki ekseriya mefullerin dübüüründe görüürür.		Tıp	
9695	tenbît	تَنَبَّبِيَّتٌ	Ar.	∴	Beslemek, perverde eylemek ve seçer veya nebatat dikmek ve nâbit ve münebbit kılmak.			

9696	tenbîz	تَنْبِزٌ	Ar.	*	İlam etmek ve ilkâ eylemek.			
9697	tenbiz	تَنْبِزٌ	Ar.	*	Bir adama lakap koymak.			
9698	tenbîķ	تَنْبِیْشٌ	Ar.	*	Ağaçları sıra sıra bir çırpıda dikmek.			
9699	tenbîh	تَنْبِیْهٌ	Ar.	∴	Uyandırmak, göz açtırmak, aklını başına devşirmek ve gafil olduğu nesneye delalet etmek ve amirane ısmarlamak, havale etmek ve kem-nâm kimseye şan ve şöret vererek aziz ve namdar eylemek.			
9700	ten-perest	تَنْ پَرَسْت	Far.	•	Kendi nefesine hasr-ı mesâ'î eden ve âdeta vücuduna tapan sefih ve hodbin kimse.			
9701	ten-perestân	تَنْ پَرَسْتَان	Far.	*	Her zaman tena''um ve refâhiyyet tahsili kaydında ve fikrinde olanlar.			
9702	ten-perver	تَنْ پَرَوَز	Far.	•	Vücut besleyici ve bedenini himaye ve tahaffuz edici olan.			
9703	tentîf	تَنْتِیْفٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bedenden ilaç vasıtasıyla kıl dökmeye itlak olunur.			Tıp
9704	tenessür	تَنْسُرٌ	Ar.	•	Saçılmak, yayılmak, dağılmak, serpilmek.			
9705	tenşîr	تَنْشِیرٌ	Ar.	*	Saçmak, serpmek, dağıtmak.			
9706	teneccüs	تَنْجِصٌ	Ar.	*	Bir nesnenin hâlinde sorup araştırmak.			
9707	teneccüd	تَنْجِدٌ	Ar.	*	Yükselmek, irtifa eylemek.			
9708	teneccüs	تَنْجِصٌ	Ar.	•	Murdar olmak, murdarlığa bulaşmak ve murdarlıktan huruç edecek bir iş işlemek.			
9709	teneccüm	تَنْجِمْ	Ar.	•	Yıldızlara dikkat etmek.			
9710	tencîd	تَنْجِیدٌ	Ar.	*	Haneyi tezyin eylemek ve şanını terfi eylemek ve bir kimseyi takallübât-ı zamân ehl-i tecrübe ve muhkemü'r-rey eylemek.			
9711	tencîs	تَنْجِیْسٌ	Ar.	•	Murdarlığa bulaştırmak ve cin taifesinin aşk ve muhabbetine tutulduğu zan ve havf olunan şahsın boynuna talik olunan neces ve meyit kemikleri ve havız bezi gibi nesnelere.			
9712	teneccî	تَنْجِیٌ	Ar.	*	Mürtefice yer araştırmak ve bir adama veya bir nesneye göz değdirmek için bed-nazar eylemek.			
9713	tencî°	تَنْجِیْعٌ	Ar.	*	Bir nesne bir kimseye kâr ve tesir eylemek.			
9714	tenciye	تَنْجِیْهٌ	Ar.	*	Kurtulmak ve kurtarmak ve halas ve necat vermek.			
9715	teneccüs	تَنْجِصٌ	Ar.	•	Bir kelam veya haberin ardına düşüp gereği gibi araştırmak.			
9716	tenaħnuħ	تَنْحُنْحٌ	Ar.	∴	Öksürmek, boğaza balgam tıkanıkta hasıl olan harıltı ile solumak ve oh demek.			
9717	tenaħħum	تَنْحُمٌ	Ar.	*	Ekşi yüzlü olmak ve is. tıbbiyeden olup balgam çıkarmak hususuna itlak olunur.			Tıp
9718	tenaħħî	تَنْحِیٌ	Ar.	*	Alarga olmak, bir tarafa çekilmek.			
9719	tenħîb	تَنْحِیْبٌ	Ar.	*	Bir işte cidd ü cehd eylemek ve seyrüsefer bir kimseyi begayet bitap ve tûvân eylemek, yormak.			
9720	tenħiye	تَنْحِیْهٌ	Ar.	*	Bir nesneyi yerinden ayırıp alarga etmek ve iraklaştırmak ve gidermek ve silmek ve çıkarmak.			
9721	tenħîl	تَنْحِیْلٌ	Ar.	*	Elemek, elekten geçirmek.			
9722	tünd	تُنْدٌ	Far.	•	Sert, şedit ve fırtına, rüzgâr.			
9723	tenedduħ	تَنْدُحٌ	Ar.	*	Nâs mecliste seyrek seyrek oturmak.			
9724	teneddüd	تَنْدُدٌ	Ar.	*	Halk içinde meşhur ve namdar olmak.			

9725	ten-dürüst	تَنْدُرُسْتُ	Far.	•	Beden sağ ve sahih olup maraz ve illetten hali ve berî olan.
9726	ten-dürüstî	تَنْدُرُسْتِي	Far.	•	Vücut sağlığı.
9727	tünd-reftâr	تَنْدُرْفَتَار	Far.	•	Çabuk gidici, serî'ü'l-hareke olan.
9728	tünd-rev	تَنْدُرُو	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
9729	tünd-rû	تَنْدُرُو	Far.	•	Mürüvvetsiz, dargın mizaçlı olan.
9730	tünd-zebân	تَنْدُرَبَان	Far.	•	Fesahat ve belagat sahibi olan.
9731	teneddüs	تَنْدَسْ	Ar.	*	Toprağa gömmek, defnetmek.
9732	tünd-°inâb	تَنْدَعِنَاب	Ar. - Far.	•	Çabuk seğirtici, süratle çapıcı olan.
9733	tünd-licâm	تَنْدَلِحَام	Ar. - Far.	•	Sert ağızlı, ağızı sert olan.
9734	tünd-ligâm	تَنْدَلِغَام	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
9735	teneddüm	تَنْدُم	Ar.	•	Nadim ve pişman olmak, izhâr-ı nedâmet etmek.
9736	teneddî	تَنْدِي	Ar.	*	Bir adam civanmertlik ederek bir kimseye in'âm ve ihsan eylemek.
9737	tendihi	تَنْدِيهِ	Far.	•	Mukayyet ve sâ'î olmak, bezl-i vücûd eylemek.
9738	tendîd	تَنْدِيد	Ar.	*	Bir adamın ma'âyibini aşikâre lisana alarak rüsva ve teşhir eylemek ve bir adama bed ve fena kelimât işittirmek ve perakende ve perişan eylemek.
9739	tündî	تَنْدِي	Far.	•	Sertlik, huşunet, şiddet ve tezlik, çabukluk, sürat.
9740	tendiye	تَنْدِيَه	Ar.	*	Bir nesneyi nem-nâk ve rutubetli eylemek.
9741	tenezzür	تَنْزُر	Ar.	∴	Korkmak, nezretmek ve vacip olmayan nesneyi kendi nefesine vacip kılmak.
9742	tenezzül	تَنْزُل	Ar.	*	Hasis olmak ve asılsız olmak.
9743	tenzîr	تَنْزِير	Ar.	*	Korkutmak, tahvîf etmek.
9744	tenezzu°	تَنْزِع	Ar.	•	Bir nesneye süratle koşmak.
9745	tenezzül	تَنْزُل	Ar.	•	Yavaş yavaş inmek ve yukarıdan aşağıya doğru hareket edip nakl-i mekân etmek ve lütuf tarikiyle kendi rütbesine layık olan vakarı bertaraf etmek.
9746	tenezzüh	تَنْزُه	Ar.	•	İraklaşmak ve bağ ve bahçe ve bostana teferrüç için çıkmak ve avâ'ib u nekâyisten ve telvîsâtan ba'id ve salim olmak ve pak ve nazîf olmak.
9747	tenezzeh	تَنْزُه	Ar.	•	İraklaşsın, ba'id olsun manasında duadır.
9748	tenezzî	تَنْزِي	Ar.	*	Sıçramak ve aşirtmak ve bir nesneye süratle sıçrayıp atlamak.
9749	tenzîl	تَنْزِيل	Ar.	•	İndirmek, yukarıdan aşağıya doğru hareket ettirip nakl-i mekân ettirmek ve tarh ve tefrika edip bir miktarını içinden çıkarmak ve Kur'ân-ı azîmü's-şân.
9750	tenziye	تَنْزِيَه	Ar.	*	Sıçratmak, aşirtmak.
9751	tenzîf	تَنْزِيف	Ar.	*	Hatun gebe iken dem ve hayzını görmek.
9752	tenzîh	تَنْزِيَه	Ar.	•	Bir kimse birini veya kendi nefisini kabâyihden ba'id ve bertaraf eylemek ve Bârî Teâlâ hazretlerinin zât-ı celîllerinin şerik ve nakisadan hali olduğu itikat ve itirafında olup ikrar etmek.
9753	tenessüb	تَنْسُب	Ar.	•	Bir kimse bir zatın soyundanım diye iddia etmek.

9754	tenessuḥ	تَنَسُّحٌ	Ar.	•	Dokunmak, örülmek ve kumaş ve zar ve perde misilli tel tel dokunmuş şey, dokuma.			
9755	tensuḥ	تَنَسُّحٌ	Far.	•	Envâ'-ı şekl üzere mamul güzel kokulu hamur kursu.			
9756	tenessuḥ	تَنَسُّقٌ	Ar.	•	Nizam üzere dizilmek.			
9757	tenessük	تَنَسُّكٌ	Ar.	•	Hak Teâlâ'ya kulluk etmek.			
9758	tenessül	تَنَسُّلٌ	Ar.	•	Doğup üremek.			
9759	tenessüm	تَنَسُّمٌ	Ar.	∴	Teneffüs etmek, soluk almak ve rüzgâr istismâm eylemek ve teenni ve tedricle talep ve tahsil-i ilm eylemek ve rüzgâr hafifçe esmek.			
9760	tensiye	تَنَسِّيَةٌ	Ar.	•	Unuttuk, hatırdan çıkarmak.			
9761	tensîḳ	تَنَسِيقٌ	Ar.	•	Nizam üzere dizmek, nizamına koymak.			
9762	tensim	تَنَسِيمٌ	Ar.	•	Bir işe iptida eylemek ve kul azat eylemekle ihya eylemek.			
9763	tenessüb	تَنَسُّبٌ	Ar.	•	Saplanmak, içeri işleyip tutulmak.			
9764	tenessüd	تَنَسُّدٌ	Ar.	•	Bir haber veya bir maddeyi bilmek için nâsın muttali olmayacağı yerlerden nezaketle soruşturmak.			
9765	tenessür	تَنَسُّرٌ	Ar.	•	Açılıp yayılmak ve haber dağılıp duyulmak ve cenaze gasledilmek.			
9766	tenessuṭ	تَنَسُّطٌ	Ar.	∴	Neşâatlanmak ve sür'at-ı seyr ile kat'-ı beybân etmek.			
9767	tenessüf	تَنَسُّفٌ	Ar.	•	Sünger gibi suyu ve rutubeti kendine çekmek ve emmek.			
9768	tenessü°	تَنَسُّؤٌ	Ar.	•	Birden kalkıp işe başlamak.			
9769	ten-şüy	تَنَسُّوِيٌّ	Far.	•	Beden yıkamak için müstamel olan çeşme ve havuz makulesi ve meyyit gasil olunacağı tahta.			
9770	tenessî	تَنَسِّيٌّ	Ar.	•	Mest ve lâ-ya'kil ve sarhoş olmak.			
9771	tenşib	تَنَشِيبٌ	Ar.	∴	Bir şeyi bir nesne ile iliştip tutturmak ve şer ve fesadı mutazammın bir işe müdahale edip mübaşir ve meşgul olmak ve saplayıp içeri işletmek ve rüzgâr esmek.			
9772	tenessüm	تَنَسُّمٌ	Ar.	*	Bir işe başlamak ve teenni ve taltifle ilim talep ve tahsil etmek.			
9773	tenşir	تَنَشِيرٌ	Ar.	•	Açıp yaymak, sermek ve mecnun veya marize rukye ile ta'vîz eylemek.			
9774	tenşit	تَنَشِيطٌ	Ar.	•	Bir kimseye neşât vermek, sevindirmek.			
9775	tenşif	تَنَشِيفٌ	Ar.	•	Ter ve su makulesini sünger ve mendil ve paçavra makulesine emdirerek almak.			
9776	tenşim	تَنَشِيمٌ	Ar.	•	Bir nesneye şürû' ve iptida eylemek ve bir şer ve kerîheye ilişip uğraşmak ve bülend ve ali eylemek ve lahm bozulup kokmak.			
9777	tenşiye	تَنَشِيَةٌ	Ar.	*	Beslemek, terbiye etmek ve uzatmak.			
9778	tenaşşub	تَنَاشُّبٌ	Ar.	•	Dikilip durmak ve akli şey-i vâhîde merkûz olmak ve toz havaya direk gibi kalkmak.			
9779	tenaşşuḥ	تَنَاشُّحٌ	Ar.	∴	Nasihat alıp kabul etmek ve elbise dikmek ve bir kişinin hakkında iyilik etmek.			
9780	tenaşşur	تَنَاشُّرٌ	Ar.	•	Nasrani olmak olmak dîn-i Mesih'i kabul ile kâfir olmak.			
9781	tenaşşuf	تَنَاشُّفٌ	Ar.	*	Bir adam bir kimseden hak ve dâdını tamamen almak ve kimseyi istihdam eylemek ve huzû' ve tevazu kılmak ve emir ve hâkimden dâd-hâh olmak ve bir adamı iki kimse arasına tavsit ve ithal eylemek.			

9782	tenaşşul	تَنَاشُّلٌ	Ar.	*	Teberrî etmek, halas olmak.			
9783	tenşîb	تَنْصِيبٌ	Ar.	•	Yükseğe kaldırmak.			
9784	tenşîr	تَنْصِيرٌ	Ar.	•	Nasrani kılmak, dîn-i Mesih'i kabul ettirmek.			
9785	tenşîş	تَنْصِيشٌ	Ar.	•	Gereği gibi istiksâ ve tetkik ve taharri etmek.			
9786	tenşîf	تَنْصِيفٌ	Ar.	•	Bir nesneyi mütesâviyyeten ikiye bölmek.			
9787	tenzîc	تَنْضِجٌ	Ar.	∴	Nazc ve kemâle eriştirmek, ziyade pişirmek ve yakmak.			
9788	tenzîd	تَنْضِيدٌ	Ar.	•	Biri biri üzerine yoluyla istif etmek, yığmak.			
9789	tenzîr	تَنْضِيرٌ	Ar.	•	Ter ü tâze ve hoş ve revnak-dâr kılmak.			
9790	tenaţţus	تَنْطُّسٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi dikkat ile tecessüs ve istiksâ eylemek ve temizlik hususunda begayet dikkat ve perhiz ve ihtimam etmek.			
9791	tenaţţu°	تَنْطُّعٌ	Ar.	∴	Ta'ammuk ve tekellüfle izhâr-ı fesâhat ve beyân-ı idrâk-ı tekellüm eylemek ve amel ve sanâ'atta üstatlık izhar etmek.			
9792	tenaţţuf	تَنْطُّفٌ	Ar.	•	Küpe takınmak ve bir nesneye bulaşıp âlûde olmak ve haber almak ve pislikten tenezzüh eylemek ve kendini pak tutmak.			
9793	tenaţţuķ	تَنْطُّقٌ	Ar.	•	Kuşak kuşanmak ve tekellüm etmek.			
9794	tenîf	تَنْطِيفٌ	Ar.	∴	Bir adama zina ile bühân eylemek veya bir ayıp ve nakisa ve kusur isnat eylemek ve bir kimsenin kulağına küpe geçirmek.			
9795	tanîķ	تَنْطِيقٌ	Ar.	*	Birinin beline kuşak bağlamak, kuşak kuşatmak.			
9796	tinzâr	تِنْظَارٌ	Ar.	∴	Bir nesneye sarf-ı bâsıra eylemek ve bir adamın hâline acıyıp iane eylemek ve beyne'n-nâs hüküm ve fasl-ı da'vâ kılmak ve bir nesneyi takdir ve takyîs ederek fikir ve teemmül eylemek ve ihmal ve teenni eylemek ve bir nesnenin vukuunu ummak ve gözetmek.			
9797	tenazzûr	تَنْظُرٌ	Ar.	*	Bir nesneyi fikir ve teemmül ederek dikkatle bakmak ve bir nesneyi ahestece teenni ederek muamele eylemek ve muntazır olduğu şevin vukuunu ummak ve gözetmek.			
9798	tenazzuf	تَنْظُفٌ	Ar.	•	Paklanmak, pak olmak ve tekellüfle paklık göstermek.			
9799	tenazzum	تَنْظُمٌ	Ar.	•	Dizilmek, sırasında olmak.			
9800	tenzîr	تَنْظِيرٌ	Ar.	*	Bir şeyin misil ve nazirini yapmak ve şiire nazire tertip eylemek.			
9801	tenzîf	تَنْظِيفٌ	Ar.	•	Pak ve pâkîze kılmak ve bir nesneyi temizlemek.			
9802	tanzîm	تَنْظِيمٌ	Ar.	•	Dizmek, sırasına komak.			
9803	tena°ul	تَنْعُلٌ	Ar.	*	Ayakkabı ve nalın giymek ve hayvan nallanmak.			
9804	tena°um	تَنْعُمٌ	Ar.	•	Nân u ni'metle ve refah ve maişetle hoş-dil olup beslenmek.			
9805	ten°îş	تَنْعِيشٌ	Ar.	•	Yukarı kaldırmak ve ayağı kayıp yıkılan kimseye en'aşekellâh diye dua etmek.			
9806	ten°îl	تَنْعِيلٌ	Ar.	•	Hayvan ayağını nallamak.			
9807	ten°îm	تَنْعِيمٌ	Ar.	∴	Bir adamı nimetlendirip refah ve rahatta kılmak ve bir adamın sözüne cevaben ne'am demek.			
9808	tenaġġum	تَنْعُمٌ	Ar.	•	Avazlanmak, naġme etmek, ayrılmak.			
9809	tenġîz	تَنْعِيزٌ	Ar.	•	Bir adamın dirliğini bozmak ve ayş ve zindegânisini mükedder ve halel-pezîr eylemek.			

9810	teneffuḥ	تَنْفُوحٌ	Ar.	∴	Beyhude ve batıl ve fuzûlâne lafûgüzafla iftihar etmek ve şişmek ve üfürölmek.			
9811	teneffür	تَنْفُورٌ	Ar.	•	Nefret etmek ve ikrah ve istikrah etmek, tiksirmek.			
9812	teneffüs	تَنْفُوسٌ	Ar.	•	Nefes verip almak, solumak ve yorgunluk almak ve üfürmek, rahat etmek.			
9813	teneffuz	تَنْفُوضٌ	Ar.	•	Bir mahalde olanı bilmek için etrafına nazar etmek.			
9814	teneffuṭ	تَنْفُطٌ	Ar.	*	Dargınlıktan pür-âteş olup yanıp yakılmak ve ıs. tıbbiyeden olup yakı yapıştırılmak veya ateş dökölmek gibi bir sebepten naşı altında su toplanarak cildin bir tarafının kabarmasına denilir.		Tıp	
9815	teneffül	تَنْفُؤُلٌ	Ar.	∴	Ziyade olmak ve nafîle namaz kılmak ve salât-ı ferâ'izden ziyade olana nafîle dedikleri bundan kinayedir vesair asâkirden ziyade hisse-i ganîmet almak.			
9816	tenfiḥ	تَنْفِيحٌ	Ar.	•	Üfürmek, üfleme, şişirmek.			
9817	tenfîz	تَنْفِيذٌ	Ar.	•	İçinden geçirmek ve öteye çıkarmak ve hüküm ve fermanı geçirmek, icra ettirmek ve meri kılmak.			
9818	tenfid	تَنْفِيذٌ	Ar.	*	Eşyayı birbiri üzerine nizamıyla yığıp istif eylemek.			
9819	tenfir	تَنْفِيرٌ	Ar.	∴	Ürkötmek, korkutmak ve ehaduhumâ âherin üzerine galebe etmesiyle hükmeylemek ve bir adama mekruh ve müstehcen lakap vazeylemek.			
9820	tenfiz	تَنْفِيزٌ	Ar.	*	Sıçratmak, tevsib etmek.			
9821	tenfis	تَنْفِيسٌ	Ar.	•	Sevindirmek ve tefric etmek ve soluk aldirmek ve rahat ettirmek ve yorgunluğu aldirmek.			
9822	tenfiş	تَنْفِيشٌ	Ar.	*	Yün veya pamuk atmak ve ditmek.			
9823	tenfiż	تَنْفِيضٌ	Ar.	*	Silkmek ve saçmak.			
9824	tenfiṭ	تَنْفِيطٌ	Ar.	*	Kabartmak, ateş dökölmüş veyahut yakı yapıştırılmış gibi altına su toplanacak derecede cildi kabartmak.			
9825	tenfil	تَنْفِيلٌ	Ar.	∴	Ziyade etmek ve kandırıp tergîb etmek ve ganimet vermek ve yemin vermek ve bir adam üzerinden zarar ve mahzur defetmek.			
9826	tenfiḥ	تَنْفِيهٌ	Ar.	•	Yorup bitap eylemek.			
9827	tinḳâm	تَنْقَامٌ	Ar.	∴	Ukubetle ceza etmek, cezasını vermek ve bir işi naḥoş ve kerih görmek, fena nazar etmek.			
9828	tinḳād	تَنْقَادٌ	Ar.	*	Akçe vesair nesnenin züyuf ve kemterini seçip önürtlemek.			
9829	tinḳâş	تَنْقَاشٌ	Ar.	•	Eksiltmek, eksik eylemek.			
9830	tenaḳḳub	تَنْقُبٌ	Ar.	•	Nikap örtönmek, başını ve yüzünü nikap ile örtmek.			
9831	tenaḳḳud	تَنْقُدٌ	Ar.	*	Bir nesneyi seçip önürtlemek ayırmak.			
9832	tenaḳḳur	تَنْقُرٌ	Ar.	*	Bir şeyi gereği gibi teftiş eylemek ve muhtaç olmak.			
9833	tenaḳḳuş	تَنْقُضٌ	Ar.	•	Tayip etmek ve mezemmet etmek, ırzına noksan getirmek ve eksilmek, noksan bulmak.			
9834	tenaḳḳuz	تَنْقُضٌ	Ar.	∴	Kırılmak, bozulmak ve çatlayıp çatırdamak ve damlamak.			
9835	tenaḳḳuṭ	تَنْقُطٌ	Ar.	•	Nokta nokta ve benek benek olmak ve bir haberi ceste ceste almak.			
9836	tünḳaṭâr	تَنْقَاطَارٌ	Far.	•	Bekçi, vardacı, pâsbân ve bir nev ince mum ki uzun olmak münasebetiyle tâ-be-sabâh yanar.			
9837	tenaḳḳul	تَنْقُلٌ	Ar.	*	Nakletmek, bir makamdan âher makama intikal eylemek.			
9838	tenaḳḳî	تَنْقِيٌ	Ar.	•	Bir nesneyi seçip ihtiyar.			

9839	tenkîb	تَنْقِيبٌ	Ar.	•	Her yeri dolaşıp gezmek.			
9840	tenkîh	تَنْقِیحٌ	Ar.	∴	Bigâne elfâz ve haşviyattan ve ta'birât-ı bâride ve ma'ânî-i şâride den kelâmı pâkîze ve mühezzeb kılmak ve bir şeyin veya bir cemaatin zait olanlarını çıkarıp atmak ve kemikten ilik çıkarmak ve tecessüs edip bir şeyin sonuna, hakikatine ermek ve şair şiirini tımar edip avâyibini hazf etmek ve umûmen zevâ'idi çıkarıp ve avâyibi refedip merfû' ve mergup kılmak.			
9841	tenkîhât	تَنْقِیْحَاتٌ	Ar.	*	Devletin bütçesini ıslah etmek zımında ara sıra tahsîsât-ı me'mûrin ve ketebeden bir miktarını kat veyahut bunlardan zait olanları ihraç ile icra olunan tadilata itlak olunur.			
9842	tenkîd	تَنْقِیْدٌ	Ar.	*	Bir şeyin eczâ-yı müterekkibe ve müterettibesini usul ve kavaidine tatbik ederek iyisini fenasından tefrik ve temyiz etmek.			
9843	tenkîz	تَنْقِیْذٌ	Ar.	•	Kurtarmak, halas etmek.			
9844	tenkîr	تَنْقِیْرٌ	Ar.	•	Bir nesneyi gereği gibi teftiş ve taharri edip aramak.			
9845	tenkîz	تَنْقِیْزٌ	Ar.	•	Raks ettirmek, oynamak.			
9846	tenkîs	تَنْقِیْسٌ	Ar.	•	Divite mürekkep koymak ve birine lakap koymak.			
9847	tenkîş	تَنْقِیْشٌ	Ar.	•	Nakşetmek, iki yahut ziyade renkle boyamak.			
9848	tenkîş	تَنْقِیْضٌ	Ar.	•	Eksiltmek, nakıs kılmak.			
9849	tenkît	تَنْقِیْطٌ	Ar.	•	Harfî noktalamak, noktasını yazmak.			
9850	tenkîl	تَنْقِیْلٌ	Ar.	*	Mübalağa ile nakleylemek, alıp başka yere götürmek.			
9851	tenkîye	تَنْقِیْهٌ	Ar.	•	Pak ve pâkîze kılmak ve verâdan içeriye bir ilaç dökmek, hukne ve ihtikân etmek.			
9852	tenkâr	تَنْقَارٌ	Far.	•	Maruf terkîb-i ma'denîdir, kuyumcular lehim için kullanırlar.			
9853	tenekküb	تَنْكُوبٌ	Ar.	•	Yoldan sapmak ve bir şeyi omuzla almak.			
9854	tenekküd	تَنْكُودٌ	Ar.	•	Sıkıntıda olmak, sıkıntı çekmek, sıkılmak.			
9855	tenekkür	تَنْكُورٌ	Ar.	•	Hüsn-i hâlden sû'-i hâle dönmek, tagayyür eylemek ve bulunmaz surete girmek.			
9856	tenekküs	تَنْكُوسٌ	Ar.	*	Baş aşağı olmak, sürgün ve makûs olmak.			
9857	tenekkuş	تَنْكُوشٌ	Ar.	*	Rücu etmek, geri dönmek.			
9858	tenkîb	تَنْكِیْبٌ	Ar.	•	Bir kimseyi yoldan saptırıp alarga etmek.			
9859	tenkîh	تَنْكِیْحٌ	Ar.	•	Bir kadını birine tezvîc ve nikâh eylemek.			
9860	tenkîr	تَنْكِیْرٌ	Ar.	•	Tağyir etmek, suretini tebdil edip bilinmez ve meçhul ve münker hâle koymak ve gayrimuayyen veya gayrimahdut kılıp şüpheli eylemek.			
9861	tenkîs	تَنْكِیْسٌ	Ar.	•	Baş aşağı çevirmek, ser-nigûn eylemek.			
9862	tenkî	تَنْكِیْجٌ	Ar.	•	İşinden alıkoymakla kârını nakıs ve natamam bir hâlde bırakıp maslahatına hâle verdirmek.			
9863	tenkîl	تَنْكِیْلٌ	Ar.	•	Bir adama sairilere medâr-ı havf ve ibret olacak bir iş işlemek ve bir adamı kabûl-kerdesi olan nesneden bertaraf eylemek ve zincir vurmak ve rüsva eylemek.			
9864	teng	تَنْكٌ	Far.	•	Dar, zik, sıkı olan ve sıkıntılı, melul ve kederli olan ve muzdarip ve âzürde-dil ve mükedder olan ve kıt, kaht olan.			
9865	tengây	تَنْكَايٌ	Far.	•	Dar yol, geçit, boğaz ve sıkıntı, keder, ızdırıp.			

9866	teng-bār	تَنگَبَار	Far.	• Allah zü'l-celâl huzuruna dâhil olmak ve pek asir olan şey ve nadir ve aziz olmakla tedariki herkesin harcı <u>olmayan nesne.</u>			
9867	teng-peygüle	تَنگ پيغوله	Far.	• Dünya, cihan.			
9868	teng-çeşim	تَنگ چشيم	Far.	• Dar gözlü, cimri ve namert olan ve yalnız bir kocaya varmış olan kadın.			
9869	teng-ḥāl	تَنگ خال	Ar. - Far.	• Başı sıkıntıda olan ve fakir ve muhtaç olan.			
9870	teng-ḥālī	تَنگ خالی	Ar. - Far.	• Fakirlik, sıkıntı, hacet, ihtiyaç.			
9871	teng-dest	تَنگ دست	Far.	• Müflis, fakir, muhtaç, eli dar ve mümsik, bahil, hasis, tamahkâr ve züğürt olan.			
9872	teng-destī	تَنگ دستی	Far.	• Eli darlık, müflislik, fakirlik ve mümsiklik ve buhl ve hisset ve tamahkârlık.			
9873	teng-dil	تَنگ دل	Far.	• Mahzun ve mükedder olan ve merhametli ve şefkatli olan.			
9874	teng-dilī	تَنگ دلی	Far.	• Hüzün ve keder ve merhamet ve şefkat.			
9875	teng-sār	تَنگ سار	Far.	• Akıl ve fikrin zayıflığı.			
9876	teng-sāl	تَنگ سال	Far.	• Kaht u galâ, kıtlık.			
9877	teng-şekker	تَنگ شکر	Far.	• Dilber ve mahubenin ağzı.			
9878	teng-îş	تَنگ عيش	Ar. - Far.	• Fakir, muhtaç ve hâcet-mend olan.			
9879	teng-nây	تَنگ نای	Far.	• İki dağ arasında olan dar yol ve dere, boğaz, mezar, kabir ve dünya, cihan ve cesed-i benî âdem.			
9880	tengī	تَنگی	Far.	• Darlık, sıklık ve sıkıntı, melal, keder, ve rahatsızlık.			
9881	teng-yâb	تَنگ ياب	Far.	• Nadir bulunan şey.			
9882	tenük	تَنک	Far.	* Yufka, rakik, ince ve tahammülü olmayan nazik nesne.			
9883	tenemmür	تَنمُر	Ar.	∴ Kaplan gibi bed-hûy ve hışm-nâk olmak ve bir adama azgın çehre gösterip lisanla tahvif eylemek, korkutmak.			
9884	tenemmüs	تَنمُس	Ar.	• Gizlenmek, saklanmak.			
9885	tenemmuş	تَنمُص	Ar.	• Kollarını cımbızla almak ve yüzünü yolmak.			
9886	tenmîr	تَنمِير	Ar.	• Bir adamı bed-hûy ve hışm-nâk ve gazûb kılmak ve bir adama azgın çehre gösterip lisanla korkutmak.			
9887	tenmîs	تَنمِيس	Ar.	• Telbîs ve tahlît etmek ve aldatmak.			
9888	tenmîş	تَنمِيش	Ar.	• Cımbızla kollarını yolmak ve yüzünü yolmak.			
9889	tenemmül	تَنمُل	Ar.	* Karıncalanmak ve uyuşmak, muvakkaten hiss-i dalâlete uğramak.			
9890	tenemmüv	تَنمُو	Ar.	* Artmak, neşvünema bulmak, izdiyâd eylemek.			
9891	tenmîṭ	تَنمِيط	Ar.	• Delalet edip yol göstermek.			
9892	tenmîḫ	تَنمِيطِي	Ar.	• Yazıyı pek güzel ve revnaklı yazmak, tahrir ve tastir etmek.			
9893	tenmiye	تَنمِيه	Ar.	• Bereketlenip artmak, izdiyâd bulmak ve bir haber ve kelâmı bir adama azv u isnâd eylemek.			
9894	tünü?	تَنُو	Ar.	* Mukim olmak, ikamet etmek.			

9895	tennüb	تَنْوُب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çıra ağacı denilen şecere ıtlak olunur ki bunun ezrârı yani tomurcukları tıpta münebbih ve mübevvil gibi ve bazen iskorbüt illetine muzâd gibi istimal olunur.		Nebatat	+
9896	tennüb-i kâzib	تَنْوُب كَاذِب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup katran çamı denilen ağaca ıtlak olunur ki şekilde görüldüğü veçhile bunun sakına çizikler yaparak katran istihsal olunur.		Nebatat	+
9897	tenevvuḥ	تَنْوُح	Ar.	∴	Feryat edip ağlamaya denilir ve sarkıp sallanıp öte beri hareket etmek.			
9898	tenūḥ	تَنْوُح	Ar.	•	Bir yerde ikamet ve iskân ve temekkün etmek.			
9899	tenevvüd	تَنْوُد	Ar.	•	Öte beri sallanıp hareket etmek.			
9900	tenevvür	تَنْوُر	Ar.	•	Rûşen ve aydın olmak, parlamak münîr ve münevver olmak.			
9901	tennür	تَنْوُر	Ar.	•	Ocak, fırın, kânûn ve su başı yani suyun kaynayıp çıktığı yer, peykân ve yeryüzü, vehü'l-arz, rüy-ı zemîn.			
9902	tennüre	تَنْوُرَة	Ar.	•	Ocak, fırın.			
9903	tenevvüs	تَنْوُس	Ar.	*	Tereddüt etmek.			
9904	tenevvüş	تَنْوُش	Ar.	*	Sürat etmek, koşmak, serî'u'l-hareke olmak.			
9905	tenevvuṭ	تَنْوُط	Ar.	•	Mükerrerrem ve muazzez olmak.			
9906	tenevvu°	تَنْوُغ	Ar.	•	Günâgûn ve türlü türlü ve öte beri sallanıp hareket etmek.			
9907	tenüfe	تَنْوَفَة	Ar.	∴	Mehlike, helak olacak yer ve sahra, beriyye, beyaban.			
9908	tenüfiyye	تَنْوِفِيَّة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
9909	tenevvuḵ	تَنْوُك	Ar.	•	Bir kimse taam ve libas hususunda dikkat ve ihtimam edip daima nefis taam ekl ve fâhir libas telebûs eder olmak.			
9910	tenevvüm	تَنْوُم	Ar.	∴	İhtilam olmak, düş azmak ve uyumak, rüyalanmak.			
9911	tenümend	تَنْوَمَنْد	Far.	•	Gövdeli, boylu poslu ve güçlü kuvvetli olan ve hayvan gibi yalnız yemek ve içmek kaydında ten-perver olan.			
9912	tenvîḥ	تَنْوِيْح	Ar.	•	Çökertmek, yere çalmak.			
9913	tenvîr	تَنْوِيْر	Ar.	•	Rûşen olmak ve bir nesneyi münevver kılmak ve muzi ve münîr kılmak.			
9914	tenvîs	تَنْوِيْس	Ar.	•	Mukim olmak ve bir yerde kalmak, ikamet etmek.			
9915	tenvîş	تَنْوِيْش	Ar.	*	Misafirliğe davet eylemek ve ümitvar etmek.			
9916	tenvîz	تَنْوِيْض	Ar.	•	Kumaş boyamak.			
9917	tenvî°	تَنْوِيْغ	Ar.	•	Nev üzerine tertip eylemek, türlü türlü kılmak ve öte beri sallayıp tahrik etmek.			
9918	tenvîm	تَنْوِيْم	Ar.	∴	Uyutmak ve kaht ve şiddet kırıp geçirmek ve bir adamı nâ'im bulmak ve is. tıbbiyeden olup bazı ameliyyât-ı sagîrenin evcâ'ını hastaya hissettirmemek zımında söylenilen söze cevap verip fakat sözünü der-hâtır etmeyecek derecede insanın muvakkaten kuvve-i mefkûresini iptal maksadıyla bir sath-ı mücellâya yani parlak bir şeye baktırarak gözler kapanmadan alâmât-ı nevmiyye ikâ'ı usulüne ıtlak olunur.		Tıp	
9919	tenvîn	تَنْوِيْن	Ar.	•	Kelimenin son harfine işbu "وِيْن" iki üstün, iki esre, iki ötreyi tayin ve tahrir edip harf-i mezkûreyi (وِيْن) nûn harfiyle birleşmiş gibi okutmak.			
9920	tenfîl	تَنْوِيْل	Ar.	*	Bir adama atıyye vermek.			

9921	tenviye	تَنْوِيه	Ar.	•	Birinin işini bitirmek.			
9922	tenvîh	تَنْوِيه	Ar.	∴	Bir adamı bülend âvâz ile çağırarak ve bir adamı medih ve tazim ve menâkıbını teşhir ile bülend-kadr ve namdar eylemek.			
9923	tene	تَنَه	Far.	•	Cüsse, beden, gövde ve örümcek ağı.			
9924	tenhâ	تَنْهًا	Far.	•	Yalnız, vahit ve mütevahhid olan ve insandan hali olup ıssız olan yer.			
9925	tenhâ'î	تَنْهَائِي	Far.	•	Yalnızlık, âdemsizlik.			
9926	tenehnüh	تَنْهَنُوه	Ar.	•	Memnu olan şeyden geri durmak.			
9927	tenhiye	تَنْهِيه	Ar.	•	Yasak ve memnu kılmak ve nihayete varmak ve tesyâr ve isal ve tebliğ eylemek.			
9928	ten'ide	تَنْيِدَه	Far.	•	Dokunmuş, nesc olunmuş olan ve örümcek ağı.			
9929	tin'in	تَيْنِيْن	Ar.	•	Ejder, ejdeha, ejderha.			
9930	tin'in-i felek	تَيْنِيْنِ فَلَكْ	Ar.	•	Kehkeşan, saman uğrusu ve hacılar yolu denilen hey'et-i âsmâni ve husuf ile küsuf mevkileri olan ukdeteyn-i felek.			
9931	ten'ib	تَنْيِيْب	Ar.	*	Bir nesnenin huşunet ve mülayemetini idrak için diş ile yoklamak.			
9932	ten'ih	تَنْيِيْح	Ar.	•	Bedenin kemiklerine kuvvet vermek ve kemik ufatmak, ezmek.			
9933	tevvâb	تَوَّاب	Ar.	•	Tevbeyi ziyadesiyle kabul edici olan Allahutaala ve günahtan rücu edip Hazret-i Hakk'a teveccüh eden.			
9934	tevâbi°	تَوَّابِيْع	Ar.	•	Tabiler, mütâba'at ve itaat ediciler ve iktidâ edenler.			
9935	tevâbi°-i süknâ	تَوَّابِيْعِ سُكْنَا	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup matbah ve kiler gibi hanenin levazımından olan şeylere itlak olunur.			Fıkıh
9936	tevâbi°-i muttaşla-i müstaķirre	تَوَّابِيْعِ مُتَّصِلَا مُسْتَكِرَّة	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup hanede mihli kilit, yerli dolap ve minderlikler gibi haneden infikâkı kabil olmayan şeylere itlak olunur.			Fıkıh
9937	tevâb'it	تَوَّابِيْت	Ar.	•	Tabutlar, ölüyü mezara isal için yapılan sandıklar.			
9938	tevâtür	تَوَّاتُر	Ar.	∴	Umûr-ı müte'addide birbiri ardınca zuhur etmek ve eşyâ-yı mütetâbi'a beynerinde bir miktar fasıl ve fetret vaki olarak peyderpey zuhur etmek ve bir hususun zikri hemen herkesin ağzında olup söylenmek ve ıı. fıkhiyyeden olup kizb üzere ittifakları aklen caiz olmayan bir cemaatin haberine itlak olunur.			Fıkıh
9939	tevâşüb	تَوَّاشُب	Ar.	•	Birbiri üzerine atılıp hücum etmek.			
9940	tevâşuķ	تَوَّاشُق	Ar.	•	Birbiriyle ahd ü mîsâk ve peymân etmek.			
9941	tevâcüh	تَوَّاجُه	Ar.	•	Birbiriyle karşı karşıya olmak.			
9942	tevâcühen	تَوَّاجِهًا	Ar.	•	Karşı-be-karşı olmak üzere, yüz yüze olarak.			
9943	tevâdd	تَوَّاد	Ar.	•	İki kişi birbirine vedd ü muhabbet etmek, birbirini sevmek.			
9944	tevâdu°	تَوَّادُع	Ar.	•	İki taraf birbiriyle husumeti terk edip barışmak.			
9945	tevârüş	تَوَّارُش	Ar.	•	Birinden bir şey irsen intikal etmek, miras yemek.			
9946	tevârüd	تَوَّارُذ	Ar.	•	Gelmek, yetişmek, vürut etmek vasıl ve varit olmak.			
9947	tevârî	تَوَّارِي	Ar.	•	Gizlenmek ve kaybolup gözden nâ-bedid ve mestur olmak.			

9948	tevārīḥ	تَوَارِيحُ	Ar.	•	Tarihler, zamanlar, vukuat, zikirler ve bir vakanın zamân-ı zuhûrunu işar eden kitap.			
9949	tevâzün	تَوَازُنُ	Ar.	•	Berberleşmek ve iki taraftan vezn-i müsâvî olmak, muvâzenet hasıl olmak.			
9950	tevâzî	تَوَازِي	Ar.	•	Birbiriyle hem-tâ ve hem-kadr olmak ve asla nefret ve tebâ'ud etmemek üzere yan yana olmak.			
9951	tevâşuf	تَوَاضُفُ	Ar.	•	Birbirine vasıf ve nakil ve tarif etmek.			
9952	tevâşul	تَوَاضُلُ	Ar.	•	Birbirine ulaşmak.			
9953	tevâşî	تَوَاصِي	Ar.	•	Birbirine vasiyet ve sipariş etmek.			
9954	tevâzû°	تَوَاضُغُ	Ar.	•	Alçaklık göstermek, huzû' ve huşu üzere bulunmak ve kendiyi alçak ve hakir tutmak.			
9955	tevâtuḥ	تَوَاطُحُ	Ar.	•	Biri birine şer-gîr olmak ve uyup ulaşmak ve mukâtele ve cenk etmek.			
9956	tevâtuḥ	تَوَاطُحُ	Ar.	*	Bir hayli kimseler bir nesneyi elden ele devrettirmek.			
9957	tevâtus	تَوَاطُسُ	Ar.	•	Birbirine şer-gîr olmak ve deniz dalgaları kabarıp telâtum etmek.			
9958	tevâtü°	تَوَاطُؤُ	Ar.	•	Tevafuk etmek, birbirine uyup muvafık olmak.			
9959	tevâ°ud	تَوَاعُدُ	Ar.	•	Vaatleşmek, birbirine söz vermek.			
9960	tevâfür	تَوَافُرُ	Ar.	•	Kesret, ve vefret üzere olmak, çoğalmak.			
9961	tevâfuḥ	تَوَافُحُ	Ar.	∴	Birbirine uymak, ittifak ve muvafakat üzere olmak ve yardımlaşmak.			
9962	tevâfî	تَوَافِي	Ar.	•	Nâs bilcümle bir araya gelip tamam olmak.			
9963	tevâkuḥ	تَوَافُحُ	Ar.	•	İnat ve ısrar etmek ve kibir etmek.			
9964	tevâkîf	تَوَاقِفُ	Ar.	•	Birbiriyle karar edişmek.			
9965	tevâķî°	تَوَاقِيعُ	Ar.	•	Tevkiler, fermanlar, tuğralar, çekilen nişân-ı hümâyûnlar.			
9966	tevâkûl	تَوَاقُلُ	Ar.	∴	Umur ve mesâlihinde âciz olmakla daima gayra sipariş ve tefviz etmek ve bir adamı nâs bi'l-küllîyye terk ve ferâmûş edip ondan bi-kayd olmak ve birbirine itimat ve tevekkül edip güvenmek ve umurunu birbirine vasiyet eylemek.			
9967	tevâlüd	تَوَالُدُ	Ar.	•	Doğup doğurmak.			
9968	tevâlî	تَوَالِي	Ar.	•	Birbiri ardınca, sıra ile olmak.			
9969	tev°em	تَوَامُ	Ar.	•	İkiz olan ve çift doğan velet.			
9970	tü°em	تَوَامُ	Ar.	•	Tev°emler, ikizler ve ikiz doğan çocuklar.			
9971	tev°emân	تَوَامَانُ	Ar.	•	İkiz doğan iki velet.			
9972	tev°eme	تَوَامَةٌ	Ar.	•	İkiz doğan kız.			
9973	tüvân	تَوَانُ	Far.	•	Kudret ve kuvvet ve güç, zor, celadet.			
9974	tüvânâ	تَوَانَا	Far.	•	Güçlü kuvvetli olan.			
9975	tüvân-ger	تَوَانِجَرُ	Far.	•	Zengin, mâl-dâr, mütemevvil ve gani olan.			
9976	tüvân-kerî	تَوَانِكِرِي	Far.	•	Zenginlik, zengin olmak.			

9977	tevānī	تَوَانِي	Ar.	•	İşte taksir ve tekâsül ve fütür eylemek.			
9978	tevbe	تَوْبَهُ	Ar.	•	Günahtan rücu edip min-ba'd işlememesine kasıt ve niyet eylemek, arz-ı peşimânî eylemek.			
9979	tevbe-kār	تَوْبَهُ كَار	Ar. - Far.	•	Tevbe eden, günahtan tevbe edip min-ba'd işlememesine niyet eden kimse.			
9980	tevbe-güzār	تَوْبَهُ كُدَار	Ar.	•	Tövbekār ve tevbe edici olan.			
9981	tevbī'e	تَوْبِيْهِ	Ar.	•	Tertip ve tehiyye etmek, hasıl ve müheyya kılmak.			
9982	tevbīḥ	تَوْبِيْح	Ar.	•	Levm ve serzeniş eylemek, azarlamak.			
9983	tüt	تُوْتُ	Ar.	•	Malum bir nev meyvedir, beyaz, siyah, kırmızı gibi renkçe envai olduğu gibi her rengin dahi irice nevlere vardır.			
9984	teveltür	تَوَلْتُر	Ar.	*	Gerilmek, gergin olmak manasına ı. tıbbiyedir.		Tıp	
9985	tütyā	تَوْتِيَا	Ar.	∴	Is. kimyeviyyeden olup ma'âdin-i basitadan bir nev kalaya şebîh madene itlak olunur ki mürekkebatından tıpta müstamel olanı vardır ve eski zaman kimyagerleri indinde ma'lûmü'l-ism ve mechûlü'l-hakika bir nev cism-i azîz-i mevhûm.		Kimya	
9986	tevtîd	تَوْتِيْد	Ar.	•	Kazık kakmak.			
9987	tevtîr	تَوْتِيْر	Ar.	•	Yayı kurmak, germek.			
9988	teveşşüb	تَوَشَّيْب	Ar.	∴	Sıçramak, atlamak ve bir kimsenin malına bi-gayri hakkın istila etmek.			
9989	teveşşuḡ	تَوَشَّيْش	Ar.	•	Bir işe metanet ve istihkâm üzere yapışmak.			
9990	tevşîb	تَوَشَّيْب	Ar.	*	Bir kimseyi minder veya yastık üzere oturtmak.			
9991	tevşîḡ	تَوَشَّيْش	Ar.	•	Bir nesneyi muhkem ve üstüvâr kılmak ve bir kimse hakkında emin ve mutemettir demek.			
9992	teveccüd	تَوَجَّجُد	Ar.	•	Renciş peyda eylemek ve hayret, vicdana giriftar olup kendini kaybetmek.			
9993	teveccu°	تَوَجَّجُع	Ar.	•	Bir musibet sebebiyle derd-nâk olmak veya bir yeri ağrımak ve bir kimsenin hâline acıyıp yanmak.			
9994	teveccün	تَوَجَّجُن	Ar.	•	Huzû' ve meskenet ve huşu ve mezellet göstermek.			
9995	teveccüh	تَوَجَّجُه	Ar.	∴	Bir nesneye doğru yönelmek, çevrilmek ve ihsan ve iltifat etmek ve bir şeye doğrultmak ve pek pirifânî olmak, ihtiyarlamak.			
9996	tevcîb	تَوَجَّيْب	Ar.	•	Lazım ve vacip kılmak.			
9997	tevcîh	تَوَجَّيْه	Ar.	•	Bir adamı bir semte göndermek ve bir adamı vecîh ve zî-şân kılmak ve bir cihete doğrultmak ve ihsan etmek ve teslim ve taksim etmek ve aruz ı. olup kâfiye-i mukayyede vaki "ر, و, ی" harfinden mukaddem olan harfe itlak olunur ve bir nesneyi bir semte çevirmek.		Aruz	
9998	tevcîḥ	تَوَجَّيْح	Ar.	*	Zahir ve ayan olmak.			
9999	teveccüs	تَوَجَّجُس	Ar.	*	Savt-ı hafîye kulak tutup dinlemek.			
10000	teveccüz	تَوَجَّجُز	Ar.	*	Bir kimseden bir nesnenin husulünü talep eylemek.			
10001	tevaḥḥud	تَوَاحُّد	Ar.	•	Yegâne ve münferit olmak tek ve bî-nazîr olmak.			
10002	tevaḥḥuş	تَوَاحُّش	Ar.	•	Ürkmek, korkmak ve kaçmak ve hali ve tenha ve ıssız olmak ve karın acıkmak.			
10003	tevḥîd	تَوَاحِيْد	Ar.	•	Birleştirmek, bir kılmak ve Hak Celle ve Âlâ hazretlerinin vâhid-i hakikî olup şerik ve nazirden münezzeḥ olduğuna iman getirmek ve buna ikrâr-ı tâm ile mukır olmak.			

10004	tevhiş	تَوْحِشُ	Ar.	• Ürkütmek, fırar ettirmek ve fırar ederken hafiflenmek için libas ve silahını atmak.			
10005	tevhiim	تَوْحِيمُ	Ar.	• Aşeren hatuna, gönlü dilediğini verip yedirmek ve kırılmış ağaç çubuğundan su çıkmak.			
10006	tevaḥḥum	تَوَّحُّمٌ	Ar.	• Bir nesneyi sakil ve naḥoş ve vahim ve nâ-güvâr bulmak.			
10007	teveddüd	تَوَدُّدٌ	Ar.	• Tedriçle kendini sevdirmek ve dostluk ve muhabbet ve meveddet etmek.			
10008	teveddür	تَوَدُّرٌ	Ar.	• İsrâf yoluyla telef olmak ve varta-i azîme-i hatar-nâka düşmek ve birini bela ve musibete giriftar kılmak.			
10009	teveddu°	تَوَدُّعٌ	Ar.	• Bir nesneyi bir zarf içinde saklamak ve işe güce kullanarak müptezel eylemek ve tevdi vaktinde tahiyeye ve teslim eylemek ve müsterih olmak.			
10010	tüde	تُوْدَةٌ	Far.	• Yığın, küme.			
10011	tevdir	تَوْدِيرٌ	Ar.	• Tehlikeye düşürmek, birini perendeden atmak, yardan uçurmak ve israf ile telef etmek ve irtikâba teşvik eylemek ve kem-râh ve asi etmek.			
10012	tevdis	تَوْدِيسٌ	Ar.	• Gizlenmek, saklanmak.			
10013	tevdi°	تَوْدِيعٌ	Ar.	• Terk ve teslim etmek, muhafaza zımında veyahut emaneten ita eylemek ve misafir giderken kalan kimseleri ve bunlar dahi giden misafiri hıfz-ı Rahmân'a sipariş eylemek ve misafiri yola çıkarmak, teşyi eylemek.			
10014	tevrât	تَوْرَاتٌ	Ar.	• Musa aleyhi's-selâma nazil olan kitâb-ı mukaddesin nâm-ı celîli.			
10015	teverrüd	تَوْرُودٌ	Ar.	• Vürut etmek, gelmek, varit olmak.			
10016	teverruḥ	تَوْرُوطٌ	Ar.	• Vartaya veya müşkül işe düşmek, belaya uğramak.			
10017	teverru°	تَوْرُوعٌ	Ar.	• Menhiyattan ve nâ-sâz ve yakışsız olan şeylerden perhiz ve içtinap etmek.			
10018	teverrük	تَوْرُوكٌ	Ar.	• Namazda kaynağını sağ ayağı üzerine vazedip oturmak yahut kaynakların birini yahut ikisini birden yere koymak ve kendi necasetine bulaşmak ve bir yerde mukim olup iskân etmek, verleşmek.			
10019	teverrüm	تَوْرُومٌ	Ar.	∴ Aslen bir uzvun cildi veya kendi kabarıp şişmeye denilir ve akciğerin illet-i mahûfesine veremlenmiş manasına teverrüm etmiş demek nâ-be-mahaldir ve mugâvir-i hakîkattir.			
10020	teverri	تَوْرِيٌّ	Ar.	• Gizlenmek, saklanmak, muhteffi olmak.			
10021	tevrîb	تَوْرِيْبٌ	Ar.	• Muallak olmayan maruzat ve kinâyât ile tevriye ve iham etmek.			
10022	tevriye	تَوْرِيْهٌ	Ar.	• Örtüp gizlemek ve lakırdıyı veya haberi izah etmeyip ketm ve ihfâ etmek ve asıl muradını gizleyip başka şeyi zahiren murat etmek ve bir lafzın iki manası olup ekserü'l-isti'mâl olan manayı terk birle kelamda ma'nâ-yı ba'îdi kullanmak ve yardım edip beladan kurtarmak.			
10023	tevrît	تَوْرِيْتٌ	Ar.	• Musa aleyhi's-selâma nazil olan kitâb-ı mukaddes.			
10024	tevrîş	تَوْرِيْشٌ	Ar.	∴ Meyyit bir kimseye malını terk ile varis kılmak ve fâ'ide-i mâlını birine bırakmak ve ateşi ikâd etmek veya alevlendirmek için tahrîk etmek.			
10025	tevrîḥ	تَوْرِيْحٌ	Ar.	• Tarih komak ve ta'yîn-i vakt etmek.			
10026	tevrîd	تَوْرِيْدٌ	Ar.	• Çiçek açmak ve yanağına kızılılık ve gülgûn sürmek.			
10027	tevrîş	تَوْرِيْشٌ	Ar.	• Halkı birbirine düşürmek.			
10028	tevrîḥ	تَوْرِيْحٌ	Ar.	• Bir adamı vartaya uğratmak.			
10029	tevrî°	تَوْرِيْعٌ	Ar.	• Bir kimseyi bir nesneden geri durdurmak, sakındırmak, içtinap ve perhiz ettirmek.			
10030	tevrîḳ	تَوْرِيْقٌ	Ar.	* Ağaç yapraklanmak.			

10031	tevrîk	تَوْرِيكٌ	Ar.	∴	Bir nesneye kadir olmak ve bir nesneyi icap ve ilzam eylemek ve bir cünha veya günahı bir kimseye nispet edip ona yükletmek ve yemin veren adamın hilâf-ı murâdını niyet ederek yemin eylemek.			
10032	tevrîm	تَوْرِيْمٌ	Ar.	•	A'zâ-yı bedeni şişirip kabartmak ve azap etmek, gazaba getirmek, öfkelenmek, tevrîm-i enf, burun kabartmak, tekrîm ve tazim etmek.			
10033	tüz	تَوْرُزٌ	Far.	•	Toplayıcı, cemedici ve nehb ü gâret ve yağma.			
10034	tevezzür	تَوْرُزٌ	Ar.	•	Padişaha vezir olmak.			
10035	tevezzu°	تَوْرُغٌ	Ar.	•	Dağılmak, hisse hisse pay olmak.			
10036	tevzi°	تَوْرِيْعٌ	Ar.	•	Taksim edip hisse hisse dağıtmak.			
10037	tevziğ	تَوْرِيْعٌ	Ar.	•	Cenin yani çocuk ana karnında suret bulmak.			
10038	tevziif	تَوْرِيْفٌ	Ar.	∴	Arifane ve beraberce kumanya düzüşmek ve acele ve sûrat ve müsâra'at etmek.			
10039	tevziin	تَوْرِيْنٌ	Ar.	*	Bir nesneye rabt-ı kalb edip zihninde onu karar-dâde kılmak ve vezin etmek, tartmak.			
10040	tevessuḥ	تَوْشُحٌ	Ar.	•	Kirlenip paslanmak ve murdar olmak.			
10041	tevessüd	تَوْشُدٌ	Ar.	•	Yastığa yaslanıp dayanmak.			
10042	tevessuṭ	تَوْشُطٌ	Ar.	∴	Nâsın aralığına girip vesâat eylemek, muslih ve meyancı olmak ve bir şeyin iyi ile kötü beyinde mutedil olanını almak.			
10043	tevessu°	تَوْشُعٌ	Ar.	•	Bolalmak, genişlemek ve müzayakasız, herkese oturacak yer bulunmak, vüsat bulmak.			
10044	tevsi°a	تَوْصِيْعَةٌ	Ar.	•	Bolluk, genişlik, vüsat.			
10045	tevessül	تَوْشُلٌ	Ar.	•	Hak teâlâ hazretlerinin dergâhına takarrüp edecek amel işlemek ve uğruluk ve hırsızlık etmek.			
10046	tevessüm	تَوْشُمٌ	Ar.	•	Bir nesneyi alametlerden ve nişanelerden zann-ı sahîh ile idrak etmek.			
10047	tevsen	تَوْسَنٌ	Far.	•	Serkeş ve bî-ta'lim ve harûn ve sıçragan at.			
10048	tevessün	تَوْسُنٌ	Ar.	•	Hatunu uykuda basıp mücamaa eylemek.			
10049	tevsiḥ	تَوْسِيْحٌ	Ar.	•	Kirletmek, murdar kılmak.			
10050	tevsiid	تَوْسِيْدٌ	Ar.	•	Yastığa söykündürmek, dayandırmak.			
10051	tevsiṭ	تَوْسِيْطٌ	Ar.	•	Bir nesneyi ortasından ikiye bölmek ve bir nesneyi ortada bulundurmak, ortalamak.			
10052	tevsi°	تَوْسِيْعٌ	Ar.	•	Bolaltmak, genişletmek, bol ve geniş ve vüsatli kılmak.			
10053	tevsiil	تَوْسِيْلٌ	Ar.	•	Hak Teâlâ hazretlerinin dergâh-ı celâletine takarrüp edecek amel işlemek, amelde bulunmak.			
10054	tevsiḳ	تَوْسِيْقٌ	Ar.	*	Bölmek, bölük bölük eylemek.			
10055	tevsiim	تَوْسِيْمٌ	Ar.	∴	Hac mevsiminde hüccâc müctemi' olmak, hüccâc mevsim-i hacca hazır olmak ve alamet ve nişan vazetmek, nişanlamak.			
10056	tevessuḥ	تَوْشُحٌ	Ar.	•	Cevahirle ziyetlenmek ve takınmak ve kuşanmak.			
10057	tevessüz	تَوْشُزٌ	Ar.	*	Şerr ü şûr ve kerîheye müteheyyi' olup hazırlanmak.			
10058	tüşe	تَوْشَةٌ	Far.	•	Kefâf-ı nefis, azık, zahire, taam.			
10059	tüşe-dân	تَوْشَةٌ دَانٌ	Far.	•	Yol taamı vazolunan kap.			

10060	teveşşî	تَوَشَّى	Ar.	• Ağarmak, beyazlanmak, alacalanmak.			
10061	tevşîh	تَوَشَّحَ	Ar.	• Cevahir takarak ziynetlenmek ve cevher takmak, kuşandırmak ve tanzim ve tertip etmek, ziynetlendirmek ve dizmek, tezyin etmek.			
10062	tevşîk	تَوَشَّيْتُ	Ar.	* Bir nesneyi kesip doğramak.			
10063	tevşîk	تَوَشَّيْتُ	Ar.	* Tez ve süratle yürümek.			
10064	tevşîm	تَوَشَّيْتُ	Ar.	• Bedene iğne ile nişan açmak.			
10065	tevaşşub	تَوَشَّصَبَ	Ar.	• Hastalanıp rencûr ve derd-nâk olmak.			
10066	tevaşşuf	تَوَشَّصَفَ	Ar.	• Vasıf olunmak.			
10067	tevaşşul	تَوَشَّصُلَ	Ar.	• Ulaşmak, yetişmek ve nikâh tarihiyle hısımlık ve karabet kesbetmek, münasebet peyda eylemek.			
10068	tevaşşum	تَوَشَّصُمَ	Ar.	• Derd-nâk ve rencide olmak.			
10069	tavşîd	تَوَشَّصِدَ	Ar.	• Tahzîr eylemek, korkutup sakındırmak.			
10070	tavşîş	تَوَشَّصِصَ	Ar.	• Yaşmağı kasmak.			
10071	tavşîf	تَوَشَّصِيفَ	Ar.	• Sıfatlandırmak, alâyimini tadat ve beyan eylemek, sıfatını zikir ve irat eylemek ve vasıf eylemek.			
10072	tavşîl	تَوَشَّصِيلَ	Ar.	• Ulaştırıp eklemek, yetiştirmek.			
10073	tavşîm	تَوَشَّصِيمَ	Ar.	• Derd-nâk kılmak ve kesel ve fütur vermek.			
10074	tavşîye	تَوَشَّصِيهَ	Ar.	• Bir nesnenin işlemlerini bir adama siparişle deruhte ettirmek ve kendisini gıyabında veya vefat ettikten sonra işlenmek üzere bir şeyi birine sipariş eylemek ve bir kimseyi kayırmak için diğer birine ihale ve sipariş eylemek, rica etmek.			
10075	tevażżuḥ	تَوَشَّصُحَ	Ar.	• Kesb-i vuzûh etmek, rûşenlik ve ayanlık peyda eylemek.			
10076	tevażżu°	تَوَشَّصُؤَ	Ar.	• Namaz için yıkanıp abdest almak.			
10077	tevażżu°	تَوَشَّصُؤَ	Ar.	* Bir şeyin üzerine konmak, oturmak, vaziyet almak.			
10078	tavżîḥ	تَوَشَّصِيحَ	Ar.	• Rûşen ve ayan kılmak, açmak, izah etmek.			
10079	tavżî°	تَوَشَّصِيغَ	Ar.	* Bir adamı le'im ve alçak kılmak, deni farz etmek ve hasep ve nesebine dahil ile kadrini pest eylemek, tenzil etmek.			
10080	tevaḥḥud	تَوَشَّصُطَّ	Ar.	* Yerleşmek, karar-gîr ve sabit olmak.			
10081	tevaḥḥun	تَوَشَّصُطَّنَ	Ar.	• Bir yeri vatan ittihaz etmek, mesken bilmek ve iskân edip oturmak, mukim olmak ve bir nesneye kalp yatıp yerleşmek.			
10082	tavḥîd	تَوَشَّصُطِّدَ	Ar.	• Bir nesneyi merkezinde gereği gibi yerleştirip çökmek.			
10083	tavḥîş	تَوَشَّصُطِّشَ	Ar.	• Bir kelam veya haberin ucunu açıp fi'l-cümle beyan eylemek ve bir kimseye bir kelamın veya bir rey ve tedbirin veyahut bir amelin vecih ve tarikini tehiyye ve tertip eylemek ve defetmek ve tesir etmek.			
10084	tavḥîin	تَوَشَّصُطِّينَ	Ar.	• İskân etmek, yurt edinmek ve bir nesneye samimi rabt-ı kalb edip onu karar-dâde kılmak.			
10085	tavḥî'e	تَوَشَّصُطِّهَ	Ar.	• Düz ve mülayim kılmak, yol açıp dür ve maniden azade ve ari kılmak.			
10086	tavżîif	تَوَشَّصُطِّيفَ	Ar.	• Bir kimseye vazife tayin etmek, erzâk-ı yevmiyye-i mu'ayyeneye nail eylemek, ikdâr etmek.			
10087	teva°ud	تَوَشَّصُطِّدَ	Ar.	∴ Vadetmek ve korkutmak ve tahzîr ve tahvîf etmek.			

10088	teva ^{cc} ur	تَوَعَّرُ	Ar.	∴	Bir madde güçlenip sarplanmak ve bir adam bir hususta taassup ve teşeddüt eylemek ve mütekellimin kelamı <u>karışıp muhatap anlamamakla mütehavyir olmak.</u>			
10089	tev ^ı id	تَوَعِيدُ	Ar.	•	Sana şöyle böyle yaparım diye bir kimseyi korkutmak.			
10090	tev ^ı ir	تَوَعِيرُ	Ar.	•	Bir adamı işinden alıkoymak ve bir maddeyi güçleştirmek, sarp ve dürtüş kılmak.			
10091	tev ^ı ız	تَوَعِيزُ	Ar.	•	Sebk ve takaddüm etmek ve buyurmak.			
10092	tev ^ı ik	تَوَعِيقُ	Ar.	•	Tavik ve tehir etmek, bir işten çevirmek, menetmek, vazgeçirmek ve haşin ve bed-hûy addetmek.			
10093	tüğ	تَوَغُّ	Ar.	∴	At kılından mamul olup şekilde görüldüğü veçhile evâ'il-i zamânda paşalara verilen alâmet-i vezâret ki o <u>vakit galiba başlara konulur imiş.</u>			+
10094	tevağğur	تَوَعُّرُ	Ar.	•	Hışım ve kîneden pür-âteş olmak.			
10095	tevağğul	تَوَعُّلُ	Ar.	•	Pek ırak gitmek ve bir işe pek dalmak ve meşgul olmak.			
10096	tevağğum	تَوَعُّمُ	Ar.	•	Hışma ve gazaba gelmek, darılmak, dargın olmak.			
10097	tavğir	تَوَغِيرُ	Ar.	•	Hışım ve gazaba ve kin ve adavete teşvik eylemek.			
10098	teveffüd	تَوَفُّدُ	Ar.	•	Mürtefi olmakla etrafa havale olmak.			
10099	teveffür	تَوَفُّرُ	Ar.	•	Bir kimsenin ırz ve namusuna tamamen hürmet ve ariyet eylemek.			
10100	tevaıffuk	تَوَفُّقُ	Ar.	•	Tevfike mazhar olmak.			
10101	teveıffı	تَوَفِّي	Ar.	•	Bütünü aldirmek ve canını almak, vefat etmek.			
10102	teveıfid	تَوَفِيدُ	Ar.	•	Elçilikle yollamak.			
10103	teveıfir	تَوَفِيرُ	Ar.	•	Bir nesneyi çoğaltmak ve bir adamın namusuna nakisa verecek şetm ve tayip makulesi hâletten içtinap <u>eylemek ve medvundan hakkını tamamen almak.</u>			
10104	teveıfik	تَوَفِيقُ	Ar.	•	Uygun eylemek, uydurmak ve bir nesne bir şeyin hudûs ve zuhuru hengâmında suret bulmak ve işi rast getirmek ve say edip çalıştığı şeye nail eylemek ve birinin delil ve hüccetini musîb kılmak ve muvafık kılmak.			
10105	teveıfil	تَوَفِيلُ	Ar.	•	Çoğaltmak, teksir etmek, tezyit etmek.			
10106	tevekân	تَوَكَّانُ	Ar.	•	Müştak ve ârzü-mend olmak ve işe azim ve sürat eylemek.			
10107	tevaıkkıuh	تَوَكُّحُ	Ar.	•	Şedit ve haşin olmak.			
10108	tevaıkkıud	تَوَكُّدُ	Ar.	•	Ateş tutuşup yanmak ve gayret ve hamiyet izhar etmek, gayur görünmek.			
10109	tevaıkkıur	تَوَكُّرُ	Ar.	•	Bir adam vakar ve temkin peyda eylemek, ağırını takınmak.			
10110	tevaıkkıu ^c	تَوَكُّعُ	Ar.	•	Bir nesnenin vukuuna müterakkıb ve muntazır olmak, ümit etmek ve rica ve niyazda bulunmak.			
10111	tevaıkkıuf	تَوَكُّفُ	Ar.	•	Bir nesneye muntazır olup durmak ve bir yerde eğlenip kalmak, ârâm ve sükûn etmek.			
10112	tevaıkkıum	تَوَكُّمُ	Ar.	•	Lisanla korkutmak ve uzatıp mübalağa etmek ve bir sözü gereği gibi ahz u isgâ edip ezberlemek, der-hâtır etmek.			
10113	tükâ	تَوَكَّى	Ar.	•	Takva, hazer ve Allah'tan korkmak.			
10114	tevaıkkıı	تَوَكِّي	Ar.	•	Hazer etmek, sakınmak ve ihtiraz etmek.			
10115	tevekıt	تَوَكَيْتُ	Ar.	•	Vakit tayin etmek.			

10116	tevķîh	تَوَكِّحُ	Ar.	*	Termîm ve ıslah etmek.			
10117	tevķîd	تَوَكِّدُ	Ar.	•	Ateş tutuşturmak, ikâd eylemek.			
10118	tevķîr	تَوَكِّيرُ	Ar.	•	Bir adama tazim ve ihtiram etmek.			
10119	tevķîf	تَوَكِّيفُ	Ar.	∴	Bir nesneyi vukua getirmek ve tevehhüm ve gümân eylemek ve berevât ve evâmîr-i sultâniyyeye vaz ve keşide kılınan nişane-i pâdişâhî, tuğra.			
10120	tevekküd	تَوَكُّدُ	Ar.	•	Alıkoyup durdurmak ve bir kelam ve haberi açıp gereği gibi beyan ve izah eylemek ve caiz ve meşru kılmak ve hüccâc vakfeye durmak.			
10121	tevekküz	تَوَكُّزُ	Ar.	*	Şerr ü şûr ve kerîheye müteheyyi' olup hazırlanmak.			
10122	tevekkül	تَوَكُّلُ	Ar.	•	Her işte Hüdâ-yı müte'âl'e inkiyat ve itimat eylemek ve işini kendi bitirmeyip gayra sipariş etmek.			
10123	tevekkün	تَوَكُّنُ	Ar.	•	Yerleşmek, cây-gîr olmak.			
10124	tevkîd	تَوَكِّيدُ	Ar.	•	Muhkem ve üstüvâr eylemek.			
10125	tevkît	تَوَكِّيثُ	Ar.	*	Doldurmak, memlû' ve imla eylemek.			
10126	tevkîs	تَوَكِّيسُ	Ar.	*	Başa kakmak, tevbih etmek.			
10127	tevkîr	تَوَكِّيرُ	Ar.	*	Doldurmak, imla etmek.			
10128	tevkîl	تَوَكِّيلُ	Ar.	•	Bir adamı vekil nasbeylemek.			
10129	tülât	تَوْلَاتُ	Ar.	•	Tûleler, azîm belalar.			
10130	tüle	تَوْلَةٌ	Ar.	•	Azîm bela ve dâhiye ve sihir, cadılık.			
10131	tevellüc	تَوَلَّجُ	Ar.	•	Girmek, vülûc ve ve duhul etmek.			
10132	tevellüd	تَوَلَّدُ	Ar.	•	Doğmak, anasının karnından çıkmak.			
10133	tevellün	تَوَلَّنُ	Ar.	*	Matem ve musibet deminde feryat ve figan eylemek.			
10134	tevellüh	تَوَلَّهُ	Ar.	•	Vâlih ve sersem ve hayran olmak.			
10135	tevellî	تَوَلَّى	Ar.	•	Karabet, yakınlık ve bir adamı dost edinmek ve bir işi deruhte etmek ve bir adam ense çevirip gitmek.			
10136	tevlîc	تَوَلَّجُ	Ar.	∴	Girdirmek, sokmak, ithal etmek ve hiyel-i ukûdiyyeden bir hileyi faraza sırası geldikte muvazaayı iltizam etmek ve nâsın dilencilîğinden kurtulmak için hayatında mamelekini evladına vermek.			
10137	tevlîd	تَوَلَّدُ	Ar.	•	Doğurtmak, çocuğu doğar iken almak ve terbiye etmek, beslemek, perverîş-yâb eylemek.			
10138	tevliye	تَوَلَّيَةٌ	Ar.	∴	Bir adamı bir işe vali ve mutasarrıf eylemek ve mütevellilik etmek ve mütevellî nasbetmek ve bir nesneden i'râz edip yüz döndürmek ve alarga olup ıraklaşmak ve akd-i evvel ve semen-i evvel ile malik olduğu metayı, min-gavr-ı zivâdetin âhere nakil ve tevcih eylemek ve bey' eylemek.			
10139	tevlîh	تَوَلَّيَةٌ	Ar.	•	Vâlih ve sersem ve hayran kılmak.			
10140	tomâr	تُومَارُ	Far.	•	Dürülerek ve üzerine bükülerek kapanır eski zaman defteri ve duhul etmek.			
10141	tümân	تُومَانُ	Far.	•	On bin adedi ve on bin nefer asker ve bu miktar asker beslemeye mahsus olan ülke, memleket.			
10142	tenviye	تَوَنِيَةٌ	Ar.	•	Bir kimse bir işte cidd ü ihtimâm eylemeyi taksir ve fütür ile işlemek.			

10144	tevehhüs	تَوَهُّسْ	Ar.	*	Bir işte dūr-a-dūr hareketle mübalağa ve im'ân eylemek.			
10145	tevehhüc	تَوَهُّجْ	Ar.	•	Parıldamak, leme'ân etmek ve ateş tutuşmak, yalbırdamak.			
10146	tevehhüd	تَوَهُّدْ	Ar.	•	Cima etmek, mücamaa eylemek.			
10147	tevehhür	تَوَهُّرْ	Ar.	*	Bir nesnenin çoğu gidip azı kalmak ve bir adamı kelamda mütehayyir ve mebhüt derecesinde muztar eylemek.			
10148	tevehhuḳ	تَوَهُّقْ	Ar.	•	Şaşırtıp söyleyeceğini kaybettirmek.			
10149	tevehhül	تَوَهُّلْ	Ar.	•	Birini yanıltmak kaydında olmak, taḡlīt etmek.			
10150	tevehhüm	تَوَهُّمْ	Ar.	•	Zan ve gümân eylemek ve korkup havf etmek.			
10151	tevḥīd	تَوَهِّدْ	Ar.	*	Yayıp döşemek ve tesviye ve tanzim etmek ve bast ve beyan etmek.			
10152	tevḥīr	تَوَهِّيرْ	Ar.	*	Bir adamı huruç ve halası mümkün olmayan yere düşürmek.			
10153	tevḥīl	تَوَهِّيلْ	Ar.	•	Korkutmak, tahvīf etmek.			
10154	tevḥīm	تَوَهِّيمْ	Ar.	•	Bir adamı vehim ve evhama düşürmek ve yanıltmak, taḡlīt etmek.			
10155	tevḥīn	تَوَهِّينْ	Ar.	•	Bir adamı süst ve zayıf kılmak, vehn ve kesle dūçar eylemek.			
10156	tüveyc	تَوَيْجْ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup çiçeğin haricindeki yeşilden maada dâhildeki mülevven kıtasına ıtlak olunur.		Nebatat	
10157	tüveyc-i cülcülî	تَوَيْجْ جُلْجُلِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çingirak tarzında olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10158	tüveyc-i ceresî	تَوَيْجْ حِرْسِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile borunun ağzı tevessü etmiş gibi, kilise çanı biçiminde olan tüveyce denilir.		Nebatat	+
10159	tüveyc-i şefevi	تَوَيْجْ شَفَوِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile iki dudak birbirinden ayrılmış gibi olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10160	tüveyc-i ferâşî	تَوَيْجْ فَرَاشِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile faraş şeklinde olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10161	tüveyc-i kam'î	تَوَيْجْ قَمْعِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile huni tarzında olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10162	tüveyc-i maḡferî	تَوَيْجْ مَغْفَرِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile zırh libasına mahsus başlık resminde olan tüveyce ıtlak olunur.		Nebatat	+
10163	teveyyül	تَوَيْلْ	Ar.	•	Ah ve fīgan etmek, vaveyla koparmak, veylî veylî dua etmek.			
10164	teh	تَهْ	Far.	•	Dip, ka'r ve cânib-i esfel, alt taraf.			
10165	tehâtir	تَهَاتِرْ	Ar.	•	Birbirini tekzip eden şehadetler.			
10166	tehâtür	تَهَاتُرْ	Ar.	∴	Birbiriyle beyhude ve batıl dava edişmek, birbirinin iddiasını iskat etmek.			
10167	tehâtüm	تَهَاتُمْ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10168	tehâtiḥ	تَهَاتِهْ	Ar.	•	Batıl ve beyhude nesnelere.			
10169	tehâcür	تَهَاجُرْ	Ar.	•	Birbirinden ayrılıp kesilmek.			
10170	tehâcüm	تَهَاجُمْ	Ar.	•	Birbirine hücum etmek.			
10171	tehâcî	تَهَاجِي	Ar.	•	Birbirini hiciv ve zemmetmek.			
10172	tehâdd	تَهَادْ	Ar.	•	Nâs birbirini müteakip bir mahalle toplanmak, gelmek veya birbirini müteakip gitmek ve birbirini tehdit etmek.			

10173	tehādūr	تَهَادُرُ	Ar.	•	Birbirinin kanlarını heder etmek yani kısas etmek ve diyet almayarak döktürmek.			
10174	tehādüm	تَهَادُمُ	Ar.	•	Birbirinden da'vâ-yı bâtil edişmek.			
10175	tehādī	تَهَادِي	Ar.	∴	İki tarafa temayül ile salına salına yürümek ve hediyeleşmek.			
10176	tehārüş	تَهَارُشُ	Ar.	•	Kelbler birbirine düşüp dalaşmak ve hırıldeşmek.			
10177	tehāruṭ	تَهَارُطُ	Ar.	•	Sövüşmek, birbirine fena sözlerle şetm etmek.			
10178	tehārüm	تَهَارُمُ	Ar.	*	Pir olmayan kimse, muvâza'aten pirlük sureti göstermek.			
10179	tehādün	تَهَادُنُ	Ar.	*	İş yoluna girip rast ve dürüst olmak.			
10180	tehāfüt	تَهَافُتُ	Ar.	•	Pervanenin muma düşmesi gibi bir nesneye bi'l-ihityâr ve kemâl-i iştiyâkla ve peyderpey düşüşmek ve sukut etmek.			
10181	tehākül	تَهَاكُلُ	Ar.	•	Birbiriyle kavga ve niza etmek.			
10182	tehālük	تَهَالُكُ	Ar.	•	Pervanenin nefsinin muma ilk ettiği misilli bir nesne üzerine nefsinin ilkâ edip yumularak düşüşmek.			
10183	tehāmet	تَهَامَةٌ	Ar.	•	Yağ ve et mütegayyir olup bed-râyiha kesp ve peyda etmek.			
10184	tehānūf	تَهَانُفُ	Ar.	•	İstihza tarikiyle birine gülme.			
10185	tehānū°	تَهَانُؤُ	Ar.	•	Birbirine tehniye ve tebrik etmek.			
10186	tehānī	تَهَانِي	Ar.	•	Tehniyeler, tebrikler.			
10187	tehāvün	تَهَاؤُنُ	Ar.	•	Bir nesneyi hor ve hakir görmek ve saymak ve gevşek davranmak.			
10188	tehāvüş	تَهَاوُشُ	Ar.	*	Helal ve haramdan cem'-i mâl eylemek.			
10189	tehāyuṭ	تَهَايُطُ	Ar.	*	Cem olup gelmek.			
10190	tehbīr	تَهْبِيرُ	Ar.	•	Doğramak, kesmek.			
10191	tehāyüc	تَهَايُجُ	Ar.	*	Cenk ve kıtal için birbiri üzerine sıçrayıp atılmak ve tergîb etmek, kandırmak.			
10192	tehattük	تَهَاتُكُ	Ar.	•	Perde makulesi yırtılmak ve ırz ve namusa hâlel isabet eylemek ve kızın kızlığı bozulmak.			
10193	tehattüm	تَهَاتُمُ	Ar.	•	Kırılmak, parelenmek.			
10194	tehtīk	تَهْتِيكُ	Ar.	•	Perde makulesi nesneyi yırttırmak ve ırz ve namusa hâlel getirmek.			
10195	tehtīm	تَهْتِيمُ	Ar.	•	Zayıf ve bî-mecâl eylemek.			
10196	teheccüd	تَهَعُّدُ	Ar.	•	Gece uyanıldıkta namaz kılmak ve gece vakti uyanıldıkta kılınan namaz ve uyanmak.			
10197	teheccü°	تَهَعُّؤُ	Ar.	•	Hurûf-ı hecâyi tadat ve telaffuz eylemek.			
10198	teheccī	تَهَعِّجِي	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10199	tehcīd	تَهَعِّيدُ	Ar.	*	Uyandırmak ve uyutmak.			
10200	tehcir	تَهَعِّيرُ	Ar.	•	Öğle vakti bir yere gitmek.			
10201	tehcīl	تَهَعِّيلُ	Ar.	•	İrz ve namusa dokunmak.			
10202	tehcīn	تَهَعِّينُ	Ar.	•	Zem ve takbih eylemek.			

10203	tehciye	تَهْجِيَةٌ	Ar.	•	Hurûf-ı hecâyı tadat ve telaffuz eylemek.			
10204	teheddük	تَهْدُوكُ	Ar.	•	Bir kimseye pek darılıp tehevür ile havale olarak hatır kıracak sözler söylemek, sülpüklenip kova gibi sarkmak.			
10205	teheddüm	تَهْدُومُ	Ar.	•	Yıkılmak, hedm olunmak ve birine pek darılıp üzerine alabanda vererek tahvîf ve tehdit etmek.			
10206	teheddî	تَهْدِيٌّ	Ar.	•	Dealet ve irşadı kabul ile hidayetlenip doğru yola gitmek ve ihdâ etmek, hedîye göndermek.			
10207	tehdîd	تَهْدِيدٌ	Ar.	•	Korkutmak ve korku vermek.			
10208	tehdîm	تَهْدِيمٌ	Ar.	•	Binayı yıkmak, yere vurmak ve hâk ile yeksan etmek.			
10209	tehdîn	تَهْدِينٌ	Ar.	•	Çocuğu avutmak, tatlı sözler ile susturmak ve müdâhene etmek ve alıkoyup eğlendirmek.			
10210	tehezzüb	تَهْذُوبٌ	Ar.	•	Revna ve letafet bulmak ve hüs-n-i kıyâfete girmek.			
10211	tehzîb	تَهْذِيبٌ	Ar.	•	Zevâ'idini izale birle ıslah ederek pak ve pâkîze ve halis ederek revnak ve letafet ve hüs-n-i kıyâfet vermek.			
10212	tehrîb	تَهْرِيبٌ	Ar.	•	Kaçırmak, firar ettirmek.			
10213	tehrît	تَهْرِيتٌ	Ar.	•	Dürtmek, sancımak ve bir kimsenin ırz ve namusuna dokunmak.			
10214	tehrîş	تَهْرِيشٌ	Ar.	•	Kışkırtıp birbirine düşürmek.			
10215	tehrîz	تَهْرِيزٌ	Ar.	•	Yırtıp parelemek.			
10216	tehrîm	تَهْرِيمٌ	Ar.	∴	Tazim ve tekrîm etmek ve ihtiyar ve pirifâni kılmak, kocaltmak.			
10217	tehezzüc	تَهْرُجٌ	Ar.	•	Teraneli nağmât eylemek.			
10218	tehezzüz	تَهْرُزٌ	Ar.	•	Kımıldanmak, deprenmek, hareket etmek.			
10219	tehezzu ^c	تَهْرُغٌ	Ar.	•	Yüz ekşitmek ve tebdîl-i kıyâfetle bilinmez surete girmek.			
10220	tehezzül	تَهْرُؤٌ	Ar.	•	Lâğ ve hezel ve horata eylemek.			
10221	tehezzüm	تَهْرُومٌ	Ar.	•	Seda ile çatlama, kırılmak.			
10222	tehezzü ³	تَهْرُؤٌ	Ar.	•	İstihza etmek ve maskaraya almak.			
10223	tehzîc	تَهْرِيجٌ	Ar.	•	Teraneli nağmât eylemek.			
10224	tehzîz	تَهْرِيزٌ	Ar.	•	Kımıldatmak, tahrik etmek, oynatmak.			
10225	tehzîğ	تَهْرِيعٌ	Ar.	•	Bir nesneyi kırıp ufatmak, pare pare eylemek.			
10226	tehzîl	تَهْرِيلٌ	Ar.	•	Arıklatmak, zayıf ve zebun eylemek.			
10227	teheşşüm	تَهْشُمٌ	Ar.	•	Münkesir olmak, kırılıp ufanmak.			
10228	tehşîm	تَهْشِيمٌ	Ar.	•	Zaaf vermek, kesr etmek ve bir adama tazim ve ikram eylemek.			
10229	tehezzüm	تَهْضُمٌ	Ar.	•	Bir adamın malını gasp ile zulmeylemek.			
10230	tehzîm	تَهْضِيمٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup sıcak bir mayı yani sulu bir şey derununda ecsâm-ı devâ'iyeden birini bir müddet bekleterek mevâdd-ı tıbbiyesini istihraç etmek usulüne denilir.		Tıp	
10231	tehaţtur	تَهْطُرٌ	Ar.	•	Çekip yıkılmak.			

10232	tehaqqum	تَهَقُّمٌ	Ar.	•	Kahr ve hâk-sâr eylemek.			
10233	tehekkür	تَهَكُّرٌ	Ar.	•	Müte'accib ve mütehayyir olmak.			
10234	tehekküm	تَهَكُّمٌ	Ar.	∴	Bina çökmek, yıkılmak ve istihza eylemek ve salınmak ve bir adama pek öfkelenip hışma gelmek ve fevt olan şeye pişmanlık edip teessüf eylemek ve tarab ve teganni eylemek.			
10235	tehekkün	تَهَكُّنٌ	Ar.	•	Nadim ve pişman olmak.			
10236	tehkîm	تَهَكِّمٌ	Ar.	•	Birine tarab ve teganni eylemek.			
10237	tehellüz	تَهَلُّزٌ	Ar.	*	Beniz bozulmak ve buruşup munkabız olmak.			
10238	tehellüs	تَهَلُّسٌ	Ar.	•	Arıklamak, zayıflamak.			
10239	tehellu°	تَهَلُّعٌ	Ar.	•	Haris olmak.			
10240	tehlüket	تَهْلُكَةٌ	Ar.	•	Akıbeti helake mü'eddî olan nesneye ve hâl ve keyfiyete denilir ve helak olmak ve helak olacak yer ve ihtirâz-ı helâk mümkün olan veya olmayan nesne.			
10241	tehellül	تَهَلُّلٌ	Ar.	*	Beşaret ve sürurdan yüz gülüp neşâatlanmak ve parıldamak ve seyelan etmek ve açık yüzlü olmak ve eser-i hayât.			
10242	tehlîb	تَهْلِيبٌ	Ar.	•	Kıl yolmak ve hiciv ve istihza ve zem ve şetm eylemek.			
10243	tehlîk	تَهْلِيكٌ	Ar.	•	Tehlik, helak etmek, öldürmek.			
10244	tehlîl	تَهْلِيلٌ	Ar.	•	Lâ-ilâhe illallâh elfâz-ı şerifini zikretmek ve korkup kaçınmak ve bir adama şetm ve âzârîş eder iken vazgeçip gerilenecek epsem olmak ve vazı yazmak.			
10245	tehemmet	تَهْمَمَةٌ	Ar.	•	Bozulup kokmak.			
10246	töhmet	تَهْمَةٌ	Ar.	•	Zan ve tevehhüm olunan sıfat ve haslet ve cürüm, suç, cünha, kabahat.			
10247	tühüm-ten	تُهْمَتِنٌ	Far.	•	Gövdeli ve boylu poslu olan ve şeci ve dilir ve bahadır olan.			
10248	tehemmu°	تَهْمُعٌ	Ar.	*	Muvâza'aten ağlayış göstermek ve seyelan etmek.			
10249	tehemmüm	تَهْمُمٌ	Ar.	•	Cüst-cû etmek, aramak.			
10250	tehmîd	تَهْمِيدٌ	Ar.	•	Teskin etmek, yumuşatmak.			
10251	tehennüc	تَهْنُجٌ	Ar.	•	Velet anasının karnında yeni canlanıp kımıldanmaya başlamak.			
10252	tehniye	تَهْنِيَةٌ	Ar.	•	Tebrik ve istis'âd etmek, inşallah iyi olur ve hayra sebep olur diye dua ve dürüd eylemek.			
10253	tehnîd	تَهْنِيدٌ	Ar.	•	Bir hususta taksir ve teenni eylemek ve mübaşeret eylediği işten feragat eylemek ve izhâr-ı cemâl vesair şive-i hâtır-rübâ ile bir biçarenin gönlünü alıp kendisine âşık-ı şeydâ kılmak ve kılıç bilemek ve fena sövmek ve baykuş gibi çağırarak.			
10254	tehnîf	تَهْنِيفٌ	Ar.	•	Sûrat etmek, müsâra'at eylemek.			
10255	tehevüd	تَهْوُدٌ	Ar.	∴	Kelamı nerm ve sükûn üzere söylemek ve Yahudi olmak, Yahudi dinini kabul etmek ve miyâne-i rahmî veya hürmeti kateylemevîp vasl ve riayet eylemek.			
10256	tihvâd	تِهْوَادٌ	Ar.	*	Nerm ve zayıf avaz ile seslenmek ve sözü mülayemet ve sükûn üzere söylemek.			
10257	tehevür	تَهْوُرٌ	Ar.	•	Fikir etmeden ve sonunu düşünmeden bir adam killet-ı endişe ve mübâlât sebebiyle bir işe bî-pervâ saldırmak ve muhatarayı hiç düşünmeyerek kavgaya girmek.			
10258	tehevüş	تَهْوُشٌ	Ar.	•	Karış murîş olmak.			

10259	tehevük	تَهْوُكُ	Ar.	∴	Ser-geşte ve mütehayyir olup şaşmak ve bir hususa bilâ-mülâhaza ve mübâlât etmeyerek şürû' ve iktihâm eylemek.			
10260	tehevül	تَهْوُلُ	Ar.	∴	Korkunç olmak ve bir adamın malına göz değdirmek kastında olmak.			
10261	tehevüm	تَهْوُمُ	Ar.	•	Uyuklayan adam başını öte beri sallamak.			
10262	tehvîd	تَهْوِيدُ	Ar.	•	Bir kimseyi Yahudi dinine döndürmek.			
10263	tehvîr	تَهْوِيرُ	Ar.	•	Yere çalmak.			
10264	tehvîş	تَهْوِيشُ	Ar.	•	Karış murîş etmek ve bir yere cemeylemek.			
10265	tehvît	تَهْوِيتُ	Ar.	*	Bir kimseyi savt-ı bülend ile çağırarak.			
10266	tehvîc	تَهْوِيعُ	Ar.	*	Kay ettirmek, kusturmak.			
10267	tehvîl	تَهْوِيلُ	Ar.	∴	Korkunç nesne ile bir adamı korkutmak ve bir hususu teşnî' eylemek.			
10268	tehvîm	تَهْوِيمُ	Ar.	•	Uyuklayan adam başını öte beri sallamak.			
10269	tehvîn	تَهْوِينُ	Ar.	•	Bir nesneyi sehl ve âsân kılmak ve tahfif ve tahkir etmek ve cevir ve hakaret eylemek, saymamak ve kolay saymak.			
10270	tehî	تَهْيَی	Far.	•	Boş ve hali olan.			
10271	tehiyyât	تَهْيَاتُ	Ar.	•	Tehiyyeler, hazırlıklar.			
10272	teheyüb	تَهْيُوبُ	Ar.	•	Heybet izharıyla birini korkutmak ve korkmak, heybet almak ve sakındırmak.			
10273	tehiyyet	تَهْيِيَّةُ	Ar.	•	Hazır ve amade kılmak, donatmak, tanzim eylemek.			
10274	teheyüc	تَهْيُوجُ	Ar.	∴	Deprenmek, harekete gelmek, heyecan bulmak ve yerinden kopup tozlamak.			
10275	tehî-çeşm	تَهْيَی چَشْمُ	Far.	•	Açgözlü, hasis ve tamahkâr olan.			
10276	tehî-dest	تَهْيَی دَسْتُ	Far.	•	Eli boş, züğürt ve fakir ve bî-nevâ olan.			
10277	teheyüz	تَهْيُوزُ	Ar.	•	Perakende olmak ve çöküp yıkılmak.			
10278	teheyyüz	تَهْيِيضُ	Ar.	•	Kırık kemik kırıldıktan sonra tekrar kırılmak.			
10279	teheyyüf	تَهْيِيْفُ	Ar.	*	Susamak, atşân olmak.			
10280	teheyyül	تَهْيِيْلُ	Ar.	•	Lanet etmek, lanet okumak.			
10281	teheyyüm	تَهْيِيْمُ	Ar.	∴	Hayran olmak ve susuz kalmak ve hûb ve latif yürüme.			
10282	tehîm	تَهْيِيْمُ	Ar.	*	Töhmetsiz adam.			
10283	tehî-mağz	تَهْيَی مَغْزُ	Far.	•	Akılsız, kafası boş olan.			
10284	tehî-meyân	تَهْيَی مَيَّانُ	Far.	•	İçi boş ve mücef olan.			
10285	tehîb	تَهْيِيْبُ	Ar.	•	Mehabetli göstermek.			
10286	tehîr	تَهْيِيْرُ	Ar.	*	Suyu ve ona benzer nesneyi döktürmek.			
10287	tehî'et	تَهْيِيْءَةُ	Ar.	•	Hazır ve amade kılmak ve heyet ve suver-i lâzimeye koyup amade eylemek.			
10288	tehîc	تَهْيِيْجُ	Ar.	•	Tahrik etmek, ayağa kaldırmak.			

10289	tehd	تهيد	Ar.	•	Mühevvil ve muvahiş nesne ile belinlendirmek ve mükedder ve gussa-nâk eylemek.			
10290	tehî-gâh	تهيجا	Far.	*	İnsanın veya hayvanın boş böğrü.			
10291	teyyâr	تياز	Ar.	•	Mevc ve fırtına ile suyun hareketinden hasıl olan dalga.			
10292	teyebbüs	تبيس	Ar.	*	Kurumak, kesb-i yübüset eylemek.			
10293	teybîs	تبيس	Ar.	•	Kurutmak, yâbis kılmak.			
10294	tîtä°	تتاء	Ar.	*	Cimada duhul vuku bulmazdan mukaddem inzal olan veyahut esnâ-yı cimâ'da yestehleyen kimse.			
10295	teyettüm	تتئم	Ar.	*	Kulluk etmek ve aşk kişiyi hor ve zelil eylemek.			
10296	teytîm	تتيم	Ar.	•	Yetim ve öksüz etmek.			
10297	tîc	تيج	Ar.	•	Taçlar, padişah taçları, ikilliler.			
10298	tîcân	تيجان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10299	tîhân	تihan	Ar.	*	Üzerine lazım olmayan beyhude ve malayaniye daima taarruz eden fodul kimseye denilir.			
10300	tîr	تير	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile yayın ortasında kuyruğu tüy kalemi gibi ve ucu sivri olan ağaca denilir ki evâ'ilde cenk âlâtından ma'dûd idi ve mezkûr yay ile işbu ucu sivri ağaç yani ok sine-i a'dâya saplanır idi, Arabîsi sehmdir ve saika, yıldırım ve uzun olup bir yahut iki ucu incerek ve ortası kalınca olan çubuk ki gemi sereni ve hamur oklavası gibi bir şeydir ve hisse ve nasip ve kahır ve gazap ve teng ve dar ve karanlık, bulanık, karamtrak ve güz faslı ve kader ve mertebe ve doğru, müstakim ve reisü'l-cemâ'e ve kılavuz ve delil ve tâb, takat ve yanmış kor ve hurma çiçeği ve bir nev yılana derler ki ince fakat çok uzun olmaz ama pür-tâb ettikte demirden geçer hatta bazı atlının üzengisini delip geçtiği vakidir ve Utarit yıldızı.			+
10301	teyr	تير	Ar.	•	Târeler, defalar, kereler, merreler.			
10302	tîr-endâz	تير انداز	Far.	•	Ok atıcı, kemankeş.			
10303	tîr-endâzî	تير اندازي	Far.	•	Ok atıcılık, kemankeşlik, ok atmak.			
10304	tîr-dân	تير دان	Far.	•	Ok mahfazası.			
10305	tîr-zen	تير زن	Far.	•	Ok çalan, ok atan, kemankeş.			
10306	tîr-keş	تير كس	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10307	tîrek	تيرك	Far.	*	Ağrı, veca, sancı.			
10308	tîr-nân	تير نان	Far.	*	Yufka açtıkları ağaç ki oklava derler.			
10309	tîre	تيره	Ar.	∴	Bulanık ve karamtık olan ve mükedder ve gam-nâk olan ve münevver olmayan nesne ve mütegayyir olup karammaya varmak ve karanlık ve mecazen kara nesneye denilir tîre-baht gibi.			
10310	tîre-baht	تيره باحت	Far.	•	Bedbaht, bahtsız olan.			
10311	tîre-dil	تيره دل	Far.	•	Mütekeddir, yüreğinde derdi olan.			
10312	tîre-renk	تيره رنگ	Far.	*	Donuk ve bulanık olan nesne ve kulaya yakın renkli at.			
10313	tîre-şeb	تيره شب	Far.	*	Gayet karanlık gece.			
10314	tîre-zamîr	تيره ضمير	Ar. - Far.	•	Gönlü bulanık ve mükedder olan.			

10315	t̄ire-gūn	تیره گون	Far.	•	Bulanık olan, berrak olmayan.			
10316	t̄iz	تیز	Far.	•	Keskin kılığılı ve sivri uçlu olan ve dargın meşrep ve mütehevvir ve çabuk ve çâlâk olan ve ekşi ve ağız buruşturur olan ve acı ve dargın ve hatır kıran olan söz ve dik ve ince olan seda ve hiddet.			
10317	t̄iz-âb	تیز آب	Far.	•	Galat olarak beyne'n-nâs kezzap denilen su ki güherçileden istihsal olunduğundan buna güherçile ruhu dahi denilir.			
10318	t̄iz-pâ	تیز پا	Far.	•	Yörük ve ayağı çabuk olan.			
10319	t̄iz-bâl	تیز بال	Far.	•	Çabuk uçucu, serî'u't-tayr olan.			
10320	t̄iz-per	تیز پر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10321	t̄iz-tâz	تیز تاز	Far.	•	Çabuk koşucu, çabuk çapıcı olan.			
10322	t̄iz-çeşm	تیز چشم	Far.	•	Gözü keskin olan, iyi görür olan.			
10323	t̄iz-rev	تیز رُو	Far.	•	Çabuk gidici olan.			
10324	t̄iz-zebân	تیز زبان	Far.	•	Dilbaz ve cerbezeli olan.			
10325	t̄iz-tabî'at	تیز طبیعت	Ar. - Far.	•	Çabuk kızar ve darılır olan.			
10326	t̄iz-kām	تیز کام	Far.	•	Muradına çabuk nail olan, bahtlı olan.			
10327	t̄iz-gām	تیز گام	Far.	•	Çabuk ve sūratlı ve serî'u's-seyr olan.			
10328	t̄iznā	تیزنا	Far.	•	Kılıç ve balta ve bıçak gibi kesecek aletlerin ağzı ve keskin tarafı yani kılığılı olan ciheti.			
10329	t̄izī	تیزی	Far.	•	Tizlik, keskinlik, çabukluk.			
10330	teys	تیس	Ar.	*	Teke dedikleri erkek keçi.			
10331	teyessür	تیسر	Ar.	•	Bir nesne kolaylanmak ve gönül muradı üzere bir encama vasıl olmak ve bela, zahmet ve keder meydana gelmek, müyesser olmak.			
10332	teysüssiyyet	تیسوسیة	Ar.	•	Keçi gibi nezaketten mahrum ve fena ve hoyrat olmak ve erkek keçisi olmak, tekelenmek.			
10333	teysîr	تیسیر	Ar.	•	Bir nesneyi âsân ve kolay kılmak, müyesser eylemek ve renc ve kedersiz ber-vech-i dil-hâh birinin bir işinin meydan ve vücuda gelmesine bâdî ve sebep olmak.			
10334	t̄iše	تیشه	Far.	•	Cenkte ve odun yarmakta müstamel başı demir, ağzı keskin sapı uzun bir alet.			
10335	t̄iğ	تیغ	Far.	∴	Kılıç, balta, satır ve t̄iğân misilli alet ve şu'â'-ı pertev ve kayığın uzun ve baş tarafı ve mızrak ve ok demiri ve dağ tepesi ve dam kenarı.			
10336	t̄iğ-i efrāsiyāb	تیغ افراسیاب	Far.	•	Kadeh ve piyalede münakis olan şua.			
10337	t̄iğ-efrūz	تیغ افروز	Far.	•	Kılıççı, kılıç saykal edici olan.			
10338	t̄iğ-bend	تیغ بند	Far.	•	Kılıç kuşatıcı ve silahtar.			
10339	t̄iğ-dār	تیغدار	Far.	•	Kılıçlı olan ve şualı ve revnak-dār olan.			
10340	t̄iğ-zen	تیغزن	Far.	•	Kılıç vurucu, kılıç çalıcı olan.			
10341	t̄iğ-zen-i felek	تیغزن فلک	Ar. - Far.	•	Merih yıldızı.			
10342	t̄iğ-ser	تیغ سر	Far.	*	Yalçın kaya, kesme taş.			
10343	t̄iğ-kūh	تیغ کوه	Far.	*	Dağın en yüksek yeri ve her şeyin en yükseği.			

10344	teyağkuz	تَيْقُظُ	Ar.	•	Oynamak, uyanık olmak ve göz açıp ahvâl-i vukû'ât-ı âleme muttali olmak için hazır ve muntazır olmak.			
10345	teyağkun	تَيْقُنْ	Ar.	•	Bir nesneyi tahkik veçhile şüphe ve gümânsız bilmek.			
10346	teyğiz	تَيْقِيظُ	Ar.	•	Uyandırmak, göz açtırmak, agâh etmek.			
10347	teyğür	تَيْقُورُ	Ar.	•	Vakar, temkin ve ağır davranmak ve edep üzere bulunmak.			
10348	teyğîn	تَيْقِيْنُ	Ar.	*	Yakınlaştırmak, takrip etmek.			
10349	tîfâk	تَيْفَاكُ	Ar.	*	Helak olmak.			
10350	tîğâr	تَيْغَارُ	Ar.	*	Leğene şebîh bir nev büyük tas.			
10351	tîmâ'	تَيْمَاءُ	Ar.	*	Sahra ve beyaban.			
10352	tîmet	تَيْمَةٌ	Ar.	*	Hane derununda beslenilen sağmal koyun ve kırk yaşını müteceviz ve kırk yaşından ziyade olan.			
10353	tîmâr	تَيْمَارُ	Far.	∴	Mariz ve alil veyahut belaya giriftar olmuş kimsese gam-hârlık ve mihribânlık edip hizmetinde bulunmak ve hayvana veyahut bağ ve bahçeye bakıp hizmetini eda etmek ve iktızası zuhurunda sefere gitmek şartıyla veyahut bir hizmet-i sâbıkaya mukabil olarak devlet tarafından ita olunan arazi ve mülk ve malikâne ve ıs. tıbbiyeden olup hastegân ve mecrûhînin yara ve cerihalarını yıkayıp ve üzerine ilaç ve merhem sürüp bağlamak ve sarmak, hususundan ibaret olan ameliyata ıtlak olunur ve bu ameliyatı icra eden tababet hadîmîne "tumaracı" denilir.		Tıp	
10354	tîmâr-hâne	تَيْمَارُ خَانَهُ	Far.	•	Delilerin hıfzına ve alelhusus onların tımar ve tedavisine mahsus olan bina ve hane.			
10355	teyemmüm	تَيْمُّمٌ	Ar.	∴	Gereği gibi kasıt ve ahenk eylemek ve örf-i şer'ide abdest bedeli olarak vech-i meşrû' üzere tahâret-i şer'iyye kılmak ki su bulunmadığı yerde yüzünü ve dirseğe varınca ellerini pak toprak ile mesh eylemekten ibarettir.			
10356	teyemmün	تَيْمُّنٌ	Ar.	∴	Bir nesne ile teberrük eylemek, mesut ve mübarek ve ferhunde olmak ve meyyiti kabirde sağ yanında yatırmak ve ben Yemenliyim diye kendini Yemen memleketine nispet eylemek.			
10357	teymîm	تَيْمِيمٌ	Ar.	•	Kasteylemek ve hastaya teyemmüm ettirmek.			
10358	temyîn	تَيْمِينٌ	Ar.	•	Tehniye ve tebrik etmek.			
10359	tîn	تَيْنٌ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile incir denilen tatlı ve leziz bir nev nerm ve yumuşak meyveye denilir, beyazı ve siyahı olduğu gibi gerek beyazının ve gerek siyahının envâ'-ı müte'addidesi vardır ve müleyyen hassası vardır.			+
10360	tîh	تَيْهٌ	Ar.	∴	İnsanın hayran ve ser-gerdân olduğu beyaban, beriyye, çöl, kır, sahra, bâdiye, beyaban ve ıs. tıbbiyeden olup tecvîf-i üzne yani kulağın içindeki boşluğa denilir.		Tıp	
10361	teyh	تَيْهٌ	Ar.	*	Tekebbür etmek, kibirlenmek ve hayran olmak.			
10362	teyhû	تَيْهُو	Far.	•	Çil denilen kuş.			
10363	teyhür	تَيْهُورُ	Ar.	∴	Düz yer ve arz-ı mutma'inne ve büyük dalga ve beyaban, beriyye, çöl, kır, sahra, bâdiye.			
10364	ş	ث	Ar.	•	İşbu harf-i sâ-yı müsellese tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede beşinci harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde beş yüz adedine işaret olur, harf-i mezkûr hemen kelimât-ı Arabiyyeye münhasır olup başka lisanda yoktur.			
10365	şâ'	ثَاءُ	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden beşinci olan harfin ismidir.			
10366	şâbit	ثَابِتٌ	Ar.	•	Payidar ve ber-karâr olan ve kımlıdanmak.			
10367	şâbite	ثَابِتَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan vesair yıldızlara nispeten yerinden kımlıdanmayan kevkeb ve yıldız.			

10368	şâ'ib	ثَابِت	Ar.	*	Yağmur ve mukaddimesi olan şedit rüzgâr.			
10369	şâbit-ka-dem	ثَابِتْكَادِم	Ar.	•	Mızacı oynak olmayıp işinde ve sözünde sâhib-i sebât ve ber-karâr olan.			
10370	şâbbe	ثَابِه	Ar.	*	Taze ve genç avrat.			
10371	şe'âr	ثَاوِر	Ar.	*	Katil zimmetinde olan dem ve diyet ve dem ve diyet ve intikam ve kısas talep etmek.			
10372	şâr	ثَاوِر	Ar.	∴	Maktûl için katil zimmetinde sabit olup ahzı matlup olan kîne ve intikam yani öce denilir.			
10373	şe'âd	ثَاوِد	Ar.	•	Yaş toprak ve nem-nâk olmak ve ter ü tâze ve mülayim olan nebat ve mizaca muvafık olmayan nahoş mekân.			
10374	şâķib	ثَاوِب	Ar.	•	Yandan yana delip geçirmek ve nafız olan ve yandan yana girip geçici olan.			
10375	şâķil	ثَاوِل	Ar.	•	Sakil, ağır, girân olan, hafif olmayan.			
10376	şâliş	ثَالِث	Ar.	•	Üçüncü ve ikinci ile dördüncü arasında olan ve meyancı ki bir nizanın faslı için intihap olunur.			
10377	şâliş-i şelâşe	ثَالِثْ شَلَاشَه	Ar.	•	Üç nesnenin biri.			
10378	şâlişen	ثَالِثَا	Ar.	•	Üçüncü olmak üzere.			
10379	şâlişe	ثَالِثَه	Ar.	•	Üçüncü ve dakikanın altmış cüzünden bir cüzü olan saniyenin altmış cüzünden bir cüzü.			
10380	şâlüş	ثَاوُش	Ar.	•	Şey-i vâhidin üç şeyden mürekkep olması.			
10381	şe'alîl	ثَالِيل	Ar.	•	Su'lüller, memeler, pistânlar ve siğiller, tavuk götleri.			
10382	şâlibe	ثَالِبَه	Ar.	*	Rahne-dâr olan şey.			
10383	şâ'î	ثَاوِعِي	Ar.	•	Ehl-i ırzları kazf ve itham eden kimse.			
10384	şâmir	ثَاوِمِر	Ar.	•	Müsmir, yemiş veren ve meyveli, meyvedar olan.			
10385	şâmin	ثَاوِمِن	Ar.	•	Sekizinci, yedinci ile dokuzuncu arasında olan.			
10386	şâminen	ثَاوِمِنَا	Ar.	•	Sekizinci olmak üzere.			
10387	şâni	ثَانِي	Ar.	•	İkinci, birinci ile üçüncü arasında arasında olan ve çevirici ve devirici ve döndürücü olan.			
10388	şâniyen	ثَانِيَا	Ar.	•	İkinci olmak üzere.			
10389	şâniye	ثَانِيَه	Ar.	•	İkinci ve dakikanın altmış cüzünden bir cüzü.			
10390	şâviye	ثَاوِيَه	Ar.	*	Sâ harfinde olan kafiye.			
10391	şâhit	ثَاهِت	Ar.	*	Boğaz deliği ve kalp denilen yüreğin örtüsü.			
10392	şâ'ir	ثَاوِر	Ar.	•	İntikam alıcı ve muntakim olan kimse.			
10393	şebâb	ثَبَاب	Ar.	*	Gereği gibi yerleşip oturmak ve tamam olmak.			
10394	şübât	ثُبَات	Ar.	*	Müptela olan marizi hareketten âciz eyleyen illet.			
10395	şebât	ثَبَات	Ar.	•	Payidar ve ber-karâr olup durmak ve sabit olmak, müteharrik ve uyanık olmak ve tab ve mizaç ve aklın metaneti.			
10396	şebt	ثَبْت	Ar.	∴	Sabit olmak, sabit etmek ve yazmak, kaydeylemek.			

10397	şēbr	شَبْرٌ	Ar.	*	Bir iş ile bir adamı alıkoymak ve bir husustan men ve sarf eylemek ve bir adamı bir nesneden hâ'ib ve nevmid eylemek ve la'n u nefrin eylemek ve kovup sürmek ve derya cezir eylemek yani sahilden geri çekilmek.			
10398	şübüt	شُبُوتٌ	Ar.	•	Sabit ve payidar ve ber-karâr olup durmak, oynak ve müteharrik olmamak.			
10399	şebît	شَبِيتٌ	Ar.	∴	Sabit ve payidar ve ber-karâr olan ve dilir ve bahadır ve şehsüvâr olan ve akıl ve rüş ve tedbiri ve sabit ve muhkem olan.			
10400	şecc	شَجَّ	Ar.	*	Su akmak ve şarıldayarak akmak ve hassaten Arafat'ta kurban kanı akıtmak.			
10401	şeccâc	شَجَّاجٌ	Ar.	*	Su dökölmek, seyelan etmek.			
10402	şecr	شَجْرٌ	Ar.	•	Galiz ve arîz şey, yassı ve enli nesne.			
10403	şecere	شَجَرَةٌ	Ar.	*	Derenin orta ve geniş yeri. seceretü'l-bahr deniz ortası.			
10404	şecî	شَجَلٌ	Ar.	*	Karın büyüyüp sarmak ve vüsat ve büyüklük.			
10405	şecḥ	شَجَحٌ	Ar.	*	Bir nesneyi şiddetle çekip getirmek.			
10406	şecm	شَجَمٌ	Ar.	*	Bir kimseyi veya bir nesneyi bir nesneden şiddetle sarf ve meneylemek.			
10407	şecn	شَجَنٌ	Ar.	*	Pek dürüş ve sarp olan yol.			
10408	şecce	شَجَّةٌ	Ar.	*	İçinde su havuzu ve bentleri olan bahçe ve mergizâr.			
10409	şecîc	شَجِيجٌ	Ar.	*	Sel suyu.			
10410	şecîr	شَجِيرٌ	Ar.	*	Üzümün ve bu gibi usareli sair şeylerin posası.			
10411	şahşeha	شَحْشَحَةٌ	Ar.	*	Boğuk ses ve hırlı.			
10412	şehânet	شَحَانَةٌ	Ar.	•	Bir nesne pek sımsıkı ve kalın olmak.			
10413	şahḥn	شَحْنٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kalınlık.			
10414	şihān	شِحْنٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10415	şühûn	شُحُونٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10416	şahne	شَحْنَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve cerahat.			
10417	şühûnet	شُحُونَةٌ	Ar.	*	Bir nesne pek sımsıkı ve kalın olmak.			
10418	şehîn	شَحِينٌ	Ar.	∴	Kalın ve katı ve sımsıkı şey ve halim ve mütehammil adam.			
10419	şedâyâ	شَدَايَا	Ar.	*	Memeler, pistânlar, emcikler.			
10420	şedânet	شَدَانَةٌ	Ar.	*	Etilik, semizlik.			
10421	şedḳ	شَدَقٌ	Ar.	•	Akım, seyelan eylemek ve yağmur nüzul etmek, sâ'il olmak.			
10422	şedn	شَدَنٌ	Ar.	*	Etin rayıhası bozulmak ve bir adamın vücuduna et basıp şişman olmakla ağırlaşmak.			
10423	şedġ	شَدَغٌ	Ar.	*	Baş yarmak.			
10424	şednet	شَدَنَةٌ	Ar.	*	Hilkatinde noksan olan avrat.			
10425	şedv	شَدَوٌ	Ar.	*	İslatmak, tertib etmek.			

10426	şedy	ثَدَى	Ar.	•	Meme, pistân ve dişi hayvan veya kadın memeleri ve südi, sedey, sidy dahi bu manaya gelir.			
10427	şediyye	ثَدِيَّة	Ar.	*	Ok torbası.			
10428	şerâ ²	ثَرَاء	Ar.	•	Mal çok olmak ve gani olmak ve servet ve mâl ü menâl ve zenginlik ve toprak, tûrap, arz.			
10429	şerâyyid	ثَرَايِد	Ar.	•	Seridler, tirit yemekleri.			
10430	şereb	ثَرَب	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup insanın karnında olan içyağına denilir ve bir kimseye cürüm ve cünhası mukabilinde levm ve takbih etmek ve kınamak ve hastanın libasını soyup çıkarmak, ihraç etmek.		Tıp	
10431	şerebât	ثَرَابَات	Ar.	*	Esâbi', parmaklar.			
10432	şerd	ثَرْد	Ar.	*	Ekmeği hurda hurda doğramak.			
10433	şerşâr	ثَرَشَار	Ar.	*	Kesîrû'l-kelâm olan ve herze ve hezeyan söyleyen.			
10434	şerşere	ثَرَشْرَه	Ar.	*	Tarumar eylemek ve sözü döne döne çok söylemek ve bir kimse söylerken âher kimse arasına söz karıştırmak.			
10435	şerş	ثَرَش	Ar.	*	Çiriş denilen şey ki bunun ile öteberi şey yapıştırılır.			
10436	şerem	ثَرَم	Ar.	•	Diş kökünden kırılmak.			
10437	şervân	ثَرَوَان	Ar.	∴	Çok ve firâvân şey ve zengin ve mâl-dâr ve sâhib-i servet olan.			
10438	şerka	ثَرَقَة	Ar.	∴	Mâl ü menâlin çok olması, zenginlik ve kamer ile Süreyya'nın iltikâ ve içtima eylediği gece, şeb.			
10439	şerâ	ثَرَى	Ar.	∴	Bir adamın malı çok olmak ve toprak, tûrap.			
10440	şeriy	ثَرِي	Ar.	*	Çok mal.			
10441	şerre	ثَرَه	Ar.	*	Ayazma, suyu pek çok olan pınar.			
10442	şüreyyâ	ثُرَيَّا	Ar.	∴	Ülker ve Pervîn denilen top yıldız ve menâzil-i kamerden biri ve bu top yıldızlar Sevr burcunda Deberân yıldızına takarrüp ederler.			
10443	şütaş ^c	ثُرَاش	Ar.	•	Zükâm illeti, nüzul illeti.			
10444	şütaş ⁱ	ثُرَاشِي	Ar.	*	Zükâm illetine uğrayan kimse.			
10445	şe ^c âbîb	ثُعَابِيْب	Ar.	•	Salya denilen ağızdan akan yelmeşik su.			
10446	şe ^c ârîr	ثُعَارِيْر	Ar.	*	Burunda hasil olan çatlaklar.			
10447	şu ^c bân	ثُعْبَان	Ar.	•	Begayet iri ve uzun olan yılan ki ejdeha itlak olunur.			
10448	şa ^c sa ^c	ثُعْشَع	Ar.	*	Lü'lü', inci ve sedef ve kırmızı yün.			
10449	şa ^c şe ^c a	ثُعْشَعَة	Ar.	*	Pepeleyerek söylemek ve birbiri ardınca kusmak.			
10450	şa ^c r	ثُعْر	Ar.	*	Bedende su'lül, siğil çok olmak.			
10451	şu ^c rür	ثُعْرُوْر	Ar.	*	Bodur adam.			
10452	şa ^c leb	ثُعْلَب	Ar.	∴	Salep denilen kök ki dökülüp kaynatıldıkta kıvamlı bir güzel sadrî içilecek şey olur ve tilki denilen hilekâr hayvan, inebü's-sa'leb, it üzümü denilen nebat.			
10453	şegab	ثُعْب	Ar.	*	Ta'n etmek, zebh etmek.			
10454	şağr	ثُعْر	Ar.	∴	Açılmış, yırtık ve yarık ve bazı yerlerde olan gedik ve rahne ve ağız, fem ve ön dişleri ve bir adamın dişlerini şikest eylemek, kırmak ve derbent boğazı ve dârü'l-harb ve serhat.			

10455	şağsāğ	شَاغْسَاغ	Ar.	•	Kelamı hoşça beyan edemeyip karışık ve perişan söyleyen adama itlak olunur.			
10456	şağseğa	شَاغْسَاغَا	Ar.	*	Sözü açık ve selasetli söylemeyip karış murış söylemek ve perişan ve nâ-muntazam kelam.			
10457	şuğret	شُوغْرَة	Ar.	*	Göğüs çukuru ve boğaz çukuru.			
10458	şuğür	شُوغُور	Ar.	∴	Yırtık ve yarıklar ve gedik ve rahneler ve ağızlar, femler ve ön dişleri ve dârü'l-harb serhatleri ve düşman ağızları.			
10459	şifâyet	شِفَايَة	Ar.	•	Nüfuz etmek, nüfuzu olmak ve geçmek, işlemek.			
10460	şifâl	شِفَال	Ar.	*	El değirmeni altına yayılan sofrâ ve değirmenin alt taşı.			
10461	şüfl	شُفْل	Ar.	*	Tortu, dürdi, çöktüntü.			
10462	şefen	شَفْن	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup elde ve ayakta cildin âdetâ kemik kıvamında olarak sertleşmesinden ibaret olan ve nasır denilen şeye itlak olunur.		Tıp	
10463	şeķābe	شَعَابَة	Ar.	*	Od, ateş, alevlenmek ve yıldız şakımak ve rûşen olmak ve şule ve ziya vermek.			
10464	şeķāb	شَعَاب	Ar.	*	Dayanıp itimat ettikleri nesne.			
10465	şikât	شِكَا ت	Ar.	•	Sikalar, kalbin itimat ve itikat ettiği kimseler veyahut hüccet ve temessük gibi şeyler ve sadık mutemet dostlar.			
10466	şikâf	شِكَا ف	Ar.	*	Vuruşmak, dövüşmek ve mengene ve cendere ve dülger edevatından olan rendeye ve eşkâl-i remliyyeden şu (?) şekle denilir ve eğri şeyleri doğrultacak kısac.			+
10467	şikâfet	شِكَا فَة	Ar.	•	Bir kimse tîz-kâr ve çîre-dest ve her husuta uz ve zeyrek ve dâna olmak.			
10468	şikâl	شِكَال	Ar.	•	Ağır ve girân olan, hafif olmayan şey ve ağır olmak.			
10469	şikâlet	شِكَا لَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve mükedder ve mahzun olmak.			
10470	şaķb	شَا كْب	Ar.	•	Delmek, yırtmak ve yandan işleyip geçmek ve delik ve ma'lûmât-ı kâmile.			
10471	şuķbe	شُو كْبَة	Ar.	•	Delik, sūrâh.			
10472	şikât	شِكَا ت	Ar.	•	Mutemet ve sözlerine inanılacak kimse.			
10473	şeķaf	شَعَا ف	Ar.	∴	Bir adama rast gelmek yahut tutmak veyahut ona zafer bulmak ve ensesinden yetişmek ve tîz-kâr olup her husuta uz ve zeyrek ve çîre-dest ve dâna olmak.			
10474	şeķal	شَعَال	Ar.	∴	Misafirin meta ve haşemi, saz ve sâman ve bâr ve büngâh ve yük ve ufak tefek ve ağırlık denilen şey ve sıyanet ettiği ağır ve girân-bahâ ve nefis ve âli-kadr şeyler.			
10475	şuķalâ?	شُو كَالَا	Ar.	*	Sohbetleri müsteskal ve nadan ve girân-cân kimseler.			
10476	şeķalân	شَعَالَان	Ar.	•	İnsan kısmı ile cin taifesi.			
10477	şeķaleyn	شَعَالَيْن	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10478	şiklet	شِكْلَة	Ar.	•	Ağırlık, yük, bâr, büngâh ve sıkıntı ve melal ve ferahsızlık.			

10479	şiklet-i izâfiyye	شَيْكَلَتْ إِضَافِيَّةً	Ar.	*	Hikmet-i tabî'yye is. olup zait dört derece hararete yani sıfırdan yukarı dört derecede imbikten çekilmiş olan ve mâ-i mukattar denilen suyun hacim ve cüsse-i mu'ayyenesinin vezninden o hacimde sulp veya mayi ecsâmın yani katı ve sulu şeylerin ve keza sıfır derece-i harârette bir kap derununda bulunan havanın vezninden alelumum ecsâm-ı havâ'iyenin yani göz ile görülmesi mümkün olmayan gazların veznininin kaç kere ziyade veya eksik olmaları keyfiyetine itlak olunur, mesela mezkûr derece-i harârette suyun vezninden altın veznî tahminen on dokuz kere büyük ve mantarın dört kere küçük ve mâyi'attan cıvanın on üç buçuk kere büyük ve zeytinyağının yüzde on kere küçük ve sıfır derece-i harârette havanın vezninden müvellidü'l-humûza denilen gazın yüzde on büyük ve balonları doldurdıkları müvellidü'l-mâ gazının on dört buçuk kere küçük olması gibi.		Hikmet-i tabî'yye	
10480	şükûb	شُكُوبٌ	Ar.	*	Ateş tutuşup yanmak ve yıldız parıldamak ve bir nesnenin rayihası etrafa yayılmak ve bir kimsenin rey ve tedbiri nazif ve meri olmak.			
10481	şekîb	شَيْبٌ	Ar.	*	Ziyade kırmızı ve kızıl ve şedîdü'l-humre olan.			
10482	şekîf	شَيْفٌ	Ar.	•	Tîz-kâr ve çîre-dest ve hazık ve her hususta eli uz ve zeyrek ve dâna olan.			
10483	şekîl	شَيْلٌ	Ar.	•	Ağır, girân, veznî ziyadece olan ve sıkıntıyı mucip olan ve bed-manzar ve kerihü'l-hey'e olan.			
10484	şükl	شُكْلٌ	Ar.	•	Bir adam sevgili dostunu veyahut avrat, veledini kaybetmek, yave kalmak.			
10485	şüklâ	شُكْلَى	Ar.	•	Veledini gaip ve yave etmiş kadın.			
10486	şükne	شُكْنَةٌ	Ar.	*	Kılâde ve gerdanlık ve sancak ve kabir, mezar ve kalpte menvî olan niyet.			
10487	şülâşiyyü'l-ağ	شُلَّاشِيَّيُ الْأَغ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup a'zâ-yı tezkîr-i nebâtâtta bulunan hayt kıtalarının bir çiçekte üç demet teşkil etmek üzere yekdiğere mülâsık olmaları keyfiyetine tesmiye ve itlak olunur, bu tertip bilhassa tasnif-i nebâtâtta nazariitibara alınır.		Nebatat	
10488	şülâşiyyü'l-ezhâr	شُلَّاشِيَّيُ الْأَزْهَارِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir sap üzerinde diğer küçük küçük saplara üç adet çiçeğin bulunması hâline denilir ki bu tertip vaz'iyvet-i ezhârda muteberdir.		Nebatat	
10489	şülâşiyyü'l-evrâk	شُلَّاشِيَّيُ الْأَوْرَاقِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir sap üzerinde üç yaprağın bulunması keyfiyetine itlak olunur.		Nebatat	+
10490	şülâşiyyü'l-büzür	شُلَّاشِيَّيُ الْبُذُورِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup üç çekirdeği havi bulunan meyveye denilir.		Nebatat	
10491	şülâşiyyü't-tezkîr	شُلَّاشِيَّيُ التَّذْكِيرِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çiçeği üç uzv-ı tezkîri hamil olan nebata itlak olunur bu hâl, bilhassa tasnif-i nebâtâtta nazariitibara alınır.		Nebatat	
10492	şülâşiyyü'l-üşaybât	شُلَّاشِيَّيُ الْغُضَيَّيَاتِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yaprağın sapından cism-i varakı ikiye taksim etmek üzere mümted olan ve usayb denilen hatt-ı bârizin bir varakta üç adet olması keyfiyetine denilir.		Nebatat	
10493	şülâşiyyü'l-füşüş	شُلَّاشِيَّيُ الْفُصُوشِ	Ar.	*	Bir şeyin üç bölmeli olması hâline denilir ve nebatat eşkâli itibariyle is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile evrakın üç bölmeli olması keyfiyetine itlak olunur.		Nebatat	+
10494	şülâşiyyü'l-mesâkin	شُلَّاشِيَّيُ الْمَسَاكِينِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup müteaddit çekirdekli meyvede çekirdeklerin bulundukları mahallin üç hücreye münkasım olması keyfiyetine itlak olunur.		Nebatat	+
10495	şelâşe	شَلَّاشَةٌ	Ar.	•	Üç adedi, se.			
10496	şelâşün	شَلَّاشُونٌ	Ar.	•	Otuz adedi, sî.			
10497	şülâşî	شُلَّاشِيٌّ	Ar.	•	Üç mensup ve üçten ibaret olan ve ilm-i sarf is. olup yalnız üç harften ibaret olan kelime-i asliyyeye denilir ki geçmiş zamanın gâ'ib-i müfred-i müzekkeri olur.		Sarf	
10498	şelâşîn	شَلَّاشِينَ	Ar.	•	Otuz adedi, selâşün, sî.			
10499	şellâc	شَلَّلَاجٌ	Ar.	•	Kar ve buz satan kişi, berf-fürüş.			
10500	şelb	شَلْبٌ	Ar.	*	Levm ve tayip ve tağyir eylemek ve kınamak ve dergâhtan sürüp kovmak ve bir nesneyi ters çevirmek, içini dışına, altını üstüne döndürmek ve bir nesneyi gemek, rahne-dâr eylemek.			

10501	şülüş	ثُلُث	Ar.	•	Bir nesnenin üç cüzünden bir cüzü.			
10502	şülüşâ'	ثُلُثَاء	Ar.	•	Yevm ile beraber Salı günü, se-şenbe.			
10503	şülüşân	ثُلُثَان	Ar.	*	Bir nesnenin üç cüzünden iki cüzü.			
10504	şelâset	ثَلَاثَةٌ	Ar.	•	Üç adedi, se.			
10505	şelâşûn	ثَلَاثُونَ	Ar.	•	Otuz adedi, sî.			
10506	şelâşin	ثَلَاثِينَ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10507	şülüşi	ثُلُثِي	Ar.	•	Bir nev yazı ki hurûfunun şekli büyük olur.			
10508	şelc	ثَلَج	Ar.	∴	Şiddet-i bürûdet âlâmâtından olarak kış günü gökyüzünden yağın beyaz beyaz ve parça parça pamuk gibi şey ki kar denilir, Fârisîsi berfir ve şeklinin envâ'-ı müte'addidesi burada gösterilmiştir ve kar yağdırmak ve kalp ızdıraptan mutmain olup ârâm ve sükûn bulmak ki yürek soğumak denilir ve bir kimseyi şad ve mesrur edip yüreğini soğutmak ve kara tutulmak ve mahmûmdan humma zail olup harareten halas olmak ve bir kimseyi matlubuna zafer-vâb evlemek.			+
10509	şalh	ثَلْح	Ar.	*	Bir nesneye bulaşıp âlûde olmak.			
10510	şalt	ثَلَطَ	Ar.	*	Karın gurlamak, gürüldemek.			
10511	şal'	ثَلَع	Ar.	*	Baş yarmak.			
10512	şalg	ثَلْغ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10513	şelm	ثَلَمَ	Ar.	•	Bir nesneyi gedmek, rahne-dâr eylemek ve çentmek ve bir nesnenin ağzını veya kenarını dış dış ve çentik çentik eylemek.			
10514	şülme	ثَلَمَهُ	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup kemiklerde vaki ferce ve çentik ve aralıklara denilir ve rahne, gedik ve yarık ve çatlak.		Tip	
10515	şülle	ثَلَّه	Ar.	*	Cemâ'at-i insânî ve çok akçe ve para.			
10516	şemm	ثَمَّ	Ar.	*	Cemetmek, iyi kılmak.			
10517	şümme	ثُمَّ	Ar.	∴	Harf-i atfür, üç manaya delalet eder, birincisi mabadını hükümde makabline teşrik etmek, ikincisi tertip iktiza etmek evvelen, sâniyen gibi, üçüncüsü mühlet iktiza etmektir ba'de-mâ, ba'dehu, bundan sonra, pes manasınadır.			
10518	şimâd	ثِمَاد	Ar.	*	Mâ-i kalîl, azıcık su.			
10519	şemâr	ثِمَار	Ar.	•	Meyve ve her nev mal.			
10520	şümâr	ثِمَار	Ar.	•	Semerler, meyveler, mahsuller.			
10521	şümâr-i cirâbiyye	ثِمَارِ جِرَابِيَّة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kuru ve ziyadesiyle tohumları havi ve âdeta kursak veya deri gibi bir örtüden ibaret olan ve çoraba müşabih bulunan meyvelere denilir.		Nebatat	+
10522	şümâr-i baqliyye	ثِمَارِ بَقْلِيَّة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup fasulye veya bakla gibi tohumları bir sıraya dizilen ve kemâle eriştikte tulani münşak olan ve şekilde görüldüğü veçhile bir örtüden ibaret olan meyvelere denilir.		Nebatat	+
10523	şümâr-i ħarnûbiyye	ثِمَارِ حَرْنُوبِيَّة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü vecih üzere keçiboynuzu denilen meyve gibi bir hayli çekirdeği havi ve iki meskenli olan meyvelere itlak olunur.		Nebatat	+
10524	şümâr-i şavniyye	ثِمَارِ صَوْنِيَّة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir meskenli yani tek hücreli bir hatt-ı dâ'irevî üzerine açılan meyvelere itlak olunur.		Nebatat	+
10525	şümâr-i mücenneħa	ثِمَارِ مُجَنَّحَه	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ekseriya bir tohumu havi olan ve kanat şeklinde bulunan meyvelere tesmiye ve itlak olunur.		Nebatat	+

10526	şimāl	شِمَالٌ	Ar.	*	Medet ve inayet etmek ve mutemet adam.			
10527	şemān	شِمَانٌ	Ar.	•	Sekiz adedi, heşt.			
10528	şemānūn	شِمَانُونٌ	Ar.	•	Seksen adedi, heştād.			
10529	şemāniye	شِمَانِيَّةٌ	Ar.	•	Sekiz adedi, heşt.			
10530	şemānīn	شِمَانِيْنٌ	Ar.	•	Seksen adedi, heştād.			
10531	şemer	شَمْرٌ	Ar.	•	Meyve, ağacın yemişi, meyvenin envaı ve fayda, kâr, hasılat.			
10532	şemer-i ‘ar‘ar	شَمْرٌ عَرَعَرٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup ağacı şekilde görüldüğü veçhile ardıç tohumuna itlak olunur, bu tohum tıpta sidik yolunun nezlesinde ve mesanenin nezlesinde ve belsoğukluğunda ve emrâz-ı kalbiyyeden mütehasıl istiskâ’atta ve usret-i hazmda ve iskorbütte ve resye-i müzminede istimal olunur devâ-yı nâfî’dir.		Nebatat	+
10533	şemere	شَمْرَةٌ	Ar.	•	Meyve, ağacın meyvesi, envâ’-ı meyve ve fayda, kâr, hasılat.			
10534	şemele	شَمَلَةٌ	Ar.	•	Kap dibinde kalan bakiye.			
10535	şümün	شُمُنٌ	Ar.	•	Bir nesnenin sekiz cüzünden bir cüzü.			
10536	şemen	شَمْنٌ	Ar.	•	İs. fıkhiyyeden olup satılan şeyin pahasıdır ki zimmete taalluk eder ve mübâdele-i envâle vesile olur ve paha, değer.		Fıkıh	
10537	şemen-i mişil	شَمْنٌ مِثْلٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup satılan şeyin emsaline kıyasen erbâb-ı vukûfun tayin eyledikleri kıymet ve semene itlak olunur.		Fıkıh	
10538	şemen-i müsemmâ	شَمْنٌ مُسَمَّمٌ	Ar.	*	Gerek kıymet-i hakikiyyeye mutabık ve gerek nakıs ve zait olsun tarafeynin bi’t-terâzî tesmiye ve tayin eyledikleri semene itlak olunur.			
10539	şemīn	شَمِيْنٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin sekiz cüzünden bir cüzü, sümün ve pahalı, girân-bahâ.			
10540	şümme	شُمَّةٌ	Ar.	*	Bir tutam ot.			
10541	şünâ’iyyü’l-ah	شُنَائِي الْأَح	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nebatatın uzv-ı tezkîrlerinde bulunan hayt kıtalarının bir çiçekte iki demet teşkil etmek üzere yekdiğere mülâsik olmaları keyfiyetine itlak olunur bu hâl bilhassa tasnîf-i nebâtâtta nazariitibara alınır.		Nebatat	+
10542	şünâ’î a’zâ-i tezkîr	شُنَائِي أَعْضَاءِ تَذْكَير	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup iki uzv-ı tezkîri hamil olan çiçeğe denilir ki bu hâl tasnîf-i nebâtâtta nazariitibara alınır.		Nebatat	
10543	şünâ’iyyü’l-kuvve	شُنَائِي الْقُوَّة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup bir çiçekte bulunan dört a’zâ-yı tezkîrden ikisinin tavîl olması keyfiyetine itlak olunur ki bu hâl tasnîf-i nebâtâtta nazariitibara alınır.		Nebatat	
10544	şenâ°	شِنَاءٌ	Ar.	•	Bir adamı medih ve vasıf veya zemetmek.			
10545	şenâ°	شِنَاءٌ	Ar.	•	İkişer ikişer.			
10546	şinâ°	شِنَاءٌ	Ar.	•	Diz bağı, pâ-bend.			
10547	şenâ-hân	شِنَاءَانٌ	Ar. - Far.	•	Sena okuyucu, methedici ve dua edici ve dua edici olan.			
10548	şenâ-hānī	شِنَاءَانِي	Ar. - Far.	•	Sena okuyuculuk, methedicilik.			
10549	şenâ-kār	شِنَاءَانٌ	Ar. - Far.	•	Sena edici, methedici ve duacı olan.			
10550	şenâ-kārāne	شِنَاءَانَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Senâ-kâra layık ve yaraşır olan.			
10551	şenâ-kārī	شِنَاءَانَانِي	Ar. - Far.	•	Sena edicilik, sena etmek.			

10552	şenā-gū	شَنَاوُ	Ar. - Far.	•	Bir kimsenin senasını söyleyici, methini edici ve duacı olan.			
10553	şenā-gūyī	شَنَاوِي	Ar. - Far.	•	Sena söyleyicilik.			
10554	şenā-ver	شَنَاوَر	Ar. - Far.	•	Sena edici, dua edici olan.			
10555	şenā-ver-āne	شَنَاوَرَانِه	Ar. - Far.	•	Senāvere layık ve münasip ve yaraşır olan.			
10556	şenā'ī	شَنَايِي	Ar.	•	İki harften ibaret olan sîga-i asliyye.			
10557	şanṭ	شَنْط	Ar.	*	Yarmak, şakketmek.			
10558	şenevī	شَنْوِي	Ar.	•	Mecusi ve Ateşperest, ateşe tapan ve hâlıkı'l-hayr ve hâlıkı'ş-şer diye iki hâlık olmasına kail olan.			
10559	şeny	شَنْيِي	Ar.	•	Bir nesneyi katına kıvrıp bükme.			
10560	şinā	شَيْنِي	Ar.	•	Bir şeyi iki defa işlemek.			
10561	şeniyye	شَيْنِيه	Ar.	*	Yokuşa ve dağa su'ûd edecek yol.			
10562	şevā°	شَوَاء	Ar.	*	Bir yerde çok vakit meks ve ikamet eylemek.			
10563	şevāb	شَوَاب	Ar.	∴	Asel, bal ve ecir ve ceza, amel mukabili hayır.			
10564	şevābit	شَوَابِيْت	Ar.	•	Sabiteler vesair yıldızlara nispetle yerinden hareket etmeyip sabit olan yıldızlar.			
10565	şū°aṭ	شُوْط	Ar.	*	Zükâm illeti, burun nezlesi.			
10566	şevākib	شَوَاكِب	Ar.	•	Sâkibeler, ziyade muzî ve parıldayıcı yıldızlar.			
10567	şevāliš	شَوَالِيْش	Ar.	•	Saliseler, bir saniyenin altmışta birleri.			
10568	şevānī	شَوَانِي	Ar.	•	Saniyeler, dakikanın altmışta birleri.			
10569	şevb	شَوْب	Ar.	∴	Geri dönmek, rücu etmek ve dolmak, dolmaya yaklaşmak ve giyilecek libas, urba.			
10570	şevbā°	شَوْبَاء	Ar.	*	Esnemek, hamyâze etmek.			
10571	şevēbān	شَوْبَان	Ar.	*	Hastanın bedeni sıhate yüz tutmak ve gittikten sonra geri gelmek.			
10572	şevr	شَوْر	Ar.	∴	Bir kavmin seyidi ve mehteri ve ahmak ve bî-mağz adam ve sığır ve öküz ve burûc-ı isnâ aşerden olup Hamel burcuyla Cevza burcu beyninde vaki bir burc-ı sâbitin ismidir ki şems-i evvel burca nisanın sekizinde duhul eder ve toz kaldırma ve fitne ve fesat çıkarmak.			
10573	şū°lūl	شُوْلُوْل	Ar.	∴	Meme ve pistân düğmeciği ve siğil denilen kabarcık ki tavuk götü dahi derler.			
10574	şūm	شُوْم	Ar.	•	Sarımsak denilen fena kokulu bir nevsogan.			
10575	şū°ūr	شُوْوَر	Ar.	*	Bir nesne yerden tozup ve dalgalanıp kalkmak.			
10576	şeviyy	شَوِيِي	Ar.	*	Bir yerde çok zaman meks ve ikamet eylemek ve mihman için tertip olunan hane ve oda.			
10577	şiyāb	شِيَاب	Ar.	•	Libaslar, beden örtüleri.			
10578	şiyābī	شِيَابِي	Ar.	•	Hamam hizmetçilerinden müşterilerin esvaplarına nezaret eden kimse.			
10579	şeyyib	شَيْيِب	Ar.	•	Kız olmayıp er görmüş ve zevcinden müfâratat etmiş dul hatun ve tezevvüç etmiş erkek.			
10580	şeyyibāt	شَيْيِبَات	Ar.	•	Seyyibe olan hatunlar.			

10581	seyyibe	سَيِّبَة	Ar.	•	Zevcinden müfâratat etmiş dul hatun.			
10582	şühât	شُهَات	Ar.	*	Bir kimseyi avaz ile çağırarak.			
10583	sehl	سَهْل	Ar.	*	Yer üstüne döşenmek.			
10584	c	ج	Ar.	•	İşbu harf-i cîm-i Arabî tertib-i hurûf-ı Osmâniyyede altıncı harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde üç adedine işaret eder ve mektup ve senet ve emsali tarihlerinde şeh-r-i cemâdi'l-âhire alamettir.			
10585	câ	جَا	Ar.	•	Mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde şeh-r-i cemâdi'l-evveliyeye alamettir.			
10586	câ	جَا	Far.	*	Yer, mahal, mevki, cây.			
10587	câ-be-câ	جَا بِي جَا	Far.	•	Ara sıra, öte beri, bazı mahalde müteferrik olarak ve yerden yere, mahalden mahalle manasına.			
10588	câbir	جَابِر	Ar.	•	Tekebbür ve ta'azzum eden, merhametsiz ve şefkatsiz olan ve aziz ve kavi olan ve kırıkçı ve çıkıkçı, kırık ve çıkık bağlayıcı.			
10589	câblūs	جَابِلُوس	Far.	•	Yaltaklanıcı, mütemellik ve mütebasbıs olan.			
10590	câlūsī	جَالُوسِي	Far.	•	Yaltaklanıcı, temelluk ve tabasbus edicilik.			
10591	câbī	جَابِي	Ar.	•	Evkaf icârelerini veya teklifât ve vergiyi toplamaya memur olan kimse.			
10592	câbī'	جَابِي'	Ar.	*	Çekirge ve pabuççular kütüğü, tezgâhı ki üzerinde iş kesip biçerler.			
10593	câşelîk	جَاشَلِيك	Ar.	•	Bu kelime, Katoliklik lafzının mu'arrebidir ve Antakya'da vaki patrik tarafından mansûb olup Bağdat'ta mütemekkin olan Nasârî taifesinin reisi, büyük papazı.			
10594	câḥid	جَاهِد	Ar.	•	Bilir iken inkâr edici.			
10595	cādib	جَادِب	Ar.	•	Kâzib ve yalan söyleyici, yalancı, dubaracı.			
10596	cādū	جَادُو	Far.	•	Sihirbaz, sâhir, sihir edici.			
10597	cādū-keş	جَادُو كَش	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10598	cādū-ger	جَادُو كَر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10599	cādūy	جَادُوِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10600	cādde	جَادَّة	Ar.	•	Yolun ulu tarafına denilir ki vasatından ibarettir ve mutlaka ulu yol, şâh-râh.			
10601	cāzib	جَاذِب	Ar.	•	Cezbedici, kendiye çekici olan.			
10602	cāzībe	جَاذِيْبَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve ân, letafet, hüsn ü cemâl.			
10603	cārr	جَار	Ar.	•	Cer edici, çekici olan ve harf-i cer.			
10604	cār	جَار	Ar.	•	Komşu ve yakın ve karîb olan.			
10605	cārī'l-ceneb	جَارِ الْجَنْبِ	Ar.	*	Bitişik komşu.			
10606	cār-i mülâşîk	جَارِ الْمَلَاصِقِ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10607	cārîḥ	جَارِح	Ar.	•	Cerh edici, âlât-ı cārihadan biriyle vurup yaralayıcı olan.			
10608	cārīḥa	جَارِحَة	Ar.	∴	Av kuşu, atmaca ve doğan gibi hayvanat ve mal kazanmaya alet olan azanın her biri, el ve ayak ve ağız ve orospunun ferci gibi.			
10609	cāriz	جَارِز	Ar.	*	Öksürüğü şedit olan insan ve hayvan.			

10610	cārim	جَارِمٌ	Ar.	•	Cürüm ve kabahat sahibi.			
10611	cārī	جَارِي	Ar.	•	Cereyan edici, akıcı ve akar olan ve nâs beyinde nafiz ve meri ve geçer olan.			
10612	cāriye	جَارِيَةٌ	Ar.	∴	Güneş ve seyr ü cereyânından naşi sefineye ve Cenâb-ı Hakk'ın in'âm eylediği rızık ve nimete ve hizmet ve amelde cüst ü cereyânlarına mebni taze ve genç avrada ve bilhassa halayika denilir ve cari ve akıcı olan.			
10613	cāzim	جَائِزٌ	Ar.	•	Cezm edici, kesûb, atıcı ve kâtî' olan.			
10614	cāhiz	جَاهِزٌ	Ar.	*	Lokma göz adam, gözü fırlak adam.			
10615	cāziye	جَائِزَةٌ	Ar.	*	Mükâfat eylemek ve kâfi olmak ve bir nesneye mukabil ivaz.			
10616	cāsir	جَائِسٌ	Ar.	•	Cesaret edici olan.			
10617	cāsūs	جَائِسُوسٌ	Ar.	•	Şerre dair olan, sırrı tecessüs eden kimse ki buna çafız denilir ve düşmana ifşâ-yı esrâr etmek için bir devletin veya bir ordunun veya efrâd-ı nâsın sırrı ve esrarını tecessüs edip araştırmacı olan kimse.			
10618	cā'îl	جَاعِلٌ	Ar.	∴	Nesne verici, mu'tî ve kılıcı, yapıcı, halk edici olan.			
10619	cā'îye	جَاعِيَةٌ	Ar.	*	Bön ve sâde-dil avrat.			
10620	cāfî	جَائِفِي	Ar.	•	Cefa ve eziyet edici.			
10621	cā-güzîn	جَائِزِينَ	Far.	•	Bir mahalli intihap edip onda sakin olucu olan.			
10622	cā-gîr	جَائِغِرٌ	Far.	•	Yer tutmuş ve yerleşmiş ve vaki olan ve vukua gelen ve oturucu olan.			
10623	cālib	جَائِلِبٌ	Ar.	•	Celbedici, âher mahalden yanına getirici olan ve kendi tarafına çekip cezbeder olan.			
10624	cālis	جَائِلِسٌ	Ar.	•	Cülus edici, oturucu olan ve arkadaşı, nedim ve ekseriya hem-meclis ve hem-sohbet olan.			
10625	cālî°	جَائِلِغٌ	Ar.	•	Açık meşrep avrat ve bî-hayâ ve edepsiz kimse.			
10626	cālîf	جَائِلِفٌ	Ar.	•	Deri ve kabuk soyucu olan.			
10627	cālîfe	جَائِلِفَةٌ	Ar.	•	Deri ile eti beraber koparan yara ve kariha.			
10628	cālüt	جَائِلُوتٌ	Ar.	∴	Zamân-ı kadimde Benî İsrâ'îl üzerine müstevli, cebbar bir padişahın ismidir ve nefiy ve cila ve sürgün.			
10629	cālî	جَائِلِي	Ar.	•	Cilalı, parlak olan ve sürüp defedici olan.			
10630	cāliye	جَائِيَةٌ	Ar.	•	Nefiy ve cila ve sürgün ve nefiy ve cilada bulunanlar ve ehl-i zimmet taifesi.			
10631	cām	جَائِمٌ	Ar.	*	Gümüşten mamul kâse ve maşrapa ve emsaline denilir.			
10632	cām	جَائِمٌ	Far.	•	Kadeh, piyale ve Türkçede ayna ve pencere camı.			
10633	cāmiḥ	جَائِمِحٌ	Ar.	•	Zapt olunmaz, başı sert zat ve serkeş adam.			
10634	cāmid	جَائِمِدٌ	Ar.	∴	Donmuş, gayr-ı cari ve bî-hayât ve mahsulüz olan ve altın ve gümüş makulesi mal.			
10635	cāmîs	جَائِمِيسٌ	Ar.	*	Taravet ve tâb ve revnakı zail olmuş nebat.			
10636	cāmi°	جَائِمِغٌ	Ar.	•	Cemedici, toplayıcı ve cemetmiş, toplamış bulunan ve havi ve muhit olan ve Müslimîn için umumi ibadetgâh olan bina.			
10637	cāmi°iyye	جَائِمِغِيَّةٌ	Ar.	•	Cami olmak, ziyade nesneyi havi olmak.			

10638	cāmekān	جَامَكَانَ	Far.	∴	Hamamda soyunup giyinmeye mahsus olan mahal ve etrāf-ı erba'ası cam ile muhat olan yer.			
10639	cāmūs	جَامُوس	Ar.	•	Su sığırı ve manda denilen hayvan.			
10640	cāme	جَامَه	Far.	•	Beden örtüsü, urba, libas, sevb, kabâ.			
10641	cāme-dān	جَامَه دَان	Far.	•	Esvap sandığı veyahut dolap.			
10642	cāmme-şūy	جَامَه سُوَي	Far.	•	Çamaşırıcı, don gömlek ve mendil ve emsali şeyleri yıkayıcı.			
10643	cānn	جَان	Ar.	∴	Âdem aleyhi's-selâm, ebu'l-beşer olduğu gibi bu da ebu'l-cin manasınadır veyahut insandan evvel halk olunmuş bir kavm-i mahsûs ve cin cemi.	cem		
10644	cān	جَان	Far.	•	Rûh-ı hayvânî ve hayatın asıl ve membaı olan kuvvet veyahut cism-i latîf ki diride olur.			
10645	cān-āzār	جَان آزار	Far.	•	Can incitici, eziyet verici, can yakıcı.			
10646	cān-efzā	جَان أَفْزَا	Far.	•	Can artırıcı, taze hayat verici ve inşirāh-ı kalbi bâ'is olan.			
10647	cānān	جَانَان	Far.	•	Canlar, ruhlar ve mahbube ve maşuka ve dilber olan ve güzel ve sâhib-i cemâl.			
10648	cānāne	جَانَانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10649	cān-āver	جَان آوَر	Far.	•	Canlı ve diri olan ve hayvan, ber-hayât olan.			
10650	cānib	جَانِب	Ar.	•	Yan, taraf, sū.			
10651	cānbāz	جَانِبَاز	Far.	•	Canını oyunda tehlikeye koyan ve tağyîrât-ı bedeniyye ve tebeddülât-ı vaz'iyeye-i garîbeden naşi fart-ı mahâretle kendini müşahede edenler huzurunda tehlike ve muhataraya ilkâ eden at cambazı ve ip cambazı ve at pazarında at alıp satmakla meşgul olan.			
10652	cān-baḥş	جَان بَحْش	Far.	•	Ruh verici, hayat verici olan.			
10653	cānib-dār	جَانِبْدَار	Ar. - Far.	•	Taraftar ve tarafgir ve sahâbet ve himâyet edici.			
10654	cānibeyn	جَانِبَيْن	Ar.	•	Nesnenin iki tarafı.			
10655	cāniḥ	جَانِيح	Ar.	•	Cünha ve kabahat sahibi olan.			
10656	cān-ḥirāş	جَان حِرَاش	Far.	•	Cana eziyet verici olan.			
10657	cān-dār	جَانْدَار	Far.	•	Canlı, zî-rûh ve ber-hayât olan.			
10658	cān-rübā	جَان رُبَا	Far.	•	Can kapıcı ve acîb ve garip ve ziyadesiye güzel ve dilber olan.			
10659	cān-sipār	جَان سِيپَار	Far.	•	Can teslim edici, canını feda edici ve canını sarf edici olan.			
10660	cān-siper-āne	جَان سِيپَارَانَه	Far.	•	Canını feda ve sarf edencesine.			
10661	cānistān	جَانِسْتَان	Far.	•	Can alıcı, can kapıcı olan.			
10662	cān-sūz	جَان سُوز	Far.	•	Can yakıcı ve yürek yakıcı, yürek tutuşturucu.			
10663	cān-şikār	جَان شِكَار	Far.	•	Can avlayıcı yani öldürücü olan mahbup ve maşuka.			
10664	cā-niṣīn	جَان نِصِين	Far.	•	Kaymakam, vekil ve mansıp sahibi posta geçip oturuca olan.			
10665	cān-fersā	جَان فَرْسَا	Far.	•	Can aşındırıcı, melal, sıkıntı ve keder ve hüzn ve eziyet verir olan.			
10666	cān-fezā	جَان فَزَا	Far.	•	Can artırıcı, taze can verici ve kalbe inşirah ve şâdmânî verici olan.			

10667	cân-fezāy	جانفزاى	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
10668	cân-feṣān	جان فشان	Far.	•	Bir nesne uğrunda canını feda ve sarf eden.			
10669	cân-feṣānī	جانفشانى	Far.	•	Gayret ve hamiyet ve canını feda ve sarf etmek.			
10670	cân-gāh	جانگاه	Far.	•	Can eksiltici, renc ve keder ve ızdıraba bâ'is olan.			
10671	cân-güdāz	جانگداز	Far.	•	Can eritici, hüzn ve rikkat-i kalb ve bâ'is-i merhamet ve merhamet getirici olan.			
10672	cân-güzār	جانگزار	Far.	•	Candan geçer olan ve hayata tesir eder olan.			
10673	cân-gezā	جانگزا	Far.	•	Can ısırtıcı, öldürücü ve katil ve mühlik olan.			
10674	cân-gīr	جانگير	Far.	•	Can ve ruh kabzedici olan.			
10675	cân-niṣār	جان نيسار	Ar. - Far.	•	Canını feda edip sarf eder olan.			
10676	cân-vār	جانوار	Far.	•	Hayvan ve ber-hayât ve sâhib-i hayât ve dirlik sahibi.			
10677	cân-ver	جانور	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
10678	cāne	جانه	Far.	∴	Hayvan yavrusu, peçe ve küçük sığır ve küçük öküz ve ada ve silah.			
10679	cānī	جانى	Far.	•	Aziz ve candan söyler olan.			
10680	cānī	جانى	Far.	∴	İs. fihhiyeden olup kendisinden cinayet sudûr eden kimseye denilir ve suç ve kabahat sahibi.		Fıkıh	
10681	cāvid	جاويد	Far.	•	Baki, daim ve lâ-yezâl ve layemut olan.			
10682	cāvidān	جاويدان	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
10683	cāvidāne	جاويدانه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
10684	cāvidānī	جاويدانى	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan ve cāvidān ve ebedî olmak ve ebediyet, cāvidānlık.			
10685	cāvers	جاورس	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile karaca darı denilen taneye denilir ki bundan boza yapılır ve güvercin yemi olur ve Cerkezler işbu tanenin müptelasıdır.			+
10686	cāvīd	جاويد	Far.	•	Baki, daim ve lâ-yezâl ve layemut olan.			
10687	cāh	جاء	Ar.	•	Kadir, menzilet, mansıp.			
10688	cāhet	جاهة	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
10689	cāvī	جاوى	Ar.	*	Aselbent denilen bir nev belsem yani hamızlı termenti manasına İs. nebâtiyyedir.		Nebatat	
10690	cāhid	جاهد	Ar.	•	Sarf-ı maktûr edici, elinden geldiği kadar çaltıcı olan ve din düşmanı ile cenk ve kıtal eder olan.			
10691	cāhiż	جاهض	Ar.	•	Cühûzat ve hiddet ve cüret sahibi gözü pek olan.			
10692	cāhil	جاهل	Ar.	•	Bilmez, nadan ve dünyadan habersiz olan.			
10693	cāhiliyye	جاهليية	Ar.	•	Vakt-i sa'âdet-i nebeviyyeden mukaddem olan cahillik ve putperestlik ve cahil olmaklık.			
10694	cāy-gāh	چايگاه	Far.	•	Mekân, mahal, yer, mevki, mevzi.			
10695	cāyiḥa	چايحه	Ar.	*	Devâb ve mevâşî kısmını helak ve istisâl eyleyen maraz-ı belde-i hayvânî ve afet.			
10696	cā'ir	چاير	Ar.	•	Zalim, sitemkâr ve itidal ve cadde-i istikâmetten çıkıp sapa giden kimse.			

10697	cā'iz	جَائِز	Ar.	• Akla, kanuna yahut şeriata muvafık olan, mezun ve lâ-be's ve cevaz dairesinde olan.			
10698	cā'ize	جَائِزَةٌ	Ar.	• Atiyye, bahşiş ve lütuf ve ihsan ve güzel ve makbul olan şiir ve darbimesel.			
10699	cāyi°	جَائِع	Ar.	• Aç olan, cû'a giriftar olan, acıkan.			
10700	cāy-gāh	جَائِغَاهُ	Far.	• Mahal, mesken.			
10701	cāy-gīr	جَائِغِير	Far.	• Yer tutan, yerleşen ve vaki olan, mahal sahibi olan.			
10702	cāyil	جَائِل	Ar.	• Cevelan edici, dönüp dolancı olan.			
10703	cāyile	جَائِلَةٌ	Ar.	* Zamirde cevelan eden, hatıraya ve miyânedede dair dair olan maslahata itlak olunur.			
10704	cāyişe	جَائِشَةٌ	Ar.	* Nefs-i insânîye denilir.			
10705	cāy-niş'in	جَائِي نِشِينُ	Far.	• Kaymakam, vekil ve mansıp sahibi posta geçip oturan.			
10706	cā'î	جَائِي	Ar.	• Gelici, ati ve zirde vaki olan ve aşağıda gelen.			
10707	cübb	جُبُّ	Ar.	• Kûb ve yapılmadık kuyu.			
10708	cebb	جَبُّ	Ar.	* Bir kimsenin zeker ve hayasını kesip hadım eylemek ve recüliyyetsiz etmek.			
10709	cebā°	جَبَاءٌ	Ar.	• Korkak ve cebin olmak.			
10710	cebābire	جَبَابِيرَةٌ	Ar.	• Ulu ve mütekebbir kimseler, cebbarlar, nahak yere daima katl-i nüfûs edenler.			
10711	cibāb	جِبَابٌ	Ar.	* Kesmek, katetmek ve hüsn veya hasep ve nesep ve mal makulesi şeylerle müfâhare ve fahr eylemek, övünmek.			
10712	cebāb	جِبَابٌ	Ar.	* Kaht-ı şedîd, ifrat derecede kıtlık.			
10713	cebbār	جَبَّارٌ	Ar.	∴ Ulüv ve azamet ve kahr ve izzet sahibi olan hak celle ve âlânın esmâ-i ilâhiyyesinden biridir ve Cevza burcunun ismi ve asla rahim ve şefkati olmayan gönül ve daima nahak yere katl-i enfûs eden kimseye denilir ve mütekebbir ve mütemerrid olan ve azîm ve kavi ve bâlâ ve bülend adama itlak olunur.			
10714	cübār	جُبَّارٌ	Ar.	* Heder ve batıl ve beyhude ve diyet ve kıyas olmayan kan ve her müfsit ve mühlik olan şey ve sel suyu ve bir nesneden beri'ü'z-zimme olan kimse.			
10715	cibāl	جِبَالٌ	Ar.	• Cebeller, dağlar, kûhlar.			
10716	cibāli mübāha	جِبَالٌ مُبَاهَا	Ar.	* İ. fıkhiyyeden olup bir kimsenin taht-ı temellük ve tasarrufunda olmadığına mebni, her ferdin odun kesmeye salahiyeti olan dağlara denilir.			Fıkıh
10717	cebāzet	جَبَّازَةٌ	Ar.	* Ekmek, mayasız olmak.			
10718	cebān	جَبَّانٌ	Ar.	• Korkak ve bî-zehre ve hirâsân adam.			
10719	cebbān	جَبَّانٌ	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
10720	cebānet	جَبَّانَةٌ	Ar.	• Korkak ve bî-zehre olmak ve korkaklık ve adem-i cesâret.			
10721	cibāvet	جِبَاوَةٌ	Ar.	• Derip devşirip toplamak ve câbîlik hizmeti.			
10722	cibāh	جِبَاهٌ	Ar.	• Cepheler, baş alınları.			
10723	cibāyet	جِبَايَةٌ	Ar.	• Derip devşirip müteferrik nesnelere toplamak ve câbîlik hizmeti.			

10724	cibt	جِبْت	Ar.	*	Sanem, küffarın zu'm-ı bâtıllarınca Allah diye taptıkları put ve gaipten ve mugayyebâttan haber vermek kaydında olan kimse ve sâhir ve cadı ve sihir ve efsun ve bî-hayr u menfa'at olan hasis ve kemter şey.			
10725	cebr	جَبْر	Ar.	∴	Kırık kemiği sarıp bütünlemek ve kırık kabı kenetlemek ve bir nesneyi ıslah eylemek ve binaenaleyh padişah manasına da gelir ve şeci ve bahadır adam ve kırık çıkık saracak ağaç pasesi ve zor, kahır ve unfla muamele etmek ve zapt edip kendi iradesine bırakmak ve ikrah etmek ve ıs. riyâziyyeden olup (?) gibi bir tarzda hurufat iane ve vasıtasıyla bilâ-rakam yapılan hisâb-ı fevkalade amelivatına denilir.			
10726	cebr-mâfât	جَبْر مَافَات	Ar.	*	Fevt ve zayi olan nesneyi elde etmek, ele geçirmek.			
10727	ceberût	جَبْرُوت	Ar.	•	Fart-ı kibr ü azamet, âlem-i ceberût, âlem-i a'lâ, semâvât.			
10728	cebrâ'îl	جَبْرَائِيل	Ar.	*	Ferişte-i ma'rûfun ismi ki vahye hadim nâmûs-ı a'zam ve abdullah yani Allah'ın kulu demektir, melâ'ike-i mukarrebinden olup zatına rûhu'l-kuds dahi denilir.			
10729	cebiz	جَبِذ	Ar.	*	Çekmek, cezbetmek.			
10730	cebriyyât	جَبْرِيَّات	Ar.	•	İlm-i cebr meseleleri.			
10731	cebrî	جَبْرِي	Ar.	•	Kendi iradesiyle olmayıp zor ve ikrah ve kahra mebni yapılan.			
10732	cebriyye	جَبْرِيَّة	Ar.	•	Bir taifeye denilir ki abdin kat'an ve kâtibeten tasarrufa yani bir şey yapmaya kudreti olmayıp her ne sâdir olursa cümlesi takdîr-i rabbânî diye itikat edilir.			
10733	cibs	جَبْس	Ar.	∴	Korkak kimse ve ıs. kimyeviyyeden olup kirece şebîh olan alçıya itlak olunur.			
10734	cibz	جَبْز	Ar.	*	Bahîl ve nekes ve zebun ve le'îm ve fûrumaye adam.			
10735	cebz	جَبْز	Ar.	•	Kesmek, katetmek.			
10736	cebze	جَبْزَة	Ar.	•	Kıta, parça.			
10737	cebel	جَبَل	Ar.	∴	Dağ, cebel, tepe ve hayli irtifa kesbeden hey'et-i turâbiyye ve ma'deniyye ve bir kavmin seyit ve zî-şânı ve âlim ve fazılı ve bahîli ve mümsik şahıs.			
10738	ciblet	جَبَلَة	Ar.	*	Vecih, yüz ve beşere-i veche ve nazıra mukabil gelen yer ve ayıp ve nakisa ve zor ve kuvvet ve yerin salabet ve pekliği.			
10739	cibillet	جَبَلَة	Ar.	•	Bir nesnenin asıl ve mebnâsı.			
10740	cebellet	جَبَلَة	Ar.	*	Yaradılmış, hilkat, nihâd.			
10741	cibillî	جَبَلِي	Ar.	•	Asıl, yaratılmış ve hilkat ve tabiatta olan.			
10742	cebel-i zühre	جَبَل زُهْرَة	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup a'zâ-yı tenâsüliyye-i nisânın kıt'a-i hâriciyyesi itibar olunan fercin yukarısında vaki kıl tebeyyün mahalline itlak olunur.		Tıp	
10743	cübün	جُبْن	Ar.	•	Peynir denilen süt hasılatı ve korkak olmak, korkaklık ve adem-i cesâret; cübün keza.			
10744	cübni	جُبْنِي	Ar.	•	İs. tıbbiyyeden olup peynir kıvam ve şeklinde olan şeye itlak olunur.		Tıp	
10745	cübüret	جُبُورَة	Ar.	•	Kibir ve kibriyâ ve azamet ve celal ve celadet.			
10746	cebün	جَبُون	Ar.	*	Korkmak ve bir nev eski dünya maymunu ki bunun baldırları olduğundan en ziyade insana şebîh bu maymundur, etibbâ-yı kadîme müşâbehetinden naşi insan yerine bunu teşrih ederler idi, ziyade korkak olduğundan bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
10747	cübe	جُبَة	Ar.	•	Maruf, kolları kısa ve eteği darca bir nev libastır ve zırh denilen demir halka ve puldan masnu cenk libası.			
10748	cebe-püş	جَبَة پُوش	Ar. - Far.	•	Zırh giyen, zırh kuşanan.			

10749	cebe-hāne	جَبَه حَانَه	Ar. - Far.	•	Silah yahut barut hazır bulundurmak ve muhafaza etmek için itihaz ve tehiyye olunan bina ve orduda yahut sefinede barut hıfzına tahsis olunan mahal ve endāht olunacak barut ve gülle ve kurşun.			
10750	cebhe	جَبَه	Ar.	∴	Alın, cephe, nâsiye ve pişâni ki iki kaş ile saç biten mahal arasında olan kıta olup hâlet-i secdede yere konur ve bir kavim veya cemaatin seyit ve zî-şâmına ıtlak olunur ve menâzil-i kamerden bir menzilin ismi olup esed suretinin cephesidir ve dört kevkelden ibarettir ve halkın hasbî deyn ve diyet gibi daima tekâlif ve me'ûnatlarını idare ve temşiyete mecbur olan kimselere denilir ki bunlardan biri her kime teveccüh eylese hâ'ib ve sıfır'ı-yed iade ve irsallerinden istihyâ oluna ve mezellet ve hâk-sârî manasına.			
10751	cebhe-sâ	جَبَه سَا	Ar. - Far.	•	Alnını yere süren, alnı yerde olan ve yüz süren.			
10752	cebhe-sây	جَبَه سَائِي	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10753	cibbîr	جَبْبِير	Ar.	•	Pek kirli olan.			
10754	cebîre	جَبْبِيرَه	Ar.	•	Kola takılan bilezik ve kırık çıkık azayı sardıkları tahta.			
10755	cebîz	جَبْبِز	Ar.	*	Mayasız ekmek ve katıksız kuru etmek.			
10756	cübeyl	جُبَيْل	Ar.	*	ıs. tıbbiyeden olup dimağçenin sath-ı a'lâsında yani yukarı tarafındaki hadebye yani tümsek mahalle ıtlak olunur.		Tıp	
10757	cebîs	جَبْبِيس	Ar.	*	Le'im ve fûrumayeye denilir, ayı yavrusu.			
10758	cebîn	جَبْبِين	Ar.	•	Korkak ve bî-zehre ve yüreksiz olan.			
10759	cebîn	جَبْبِين	Far.	•	Alın, pişâni, nâsiye ki iki kaş ile saç biten mahal arasında olan kıta olup hâlet-i secdede yere vazolunur.			
10760	cebînân	جَبْبِينَان	Far.	•	Alnın üst yarısının şakak yerlerine bitişik olan iki ucu.			
10761	cebîn-sâ	جَبْبِين سَا	Far.	•	Alnını yere süren ve alnı yerde olan.			
10762	cebîn-sây	جَبْبِين سَائِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10763	ceşş	جَشْش	Ar.	*	Kesmek, ağacı kökünden çıkarıp koparmak ve bir nesneden korkmak ve vurmak.			
10764	cüşâm	جُشَام	Ar.	∴	Uykuda arız olan ağır basmasına ve kâbusa denilir ve uykucu, tembel adam.			
10765	cüşûm	جُشُوم	Ar.	•	Olduğu yerden asla kımıldamamak üzere yerleşip oturan ve diz çekip göğüs üzere yaslanıp oturmak ve gece yarısı olmak.			
10766	ceşle	جَشْلَه	Ar.	*	Kara karınca, nemle-i sevdâ.			
10767	cüşmân	جُشْمَان	Ar.	•	Beden, cüsse, şahıs, ten, vücut, cisim.			
10768	cüşşe	جُشْشَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10769	cüşşe-dâr	جُشْشَه دَار	Ar. - Far.	•	Bedenli ve bedeni büyük olan.			
10770	cihâs	جِحَاس	Ar.	•	Zor ile öte kakıp savmak ve kalabalık ve müzâhame etmek, sıkıştırmak.			
10771	cahd	جَحْد	Ar.	•	Bilerek inkâr etmek.			
10772	cahs	جِحْس	Ar.	•	Tırmalamak ve katletmek ve keyd ve mekr ve hile ve hud'a etmek ve dubara eylemek.			
10773	cahf	جِحْف	Ar.	∴	Kabuk soyamak ve kapmak, almak ve tekebbür etmek ve kibirlenmek.			
10774	cihâd	جِحَاد	Ar.	*	Bilerek inkâr eylemek.			

10775	cühûzu'l- ^c ayn	جُحُوْطُ الْعَيْنِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup mukle-i aynın yani kapaklarının dâhilinde bulunan göz yuvarlağının medarı olan göz çukurundan öne doğru fırlamasına denilir ve cühûz , yalnız olarak bir kimsenin işine bakıp fena ve noksan yerini görmek manasına gelir.		Tıp	
10776	cahîf	جَحِيفٌ	Ar.	*	Kişi kendi yanında olan nesnenin çokluğuna fahr etmek.			
10777	cühûd	جُحُوْدٌ	Ar.	∴	Bilerek inkâr etmek ve nübüvvet-i risâlet-penâhîyi bilerek inkâr ettiklerine mebni Yehûd taifesine denilmiştir ve bir kimseyi bahîl bulmak.			
10778	cahîm	جَحِيْمٌ	Ar.	•	Ulvi, begayet şedit olan ve kat kat birbiri üzere yanan ateş ve çukur yerde yanan ateş ve cehennemın bir ismi veya tabaka-i süflâsı.			
10779	cahf	جَحْفٌ	Ar.	•	Uhdesinde olandan ve kudretinden ziyade nesne ile övünmek ve kendiyi pek satmak.			
10780	cahîf	جَحِيْفٌ	Ar.	∴	Karın gurultusu ve uykuda olan horultu ve hodbin, mütekebbir kimse.			
10781	cedd	جَدٌّ	Ar.	∴	Baba ve ana babalarına yani büyük babaya denilir, cemi ecdâd gelir ve baht ve talih, nik ve kısmet ve rızık ve ululuk ve azamet ve ırmak kenarı ve kısmeti bol adama denilir.	cem		
10782	cidd	جِدٌّ	Ar.	∴	İrmak kıyısı ve çalışıp çabalamak ve bir nesneyi gerçekten işlemek ve tahkik eylemek.			
10783	cüdâ	جُدَا	Far.	•	Ayrı, müferrak, başka yerde.			
10784	cidden	جِدَاً	Ar.	•	Gerçekten, hakikaten, tahkikan, filhakika, doğru olarak.			
10785	cidâr	جِدَارٌ	Ar.	•	Duvar, hâ'it, sur; cemi, cüdür.	cem		
10786	cidâ ^c	جِدَاْعٌ	Ar.	•	Sövüşüp husumet ve niza etmek.			
10787	cüdâ-gâne	جُدَا كَاَنَّهُ	Far.	•	Ayrıca, başkaca.			
10788	cidâl	جِدَالٌ	Ar.	•	Bir kimse ile şiddetle muhâsama eylemek, kavga etmek.			
10789	cedâvil	جِدَاوِلٌ	Ar.	•	Cetveller, tefrik olunmuş haneler, çizgiler ve sagîr nehirler.			
10790	cüdâd	جُدَادٌ	Ar.	*	Çulha yamağı ki üzerine iplik sarılır.			
10791	cüdâm	جُدَامٌ	Far.	•	Baras illeti ki ala tenli ve abraş olan.			
10792	cüdâyi	جُدَايِيٌّ	Far.	•	Ayrılık, iftirâk, müfârekat, ayrılmak, başkalanmak.			
10793	ced-be-ced	جَدْبَجْدٌ	Ar.	•	Silsile kollayarak, babadan oğula.			
10794	cedb	جَدْبٌ	Ar.	*	Kaht ve kitlik ve kaht olan mahal.			
10795	cedes	جَدَثٌ	Ar.	*	Kabir ve mezar.			
10796	cedh	جَدْحٌ	Ar.	*	Bir nesneyi âher şey ile karıştırmak.			
10797	ceded	جَدْدٌ	Ar.	*	Yassı, düz yer, arz-ı müstevî.			
10798	cüded	جُدْدٌ	Ar.	∴	Uzun uzadıya tarikler ve alamet ve nişanlar.			
10799	cedir	جَدِيْرٌ	Ar.	*	Çocuk, çiçek çıkarmak.			
10800	cedr	جَدْرٌ	Ar.	•	Duvar, hâ'it, cidar.			
10801	cüderâ ^p	جُدْرَاءٌ	Ar.	∴	Cedirler, layık ve sezâ-vâr olanlar ve nihayet ve müntehalar ve etrafı duvarlı yerler.			
10802	ceder	جَدْرٌ	Ar.	*	Hilkî veya darp ve cerahatten hâdis olan yumru ve boğazda hasıl olan verem ve ısırık eseri ve ağaç çiçeğinde iptida zahir ve mün'akid olan habbe.			

10803	cüdrân	جُدْرَانُ	Ar.	•	Cedrler, cidarlar, duvarlar.			
10804	cüdre	جُدْرَه	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup boyunda gırtlığın ön tarafına mevzu cism-i darakî denilen bezin şişmesinden ve bi-ta'bir-i âher zahâmetinden ibaret olan ve gûşe denilen şey-i marazîye denilir.		Tıp	
10805	cüderî	جُدْرِي	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup hummiyyât-ı indifâ'iyeden çiçek denilen ve kabarcık ve çıbandan ibaret olan illete denilir.		Tıp	
10806	cüderî-i baqarî	جُدْرِيءِ بَقْرِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup inek veya bakarda zuhur eden büsür yani çiçek illeti kabarcığına ve bu kabarcıklar derununda bulunan aşı maddesine denilir.		Tıp	
10807	cüderî-i kâzîb	جُدْرِيءِ كَاذِب	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs suçüçeği denilen kabarcıklara denilir.		Tıp	
10808	cad°	جَدَع	Ar.	•	Burun kesmek ve kulak ve el ve dudak kesmek ve zindana koyup hapsetmek.			
10809	cede°a	جَدَعَه	Ar.	∴	Kesilmiş burun veya kulaktan bakiye ve hapsetmek.			
10810	cedf	جَدَف	Ar.	*	Kesmek ve kesik kesik nağmât eylemek.			
10811	cedef	جَدَف	Ar.	•	Makbere, mezar ve yenildiği vakit susuzluğu kateden ve Yemen diyarından gelen bir otun ismidir.			
10812	cedefe	جَدَفَه	Ar.	•	Koşup giderken zuhur eden ses ve şamata etmek.			
10813	cedel	جَدَل	Ar.	•	Şiddetle niza ve husumet etmek.			
10814	cedvâr-i hindî	جَدْوَارِ هِنْدِي	Ar.	∴	İs. nebâtiyyeden olup acı ve ıtri ve kâfûrî rayihalı bir nev köke denilir ki işbu kök tıpta midevi ve dâfi'-i didân, yani solucan düşürücü ve terletici mu'arrık ve muzâdd-ı sem gibi kullanılır.			
10815	cedûr	جَدْوَر	Ar.	•	Layık ve sezâ-vâr ve şayan olan.			
10816	cedvel	جَدْوَل	Ar.	∴	Her bir hanede bir şey kaydolanmak üzere hanelere taksim olunmuş ve çizilmiş varak-pâre ki ekseriya umûr-ı hisâbiyyede programlar ve emsalî şeyler için kullanılır ve nehr-i sagîr ve su yolu.			
10817	cüdde	جُدَّة	Ar.	∴	Mekkeye mücâvir bahrin hassaten sahilinin ismi ve bahr-i mezkûrede vaki olan Cidde iskelesi bundan kinayedir ve uzun uzadıya tarik ve yol ve hırka.			
10818	cedde	جُدَّة	Ar.	•	Ana veya baba anaları, büyük ana, büyük valideler.			
10819	cedde-i şahîha	جُدَّةٌ صَحِيحَه	Ar.	•	Baba anası.			
10820	cedde-i fâside	جُدَّةٌ فَاسِدَه	Ar.	•	Ana anası.			
10821	cedî	جَدِي	Ar.	•	Erkek keçi ve keçi oğlağı ve keçi yavrusu ve nücûm ı. olup felek-i burûcda Kavis burcuyla Delv burcu beyninde vaki olan burca denilir ki şems, burc-ı mezkûra kânunuevvelin sekiz veya dokuzunda duhul eder.		Nücûm	
10822	cüdeyy	جُدَيْي	Ar.	•	Hemen feleğin kutb-ı şimâlisine muttasıl olup Demirkazık denilen yıldız.			
10823	cedîd	جَدِيدٌ	Ar.	∴	Yeryüzü ve pek nasipli adam, tezgâhından henüz kesilmiş bez ve yeni nesne, bu sebepten yeni şeye cedit tesmiye olunmuştur.			
10824	cedîdân	جَدِيدَانُ	Ar.	•	Gece gündüz, leyl ü nehâr, ruzuşeb.			
10825	cedîr	جَدِيرٌ	Ar.	∴	Layık ve sezâ-vâr ve şayan olan ve nihayet ve münteha ve etrafı duvarlı yer.			
10826	cüdeyrî	جُدَيْرِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden beyne'n-nâs suçüçeği denilen.		Tıp	
10827	cüzâm	جُذَامٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs miskinlik denilen illete itlak olunur, illet-i mezkûre kuru ve parlak pullar ile mestur tümsek ve kırmızıca çibanlardan ibaret olup ekseriya dirseklerde ve iki dizlerde tekvün edip cildin aksâm-ı sâ'iresine ve kıl biten mahallerine ve tırnak diplerine yayılır.		Tıp	
10828	cüzâz	جُذَاذٌ	Ar.	*	Kesik ve kırık şey ve altın madeni parçaları.			

10829	cezb	جذب	Ar.	∴	Bir nesneyi çekip uzatmak ve kendiyeye doğru çekmek ve söndürmek ve bir nesneyi âhere nakil ile yerini değiştirmek ve bir nesneyi çekmek hususunda âhere galip olmak.			
10830	cezbe	جذب	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10831	cezr	جزر	Ar.	∴	Kesmek ve is. nebâtiyyeden olup kök denilen kıt'a-i nebâtiyye-i tahte't-türâba denilir ve bih ve bünyâd ve is. riyâziyyeden olup 5 adedi kendi nefesine darbedildikte hasil darp 25 adedini vücuda getireceğinden işbu yirmi beş adedinin 5 adedi cezri olması keyfiyetine denilir ve asıl hesap manasına ve bir nesneyi kökünden kesmek ve boynun kökü ve magrizü'l-unk.			
10832	cezr-i eşamm	جزر أضم	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup malum bir adede hariçten hiçbir adedin kendi nefesine darbının hasılı tevafuk etmemesine ta'bir-i âherle tamamen bir adet cezrinin aded-i sahîh olarak alınması mümkün olmamasına denilir 3, 5, 13 adetlerinin cezr-i tâmi olmadığı gibi.		Riyaziye	
10833	cezr-i tâm	جزر تام	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup malum bir adede hariçten bir adedin kendi nefesine darbının hasılı tevafuk eylesmesine ta'bir-i âherle bir adedin tamamen aded-i sahîh olarak cezrinin alınması mümkün olmasına denilir.		Riyaziye	
10834	cezr-i 'amüdü	جزر عمودي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kâ'imî olarak arza duhul ve nüfuz eden her bir köke itlak olunur.		Nebatat	+
10835	cezr-i miğzelî	جزر مغزلي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kadınların iplik kıvrattıkları ve eğirdikleri iğ şeklinde olan her bir köke itlak olunur.		Nebatat	+
10836	cezr-i derenî	جزر درني	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yıldız çiçeğinin kökü veyahut yer elması gibi olan her köke denilir.		Nebatat	
10837	cezr-i müteşâ'ib	جزر متشعب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dal ve budak salıvererek birtakım şubelere inkısam eden her bir köke itlak olunur.		Nebatat	+
10838	cizî	جذع	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup zâtü'l-filka nebatının yani hurma gibi çekirdeği iki parçaya ayrılmayarak ve yalnız bir parça nümâyân olarak neşvünema bulan nebatatın sakına yani yere nüfuz ettiği mahalden dal ve yaprak zuhur ettiği mahalle kadar olan kıtasına denilir ve beden ve cisim ve vücut.		Nebatat	
10839	ceze'a	جذعه	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup beş yaşına giren dişi deveye itlak olunur.		Fıkıh	
10840	cezl	جذل	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup zâtü'l-filkateyn nebatatının yani erik ve kayısı gibi çekirdeği ikiye inkısam ederek neşvünema bulan nebatatın yere nüfuz ettiği mahalden dal budak ve yaprak hasil olduğu mahalle kadar olan ve sak denilen kıtasına denilir.		Nebatat	
10841	cez̄m	جذم	Ar.	•	Kesmek, katetmek ve birinin elini kesmek, kat'-ı yed etmek.			
10842	cez̄em	جذم	Ar.	*	Bir adamın eli kesilmek.			
10843	cez̄mâ'	جذماء	Ar.	•	Kesilmiş el, yed-i maktû'.			
10844	ciz̄n	جذن	Ar.	*	Ağaç tomruğu ve kütüğü ve bir nesnenin kökü ve aslı.			
10845	cez̄üb	جذوب	Ar.	•	Cezbedici, kendiyeye çekici olan.			
10846	cüz̄ür	جذور	Ar.	•	Cezirler, kökler, asıllar, bihler.			
10847	cüz̄ür-i hevâ'iyye	جذور هوائي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup nebatatın şekilde görüldüğü veçhile sakı demek olan mihver-i hevâ'isi yani kökünden yaprak ve dal ve budak hasil olan mahalline kadar olan kıtası üzerinde zuhur eden köçüklere denilir.		Nebatat	+
10848	cüz̄ül	جذول	Ar.	•	Cezller, asıllar, kütükler.			
10849	cez̄îm	جذيم	Ar.	•	Kesilmiş, katolunmuş olan.			
10850	cezb	جذب	Ar.	•	Bir nesneyi öteden beriye çekmek, kendiyeye doğru tahrik eylemek ve bir harfî veya kelimenin nihayet harfini meksûr eylemek ve kesrenin alameti ki esre dahi denilir ve cinayet etmek, kendiyi tezlil edecek iş işlemek ve gebe hayvan vaktinde doğurmayıp veledini karında vaktinden ziyade taşımak.			

10851	cürāb	جُرَاب	Ar.	•	Boş ve tehi gemi.			
10852	cirāb	جِرَاب	Ar.	∴	Dağarcık ve kap, vi'â ve haya torbası.			
10853	cirābet	جِرَابَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.			
10854	cirābe-i dühniyye	جِرَابَةُ دُهْنِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ergenlik çıbanları gibi yağı havi ve cilt üzerinde vaki keseciklere denilir.		Tip	
10855	cirā'et	جِرَافَةٌ	Ar.	•	Bahadırılık, yiğitlik ve şecaat, cesaret.			
10856	cür'et	جُرَاةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
10857	cirāḥ	جِرَاحٌ	Ar.	•	Cürhler, yaralar, zahmlar.			
10858	cerrāḥ	جِرَاحٌ	Ar.	∴	Yara tımar eden ve vücūd-ı insānda ameliyat icra eden ve yaraları yaran kimse ve üstat.			
10859	cerāḥat	جِرَاحَاتٌ	Ar.	•	Yaralamak ve cürh, yara, zahm ve yaradan cereyan eden kıvamlı mayie dahi denilmekte ise de manasız ve galat ve nâ-be-mahaldir.			
10860	cerrāḥī	جِرَاحِي	Ar.	*	Cerraha ve cerrahlığa müteallik ve ait olan.			
10861	cerād	جِرَادٌ	Ar.	•	Çekirge denilen mezzrû'ât düşmanı hayvan ki sıçrayarak gezer ve icabında uçar.			
10862	cerādü'l-baḥr	جِرَادُ الْبَحْرِ	Ar.	*	Hayvanat is. olup teke denilen kırmızı deniz böceğine denilir.		Hayvanat	
10863	cerrār	جِرَارٌ	Ar.	•	Çekici, sürükleyici ve neferâtı firāvân ve eskâli kesir olan ve bu sebeple aheste aheste giden asker alayı ve ordusu ve dilenci.			
10864	cerrāre	جِرَارَةٌ	Ar.	•	Neferâtı firāvân ve eskâli kesir olup aheste aheste hareket eden asker alayı ve ordusu.			
10865	cerāyet	جِرَائَةٌ	Ar.	•	Nisvân, genç ve güzel olmak ve vekâlet etmek, vekil olmak.			
10866	cerāyid	جِرَايِدٌ	Ar.	•	Cerideler, kitaplar, defterler.			
10867	cerāyir	جِرَايِرٌ	Ar.	•	Suçlar, kabahatler.			
10868	cerāyim	جِرَايِمٌ	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan ve cürüm sahibinden kabahati için ahzolunan cezâ-yı nakdî akçeleri.			
10869	cerāyim-i müştereke	جِرَايِمٌ مُشْتَرَكَةٌ	Ar.	*	Is. nizâmiyeden olup 1. eşhâs-ı müctemi'a tarafından bir zamanda 2. veya evvelce beyinlerinde hasıl olan ittıfak üzerine müteferrikan eşhâs-ı müte'addide tarafından ezmîne ve mahâll-i muhtelifede işlenen 3. veyahut biri diğerini irtikâp veya teshile veya husulünü veyahut cezasız kalmasını temine medar olmak için edilen cürümlere denilir.		Nizamiye	
10870	cerb	جِرْبٌ	Far.	∴	Yağlı, semiz olan ve her işte galip ve elinden iş gelen.			
10871	cereb	جِرْبٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup uyuz denilen maraza ıtlak olunur ki işbu maraz bir nev tufeyli hayvanın cilt altına sokulup orasını oyarak kendiye yuva yapmasından ibarettir ve geceleri uyumakla meşgul olduğundan ziyadesiyle kaşınır ve iptida parmaklar arasında zuhur ettiği gibi sâri bir maraz olduğu hatırdan çıkarılmamalıdır ve ayıp ve nakısa ve kılıc pası.		Tip	
10872	cürşüme	جِرْشُومَةٌ	Ar.	∴	Kök, asıl, bîh ve is. nebâtiyyeden olup bir ağacın veya nebâtât-ı sâ'irenin evrak ve ezhârını havi tomurcuğa denilir ki ilkbaharda açılıp derunundan evrak ve ezhâr ve dal olmak şanımdan olan kâbil-i ta'azzuv kıta ve madde çıkar.		Nebatat	
10873	cerçis	جِرْجِيشٌ	Ar.	*	Bir peygamber-i zî-şânın ismidir.			
10874	cerḥ	جِرْحٌ	Ar.	∴	Cerh, yaralamak ve kesb ü kâr eylemek ve bir kimseye kadh ve ta'n veya şetm ile zebân-dirâzlık edip dil-âzâr olmak ve hâkim şahidin kizb veya fisk makulesi töhmetinden naşi adaletini ıskat ile şehadetini reddeylemek ve birinin kavlil ve reyi batıl ve nâ-savâb olduğunu göstererek bozup çürütmek.			

10875	curh	جرح	Ar.	*	Yara, zahm.			
10876	cerd	جرذ	Ar.	*	Asla kıl ve tüyü olmayan şeyler ve kazımak.			
10877	cerh-i ĥatâ	جرح خطأ	Ar.	*	İs. fikhîyyeden olup kasta makrûn olmayarak hatâ'en bir kimseyi cerh eylemeye denilir.		Fıkıh	
10878	cerh-i 'amid	جرح عميد	Ar.	*	İs. fikhîyyeden olup gerek âlet-i câriha ile ve gerek âlet-i cârihanın gayrısıyla cerhi meşru olmayan bir adamı kasten cerh eylemeye denilir.		Fıkıh	
10879	cerh-i müşşin	جرح مشخن	Ar.	*	İs. fikhîyyeden olup yevmen ev ba'de yevmin mecruhun hayatta kalması tevehhüm olunmayan yaraya itlak olunur.		Fıkıh	
10880	cerh-i mühlik	جرح مهلك	Ar.	*	İs. fikhîyyeden olup mecruhun helakine bâdî olan cürhe itlak olunur.		Fıkıh	
10881	cürd	جرذ	Far.	*	Yaz eyyamında şiddet-i harâretten öte öte karnı yarılır bir nev hayvancık.			
10882	cered	جرذ	Far.	*	Zahm-dâr, yaralı olan.			
10883	cerde	جرده	Ar.	∴	Kula yani sarı renkten açık olmayan at ve renk ve levn ve babası Arabî anası başka olan at, esb.			
10884	cerz	جرز	Ar.	*	Katleylemek, değnekle veya bir ağaçla dürtmek, itmek.			
10885	cürz	جرز	Ar.	•	Başı demir topuzdan ibaret olan silaha denilir.			
10886	cürüz	جرز	Ar.	*	Aslen münbit olmayan veya kat'an yağmur dokunmayan yere denilir.			
10887	cerbeze	جريرة	Ar.	∴	Bozulup munkabız olmak ve düşmek ve begayet dubaracı ve zeyrek ve mekkâr ve ayyâr olmak ve fetânet ile temyiz ve cesâret-i mu'tedile ve kuvvet-i idâreden ibaret olan sıfat-ı zihniyye ve dilbazlık ve her lakırdıya karşılık bulup isbât-ı müdde'âda bî-fütûr ve kavgısız olmak.			
10888	cers	جرش	Ar.	*	Gizli ve yavaş ses ve bir nesneyi yalamak ve tekellüm eylemek, söylemek.			
10889	ceres	جرس	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile tâ'ife-i Nasârî'yi celp ve cem zımında kiliselerde çalınan çana denilir ve hayvan boynunda asılan büyük çingirak.			+
10890	cerş	جرش	Ar.	*	Bir nesneyi kaşıyıp kazımak ve bir nesnenin kabuğunu soyup gidermek ve bir nesneyi irice dövmek, ezmek.			
10891	cerş-i ĥatî	جرش خطي	Ar.	*	İs. tıbbîyyeden olup zirde mahallinde tarif olunacak micreş-i hattî nam alet vasıtasıyla bedende bulunan bir lahm-ı zâ'idi veya bir veremi yani yumruyu sıkıştırarak ve ezerek kateylemek ameliyatına itlak olunur.		Tıp	
10892	cer°	جرع	Ar.	∴	Suyu yudum yudum yutarak içmek ve ıs. tıbbîyyeden olup mâdde-i devâ'ıyyeyi havi bir nev içilecek şeye denilir.			
10893	cür°a	جرعه	Ar.	•	Bir yudum, bir içim su.			
10894	cürüf	جرؤف	Ar.	*	Yalçın dağın yalımına denilir ve yar denilen yer ki yüksek mahalden ibarettir.			
10895	cerm	جرم	Ar.	∴	Günah işlemek ve kesb ü kâr eylemek ve bir adama cinayet eylemek ve kesmek, kırmak.			
10896	cürm	جرم	Ar.	∴	Suç ve günah ve cinayet ve kabahat ve ıs. nizâmiyyeden olup kânûn-ı cezânın ahkâmı hilafına hareket etmeye denilir.		Nizamiye	
10897	cirm	جرم	Ar.	•	Cisim, vücut, ten, cüsse, ceset.			
10898	cerem	جرم	Ar.	∴	Hurma kesilirken yere düşenleri ekl etmek, lacerem, çaresiz, zaruri, lâ-büd, bi'z-zarûr ve naçar ve elbette ve hakkâ ki, şüphesiz demektir.			
10899	cürm-i meşhüd	جرم مشهود	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup icra olunmadıkta olan cürüm ile velvele-i nâs üzerine tutulan veyahut cürmün irtikâbını müteakiben onun faili veya şeriki olduğunu mü'eyyid eşya ve esliha ve edevat ve evrak ile derdest edilen eşhasın mürtekip oldukları cerâvime denilir.		Nizamiye	

10900	cirmâç	چَرْمَاقَ	Ar.	*	Yaya sarılan kiriş.			
10901	cerr-î mağnem	جَرِّ مَغْنَمَ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup celb-i menfa'at demektir.		Fıkıh	
10902	cürm-nâk	جُرْمَانَاكَ	Ar. - Far.	•	Kabahatli ve suçlu olan.			
10903	cermûç	جَرْمُوقَ	Ar.	*	Ayağa giyilen mest üzerine geçirilen ayakkabı, kundura ve çizme.			
10904	cürûh	جُرُوحَ	Ar.	•	Cürhler, yaralar, zahmlar.			
10905	cürûf	جُرُوفَ	Ar.	*	İs. kimyâviyyeden olup maden köpüğüne denilir.		Kimya	
10906	cürre-bâz	جُرَّةَ بَاذَ	Far.	•	Doğan denilen kuşun erkeği veyahut ak cinsi ve ok, tır, sehim.			
10907	cerî	جَرِي	Ar.	∴	Süratle mürur ve güzerân eylemek ve cesur, şeci, bahadır, yiğit ve bî-pervâ olan.			
10908	cereyân	جَرِيَانَ	Ar.	•	Akmak, süratle mürur ve güzerân etmek ve çabuk geçip gitmek ve seğırtmek ve koşmak ve balık misilli hareket etmek.			
10909	cerîb	جَرِيْبَ	Ar.	*	Bir nev ölçek ve tarla, mezra'a ve dönüm ve on bin zirâ' ve dere ve vadi.			
10910	cerre	جَرَّةَ	Ar.	*	Geviş denilen hayvanın sakız çiğnemek hâline denilir.			
10911	cirriş	جَرِيْشَ	Ar.	•	Yılan balığı.			
10912	cerîh	جَرِيْحَ	Ar.	•	Mecruh, yaralı, zahm-dâr olan, yaralanan.			
10913	cerîd	جَرِيْدَ	Ar.	•	Bir nev atlı taliminde halkın birbirine attıkları değnek.			
10914	cerîde	جَرِيْدَةَ	Ar.	•	Defter, kitap, ruzname ve gazete.			
10915	cerîre	جَرِيْرَةَ	Ar.	•	Suç, kabahat, beze.			
10916	cerîm	جَرِيْمَ	Ar.	•	Gühankâr, cürüm sahibi ve kabahatli, mücrim.			
10917	cerîme	جَرِيْمَةَ	Ar.	•	Suç ve günah ve cinayet ve kabahat ve suçlu kimseden cürmü için ahzolunan akçe.			
10918	ceriyye	جَرِيْيَةَ	Ar.	*	Kursak ve ıs. hayvâniyyeden olup hayvânât-ı mücterrenin yani geviş getirici hayvanların ikinci midesine denilir.		Hayvanat	
10919	ceriş	جَرِيْشَ	Ar.	*	İri dövülmüş nesne ve kılıç gibi keskin ve nazif ve kâr-güzâr adam.			
10920	cüz°	جُزْءَ	Ar.	•	Bir nesnenin bir parçası ve bir bölüğü, parça, pare, kısım ve bütünden eksik olan miktar ve Kur'ân-ı Kerim'in otuz kısma taksiminden hasıl olan bölük ve kitap tertibinde beş kâğıt yani on yaprak, yirmi sahife miktarı ve çocukların iptida okudukları sağır kitap ve mürekkep ki şeyin terkibine dâhil olan nesne ve kanaat ve iktifa eylemek ve bir nesneyi pekiştirip muhkem eylemek ve düğümü muhkem çekip bağlamak ve kız evlada dahi denilir.			
10921	cüz°ün lâ-yetecezzâ	جُزْءَ لَا يَتَجَزَّى	Ar.	•	Bir daha taksim kabul etmez ve bölünmekten müberrâ olan parça.			
10922	cüz°e	جُزْءُهُ	Ar.	*	Hançer ve bıçak makulesinin sapı ve deste ve nisap manasına ve asma hereği.			
10923	cezâ°	جَزَاءَ	Ar.	•	Mükâfat eylemek ve kâfi olmak ve bir nesnenin mukabili ivaz ve cürüm ve günah mukabilinde birinin mazhar kılındığı ukubet ve ıs. nizâmiyyeden olup kânûn-ı cezâ ahkâmı hilafına irtikâp olunan bir fiilin failine çektilen azaba itlak olunur.		Nizamiye	
10924	cezâ-i şart	جَزَاءَ اءِ شَرْطَ	Ar.	•	Şartın husulüne tabi olan keyfiyet ve ibarede şartın mukabili olan kaziyeye.			
10925	cezzâr	جَزَارَ	Ar.	•	Deve kasabı.			

10926	cüzâz	جَزَاز	Ar.	*	Yün ve meşin ve sahtiyan ve kâğıt gibi şeylerin kırpıntı ve kırkıntısına denilir.			
10927	cezâzet	جَزَازَة	Ar.	*	Ekin biçmek ve kıl ve yün kırpmak.			
10928	cüzâf	جَزَاف	Ar.	*	İştira olunacak nesneyi vezinsiz, vekilsiz, hadsiz ve tahminle götürü pazar olarak almak, kabala pazarı.			
10929	cezâlet	جَزَالَة	Ar.	•	Büyük ve azîm ve akıllı ve hûb-rey ve nîk-endişe ve müdebbir olmak.			
10930	cezâyir	جَزَايِر	Ar.	•	Cezireler, adalar.			
10931	cezâ'il	جَزَائِل	Ar.	•	Cezil ve kesir olanlar.			
10932	cüz ² -bend	جَزْءٌ بِنْدٌ	Ar. - Far.	•	Ciltlenmemiş evrak hıfzı için kitap kabı resminde imal olunan bir nev zarf.			
10933	cüz ² -dân	جَزْءٌ دَانٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
10934	cezr	جَزْر	Ar.	•	Kamerin tesiriyle derya veya ırmaklarda alelhusus bahr-i muhît veya kutuplara yakın denizlerde sular met eylediğinden yani sahile geldikten sonra geri çekilip gereği gibi irtifanın tenakus eylesmesine ıtlak olunur.			
10935	cezer	جَزْر	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup havuç denilen sarı köke denilir.		Nebatat	
10936	ciz ²	جَزَعٌ	Ar.	∴	Derenin burgaç yeri ve ortası veya kesilen yeri ve mahalle ve aynü'l-hir denilen taş ki hayvan gözüne müşâbih, ortasında bir benek ve etrafında başka başka renkte birkaç halkası olup zikıymet taşlardır.			
10937	ceza ²	جَزَعٌ	Ar.	•	Sabırsızlık edip izhâr-ı hüzn ile telaş ve ızdırap eylemek.			
10938	ciz ² a	جَزَعَةٌ	Ar.	•	Azca mal ve su.			
10939	cüz ² a	جَزَعَةٌ	Ar.	•	Bıçağın sapı.			
10940	cezl	جَزَلٌ	Ar.	*	Rey ve fikr-i metîn ve dirâyet-i kâmile sahibi ve akil ve reşit adam ve rekik olmayıp rast ve dürüst olan lafız ve kelimeye denilir ve arûziyyün is. olup zihâfât-ı bahr-i kâminden olarak mütefâ'ilün cüzünün harf-i râbi'ini iskân ve sânisini iskat eylemeye denilir, bu hâlde müfte'ilün cüzüne naklolunur ve çok nesne ve pek cömert ve kerim adam.		Aruz	
10941	cizle	جَزَلَةٌ	Ar.	•	Bir nesneden bir parça.			
10942	cezle	جَزَلَةٌ	Ar.	•	Asil ve metîn olan akile ve reşide hatun.			
10943	cezm	جَزَمٌ	Ar.	∴	Kesmek, katetmek ve şürût ve istisnasız hatim ve kati vecih üzere yemin eylemek ve bir işi asla ilişik kalmamak üzere kesip biçmek ve nahviyyün is. olup kelimenin ahirinde olan harfin harekesini iskân eylemeye denilir ve bir nesneden korkup âciz olmak ve Kur'ân-ı Kerim'de hurûfu yerli yerine vazedip mahreçlerinden ihraçla tane tane olarak fesahat ve beyan ve teenni ve sükûnet veçhile okumak ve tahmin ve takdir etmek ve yazının hurûfunu doğrulayıp hep bir çırpıda yazmak ve harfin harekesiz olup sakin olduğuna işaret olan alamet ki halka resminde olarak harfin üzerine vaz ve tersim olunur ve bir nesneyi bir kimse üzerine icap ve ilzam eylemek.		Nahiv	
10944	cezû ²	جَزْوَعٌ	Ar.	•	Sabırsız olup hemen telaş ve ızdırap ve tesir izhar eden kimse.			
10945	cüz ² -hân	جَزْوَةٌ حَوَانٌ	Ar. - Far.	•	Kıraatte cüz okuyan, müptedi olan.			
10946	cüzvî	جَزْوِيٌّ	Ar.	•	Küllî olmayıp kalil olan, az olan, doğrusu cüz'î yazmaktır.			
10947	cüz ² ü şâyi ²	جَزْوَةٌ شَائِيَةٌ	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup bir şeyin sülüs, rub' gibi kısımlarına denilir.		Fıkıh	
10948	cezze	جَزْءٌ	Ar.	*	Yün kırpmak ve ot biçmek.			

10949	cizā	جزى	Ar.	• Cizyeler, vergiler, harçlar.			
10950	cizye	جزیه	Ar.	• Harç ve vergi ve müskirattan ahzolunan resim.			
10951	cezİre	جزیره	Ar.	• Ada ve karadan munkatı' ve etrafı su ile muhat arz veyahut bir dar boğaz ile karaya bitişik olan kıt'a-i arz.			
10952	cezİl	جزیل	Ar.	• Çok, kesİR, bisyâr olan.			
10953	cüz'İ	جُزئى	Ar.	• Cüze mensup ve müteallik olan, külli olmayıp kem ve nakıs ve kalil olan ve bütün ve kâmil olmayan.			
10954	cüz'ıyyāt	جُزئیات	Ar.	• Cüzi olan şeyler.			
10955	cess	جس	Ar.	• Bir nesneyi el ile yoklamak ve haber araştırmak ve göz ile bir nesneyi idrak için araştırmak, cüst-cû etmek.			
10956	cüs'et	جُسه	Ar.	• Bir nesne katı ve yâbis olmak ve yumuşaklığı gidip nasır bağlamak.			
10957	cesāret	جساره	Ar.	• Dilfir ve bahadır olmak ve bir nesneden korkmayıp saldırmak.			
10958	cüsām	جسام	Ar.	• Azîmü'l-hilkat ve etli, canlı, semiz adam ve cesim.			
10959	cisām	جسام	Ar.	• Cesim ve büyük vücutlu olanlar.			
10960	cesāmet	جسامه	Ar.	• Büyüklük, vücutluluk.			
10961	cesbān	جسبان	Far.	• Layık, yakışır ve münasip olan.			
10962	cesbūs	جسبوس	Far.	• Nifak, münafıklık etmek, ikiyüzlülük, mürailik.			
10963	cesbüsî	جسبوسى	Far.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
10964	cüst-cü	جسجسو	Far.	• Aramak, araştırmak, tecessüs etmek.			
10965	cest	جست	Far.	• Sıçramak, atlamak ve kaçıcı, kurtulucu ve sıçrayarak, atlayarak.			
10966	ceste	جسته	Far.	• Sıçramış, atlamış adam, hatve.			
10967	ceste ceste	جسته جسته	Far.	• Derece derece, azar azar, parça parça.			
10968	cesed	جسد	Ar.	• Vücut, beden, kalıp, ten.			
10969	cisir	جسر	Ar.	• Köprü, nehir veya çukur yer üzerine inşa olunan geçit ki direk üstüne veya iki kenara dayanarak kaim olur.			
10970	cisim	جسيم	Ar.	• İnsanın vesair hilkat-ı azîm ve müteşahhis olan envâ'-ı hayvânın beden ve aza ve cevârihlerinin mecmuu yani gövde ve hikmet-i tabî'yye is. olup kendisinde eb'âd-ı selâse bulunan yani tul ve arz ve umk bulunan ve bir mahall-i istî'âba sâlih olup binaenaleyh mevcut olduğu mahalle âher bir şeyin duhulünü meneden nesne ki gerek kâbil-i neşv ü nemâ uzvi ve gerek cemadat gibi gayr-ı uzvî veyahut gerek mer'î ve gerek gayr-ı mer'î olsun kâffesine ıtlak olunur.			Hikmet-i tabî'yye
10971	cismānî	جسمانى	Ar.	• Cisme müteallik ve mensup.			
10972	cesūr	جسور	Ar.	• Ziyadesiyle cesaret eden, cesaretili, dilfir ve bahadır ve yiğit olan.			
10973	cüsūr	جسور	Ar.	• Cisrler, köprüler.			
10974	cüsū°	جسوع	Ar.	• Buhl ve tamahkârlık ve hediye ve bahşış vermemek.			
10975	cesīm	جسيم	Ar.	• Büyük, ulu, azim, kebir ve mühim olan.			

10976	cüseymât	جُسيَمَات	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup beden-i insânda hurde-bînî ve mütemmim makamında bazı uzvi mevâdda denilir.		Tıp	
10977	ceşâ ²	جِشَاء	Ar.	•	Bir mahal uygunsuz gelmekle âher mahalle nakl-i mekân eylemek.			
10978	cüşâ ²	جُشَاء	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup midede hasıl olan gazların esnâ-yı hurûcunda boğazda vuku bulan sedaya yani geçirmeye denilir.		Tıp	
10979	ceşâmet	جِشَامَةٌ	Ar.	*	Bir adam zahmetli ve güç bir işi üzerine alıp renc ve zahmetini mürtekip olmak.			
10980	ceşû ²	جِشُوء	Ar.	•	Bir arzdan huruç ile arz-ı âhere gitmek.			
10981	cüşû ²	جُشُوء	Ar.	•	İfrât-ı hüzn ve gamdan veya nâgehânî havf ve feza'dan naşi yürek yerinden oynayıp kalkmak ve gönül bulanıp gaseyan gelmek.			
10982	ceşîşet	جِشِيشَةٌ	Ar.	*	Dövlümüş yulaf.			
10983	caşş	جِشْش	Ar.	•	Alçı ve kireç.			
10984	ceşşaş	جِشْشَاش	Ar.	•	Kireççi ve sıvayıcı ve badanacı.			
10985	caşış	جِشِيش	Ar.	•	Merbut ve mukayyet kimsenin nale ve zârîsine, iniltisine denilir.			
10986	ce ^c âdet	جِغَادَةٌ	Ar.	*	Saç kıvrıkcık olmak.			
10987	ci ^c âl	جِغَالٌ	Ar.	*	Bir iş mukabelesinde şart olunan ivaz ve ücret ki ayak teri el kirası denilir ve mükâfat ve rüşvet.			
10988	ci ^c âlet	جِغَالَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve matbah paçavrası.			
10989	ca ^c be	جِغَبَةٌ	Ar.	*	Yelek denilen zarf ki içine ok ve yay korlar; cemi, ci'âb gelir.	cem		
10990	ca ^c d	جِغَدٌ	Ar.	∴	Kıvrıkcık saç ve sakal ve kâkül büklümü ve halkası ve kerim ve civanmert adam.			
10991	ca ^c r	جِغَرٌ	Ar.	•	Hayvan pisliği, necaset.			
10992	ca ^c de	جِغَدَةٌ	Ar.	*	Etlî ve semiz kişi ve kıllı adam ve kurt denilen canavar.			
10993	ca ^c fer	جِغْفَرٌ	Ar.	*	Küçük ırmak, nehr-i sağır ve cetvel dedikleri su harkı ve tavşan ve at.			
10994	ca ^c l	جِغَلٌ	Ar.	*	İş işlemek ve Kur'ân-ı Mübîn'de on üç vecih üzere müstameldir 1. tafika ve ehaze ve enşe'e ve akbele manasına bir işi işlemeye müteveccih olup başlamak ve işler olmak, 2. halk manasına, 3. kavi ve irsal manasına, 4. tehiyye ve tesviye manasına, 5. Takdir, 6. tebdil manalarına, 7. idhâli's-şey fi's-şey manasına, 8. bir nesneyi kalbe ilham ve ilkâ eylemek manasına, 9. itikat manasına, 10. tesmiye manasına, 11. bir şeyi şey-i âherden icat ve tekvin manasına, 12. bir nesneyi bir sıfat ve hâletten âher sıfat ve hâlete döndürmek manasıdır bu lisanımızda kılmak ile tabir olunur tasyîr müradifidir, 13. bir nesne üzere hükmeylemek manasıdır gerek hak ve gerek batıl olsun ve itikat eylemek ve vazeylemek ve bir hususu bir kimse ile bir vecih üzere şartlaşmak ve azv ve nispet eylemek ve hüküm-i şer'i manasına.	cem		
10995	ca ^c lî	جِغَلِيٌّ	Ar.	•	Sahte, düzme ve taklit olan.			
10996	cuğd	جِغْدٌ	Far.	•	Baykuş ve puğu kuşu denilen hayvan, bûm.			
10997	ceff	جِغْفٌ	Ar.	*	Cemâ't-i insânî ve aded-i kesîr ve hep, cümle demek ve bir nesneyi toplayıp getirmek ve kurumak.			
10998	ceffe'l-çaleme	جِغْفُ الْقَلَمِ	Ar.	•	Kalemi kâğıttan kaldırmayarak .			
10999	cefâ ²	جِغْفَاءٌ	Ar.	∴	Bir kimse veya bir nesne yerinde durmayıp bir tarafa ayrılmak ve bir nesne ağır gelmek ve bir kimseyi i'râz veyahut tard veya gayrı bir vechle âzürde ve hâtır-mânde ve rencide kılmak ve birinin gönlüne veya bedenine keder vermek.			

11000	cüfâ'	جُفَاءَ	Ar.	*	Selin kenara attığı köpük ve çer çöp ve batıl olmak ve galeyan eden tencerenin köpüğü.			
11001	cef'	جَفَأَ	Ar.	*	Defaten yere çalmak ve baş aşağı kapayıp boşaltmak.			
11002	ceffâh	جَفَّاحٌ	Ar.	*	Hodbin ve mütekebbir şahıs.			
11003	cefâ-pîşe	جَفَا پِشَمَه	Ar. - Far.	•	Cefakâr, zalim ve merhametsiz olan.			
11004	cefâset	جَفَّاسَةٌ	Ar.	*	Tuhme ve imtilâ olmak.			
11005	cefâfet	جَفَّافَةٌ	Ar.	*	Kurumak, kesb-i yübüset etmek ve dağılmış otluk ve yonca ve emsali.			
11006	cefâ-kâr	جَفَّاءُ كَارٍ	Ar. - Far.	•	Zihne ve gönle ızdırap veren merhametsiz ve zalim olan ve adaletsiz olan.			
11007	cefâ-keş	جَفَّاءُ كَشٍ	Ar. - Far.	•	Cefa çeken, cefaya mütehammil olan.			
11008	cifân	جِفَانٌ	Ar.	•	Kerim ve civanmert olanlar.			
11009	cüft	جُفْتٌ	Ar.	∴	Eş, zevç olanlar, tek olmayan ve iki olan ve iki adedine taksim olunması mümkün olan ve bir nesneye mukabil nesne ki erine avradı ve avradına eri mukabil olduğu gibi.			
11010	cüfte	جُفْتَه	Far.	∴	İki art ayağıyla beraber tepmek; at, katır vesair dört ayaklı hayvan tepmesi ve oturak yeri ve iki kalemlî tüfek ki av için kullanılır ve nisâların ayak ortası.			
11011	cefer	جَفَّرَ	Ar.	•	Gaipten haber vermek iddi'â-yı kâzibiyle bazı hilekâr ve bî-mağzların iddia eyledikleri herze ve tevaggul eyledikleri asılsız şeyler.			
11012	cüfre	جُفْرَه	Ar.	∴	Cevf-i sadr, göğsün içerisi ve çukur ve bir nesnenin ortası ve arz-ı müstedir, değirmi yer ve mezar.			
11013	ceferî	جَفْرِيٌّ	Ar.	•	Cifr herzesiyle mütevaggıl olan bî-mağz kimse.			
11014	cifs	جَفْسٌ	Ar.	•	Zayıf, nâtüvân ve çolpuk olan ve rezil ve fûrumaye olan kimse.			
11015	cefn	جَفْنٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup göz kapağına denilir ve rezâ'ilden tenzih ve tasfiye eylemek ve kılıç kını ve üzüm çubuğu; cemi, ecfân.	cem	Tip	
11016	cefne	جَفْنَه	Ar.	•	Kerim ve civanmert olan kimse.			
11017	cefl	جَفْلٌ	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğunu soymak.			
11018	ceff	جَفْفٌ	Ar.	•	Kuru otluk ve kuru şey ve kurumuş nesne.			
11019	ciger	جِغَرٌ	Far.	•	Bağır ve kebid denilen âlet-i bâtna ki safra denilen yeşil su ondan hasıl olup mideye yakın cereyan ederek döküldüğü bağırsakta yağlı şeyleri hazmeder, sarılık illeti bilhassa bunun ifraz ettiği yeşil suyun kana karışmasından ileri gelir, bu su mideye gittikte kay ve gaseyan ve bulantı verir ki saframa dokundu sözü bundan kinayedir, bu tarif olunan karaciğerdir, akciğer ise bilakis âlet-i teneffüstür bir hizmeti de yürekten gelen çürük ve siyah kanı havâ-yı nesimî tesirine arz ile kendisindeki hâmız-ı karbonu def ve havanın teneffüse sâlih olan müvellidü'l-humûza cüzünü ahzettirerek demi tasfiye ve tathîr etmektedir, mutahhar olan kan akciğerden tekrar yüreğe gelir, bilahare şiryân-ı ebher yani şiryân-ı avortî vasıtasıyla cemî'-i a'zâ-yı bedene abihayat gibi taksim olunur.			
11020	ciger-âgend	جِغَرٌ آكَنْدٌ	Far.	*	Şirden ve mumbâr ve emsali nesne.			
11021	ciger-benf	جِغَرٌ بَنْدٌ	Far.	*	Bağırsak, mi'â.			
11022	ciger-ħarî	جِغَرٌ حَوَارِيٌّ	Far.	•	Gam ve gussa ve endûh-ı küllî.			
11023	ciger-düz	جِغَرٌ دُوزٌ	Far.	•	Adamın ciğerini delik deşik edici olan.			

11024	ciger-süz	چِگَر سُوْز	Far.	•	Çiğer yakıcı, keder verici olan.			
11025	ciger-küşe	چِگَر كُوشَه	Far.	•	Çiğerin köşesi itibarında aziz ve şerif tutulan nesne ki evlat hakkında müstamel ve caridir.			
11026	celle	جَلُّ	Ar.	•	Celil, büyük, ulu, büzürg olsun manasında duadır.			
11027	cül	جُلُّ	Ar.	•	Bir nesnenin çoğu ve ekserisi ve ata vurulan çul ki bundan galattır.			
11028	cell	جَلُّ	Ar.	*	Gemi yelkeni ve yerden nesne düşürmek, cemi cülül.	cem		
11029	celâ°	جَلَاءٌ	Ar.	∴	Bir kimse vatanından ve hanumanından avare olmak, ayrılmak ve sürmek ve rûşen ve bedihi nesne ve haber.			
11030	cilâ°	جَلَاءٌ	Ar.	∴	Kılıç ve ayna ve emsalinin pasını açıp musaykal kılmak ve bir adamın gam ve kasavetini izale kılmak ve bir nesneyi keşif ve ayan kılmak ve gelini tel ve pul ile ârâste edip damada arz etmek ve geline yüz görümlüğü vermek ve sürme ve bir adamın sebep-i ta'yîn ve tevkîri olan lakab-ı latife denilir ve bir kimseyi sürgüne gönderip vatanından dür etmek.			
11031	cülâb	جَلَابٌ	Far.	•	Müşhil olan devalardan biri ve gül suyu.			
11032	celâbîb	جَلَابِيْبٌ	Ar.	•	Cilbâblar, kamisler, gömlekler, yaşmaklar, feraceler.			
11033	celâcil	جَلَّاجٌ	Ar.	•	Cülcüller, küçük çan ve çingirak ve def pulları.			
11034	cülâh	جَلَّاحٌ	Ar.	*	Önüne ne gelir ise götürür olan sel suyu.			
11035	cilâd	جَلَادٌ	Ar.	•	Silah ile kavga, cenkleşmek.			
11036	cellâd	جَلَّادٌ	Ar.	•	Katli meşru olan mücrimînin kat ve idamına memur olan kimse.			
11037	cilâ-dâr	جَلَّادَاْرٌ	Ar. - Far.	•	Cilalı, mücella, musaykal ve parlak olan.			
11038	celâdet	جَلَّادَةٌ	Ar.	•	Cüst ve dilir ve bahadır olmak ve şiddet ve zor ve kuvvet sahibi ve ehli olup yiğit olmak ve muhkemlik ve salabet ve metanet.			
11039	cilâz	جَلَّازٌ	Ar.	*	Kamçı ucuna bağlanılan kayış pasesi.			
11040	cilâs	جَلَّاسٌ	Ar.	•	Birine arkadaş olup oturmak, hem-meclis olmak.			
11041	cüllâs	جَلَّاسٌ	Ar.	•	Câlisler, hem-nişîn ve hem-meclis olanlar.			
11042	cilâ°	جَلَّاعٌ	Ar.	•	Kumarda ve işrette kavgaya tutulmak.			
11043	celâfet	جَلَّافَةٌ	Ar.	•	Bir kimse kabataslak ve yakışksız olmak.			
11044	celâl	جَلَّالٌ	Ar.	∴	Bir adam yaşlı ve muammer olmak ve ulu ve büzürg olmak ve kadir ve şan ve azamatte gayet ve tenâhiye vasıl olmak ki hemen Zât-ı Ecel ve Âlâ'yı onunla tavsif etmelidir, bu suretle tavsif ya zat ve vahdetine istidlal olunacak eşyâ-yı azime halk eylediği için veyahut ihatadan ali ve celil olduğuna veyahut havas ile idrak olunmaktan celil idüğüne mebnidir ve azamet ve ululuk.			
11045	celâlet	جَلَّالَةٌ	Ar.	∴	Azamet, ululuk, büzürgî ve necaset ekl eden hayvan.			
11046	celâliyâne	جَلَّالِيَّانَةٌ	Ar.	•	Celal ve azamet tavrında bulunan kimse gibi davranmak.			
11047	cilânger	جَلَّانْگَرٌ	Far.	•	Çilingir, kilit ve anahtar yapan adam.			
11048	cilâ-ger	جَلَّانْگَرٌ	Ar. - Far.	*	Kılıç ve ayna gibi şeylere cila verici olan.			
11049	cüllâh	جَلَّاهٌ	Ar.	•	Bez ve kumaş dokuyucu ki galat olarak çulha derler.			

11050	celâ'il	جَلَّأَيْلٌ	Ar.	•	Celil ve azîm ve kebir olan nesnelere.			
11051	celeb	جَلَبٌ	Ar.	*	Deve ve koyun ve cariyeye makulesini bey' için bir yerden âhere yere sürüp iletmek ve süre getirmek ve girîv ve feryat ve şamata ve çığıltı.			
11052	celb	جَلَبٌ	Ar.	∴	Kendi tarafına çekmek ve âher mahalden getirmek ve is. nizâmiyyeden olup maznunu ve mevâdd-ı hukûkta müddeialehyi huzûr-ı mahkemeye getirmeye denilir.		Nizamiye	
11053	celb-nâme	جَلْبِنَامَةٌ	Ar. - Far.	*	Is. nizâmiyyeden olup mevâdd-ı hukûkiyyede gerek müddeialehyi ve gerek müddeiyi muayyen bir günde mahkemeye çağırarak zımnında yazılan davetiye varakasına denilir, mevâdd-ı cezâ'iyede ise bunun yerine celp müzekkerresi yazılır.		Nizamiye	
11054	cilbâb	جَلْبَابٌ	Ar.	•	Gömlek, kamîs ve kadının giydiği yaşmak yahut ferace.			
11055	cülbân	جُلْبَانٌ	Ar.	∴	Burçak denilen galle ve gönenden ve sahtiyandan dağarcık şeklinde dikilen kubur ki içine kılıç ve kamçı makulesi âlât ve edevat vazolunur ve mercimek denilen tohum ki güzel ve leziz pilav ve çorbası olur.			
11056	celebe	جَلْبَةٌ	Ar.	•	Ana baba günü, kavga ve gürültü ve harıltı.			
11057	cülbe	جَلْبَةٌ	Ar.	∴	Onulmaya başladığında yara üzerinde peyda olan deri ve ekmek kabuğu ve pul ve mühür ve zamân-ı şedîd ve zîk ve tarumar olmak.			
11058	cülcül	جُلْجُلٌ	Ar.	∴	Küçük çingirak ve def pulu ve sebük-rûh olup işinde ve gücünde cüst ü çâlâk ve neşât-mend adama denilir.			
11059	cülcülâne	جُلْجُلَانٌ	Ar.	•	Kişniş veyahut susam tohumu, tanesi.			
11060	cild	جِلْدٌ	Ar.	∴	Her hayvanın derisi ve müteaddit kısma taksim olunan kitabın her kısmı ve kitabın üzerine geçirilen kabı ve âlet-i tenâsül.			
11061	celd	جَلْدٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve kamçı ile vurmak ve bir adamı bir hususa cebr ve ikrah eylemek ve bahadır ve celadetli olmak ve cima eylemek, müzâvece etmek ve çabuk.			
11062	celed	جَلْدٌ	Ar.	•	Kuvvet, zor, şiddet ve dilîr ve bahadır olmak.			
11063	celd-bâz	جَلْدٌ بَازٌ	Ar. - Far.	•	Çabuk ve çâlâk olan.			
11064	celd-ğâdem	جَلْدٌ قَدَمٌ	Ar.	•	Ayağı çabuk olan.			
11065	celd-mizâc	جَلْدٌ مِزَاجٌ	Ar.	•	Çabuk gazaba gelir olan.			
11066	celdî	جَلْدِيٌّ	Ar. - Far.	•	Çabukluk, çâlâklık.			
11067	celz	جَلْزٌ	Ar.	•	Seyretmek, yürümek.			
11068	cels	جَلْسٌ	Ar.	•	Galiz cisim ve muhkem nesne.			
11069	cils	جَلْسٌ	Ar.	•	Arkadaş, hem-nişîn.			
11070	cülesâ'	جُلْسَاءٌ	Ar.	•	Cilsler, celisler, arkadaşlar, hem-nişîn olan kimseler.			
11071	celesât	جَلْسَاتٌ	Ar.	•	Oturuşlar, oturmanın def'aları ve meclis akdetmeleri.			
11072	celse	جَلْسَةٌ	Ar.	•	Bir defa oturmak ve bir defa akd-i meclis etmek.			
11073	cilse	جَلْسَةٌ	Ar.	•	Oturuş, oturmanın nev ve hâleti.			
11074	celf	جَلْفٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin kabuğunu soyarak ve bir nesnenin mecmuunu süpürüp gidermek ve kılıçla vurmak ve bir nesneyi bi-tamâmihi kökünden koparmak.			
11075	cilf	جَلْفٌ	Ar.	•	Yakışksız, taslak ve nâ-tirâş kimse ve deni ve hoyrat ve alçak ve fûrumaye adam.			

11076	calğ	جَلْج	Ar.	*	Baş tıraş eylemek ve nisvân, avret yerini ve sırtıp gülmekle ön dişlerini açmak ve sapan ile taş atmak.			
11077	celm	جَلْم	Ar.	*	Katetmek ve cümle manasına.			
11078	cülnâr	جُلْنَار	Ar.	*	Nar denilen meyveyi husule getiren ağacın çiçeği.			
11079	cülen-cebîn	جُلْنَجِبِينَ	Ar.	•	Bal ile yapılmış gül tatlısı, mu'assel-i verd, gül-engebîn.			
11080	cülnesrîn	جُلْنَسْرِينَ	Ar.	•	Yaprakları pek güzel rayıhalı olan gül ağacı, gül-nesrîn.			
11081	cilm	جَلْم	Ar.	*	Böbrek yağı.			
11082	cülüs	جُلُوس	Ar.	•	Oturmak ve padişahın taht-ı saltanata geçip oturması, taht-nişîn olması.			
11083	cülüsî	جُلُوسِي	Ar.	•	Padişahın cülusuna müteallik ve ait olan.			
11084	cilve	جَلْوَه	Ar.	•	Damadın arûsa verdiği yüz görümlüğü ve açıklık, parlak olmak ve gelinin yüzü açılıp damada görünmek ve mahubenin bazı güne dil-rübâ ve sâ mân-süz hareketi ve zuhur etmek ve vuku bulmak ve Mevlevi dervişinin dönmesi ve naz ile salınmak.			
11085	cilve-künân	جَلْوَه كُنَان	Ar. - Far.	•	Cilve ve naz ve eda ederek.			
11086	cilve-gâh	جَلْوَه كَاه	Ar. - Far.	•	Gelin odası, gerdek-hâne ve zuhur mahalli.			
11087	cilve-geh	جَلْوَه عَه	Ar. - Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11088	cilve-ger	جَلْوَه كَر	Ar. - Far.	•	Cilve edici, naz ve eda gösterici.			
11089	cilve-gerî	جَلْوَه كَرِي	Ar. - Far.	*	Cilve edicilik ve cilvecilik.			
11090	celiyy	جَلِي	Ar.	∴	Vazih ve rûşen ve açık ve aşikâr olan ve ziyadesiyle kalın olarak yazılan sütlüs yazısı.			
11091	celîb	جَلِيْب	Ar.	•	Satılmak için getirilen esir.			
11092	celît	جَلِيْت	Ar.	*	Kırağı, şebnem.			
11093	celîdî	جَلِيْدِي	Ar.	∴	Is. tıbbiyeden olup üşütücü dondurucu olan şeye denilir ve cüst ve bahadır adam ve kırağı ve şebnem tabir olunan rutubet.			Tip
11094	celîdiyye	جَلِيْدِيَه	Ar.	•	Gözbebeğinde olan su ki fenn-i tıbda ona rutûbet-i billûriyye itlak olunur.			
11095	celîs	جَلِيْس	Ar.	•	Hem-nişîn, hem-dem ve arkadaş ve beraber oturuca olan.			
11096	celîl	جَلِيْل	Ar.	∴	Yaşlı ve sâlhorde ve sinnen büyük adam ve ulu ve büzürg ve azîm olan şey.			
11097	cemm	جَم	Ar.	∴	Çok, kesir, bisyâr olan ve kalabalık, izdiham ve ölçek üzerine baş yığmak ve kuyuda cem olunan su.			
11098	cemm-i ğaffr	جَم غَافِر	Ar.	*	Cemâ'at-i insâniyye, teraküm etmiş insan kafilesi.			
11099	cemmâ ²	جَمَاءَ	Ar.	*	Su dolu kap ve mühre tahtası gibi düz ve yağın nesne ve boynuzu olmayan koyun; cemi, cemem gelir.	cem		
11100	cemmen	جَمًا	Ar.	•	İzdiham ve kalabalık ederek.			
11101	cemâ ² et	جَمَاءَةٌ	Ar.	*	Her nesnenin şahsı ve cüssesi.			
11102	cemme	جَمَمَه	Ar.	•	Suyun cem olduğu yer ve engin ve firâvân yeri.			
11103	cemâh	جَمَاه	Ar.	•	At yavuz olup râkibine inkıyat etmeyip serkeş olmak ve karı, kocasına itaat etmeyip bilâ-izn akrabası hanesinde kalmak.			

11104	cemād	جَمَاد	Ar.	•	Taş, toprak ve ma'deniyât misilli bî-hayât olan nesne.			
11105	cemādât	جَمَادَات	Ar.	•	Nebatât ve hayvanatın gayrı olan mevcudat ve bî-hayât, katı nesne.			
11106	cemâdiye'l-âhîr	جَمَادِي الْأَخِير	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden altıncı ayın ismi.			
11107	cemâdiye'l-ülâ	جَمَادِي الْأُولَى	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden beşinci ayın ismi.			
11108	cemmâz	جَمَّاز	Ar.	•	Çabuk ve serî'us-seyr devenin erkeği.			
11109	cemmâze	جَمَّازَه	Ar.	•	Çabuk ve serî'us-seyr devenin dişisi.			
11110	cemmâş	جَمَّاش	Ar.	•	Nisâ ile mülâ'abet eden kişi ve zen-dost, zampara, zânî.			
11111	cimâc	جَمَاع	Ar.	∴	Zammetmek ve zevç zevceye tenasül zımında takarrüp ve vaty etmek.			
11112	cemâ'at	جَمَاعَات	Ar.	•	Bir araya gelip toplanmış insan kafilesi ve camie gelen halk ve kavli vâhide kail olan ulema ve sulehâ ve müctehidîn cümlesi, cemi cemâ'ât.			
11113	cemâl	جَمَال	Ar.	•	Güzellik, yakışıklılık, hübluk, melih olma hususu.			
11114	cimâl	جَمَال	Ar.	•	Cemeller, develer.			
11115	cemmâl	جَمَّال	Ar.	•	Deveci, şütürbân.			
11116	cümâlet	جُمَالَة	Ar.	*	Gemi urganı.			
11117	cümâmet	جُمَامَة	Ar.	•	Değirmi inci ve kıymetli taş ve büyük inci tanesi.			
11118	cümân	جُمَان	Ar.	•	Hurma ağacının tepesinde lahne şeklinde hasil olan leziz ve körpe yaprak destesi ki kesilse ağaç kuruyup çürür.			
11119	cemâhîr	جَمَاهِير	Ar.	•	Cumhurlar, bilâ-hükümdâr devam eden cemaat ki veyahut fırka ki reislerini kendileri intihap ederler ve kavli vâhide kail olan âlimler cümlesi.			
11120	cümcüme	جُمُجْمَه	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup kâse-i ser denilen ve dimağın yani beynin zarfı makamında olan baş kemiğine denilir; cemi, cemâcîm gelir.	cem	Tıp	
11121	cemḥ	جَمَح	Ar.	•	At, dizgin ve kamçı dinlemeyip serkeş olmak.			
11122	cemerât	جَمْرَات	Ar.	•	Üç cemre mevsimleri ve menâsik-i hacdan olarak üç defa taş atılması.			
11123	cemd	جَمْد	Ar.	*	Donmak ve bahil olmak ve kesmek ve vacip ve lazım ve müstakar olmak.			
11124	ceded	جَمْد	Ar.	*	Kar, selc, berf ve buz.			
11125	cemre	جَمْرَه	Ar.	∴	Ateş koru, cemi cemerât gelir ve evvel bahara karîb hava ve su ve arzın sıcak olmaya başladıkları mevsim ki üç cemredir evvel havaya badehu suya badehu toprağa düşer ve menâsik-i hacdan olarak bir defa taş atılması ve bin nefer süvari ve küçük çakıl taşı.			
11126	cimrî	جَمْرِي	Far.	•	Miskin, hasis ve alçak meşrep olan.			
11127	cemc	جَمْع	Ar.	∴	Dağınık nesneyi biriktirmek, toplamak, öteden beriden bir yere getirmek ve kelimelerin bir şekli ki birden veya ikiden ziyadeye delalet eder ve is. riyâziyyeden olup a'mâl-i erba'adan rakamları toplayıp ber-adet malum kılmaktan ibaret olan kara cümle amelivâtına itlak olunur.		Riyaziye	
11128	cümüc	جُمُع	Ar.	•	Cumalar, cuma günleri.			
11129	cumu'a	جُمُعَة	Ar.	∴	Bir avuç nesne ve birikmiş şeyler ve idü'l-mü'minîn olan yevm-i ma'rûf ki perşembe gününü takip eder yevm-i mezkûrede camilerde hutbe kıraat olunur.			
11130	cem'adân	جَمْعَادَان	Ar. - Far.	•	Yolcu için yapılan bir nev mahfaza.			

11131	cem ^{ciyyet}	جَمْعِيَّة	Ar.	•	Dağınık olmayıp toplanmak ve ifrat derecede halkın cem olmasından hasil olan heyet.			
11132	cemel	جَمَل	Ar.	∴	Laakal iki yaşına girmiş erkek deve ve gemi halatı.			
11133	cümel	جُمَل	Ar.	•	Cümleler, mecmular, takımlar.			
11134	cümle	جُمْلَةٌ	Ar.	∴	Mecmu, hepsi, bütün ve takım, nev, türlü, bilcümle, mecmu, hep, bütün, fi'l-cümle, hasılıkelam, elhasil, ezcümle, ez-ân-cümle, husûsân, o cümleden beri, budur ki, bahusus, zikrolunan nev ve takımlardan olarak manalarında terkibâtı olur.			
11135	cümle-i ^{arş}	جُمْلَةٌ عَرْش	Ar.	•	Meleke-i kirâmdan bir cümledir.			
11136	cümleten	جُمْلَةً	Ar.	•	Hepsi, birden, kâffeten, bilaistisna ve bütün bütün.			
11137	cümüh	جُمُوح	Ar.	•	At, dizgin ve kamçıya kulak vermeyip serkeş olmak ve karı kocasından bilâ-izn gidip akrabasinda oturmak.			
11138	cumhür	جُمهُور	Ar.	∴	Büyücek kavim yığıcı ve insandan gürûh-ı azîme ve hâkimleri intihâbî olup padişahları olmayan cemaat ve devlet ve kavî-i vâhide kail olan âlimler cemaati ve devletin hey'et-i mecmû'ası ve her şeyin çoğu.			
11139	cümüd	جُمُود	Ar.	•	Donmak, donmuş olmak ve gayretsizlik, yürek soğukluğu.			
11140	cemî ^c	جَمِيع	Ar.	•	Mecmu, hep, bütün, cümle.			
11141	cemî ^a	جَمِيعَةٌ	Ar.	•	Bir yere gelmiş olan insanlar takımı, cemiyet.			
11142	cem ^{ciyyet-gâh}	جَمْعِيَّةٌ	Ar. - Far.	•	Cemiyet mahalli, cemiyet mekânı.			
11143	cemîl	جَمِيلٌ	Ar.	•	Halkı hûb adam ve güzel ve hûb ve dilber olan ve iyi ve nik olan.			
11144	cenn	جَنٌّ	Ar.	*	Bir nesneyi setir ve nihan eylemek, gizlemek.			
11145	cinn	جِنٌّ	Ar.	∴	Gecenin zulmeti ve ihtilatı ve havassın mecmuundan müstetir olan rûhâniyyûna ıtlak olunur ki ins mukabilidir, bu surete melaike ve şeyâtîn dâhil olur ve bilhassa nârdan halk olunmuş taife ve bir nesnenin tazeliği ve nev-zuhûrluğu hengâmına denilir.			
11146	cinâb	جِنَابٌ	Ar.	*	Bir kimseden yanılıp mübâ'adet eylemek, bir tarafa çekilmek.			
11147	cenâb	جِنَابٌ	Ar.	∴	Saray ve hanenin çevre ve havalisi ve binadan hali olan yeri ve rahal ve menzil ve yol menzili ve birinin bulunduğu mahal ve hazret lafzı ki tazimi mutazammın bir unvan olup büyük veya küçüklerin isimler akabinde irat olunarak Allahutaala ve peygamber ve e'âzîm-i nâs isimlerinin evveline cenâb-ı rabbi'l-âlemîn gibi vazolunur.			
11148	cenâbet	جِنَابَةٌ	Ar.	∴	İnzâl-ı meni sebebiyle gusûl farz olmak, abdestsiz olmak ve ıraklık, ba'îdet ve gurbet.			
11149	cenâh	جِنَاحٌ	Ar.	•	Kuş kanadı, kuşun âlet-i tayerânı ve insanın kolu ve balığın misbahası ve ordunun kolu yani bir tarafı.			
11150	cenâh-zi be ^c ûza	جِنَاحٌ بَعُوضَةٌ	Ar.	•	Sivrisineğin kanadı gibi pek cüzi nesne.			
11151	cenâhân	جِنَاحَانٌ	Ar.	•	İki kanat, iki kol, iki taraf.			
11152	cenâheyn	جِنَاحَيْنِ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan, zü'l-cenâheyn : iki marifet ve hünerde ve iki nev ve emsali iki nev husûsâtta maharet ve yed-i tûlâsı ve alakası olan.			
11153	cenâdil	جِنَادِيلٌ	Ar.	•	Nehir içinde pek çok taşlık ve kayalık olup suyun pek süratli düşerek ve kaynarak aktığı mahal ve cendeller, iri kıllar.			
11154	cenâze	جِنَازَةٌ	Ar.	•	Ölü, meyyit, mürde.			

11155	cināze	جِنَازَةٌ	Ar.	•	Tabut ve mutlaka nâs üzere sakil olup onun sebebiyle mağmum ve mükedder olunacak şey ve hasta ve mariz.			
11156	cinās	جِنَاسٌ	Ar.	•	Benzemek ve bir nesneyi latife yoluyla ve başka manada olan elfâz gibi istimal ederek anlatmak, telmih etmek.			
11157	cināf	جِنَافٌ	Ar.	*	Ehil ve ahbaptan yüz çevirmek ve meyil ve inhiraf etmek.			
11158	cünāffiy	جُنَافِيٌّ	Ar.	•	Her tarafa salınarak ziyadesiyle meyelân etmek ile yürüyen mütekebbir ve hodbin kimse.			
11159	cenāfir	جِنَافِيرٌ	Ar.	•	Pek eskiden kalmış mezarlar, cenûflar.			
11160	cenân	جِنَانٌ	Ar.	•	Yürek, kalp, gönül ve can, ruh.			
11161	cinân	جِنَانٌ	Ar.	•	Cennetler ve bahçeler.			
11162	cināyet	جِنَايَةٌ	Ar.	∴	Bir kimse hakkında suç etmek ve nefesine ve azasına ve malına zarar ve ziyan eylemek ve is. fikiyyeden olup şeran memnu olan bir fiilin ismidir ki o fiil ya insanın nefesine veya azasına veya ırzına veya malına taalluk eder ve is. nizâmiyyeden olup mücâzât-ı terhîbiyyeyi yani katil ve ma'a't-teşhîr müebbeden veya muvakkaten küreğe konmak ve kalebent olmak ve nefy-i ebed ve müebbeden rütbe ve memuriyetten mahrumiyet ve hukûk-ı medeniyyeden iskat olunmak gibi cezalar istilzam eden ef'âle denilir.			
11163	cināyet-i ḥayvân	جِنَايَةُ حَيْوَانٍ	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup hayvanın kendiliğinden olarak ettiği zarar ve ziyana denilir.			Fıkıh
11164	cināyet-i fi'n-nefs	جِنَايَةُ فِي النَّفْسِ	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup insanın nefesine taalluk eden cinayete denilir ki katil demektir.			Fıkıh
11165	cināyet-i fi mādūne'n-nefis	جِنَايَةُ فِي مَادُونِ النَّفْسِ	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup insanın azasına taalluk eden cinayete denilir ki cerh ve kat demektir.			Fıkıh
11166	cināyet-kār	جِنَايَةُ كَارٍ	Ar. - Far.	•	Cürüm ve suç sahibi olan.			
11167	cenb	جَنْبٌ	Ar.	∴	Yan, pehlü, yan taraf ve semt ve nahiyeye ve bir kimsenin yanı ağrımak ve fasl u mezemmet ve şetm eylemek ve öte kakmak ve defeylemek ve müştak olmak ve bir yere garip olarak nüzul etmek ve bir nesneye kemâl-i ârzû ve hâhiş sebebiyle muzdarip ve bikarar olmak ve bir şeyin büyük ve azim ve hayli çoğuna ve engin yerine denilir, zatülcenp : satlıcan illeti, tafsilatı zatülcenp kelimesindedir.			
11168	cünbân	جُنْبَانٌ	Far.	•	Hareket edici, harekette olan, salınan ve salınarak hareket eden ve tahrik edici olan.			
11169	cünbed	جُنْبُدٌ	Ar.	•	Kümbet, kemer, kubbe.			
11170	cünbüde	جُنْبُدَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11171	cünbüze	جُنْبُذَةٌ	Ar.	•	Kubbe ve mürtefi ve müstedir olan şey.			
11172	cünbiş	جُنْبِشٌ	Far.	∴	Kımıldanmak, deprenmek ve hareket etmek ve yerinden oynamak ve refât etmek ve neşât ve sürur ibraz eylemek.			
11173	cennet	جَنَّةٌ	Ar.	•	Ağaçlık ve gölgeli bahçe ve kıyametten sonra sâlih ve mümin ve mümin olanların ilelebet saadet ile iskân eylemeleri için min-tarafillâh mevut olan mesken ve mahal.			
11174	cennet-mekân	جَنَّةٌ مَكَانٌ	Ar.	•	Mekâmı cennet olan ve cennette bulunan.			
11175	cünḥ	جُنْحٌ	Ar.	•	Himaye, saye.			
11176	ciñş	جِنْشٌ	Ar.	*	Asıl, bünyâd, temel.			
11177	cencek	جِنَجِكٌ	Ar.	*	Yonca otu tabir olunan nebat.			

11178	cünha	جُنْحَة	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup mücâzât-ı te'dbiyyeyi yani bir haftadan ziyade hapis ve mevkûten nefiy ve memuriyetten tard ve cezâ-yı nakdî gibi cezalar istilzam eden ef'âle denilir.		Nizamiye	
11179	cünd	جُنْد	Ar.	∴	Asker ve asâkir cemiyeti, ordu ve bir kimsenin a'vân ve anasırına denilir ve şehir ve medîne.			
11180	cindeb	جُنْدَب	Ar.	*	Bir nev çekirgeye denilir.			
11181	cünd-bâ-destere	جُنْدُ بَا دَسْتَرَة	Far.	*	Beyne'n-nâs kunduz hayası denilen devaya denilir lakin bu zikrolunan şey haya olmayıp kunduz denilen hayvanın makadıyla âlet-i tenâsüliyyesi beyindeki keseciklerden ibarettir ki derunundaki yağ gibi madde tıpta muzâdd-ı teşennüc gibi emrâz-ı asabiyyede yani sinir hastalıklarında ve münebbih gibi emrâz-ı sâ'irede müstameldir.			
11182	cünd-bî-destere	جُنْدُ بِي دَسْتَرَة	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11183	cendere	جَنْدَرَة	Ar.	∴	Bozulmuş atık yazıların üzerine kalem gezdirerek ıslah ve kumaş gibi şeylerin nakış ve nigârını iade etmek ve şekilde görüldüğü veçhile mücellitlerin kitap sıkıştırdıkları vida üzerine hareket eder ağaçtan mamul alet ve yine şekli-i sâñide görüldüğü veçhile büyük hacimli eşyayı küçültmek ve denk bağlamak için suyun tazyiki kuvvetiyle hareket eden su cenderesine denilir.			+
11184	celand	جَنْدَل	Ar.	•	Bir adamın kaldırıp götürüleceği kadar olan taş ve taşlık mahal.			
11185	cins	جِنْس	Ar.	∴	Mevcudattan bir sınıf veya kebir kısım ki bir veya ziyade nevi şamil ve havi olur yani nevden e'amdır ve türlü su ve meta ve satılık mal ve is. fikiyyeden olup şamil olduğu efradı beyinde garazca tefavüt, fahiş olmayan seve denilir.		Fıkıh	
11186	cinnistân	جِنْسَان	Ar. - Far.	•	Cinlerin memleketi, cinlerin ikametgâhı.			
11187	cinsî	جِنْسِي	Ar.	•	Cinse mensup ve müteallik olan.			
11188	cinsiyet	جِنْسِيَّة	Ar.	•	Bir cins olmak.			
11189	cenf	جَنْف	Ar.	•	Meyletmek ve doğru yoldan sapmak ve fenaya teveccüh etmek ve göğsün bir tarafı içeri çöküp diğer tarafı evvelki heyeti üzere doğru kalmakla hasıl olan vücut çarpıklığı.			
11190	cenfûr	جَنْفُور	Ar.	•	Eskiden kalma mezar.			
11191	ceng	جَنْغ	Far.	•	Düşman ile muharebe etmek, top ve tüfek ile dövüşmek.			
11192	cink	جَنْك	Far.	*	Çizme ökçesine vazolunup hayvanı sürmeye medar olan demir ki mahmuz ıtlak olunur.			
11193	cünk	جَنْك	Far.	*	Çolak ve kuruyup atıl olan el ve büyük sefine ve gelinlerin cihazı.			
11194	cengâr	جَنْغَار	Far.	•	Cenk edici, cenkçi.			
11195	ceng-âmûz	جَنْغِ آمُوز	Far.	•	Cenk görmüş, kavga ve muharebeden anlayan kimse, cenk hususunda tecrübesi sebkat eden adam, eski asker.			
11196	cengâver	جَنْغَاوَر	Far.	•	Cenkçi, kavgacı, yiğit ve şeci ve bahadır olan.			
11197	ceng-cû	جَنْغُجُو	Far.	•	Kavga arayıcı olan.			
11198	ceng-i celâr	جَنْكِ جَلَار	Far.	*	Mekr ve hile ve hud'a ve bir nesneyi geri yani tehir eylemek, alıkoymak.			
11199	cengel	جَنْغَل	Far.	•	Pek sık ağaçlık ve sazlık mahal.			
11200	cengelistân	جَنْغَلِيسْتَان	Far.	•	Ağaçlık ve orman ve sazlık mahal.			
11201	cengi	جَنْغِي	Far.	•	Cenkçi ve kavgacı olan.			

11202	cenüb	جَنُوبٌ	Ar.	• Şimal mukabili esen yele denilir ki hâlâ kible yeli, kible rüzgârı denilir ve estiği mahal kutb-ı cenûbî kurbunda kevkeb-i Süheyl matlarıyla Süreyya matlarının aralığıdır ve sabah vakti güneşe doğru durup bakıldıkta sağ tarafta olan cihet ki bu beldelede öğle vakti güneş tamam cenup cihetinde bulunur.			
11203	cenübî	جَنُوبِي	Ar.	• Cenup cihetine mensup olan ve hatt-ı istivânın cenup cihetinden öte bulunan.			
11204	ceneve	جَنَوَه	Ar.	• Cinayet, suç, günah.			
11205	cenūḥ	جَنُوحٌ	Ar.	• Meyletmek, bir tarafa eğilmek.			
11206	cünüd	جُنُودٌ	Ar.	• Askerler, asker orduları.			
11207	cünūf	جُنُوفٌ	Ar.	• Doğru yoldan sapmak, ayrılmak.			
11208	cünün	جُنُونٌ	Ar.	• Delirmek, deli olmak, aklı başından gitmek.			
11209	cünün-ı ğılmet	جُنُونٍ غَلْمَتٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup kadınlarda a'zâ-yı tenâsüliyyenin intibâh-ı marâzisi ve binâberin perde-i nâmûsu, hetk edecek derecede âdet ve tabiata muhalif olarak şehvât ve iştiyâkât-ı cimâ'iyyenin hezeyana resîde olması ile muttasıf bir nev sinir illetine denilir.		Tip	
11210	cinnet	جِنَّةٌ	Ar.	* Cin taife ve cemaatine denilir ve delilik, divanelik ve is. tıbbiyeden olup dimağda gerek afetsiz ve gerek afet ile birlikte ve vezâ'if-i aklıyye ve nefsâniyye ve havassın ve bunlara müteallik olan ef'âlin basit veya muhtelit ve cüzi ve külli (ekseriya irsî ve ale'l-mu'tâd müzmin) teşevvüşü ile muttasıf hastalığa denilir.		Tip	
11211	cinnet-i 'âdiye	جِنَّةٌ عَادِيَةٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup herkesin bildiği asıl cinnete itlak olunur.		Tip	
11212	cinnet-i vâhîde	جِنَّةٌ وَاحِدَةٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup bir hususta delilik hâlâtı ima eden cinnete denilir.		Tip	
11213	cinnet-i nifâsiyye	جِنَّةٌ نِفَاسِيَّةٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup bermutat lohusalık bidayetinde veya çocuğu süttten kesme zamanlarında ve nadiren esnâ-yı irdâ'da vukua gelen ve sinir hastalıklarından addolunan bir nev cinnete denilir.		Tip	
11214	cinnet-i kü'üliyye	جِنَّةٌ كُؤُلِيَّةٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup ispirotolu meşrubatın yani rakı ve şarap, konyak, rom, votka ve arpa suyu ve emsali şeylerin ifrat derecede istimalinden ileri gelen ve sinir hastalıklarında ma'dûd bulunan bir nev cinnet-i vâhîdeye denilir.		Tip	
11215	cinnet-i felciyye	جِنَّةٌ فَلَاجِيَّةٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup ayaşlık ve ifrât-ı cimâ' ve iştigâlât-ı zihniyye-i müfritâ ve birdenbire fakir hâle giriftar olmak ve hırs-ı câh ve şân gibi şeylerin tesiriyle hasıl olan ve bilhassa zenginlerde ve kadınlardan ziyade erkeklerde ve bülüğ zamanlarının evâhîrine doğru zuhur eden ve sinir hastalıklarından addolunan nüzul ile karışık bir nev cinnete denilir.		Tip	
11216	cenni	جَنِينِي	Ar.	• Devşirilmiş, koparılmış olan.			
11217	cinni	جَنِينِي	Ar.	• Ateşten halk olunmuş cin taifesine mensup bir fert.			
11218	cenîb	جَنِيْبٌ	Ar.	• Yedek hayvanı.			
11219	cenîbe	جَنِيْبَةٌ	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
11220	cenîs	جَنِيْسٌ	Ar.	• Karışık olmayıp asıl ve soyu belli olan ve hep bir cinsten olan.			
11221	cenîn	جَنِيْنٌ	Ar.	∴ İs. tıbbiyeden olup rahm-i mâderde olan çocuğa denilir ve mutlaka mestur ve pinhan olan şey.		Tip	
11222	cev	جَوٌ	Far.	• Arpa, şa'ir denilen habbe.			
11223	cū	جُوٌ	Far.	• Arayıcı ve araştırmacı olan ve aramak ve araştırmak.			
11224	cevv	جَوٌّ	Ar.	∴ Arz ile sema aralığından ibaret olan hava ve mahal ve hane veya odanın dâhili.			

11225	cevāb	جواب	Ar.	•	Sâ'ilin sorduğu maddeye mukabil ve iskât için irat olunan kelam ve söz ve lakırdı.			
11226	cevāʿ	جواء	Ar.	*	Geniş, vâsi ve hastalık ve maraz ve mâ-i müntin, kokmuş su ve aşktan ve gam ve gussadan gönül yanıp bî-huzûr ve âzürde olmak.			
11227	cevāb-nāme	جوابنامه	Ar. - Far.	•	Bir taraftan gelen mektuba mukabil yazılan mektup.			
11228	cevād	جواد	Ar.	•	Kerim ve civanmert olan adam ve eli çabuk ve bezl edici olan ve eşkin ve deprenişi güzel olan soy at.			
11229	cevādd	جواد	Ar.	•	Cadde, yollar, şeh-râhlar.			
11230	cevār	جواز	Ar.	*	Çok ve dibi derin su.			
11231	civār	جوار	Ar.	•	Asıl komşuluk ve iane ve hıfız ve himaye eylemek üzere ahd ü emân vermek ve emân talep eylemek ve yakın olmak ve komşuluk.			
11232	cevāriḥ	جوارح	Ar.	•	Cârihalar, el ve ayak misilli insana akçe ve ekmek kazandırır a'zâ-yı beden ve sayd ve şikâr için beslenen yırtıcı kuşlar ve hayvanlar.			
11233	cüvâriş	جوارش	Ar.	•	Mideye kuvvet vermek için tenâvül olunan terkip ve deva ve dârû.			
11234	cüvârişât	جوارشات	Ar.	•	Cüvârişler, kuvvet devaları.			
11235	cevārî	جوارى	Ar.	•	Cariyeler, kızlar, halayıklar.			
11236	cevāz	جواز	Ar.	∴	Bir yeri seyr ü sülûkle geçip gitmek ve caiz olmak ve izin ve müsaade ve ruhsat vermek ve mürur tezkeresi.			
11237	civāz	جواز	Ar.	*	Bî-ma'nâhu eyzan ve bir adamı bir yerden öteye ve öbür tarafa geçirmek.			
11238	cevāzib	جوازيب	Ar.	•	Cazibeler, ân, hüsn ve letafetler ve cemal misilli gönül bağlanacak hususlar ve hâller.			
11239	cevāzî	جوازي	Ar.	*	Hayvânât-ı vahşiyye.			
11240	cevāsir	جواسير	Ar.	•	Câsirler, cesur ve yiğit ve bahadır olanlar.			
11241	cevāsîs	جواسيس	Ar.	•	Casuslar, çâşitlar.			
11242	cevāşin	جواشين	Ar.	•	Cevşenler, pul ile halkalardan mamul bir nev cenk libasları, zırhlar.			
11243	cüvāl	جوال	Far.	•	Zehâyir naklinde ekseriyet üzere müstamel ve kıl veya ketenden mamul bir nev zarf.			
11244	cevvāz	جواظ	Ar.	*	Her taraftan mal cemedip kimseye hayır ve hasenatı dokunmayan kimse.			
11245	cevvāl	جوال	Ar.	•	Cevelan edip döner ve dolaşır olan.			
11246	cevāle	جواله	Ar.	•	Çukurların dipten ağza kadar olan yanları ve duvarlar.			
11247	cevālîḥ	جوالح	Ar.	*	Kargı kamışlarının ve hasır otlarının başlarından pamuk gibi uçup giden nesnelere denilir.			
11248	cuvāl-düz	جوالدور	Far.	•	Büyük ve kalın şeyleri dikmek için müstamel bir nev ucu mukavves olarak eğri iğne ki yorgan iğnesinden bile büyüktür.			
11249	cevāmiḥ	جوامح	Ar.	•	Câmihler, dizgin ve kamçı dinlemeyip serkeş ve inatçı olan atlar.			
11250	cevāmid	جواميد	Ar.	•	Camitler, bî-hayât olan nesnelere.			
11251	cevāmiʿ	جوامع	Ar.	•	Camiler, büyük mescitler ve derunlarında çok şey bulunan kitaplar vesair nesnelere.			
11252	cevāmîs	جواميس	Ar.	•	Camızlar, mandalar, su sığırları.			

11253	cüvân	جَوَان	Far.	•	Genç ve sinni az olan adam.			
11254	cevâhib	جَوَابِث	Ar.	•	Canipler, taraflar, yanlar.			
11255	cüvân-baht	جَوَابِثِخْت	Far.	•	Sâhib-i tal'at ve bahtı açık olan.			
11256	cüvân-merd	جَوَانْمَرْد	Far.	•	Cömert, kerim ve sahi ve bezül ve sâhib-i ni'met ve ehl-i mürüvvet olan.			
11257	cüvân-merdî	جَوَانْمَرْدِي	Far.	•	Kerem, sahavet, cömertlik.			
11258	cüvânî	جَوَانِي	Far.	•	Gençlik, sıgar-ı sin.			
11259	cevâhir	جَوَاهِر	Ar.	*	Cevherler, elmaslar ve her şeyin halis ve safi, cüz'ü mü'essirleri.			
11260	cevâhiri	جَوَاهِرِي	Ar. - Far.	•	Cevahirci, kuyumcu.			
11261	cevâ'iz	جَوَائِز	Ar.	∴	Caizeler, atiyeler ve eltâf ve ihsanlar ve güzel ve makbul olan eş'âr ve durûb-ı emsâller ve geçip gidiciler ve nahif nesnelere.			
11262	cev-be-cev	جَوْبَعَو	Far.	•	Tane tane, zerre zerre.			
11263	cev cev	جَوْبَعَو	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11264	cevb	جَوْب	Ar.	*	Kesmek, yırtmak ve kat ve hark etmek.			
11265	cevebe	جَوْبَه	Ar.	*	Bulut veya dağ aralığı.			
11266	cevşâ°	جَوْشَاء	Ar.	*	Kırkbayır ve şirden bağıracağı.			
11267	cevḥ	جَوْح	Ar.	*	Vuslat ve ulaşmak ve kavuşmak.			
11268	cevd	جَوْد	Ar.	∴	Harikulade yağın yağmura denilir ve bir adama aşk ve muhabbet galip olmak.			
11269	cüd	جَوْد	Ar.	•	Civanmertlik ve kerem ve sahavet ve ihsan eylemek.			
11270	cüvüd	جَوْد	Ar.	•	Cevâdlar, cömertle, sahîler, kerim olanlar.			
11271	cüdâ°	جَوْدَاء	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11272	cevdet	جَوْدَتْ	Ar.	∴	İyi olmak ve cömert olan bir kimse işini ve hizmetini iyi görmek ve susuz olmak.			
11273	cevdî	جَوْدِي	Ar.	•	Çok ve bol olan ve çok yağın yağmur.			
11274	cüdî	جَوْدِي	Ar.	*	Musulda sefine-i Nüh aleyhi's-selâmın yanaşıp müstakar olduğu dağın ismidir.			
11275	cür	جَوْر	Far.	•	Dopdolu olan kadeh.			
11276	cevr	جَوْر	Ar.	∴	Zulüm ve sitem, haksızlık, adem-i adâlet ve cadedden münharif kimse.			
11277	cevreb	جَوْرَب	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile çorap denilen ayak kabına denilir, bunun envâ'-ı adîdesi olduğu gibi kendisi ekseriyet üzere pamuk veyahut yün mamulatındandır.			+
11278	cevr-pişe	جَوْرُ پِشَه	Ar. - Far.	•	Zulmü kendiye sanat ittihaz eden zalim ve gaddar.			
11279	cevere	جَوْرَه	Ar.	•	Bî-dâd ve zalim ve haksız olan hâkimler.			
11280	cevz	جَوْرُز	Ar.	∴	Şekilde rüyet olunan ağacın malum olan ve ekser mahalde ceviz ve bazı yerde koz denilen meyvesine denilir ve her nesnenin örtüsü ve vasat-ı dünyâ olmak münasebetiyle mecmû'-ı Hicâz ülkesine denilir.			+

11281	ceviz-i bevā	جوز بوا	Ar.	•	Is. nebâtiyyeden olup şekilde ağacı ve üzerinde meyvesi görülen Hindistan cevizine denilir ki kıtası adı cevizin küçüğü kadar, ta'mı mür ve ıtrı olup tıpta za'f-ı mi'dede ve usret-i hazmda mukavvî ve münebbih gibi kullanılır.		Nebatat	+
11282	ceviz-i mâşil	جوز ماشل	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile tatula denilen nebata ıtlak olunur, işbu nebatın yaprağı ile büzûru tıpta müsekkin ve münevvim gibi kullanılır.		Nebatat	+
11283	ceviz-i muqayyi'	جوز مقیئ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir nev eşcârın portakala müşabih meyvesinde bulunan değirmi ve sincâbiyyü'l-levn ve üzeri kadife gibi tüylü çekirdeklere denilir, buna beyne'n-nâs kargabükten ıtlak olunur ve tıpta umumi ve mevzii zafiyeti mucip emrazda ve her nev felçte yani nüzullerde kullanılır.		Nebatat	
11284	ceviz-i hindî	جوز هندی	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde ağacı ve üzerinde meyvesi görülen ve beyne'n-nâs büyük Hindistan cevizi denilen şeye ıtlak olunur, işbu meyvenin tazesı kesildikte derununda sût gibi beyaz bir mayi seyelan eder, kendisi taze fındık gibi ekl olunur ve kabuğunda göz gibi nişaneler vardır ve bu kabuktan su tası imal olunur.		Nebatat	+
11285	cevzā	جوزا	Ar.	•	Felek-i burûcdâ Sevr burcuyla Seretan burcu beyninde vaki olan burç ki şemsin ona duhulü mayısın sekiz veva dokuzunda vaki olur.			
11286	cevze	جوزة	Ar.	*	Kuş özümü denilen ufak üzüm.			
11287	cevzeça	جوزقه	Ar.	*	Pamuk kozası, cemi cevâzik gelir.	cem		
11288	cevs	جوش	Ar.	*	Bir nesneyi arayıp talep etmek, cüst-cû etmek.			
11289	cevesân	جوسان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve yağma niyetiyle çadırlar ve haneler arasında gezip köşe ve bucaklarını yoklamak ve araştırmak ve çâştlık etmek.			
11290	cevsek	جوسك	Far.	•	Göğse ve kola dikilen düğme.			
11291	cüş	جوش	Far.	•	Kaynamak, galeyan etmek ve fitne ve fesat ve ızdırıp ve çalkanmak, rahatsız olmak ve hareket etmek, deprenmek.			
11292	cüşân	جوشان	Far.	•	Kaynayan, dalga gibi harekette olan.			
11293	cüşiş	جوشش	Far.	∴	Kaynamak, cüş u hurûşa gelmek ve vücûd-ı insânda zahir olan kabarcık.			
11294	cevşen	جوشن	Ar.	∴	Sadır ve göğüs ve zırh denilen pul ile halkadan örme bir nev cenk libası ki Davut aleyhi's-selâmin mu'cize-i bâhiresidir.			
11295	cevşen-püş	جوشپوش	Ar. - Far.	•	Cevşen giyen, zırh kuşanan.			
11296	cü°	جوع	Ar.	•	Açlık, gürsineği. Ar. • Doymak bilmez derecede açlık hâleti ve marazı.			
11297	cev°ân	جوغان	Ar.	•	Gürsine, aç ve yemeksiz kalmış ve câyi' olan.			
11298	cevf	جوف	Ar.	∴	Bir şeyin ortasında olan boş yer ve insanın karnı ve dere ortası gibi etrafına nispetle düz ve oturaklı çukur yer.			
11299	cevfü'l-leyl	جوف اليل	Ar.	*	Gecenin sülüs-i ahîri.			
11300	cül	جول	Ar.	∴	Akıll ve rey ve kuyunun dibinden ağzına kadar olan duvar.			
11301	cevl	جول	Ar.	•	Tavaf etmek, etrafında dolanmak.			
11302	cevelân	جولان	Ar.	∴	Dolanmak ve ihtiyar eylemek.			
11303	cevlân-gâh	جولانگاه	Ar. - Far.	•	Talim meydanı.			
11304	cüvüd	جود	Ar.	•	Yağmur çok yağmak.			
11305	ceven	جون	Ar.	*	Düven denilen alet ki onunla harman sürülür.			

11306	cevher	جَوْهَرٌ	Ar.	• Zikıymet olan taş ve içinden maden çıkan taş ve bir nesnenin mâtde-i mü'essire-i hâlisası ve bir şeyin hasılı olan madde ve kâ'im-bi-nefsihi olan madde ve Horasan ve Şam kılıçlarında olan siyah ve beyaz dalga gibi benler ve noktalı olan harf ve hurufat noktası.			
11307	cevher-i ferd	جَوْهَرِ فَرْدٌ	Ar.	• Cismi terkip eden gayet sagır ve gayr-ı kâbil-i inkısâm cüzlere denilir.			
11308	cevher-i tab'î	جَوْهَرِ طَبِيعِی	Ar.	* Is. hikmet-i tab'iyeden olup âlem-i vücûdda mevcut bulunan ve havâss-ı hamseden birinin veya birden ziyadesinin inanesiyle hissolunan şeye denilir, buna mâtde-i tab'îyye dahi tesmiye edilir.			Hikmet-i tab'îyye
11309	cevhere	جَوْهَرَه	Ar.	• Münferit bir tane cevher.			
11310	cevher-dâr	جَوْهَرِ دَارٌ	Ar. - Far.	• Cevherli ve dalga resminde siyah beyaz benekli olan kılıç.			
11311	cevher-ı taleb	جَوْهَرِ طَلَبٌ	Ar.	• Cevher araştırmacı, cevher isteyici olan.			
11312	cevher-fürüş	جَوْهَرِ فُرُوشٌ	Ar. - Far.	• Cevher satıcı ve cevherci.			
11313	cevherî	جَوْهَرِی	Ar.	* Bi-ma'nâhu eyzan ve cevhere mensup ve müteallik olan.			
11314	cüy	جُوی	Far.	• Arayıcı ve araştırmacı ve çay, ırmak, akarsu, nehir ve aramak, araştırmak.			
11315	cevi	جوی	Ar.	* Şiddet ve hiddet ki aşk galebesinden veya gam ve gussa müzâhamesinden ileri gelir ve hastalık, maraz ve kokmuş su ve mâ-i müntin.			
11316	cüyâ	جُویا	Far.	• Arayıcı ve araştırmacı.			
11317	cüybân	جُویانٌ	Far.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
11318	cüy-bâr	جُویانار	Far.	• Nehir, çay, ırmak, akarsu, mâ-i cârî.			
11319	cüy-tâz	جُویاناز	Far.	* Süratle akan ırmak.			
11320	cüy-ı hirâ	جُویانخرا	Far.	* Münazaa, niza, kavga, çekişme.			
11321	cüyek	جُویكٌ	Far.	* Küçük ırmak.			
11322	cevîn	جُوینٌ	Far.	• Arpadan ibaret ve arpadan yapılmış olan.			
11323	cevîne	جُوینه	Far.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
11324	cüyende	جُوینده	Far.	• Arayıcı, araştırmacı, teccessüs edici olan.			
11325	cüyine	جُویينه	Far.	• Çay ve göle müteallik olan kuş ki ördek ve kaz ve kuğu.			
11326	cüyîne	جُویينه	Far.	* Irmak kenarında olan çimen ve kuş ve ona müteallik olan nesnelere.			
11327	cehâbize	جِهَابِهَة	Ar.	• Cehbezler, umura vâkıf ve arif ve habîr ve münkâd adamlar.			
11328	cihât	جِهَاتٌ	Ar.	• Cihetler, yüzler, yanlar, taraflar.			
11329	cihâd	جِهَادٌ	Ar.	• Din düşmanıya harp ve kıtal eylemek.			
11330	cihâr	جِهَارٌ	Ar.	∴ Mugâlebe etmek, galebe çalmak ve açık ve aşikâre olmak ve aşikâre söylemek.			
11331	cihâren	جِهَاراً	Ar.	• Açık ve açıktan açığa, aşikâre olarak.			
11332	cehâret	جِهَارَة	Ar.	• Fahîm olmak, göze büyük ve kibar görünmek ve ses pek bülend olmak ve güzellik ve yakışıklılık.			
11333	cihâz	جِهَازٌ	Ar.	• Meyyit ve arûs ve misafir makulesinin muhtaç oldukları mühimmat ve tetimmât ve hazırlık.			
11334	cehâzat	جِهَازَة	Ar.	• Titizlik, hiddet-i nefes.			

11335	cehâlet	جهالة	Ar.	•	Bilmez olmak ve bilmezlik etmek ve yakışmaz ve münasebeti olmayan nesneyi işlemek.			
11336	cühhâl	جُھال	Ar.	•	Cahiller, bilmez olanlar.			
11337	cehâlet	جهالة	Ar.	•	Bilmemek, cahil ve bilmez olmak.			
11338	cehâmet	جهامة	Ar.	•	Bir adamın burnu yumru ve topaç ve çirkin olmak ve donuk yüzlü olmak ve bir adamı yüz ekşiterek karşılamak.			
11339	cehâm	جهام	Ar.	•	Yağmursuz bulut.			
11340	cihân	جهان	Far.	•	Felek-i kamerin mâ-tahtı bulunan mevcudattan ibaret âlem-i zâhir, dünya.			
11341	cihân-ârâ	جهان آرا	Far.	•	Cihana ziynet ve güzellik verici olan.			
11342	cihân-ârây	جهان آرای	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11343	cihân-ârâyî	جهان آرایى	Ar.	•	Cihân-ârâlık, cihaz bezeyicilik.			
11344	cihân-efrûz	جهان افروز	Far.	•	Cihana nur ve ziya verici olan.			
11345	cihân-âferîn	جهان آفرین	Far.	•	Hâlık-ı's-semâvâti ve'l-arz olan Allah celle celâlühü hazretleri.			
11346	cihân-bân	جهانبان	Far.	•	Cihanın bekçi ve muhafızı olan büyük padişah.			
11347	cihâ-bânî	جهانبانى	Far.	•	Padişahlık ve büyük padişaha müteallik olan.			
11348	cihân-bîn	جهان بین	Far.	•	Cihan her bir şeyini veya her bir cihetini görür olan.			
11349	cihân-penâh	جهانپناه	Far.	•	Dünya halkının penâh ve melce ittihaz ettiği muhafız.			
11350	cihân-tâb	جهانتاب	Far.	•	Cihana hararet veya ziya verici olan.			
11351	cihân-tâbâne	جهانتابانه	Far.	•	Dünyayı ziyadar edercesine muamele ve hareket.			
11352	cihân-dâr	جهانداز	Far.	•	Cihana malik olan padişah.			
11353	cihân-dâr-âne	جهاندازانه	Far.	•	Cihân-dâr olan padişaha layık ve müteallik ve cesbân olan.			
11354	cihân-dârî	جهانداری	Far.	•	Cihân-dârlık, cihana malik olmak.			
11355	cihân-dîde	جهاندیده	Far.	•	Cihan görmüş ve dünyayı gezmiş, her tarafı bilir olan.			
11356	cihân-dîdegî	جهاندیدگی	Far.	•	Cihân-dîdelik.			
11357	cihân-revâ	جهانروا	Far.	•	Cihanda cari ve rayiç ve layık ve caiz olan, revâc-ı âlem.			
11358	cihân-revâyi	جهانروایى	Far.	•	Râyic-i âlem olmak.			
11359	cihân-sâlâr	جهانسالار	Far.	•	Cihanın reis ve büyüğü ve serdarı olan padişah.			
11360	cihânistân	جهانبستان	Far.	•	Cihan alıcı ve zapt edici olan padişah.			
11361	cihân-süz	جهانسوز	Far.	•	Cihanı yakıp yandırıcı olan.			
11362	cihân-küşâ	جهانکشا	Far.	•	Cihanı fethedici olan padişah, fâtihi-âlem.			
11363	cihân-gerd	جهانگرد	Far.	•	Cihanı dolaşmış ve gezmiş olan seyyah.			
11364	cihân-gîr	جهانگیر	Far.	•	Cihangir, cihanı tutucu ve cihanı zapt ve teshir edici olan padişah.			

11365	cihân-muṭā ^c	جِهَانُ مَطَاغٍ	Ar. - Far.	•	Kendisine bütün cihan tarafından itaat ve inkiyat olunur olan.			
11366	cihānī	جِهَانِي	Far.	•	Cihan ve dünyaya müteallik olan.			
11367	cihāniyān	جِهَانِيَان	Far.	•	Cihāniler, dünya halkı.			
11368	cihet	جِهَةٌ	Ar.	*	Yüz, taraf, yan, sù.			
11369	cihbiz	جِهْبِزٌ	Ar.	*	Nakkād ve habîr olan adam ve mahir ve fâyik, sarraf ve nikād ve dakâyık-şinâs, mert, arif ve simsar ve hazık ve mubassır adam.			
11370	cehd	جِهْدٌ	Ar.	∴	Tâb ve takat manasına ve renc ve meşakkat ve gayet ve nihayet ve çalışmak ve bir kimseyi imtihan eylemek ve var vaktini sarf edip çalışmak ve maraz, marizi zebun ve mehzûl kılmak ve çoğa gitmek, tekessür etmek.			
11371	cehed	جِهْدٌ	Ar.	*	Bir kimsenin vech-i ma'âşî zîk ve şiddet üzere olmak.			
11372	cehr	جِهْرٌ	Ar.	∴	Bir nesne ayan ve aşikâr olmak ve bir sözü aşikâre söylemek ve ref'-i savt eylemek ve bir adama nazar eyledikte gözüne büyük görünmek ve insanın vesair nesnenin hey'et-i zibâ ve cemâl-i dil-ârâsı hatıra bedî' ve acib gelmek ve bir nesneyi keşfedip zahire çıkarmak ve bir kimseye tazim eylemek ve bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek.			
11373	cühr	جُهْرٌ	Ar.	*	Gösteriş, hüsn-i manzara.			
11374	cehren	جِهْرًا	Ar.	•	Aşikâre olarak, açıktan açığa, ayânen.			
11375	cüherâ ^p	جِهْرَاءٌ	Ar.	•	Cehirler, çehresi güzel ve hûb-likâ olanlar ve ziyade süslü.			
11376	cehre	جِهْرَةٌ	Ar.	•	Aşikâr ve ayan ve açık olan nesne.			
11377	cehreten	جِهْرَةٌ	Ar.	•	Aşikâre olarak ve hailsiz olarak.			
11378	cehrî	جِهْرِي	Ar.	•	Ayan ve aşikâre olan.			
11379	cehşân	جِهْشَانٌ	Ar.	•	Ağlamayarak korku ile bir kimseye doğru koşup iltica etmek, sığınmak ve medet istemek.			
11380	cehşet	جِهْشَةٌ	Ar.	•	Akan gözyaşı ve insan cemaati.			
11381	cahż	جِهْضٌ	Ar.	•	Tamam olmayarak düşen çocuk ve yavru ve birini işinden zor ile çevirmek, menetmek.			
11382	cehl	جِهْلٌ	Ar.	•	Bilmemek, adem-i ilm ve habersiz olmak ve okumamış, öğrenmemiş olmak.			
11383	cühelâ ^p	جِهْلَاءٌ	Ar.	•	Cahiller, bilmez olanlar, öğrenmemiş olanlar.			
11384	cehele	جِهْلَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11385	cehme	جِهْمَةٌ	Ar.	*	Evâhir-i leylin iptidası.			
11386	cehmiyye	جِهْمِيَّةٌ	Ar.	*	Cennet ve cehennem fani ve iman marifettir, ikrar değildir diyen bir mezhep ehli.			
11387	cehennem	جِهَنَّمَ	Ar.	•	Dibi derin kuyu ve cennet mukabili azap mahalli, ahirette günahkâr olan kimseler ukubet için min-tarafillâh ona ilkâ olunur.			
11388	cehūd	جِهْدٌ	Ar.	•	Pek çalışkan olan.			
11389	cühūd	جِهْدٌ	Ar.	•	Yahudi ve Yehūd taifesinden bir adam.			
11390	cühūd-âne	جِهْدَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Yehūdca, Yahudi gibi.			
11391	cehūzat	جِهْرُضَةٌ	Ar.	•	Hiddet-i nefes.			

11392	cehül	جَهُولٌ	Ar.	•	Pek cahil ve nadan ve bilmez olan.			
11393	cehüm	جَهُومٌ	Ar.	•	Âciz ve zebun ve zayıf olan.			
11394	cehümet	جَهُومَةٌ	Ar.	•	Bir adamın yüzü topaç ve yumru ve devrik ve çirkin olmak ve bir kimseyi yüz ekşiliği ile karşılamak.			
11395	cehîd	جَهِيدٌ	Ar.	•	Pek çalışkan olan.			
11396	cehîde	جَهِيدَةٌ	Far.	•	Sıçrayıcı ve sıçramış olan ve atlayıcı.			
11397	cüheydâ	جُهَيْدَى	Ar.	•	Ceht ve himmet etmek, çalışmak.			
11398	cehîr	جَهِيرٌ	Ar.	∴	Savtı bülemlen olan adam ve bülemlen âvâz ile söylenen ve açık söylenen ve güzel ve hoş-manzar olan.			
11399	cehve	جَهْوَةٌ	Ar.	*	Açık dübüre denilir, keçiyeye demişler ki mevsim-i berd ve şita gelir, muhâfaza-i vücûdun için ne hazırladın? Keçi bunu işittikte kemâl-i teessüfle ya veli benim tedarîğim yoktur elestü cehvâ, ve'z-zenebû elvâ, fe-eyne'l-me'vâ yani götüm açık, kuyruğum eğricik bana yer nerede sığınacak, demiştir ve tepeye denilir.			
11400	cehîz	جَهِيْضٌ	Ar.	•	Natamam ve düşük olan çocuk ve yavru.			
11401	cî'ât	جِيَاتٌ	Ar.	•	Vusul, vürut, gelmek, çatmak hususları.			
11402	ciyâd	جِيَادٌ	Ar.	•	Cevâdlar, eşkini ve deprenişi güzel olan soy atlar.			
11403	ciyâdet	جِيَادَةٌ	Ar.	*	İyilik, iyi hâl ve manzara.			
11404	ceyâr	جِيَارٌ	Ar.	*	Gazaptan veya açlıktan göğüste vaki olan hararet.			
11405	ciyâc	جِيَاعٌ	Ar.	•	Câyî'ler, aç ve yemeksiz olanlar.			
11406	ceyyâf	جِيَاْفٌ	Ar.	•	Mezarları açıp kefenleri soyucu adam.			
11407	ceyâ'id	جِيَاْءٌ	Ar.	•	Cevâdlar, eşkin ve deprenişi güzel ve soy olan atlar.			
11408	ceyb	جَيْبٌ	Ar.	•	Yaka, libas yakası, girîbân ve libasa yaka açmak ve libasın öte berisinde eşya komak için yapılan kese misilli zarf ve yürek, kalp ve sadır ve göğüs, sine ve ilm-i hendese istilâhâtundan olup kavisin bir nihayetinden diğer nihayetiyle merkez beyninde vasl olunan nisf-ı kutr üzerine ihraç olunan amuda ıtlak olunur, tamâm-ı ceyb, ceybin tamamen vaki olduğu nisf-ı kutrdan mücib-i ceyb olan nokta ile merkez-i kavsinde olan kıtadır.			Hendese
11409	cî'et	جِيْئَةٌ	Ar.	*	Gelmek, vürut etmek.			
11410	cîbet	جِيْبَةٌ	Ar.	•	Cevap, pâsuh, suale mukabil söylenen kelam.			
11411	cîd	جِيْدٌ	Ar.	•	Boyun, unk, gerdan.			
11412	ceyyid	جِيْيِدٌ	Ar.	•	İyi, nîk, nîgû, bihter, bih.			
11413	ceyhün	جِيْحُوْنٌ	Ar.	*	Adana kurbunda vaki bir nehrin adıdır.			
11414	cîze	جِيْزَةٌ	Ar.	*	Dere kenarı ve nahiye, taraf, canip.			
11415	cîr	جِيْرٌ	Ar.	•	İs. kimyeviyyeden olup kireç denilen nesneye denilir.			Kimya
11416	cîrân	جِيْرَانٌ	Ar.	•	Cârlar, komşular ve civarda olan mahaller.			
11417	cîre	جِيْرَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

11418	ceyş	جیش	Ar.	•	Asker, leşker, ordu ve kaynamak ve dolup taşmak ve taşıp dökülmek.			
11419	ceyeşân	جیشان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve ısı kimyeviyyeden olup feverân ve patlamaya denilir.		Kimya	
11420	ciyef	چیف	Ar.	•	Lâşeler, kokmuş meyit cüsseleri.			
11421	cîfe	چیفه	Ar.	•	Kokmuş meyit cüssesi.			
11422	cîfe-hâr	چیف خواز	Ar. - Far.	•	Lâşe yiyici, lâşe ekl edici olan.			
11423	cîl	جیل	Ar.	•	Nâstan bir sınıf ve taife ve kavim ve guruh.			
11424	cîm	چیم	Ar.	∴	Diba, kumaş ve gulâm-pâre adam ve tertîb-i hurûf-ı Osmâniyye üzere altıncı olan harfin ismi.			
11425	cüyüb	جیوب	Ar.	∴	Cepler, yakalar, giribânlar ve kese gibi esvap üzerinde bulunan zarflar.			
11426	cüyüd	جیود	Ar.	•	Boyunlar, unklar, gerdanlar, cidler, rakabeler.			
11427	cüyüş	جیوش	Ar.	∴	Müfret olmak itibariyle kaynamak ve gözün yaşı taşıp dökülmek ve çay dolup taşmak, gönül bulanmak ve gaseyan gelmek ve hüzün ve endüh veya havf sebebiyle yürek yerinden oynamak ve cem olmak itibariyle askerler, leşkerler demektir.			
11428	civa	چیوه		∴	Arabîsi zeybak ve mâ'il-i cereyân olmak itibariyle ferrâddır, Fârisîsi jive ve simâbdır bu bir maden ki tabiatta halis olarak bulunmayıp mahlûtan ele geçirilmiştir, havanın ekser derecâtında seyyal olup nakıs yani otuz dokuz derece sıfırdan aşağıya kadar bu minval üzere seyyal ve mayi hâlinde kalır, badehu nakıs kırk derece bürudet hasil olunca tasallüp eder, bu hâlde gümüşe müşabehet kesbeder, tıpta mürekkebatı dâhilen ve haricen kullanıldığı gibi kendisi dahi tagallûf-i em'â denilen bağırsak dolaşması hastalığında sıkletinden bilistifade dolaşırı acmak için hastaya icirilir.			
11429	ç	چ	Far.	•	İşbu cîm-i Fârisî, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede yedinci harftir, hesaba dair küttüb ve resâ'ilde cîm-i Arabî gibi üç adedine delalet eder.			
11430	çâbuk	چابک	Far.	•	Zîbâ, hûb, güzel.			
11431	çâpük	چاپک	Far.	*	Serî'u'l-hareke, tez yürüyücü ve az zamanda çok mesafe kateder olan.			
11432	çâpük-hîrâm	چاپک حیرام	Far.	•	Çabuk yürüyücü ve salıncı ve serî'u's-seyr olan.			
11433	çâpük-dest	چاپک دست	Far.	•	Eli çabuk olan.			
11434	çâpük-rev	چاپک رزو	Far.	•	Çabuk gider olan.			
11435	çâpük-süvâr	چاپک سوار	Far.	•	Cân-bâz-ı cündî, at cambazı.			
11436	çâpükî	چاپکی	Far.	•	Çabukluk, sürat nispetiyle az zamanda çok mesafe katetmek tez yürümeklik hususu.			
11437	çâpüb	چاپوب	Far.	*	Eski bez ve eski esvap parçaları.			
11438	çâpük	چاپک	Far.	*	Serî'u'l-hareke ve her işi tez tutan.			
11439	çâç	چاچ	Far.	*	Samandan ayrılmış ekin kümesi.			
11440	çâdir	چادر	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile sahrâ-nişin olanların veya kışla haricinde bulunan neferât-ı askeriyyenin kalınca bezden olarak yapılmış bir nev ittihaz eyledikleri mesken.			+
11441	çâdir-şeb	چادر شب	Far.	*	Yorgan, döşek çarşafı ve kadınların başlarına örttükları başörtüsü.			
11442	çâr	چار	Far.	∴	Dört adedi ve çare, medet, ilaç ve kerpiç pişirdikleri ocak.			
11443	çâr-esbâb	چار اسباب	Ar. - Far.	•	Kuvve-i câzibe, kuvve-i dâfi'a, kuvve-i mâsike ve kuvve-i hâzımayaya denilir.			

11444	çâr-bâliš	چَارْ بِالِشْ	Far.	∴	Padişahlara mahsus taht ki ona dört yastık konulur ve kibar ve ulema ve vüzera mesnedi ve anâsır-ı erba'aya denilir ve sine ve sadır ve göğüs.			
11445	çâr-pâ	چَارْ پَا	Far.	•	Dört ayaklı hayvan.			
11446	çâr-pâre	چَارْ پَارَه	Far.	•	Çampara ve zil denilen çalgı.			
11447	çâr-tâ	چَارْتَا	Far.	*	Dört telli tambur.			
11448	çâr-pehlû	چَارْ پَهْلُو	Far.	*	Koz, ceviz denilen meyve.			
11449	çâr-çeşm	چَارْ چَشْم	Far.	•	Dört gözlü yani gözlüğü olan ve her bir gözü üzerinde göz gibi nişanlara denilir ki koyun ve emsali hayvanda olur.			
11450	çâr-çübe	چَارْ چُوْبَه	Far.	*	Arasına cam konulan ve çerçeve denilen şey.			
11451	çâr-ḥâye	چَارْ حَايَه	Far.	*	Şeci ve bahadır adam ve müteaddit kadın ve haremi olan kimse.			
11452	çârde	چَارْدَه	Far.	*	On dört adedi.			
11453	çâr-dehüm	چَارْ دَهْم	Far.	*	On dördüncü ve bedir.			
11454	çâr-sü	چَارْ سُو	Far.	•	Dört taraf ve pazar mahalli.			
11455	çârşeb	چَارْ شَبْ	Ar.	∴	Döşek serildikte üzerine yayılan örtü ve tâ'ife-i nisânın tesettür için arkalarına aldıkları kumaş pareleri.			
11456	çârşüb	چَارْ شُوْبْ	Far.	*	Çarşı pazar.			
11457	çâr-ṭâḡ	چَارْ طَاْغْ	Ar. - Far.	•	Dört kemer üzerine yapılmış yüksek bina.			
11458	çâr-gâh	چَارْ غَاَه	Far.	•	Dört mahal, dört semt, dünya ve kîtî.			
11459	çâr-küşe	چَارْ كُوْشَه	Far.	•	Dört köşeli olan.			
11460	çârüm	چَارْمْ	Far.	•	Dördüncü adedi, râbi'.			
11461	çârüm-kitâb	چَارْمْ كِتَابْ	Ar. - Far.	•	Kur'ân-ı mecid.			
11462	çâr-mağz	چَارْ مَغْزْ	Far.	•	Koz, ceviz denilen meyve.			
11463	çâr-mîḡ	چَارْمِغْ	Far.	∴	Gergi, nesne germek için istimal olunan alet ve ağaç ve sefinede direk başından sefinenin yanına veya çanaklığa veyahut kurçataya gelip gerilerek direğe yandan kuvvet veren kalın ip ve her dört ayaklı nesne ve tâ'ife-i Nasârânın zu'mlarında hazret-i İsa'yı Yahudi hükümetinin gerdikleri dört kollu ağaç ki beyne'l-ahâli hac namıyla vâd olunur.			
11464	çâr-mîḡ-i ḥayât	چَارْمِغْ حَيَاتْ	Ar. - Far.	•	Anâsır-ı erba'a ki mütekaddimînin itikatlarınca su, toprak, hava, ateşten ibarettir.			
11465	çârümîn	چَارْمِغْ	Far.	•	Dördüncü adedi, râbi'.			
11466	çârümîn-bâm	چَارْمِغْ بَامْ	Far.	•	Dördüncü gök, felek-i râbi'.			
11467	çâr-nâ-çâr	چَارْ نَا چَارْ	Far.	•	İster istemez.			
11468	çârû	چَارُو	Far.	*	Ölçek, galle ölçeği, zahire kilesi.			
11469	çârvâ	چَارْوَا	Far.	*	Çâr-pâ hayvan ve gâret ve yağma ve çâr unsur.			
11470	çârüb	چَارُوْبْ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile ortalığı süpürmek için kullanılan ve süpürge denilen şeye denilir.			+
11471	çâr ü çeder	چَارْ وَ چَدَرْ	Far.	*	İlaç ve çare.			

11472	çārübzen	چاروبزن	Far.	*	Süpürücü, ferrâş ve ferâşet edici ve ferâşet vekili.				
11473	çārübkeş	چاروبکش	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
11474	çāre	چاره	Far.	•	Medet, imdat ve hile ve hud'a ve kurtulacak yol ve vesile ve yekpare.				
11475	çāre-sāz	چاره ساز	Far.	•	Çaresine bakıcı, çare bulucu ve kurtulacak vesile halk edici veyahut verici olan.				
11476	çāre-kār	چاره کار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
11477	çār-yek	چار يک	Far.	•	Dört hissede bir hisse, rub' ve on beş dakika müddeti saatte.				
11478	çār-sār	چاره ساز	Far.	•	Pâdişâh-ı Rûm, kayser.				
11479	çāşt	چاشت	Far.	•	Vakt-i duhâ, kuşluk vakti ve kuşluk vaktinde yenilen taam.				
11480	çāşt-gāh	چاشتگاه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, fi'l-evvel.				
11481	çāşt-geh	چاشتگاه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan evvel.				
11482	çāšte	چاشته	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan sanî.				
11483	çāştî	چاشتی	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan sanî.				
11484	çāşt-dân	چاشتدان	Far.	•	Ekmek vesaire vazolunacak sepet.				
11485	çāşāk-dân	چاشاکدان	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
11486	çāşnî	چاشنی	Far.	•	Delil ve nümû-dâr ve hiffet ve meze ve taamdan bir miktarını alıp lezzetini tecrübe eylemek.				
11487	çāşnî-gîr	چاشنیگیر	Far.	•	Efendisinin taamını tatmaya memur olan kimse.				
11488	çāġ	چاغ	Far.	*	Vakit ve hengâm ve örümcek, ankebût.				
11489	çāk	چاک	Far.	∴	Yırtık ve yırtmaç ki kaftan eteğinde olur ve çatlak ve hüccet ve sak ve sabah vakti beyazlığı ve kılıç ve hançer ve emsali esliha sedası ve küçük pencere ve hazır ve amade.				
11490	çāk çāk	چاک چاک	Far.	•	Ziyade yırtılmış şey ve kılıç ve emsali âlât-ı harbiyye sedası.				
11491	çāker	چاکر	Far.	•	Bende, kul, abd, gerek erkek ve gerek avrat.				
11492	çāker-āne	چاکرانه	Far.	•	Kul ve bendeye yakışır muamele ve hareket.				
11493	çāker-perver	چاکر پروز	Far.	•	Bendesini kayırıp geçindirici olan.				
11494	çāker-perverî	چاکر پروزی	Far.	•	Çāker-perver olmak, bendesini kayırıcılık, geçindiricilik.				
11495	çāker-nüvāz	چاکر نواز	Far.	•	Bendesini okşayıp taltif edici ve muradına erdirici.				
11496	çāker-nüvāzî	چاکر نوازی	Far.	•	Köle ve bendesine iyilik ve taltif etmek hususu.				
11497	çākerî	چاکری	Far.	•	Bendelik, hizmetkârlık.				
11498	çākū	چاکو	Far.	•	Açılıp kapanır bıçak ki çakı derler.				
11499	çākūc	چاکوچ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile ekser ve çiviye mıhlamak ve icabı takdirinde maden dövmek için müstamel alete denilir.				+
11500	çālāk	چالاک	Far.	•	Çabuk, serî'u'l-hareke ve her bir hareketi tez ve akıl ve feraseti açık olan.				
11501	çālākî	چالاکى	Far.	•	Çabukluk, serilik.				

11502	çâl	چال	Far.	*	Kuş yuvası, lâne-i murg.			
11503	çalış	چالیش	Far.	•	Cenk ve cidal ve muharebe ve salınıp gitmek.			
11504	çalış	چالییش	Far.	*	Tekebbür ve naz ve nahvet.			
11505	çalık	چالیک	Far.	*	Çocukların oynadıkları çelik çomak oyununun çeliği.			
11506	çâme	چامه	Far.	•	Şiir ve gazel ve nazım ve vezinli kelimeler.			
11507	çâme-gû	چامه گو	Far.	•	Şair, nâzım ve mütekelim.			
11508	çâmîz	چامیز	Far.	*	Çiş, sidik, bevl.			
11509	çâne	چانه	Far.	∴	Çene ve alt çene demek olan fekk-i esfelde vaki dişlerin merkûz olduğu kemik ve müte'allikâtı ve ekmeğe için kesilen hamur.			
11510	çâvîd	چاويد	Far.	*	Kuş feryadı, avazı.			
11511	çavuş	چاوش	Far.	*	Nakîb-i leşker manasına ki asker çavuşu demektir.			
11512	çâh	چاه	Far.	•	Kuyu, bi'r, çukur, gerek sulu gerek susuz.			
11513	çâh-ı bâbil	چاه بابل	Far.	*	Vilâyet-i Bâbil'de sehâr-ı nâm-dâr Hârût ve Mârût namındaki meleklerin hapsedikleri meşhur kuyu.			
11514	çâh-sâr	چاهسار	Far.	∴	Kuyu başı ve kuyusu çok olan mahal.			
11515	çâhek	چاهک	Far.	*	Çene çukuru ve küçük kuyu.			
11516	çây	چاي	Far.	∴	Şekilde ağacı görüldüğü veçhile Çin'de tenebbüt edip beyaz çiçekli ve müstamel olan kısmı evrakıdır, işbu yapraklar oldukça mugaddî olduğu gibi münebbih-i umûmî ve tıpta haşlayarak alınan suyu mübevvil ve mu'arrık ve hâzım gibi müstameldir.			+
11517	çeb	چب	Far.	•	Sol taraf, yesâr ve yüreğin bedende vaki olduğu taraf.			
11518	çepâre	چپاره	Far.	*	Eski urba, köhne libas.			
11519	çepân	چپان	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11520	çep-endâz	چب انداز	Far.	•	Haddâ', hilekâr ve gaddar olan.			
11521	çep-endâz-âne	چب اندازانه	Far.	•	Çep-endâz tavır ve hareketinde ve ona layık ve yaraşır olan.			
11522	çeper	چپر	Far.	*	Halka ve daire ve ağaç ve çub ve sazdan mamul hane ve bağ ve avlu etrafına çevrilen duvar ve deri parçaları.			
11523	çepüş	چپوش	Far.	•	Bir yaşındaki keçi ve Kürdistan ahali bir yaşındaki koyuna dahi itlak ve tesmiye ediyorlar.			
11524	çepsîn	چپسين	Far.	*	Alçı denilen duvar harcı.			
11525	çepel	چپل	Far.	*	Kendiye ayıp getirecek çirkin ve nâ-ma'kûl işlerle meşgul olan kimse.			
11526	çipinlik	چپينک	Far.	•	Sinek ve bahusus sivrisineğin mezâhiminden kurtulmak ve muhafaza olunmak için ince şeylerden etrafı mahdud olarak yapılan perde, peşse-hâne.			
11527	çepe	چپه	Far.	*	Solak adam ve zağar köpeği.			
11528	çepîn	چپين	Far.	*	Sele sepet ki ekseriya söğüt çubuğundan imal olunup içine eşya konulur.			
11529	çetr	چتر	Far.	•	Çadır, hayme ve şemsiye.			

11530	çeçek	چچک	Far.	•	Ruhsâr-ı mahbûbân, rû-yı dilberân ve gül, verd.			
11531	çağçır	چاچیر	Far.	•	Çakşır denilen bol paçalı ve don gibi ayağa giyilir bir nev libas.			
11532	çaḥs	چاخص	Far.	*	Boyunda çıkan ur, guşa ki marazidir.			
11533	çedâr	چداز	Far.	*	Köstek ki hayvan ayağına kaçmaması için bağlarlar.			
11534	çeder	چدز	Far.	*	Çare, medet, ilaç.			
11535	çür	چز	Far.	*	Âlet-i tenâsül.			
11536	çirâ	چرا	Far.	•	Niçin, niye böyle.			
11537	çerâ	چرا	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve mera, otlak ve ot toplayıp yemek ve otlamak ve çayırdaki ot yemek.			
11538	çerâbe	چرابه	Far.	*	Süt kaymağı.			
11539	çerâ-câ	چراجا	Far.	•	Otlak, çayır, mera, ova, çerâ-gâh.			
11540	çerâ-ḥür	چراخور	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve otlayan hayvan.			
11541	çerâ-zâr	چرازاز	Far.	•	Otlak, mera.			
11542	çirâğ	چراغ	Far.	•	Fitildeki şuleye denilir, sonra mecazen kandile tesmiye ve itlak olunmuştur ve pir, mürşit ve reh-nümâ olan kimse ve at şaha kalkmak ve efendisinin inayetiyle vesîle-i ta'ayyüş ve mal ve mülk alıp azat kılınan bende ve şakirt ve tilmiz ve şakirtliği tekmil olarak ilim ve fenni tahsil etmiş olan ve şarap, mey.			
11543	çirâgân	چراغان	Far.	•	Yağa bulanmış fitiller ve kandil donanması.			
11544	çirâğ-pâ	چراغپا	Far.	•	Üzerine çirâğ vazolunacak nesne ve şaha kalkan at.			
11545	çirâğ-perest	چراغپرست	Far.	•	Pervane denilen hayvan ki kelebeğe müşabihtir.			
11546	çirâğ-perhîz	چراغپرہیز	Far.	•	Çırağı rüzgârdan hıfzeden zarf, fanus ve fener vesaire.			
11547	çirâğ-perre	چراغپرہ	Far.	*	Pervane dedikleri hayvancık.			
11548	çirâğ-dân	چراغدان	Far.	•	Üzerine çirâğ koydukları zarf.			
11549	çirâ-ger	چراگر	Far.	•	Otlayan hayvan.			
11550	çirâ-gâh	چراگاه	Far.	•	Otlak, çayır, mera, ova, çerâ.			
11551	çirâ-geh	چراگه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11552	çerâm	چرام	Far.	•	Otlak, çayır, mera, çerâ-gâh, ova.			
11553	çerâmîn	چرامین	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11554	çereb	چرب	Far.	•	Galip ve râcih olan ve yağlı, semiz olan ve yağlı, semiz ve semiz olmak.			
11555	çereb-bâlâ	چرببالا	Far.	*	Mevzun kad ve matbû'-kâmet olan.			
11556	çereb-pehlû	چربپهلو	Far.	•	Şişman ve mûlahham.			
11557	çereb-dest	چربدست	Far.	•	Eli işe yakışır ve işe gelir olan.			

11558	çereb-zebân	چَرَبْزَبَانُ	Far.	•	Tatlı dilli, fasîhu'l-lisân adam ve tatlı kelimât ile halkı kendisine bende eder olan ve mütemellik ve <u>valtaklanıcı ve mütebasbıs olan.</u>			
11559	çereb-zebânî	چَرَبْزَبَانِي	Far.	•	Tatlı dillilik, tatlı kelimât söylemeklik.			
11560	çerbek	چَرَبَكْ	Far.	*	Kaymak, zübd ve yufka ekme ve saman kâğıdı denilen ince resim kâğıdı.			
11561	çerbe	چَرَبِه	Far.	*	Çıkrık ve ağır şak.			
11562	çerbî	چَرَبِي	Far.	•	Yumuşaklık ve tatlılık ve yağlılık ve suhulet, kolaylık ve dünya nimetlerine nail olan olmak.			
11563	çirçir	چَرچَر	Far.	•	Yabani hardal.			
11564	çarḥ	چَرْحْ	Far.	•	Felek-i a'zam ve libas yakası ve keman, ok yayı ve pîrâmen etrafı ve tak, eyvan ve emsali ebniye-i âliye ve hareket-i devriyye ile hareket eden nesne, tekerlek ve makara ve alet çarkı misilli şeyler ve gök, asuman ve hareket-i devriyye ile işleyen alet ki gerek basit ve gerek mürekkep olsun ve dolap ve ona benzer şey ve âlât-ı <u>harbivve-i atıkadan mancınık denilen alet ve zemberek.</u>			
11565	çarḥ-ı atlas	چَرْحِ اَطْلَسْ	Ar. - Far.	*	Felek-i tâsi', felek-i a'zam, feleku'l-eflâk.			
11566	çarḥ-ı ekber	چَرْحِ اَكْبَرْ	Far.	*	Arş-ı a'zam.			
11567	çarḥ-endâz	چَرْحِ اَنْدَازْ	Far.	•	Mancınık ile ok ve taş atıcı.			
11568	çarḥ-ı berîn	چَرْحِ بَرِيْنْ	Far.	•	Arş-ı a'lâ, arş-ı mecîd.			
11569	çeraḥ-zen	چَرْحُ زَنْ	Far.	•	Devredici ve dönücü olan.			
11570	çerḥaşt	چَرْحَشْتْ	Far.	•	Sulu nesnelere ta'sîr için kullanılan mengene.			
11571	çarḥ-ı felek	چَرْحِ فَلَکْ	Ar. - Far.	∴	Bir çiçek ismidir ve yol kapamak ve piyade askerini süvari hücumundan hıfzetmek zımınında istimal olunur bir nev siper ve şenlik ve donanmalarda ihrâk edilip döne döne ateşler saçarak yanan bir nev fişek ve edevât-ı <u>nâriyye.</u>			
11572	çerḥa	چَرْحِه	Far.	∴	Çıkrık ve ağır şak ve tuzak ve kasırğa ve hareket-i devriyye ile hareket eden nesne ve nakil ve istimali suhuletle olan bir nev sagîr top ki meydân-ı cenkte kullanılır.			
11573	çerdân	چَرْدَانْ	Far.	*	Dilencilerin keşkülü.			
11574	çerde	چَرْدِه	Far.	*	Renk ve levn.			
11575	çeresdân	چَرْسَدَانْ	Far.	•	Dilencinin sadaka mendili.			
11576	çerez	چَرْزْ	Far.	*	Levn ve renk ve sahra ve bâdiye ve çerez denilen malum nesnelere.			
11577	çeres	چَرْسْ	Far.	*	Şıra teknesi ve şaraphane denilen şey ve mera, çerâ-gâh ve bent ve zindan.			
11578	çerġân	چَرْغَانْ	Far.	•	Ferman üzerine resmolunan tuġrâ-yı garrâ-yı şâhâne.			
11579	çerġand	چَرْغَنْدْ	Far.	*	Kıyma ile doldurulmuş koyun baġırsaġı, bumar ve çerâġ-dân, çıraġ.			
11580	çerġün	چَرْغُونْ	Far.	•	Kuzukulaġı denilen nebat, hummâz.			
11581	çerġül	چَرْغُولْ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11582	çirk	چَرْكْ	Far.	•	Kir, pas vesah, murdarlık ve yaradan akan kayh ve irin.			
11583	çirk-âb	چَرْكَ اَبْ	Far.	•	Murdar, pis su, bulaşık suyu, kirli su.			
11584	çirk-âlüd	چَرْكْ اَلْوَدْ	Far.	•	Murdar, bulaşık ve kirli paslı olan.			

11585	Çerkes	چركش	Far.	*	Şecaat ve şehâmet ile muttasıf, maruf taife.			
11586	çirkîn	چركين	Far.	•	Zişt, bed-nümâ ve bed-sûret ve murdar, bulaşık ve kirli paslı ve kerih ve bed ve nahoş suretli olan.			
11587	çerger	چرگر	Far.	*	Mutrib, çalgıcı.			
11588	çermedân	چرمدان	Far.	*	Kese, para kesesi.			
11589	çermîne	چرمينه	Far.	•	Köseleden mamul ve ibaret olan.			
11590	çermîne-düz	چرمينه دوز	Far.	•	Pabuç dikici.			
11591	çerend	چرند	Far.	•	Otlak, mera, çerâ-gâh ve otlayan hayvan.			
11592	çerende	چرنده	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11593	çerenk	چرنك	Far.	•	Turfa nesne ki gerek nev-zuhûr ve gerek mahall-i isti'câb olur nesne olsun.			
11594	çerîş	چريش	Far.	*	Bir şeyi diğer şeye yapıştırmak için kullanılan ve çiriş denilen madde ve bağlı şey.			
11595	çesbân	چسبان	Far.	•	Layık ve yakışır ve münasip olan.			
11596	çüst	چست	Far.	∴	Çabuk, seri'u'l-hareke olan ve yaraşıklı ve yakışıklı ve yerli yerince mürettep ve güzel ve zibâ ve nazik olan ve dar, teng ve birbiri üzerine nesneyi yığmak.			
11597	çistân	چستان	Far.	*	Bilmece, yanılmaç.			
11598	çüstî	چستى	Far.	•	Çüstlük, çabukluk, çâlâklık.			
11599	çesnek	چسنگ	Far.	*	Kel baş.			
11600	çeş	چش	Far.	•	Tadıcı, lezzet tecrübe edici ve zâ'ik olan.			
11601	çeşper	چشپر	Far.	*	Pey, iz, nişan, eser.			
11602	çeşm	چشم	Far.	•	Göz, ayn, basar ve âlet-i bâsıra.			
11603	çeşm-âver	چشم آوز	Far.	*	Bağ ve bahçelerdeki meyvelerden vesairenden zahm-ı çeşmi yani göz dönmesini def zımında bağlanan nesne ve bir gözü beyaz bir gözü siyah at.			
11604	çeşm-âvîz	چشم آويز	Far.	*	Avratların yüzlerine koydukları peçe, burka ki ince, siyah at kılından yapılır.			
11605	çeşm-penâm	چشم پنام	Far.	*	Cemal, heykel.			
11606	çeşm-bend	چشم بند	Far.	*	Peçe, burka ki kadınlar yüzlerine tutarlar.			
11607	çeşm-perîden	چشم پریدن	Far.	*	Göz seğirmek.			
11608	çeşm-pûs	چشم پوس	Far.	•	Göz öpücü, göz öpmek.			
11609	çeşm-pûsî	چشم پوسى	Far.	•	Göz öpmek.			
11610	çeşm-i binâ	چشم بينا	Far.	*	Ziyade görücü göz, sâhib-i basîret ve dîde-i ibret-bîn, ibret gözü.			
11611	çeşm-dâştên	چشم داشتن	Far.	*	Ümit etmek.			
11612	çeşm-zahm	چشم زخم	Far.	•	Gözden isabet eden nazar, göz dönmesi.			
11613	çeşm-zeden	چشم زدن	Far.	*	Göz koymak, işaret eylemek, işmar etmek.			
11614	çeşm-sâr	چشم سار	Far.	*	Pınar başı, kuyu başı.			

11615	çeşm-süzen	چشم سوزن	Far.	*	İğne ve çuvaldız deliği.			
11616	çeşm-fesâ	چشم فسا	Far.	*	Göz ağrısına okuyucu, efsun edici olan.			
11617	çeşmek	چشمك	Far.	*	Güzellik ve göz ilaçlarından bir ilaç.			
11618	çeşm-i kâvâne	چشم كازانه	Far.	*	Beyazı iri olan göz.			
11619	çeşm-i küşte	چشم كشته	Far.	*	Şaşı, a'ver, ahvel.			
11620	çeşme	چشمه	Far.	•	Peykâr-ı ayn ve su huruç ettiği yer ve iğnenin gözü.			
11621	çeşme-sâr	چشمه سار	Far.	•	Çeşmesi çok olan mahal.			
11622	çeşn	چشن	Far.	•	Düğün, ziyafet ve iş u işret.			
11623	çeşen	چشن	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve sıtma ve humma hastalığı.			
11624	çeşende	چشنده	Far.	•	Tadıcı ve lezzet tecrübe edici, zâ'ik-i elvân.			
11625	çeşni	چشني	Far.	•	Tat ve lezzet ve nesnenin kuvve-i zâ'ikaya olan tesiri.			
11626	çeşide	چشیده	Far.	•	Tadılmış, lezzetine bakılmış olan.			
11627	çeşir	چشیر	Far.	*	Büyük çuval garâr, harar.			
11628	çeğâr	چغاز	Far.	*	Çenk ve saz sedası ve emsali sedalar ve galle konulan kuyu.			
11629	çeğân	چغان	Far.	*	Çampara, maşalı zil ve kâr ve mesâlihinde cidd ü sa'y eden.			
11630	çeğâne	چغانه	Far.	∴	Bir nev âlet-i tarab ki çengiler onunla usul tutup raks ederler ve hallaç muştası şeklinde olup bir ucu yarık ve birkaç pul ile donatılır ve çampara, maşalı zil ve musikide bir perde adı.			
11631	Çağâtay	چغاتی	Far.	*	Türk padişahlarından eski zamanda bir padişah veya bir kabile adıdır.			
11632	çuğd	چغد	Far.	•	Baykuş denilen kuş.			
11633	çağr	چغر	Far.	*	Hâl ve hatır sormak ve iltifat etmek ve geri bakmak.			
11634	çağz	چغز	Far.	*	İçerisi irin dolu yara ve kurbağa ve nale ve feryat ve bîm ve ters ve korku.			
11635	çağziden	چغزیدن	Far.	*	Korkmak, havf etmek.			
11636	çeğal	چغال	Far.	*	Kocalık sebebiyle veyahut gam ve gazap cihetiyle insan yüzünde olan buruşuk ve deriden yapılmış bir nev ibrik ki esnâ-yı râhta yolcular kullanırlar.			
11637	çuğl	چغل	Far.	•	Kovcu, nemmâm ve müfsit ve pek şer ve hâce-i fesâd olan.			
11638	çuğul-hûr	چغولخور	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11639	çuğul-hürî	چغولخوری	Far.	•	Nemmâmlık, müfsitlik, fesatçılık, kovculuk.			
11640	çeft	چفت	Far.	•	Çardak, tahta-püş, mehtâbiyye ve kubbe ve divân-hâne.			
11641	çüft	چفت	Far.	*	Dar libas ve imaret altına konulan direk ve kârgir duvar üzerine yapılan kenâreye derler.			
11642	çek	چك	Far.	∴	Berat ve hüccet-i kâdî ve menşur ve mektup ve kaviyyü'l-burhân söz ve tapu tezkeresi ve hallaç tokmağı ve çene altı ve katre ve ağaç budamak.			
11643	çik	چك	Far.	*	Sümn ve çetin ceviz.			

11644	çük	چُک	Far.	*	Âlet-i tenâsül-i zükûr, çük.
11645	çekâ	چِکَا	Far.	*	Toygar dedikleri kuş.
11646	çek-â-çek	چِکَاچِک	Far.	∴	Kılıç ve emsali âlât-ı harbiyyenin birbirlerine vurulmasından hasil olan seda ve dişlerin birbirine vurulmasından mütehasıl ses.
11647	çük-â-çük	چِکَاچِک	Far.	*	Efvâh-ı nâsa düşmüş haber.
11648	çegâl	چِگَال	Far.	*	Ağır ve kesif şey ve ok nişangâhı.
11649	çekâle	چِکَالِه	Far.	•	Katre, damla.
11650	çekân	چِکَان	Far.	•	Damlayıcı, takattur edici olan.
11651	çekçek	چِکِکِک	Far.	*	Kılıç ve emsali âlât-ı harbiyyenin sedaları ve dişlerin birbirine vurulmasından hasil olan seda ve suyun katre katre damlamasından hasil olan ses.
11652	çekük	چِکُک	Far.	*	Semiz at.
11653	çegünegî	چِگُونِغِي	Far.	•	Keyfiyet ki bir nesnenin ne türlü mevcut olduğunu veya ne suretle vuku bulduğunu ima eder hâlet.
11654	çekîde	چِکِيْدِه	Far.	•	Damlamış ve katre katre dökülmüş olan.
11655	çekîzek	چِکِيْزِک	Far.	*	Tekâtür-i bevl illeti.
11656	çeleb	چِلْب	Far.	*	Çampara, zil ve aşûb ve fitne.
11657	çülçile	چُلچِلِه	Far.	*	Kaplumbağa denilen hayvan.
11658	çulğûze	چُلغُوْزِه	Far.	*	Çam fıstığı, sanavber, bunun tahlil ile ma'nâ-yı lugavîsi çok kozalaklı demektir.
11659	çilpâse	چِلپَاْسِه	Far.	*	Kertenkele denilen hayvan.
11660	çilqafâ	چِلْقَاْفَا	Far.	*	Maruf kürke denilir ki tilki postunun bir tarafından yapılır.
11661	çilvîz	چِلْوِيْز	Far.	*	Müfsit ve gammad.
11662	çille	چِلْه	Far.	∴	Sûfiyyûnun halvette çıkardıkları erbain ve ok yayına takılan ibrişim sicim ve fasl-ı şitâdaki kırk günden ibaret zemheri günleri ve avratların vaz'-ı hamlden sonra sayılan evyâm-ı nifâslar.
11663	çülle	چِلْه	Far.	*	Kavsara sepeti.
11664	çelîpâ	چِلِيْپَا	Far.	*	Haç, salip ve tâ'ife-i Nasârânın esas din ittihaz ettikleri çapraz şey.
11665	çem	چِم	Far.	*	Salınmış, hırâm ve yapılmış, tezyin edilmiş ve söz, lakırdı ve cürüm ve günah ve yemek, ekl etmek ve ziyan ve zarar ve sine, sadır, göğüs ve intizam, kâr ve çabuk ve çâlâk ve eğri, münhani.
11666	çim	چِم	Far.	•	Su üzerinde veya kenarında bulunan yosun.
11667	çemân	چِمَان	Far.	•	Naz ile salıncı ve piyâle-i şarâb ve meclis-i hâs.
11668	çümçe	چُمچِه	Far.	*	Ağaç kadeh ve ağaç çanak ve kefçe ve kepçe.
11669	çomâk	چِمَاق	Far.	•	Gürz ve topuz denilen cenk aleti ve başı topuz olan değnek.
11670	çemen	چِمَنْ	Far.	•	Düz ve hem-vâr olan çayır ve bağ ve bahçe ve gülistan mahalli ve ağaçlık ve gölgelik mahal.
11671	çemen-bend	چِمَنْبَنْد	Far.	•	Bâğbân ve bahçıvan.
11672	çemen-pîrâ	چِمَنْپِيْرَا	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.

11673	çemen-zâr	چَمَنْزَار	Far.	•	Çimenlik ve düz ve hem-vâr yeşil çayır.			
11674	çemenistân	چَمَنْسْتَان	Far.	•	Çimenlik olan mahal.			
11675	çemen-şuffa	چَمَنْصَفَّة	Ar. - Far.	•	Bahçede çimen kaplı olarak oturmaya mahsus olan set.			
11676	çemşek	چَمَشَك	Far.	*	Pabuç, pâpûş, ayakkabı.			
11677	çemîn	چَمِين	Far.	*	Bevl ve gaita, neces.			
11678	çenâr	چَنَار	Far.	•	Malum ve maruf çınar ağacı, ekseriya cami avlularında bulunur ve ziyade büyük ağaç olmasıyla şekilde yalnız bir küçük dalı gösterilmiştir.			+
11679	çenân	چَنَان	Far.	•	Çalışıcı, uğraşıcı ve say ve ikdam edici.			
11680	çünân	چُنَان	Far.	•	Şöyle böyle, ancılayın, onun gibi, öyle, şol tarz.			
11681	çünâk	چُنَاك	Far.	•	Kümes, tavuk kümesi .			
11682	çenber	چَنْبَر	Far.	•	Fıçı ve kova çemberi, halka şekline girmiş ince yassı nesne.			
11683	çünbek	چُنْبَك	Far.	•	Kalkmak ve sıçramak ve mıknaş denilen şey.			
11684	çünçe	چُنْچَه	Far.	*	Üzüm çekirdeği.			
11685	çend	چَنْد	Far.	•	Ne kadar, ne miktar, birkaç, üç beş, on gibi adet.			
11686	çendâ	چَنْدَا	Far.	*	Miktar, adetten sual yani ne kadar demektir.			
11687	çendân	چَنْدَان	Far.	•	O kadar, ne kadar, her ne kadar.			
11688	çenk	چَنْك	Far.	•	Bir nev meşhur ve maruf saz ve eğri münhani ve çengel ve kuşların tırnağı ve pençe-i beniâdem ve çolaklık.			
11689	çenkâr	چَنْكَار	Far.	*	Yeşil boya, jengâr ve pul pul, münakkaş olan at.			
11690	çengâl	چَنْگَال	Far.	•	El, pençe, tırnak ve ucu kıvrılmış demir ve kanca ve olta iğnesi gibi şeyler.			
11691	çengel	چَنْگَل	Far.	•	Ağaçlık ve ormanlık mahal.			
11692	çengelistân	چَنْگَلِسْتَان	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11693	çengi	چَنْگِي	Far.	•	Mutrib ve çalgıcı, rakkas, köçek.			
11694	çenklüg	چَنْكَلُوگ	Far.	*	Eli ayağı bozulmuş adam.			
11695	çünîn	چُنِين	Far.	•	Bunculayın, böyle, bunun gibi, böyle, bu tarz, bu veçhile.			
11696	çene	چَنَه	Far.	•	Hanek-i esfel, çene.			
11697	çü	چُو	Far.	•	Mânend, şebih, gibi, çünkü, manasına edât-ı teşbîh ve sebeptir ve edât-ı ta'lîl olur ve dikkat ve ahenk manasına gelir.			
11698	çüvâl	چُوَال	Far.	•	Kumaştan veya kıldan yapılır bir nev zarf.			
11699	çuvâl-düz	چُوَالْدُوژ	Far.	•	Çuval dikici manasına ve çuval dikmeye mahsus maruf büyük iğne.			
11700	çüvâk	چُوَاك	Far.	*	Lokma denilen taam ki ekseriya ölümler, mevtalar için dökülür ve pişirilir.			
11701	çüb	چُوَب	Far.	•	Ağaç ve odun ve emsali.			

11702	çobān	چوبان	Far.	•	Koyun, sığır ve keçi ve emsali hayvanatı otlatmaya getirip götüren ve tumar ve himaye eden adam.			
11703	çüb-bāz	چوبباز	Far.	*	Pamuk kozalağı.			
11704	çüb-pāre	چوبپاره	Far.	•	Ağaç parçası, yonga.			
11705	çüb-ḥār	چوبخار	Far.	∴	Ağaç kurdu ve ta'zîr zımında değnek ile dövülmüş adam.			
11706	çüb-zîn	چوبزين	Far.	*	Eyer ağacı, kaltak.			
11707	çüb-dāne	چوبدانه	Far.	*	İğde denilen meyve.			
11708	çüb-i surḥ	چوب سرخ	Far.	*	Bakkam ağacı ki kırmızı boya için kullanılır.			
11709	çübek	چوبك	Far.	•	Küçük ağaç parçası ve çubuk ve değnek ve bazı çalgıları kullanmak için müstamel değnek.			
11710	çüp-nān	چوبنان	Far.	*	Yufka ve hamur açtıkları oklava.			
11711	çüpe	چوبه	Far.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.			
11712	çüpîn	چوبين	Far.	∴	Ağaçtan ibaret şey ve ağaçtan masnu çanak ve tabak gibi evānî.			
11713	çüpîne	چوبينه	Far.	*	Ağaçkakan dedikleri kuş.			
11714	çühā	چوھا	Far.	*	Çuha dedikleri şey ki yünden imal olunur.			
11715	çūk	چوك	Far.	*	Ālet-i tenāsül-i ricâl.			
11716	çevgān	چوگان	Far.	•	Top vurmak için başı eğri bir ağaç.			
11717	çüm	چوم	Far.	*	Alıç denilen sarı dağ meyvesi ki ipliğe dizip satarlar.			
11718	çomāḳ	چوماق	Far.	•	Başı topuz bir nev cenk aleti ve başı topuz değnek.			
11719	çün	چون	Far.	*	Nice, nasıl, keyfe.			
11720	çün	چون	Far.	∴	Edât-ı ta'lîl olup çünkü manasınadır ve mademki ve şu sebepten naşi manalarına edât-ı ibtidâ ve sebebiyet ve gibi manasına edât-ı teşbîh olur.			
11721	çünā	چونا	Far.	*	Nicesin, nasılsın demektir.			
11722	çün ü çerā	چون و چرا	Far.	•	Nasıl ve niçin demek, bî-çün u çerā, ef'âl ve irâdâtının sebebi sorulmaz olan Allah zü'l-celâl hazretleri.			
11723	çüygān	چويگان	Far.	•	Çevgān ki top oyununda kullanılan başı eğri bir değnek.			
11724	çi	چه	Far.	•	Ne manasında edât-ı istifhâmdır.			
11725	çeh	چه	Far.	•	Kuyu, çâh, bi'r, çukur.			
11726	çehār	چهار	Far.	∴	Dört adedi, çâr, erba'a, erba' ve seretan, yengeç.			
11727	çehār-bālîş	چهار باليش	Far.	•	Padişah tahtı ve ulema ve küberâ ve vüzera mesnedi ve anâsır-ı erba'a, dünya.			
11728	çehār-pā	چهار پا	Far.	•	Çâr-pâ, dört ayaklı hayvânât-ı ehliyye.			
11729	çehār-pāre	چهار پاره	Far.	•	Çalpara denilen âlet-i tarab.			
11730	çehār-dehüm	چهاردهم	Far.	•	On dördüncü, râbi' aşer.			
11731	çehār-rüze	چهار روزه	Far.	•	Süreği dört gün olan, fani, zail, sebatsız ve devamsız olan.			

11732	çehâr-şenbe	چهارشنبه	Far.	•	Haftanın ilk günü, pazar itibar olundukta salı günü ile perşembe günleri miyânesine tesadüf eden dördüncü gün, yevm-i erba'â.			
11733	çehâr-gâne	چهارگانه	Far.	•	Dört kat yahut dört türlü olan ve dört hisse, dört kısım.			
11734	çehâr-küşe	چهارکوشه	Far.	•	Dört köşeli olan.			
11735	çehârüm	چهارم	Far.	•	Dördüncü, râbi'.			
11736	çehâr-vâ	چهاروا	Far.	*	Çâr-pâ hayvan ve gâret ve yağma ve çâr unsur.			
11737	çehân	چهان	Far.	∴	Damlamakta ve tekâtur etmekte olan ve çok, bisyâr, kesir.			
11738	çi-renk	چه رنگ	Far.	*	Ne fayda, ne çare.			
11739	çehr	چهر	Far.	*	Peyker, insan yüzü ve manzara, çehre ve nakış ve surat, duvar ve vecih.			
11740	çehre	چهره	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11741	çehre-perdâz	چهره پرداز	Far.	∴	Nakkaş, ressam ve musavvir ve neyyir-i a'zam.			
11742	çehre-hirâş	چهره خراش	Far.	•	Adamın suratını tırmalayıp sıyırıcı olan .			
11743	çehre-küşâ	چهره کُشا	Far.	•	Yüzünü ve çehresini açıp gösterici ve nakkaş ve ressam ve suret ve resim yapıcı olan.			
11744	çehre-küşâ'î	چهره کُشایی	Far.	•	Yüzünü açıp göstermek, arz-ı peyker eylemek.			
11745	çehre-nümüd	چهره نمود	Far.	•	Yüzü görünmüş olan.			
11746	çehil	چهل	Far.	•	Kırk adedi, erbain.			
11747	çehil-pâ	چهلپا	Far.	*	Kırkayak dedikleri müzi hayvan.			
11748	çeyper	چنبر	Far.	•	Cadde, yol, şâh-râh.			
11749	çit	چیت		•	Malum bir nev kumaş.			
11750	çayh	چایخ	Far.	•	Gözünden daima yaş ve çapak akıp kapakları kızıl kızıl ve kirpikleri dökülür olan.			
11751	çide	چیده	Far.	*	Toplanmış, devşirilmiş, elde edilmiş olan.			
11752	çir	چیز	Far.	*	Zafer bulmak, muzaffer ve galip olmak ve seçi ve dilaver olan ve hisse, behre.			
11753	çiregî	چیرگی	Far.	•	Şecaat, yiğitlik, bahadrlık.			
11754	çire	چیره	Far.	∴	Galip, müstevli ve mansûr ve bahadır olan ve kavi ve çabuk olan.			
11755	çire-dest	چیره دست	Far.	∴	Eli uz ve her nesneye ki eli sürülse vücuda getirir olan ve cüst ve çabuk olan ve eli her işe yakışır olan ve pehlivan ve mert ve seçi olan.			
11756	çiz	چیز	Far.	•	Nesne, şey ve kâ'in ve mevcut her ne olur ise demek.			
11757	çize	چیزه	Far.	*	Cımbız denilen maşaya şebîh ve şekilde mer'î olan alet ki kıl koparırlar.			+
11758	çize-büd	چیزه بود	Far.	•	Sebep, bâ'is, bâdî ve mucip olan.			
11759	çize-büd-ger	چیزه بودگر	Far.	•	Hâlıkü'l-esbâb ve kâffe-i esbâbı husule getirici.			
11760	çizi	چیزی	Far.	*	Bir nesne, bir şey.			
11761	çist	چيست	Far.	*	Nedir manasına.			

11762	çîstân	چیشٹان	Far.	*	Bilmece ve yanılmaç, lugaz.			
11763	çîstî	چیشٹى	Far.	•	Nesin, nedir manasında istifhamdır.			
11764	çîn	چين	Far.	•	Kırma, büküm, buruşuk ve toplayıcı, devşirici, cemedici bir araya getirici olan.			
11765	çînâ	چينا	Far.	•	Toplayıcı, devşirici, cemedici bir araya getirici olan.			
11766	çîne-dân	چينه دان	Far.	*	Kuş kursağı.			
11767	çînî	چينى	Far.	•	Çin memleketinde yapılan bir nev çanak, çömlek.			
11768	ḥ	ح	Ar.	•	İşbu hâ-yı mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede sekizinci harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde sekiz adedine işaret olur ve hâ-yı hutî dahi tesmiye olunur.			
11769	ḥâ°	حاء	Ar.	∴	Tertîb-i hurûf-ı Osmâniyye üzere sekizinci harfin ismi ve haram nesne ve yüzüz, haşarı avrat.			
11770	ḥâtim	خاتم	Ar.	•	Hakim, kadı ve mahkum edici.			
11771	ḥâtem-şiyem	خاتم شيم	Ar.	•	Cömert ve civanmert ve sahî ve sahavetli olan.			
11772	ḥâtemî	خاتمى	Ar.	•	Hâtem-i Tây mislinde olan.			
11773	ḥâcc	حاج	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama'yı mevsim-i mahsûsta ma'a'n-niyyet ziyaret ve tavaf ve nusuk-i haccı eda eden kişiye denilir.			
11774	ḥâcât	حاجات	Ar.	•	Hacetler, insana lazım olup muhtaç bulunduğu şeyler.			
11775	ḥâcib	حاجب	Ar.	∴	Kapıcı, bevvap, derbân ve perde, hail ve ı. tıbbiyeden olup gözlerin üstünde olan kemik ve et ve kılyla beraber Türkçede kaş denilen şey, güya ki gözün derbândır ve her nesnenin ucu ve kenarı.			
11776	ḥâcibân	حاجبان	Ar.	*	Kaşlar, hâcibler.			
11777	ḥâcib-i yâr	حاجب يار	Ar. - Far.	•	Cebrail aleyhi's-selâm.			
11778	ḥâcet	حاجة	Ar.	•	Lazım ve mukteza olmak ve lazım ve mukteza olan şey ve lüzum ve iktiza, kazâ-yı hâcet : tebevül ve tağavvut ederek sıkıntıyı defevlemek.			
11779	ḥâcce	حاجة	Ar.	•	Hacca giden hatun, hacı hanım.			
11780	ḥâcet-mend	حاجت مند	Ar. - Far.	•	Fakir, muhtaç, bir şeysiz, tehî-dest olan.			
11781	ḥâcüz	حاجوز	Ar.	•	Dere ve çay kenarı ve duvar ve duvar gibi pek yüksek olan; cemi, hucrât.	cem		
11782	ḥâcî	حاجى	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama'yı mevsim-i mahsûsta ziyaret etmiş olan.			
11783	ḥâd	خاد	Ar.	•	Karga kuşu, zâğ, gurâb.			
11784	ḥâdd	خاد	Ar.	∴	Keskin ve sivri şey ve ekşi ve sert ve şedit olan ve ı. tıbbiyeden olup bir marazın kırk günü geçmemiş taze ve siddetli hâline ıtlak olunur.			Tıp
11785	ḥâdde	خاده	Ar.	•	Maden tel ve tahtasını inceltmek için müstamel bir aletin ismi ve ilm-i hendese ı. olup şeklinde görüleceği veçhile açıklığı bir zâviye-i kâ'imedden yani doksan dereceden dun ve asgar olan zavıyeye denilir.			Hendese
11786	ḥâdiş	خادش	Ar.	•	Vücûdî olmayıp sonradan zuhur eden nesne.			
11787	ḥâdişe	خادشه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve vuku bulup kedere sebep olacak nesne ve kaza bela ve abdest bozan kaza.			
11788	ḥâdir	خادز	Ar.	*	Arslan ve hûb-likâ olup gösterişli dilber ve civan.			
11789	ḥâdûr	خادور	Ar.	•	Kulağa takılan küpe.			

11790	ḥādī	خادى	Ar.	•	Mazluma yardım edip üzerinden zulüm ve sitemi defeden yardımcı.			
11791	ḥādī 'aşer	خادى عشر	Ar.	•	On birinci, yâzdehüm.			
11792	ḥāzır	خازر	Ar.	*	İhtiraz edici, korkucu, hâ'if.			
11793	ḥāzıq	خاذق	Ar.	•	Mahir üstat ve sanatını gereği gibi bilir olan ve keskin olan.			
11794	ḥārr	خازر	Ar.	•	Hararetili ısı ve sıcak ve germ olan.			
11795	ḥārre	خاره	Ar.	*	Bi-ma'nāhu eyzan, bilād-ı hārre, sıcak memleketler.			
11796	ḥāriş	خارث	Ar.	•	Çiftçi, tarla sürüp ekin eken kimse.			
11797	ḥāris	خارث	Ar.	•	Hafız ve nighbân ve hirâset ve muhafaza ve himâyet edici.			
11798	ḥāriş	خارث	Ar.	•	Hırslı olan, nesne cemine ifrat derecede çabalar olan ve binâberîn ele geçirir olan.			
11799	ḥāriq	خارث	Ar.	•	Yakıcı ve tutuşmuş, yanan ve ateş olan.			
11800	ḥāriq-i 'āde	خارث عاده	Ar.	*	Âdetin fevkinde ve âdeti mahv ve izale edici olan.			
11801	ḥāzim	خازم	Ar.	∴	Daima rüş ve basiretle umurunu mazbut edip ittikân ve istihkâm cihetiyle tutan adam ki doğru ve akıllı ve sağlam demektir ve göğüs, sadır veyahut göğsün ortası.			
11802	ḥāss	خاس	Ar.	•	Hissedici, duyucu.			
11803	ḥāsse	خاسه	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan ve duyucu kuvvet ki insanda beş türlü olur, dokunup "duymak", "tatmak", "koklamak", görmek, işitmek gibi ki bunlara havâss-ı hamse itlak olunur.			
11804	ḥāsib	خاسب	Ar.	•	Hesap edici, muhasip.			
11805	ḥāsîd	خاسد	Ar.	•	Haset edici, kıskancı, cemi hasede gelir.	cem		
11806	ḥāsîr	خاسر	Ar.	•	Çıplak ve silâhsız olan ve hasret çeken.			
11807	ḥāsîm	خاسم	Ar.	•	Kesici, katedici ve kat olan.			
11808	ḥāşe lillāh	خاش لله	Ar.	*	Kelime-i tenzihtir, Allah için öyle değil ve maazallah manasında terkîb-i Arabîdir.			
11809	ḥāşā	خاشا	Ar.	•	Hurûf-ı cârreden ve istisna içindir o takımdan değil, o yolda değil manasıdır.			
11810	ḥāşîr	خاشر	Ar.	•	Cemedici, toplayıcı olan.			
11811	ḥāşîye	خاشيه	Ar.	•	Kenar ve pervaz ve kitap veya kâğt kenarına yazılan yazı ve derkenar; cemi, havâşî.	cem		
11812	ḥāşîb	خاشب	Ar.	•	Toprakları havaya savuran şedit yel ve kar ve dolu ve emsali tozuntularından ibaret olan tipi.			
11813	ḥāşîd	خاشد	Ar.	•	Orakçı ve ekin biçen adam.			
11814	ḥāşîr	خاشر	Ar.	•	Hasredici, bir nesnenin etrafını alıp taşraya çıkarmaz olan.			
11815	ḥāşîl	خاشل	Ar.	•	Husule ve vücuda gelen ve meyve, semere, bâr ve bir usul veya bir sebepten naşi var olan ve her şeyin birazı gittikten sonra yerinde baki ve sabit olanından ibarettir, elhasıl, velhasılkelam, bu kadar kelimadan murat ve netice su oluyor ki manasında terkiptir.			
11816	ḥāşîlât	خاشلات	Ar.	•	Hasıllar, bir şeyden hasıl olan nesnelere ve iratlar.			
11817	ḥāşîne	خاشنه	Ar.	•	Namahremden içtinap edip affe ve perhîzkâr olan hatun.			

11818	hāzîr	خاضِر	Ar.	•	Huzurda olan, göz önünde olan ve başka mahalde veya kaybolmayan ve amade ve müheyya ve müstait olan ve bir nesne icrasına iktiza eden hâl ve keyfiyet üzere olan.			
11819	hāzîr-cevāb	خاضِر جَوَاب	Ar.	•	Vakit geçirmeksizin sözün cevabını bulup veren.			
11820	hāzîr-i bi'l-meclis	خاضِر بِالْمَجْلِس	Ar.	*	Hariçte olmayıp bir mecliste hazır olan.			
11821	hāzîne	خاضِنَة	Ar.	•	Etfali terbiye eden daye hatuna denilir.			
11822	hāṭib	خاطِب	Ar.	•	Odun cemedden, oduncu, hattâb.			
11823	hāṭim	خاطِم	Ar.	•	Kırıcı, kırıp ufatıcı olan.			
11824	hāff	خاف	Ar.	*	Bir nesnenin dâ'iren mâ-dâr çevresini kuşatıp ihata eden kimse ve nesne.			
11825	hāfāt	خافات	Ar.	•	Kenarlar, yanlar, çevreler, kıyılar, hâfeler.			
11826	hāfe	خافَة	Ar.	∴	Kenar, yan, çevre, kıyı ve is. tıbbiyeden olup iki veya ziyade satırların bir zaviye teşkil ederek yekdiğeriyle birleşmelerinden mütehasıl gibi tulani vaki olan keskinliklere denilir, işbu hāfe dâhilde mefrûz olan köşenin eser-i hâricisidir.		Tip	
11827	hāfe-i ünsiyye	خافَة أُنْسِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir uzvun ve alehusus bir azmın vaz'iyet-i tabî'yyesinde bulunduğu hâlde mevcut kenarlarından, beden-i insânî yukarıdan aşağı ikiye tansîf eden ve hatt-ı mutavassit denilen hatt-ı mevhûme-i müteveccihe ve ziyadesiyle yakın olan kenarına itlak olunur.			
11828	hāfe-i ḥalfiyye	خافَة خالْفِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin mevcut kenarlarından vaz'iyet-i tabî'yyede bulunduğu hâlde arka tarafa tesadüf eden kenarına denilir.		Tip	
11829	hāfe-i süflâ	خافَة سُفْلَا	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyet-i tabî'yyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından aşağı tarafında vaki olan kenarına denilir.		Tip	
11830	hāfe-i 'ulyâ	خافَة عُلْيَا	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyet-i tabî'yyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından yukarı tarafında vaki olan kenarına denilir.		Tip	
11831	hāfe-i quddâmiye	خافَة قُدْدَامِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyet-i tabî'yyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından ön tarafa tesadüf eden kenarına denilir		Tip	
11832	hāfe-i vaḥşîyye	خافَة وَحْشِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir uzvun veya bir kemiğin vaz'iyet-i tabî'yyede bulunmak itibariyle mevcut kenarlarından, beden-i insânî yukarıdan aşağı ikiye tansîf eden ve hatt-ı mutavassit denilen hatt-ı mevhûmeden ba'id olan kenarına denilir.		Tip	
11833	hāfire	خافِرَة	Ar.	∴	Evvelki hâline ve evvelki yerine rücu etmek, bir nesnenin evveli ve hey'et-i ülâsı.			
11834	hāfiz	خافِز	Ar.	*	Sevk ve tahrik edici ve depretilici, harekete getirici.			
11835	hāfiẓ	خافِظ	Ar.	∴	Hıfız ve muhafaza edici ve bir şeye zarar dokunmasına mâni ve Kur'ân-ı azîmü's-şânî ezbere almış olan kimse ve doğru yol.			
11836	hāfiẓa	خافِظَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kadın hafız ve hissölunan nesnenin eserini zihinde sabit eyleyen kuvve-i bâtına ve ezberlemek, unutmak kuvveti.			
11837	hāfil	خافل	Ar.	•	Pek dolu ve mümtelî nesne ve pek sütlü olan.			
11838	hāfi	خافِي	Ar.	∴	Yalın ayak yürüten ve bir adama mübâlağa-i vech üzere nevâziş ve ikram edip ve ona izhâr-ı bişir ve sürür eden adama itlak olunur ve hakkında himmet eylemek için bir adamın hâlini pek sual ve istiksâ eder olan adama itlak olunur ve kadî ve hâkim ve ilim tahsili için pek çalışın.			
11839	hâḳ	خاق	Ar.	∴	Bir nesnenin tamam ortasına denilir ve gerçek ve sadık manasına ve mürüvvet ve insaniyette yahut şecaatte kâmil adam, lisanımızda gerçekten adam, gerçekten bahadır diye tabir olunur.			
11840	hâḳḳa	خاقَة	Ar.	*	Nazil ve vaki olan hadise ve belîyye-i sâbiteye denilir ve her kavmin amalini ispat ve izhar eylediği için yevm-i kıyâmete itlak olunur.			

11841	hâkim	حَاكِم	Ar.	•	Hükmedici, dava faslına memur olan ve infâz-ı hükm eden ve iktiza eden evâmir isdârına memur olan kadı, zabıt, padişah ve emri nazif olan kimse ve is. fıkhiyyeden olup beyne'n-nâs vuku bulan dava ve muhâsamayı ahkâm-ı meşrû'asına tevfikân fasıl ve hasm için taraf-ı sultâniden nasıp ve tayin buyurulan zata itlak olunur.		Fıkıh	
11842	hâkim-i muṭlaḳ	حَاكِم مُطْلَق	Ar.	*	Allah zü'l-celâl teâlâ şânuhu hazretleri.			
11843	hâkim-âne	حَاكِمَانَه	Ar. - Far.	•	Hâkime layık ve yaraşır ve hâkim gibi davranır olan.			
11844	hâkî	حَاكِي	Ar.	•	Hikâye edici, nakledici olan.			
11845	hâl	حَال	Ar.	•	İnsanın mâ-hüve aleyhi olduğu nesneye denilir, yani nefis ve bedeni ve vasfı olan umûr-ı mütegayyireden insana muhtas olan heyet ve keyfiyete denilir ki insan onun üzerinde kaim olur ve şimdiki zaman ve nesnenin oluşu ve bulunuşu, el-hâl: şu hâlde, şimdi, alâ-küllî hâl: her hâlde, her nasıl olur ise olsun, fi'l-hâl: derakap ve derhâl, anında, bilâ-tevkîf: hâlâ, şimdi, şimdiki vaktinde, cemi ahvâl, hâlât.	cem		
11846	hâlât	حَالَات	Ar.	•	Hâller, hâletler, oluşlar, bulunuşlar.			
11847	hâlet	حَالَةٌ	Ar.	•	Hâl manasına ve bir nesnenin olmasının ve bulunmasının sureti ve türüsü.			
11848	hâlibân	حَالِبَان	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup birlikte hasıl olan, bevlî yani sidiği mesaneyeye akıtan ve nakleden iki adet kanâta yani boru gibi yollara denilir.		Tıp	
11849	hâlibeyn	حَالِبَيْن	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve is. tıbbiyedir.		Tıp	
11850	hâliz	حَالِز	Ar.	•	Dar ve sıkıntılı kalp.			
11851	hâlî	حَالِي	Ar.	•	Düzgün ve pîrâye takıncı ve kendiyi donatıcı.			
11852	hâliyy	حَالِيَّ	Ar.	•	Şimdiki zaman ve şimdiki oluşa müteallik ve mensup olan.			
11853	hâliyâ	حَالِيَا	Ar.	•	Hâlâ, şimdi, şimdilikte, eknün.			
11854	hâliye	حَالِيَه	Ar.	•	Düzgün ve pîrâyiş takıncı düzünücü olan avarat.			
11855	hâmmе	حَامَّة	Ar.	*	Kişinin akrabası ve amme mukabili olan hassa.			
11856	hâmid	حَامِد	Ar.	•	Hamdüsena ve medih ve sitayiş ve şükredici olan.			
11857	hâmiż	حَامِض	Ar.	∴	Ekşi ve sirke gibi olan ve is. kimyeviyyeden olup havanın teneffüse sâlih olan ve müvellidü'l-humûza denilen cüzüyle birleşip ekşi taamlı olarak husule gelen ve ekseriyetle şibh-i ma'âdin ile tereküp eden bir terkîb-i şibh-i ma'denîye denilir.		Kimya	
11858	hâmiż-i hummâş	حَامِض حُمَاض	Ar.	*	Kimyâ-yı uzvî is. olup kuzukulağı nam nebat ile havanın müvellidü'l-humûza cüzünün terekübünden hasıl olan ve kendi humûzatından maada ekşi taamlı bulunan bir terkîb-i şibh-i ma'denîye-i nebâtiye itlak olunur.		Kimya	
11859	hâmiż-i kibrît	حَامِض كِبْرِيت	Ar.	*	İs. kimyeviyyeden olup kükürdün müvellidü'l-humûza denilen cüz'-i havâ'î ile terekübünden hasıl olan ve beyne'n-nâs zaç yağ denilen ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye itlak olunur.		Kimya	
11860	hâmiż-i kibrîtî	حَامِض كِبْرِيتِي	Ar.	*	İs. kimyeviyyeden olup kükürdün hâmiż-ı kibrîtte bulunan müvellidü'l-humûzanın sülüsâmı derecede müvellidü'l-humûza ile terekübünden hasıl olan ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye itlak olunur.		Kimya	
11861	hâmiż-i taht-ı kibrît	حَامِض تَحْتِ كِبْرِيت	Ar.	*	İs. kimyeviyyeden olup müvellidü'l-humûzanın miktarı hâmiż-ı kibrîttekinden dun ve hâmiż-ı kibrîttekinden efzûn olarak kükürt ile terekübünden hasıl olan ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye denilir.		Kimya	
11862	hâmiż-i taht-ı kibrîtî	حَامِض تَحْتِ كِبْرِيتِي	Ar.	*	İs. kimyeviyyeden olup hâmiż-ı kibrîtin sülüsü nispetinde müvellidü'l-humûza ile kükürdün terekübünden hasıl olan ekşi taamlı bir terkîb-i şibh-i ma'denîye denilir.		Kimya	

11863	ḥāmiz-i kibrit-i mā ³	خامض كبريت ماء	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup suyun terkinin cüz'-i a'zamı demek olan müvellidü'l-mânın kükürt ile terekübünden hasil olan ekşi taamlı ve çürük yumurta gibi rayihalı bir nev terkib-i şibh-i ma'denîye itlak olunur.		Kimya	
11864	ḥāmiz-i ḥadîd	خامض حديد	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup demirin müvellidü'l-humûza ile imtizacından hasil olan bir terkib-i ma'denî ve şibh-i ma'denîye itlak olunur.		Kimya	
11865	ḥāmiz-i faḥim	خامض فحم	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup kömürün müvellidü'l-humûza ile imtizacından hasil olan ve yanan kömürde kırmızı alev tarzında görünen ve te'sir-i semine maruz olan kimseyi helak derecesine kadar isal eyleyen bir terkib-i şibh-i ma'denîye itlak olunur buna hāmiz-ı karbon dahi denilir.		Kimya	
11866	ḥāmil	خامل	Ar.	∴	Taşıp getirici ve gebe hatun.			
11867	ḥāmīle	خامله	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
11868	ḥāmil-i vaḥiy	خامل وحي	Ar.	•	Cebrail aleyhi's-selām.			
11869	ḥāmī	خامی	Ar.	•	Himaye edici, ve ziyan ve eziyetten hıfzedici olan.			
11870	ḥāmiye	خامیه	Ar.	*	Ashabı ve rüfekâsını himâyet eder olan adama denilir.			
11871	ḥānet	خانة	Ar.	*	Mühlike-i ırz ve mal olmakla meyhaneye tesmiye edilmiştir.			
11872	ḥāniş	خانیث	Ar.	•	Hıns edici, yemin uhdesinde kalan ve hulf-ı yemîn edici.			
11873	ḥāvī	خاوی	Ar.	•	Cami ve şamil olan, cemedip toplayıcı ve biriktirici olan ve bir şeyi içine alan ve kuşatan.			
11874	ḥā ³ ib	خائب	Ar.	•	Günahkâr, suçlu ve kabahatli olan.			
11875	ḥāyih	خایح	Ar.	•	Mukteza olup bulunmayan nesne.			
11876	ḥā ³ id	خاید	Ar.	•	Döncü, sapıcı, girdân.			
11877	ḥā ³ id-gâh	خاید گاه	Ar. - Far.	•	Menzil, konacak mahal, konak.			
11878	ḥāyir	خایر	Ar.	•	Hayrette kalıp, şaşmış olan, mütehayyir kimse ve cem olmuş su, cemi hîrân gelir.	cem		
11879	ḥā ³ iz	خایز	Ar.	•	Yer tutan, malik olan ve akranından mümtaz olan.			
11880	ḥā ³ iz	خایض	Ar.	•	Namazsız olan ve hayız yani aybaşı gören avrat.			
11881	ḥāyiza	خایضه	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
11882	ḥā ³ iṭ	خایط	Ar.	•	Duvar, cidar, tahta perde ve çit; cemi, hîtân.	cem		
11883	ḥā ³ if	خایف	Ar.	∴	Zalim, sitemkâr ve kenar, kıyı ve çevre ve dağın kenarı, kıyısı.			
11884	ḥāyik	خایک	Ar.	•	Çullâh, bez kumaş dokuyucu.			
11885	ḥā ³ il	خایل	Ar.	•	İki nesne beyinde veya bir nesne önünde perde makamında olan şey, mâni.			
11886	ḥā ³ in	خاین	Ar.	*	Ahmak, ve bî-mağz adam.			
11887	ḥabb	حب	Ar.	•	Tane, tohum, çekirdek ve çekinmeyerek yutulacak olan ve devayı havi bulunan küçük ve yuvarlak nesne, top şey, habbu'l-azîz ve habbu'l-lezîz : malum bir nev tatlı ve hoş-güvâr ve leziz meyve ve tane.			
11888	ḥubb	حُب	Ar.	∴	Muhabbet, sevmek, dostluk ve sevgi bu kelimenin beş manası vardır 1. safâ ve beyaz 2. ulûv ve zuhur 3. lüzum ve sübut 4. hulus ve lübâb 5. hıfız ve imsak ve iri testi ve bir nesneyi bir kimseye sevdirmek ve durmak ve vukuf manasına; cemi, ahhâb.	cem		

11889	ḥıbb	حَبّ	Ar.	•	Sevgi ve muhabbet ve mahbup manalarına ve sevicî, muhip.			
11890	ḥıbāʿ	حَبَاةٌ	Ar.	∴	Bir kimseye meyil ve teveccüh edip bilâ-iẖtisâs müsaade ve nusret eylemek ve karşılık almayarak imtinânsız verilen şey.			
11891	ḥayāʿ	حَيَاةٌ	Ar.	•	Mabeyinci misilli padişahın hem-nişîn ve nedimi olan kimse.			
11892	ḥıbâb	حَبَابٌ	Ar.	∴	Dostluk ve sevgi ve sevmek ve hûb kelimesi gibi beş manası dahi vardır, oraya bakıla.			
11893	ḥubâb	حُبَابٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve muhabbet ve su üzerinde içi hava dolu ve sivilce gibi hasil olan kabarcık.			
11894	ḥabâb	حَبَابٌ	Ar.	•	Su üzerinde içi hava ile dolu kabarcık ki nisf-ı küre şeklindedir.			
11895	ḥabâbe	حَبَابَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11896	ḥabbü'l-mülûk	حَبُّ الْمُلُوكِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde ağacı ve yanı başında büzüru görülen nebata ıtlak olunur, bezr-i mezkûrdan çıkan yağ o derece müşhil-i şediddir ki bir katre veya damlası on on beş amel verir, adetâ semm-i mühlîktir, etibba istimalinde kemâl-i ihtiyâta davranırlar, bu nebata habbu'l-mülûk tesmiye olunmasının sebebi mülûk odalarında tenebbüt etmesi olup başka bir maksat ve niyete mebnî değildir.		Nebatat	+
11897	ḥabbü's-selâṭîn	حَبُّ السَّلَاطِينِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bu dahi habbu'l-mülûk gibi bir bezr veya tohumdur ve bunun yağı keza müşhil-i şediddir fakat habbu'l-mülûka nispeten sekiz derece hafiftir.		Nebatat	
11898	ḥabbât	حَبَابَاتٌ	Ar.	•	Habbeler, taneler.			
11899	ḥabâr	حَبَاةٌ	Ar.	•	Eser, nişane her neden olur ise olsun.			
11900	ḥıbâl	حَبَائِلٌ	Ar.	•	İpler, halatlar, resenler.			
11901	ḥabbâl	حَبَائِلٌ	Ar.	•	İpçi, halatçı, urgancı.			
11902	ḥıbâlet	حَبَاةٌ	Ar.	•	Tuzak ve ağ gibi ince ipten yapılıır ve cemi habâ'il gelir.	cem		
11903	ḥabâ'il	حَبَائِلٌ	Ar.	•	Tuzaklar, ağlar.			
11904	ḥıbeb	حَبَبٌ	Ar.	•	Habbeler, taneler, tohumlar.			
11905	ḥubbân	حُبْبَانٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11906	ḥabbe	حَبَبَةٌ	Ar.	•	Tane, tohum, çekirdek ve hayvanın yumurtası makamında olup nebatlarda çiçek açıldıktan sonra hasil olan ve toprağa vazolundukta kendi cinsinden diğer tekmiil bir nebat hudûsuna sebep olan sagîr cisim ki bazı nebatın cüssesi ekl olunur ve pek küçük bir kıta ve pek kalil bir miktar ve az miktar.			
11907	ḥıbr	حَبْرٌ	Ar.	∴	Yazı yazacak mürekkep ve eser-i müstahsen ve cemel ve hüsn ve paha ve âlim ve dâna ve sâlih ve perhizkâr adam, cemi ahbâr gelir ve eser ve nişane ve Yahudiler hahamı ve danîşment.	cem		
11908	ḥabr	حَبْرٌ	Ar.	*	Âlim ve sâlih adam ve dişlerin beyazında arız olan sufret ve ferah ve sürür ve sevinmek ve nimet ve vüsat ve ayş ve refah.			
11909	ḥabre	حَبْرَةٌ	Ar.	*	Cennette olana simâ' ve nağme ve teraneye denilir ve bir nesneyi vasf-ı cemîlde mübalağa eylemek ve dişlere arız olan sufret ve ferah ve meserret ve nimet ve refah.			
11910	ḥabs	حَبْسٌ	Ar.	∴	Meneylemek, ahkomak, salıvermemek ve guzzât için fisebilillah at vakfetmek ve üzerinde yatılacak firâşî çarşaf ile örtmek ve bir mahalde kapayıp taşra çıkarmamak ve kapayacak mahal ve zindan, mahbes.			
11911	ḥubs	حَبْسٌ	Ar.	•	Fisebilillah vakfolunan nesne.			
11912	ḥabeş	حَبَشٌ	Ar.	*	Karalar, Sûdânîler taifesinden açık siyah bir cins-i âdem.			

11913	ḥabaṭ	حَبَطٌ	Ar.	*	Yara sağaldıktan veyahut kamçı veya değnek vurulduktan sonra yerlerinde kalan eser ve nişaneye denilir.			
11914	ḥabṭ	حَبَطٌ	Ar.	•	Bir kimsenin ameli batıl ve beyhude olmak ve batıl ve beyhude kılma, faydasız eylemek ve maktülün demi heder ve tebâh olmak.			
11915	ḥabeḳu'r-râ'î	حَبَقُ الرَّاعِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup veratika denilen bir nev nebata denilir, nebât-ı mezkûrun yaprak ve çiçekleri pelin gibi usret ve adem-i tamsta yani âdet-i şehriyye ve hayzını göremedikte kadınlarda hayız ve tamsı söktürmek için kullanılır.			Nebatat
11916	ḥabk	حَبَكٌ	Ar.	*	Bir nesneyi pek bağlayıp muhkem kılmak ve müşteriye işira oluna şeyi istirdat eylemek veyahut müşteri, bayii reddeylemek.			
11917	ḥubûk	حُبُكٌ	Ar.	*	Habikenin cemi ki felekte kevâkibin seyrettikleri tarâ'ik ve müdârâtan ibarettir.	cem		
11918	ḥabke	حَبَكَةٌ	Ar.	•	Nesiç yani kumaşın dokunuşu, heyeti.			
11919	ḥabl	حَبْلٌ	Ar.	•	İp, resen, halat, cemi ahbâl ve hubûl gelir.			
11920	ḥabel	حَبَلٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve gebe olmak ve gebelik.			
11921	ḥabelü'l-ḥabelet	حَبَلُ الْحَبَلَةِ	Ar.	*	Batındaki yavru.			
11922	ḥabl-i şavṭî	حَبَلُ صَوْتِي	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup gırtlâğın fevkinde bulunan ve hançere denilen yumru derununda gerilmiş olan ve sedanın perdelerini tanzim ve tadil eden iplere itlak olunur.			Tıp
11923	ḥabl-i menevî	حَبَلُ مَنْوِي	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup kanât-ı nâkile-i meneviyye ve şerâyîn-i meneviyye ile şerâyîn-i nâkile-i meneviyye ve habliyye ve evride-i mürâdife ve a'sâb-tenâsülüyye-i fahziyye ile zafire-i meneviyyeden ve adale-i mu'allaka ile lifâfe-i müsta'rızanın istitâlesinden hasil olan ipe itlak olunur, bu tadat olunan şeyler sırası geldikçe bertafsîl bevan olunacaktır.			Tıp
11924	ḥublâ	حُبْلَى	Ar.	•	Hamile, gebe olan avrat.			
11925	ḥaben	حَبْنٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup batında suyun marazi olarak toplanmasından hasil olan istiskâ illetine denilir, bu illete istiskâ-i zikkî dahi itlak olunur.			Tıp
11926	ḥubûb	حُبُوبٌ	Ar.	•	Haplar, taneler, tohumlar.			
11927	ḥubûbât	حُبُوبَاتٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11928	ḥubûr	حُبُورٌ	Ar.	•	Sürur bulmak, şâdumân olmak ve gönül ferahlığı, sevinç, sürur, şâdumânî.			
11929	ḥubûṭ	حُبُوطٌ	Ar.	•	Batıl ve beyhude ve faydasız olmak.			
11930	ḥabîb	حَبِيبٌ	Ar.	•	Muhabbet olunan ve sevilen kimse.			
11931	ḥabîr	حَبِيرٌ	Ar.	*	Taze ve cedit şey.			
11932	ḥabîs	حَبِيسٌ	Ar.	•	Fisebilillah vakıf ve tahsis olunmuş nesne.			
11933	ḥabîke	حَبِيكَةٌ	Ar.	*	Felekte kevâkib seyrettikleri medar ve tarâ'ik.			
11934	ḥabl-i sûrrevî	حَبَلُ سُرْوِي	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup rahm-ı mâderde ceninin meşime denilen sona, göbeği tarafından vâsita-i irtibâtı olan ipe denilir ki ba'de'l-vilâde kesilip bağlanır ve ucu yakılır, bunun vesâtâtıyla çocuk kanını tasfiye eder.			Tıp
11935	ḥatt	حَتٌّ	Ar.	•	Yolmak ve çekmek.			
11936	ḥatât	حَتَاتٌ	Ar.	*	Gırîv ve feryat ve hengâme.			
11937	ḥatâr	حَتَارٌ	Ar.	∴	Çadır eteklerine vasl olunan parça ve bir nesneyi dâ'iren mâ-dâr ihata eyleyen şey ve kalbur ve elek kasnakları ve her şeyin etrafındaki zih ve pervaz ve saçak ve kenar misilli şeyler ve kefâf olan nesne.			

11938	hütür	حُتِير	Ar.	•	Hatârlar, kenarlar, zırhlar, pervazlar.			
11939	hitr	حِتْر	Ar.	*	Az nesne vermek.			
11940	hatr	حَتْر	Ar.	*	Bir nesneyi metîn ve muhkem bent etmek ve bir şeye kıya kıya bakmak ve ehl ü iyâlin rızık ve infakında hisset ve taksir eylemek, bahîlâne davranmak.			
11941	hatf	حَتْف	Ar.	•	Mevt manasına ve ölmek, vefat etmek.			
11942	hatfe enfihi	حَتْفٌ أَنْفِيهِ	Ar.	∴	Katil ve darp ve gark ve hark misilli arıza ile müteessir olmayarak döşeğinde veyahut olduğu yerde vefat eylemektir, evvelki Araplar bu gibi hastanın ruhu burmundan ve mecrûhînin ruhu yarasından çıkar itikadında olduklarına mebni böyle tesmîve etmişlerdir.			
11943	hatm	حَتْم	Ar.	•	Halis manasına ve hüküm ve kaza ve icap ve ilzam ve bir işi muhkem ve metîn eylemek ve hükmeylemek, emretmek, buyurmak.			
11944	hutûf	حُتُوف	Ar.	•	Hatflar, ölümler, vefatlar.			
11945	hutûm	حُتُوم	Ar.	•	Hatmler, hükümler, emirler, buyruklar.			
11946	hattâ	حَتَّى	Ar.	∴	Harf-i cerdir, gayet manasına delalet eder ve talil için ve illâ gibi istisna manasına dahi gelir ve medhûlünü cer eder ve bir kelâmı tasdik zımında irat olunacak diğer bir kelâmı açmak için ve murat ve maksudu ifade zımında ibtidâ' en kullanılır bir edattır.			
11947	haşş	حَشَّ	Ar.	•	Bir kimseyi bir işe tergîb ve teşvik eylemek, kandırmak.			
11948	huşâret	حُشَارَةٌ	Ar.	*	Arpa, buğday ve pirinç gibi nesnelere düşen kabukları ve her kaplı nesne kabuğundan ayrılıp pak olmak ve şıra sıkıntısı ve yağ tortusu ki husâretü'd-dühn denilir ve her nesnenin işe yaramaz cüzü ve posası, halkın alçağına dahi husâretü'n-nâs itlak olunur.			
11949	haşer	حَشْر	Ar.	∴	Bir nesnenin tortusu ve bedende ufak sivilceler çıkarmak ve çıkmak ve bir nesne galiz ve dahîm olmak.			
11950	haşl	حَشَلٌ	Ar.	*	Sû'-i hâl sahibi olmak.			
11951	haşm	حَشْم	Ar.	*	İta etmek, vermek ve ovmak, delk etmek.			
11952	huşûş	حُشُوشٌ	Ar.	•	Cüst ve çabuk olmak ve dürtülüp ayartılmak ve ayartılan ve çabuk olan.			
11953	hişve	حِشْوَةٌ	Ar.	*	İki avuç dolusu.			
11954	haşîş	حَشِيشٌ	Ar.	∴	Cüst ve çabuk manasına ve ayartılan ve tergîb ve teşvik edilen.			
11955	hacc	حَجٌّ	Ar.	∴	Kasıt ve ahenk eylemek ve bir nesneden feragat etmek ve bir yerden gelmek ve mil ile yarayı yoklamak ve muarazada delil ve burhan ile galip olmak ve bir kimseye veya bir mahalle çok tereddüt ederek varıp gelmek ve mebânî-yi İslâm olan erkân-ı hamseden bir rûknün maddesi olan nûsuk-i mefrûzu eda için hassaten Mekke-i Mükerrreme'ye kasıt ve teveccüh ve azimet etmek.			
11956	hicâ ²	حِجَاءٌ	Ar.	•	Bilmece ve yanılmaç söyleşmek.			
11957	hicâb	حِجَابٌ	Ar.	∴	Setir ve nihan eylemek ve perde ve güneşin ziya ve pertevi ve mutlaka iki nesne arasında perde ve hail olan şey ve dünyayı muhit olan Cebel-i Kâftan ötede bir cebel adıdır ve müşrik olarak fevt olmak ki şeref-i îmândan mahcup oluyor ve utanmak, şerm-sâr olmak, kendini kusur sahibi bilip göz önünden çekilmek ve menetmek.			
11958	huccâb	حُجَّابٌ	Ar.	•	Kapıcılar, perdeciler.			
11959	hicâb-i hâciz	حِجَابٌ حَاجِزٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup sadır ile batnı yekdiğerden tefrik eden örtüye denilir.			Tıp
11960	hicâb-ı şadr	حِجَابٌ صَدْرٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			

11961	hicâb-ı kalb	حِجَابِ قَلْبٍ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup cevî-i kalbi bir takım hücrelere taksim eden perdelere ıtlak olunur.		Tıp	
11962	hicâc	حِجَاج	Ar.	∴	Delil ve hüccet ve burhan irat ederek muaraza ve mübahase eylemek ve ıs. tıbbiyeden olup göz çukuruna denilir ve kaş kemiği.		Tıp	
11963	huccâc	حُجَّاج	Ar.	•	Hacılar, hacca giden veya gitmiş olan kimseler.			
11964	haccâc-ı zâlim	حِجَّاجِ ظَالِمٍ	Ar.	•	Kan dökücü ve merhamet ve şefkatsizlikle meşhur bir vezirin adı.			
11965	hicâr	حِجَارٍ	Ar.	•	Hacerler, taşlar, sengler.			
11966	hicâre	حِجَارَةٌ	Ar.	•	Taş ve su üzerine bulunan kabarcık ve cem olmak itibariyle taşlar demektir.			
11967	hicâz	حِجَازٍ	Ar.	*	Cezîretü'l-arabda Mekke ve Medine ve Taif ve nahiye ve kazalarından ibaret olan ülke ki harâr-ı hamse ile yani beş kara taşlık tepe ile mahcuz ve masun olduğu için bu vecihle ıtlak olunmuştur.			
11968	hicâze	حِجَازَةٌ	Ar.	•	Meneylemek ve iki şeyin aralığını fasletmek.			
11969	hicâl	حِجَالٍ	Ar.	•	Hacleler, zifâf-hâneler, cihaz odaları.			
11970	hicâm	حِجَامٍ	Ar.	•	Isırmasın diye huysuz hayvanın ağzına bağlanan nesne.			
11971	haccâm	حِجَامٍ	Ar.	•	Hacamatçı, hacamat edici.			
11972	hacâmat	حِجَامَاتٌ	Ar.	•	Kan almak sanatı ve bedeninin bir tarafına boynuz veya kadeh vazedip derununda olan havayı tahliye ederek kanı o tarafa cevelana müstait kıldıktan sonra zemberek denilen birkaç ağızlı aletle eti yarıp yine havası tahliye olunmuş kadeh vazederek kan akıtmak.			
11973	hucüb	حِجُوبٍ	Ar.	•	Hicaplar, perdeler.			
11974	hacbet	حِجْبَةٌ	Ar.	•	Kapıcılık, derbânlık, perde-dârlık.			
11975	hacebe	حِجْبَةٌ	Ar.	•	Hâcibler, kapıcılar, perde-dârlar.			
11976	hucec	حِجَجٍ	Ar.	•	Hüccetler, deliller, burhanlar ve senetler, kadı hüküm-nâmeleri.			
11977	hucec-i hattıyye	حِجَجِ حَطِّيَّةٍ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup şüphe ve tezvirden salim bilcümle senedât ile berât-ı sultânî ve kuyûd-ı defter-i hâkânî ve hile ve fesattan arî sicillât-ı mehâkim gibi hükme sebep olan seylere denilir.		Fıkıh	
11978	hicec	حِجَجٍ	Ar.	*	Kulak yumuşakları ve yıllar, seneler.			
11979	hicce	حِجَّةٍ	Ar.	∴	Bir kere hac eylemek, hacca gitmek ve seneye ıtlak olunur ve mecmû'-ı sene aylarının tamamı olmakla Kurban Bayramı ayına zilhicce denilir, bu ayın onuncu günü zebh-i karâbîn farızası icra olunup îd-i edhâ tesmiye olunur ve kulak yumuşağı, şahmetü'l-üzn.			
11980	hacce	حِجَّةٍ	Ar.	*	Bir nev boncuk veyahut inciye denilir ki kadınlar küpe yapıp kulaklarına takarlar.			
11981	huccet	حِجَّةٌ	Ar.	•	Maksad-ı müstakîmi mübeyyin olduğu için gerek akli ve gerek naklî olan delil ve burhana denilir ve bir kavlin sıhhatini ispat eden nesne ve senet ve temessük ve kadı hüküm-nâmesi ve husûsân hane ve dükkan misilli müstemlikâtın mutasarrıfını gösteren senet.			
11982	hacr	حِجْرٍ	Ar.	•	Meneylemek, bırakmamak ve kucak ve ağuş manasına ve şeran haram olan nesne ve gözün hanesine denilir ve Vâdi'l-kurâ kurbunda Semûd kavminin bilâd ve diyarı ve hısumlık, karabet ve er veya avradın namahremleri ve hıfız ve himâyet ve ıs. fıkhiyyeden olup bir şahs-ı mahsûsü tasarruf-ı kavlisinden menetmeye ıtlak olunur.		Fıkıh	
11983	hicr	حِجْرٍ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, bi-gayr-i mana'l-istilâh ve hicrî'l-ka'be Beytullah'ın cânib-i şimâlisinde olup hatîm denilen hâ'it ile çevrilmiş olan mevzie denilir.			
11984	hucr	حِجْرٍ	Ar.	•	Menetmek, bırakmak.			

11985	hacer	حَجَر	Ar.	•	Ålet-i men' olduğu için taşa tesmiye olunmuştur cemi ahcâr ve hicâre gelir ve madenden çıkıp henüz eritilmiş <u>altın ve gümüşe denilir</u> ve afet ve dâhiye.	cem		
11986	hacerü'l-esved	حَجَرُ الْأَسْوَدِ	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama duvarında maruf ve mübarek taş ki rengi siyahtır, buna Hacer-i Es'ad dahi itlak olunur.			
11987	hacer-i fitilî	حَجَرِ فِئِيلِي	Ar.	*	Yanmaz taş denilen madene denilip ma'den-i mezbûr iplik gibi ayrılmak kabiliyetini haizdir.			
11988	hacerü'n-nûr	حَجَرُ النَّوْرِ	Ar.	*	İs. kimyâ'iyeden olup kükürt ile demirin ittihadından hasıl olan cism-i mürekkebe denilir, beyaz ve sarısı olup sarısı altın renginde, revnak-ı ma'denisi vardır.	Kimya		
11989	hucurât	حُجُرَات	Ar.	∴	Odalar ve taşlık yerler, seng-lâh mahaller ve ıs. nebâtiyye ve hayvâniyyeden olup kâffe-i ecsâm-ı uzviyye ve âliyyenin esas ve mâ-bihi'l-husûl ve menşei ve aslı olan ve arı gümecci tarzında olup şekilde görüldüğü veçhile delik delik olan ve mâdde-i nâmiyyeyi havi bulunan mer'iyât-ı cismiyyenin hey'et-i mecmû'asına itlak olunur.			+
11990	hucrân	حُجْرَان	Ar.	•	Menetmek, bırakmak.			
11991	hucre	حُجْرَة	Ar.	∴	Oda ve taşlık, yer, seng-lâh ve nesne vazı için tertip olunan çukur mahal ve kapısız dolap ve ıs. hayvâniyye ve nebâtâtiyyeden olup kâffe-i ecsâm-ı uzviyye ve âliyyenin mebdde ve menşei ve asıl ve esaslı olan ve arı gümecci delikli şeklinde olan, içi mâdde-i nâmiyye ile memlû' ovuğa denilir.	Hayvanat		
11992	hucre-i menkûta	حُجْرَة مَنْقُوطَة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup nokta nokta şeklinde nümâyân olan hücre-i nebâtiyyeye denilir ki şekilde bir haylisi bir arada gösterilmiştir.	Nebatat		+
11993	hucre-i muhaţtaa	حُجْرَة مُحَاطَة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup birbiri üzerine mevzu hatlar gibi nümâyân olan ve manzarası şekilde görülen bir nev hücre-i nebâtiyyeye itlak olunur.			+
11994	hacret	حَجْرَة	Ar.	•	Kucak, aguş.			
11995	hicriyy	حِجْرِيّ	Ar.	*	Hak ve merhamet ve zimmet manasınadır.			
11996	hicl	حِجْل	Ar.	•	Ayak bileziği.			
11997	hacele	حَجَلَة	Ar.	•	Gelin odası, zifâf-hâne.			
11998	hacelegâh	حَجَلَة كَاه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
11999	hacz	حَجَز	Ar.	*	Meneylemek ve iki şeyin aralığını fasletmek ve ıs. nizâmiyyeden olup müddei hasmının mal kaçırmasını men ile beraber matlûbâtını temin zımnında kable'l-hüküm veya ba'de'l-hüküm hasmının miktarı muayyen emval ve akarını bâ-istid'â hükûmetin devir ve ferağdan meneylemesine denilir.	Nizamiye		
12000	haceze	حَجَزَة	Ar.	*	Hukuku men ve iptal eyledikleri için zalimlere denilir veyahut nâsın münazaalarını kat ve beyinlerini hak ile fasleylevip birbirine tasallut ve hücumdan meneden kimseler.			
12001	hacm	حَجْم	Ar.	∴	Bir nesnenin el sürüp yoklanacak ve ele dokunacak yumruca cüsse ve miktarına denilir ve meneylemek ve emmek, massetmek.			
12002	hacv	حَجْو	Ar.	•	Bilmece, yanılmaç.			
12003	haci	حَجِي	Ar.	•	Akıl ve hûş ve fehim ve fetânet.			
12004	haciyy	حَجِيّ	Ar.	•	Layık, reva ve yaraşır ve yaraşık olan.			
12005	huceyrât	حُجَيْرَات	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup zikri mesbûk hucurâtın küçüklerine itlak olunur.	Nebatat		
12006	huceyr	حُجَيْرَة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup zikri mesbûk hücrenin gayet küçüğüne itlak olunur.	Nebatat		
12007	hacif	حَجِيف	Ar.	*	İs. tibbiyyeden olup karın gurultusuna denilir.	Tip		

12008	ḥadd	حَدّ	Ar.	• İki nesne beyinde hâciz ve hail olan şey ve bir şeyin gayet müntehası ve her şeyin keskin olan yeri ve def ve meneylemek ve mücrim ve caniyi irtikâp ettiği cürme mu'âvedetten vesairini irtikâptan mâni olan şey ile tedip ve ta'zîr eylemek ve insana arız olan gazap ve batş ve titizlik hâletine denilir ve bir nesneyi âher nesneden fasıl ve temyiz eylemek ve keskin etmek ve hatun zevci vefatından sonra adeti hengâmesinde yas tutup zîb ve zivneti terk evlemek.			
12009	ḥudâ'	حُدَاةٌ	Ar.	• Teşvik edip gayret vererek yürütmek.			
12010	ḥidâb	حِدَابٌ	Ar.	• Dağlar, tepeler, çıkıntılar.			
12011	ḥudât	حُدَاتٌ	Ar.	• Mazluma yardım ediciler ve gayret verip çabuk yürütücüler.			
12012	ḥidâş	حِدَاشٌ	Ar.	• Haber ve havadise dair sohbet etmek, söyleşmek.			
12013	ḥadâşet	حَدَاثَةٌ	Ar.	• Gençlik, civânî ve yenilik ve yeni vücuda gelmiş olan ve nesnenin evveli ve iptidası ve bir nesne yok iken sonradan peyda olmak.			
12014	ḥidâd	حِدَادٌ	Ar.	• Bir kimse vefat eyledikte mükedder olduklarını göstermek zmnında müte'allikâtı zîb ve ziyetî terk edip libâs-ı mâtem ile örtünmek, matem etmek.			
12015	ḥaddâd	حَدَادٌ	Ar.	∴ Demirci, ahenker ve mahpusu çıkmaktan meneylediği için zindancıya ve kapıcıya denilir ve derya, deniz.			
12016	ḥadâde	حَدَادَةٌ	Ar.	* Hilâf-ı rızâdan menettiği için zevceye denilir ve gayet ceht.			
12017	ḥuddâd	حُدَادٌ	Ar.	• Keskin, tiz ve kılâgılı ve bilenmiş olan.			
12018	ḥidâķ	حِدَاقٌ	Ar.	• Gözbebekleri, hade-kalar.			
12019	ḥadâ'îķ	حَدَائِقٌ	Ar.	• Hadîkalar, bahçeler, bostanlar.			
12020	ḥadeb	حَدَبٌ	Ar.	• Yüksek ve yumru ve kambur olmak.			
12021	ḥadebe	حَدَبَةٌ	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan ve çıkıntı ve ıs. tıbbiyeden olup a'zâ-yı bedenden alehusus kemiklerden birinde husule gelen veya nümâyân yumru ve yüksekliğe denilir.			Tıp
12022	ḥiddet	حِدَّةٌ	Ar.	• Gazap, dargınlık ve hışım ve keskinlik.			
12023	ḥadeş	حَدَثٌ	Ar.	∴ Abdestsizlik ve tekrar abdest ve guslün lüzumuna sebep olan vaka ve cenabet ve yaramaz fiil işlemek ve bir nesne yeni peyda olmak hâletine denilir ve yeni peyda olan şey, fukahânın nâkz-ı tahâret olan hâletine hades itlakı bundan içindir; cemi, ahdâs gelir ve yiğit, şâb.	cem		
12024	ḥidş	حِدْشٌ	Ar.	* Daima kıssa ve destan makulesi kelam söyleyen kimse.			
12025	ḥidşân	حِدْشَانٌ	Ar.	• Bir nesnenin tazeliği hâli ve evvel ve iptidası hâletine denilir.			
12026	ḥadeşât	حَدَثَاتٌ	Ar.	* Hadesler, abdest bozanlar.			
12027	ḥadeşân	حَدَثَانٌ	Ar.	• Tekrar abdestin lüzumuna sebep olan kaza, hudûs etmek, yok iken vücuda gelmek.			
12028	ḥadc	حَدْحٌ	Ar.	* Vurmak ve bir kimseye töhmet, gayr-ı vâkı'a isnat eylemek ve müşteriye gabn ve tağrîr ilzam etmek.			
12029	ḥadr	حَدْرٌ	Ar.	∴ Acele etmek ve aza şişip yumrulanmak ve menetmek ve saçak bükme ve irsal eylemek ve yüksek yerden aşağı indirmek ve inmek ve işte sürat ve acele etmek ve bir nesnenin etrafını alıp çevirmek ve ihata etmek.			
12030	ḥadr	حَدْرٌ	Ar.	• İniş olan yer, çukur.			
12031	ḥudre	حُدْرَةٌ	Ar.	• Göz kapağının bătınında çıkan karhalar.			

12032	hades	حَدَسَ	Ar.	∴	Zan ve tahmin eylemek ve bir kelamın mana ve mefhumunda kezalik bir hususun vaz ve üslubunda başka güne vehim ve hayal eylemek ve süratle idrak etmek ve ok atmak ve yere vurmak ve kılavuzsuz bir yere gitmek ve bevân-ı rev etmek.			
12033	hadq	حَدَقَ	Ar.	*	Bir nesnenin etrafını kuşatıp almak, kuşatmak.			
12034	hadeka	حَدَقَهُ	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup insânü'l-ayn denilen gözbebeğine ve gözün karasına denilir; cemi, hadak ve ahdâk gelir.	cem	Tip	
12035	hadl	حَدَلَ	Ar.	∴	Meyletmek ve zulüm ve cevir ve sitem ve hıyanetlik hakkaniyetsizlik.			
12036	hadv	حَدَوُ	Ar.	•	Sürmek, teşvik edip çabuk yürütmek.			
12037	huduş	حُدُوْتُ	Ar.	•	Yok iken vücuda gelmek.			
12038	hudüd	حُدُودُ	Ar.	•	Hadler, gayetler ve tarifler ve cürme ve mugâyir-i şer' ef'âle mukabil icra olunan te'dibât.			
12039	hadür	حُدُورُ	Ar.	•	İniş, çukur yer, neşib.			
12040	hudür	حُدُورُ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve inmek, aşağı gitmek ve bir yeri şişip teverrüm etmek.			
12041	hudüret	حُدُورَةٌ	Ar.	∴	Cemiyet ve çokluk, kesret ve cem olmak ve içtima, halk.			
12042	haddet	حَدَّهَ	Ar.	*	İnsana arız olan titizlik ve keskinlik hâletine denilir ve darılmak ve bilenip keskin olmak.			
12043	hadîş	حَدِيثُ	Ar.	∴	Haber ve peyâm ve peygamber-i zî-şân efendimizin akvâl-i mu'tebereleri ve insana yakaza ve menâmında sem' veyahut vahiy cihetinden balığ olan her kelama denilir; cemi, ehâdis gelir ve cedit.	cem		
12044	hadîşü's-sinn	حَدِيثُ السِّنِّ	Ar.	*	Taze, civan ve genç olan kimse.			
12045	hadîd	حَدِيدُ	Ar.	∴	Hem-hudüd ve hem-sınır manasındadır ve fasılları müşterek olup birbirine muttasıl olan arz ve mahal ve mekânın biridir ve salabeti cihetiyle kendini rahmeden meneylediği için demir denilen madene böyle itlak olunmuştur veya gayrıyı men ve defeylediği için veyahut hiddet şanından olduğu için ma'den-i mezkûra bu veçhile tesmiye edilmiştir ve keskin, tiz olan ve sert ve kavi olan ve muhkem ve tîz-tab' ve hiddetli ve germimizâc olan.			
12046	hadîd-i mukaşder	حَدِيدِ مُقَشَّذٍ	Ar.	*	İs. kimyâviyyeden olup kalay veyahut tütüyâ ile mazruf yani kalaylanmış olan demir levhasına, âdetâ tenekeye itlak olunur.			Kimya
12047	hadîde	حَدِيدَةٌ	Ar.	•	Demir alet ve edevat.			
12048	hadîdî	حَدِيدِي	Ar.	•	Demirden ibaret olan ve demire müteallik.			
12049	hadîka	حَدِيقَةٌ	Ar.	•	Sulu ve ağaçlı bahçe ve duvar ile muhat bostan.			
12050	hazz	حَذَّ	Ar.	*	Katetmek, kesmek ve bir şeyin kısılması.			
12051	hizâ	حِذَاءُ	Ar.	∴	Bir nesneyi diğer nesneye uydurmak ve karşı, mukabil ve hatt-ı müstakim kendi istikameti üzere ihraç olunmasından hasıl olan cihet ve heyet.			
12052	hizâr	حِذَارُ	Ar.	•	Hazer etmek, sakınmak ve gözetmek, tehlikeden kaçınmak.			
12053	hazâkat	حِذَاقَةٌ	Ar.	•	Bir amel ve sanatta gereği gibi öğrenip mahir olmak, maharet peyda etmek ve üstat olmak.			
12054	hizâka	حِذَاقَةٌ	Ar.	*	Kıymetsiz ve râğbetsiz nesne.			
12055	huzâm	حُذَامُ	Ar.	*	Kesel ve betâ'etle olan yürüyüş ve davranış.			
12056	hazer	حَزَرَ	Ar.	•	Sakınmak, zarar verecek nesnelere kaçınmak.			
12057	hazf	حَذَفَ	Ar.	∴	Düşürmek, ıskat etmek ve bir adama bahşîş vermek ve selam ve tahiyeti uzatmayıp kasır ve tahfif eylemek ve mahvetmek ve darbetmek ve remy etmek, atmak.			

12058	hizfet	حِذْفَةٌ	Ar.	•	Kısım, cüz, pare, parça.			
12059	hazn	حِذْنٌ	Ar.	*	Don uçurluğu.			
12060	hazūr	حِذُورٌ	Ar.	•	Sakımcı, müteyakkız ve basiretli olan.			
12061	hazūf	حِذُوفٌ	Ar.	•	Giderilmiş, kaldırılmış olan, izale edilmiş olan.			
12062	hazīka	حِذِيقَةٌ	Ar.	•	Bir nesnede gereği gibi üstat olmak.			
12063	hazīm	حِذِيمٌ	Ar.	•	Keskin ve tiz olan.			
12064	harr	حَرٌّ	Ar.	•	Sıcak, ıssı, sıcak ve hararetili olmak, ısınmak ve germ-nâk eylemek; cemi, harūr gelir.	cem		
12065	hurr	حُرٌّ	Ar.	∴	Kişizade ve azadeye denilir ve köle ve cariye ve abd olmayan ve herşeyin güzide ve efdali ve güvercin palazı ve güzel iş; cemi, ahrâr gelir.	cem		
12066	hirā°	حِرَاءٌ	Ar.	*	Mekke dağlarından bir dağın ismidir.			
12067	harrāş	حِرَائِشٌ	Ar.	•	Ekinci, çiftçi, zer' edici.			
12068	hirāşet	حِرَائِشَتٌ	Ar.	•	Ekincilik, çiftçilik.			
12069	harār	حِرَارٌ	Ar.	•	Hür ve kişizade ve azade olmak.			
12070	harāret	حِرَارَةٌ	Ar.	•	Sıcaklık, germi ve mide fesadı veyahut humma illeti sebebiyle ziyade susamak ve aşkla yanmak.			
12071	hurrās	حِرَاسٌ	Ar.	•	Hârisler, muhafaza ve himaye ediciler.			
12072	hirāset	حِرَاسَتٌ	Ar.	•	Hıfzetmek, korumak.			
12073	hirāş	حِرَاشٌ	Ar.	•	İki düşmanı birbirine kızdırıp tutuşturmak.			
12074	harrāz	حِرَاضٌ	Ar.	•	Ot yakıp kalye taşını düzen veya kireç taşıyı yakıp kireç düzen, kireç yapan adam.			
12075	harāzat	حِرَاضَةٌ	Ar.	•	Bir kimsenin dert ve illeti uzayıp gitmek ve rezil ve rüsva olmak.			
12076	harrāq	حِرَاقٌ	Ar.	•	Yangıncı, kundakçı.			
12077	harākat	حِرَاقَةٌ	Ar.	•	Ateş çakmaya müstamel olan kav ve ateş ile meşgul olan kimsenin durduğu mahal ve düşman üzerine saldırılan ateş gemisi.			
12078	harām	حِرَامٌ	Ar.	•	Bir nesne bir kimse üzerine nehy-i ilâhî ile memnu olmak ve helal mukabili olarak nehy-i ilâhî ile memnu olan nesne, sey.			
12079	harām-zāde	حِرَامِزَادَةٌ	Ar. - Far.	•	Piç, veledizina, orospu çocuğu.			
12080	harām-kār	حِرَامِكَارٌ	Ar. - Far.	•	Zampara, zânî, zinâkâr ve nehy-i ilâhî ile memnu olan nesneyi işleyen kimse.			
12081	harāmî	حِرَامِيٌّ	Ar.	•	Haydut, hırsız, yol, kesici, kuttâ`u`'t-tarik.			
12082	hirān	حِرَانٌ	Ar.	*	Yavuzluk etmek, muti ve münkâd olmamak.			
12083	harrān	حِرَانٌ	Ar.	*	Susuz, atşân.			
12084	harāret-i giriziyye	حِرَارَتٌ غَرِيْزِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup insan ve hayvanatta olduğu gibi harāret-i asliyye ve tabi`iyyeye denilir, yani harāret-i hayvāniyyeye itlak olunur.		Tıp	
12085	harāşif	حِرَاشِيفٌ	Ar.	*	Harşefler, balık pulları ve balık pulları gibi kabuklu şeyler ve enginar denilen sebzevat manasına ıs. tıbbiyye ve hayvāniyye ve nebātiyyededir.			

12086	ḥarb	حرب	Ar.	∴	Cenk, kıtal ve dövüş ve kâr-zâr ve birbirini katil ve cerh etmek ve sulhün zıddı olan hâlet ve hukûk-ı düvel is. olup sûret-i muslihâne ve dostanede tahsil edilemeyen bir şeyin kuvvet ile istihsali zımnında iki millet beyninde veyahut bir memleketin efkâr-ı siyâsiyyece fırak-ı muhtelifeye mensup ahali arasındaki münâsebât-ı hasenenin yerine kaim olan adavetin ahvâl-i müşevveşesine itlak olunur.		Hukûk-ı düvel	
12087	ḥirbâ°	حربانة	Ar.	∴	Güneşin etrafında bazen renk renk peyda olan daireye ve cebe dedikleri demir gömlekte olan demir mıhlara denilir ve kaya keleri denilen hayvan ki bakıldıkta teni her daim mütegayyir olup renkten renge lâ-yenkati' mübeddel olur ve güneşe karşı durur.			
12088	ḥarbe	حربة	Ar.	•	Bir nev kısa mızrak gibi demir başlı olan silah.			
12089	ḥarb-gâh	حربگاه	Ar. - Far.	•	Cenk vuku bulan mahal.			
12090	ḥarbiyy	حربي	Ar.	•	Harp ve cenk ve kıtale müteallik olan.			
12091	ḥarbiyye	حربيه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve harbe müteallik olan umur ve askere zabıt olmak için devam eden talebenin cem olduğu bir mektebin ismi.			
12092	ḥarş	حرش	Ar.	∴	Tarla sürüp ekin ekmek ve mal cemetmek ve kesbetmek ve teftiş ve tedebbür eylemek, sarf-ı tedbir etmek ve dört kadın almak ve ifrat ve mübalağa üzere cima eylemek.			
12093	ḥirc	حرج	Ar.	∴	Darlık, zîk yer ve katır boncuğu denilen böcek kabuğu ki at takımı vesair nesne üzerine dikip ziyet yerine istimal ederler.			
12094	ḥard	حرد	Ar.	*	Kasıt ve ahenk eylemek ve menetmek ve delmek ve sakb etmek ve daralmak, gazap etmek.			
12095	ḥarcef	حرجف	Ar.	*	Serin esen yeke denilir.			
12096	ḥardân	حردان	Ar.	*	Gazbân ve gazab-nâk kimse ve kasıt ve meneden.			
12097	ḥardeb	حردب	Ar.	•	Bir nev zehirli ot.			
12098	ḥurdiyy	حردی	Ar.	•	Kamış, hasır otu.			
12099	ḥirz	حرز	Ar.	•	Muhâfaza-i nefse vesile olacak nesne ve afat ve beliyye defî için ittihaz olunan muska ve tılsım ve ta'vizât misilli şeyler ve kale gibi metîn ve muhkem ve mahfuz olan mevzi'-i penâ-gâh.			
12100	ḥarz	حرز	Ar.	•	Hıfız ve sıyanet etmek, korumak, muhafaza eylemek.			
12101	ḥars	حرس	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve dehr ve zaman ve çok zaman, muammer olmak ve bir şey çalmak.			
12102	ḥarşef	حرشف	Ar.	∴	Is. nebâtiyye ve hayvâniyyeden olup balığın pullarına ve enginar denilen sebzeye ve emsali pul ve kabuklu şeylere itlak olunur ve ziyet için silaha kakılan zırh halkası ve pul ve zayıf pîr-i nâtûvân.		Nebatat ve hayvanat	
12103	ḥırş	حرض	Ar.	•	Bir nesneyi rağbet-i mezmûma veçhile ve lüzumundan ziyade şiddetli talep ve arzu kılmak ve tamah etmek.			
12104	ḥarş	حرض	Ar.	*	Yarmak ve yırtmak.			
12105	ḥaraż	حرض	Ar.	∴	Bir adamın bedeni veya din ve mezhebi veyahut akıl ve şuuru fasit ve tebâh olmak ve mizacı pek fasit ve tebâh olan hastaya ve nâtûvân kimseye denilir ve bî-hayr u menfa'at kimseye denilir ve vücudu maraz ve illetten zebun olup hilâl gibi eriyip kalmış adama denilir ve mide fesadına uğramak ve çoğen dedikleri su ile sabun gibi köpüren ağaç.			
12106	ḥarf	حرف	Ar.	∴	Her nesnenin ucuna ve kenarına ve sivri ve keskin kıyasına ve hurûf-ı tehcidden birine denilir ve su yolu ve nahviyyûn is. olup (ما جاء لمعنى ليس باسم و لا فعل) tarikiyle maruf olan kelimeye denilir ve vecih ve üslup manasınadır; cemi, ahruftur ve kesb ü kâr eylemek yani bir iş ucuna yapışmak ve bir nesneyi bir tarafa çevirmek ve âlet-i nâtika evzâ'ına işaret olmak üzere kelimeler için kitapta müstamel olan eşkâl ve manaya delalet edip isim ve fiil olmayan kelime.	cem	Nahiv	

12107	hîref	حَرْف	Ar.	•	Hirfetler, geçinmeye vesile olan kâr ve sanatlar.			
12108	ẖarf-âşinâ	حَرْفِ أَشِينَا	Ar. - Far.	•	Harfleri birbirinden fark ve temyize muktedir olan ve harfleri tanıyan.			
12109	ẖarf-endâz	حَرْفِ أَدَاذ	Ar. - Far.	•	Tariz ve kinaye ile söz söyleyen ve ayıp ve nakisa arayan adam, söz atan.			
12110	ẖarf-gîr	حَرْفِ غَيْر	Ar. - Far.	•	Ayıp ve nakisa arayıp halkı daima fasleder olan.			
12111	ẖarf-gîrî	حَرْفِ غَيْرِي	Ar. - Far.	•	Halkı daima fasl u mezemmet edici olmak.			
12112	ẖirfet	حِرْفَةٌ	Ar.	∴	Medâr-ı rızık olan cihet, kâr ve sanâ'ata ve pişeye denilir ve mutlaka bir adamın daimi işğal ettiği amel ve kâr.			
12113	ẖarq	حَرْق	Ar.	∴	Yakmak ve bir nesneyi törpü ile törpülemek ve bir nesnenin eczasını birbirine sürtüp delk etmek, ovuşturmak ve bir şeyi ateş kuvvetiyle mütegayyirü'l-hâl ve madûmu'l-vücûd kılmak.			
12114	ẖirqat	حِرْقَةٌ	Ar.	*	Hararet, ısıklık, sıcaklık.			
12115	ẖurqat	حُرْقَةٌ	Ar.	•	Yanık ve yangın.			
12116	ẖurqatü'l-bevl	حِرْقَةُ الْبَوْلِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup belsoğukluğu denilen illete denilir.		Tıp	
12117	ẖarqafe	حَرْقَفَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kalça kemiği denilen, şekilde mersûm kemiğe denilir ki ikisi hilkatteki vaziyeti misilli yan yana gösterilmiştir, bu kemikler batnın bir miktar arka duvarını teşkil ettiği gibi bunun arka tarafına dahi kıkç etleri mevzu ve merbuttur.		Tıp	+
12118	ẖarqafî	حَرْقَفِي	Ar.	*	Zikri mesbûk harkafe denilen kalça kemiğine müteallik ve ait manasına is. tıbbiyedir.		Tıp	
12119	ẖirk	حِرْكٌ	Ar.	•	Zeki, zeyrek, cüst ü çâlâk olan kimse.			
12120	ẖarekât	حَرَكَاتٌ	Ar.	•	Hareketler, deprenmeler, davranmalar.			
12121	hareket	حَرَكَةٌ	Ar.	•	Kımıldanmak, deprenmek, tebdilimekân etmek ve sükûnette olmamak ve hece başındaki harfe verilen savt ki işbu (حَرْكٌ) üç adet alamet vasıtasıyla işaret olunur onlara da fetha, kesre, zamme ıtlak olunur, mahallinde tafsîlen bu üç tabir beyan olunur.			
12122	hareket-i dūdiyye	حَرَكَةُ دُودِيَّةٍ	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup solucan gibi kendi üzerine toplanarak vuku bulan bir kıt'a-i bedenin harekâtına denilir, bağırsaklar, derunlarındaki mevâdd-ı seflevî def ve izale zımında bu veçhile hareket ederler.		Tıp	
12123	hareket-i didâniyye	حَرَكَةُ دِيدَانِيَّةٍ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve is. tıbbiyedir.		Tıp	
12124	harem	حَرَمٌ	Ar.	∴	Bir nesne, bir kimseden memnu olmak ve Mekke-i Mükerrema'de bazı malum hudut dâhilinde bulunan mevzi'-i şerîfeye haremullâh ve harem-i resûlullâh denilir; cemi, ehrâm gelir ve zevce ve menkûha ve hanelerde kadınlara mahsus olan bölük.	cem		
12125	ẖurumât	حُرْمَاتٌ	Ar.	∴	Hurmeler, haram ve memnu olan nesnelere ve kıyam ve edası ibâd üzere vacip olup tefrit ve taksiri haram olan a'mâl-i me'mûreye denilir.			
12126	ẖirmân	حِرْمَانٌ	Ar.	•	Bir kimseden bir nesneyi meneylemek ve o kimseyi ondan mahrum eylemek ve bir kimseyi bir şeyden mahrum ve mevus kılmak.			
12127	ẖaremân	حِرْمَانٌ	Ar.	•	Mekke-i Mükerrema ile Medîne-i Münevvere şehirleri.			
12128	ẖurmet	حُرْمَةٌ	Ar.	∴	Kişinin ırz ve namusu gibi fesih ve intihâkı helal olmayan şeye denilir ve uhde ve zimmet ve mehabet manasına ve tevkîr makamında müstamel olan ihtiram bu manadandır ve behre ve nasip manasına cemi hurumât ve harm gelir.	cem		
12129	ẖarm	حَرْمٌ	Ar.	*	Bir adamın zevcesine ve ecânbiden himayesi lazım olan ehl ü iyâline denilir.			
12130	ẖarem-serâ	حَرْمِ سَرَا	Ar. - Far.	•	Padişah sarayında kadınlara mahsus olan daire.			
12131	ẖarem-serây	حَرْمِ سَرَايِ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

12132	harmel	حَرْمَلٌ	Ar.	*	Üzerlik otu.			
12133	haremeyn	حَرَمَيْنٌ	Ar.	•	Mekke-i Mükerrerme ile Medine-i Münevvere şehirleri.			
12134	hurüb	حُرُوبٌ	Ar.	•	Harpler, kavgalar, cenkler.			
12135	harür	حَرُورٌ	Ar.	*	Gece vakti esen sıcak yele denilir.			
12136	hurür	حُرُورٌ	Ar.	•	Sıcaklık, hararet.			
12137	hurüret	حُرُورَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12138	hurüriyyet	حُرُورِيَّةٌ	Ar.	•	Serbestlik, azatlık, bi-kaydlık.			
12139	hurüz	حُرُوضٌ	Ar.	•	Dert ve illet sebebiyle zayıf ve nahif olmak.			
12140	hurüzat	حُرُوضَةٌ	Ar.	•	Fesat ve rezalet ve beyne'n-nâs metruk olup itibarsızlıkta ve sukutta olmak.			
12141	hurûf	حُرُوفٌ	Ar.	•	Yazı harfleri ve isim ve fiil olmayan kelimeler.			
12142	harûk	حَرُوقٌ	Ar.	•	Kav denilen ve ateş çakmaya kullanılan nesne.			
12143	harün	حَرُونٌ	Ar.	•	Râkibine itaat etmeyip terslik eden ve üzerine bindirmeyen dâbbe ve inatçı ve huysuz olan adam.			
12144	harûnî	حَرُونِيٌّ	Ar.	•	İnat, muannit, huysuz.			
12145	hariyy	حَرِيٌّ	Ar.	•	Layık, reva, cedit ve münasip olan.			
12146	harîb	حَرِيبٌ	Ar.	•	Yağma olunmuş, soyulmuş olan, talan edilmiş olan.			
12147	hurriyyet	حُرِّيَّةٌ	Ar.	•	Bir adam hür ve kişizade ve azade olmak ve serbestlik ve azadelik.			
12148	harîd	حَرِيدٌ	Ar.	•	Yalnız ve تنها olan.			
12149	harîr	حَرِيرٌ	Ar.	•	İpek denilen nesne ki bir nev kurdun mahsulüdür ve sıcak, germ ve hararetili olan.			
12150	harîriyy	حَرِيرِيٌّ	Ar.	•	İpekçi, ipek bezirgânı ve bir nev kâğıt ismi.			
12151	harîz	حَرِيزٌ	Ar.	•	Hıfzolunan, mahfuz, evla ve aziz tutulan şey.			
12152	harîş	حَرِيصٌ	Ar.	•	Hırslı olan bir nesneyi rağbet-i mezmûma üzere lüzumundan ziyade talep ve arzu kılıcı olan.			
12153	harîz	حَرِيصٌ	Ar.	•	Hareket ve kıyama muktedir olmayan nâtüvân kimse.			
12154	harîf	حَرِيفٌ	Ar.	•	Birinin hem-kâr u san'at ve yoldaşına denilir ve dost ve hem-nişîn olan adam.			
12155	hirrif	حَرِيفٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup dili yakacak, acıtacak derecede acı ve meraretili olan şeye denilir.			Tıp
12156	harîfâne	حَرِيفَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Harife layık ve yaraşır olan.			
12157	harîk	حَرِيقٌ	Ar.	•	Yangın, ateş ve yakılmış olan ve ateşe giriftar olmuş olan.			
12158	harîk	حَرِيكٌ	Ar.	*	Anîn ve recüliyyetsiz adama denilir.			

12159	ḥarīm	حريم	Ar.	• Tahrim olunmakla aslen yapılmayan ve dokunulmayan şeye denilir ve bir adamın ortağı ve şeriki ve hacıların Mekke-i Mükerrreme'de giydikleri libas ve hane veya kuyu etrafında bazı iş için mukteza olan mesafe ve insan üzerine hıfz ve sünü vacip olup sairin ona dahil ve taarruzunu men zımında mukâtele bile eylemeyi lazım olan nesne ve is. fikiyyeden olup arâzi-i mevâtta izn-i sultânî ile ihyâ-i mevât zımında yapılan şeylerin havalı ve etrafının hukukuna denilir, bu hâlde kuyunun harimi her taraftan 40 kırk arşın ve gözelerin yani yerden çıkarılıp da suyu yeryüzünde cari olan membaların harimi her taraftan 500 beş yüz arşın ve her vakit ayıklanmaya muhtaç olmayan nehr-i kebîrin harimi iki taraftan nehrin 1/2 nisf-ı arzına yani mecmuu tekml-i arzına müsavi ve her vakit ayıklanmaya muhtaç olan nehr-i sagîrin yani harkların ve cetvellerin ve bir de yer altındaki kanâtın harimleri ayıklanacağı vakit taşlarını ve çamurlarını tarh ve ilkâ için lüzumu kadar yer ve suyu yeryüzünde cari olan kanâtın harimi gözeler gibi her taraftan beşer yüz arşın ve ağaçların harimi her taraftan beşer arşındır.			Fıkıh	
12160	ḥarîmet	حرمة	Ar.	• Kendi malı olup istediği gibi bir kimsenin kullanarak sarf edebildiği nesne.				
12161	ḥazāze	خزازه	Ar.	* Is. tıbbiyeden olup cildin sârî ve müzmin bir iltihabına denilir ve sath-ı cildin kısm-ı a'zamına savlet etmesi gibi ya umumi veyahut cildin bir kısmına arız olarak mevzii olup umumi oldukta şedit olur ise bağıraklarda yaralar hasıl olup hastalık mevt ile nihayet bulur ve mevzii oldukta ale'l-mu'tâd cild-i müşa''arda yani saç ve kıl olan mahalde ve göz kapaklarında avuç içlerinde ve tabanlarda ve âlet-i tenâsülde bulunur ve başın kılları aralığında kepek tarzında hâdis olan ve konak tabir olunan şey ve gayz ve gazap ve te'ellüm gibi hâlâtan deruna arız olan veca ve hırâş ve tırmantiya denilir ki adamın yüreğini kazıyıp rencide eder.			Tıp	
12162	ḥizām	حزام	Ar.	• Kolan ve çocuk bardağı.				
12163	ḥazāmet	حزامه	Ar.	∴ Daima rüş ve reviyetle umurunu mazbut edip ittikân ve istihkâm veçhile tutar olmak ve bir nesneyi muhkem çekip bağlamak ve işini sağlam kazığa bağlamak.				
12164	ḥazānet	حزانة	Ar.	* Bir adamın ehl ü iyâli.				
12165	ḥizb	حزب	Ar.	∴ Adamın her gün mutât üzere kıraate müdâvemet eylediği vird-i mu'ayyen ve tâ'ife-i insân, cemaat, bölge ve silah ve âlet-i harb ve bir kimsenin asker-i mahsûs ve ashabı ve maiyeti ve Kur'ân-ı azimü'ş-şânın yüz yirmiye taksiminden hasıl olan mecmû'-ı âyât-ı kerîme.				
12166	ḥazer	خز	Ar.	* Bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek ve nazar ile endazeye almak ve çehre ekşitip abus olmak.				
12167	ḥazq	حزق	Ar.	* Darlık ve men ve hapsetmek ve tevkif eylemek.				
12168	ḥazm	حزم	Ar.	∴ İşine basiret üzere bakıp sağ kazığa bağlamak ve cem ve zapt etmek ve muhkem ahzeyelemek ve kastetmek ve bağlamak ve yumuşak yer.				
12169	ḥuzemā	حزامة	Ar.	• Hâzım olanlar, işinde akıllı davrananlar.				
12170	ḥazemet	حزامة	Ar.	• Rüş ve basiret üzere hareket edip işini sağ kazığa bağlayanlar, hired-mendân.				
12171	ḥuzme	حزمه	Ar.	* Demet, bir kucak nesne, bir bağ şey, cemi huzem gelir.	cem			
12172	ḥuzme-i basîṭa	حزمة بسيطة	Ar.	* Is. nebâtiyyeden olup küçük çiçek sapları şekilde görüldüğü veçhile mihver-i aslî denilen asıl sapın nukât-ı muhtelifesinden çıktıkları hâlde âliyen çiçeklerin bir hizada bulunmasına denilir.			Nebatat	+
12173	ḥazen	حزن	Ar.	• Gam ve endüh ve sert ve galiz yer; cemi, ahzân.	cem			
12174	ḥüzün	حزن	Ar.	• Kederli olmak ve gam-gîn, endüh-nâk olmak.				
12175	ḥazūnet	حزونة	Ar.	* Berklik, gızzet.				
12176	ḥazv	حز	Ar.	• Kuşu yerinden uçurarak tefeül etmek.				

12177	hazveret	حَزْوَرَةٌ	Ar.	• Güçlü, kuvvetli oğlan.			
12178	hazırân	حَزِيرَانٌ	Ar.	• Şühür-ı Rûmiyyeden olup marttan itibaren dördüncü ayın ismidir ve mayıs ile temmuz beyninde vaki olup fasl-ı sayfın iptidasına tesadûf eder.			
12179	hazîm	حَزِيمٌ	Ar.	• Daima rüş ve basiret ile umurunu zapt edip ittikân ve istihkâm cihetiye tutan adam ve işinde akıllı davranıp sağ kazığa bağlayan kimse ve göğüs, sadır veya göğsün ortası.			
12180	hazîn	حَزِينٌ	Ar.	• Hüzünlü, gam-nâk ve kederli olan.			
12181	hass	حَسٌّ	Ar.	* Mekr ve hile ve hud'a.			
12182	hiss	حِسٌّ	Ar.	∴ Bir kimsenin hâline acıyıp rikkat ve şefkat eylemek ve bir nesneyi idrak edip şuur hasil eylemek ve a'zâ-yı hissiyye-i bedenden birini müteessir eyleyerek bir nesnenin mevcudiyetini idrak eylemek, duymak ve hareket ve savt-ı hafî.			
12183	hasâ'	حَسَاءٌ	Ar.	* Bir adamın mâ-fi'z-zamîrini yoklamak.			
12184	hisâb	حِسَابٌ	Ar.	• Saymak, tatad etmek ve adetlerin bazı hâssa-i ma'lûmesi vasıtasıyla nesnenin miktarını tayin etmek için adetlerin havâss-ı sâ'iresini istimal ve tavassut etmek ve adetlerin havâss-ı vesâ'iresinden ve havâss-ı mezkûrenin vech-i isti'mâlinden bâhis ilim.			
12185	hisâbet	حِسَابَةٌ	Ar.	• Saymak, hesap etmek.			
12186	hisâb-dân	حِسَابِدَانٌ	Ar. - Far.	• İlm-i hisâba aşına olan kimse.			
12187	hisâb kitâb	حِسَابُ كِتَابٍ	Ar.	• Bir nesneye dair tertip olunan defter ve hesap misilli şeyleri müşir kâğıtlar.			
12188	hisâb-nüvîs	حِسَابُ نُوَيْسٍ	Ar. - Far.	• Hesaba memur olan yazıcı.			
12189	hussâd	حُسَادٌ	Ar.	• Hâsidler, haset ediciler, kıskancılar.			
12190	hasâdet	حَسَادَةٌ	Ar.	• Haset etmek, kıskanmak.			
12191	hussâr	حُسَارٌ	Ar.	• Hâsirler, çıplak ve silahsız olanlar ve hasret çekenler.			
12192	hassâs	حَسَّاسٌ	Ar.	• Ziyadesiyle hissedici, cüzi vukuattan hisse-dâr olucu ve duyucu ve hâsseli olan.			
12193	hisâfet	حِسَافَةٌ	Ar.	• Kalpte muzmer olan kin ve adavet.			
12194	hasâket	حَسَاكَةٌ	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
12195	husâm	حُسَامٌ	Ar.	• Keskin kılıç, şimşir-i tiz.			
12196	hasan	حَسَانٌ	Ar.	• İyilik etmek, hüsn-i mu'âmele eylemek.			
12197	hassân	حَسَّانٌ	Ar.	• Hüb-ter ve pek güzel olan ve ashâb-ı güzînden bir şâ'ir-i mâhirin ismi.			
12198	hasb	حَسْبٌ	Ar.	• İktiza, lüzum, bi-hasebi, iktizasî üzere, iktizasından naşi ve haysiyetiyle.			
12199	haseb	حَسَبٌ	Ar.	∴ Bir kişinin âbâ vü ecdâdî cihetinden fahr ü mübâhât tarikiyle zikir ve tatad eylediği mehâsin ve mefâhir ve mâl ve menâl veya din ve millet veya kerem veyahut fiil ve amelde olan ulüvv-i şeref veyahut fi'l-i hasen ve amel-i sâlih ve âbâ vü ecdâd cihetinden sabit ve der-kâr olan şeref ve asalet ve şan ve kadir ve haysiyet.			
12200	husbân	حُسْبَانٌ	Ar.	∴ Saymak, tatad etmek ve azap ve mele' ve şerr ü şürûr ve ukubet, ceza ve koltuk yastığı.			
12201	hisbân	حِسْبَانٌ	Ar.	* Zan ve gümân eylemek.			
12202	hisbet	حِسْبَةٌ	Ar.	• Ecir ve sevap ve mesûbe ve rey ve tedbir.			

12203	ḥasbeten lillāh	حَسْبَةُ لِلَّهِ	Ar.	• Allah rızası için, Allah aşkına.			
12204	ḥasbūḥāl	حَسْبُ أَحْوَالٍ	Ar.	• İhtiyaç ve zaruret ve ahvalin iktizası üzere sohbet edip konuşmak.			
12205	ḥased	حَسَدٌ	Ar.	• Bir fazıl ve mütena'im adamın nimet ve faziletinin, kendisine mütehavvil olmasını veya ondan zeval ve meslûbiyyetini temenni eylemek.			
12206	ḥasede	حَسَدُهُ	Ar.	• Hasetçiler, hasutlar.			
12207	ḥasr	حَسْرٌ	Ar.	* Mesdûd ve pûşide olan şeyi açıp ayan ve keşfeylemek ve yorulmak.			
12208	ḥasret	حَسْرَةٌ	Ar.	∴ Fevt olmuş nesneye kemâl-i ârzûdan naşi diriğ ve teessûf eylemek ve gussa çekmek ve yorulup fûrû-mânde ve bitap olmak.			
12209	ḥasret-zede	حَسْرَتُ زَدَةٍ	Ar. - Far.	• Hasrete düçar ve giriftar olan.			
12210	ḥasret-keş	حَسْرَتُ كَشٍّ	Ar. - Far.	• Hasret çekici ve hasret çeken.			
12211	ḥask	حَسَكٌ	Ar.	• Yüreginde gizli olan düşmanlık ve kalpte muzmer adavet.			
12212	ḥasket	حَسَكَةٌ	Ar.	∴ Bi-ma'nâhu eyzan ve kin tutmak ve adavet etmek ve demir diken dedikleri üç köşeli diken ve emsali.			
12213	ḥiskil	حَسِكِيلٌ	Ar.	∴ Demir dövülür iken kızgın demirden fırlayıp sıçrayan kıvılcıklar ve her cân-verin yavrusu.			
12214	ḥasef	حَسَفٌ	Ar.	* Bir kimseye kalbi kararıp kin ve adavet ve küdüret bağlamak.			
12215	ḥasel	حَسَلٌ	Ar.	• Rezil ve rüsva eylemek.			
12216	ḥasm	حَسَمٌ	Ar.	• Birine bir nesneyi verip durur iken vermemek ve kesmek, katetmek ve dağılmak ve bir marazı deva ile kat ve izale eylemek ve bir kimseden bir nesneyi vermeyip meneyelemek.			
12217	ḥasen	حَسَنٌ	Ar.	• Güzel, hoş, nîgû, iyi ve güzellik ve güzel olmak ki hem a'yâna ve hem de ehâdise şamildir; cemi, mehâsin gelir	cem		
12218	ḥüsn	حُسْنٌ	Ar.	• Güzel nesne ve mutlaka zatında hüsn ile muttasıf hûb ve pesendide şey ve hoş ve nîgû.			
12219	ḥasnâ ³	حَسَنَاءٌ	Ar.	• Güzel nesne, bu sîga müennestir ve güzel avrat; cemi, hisân gelir.	cem		
12220	ḥasenât	حَسَنَاتٌ	Ar.	• Haseneler, güzel addolunan nesnelere ve Allah için icra olunan ef'âl ve amal.			
12221	ḥaseneh	حَسَنَةٌ	Ar.	• İyilik, iyi hâlet ve iyi nesneye denilir; cemi, hasenât ve Allah için icra olunan ef'âl ve amal.	cem		
12222	ḥüsnâ	حُسْنَى	Ar.	• Güzellik ve iyilik, iyi amel ve hasletten ibarettir, yalnız ehâdise şamildir, a'yâna itlak olunmaz ve didâr-ı ilâhî ile şeref-yâb olmak nimetine denilir ve a'dâ üzerine fevz ve zafer manasına ve şehadet nimetine denilir ki şehit olmak demektir ve ahsen kelimesinin müennesi olup ziyade güzel ve hasen olan demektir. El-hüsneyeyn: zafer ile şehadet nimeti.	cem		
12223	ḥüsniyyât	حُسْنِيَّاتٌ	Ar.	• Nesnenin faydalı olan keyfiyyâtı.			
12224	ḥasv	حَسْوٌ	Ar.	• Bir nesneyi azca azca ve tedriçle ve yudum yudum içmek.			
12225	ḥasvet	حَسْوَةٌ	Ar.	• Yudum, içilecek nesnenin bir içimi.			
12226	ḥasûd	حَسْوُدٌ	Ar.	• Kıskanıcı, sairin nail olduğu nimetin zail olmasını veyahut kendiye müntakil olmasını arzu eden kimse, bed-endiş.			
12227	ḥusûd	حُسْوُدٌ	Ar.	• Kıskanmak.			
12228	ḥusûm	حُسُومٌ	Ar.	* Hasımın cemi, kat manasına ve müfret olmak itibariyle uğursuzluk ve bir işe emek çekip idman ve çile çalışmak ve birbiri ardınca mütevali ve mütetâbi' olmak manasıdır.			
12229	ḥissî	حِسِّيٌّ	Ar.	• His ve hâsseye müteallik ve merbut olan.			

12230	hissiyât	حِسِّيَات	Ar.	*	His ve hâsseye merbut ve müteallik olan şeyler, duygular.			
12231	hasîb	حَسِيب	Ar.	∴	Hasep ve nesep ve şeref sahibi olan ve kâfi olan ve yetişir olan ve elverir olan ve muhasip.			
12232	hasîr	حَسِير	Ar.	•	Hasret çeken kimse.			
12233	hasîfe	حَسِيفَة	Ar.	•	Gönülde gizli olan kîne, adavet.			
12234	hasîke	حَسِيكَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12235	huseyn	حُسَيْن	Ar.	•	Az güzel ve iyi, nîgû, hûb ve hoş olan.			
12236	haşâ'	حَشَاءَة	Ar.	•	Nefes tutulmak ve ıs. tıbbiyeden olup cevî-i bedende ve gerek cevî-i kafâda bulunan uzuvların her birine itlak olunur; cemi, ahşâ'.	cem	Tip	
12237	hişâr	حِشَار	Ar.	•	Haşereleler, cemiyetler, cemaatler.			
12238	huşâş	حُشَّاش	Ar.	•	Hastanın veya mecruhun vücudunda kalan ruh bakiyesi.			
12239	huşâşet	حُشَّاشَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12240	haşâfet	حَشَافَة	Ar.	*	Kin ve adavet.			
12241	haşâyîş	حَشَائِش	Ar.	•	Haşîşler, kuru otlar.			
12242	haşed	حَشَد	Ar.	*	Cemâ'at-i nâs ve birikmek, toplanmak ve her taraftan vürut etmek, gelmek.			
12243	haşr	حَشْر	Ar.	∴	Latif ve nazik olan şey ve bir cemaati makar ve me'vâlarından nefir üzere ihraç eylemek ve cemetmek ve bir adamı vatanından iclâ ve ib'âd eylemek ve toplamak ve her taraftan bir mahalle getirmek ve Allahutaala hazretleri vevm-i kıvâmette cümle insanı diriltip haşreylemek.			
12244	haşerât	حَشَرَات	Ar.	∴	Hevâm ve müteharrik ve mahûf olan, akrep, yılan ve fare ve keler gibi küçük cân-verler ile devâb, sığâr ve karınca ve çekirge gibi küçük böceklerle ve hurda hayvanlara denilir.			
12245	haşrecet	حَشْرَجَة	Ar.	•	Ölüm hâlinde adamın nefesini boğazından gargara etmek.			
12246	haşere	حَشْرَة	Ar.	•	Küçük hayvan ve cemiyet, cemaat; cemi, haşerat.	cem		
12247	haşefe	حَشْفَة	Ar.	•	Zekerin kertiğinden öne doğru mümted ve mevzu yumru başı ki sünnetten sonra meydana çıkar.			
12248	haşl	حَشْل	Ar.	•	Bir şeyin fenası ve rezili ve alçağı.			
12249	haşm	حَشْم	Ar.	•	Utanmak, utandırmak ve darılmak, darıltmak ve ta'n u teşnî'le birini incitmek, âzürde eylemek.			
12250	haşem	حَشَم	Ar.	•	Tebaa ve hademe ve ehlibeyit ve akraba ve hem-civâr takımı ki birbirinin gayretini çekip işini görürler ve düşmanından hıfza müstait ve hazır olurlar.			
12251	haşemet	حَشَمَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kul, kullukçu ve hizmetkâr.			
12252	hişmet	حِشْمَة	Ar.	∴	Hürmet ve heybet ve utanmak, istihyâ ve utanıp bozulup kalmak ve gazap ve şiddet.			
12253	hişnet	حِشْنَة	Ar.	∴	Kin tutmak ve hıkd ve kîne ve kokup taaffün etmek.			
12254	haşv	حَشْو	Ar.	∴	Yastık ve minder makulesine kıtık ve pamuk ve emsali şey doldurmak ve aruz ıs. olup şiirde bir beytin mısra'-ı evvelinde sadr ile aruzdan maada o mısra'-ı sânisinden iptida ile darptan maada cemî'-i tefâ'iline denilir ve ıs. tıbbiyeden olup gerek cevî-i sadr ve batında ve gerek cevî-i kafâ ve evcâf-ı sâ'irede bulunan uzuvların her birine itlak olunur.		Aruz ve Tıp	
12255	haşvî	حَشْوِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ecvâf-ı bedende bulunan yumuşak azaya şebîh ve benzer olan ve o kıvam ve manzarada olan şeye denilir.		Tip	

12256	haşıviyyât	حَشَوِيَّات	Ar.	•	Kelam arasında şey ve mesela ve faraza ve sözümlü yabana gibi lüzumsuz ve manasız olarak telaffuz ve ilave olunan kelimât.			
12257	haşıyye	حَشِيَّة	Ar.	•	Minder, yastık ve nisvânın bazen bir taraflarını büyük göstermek için istimal ettikleri çıkın ve yastık.			
12258	haşış	حَشِش	Ar.	∴	Kuru, otluk ve bir adamı bir işten naşı kandırmak ve bir adamı tamahkâr ve haris kılmak ve kendir yaprağından afyon gibi keyfetmek hassalâ tertip olunan ve beyne'n-nâs esrar denilen mu'âlece manasında ı. nebâtiyyedendir, tıpta bunun cevher-i mü'essiri olan haşışın, münevvim ve müsekkin gibi bir hayli ilel-i asabivvede istimal olunur.		Nebatat	
12259	haşışe	حَشِشَةٌ	Ar.	•	Otu, giyâh.			
12260	haşışetü'l-büzâk	حَشِشَةُ الْبُزَاك	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup tükürük otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12261	haşışetü'l-cereb	حَشِشَةُ الْجَرَب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile uyuz otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
12262	haşışetü'l-haţţāv	حَشِشَةُ الْحَطَّاءِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kırlangıç otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12263	haşışetü'l-himâr	حَشِشَةُ الْحِمَارِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile eşek otu nam nebata denilir.		Nebatat	+
12264	haşışetü'd-dibk	حَشِشَةُ الدِّبْقِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ökse otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
12265	haşışetü'd-düd	حَشِشَةُ الدُّودِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup solucan otu denilen bir nev nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12266	haşışetü'd-debbâgiyye	حَشِشَةُ الدَّبَّاعِيَّةِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup evrakı sinameki evrakına müşâbih ve semli bir nev nebata denilir ki ekseriya sinameki ile karışık olarak ticarete sinameki yerine satılır, bu yüzden bir hayli tesemmümât zuhuru vukua gelmiştir, farkları bu nebatın ervakı ok gibi biraz uzunca ve düz ve yekpare ve sinameki evrakından kesif ve sathı bir miktar edîmî yani sahtiyan gibi ve ta'm mukabbız ve rayıhası muğassîdir.		Nebatat	
12267	haşışetü'z-zeheb	حَشِشَةُ الزَّهَبِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup talak otu denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
12268	haşışetü'r-ri'e	حَشِشَةُ الرِّئَةِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup ciğer otu denilen nebata ıtlak olunur fakat şekilde gösterilen ciğer otu, nâsın ciğer otu dedikleri ve öksürük için kullandıkları denizkadayıfı manasına olmadığı hatırdan dūr edilmemelidir.		Nebatat	+
12269	haşışetü'd-dînâr	حَشِشَةُ الدِّينَارِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile şerbetçi otu veya ömer otu denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûr bilhassa bira denilen arpa suyu istihzârâtında kullanılır, cevher-i mü'essiri olan luplen afyon gibi fakat baş dönmesi ve baş ağrısı ikâ' etmeyerek müsekkin ve muhaddir gibi tesir eder, bununla beraber kuvve-i bâhiyeyi taklil ettiğinden arpa suyunu ziyadece kullananlar, az vakit zarfında ve genç yaşlarında recüliyyet kuvvetinden mahrum olurlar.		Nebatat	+
12270	haşışetü'r-rühbân	حَشِشَةُ الرُّهْبَانِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir nev nebatın papaz otu denilen büzûruna ıtlak olunur, bu bezrin cevher-i mü'essiri olan veratrin tıpta evcâ'-ı mefâsil, teşennüc, istiskâ, felç ve âlâm-ı asabivvede istimal olunur.		Nebatat	
12271	haşışetü'z-zücâc	حَشِشَةُ الزُّجَّاجِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yapışkan otu denilen nebata ıtlak olunur, tıpta yapraklarının kurusu mübevvil yani iştetici gibi kullanılır.		Nebatat	
12272	haşışetü'z-zeybağ	حَشِشَةُ الزَّيْبِاقِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup cıva otu veya yaban fesleğeni denilen nebata denilir, evrakı tıpta müleyyin gibi haricen lapa, dâhilen müşhil-i hafif gibi istimal olunur.		Nebatat	
12273	haşışetü's-sü'âl	حَشِشَةُ السُّعَالِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile devetabanı denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mebhûsun ezhârî tıpta nezle-i sadriyye-i hafifede kullanılır.		Nebatat	+
12274	haşışetü'l-ıuţârid	حَشِشَةُ الْإِطَارِدِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup yer fesleğeni denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	

12275	haşîšetü'l-kulme	حَشِيشَةُ الْقُلْمَةِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bit otu denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun müsellesü's-şekl olan ve gayetle acı ve yakıcı ta'mlı bulunan büzür yani tohumları tıpta cüzzam ve egzema yani tuzlu balgam denilen cildi marazlara dâhilen ve haricen ve uyuz sebab-i aslîsi olan böceği ve kehleyi imha ve telef etmek için yalnız harice kullanılır bu dahi semûm-ı mühlîkedendir.		Nebatat	
12276	haşîšetü'l-keleb	حَشِيشَةُ الْكَلْبِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup keleb otu denilen, şekilde mer'î nebata denilir, tıpta mukavvî, ve münebbih ve muzâd ve teşennüc gibi nadiren istimal olunur fakat iltihâb-ı kasabe-i ri'e ve nezle-i sadriyyede nef'i vardır.		Nebatat	+
12277	haşîšetü'l-hirre	حَشِيشَةُ الْهَرَّةِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kedi otu denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kökü olup rih-i rahm ve rih-i merâk, şakika yani yarım baş ağrısı ve emsali emrâz-ı asabiyyede avâriz-ı asabiyyeyi def için muzâdd-ı teşennüc gibi istimal olunur ve hassaten dimağ üzerine tesir eder.		Nebatat	+
12278	haşîşe-i mu'azzeze	حَشِيشَةُ مُعَزَّزَةٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir nev hoş manzaralı nebata ıtlak olunur.		Nebatat	+
12279	haşîf	حَشِيفٌ	Ar.	*	Eski kaftan, köhne libas ve urba.			
12280	huşeyfe-i nebât	حُشَيْفَةُ نَبَاتٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nebatatın çiçekleri derununda bulunup hayvanatın uzv-ı tezkîri mesabesinde olan kıtaya denilir, kıt'a-i mezkûre üzerinde gayetle refik ve gubâr-ı tal' denilen toz gibi renkli madde olup işbu madde hayvanatın uzv-ı te'nîsine mukabil olarak nebatatta bulunan kıta derununa dâhil olmadıkça hiçbir cicek mevve husule getiremez.		Nebatat	+
12281	haşîm	حَشِيمٌ	Ar.	*	Nâstan şerm ve hayâ eden adam; cemi, huşûm gelir.	cem		
12282	haşât	حِشَاةٌ	Ar.	*	Rey ve rüş, dirayet, akıl ve sidik kavuğu denilen mesanede taş peyda olmak illeti.			
12283	haşâtü'l-em'â'	حِشَاةُ الْأَمْعَاءِ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup meyve çekirdekleri üzerine, ağızdaki dişlerin etrafına teressüb eden kireç emlâhıyla hasil olan küfeki gibi emlâh-ı kilsiyeye tevazzu' ederek bağırsaklarda husule gelen hacrî kıtalara denilir ki bağırsakları set ve bent ederler.		Tıp	
12284	haşât-ı bevliyye	حِشَاةٌ بَوْلِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup külyeteyn yani böbrekler ve bunları mesane ile cevfen müşterek kılan hâlibeyn ve mesane ve zekerde olan sidik yolu manasına ihlîl gibi bevlin memerrî bulunan tariklerin nukât-ı muhtelifesi üzerine teressüb ve tevazzu' eden birtakım tecemmüdât-ı milhiyyeye denilir.		Tıp	
12285	haşât-ı hâlibeyn	حِشَاةٌ خَالِبِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup böbrekle mesane beyninde mümtemd ve böbreklerde hasil olan bevli mesaneye nâkil bulunan hâlibeyn derununda bevlin bir miktar oradan rükûdetinden veyahut böbreklerde tevellüt ederek oraya nüzulünden ileri gelen kumlara denilir.		Tıp	
12286	haşât-ı şafrâviyye	حِشَاةٌ صَفْرَاوِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup öd kesesi denilen karaciğer üzerinde merbûtan görülmekte olan acı ve sarıya mail yeşimtrak sıvıyı havi bulunan kîse-i şafrâviyyede veyahut bu suyun kanevât-ı müferriğasında yani bağırsaklara dökülmeye vasıta olan yollarda husule gelen ve balmumu kıvam ve renginde bulunan tecemmüdât-ı milhiyyeye ıtlak olunur.		Tıp	
12287	haşât-ı lü'âbiyye	حِشَاةٌ لُغَابِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup tükürüğü hasil ve ifraz eden guddede yani bez derununda veya onu ifrâğ eden yani ağız içerisine döken yolda husule gelen tecemmüdât-ı milhiyyeye denilir bu dahi kum gibi sagîrû'l-hacmdir.		Tıp	
12288	haşât-ı külyeviyye	حِشَاةٌ كُؤْيَوِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup böbrekte hasil olan tecemmüdât-ı milhiyyeye ıtlak olunur.		Tıp	
12289	haşât-ı ihlîliyye	حِشَاةٌ اِحْلِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup zekerde olan sidik yolunda bevlin rükûdetinden mütevellit veya mesanede hasil olduktan sonra oraya gelmiş olan tecemmüdât-ı milhiyyeye denilir bu dahi kum gibi sagîrû'l-hacmdir.		Tıp	
12290	haşât-ı meşâne	حِشَاةٌ مَشَانِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup mesanede tahassül eden kebîrû'l-hacm tecemmüdât-ı milhiyyeye tesmiye ve ıtlak olunur ki âdeta kaz yumurtası kadar büyük olduğu vardır, bunun harice ihracı beyne's-sebileyn amelîyyât-ı cerrâhiyye icrasına vabeste olup başka çaresi yoktur.		Tıp	
12291	hişâd	حِشَادٌ	Ar.	*	Ekin ve çayır makulesini biçmek ve ölmek, fevt etmek.			

12292	ḥaṣād	حَصَادٌ	Ar.	•	Ekin biçimi vakti ve biçilmiş ekin.			
12293	ḥaṣṣād	حَصَّادٌ	Ar.	•	Ekin biçisi.			
12294	ḥiṣār	حِصَارٌ	Ar.	•	Düşmanın etraf ve cevânibini ihata ile tazyik eylemek ve muhasara etmek ve kale çevresi ve istihkâm verilmiş mahall-i hasır.			
12295	ḥuṣṣār	حُصَّارٌ	Ar.	•	Hâsırlar, muhâsaracılar.			
12296	ḥuṣṣāṣ	حُصَّاصٌ	Ar.	*	Süratle gitmek ve seğırtmek, koşmak.			
12297	ḥiṣāṣ	حِصَّاصٌ	Ar.	•	Paylaşmak ve bir nesneden birine hisse vermek.			
12298	ḥaṣāfet	حَصَافَةٌ	Ar.	•	Bir kimse reyî metîn ve akıl ve rüştü kavi ve kâmil ve üstüvâr olmak.			
12299	ḥuṣālet	حُصَّالَةٌ	Ar.	•	Harman yerinde baki kalan tane ki harman süprüntüsü denilir.			
12300	ḥaṣān	حَصَانٌ	Ar.	•	Namahremden perhiz üzere olmak.			
12301	ḥaṣānet	حَصَانَةٌ	Ar.	•	Bina ve mekân pek sarp ve metîn ve muhkem ve kavi olmak ve hatun namahremden perhiz üzere bulunmak.			
12302	ḥaṣā'id	حَصَائِدٌ	Ar.	•	Hasideler, harmanlar, ekin biçmeler.			
12303	ḥaṣā'il	حَصَائِلٌ	Ar.	•	Hasileler, baki ve mümtaz kalan nesnelere.			
12304	ḥaṣbe	حَصْبَةٌ	Ar.	∴	Is. tıbbiyeden olup hummiyyât-ı indifâ'iyeden bütün cildin üzerinde gayr-ı müsâvî olarak münteşir ufak kırmızı lekeler ile muttasıf ve ale'l-mu'tâd turuk-ı havâ'iyenin ağşiyeye-i muhâtiyyesine ve gözlere mühâceme-i nezleviyye arız olmasıyla müterâfik olan ve nâs lisanınca kızamık denilen hastalığa denilir.		Tıp	
12305	ḥaṣḥaṣa	حَصْحَصَةٌ	Ar.	*	Bir nesne zahir ve ayan olmak ve bir nesneyi diğer bir nesne içre gereği gibi yerleşmek için öte beri tahrik eylemek ve bir adam bir kimseye mübrem dilenci gibi yapışıp ilhâh ve ibrâm eylemek ve tez tez yürümek.			
12306	ḥaṣd	حَصْدٌ	Ar.	•	Ekin ve çayır biçmek.			
12307	ḥaṣr	حَصْرٌ	Ar.	•	Bir adamı bir daracık yere tıkayıp etrafından sıkıştırmak daraltmak ve hisar çekip bağlamak ve ihata ve istiâp eylemek ve çepeçevre ihata eylemek ve asker ile bir nesnenin etrafını asker ile kuşatmak ve içindekilerini harice çıkmaktan meneylemek.			
12308	ḥaṣar	حَصْرٌ	Ar.	•	Kahır ve gussa çekmek.			
12309	ḥiṣāṣ	حِصَّاصٌ	Ar.	•	Hisseler, paylar, nasipler, behreler.			
12310	ḥaṣaf	حَصَفٌ	Ar.	•	Kuru gıcık, uyuz illeti, cereb.			
12311	ḥiṣn	حِصْنٌ	Ar.	•	Girilmesi güç olan sarp ve metîn ve muhkem mahal ve kale, hisar ve saklamak.			
12312	ḥaṣn	حَصْنٌ	Ar.	•	Hatun nâ-mahreden perhiz üzere olmak ve pâk-dâmen olmak.			
12313	ḥaṣnâ	حَصْنَى	Ar.	•	Ziyadesiyle ehl-i iffet olan hatun.			
12314	ḥaṣv	حَصْوٌ	Ar.	*	Menetmek, bırakmamak.			
12315	ḥaṣûr	حَصُورٌ	Ar.	•	Gam ve gussadan teng-dil olan ve nisvân taifesine ve teehhüle asla râğbet etmez olan ve esrar pek saklar olan elhasûr Yahya nebi aleyhi's-selâm.			
12316	ḥuṣûl	حُصُولٌ	Ar.	•	Hasıl olmak, vücuda gelmek.			
12317	ḥuṣûn	حُصُونٌ	Ar.	•	Hısnlar, kaleler, hisarlar.			

12318	hişşe	حِشَّة	Ar.	•	Behre, nasip, pay ve nesnenin taksiminden bir kimseye düşen kıta veya miktar.			
12319	hişşe-bahş	حِشَّة بَخْش	Ar. - Far.	•	Bir şeyden bir kimseye hisse verici olan.			
12320	hişşe-dâr	حِشَّة دَار	Ar. - Far.	•	Bir şeyin bir kısmına malik olan.			
12321	hişşe-gîr	حِشَّة گِیر	Ar. - Far.	•	Hisse ahzedici.			
12322	haşîd	حَاصِدٌ	Ar.	∴	Biçilmiş ekin ve mezra'a ve ekinli tarla ve harap ve münhedim olan.			
12323	haşîde	حَاصِدَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12324	haşîr	حَاصِرٌ	Ar.	∴	Gussa ve tasa sebebiyle teng-dil olmuş adama denilir ve sazdan mamul maruf yaygı ve yan tarafa denilir ve nâs her-bâr huzûruna vusul ve duhulden meni' olduğu için padişaha denilir ve zindan ve mahbes ve yol ve tarik ve saf, sıra, tabur ve bahîl ve nekes ve münakkaş ve müzeyyen ve delinmiş esvap ve kumaşa denilir.			
12325	haşîf	حَاصِفٌ	Ar.	•	Reyi metîn ve aklı kâmil ve keskin olan adam.			
12326	haşîle	حَاصِلَةٌ	Ar.	•	Her nesnenin bakiyesi; cemi, hasâ'il gelir.	cem		
12327	haşîn	حَاصِنٌ	Ar.	•	Sarp ve meni' ve muhkem ve metîn bina ve mahalle denilir ve muhkem ve metîn zırha itlak olunur.			
12328	hüşeyn	حُصَيْنٌ	Ar.	•	Kalecik, hısn-ı sagîr.			
12329	hażż	حَضٌّ	Ar.	•	Kandırmaq, bir işe teşvik etmek ve dürtüştürmek.			
12330	hużżâr	حَضَّارٌ	Ar.	•	Hazırda vaki olan ve bulunan adamlar, huzurda bulunanlar.			
12331	hużzâret	حَضْرَةٌ	Ar.	•	Hazır olmak, hail olmayarak bir nesnenin kurbunda bulunmak, yakınında olmak.			
12332	hiżânet	حِضَانَةٌ	Ar.	•	Çocuğu kucağa almak veyahut beslemek ve ihsanı bir kimseden diriğ edip âhere vermek.			
12333	hażâyâ'	حَضَائِيَّةٌ	Ar.	•	Hadiyyeler, ziyade muhabbet edilenler, zevceler.			
12334	hużr	حَضْرٌ	Ar.	*	Sıçramak ve seğırtmek.			
12335	hażar	حَضْرٌ	Ar.	∴	Bir adamın kurb ve piş-gâhına denilir ve yolcu olmayıp mukim olmak ve düşmana mukabil olmak üzere hazırlanmayıp yerinde karar eylemek hâli.			
12336	hażarât	حَضْرَاتٌ	Ar.	•	Hazretler, cenaplar.			
12337	hażret	حَضْرَةٌ	Ar.	∴	İşbu kelimenin ma'nâ-yı zâtîsi adamın kurb ve piş-gâhı demek olup tedricle tahvil olunarak tazimi mutazammın bir nev lakap ve unvan olmuştur, istimalinde büyük veya küçüklerin isimlerinden sonra irat olunup yalnız Allahutaala ve peygamberân ve melaike ve e'âzım-ı nâs isimlerinin evveline getirilir ve yüz yüze ve karşı-be-karşı ve mukabil olmak.			
12338	hażarî	حَضْرِيٌّ	Ar.	∴	Yolcu ve misafir olmayıp ikamete müteallik olan ve is. askeriyyeden olup seferber hâlinde olmayıp harp zımındaki harekât-ı askeriyyenin icra olunmadığı asude zamana denilir.			Askeriye
12339	hiżn	حِضْنٌ	Ar.	∴	Koltuk altından böğre varıncaya kadar olan nâhiye-i beden ki göğüs, sine ve mutlaka kucak ve nahije ve bucak ve canip manasıdır.			
12340	hużûr	حُضُورٌ	Ar.	∴	Hazır olmak ve sitr ve perde tavassut etmeyerek birinin kurb ve piş-gâhı ve rahat ve asayiş üzere olup ızdırıp ve gaileden hali ve âzürde olmak.			
12341	hażiyye	حِضْيَةٌ	Ar.	•	Ziyade muhabbet edilen zevce veya cariyeye.			
12342	hażîre	حِضِيرَةٌ	Ar.	∴	Az cemaat ve beş on nefer kadar asker bölüğü ve yara içinde cem olunan kan ve irin.			

12343	hazîz	حَضِيضٌ	Ar.	∴	Oturaklı, mütemekkin yer ve ilm-i hey'et ıs. olup neyyireyn ile kevâkib-i seyyârenin kürr-e arza en akreb olunan takarrüp noktalarına denilir ki evc mukabilidir ve hey'et-i cedîde kavline kürr-e arz ile kevâkib-i seyyârenin merkez-i şemsten en ziyade ba'id oldukları bir noktaya ıtlak olunur ve dağ ve bayır makulesi yüksek mahallerin munkatı' oldukları alçak ve düz ve oturaklı yer ve dağ eteği ve yıldızı alçak kişi.		Heyet	
12344	hatt	حَطٌّ	Ar.	∴	Aşağı inmek ve bir nesneyi yukarıdan aşağıya indirmek ve inişe inmek ve bir şeyin narh ve pahasını ucuzlatmak ve bırakmak ve aşağı komak ve satranç oyununda hasmına bir taşı mahsusen vermek.			
12345	hattâb	حَطَّابٌ	Ar.	•	Oduncu, odun satıcı.			
12346	hat'et	حَطَّاءَةٌ	Ar.	*	Vurmak, darbetmek ve yere düşürmek ve cima etmek, mütâma'a eylemek.			
12347	hatât	حَطَّاطٌ	Ar.	*	Süt kaymağı ve ıs. tıbbiyeden olup iltihâbât-ı cildiyyenin inhilal yani zail olarak veya tefellüs-i nuhâli yani kepek gibi kabukları soyularak intiha bulan kuru ve kesif tezâhürât-ı cildiyye ile muttasif olan sınıfına denilir ki bu sınıf ileride beyan olunacak hakke ve dâ'ü's-şeyb illetlerini cami ve muhtevidir.		Tıp	
12348	hitâm	حِطَامٌ	Ar.	*	Yular, ip, zimâm.			
12349	hitâm	حِطَامٌ	Ar.	∴	Kuruluğundan münkesir olan ot ve yumurta kabuğunun kırıntısı ve saman ufağı ve fayda ve kırıntı.			
12350	hatâme	حِطَامَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12351	hatâb	حِطَابٌ	Ar.	∴	Odun, hîzem ki ateş yakmak için tehiyye edilir, hammâlete'l-hatab sâ'iyye ve nemmâmelikten kinayedir, istiare vecihle nemîmeve hatab ıtlak olunmuştur.			
12352	hatb	حِطْبٌ	Ar.	*	Bir kimseye medet ve nusret eylemek.			
12353	hitb	حِطْبٌ	Ar.	*	Begayet arık ve mehzûl olan kimse.			
12354	hatm	حِطْمٌ	Ar.	•	Kuru nesneyi kırıp ufatmak.			
12355	hitme	حِطْمَةٌ	Ar.	*	Kırık ve kırılmış şey.			
12356	hitame	حِطْمَةٌ	Ar.	∴	Pek şiddetli ateş ve derununa ilkâ olunanları kesr eylediği için cehennemnin bir tabakasına ıtlak olunmuştur ve merhametsiz ve sefkatsiz çoban ve insan.			
12357	hitut	حِطُوتٌ	Ar.	•	Nesnenin yukarıdan aşağı inmesi keyfiyeti.			
12358	hitte	حِطَّةٌ	Ar.	*	Bir nesneyi aşağı varmak, tenzil etmek.			
12359	hatibe	حِطْبِيَّةٌ	Ar.	•	Odun yeri, odunluk ve ormanlık olan mahal.			
12360	hatim	حِطِيمٌ	Ar.	•	Hicr-i Ka'be-i Mu'azzama'ya ıtlak olunur ki cânib-i şimâlde olan mahaldir.			
12361	hazz	حِظٌّ	Ar.	∴	Behre, nasip veya fazl ve hayır cihetiyle olan nasip ve sevinç, sevinmek, mesrur olmak ve nimet ve mesrûriyyeti mucip olacak şey.			
12362	hizar	حِظَارٌ	Ar.	*	Bir nesnenin etrafına çevrilmiş duvar.			
12363	hizzat	حِظَّةٌ	Ar.	∴	Mertebe ve menzile ve itibar, izzet ve hatır sayılması.			
12364	hazr	حِظْرٌ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseye vermeyip men ve hicr eylemek.			
12365	hazal	حِظْلٌ	Ar.	*	Gayret etmek ve meneylemek.			
12366	hizl	حِظْلٌ	Ar.	*	Ehline ve cemaatine harç edecek nesne bulmayan fakir.			
12367	hizlan	حِظْلَانٌ	Ar.	•	İdarecilik masrafını hesap üzere etmek, mümsiklik.			

12368	huzvet	حُظْوَةٌ	Ar.	∴	Kadir, mekânât, itibar ve avrat zevci indinde hürmetli ve izzetli ve mertebeli olmak.			
12369	hazvet	حُظْوَةٌ	Ar.	*	Ağaç dibinden her bir çıkan budak.			
12370	huzûz	حُظُوْظٌ	Ar.	•	Hazlar, sevinçler, nimetler.			
12371	huzûzât	حُظُوْظَاتٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan, bu kelime münteha'l-cumû'dur.			
12372	hazîre	حُظَيْرَةٌ	Ar.	•	Ağıl ki ağaçlıktan ve sazlıktan olup içine bir nesneyi duhulden meneder, geceleri içinde mevâşîyi yatırır ve bir nesneyi dâ'iren mâ-dâr muhit olan şey.			
12373	hazîretü'l-ıquds	حُظَيْرَةُ الْقُدْسِ	Ar.	•	Cennet, Firdevs-i A'lâ. Ar. * Bir nesnenin çevresini dūr ve ihata eylemek, tavaf etmek ve kuşatmak ve ziyet vermek ve hizmet etmek ve kesmek.			
12374	hafâ'	حَفَاءٌ	Ar.	*	Yalın ayak yürümek.			
12375	hifâz	حِفَازٌ	Ar.	∴	Gayret, himmet ve hıfzetmek, muhafaza etmek, saklamak.			
12376	huffâz	حُفَّازٌ	Ar.	•	Hafızlar, hıfzediciler ve Kur'ân-ı Kerim'i ezberden bilenler ve ezberden okuyanlar.			
12377	hifâb	حِفَابٌ	Ar.	*	Tavaf etmek ve ziyet vermek ve yan, cenb, taraf.			
12378	hifâvet	حِفَاوَةٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi ziyadesiyle sormak ve şefaât eylemek ve ikram ve iltâf ve nevâzişinde mübalağa eylemek.			
12379	hifâyet	حِفَايَةٌ	Ar.	*	Bir adama izhâr-ı bişir ve sürür ederek pek çok nevâziş eylemek ve ikram ve talîf etmek ve mihrîbânlık eylemek ve bir adamın lütuf maksadıyla hâlimden çok soruşturmak.			
12380	hafâyir	حَفَايِرٌ	Ar.	•	Hafirler, kazılmış çukurlar, mezarlar.			
12381	hafâ'iz	حَفَايِظٌ	Ar.	•	Hafizeler, gazaplar, dargınlıklar.			
12382	hafede	حَفْدَةٌ	Ar.	∴	Kız ve oğul evlatlarına, evlat evlatlarına ve damatlara denilir ve alaca ne nakş-kâri işleyenlere itlak olunur.			
12383	hafır	حَفِيرٌ	Ar.	∴	Mutlaka bir nesnenin içini eşip kazmak ve çukurlatmak ve dişleri çürüyüp tebâh olmak.			
12384	hufür	حُفْرٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12385	hufir	حُفِيرٌ	Ar.	•	Hufreler ve kazılmış çukurlar.			
12386	hufre	حُفْرَةٌ	Ar.	•	Kazılmış çukur, kuyu, mezar, hendek.			
12387	hufreteyn-i enfiyeteyn	حُفْرَتَيْنِ الْفَيْسَيْنِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup burun çukur deliklerine denilir.			Tıp
12388	hufre-i harkafiyye	حُفْرَةٌ حَرْقَفِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup harkafe denilen kalça kemiğinin gerek zahirinde ve gerek bătınında bulunan çukurların her birine itlak olunur.			Tıp
12389	hufre-i ibtiyye	حُفْرَةٌ اِبْطِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup koltuk altında müteşekkil bulunan çukura denilir.			Tıp
12390	hufre-i me'biziyye	حُفْرَةٌ مَائِضِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup diz altındaki çukura denilir.			Tıp
12391	hafş	حَفْشٌ	Ar.	*	Celbetmek ve yeri kazıyıp oymak ve birbiri ardınca tez tez gelmek.			
12392	hafş	حَفْصٌ	Ar.	*	Biriktirmek ve cemeylemek ve bir nesneyi elden bırakmak.			
12393	hafaz	حَفْضٌ	Ar.	•	Eğip bükme ve elden bırakıvermek ve bir kelimenin harf-i ahîrini mecrûr etmek.			
12394	hifz	حِفْظٌ	Ar.	∴	Saklamak ve ezberlemek ve bir nesneyi görüp gözetmek ve gafil olmayıp tenebbüh ve tabassur üzere olmak ve kaybolmasın ve incinmesin diye emin yere komak yahut yanında bırakmamak ve hatırda tutmak kuvvet-i bătınası.			
12395	hifzet	حِفْظَةٌ	Ar.	•	Gayret, gazap ve hamiyet ve hışım etmek.			

12396	ḥafezat	حَفَظَةٌ	Ar.	•	Hafızlar, hıfzediciler ve insanın ef'âlini yazmaya memur olan melâ'ike-i kirâm hazerâti.			
12397	ḥafl	حَفْلٌ	Ar.	*	Gussalanmak ve cem olmak ve cemaat.			
12398	ḥufne	حُفْنَةٌ	Ar.	•	İki avuç dolusu miktarı nesne ve oyuk kayalar üzerinde olan tabii çukur.			
12399	ḥufvet	حُفْوَةٌ	Ar.	*	Yalın ayak olmak.			
12400	ḥufûl	حُفُولٌ	Ar.	•	Birilmek ve firet üzere olmak.			
12401	ḥafiyy	حَفِيٌّ	Ar.	•	Her nesneyi istiksâ ile bilen âlim ve bir nesneyi mübalağa ile arayıp bilen kimse ve kişinin hâl ve ahvalini dikkat ile sormak mutadî olan kimse ve ikramcı ve nevâziş ve iltikân eden.			
12402	ḥifyet	حِفْيَةٌ	Ar.	*	Yalın ayak yürümek.			
12403	ḥaffîd	حَفِيدٌ	Ar.	•	Torun ve oğul oğlu ve kız oğlu, nebîre, velet veledi.			
12404	ḥaffîde	حَفِيدَةٌ	Ar.	*	Torun, velet veledi gerek oğlun ve gerek kızın kızı.			
12405	ḥaffîr	حَفِيرٌ	Ar.	*	Kazılmış çukur yer ve kabir.			
12406	ḥufeyre	حُفَيْرَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kıta'ât-ı bedenden birinin veya bir kemiğin üzerinde vaki küçük çukura denilir.		Tıp	
12407	ḥaffîze	حَفِيزَةٌ	Ar.	*	Hamiyet ve gazap manasındır ki hetk-i hürmet hususunda kalp kabul etmeyip faileri hakkında gazaba gelip defeylemekten ibarettir.			
12408	ḥaffîf	حَفِيفٌ	Ar.	*	Avaz, savt.			
12409	ḥaḳḳ	حَقٌّ	Ar.	•	Allahutaala'nın esmayihüsnasından biri ve mutabakat ve muvafakat manasına ve muktezâ-yı adl ve hikmete mutabık olan nesne ve sabit ve mütehakkık olan şey ve adl ve hikmet muktezâsı üzere lazım ve vacip olan nesne ve adl ü dâd ve sabit ve vaki olan şey ki inkârı bir türlü reva ve sahih olmaya ve sıdk manasındır ki nefsü'l-emre mutabık olan kavil ve ilimden ibarettir ve bir nesnenin ahz u zabt veyahut talep ve istidası babında bir muktezâ-yı adl ve hikmet yerinde vaki olan selâhiyyet-i tâmm ve birinin kavlinde veya istidasında sıdk ve sıhhati vaki olması ve adalet ve dîn-i İslâm ve Kur'ân-ı Azîmü'ş-şân ve bir nesneyi vücuda getirmek ve vacip ve sabit kılmak ve yerine getirmek veya icra ettirmek ve yolun tamam ortasında gitmek ve bir nesnenin hakikatine muttali olup yakinen idrak etmek ve reva ve layık ve cesbân ve gerçək ve doğru nesne; cemî hukûk gelîr	cem		
12410	ḥaḳḳâ	حَقًّا	Ar.	•	Vâkıâ, filvaki, hakikaten, hakikat olarak manasına.			
12411	ḥaḳâret	حَقَارَةٌ	Ar.	•	Hor ve zelil olmak ve hor görmek ve horluğa düçar olmak ve hor muamele etmek.			
12412	ḥiḳâḳ	حِقَاقٌ	Ar.	•	Müfret olmak itibariyle muhâsama ve dava etmek ve cem olmak itibariyle hokkalar demektir.	cem		
12413	ḥaḳâḳ	حَقَاقٌ	Ar.	•	Kutucu, hokkacı.			
12414	ḥiḳâl	حِقَالٌ	Ar.	•	Tarladaki buğdayı olmazdan mukaddem satmak ve tarlayı ekinin bir miktarı için kiraya vermek.			
12415	ḥaḳḳâni	حَقَائِنِي	Ar.	•	Hakka makrûn ve muvafık ve hak tarafından olan ve hak ve sahih olan.			
12416	ḥaḳḳâniyyet	حَقَائِنِيَّةٌ	Ar.	•	Adalet, insaf ve vacip ve lazım olanı icra etmek.			
12417	ḥaḳâ'id	حَقَائِدٌ	Ar.	•	Hıkdlar, buğuzlar, düşmanlıklar.			
12418	ḥaḳâyiḳ	حَقَائِيقٌ	Ar.	•	Hakikatler, sabit ve bî-şüphe olan şeyler.			
12419	ḥaḳ-bîn	حَقٌّ بَيْنٌ	Ar. - Far.	•	Hak ve doğru görüp adaletle ona riayet ve imtisal eder olan.			
12420	ḥaḳ-perest	حَقٌّ پَرَسْتٌ	Ar. - Far.	•	Allahutaala'dan gayrı bir nesneye tapmayıp ona ibadet eder olan ve adalet ve hakkaniyete riayet ve imtisal eden.			

12421	ḥaḳ-pesend	حَقِّ پَسَنْد	Ar. - Far.	•	Hak ve hakikati sevip beğenir olan.			
12422	ḥuḳḳa	حُقَّة	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile maruf ve malum olan yazı mürekkebi kabına ıtlak olunur.			+
12423	ḥaḳ-cū	حَقِّ جُو	Ar. - Far.	•	Hak ve hakikati araştırıp talep eder olan.			
12424	ḥaḳd	حَقْد	Ar.	•	Adaveti kalbinde imsak eylemek ve derununda kin tutmak.			
12425	ḥaḳdār	حَقْدَار	Ar. - Far.	•	Hak sahibi olan.			
12426	ḥaḳḳ-ı şürb	حَقِّ شُرْب	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup bir nehirden nasib-i mu'ayyen malum olan suyu istimal etmek hakkına ıtlak olunur yani ekin ve hayvan sulamak için su ile intifa etmek nöbetine denilir.		Fıkıh	
12427	ḥaḳḳ-ı şefe	حَقِّ شَفَه	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup su içmek hakkına ıtlak olunur.		Fıkıh	
12428	ḥaḳ-şinās	حَقِّ شِنَاس	Ar. - Far.	•	Hakkı tanıyıp teslim eder olan.			
12429	ḥaḳ-şināsī	حَقِّ شِنَاسِي	Ar. - Far.	•	Hakkı teslim edicilik.			
12430	ḥaḳḳ-ı ḥabs	حَقِّ حَبْس	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup müşteri te'diye-i semen edinceye değin bayiin mebi'i alıkoymaktan ibaret olan hakkına ıtlak olunur.		Fıkıh	
12431	ḥaḳḳ-ı saḳf	حَقِّ سَقْف	Ar.	*	Güneşten veya yağmurdan tesettür ve tahaffuz etmek hakkına denilir ki bu dahi is. fihhiyededir.			
12432	ḥaḳḳ-ı ḥākimiyyet	حَقِّ حَاكِمِيَّة	Ar.	*	Hukûk-ı düvel is. olup bir devletin memaliki ile ahali üzerinde cari olan iktidarına denilir.		Hukûk-ı düvel	
12433	ḥaḳ-ṭirāz	حَقِّ طِرَاز	Ar. - Far.	•	Hakkı icra eder ve hakkı söyler olan.			
12434	ḥaḳ-güzār	حَقِّ غُزَار	Ar. - Far.	•	Hakkaniyet üzere amil olan.			
12435	ḥaḳ-güzīn	حَقِّ غُزِين	Ar. - Far.	•	Hakkı talep eder olan. Ar. - Far. • Hakkı söyler olan.			
12436	ḥaḳḳ-ı ḳarār	حَقِّ قَرَار	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup bir mahallin üzerinde bulunmak ve orada istikrar etmek hakkına denilir ki arâzî-i emriyyede bilâ-nizâ' bu hakkın sübutuna mebni bir kimse istikrar ettiği mahalle malik ve mutasarrıf olur.		Fıkıh	
12437	ḥaḳḳ-ı mürūr	حَقِّ مُرُور	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup âherin mülkünden geçmek hakkına denilir.		Fıkıh	
12438	ḥaḳḳ-ı mecrā	حَقِّ مَجْرَى	Ar.	*	Is. fihhiyeden olup bir hanenin harice suyu akmak ve damlamak hakkına ıtlak olunur.		Fıkıh	
12439	ḥaḳḳ-ı mes'ıl	حَقِّ مَسِئَل	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve is. fihhiyededir.		Fıkıh	
12440	ḥuḳne	حُقْنَه	Ar.	•	Fi'l-asl def'-i ihtibâs-ı bevl için badehu izâle-i inkibâz zımında esfelden istimal olunan devaya denilir ve devâ-yı mezkûru dâhile isal zımında kullanılan alete dahi sonradan alem olmuştur fakat asıl ismi şırıngadır.			
12441	ḥaḳūd	حَقُود	Ar.	•	Kalbinde adavet ve kin tutan.			
12442	ḥuḳūd	حُقُود	Ar.	•	Hıkdlar, adavetler, kinler, kineler.			
12443	ḥuḳūḳ	حُقُوق	Ar.	∴	Haklar, mevcut ve sabit ve mukarrer ve vacip ve lazım olan nesnelere ve is. nizâmiyyeden olup insanın vezâ'if-i hâriciyyesinde mer'iyeti iktiza eden tam ve doğru esasları yani akıl ve hikmete mutabık ve adl ü dâda muvafık olan kavâ'id-i esâsiyyevi mübevvîn seylere ıtlak olunur.		Nizamiye	
12444	ḥuḳūḳ-ı idâre-i mülkiyye	حُقُوقِ إِدَارَةِ مَلِكِيَّة	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup efrâd-ı ahâlînin menâfi'-i husûsiyyesiyle hey'et-i devletin menâfi'-i umûmiyyesi arasında olan münasebatı tayin eden kavâide denilir.		Nizamiye	
12445	ḥuḳūḳ-ı esâsiyye	حُقُوقِ اَسَاسِيَّة	Ar.	*	Bir hükûmetin sûret-i te'essüsünü ve efrâd-ı ahâlîsi ile olan münasebatını tayin eden kavâit manasına, is. nizâmiyyededir.		Nizamiye	
12446	ḥuḳūḳ-ı belediyye	حُقُوقِ بَلَدِيَّة	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup memleketçe ve milletçe ve esnafça bir me'mûriyyet-i resmiyyede bulunmak gibi haklara denilir.		Nizamiye	

12447	hukûk-ı beyne'l-milel	حُقُوقُ بَيْنِ الْمَلَلِ	Ar.	*	Hukûk-ı düvel fenni ı. olup devletlerin yekdiğeri arasında cari olan münasebat ile milel-i muhtelif efradı beynindeki muamelatın müstenit olduğu kavaide ıtlak olunur.		Hukûk-ı düvel	
12448	hukûk-ı harb	حُقُوقُ حَرْبٍ	Ar.	*	İs. fenn-i hukûk-ı düvelden olup vakt-i harbde devletlerce meri tutulması lazım gelen kavaide ıtlak olunur.		Hukûk-ı düvel	
12449	hukûk-ı cezâ'ıyye	حُقُوقُ جَزَائِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup cem'ıyyet-i beşeriyyenin te'min-i hüsn-i intizâm ve bekası için vazedilen kavaide muhalefet edenler hakkında icrasına lüzum görünen mücazatın derecâtını tayin eden ve bu mücazatın tertip ve icrası sırasında meri tutulması lazım gelen kavaide ıtlak olunur.		Nizamiye	
12450	hukûk-ı tüccâriyye	حُقُوقُ تِجَارِيَّتِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup mu'âmelât-ı ticâriyyeye müteallik kavaide denilir.		Nizamiye	
12451	hukûk-ı huşûsiyye	حُقُوقُ حُصُوصِيَّتِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup efrâd-ı insânin yekdiğeri arasındaki münasebete dair kavaide ıtlak olunur.		Nizamiye	
12452	hukûk-ı siyâsiyye	حُقُوقُ سِيَاسِيَّتِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup bir devletin memleketi ahalisini ne yolda idare edeceğini ve devletle ahalinin bunda hakları ne olduğunu bildiren kavaide ıtlak olunur.		Nizamiye	
12453	hukûk-ı şahsiyye	حُقُوقُ شَخْصِيَّتِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup her ferdin münhasıran şahsına ait olan hukuka denilir ki hukûk-ı husûsiyye demektir.		Nizamiye	
12454	hukûk-ı tabî'ıyye	حُقُوقُ طَبِيعِيَّتِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup hak teâlâ hazretleri tarafından herkesin vicdanına mevzu ve merkûz olan doğruluklara ve güzel fikirlere, ta'bir-i âherle kudret-i ilâhiyye iktizasından olarak tabî'at-ı beşerin talim ve irâ'e ettiği kavaide ıtlak olunur.			
12455	hukûk-ı 'umûmiyye	حُقُوقُ عُمُومِيَّتِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup hükümetin sûret-i teşkiline ve efradın hükümetle ve hükümetlerin birbirleriyle olan münasebatına müteallik kavaide denilir.		Nizamiye	
12456	hukûk-ı medeniyye	حُقُوقُ مَدَنِيَّتِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup efrâd-ı ahâlinin yekdiğerle münasebatını tayin eden kavaide ve bir kimsenin rütbe ve memuriyete ve hukûk-ı belediyyeye ve mektep hocalığına ve icrâ-yı tahkîkât zımında olunan istizaha cevaben verdiği malumatın ehemmiyetli ve hükümlü tutulmasına ve de'âviye ve vekâlete ve vasi olmaya ve silah taşımaya salahiyeti olmak gibi haklara denilir.		Nizamiye	
12457	hukûk-ı mevzû'a	حُقُوقُ مَوْضُوعِهِ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup kavâ'id-i tabî'ıyyeye istinaden zapt ve tahrir olunmuş olan kavait ve kanunlara denilir.		Nizamiye	
12458	hukûk-ı düvel	حُقُوقُ دَوْلٍ	Ar.	*	Hukûk-ı beyne'l-milel manasına fenn-i hukûk-ı düvel ıstılâhâtındandır.			
12459	hukûk-ı 'âdiye	حُقُوقُ عَادِيَّتِهِ	Ar.	*	Hukûk-ı husûsiyye manasına ı. nizâmiyyedendir.		Nizamiye	
12460	hukûk-ı 'akid	حُقُوقُ عَقْدٍ	Ar.	*	İs. fihhiyyeden olup akit ve mukavele muktezası olarak tarafeyn-i mu'âkideynin nail oldukları salahiyet ve imtiyâzâta ıtlak olunur.		Fıkıh	
12461	hakka	حَقُّهُ	Ar.	*	Bir işin veya bir nesnenin hakikatine denilir ve bir adama nazil ve musîb olan hadise ve beliyeye denilir ve bir nesneyi vacip ve lazım ve sabit kılmak ve bir nesne vacip ve bî-şek ve şüphe, sabit ve vaki olmak.			
12462	hikka	حَقُّهُ	Ar.	*	İs. fihhiyyeden olup dört yaşına giren dişi deveye denilir ki bunun ehemmiyeti i'tâ-yı diyet hususunda nazarıtibara alınır.		Fıkıh	
12463	hoşka-baz	حَقُّهُ بَازٍ	Ar. - Far.	•	El çabukluğu veya sanat ile yapılmış türlü türlü âlât vasıtasıyla vech-i icrâsı gizli olarak nice nice garip oyun ve marifet gösteren kimse.			
12464	hakîbet	حَقِيْبَةٌ	Ar.	*	Heybe dedikleri iki gözlü yolcu torbası.			
12465	hakir	حَقِيْرٌ	Ar.	•	Bî-kudret ve bî-kadr ü i'tibâr olan ve itibar ve kadirden bî-behre olan ve kadr ü i'tibârı olmayan.			
12466	hakîk	حَقِيْقٌ	Ar.	•	Layık ve reva ve vacip olan ve hakkı mukarrer ve sabit olan ve hak sahibi olan.			

12467	ḥaḳīḳat	حَقِيقَةٌ	Ar.	∴	Sabite ve vakıa manasına bu münasebetle bir şeyin künh ve asıl ve müntehasına denilir veyahut vaki olan hâli veya keyfiyet ve mahiyeti ve kelam ile ef'âlin sadakati ve ilm-i beyân ı. olup asıl vaz üzere sabit ve müstamel olan kelimeden ibarettir ki mecaz mukabilidir ve adama ırz ve namus ve vefa ve meveddet gibi riayet ve himâyeti hak ve lazım olan nesneye itlak olunur ki lisanımızda falan hakikatsizdir tabiri bundan kinayedir, filhakika: filvaki, sahihan ve vâkıâ, hakikat ve vaki hâl üzere demektir.		Beyan	
12468	ḥaḳīḳaten	حَقِيقَةً	Ar.	*	Sûret-i hakikatte olarak hakikat veçhile.			
12469	ḥaḳīḳat-şinâs	حَقِيقَةُشِنَاسٍ	Ar. - Far.	•	Nesnelerin hakikatine vâkıf olan.			
12470	ḥaḳīḳî	حَقِيقِيّ	Ar.	•	İçî dışına ve sonu evveline uyar olan, yalan ve düzme olmayan.			
12471	ḥakk	حَاقٌ	Ar.	•	Ecrâmdan bir nesneyi diğer nesneye şiddetle sürtmek ve kazımak, kaşımak ve delmek ve bir şeyi bir nesnenin yüzünden bir kesici alet ile kaldırıp gidermek ve nehir kazmak.			
12472	ḥakk-i şadr	حَاقٌ صَدْرٌ	Ar.	•	Şüphe ve rey ve gümân ve ism ve helecan misilli deruna tesir eden hâlâtan her biri.			
12473	ḥikâ°	حِكَاةٌ	Ar.	•	Vukuatı nakletmek ve vakanın ahvalini zikir ve beyan etmek.			
12474	ḥakkāk	حَاقِكٌ	Ar.	•	Sanatı mühür ve emsali şeyleri kazmak olan kimse.			
12475	ḥukâket	حُكَاكَةٌ	Ar.	•	Kazınan ve perdah olunan nesneden dökülen kazıntı ve döküntü.			
12476	ḥikām	حِكَاِمٌ	Ar.	•	Hasmını hâkim huzuruna davet edip muhakeme ve mura'faa etmek.			
12477	ḥükkām	حُكَاِمٌ	Ar.	•	Hâkimleri, hükmedenler, padişahlar, valiler, zabıter, kadılar.			
12478	ḥikāyâ°	حِكَايَاةٌ	Ar.	•	Hikâyeler, hikâyetler ve vukuat nakilleri.			
12479	ḥikāye	حِكَايَةٌ	Ar.	•	Bir vakanın vukuat ve husûsât ve keyfiyyâtını beyan etmek ve beyandan hasıl olan kelam.			
12480	ḥaker	حَاكِرٌ	Ar.	*	Ağır pahaya çıksın diye sahibi satmayıp hapis ve tevkif olunmuş olan mala denilir ve cemetmek ve lec ve inat etmek ve hod-re'y olmak.			
12481	ḥuklet	حُكْلَةٌ	Ar.	•	Dil tutukluğu, lisan tutkunluğu.			
12482	ḥükm	حُكْمٌ	Ar.	•	Kaza manasına olup şu şu şöyledir demekten ibarettir ve şu nesne şöyledir diye imza eylemek ve fasl-ı husumetle kadılık etmek ve şu şu şöyle olsun diye emreylemek, padişahın emri gibi ve bir maddeye karar veren veyahut davayı fasleden kelam veya o kelamı havi olan nesne ve hükmün cemi ahkâm gelir ve ı. fikhivveden olup hâkimin muhâsamavı kat ve hasm evlemesine denilir.	cem	Fıkıh	
12483	ḥikem	حِكْمٌ	Ar.	•	Hikmetler, marifetler.			
12484	ḥakem	حَاكِمٌ	Ar.	∴	Is. fikhivveden olup hasmeynin husumet ve davalarını fasıl için rızalarıyla hâkim ittihaz ve tayin eyledikleri âher kimseye denilir.		Fıkıh	
12485	ḥukemâ°	حُكْمَاءَةٌ	Ar.	•	Hakimler, hikmete aşına olan âlimler.			
12486	ḥüküm-ber-dâr	حُكْمٌ بَرْدَارٌ	Ar. - Far.	•	Hükme itaat ile iktizasını icra eden kimse.			
12487	ḥikmet	حِكْمَةٌ	Ar.	∴	Adl ve ilim ve hilm ve nübüvvet ve Kur'ân-ı Kerim ve İncil-i Şerife denilir ve Allahutaala'nın gayet ihkâm ve ittikân ile eşya ve mevcudatı bilip ef'âl-i hayriyyeyi işlemek sıfatı ve hakâyık-ı eşyaya muttali olmak ve insanın mevcudatı bilip ef'âl-i hayriyyeyi işlemek sıfatı ve mevcudatın ahval ve keyfiyyât-ı hâriciyye ve bâtniyyesinden bahseder olan ilme denilir ki ulûm-ı sâ'ire onun ecza ve fûru ve kıtaatıdır ve tâ'at-ı bâri ve fıkıh ve din ve amel-i bi'd-dîn ve haşyet ve fehîm ve vera' ve takva ve akıl ve kavil ve fîlde isabet ve tefekkür fî-emrillâhi teâlâ ve ittibâ'-ı emr manalarına gelir.			
12488	ḥikmet-penâh	حِكْمَةٌ پَنَاهٌ	Ar. - Far.	•	Hakim ve ehl-i hikmet olan kimse.			

12489	ḥüküm-rân	حُكْمِرَان	Ar. - Far.	•	Hüküm sürücü ve hükmü cari olan padişah.			
12490	ḥüküm-rânî	حُكْمِرَانِي	Ar. - Far.	•	Padişahlık ve padişaha müteallik ve mensup olan.			
12491	ḥüküm-keş	حُكْمُكُش	Ar. - Far.	•	Hükme itaat edip muktezasıyla amel ve hareket eder olan.			
12492	ḥüküm-nâme	حُكْمِنَامَه	Ar. - Far.	•	Hükmü şamil olan varak ve yazı.			
12493	ḥukûf	حُكُوف	Ar.	•	İşte gevşeklik ve salkılık etmek.			
12494	ḥükümet	حُكُومَت	Ar.	•	Hâkimlik, emr-i hükm ve amirlik ve bir hâkimin dâ'ire-i hükmü olan bilâd ki gerek müstakil devlet ve gerek tabi bir memleket olsun.			
12495	ḥükümet-rân	حُكُومَتِرَان	Ar. - Far.	•	Hükmü cari olan padişah, hüküm sürücü.			
12496	ḥükümet-gâh	حُكُومَتِغَاة	Ar. - Far.	•	Hâkim ve padişahın makar ve mahal ve mekânı.			
12497	ḥakîm	حَكِيم	Ar.	•	Hikmetle muttasıf olan kimse ve mevcudatın hakikatine vâkıf olan.			
12498	ḥakîm-i muṭlaḳ	حَكِيمِ مُطْلَق	Ar.	•	Allahutaala hazretleri .			
12499	ḥakîm-âne	حَكِيمَانَه	Ar. - Far.	•	Hakime layık ve yaraşır ve hakim tavrında ve mesleğinde olan.			
12500	ḥall	حَل	Ar.	•	Düğüm çözmek ve müşkül nesnenin çaresini bulmak ve müşkül sualin cevabını bulmak ve mürekkep olan nesnenin eczâ-yı mürekkebesini biri birinden tefrik edip terkibini izale etmek ve donmuş nesneyi eritmek ve bir nesneyi su içinde veya âher bir seyyal derununda eritmek ve müctemi' olan heyetin eczasını tefrik edip cemivetini izale etmek ve bir vere nüzul edip konmak.			
12501	ḥill	حَل	Ar.	*	Helal ve haram olmayan ve harem-i Ka'be ile Mikât arası.			
12502	ḥilâ°	حِلَاة	Ar.	•	Birine ikram ve taltif ve hoş muamele etmek.			
12503	ḥulâ°et	حِلَاةٌ	Ar.	*	Vurmak, menetmek ve atâ ve cima eylemek ve deri kazıntısı.			
12504	ḥilâb	حِلَاب	Ar.	∴	Süt sağmak ve diz çekip oturmak ve nâs etraftan gelip birikmek ve süt sağacak kap ve yardım ve muavenet etmek.			
12505	ḥalâ°ib	حِلَابِيب	Ar.	•	Cemaat ve amcazadeler ve koşuya getirilen atlar.			
12506	ḥallâc	حِلَاَج	Ar.	∴	Pamuk çekirdeğini çıkararak üstat, bizim hallaç dediklerimiz neddâf olmalıdır çünkü pamuğu yalnız atıp kabartıyorlar, hallaç tabiri pamuğun çekirdeğini ayırtlayan demektir, Arabistanda hallaç başka neddâf başkadır.			
12507	ḥilâcet	حِلَاَجَةٌ	Ar.	•	Hallaçlık sanatı.			
12508	ḥalâḥîl	حِلَاَحِل	Ar.	•	Bahadır ve ulu ve şerif ve azîmü's-şân adamlar.			
12509	ḥallâf	حِلَاَف	Ar.	•	Bir nesnenin icrasına müteahhit olduğunu yemin ile beyan ve ispat edici.			
12510	ḥilâḳ	حِلَاَق	Ar.	•	Tıraş ve ustura ile olunmuş veya olunması lazım gelmiş olan kıl ve saç.			
12511	ḥalâḳ	حِلَاَق	Ar.	*	Ölüm, ecel, merg.			
12512	ḥulâḳ	حِلَاَق	Ar.	*	Boğaz ağrısı.			
12513	ḥallâḳ	حِلَاَق	Ar.	•	Tıraş edici berber ve perukar.			
12514	ḥulâḳat	حِلَاَقَات	Ar.	•	Tıraş olunmuş kıllar.			
12515	ḥelâl	حِلَال	Ar.	∴	İhramdan çıkmış hacı ve haram olmayıp Allahutaala'nın cevazıyla caiz olan ve mezun kılınan nesne.			

12516	ḥelāl-zāde	حَلَالزَادَة	Ar. - Far.	•	Nikâhlı hatundan tevellüt edip veledizina olmayan kimse.			
12517	ḥelâlet	حَلَاة	Ar.	•	İkinci kocasından boşanıp eski birinci kocasına tekrar nikâh olunan hatun.			
12518	ḥelālî	حَلَالِي	Ar.	•	Nesnenin haram olmayıp caiz ve helal olması.			
12519	ḥalâvet	حَلَاوَة	Ar.	•	Tatlı ve şirin olmak ve tatlılık.			
12520	ḥalâvet-baḥş	حَلَاوَة بَخِش	Ar. - Far.	•	Halavet ve tatlılık verici olan.			
12521	ḥalâ'il	حَلَائِل	Ar.	•	Halileler, nikâhlı zevceler.			
12522	ḥalb	حَلَب	Ar.	*	Süt sağlamak ve diz çöküp oturmak ve nâs etraftan gelip birikmek.			
12523	ḥaleb	حَلَب	Ar.	∴	Taze sağılmış süt ve süt sağlamak ve bir memleket-i azimin ismi.			
12524	ḥalbet	حَلْبَة	Ar.	•	Yarış için etraftan toplanan atlar ve imdat için etraftan toplanan süvariler.			
12525	ḥulbe	حُلْبَة	Ar.	*	Büy tohumu ve halis siyah renk.			
12526	ḥalt	حَلْت	Ar.	*	Tıraş eylemek, borç ödemek ve bir kimseye bir nesne vermek ve bir kimseyi değnek ile veya âher nesne ile vurup dövmek ve daima ata binip arkasından inmemek veçhile mülâzım olmak.			
12527	ḥillet	حَلَّة	Ar.	∴	Bir yere konup ârâm eden kavim ve cemaat ve mutallaka hatun iddetinden çıkmak ve vücuda arız olan zaaf ve fütür ve kırıklık.			
12528	ḥullet	حُلَّة	Ar.	∴	Kumaştan ve âher sevbden ibaret ridâ ve izârın mecmuuna veya içi astarlı elbiseye veyahut biniş nevinden bir resm-i mahsûsta olan libasa denilir ve hatun talakıselase ile ıtlak olundukta zevcine tekrar varması helal olmak üzere varıp ıtlak olunması iktiza eden zevc-i âher.			
12529	ḥiltî	حَلْتِي	Ar.	∴	İs. nebâtiyyeden olup fena kokulu bir nev zamk-ı râtinçiyeye denilir ki Türkçede buna râyiha-i kerîhesinden naşî şeytanboku ıtlak olunur, zamk-ı mezbûr tıpta dâhilen hâzım ve muzâdd-ı teşennüc gibi ihtilâc-ı etfâlde, rîh-ı rahmdede ve dâ-ı merâkta ve zîk-ı nefeste ve asabi öksürükte ve a'zâ-yı teneffüsiyyenin bilcümle emrâz-ı asabiyyesinde ve inkıbaz ile müterâfik kulunc-ı rihîde ve zaaf ve ihtilâc-ı mi'dede ve solucanı def zımnında ve haricen elem ve veca'-sezâ evrâmı yani yumruları dağıtmak için istimal olunur.			Nebatat
12530	ḥalc	حَلَج	Ar.	•	Yün ve pamuk atmak.			
12531	ḥalḥale	حَلْحَلَة	Ar.	*	Bir nesneyi yerinden oynatıp ve ayırıp alarga etmek.			
12532	ḥalz	حَلَز	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğunu soymak ve derisini yüzmek.			
12533	ḥalezûn	حَلَزُون	Ar.	*	Hayvanat ıs. olup kabuklu, sümüklü böceğe denilir ki bahrisi sedef cinsindedir.			Hayvanat
12534	ḥalezûnî	حَلَزُونِي	Ar.	*	İs. tıbbiyye ve nebâtiyyede ve hikmet-i tabi'iyeden olup sümüklü böcek veya marpuç teli misilli kendi üzerine kıvrılmış gibi bir vaziyette olan şekli-ı ecsâma denilir.			Tıp, Nebatat ve Hikmet-i tabi'iyeye
12535	ḥalf	حَلْف	Ar.	•	Ant içmek, yemin etmek ve kavlinin sıhhatini ispat etmek zımnında bir aziz nesnenin ismini zikretmek.			
12536	ḥilf	حَلْف	Ar.	∴	Birbirine yardım etmek ve ahdetmek ve bazı kimse arasında söz verişip ant içerek ahd ü peymân etmiş olanlar, hilfâ.			
12537	ḥalk	حَلَق	Ar.	∴	Tıraş eylemek ve hulkûm gibi boğaz manasına ve boğaza teşbihen halkaya halk denilmiştir ve irtifa manasına ve bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek ve mal ve ikbali tıraş eylediğinden uğursuzluğa dahi denilir.			

12538	hilk	حِلْك	Ar.	*	Melik ve emâret hâtemine denilir, hâlâ selâtîn-i izâm hazerâtuna mahsus tuğra ile mühür bu kaide üzerine mebnidir, veziriazamlara verilen mühr-i sadâret dahi bu kabildendir.			
12539	halqa	حَلَقَه	Ar.	•	Ortası boş ve tekerlek biçiminde olan nesne.			
12540	hulûm	حُلُوم	Ar.	•	Boğaz, taamin ağızdan mideye varmak üzere geçtiği tarik, yol.			
12541	halqa-bend	حَلَقَه بِنْد	Ar. - Far.	•	Halka yapıcı ve tertip edici olan.			
12542	halqî	حَلَقِي	Ar.	•	Boğaza mensup ve müteallik olan, boğazdan çıkan, boğazdan telaffuz olunan.			
12543	hulûm	حُلْم	Ar.	*	Düş, rüya ki uykuda olan adamın âlem-i hayâlde müşahede eylediği misalden ibarettir ve düş ve rüya görmek ve akıl ve ihtilam olmak; cemi, ahlâm gelir.	cem		
12544	hulm	حُلْم	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve rüyada cima eylemek.			
12545	hilm	حِلْم	Ar.	∴	İnsanda tabiatın yavaşlığı ki her vakit veya çabuk darılmaz ve akıl ve adam yavaş tabiatlı olmak ve vakar ve sükûn ve ukubet etmek, istedikte terk-i acele eylemek.			
12546	haleme	حَلَمَه	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup meme başına denilir ve sakırğa ve büyük kene.		Tıp	
12547	helvâ	حَلْوَا	Ar.	•	Malum ve maruf taam ki envai vardır.			
12548	hulüvv	حُلُوء	Ar.	*	Tatlı ki acının zıddıdır.			
12549	halevân	حَلْوَان	Ar.	•	Tatlı ve şirin olmak.			
12550	hulvân	حُلْوَان	Ar.	*	Hizmet mukabelesinde verdikleri ücretten gayrı verilen nesne, atıyye.			
12551	helvâ'î	حَلْوَايِي	Ar.	•	Helva yapıp satan adam.			
12552	halvet	حَلْوَةٌ	Ar.	*	Tab'-ı selîmin meylettiği nesne.			
12553	hulûl	حُلُول	Ar.	•	Bir yere nüzul edip konmak ve girmek, gelip çatmak ve vuku bulmak, zuhur etmek ve bazı küffarın i'tikâd-ı bâtulları üzere Hak sübhânehu ve teâlâ hazretlerinin insan veya hayvan şekline girip dünyada cismen meşhut olması ve hikmet-i tabî'yye is. olup gerek uzvi ve gerek gayr-ı uzvî bir hailin veya bir gışânın mesâmmâtından mürur ile iki muhtelifü'l-cins ecsâm-ı mâyi'anın birbirine ihtilat ve intişarı keyfiyetine denilir.		Hikmet-i tabî'yye	
12554	hulûl-i duhulî	حُلُولِ دُحُولِي	Ar.	*	İs. hikmet-i tabî'yyeden olup su ile memlû' bir kap derununa zank mahlulünü havi gışâ'î bir kese vazolundukta iki mayiin yekdiğerine hululünden suyun zank mahlulü derununa hulul eylemesine denilir.		Hikmet-i tabî'yye	
12555	hulûl-i hurucî	حُلُولِ حُرُوجِي	Ar.	*	İs. hikmet-i tabî'yyeden olup bâlâda beyan olunan zank mahlulünün suya doğru duhul ve hulul eylemesine denilir.		Hikmet-i tabî'yye	
12556	hulûlî	حُلُولِي	Ar.	•	Allahın hululüne kail olan taife.			
12557	hulûm	حُلُوم	Ar.	•	Hilm, tabiat yavaşlığı.			
12558	helvâ	حَلْوَى	Ar.	•	Helva denilen tatlı taam.			
12559	hulviyyât	حُلُويَات	Ar.	•	Tatlı ve şirin olan nesnelere.			
12560	halî	حَلِي	Ar.	•	Ziyet için istimal olunan nesne.			
12561	hilâ	حَلِي	Ar.	•	Kılncın balçağında ve kınında olan ziyetler.			
12562	huliyiy	حُلِيِي	Ar.	•	Güzel ve ziyetli olan.			
12563	huliyyât	حُلِيِيَات	Ar.	*	Ârâyiş ve zib ve ziyetler, bezekler.			

12564	hilyet	حِيلِيَّة	Ar.	•	Kılıncın balçağında olan ve kımında bulunan ziyet ve tâ'ife-i nisânın istimal eyledikleri ziyetler ve suret, <u>hevet, sıfat, manzar.</u>			
12565	halîf	خَلِيف	Ar.	∴	Bir kimse ile ant içip ahd ü peymân eden kimseye denilir ve fasîhü'l-beyân adam.			
12566	halîfe	خَلِيفَة	Ar.	*	Medine ehlinin ihram giydiği yer.			
12567	halîk	خَلِيْق	Ar.	*	Tıraş olmuş olan.			
12568	halîl	خَلِيْل	Ar.	•	Zevç, koca, şevher.			
12569	halîle	خَلِيْلَة	Ar.	•	Zevce, nikâhlı karı, harem hatunu.			
12570	halîm	خَلِيْم	Ar.	•	Hilm ile muttasıf olan ve tabiatı yavaş olup çokluk darılmayan adam.			
12571	huleymât	خُلَيْمَات	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup gerek hilkî ve gereke marazi olarak beden-i insânda görülen ufacık ufacık kabarıntı ve çıkıntı ve memeciklere denilir.			Tıp
12572	huleymât-ı cildiye	خُلَيْمَاتِ جُلْدِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup cildin edeme denilen tabaka-i dâhiliyesindeki ufacık meme gibi çıkıntılara denilir.			Tıp
12573	hamm	حَم	Ar.	*	Kaza ve takdir manalarına ve kasıt manasına ve hak teâlâ hazretleri bir kimse hakkında bir şey kaza eylemek ve bir kimseye bir nesne mühim ve zaruri olmak ve hacet manasına ve bir adamı sıtma tutmak ve ateş <u>kararmak.</u>			
12574	ham°	حَمًا	Ar.	*	Kaynana ve zevç tarafı kimseler; cemi, ahmâ' gelir.	cem		
12575	himâ°	حِمَاء	Ar.	•	Korumak, muhafaza etmek.			
12576	humma°	حُمَاء	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup maraz eseri olarak vücuda şiddetli ateş basmaya denilir.			Tıp
12577	humma-yı aşfar	حُمَايَ أَصْفَر	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup Amerika'nın cihet-i vustâsında, sevâhil ve cezâyirinde vaki ve cildin müdâvim olarak sararması ile muttasıf bir nev maraz-ı vebâ'îye denilir.			Tıp
12578	humma-i dâime-i basîta	حُمَايَ دَائِمَةٌ بَسِطَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir hareket-i humeviyye-i zâtıyyeden yani hiçbir marazın avarızından olmayarak asli ve zatî bir hararetin izdiyâdından ibaret ve müddet-i kalîle zarfında daima sıhhat-i hâle rücu eder bir nev hastalığa denilir.			Tıp
12579	humma-yı serî'ü'z-zevâl	حُمَايَ سَرِيْعِ الزَّوَالِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bu dahi daima basîta manasıdır.			Tıp
12580	humma-yı mütekatî'a	حُمَايَ مُتَقَطِّعَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup az çok mükemmel bir vakt-i fetret ile yani fasıla ile birbirinden müteferrik ve evkât-ı mu'ayyenede nöbet ile varit olan bir hareket-i humeviyye yani izdiyâd-ı harâret ile muttasıf olan ve tuhâl yani dalağın âfet-i mahsûsasıyla müterâfik bulunan hastalığa denilir ki buna beyne'n-nâs sıtma itlak olunur.			Tıp
12581	humma-yı nâ'ibe	حُمَايَ نَائِبَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bu dahi humma-yı mütekatî'a manasıdır.			Tıp
12582	humma-yı rub°	حُمَايَ رُوبٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup nöbeti üç günde bir zuhur eden humma-yı nâ'ibeye itlak olunur.			Tıp
12583	humma-yı gib	حُمَايَ غَيْبٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup nöbeti günâsırı zuhur eden humma-yı nâ'ibeye denilir.			Tıp
12584	hummat	حُمَات	Ar.	•	Hamiler, himaye ediciler, himaye edenler.			
12585	himâr	حِمَار	Ar.	∴	Eşek denilen maruf hayvan ki kulakları pek uzun olur, cemi ahmire gelir ve mühre tahtası ve sehpa.	cem		
12586	himâre	حِمَارَةٌ	Ar.	*	Ayak üstü ve havuzun etrafına konulan taş.			
12587	himârî	حِمَارِي	Ar.	•	Eşek denilen hayvana müteallik olan.			
12588	himâriyye	حِمَارِيَّة	Ar.	*	Fenn-i ferâ'izde farîza-i müştereke meselesinin lakabıdır.			
12589	hamâset	حَمَاسَةٌ	Ar.	•	Bahadır olmak ve cesaret ve şecaat ve bahadırılık.			

12590	ḥummāz	حُمَاز	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kuzu kulağı denilen ekşimsi yapraklı bir nev nebata ıtlak olunur ki yapraklarından salata yaparlar.		Nebatat	+
12591	ḥamāḩat	حَمَاقَة	Ar.	•	Bir kimsenin aklı az olmak ve akılsız ve bön olmak.			
12592	ḥammāl	حَمَّال	Ar.	•	Daima yük getirene denilir.			
12593	ḥimālet	حِمَالَة	Ar.	*	Hamallık hırfeti.			
12594	ḥumām	حُمَام	Ar.	*	Kavmi beyninde müte'ayyin ve şeref ve şan sahibi olan adam.			
12595	ḥimām	حِمَام	Ar.	•	Ölüm, mevt, merg, ecel.			
12596	ḥammām	حَمَّام	Ar.	•	Mahall-i iğtisāl, sıcak suyla yıkanılacak mahal, germ-âbe.			
12597	ḥamāme	حَمَامَة	Ar.	•	Güvercin veya kumru kuşu; cemi, hamâyim gelir.	cem		
12598	ḥammāmī	حَمَّامِي	Ar.	•	Hamamcı, hamam sahibi, hamam ustası.			
12599	ḥimāyet	حِمَايَة	Ar.	∴	Bir nesneden müziyyâtı men ile hıfzıylemek, korumak ve hastaya muzır nesnelere perhiz ettirmek.			
12600	ḥamāyid	حَمَائِد	Ar.	•	Hamideler, methüsenaya şayan olan ef'âl.			
12601	ḥamā'il	حَمَائِل	Ar.	•	Himâleler, kılıç kayışları ve askıları ve beden bir mahalline takılıp asılan muskalar.			
12602	ḥamt	حَمْت	Ar.	*	Şiddetli ve zahmetli olmak ve çürümek ve mütegayyir olmak.			
12603	ḥamd	حَمْد	Ar.	∴	Şükür ve sipas manasınadır ki murat, senâ-i cemil ve övmektir ve senâ-i bi'l-fazileden ibarettir, medihten ehas şükürden e'amdır, medih güzel görünen şey mukabilinde olur, hamd ise cüd ve sahâ mukabilinde olur ve şükür ise hemen nimet ve ihsan mukabilinde olur ve ceza ve ivaz ve mükâfat manasına ve rıza ve hoşnutluk manasına ve üzerine lazım gelen hakkı ve minnet-i ni'meti eda eylemek.			
12604	ḥamdele	حَمْدَلَة	Ar.	•	Elhamdülillah elfâz-ı mübârekesini zikretmek.			
12605	ḥamrâ'	حَمْرَاءَة	Ar.	∴	Kızıl ve kırmızı demek fakat kelime-i mü'ennestir, müzekkeri ahmerdir ve şiddet ve meşakkat üzerine olan yıl ve şiddetli olan mevt ve Arap olmayıp Acem, Türk, Rum misilli sair ecnâs-ı insân.	cem		
12606	ḥumret	حُمْرَة	Ar.	∴	Kırmızılık ve kızıl renk ve is. tıbbiyyeden olup cildin levni ahmeriyle ve cilt altında bulunan nesc-i hücrevînin yani etlerde görülen köpüğe müşabih tabakanın şişmesi ile muttasıf olan ve ale'l-mu'tâd kabuklanarak ve bazen irinleşerek ve nadiren kangren olarak nihayet bulan bir iltihâb-ı cildiye ıtlak olunur ki bevne'n-nâs vılcancık namıyla vâd olunan hastalıktır.		Tıp	
12607	ḥamzet	حَمَزَة	Ar.	*	Baklaya müşabih bir ot.			
12608	ḥams	حَمْس	Ar.	*	Bahadrlık, şecaat ve kıtalde ve din yolunda şiddet üzere olmak.			
12609	ḥummuş	حُمُص	Ar.	*	Şekilde görüldüğü veçhile nohut denilen maruf habbeye denilir ki bunu kavurarak leblebi denilen çerezi imal ederler ve mugaddî olduğu gibi birkaç türlü yemeği dahi olur.			+
12610	ḥummuşa	حُمُصَة	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve is. tıbbiyyeden olup nohut yakısı denilen yakı habbesine denilir.		Tıp	
12611	ḥamz	حَمْص	Ar.	*	Bir nesne ekşi olmak.			
12612	ḥumz	حُمُص	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup ekseriyet üzere ma'âdinin ve nadiren şibh-i ma'âdinin havanın teneffüse sâlih olan ve müvellidü'l-humûza denilen cüzüyle birleşmesinden hasıl olan terkîb-i kimyevîye denilir.		Kimya	

12613	ḥumz-ı evvel-i üsrüb	حُمُزٌ أَوَّلٌ أُسْرِبٌ	Ar. - Far.	•	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda kurşun ile havanın müvellidü'l-humûza cüzünün terekübünden hasil olan ve nâs beyininde mürdesenk veya masiko namıyla yâd olunan terkib-i kimyevîye denilir, tıpta yakaların terkebine ilave ile kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede h m rumûzâtıyla gösterilir ve rengi, saman sarısı rengindedir.		Kimya	
12614	ḥumz-ı evvel-i zeybaḳ	حُمُزٌ أَوَّلٌ زَيْبِقٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle iki vezin cıva ve bir vezin havanın müvellidü'l-humûza cüzünden tereküb eden bir terkib-i kimyevîye denilir kütüb-i kimyâviyyede m c rumûzâtıyla gösterildiği gibi kendisi dahi siyah renkli bir gubârdır.		Kimya	
12615	ḥumz-ı ahîr-i zeybaḳ	حُمُزٌ آخِرٌ زَيْبِقٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda cıva ile müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasil olan bir terkib-i kimyevîye denilir, tıpta lahm-ı zâ'ideyi daḡlamak ve vecasız kurûh-ı efrensiyye ve hanâzîriyyeyi yani frengi ve sıraca yaralarını işletmek ve göz kapaklarının kenarındaki yaralardan neşet eden eskimiş göz iltihabını tedavi etmek zımında merhem şeklinde kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede m c rumûzâtıyla gösterilir ve bir nevinin rengi sarı, diğeri nevinin rengi kırmızıdır.		Kimya	
12616	ḥumz-ı ahîr-i zeybaḳ	حُمُزٌ آخِرٌ زَيْبِقٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı ahîr-i zeybak manasınadır.		Kimya	
12617	ḥumz-ı evvel-i nüḥâs	حُمُزٌ أَوَّلٌ نُحَاسٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle iki vezin bakır ile bir vezin müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasil olan bir terkib-i kimyevîye denilir, kütüb-i kimyâviyyede m h rumûzâtıyla irâ'e olunduğu gibi rengi dahi kırmızıdır.		Kimya	
12618	ḥumz-ı evvel-i ḥadîd	حُمُزٌ أَوَّلٌ حَدِيدٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda demir ile müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasil olan bir terkib-i kimyevîye denilir.		Kimya	
12619	ḥumz-ı ahîr-i ḥadîd	حُمُزٌ آخِرٌ حَدِيدٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle iki vezin demir ile üç vezin müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasil olan bir terkib-i kimyevîye denilir, tıpta müneddib yani yarayı kapatıcı gibi kullanılan bazı yakı terkebine dâhil olduğu gibi kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterilir ve rengi dahi kırmızıdır.		Kimya	
12620	ḥumz-ı tütyâ	حُمُزٌ تُوتِيَا	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda çinko ile müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasil olan bir terkib-i kimyevîye denilir, tıpta emrâz-ı asabiyede muzâdd-ı teşennüc gibi sara, hora, su'âl-ı kelbi ve vefret-i arakta yani ziyade terlemekte kullanıldığı gibi sanayide dahi yağlı boyada ustunc yerine istimal olunur kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla irâ'e olunup rengi dahi pamuk gibi beyazdır.		Kimya	
12621	ḥumz-ı şânî üsrüb	حُمُزٌ ثَانِيٌ أُسْرِبٌ	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle bir vezin kurşun, iki vezin müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasil olan bir terkib-i kimyevîye denilir, kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla irâ'e olunduğu gibi kendisi dahi koyu esmer renkli bir gubârdır.		Kimya	
12622	ḥumz-ı şânî zeybaḳ	حُمُزٌ ثَانِيٌ زَيْبِقٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda cıva ile müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasil olan bir terkib-i kimyevîye denilir, bu dahi humz-ı ahîr-i zeybak manasınadır.		Kimya	
12623	ḥumz-ı şânî nüḥâs	حُمُزٌ ثَانِيٌ نُحَاسٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda bakır ile müvellidü'l-humûzanın terekübünden mütehasıl bir terkib-i kimyevîye denilir, tıpta merhem derununda bazı göz hastahklarında kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterilir, rengi siyahtır.		Kimya	
12624	ḥumz-ı ahîr-i fizza	حُمُزٌ آخِرٌ فِزْزَا	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle bir vezin gümüş ile iki vezin müvellidü'l-humûzanın terekübünden mütehasıl bir terkib-i kimyevîye denilir ve kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterilir.		Kimya	
12625	ḥumz-ı cedîd	حُمُزٌ حَدِيدٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı ahîr-i ḥadîd manasınadır.		Kimya	
12626	ḥumz-ı ḥadîdî-i ḥadîd	حُمُزٌ حَدِيدِيٌّ حَدِيدٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle üç vezin demir ile dört vezin müvellidü'l-humûzanın terekübünden mütehasıl bir terkib-i kimyevîye denilir, buna beyne'l-avâm hacet-i miknâtisî denildiği gibi kütüb-i kimyâviyyede dahi (?) rumûzâtıyla gösterilir.		Kimya	

12627	ḥumz-ı fızza	حُمُزٌ فِزْزَا	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle müsavi miktarda gümüş ile müvellidü'l-humûzdan tereküp eden bir terkîb-i kimyevîye denilir ve kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla gösterildiği gibi rengi dahi esmer zevtûnidir.		Kimya	
12628	ḥumz-ı mütevassıt-ı üsrüb	حُمُزٌ مُتَوَسِّطٌ أُسْرُوبٌ	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup vezn-i kimyevî itibariyle üç vezin kurşun ile dört vezin müvellidü'l-humûzanın terekübünden hasıl olan bir terkîb-i kimyevîye denilir, tıpta yakı terkibinde kullanıldığı gibi kütüb-i kimyâviyyede (?) rumûzâtıyla irâ'e olunur, buna beyne'n-nâs sülûgen denilir ve sanayide rengi kırmızı olduğundan kırmızı boya gibi kullanılır ve vapurların su kesiminde olan kırmızı boyalı mahal bununla boyanır, bu dahi sudan o mahallin çürümesini men ve izale ve gemiyi vikaye içindir.		Kimya	
12629	ḥumz-ı yeknîm-i ḥadîd	حُمُزٌ يَكْنِيمُ حَدِيدٌ	Ar. - Far.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı ahîr-i hadîd veya humz-ı hadîd manasındır.		Kimya	
12630	ḥumz-ı mıknâṭıṣı	حُمُزٌ مِقْنَاتِصِي	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup bu dahi humz-ı hadîd-i hadîd manasındır.		Kimya	
12631	ḥumzât	حُمُزَاتٌ	Ar.	*	Bir nesneye arzu ve meyletmek ve nebatattan her bir ekşi ota denilir.			
12632	ḥamṭ	حَمَطٌ	Ar.	*	Bir nesnenin kabuğunu.			
12633	ḥumḳ	حُمُكٌ	Ar.	•	Bir kimsenin akli az olmak, akılsız olmak, hamakat etmek, bön olmak.			
12634	ḥamḳâ	حَمَقَاءٌ	Ar.	•	Ahmak ve akılsız olan.			
12635	ḥumeḳâ	حَمَقَاءٌ	Ar.	•	Ahmaklar, akılsız ve bön olanlar.			
12636	ḥaml	حَمَلٌ	Ar.	•	Arkaya bir nesneyi yüklenip getirmek ve yük yüklemek ve isnat etmek ve yük, bâr, sabır ve tahammül ve gebenin karnında olan çocuk.			
12637	ḥamel	حَمَلٌ	Ar.	•	Kuzu veya toklu ve burûc-ı felekiyyeden bir burcun ismi olup şems ona mart-ı rûmî dokuzunda dâhil olur.			
12638	ḥiml	حَمْلٌ	Ar.	*	Getirilen yük.			
12639	ḥamle	حَمَلَةٌ	Ar.	•	Düşman üzerine saldırıp hücum etmek ve bir defada vaki olan say ve kûşîş.			
12640	ḥumûzât	حُمُوزَاتٌ	Ar.	•	Ekşi olmak, ekşilik.			
12641	ḥamûl	حَمُولٌ	Ar.	•	Halim ve sabır ve tahammül sahibi olan.			
12642	ḥumûl	حَمُولٌ	Ar.	•	Hamallar, yükler, sabırlar, tahammüller.			
12643	ḥamûle	حَمُولَةٌ	Ar.	•	Bir kimseye yüklenmiş olan yük ve yük kaldıranın tahammülüne muktedir olduğu yük ve yük hayvanı ve yük kavıḡı.			
12644	ḥummâ	حُمَّةٌ	Ar.	*	Mukadder ve makzî olan şey.			
12645	ḥaml-i ḥâric ez-rahîm	حَمْلٌ خَارِجٌ أَرْضِ الرَّحْمِ	Ar. - Far.	*	Is. tıbbiyeden olup cenini teşkil edecek buyeyzin yani yumurtacıḡın meni ile temastan sonra dâhil-i rahme gelemeyip cânibeyn-i rahme vaki yollardan biri derununda veya cev-f-i batna düşerek düştüğü yerde hilâf-ı intizâm hilkat neşvünema bulmasına denilir.		Tıp	
12646	ḥummâ	حُمِّيٌّ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup maraz eseri olarak vücuda şiddetli hararetin savlet eylesmesine denilir.		Tıp	
12647	ḥummiyyât	حُمِّيَّاتٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup envâ'-ı hummânın evsafını ve efrad ve alâymini bildiren sınıf-ı emrâzin ismidir.			
12648	ḥumeyyâ	حُمَيَّا	Ar.	•	Hışım ve gazabın evveline ve heyecanına denilir ki şiddeti hâletidir ve her nesnenin şiddetine denilir.			
12649	ḥamiyyet	حُمِيَّةٌ	Ar.	•	İzzet ve namustan naşi bir nesneden ar ve istinkâf etmek ve utanmak ve kızarmak.			
12650	ḥimye	حِمْيَةٌ	Ar.	*	Bir nesneden himâyet olunan şey ve is. tıbbiyeden olup et'ime-i muzırre ve meşrûbât-ı bî-fâ'ideden giriftar olunan marazın tabiatı iktizasınca perhiz ve içtinap etmeye denilir.		Tıp	

12651	ḥamīd	حَمِيدٌ	Ar.	•	Şükür ve sipas ve senâ-yı cemil ile zikrolunan ve methe seza ve şayeste olan ve esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyeden biri.			
12652	ḥamīs	حَمِيسٌ	Ar.	*	Bahadır adam ve tandır ve katı ve şedit nesne.			
12653	ḥamīle	حَمِيلَةٌ	Ar.	•	Kılıç bağı ve askısı ve kayışı; cemi, hamâyil gelir.	cem		
12654	ḥamīm	حَمِيمٌ	Ar.	∴	Yakın akraba ve sıcak su, mâ-i hâr.			
12655	ḥamīmet	حَمِيمَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve her şeyin iyisi.			
12656	ḥann	حَنٌّ	Ar.	*	Tazarru etmek ve inlemek ve esirgemek, terahhum etmek.			
12657	ḥinâ ²	حِنَاءٌ	Ar.	•	Kadınların parmaklarını boyamak için istimal eyledikleri bir nev maruf ot tozu.			
12658	ḥanâcir	حَنَاجِرٌ	Ar.	*	Hançereler, boğazın önünde ve gırtlığın kısm-ı ulyasında vaki yumrular.			
12659	ḥanâdir	حَنَادِيرٌ	Ar.	*	Kuvve-i basarası ziyade olan.			
12660	ḥinâṭat	حِنَاطَةٌ	Ar.	•	Buğdaycılık hırfeti.			
12661	ḥannân	حَنَانٌ	Ar.	∴	Bir şeye ziyadesiyle şevk ve arzu eden adama denilir ve azimü'r-rahme olan Hak Celle ve Âlâ hazretleri esmayhüsnasındandır yahut kendisinden i'râz edene ikbal ve taltif edici demektir ve açık ve vazih yol, şâh-râh.			
12662	ḥanân	حَنَانٌ	Ar.	*	Rahmet ve merhamet.			
12663	ḥinâyet	حِنَايَةٌ	Ar.	•	Eğrilik, çarpıklık.			
12664	ḥinş	حِنْشٌ	Ar.	∴	Günah, ism ve hulf-ı yemin ve bir kimse eylediği yeminin uhdesinden huruç eylemeyip onda giriftar kalmak ve batıldan hakka ve haktan batıla meyletmek ve nakz-ı ahd.			
12665	ḥinc	حِنِجٌ	Ar.	*	Meylettirmek ve her nesnenin aslı.			
12666	ḥancere	حَنْجَرَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup boğazın önünde ve gırtlığın kısm-ı ulyasına mevzu olan ve tüffâh-ı âdem denilen yumruca seda kutusuna denilir ki işbu şekilde yalnız mezkûr kutu gösterilmiştir ve derununda seda perdelerini teşkil eden hubûl-ı savtiyye mümteaddir ki hava oradan mürur ederken işbu habllerin yani iplerin gerginliğine göre seda perdeleri tayyün eder ve kutunun kendisi birtakım kıkırdaklardan teşekkül etmiştir; cemi, hanâcirdir.	cem	Tıp	+
12667	ḥancerî	حَنْجَرِيٌّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup hançere namında zikri mesbûk kıt'a-i cihâz-ı savtiye mensup ve müteallik ve ait olan demektir.		tıp	
12668	ḥanez	حَنْذٌ	Ar.	*	Büryân etmek, kızartmak.			
12669	ḥunûs	حُنُسٌ	Ar.	*	Vera' ve takva ve züht sahiplerine denilir.			
12670	ḥaneş	حَنْشٌ	Ar.	*	Yılan, hayye ve yavuz, mûzî kimse.			
12671	ḥinṭa	حِنْطَةٌ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile buğday denilen habbeye denilir ki habbe-i mezkûrenin ekmekten maada mahsulatı hemen tadada sığmaz derecede olduğu emr-i gayr-ı münkerdir.	cem		+
12672	ḥanzal	حَنْظَلٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup rengi sarı ve portakal hacminde ve beyaz sünger gibi hafif bir lübbü ve karpuz çekirdeği gibi çekirdekleri havi bir nev yabani ve zehir nevinden olan meyveye denilir ki hassası müşhil-i şedîd olduğundan tıpta istiskâ'atta ve tamsı davet yani dem-i hayz denilen aybaşı kanını akıtmak zımında muharriş gibi kullanılır.		Nebatat	
12673	ḥanef	حَنْفٌ	Ar.	*	Doğruluk, istikamet ve dalaletten istikamete meyil.			
12674	ḥunefâ ²	حُنَفَاءٌ	Ar.	•	Hanîfler, dîn-i İslâm'a meylî sahih olup İslâm üzere sabit olan adamlar.			

12675	ḥanḳ	حَنْق	Ar.	•	Bir kimse gayz ve kin eylemek, darılmak, gazaba gelmek.			
12676	ḥanek	حَنْك	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup burun deliklerini ağızdan tefrik eden ve ağız tavanı ve damak denilen mukavves kıtaya denilir.		Tip	
12677	ḥanekî	حَنْكِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup hanek denilen ağız tavanına mensup ve müteallik ve ait olan demektir.			
12678	ḥunūṭ	حُنُوط	Ar.	*	Ekinin biçim vakti gelip çatmak, takarrüp etmek.			
12679	ḥunūṭ	حُنُوط	Ar.	•	Meyyitin kefeni üzere saçılan hoş-bû nesnelere mürekkep tîb.			
12680	ḥanîş	حَنِيش	Ar.	•	Yeminini bozup altından çıkmayan adam.			
12681	ḥanîz	حَنِيز	Ar.	*	İki kızgın taş arasında büryân olan et.			
12682	ḥanîre	حَنِيرَة	Ar.	*	Çatısı yassı olmayıp hörgüç gibi mukavves olan kemer.			
12683	ḥanîf	حَنِيف	Ar.	•	Dîn-i İslâm'a meyli rast ve dürüst olup millet-i beyzâ-yı İslâmiyyede sabit ve ber-karâr olan müslim.			
12684	ḥanîn	حَنِين	Ar.	*	Şevk ve arzu manasına ve şiddet-i bukâ ve tarab ve iştiyak manasına yani şiddet-i ârzû ve iştiyaktan naşi pek ağlamak vevahut ferah veya hüzünden naşi nale ve zârî kılmak.			
12685	ḥavvâ°	حَوَّاء	Ar.	*	Levni sevâda mail olan kadın ve kezzâb, yalancı ve hazret-i Âdem aleyhi's-selâmın zevce-i mutahharası.			
12686	ḥivâ°	حَوَّاء	Ar.	*	Muhit ve cami olan ve suya karîb, büyût-ı müctemi'a.			
12687	ḥavâcc	حَوَّاج	Ar.	•	Hâcceler, hacı kadınlar.			
12688	ḥavâcib	حَوَّاجِب	Ar.	•	Hıcaplar, hâcibler, sitrler, perdeler.			
12689	ḥavâdiş	حَوَّادِش	Ar.	•	Hadiseler, yeni zuhur eden nesnelere ve kazalar, belalar, felaketler ve yeni vukuat.			
12690	ḥavârî	حَوَّارِي	Ar.	∴	Enbiyâ-i izâm hazretlerinin ahkâm-ı şer'iyelerini inkıyat ile icra babında makdûrunu sarf eden adam ve halis dost ve huriler ve meded-kâr.			
12691	ḥavâriyyûn	حَوَّارِيُون	Ar.	•	Havariler, Hazret-i İsa (a.s.) hazretlerinin ashabından olup ahkâm-ı şer'iyesini icra babında sa'y-i belîğ eden zatlar.			
12692	ḥavâz	حَوَّاز	Ar.	*	Kişinin kalbini düçâr-ı helecân eden gam ve gussa.			
12693	ḥavâs	حَوَّاس	Ar.	•	Hâsseler, mahlukattan hayvanatta hisse mütedair kuvvetler.			
12694	ḥavâss-ı ḥamse-i zâhire	حَوَّاسِ خَمْسَةِ ظَاهِرَة	Ar.	•	Görmek, işitmek ve tatmak ve koklamak ve dokunup duymak kuvvetleri.			
12695	ḥavâşî	حَوَّاشِي	Ar.	•	Haşiyeler, kenarlar ve kitap kenarında yazılan yazılar ve etbâ' takımı.			
12696	ḥavâşib	حَوَّاصِب	Ar.	•	Hâsıblar, şedit rüzgârlar.			
12697	ḥavâşil	حَوَّاصِل	Ar.	•	Havsalalar ve kuş kursakları.			
12698	ḥavâşin	حَوَّاصِن	Ar.	•	Hâsınlar, ehl-i ismet olan hatunlar.			
12699	ḥavâfir	حَوَّافِر	Ar.	•	Hâfirler, pençeler, tırnaklar.			
12700	ḥavâqil	حَوَّاقِل	Ar.	•	Havkaleler, pek pir ve nâtüvân olanlar.			
12701	ḥavâl	حَوَّال	Ar.	•	Hivel ve tagayyür etmek.			

12702	havāle	حَوَالَه	Ar.	∴	İhāle-i deyn yani borçluyu yüz eylediği adamın vereceği akçe ve biri üzerine çevirmek ve sipariş etmek ve bir kimseden sipariş olunarak âher kimseden ahzolunan akçe ve zikrolunan siparişe müteallik olan senet ve bir nehri âhere döndürmeye denilir ve ıs. fikhiyyeden olup deyni bir zimmetten diğer zimmete nakletmeye denilir.		Fıkıh	
12703	havāle-i mübheme	حَوَالَه مُبْهَمَه	Ar.	*	Tacil ve tecili beyan olunmayan havale manasına ıs. fikhiyyedir.		Fıkıh	
12704	havāle-i mutlağa	حَوَالَه مُطْلَقَه	Ar.	*	Muhilın muhālün aleyhte olan malından vermek üzere diye mukayyet olmayan havaleye ıtlak olunur, bu dahi ıs. fikhiyyedir.		Fıkıh	
12705	havāle-i mukayyede	حَوَالَه مُقَيَّده	Ar.	*	Is. fikhiyyeden olup muhilin muhālün aleyh zimmetinde veya yedinde olan malından vermek üzere diye mukayyet olan havaleye ıtlak olunur.			
12706	havālī	حَوَالِي	Ar.	•	Bir mahallin etraf ve civarları.			
12707	havānīt	حَوَانِيْت	Ar.	•	Hânûtlar, dükkânlar.			
12708	havāye	حَوَايَه	Ar.	•	Havi olmak, cemedip toplamak.			
12709	havāyic	حَوَايِج	Ar.	•	Hacetler, birinin muhtaç olduğu nesnelere.			
12710	havāyiz	حَوَايِض	Ar.	•	Hâ'izeler, hayzî olan hatunlar.			
12711	hūt	حُوْت	Ar.	•	Balık, mâhî ve burûc-ı felekiyyeden bir burcun ismidir ki şems evvel-i burca şubatta dâhil olur ki Delv burcuna müteakiptir.			
12712	hūr	حُوْر	Ar.	•	Cennette mevcut olan huri ve gözün siyahlığı.			
12713	hūrā	حُوْرَا	Ar.	•	Huri, hūr ve mahbube.			
12714	hūrī-zād	حُوْرِي زَاد	Ar. - Far.	•	Huriden doğmuş olan.			
12715	hūr-i 'ayn	حُوْر عَيْن	Ar.	∴	Kara gözlü cennet gılmân ve cariye ve hurisi ve mahbup ve mahbube.			
12716	hūvernāk	حُوْرْنَاك	Ar.	•	Azîm ve pek ziyetli saray.			
12717	havz	حَوْذ	Ar.	*	Bir nesneyi hafız ve sıyanet eylemek, gözetmek ve sevk-i serî' ve yeğinlik.			
12718	hūrī	حُوْرِي	Ar.	•	Kara gözlü cennet mahbubesi.			
12719	havz	حَوْز	Ar.	•	Cemetmek ve kendiye bir şey zammetmek ve ahz u ittihâz eylemek.			
12720	havze	حَوْزَه	Ar.	∴	Kenar, taraf, nahiye ve cemaat ve tabiat ve cibillet ve ferc-i nisâ ve beldenin mecmû'-ı kazâ ve nevâhisinden ve padişahın bilcümle kalemler ve saltanatından ibaret olan beyzâtü'l-mülk manasına.			
12721	hūşu'l-fü'ād	حُوْشُ الْفُوَاد	Ar.	*	Zeyrek ve hadîdü'z-zihn adam.			
12722	havşî	حَوْشِي	Ar.	*	Vahşi hayvan.			
12723	havşal	حَوْصَل	Ar.	*	Havuzun nihayetinde suyun müstakar olduğu yere denilir.			
12724	havşala	حَوْصَلَه	Ar.	∴	Kuş kursağı ve insanın midesi ve her hayvanın karnından aşağı ve kasığa varıncaya kadar olan cevfv yani boşluk ve ıs. tıbbiyyeden olup arka taraftan azm-i acz denilen kuyruk sokumu kemiğinin ve ön veya yan taraftan azmeyn-i harkafeyn denilen kalça kemiklerinin teşkil etmiş oldukları cevfe yani çukur veya boşluğa denilir.		Tıp	
12725	havz	حَوْض	Ar.	•	Yeryüzünde suyun cemedildiği masnu çukur.			
12726	havkale	حَوْقَلَه	Ar.	•	Pek pîr ve nâtûvân olan ve zayıf adam.			
12727	havkale-gū	حَوْقَلَه كُو	Ar. - Far.	•	Pirifâni gibi lakırdısını karıştırır olan.			

12728	ḥavl	حَوْل	Ar.	∴	Yıl, sene, sâl ve bir hâlden diğer hâle dönmek ve bir nesnenin çevre ve pîrâmen ve etrafı ve kuvvet, kudret ve miknet manasına ve tahavvül ve inkılap ve mürur etmek ve rücu etmek ve dönmek ve sıçramak ve eğrilik ve şaşılık ve bir nesne verinden ayrılmak.			
12729	ḥivel	حَوْل	Ar.	•	Tahavvül etmek ve bir yerden âher yere intikal etmek ve umur ve mesâlihın tasarruf ve idaresinde hazakat sahibi olmak ve cevdet ve fikir ve nazar ve kudret manasına ve fent ve mekr ve hud'a ve dubaralar demek ve zeval ve intikal.			
12730	ḥavlâ'	حَوْلَاء	Ar.	*	Gözü şaşı avrat.			
12731	ḥavle'l-mebîz	حَوْل الْمَبِيض	Ar.	*	Is. nebâtîyyeden olup ke's, tüveyç, uzv-ı tezkîr ve te'nîsten ibaret olan halakât-ı zehriyye irtikâzının mebiz denilen ve bir çiçekte meyveyi husule getiren kıta ile aynı irtifada bulunması hâline ıtlak olunur.		Nebatat	
12732	ḥavlî	حَوْلِي	Ar.	∴	Bir yıllık şey ve hane veya binanın altında ve etrafında olan kapalı meydan.			
12733	ḥavlet	حَوْلَةٌ	Ar.	*	Hile manasına ve zor ve kuvvet ve bir hâlden diğer hâle dönmek ve tahavvül ve inkılap.			
12734	ḥavleka	حَوْلَقَه	Ar.	*	Lâ-havle ve-lâ- kuvvete illâ billâh demek.			
12735	ḥuveşal	حَوْضَل	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup taht-ı beşerede şeffaf ve içi su dolu kabarcığa ıtlak olunur ve su üzerindeki habbe.		Tıp	
12736	ḥuveşalât	حَوْضَلَات	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup iltihâbât-ı cildiyyenin egzema yani tozlu balgam ve herpes yani dudakta olduğu vakit uçuk denilen hastalıklar sınıfını teşkil eden kısmına denilir ki bu kısımda bulunan mezkûr marazlar taht-ı beşerede bulunan mayı yani suyun irtişâfı ve beşerenin kabuklanması veyahut mezkûr suyun koyulması veya irine mübeddel olması ve cildin sıyrılması ve nadiren takarrühü ile nihayet bulur.		Tıp	
12737	ḥuveynât-ı meneviyye	حَوَائِث مَنَوِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyyeden olup meni derununda şekilde görüldüğü veçhile mevcut bulunan hayvancıklara denilir ki adem-i mevcûdiyyeti zürriyetsizliği muciptir.		Tıp	+
12738	ḥayy	حَيّ	Ar.	∴	Bir nesneyi cem ve ihraz eylemek ve dirilik ve diri, sağ, hayatta, zinde olan; cemi, ahyâ' gelir.	cem		
12739	ḥayâ'	حَيَاء	Ar.	∴	Tevbe ve rücu manasına ve utanmak ve şerm manasına ve levn ve tayip ve zemmolunacak evzâ'dan ihtiraz sebebiyle hayât-ı insâna arız olan tagayyür ve inkisardan ibarettir ve hayâ iki nev olup biri nefsanî, yani fitridir, inde'n-nâs keşf-i avretten hayâ gibi diğeri îmânîdir, mümin olan kimsenin havfen mine'llâhi te'âlâ ma'âsiden imtina evlemesi gibi; cemi. ahvive gelir.	cem		
12740	ḥayât	حَيَات	Ar.	•	Dirilik, canlılık ve ulu olmaklık.			
12741	ḥayât-baḥş	حَيَاتِ بَحْش	Ar. - Far.	•	Hayat verici, canlandırıcı, diriltici.			
12742	ḥayât-dâr	حَيَاتِ دَار	Ar. - Far.	•	Utangaç, utanıcı olan.			
12743	ḥiyâbet	حِيَابَةٌ	Ar.	*	Günahkâr olmak, vebale girmek.			
12744	ḥiyâzet	حِيَازَةٌ	Ar.	•	Bir adam bir nesneyi kendi nefsi için ahz u cem edip tarafına zammeylemek.			
12745	ḥiyâşat	حِيَاشَات	Ar.	*	Kulak halkası ve dikmek, hıyâta eylemek.			
12746	ḥiyâz	حِيَاظ	Ar.	•	Havuzlar, su havuzları.			
12747	ḥiyâṭat	حِيَاظَات	Ar.	•	Bir nesneyi muhit olmak ve onu hıfzetmek.			
12748	ḥiyâyâk	حِيَايَاك	Ar.	•	Bez dokuyucu, çullâh.			
12749	ḥiyâket	حِيَاكَةٌ	Ar.	•	Bez dokumak, çulhalık etmek ve bez dokumak sanatı.			
12750	ḥaybet	حَيْبَةٌ	Ar.	*	Valide tarafından olan hısımlık, karabet.			

12751	ḥayye	حَيَّة	Ar.	•	Yılan, mâr; cemi, hayyât.	cem		
12752	ḥayşü	حَيْشُ	Ar.	•	Kanı, kanda, kangı, kangı mahalde, kucâ.			
12753	ḥayşiyyet	حَيْشِيَّة	Ar.	•	Câh-ı mesned, itibar, rütbe, derece, mertebe.			
12754	ḥaydet	حَيْدَةٌ	Ar.	•	Meyl ve udül ve inhiraf etmek.			
12755	ḥayder	حَيْدَرُ	Ar.	•	Arslan, esed, şîr.			
12756	ḥayr	حَيْرُ	Ar.	∴	Sakınmak ve büyük avlu ve ağıl ve hazire ve şaşıp ne yapacağını bilmemek.			
12757	ḥayrân	حَيْرَانُ	Ar.	•	Şaşmış ve ne yapacağını kaybetmiş olan.			
12758	ḥayrânî	حَيْرَانِي	Ar.	•	Hayranlık, hayran olma.			
12759	ḥayret	حَيْرَةٌ	Ar.	•	Ser-gerdânlık, yani hiçbir canibe teveccüh edemeyip şaşıp kalmak ve ne yapacağını bilmemek.			
12760	ḥayret-engîz	حَيْرَتٌ أَنْكِيْزُ	Ar. - Far.	•	Acîb ve garip olan.			
12761	ḥayyiz	حَيْرِيْزُ	Ar.	•	Mekân ve nahiye ve avlu meydanı.			
12762	ḥayzüm	حَيْرُومُ	Ar.	*	Göğüs tahtası, ve vasat-ı sadr veya havl-i sadr.			
12763	ḥayş	حَيْشٌ	Ar.	*	Nefret etmek, ürkmek.			
12764	ḥayş	حَيْضٌ	Ar.	*	Darlık ve udül etmek.			
12765	ḥiş	حَيْضٌ	Ar.	*	Ürkmek ve kaçmak ve firar etmek.			
12766	ḥayşal	حَيْضَالٌ	Ar.	*	Patlıcan denilen sebze.			
12767	ḥayz	حَيْضٌ	Ar.	•	Hatunun âdet vaktinde kanı akmak ve nisâ taifesine arız olan aybaşı ve namazsızlık.			
12768	ḥiṭân	حَيْطَانٌ	Ar.	•	Haytlar, duvarlar.			
12769	ḥiṭat	حَيْطَةٌ	Ar.	∴	Şefkat ve savn ve hıfız ve himâyet etmek.			
12770	ḥayf	حَيْفٌ	Ar.	•	Cevir ve zulüm, gadir ve yazık, amansızlık.			
12771	ḥayfâ	حَيْفَا	Ar.	•	Vah, yazık olsun manasına.			
12772	ḥife	حَيْفَةٌ	Ar.	*	Canip ve nahiye.			
12773	ḥayk	حَيْكٌ	Ar.	*	Salınmak ve dokumak ve tesir etmek.			
12774	ḥayl	حَيْلٌ	Ar.	•	Kudret ve kuvvet, miknet, şiddet.			
12775	ḥiyel	حَيْلٌ	Ar.	•	Hileler, mekrler.			
12776	ḥaylület	حَيْلُوتٌ	Ar.	•	İki nesne arasına girip perde gibi hâciz olmak.			
12777	ḥîle	حَيْلَةٌ	Ar.	∴	Umur ve mesâlihî tasarruf ve idaresinde hazakat sahibi olmak ve cevdet-i fikr ve nazar ve kudret manasına ve fent, mekr ve hud'a ve dubara ve zeval ve intikal; cemi, hivel.	cem		
12778	ḥîle-bâz	حَيْلَةٌ بَازٌ	Ar. - Far.	•	Kâr ve meşguliyeti hile ve dubara ve mekr olan.			
12779	ḥîle-sâz	حَيْلَةٌ سَازٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12780	ḥîle-kâr	حَيْلَةٌ كَارٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

12781	h̄ile-fürüş	حِيلَه فُرُوش	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12782	h̄in	حِين	Ar.	∴	Dehr, zaman ve yevm-i kıyâmet ve ecel ve müddet; cemi, ahyân gelir.	cem		
12783	h̄inen	حِينًا	Ar.	•	Bazen, arada sırada.			
12784	h̄ayn	حَيْن	Ar.	*	Helak olmak.			
12785	h̄aynünet	حَيْثُونَةٌ	Ar.	*	Bir şeyin vakti gelip çatmak ve helak olmak ve reşâd ve tevfiikten bî-behre olmak ve yakın olmak.			
12786	h̄ayvân	حَيَوَان	Ar.	•	Dirilik, canlılık ve ulu olmaklık, mâ-i hayvân, abihayat; cemi, hayvânât gelir.	cem		
12787	h̄ayvânât	حَيَوَانَات	Ar.	•	Hayvanlar, canlı nesnelere.			
12788	h̄ayât	حَيَوَةٌ	Ar.	•	Dirilik, canlılık, ulu olmaklık.			
12789	h̄	ح	Ar.	•	İşbu hâ-i mu'ceme tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede dokuzuncu harf olup hesaba dair kütüb ve resâ'ilde altı yüz adedine işaret olur.			
12790	h̄â	خَا	Far.	•	Yiyici, çiğneyici, ekl edici.			
12791	h̄â ³	خَاء	Ar.	∴	Tertîb-i hurûf-ı Osmâniyye üzere dokuzuncu olan harfin ismi ve makatta biten kıl.			
12792	h̄âbî ²	خَائِبٌ	Ar.	*	Hâ'ib ve hâsir manasına.			
12793	h̄âbiye	خَائِبِيَه	Ar.	*	Kuyu, küp, havuz.			
12794	h̄âtîm	خَاتِمٌ	Ar.	•	Mühür basıcı ve bitirici, tekml edici.			
12795	h̄âtem	خَاتَمٌ	Ar.	∴	Hatim olunacak nesne üzere basılan ve mühür itlak olunan şeye denilir ve ziynet için parmağa geçirdikleri yüzük, cemi havâtîm gelir ve bir nesnenin ibhâm ve sonu.			
12796	h̄âtîme	خَاتِمَه	Ar.	•	Bir şeyin ahir ve encamı ve bir şeyin veya kitabın nihayetinde olan kelam, son.			
12797	h̄âtûn	خَاتُونٌ	Ar.	•	Kadın, mer'e, avrat ve itibarlı kadın; cemi, havâtîn.	cem		
12798	h̄âdir	خَادِرٌ	Ar.	*	Fâtîr ve ksilân manasına ve süst ve kâhil kimse.			
12799	h̄âdişe	خَادِشَه	Ar.	*	Deri paralanıp da kan çıkmayan yara ve ekin sünbülesinin yani başağının kılıcı.			
12800	h̄âdîf ²	خَادِغٌ	Ar.	•	Aldatıcı ve hile ve hud'a eden, hilebaz.			
12801	h̄âdim	خَادِمٌ	Ar.	•	Hizmetkâr ve hizmetçi ve harem hizmeti için âlet-i tenâsülü maktu adam ki siyahilerde bulunur; cemi, huddâm ve hademe gelir.	cem		
12802	h̄âzîr	خَاذِرٌ	Ar.	*	Daima sultan ve validen veyahut alacaklıdan müstetir ve nihan olan adama denilir.			
12803	h̄âzil	خَاذِلٌ	Ar.	•	Rezil ve deni olan ve mağlup ve münhezim olan.			
12804	h̄âr	خَارٌ	Far.	•	Diken, bazı nebatta hasıl olan iğne gibi sivri nesne ve dikenli ot ve çalı ve mahbubenin nazı ve kırısmesi ve pek sert ve katı taş.			
12805	h̄ârâ	خَارَا	Far.	•	Mermer ve mermer gibi pek katı ve sert taş.			
12806	h̄âr-endâz	خَارَ اَنْدَازٌ	Far.	∴	Kirpi tabir olunan dikenli hayvan ki bu hayvan düşmanlarını kendiyeye takarrüpten men zımında sırtında olan dikenlerini attığından bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
12807	h̄âr-âver	خَارَ اَوْرٌ	Far.	•	Dikenli, iğneli olan nesne ve dikenli olan çalı.			
12808	h̄âr-best	خَارَ بَسْتٌ	Far.	*	Bağ ve bahçe ve bostan etrafında muhafaza için koydukları çalı çırpı.			
12809	h̄âr-püşt	خَارَ پُشْتٌ	Ar.	•	Kirpi denilen hayvan.			

12810	hāric	خارج	Ar.	∴	Bir nesnenin dış yanı ve bir nesneden dışarı olan ve bir şeyden hasil olan ve is. fihkiyyeden olup bir ayna bilfiil vaz'-ı ved ve tasarruftan berî olan kimseve denilir.		Fıkıh	
12811	hāric-i kısmet	خارج قسمت	Ar.	∴	Bir şey bir adet üzerine taksim olunduğu vakitte o adedin her bir efradı için hasil olan veya isabet eden miktar manasına is. riyâziyyedir.		Riyaziye	
12812	hāricî	خارجی	Ar.	∴	Usul ve zatında şeref ve siyâdet yok iken yani fûrumaye iken bi-nefsihi şan ve siyâdet peyda eden kimse ve hariç ve dış tarafa müteallik ve mensup olan ve zorba ve asi olan.			
12813	hār-çinî	خاز چینی	Far.	•	Bir nev maden ki zamân-ı kadimde ondan ayna yaparlar idi kâbil-i cilâ olduğundan.			
12814	hār-çine	خاز چینه	Far.	*	Cımbız denilen alet ki onunla kıl koparırlar.			
12815	hār hār	خاز خاز	Far.	•	Gıcık, kaşınma ve bir nesneye henüz alaka etmiş iken hasil olan ızdırıp ve gönül rahatsızlığı ve aşk ve muhabbet bakiyesi ve helecan.			
12816	hār-dār	خاز دار	Far.	•	Dikenli ve müşkül ve su'ûbetli olan.			
12817	hār-zār	خاز زار	Far.	•	Çalı ve diken dolu olan mahal.			
12818	hāristān	خارستان	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
12819	hār-ser	خاز سر	Far.	•	Ucu sivri ve keskin bir nev diken ve keskin ve sivri nesne.			
12820	hāriş	خارش	Far.	•	Gıcık, kaşınma ve deri sıyrılmışından ibaret olan deri.			
12821	hār-şütür	خاز شتور	Far.	*	Deve dikenini denilen nesne.			
12822	hārişat	خارصه	Ar.	•	Is. fihkiyyeden olup deri yırtıldığı hâlde kan çıkmayan baş ve yüz yarasına denilir.		Fıkıh	
12823	hārşimî	خارصینی	Ar.	*	Tunç dedikleri nesne ki bazı evsafında iştirak olduğundan hükemâ ona altın çekici demişlerdir.			
12824	hāriķ	خارķ	Ar.	•	Yarıp yırtıcı ve çak edici olan.			
12825	hāriķ-i ʿāde	خارķ عاده	Ar.	•	Ādete ve herkesin gördüğüne muhalif olan vaka.			
12826	hārim	خارم	Ar.	*	Soğuk nesne ve soğuk rüzgâr.			
12827	hār-keş	خاز کفش	Far.	•	Fakirlikten naşi hanesine diken ve çalı taşımaya mecbur olan.			
12828	hār-ken	خاز کن	Far.	*	Diken çıkarıcı ve çalı çırpı satıcı olan.			
12829	hār-māhî	خاز ماهی	Far.	•	Balık kılıcı ve kılıç balığı.			
12830	hār-vār	خاز وار	Far.	•	Dikenli ve iğneli olan.			
12831	hār ü hās	خاز و خاس	Far.	•	Çer çöp ve süprüntü.			
12832	hāre hārā	خازه خارا	Far.	•	Mermeri pek ve katı taş.			
12833	hāz	خاز	Far.	*	Kir ve pas ve ayakta kir çıkarmaya mahsus olan taş.			
12834	hāzġān	خازغان	Far.	*	Kazan denilen maruf, bakırdan mamul ve iki kulplu büyük tencere.			
12835	hāzene	خازنه	Far.	*	Baldız ki zevcesinin kız karındaşına denilir.			
12836	hāzir	خازر	Ar.	*	Begayet zeyrek ve dehâtan olan adam.			
12837	hāzin	خازن	Ar.	∴	Lisân-ı dîl ki zamâyir-i kalbiyyenin hazinedarıdır ve hazinedar, mahzenci.			
12838	hāsta	خاسته	Far.	•	Kalkmış, kıyam etmiş olan.			

12839	ḥāsir	خاسير	Ar.	•	Zarar ve hasar görücü ve yolunu kaybetmiş olan.			
12840	ḥāsire	خاسيره	Ar.	*	Gayr-ı nâfi' ve muzır şey.			
12841	ḥāsî'a	خاسيه	Ar.	*	Begayet hasis ve deni kimseye denilir.			
12842	ḥāsif	خاسيف	Ar.	*	Arıklanmış ve mehzûl şahsa denilir ve mütageyyirü'l-levn adam veya hastalıktan yeni kalkmış adam ve cüst ü çâlâk ve sebük-pâ adam ve soluk renk.			
12843	ḥāsî	خاسي	Ar.	•	Herkes tarafından sürülüp kovulan ve tard ve teb'id olunan.			
12844	ḥāş	خاش	Far.	•	Kavgâ, niza, cenk ve cidâl ve şuriş.			
12845	ḥāşâk	خاشاك	Far.	•	Süprüntü, çer çöp.			
12846	ḥāş-cû	خاشجو	Far.	•	Kavgacı, nizacı, mücadeleci.			
12847	ḥāşîc	خاشيع	Ar.	•	Gönül alçaklığı ve huşu ve zarâ'at gösteren kimse.			
12848	ḥāşinşâr	خاشينشاز	Far.	*	Kılkuyruk denilen kuş.			
12849	ḥāşûş	خاشوش	Far.	*	Ot biçtikleri demirden mamul alet ki orak denilir.			
12850	ḥāşî	خاشي	Ar.	•	Tehâşşî edip korkutucu ve çekinici olan.			
12851	ḥāşîf	خاشيف	Ar.	*	Daima seyr ü seyâhat eden adam.			
12852	ḥāşş	خاشش	Ar.	∴	Bir nesnede bulunup sairinde bulunmayan şeye denilir ve mümtaz ve müte'ayyin adam ki kavmi beyinde şerefli ve mükerrerdir ve âm ve umum olmayıp mahsus olan ve padişahın zatına ait olan ve saf ve pak ve tâm-ıvâr olan ve hilesiz olan; cemi, havâs gelir.	cem		
12853	ḥāşşân	خاششان	Ar. - Far.	•	Millet nazarında veya meyanında mümtaz ve mükerrer ve has olan kimseler.			
12854	ḥāşşa	خاششه	Ar.	∴	Bir nesnede bulunup sairinde bulunmayan şeye denilir ve bir nesneye mahsus kuvvet ve tesir ve menfaat ve âdet ve alamet ve bir şeye muhtas olmak; cemi, havâs.	cem		
12855	ḥāşşaten	خاششته	Ar.	•	Mahsusça, bi't-tahsîs.			
12856	ḥāşakî	خاشاكي	Ar.	•	Sarây-ı pâdişâhiye mahsus bir nev memur ve müstahdem kimse ve İstanbul'da bir mahalle ismi.			
12857	ḥāşîyyet	خاشييت	Ar.	•	Kuvvet ve menfaat ve fâ'ide-i mahsûsa.			
12858	ḥāzîc	خاضع	Ar.	•	Huzû' ve zarâ'at ve gönül alçaklığı ile muttasîf olan.			
12859	ḥāṭîb	خاطب	Ar.	•	Hitap edici, mükâleme ve lakırdı edici olan.			
12860	ḥāṭîr	خاطر	Ar.	∴	İnsanın derununa lâyah olup cevâlan eden şey, rey ve fikir ve tedbir ve vesvese gibi ve hırâm ve refât ile yürüyen adam ve insanın derununda mahall-i tefekkür olan kalp ve kâkül; cemi, havâtır gelir.	cem		
12861	ḥāṭîre	خاطره	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12862	ḥāṭîr-âzâr	خاطر آزار	Ar. - Far.	•	Hatır kırıcı ve hatırı kırılmış olan.			
12863	ḥāṭîr-âzürde	خاطر آزرده	Ar. - Far.	•	Hatırı incinmiş ve mükedder olan.			
12864	ḥāṭîr-âşüfte	خاطر اشفته	Ar. - Far.	•	Gönlü perişan olan.			
12865	ḥāṭîr-cemc	خاطر جمع	Ar. - Far.	•	Gönlü rahat ve sefada olup gaile ve kederden hali olan.			
12866	ḥāṭîr-ḥâh	خاطر حواه	Ar. - Far.	•	Gönlün istediği ve arzu ettiği nesne.			

12867	ḥāṭir-zād	خاطر زَاد	Ar. - Far.	*	Cân u gönülden yapılan ve hasıl olan şey.			
12868	ḥāṭir-sāz	خاطر ساز	Ar. - Far.	•	Gönül yapıcı ve razı ve hoşnut edici olan.			
12869	ḥāṭir-küşā	خاطر كُشَا	Ar. - Far.	•	Hatır ve gönle ferah ve sürur verici olan.			
12870	ḥāṭir-māndegī	خاطر ماندگی	Ar. - Far.	•	Hatır kalıklığı ve hatırı kalmış olan.			
12871	ḥāṭir-mānde	خاطر ماندۀ	Ar. - Far.	•	Hatırı kalıp gönülü kırılan.			
12872	ḥāṭir-niṣān	خاطر نیشان	Ar. - Far.	•	Unutmamak üzere hatıra alınan, hıfz etmek.			
12873	ḥāṭir-niṣīn	خاطر نیشین	Ar. - Far.	•	Hatırda kalan ve unutulmamış olan.			
12874	ḥāṭir-nüvāz	خاطر نُوَاذ	Ar. - Far.	•	Herkesin hatır ve gönülü okşayan ve ikram ve taltifle hoş eden kimse.			
12875	ḥāṭir-nüvāzī	خاطر نُوَاذِی	Ar. - Far.	•	İkram, taltif, iltifat, teveccüh.			
12876	ḥāṭif	خاطف	Ar.	•	Kapıcı, birdenbire alıcı olan ve göz kamaştırıcı olan şimşek.			
12877	ḥāṭī	خاطی	Ar.	•	Hata edici ve yanlış yapıcı ve yanıltıcı olan.			
12878	ḥāṭī'e	خاطئه	Ar.	*	Mastardır, yanılmak, nisyan etmek manasına.			
12879	ḥāfiẓa	خافِضَه	Ar.	∴	Refah ve rehabet ve huzur üzere olan vüsatli dirlik ve bastırıcı, aşağı indirici olan ve kahr ve idmâr edici.			
12880	ḥāfiḳān	خافِيقَان	Ar.	•	Mağrip, maşrık.			
12881	ḥāfiḳeyn	خافِيقَيْن	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12882	ḥāfī	خافی	Ar.	•	Hafî ve mahfî ve gizli olan.			
12883	ḥāfiye	خافیة	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve daima amal ve evzâ' ve etvârî mestur ve mektûm olan adama denilir ve sır ve nihana denilir; cemi, havâfî.	cem		
12884	ḥāḳān	خاقان	Ar.	•	Türkistan padişahlarının alem-i mahsûsudur ve sultan, hâkim.			
12885	ḥāḳāniyān	خاقانیان	Ar.	•	Padişahlar, sultanlar.			
12886	ḥāk	خاك	Far.	•	Türap, toprak.			
12887	ḥāk-pāy	خاکپای	Far.	•	Ayak toprağı, ayağın bastığı mahal.			
12888	ḥāk-ber-ser	خاک بر سر	Far.	•	Mağmum ve mükedder ve ölmüş ve gömülmüş olan.			
12889	ḥāk-bīz	خاکبیز	Far.	•	Toprak kalburu.			
12890	ḥāk-dān	خاکدان	Far.	•	Dünya, kürr-e-i arz, âlem-i esfel.			
12891	ḥāk-der	خاکدَر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12892	ḥāk-rūb	خاکروب	Far.	•	Yer süpürücü olan ve yeri süpürmek.			
12893	ḥāk-rūbe	خاکروبه	Far.	*	Süprüntü, çer çöp.			
12894	ḥāk-rīze	خاکریزه	Far.	•	Toprak parçası ve hakir olan kimse.			
12895	ḥāk-zād	خاکزاد	Far.	•	Dünyada yahut topraktan hasıl olmuş olan.			
12896	ḥāk-sār	خاکسار	Far.	•	Düşkün, perişan ve zelil olan.			

12897	ḥāk-sārī	خَاكْسَارِي	Far.	•	Düşkünlük, perişanlık.			
12898	ḥākister	خَاكِيسْتَر	Far.	•	Ateşin külü, remâd.			
12899	ḥāk-şıfat	خَاكُ صِفَات	Far.	•	Hakir, kemter ve alçak olan.			
12900	ḥāk-keş	خَاكُ كَش	Far.	*	Tapan dedikleri alet ki ekinciler tarlaya tohumu saçtıktan sonra onunla çekip toprağı ve tohumu örterler ve toprak çekici.			
12901	ḥāk-nişîn	خَاكُ نِشِين	Far.	•	Toprak içine çökmüş olan ve oturan ve düşkün ve perişan olan.			
12902	ḥākī	خَاكِي	Far.	•	Dünyaya veya toprağa mensup olan ve alçak ve kemter olan.			
12903	ḥākīyân	خَاكِيَان	Far.	•	Dünya ahali, hâkiler ve alçak ve kemter ve fûrumaye ve deni ve bî-hürmet olanlar.			
12904	ḥākīne	خَاكِيَنَه	Far.	•	Yumurta kayganası.			
12905	ḥākī-nihād	خَاكِي نِهَاد	Far.	*	Mütevazi, nefisini alçak tutmak.			
12906	ḥāl	خَال	Far.	•	Bazı insanın vücudunda bulunan küçük siyah müdevver leke ki ben tabir olunur.			
12907	ḥāl	خَال	Ar.	∴	Validenin erkek karındaşına yani dayıya denilir; cemi, ahvâl gelir ve kibir ve nahvet ve bedende olan siyah leke ki ben, benek denilir, bu manada cemi hilân gelir ve pek civanmert ve sahî adam ve fehim ve feraset ve hodbin ve mütekebbir adam ve enîs ve elif olmayan, hali ve تنها mevzi ve zan ve tevehhüm ve gümân ve alaka ve muhabbetten âzâde-dil olan ve bir fert tarafına aşk ve muhabbet şaibesi olmayan adam ve malî gereği gibi görüp ve gözetip riayet ve tınarında hüsn-i kıyâm ve ihtimam eden kimse ve bir nesneye daima mülâzım ve muvâzib olan adam ve tahayyül ve teferrüs eylediği maddede hüsn-i ferâset ve isâbet-i fikr ve kıyaseti olan kimse.	cem		
12908	ḥālīb	خَالِب	Ar.	•	Daima aldatıp dubara eden, haddâ' ve mekkâr kimse.			
12909	ḥâlet	خَالَة	Ar.	∴	Validenin kız karındaşı ki teyze denilir ve cem olmak itibarıyla la'âb ve mezzâh kimselere denilir müfredi hâyildir ve halanın cemi hâlât.	cem		
12910	ḥālīd	خَالِد	Ar.	∴	Ebedî ve daim olan ve is. nebâtiyyeden olup senevi olmayan yani haşîşât gibi müddet-i devâmî bir seneden ibaret olmayan nebata itlak olunur.			Nebatat
12911	ḥālīş	خَالِش	Ar.	•	Saffetli ve pek beyaz nesne ve karışık olmayıp safî olan ve mukaddem, müşevveş iken şaibesi zail olan.			
12912	ḥālīşat	خَالِشَة	Ar.	∴	Bir nesne halis ve safî olmak ve mağşuş ve mütekeddir olmamak ve yetişmek, vusul bulmak ve layık ve yaraşık olan.			
12913	ḥālī°	خَالِغ	Ar.	•	Kocasından boşanmış karı ve karısını boşamış olan adam.			
12914	ḥālīf	خَالِيف	Ar.	∴	Kesîrî'l-hilâf, kırk yalan adama denilir ve rüş ve necâbeti olmayıp ehil ve müte'allikâtına bî-hayr u menfa'at olan kimseye denilir; cemi, havâlîf gelir ve hanede tehalüf eylemek şanlarından olduğu için nisvâna denilir ve ahmak ve sebük-mağz adama ve bir adam ile bilece veyahut arkasından gitmeyip yerinde kuut ve ârâm eden kimse ve sonra gelici, sonraya kalıcı.	cem		
12915	ḥālīfet	خَالِيفَة	Ar.	*	Kesîrî'l-hilâf, kırk yalan adama denilir ve ahmak sebük-mağz adam ve rüş ve necâbeti olmayıp ehil ve müte'allikâtına bî-hayr u menfa'at olan kimseye denilir ve hanede tehalüf eylemek şanlarından olduğu için nisvâna denilir; cemi, havâlîf gelir.	cem		
12916	ḥālīķ	خَالِڪ	Ar.	•	Öröksüz ve misalsiz eşyayı yeniden ibda ve icat edici, âferînde-i cihân celle şânuhu hazretlerinin esmâ-i sıfâtiyyesinden bir isimdir ve halk edici, yoktan var edici.			
12917	ḥālīķiyyet	خَالِڪِيَّيْت	Ar.	•	Halk edicilik, yoktan var edicilik.			
12918	ḥālī	خَالِي	Far.	•	Büyük kilim ve seccade misilli cami ve oda döşemesi.			

12919	ḥālī	خَالِي	Ar.	•	Boş ve tehi manasına ve تنها ve ıssız olan ve mensup ve müteallik olmayan ve ergen adam ve avrat.			
12920	ḥām	خَام	Ar.	∴	Pişmemiş, nâ-puhte olan ve boş ve batıl ve beyhude olan ve işlenmemiş ve bir nev terbiye görmemiş olan ve bî-tecrûbe ve nâ-sâdık olan ve şarabın bir adı dahi hamdır ve debagat olunmamış deri ve kuş için ipekten yapılan tuzak.			
12921	ḥāmbāz	خَامْبَاز	Far.	*	Ağızı açık büyük kazan.			
12922	ḥāmet	خَامَةٌ	Ar.	*	Havası bed ve sakil ve hastalıklı olan yer.			
12923	ḥāmid	خَامِدٌ	Ar.	•	Sakin ve sakit olmak üzere bulunan ve ölü gibi hâlsiz, neşâtsiz ve idraksiz olan.			
12924	ḥām-dân	خَامِدَانٌ	Far.	*	Kalem-dân manasına kalemlik, kalem mahfazası.			
12925	ḥām-dest	خَامِدَسْتُ	Far.	•	Eli işe yakışmaz olan, beceriksiz olan.			
12926	ḥāmis	خَامِسٌ	Ar.	•	Beşinci, dördüncüden sonra olan.			
12927	ḥāmisen	خَامِسًا	Ar.	•	Beşinci olmak üzere.			
12928	ḥāmuş	خَامُوشٌ	Far.	•	Hâmûş, sakit, sessiz ve sedasız ve ebsem olan.			
12929	ḥāmuşî	خَامُوشِي	Far.	*	Susmak, ebsem olmak.			
12930	ḥāmil	خَامِلٌ	Ar.	•	Beyne'n-nâs şan ve şöreti sakıt olan, kem-nâm adam ve bî-nâm kimse; cemi, hamel.	cem		
12931	ḥāmin	خَامِنٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12932	ḥāmūş	خَامُوشٌ	Far.	•	Sakin ve sedasız ve neşâtsiz olan ve mürde ve müteveffa ve ebsem olan.			
12933	ḥāmūşî	خَامُوشِي	Far.	•	Sükût ve sedasızlık, neşâtsizlik.			
12934	ḥāme	خَامَةٌ	Far.	∴	Yonulmuş kalem ki onunla yazı yazılır, yonulmamışına kilik derler ve yığın yani küme olmuş nesne ve kıldan dokunmuş ince ve narin kumaş.			
12935	ḥāme-dân	خَامَةٌ دَانٌ	Far.	•	Kalem mahfazası, kalem kuburu.			
12936	ḥāme-güzār	خَامَةٌ غُذَارٌ	Far.	•	Mestur, muharrer ve merkum olan.			
12937	ḥāmī	خَامِي	Far.	•	Hamlık, çiğlik.			
12938	ḥāmyāz	خَامْيَازٌ	Far.	•	Eslemek ki yorgun olmaktan veya usanmaktan naşi ağız açıp bilâ-ihyâr germekten ibarettir ve tesâ`üb etmek.			
12939	ḥāmyāze	خَامْيَازَةٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12940	ḥān	خَانٌ	Ar.	•	Dükkâna veya dükkân sahibine denilir ve tüccarın sakin olduğu mahalle denilir ve padişah ve bey ve kervansaray.			
12941	ḥānnet	خَانَةٌ	Ar.	•	Hain olanlar, hıyanet edenler, nâ-râstî edenler.			
12942	ḥān-ı ḥānān	خَانِ خَانَانَ	Ar.	*	Veziriazam, sadrazam.			
12943	ḥānedân	خَانِدَانٌ	Far.	•	Bir kerim ve şerif ve alicenap kimsenin ahâlî-i beyt ve hısım ve akrabası takımı ve ocak, soy, nesep, nesil ve hane ve beyit ve mesken.			
12944	ḥān-sālār	خَانِ سَالَارٌ	Far.	•	Sofracıbaşı ve çâşnîgîr.			
12945	ḥānis	خَانِسٌ	Ar.	*	Rücu edici ve tehir eyleyici ve kaybolup kendiyi göstermeyici; cemi, hunnes gelir.	cem		
12946	ḥānî°	خَانِيعٌ	Ar.	•	Fâcir, fasık ve müttehem, töhmetli olan.			

12947	ḥānif	خَانِفٌ	Ar.	•	Burnu havada olan, kibirli ve hodbin kimse.			
12948	ḥāniḳ	خَانِيقٌ	Ar.	•	Boğaz sıkıp boğucu ve pek dar, zik olan yol veya geçit.			
12949	ḥāniḳu'l-kelb	خَانِيقُ الْكَلْبِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup çidem denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun cüz'-i müsta'meli soğanı ile büzûru olup tıpta rih-ı tayyârda ve ibtidâ-yı nikriste ve alelhusus malûl adam, genç ve kavıyyü'l-bünye ise istiskâ ve nezle-i sadriyye-i müzminede kullanılır.		Nebatat	
12950	ḥāniḳun'n-nemîr	خَانِيقُ النَّمِيرِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup kurtboğan denilen haşîşî nebata denilir, nebât-ı mezkûrun her cüzünden ziyade kökü müstameldir, tıpta rih-ı tayyâr-ı nikris, iltihâbât-ı hadeka, evcâ'-ı mefâsıl, istiskâ, füşa-i mâristân ve sudâ'-ı müzmin ve dâ'ü'l-kelb, hunnâk-ı nezle-i ma'addiyye, hummiyyât-ı indifâ'iyede ve sağırılıkta ve âlâm-ı a'sâbda kullanılır.		Nebatat	
12951	ḥāniḳah	خَانِيقَاهُ	Far.	•	Fisebilillah bina olunmuş imaret ve fukara ve mesâkîn için yapılan hane ve dervîşân için bina olunan tekke, zaviye ve savma'a.			
12952	ḥānḳa	خَانِيقَهُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12953	ḥāngāh	خَانِيقَاهُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12954	ḥāngeh	خَانِيقَهُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12955	ḥānegî	خَانِيقِی	Far.	•	Haneyeye müteallik olan ve hane takımından olan.			
12956	ḥānmān	خَانِمَانٌ	Far.	•	Ev, hane, beyit ve hane takımı, ehl ü iyâl.			
12957	ḥānvāde	خَانِوَادَهُ	Far.	•	Hānedân-ı kadîm, asıl ve hasep ve nesep sahibi ve hanede oturan hatun.			
12958	ḥāne	خَانَهُ	Far.	•	Ev, beyit, mesken ve bir nesnenin vazolunmasına mahsus ve etrafı bir veçhile mesdûd ve mahdut olan mahal ki aslı handır, ahirindeki hâ-i alâmet ma'nâ-yı âmdan, ma'nâ-yı hâssa nakil içindir.			
12959	ḥāne-perdâz	خَانَهُ پَرْدَازٌ	Far.	*	Vardığı yerlerde hane ve menzil yapıcı.			
12960	ḥāne-ber-endâz	خَانَهُ بَرِّ اَنْدَازٌ	Far.	*	Vatan ve vilayetini terk edip devr-i cihân eden seyyah, dervîş.			
12961	ḥāne-berdüş	خَانَهُ بَرْدُوشٌ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
12962	ḥāne-perver	خَانَهُ پَرُوْرٌ	Far.	•	Hanede büyümüş olan ve hanesine iyi bakar olan.			
12963	ḥāne-i bād	خَانَهُ بَادٌ	Far.	*	On iki burçtan bada mensup olan üç burçtur ki onlar Cevza, Mizan ve Delvdir zira her üç burç bir unsura mensuptur, amma erbâb-ı fen ininde Hamel, Esed, Kavis, ateşe ve Sevr, Sünbüle, Cedî rüzgâra ve Cevza ve Mizan ve Delv suya ve Seretan ve Akrep ve Hût toprağa mensup olup binâberin bada mensup olan Sevr, Sünbüle, Cedî burçları olmak lazım gelir, bu fikir mütekaddimînin zu'mu olup fi-zamâninâ kâbil-i tatbik ve fennî bir mülahaza değildir.			
12964	ḥāne-ḥarâb	خَانَهُ خَرَابٌ	Ar. - Far.	•	Hanesi harap ve viran olan.			
12965	ḥāne-zād	خَانَهُ زَادٌ	Far.	•	Birinin kölesinin yahut cariyesinin hanede doğmuş çocuğu ve hanede doğan hayvan.			
12966	ḥāne-sūz	خَانَهُ سُوْرٌ	Far.	•	Ev yakıcı, yangın yapıcı ve çapkın olan.			
12967	ḥāne-fürüş	خَانَهُ فُرُوشٌ	Far.	*	Ev, hane tellahı, ev satıcı.			
12968	ḥāne-fürüşân	خَانَهُ فُرُوشَانٌ	Far.	*	Ehl-i harâbât ve mücerret olanlar.			
12969	ḥāne-ken	خَانَهُ كَنْ	Far.	*	Müdbir ve bedbaht ve nâ-halef kimse ve babasının yerini tutmayıp fisk ve fesadı sebebiyle derbeder olan.			
12970	ḥāne-gîr	خَانَهُ گِیْرٌ	Far.	•	Ev tutucu, mekân edinici, bir yeri mekân ittihaz edici olan.			
12971	ḥānî	خَانِی	Far.	•	Hane ve beye müteallik olan keyfiyet, hanlık ve soğutacak mekân ve havuz.			

12972	ḥānīçe	خَانِيچَه	Far.	*	Küçük havuz ki ekser ev içlerinde yapılır.			
12973	ḥāv	خَاو	Far.	•	Çuha ve kadife yüzünde olan ince ve hem-vâr kıllar.			
12974	ḥāver	خَاوَرُ	Far.	∴	Maşrik ve mağrip ki sahihi gün batısına hāver ve gün doğuşuna bâhter denilir.			
12975	ḥāverī	خَاوَرِي	Far.	•	Şarkî, garbî.			
12976	ḥāvend	خَاوَنَدُ	Far.	•	Garp canibi.			
12977	ḥāvī	خَاوِي	Ar.	•	Şenliksiz olan, mamur olmayan.			
12978	ḥāviye	خَاوِيَه	Ar.	•	Şenliksiz olan yere denilir, harabe.			
12979	ḥāy	خَاي	Far.	∴	Yiyici, âkil olan ve çiğneyici ve çukur yerlerde yağmurdan su irkip müteaffin olmak manasına.			
12980	ḥāʿib	خَائِبٌ	Ar.	•	Nâ-ümid, mahrum ve bî-behre olan.			
12981	ḥāʿif	خَائِفٌ	Ar.	•	Korkucu, havf edici olan ve korkmuş, havf etmiş olan; cemi, huvvef.	cem		
12982	ḥāyġine	خَايِغِيَه	Far.	•	Tavada pişmiş yumurta ve yumurta kayganası.			
12983	ḥāyir	خَايِرٌ	Ar.	*	Süst ve zayıf ve nizar olan insan ve hayvan vesair nesneye denilir ve bünye ve endamı nazik ve hoş ve tenâsüb-i aʿzâsı tam olan ve rikkat ve nezaket manasına; cemi, havvârât gelir.	cem		
12984	ḥāʿil	خَائِلٌ	Ar.	•	Malı gereği gibi muhafaza ve tımar ve riayetinde takayyüt ve ihtimam edici adama denilir.			
12985	ḥāʿim	خَائِمٌ	Ar.	*	Korkak ve cebân adam.			
12986	ḥāʿin	خَائِنٌ	Ar.	•	Hıyanet edici, emanete gadredici.			
12987	ḥāʿinetü'l-aʿyün	خَائِنَةُ الْأَعْيُنِ	Ar.	*	Namahreme hırsızlama bakmak.			
12988	ḥāye	خَايَه	Far.	•	Kuş veya böcek yumurtası ve âlet-i tenâsül-i zükûra mülhak olup torba derununda bulunan yumurtaya şebih cisim.			
12989	ḥāye-rîz	خَايَه رِيْزُ	Far.	*	Yumurta kayganası.			
12990	ḥāye-ġir	خَايَه ڭِيْرُ	Far.	*	Örümceğe şebih bir nevr zehr-nâk hayvandır.			
12991	ḥāyīde	خَايِيْدَه	Far.	•	Ağızda çiğnenmiş olan.			
12992	ḥab	حَبٌ	Far.	*	Ebsem olmak, sükût etmek ve soğuk tipi ki kar yağarken hava esip karı şiddetle savurur ve kâhî zed kelimesine ilave ile hab-zed sükût eyledi demek olur.			
12993	ḥabb	حَبَبٌ	Ar.	*	Uyanık ve dubaracı, muhîl ve habis ve mekkâr ve hilekâr kimseye denilir.			
12994	ḥubb	حُبُّ	Ar.	*	Ağacın soyulmuş kabuğu.			
12995	ḥibb	حِبْبٌ	Ar.	*	Bahadırılık ve gammadlık.			
12996	ḥab°	حَبًّا	Ar.	*	Gizlemek ve setir ve pinhan eylemek ve gizli saklı şey.			
12997	ḥibā°	حِبَاءٌ	Ar.	∴	Sahrâ-nişin olan kimselerin evleri ki iki veya üç direk dikip üzerine aba veya keçe koymakla hasıl olur ve çadır, oba; cemi, ahbive ve büyük çadır ve bevî manasına da gelir.	cem		
12998	ḥabāb	حَبَابٌ	Ar.	*	Hasımlık, karabet.			
12999	ḥubāb	حُبَابٌ	Ar.	*	Derya cûşa gelip fırtına olmak.			
13000	ḥabāşet	حَبَائِشَةٌ	Ar.	•	Necaset, kabahat ve murdar ve mekruh olmak, murdarlık ve nâ-sezâ olan fiil ve hareket.			

13001	ḥabbāz	حَبَابُز	Ar.	•	Ekmekçi, ekmek satıcı veya yapıcı.			
13002	ḥubbāz	حُبْبَاز	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup ebegümeci denilen nebata denilir ki şekilde gösterilmiştir.		Nebatat	+
13003	ḥibāzet	حِبَابَةُ	Ar.	*	Ekmekçilik sanatı.			
13004	ḥubāset	حُبَابَسَةٌ	Ar.	*	Mal, ganimet ve ihtibās tarikiyle alınan şey.			
13005	ḥubāṭ	حُبَابُط	Ar.	*	Cünuna şebih bir sefahat veya illet adıdır ki dimağı muhtel ve tebâh eder.			
13006	ḥibāṭ	حِبَابُط	Ar.	*	Yüzde olan dağ ve nişan.			
13007	ḥabāl	حَبَابَال	Ar.	∴	Noksan ve helak ve fesat ve renc ve zahmet manasına ve ehl-i cehennem hîn-i hirkatta bedenlerinden sevelan eden sarı suya denilir ve tecennün etmek.			
13008	ḥabāyā	حَبَابِيَا	Ar.	•	Habyeler, esrar ve gizli ve hafi şeyler.			
13009	ḥabā'ib	حَبَابَائِب	Ar.	*	Pare pare olmuş eski libasa denilir.			
13010	ḥabā'is	حَبَابَائِيس	Ar.	∴	Habiseler, murdarlıklar ve nâ-sezâ ef'âller ve şeyâtîn taifesinin zükûr ve inâsına denilir, ümmü'l-habâ'is : her bir rezillîğin her bir rezaletîn validesi makamında olan şarap.			
13011	ḥabt	حَبْت	Ar.	*	Huşu ve sükûn ve ateş sönmek ve çukur veyahut düz yer; cemi, ahbât.	cem		
13012	ḥubş	حُبَيْش	Ar.	*	Bir nesne habis olmak ve bir kimse fûrumaye ve dubaracı ve şeytan ve mekkâr olmak ve necaset ve murdarlık ve çirkinlik ve fûrumayelik ve denilik.			
13013	ḥubüş	حُبَيْش	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve şeyâtîn taifesinin zükûr ve inâsına denilir.			
13014	ḥubeşâ°	حُبَيْشَاء	Ar.	∴	Habisler, pelidler ve murdar ve fûrumaye olanlar ve nahoş nesnelere ve alçak ve dubaracı ve haddâ' ve mekkâr olan ve nâ-temiz yâran ile ülfet eden kimseler.			
13015	ḥibşet	حِبَيْشَت	Ar.	∴	Kul ve cariye, seby ve istirkâki helal olmayan taifeden esir olmakla tayyib ve mübah olmayıp haram ve habis olmak ki bunun hürmeti ahit veya emân verilmiş veyahut ahrârdan olmak gibi ahvalden naşidir ve murdarlık ve sevtanlık.			
13016	ḥaber	حَبِير	Ar.	•	Nebe' ve hadis ve naklolunan kelimeler, peyâm ve peygâm ki asıl Türkçesi salıktır ve ilim ve malumat ve ı. nahviyyeden olup mübtedâyâ mukabil olarak bir keyfiyeti beyan ve işar eden kelimeler; cemi, ahbâr.	cem	Nahiv	
13017	ḥibr	حَبِير	Ar.	*	Tarlardan hasıl olan nısfı veyahut sülüsü ve rub'u gibi hisse-i mu'ayyene üzere akd-i müzâra'a ile ekin ekmek.			
13018	ḥubr	حُبِير	Ar.	*	Bilmek ve sınamak ve tecrübe eylemek.			
13019	ḥabrâ°	حَبِيرَاء	Ar.	*	Büyük azık çantası, cemi habârî gelir.			
13020	ḥibret	حَبِيرَةٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi künh ve hakikati üzere bilmek ve bir şeyi gereği gibi bilmek için yoklayıp sınamak, ehl-i hibre : nesnenin künh ve hakikatini bilen kimse.			
13021	ḥaber-dâr	حَبِير دَار	Ar. - Far.	•	Agâh, vâkıf ve malumatı olan.			
13022	ḥibre-nâme	حَبِيرَةٌ نَامَةٌ	Ar. - Far.	•	Kıbleyi gösterir bir nev alet.			
13023	ḥubüz	حُبِيرُز	Ar.	•	Ekmek, nân-ı azîz; cemi, ahbâz gelir.	cem		
13024	ḥubze	حُبَيْرَةٌ	Ar.	•	Bir somun ekmek.			
13025	ḥabş	حَبْش	Ar.	*	Birkaç nesneyi birbiriyle karıştırmak.			
13026	ḥabṭ	حَبْط	Ar.	∴	Şiddetle vurmak ve bir kimseye cin dokunmak ve cin çarpmak ve akıl ve dimağı tebâh eylemek ve hiçbir münasebeti olmayarak bir adamdan ihsan talep eylemek ve sehiv ve hata etmek ve yanılmak ve unutmak ve fesada vermek.			

13027	ḥabṭat	حَبْطَةٌ	Ar.	*	Kış eyyamında zükâm illetine denilir.			
13028	ḥibṭat	حَبْطَةٌ	Ar.	•	Hata, akılsızlık, delilik.			
13029	ḥabl	حَبْلٌ	Ar.	*	Bir arıza sebebiyle azaya arız olan fesada ve tebâhlîğa denilir ve felç illetine denilir ve ıs. arûziyyeden olup bahr-i basîṭ ve recezin müstefîlûn cüzlerinden sîn ve fâ harflerini ıskat eylemekten ibarettir ve men ve hapseylemek ve ödünç ve ariyet nesne almaya denilir ve yük getiren hamala kavil ve şarttan ziyade verilen nesne ve bir adamın aklını veya bir uzvunu tebâh eylemek ve taksir etmek ve zahmet ve meşakkat ve noksan; cemi, hubûl gelir.	cem	Aruz	
13030	ḥubl	حُبْلٌ	Ar.	*	Kalp ve hatır.			
13031	ḥubûr	حُبُورٌ	Ar.	•	Haberler, havadisler.			
13032	ḥabet	حَبَّةٌ	Ar.	*	Kumlarda veya bulutlarda olan yol yol uzun tarıklere denilir.			
13033	ḥabî	حَبِيٌّ	Ar.	•	Gizli saklı, hafî ve mestur olan ve setretmek; cemi, habâyâ gelir.	cem		
13034	ḥabî'e	حَبِيَّةٌ	Ar.	*	Mestur ve pinhan olan ve saklı ve gizli olan şey.			
13035	ḥabyet	حَابِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13036	ḥabîṭ	حَابِيَّاتٌ	Ar.	*	Hakir ve kemter nesneye denilir.			
13037	ḥabîṣ	حَابِيصٌ	Ar.	∴	Pelîd ve murdar ve nahoş nesne ki tayyib mukabilidir ve alçak ve dubaracı ve haddâ' ve mekkâr olan ve nâ-temiz yâran ile ülfet eden kimse ve fûrumaye, alçak ve şeytan.			
13038	ḥabîr	حَابِيرٌ	Ar.	•	Havadisten malumatı olan kimse ve ikinci ve hassaten âlimu billâh olan mert, agâh.			
13039	ḥabîz	حَابِيزٌ	Ar.	*	Pişmiş ekmek.			
13040	ḥat°	حَتًّا	Ar.	*	Bir kimseyi bir şeyden geri durdurmak ve ondan feragat ettirmek.			
13041	ḥattâr	حَتَّارٌ	Ar.	*	Gaddar, zalim ve gadreden.			
13042	ḥitâm	حِتَامٌ	Ar.	∴	Bir nesneye mühür basmak, mühürlemek ve mühür mumu, mukaddema mühür mumu yerine balçık kullanılır imiş, ona dahi denilir ve her işin ahir ve akıbeti ve tamamlık, bitmişlik.			
13043	ḥitân	حِتَانٌ	Ar.	•	Sünnet etmek ve zekerde sünnet mevziine denilir.			
13044	ḥitânet	حِتَانَةٌ	Ar.	•	Sünnetçilik hırfeti.			
13045	ḥatr	حَتْرٌ	Ar.	•	Ahdini bozmak ve birini aldatıp gadir ve hayıf etmek.			
13046	ḥitret	حِتْرَةٌ	Ar.	*	Atiyye-i kesîre.			
13047	ḥatel	حَتْلٌ	Ar.	∴	Kahretmek ve ahdin bozmak ve birini aldatıp gadir ve hayıf eylemek.			
13048	ḥitil	حِتْلٌ	Ar.	*	Süpürülünecek ve tesettür edecek perde makulesine ve mevzi denilir.			
13049	ḥatm	حَتْمٌ	Ar.	∴	Bir nesneye mühür basmak, mühürlemek ve mühür mumu, mukaddema mühür mumu yerine balçık kullanılır imiş, ona dahi denilir ve bir nesneyi itmam edip ahir ve encamına yetiştirmek ve bitirmek ve baştan başa okumak.			
13050	ḥatmü'l-ḳalb	حَتْمُ الْقَلْبِ	Ar.	*	Hak celle ve âlâ hazretlerinin küffarın kalbini set edip iman ve i'tikâdât-ı hakkaya dair nesne fehmetmez ve kendisinden itikat ve imana müteallik nesne sudür eylemez dereceye getirmesi.			
13051	ḥatemât	حَتْمَاتٌ	Ar.	•	Hatimler, tamamlar, nihayetler ve iptidadan intihaya kadar olan okumalar.			
13052	ḥatme	حَتْمَةٌ	Ar.	•	Kitabın ahiri olan kelam.			

13053	ḥatmiyyet	حَتْمِيَّة	Ar.	•	Hatemî olmaklık ki peygamberân-ı izâm için hazret-i Muhammed hâtemü'l-enbiyâ sallallâhu aleyhi ve sellem <u>hatemîdir.</u>			
13054	ḥatn	حَتْن	Ar.	•	Sünnet etmek, gılâf-ı zekerin bir parçasını mahall-i ma'lûmdan katetmek.			
13055	ḥutnet	حُتْنَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13056	ḥatnet	حَتْنَة	Ar.	*	Kaim ana.			
13057	ḥutür	حُتُور	Ar.	*	Bir adamı aldatıp gadir ve hayıf eylemek ve bir adamın gönlü dönüp midesi bulanmak.			
13058	ḥatür	حُتُور	Ar.	•	Hilekâr, gaddar, mekkâr.			
13059	ḥutünet	حُتُونَة	Ar.	•	Güveyilik, musâheret, nikâh vasıtasıyla olan hısımlık.			
13060	ḥatît	حَتِيْت	Ar.	•	Hasis, kemter ve kem-kadr ve alçak olan.			
13061	ḥatîr	حَتِيْر	Ar.	∴	Bir adamı aldatıp gadir ve hayıf eylemek ve hilekâr, gaddar, mekkâr, yalancı.			
13062	ḥuşş	حُشْ	Ar.	*	Hâr u hâşâk ve süprüntü ve pek eski, kuru yosun.			
13063	ḥaşâret	حَشَاْرَة	Ar.	*	Sıvık nesne kıvamlanıp ve koyulanıp katılanmak ve mide bulunup gaseyan gelmek, kusmak.			
13064	ḥuşşe	حُشَّة	Ar.	•	Bir avuç ağaç kırıntısı.			
13065	ḥaşeie	حَشَائَة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup batın üzerinde göbek ile kasığın aralığına denilir; cemi, haselât.	cem	Tıp	
13066	ḥaşelî	حَشَائِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup batın üzerinde göbek ile kasığın aralığına tesadüf eden nâhiye-i bedeniyyeye müteallik ve <u>mütedair olan manasına gelir.</u>		Tıp	
13067	ḥaşem	حَشَم	Ar.	*	Burun yassı ve enli olmak, arîzü'l-enf olmak.			
13068	ḥac°	حَجَا°	Ar.	*	Vurmak, darbeylemek ve gecenin çoğu gidip azı kalmak ve zelil ve makhûr olmak ve cima eylemek.			
13069	ḥacc	حَجَج	Ar.	*	Öte kakmak, defetmek ve yarmak ve burulmak ve cima eylemek ve toprak savurmak.			
13070	ḥuc°et	حُجَا°َة	Ar.	*	Kesîrü'l-cimâ' adam ve cimaa müştehiye kadın ve ahmak ve nadan ve şişman ve sakil ve girân-cân adam.			
13071	ḥacâlet	حَجَاْلَة	Ar.	∴	Mütehayyir olmak ve utanmak ve şermende olmak ve yüzü hayâdan kızarmak.			
13072	ḥuceste	حُجْسَة	Far.	•	Uğurlu, mesut ve mübarek olan.			
13073	ḥacel	حَجَل	Ar.	∴	Bir adam utandığundan mütehayyir ve medhûş olup cemâd gibi sakin ve ebsem kalmak ve bir adama bir madde pek müşkül ve çaparız olmakla hayran olup ne gûne amel ve hareket edeceğini bilmez olmak ve bir kimse devlet ve ikbalini hazmetmeyip sermestliğe, güya ki boturluğa mü'eddî olmak ve bir nesneden usanıp bıkmak ve kesp ve taleb-i ma'âş hususunda kâhillik eylemek, yani gevşek davranmak.			
13074	ḥaclet	حَجَلَة	Ar.	•	Utanmak, şermende olmak, hayâ etmek.			
13075	ḥahâm	حَاهَام		•	Yahudi milletinin okumuşu.			
13076	ḥadd	حَد	Ar.	*	Yol ve cemâ'at-i insâniyye ve bir şey bir nesneye tesir eyleyip yer eylemek ve yanak ve yüz, vecih; cemi, <u>hudûd gelir ve yer kazmak ve veri yarmak.</u>	cem		
13077	ḥudâ	حُدَا	Far.	•	Vacibü'l-vücûd olan Bârî Teâlâ ve efendi, sahip, malik.			
13078	ḥudâ-perest	حُدَا پَرَسْت	Far.	*	Allahutaala'yı bilip ibadet eden, muvahhit.			
13079	ḥidâc	حِدَاج	Ar.	*	Noksan manasına.			

13080	ḥudā-ḥān	حُدَا حَوَان	Far.	*	Şehadet parmağı.
13081	ḥudā-dād	حُدَا دَاد	Far.	•	Allah verdi, mevhibe-i ilâhî olan.
13082	ḥudā-rā	حُدَا رَا	Far.	•	Allah için, Allah aşkı için.
13083	ḥadāret	حَدَاوَرَة	Ar.	•	İffet ve ismet ve nisâ kısmının ehl-i perde olması.
13084	ḥidāş	حَدَاش	Ar.	•	Tırmalamak, pençe ile yara etmek.
13085	ḥudā-şinās	حُدَا شِنَاس	Far.	•	Allah'ı tanıyıcı, ehl-i tevhîd olan.
13086	ḥidā°	حَدَاغ	Ar.	•	Aldatmak ve hile ve mekr ve dubara etmek ve men.
13087	ḥaddā°	حَدَاغ	Ar.	•	Hilekâr, dubaracı ve şeytan olan.
13088	ḥaddā°at	حَدَاغَة	Ar.	*	Eşcâr-ı zü'l-esmâr vesair nebatatın neşvüneması kalil olan yani bereketi olmayan seneye itlak olunur.
13089	ḥudā-fürüş	حُدَا فُرُوش	Far.	•	Mürai, münafık, ikiyüzlü.
13090	ḥuddām	حُدَام	Ar.	•	Hadimler, hizmetçiler, hizmetkârlar.
13091	ḥidām	حَدَام	Ar.	•	Hidmeler, daire olmuş nâs halkaları.
13092	ḥidān	حَدَان	Ar.	•	Dostluk ve muhâdenet etmek.
13093	ḥudāver	حُدَاوَر	Far.	•	Malik, sahip, bey, hâkim.
13094	ḥudāvend	حُدَاوَنَد	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve Hak Teâlâ hazretleri ve efendi.
13095	ḥudāvendigâr	حُدَاوَنَدِگَار	Far.	•	Allahutaala celle şânuhu ve padişah, sultân-ı cihân, sultân-ı selâtin ve hünkâr lafzı bundan ihtisar olunmuştur.
13096	ḥudây	حُدَاي	Far.	*	Nâm-ı azîz-i Cenâb-ı Bârî Teâlâ celle şânuhu, aslı hod-âydır, kendi ve gelici manasına vâvî hafz edip işbâ'-ı zamme ile hudây dediler.
13097	ḥudâyâ	حُدَايَا	Far.	•	Ya Allah, ya Aziz, ya Kadîr manasına nidadır.
13098	ḥudâygân	حُدَايْگَان	Far.	•	Mu'âsirîni beyninde mümtaz olan ulu ve sâhib-i devlet ve mâlik-i memleket olan padişah ve sultân-ı selâtin.
13099	ḥudâygâne	حُدَايْگَانَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
13100	ḥudâyî-furüşân	حُدَايِي فُرُوشَان	Far.	*	Ehl-i la'net ki da'vâ-yı hak edip batıl efkâr sahibi olanlar.
13101	ḥudâyî-nâbit	حُدَايِي نَابِت	Ar. - Far.	*	Zer' ve gars etmeyerek kendi kendiye husule gelen eşcâr ve nebâtât-ı sâ'ireye itlak olunur.
13102	ḥadb	حَدَب	Ar.	*	Vurmak, darbetmek ve deriyi etiyile şakketmek ve ısırarak ve yalan söylemek ve uzunluk.
13103	ḥadeb	حَدَب	Ar.	*	Uzun ve akrısız kimse.
13104	ḥaddetân	حَدَاتَان	Ar.	*	Yanaklar, ruhsârlar.
13105	ḥadc	حَدَج	Ar.	*	Naks etmek ve noksan eylemek.
13106	ḥidr	حَدِر	Ar.	•	Çadır ve perde vesair sitâreye denilir.
13107	ḥader	حَدَر	Ar.	*	Uyuşmak, azanın uyuşması ve ıs. tıbbiyeden olup dalgınlık ve afyona şebîh bir ilacın tesirine maruz olmuş gibi uyuşup kalmak ve sükûnet bulmak manasına ve tehâvün ve kesel.
13108	ḥudret	حُدْرَة	Ar.	*	Zulmet-i şedîde.

13109	ḥadş	خَدَش	Ar.	•	Tırmalamak ve tırmık tırmık yırtmak.			
13110	ḥadşet	خَدَشَةٌ	Ar.	•	Korku, vesvese, rahatsızlık, båk.			
13111	ḥad ^c	خَدَع	Ar.	∴	Aldatmak ve bir adamı aldatıp agâh olduğu semtten ona zarar kastelemek, Türkîde al ve dubara eylemek demektir ve umur ve ahval muhtelil olmak veya muhtelif olmak ve bir adamın malı azalmak ve pazar kesada varmak ve duhul etmek ve korumak.			
13112	ḥud ^c at	خُدَعَات	Ar.	∴	Hilekârlık ve bir kere aldatmak ve mekr ve hile ve sâde-dil olmakla daima nâs kendisini aldatan veya herkese aldanan kimse.			
13113	ḥude ^c at	خُدَعَات	Ar.	*	Daima nâsı aldatıcı, mekkâr ve kalleşe denilir.			
13114	ḥadem	خَدَم	Ar.	•	Hizmetkâr ve hadim.			
13115	ḥidemât	خِدْمَات	Ar.	•	Hizmetler, ubudiyetler.			
13116	ḥidemât-ı şâkka	خِدْمَاتِ شَاكَّة	Ar.	*	Is. nizâmîyyeden olup mahkûmîn-i cinâyet hakkında tahammülün haricinde olarak tertip olunan ağır hizmetlere denilir.			Nizamiye
13117	ḥidmet	خِدْمَةٌ	Ar.	•	Bir adamın işini ve gücünü görüp bendelik ve pişkârlık ve kulluk etmek.			
13118	ḥademet	خِدْمَةٌ	Ar.	•	Müfret olmak itibariyle bir yerde daire olmuş nâs halkasına denilir ve kalın ve muhkem halka tarzında olan lokmaya denilir; cemi, hidâm gelir ve cem olmak itibariyle hadimin cemidir.	cem		
13119	ḥidmet-kâr	خِدْمَتُكَار	Ar. - Far.	•	Birinin hizmetinde olan adam ve hadim.			
13120	ḥidmet-kârî	خِدْمَتُكَارِي	Ar. - Far.	•	Hizmetkârlık, hizmetçilik.			
13121	ḥidmet-kün	خِدْمَتُكُنْ	Ar. - Far.	•	Hadim, hizmetçi ve hizmetkâr.			
13122	ḥidmet-güzâr	خِدْمَتُغُذَار	Ar. - Far.	•	İşgüzar olup şunun bunun hizmetini gören kimse.			
13123	ḥadîn	خَدِين	Ar.	*	Dost, siddîk ve yoldaş ve sinnen akran olan; cemi, ahdân.	cem		
13124	ḥidn	خَدِن	Ar.	•	Kızığlankız.			
13125	ḥadenet	خَدَنَةٌ	Ar.	*	Çok dost tutan adam.			
13126	ḥadenk	خَدَنَك	Far.	∴	Ok, tîr, sehim ve aslen kayın ağacının ismi olup ondan ok yapıldığı için bu veçhile tesmiye olunmuştur.			
13127	ḥudûr	خُدُور	Ar.	•	Hıdrlar, perdeler, sitrler.			
13128	ḥudüş	خُدُوش	Ar.	•	Tırmalamak, tırmakla yırtmak.			
13129	ḥadîc	خَدِيح	Ar.	*	Vaktinden evvel doğan çocuk ve nâkisu'l-akl veya nâkisu'l-halk olan kimse.			
13130	ḥadîre	خَدِيرَةٌ	Ar.	•	Ehl-i perde ve afife olan hatun.			
13131	ḥadî ^c a	خَدِيْعَةٌ	Ar.	•	Aldatmaya ve al ve fende denilir.			
13132	ḥadîn	خَدِيْن	Ar.	*	Bir adamın yâr ve sahibine denilir ve bir kimsenin zahîri ve bâtini her bir umurunda hem-dem ve gam-küsâr olan adam.			
13133	ḥadîş	خَدِيْش	Far.	*	Ümera ve ekâbir haremelerinde olan kethüda kadın ve kâhya kadın.			
13134	ḥidîş	خَدِيْش	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13135	ḥidîv	خَدِيْو	Far.	•	Efendi, vezir, büyük vezir, ve'l-yevm sadrazam derecesinde Mısır valisi gibi büyük vezire denilir.			
13136	ḥidîvî	خَدِيْوِي	Far.	•	Efendilik, vezirlik.			

13137	ḥaze°	حَذَا	Ar.	*	Bir kimseye ser-fürü eyleyip ram ve münkâd olmak ve za'f-ı nefis yani bî-zehre ve bî-sebât-ı kalb olmakla bir arızadan çabuk müteessir olup hafv ve endişeyi mucip hâletten ibarettir.			
13138	ḥaz°	حَذَع	Ar.	•	Kıyma kıymak.			
13139	ḥazef	حَذَف	Ar.	•	Fiske taşı atmak.			
13140	ḥazel	حَذَلَ	Ar.	∴	Terk etmek ve rüsva eylemek ve birine imdat etmeyip perişanlıkta ve horlukta bırakmak ve dostsuz, imdatsız kalmak.			
13141	ḥizlân	حِذْلَانٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve nusret memul olan kimse nusreti terk eylemek ve rüsvalık ve aşağı düşmek ve muavenetin terk eylemek.			
13142	ḥuzelet	حُذَلَةٌ	Ar.	*	Terk-i medet ve nusret eden kimse.			
13143	ḥazelet	حُذَلَةٌ	Ar.	•	Hâziller, deniler, alçaklar ve mağlup ve münhezim olanlar.			
13144	ḥazm	حَذَمَ	Ar.	*	Kesmek ve sarhoş olmak.			
13145	ḥuzû°	حُذُوٌ	Ar.	•	Bir kimseye ser-fürü eyleyip ram ve münkâd olmak.			
13146	ḥazûl	حُذُولٌ	Ar.	•	Birine imdat etmeyip perişanlıkta ve horlukta bırakmak ve dostsuz ve imdatsız kalmak.			
13147	ḥazîm	حَذِيمٌ	Ar.	*	Sarhoş olan.			
13148	ḥarâb	حَرَابٌ	Ar.	•	Viran ve yıkılmış yer ve perişan olan; cemi, harabe.	cem		
13149	ḥarâbât	حَرَابَاتٌ	Ar.	•	Harabeler, perişanlıklar.			
13150	ḥarâbe	حَرَابَةٌ	Ar.	∴	Hırsızlık etmek ve ıssız olan mahal ve virane ve yıkılmış yer.			
13151	ḥarâbiyyet	حَرَابِيَّةٌ	Ar.	•	Haraplık, viranelik.			
13152	ḥarâ'et	حَرَاةٌ	Ar.	*	Def'-i tabî'i eylemek ve sıçmak, terslemek.			
13153	ḥarâc	حَرَجٌ	Ar.	•	Reayadan taraf-ı sultâna eda olunan akçe.			
13154	ḥurâc	حُرَجٌ	Ar.	*	Bedende çıkan çıbanlar ki kör çıban denilir, bu kelime cemidir, müfredi hurâcedir ve is. tıbbiyeden olup bir cev-f-i ârızî derununda irinin tecemmu' ve terakümüne denilir, bunun cemi, hurâcât.	cem	Tıp	
13155	ḥurâc-ı bârid	حُرَجٌ بَارِدٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup batî ve gayr-ı zâhir bir iltihaptan sonra vukua gelip ekseriya veba ve elemsiz olan hurâca denilir.			
13156	ḥurâc-ı intikâlî	حُرَجٌ اِنْتِقَالِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup derûn-ı ahşâda yani ak ve karaciğerin ve bağırsaklar ve dimağ gibi a'zâ-yı dâhiliyye-i levvinede bi'z-zuhûr intân-ı kayhî ile âher mahalde husule gelen hurâca denilir.		Tıp	
13157	ḥurâc-ı ḥârr	حُرَجٌ حَارٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup devirlerini serian ikmal eden ve avâriz-ı iltihâbiyye-i hâdde ile mürâfakat eden ve ekseriya flegmondan yani iltihâb-ı nesc-i munzamda neşet eden şişkinlikten münba'is olan hurâca denilir.		Tıp	
13158	ḥurâc-ı müterâkim	حُرَجٌ مُتَرَاقِمٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir âfet-i nesc-i azmîden yani kemik çürümesi gibi bir hâlden neşet edip maraz-gîr olan noktadan az çok ba'îd bir mahalde nümâyân olan hurâca denilir.			
13159	ḥirâzet	حِرَاةٌ	Ar.	*	Sahtiyan ve meşin makulesinin dikiciliği sanatına denilir.			
13160	ḥarâşet	حَرَاشَةٌ	Ar.	*	Tırmantı ve bir kimsenin zimmetinde olan matlûb-ı yesire denilir ve demir alet makulesiyle yarılıp kesilen nesneden dökülen talaş ve döküntüye denilir.			
13161	ḥirâşat	حِرَاشَةٌ	Ar.	*	Islah eylemek.			
13162	ḥarâḥîr	حَرَاخِيرٌ	Ar.	*	Harharalar, uyku içinde horlamak ve hırıltı ve is. tıbbiyeden olup esnâ-yı teneffüste havanın tarik-i havâ'iyye-i ri'eviyeden yani akciğerin hava borularından mürurundan hasıl olan ze'îrât-ı gayr-ı tabî'iyyeye yani hılkî olmayan vızılı ve sedalara denilir.		Tıp	

13163	ḥarâḥir-i ferka'iyye	خِرَاحِرِ فَرْقَعِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup birkaç saç telinin parmaklar arasında ovuşturulmasıyla hasıl olan çıtırtı gibi esnâ-yı şehikte yani nefes alındığı vakitte istimâ' olunan vızılta ve hırılıtya denilir ki etibbanın sadrı dinlemesi bu ve bu gibi zirde beyan olunacak sesleri alabilmek içindir sedâ-yı mebhûsun anhu, başlıca zaturre nam marazın vakt-i insidâdının delil-i yakînisi olup mamafih terâkümü dem-i ri'evinin bazı hâlâtında ve ozima-yı ri'evî yani akciğere su toplanması hâlinde dahi istimâ' olunur.		Tıp	
13164	ḥarâḥir-i ferka'iyye-i dūniyye	خِرَاحِرِ فَرْقَعِيَّة دُونِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sabun köpüğü içine üflendikte hasıl olan seda ve çıtırtı gibi hem zefir ve hem de şehikte yani hem nefes verildiği ve hem de nefes alındığı vakitte istimâ' olunan vızılta ve hırılıtya denilir, harâḥir-i ferka'iyye gibi bir mahalle maksûr olmayıp sadrın her bir tarafına münteşir olur ise de batna mülâsık olan kâ'ide-i sadrın taraf-ı halfisinde kesirü'l-vukû'dur, harâḥir-i mezkûre iltihâb-ı kasabât-ı ri'e yani akciğerin büyük borularının iç örtüsü olan gışâ-i muhâtinin iltihabında ve edrân-ı ri'eviyeye denilen akciğer veremi habbelerinin eridiği vaktin bidayetinde başlıca olarak vaki olup mamafih ifrâzât-ı müfrita ile müterâfık bulunan şu'ubât-ı ri'eviyeye-i mütevessi'ada ve terâkümü dem-i ri'evinin ve sekte-i ri'eviyenin yani kan damarları yurtılıp akciğerin karaciğer gibi kıpkırmızı kana boğulması hâlinin iptidaki vakitlerinde dahi istimâ' olunur.		Tıp	
13165	ḥarâḥir-i kehfiyye	خِرَاحِرِ كَهْفِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup mağara gibi bir boşluk veya çukurdan gelen ses gibi istimâ' olunan ve şehik ve zefir yani hem nefes alma ve hem de nefes verme zamanlarına tesadûf eden sedaya denilir ki akciğerlerden birinin tepesine maksûr olarak kalır, harâḥir-i mezkûre akciğerde ya hufrenin yani bir çukurun vücuduna delalet eder yahut şu'ubât-ı ri'eviyeye yani akciğerin ince borularından biriyle ittisal ve iştirak eden bir hurâcın vücuduna veyahut şu'ubât-ı ri'eviyeden birinin mütevessi' olduğuuna delalet eder.		Tıp	
13166	ḥarrâṭ	خِرَاطٌ	Ar.	*	Çıkrıkçı ve elmeyci.			
13167	ḥirâṭat	خِرَاطَةٌ	Ar.	*	Çıkrıkçı sanatı.			
13168	ḥarâṭim	خِرَاطِيمٌ	Ar.	•	Hortumlar, burunlar, fil burunları.			
13169	ḥarâṭîn	خِرَاطِيْنٌ	Ar.	*	Yer solucanı denilen hayvan.			
13170	ḥurâfât	خِرَافَاتٌ	Ar.	•	Saçma sapan ve herze, herzeyân sözler.			
13171	ḥarâfet	خِرَافَةٌ	Ar.	∴	Uzre kabilesinden bir kimseye denilir ki bir zaman kendisini cin taifesi kapıp getirmişler, bahdehu müşahede eylediği acayibi ve akıl kabul etmeyecek garabeti nakleyediğinde nâs kendisini tekzip etmeleriyle o vakit kizb-i sarîhe hadîsü Harâfe denilmiştir ve hümâyün-nâme kıssaları ve Nasrettin Hoca destanları gibi latif ve dil-küşâ ve mu'accib ahbâr-ı kâzibe ve hikâyâtta darbimesel olmuştur ve budala lakırdısı, beyhude kelam.			
13172	ḥirâḳat	خِرَاقَةٌ	Ar.	*	Tuttuğu işi bilmeyip fena ve nahoş yapar olmak ve ahmak ve bî-mağz olmak ve ebleh ve akılsız olmak.			
13173	ḥirâm	خِرَامٌ	Far.	•	Sallanarak ve salınarak yürümek ve naz ve eda göstermek.			
13174	ḥarâm	خِرَامٌ	Far.	•	Müjde, beşaret, sevinç, meserret, sürur, şâdumânî.			
13175	ḥirâmân	خِرَامَانٌ	Far.	•	Salınarak naz ve eda ile yürür olan.			
13176	ḥirâmet	خِرَامَةٌ	Ar.	*	Mâcin ve laubaliyane meşrep olmak.			
13177	ḥurrâm	خُرَامٌ	Ar.	*	Taat ve ibadetten bi'l-külliyeye munkatı' olup müdâm irtikâb-ı ma'âsi ve âsâm eden kimseler.			
13178	ḥirâmend	خِرَامَنْدٌ	Far.	•	Salınarak naz ve eda ile yürümek üzere olan.			
13179	ḥirrân	خِرْرَانٌ	Ar.	•	Mutî, itaatli, münkâd ve fermân-ber olan.			
13180	ḥarâ'id	خِرَائِدٌ	Ar.	•	Harîdler, el dokunmadık kızıoğlankızlar, bikrler.			

13181	hırbâş	خرباش	Ar.	*	Gırıv ve kavgaya ve büyük nesneye denilir.			
13182	hırbân	خربان	Far.	•	Eşekçi, eşek sahibi veya eşek sürücüsü.			
13183	hırbız	خربز	Ar.	•	Kavun, bittih.			
13184	hırbak	خربق	Ar.	∴	Şakketmek, katelemek ve ifsat etmek ve iki nev zehirli otun isimdir ki birine harbak-ı ebyaz yani beyaz çöpleme, diğerine harbak-ı esved yani kara çöpleme denilir.			
13185	hırbak-ı esved	خربق أسود	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kara çöpleme denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta cezirini bazı etibba emrâz-ı cildiyye-i müzminede kullanmıştır.		Nebatat	+
13186	hırbekayn	خربقین	Ar.	*	Beyaz çöpleme ile kara çöpleme denilen otlar.			
13187	hırbende	خربنده	Far.	•	Eşekçi, katırcı.			
13188	hırabbe	خرببه	Ar.	*	Viran olan yer; cemi, harabât gelir.		cem	
13189	hırbbe	خرببه	Ar.	*	Kalbur, gırbâl ve ayıp ve nakisa ve zül ve fezihat; cemi, harabât gelir.		cem	
13190	hırbbe	خرببه	Ar.	*	Müdevver delik ve kulakta küpe deliği ve din ve mezhebe müteallik fesat.			
13191	hırc	خرج	Ar.	•	Emvâl-i nâstan cibâyet olunan meblağa denilir ve masraf ve birinin malından ve akçesinden sarf olunan miktar ve maldan ve akçeden sarf etmek ve yapıya konulan mahlut kireç ve horasana ve esvap üzerine işlenen ince kaytana vesaireye Türkçe olarak harç derler, vekilharç : efendisinin matbah vesair masrafları hususuna memur olan hizmetkâr.			
13192	hırc	خرج	Ar.	•	Heybeden büyük ve meşinden mamul bir nev maruf yol torbası veya kabı; cemi, hırece gelir.		cem	
13193	hırec	خرج	Ar.	•	Aklı ve karalı, alacalı olmak, ahrec olmak.			
13194	hırc-râh	خرج راه	Ar. - Far.	•	Yol masrafı, yol harçlığı.			
13195	hırece	خرجه	Ar.	*	Makarrında ârâm eylemeyip kapıcılar kâhyası gibi ekseri girip çıkar olan kimse.			
13196	hıred	خرد	Far.	•	Akıl, zihin, dirayet.			
13197	hıurd	خرد	Far.	•	Ufak, küçük, ince.			
13198	hırcâre	خرچاره	Ar.	*	Bostan korkuluğu.			
13199	hırcenk	خرچنک	Far.	•	Yengeç denilen deniz hayvanı, seretan.			
13200	hırhara	خرخوه	Ar.	*	Uykuda horuldamak; cemi, harâhir gelir, tafsilatı harâhir kelimesinde görülür.		cem	
13201	hıurd-hân	خرد خان	Far.	*	Dardağan, tarumar ve ufanmış olan.			
13202	hıurd-hâm	خرد خام	Far.	*	Ziyade ince olan.			
13203	hıurd-dest	خرد دست	Far.	*	Yankesici ve bilek ile dirsek arasında vaki mafsâl ve el ile oynanır oyun.			
13204	hıurd-sâl	خرد سال	Far.	•	Küçük yaşlı çocuk.			
13205	hıred-süz	خرد سوز	Far.	•	Akıl yakıcı, hayret verici, zihni perişan edici.			
13206	hıardeştî	خردشتی	Far.	•	Yaban eşiği, himâr-ı berrî.			
13207	hıurdek	خردک	Far.	*	Edepli ve kâr-şinâs olan kimse.			

13208	ḥardal	خَرْدَلٌ	Ar.	∴	Yeşilliği şekilde görülen nebatın tohumuna denilip işbu tohumdan taama lezzet vermek ve iştihayı açmak için macun gibi bir şey yapıp ekl ederler, tıpta müdir gibi istiskâ-yı umûmî ve ozimada ve iskorbütte ve dâ'û'l-hinzîrde ve hunnâk-ı basît veya hunnâk-ı gışâ-i kâzibîde yani boğmaca denilen öksürüğü tevlit eden hunnâkta kullanılır, haricen dahi kanı bir mahalle hücum ettirerek bir müphem uzuv iltihabının mekânını tebdil ettirmek veya sath-ı bedene harareti davet etmek için lapa ve yakı kâğıdı şeklinde veya istihâm-ı kadem suretiyle istimal olunur.				+
13209	ḥired-mend	خِرْدَمَنْدٌ	Far.	*	Akıl sahibi ve akıllı ve akil olan.				
13210	ḥired-mendân	خِرْدَمَنْدَانٌ	Far.	*	Akıl sahipleri ve akıllılar.				
13211	ḥired-mend-âne	خِرْدَمَنْدَانَةٌ	Far.	*	Akla layık ve yaraşır olan.				
13212	ḥired-mendî	خِرْدَمَنْدِي	Far.	*	Akıllılık, dirayet.				
13213	ḥurdevât	خُرْدَوَاتٌ	Far.	*	Hurda ve ufak tefek nesnelere.				
13214	ḥurde	خُرْدَةٌ	Far.	*	Ufak, küçük, ince olan.				
13215	ḥurde-bîn	خُرْدَةٌ بَيْنٌ	Far.	*	Şekilde görüldüğü veçhile hurda şeyleri büyük gösterir bir nev âlet-i hikmetiyyeye denilir ve müdekkik ve her şeyin iç yüzünü ve künh ve hakikatini arayan kimseler ve dūr-endîş adam.				+
13216	ḥurde-dân	خُرْدَةٌ دَانٌ	Far.	*	Dakika-şinâs, muhakkik ve nüktedan ve aybı beyyan olan.				
13217	ḥurde-fürüş	خُرْدَةٌ فُرُوشٌ	Far.	*	Çerçi, hırdavat satıcı, eskici.				
13218	ḥurde-gîr	خُرْدَةٌ كِيرٌ	Far.	*	Sözde eksik tutucu ve her kesin sakat ve noksanını arayıp tarayan adam.				
13219	ḥar-rübâb	خَرٌّ رُبَابٌ	Far.	*	Tamburun veya kemanın kâsesi üzerinde olan ağaç pasesi ki tel ve kıllar onun üzerinden geçer.				
13220	ḥar-zân	خَرٌّ زَانٌ	Far.	*	Nevruz denilen gün ki Acemler o günü senebaşı itibar ederler.				
13221	ḥarz	خَرَزٌ	Ar.	*	Sahtiyan ve meşin makulesini dikmek.				
13222	ḥares	خَرَسٌ	Ar.	*	Bir adam, dilsiz ve lal olmak.				
13223	ḥirs	خَرَسٌ	Far.	*	Ayı denilen hayvan, düb.				
13224	ḥursend	خُرْسَنْدٌ	Far.	*	Daima mesrur ve şâdumân ve müreffehü'l-hâl olan ve kısmetine razı ve kani olan.				
13225	ḥursende	خُرْسَنْدَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.				
13226	ḥarsenk	خُرْسَنْكٌ	Far.	*	Değirmen taşı ve yol üzerindeki bî-fâ'ide büyük taş.				
13227	ḥarş	خَرَشٌ	Ar.	*	Kesbetmek ve tırmalamak ve kâr u kesb edip maaş talebinde olmak.				
13228	ḥarşef	خَرَشَفٌ	Ar.	*	Balık pulu ve kalkan balığı.				
13229	ḥarşefe	خَرَشَفَةٌ	Ar.	*	Nâs harekete gelip gırîv ve hengâmeye ve her kafadan bir ses gelerek kargaşa eylemek.				
13230	ḥarşefiyyü'l-cenâḥ	خَرَشَفِيَّةُ الْجَنَاحِ	Ar.	*	Hayvanat is. olup haşerat nevinden zar gibi dört kanatlı ve kanatlarının üzerleri ufacak pullarla mestur olan bir nev haşereye yani böceğe denilir.				Hayvanat
13231	ḥarşüf	خَرَشُوفٌ	Ar.	*	Enginar denilen maruf sebze manasına is. nebâtiyyedendir.				Nebatat
13232	ḥarş	خَرَصٌ	Ar.	*	Bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek ve mutlaka zan ve tahmin ile söz söylemek ve yalan söylemek ve nehrin ağzını bent eylemek.				
13233	ḥirş	خَرَصٌ	Ar.	*	Takdir ve kıyas manasına.				

13234	haraṭ	حَرَطٌ	Ar.	*	Bir nesneyi salıvermek ve müşil ilaç ishal vermek ve bir kimse nâsa taarruz ve eza eylemek babında destur verip murahas kılmak.			
13235	horṭüm	حُرْطُومٌ	Ar.	∴	Filin burnu ve çabuk sarhoş eden keskin şarap; cemi, harâfîm gelir ve Türkçede köseleden mamul olup yangın tulumbalarında suyu nakil için kullanılan boruya denilir.	cem		
13236	har°	حَرْعٌ	Ar.	*	Yarmak, şakketmek.			
13237	hara°	حَرْعٌ	Ar.	*	Zayıf ve zebun olmak ve medhûşluk.			
13238	hîrṭîṭ	حِرْطِيطٌ	Ar.	*	Kereviz denilen sebze.			
13239	huzfet	حُزْفَةٌ	Ar.	•	Semizotu denilen sebze-i ma'rûf.			
13240	harḳ	حَرْقٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi yarıp yırtmak ve bir nesneyi fikir ve reviyetsiz fesat tariki üzere kateylemek ve yalan söylemek ve kat'-ı mesâfe eylemek ve yeniden yalan düzmek ve yırtık ve is. fikhiyeden olup her vakit ayıklanmaya muhtaç olan nehr-i hâssa denilir ve büyük sahra; cemi, hurûk gelir.	cem	Fıkıh	
13241	haraḳ	حَرْقٌ	Ar.	*	Korkudan veya utanmaktan medhûş olmak.			
13242	hurḳ	حَرْقٌ	Ar.	*	Bilmezlik, akılsızlık ve dehşet ve unî.			
13243	huruḳ	حُرُوقٌ	Ar.	•	Harklar ve su yarıkları ve çayır ve çimenli olan düz yerler.			
13244	hîrḳa	حِرْكَهٌ	Ar.	•	Bir nev pamuklu libas ki üstten giyilir, evâ'ilde parça ve yamadan yapılı idi; cemi, hırak.	cem		
13245	hîrḳa-püş	حِرْكَهٌ پُوشٌ	Ar. - Far.	•	Hırka örtünen derviş.			
13246	hark	حَرْكٌ	Ar.	*	Lec ve ısrar eylemek.			
13247	har-gâh	حَرْغَاهُ	Far.	•	Padişah veya vezir otağı, çadır.			
13248	har-kürre	حَرْكُرُهٌ	Far.	*	Eşek yavrusu, eşek sıpası.			
13249	harek-i zemîn	حَرْكٌ زَمِينٌ	Far.	*	Ayaksız, yer üzerinde sürünüp gezer olan böcekler.			
13250	harkes	حَرْكَسٌ	Far.	*	Çok sözlü ve beyhude söyler olan.			
13251	hargele	حَرْكَلَهٌ	Far.	∴	Eşek sürüsü ve henüz binilmemiş veya koşulmamış beygir veya kısarak.			
13252	hargür	حَرْكُورٌ	Far.	*	Yaban eşiği, himâr-ı vahşî.			
13253	hargüş	حَرْكُوشٌ	Far.	•	Tavşan denilen hayvan, erneb.			
13254	hargeh	حَرْكَهٌ	Far.	•	Har-gâh, otağ, fâze, çadır.			
13255	hargeh-i kamer	حَرْكَهٌ قَمَرٌ	Ar. - Far.	*	Ay ağılı, hâle.			
13256	hargeh-i mâh	حَرْكَهٌ مَاهٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13257	harm	حَرْمٌ	Ar.	*	Muhkem etmek ve işinde çabuk olmak ve nakıs etmek ve kat ve udül eylemek ve bir nesnenin dikişini söküüp ayırmak ve is. arüziyyeden olup fe'ûlün cüzünden fânın yahut mefâ'ilün cüzünden mîmin ıskatına denilir.		Aruz	
13258	hurrem	حُرْمٌ	Ar.	∴	Sebze-zâr ve şükûfe-ârâ ve çemen-pîrâ olan mekan ve şadlık ve mesrur olmak ve küşâyîş-i hatır ve sürûr-ı kalb ve kışın evvelki ayı.			
13259	hurmâ	حُرْمَا	Far.	•	Arabistan mahsulü bir nev yemiş ki şeklinin görülmesi için temr kelimesine müracaat oluna.			
13260	harmâr	حَرْمَارٌ	Far.	•	Eşekçi, eşek sürücüsü.			

13261	ḥurmān	حُرْمَانٌ	Ar.	*	Yalan söz, kizb.			
13262	ḥurrem-gāh	حُرْمَكَاة	Far.	•	Müferrih olan mahal ve hayme, çadır, har-gāh.			
13263	ḥar-mekes	حَر مَكَس	Far.	•	At sineği denilen hayvancık ve eşek arısı.			
13264	ḥurrem-geh	حُرْمَكَاة	Far.	*	Müferrih olan mahal ve hayme, çadır, har-geh.			
13265	ḥarman	حَرْمَن	Far.	•	Buğday ve emsali hububat biçildikten sonra cem olup samandan tefrik olunduğu mahal.			
13266	ḥirmen	حِرْمَن	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
13267	ḥirmen-suḥte	حِرْمَن سُوْحْتَه	Far.	•	Harmanı yanmış, kül olmuş, müflis kimse ki mameleki elden çıkmış kimseden kinayedir.			
13268	ḥarman-gāh	حَرْمَكَاة	Far.	•	Harman mahalli.			
13269	ḥar-mühre	حَر مُهْرَه	Far.	•	Katır boncuğu denilen ziynet ki katır ve eşek yular veya palanına dikilir ve boynuzdan yapılır ve bir nev boru.			
13270	ḥarnüb	حَرْنُوْب	Ar.	•	Keçiboynuzu denilen meyve.			
13271	ḥarvār	حَرْوَار	Far.	•	Eşek yükü, eşek hamulesi.			
13272	ḥarrüb	حَرْرُوْب	Far.	•	Keçiboynuzu denilen maruf meyve.			
13273	ḥurūc	حُرُوْج	Ar.	∴	Bir mekândan taşra çıkmak ve isyan etmek ve ecir ve galle manasına da gelir; cemi, ahrâc, sâhib-i hurûc : asi olan kimse ve galebe ile nâgeh zuhur olarak bir hayli yeri az kuvvette yed-i teshirine geçiren adam.	cem		
13274	ḥarūr	حَرُوْر	Ar.	•	Yüksekten aşağı düşmek, sukut etmek.			
13275	ḥurūs	حُرُوْس	Far.	•	Meşhur kuş ki hane veya çiftlik derununda vücuda gelir, dişisine tavuk derler.			
13276	ḥurüş	حُرُوْش	Far.	•	Çağırışma, bağırışma, şamata, feryat ve zârî.			
13277	ḥurüşân	حُرُوْشَان	Far.	•	Şamataya boğulmuş olan.			
13278	ḥarūṭ	حَرُوْط	Ar.	∴	Mukaddem ve mütehevvir kimse ve uygunsuz, zapt olunmaz beygir.			
13279	ḥurūc	حُرُوْج	Ar.	*	Bedenin ek ve oynak yerleri, gevşek ve sülpük olmak.			
13280	ḥirva ^c	حِرْوَا	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir nev ağaca denilir ki büzürandan yani tane ve meyvelerinden ezerek ve sıkıştırarak Hint yağı denilen maruf yağ çıkarılır, işbu yağ tıpta müşhil, müleyyin gibi inkıbaz ve fitk-ı mahnûkta yani boğulmuş ve civarı tazyik olunmuş fitkta ve düsentarya yani basurda vesair ilel-i mültehibede, kalın bağırsağın iç örtüsü üzerine tesirinden korkulan edviye-i müşhile yerine kullanılır.		Nebatat	+
13281	ḥurūḳ	حُرُوْق	Ar.	*	Bir yerde asla ayrılmamak veçhi üzere ikamet eylemek.			
13282	ḥirric	حِرْرِيْج	Ar.	*	Bir kimsenin çıkardığı nesne.			
13283	ḥirid	حِرِيْد	Far.	•	Almak, alış, ahiz, mübayaa.			
13284	ḥarid	حَرِيْد	Ar.	∴	Dâmenine dest-i ricâl dokunmamış bıkır kıza denilir ve şerm ve hayâ eserine makrûn, nerm ve mülayim ve aheste sese denilir.			
13285	ḥaride	حَرِيْدَه	Ar.	*	Bi-ma'nāhu eyzan ve mesture avrat ve delinmedik inci; cemi, harâyid gelir.	cem		
13286	ḥirid ü fūrūḥt	حَرِيْد و فُرُوْحْت	Far.	•	Alışveriş, bey' ü şirâ.			

13287	hırdār	خریدار	Far.	•	Satın alıcı ve müşteri.			
13288	hıride	خریده	Far.	•	Satın alınmış ve mübaya olunmuş.			
13289	hârîş	خریض	Ar.	*	Soğuk su.			
13290	hârîza	خریضه	Ar.	*	Taze ve güzel ve sım-ten ve etine dolu, mahbube kıza denilir.			
13291	hârîta	خریطه	Ar.	∴	Sahtiyandan ve emsali şeylerden mamul kese ve torba ve ı. coğrafyadan olup bir memleketin veya bir mahallin resm-i arâzisine denilir.		Coğrafya	
13292	hârîc	خریج	Ar.	*	Zayıf, zebun adama denilir.			
13293	hârîf	خریف	Ar.	•	Fusûl-ı erba'adan güz faslına denilir ki yazdan sonra ve kıştan evvel gelir ve meyve toplamak ve katı olduğu için böylece ıtlak olunmuştur.			
13294	hârîk	خریق	Ar.	•	Derin olmayan su harkı ve çayırılı çimenli olan düz ve oturaklı, aralık yer; cemi, huruk.	cem		
13295	hârîm	خریم	Ar.	*	Mâcin ve laubaliyane meşrep adam ve kimseye denilir.			
13296	hazzâf	خزاف	Ar.	*	Çanak ve çömlek yayıcı.			
13297	huzâmî	خزামী	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile lavanta denilen kokulu latif bir nebata denilir ki halk buna tahrifle husâme demişlerdir, tıpta muzâdd-ı teşennüc gibi emrâz-ı felciyyede ve münebbih gibi emrâz-ı za'fiyyede müstameldir.		Nebatat	+
13298	hazân	خزان	Far.	•	Sonbahar, fasl-ı harîf, güz mevsimi ve yaprakların sararması.			
13299	hazân-dîde	خزاندیده	Far.	•	Solmuş, sararmış olan.			
13300	huzzân	خزان	Ar.	•	Hâzinler, hazinedarlar.			
13301	hazânet	خزانه	Ar.	∴	Hâzinlik, hazinedarlık ve mâl-ı mahzûn vazolunan mekân ki lisanımızda hazine denilir ve insanın gönli.			
13302	hazâ'in	خزاین	Ar.	•	Hazinelere, genclere.			
13303	hazrân	خزران	Ar.	•	Hezaren denilen ince bir nev kamış ki şeklinin görülmesi için esel kelimesine müracaat oluna.			
13304	hazrebet	خزربته	Ar.	*	Kelâmın karışık ve bî-intizâm ve yave ve herze-nâk olmasına ıtlak olunur.			
13305	haza°	خزع	Ar.	∴	Kesmek, kateylemek ve bir adam, rüfeka ve ahbab ve ashabından tehalûf eylemek ve ı. tıbbiyyeden olup beden-i insânda bir kıtayı kat ve şakkevlemeye denilir.			
13306	hız°a	خزعه	Ar.	•	Kıta, parça, pare.			
13307	huzê°a	خزعه	Ar.	*	Daima nâsı işinden gücünden avk eden kimseye denilir.			
13308	hazef	خزف	Ar.	•	Testi denilen maruf kap ki envayı vardır yalnız bir nevi görülmek için testi kelimesine konulan şekle müracaat oluna.			
13309	hazefî	خزفی	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup testide görülen hâlâta mensup ve müteallik olan demektir.		Tıp	
13310	huzle	خزله	Ar.	*	Bel kırıklığına denilir ve ı. arûziyyeden olup mütefâ'ilün cüzünden elifin sukutuyula tânın sakin olmasına ıtlak olunur ki müfte'ilün cüzüne naklolunur.		Aruz	
13311	huzele	خزله	Ar.	*	Nâsı daima hacet ve maksadından avk ve tehir eden adam.			
13312	hazm	خزم	Ar.	*	Dizmek ve ı. arûziyyeden olup beytin evveline yani şatr-ı evvelin sadrına birden dörde kadar harf ziyade eylemeye denilir.		Aruz	
13313	hazn	خزن	Ar.	*	Malı bir mekân-ı muhrezde hıfz eylemek.			

13314	hızıy	خزى	Ar.	•	Bir kimse bir beliyye ve rüsvalığa uğramakla beyne'n-nâs hor ve zelil olmak.			
13315	hazîne	خزينة	Ar.	•	Mal vazolunup hıfzolunduğu mahal ve top ve humbara vesair alette ve lağımda barutun vazolunduğu mahal vesair nesnenin kesret ile cem olunduğu yer.			
13316	hazîne-dâr	خزينة دار	Ar. - Far.	•	Hıfz-ı mâla memur olan kimse.			
13317	has	خس	Far.	∴	Çer çöp, talaş, yonga ve dağ adamı, yaban adamı.			
13318	hass	خس	Ar.	*	Bî-asl ve deni ve fûrumaye ve rezil ve bahil kimse ve bir kimsenin hissesini pek hakir ve kemter ve naçiz kılmak ve marul denilen sebze ve ıs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile acı marul denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü, usaresi yani sapları çizilerek akıtılan süt gibi suyu olup afyon, havassına her ne kadar müşabih hassası var ise de onun gibi inkıyat ve imtilâ-i dimâğ ve adem-i iştiâhı bâdî olmadığından ona tercihen ve dimağı tahrik eylemeksizin vücutta bir sükûn-ı umûmî hasil eylediğine binaen seher yani uykusuzluk ve sinir hastalıklarında ve beyne'n-nâs verem denilen sillü'r-ri'ede vesair emrâz-ı ri'eviyede öksürük ve vecaları teskin ve afyon istimal olunan ekser emrazda sükûnet-i hafffe hasil etmek için kullanılır ki bu usareye lisân-ı efrenciyyede laktukariyum denilir.		Nebatat	+
13319	has°	خسا	Ar.	*	Reddetmek ve irak ve ba'îd etmek ve irak olmak.			
13320	hasâr	خسار	Ar.	∴	Bir kimse yolundan azmak ve dâl ve kem-râh olmak ve bey' ü şîrâda ziyan eylemek veya aldanmak ve ziyankârlık ve dalalet ve helak ve zarar ve ziyana uğramak.			
13321	hasâret	خساره	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13322	hasâset	خساسة	Ar.	•	Alçak tabiatlı, dun ve fûrumaye ve hasis olmak.			
13323	hussât	خسائت	Ar.	*	Cedi ve kutub ve benâtü'n-na'ş ve ferkadân gibi gurup etmeyen yıldızlara denilir.			
13324	hisset	خسنة	Ar.	*	Denaet, kabahat ve alçaklık, fûrumayelik.			
13325	hastegî	خستگی	Far.	•	Hastalık, adem-i sıhhat-i beden, maraz.			
13326	hasta	خسته	Ar.	∴	Keyifsiz, mizaçsız olan, mariz ve ziraat için sürülüp hazırlanmış olan tarla ve meyve çekirdeği.			
13327	hasta-bend	خسته بند	Far.	*	Cebîre, kırık azaya bağlanan ağaç parçası.			
13328	hustevâne	خستوانه	Far.	*	Dervîşânın giydiği peşmîne ve saçaklı hırka.			
13329	hasr	خسر	Ar.	∴	Bir kimse yolundan azmak ve dâl ve kem-râh olmak ve bey' ü şîrâda ziyan eylemek veya aldanmak.			
13330	husrân	خسران	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13331	husrev	خسرو	Far.	•	Padişah, sultan ve güneş ve her bir zî-şevket padişah.			
13332	husrev-âne	خسروانه	Far.	•	Padişaha layık ve müteallik ve yaraşık olan.			
13333	hasf	خسف	Ar.	*	Göz çıkarmak ve yırtmak ve yırtılmak ve kesmek ve hasta, maraz ve illetten kurtulup kesb-i âfiyet etmek ve bir adamı horlayıp hâk-sâr etmek ve yere batmak ve eksiklik.			
13334	husû°	خسوة	Ar.	*	Sürüp kovmak ve tard ve teb'îd etmek ve bâsıra, hîre ve zayıf ve fersiz olmak.			
13335	husûf	خسوف	Ar.	•	Bir mahal, yere geçmek ve bir nesnenin nuru ve ziyası gitmek ve zill-ı arza duhul ederek şemsin ziyasından dûr ve mahrum olmakla kamere arız olan zulmet ki beyne'n-nâs ay tutuldu denir ve ay tutulmak.			
13336	hasîr	خسير	Ar.	∴	Dâl ve kem-râh olan adam ve zarar ve ziyana uğrayan kimse.			

13337	hasıs	حَسِيس	Ar.	∴	Deni ve fûrumaye nesneye denilir ki asla itibar ve mübâlâta layık olmaz ve alçak tabiatlı ve çingene ve tamahkâr olan.			
13338	hasiset	حَسِيسَةٌ	Ar.	•	Alçak tabiatlı ve çingene ve tamahkâr olmak.			
13339	hasıl	حَسِیل	Ar.	*	Alçak ve rezil ve kemter şey; cemi, hasâ'il gelir ve nâsın nekes ve rezil ve fûrumayesine denilir ki beyne'n-nâs adam molozu ıtlak olunur.	cem		
13340	haşş	حَشَش	Ar.	*	Gizlice bir adama levni ve buğzeylemek ve gizlice bir adama bir şey sunup vermek ve girmek ve siyah nesne ve piyade ve yaya giden.			
13341	hişâ°	حِشَاءٌ	Ar.	*	Korkutmak, tahvif etmek.			
13342	haşşâb	حَشَابٌ	Ar.	*	Ağaçtan anlayıcı, ağaç satıcı, keresteci.			
13343	huşâret	حُشَارَةٌ	Ar.	*	Her şeyin kemter ve kötüsüne denilir ve edânî-i nâs ki onlara adam molozu ıtlak olunur ve özü olmayan arpa.			
13344	huşâş	حُشَاشٌ	Ar.	*	Redî ve alçak şey.			
13345	haşâfet	حَشَافَةٌ	Ar.	*	Güzel ve üstadane kılavuzluk etmek.			
13346	haşeb	حَشَبٌ	Ar.	•	Kalın, kuru ağaç pasesi ki bundan kereste imal olunur; cemi, huşub gelir.	cem		
13347	haşeb-i şâdık	حَشَبٍ ضَادِقٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup müsta'rizan kesilen bir ağacın kabuğundan maada haşeb kıtasının ikiye taksimiyle merkeze yakın ve dâhilde vaki, ziyade ağır ve mülevven ve ziyade sert ve galiz ve safik olan kıtasına denilir.		Nebatat	
13348	haşeb-i kâzib	حَشَبٍ كَاذِبٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup müsta'rizan maktu bir ağacın kabuğundan maada haşeb kıtasının kabuğa yakın olan ve levni ziyadesiyle açık ve kıvamı yumuşak bulunan ve kıt'a-i mezkûrenin dâ'iren mâ-dâr ve dâhilden harice doğru ikiye taksimiyle harice tesadûf eden kısmına ıtlak olunur.		Nebatat	
13349	haşb	حَشَبٌ	Ar.	*	Karıştırmak, halt etmek.			
13350	haşbâ°	حَشْبَاءٌ	Ar.	*	Katı ve şedit şey ve kerih ve bed-likâ ve yâbis ve bî-tarâvet olan şey.			
13351	huşbân	حُشْبَانٌ	Ar.	•	Haşebler, keresteler.			
13352	haşebiyye	حَشَبِيَّةٌ	Ar.	*	Cebriyeden Cehmiyye taifesinin bir şubesidir ki bunlar sıfat-ı ezelfiy nefiy hususunda Mutezile'ye muvafakat ve bundan maada bazı hezeyanı ziyade ederler ve Kur'ân-ı Kerim'in mahlûkiyyetine kail olurlar.			
13353	hişt	حِشْتٌ	Far.	•	Kerpiç ve tuğla ki bina için kullanılır.			
13354	hişt-zen	حِشْتُ زَنْ	Ar.	*	Kerpiç vurucu yani tuğla pişirici.			
13355	huştük	حُشْتُوكٌ	Ar.	*	Pederi nâ-ma'lûm olan velet.			
13356	hişte	حِشْتَةٌ	Far.	*	Müflis, elde sermayesi olmayan ve bî-vâye olan.			
13357	haşhâş	حَشْحَاشٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nâs beyninde dahi haşhâş denilen nebata denilir cüz'-i müstemeli rü'ûsu olup işbu başlar tıpta afyon makamında müsekkim ve münevvim gibi kullanılır, rü'ûs-ı mezkûre üzerine birtakım çizgiler çizerek afyon ihraç ve istihsal edilir ve silah ile ârâste cemaat ve asker.		Nebatat	+
13358	haşrebe	حَشْرَبَةٌ	Ar.	*	Bir işte ihkâm ve ittikân eylememek yani gevşek tutmak ve gevşek davranmak.			
13359	hiş'a	حِشْعَةٌ	Ar.	*	Vakt-i vilâdeti hululünde validesi vefat eylemekle karnı yarılp ihraç olunan çocuk.			
13360	haşefe	حَشْفَةٌ	Ar.	*	Ses, seda ve deprenmek, kımıldanmak ve seslenmek ve süratle yürümek ve baş yarmak ve hatun veledini süratle rahminden ilkâ etmek ve zül ve hakaret ve işe yaramayan yol.			

13361	haşek	حَشَك	Far.	*	Bahane etmek ve göze düşen çöp.			
13362	huşk	حُشْك	Far.	∴	Kuru, yâbis ve nem ve rutubetten halî olan, yaş olmayan ve ıstılâh-ı Acemde nekes ve bahîl ve nâ-hem-vâr ve dürrüş-tab' adam.			
13363	huşk-rîşe	حُشْكْرِيشَه	Far.	*	Vücûd-ı insânda bulunan nasırlar ve is. tıbbiyeden olup deveran ile fi'l-i asabiyyeden mahrum olan ve âdeta hayattan ari olmak münasebetiyle cism-i ecnebî hükmünde olan nesc-i beden ezintisine ve enkazına itlak olunur.		Tıp	
13364	huşk-sâr	حُشْكْسَار	Far.	*	Sudan ba'id olup yağmur dahi dokunmayan yer.			
13365	huşk-ser	حُشْكْسِر	Far.	*	Divane, mecnun, deli olan, akli olmayan.			
13366	huşk-sâl	حُشْكْسَال	Far.	*	Kaht u galâdan kinayedir ve yağmur olmayan sene.			
13367	huşk-nân	حُشْكْنَان	Far.	*	Gevrek peksimet ve kuru ekmek.			
13368	huşk-nây	حُشْكْنَائِي	Far.	*	Gırtlak, hançere.			
13369	huşkî	حُشْكِي	Far.	*	At ve katır tersi, fışkı, gübre.			
13370	haşem	حَشَم	Ar.	*	Bir adamın kuvve-i şâmmesi zail olmak.			
13371	hişim	حِشِيم	Far.	•	Gazap, tehevür, dargınlık.			
13372	hişim-âlûd	حِشِيمِ الْاَلْوُد	Far.	*	Gazab-nâk ve dargin olan.			
13373	hişim-nâk	حِشِيمِنَاك	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13374	huşnet	حُشْنَتَه	Ar.	•	Sertlik, huşnet.			
13375	hoşnûd	حُشْنُوْد	Far.	•	Rıza ve kanaat ve teşekkür eden.			
13376	hoşnûdî	حُشْنُوْدِي	Far.	•	Rıza, kanaat, teşekkür.			
13377	haşin	حَشِيْن	Ar.	*	Yaramaz tabiatlı adam ve galiz nesne.			
13378	huşû°	حُشُوْع	Ar.	∴	Huzû' ve alçaklık gösterip tevazu ve zarâ'at eylemek ve sükûn ve tezellül manasına ve balgam tükürmek.			
13379	huşûf	حُشُوْف	Ar.	*	Seyr ü seyâhat eylemek ve bir nesnenin içine girmek ve bir kimse nâ-bûd olup gitmek ve gece gezmek veya yola gitmek hususunda dilîr ve cesur olmak.			
13380	haşûf	حُشُوْف	Ar.	*	Daima seyr ü seyâhat eden adam ve geceleri asla durmayıp gezmek hususunda dilîr ve cesur olan ve umur ve mesâlihe duhul ve ihtilat eden adam.			
13381	huşûnet	حُشُوْنَتَه	Ar.	•	Bir nesne dürrüş ve sert ve katı olmak.			
13382	haşî	حَشِي	Ar.	*	Kuru ve yâbis, huşk.			
13383	haşyân	حَشْيَان	Ar.	•	Korkak ve korkmuş olan.			
13384	haşeyân	حَشْيَان	Ar.	•	Korku ve korkmak.			
13385	haşyet	حَشْيَتَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13386	haşîf	حَشِيْف	Ar.	*	Daima seyr ü seyâhat eden adam.			
13387	haşîn	حَشِيْن	Ar.	∴	Huşnetli, sert ve dürrüş olan ve yaramaz tabiatlı adam.			
13388	haşş	حَشْش	Ar.	*	Bir kimseyi bir nesne ile tafdîl eylemek ki o kimseyi o şey ile müşârikenden münferit ve mümtaz etmek.			

13389	hişş	خِصْص	Ar.	*	Eksik ve noksan şey.			
13390	huşş	خُصْص	Ar.	*	Kamıştan mamul hâme.			
13391	hişâ°	خِصَّاء	Ar.	*	Haya çıkarmak, yani boğayı öktüz, aygırı iğdiş ve insanı hadım etmek.			
13392	haşâset	خِصَّاصَةٌ	Ar.	*	Fakr ve ihtiyaç ve rahne ve hâle ve kapı ve kalbur ve elek ve nikap makulesinde olan gedik ve rahneye yahut küçük deliğe denilir.			
13393	haşşâf	خِصَّاف	Ar.	*	Yalancı, kezzâb ve pabuççu veya dikiciye denilir.			
13394	hişâl	خِصَّالٌ	Ar.	•	Hasletler, huylar, ahlak.			
13395	hişâm	خِصَّامٌ	Ar.	•	İki kişi birbiri hakkında dava ve münazaa etmek.			
13396	hişân	خِصَّانٌ	Ar.	*	Mümtaz ve müte'ayyin adamlar.			
13397	haşâyîş	خِصَّايِشٌ	Ar.	•	Hâssiyyetler, bir nesnenin hususi olan keyfiyet ve hassaları.			
13398	haşâ'il	خِصَّائِلٌ	Ar.	•	Huylar, ahlaklar.			
13399	haşâ'im	خِصَّائِمٌ	Ar.	•	Nizalar, davalar, husumetler.			
13400	hişb	خِصْبٌ	Ar.	•	Ucuzluk, bolluk.			
13401	huşb	خُصْبٌ	Ar.	*	Canip manasına.			
13402	haşar	خِصْرٌ	Ar.	*	Üşümek ve soğuk almak.			
13403	haşr	خِصْرٌ	Ar.	*	Koltuk altı ki böğür derler.			
13404	haşf	خِصْفٌ	Ar.	*	Ayakkabı dikmek ve birbirine yapıştırmak ve ağaç yaprağını dökmek.			
13405	haşlet	خِصْلَةٌ	Ar.	∴	Huy, hulk, meşrep ve fakirlik; cemi, hisâl gelir.	cem		
13406	haşm	خِصْمٌ	Ar.	∴	Niza ve cidal etmek ve ı. fikiyyeden olup hakkında dava vaki olan müddeialeyle denilir ki o müddeialeylehin da'vâ-yı mezkûreden dolayı bir ikrarı takdirinde kendisine bir hüküm terettüp ede ve illa hasım addolunmaz; cemi, husemâ' gelir.	cem	Fıkıh	
13407	huşamâ°	خِصْمَاءٌ	Ar.	•	Hasımlar, düşmanlar, husumet edici olanlar.			
13408	huşmân	خِصْمَانٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13409	huşûş	خِصْوُشٌ	Ar.	*	Bir kimseyi bir nesne ile tafdîl eylemek ki o kimseyi o şey ile müşârikinden münferit ve mümtaz eylemek ve keyfiyet, madde, şey, emir ve bir nesnenin sair nesnelere tefrik ve temyiz olduğu araz, alelhusus ve bahusus ve bi'l-husûs cümleden ziyade olarak cümleden mümtaz ve müteferrid olarak ve başkası olmadığı surette dahi bunun olması memul olmak veçhi üzere.			
13410	huşûşan	خِصْوُشَانٌ	Ar.	•	Hususıyla, bilhassa ve başkası olmaz ise de bunun olması memul olup başkası olur ise bu dahi cümleden ziyade olmak veçhi üzere.			
13411	huşûşiyet	خِصْوُشِيَّةٌ	Ar.	•	Dostluk, muhabbet ve mahsusluk ve imtiyazlılık.			
13412	huşûm	خِصْوَمٌ	Ar.	•	Hasımlar, davacılar, düşmanlar.			
13413	huşûmet	خِصْوَمَةٌ	Ar.	•	Cedel ve niza manasına ve bir adam ile çekişmek.			
13414	haşy	خِصْيٌ	Ar.	*	Hayalar, taşaklar ve müfret olmak itibariyle hayası çıkmış kişi menzû'u'l-husye.			
13415	huşye	خِصْيَةٌ	Ar.	•	Haya, taşak; cemi, hasy gelir.	cem		

13416	huşşiyü'l-każâ'a	حُصَى الْقَضَاعِه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup beyne'n-nâs galat olarak kunduz hayası denilen maddeye denilir, mâdde-i mezkûre kunduz denilen hayvanın âlât-ı tenâsülüyyesiyle makadının meyanında vaki ve heybe şeklinde ve dühni yani yağımsı ve sarı renkli fena kokulu bir maddeyi havi iki çift keseden ibarettir ve derununda bulunan mezkûr yağımsı maddenin tesiri bilhassa sinirler üzerine olmasıyla emrâz-ı asabiyyeden rih-ı rahm ve rih-ı merâk ve hafakân-ı asabî ve fuvâk-ı ihtilâcî ve sar'a-ı asabiyye ve zik-ı nefes ve ihtinâk-ı rahm ve intifâh-ı batn ile müterâfik olan teşennüc-i rahimden husule gelen adem-i tamis gibi emrazda ve havas münebbihesinden naşi avâriz-ı asabiyye ile müterâfik ve herkesin tifo dediği hummâ-yı afeniyyede yani hummâ-yı tifoidde marizin kuvâsını ikaz ve avâriz-ı mezkûreyi def ve rahmin takabbuzât-ı serî'asını teskin ile vaz'-ı hamli teshil ve meşimenin hurucunu tesri için kullanılır.			Tıp	
13417	haşîb	حَصِيبٌ	Ar.	*	Ucuzluk, bolluk yer ve handan ve mükrim ve kesîrû'l-hayr olan adam.				
13418	huşyetân	حُطَيْبَانٌ	Ar.	*	İki haya, iki taşak, iki yumurtalar.				
13419	huşayrî	حُصَيْرِي	Ar.	•	Bir nesneden hazf ve izale olunan zait ve fuzuli şey, ıskat olunan harf-i zâ'id gibi.				
13420	haşîş	حَصِيصٌ	Ar.	•	Has ve mahsus olan ve hâssiyyet.				
13421	haşîşat	حَصِيصَةٌ	Ar.	*	Bir şeye mahsus hassa ve alametifarika.				
13422	haşîm	حَصِيمٌ	Ar.	•	Husumet edici ve iki hasmın her birine denilir; cemi, husamâ' gelir.	cem			
13423	hizâb	حِضَابٌ	Ar.	•	Nesne boyayacak boyaya denilir.				
13424	huzâret	حُضَارَةٌ	Ar.	•	Bostan sebzevatı ve yeşil olmak, yeşillik.				
13425	huzârî	حُضَارِي	Ar.	•	Yeşil ve sebz-renk olan.				
13426	hażâz	حِضَاضٌ	Ar.	∴	Bön ve ahmak adam ve yazı mürekkebi ve kadın ziyneti.				
13427	hażab	حِضَابٌ	Ar.	*	Boyamak, telvîn etmek ve ağacın ve yerin yeşillenmesine itlak olunur.				
13428	hażrâ°	حِضْرَاءٌ	Ar.	•	Yeşil nesne ve gökyüzü, felek, sema, asuman ve ahdar, yeşil, sebz-renk olan.				
13429	hużret	حِضْرَةٌ	Ar.	•	Sebz-renk, yeşil şey ve ter ü tâzeliğe denilir.				
13430	huża'a	حِضْعَةٌ	Ar.	•	Herkese mütevazi olan ve mahviyetli, hâkî-meşreb adama denilir ve daima akranını kahr ve tezlil eden kimse.				
13431	hażn	حِضْنٌ	Ar.	*	Bir adamdan insaniyet munsarif olmak.				
13432	hużûb	حِضُوبٌ	Ar.	*	Ağaç yeşermek.				
13433	hużû°	حِضُوعٌ	Ar.	∴	Alçaklık gösterip tevazu ve ser-fürü kılmak ve tevazu ve sükün ve inkıyat eylemek ve sakin ve münkâd olmak ve bir kimseyi bed-kârlığa yani fücûra çağırarak.				
13434	hażû°	حِضُوعٌ	Ar.	*	Tevazuyla muttasıf olan adama denilir.				
13435	hażîb	حِضِيبٌ	Ar.	*	Boyanmış nesne, keffû'l-hazîb bir kevkebe denilir ki ehl-i fen indinde mutenadır, bir kimse onu bilip bir adama gösterse ikisi min-ba'd ülfet eylemek muhaldir ve hâk-ı vasat-ı semâya geldiği derecede dua makbuldür diye ona havas isnat ederler.				
13436	hażîz	حِضِيزٌ	Ar.	*	Dağ tükenip yere ulaştığı yer ve pek topraklı yer ve yağmur suyunun biriktiği alçak, çukur yer.				
13437	haţ	حِطٌّ	Far.	•	Genç kimsenin yanağında vesair mahallinde olan ince tüy.				

13438	ḥaṭṭ	خَطٌّ	Ar.	∴	Çizgi veya çiziyeye denilir ve el yazısı ve name ve mektup ve ferman ve düz yerde belli belirsizce hafif yol ve yazı yazmak ve deniz yalısı ve bir alamet vazıyla bir nesneyi âherden meneylemek ve taze, civan, müzellef olmak.			
13439	ḥaṭṭ-ı şerîf	خَطٌّ شَرِيفٌ	Ar.	•	Taraf-ı şâhânededen sudûr eden ferman, âlî-şân padişah.			
13440	ḥaṭṭ-ı istivâ°	خَطٌّ اِسْتِوَآءٌ	Ar.	•	Coğrafya is. olup küre-i arzı mütesâviyen ikiye taksim eden dâ'ire-i mevḥûma denilir ki her bir cüzü dūnyanın iki kutbundan müsavi buuttur.		Coğrafya	
13441	ḥaṭṭ-ı nişf-ı nehâr	خَطٌّ نِصْفِ نَهَارٍ	Ar.	•	Is. hey°etten olup şemsin gayet irtifâmında vaki olan dâ'ire-i sümûta denilir.		Heyet	
13442	ḥaṭâ°	خَطَاءٌ	Ar.	∴	Yanlışlık ve yanılmak ve doğru ve becâ olmayan husus ve cihet-i müstakîmeden udûl ve insiraf etmek manasına ki bu üç türlü olur 1. iradesi kabih olan nesneyi irade ederek kuvveden fiile getirmek ki buna hatâ-i tâm denilip ahiz ve itap ve ikâb failine müterettip olur 2. fiili müstahsen olan bir nesneyi irade edip lakin bilâ-kasd-ı hilâf-ı mâ-yürîd vukû'-yâb ola, bunda irade cihetinden musîb ve fiil cihetinden muhtî olur, müçtehidin hatası bu kabildendir 3. fiili hasen olmayan nesnenin fiilini murat edip lakin ittifâki hilâfı zuhur ile bunda muhtî-i fi'l-irâde ve musîb-i fi'l-fi'l olur, bu hâlde kasıt ve iradesi cihetiyle mezmûm ve fiili cihetiyle memdûh ve mahmûd olmaz.			
13443	ḥaṭ°	خَطًّا	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13444	ḥaṭâ°en ḡatl	خَطًّا قَاتِلٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup envâ°-ı hamse-i katlden bir kısma denilir ki kasta makrûn olmayarak hatâ°en bir adamı katletmekten ibarettir, bu da iki kısım olup biri failin zannında vuku bulan hatadır, diğeri failin fiiline vaki olan hatadır, bazen bu iki kısım-ı hatâ içtima edebilir.			
13445	ḥaṭâ şavâb	خَطًّا صَوَابٌ	Ar.	•	Hâtîme-i kitâbda, dâhil-i kitâbda vuku bulan yanlışlıkları düzeltmek için vazolunan cetvel.			
13446	ḥiṭâ°	خِطَاءٌ	Ar.	•	Hatveler, adımlar.			
13447	ḥiṭâb	خِطَابٌ	Ar.	∴	Bir adama söz söylemek, tevcîh-i kelâm etmek ve lakırdısım birine veya bazı kimselere tahsis etmek ve kelam manasına faslu'l-hitâb, kadı beyyine veyahut yemin ile hükmeylemekten ibarettir, yahut kelamı hamdele ve tasliye ile iptida eyledikten sonra maksuda ammâ ba'd kelimesiyle şürû° eylemekten ibarettir.			
13448	ḥiṭâben	خِطَابًا	Ar.	•	Birine hitap ederek veya hitap olunarak.			
13449	ḥiṭâbet	خِطَابَةٌ	Ar.	•	Hatiplik, hatip olmak.			
13450	ḥiṭâr	خِطَارٌ	Ar.	•	Hatarlar, tehlikeler, muhataralar.			
13451	ḥaṭâ-baḡş	خِطَابٌ بَاحِشٌ	Ar. - Far.	•	Kabahatlinin suçlarını setredici ve affedici olan.			
13452	ḥaṭâ-pūş	خِطَابٌ پُوشٌ	Ar. - Far.	•	Kabahatlinin suçlarını setredici ve settâr ve gafur olan.			
13453	ḥaṭṭâṭ	خِطَّاطٌ	Ar.	•	Sülüs ve nesh ve celi ve emsali yazıları ziyadesiyle iyi yazan ve bu gibi yazılarla meşgul ve me'lûf olan kimse.			
13454	ḥaṭṭâf	خِطَّافٌ	Ar.	∴	Kapıcı, kapıp zapt edici ve kırlangıç denilen maruf kuş; cemi, hatâtîf gelir.	cem		
13455	ḥaṭâf	خِطَّافٌ	Ar.	*	Şeytân-ı la°inin ismidir.			
13456	ḥuṭâf	خِطَّافٌ	Ar.	•	Demir çengel.			
13457	ḥaṭâkâr	خِطَّاکَارٌ	Ar. - Far.	•	Hata edici, kabahatli, suç sahibi olan.			
13458	ḥaṭâger	خِطَّآغِرٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13459	ḥiṭâm	خِطَّامٌ	Ar.	•	Yular, zimâm, yedek hayvan yuları.			
13460	ḥaṭ-âver	خِطَّ آوَرٌ	Far.	•	Yanakları, tüylenmeye başlamış genç oğlan.			

13461	ḥaṭāyā	حَطَايَا	Ar.	•	Hatî'eler, suçlar, kabahatler.			
13462	ḥaṭā'ir	حَطَائِير	Ar.	•	Hatîreler, memleketler, ülkeler, beldeler.			
13463	ḥaṭb	حَطَب	Ar.	∴	İş, şan, emir, kâr ve talep etmek ve maslahat ve nida ve tekellüm etmek.			
13464	ḥuṭabâ	حُطَبَاءَ	Ar.	•	Hatipler, hutbe okuyanlar.			
13465	ḥiṭbe	حِطْبَةٌ	Ar.	*	İş, emir, kâr ve tezevvüç için talep olunan hatun.			
13466	ḥuṭbe	حُطْبَةٌ	Ar.	∴	Hatip efendinin minberde kıraat ettiği kelâm-ı ma'rûf ve mensur ve müseccâ' kelam ve hatip minberde maruf kelâmı okumak.			
13467	ḥiṭṭa	حِطَّةٌ	Ar.	∴	Bir kimsenin kendinden evvel kimse nazil olmayıp ilk, iptida kendisinin nazil olduğu arz ve ülke ve diyar ve memleket.			
13468	ḥuṭṭa	حُطَّةٌ	Ar.	*	Kıssa ve destana şebîh hâlet ve iş ve maslahat ve mesâlih üzere olan azim ve ikdama itlak olunur.			
13469	ḥiṭir	حِطِير	Ar.	*	Çivit otu denilen nebat.			
13470	ḥuṭr	حُطْر	Ar.	*	Şeref ve şan sahibi adamlara denilir.			
13471	ḥaṭar	حَطْرٌ	Ar.	∴	Helake müşrif olmak ve muhatara ve tehlikede olmak ve bir adamın kadir ve mertebesine denilir.			
13472	ḥaṭarât	حَطَرَاتٌ	Ar.	•	Hatralar, akla gelen fikirler.			
13473	ḥaṭret	حَطْرَةٌ	Ar.	•	Fikir ve akla gelen suret ve hayal.			
13474	ḥaṭar	حَطْرٌ	Ar. - Far.	•	Muhataralı ve tehlikeli olan.			
13475	ḥiṭaṭ	حِطَّاطٌ	Ar.	•	Hittalar, diyarlar, memleketler.			
13476	ḥaṭf	حَطْفٌ	Ar.	•	Kapmak, kapıp zapt etmek ve şimşeğin yalabması ve şavkı gözü kamaştırmak.			
13477	ḥaṭal	حَطَالٌ	Ar.	*	Fasit ve yaramaz söz.			
13478	ḥaṭm	حَطْمٌ	Ar.	*	Emr-i azîme ve kuş gagası ve dâbbe kısmının burunlarının ve ağızlarının önlerine ve uçlarına denilir ve bir adama söz ile kahr u galebe eylemek.			
13479	ḥaṭmî	حَطْمِيٌّ	Ar.	∴	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile hatmi denilen çiçeği ile meşhur bir nebatır ki tıpta bunun ziyadesiyle kökü işe yarayıp havi olduğu mevâdd-ı lu'âbiyyeden naşi müleyyin gibi dâhilen zatürre ve iltihâbât-ı kasabetü'r-ri'ede yani akciğer borularının iç örtüsünün iltihabında ve haricen gargara şeklinde iltihâb-ı fem ve iltihâb-ı bel'ûmda yani ağzın iç örtüsüyle lokmanın mideye gideceği yolun kısm-ı ulvîsinin iç örtüsü iltihabında ve iltihâb-ı cildde kullanıldığı gibi kıvam vermek üzere tozu hap terkibine dahi dâhil olur ve çiçeği dahi envâ'-ı sadriyye terkibâtında bulunur.		Nebatat	+
13480	ḥaṭv	حَطْوٌ	Ar.	•	Adım atmak ve adım adım yürümek.			
13481	ḥuṭvât	حُطَوَاتٌ	Ar.	•	Hatveler, adımlar.			
13482	ḥuṭûb	حُطُوبٌ	Ar.	•	Hatblar, işler, kârlar, maslahatlar.			
13483	ḥaṭve	حَطْوَةٌ	Ar.	•	Adım ve yürümek hâlinde her bir ayak açılışında katolunan mesafe ve bir adım atmak; cemi, hutuvât gelir.	cem		
13484	ḥuṭûr	حُطُورٌ	Ar.	•	Bir şey unutulduktan sonra deruna gelmek.			
13485	ḥuṭuret	حُطُورَةٌ	Ar.	*	Refî' ve bülend olmak.			
13486	ḥuṭuṭ	حُطُوطٌ	Ar.	•	Çizgiler, hatlar, çiziler.			

13487	ḥaṭīb	Ḥَاطِيبٌ	Ar.	•	Hoş eda ve hûb nida ile Reyhânzâde merhum gibi güzel hutbe kıraat eden efendiye denilir.			
13488	ḥaṭî'et	Ḥَاطِئَةٌ	Ar.	∴	Zenb ve günah ve alâ-kavlin amd ü kasd ile işlenen günah ve her şeyden mikdâr-ı kalîl.			
13489	ḥaṭîr	Ḥَاطِيرٌ	Ar.	∴	Şeref ve şan sahibi ve ali ve refî' olan adam ve mühim ve cesim ve elzem olan ve rif'at ve şan ve tertip cihetiyle olan mesel ve hem-tâya denilir ve refî' ve ali manasına ve yular ve zimâm ve gecenin zulmeti ve nesât ve setaret.			
13490	ḥaṭîre	Ḥَاطِيرَةٌ	Ar.	•	Memleket, diyar, ülke.			
13491	ḥaṭîyye	Ḥَاطِيَّةٌ	Ar.	*	Câhu ve kadri ve menzileti yüce olmak; cemi, hatıyyât gelir.	cem		
13492	ḥazẓiy	Ḥَاطِظٌ	Ar.	*	Biri biri üstüne yığılıp cem olunmuş olan.			
13493	ḥuff	حُفٌّ	Ar.	∴	İnsanın ayağına giydiği çizme ve mest ve edik ve çedik makulesi ayak kabına denilir ki bir kat olmakla hiffetinden naşi tesmiye olmuştur; cemi, hufâf gelir.	cem		
13494	ḥiff	حِفٌّ	Ar.	•	Hafif ve azca cemaat.			
13495	ḥafâ'	حَفَاءَةٌ	Ar.	•	Bir nesne gizli olmak, gizlenmek ve gizli olan husus.			
13496	ḥifâ'	حِفَاءَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13497	ḥafâret	حَفَارَةٌ	Ar.	∴	Himâyet, sıyanet ve pek utanmak, hacil olmak ve yasakçılık.			
13498	ḥuffaş	حُفَّاشٌ	Ar.	•	Yarasa kuşu, vatvât ki gözleri küçük ve basarı zayıf olduğunda böyle tesmiye olundu.			
13499	ḥaffâf	حَفَّافٌ	Ar.	•	Kavaf denilen dükkancı ki çizme ve mest ve pabuç ve emsali şeyler satar.			
13500	ḥafâyâ	حَفَائِيَا	Ar.	•	Hafiler, gizli ve saklı olan hususlar.			
13501	ḥiffet	حِفَّةٌ	Ar.	•	Bir nesne hafif olmak ve hafiflik ki ağırlık ve sıklet mukabilidir ve haff-mizâclık ki vakar ve temkin mukabilidir.			
13502	ḥaftân	حَفْتَانٌ	Ar.	•	Cenkte zırh üzerinden giyilir ve bir nev pamuklu kaftan.			
13503	ḥufte	حُفْتَةٌ	Far.	•	Uyumuş, nâ'im ve hâbide olan.			
13504	ḥafte	حَفْتَةٌ	Far.	•	Öksürmek, su'âl.			
13505	ḥafc	حَفْحَجٌ	Ar.	*	Titremek ve ayağını eğri basan.			
13506	ḥafir	حَفِيرٌ	Ar.	*	Ahdine vefa etmek ve bir şeyi kiraya vermek.			
13507	ḥafş	حَفْشٌ	Ar.	*	Bir kimseye bir şey atmak.			
13508	ḥafeş	حَفْشٌ	Ar.	*	Göz küçürek olmak ve görmesi zayıf ve fersiz olmak.			
13509	ḥafz	حَفْضٌ	Ar.	*	Huzur ve rahat ve refah ve vüs'at-ı ma'âş ve aheste aheste ve mülayim yürümek ve iraptan cer etmek yani kelimenin ahirini esre okumak ki ref' ve nasıp mukabilidir ve avazı pest eylemek ve sözü boğazı içinden söylemek ve alçaklık.			
13510	ḥafk	حَفْكٌ	Ar.	*	Yürürken ayakkabı seslenmek, gıcırdamak.			
13511	ḥafaḳân	حَفَقَانٌ	Ar.	•	Bir nesne öte beri deprenip oynamak, sancak veya yürek oynaması gibi ve yüreğe arız olan pek tehlikeli bir titreme illeti.			
13512	ḥafy	حَفْيٌ	Ar.	*	Gizlemek ve setretmek.			
13513	ḥafî	حَفِيٌّ	Ar.	•	Gizli ve nihan ve saklı olan şey.			

13514	ḥafiyye	خَفِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13515	ḥufyeyt	خُفْيَةٌ	Ar.	*	Gizlenip saklanmak ve dibi yakın kuyu.			
13516	ḥaffır	خَفِيرٌ	Ar.	*	Yasakçı ile himâyet olunmuş kimseye denilir.			
13517	ḥaffız	خَفِيزٌ	Ar.	•	Aşağı basılmış ve kibri ve serkeşliği ve hodbinliği kırılmış kimseye denilir.			
13518	ḥaffif	خَفِيفٌ	Ar.	∴	Yeğni ve sebük olan ve ağır olmayan nesneye denilir ve ıs. arûziyyeden olup altı kere fâ'ilâtün müstef'ilün fâ'ilâtün vezinli bir bahre itlak olunur.		Aruz	
13519	ḥall	حَلٌّ	Ar.	*	Sirke ve meveddet ve sadakat ve muhkem etmek ve nahif ve zebun ve muhtelî'l-cism adama itlak olunur; cem			
13520	ḥalâ	حَلَا	Ar.	*	Harf-i cerdir, istisnaya delalet eder.			
13521	ḥilâ°	حِلَاةٌ	Ar.	*	Bir kimse tembel olup veyahut muktezâ-yı tabî'atı üzere hareketten mahzûz olmayıp daima birine mülâzım olmak.			
13522	ḥalâ°	حِلَاةٌ	Ar.	∴	Boş ve tehi olmak ve şenliksiz, tenha ve hali yere uğramak ve bir nesneden teberri eylemek ve bir nesneyi boşlayıp salıvermek ve bir adamı maskaralığa almak ve şenliksiz, tenha ve hali yer ve berî manasına ve memsâya itlak olunur ve boş yer.			
13523	ḥalâb	حَلَابٌ	Ar.	•	Sulu balçık ve bataklık ve çamurlu olan mahal.			
13524	ḥilâb	حِلَابٌ	Ar.	•	Yırtıcı kuş ve hayvan pençesi.			
13525	ḥalâhil	حَلَاحِلٌ	Ar.	•	Halhallar, ayağa takılan halka ziynetleri.			
13526	ḥalâş	حَلَاشٌ	Ar.	•	Muhataradan veya müzayaka beliyyesinden kurtulmak ve karışıklıktan ari olmak.			
13527	ḥilâş	حِلَاشٌ	Ar.	*	İsir ve her nesnenin dibine çöken süflü.			
13528	ḥulâşat	حُلَاصَةٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin saf ve güzidesine denilir ve bir nesneden bi'l-amel çıkarılıp o nesnenin bütün kuvvet ve faydasını havi ve cami olan nesne.			
13529	ḥilâṭ	حِلَاطٌ	Ar.	∴	Bir nesne âher nesneye karışmak ve bir adamın dimağı muhtel olup akıl ve şuuru şürîde olmak ve bir adamın akıl ve şuuru muhtel eylemek ve karıştırmak, birbirine katmak.			
13530	ḥilâ°	حِلَاغٌ	Ar.	•	Çalınma ve çarpılma denilen illet.			
13531	ḥilâ°at	حِلَاغَةٌ	Ar.	•	Halî'u'l-uzâr, yani edepsiz ve arsız ve bî-neng ve çapkın olmak.			
13532	ḥilâf	حِلَافٌ	Ar.	∴	Yalan, kizb, hata diriğ ve muhalefet etmek, karşı komak ve karşı gelmek ve söğüt ağacı; cemî, ahlâf gelir.		cem	
13533	ḥalâfet	حِلَافَةٌ	Ar.	*	Ahmak, ve bî-mağz olmak ve bir adam pederinin ahlak ve etvârından mütegayyir ve ona muhalif kopmak.			
13534	ḥilâfet	حِلَافَةٌ	Ar.	•	Bir adama halife olmak ve bir kimse hasren pederi makamına geçmek ve birbirine halef ve bedel olmak ve halifetullâh olmak.			
13535	ḥilâf-gır	حِلَافَتِغِيرٌ	Ar. - Far.	•	Birine muhalefet ve husumet eder olan.			
13536	ḥallâk	حَلَّاقٌ	Ar.	•	Örneklessiz ve misalsiz eşyayı yeniden ibda ve icat edici, âferînde-i cihân celle şânuhu hazretlerinin esmâ-i sıfâtiyyesinden biridir.			
13537	ḥilâkât	حِلَاقَةٌ	Ar.	*	Bir nesne, mühre tahtası gibi düz ve yalçın olmak ve bir nesneye yaraşır olmak ve güzel huylu ve cemîlü's-siyem olmak.			

13538	hılâl	حِلَالٌ	Ar.	∴	Sehâbdan yağmur mahreçlerine denilir ve iki nesne aralığına sokulmuş şey ve iki nesne beyinde olan aralık ve zaman ve vakit ve dış veya kulak karıştıracağı ve içinde vaki olan kiri ayırtlaya küçük bir alet ki çimşir ve fildişi ve emsali mevâddan imal olunur ve bir kelimenin asıl ve fûruunu havi olan tertîb-i sarfiye denilir ve biri ile sıdk ve saffet üzere dost olmak; cemi, ehille gelir ve hilâlû'd-dâr, evlerin aralıkları.	cem		
13539	halâl	حَالِلٌ	Ar.	*	Bir kimse ile sıdk ve saffet üzere dostluk eylemek.			
13540	halâlet	حَالَاةٌ	Ar.	•	Sadık dostluk.			
13541	hallân	حَالَانٌ	Ar.	•	Haliller, sadık dostlar.			
13542	halâyîk	حَالَايِيكٌ	Ar.	•	Huylar, tabâyi' ve mahlukat, adamlar ve ahlak ve tabiatlar.			
13543	hîlb	حِلْبٌ	Ar.	∴	Tırnak, zufr ve ege kemiklerini yekdiğere vasledip yapıştıran etceğiz ve kebid yani karaciğere veya hicâb-ı kebid denilen karaciğerin perdesine denilir ve turp.			
13544	halb	حَلْبٌ	Ar.	*	Tırnakla yaralamak ve tırmalamak ve tırnakla kesmek ve bir nesneyi yarmak.			
13545	huleb	حُلْبٌ	Ar.	•	Yağmursuz geçen kara bulut veya şimşek.			
13546	hulleb	حُلْبٌ	Ar.	•	Yağmursuz geçen şimşek.			
13547	hullet	حُلَّةٌ	Ar.	•	Dostluk, muhabbet.			
13548	hillet	حِلَّةٌ	Ar.	*	Samimi ve ez-dil ü cân olan dostluğa denilir; cemi, ahlâl gelir.	cem		
13549	halc	حَالِجٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kendiye doğru çekmek ve gözünü ve kaşını oynatarak işaret eylemek ve bir nesneyi yerinden çekip koparmak ve tahrik eylemek ve bir nesne ile meşgul kılmak ve cima eylemek.			
13550	halecân	حَالِجَانٌ	Ar.	•	Izdırap, rahatsızlık ve deprenmek, muzdarip olmak ve raşelenmek ve titremek.			
13551	hilhâl	حِلْحَالٌ	Ar.	•	Gümüştten veya altından mamul olup ayak bileziği dedikleri nisvân ziyneti.			
13552	huld	حُلْدٌ	Ar.	∴	Beka ve devam ve ebedî ve daimî kalmak ve bir şey fesat ve tağyir itirazından müteberrî ve salim olarak hâlet-i asliyyesi üzere baki olmak ve bilezik ve küpe.			
13553	halledellâh	حَلَّدَ اللهُ	Ar.	•	Allahutaala daim ve baki eylesin manasında duadır.			
13554	huldet	حُلْدَةٌ	Ar.	*	Küpe, kart.			
13555	hals	حَالِسٌ	Ar.	*	Dibinden taze yetişen çayırta muhtelit olan kuru çayır ve kapmak.			
13556	hulset	حُلْسَةٌ	Ar.	*	Kapmak, nehb ü gâret etmek ve selbeylemek ve fırsat ve ihtilat manasına da gelir.			
13557	halş	حَالِشٌ	Ar.	*	Bir nesneden halas bulan şey.			
13558	hilş	حِلِشٌ	Ar.	•	Halis ve samimi dost, muhip; cemi, hulesâ' gelir.	cem		
13559	huleşân	حُلَيْشَانٌ	Ar.	•	Halisler, dostlar, muhipler.			
13560	halţ	حَالِطٌ	Ar.	•	Bir nesneyi âher şeye katıp karıştırmak, bu mezc kelimesinden e'amdır ve galiz hata etmek.			
13561	hilt	حِلْطٌ	Ar.	∴	Bir nesneye karışmış olan şey ve soy sopu ve nesebi karışık adam ve safra ve sevda ve dem ve balgamdan ibaret olan ahlât-ı erba'anın her birine denilir; cemi, ahlât gelir ve dülger burgusu gibi halk içine sokulup herkesin mizaç ve meşrebince müdâhene ve iltiyâm eden veya pezevenk olan kimse.	cem		
13562	hal'	حَالِغٌ	Ar.	∴	Nez' manasına ve esvap makulesin soyup çıkarmak ve azletmek, mansıp ve mesnetten ihraç etmek ve karısını boşamak ve oğlunu, evlatlıktan çıkarmak ve koparmak ve bir nesneyi izale edip ayırmak ve terk etmek ve kal' eylemek ve çıkık.			

13563	ḥulʿ	خُلِعَ	Ar.	•	Zevç, zevcesini kendinden yahut gayrıdan bedel mukabilinde talak yani nikâhından izale eylemek.			
13564	ḥalʿ-ı cermî	خُلِعَ جَرْحِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup esbâb-ı cebriyye-i hâriciyye ile yani bir zor göreerek hasil olan çıkıklara denilir.		Tıp	
13565	ḥalʿ-ı ṭavʿî	خُلِعَ طَوْعِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir mafsaldaki iki azmin nihâyet-i mafsaliyyelerini tahrip eden bir verem-i ebyazdan tevellüt eyleyen çıkıklara itlak olunur.		Tıp	
13566	ḥalʿ-ı velâdî	خُلِعَ وِلَادِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup hîn-i tevellüd-i sabîde müşahede olunan çıkıklara denilir ki bu çıkıkların ekserisi emrâz-ı irsiyyeden ve ma'a-hâzâ batn-ı vâlideye isabet eden esbâb-ı cebriyye-i hâriciyyeden veyahut gıṣâ-yı zülâlî denilen mefâsılın rutubet kesesinin istiskâsından ileri gelir ve ceninin derûn-ı rahimde sakamet üzere vaziyeti ve neşvünemasında olan te'ehhürât ve dimağ veya murdar ilikte vaki bir afeti müteakip hasil olan inkimâş-ı adalî yani et bozulup çekilmesi dahi bunun esbâb-ı mücibesinden ma'düddur.		Tıp	
13567	ḥalʿ-ı tām	خُلِعَ تَام	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup sûtüh-ı mafsaliyye kâmilten yekdiğerinden ayrılmış olan çıkıklara itlak olunur.		Tıp	
13568	ḥalʿ-ı nâkiş	خُلِعَ نَاقِض	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup sûtüh-ı mafsaliyye kâmilten birbirinden ayrılmayıp yalnız bir noktada yekdiğerine mümas olan çıkıklara itlak olunur.		Tıp	
13569	ḥilîʿ	خِلِيعَ	Ar.	•	Hilatlar, kaftanlar.			
13570	ḥilʿat	خِلِيعَاتُ	Ar.	∴	Bir adama ilbâs olunan kisveye denilir ve mansıba tayin olunan veyahut ziyarete ve arz-ı bendegîye gelen zatlara padişah veya vezir tarafından teşriften verilen kaftan ve mâlik-i güzîde ve hayırlısına denilir.			
13571	ḥalf	خَالَفَ	Ar.	∴	Art ve arka taraf manasına İs. tıbbiyededir ve bir karndan sonra gelen karn ve asla bir kimseye hayır ve menfaati olmayan adam ve nesil ve zürriyete denilir ve sonra ba'd manasına ve ivaz vermek ve bir kimseyi ardından tutumak ve birinin makamına halife olmak ve bir kimseden sonra kalmak ve yırtık esvabı yamayıp ıslah etmek; cemi, hulûf gelir ve kişinin a'kâbından ve hulefâsından hayırsız ve yaramaz olan kimse ve yaramaz söz, kavî-i redî ve sâ'imînin ağız ravıhası mütegayyir olmak.	cem		
13572	ḥalef	خَالَفَ	Ar.	∴	Pederinden sonra kalan veled-i sâlihe ve bir kimsenin a'kâbından ve yerine kaım olanlardan iyi ve hayırlı kimseye denilir, eğer velet fasit ise half denilir ve kaymakam ve ivaz ve bedel ittihaz olunan nesne ve bir adam solak olmak ve birinden sonra mansıba geçen kimse ve birinden sonra dünyaya gelen adam; cemi, ahlâf gelir.	cem		
13573	ḥulf	خَالَفَ	Ar.	∴	Kızb, dirîğ, yalan ve bir nesneyi söyleyip fiile ihraç eylemek ve ahit ve vaadinde muhalefet etmek ve bozmak ve muhalif hareket etmek.			
13574	ḥilf	خَالَفَ	Ar.	•	Muhtelif olan şeye denilir.			
13575	ḥulefâʿ	خُلَفَاءُ	Ar.	•	Halifeler, bir kimseden sonra mansıba geçen kimseler ve bir me'mûr-ı müte'ayyine verilen muavinler ve peygamberimiz aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan sonra emîrî'l-müslimîn olan zevât-ı kirâm hazerâtı.			
13576	ḥulefâ-i râşidîn	خُلَفَاءُ رَاشِدِينَ	Ar.	*	İcrâ-yı ahkâm-ı ilâhiyyede hulefâ-i resûl-i ekrem olanlar ki cihâr-yâr efendilerimiz hazretlerinden ibarettir.			
13577	ḥilfet	خَالَفَتُ	Ar.	*	Muhtelif olan şey ve ivaz ve bedel ve iki adamdan biri diğèrinin gaybubeti hengâmında ona kaymakam olup umûr-ı beytini rüyet eden kimseye denilir ve muhalefet etmek ve bir gidip öbürü yerine gelmek ve gece ve gündüzün ihtilafı.			
13578	ḥulfet	خَالَفَتُ	Ar.	*	Ayıp ve nakisa ve humk ve belahet ve akılsızlık.			
13579	ḥalfet	خَالَفَتُ	Ar.	*	Yerine adam koymak ve kılavuza denilir.			
13580	ḥalefî	خَالَفِي	Ar.	•	Halefe mensup ve müteallik olan.			
13581	ḥalfî	خَالَفِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup arka tarafa taalluku ve âdiyeti olan mesela damar ve sinir gibi şeylere denilir.		Tıp	
13582	ḥalfiyye	خَالَفِيَّةُ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			

13583	ḥalk	خَلَقَ	Ar.	∴	Takdir ve tahmin etmek, ölçümlemek ve bir nesneyi örneksiz ve asıl ve emsalsiz ibda eylemek manasına sıfat-ı rabbâniyyedir, lisanımızda yırtmak ile tabir olunur ve ihdâs-ı kizb eylemek ve bir nesneyi yumuşatıp düpdüz ve hem-vâr eylemek ve düzeltmek.			
13584	ḥalaḳ	خَلَقَ	Ar.	*	Bir nesne mühre tahtası gibi ve tepsi gibi düpdüz ve yalçın olmak ve eski nesne; cemi, ahlâk gelir.	cem		
13585	ḥulḳ	خُلِقَ	Ar.	•	Huy, tabiat ve seciye ve meşrep ve cibillet manasına cemi; ahlâk gelir.			
13586	ḥilḳat	خَلَقَةُ	Ar.	•	Yaradılış, fitrat, âferîniş.			
13587	ḥalḳa	خَلَقَهُ	Ar.	*	Türkçede dahi halka dedikleri değirmi nesne ki hem hâ-i menkûta ve hem de noktasız hâ-i hutû ile yazılması caizdir; cemi halak gelir.	cem		
13588	ḥaleḳa	خَلَقَهُ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13589	ḥilḳî	خَلَقِي	Ar.	•	Tabii, zatî ve yaradılışa müteallik ve mensup olan.			
13590	ḥilḳiyyet	خَلَقِيَّةٌ	Ar.	•	Tabiat, yaradılış.			
13591	ḥalel	خَلَّلَ	Ar.	∴	İki nesne beyninde olan aralık ve açıklığa denilir fürce gibi ve parmakların arasında olan açıklık gibi ve bir nesnede veya bir hususta olan vehn ve zaaf hâletine denilir ki mazbut ve müstahkem olmaz ve insanda olan rikkat ve hâl yufkalığı ve rey ve tedbirde olan ve endişe ve tefekkürde görülen ittirâd ve nizamsızlık ve perisanlık hâleti ve bozulmak ve eksik ve noksan.			
13592	ḥilm	خَلِمَ	Ar.	*	Dost ve siddîk.			
13593	ḥilv	خَلَوَ	Ar.	*	Hali ve tenha manasına ve boşluk, halilik ve fariğ ve bî-kayd ve gaile adama denilir.			
13594	ḥulûv	خُلُوٌ	Ar.	•	Hali olmak ve boşalmak ve halilik ve iş ile meşgul olmamak, boşta olmak.			
13595	ḥalvet	خَلْوَةٌ	Ar.	•	Hali yer, mekân, hali ve tenhaya çekilmek ve iş yerinden ve kalabalıktan çekilmek ve tenha ve istirahat mahalli ve cima etmek.			
13596	ḥalvet-ḥâne	خَلْوَتُخَانَةٍ	Ar. - Far.	•	İşten ve kalabalıktan dür ve tenha olan, istirahat mahalli.			
13597	ḥalvet-serây	خَلْوَتُسَرَايٍ	Ar. - Far.	•	Padişahın halvet mahalli.			
13598	ḥalvet-gâh	خَلْوَتُغَاةٍ	Ar. - Far.	•	Halvet mahalli.			
13599	ḥalvet-güzîn	خَلْوَتُغَزِينٍ	Ar. - Far.	•	Halvet ve tenhayı intihap ve ihtiyar edici ve arzu edici olan.			
13600	ḥalvet-nişîn	خَلْوَتُنَيْشِينٍ	Ar. - Far.	•	Halvet ve tenhada oturan adam.			
13601	ḥulûc	خُلُوجٌ	Ar.	∴	Ayrılmak ve çekilmek ve rahatsızlık, çalkalanmak, dövünmek, ra'şe-dâr olmak ve bölük bölük ayrılan bulut, sehâb-ı müteferrik.			
13602	ḥulûd	خُلُودٌ	Ar.	∴	Beka ve devam ve ebedî ve daimî ve baki olmak ve bir şey tağyir ve fesat itirazından müteberri ve salim olarak hâlet-i aslıyyesi üzere baki olmak, yevm-i hulûd, kıyamet günü.			
13603	ḥulûş	خُلُوشٌ	Ar.	∴	Bir nesne halis ve safi olmak ve mağşuş ve mütekeddir olmamak ve halis dostluk ve yetişmek, vusul bulmak.			
13604	ḥalûş	خَالُوشٌ	Ar.	•	Doğru nesne.			
13605	ḥulûş-kâr	خُلُوشُكَارٍ	Ar. - Far.	•	Huluslu görünücü, mütelevvin kimse veya arz-ı muhabbet edici halis dost, muhibb-i sâdık.			
13606	ḥulûş-kâr-âne	خُلُوشُكَارَانَةٍ	Ar. - Far.	•	Huluskâra veya dost-ı samîmiye müteallik ve ait tavırda olan.			
13607	ḥulûş-kârî	خُلُوشُكَارِي	Ar. - Far.	•	Huluskârlık veya halis ve bî-riyâ dostluk.			
13608	ḥulûşiyet	خُلُوشِيَّةٌ	Ar.	•	Halis dostluk.			

13609	ḥulūf	حُلُوف	Ar.	*	Ağız rayıhası mütegayyir olup başka bir rayiha kesbetmek ve fasit ve tebâh olmak.			
13610	ḥulūḡ	حُلُوف	Ar.	•	Mütevazî ve ünsiyetli ve emsali ahlâk-ı hamîde sahibi olan.			
13611	ḥulūlet	حُلُولَةٌ	Ar.	*	Dostluk, muhiplik.			
13612	ḥaliyy	حَالِي	Ar.	∴	Fariḡ ve bî-vehm ve gaile adama denilir ve boş, tehi ve meşgul olmayıp boşta olan kimse ve ergen adam.			
13613	ḥulyet	حُلَيْة	Ar.	*	Arı kovanı, petek ve kalyon denilen büyük gemi ve talâk-ı mer'eden kinayedir yani zevç zevcesine ente ḥulyetün deyip onunla talak niyet eylese hatun mutallaka yani zevcden boş olur.			
13614	ḥalliyyet-i nühâs	حَالِيَّةِ نَحَاس	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup nebatatta kesretle tesadüf olunan ve 4 cüz fahm ve 6 cüz müvellidü'l-mâ ve 3 cüz müvellidü'l-humûzada mürekkep olan hâımız-ı hal ile humz-ı sâni nühâsın terekübünden hasil olan bir milhe denilir, milh-i mezkûrun tıpta müstamel iki nevi vardır, biri mutedil halliyyet-i humz-ı nühâs olup kibrîtiyyet-i nühâs denilen göz taşının kullanıldığı bilcümle emrazda ve ma'a-hâzâ şedit kaşınmak ile müterâfik kûbâ denilen tozlu balgama şebîh bulunan maraz-ı cildiyyede ve solucanı def hususunda müstameldir, diğeri ise taht-ı halliyyet-i nühâstır ki buna jengâr denildiği gibi luhûm-ı kimyeviyyeyi ve luhûm-ı zâ'ide-i efrenciyyeyi yani şu isimlerle müsemma et parçalarını ve kurûh-ı seretâniyye denilen yenirce yaralarını ve bunlara mümasil hâsîlât-ı maraziyyeyi dağlamak zımnında haricen tuz ve yağ derununda hallederek mahlul veyahut merhem şeklinde ve dâhilen dahi kibrîtiyyet-i nühâs denilen göz taşının kullanıldığı bilcümle emrazda istimal olunur.			Kimya
13615	ḥalliyyet-i üsrüb	حَالِيَّةِ أُسْرُب	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup halliyyet-i nühâsta beyan olunan hâımız-ı hâl ile humz-ı evvel-i üsrübün terekübünden hasil olan bir milhe denilir, milh-i mezkûrun tıpta müstamel iki nevi vardır biri mutedil halliyyet-i üsrüb olup dâhilen kabız gibi gışâ-yı muhâfi-i mi'ânın takarrüh-i sathîsinden yani bağırsak örtüsünün sathı olan muharrîb yarasından husule gelen ve ishâl-i müzîbde yani eritip zaaf verici ishâlde ve sillü'r-ri'e ile müterâfik arak-ı müzîbde yani eritip zaaf verici verem terinde ve enzife-i ri'eviyye denilen akciğerin kanamasında ve rahmin veya bağırsakların kanamasında ve nezle-i müzminede ve tela''ub-i zeybakîde yani cıvalı ilaç istimalinden naşi ağız sulanmasında ve haricen dahi yine kabız gibi iltihâb-ı sathî-i cildiyyede ve yanıkta veya ezikte ve mütlif-i tufeylât gibi kûbâ denilen maraz-ı cildiyyede ve ma'a-hâzâ iltihâb-ı mecrâ-yı bevlde ve mehbilde ve iltihâb-ı ayniyyede kullanılır, diğeri ise taht-ı halliyyet-i üsrübdür ki dâhilen mutedil halliyyet-i üsrüb gibi istimal olunup haricen öbürüne müreccah olarak esbâb-ı hâriciyyeden husule gelen iltihâbât-ı humreviyyede ve yanıkta veya ezikte ve burkulmada ve emsali emrazda ve bahusus belsoğukluğunda ve kadınlara fercinde sümük gibi akıntı manasına sevelân-ı ebvazda kabız veya muhallil.			Kimya
13616	ḥalliyyet-i tütüyâ	حَالِيَّةِ تُوْتِيَا	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup halliyyet-i nühâsta beyan olunan hâımız-ı hal ile humz-ı tütüyanın terekübünden hasil olan bir milhtir, milh-i mezkûr tıpta dâhilen herkesin tifo dediği hummâ-yı afeniyyede nadiren ve haricen dahi belsoğukluğunu def için kullanılır.			Kimya
13617	ḥalîc	حَالِيَج	Ar.	∴	Nehir, ırmak ve nehir şeklinde olan su ve boğaz ve cetvel ve nehir şeklinde deryadan çekilip ayrılmış kıtaya denilir ki körfez tabiriyle meşhurdur ve ağaçtan mamul çanak.			
13618	ḥalîde	حَالِيْدَة	Far.	•	Kendisine sivri nesne dürtülüp batırılmış olan ve kendisi bir nesneye batırılmış ve sokulmuş olan.			
13619	ḥalîs	حَالِيْس	Ar.	*	Dibinden çıkan taze çaylarla muhtelit, kuru çayıra denilir ve saç ve sakalma kır serpmiş adama denilir.			
13620	ḥalîṡ	حَالِيْط	Ar.	*	Hukûk-ı mülkiyyede müşârik olan ortağa denilir ve karışık ecnâs-ı nâs ve ı. fikhiyyeden olup su hissesi veya yol hissesi gibi hukûk-ı mülkte müşârik olana denilir ve karışmış ve siddik.			Fıkıh
13621	ḥalîṡa	حَالِيْطَة	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup ma'âdinin yekdiğeriyle imtızacından hasil olan mürekkebâta denilir			Kimya

13622	ḥalīc	خَلِيع	Ar.	∴	Hal' olunmuş demektir ve hal' ve tard olunan, herkesin kovduğu ve defettiği çapkın, zamân-ı câhiliyyette bir kimsenin oğlu, habis ve pederine asi olup asla pend ve kelamını isgâ ve itaat ve inkiyat etmez oldukça pederi mevsim-i hacda alâ-mele'i'n-nâs cümleliz şahit olunuz ben oğlum falanı bünüvvetten hal' eyledim, ondan cinayet sudûrunda zâmin olmam, kendiye cinayet olunur ise dava ve talep etmem, ondan nefsimi tebri'e eyledim diye nida eder imiş ve müseyyeb ve kesîrî'l-cinâye, küstah ve bî-edeb şahsa denilir ki halî'u'l-uzâr ile kinave ederler.			
13623	ḥalîf	خَلِيف	Ar.	*	İki dağ aralığında olan yol veyahut dere ve halife gibi sultân-ı a'zama itlak olunur.			
13624	ḥalîfe	خَلِيفَة	Ar.	•	Pâdişâh-ı a'zam ki pâdişâh-ı evvele câ-nişin olduğu için böyle tesmiye olunmuştur ve birinin mansıbına ve mesnedine geçmek ve peygamber-i zî-şân aleyhi's-salâtu ve's-selâm hazretlerinden sonra emîrî'l-mü'minin olan zevat hazerâtından her biri ve bazı memurların muavinlerine itlak olunur ve mimar muavini; cemi, halâ'if gelir	cem		
13625	ḥalîffî	خَلِيفِي	Ar.	*	Bir kimseye halife ve câ-nişin olmak.			
13626	ḥalîk	خَلِيق	Ar.	•	Bir nesneye yaraşan ve cesbân olan ve layık ve münasip ve seza ve şayan olan.			
13627	ḥalîk	خَلِيق	Ar.	•	İnsanın sirişti olan tabiata denilir ve liyakat ve münâsebet-i istihkâk ve hilkat ve cibillet ve yaradılış ve nâs manasına; cemi, halâyık gelir.	cem		
13628	ḥalîl	خَلِيل	Ar.	∴	Nahif ve muhtellü'l-cism adam ve fakir ve bî-nevâ kimse ve bir adamın yâr ve sadık dostuna denilir ve muhabbeti şâ'ibe-i halelden ari ve rast ve dürüst ve safî olan dosta denilir; cemi, ehillâ' gelir.	cem		
13629	ḥalîle	خَلِيلَة	Ar.	•	Halis ve safî dost olan hatun ve zevce-i menkûha.			
13630	ḥam	خَم	Far.	•	Eğri büğrü kıvrılmış olan ve bükülmüş saç, zülûf.			
13631	ḥum	خُم	Far.	•	Kap, büyük testi ve kubbe, kümbet ve kemer ve büyük nakkare ve davul, nefir, boru, zurna.			
13632	ḥumâr	خُمَار	Ar.	•	Sarhoşluktan sonra arız olan başağrısı ve sersemlik.			
13633	ḥumâsî	خُمَاسِي	Ar.	•	İs. sarftan olup aslı beş harften ibaret olan kelimeye itlak olunur.		Sarf	
13634	ḥumâşet	خُمَاشَة	Ar.	*	Erş-i ma'lûmu yani diyet-i mu'ayyenesi olmayıp hâkim-i adlin takdirine muhtaç olan yaraya denilir veyahut erşi diyet-i kâmileden dun olan yaraya denilir.			
13635	ḥimâş	خِمَاض	Ar.	*	Karmı aç kimse.			
13636	ḥumâl	خُمَال	Ar.	*	Sıdk ve saffet ve samîm üzere olan dosta ve aşınaya denilir.			
13637	ḥimâlât	خِمَالَات	Ar.	•	Hamleler, esrar, sırlar ve gizli ve saklı hususlar.			
13638	ḥumâmet	خُمَامَة	Ar.	•	Süprüntü ve taam döküntüsü ki ecir ve sevap olmak üzere devşirip ekl ederler.			
13639	ḥumbere	خُمْبِرَة	Far.	•	İçi boş küre resminde âlet-i harb ki demirden imal olunup içine demir parçaları ve barut ve kurşun doldurulup havan topu vasıtasıyla atılır ve bu resimde içi boş, topraktan mamul zarf ki çocuklar ona akçe koyup biriktirirler.			
13640	ḥam-be-ḥam	خَم بَخَم	Far.	*	Eğri bürü, münhani.			
13641	ḥumḥâne	خُمَخَانَة	Far.	•	Meyhane, şarap küpleri, mahzen.			
13642	ḥamc	خَمَج	Ar.	*	Marazdan veya ta'abdan naşi süst ve fâtir olmak ve din ve akide ve mezhebi veyahut huy ve meşrebi fasit ve tebâh olmak ve bir kimseyi sû'-i bi'z-zikr ile kadh ve zemmeylemek.			
13643	ḥamḥame	خُمَخَمَة	Ar.	∴	Sözü genizden söylemek ve mütekebbirliğinden naşi sözü mecnun gibi tekellüm etmek ve taami tez tez yemek.			
13644	ḥamd	خَمْد	Ar.	•	Ateş sönmeyerek alevî sakin olmak.			

13645	hamr	خمر	Ar.	∴	Adanı sarhoş eden üzüm şirasına denilir ve mutlaka müskire ıtlakı esah ve asvabdır, zira hamr hakkında âyet-i muharrime nazil olup istimalinden ehl-i İslâm memnu oldukları vakit Medine'de üzüm şırası olmamakla şarapları hemen nebîz-i hurmâya münhasır idi ve hamr tesmiyesi akli setreylediği için yahut hamur gibi mayalanıp şarap derecesine balığ oluncaya kadar terk olunduğu için yahut akli şûrîde ve muhtelit eylediği içindir ve üzüme denilir ve setreylemek ve bir hususu söylemeyip ketm eylemek ve utanmak ve bir adama bade içirmek.			
13646	humret	خُمْرَة	Ar.	*	Müzdahim olan asker ve cemaate denilir ve maya ve şarap tortusuna ve çöküntüsüne denilir ve râyiha-i tayyibe ve badenin neşe ve keyfiyeti geçtikten sonra arız olan fütür ve inkisar ve girânlık hâleti ki humar ile maruftur ve sarhoşluk ve şûrîde-dimâğlık hâleti ve küçük seccade ve mutlaka namaz kılacak yer ve kadınların yüzlerine sürdükleri düzün denilen sev.			
13647	himret	خُمْرَة	Ar.	*	Bir nesne bozulup diğer bir surete daha girmek.			
13648	hams	خمس	Ar.	•	Beş adedi, penc.			
13649	hums	خمس	Ar.	•	Beşte bir ve bir şeyin beş cüzünden bir cüzü.			
13650	hamset	خَمْسَة	Ar.	•	Beş adedi, penc; cemi, ahmâs gelir.	cem		
13651	hamsûn	خَمْسُونَ	Ar.	•	Elli adedi, pencâh.			
13652	hamsîn	خَمْسِينَ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kış mevsiminin sonu olan elli gün ki nihayeti nevrûz-ı sultânîye vasıl olur.			
13653	hamş	خمش	Ar.	•	Kaşımak ve tırmalamak.			
13654	hamş	خمش	Ar.	*	Açlık, cû' ve yaranın şişi inmek.			
13655	hamşat	خَمِصَة	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13656	humşat	خَمِصَة	Ar.	*	Boş böğürlü ve ince karınlı olmak.			
13657	haml	خَمَل	Ar.	*	Saçak, hüdb ve büyük saçaklı halı ve seccade.			
13658	ham-şude	خَمِشْدَة	Far.	•	Çarpılmış ve eğilmiş ve çarpık olan.			
13659	ham-keşte	خَمِشْتَة	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13660	huml	خَمَل	Ar.	*	Kaçmak ve korkmak.			
13661	himlet	خَمَلَة	Ar.	•	Sır, gizli, pinhan ve saklı olan husus.			
13662	hamn	خَمْن	Ar.	*	Bir nesne hakkında zan ve hades ile veyahut vehim ile söz söylemek.			
13663	humûd	خَمُود	Ar.	•	Sakin olmak ve bayılmak ve kendiyi kaybetmek ve ateş sönmeyerek alevi basılmak ve gayret yahut hararet, teskin olunup soğumak.			
13664	humûr	خَمُور	Ar.	•	Hamrlar, badeler, şaraplar.			
13665	hamûş	خَمُوش	Ar.	*	Sivrisinek denilen müzî hayvan.			
13666	humuş	خَمُوض	Ar.	*	Yaranın şişi inmek ve açlık bir kimseyi zebun edip karnını içeri göçürmek.			
13667	hamûş	خَمُوش	Far.	•	Hâmûş, sakit, ağzını kapayıp sus olan ve sönmüş, müntafi olan.			
13668	humûl	خَمُول	Ar.	•	Bir kimsenin adı sanı batmak veya kem-nâm olmak ve şöhreti kaybolmak.			
13669	hamî	خَمِي	Far.	•	Eğrilik, çarpıklık, inhina.			

13670	ḥamyāze	حَمِيَازَه	Far.	•	Eslemek, uykudan veyahut can sıkılmasından naşi ağzı açılıp ister istemez açık kalıp gerilmek.			
13671	ḥamyāze-keş	حَمِيَازَه كَش	Far.	•	Esneyici, tesâyüp eder olan.			
13672	ḥimye	حَمِيَه	Ar.	*	Perhiz eylemek, muzır me'külât ve meşrubattan tevakkî ve hazer eylemek.			
13673	ḥamîde	حَمِيْدَه	Far.	•	Eğri, çarpık, münhani olan.			
13674	ḥamîr	حَمِيْر	Ar.	•	Maya katılmış hamura ve mayaya denilir, acın ise maya katılmamış ve henüz yoğrulmuş hamura denilir ve ekme ve börek misilli şeylerin harcı olup un ve sudan mürekkep şey.			
13675	ḥamîs	حَمِيْس	Ar.	∴	Tulu beş endaze olan şey ve beşte bir ve bir nesnenin beş cüzünden bir cüzü ve beş erkândan yani mukaddime ve kalp ve meymene ve meysere ve sâkadan ibaret ve mürettep olan ordu ve askere itlak olunur, yevme'l-ḥamîs: perşembe günü, cemi ahmise gelir.	cem		
13676	ḥamîş	حَمِيْش	Ar.	*	Karnı aç olan kimse ve ince karnlı.			
13677	ḥamîle	حَمِيْلَه	Ar.	*	Çarşaf denilen büyük bez ki yatak üstüne sererler.			
13678	ḥamîm	حَمِيْم	Ar.	*	Memdûh ve sûtûde-hısâl adama denilir.			
13679	ḥanā	حَنَا	Ar.	*	Herze ve fahiş söz söylemek.			
13680	ḥinābet	حِنَابَه	Ar.	•	Fenalık, eser-i kabîh ve şerr ü şürûr.			
13681	ḥināş	حِنَاش	Ar.	•	Kendilerinde hem erkeklik ve hem dişilik alamet ve âlâtı mevcut olan mahlukat.			
13682	ḥunāşî	حُنَاشِي	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
13683	ḥanādiq	حَنَادِيْق	Ar.	•	Hendekler, tarla misali şeylerin etrafına kazılan çukurlar.			
13684	ḥanāzir	حَنَازِر	Ar.	•	Hınzırlar, domuzlar, hûklar.			
13685	ḥanāzîr	حَنَازِيْر	Ar.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan ve sıraca ve domuz başı denilen illet ki ekseriya boyunda zuhur ve bürûz eder.			
13686	ḥannās	حَنَاس	Ar.	∴	Zıkr-i ilâhî, vaktinde ricat ve tehir eylediği için veya ibadetten tehir eylediği için şeytana, la'în şeytana itlak olunur.			
13687	ḥannāsi	حَنَاسِي	Ar.	•	Şeytan mensup ve müteallik olan.			
13688	ḥunnāk	حُنَّاق	Ar.	∴	Maruf illettir ki boğazda zuhur eder, nefes almak ve yutkunmak müte'azzir olur ve ıs. tibbiyyeden olup hulkûmek-i gışâ-i muhâfîsinin ve veca'-nâk olarak vaki olan iltihabına itlak olunur.		Tıp	
13689	ḥunnāk-ı levzî	حُنَّاقِي لَوْزِي	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup dilin kökünün yan taraflarında vaki bademciklerin iltihabına denilir ki bu marazın vukuunda yutkunmak müte'assir olup ve yutkundukça boğaz deliği tıkanıyor gibi hiss olunur.		Tıp	
13690	ḥunnāk-ı gamāmî	حُنَّاقِي غَمَامِي	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bademciklerin ve küçük dilin merbut olduğu yelken şeklinde ve şirâ'u'l-hanek denilen etin ve hulkûmun arka tarafında vaki muhtelif mahallerin üzerinde teşekkül eden nev'ummâ kan pıhtısına müşâbih ve gışâ-i kâzib namıyla mevsuf marazi bir örtünün vücuduyla yâd olunan bir nev gışâ-i muhâfî-i hulkûmun iltihabına denilir ki işbu gışâ-i kâzib, maazallah, kasabât denilen nefes borularına sirayet edecek olur ise helaki netice veren zibha illeti hâdis olur.		Tıp	
13691	ḥunnāk-ı şadri	حُنَّاقِي صَدْرِي	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup göğüs tahtası denilen azm-i kassın aşağı tarafından bed' ederek kollardan birine ve boyna doğru münteşir olan bir veca'-ı şedid ile muttasıf ve havf-ı gaşî yani bayılmak korkusuyla beraber gayet zorlu bir sıkıntı hissi ile müterâfik ve serî'u'z-zevâl ve zorlu nöbetlerle gelip ekser evkâta mevt-i fucâ'î ile nihayet bulan bir illet-i asabiyeye itlak olunur.		Tıp	
13692	ḥannāk	حَنَّاق	Ar.	•	Boğaz sıkıcı ve boğucu, cellat.			
13693	ḥanākat	حَنَاقَة	Ar.	•	Hunnāk illeti ve boğulmak.			

13694	hanān	حَنَانٌ	Ar.	*	Refah ve vüs'at-i maaş.			
13695	hins	حِنْتٌ	Ar.	*	Cemâ'at-i müteferrika ve yürürken kırılıp bükülen salkı ve sülpük adam ve sınımak, kırılmak ve meyletmek, eğilmek.			
13696	hunşâ	حُنْشَى	Ar.	∴	Kendisinde hem âlet-i zükür ve hem de âlet-i inâs olan kimse ki bu hâl işbu iki aletin fâ'iliyyet-i tâmmesi yani vazifelerini icra etmek hassası insanda ve hayvânât-ı âliyyede olmayıp hayvânât-ı süfliyyede olur; cemi, hunâsî.	cem		
13697	hançer	حَنْجَرٌ	Ar.	•	Şekilde rüyet olduğu veçhile Türkçede hançer denilen âlet-i cârihaya denilir ki kama gibi iki tarafı keskindir ve büyük bıçak, sikkîn; cemi, hanâcir gelir.	cem		+
13698	hand	حَنْدٌ	Far.	•	Gülmek, tebessüm veya kahkaha etmek.			
13699	handân	حَنْدَانٌ	Ar.	•	Güllücü, dâhik ve gülmekte ve zevk ve sürur içinde olan.			
13700	handak	حَنْدَقٌ	Ar.	•	Şehrin ve tarla ve kale ve emsalinin etrafına vesair mahallere kazılan çukur.			
13701	hande	حَنْدَةٌ	Far.	•	Gülen ve güler olan ve gülmek, dîhk.			
13702	hande-hiriş	حَنْدَةٌ حَرِيْشٌ	Far.	*	Yüze gülmek ve yüze gülcü.			
13703	hande-riş	حَنْدَةٌ رِيْشٌ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13704	hinzîr	حَنْزِيْرٌ	Ar.	•	Dar gözlü olduğu için domuz ve hûk denilen maruf hayvana ıtlak olunur; cemi, hanâzîr gelir.	cem		
13705	hinzîre	حَنْزِيْرَةٌ	Ar.	*	Dişi domuz.			
13706	hunnes	حُنْسٌ	Ar.	*	Hânisin cemidir, gündüz gaip ve gece zahir olduğu için kevâkibe ıtlak olunur veyahut seb'a-i seyyâreye denilir veyahut hamse-i mütehayyireye ıtlak olunur ki onlar da Zühal, Müşteri, Merih, Zühre, Utarit'tir.	cem		
13707	hunsâ°	حُنْسَاءٌ	Ar.	•	Burnunun ucu azca kalkık, gerisi basık olan karı.			
13708	hanser	حَنْسَرٌ	Ar.	*	Le'im ve nekes ve fûrumaye şahıs ve afet ve dâhiye.			
13709	hinşir	حِنْصِرٌ	Ar.	•	Küçük parmak, serçe parmak, Fârisisi kâlücdür.			
13710	hanţ	حَنْطٌ	Ar.	*	Bir kimseye tasa verip gussalandırmak.			
13711	hinķ	حِنْقٌ	Ar.	*	Boğmak ve boğulmuş kimse ve boğaz sıkıp öldürmek.			
13712	hink	حِنْكَ	Far.	•	Rengi kır olan at.			
13713	hunkâr	حِنْكَازٌ	Far.	•	Padişah ve şehriyâr ve sultan.			
13714	hunū°	حُنُوْعٌ	Ar.	*	Horluk ve zelillik ve alçaklık ve huzû' ve zül ve tevazu manasına.			
13715	hanîf	حَنْيْفٌ	Ar.	*	İşe yaramayan kitap ve yol, tarik; cemi, hunûf gelir ve ifrat veçhi üzere olan sürur ve sefa ve neşâta denilir.	cem		
13716	hanîķ	حَنْيِقٌ	Ar.	*	Boğulmuş kimseye denilir.			
13717	havā°	حَوَاْءٌ	Ar.	*	Hali olmak ve sakıt olmak.			
13718	havâb	حَوَابٌ	Far.	•	Uyku, nevm ve düş.			
13719	hâb-âlūd	حَوَابٌ أَلُوْدٌ	Far.	*	Uykuda kalmış ve uyumuş, uyuyucu ve nâ'im olan.			
13720	hâb-âlūde	حَوَابٌ أَلُوْدَةٌ	Far.	•	Uyku basmış olan.			

13721	ḥāb-cāme	خوابِ جامه	Far.	*	Gecelik denilen uyku esvabı.
13722	ḥāb-i cāvīd	خوابِ جاوید	Far.	•	Ebedî olan uyku, mevt, merg, ölüm.
13723	ḥāb-ı ḥargūş	خوابِ خرگوش	Far.	∴	İğfal için icra olunan hile ki tavşan uykusu namıyla kinaye edilmiştir ve asılsız söz ile aldamak.
13724	ḥāb-dîde	خوابِ دیدہ	Far.	*	Bülüğa ermiş sibyan, baliğ, ma'nâ-yı terkîbi ihtilam olmaktan kinayedir.
13725	ḥāb-ı sebûk	خوابِ سبک	Far.	*	İmızganmak yani hafif uyku ki yatmazdan evvel insana ağırlık arız olup hemen oturduğu yerde uyur gibi olmak.
13726	ḥāb-gāh	خوابِ گاہ	Far.	•	Uyuyacak mekân ve yatacak bir yatak ve uyku vakti.
13727	ḥāb-güzār	خوابِ گذار	Far.	*	Uyuyucu, nâ'im ve vakta görücü.
13728	ḥāb-nāk	خوابِ ناک	Far.	•	Uyku basmış olan.
13729	ḥāb-nüş	خوابِ نوش	Far.	•	Uyumuş, uykuda olan.
13730	ḥābnüşîn	خوابِ نوشین	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
13731	ḥavātim	خواتیم	Ar.	•	Hâtemler, mühürler.
13732	ḥavātīm	خواتیم	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.
13733	ḥavātīn	خواتین	Ar.	•	Hatunlar, kadınlar.
13734	ḥāceğī	خواجهگی	Ar.	•	Zengin ve muteber bezirgân.
13735	ḥācegân	خواجهگان	Far.	∴	Hocalar, efendiler, ağalar ve rüteb-i Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyeden birinin ismidir.
13736	ḥāceğī	خواجهگی	Far.	•	Hocalık, ağalık, efendilik.
13737	ḥāce	خواجه	Far.	∴	Hane sahibi, efendi, ağa, kâhya ve mal sahibi ve şeyh ve hâkim ve vezir ve muteber ve muazzam olan kimse ve tedris ile meşgul olan ve bezirgân ve tacir ve horoz ibiği.
13738	ḥāce-serâ	خواجه سرا	Far.	*	Hadım ağa ki padişah ve vüzera ve ekâbir saraylarında harem hizmetinde ve avrat zaptına ve muhafazasına mahsus olduğuna binaen hāce-serâ derler.
13739	ḥivāzū'l-ḥummā	خوادُ الحُمَّى	Ar.	*	Sıtmanın vakt-i nâ-ma'lûmda gelmesine denilir.
13740	ḥuvār	خواز	Ar.	•	Kuzu melemek ve sığır böğürmek.
13741	ḥār	خوار	Ar.	•	Zelil, hakir, bi-i'tibâr olan ve doğru, rast ve âsân ve kalil ve sehl olan ve yumuşak ve nerm ve mülayim olan.
13742	ḥārtār	خوارتار	Far.	*	Ekluhu sâlih yani ekli caiz ve mümkün olan nesne.
13743	ḥārkāre	خوارکاره	Far.	*	Sövmek, düşnâm ve seb etmek.
13744	ḥarkār	خوارکار	Far.	•	Adamı horlayıcı ve müstehzi ve sitemkâr olan.
13745	ḥāre	خواره	Far.	•	Rızık, nasip, rûzî.
13746	ḥavāric	خوارخ	Ar.	•	Hariciler, asiler, zorbalar ve âher mezhep veya başka milletten olan kimseler.
13747	ḥavāriḳ	خوارق	Ar.	•	Harikulade olan hususlar ve acib ve garip olan vukuat.
13748	ḥārī	خواری	Far.	•	Horluk, rezalet, zillet.
13749	ḥavāze	خواره	Ar.	*	Konukluk, misafirlik, ziyafet.

13750	ḥāst	خواست	Far.	•	İstida, arzuhâl, rica, niyaz, istirahat.
13751	ḥāstār	خواستار	Far.	*	İsteyici, talip ve gelin istemeye gidenlere derler.
13752	ḥāste-kār	خواستکار	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.
13753	ḥāste	خواستنه	Far.	∴	İstenilen, mercû, matlup, müsted'â ve meta ve kumaş.
13754	ḥavāş	خوآص	Ar.	•	Haslar, mahremler ve büyük ve muteber olanlar ve hassalar ve mahsus olan keyfiyetler ve hususlar, ehl-i havâs, güya bazı esrar ve hikmete vâkıf olmakla harikulade ve mucize gibi ef'âl icrasına muktedir olanlar.
13755	ḥavāṭir	خوآطیر	Ar.	•	Hatırlar, fikirler, efkâr, hatıralar.
13756	ḥavāṭif	خوآطف	Ar.	•	Hatıfler, şimşekler.
13757	ḥavāfî	خوآفی	Ar.	•	Hafî ve gizli olan şeyler.
13758	ḥavvān	خوآن	Ar.	•	Hain ve ziyadesiyle hıyanet edici olan.
13759	ḥuvvān	خوآن	Ar.	*	Sini, tepsi ve sofraya denilir.
13760	ḥuvvān	خوآن	Ar.	•	Hainler, hıyanet ediciler.
13761	ḥān	خوآن	Far.	•	Yemek, taam, mâ'ide ve sofraya ve tepsi ve sini ve her nesne ki içine taam arasına ârâste oluna ve okuyucu, tilavet ve kıraat edici olan ve mevrû'âtı has u hâşâkdan pak ve ari eylemek.
13762	ḥānçe	خوآنچه	Far.	•	Küçük sini, küçük tepsi.
13763	ḥānde	خوآنده	Far.	•	Okumuş ve malumatlı olan kimse ve çağrılmış, davet olunmuş ve med'uv olan.
13764	ḥān-sālār	خوآنسالار	Far.	•	Sofracı ve çeşnicibaşı, taamın tadına bakan.
13765	ḥavāniḳ	خوآنیق	Ar.	•	Hânikâhlar, tekkeler.
13766	ḥānger	خوآنگر	Far.	*	Aşçı, tabbâh, yemek pişirici.
13767	ḥānende	خوآننده	Far.	•	Musiki usulüne tabi olarak şarkı ve gazel ve mâni ve emsali şeyleri okuyucu.
13768	ḥāh	خوآه	Far.	•	İstek ve isteyiş, arzu, hâtır-hâh, gönül muradı, canın istediği.
13769	ḥāh-nā-ḥāh	خوآه ناخوآه	Far.	•	İster istemez, tav'an ve kerhen.
13770	ḥāher	خوآهر	Far.	•	Kızkarındaş, uht ve hemşire ve o makamda olan.
13771	ḥāher-zāde	خوآهر زاده	Far.	•	Kızkarındaşın oğlu, yeğen.
13772	ḥāhiş	خوآهش	Far.	•	İstek, isteyiş, murat, matlup.
13773	ḥavāyet	خوآیة	Ar.	*	Hane ehil ve sükkânında hali kalmak ve bir nesneyi kapmak.
13774	ḥūb	خوآب	Far.	•	Güzel, hoş, nîgû, iyi ve dilber olan.
13775	ḥavb	خوآب	Ar.	*	Fakir ve muhtaç olmak.
13776	ḥūbān	خوآبان	Far.	•	Güzeller, dilberler.
13777	ḥavbet	خوآبته	Ar.	*	Açlık, cû' ve hacet ve meskenet ve çayırı veya otağı olmayan kır yer.
13778	ḥūbter	خوآبتر	Far.	•	Ziyade güzel ve dilber olan.

13779	ḥubterīn	حُبَيْرِيْن	Far.	•	En ziyade dilber ve güzel ve hüsnlü olan.			
13780	ḥüb-rū	حُبَيْرُو	Far.	•	Güzel yüzlü ve dilber çehrelî, perî-peyker olan.			
13781	ḥüb-rūyān	حُبَيْرُوِيَان	Far.	•	Güzel yüzlü ve dilber çehrelî, perî-peyker olanlar.			
13782	ḥübî	حُبَيْ	Far.	•	Güzellik, dilberlik, hüsn.			
13783	ḥūḥ	حُوْح	Ar.	*	Şeftali denilen maruf meyveye denilir.			
13784	ḥavd	حَوْد	Ar.	*	Hüsn-i hulk ve yumuşak bedenli cariye; cemi, hüd gelir.	cem		
13785	ḥūd	حُوْد	Far.	•	Kendi zatı, nefsi ve toğulga dedikleri demir külah ki cenkte giyilir, ser-penâh dahi derler.			
13786	ḥud-be-ḥūd	حُوْد بَحُوْد	Far.	•	Kendi kendiye bi-nefsihi ve kendiliğinden.			
13787	ḥūd-bīn	حُوْد بِيْن	Far.	•	Yalnız, kendisini düşünüp kimseyi hatıra almayan ve yalnız kendisini beğenip başkasını beğenmeyen fuzuli kimse, mütekebbir, kibirli.			
13788	ḥūd-bīnī	حُوْد بِيْنِي	Far.	*	Hodbinlik, kendiyi görmeklik, kendiyi beğenmeklik, tekebbür etmek.			
13789	ḥūd-perest	حُوْد پَرَسْت	Far.	•	Kendiyi pek beğenmiş ve kendi nefsiye pek tapan ve tabi olan kimse.			
13790	ḥūd-pesend	حُوْد پَسَنْد	Far.	•	Kendiyi beğenen, mütekebbir kimse.			
13791	ḥūdrā	حُوْد رَا	Far.	•	Muannit ve serkeş ve kendi rey ve tedbiriyle iş gören adam.			
13792	ḥūd-reʿy	حُوْد رَعْي	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13793	ḥūd-rū	حُوْد رُو	Far.	*	Hudayinabit ve kendi kendiye dağlarda biten ağaç ve ot ve çiçek.			
13794	ḥūd-reviş	حُوْد رَوِيْش	Far.	•	Kendi kendine iş işlemek, yalnız hareket etmek.			
13795	ḥūd-rūy	حُوْد رُوِي	Far.	•	Kendi kendine bitip hasıl olan.			
13796	ḥūd-sitā	حُوْد سِيْتَا	Far.	*	Kendi kendini medih ve tarif edici.			
13797	ḥūd-ser	حُوْد سَر	Far.	•	Muannit ve serkeş kimse.			
13798	ḥūd-fürüş	حُوْد فُوْرُوْش	Far.	•	Kendiyi satarcasına pek metheden fodul kimse.			
13799	ḥūd-kāre	حُوْد كَاْرَه	Far.	*	İşini kendi görüp kimseye inanmayan adam.			
13800	ḥūd-kām	حُوْد كَاْم	Far.	•	Kendi rey ve hevâsına tabi olan.			
13801	ḥūd-kāme	حُوْد كَاْمَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13802	ḥūd-nümā	حُوْد نُمَا	Far.	*	Kendiyi gösterici, hod-fürüş, mütekebbir.			
13803	ḥavr	حَوْر	Ar.	*	İki yüksek dağın veya mahallin aralığında olan alçak ve düzce yere denilir ve deniz körfezi ve cereyan eden suyun denize döküldüğü yer.			
13804	ḥūr	حُوْر	Far.	•	Hor ve hakir ve bî-i'tibâr ve zelil olan ve yiyici, ekl edici olan ve güneş, hurşîd.			
13805	ḥūrā	حُوْرَا	Far.	*	Çok yiyici, ekûl ve bisyâr-hûr.			
13806	ḥūr-âb	حُوْرَاْب	Far.	*	Kerizlerde akan çirkef ve su bendi.			
13807	ḥūr-perest	حُوْر پَرَسْت	Far.	*	Bir kavimdir ki güneşe taparlar ve gündöndü denilen ve ayçiçeği denilen çiçek.			
13808	ḥūr hūr	حُوْر حُوْر	Far.	*	Terbiyesiz büyüyüp kendi hevâsında olan fodul kimse.			

13809	hūr	حور	Ar.	*	Reyb ve töhmetleri çok olan nisvân.			
13810	havrân	خوران	Ar.	*	Hayvan kısmının deri ile işkembesi aralığındaki fişkılık denilen mahal.			
13811	hürdâr	خوردار	Far.	*	Ehl-i kanâ'at olan adam.			
13812	hürdenî	خور دنی	Far.	*	Yenmek için hazır edilmiş taam.			
13813	hürd u hâb	خوردو خواب	Far.	*	Yiyip yatmaktan kinayedir tembel ve bî-gayret adamlar hakkında irat olunur.			
13814	hürde	خورده	Far.	•	Yemiş, ekl etmiş olan ve hissetmiş olan ve fr-hürde : ok yemiş olan, ok ile mecruh olan.			
13815	hürşid	خورشید	Far.	•	Güneş, şems.			
13816	havernağ	خورتنق	Far.	•	Köşk, kasır, saray.			
13817	huryâd	خور یاد	Far.	•	Edep ve perveriş görmeyip hayvan gibi kalmış kimse.			
13818	havs	خوس	Ar.	*	Gadir ve hıyanet eylemek ve lâşe taaffün eylemek ve bir nesne kâsîd olmak ve ahd ü peymâna hulf eylemek.			
13819	havş	خوش	Ar.	*	Böğür denilen nâhiye-i beden ve dürtmek ve sancımak ve cima eylemek ve ahzeylemek.			
13820	hüş	خوش	Far.	•	Güzel, hûb, hasen iyi.			
13821	hüşâ	خوشا	Far.	*	Ne güzel, ne iyi.			
13822	hoş-âb	خوش آب	Far.	•	Erik, üzüm, kayısı, vişne ve emsali meyvelerin tabhından hasil olan malum bir nev şerbet ve her âbdâr olan nesneve denilir.			
13823	hoş-âmed	خوش آمد	Far.	•	Hoş geldiniz, safa geldiniz makamında hitaptır.			
13824	hoş-âmed-gû	خوش آمد گو	Far.	•	Hoş geldiniz diyen.			
13825	hoş-âmedî	خوش آمدی	Far.	•	Hoş geldiniz, safa geldiniz demek.			
13826	hoş-hân	خوشخوان	Far.	*	İyi okuyucu ve usûl-i kirâ'ate aşına olan.			
13827	hoş-dâmen	خوش دامن	Far.	*	Kaynana ki güveyiye karşı zevcesinin anası ve geline nispetle zevcinin anasıdır.			
13828	hoş-dil	خوش دل	Far.	•	Hoşnut ve müteşekkir olan.			
13829	hoş-dem	خوش دم	Ar.	•	Hâl ve vakti hoş olan, müreffehü'l-hâl olan.			
13830	hoş-ṭab°	خوش طبع	Ar. - Far.	•	Tabiatı hoş ve güzel olan.			
13831	hoş-güvâr	خوش گوار	Far.	•	Tatlı, leziz olan ve hazmı kabil ve sehîl olan.			
13832	hoş-meze	خوش مزه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13833	hoş-meniş	خوش منیش	Far.	•	Nîk, nihâd ve hoş tabiat olan ve pesendîde ahlak.			
13834	hoş-nümâ	خوش نما	Far.	•	Güzel gözüktür olan, güzel olan.			
13835	hoş-nümûd	خوش نمود	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13836	hoş-nevâ	خوش نوا	Far.	•	Güzel sesli olan ve iyi saz çalıcı olan.			
13837	hüşe	خوشه	Far.	•	Başak, sünbüle ve salkım.			

13838	hūše-çîn	خوشه چین	Far.	∴	Harmandan sonra tarlada kalmış başakları devşirip toplayıp alan kimse ve başkaların hurda ve mukteza olmayan emvalinden taayyüş eden fakir kimse ve sâhib-i selîka ve ma'ânî-perverliğe iktidarı olmayıp şiiir ve nazım söylerim diye âherin eş'âr ve asarından tıraş eden zamane şairlerine denilir.			
13839	havz	خوض	Ar.	∴	Suya girmek ve şürû' ve mübâşeret eylemek.			
13840	havza	خوضه	Ar.	*	İnci tanesi.			
13841	havf	خوف	Ar.	∴	Korku ve korkmak ve katil manasına ve ilim ve dirayet manasına. Lisanımızda korkarım ki şöyle olsun tabiri bundan kinaye olup zann-ı gâlib ve ilim ittıla mecrasında cari ve manasınadır.			
13842	hūk	خوك	Far.	•	Domuz ve hınzır denilen hayvan.			
13843	hūk-bân	خوكبان	Far.	•	Domuz bekçisi ve domuz çobanı.			
13844	hū-kerde	خوكزده	Far.	•	Huy edilmiş, alışılmış ve menus olan.			
13845	hūlyā	خوليا	Far.	•	Hayal, hatıra ve akıldan geçip tasavvur olunan ve matmah-ı nazar olan husus.			
13846	havel	خول	Ar.	*	Bir adama mün'im-i hakîkî olan Allah celle ve şânuhu hazretlerinin in'âm ve ihşan eylediği kul ve cariye ve havâş ve hadîm ve haşem ve nimet sâmâna ıtlak olunur.			
13847	havl	خول	Far.	*	Mala hüsn-i takayyüt ve riayet etmek.			
13848	havn	خون	Far.	•	Hıyanet etmek ve hıyanet ve hainlik.			
13849	hūn	خون	Far.	•	Kan, dem ve hayvanın damarlarında olan mâdde-i seyyâle.			
13850	hūn-âb	خوناب	Far.	•	Kanlı su, gözyaşı.			
13851	hūn-âbe	خونابه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13852	hūn-efşân	خون افشان	Far.	•	Kan saçıcı olan.			
13853	hūn-âlūd	خون آلوده	Far.	•	Kana bulaşmamış olan.			
13854	hūn-bâr	خونبار	Far.	•	Kan yağıcı, kan yağdırıcı, damlayıcı olan.			
13855	hūn-bahā	خونبها	Far.	•	Nahak yere dökülen kan için şeran eda olunan akçe, diyet.			
13856	havenet	خونته	Far.	•	Hainler, hıyanetler.			
13857	hūn-çegân	خونچگان	Far.	•	Kan damlayıcı olan.			
13858	hūn-rîz	خونريز	Far.	•	Kan dökücü olan cellat ve istiare tarikiyle mahbûbân gamzesine denilir.			
13859	hūn-siyâvuş	خونسيياوش	Far.	*	Kardeşkanı denilen edviye.			
13860	hūn-feşân	خون فشان	Far.	•	Kan saçıcı olan.			
13861	hūn-güş	خون گوش	Far.	*	Kasapların üzerinde et kırıkları kütük.			
13862	hūnî	خوني	Far.	*	Kanlı, kan içici, şâribü'd-dem olan ve bazen çeşm-i hûbân vasıf edilip çeşm-i hûnî derler.			
13863	hūnîn	خونين	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13864	hūy	خوي	Far.	•	Tabiat gibi takarrür etmiş olan, âdet-i fi'liyye ve şahsiyye ve bedenden çıkan ter, arak.			
13865	hūy-çîn	خونچين	Far.	*	Fes altına giyilen ve takke denilen baş örtüsü.			

13866	hūyiş	خويش	Far.	•	Kendi, zat, nefis.			
13867	hūyişān	خويشان	Far.	∴	Hısım, kavim ve kabile ve akraba ve kurenâ ve taallukat ve hûb ve güzel.			
13868	hūyişāvend	خويشاوند	Far.	•	Hısım ve akrabadan olan.			
13869	hūyişāvendī	خويشاوندی	Far.	•	Hısmılık, akrabalık, karabet.			
13870	hayy	حی	Ar.	*	Bir nesneye kasıt ve ahenk eylemek.			
13871	hiyābān	خيابان	Far.	•	Çiçek bahçesi yolu.			
13872	hiyābet	خيابة	Ar.	•	Mahrum ve nevmid olmak, behre-dâr olmamak ve zarar ve ziyana uğramak.			
13873	hiyār	خييار	Ar.	∴	Maruf sebze ki sakız kabağı gibi uzunca olur ve is. fikhyyeden olup bir akitte muhayyerlik demektir.			Fıkıh
13874	hiyārāt	خييارات	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup muhayyerliklerin envainı murat olup bunlardan bahseden baba denilir ve hıyarlar, muhayyerlikler.			Fıkıh
13875	hiyār-ı ta'yin	خييار تعيين	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup faraza bey' ü şirâ muamelatında kıyemiyâtta iki veyahut üç şeyin başka başka pahalara beyan olunarak bunlardan müşteri dilediğini almak veyahut bayi dilediğini vermek üzere satmak usulüne denilir.			Fıkıh
13876	hiyār-ı rü'yet	خييار رؤيت	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup mesela bey' ü şirâ muamelatında görmeden işira olunan mebi'in asıl maksadı bildiren hâl ve mahalline vâkıf oluncaya değin baki olan muhayyerliğe itlak olunur.			Fıkıh
13877	hiyār-ı şart	خييار شرط	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup mesela bey' ü şirâ muamelatında bayi ve müşteri ayrı ayrı veyahut ikisi birden müddet-i ma'lûma içinde bey'i feshetmek veya icazet ile infaz eylemek hususunda muhayyer olmak üzere bey'de şart kılmaya denilir.			Fıkıh
13878	hiyār-ı 'ayb	خييار عيب	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup faraza bey' ü şirâ muamelatında bey'-i mutlak ile satılan bir malın, ayb-ı kadîmi tebeyyün eyledikte aybı için pahasını tenkis ederek o malı alıkoymayıp ya ret veyahut semen-i müsemmâ ile kabul eylemek gibi sıkıkavda olan muhayyerliğe itlak olunur.			Fıkıh
13879	hiyār-ı naqd	خييار نقد	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup bayi ve müşteri falan vakte kadar te'diye-i semen olunmak ve olunamaz ise beynlerinde bey' olmamak üzere edilen pazarlıktan ibaret olan muhayyerliğe itlak olunur.			Fıkıh
13880	hiyār-ı vaşf	خييار وصف	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup mesela bey' ü şirâ muamelatında bayiin bir vaf-ı mergûbe ile muttasıf olmak üzere satmış olduğu mal o vasıftan ari çıktıkta ya bey'i fesih veyahut mecâmû'-ı semen-i müsemmâ ile mebi'i kabul etmekten ibaret olan muhayyerliğe itlak olunur.			Fıkıh
13881	hiyār-ı şenber	خييار شنبير	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup beyne'n-nâs hıyarşembe denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesi olup müşhil-i hafif gibi emrâz-ı iltihâbiyyede ve hummiyyâta kullanılır.			Nebatat
13882	hiyâz	خيياض	Ar.	*	Suya dalmak ve bir nesneye şürû' etmek.			
13883	hiyâzât	خيياضة	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13884	hiyâţ	خيياط	Ar.	*	İplik ve ibrişim veyahut iğne.			
13885	hayyâţ	خيياط	Ar.	•	Terzi, esvap diken kimse.			
13886	hiyâţat	خيياطة	Ar.	•	Dikiş ve terzilik ve dikicilik sanatı ve terzilik etmek.			
13887	hayāl	خييال	Ar.	∴	İnsanın mütéhayyilesinde yakaza ve rüya hâllerinde mürtesem ve mütêşebbih yani sûret-pezir olan şahıs ve temâsüle denilir ve bir adamın şahıs ve tal'ati ve zihin ve akıl.			
13888	hayālât	خيالات	Ar.	•	Hayaller, zihinde hasıl olan ve mutasavver bulunan suretler.			
13889	hayâlet	خيالة	Ar.	•	Hayal ve yalnız zihinde hasıl olup bi-vücûd olan suret ve bazen hastaların veyahut meraklıların gözüne görünür gibi olup külliyyen ma'dûmu'l-vücûd olan suret ve timsâl-i mevhûme.			
13890	hayâlî	خيالى	Ar.	•	Yalnız zihinde hasıl olup bi-vücûd olan.			

13891	h̄iyām	حِيَامٌ	Ar.	∴	Cem olmak itibariyle haymeler, çadırlar ve müfret olmak itibariyle bir nesneden korkup kaçınmak veyahut bir kimse bir adama keyd ve mekr edip zarar ve vahameti kendisine ait olmak.			
13892	h̄iyānet	حِيَانَةٌ	Ar.	•	Emanete gadreylemek ve ahdine vefa etmemek ve hiyanetlik, kendi için birine emniyet hasil ettikten sonra o emniyete mugayir kasten fiil ve hareket etmek.			
13893	h̄aybet	حَيْبَةٌ	Ar.	∴	Nâ-ümid ve mahrum ve bi-behre kalmak ve hasârât ve ziyana uğramak ve kâfir olmak ve matluba nail olmavıp say heba olmak.			
13894	h̄ayr	حَيْرٌ	Ar.	∴	Halkın meyil ve râğbet eylediği nesne ki akıl ve ilim ve mal ve adl ve ihsan gibi ve herkes indinde matlup ve mergup olup bâ'is-i menfa'at olan şey ve iki nevi olup biri hayr-ı mutlaktır ki herhâlde ve herkes nezdinde mergup ve mahbuptur, cennet gibi ve diğeri hayr-ı mukayyedir ki bir adam indinde hayır olan, inde'l-âher şer olup mâl-ı kesîr gibi ve kesîrû'l-hayr ve 'n-nef' adama denilir; cemi, ahyâr ve hıyâr gelir.	cem		
13895	h̄ayrât	حَيْرَاتٌ	Ar.	•	Hayırlar, ahirette insana bâ'is-i menfa'at olacak ameller.			
13896	h̄ayr-endîş	حَيْرٌ أَدْيِشٌ	Ar. - Far.	•	Hayır düşüncü olan.			
13897	h̄ayret	حَيْرَةٌ	Ar.	•	İnsanın ruhuna bâ'is-i menfa'at olacak amel ve hareket.			
13898	h̄iyere	حَيْرَةٌ	Ar.	*	Bir nesneyi sairi üzere tafdil ve tercih eylemek ve bir nesneyi seçip üründülemek ve seçilmiş nesne.			
13899	h̄ayir-hâh	حَيْرٌ حَوَاهٍ	Ar. - Far.	•	Herkesin iyiliğini ve iyi olmasını isteyen adam.			
13900	h̄ayr-hâh-âne	حَيْرٌ حَوَاهَانَةٌ	Ar. - Far.	*	Herkesin iyiliğini istercesine davranış.			
13901	h̄îregî	حَيْرِجِي	Far.	•	Hîrelik, şaşkınlık ve bunamışlık ve karanlık.			
13902	h̄îre	حَيْرَةٌ	Far.	•	Kamaşık ve donuk ve uyuşuk ve bunamış olan ve hayran ve şaşırılmış ve müte'accib olan ve küstah ve edepsiz ve herze ve beyhude ve bî-ma'nâ olan ve leccûc ve muannit ve dilîr ve dilaver ve şeci olan.			
13903	h̄îre-çeşm	حَيْرَةٌ حَشْمٌ	Far.	*	Gözü iyiyi görmez olan ve bulanık gözlü olan.			
13904	h̄îre-dest	حَيْرَةٌ دَسْتُ	Far.	∴	Eli uz olmayıp tuttuğu işi sakat ve berbat eden ve hiçbir işe yaramayan adama derler ve serkeş ve anut ve mutaassıp olan.			
13905	h̄îre-re'y	حَيْرَةٌ رَأْيٌ	Ar. - Far.	•	Bed-tedbîr, yani fena ve yaramaz tedbirli olan ve fikir ve reyinde hata edici olan.			
13906	h̄îre-ser	حَيْرَةٌ سَرٌ	Far.	*	Başı dönmüş ve şaşkın olan.			
13907	h̄îre-keş	حَيْرَةٌ كَشٌ	Far.	*	Zayıf ve bî-mecâl ve bî-şerm olan.			
13908	h̄îre-küş	حَيْرَةٌ كُشٌ	Far.	•	Nahak yere katleden zalim ve dilber, mahbube.			
13909	h̄îz	حَيْرٌ	Far.	•	Kalkıcı, sıçrayıcı olan.			
13910	h̄îzâb	حَيْرَابٌ	Far.	•	Deniz dalgası, mevc.			
13911	h̄îzân	حَيْرَانٌ	Far.	•	Kalkıcı, sıçrayıcı.			
13912	h̄ayzürân	حَيْرِزْرَانٌ	Ar.	*	Tahrifle hezaren dedikleri ağaca denilir ki şeklinin görülmesi için esel kelimesine müracaat oluna ve ter ü tâze ve nerm olan nihâl ve mızrak ve gemicilerin gönder denilen sırtığı ki bununla kayığı kenardan ve sığ yerlerden defederler ve geminin dümeni.			
13913	h̄îs	حَيْسٌ	Ar.	*	Birbirine sarmaşmış gür ve sıkı ağaçlığa denilir ki koruluk namıyla yâd olunur ve hayır ve feyiz ve bereket	cem		
13914	h̄ays	حَيْسٌ	Ar.	*	Gam ve tasaya denilir ve hata ve dalâl manalarına ve yalan söylemek ve nakz-ı ahd eylemek ve vefasızlık etmek ve bir kimse yerinden ayrılmayıp mülâzemet eylemek ve bir kimse yerinden ayrılmayıp mülâzemet evlemek ve lâse kokmak ve zül ve hakaret.			

13915	ḥayşüm	حَيْشُوم	Ar.	•	Burun içinde geniz denilen mahal.			
13916	ḥayṭ	حَيْط	Ar.	∴	İplik teli ve dikiş dikmek; cemi, hîṭân gelir.	cem		
13917	ḥayṭu'l-ebyaz	حَيْطُ الْاَبْيَاضِ	Ar.	*	Fecr zuhurunda ufukta iplik şeklinde nümâyân olan beyaza denilir.			
13918	ḥayṭu'l-esved	حَيْطُ الْاَسْوَدِ	Ar.	*	Gurûb-ı şems akabinde ufukta zahir olan siyahlığa denilir.			
13919	ḥayṭa	حَيْطَه	Ar.	*	Kazık ve ip, urgan.			
13920	ḥayf	حَيْف	Ar.	∴	Gözün birisi diğerine muhalif olmak ve havf ve korku ve korkmak ve ürkmek.			
13921	ḥayf	حَيْفٌ	Ar.	*	Korku, havf ve gizli olmak; cemi, hiyef.	cem		
13922	ḥayl	حَيْل	Ar.	∴	At, feres, esb sürüsü ve atlı asker cemaati ve fikir etmek ve hıfzeyelemek; cemi, ahyâl.	cem		
13923	ḥayelân	حَيْلَانٌ	Ar.	•	Sanmak, zannetmek ve tevehhüm etmek, vehme düşmek.			
13924	ḥaylület	حَيْلُولَةٌ	Ar.	•	Sanmak, zannetmek ve korkmak ve tevehhüm etmek ve kibir ve ta'azzum ve gurur.			
13925	ḥaylî	حَيْلِي	Far.	•	Çok, kesîr ve vâfir olan.			
13926	ḥîm	حَيْم	Ar.	*	Huy ve tabiat ve kılıncın namlusunda olan cevher.			
13927	ḥayme	حَيْمَه	Ar.	•	Çadır; cemi, hıyâm gelir.	cem		
13928	ḥuyûr	حُيُورٌ	Ar.	•	Hayırlar, iyi ve menfaatli şeyler.			
13929	ḥuyûṭ	حُيُوطٌ	Ar.	•	Haytlar, iplikler, ipler.			
13930	ḥuyûl	حُيُولٌ	Ar.	•	Atlar ve atlı asker bölükleri.			
13931	d	د	Ar.	•	İşbu dâl-ı mühmele harfi tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede onuncu harf olup hesaba ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde dört adedine işaret olur.			
13932	dâ°	دَاءٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup maraz ve hastalığa denilir ve hasta ve derd-nâk olmak.		Tıp	
13933	dâ-i ezrak	دَاءٌ اَزْرَقٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup cildin marazi olarak benefşe ve sihayça mor ve mavice renkler ile boyanmasıdır ki elvân-ı mezkûre bilhassa dudaklarda ve burun deliklerinde ve göz kapaklarında ve hassaten üst göz kapağında ve kulağın memesinde ve aksâm-ı tenâsüliyyede ve ellerin ve ayakların uçlarında ve parmakların uçlarının yumuşak yerlerinde nümâyân olur, bu maraz hilkî bir maraz olup siyah kan ile kırmızı kanın hilâf-ı mu'tâd istîrak ve ihtilatından ileri gelir ve akıbeti mesum bir hastalıktır.		Tıp	
13934	dâ°ü'l-esed	دَاءُ الْاَسَدِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup dâ°ü'l-fil-i yunânî nam marazın yüzde zuhuruyla veçhe bir arslan kafası manzarası vermesi hâline itlak olunur.		Tıp	
13935	dâ°ü'l-efrenc	دَاءُ الْاَفْرَنْجِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup vuslat-ı nâ-pâk ile veyahut veraset tarikiyle müntakil, sâri ve elsine-i nâsta frengi namıyla meşhur bir maraz-ı bünevîye denilir ki a'zâ-yı tenâsüliyyenin taharrüş-i mevzi'î ve mahsûsî ile ve aynı vakitte yahut mütevalîyen zuhura gelip suret ve makarın gayet muhtelif ve âlâmet-i müte'âkibe ile muttasıftır ve meş'ûmu'l-âkibe ve bedenden bütün bütün def ve ihracı gayrimümkün ve nâ-kâbil-i tedâvî-i tâm bir musibettir.		Tıp	
13936	dâ-i bühür	دَاءٌ بُهْرٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup esasen müzmin ve mevrûs olan ve usret-i teneffüs hamelâtı yani nöbetleriyle muttasıf bulunan ve beyne'l-avâm zik-ı nefes denilen meşum illete itlak olunur.		Tıp	
13937	dâ°ü's-şaleb	دَاءُ الشَّلْبِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup saçların dökülmesini mucip olan maraza denilir.		Tıp	

13938	dā-i cāversī	ذَاءَ جَاوَرِسِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilhassa ağız içinin veya mide veyahut bağırsakların dūcār-ı iltihâb olan gışâ-i muhâfî yani iç örtüsü üzerinde zât-ı ilkâh-ı hafıyye denilen nebatat cinsinden kel marazında olan mikodermilere şebih bir mahsül-i tufeylînin tekevvinüne itlak olunur, maraz-ı mezkûr ağızda olduğu vakit ekser ahvalde dilin kenarlarında ve yukarı tarafında ve diş etlerinde ve dudakların etrafında ve iç tarafında ve yanakların iç yüzünde ve küçük dilin merbut bulunduğu şirâ'ul-hanek denilen etin veya bel'ûmun üzerinde yoğurt pıhtısı gibi beyaz renkli olarak nümâyân olunur, mide ve em'âda zuhuru ise nadir olup mamafih şerc denilen dübüürün etrafında ve mehbil denilen ferç yolunun ağızında ve müstesna olarak tazayyuk-ı kuddâmî nam marazda gulfe denilen sünnet derisinin iç yüzünde müşahede olunmuştur.		Tıp	
13939	dā'ü'l-ḥafir	ذَاءَ الْخَفِيرِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup diş etlerinin bilhassa yumuşamasıyla şişmeleri ve kanaması ve bunlarla beraber vücuda za'f-ı umûmî getirmesi ile muttasıf ve iskorbüt namıyla beyne'l-avâm malum olan maraza denilir.		Tıp	
13940	dā'ü'l-ḥanâzır	ذَاءَ الْخَنَازِيرِ	Ar.	*	Haddizatında müzmin ve mevrûs bir illet-i bünyeviyye olup bilhassa boyun ve çene altında bulunan bezlerin şişmesi ve dolgunluğu ile muttasıf ve elsine-i nâsta sıracı namıyla meşhur olan illete denilir ki bu dahi ısı tıbbiyededir.		Tıp	
13941	dā'ü'z-zî'b	ذَاءَ الزَّيْبِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup cildin öte berisinde münferiden veya müctemi'an zuhur eden az çok büyükçe yumrular ile muttasıf ve zahir olan bir iltihâb-ı müzmin-i cilde denilir ki ekseriya bu illet, sıracaya merbuttur.		Tıp	
13942	dā'ü'r-raḳış	ذَاءَ الرَّقِصِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup başlıca tufeyliyyet-i sâniyyenin son devrine mahsus bir maraz-ı ihtilâciye denilir ki bî-intizâm çarpınma ve harekât-ı irâdiyedeki ittifak ve muvâzenetin ma'dümiyyeti ile muttasıftır, maraz-ı mezkûr yeni doğan ve memede bulunan çocuklarda ve balıklarda ve gayet ihtiyarlarda bir illetin arazi mesabesinde müstesna olarak zuhur ettiği dahi görülmüştür.		Tıp	
13943	dā'ü's-seded	ذَاءَ السَّدَدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup periton denilen iç karın örtüsünün kendi üzerine dönüp bükülmesinden hasil olan masarika nam büküntünün veremi demek olan maraza denilir, mezkûr masarikaya mahsus ukad-ı lenfaviyyede yani boyundaki bezler gibi bezlerde deren denilen ufak darı gibi bir maddede-i maraziyyenin mütekevvin olmasıyla muttasıftır, üçten on yaşına kadar olan sabilere has ve bedenin zaafî ve karın şişmesi ve göbeğin etrafı kat veya gayr-ı müsâvî ve vecasız düğümlerin bulunması ile kaim ve nâdirü'l-vukû' bir hastalıktır.		Tıp	
13944	dā'ü's-semek	ذَاءَ السَّمَكِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ale'l-mu'tâd hilkî ve ekseriya irsî ve bazen dahi arızı olarak arızı olarak tekevvin eden ve balık pulu gibi sedefî pullar ile mestur olan ve cildi ziyadesiyle sert ve kuru ve nâ-kâbilü'n-nüfûz bir hâle kovan bir nev maraz-ı cildîye denilir.		Tıp	
13945	dā'ü's-şeyb	ذَاءَ الشَّيْبِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ber-mu'tâd müzmin olarak kırmızıcı veya cilt renginde lekelerin zuhuruyla kaim ve kaşınmak ile muttasıf bir nev maraz-ı cildîye denilir, maraz-ı mezkûr yüzde ve boyunda ve ellerin ve bileğin arka tarafında ve diz kapağının bükümünde zuhura geldiği gibi kepek gibi pul pul dökülerek nihayet bulur.		Tıp	
13946	dā'ü's-şadef	ذَاءَ الشَّدَفِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kuru ve parlak pullarla mestur tümsek ve kırmızıcı dairevi bir nev maraz-ı cildîye denilir ki işbu maraz miskinlik denilen illetin hemen bir türlüdür ve sıhhat-i umûmiyye-i marîze halel îrâs etmeyerek dirseklerde ve defaten iki dizlerde tekevvin edip cildin aksâm-ı sâ'iresine ve derinin kıllı mahallerine ve turnakların köklerine müntesir olur.		Tıp	
13947	dā'ü'l-âraḳ-ı cāversī	ذَاءَ الْعَرَقِ جَاوَرِسِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup salgın surette icrâ-yı hükmeden sâri bir maraz-ı veba'îye denilir ki daimî olarak terin izdiyâdı ve ciltte gayr-ı sâbit bir kabarcık ile muttasıf ve adem-i iştihâ ve sudâ' ve bilhassa dizlerde ve bileklerde veca ârazıyla bed' eder.		Tıp	
13948	dā'ü'l-ḥecil	ذَاءَ الْحَجْلِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ellerde ve ayaklarda karıncalanma ve ihmîrâr ile beraber veca ve takallusât ve ihtilâcât ve hezeyan ve gaseyan ve istifrâgât ve elem-i mi'de ve dâhilen ateş hissi ve çok sonraları felç ârazıyla muttasıf bir nev maraz-ı bünyeviyye itlak olunur ki yabancı turp tohumunun yenilmesinden ileri gelir ve buna dâ-i mihmâz dahi itlak olunur.			

13949	dā'ū'l-firfir	دَاءُ الْفَرْفِيرِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup cildin tabakâtı meyanına kanın sızmasından ileri gelen esmer, kırmızı leke ve berelik, sath-ı cesedde vuku ve zuhuruyla muttasıf bir maraz olup etfal ve inâsta ekseriya zahir ve aşkâr bir sebep olmaksızın tekevvün eder ise de bu marazın tevellüdü için başlıca sebep alelumum şeyhûhet ve sū'-i tagaddî ve alçak ve rutubetli mahallerde iskân etmek ve fakr-ı hâl ve kûdürât gibi kavi te'sîrât-ı muza''afadır ve sıfat-ı mahsûsası lekeler üzerine parmak ile basıldıkta levnlerinde asla bir gûne tebeddülâtın vuku bulmamasıdır.		Tıp	
13950	dā'ū'l-fil-i 'arabî	دَاءُ الْفِيلِ عَرَبِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup edeme denilen cildin ikinci tabakasının ve et ile deri arasında sabun köpüğü manzarasında bulunan ve nesc-i hücrevî denilen maddenin zahâmet-i hacminden yani kalınlaşmasından ve âdeta fil derisi gibi katı olmasından ibaret olan maraza denilir ki bazen bütün bir tarafa ve bazen haya torbasında veya fercin dudaklarında ve bazen parmaklarda tahaddüs ve zuhur eder.		Tıp	
13951	dā'ū'l-fil-i yunânî	دَاءُ الْفِيلِ يُونَانِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup manzarası zeytî ve kumral, kırmızı veya tunç renginde olarak reng-i cildin tağayyürü ve edeme denilen ikinci tabaka-i cildin fil derisi gibi katı ve kalın olması gibi evsaf ile muttasıf bir nev iltihâb-ı cildîye denilir ki bu kalınlık takarrüh etmiş yumru şeklinde rû-nümûn olacağı gibi ellerde ve yüzde ve burunda ve kulakta husule gelip badehu ağza ve bel'ûma ve hançereye kadar münteşir olur ve o sırada inkitâ'-ı teneffüsü dahi mucip olur.		Tıp	
13952	dā'ū'l-keleb	دَاءُ الْكَلْبِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hassaten köpeklerde vaki olup badehu nev'-i beşere müntakil olan ve kuduz illeti denilen bir nev maraz-ı asabiyyeye denilir ki bilhassa vezâ'if-i asabiyyenin teşvîş-i azîm ve umumisi ve kuvve-i hissiyyenin ifrat derecede tezâyüdü ve su gibi şeylerden korkmak gibi hâlât ile maruftur ve daima mevt ile nihayet bulur.		Tıp	
13953	dā'ū'l-merākî	دَاءُ الْمَرَاقِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup vezâ'if-i hazmiyye ve deverâniyyenin teşvîşât-ı mütenevvi'âsıyla başlıca usret-i hazm ve hafakân-ı kalb ve nefes darlığı ve merzâyı müte'ezziye eden hâlâtı arttırıcı malihülyaya meyil âraziyla muttasıf ve merak illeti namıyla meşhur maraz-ı bünyevîye denilir ki kadınlara nispeten erkeklerde kesîrül-vukû'dur.			
13954	dâ-i mihmâz	دَاءُ مِهْمَاز	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hubûbât-ı mütegayyirenin yani çavdar üzerinde marazi olarak hâdis olan mahmuzun ve buğday vesair hububat küfünün ve delice ile yaban turpu tohumunun istimalinden ileri gelen ve ellerde ve ayaklarda karıncalanma ve ihmîrâr ile beraber veca ve takallusât ve ihitilâcât ve hezeyan ve gaseyan ve istifrâğât ve elem-i mi'de ve dâhilen ateş hissi ve çok sonraları felç âraziyla muttasıf bir nev maraz-ı bünyevîye denilir.			
13955	de'eb	دَأْب	Ar.	∴	Bir işte devam ve iltizam ile emek çekip çalışmak ve şan ve emir ve kâr ve âdet, usul, tarz manasına ve tard eylemek.			
13956	dâbbet	دَابَّة	Ar.	•	Mutlaka yeryüzünde yürüten hayvanlara denilir ise de istimali merkûp olan yani binilen veya davar tabir olunan hayvanatta galip olmuştur.			
13957	dâbbetü'l-'arż	دَابَّةُ الْأَرْضِ	Ar.	•	Bir nev hayvandır ki zuhuru, eşrât-ı sâ'attendir veyahut eşrât-ı sâ'atin evvelidir, Mekke-i Mükerrreme'de hüccâc, Mînâ'ya giderken Cebel-i Safâ münşak olup içinden zuhur ve huruç eder.			
13958	de's	دَأْس	Ar.	*	Bir şey yemek ve ağırlaşmak ve kirlenmek ve kirlenmek.			
13959	dâhis	دَاخِس	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup dolama denilen çibana denilir ve etyaran denilen çiban.			
13960	dâhil	دَاخِل	Ar.	•	Duhul eden ve içerde olan ve tasarruf birle cima edici olan.			
13961	dâhile	دَاخِلَةٌ	Ar.	*	Bir nesnenin iç yüzü ve bir adamın iç yüzüne ve zamir ve derununa denilir; cemi, devâhil.	cem		
13962	dâhine	دَاخِنَةٌ	Ar.	*	Ocaklarda veya külhanlarda olan baca.			
13963	dâd	دَاد	Far.	∴	Adl ve adalet ve insaf, hak fakat adl ile dâd beyninde fark vardır, adl kişi bi-nefsihi adalet icra edip zulmeylememektir; dâd ise âherin vaki olan zulmünü def ve izale eylemektir ve ömür, sin, sâl, sene ve vergi, îta, atâ, atıyye.			

13964	dād-āferīd	دَادِ أَفْرِيدِ	Far.	*	Hazreti hallāk-ı cihân cellet kudretuhunun esmayhüsnasından biridir ve musikide bir neva adıdır.			
13965	dā dā	دَا دَا	Far.	•	Çocuk hizmetinde olan cariye ki dadı derler.			
13966	dā-dār	دَا دَارِ	Far.	•	Âdil-i mutlak olan, bârî teâlâ.			
13967	dād u sitād	دَادُوسِنَادُ	Far.	•	Ahzüita ve alışveriş.			
13968	dād-baḥş	دَادِ بَحْشِ	Far.	•	İhkāk-ı hak edici ve sâhib-i adâlet.			
13969	dād-hāh	دَادِ حَوَاهِ	Far.	•	Hakkımı dava edici olan.			
13970	dāder	دَادِرِ	Far.	•	Karındaş, birader.			
13971	dāder-ender	دَادِرِ اَنْدَرِ	Far.	*	Üvey karındaş.			
13972	dād-fermāy	دَادِ فَرْمَائِ	Far.	*	Hazret-i Bârî Teâlâ'nın esmasında biri olup dād verici, adil demektir.			
13973	dād-gāh	دَادِغَاهِ	Far.	•	Adalet mahalli ve mahkeme ve divan.			
13974	dād-ger	دَادِغَرِ	Far.	•	Âdil-i mutlak olan, Bârî Teâlâ ve mecazen adil olan padişaha ve vükela ve hâkime denilir.			
13975	dād-küster	دَادِ كُستَرِ	Far.	•	Adalet yayıcı ve cümlelerin hakkını hak edici.			
13976	dād-gîr	دَادِ گِيرِ	Far.	*	Zulmü defedici, adil olan.			
13977	dāde	دَادِه	Far.	•	Verilmiş ve ita olunmuş olan.			
13978	dār	دَارِ	Ar.	∴	Bina ve arsayı ve birkaç hane ve havaliyi dâ'iren mâ-dâr cami olan dairedir ki lisanımızda konak ve saray denilir; cemi, ed'er ve diyar ve dîrân gelir.	cem		
13979	dār	دَارِ	Far.	*	Ağaç, şecer, direk ve her dikilip duran ağaç ve adam salb eyledikleri ağaç ve sahip ve malik olan ve bakıcı ve gözetici olan.			
13980	dāret	دَارَةُ	Far.	*	Bir nesneyi çepeçevre ihata eden şey; cemi, dârât.	cem		
13981	dār-ı fenā	دَارِ فَنَاءِ	Ar.	•	Şimdiki hâlde meskenimiz olan âlem, kevn ü fesâd.			
13982	dār-ı beḳā	دَارِ بَقَاءِ	Ar.	•	Vefat ile kıyamet beyninde veya kıyametten sonra dâhil olacağımız ebedî mekân ve âlemler, dâr-ı âhîret, dârü'l-karâr, dâr-ı berzah dahi bu manaya gelir.			
13983	dârü'l-huld	دَارِ الْخُلْدِ	Ar.	•	Cennetin bir bahçesi.			
13984	dârü's-selām	دَارِ السَّلَامِ	Ar.	•	Cennetin diğer bahçesi.			
13985	dārā	دَارَا	Far.	•	Padişah, sultan ve meşhur bir padişahın ismi.			
13986	dārāt	دَارَاتِ	Far.	•	Debdebe, şan, şevket ve übbehet ve haşmet.			
13987	dârü'l-edeḳ	دَارِ الْعَدَبِ	Ar.	*	Meclis-i ilm ve fazilet ve meclis-i ders ve ulum.			
13988	dārçini	دَارِ چينِي	Far.	•	Baharattan tarçın denilen şey.			
13989	dārşini	دَارِ صينِي	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
13990	dārende	دَارِنْدِه	Far.	•	Tutucu ve malik ve sahip olan.			
13991	dārū	دَارُو	Far.	•	İlaç için kullanılan nesne, gerek sade ve gerek başka şey ile karışık olsun ve deva, ilaç, mādde-i şifâ.			
13992	dār ü bürd	دَارِ وَ بُرْدِ	Far.	•	Takat, kuvvet, kerr ü fer ve cenk ve arbeye ve azamet ve şüküh ve celal.			

13993	dār ü gîr	دَارُ و كِير	Far.	•	Cenk, kavga, mukâtele.			
13994	dārî	دَارِي	Ar.	*	Aktar ve ıtr-fürûş ve nimet sahibi adam ve gemide yelkenci olan adam.			
13995	dārî°	دَارِغ	Ar.	*	Zırlı adam.			
13996	dāreyn	دَارَيْن	Ar.	•	İki konak ki dünya ve ahiretten kinayedir.			
13997	dās	دَاس	Far.	•	Ekin biçmeye kullanılan orak.			
13998	dās-ı zerrîn	دَاسِ زَرِّين	Far.	•	Altın orak ki yeni aydan kinayedir.			
13999	dāsār	دَاسَار	Far.	*	Tellal, simsar, metaı satıcı.			
14000	dāstār	دَاسْتَار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14001	dāstān	دَاسْتَان	Far.	•	Hikâye-i mâzî ki geçmiş zamanda olan vakaların hikâyesi.			
14002	dāstān-serā	دَاسْتَانِ سَرَا	Far.	•	Teganni ile hikaye ve nakil ve beyan eder olan.			
14003	dāse	دَاسِه	Far.	*	Buğday ve arpa kılıcı.			
14004	dāşāb	دَاشَاب	Far.	*	Bahşış ve atıyye.			
14005	dāşte	دَاشْتِه	Far.	•	Eski, köhne.			
14006	dā°ib	دَاعِب	Ar.	*	Latifeci ve gülp oynayıcı, şetaretili ve şüh-meşreb adam.			
14007	dā°î	دَاعِي	Ar.	•	Davet edici ve dava ve dua edici ve bir adamı bir nesneye sevk ve teşvik edici ve müezzin ezan okuyucu			
14008	dā°iye	دَاعِيَه	Ar.	•	Mucip ve sebep ve bâ'is olan husus ve vakit ve zamanın bir hâleti.			
14009	dāğ	دَاغ	Far.	•	Yakı ve kızgın demir ile ile yapılan nişan ve alamet ve damga.			
14010	dāğ-dār	دَاغْدَار	Far.	•	Nişanlı, damgalı ve dağlı olan.			
14011	dāfi°	دَافِع	Ar.	•	Defedici, kendi yanından ayırıp sürücü ve savıcı ve kakıverici.			
14012	dāfiḳ	دَافِق	Ar.	*	Su ve emsali gibi atılarak dökülücü.			
14013	dāl	دَال	Ar.	•	Tertîb-i hurûfât-ı Osmâniyyede onuncu harfin ismidir.			
14014	dāll	دَال	Ar.	•	Dealet edici, yol gösterici olan.			
14015	dālet	دَالَة	Ar.	*	Şöhret manasına ve meşhur ve rüsva olmak ve zaman ve hâlden hâle munkalip olmak.			
14016	dālî°	دَالِغ	Ar.	*	Dilini dışarı çıkarıcı, ahmak olan kimse.			
14017	dām	دَام	Far.	•	Ağ, tuzak.			
14018	dāme	دَام	Ar.	•	Daim ola, daim olsun manasında duadır.			
14019	dāmād	دَامَاد	Far.	•	Güveyi, kızının kocası, sıhr.			
14020	dāmān	دَامَان	Far.	•	Ètek, zeyil, libasın belden aşağı sarkıp uzunca olan tarafı ve dağın aşağı tarafları.			
14021	dāmi°a	دَامِيَه	Ar.	•	İs. fihhiyeden olup kan çıkıp fakat gözdeki yaş gibi mevzi'-i cerâhâtte birikip seyelan etmeyen yaraya denilir.			Fıkıh
14022	dāmîga	دَامِيَه	Ar.	•	Dimağa işlemiş olan baş yarığına denilir, buna ıstılâh-ı fukahâda âmme denilir.			

14023	dāmiye	دَامِيه	Ar.	*	Is. fikiyyeden olup kan seyelan eden yaraya denilir.			Fıkıh	
14024	dāmen	دَامِن	Far.	•	Etek, zeyil, libasın belden aşağı sarkıp uzunca olan tarafı.				
14025	dāmen-pūs	دَامِنُوس	Far.	•	Etek öpmek ve etek öpücü olan.				
14026	dāmen-pūsī	دَامِنُوسِي	Far.	*	Etek öpmek ve etek öpücülük.				
14027	dāmen der-meyān	دَامِنُ دَرْمِيَان	Far.	•	Hizmete hazır olan ve hazırlık hâli.				
14028	dāmen-gır	دَامِنُغِر	Far.	•	Birinin eteğine kapanıcı ve etek tutucu olan.				
14029	dāmene	دَامِنَه	Far.	•	Dāmen, etek, zeyil.				
14030	dāmenī	دَامِنِي	Far.	*	Avratların baş örtüsü.				
14031	dāmī	دَامِي	Far.	*	Sayyād, avcı, sayd edici, avlayıcı.				
14032	dān	دَان	Far.	•	Kap, zarf, mahfaza ve bilici, anlayıcı olan.				
14033	dānā	دَانَا	Far.	•	Bilici, âlim ve arif ve malumatlı ve akil olan adam ve şahıs.				
14034	dānāyān	دَانَايَان	Far.	•	Dānā ve arif ve âlim olanlar.				
14035	dānāyī	دَانَايِي	Far.	•	Dānâlık, âlimlik, ariflik.				
14036	dānje	دَانْجَه	Far.	*	Mercimek denilen habbe ki maruftur.				
14037	dāniş	دَانِش	Far.	•	Bilgiç, ilim, malumat.				
14038	dāniş-pezir	دَانِشْپَزِير	Far.	•	Bilgiçli ve ilm ü ma'lûmâtlı, âlim.				
14039	dāniş-ger	دَانِشْگَر	Far.	*	Ehl-i ilm ve sâhib-i ilm ü ma'lûmât olan.				
14040	dāniş-mend	دَانِشْمَنْد	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
14041	dāniş-ver	دَانِشْوَر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
14042	dāniş-verī	دَانِشْوَرِي	Far.	•	Malumatlılık, âlimlik.				
14043	dānk	دَانَك	Far.	*	Bir dirhem dörte biri.				
14044	dānende	دَانَنْدَه	Far.	•	Bilici, habîr ve haberdar ve âlim olan.				
14045	dāne	دَانَه	Far.	•	Habbe, buğday ve arpa ve bunlar misilli küçük küçük mahsulâtın bir adet meyvesi ve çekirdek ve taam ve ekmek ufağı ve habbe şeklinde yuvarlak olan şey, top güllesi, tüfek kurşunu misilli ve her şeyin yalnız bir ferdi ve kuş yemi, çine.				
14046	dāne dāne	دَانَه دَانَه	Far.	•	Perakende ve perişan olan ve daneleri ayrı ayrı olmak üzere.				
14047	dāne-zen	دَانَه زَنْ	Far.	*	Efsun edici, sehâr ve sihir edici olan.				
14048	dānī	دَانِي	Ar.	•	Yakın, karîb ve nezdîk olan.				
14049	dāver	دَاوَر	Far.	•	Esmayihüsнадan biri olup mecazen pâdişâh-ı âdile ve munsif ve adaletli hâkime dahi denilir.				
14050	dāverī	دَاوَرِي	Far.	•	Padişahlık, hâkimlik.				
14051	dāhire	دَاهِرَه	Ar.	*	Dûr u dirâz vakti geçmiş nesne.				

14052	dāhiye	ذَاهِيَة	Ar.	∴	Āfet-zihn adam ve pek zeyrek ve cin fikirli adam; cemi, dūhāt gelir ve hadise ve nāzile-i azīme ve afet, bela, kaza; cemi, devāhī.	cem		
14053	dā'ir	ذَائِر	Ar.	•	Devredici, bir şeyin etrafını kuşatıcı ve bir nesnenin bahsine müteallik olan.			
14054	dāiren mādār	ذَائِرَاتُ مَادَار	Ar.	•	Çepeçevre ve dört bir etrafı.			
14055	dā'ire	ذَائِرَة	Ar.	∴	Hendese ı. olup şekilde görüldüğü veçhile hatt-ı vâhid-i münhanî ile mahdut olup tamamen ortasında vaki ve merkez tesmiye olunan noktadan hatt-ı mezkûra vasl edilen, cemi'-i hutût-ı müstakîme birbirine müsavi tulda olur ki işte böyle olan şekl-i hendesiye denilir ve birbirine yakın ve müteallik olup başkalarından ayrılmış birtakım oda ve umûr-ı devletin her biri için yapılan bina ve bir efendinin hizmetinde müstahdem olan kesânın cümlesi ve gerek cismani ve gerek ruhani veya manevi bir had ve hududun dâhili ve bir nev çalgı aleti ki şekli tekerlek gibidir ve ortası kursaktan ibarettir ve bir nesneyi çepeçevre ihata eden şey; cemi, devâ'ir gelir ve halka ve hezimet ve beliyeye-i muhîte.	cem	Hendese	+
14056	dā'im	ذَائِم	Ar.	•	Devam üzere ve ber-karâr olan ve vücut ve kevnî bilâ-nihâyet olan ve hemîşe ve sabit olan şey.			
14057	dā'imen	ذَائِمًا	Ar.	•	Her vakit, her zaman, her-bâr.			
14058	dāyin	ذَائِن	Ar.	•	İs. fikiyyeden olup alacaklı olan kimseye itlak olunur.		Fıkıh	
14059	dāye	ذَايَة	Far.	∴	Çocuk bakıcı veya süt verici karı veyahut cariye ve istiare tarihiyle her mürebbî olana denilir.			
14060	dübb	ذُبُّب	Ar.	∴	Hâl, revîş, tarikat ve ayı denilen cân-ver; cemi, edbâb gelir.	cem		
14061	dübb-i ekber	ذُبُّبِ الْعَكْبَر	Ar.	*	Nücûm ı. olup kutb-ı şimâlî cenbinde benât-ı na'ş-ı kübrâ yani Türkîde yediler, yedi yârlar denilen yedi kevkibi müştemil ve ayı suretinde olan yıldıza denilir.		Nücûm	
14062	dübb-i aşgar	ذُبُّبِ الْأَصْغَر	Ar.	*	Nücûm ı. olup kutb-ı şimâlî civarında dübb-i ekberden küçük ve yedi kevkibden mürekkep olan yıldıza denilir ki ferkadân onun kevkiblerinden olduğu gibi Cedî onun nihayetinde vaki olan kevkibdir.		Nücûm	
14063	dübbâbet	ذُبُّبَاتَة	Ar.	•	Mukaddemleri kale dibine vasıl olmak için altına girilip tedriçle ileri sevk olunur bir nev âlet-i harbin ismidir.			
14064	debâbîc	ذُبَابِيَج	Ar.	•	Dibaceler, kumaşlar.			
14065	dübâr	ذُبَار	Ar.	*	Çarşamba gününün nâm-ı kadîmidir, teşe''ümleri için böylece itlak etmişlerdir.			
14066	debâr	ذُبَار	Ar.	*	Helak manasına.			
14067	debbâğ	ذُبَّاع	Ar.	•	Hayvan derisini terbiye edip meşin ve kösele ve emsali şeyleri imal eden ehl-i san'at.			
14068	dibâğ	ذِبَاع	Ar.	•	Meşin ve kösele ve emsalini imal etmek üzere hayvan derisini terbiye etmek.			
14069	dibâğat	ذِبَاعَاتَة	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve tabaklık hırfeti, sanatı.			
14070	debdebe	ذَبْدَبَة	Ar.	•	Kütürtü, patırtı ve savt, ses, avaz.			
14071	dübür	ذُبُّر	Ar.	∴	Art, half, arka, sırt ki ön mukabilidir ve her şeyin akab ve muahharına denilir ve bir nesnenin ahir ve encamı ve göt, kûn ve arka ve hane köşesi.			
14072	deberân	ذَبْرَان	Ar.	*	İs. nücûmdan olup menâzil-i kamerden birinin adıdır ki Sevr burcunda beş kevkibi müştemildir ki bunlar hörgücü makamındadır.		Nücûm	
14073	debret	ذَبْرَة	Ar.	*	Nekbet ve idbârlığa denilir.			
14074	dabğ	ذَبِغ	Ar.	•	Meşin ve kösele ve emsalini imal için hayvan derisini terbiye etmek.			
14075	dibğ	ذِبْغ	Ar.	•	Ökse denilen lüzucetli yapışkan nesneye denilir.			

14076	dibkî	دبکی	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup yapışkanlı gibi olan şeye denilir.			Tıp	
14077	debağ	دبقي	Ar.	*	Bir nesneye ayrılmak veçhi üzere taalluk eylemek ve dadanmak.				
14078	debāğhāne	دِبَاغْهَانَه	Ar. - Far.	•	Meşin ve kösele ve emsali imali için hayvan derisinin terbiye olduğu kâr-hâne, ma'mel, medbağa.				
14079	debdebe	دَبْدَبَه	Far.	*	Şöhret, celâlet, haşmet, câh, übbehet, devlet.				
14080	dibistân	دِبِسْتَان	Far.	•	Mektep, derslane.				
14081	debür	دَبُور	Ar.	•	Batı rüzgârı.				
14082	debbe	دَبَّه	Ar.	*	Bir nev zarftır ki içine bal ve yağ korlar ki Türkîde duba gibi müstamel olduğundan bal dubası tabiri meşhur ve kesîrî'l-isti'mâldir.				
14083	debîr	دَبِير	Ar.	*	Arkaya doğru müteveccih olan şey.				
14084	debîr	دَبِير	Far.	•	Kâtip, münşi, yazıcı, debîr-i felek, Utarit yıldızı.				
14085	debîristân	دَبِيرِسْتَان	Far.	•	Mektep, derslane.				
14086	dübeyle	دُبَيْلَه	Ar.	*	Dâhiye, bela ve havf, insana arız olan bir nev maraz ve illet ki sıracaya karîb bir çıbandır ve asıl bir şiştir içinde madde münsab olacak yeri vardır ve üç türdür 1. şahmîdir içi don yağ gibidir 2. aselîdir, içinde bala şebîh nesne bulunur 3. kilsîdir içinde kireç gibi bir şey bulunur ve bazısından kıl ve taş ve ağaç pasesi ve kemik gibi şeyler çıkar, nâs buna kemik sıracası derler ve İs. tıbbiyeden olup cirâbe-i dühniyye veya şa'riyye denilen ergenlik çıbanlarının gereği gibi büyüğüne denilir ki cirâbe-i mezkûrenin hariç deliği tıkanarak ve içine münferiz olan mevâd teraküm ederek yumruk veya çocuk başı kadar büyüdüğü vardır ve üzerine basıldığı vakit veca hiss olunmaz ve içinde dahi bâlâda zikrolunduğu veçhile üç nev mevâd vardır ve mahall-i husûlü baş, boyun, sırt ve omuz başlarıdır; cemi, dübeylât gelir.	cem	Tıp		
14087	dişâr	دِشَار	Ar.	∴	Şiar üzere telebbüs olunan sevb ve câmeye denilir, üst elbisesi, biniş ve kaftan gibi ve bürünmek, örtünmek.				
14088	deşir	دَشِير	Ar.	*	Çok mal, mâl-ı vefîr.				
14089	deşer	دَشِير	Ar.	*	Vesah, kir.				
14090	dişr	دِشْر	Ar.	*	Malı üzere hüsn-i takayyüd ve tımar ve riayette daima ihtimam eden adama denilir.				
14091	deşûr	دَشُور	Ar.	*	Tembel ve üşengen adama denilir ve nâs ile ülfet ve ünsiyet üzere olmayıp sakıt ve adam mesabesinden hariç ve daima hanesinde veya kenarlarda uykuya mülâzım kimse.				
14092	düşûr	دُشُور	Ar.	*	Bir nesnenin eser ve nişanı mahv ve muzmahil olmak ve câme kirlenmek ve kılıç paslanmak.				
14093	düşûrû'l-çalb	دُشُورُ الْقَلْب	Ar.	*	Ezkâr-ı ilâhiyyenin sahîfe-i derûnunda mahiv ve nâ-bûd olmasından ibarettir.				
14094	dücâ°	دُجَاةٌ	Ar.	*	Zulmet, karanlık.				
14095	decâc	دَجَاج	Ar.	•	Tavuk ve horoz.				
14096	decâcet	دَجَاجَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
14097	deccâl	دَجَّالٌ	Ar.	∴	Ahir zamanda zuhur ve huruç edecek kezzâb bir melunun ismidir ki arzın her tarafını geşt ü güzâr eyleyeceğinden veyahut kizb ihtira eylediğinden ve küfür ve tuğyanla nâsı veya kesret-i cümü'uyla bütün rûy-ı zemini tağtiye ve ihata eylediğinden veyahut hakkı batıl ile setrettiğinden veyahut batılı hak suretinde yaldızladığından naşi bu veçhile tesmiye olunmuştur; cemi, deccâlün gelir ve altın suyu, mâ-i zeheb.	cem			

14098	dücür	دُجُر	Ar.	*	Börülce denilen maruf ve fasulyeye biraz şebih fakat ondan küçük mugaddî bir habbe.			
14099	decrân	دَجْرَان	Ar.	*	Şâdumân, mesrur kimse, ferhân gibi.			
14100	decl	دَجَل	Ar.	*	Yalan düzüp söylemek ve cima eylemek ve küre-i arzın bilcümle inha ve etrafını geşt ü güzâr eylemek.			
14101	dicle	دِجْلَه	Ar.	*	Bağdat nehirlерinden bir nehrin ismidir.			
14102	decn	دَجْن	Ar.	*	Kara bulut.			
14103	decinne	دَجْنَه	Ar.	*	Karanlık, zulmet.			
14104	decnî	دَجْنِي	Ar.	*	Türabından Hazret-i Âdem aleyhi's-selâmın halk olunduğu arz.			
14105	decv	دَجْو	Ar.	*	Karanlık olmak.			
14106	deciyy	دَجِي	Ar.	*	Karanlık gece.			
14107	dağş	دَاغْش	Ar.	*	Bir kelam ve haberi rabıtalı ve ve hüsn-i nesak ve intizam üzere tekellüm eden.			
14108	duhür	دُحُور	Ar.	*	Tard ve ib'âd eylemek ve defeylemek.			
14109	duhül	دُحُول	Ar.	*	Pencere ve yer yarığı ve çukur yer; cemi, edhâl.	cem		
14110	dağy	دَاغِي	Ar.	*	Bir nesneyi yayıp döşemek ve bast eylemek.			
14111	dihye	دِيهِيه	Ar.	*	Serasker, sipeh-sâlâr.			
14112	dağîk	دَاغِيك	Ar.	*	Tard ve ib'âd olunan kimse.			
14113	duhân	دُحَان	Ar.	•	Tütün ve duman; cemi, edhine gelir ve içilen tütün.	cem		
14114	duhân-nüş	دُحَان نُوش	Ar. - Far.	•	Tütün içen kimse.			
14115	duhter	دُحْتَر	Far.	•	Kız, kerime, bint.			
14116	duhter-i zer	دُحْتَر زَر	Far.	•	Asmanın kızı ki şarap, bade ve meyden kinayedir.			
14117	dağs	دَاغْس	Ar.	*	İs. hayvâniyyeden olup beyne'n-nâs yunus balığı denilen, denizin memeli hayvanına denilir ve denize düşenlerin halasına hizmet eden bir büyük deniz hayvanıdır ki arkasıyla düşenlere yardım eder imiş.			Hayvanat
14118	dağl	دَاغْل	Ar.	•	Girmek, karışmak, dokunmak, taarruz etmek ve müdahale eylemek.			
14119	değâl	دَغَال	Ar.	*	Aldamak ve mekr ve hile etmek.			
14120	dağme	دَاغْمَه	Far.	•	Mezar, kabir, türbe ve meyyit için yaptıkları sanduka.			
14121	dağme küşâ	دَاغْمَه كُشَا	Far.	•	Mezar açıcı olan.			
14122	duhül	دُحُول	Ar.	•	İçeri girmek ve cima etmek.			
14123	duhür	دُحُور	Ar.	*	Hor ve zelil olmak.			

14124	dehîl	دَحِيلٌ	Ar.	∴	Bir adamın iç yüzü ki zamir ve niyet ve mezhep ve cemi'-i emr ve kâr u bâr-ı derûnisinden ibarettir ve dâhil ve içeride olan ve bir kimsenin bilcümle serâ'ir-i umûruna mahrem olan ve her işine ihtilat eden derûnî dost ve hem-demi ve bigânedan olup sonradan bir kavmin beynine girip onlara müntesip adam ve sahih Arabî deĝil iken kelâm-ı Arab meyanına duhul eden kelime ve ehl-i arûz is. olup harf-i "ر و ى" ile elif-i te'sîs beynindeki harfe denilir ve birbirine begayet sokuşmuş ve girişmiş mufassal azaya denilir.			Aruz	
14125	der	دَر	Far.	•	Kapı, bap, ve Arabîde fî, alâ manalarına ve içinde manasına ve yırtıcı koparıcı, çak edici.				
14126	derr	دَر	Ar.	*	Zat, nefis, hod manasına ve zatında şeref ve mahz-ı hayr olmak münasebetiyle bir adamdan sâdır olan amel-i hûb ve eser-i nîgûya denilir ve hastalık münasebetiyle taraveti kaybolan veçhin taraveti yerine gelmek ve düzelmek.				
14127	dürr	دُر	Ar.	•	İnci denilen zikıymet tane ki bir nev midye veya istiridye derununda bulunur ve hasıl olur				
14128	derrâc	دَرَّاجٌ	Ar.	*	Kovcu nam kimse ki meclis-be-meclis gezip nakl-i makâl eyler.				
14129	dürrâc	دُرَّاجٌ	Ar.	•	Eti nazik bir kuşun ismidir.				
14130	derrâcet	دَرَّاجَةٌ	Ar.	•	Mukaddemleri kale dibine vasıl olmak için kullanılan bir nev âlet-i harbin ismidir.				
14131	derârî	دَرَّارِي	Ar.	•	Parlak yıldızlar, ahterân-ı tâbdâr.				
14132	dirâz	دِرَّازٌ	Far.	•	Uzun, tavîl, memdûd, tavîl ve uzun boylu olan.				
14133	dirâz-dest	دِرَّازٌ دَسْتٌ	Far.	•	Eli uzun olan, zalim ve cevredici, zalim ve gaddar olan.				
14134	dirâz-destî	دِرَّازٌ دَسْتِي	Far.	•	Zulüm ve cevîr, gadir, dirâz-destlik.				
14135	dirâz-güş	دِرَّازٌ كُوشٌ	Far.	*	Uzun kulaklı ki eşekten, himârdan kinayedir.				
14136	der-âĝüş	دَرَّ اَغُوشٌ	Far.	•	Kucaklar.				
14137	dür-efşân	دُرُّ اَفْشَانٌ	Far.	•	İnci saçıcı olan.				
14138	dürrâ'at	دُرَّرَاعَةٌ	Ar.	*	Ferace, biniş; cemi, derârî' gelir.	cem			
14139	derrâk	دَرَّارِكٌ	Ar.	•	Serî'u'l-idrâk olan adam ve derk ve idrak edici, anlayıcı olan.				
14140	derrâket	دَرَّرَاكَةٌ	Ar.	•	Kuvve-i müdrike, akıl, zihin.				
14141	derâhim	دَرَّاهِمٌ	Ar.	•	Dirhemler, gümüş akçeler ve üç denkten ibaret vezinler.				
14142	dirâyet	دِرَّايَةٌ	Ar.	∴	Bilmemek, hile ile ber-takrîb bilmek ve akıl ve zekâ ve fetânet ve zekâvet.				
14143	derâyis	دَرَّايِسٌ	Ar.	•	Derîsler, eski câmeler.				
14144	derb	دَرَبٌ	Ar.	*	Büyük sokak ve mahalle ve hisar kapıları, derbent; cemi, dirâb gelir.	cem			
14145	dereb	دَرَبٌ	Ar.	*	Bir nesneyi huy ve âdet edinmek, dadanmak.				
14146	der-i bâr	دَرِّبَارٌ	Far.	•	Padişah ve hâkim kapısı ve divân mahalli.				
14147	derbaş	دَرِّبَاشٌ	Far.	*	Deĝnek, asa.				
14148	der-bân	دَرِّبَانٌ	Ar.	•	Bevvap, kapıcı.				
14149	derbeder	دَرِّبَدَرٌ	Far.	•	Kapıdan kapıya sürünüp gezen dilenci.				

14150	derber	دَرَبَر	Far.	*	Üzerinde, üzerine, alâ manasına.			
14151	derbend	دَرَبَنْد	Far.	∴	Dağda ve tepelerde zahmetlerle geçilen yer ve serhat olan yerlerde sınır ve vazolunan mahal ve kale geçidi, boğaz ve geçit, karakol hanesi ve miftahsız kapı ve bağlanan nesne.			
14152	derbend-pāy	دَرَبَنْدِپَاي	Far.	*	Mafsallarda zahir olur bir illettir ki Arabide ona nıkrıs derler.			
14153	derpîş	دَرِپِش	Far.	•	İleri, ön, öne, önde.			
14154	dirre	دِرّه	Ar.	•	Tahrifle tura denilen bir nev kamçı ve kırbaç.			
14155	dürre	دُرّه	Ar.	•	Büyük ve zikiymet inci.			
14156	derc	دَرَج	Ar.	∴	Bir kimse doğru yoluna gitmek ve yüksek derece ve mertebelere su'ûd eylemek ve yazı ve kitaba dâhil etmek ve yazmak ve hattatın talim tomarı.			
14157	dürç	دُرْج	Ar.	•	Nisvânın hırdavat vazeyledikleri kutu.			
14158	derec	دَرَج	Ar.	∴	Dereceler, payeler ve mertebeler, basamaklar ve medâr-ı nücüm.			
14159	derecât	دَرَجَات	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14160	derece	دَرَجّه	Ar.	•	Merdiven ve kademe, basamak ve hendese is. olup dairenin mütesâviyen üç yüz altmışa taksiminden hasil olan kavise denilir ve rütbe ve mertebe ve cennetin her bir mütefâvit menzili; cemi, derecât gelir.	cem	Hendese	
14161	derhâl	دَرْحَال	Ar. - Far.	•	Anında, evvel saat, der-akab, fi'l-hâl.			
14162	diraht	دِرَاھْت	Far.	•	Ağaç, şecer.			
14163	dirahtân	دِرَاھْتَان	Far.	*	Ağaçlar, şecerler.			
14164	dirahtş	دِرَاھْتِش	Far.	•	Pertev, ziya, fûrûğ, parlaklık, şimşek, berk.			
14165	dirahtşân	دِرَاھْتِشَان	Far.	•	Tâbân, parlak ve ziyadar olan.			
14166	derhâst	دَرِخَوَاسْت	Far.	•	Rica, niyaz, talep, arzuhâl.			
14167	derhür	دَرِخُور	Far.	•	Layık ve muvafık ve münasip olan.			
14168	derd	دَرْد	Far.	•	Elem, keder, ağrı, veca, eziyet, renc, zahmet, maraz.			
14169	dürd	دُرْد	Far.	•	Tortu, telve, çöküntü.			
14170	derd-âşinâ	دَرْدِ آشینَا	Far.	•	Dert ve keder görmüş olan, hastalık çekmiş olan, mariz olan.			
14171	dürdâr	دُرْدَار	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile karaağaç denilen şecere itlak olunur.		Nebatat	+
14172	dürdâne	دُرْدَانّه	Far.	•	İnci tanesi.			
14173	derdest	دَرْدَسْت	Far.	•	Elde olan ve yapılmakta veyahut hazır ve amade olan.			
14174	derd-i siyâh	دَرْدِ سیَاه	Far.	*	Hummâ-yı muhrika denilen illet ve maraz-ı cân-süz.			
14175	derd-mend	دَرْدَمَنْد	Far.	•	Dert ve keder ve ağrıya ve maraza tutulmuş olan ve dertli, dert sahibi olan.			
14176	derd-mend-âne	دَرْدَمَنْدَانّه	Far.	•	Derd-mende layık ve yaraşır ve münasip olan.			
14177	derd-i nâhün	دَرْدِ نَاهُن	Far.	*	Tırnak dibinde zahir olan bir illettir.			
14178	derd-nâk	دَرْدِنَاك	Far.	•	Dertli, kederli olan.			

14179	dürde	دُرْدَه	Far.	•	Tortu, çöktüntü, çürüntü ve telve, rüsüb.			
14180	düred	دُرُر	Ar.	•	Dürreler, büyük inciler.			
14181	dürer-bâr	دُرُرْبَار	Ar. - Far.	•	İnciler yağdırıcı olan.			
14182	derz	دُرَز	Ar.	*	Dünyanın ni'am ve lezzetine denilir; cemi, dürûz gelir.	cem		
14183	derz	دُرَز	Far.	•	Dikiş, hıyâta.			
14184	derzî	دُرَزِي	Far.	•	Esvap biçip diken ehl-i san'at.			
14185	ders	دَرَس	Ar.	∴	Libas eskimek, eskitmek ve kitap okumak ve okuyup öğretmek ve öğretmek için okutmak ve talimle öğrenilen husus.			
14186	dîrs	دِيرَس	Ar.	•	Eski libas, köhne urba.			
14187	dürüst	دُرُسْت	Far.	•	Sağ, sahih ve bütün olan, kırık veya noksan olmayan.			
14188	dürüstî	دُرُسْتِي	Far.	•	Doğruluk, dürüstlük, sağlık.			
14189	ders-hâne	دَرَسْخَانَه	Ar. - Far.	•	Derse mahsus olan mahal.			
14190	ders-hân	دَرَسْخَوَان	Ar. - Far.	•	Ders okuyucu, tâlib-i ilm.			
14191	dürüşť	دُرُشْت	Far.	•	Sert, kalın, kaba.			
14192	dürüşťî	دُرُشْتِي	Far.	•	Sertlik, kalınlık, kabalık, pürüzlülük, huşunet.			
14193	dîr°	دِرْغ	Ar.	•	Zırh, cenk libası ve gömlek, ferace ve ter ü tâze nebat.			
14194	dur°	دُرْغ	Ar.	•	Ayın on altıncı ve on yedinci on sekizinci geceleri.			
14195	der-°aķab	دَرَعَقَب	Ar. - Far.	•	Akabinde, bilâ-tevakkuf, evvel saat, anında.			
14196	der-°ühde	دَرُعْهَدَه	Ar. - Far.	•	Uhdeye ve üzerine alınan uhdeye dâhil olan.			
14197	der-°aliyye	دَرُعَالِيَه	Ar. - Far.	•	Pâyitaht-ı Devlet-i Aliyye-i Osmâniyye olan İstanbul şehrine ta'zîmen verilen isim.			
14198	dîrefş	دِرْفَش	Far.	•	Pabuççu bezi ve sancak, alem, râyet, bayrak.			
14199	dîrefş-i kâviyân	دِرْفَشِ كَاوِيَان	Far.	•	Ferîdûn Şah'ın sancağı ki onu bir demirci kaldırıp Dahhâk üzerine huruç eylemiştir, tafsilatı tarihtedir.			
14200	dereķat	دَرَقَّة	Ar.	*	Deriden mamul kalkan; cemi, edrâk gelir.	cem		
14201	derakî	دَرَقِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup gırtlâğın taraf-ı âlisinde yumru olarak vaki hançere nam seda kutusunu teşkil eden kıkırdaklardan kalkan şeklinde olan gazrûfa yani kıkırdağa mensup ve müteallik olan demektir.		Tıp	
14202	derakî-i halkavî	دَرَقِيءُ حَلْقَوِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bâlâda mezkûr hançere nam seda kutusunun mürekkep olduğu kıkırdaklardan gazrûf-ı darakî ile gazrûf-ı halkavî denilen halka şeklindeki kıkırdaklara mensup ve müteallik demektir.		Tıp	
14203	derakî-i tarcihâlî	دَرَقِيءُ طَرَجِهَالِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bâlâda mezkûr hançereyi teşkil eden kıkırdaklardan gazrûf-ı darakî ile gazrûf-ı tarcihâlî nam kıkırdaklara mensup ve müteallik demektir.		Tıp	
14204	derek	دَرَك	Ar.	∴	Bir adamın ardından yetişmek ve nihayetine vasil olmak ve idrak etmek ve tebaa ve zımân manasındır ki sâhib-i hak olan adamın talebinden halî olmadığı şey demektir ve her nesnenin ka'rı ve dibi; cemi, edrâk gelir ve aşâğıya doğru olan tabaka ve paye ve mertebeye denilir, bu manada oldukça cemi derekât gelir.	cem		
14205	derekât	دَرَكَات	Ar.	•	Derekeler, aşâğı inmek için vaki olan basamaklar.			

14206	derkâr	دَرْكَار	Far.	•	Malum ve aşikâr olan.			
14207	dereket	دَرْكَة	Ar.	•	Aşağı incek basamak ve cehennem in alt katı.			
14208	derkenâr	دَرْكَانَار	Far.	•	Kitabın veyahut mektubun veya başka kâğıdın asıl yazısından olmayıp kenara yazılmış olan yazı ve nesnenin kenarında olan haşiye ve kenara çekmek.			
14209	dergâh	دَرْكَاه	Far.	∴	Kapı ve kapı mahalli ve mecazen âsitâne-i pâdişâhân ve hakikaten Cenâb-ı Bâri Teâlâ'nın kapısıdır ve tekke ve saray avlusu.			
14210	dürger	دَرْكَر	Far.	•	Dülger denilen ehl-i san'at, neccâr.			
14211	dürgün	دَرْكَوْن	Far.	*	Terki bağı ve kapı üzerine yağmurdan muhafaza için yaptıkları saçak.			
14212	dergeh	دَرْكَه	Far.	•	Dergâh, saray avlusu.			
14213	direm	دِرْم	Far.	•	Dirhem, akçe, para.			
14214	direm-hîrîde	دِرْمِخْرِيدَه	Far.	•	Akçe ile alınmış ve mübayaa olunmuş olan şey.			
14215	dermân	دَرْمَان	Far.	*	İlaç, tedbir, çare ve âciz, dermânde ve kapıda kalmış olan.			
14216	dermândeğî	دَرْمَانْدَهْجِي	Far.	•	Biçarelik, aciz ve fakr ve sıkıntı ve kedere uğramış olmak hâleti.			
14217	dermânde	دَرْمَانْدَه	Far.	•	Çaresiz, âciz, fakir ve kedere uğramış olan.			
14218	dermeyân	دَرْمِيَان	Far.	•	Ortada ve meydanda olan şey.			
14219	direm-düzd	دِرْمِ دُزْد	Far.	*	Gelincik tabir olunan hayvan.			
14220	direm-serâ	دِرْمِ سِرَا	Far.	*	Akçe darp olunduğu mahal, darphane.			
14221	direm-güzîn	دِرْمِ گُزَيْن	Far.	*	Akçe seçici ve sarraf.			
14222	deren	دَرْن	Ar.	*	Kir ve pas ve bulaşmak ve is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs verem denilen tederrün hastalığında marazın bulunduğu mahalle tevazzu' eden darıdan ufak bir maddede-i gayr-ı uzviyye-i maraziyyeye denilir.		Tip	
14223	dereni	دَرْنِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup tabiat ve cibilleti verem denilen illeti andıran her bir illete denilir ve is. nebâtiyyeden olup yıldız çiçeğinin veya salebin kökleri gibi lahmî olan her bir köke itlak olunur.		Tip ve Nebatat	
14224	derend	دَرْنَد	Far.	*	Şekil, sima, sân.			
14225	derende	دَرْنَدَه	Far.	•	Yırtıcı, çak edici olan.			
14226	derenk	دَرْنَك	Far.	•	Tehir, teenni, sabır, beklemek, durmak, ârâm.			
14227	derv	دَرْو	Ar.	•	Orak vakti, hasat.			
14228	dervâh	دَرْوَاه	Far.	*	Hastalıktan henüz sıhate dönüp lakin tamam sıhhat bulmamak hâli, nekahet ve şeci ve dilir ve şiddet ve dürrüşti ve muhkem ve mazbut ve sahih ve dürüst ve şüpheden ari, yakın.			
14229	dervâz	دَرْوَاز	Far.	•	Büyük sokak kapısı.			
14230	dervâz-bân	دَرْوَازْبَان	Far.	•	Kapıcı, derbân, bevvap.			
14231	dervâze	دَرْوَازَه	Ar.	•	Kapı, der, bap.			
14232	dürüd	دُرُوْد	Ar.	•	Dua, salat, rahmet ve rahmet-i Hüdâ ve istiğfâr-ı melâ'ike ve du'â-yı insân ve tesbîh-i hayvânât-ı sâ'ire ve orak ile ekin biçmek.			
14233	dürüd-gâr	دُرُوْدْ گَار	Far.	•	Dülger denilen ehl-i san'at.			

14234	dürüd-ger	دُرُودْ-جَر	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14235	dürüd	دُرُودْ	Ar.	∴	İnmek, akmak, seyelan etmek ve bolluk, kesret, vüsat.			
14236	dürüs	دُرُوسْ	Ar.	∴	Müfret olmak itibariyle bir nesnenin eseri mahiv ve muzmahil olmak ve cem olmak itibariyle dersler, ilim öğrenmek için kitap okumaklar.			
14237	dürüg	دُرُوعْ	Far.	•	Yalan, kizb ve sıdka muhalif olan ifade.			
14238	dürüg-zen	دُرُوعْ-زَن	Far.	*	Yalancı, kâzib ve yalan söyleyici.			
14239	dürüger	دُرُوكِرْ	Far.	*	Dülger denilen ehl-i san'at, neccâr.			
14240	derv-ger	دِرْوَكِرْ	Far.	•	Orakçı, ekin biçici, hâsîd.			
14241	derün	دِرُونْ	Far.	•	İçeri, dâhil ve iç tarafı.			
14242	derüne	دِرُونَهْ	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve yay ve hallaç yayı.			
14243	derünî	دِرُونِيْ	Far.	•	Dâhile ve iç tarafa ve deruna mensup ve müteallik olan.			
14244	dervîş	دِرْوِشْ	Far.	∴	Fakir, bi-vâye ve aşk ve rızâ-yı ilâhîyi tahsil zımında zilleti ihtiyar eden kimse.			
14245	dervîş-âne	دِرْوِشَانَهْ	Far.	•	Dervîşe yakışan hâl ve etvârda bulunmak hususu ve dervîş gibi olan.			
14246	dere	دَرَهْ	Ar.	•	İki dağ arasındaki çukur mahal ve küçük nehir, çay, ırmak.			
14247	derh	دَرَهْ	Ar.	*	Menetmek, müsaade etmemek.			
14248	derhem	دِرْهَمْ	Far.	•	Karışık, mahlut ve muhtelif olan ve toplanılan, cem olmak ve terslenmek.			
14249	dirhem	دِرْهَمْ	Ar.	∴	Şeran yetmiş aded mutavassıt arpa ağırlığına müsavi olan sıklite denilir ki okkanın dört yüz cüzünden bir cüzdür ve dört denk dahi bir dirhemdir ve gümüş akçe; cemi, derâhim ve derâhîm gelir, buna Yunanî olan drahmiden me'hûzdur divenler de vardır.	cem		
14250	dürri	دُرِّيْ	Ar.	•	Nurani ve dirahşân olan kevkebe denilir ve parlak olan ve kılıncın parıldaması.			
14251	derî	دَرِيْ	Ar.	•	Dubara edip aldatmak.			
14252	derî	دَرِيْ	Far.	•	Zebân-ı Fârisinin fasihi ve lisân-ı Acemin sahihi olup eski zamanda müstamel bir nev Fârisî lisanı.			
14253	deryâ	دَرِيَا	Far.	•	Deniz, bahir.			
14254	deryâb	دَرِيَابْ	Far.	•	Akıl, dirayet ve zekâvet-i zihn ve anlamak.			
14255	deryâ-bâr	دَرِيَابَارْ	Far.	•	Deniz gibi yağıcı olan ve büyük deniz, bahr-i azîm.			
14256	deryâ-bend	دَرِيَابَنْدْ	Far.	•	Liman, mersâ ve gemi yapılan yer, tersane.			
14257	deryâçe	دَرِيَاچَهْ	Far.	•	Göl, küçük deniz.			
14258	deryâft	دَرِيَاْفَتْ	Far.	•	Anlayış, dirayet, zekâvet.			
14259	derîçe	دَرِيچَهْ	Far.	•	Pencere, revzene, baca, küçük kapı ve ulu dağ tepesi.			
14260	derîde	دَرِيْدَهْ	Far.	•	Yırtılmış, çak olunmuş ve hetk edilmiş olan.			
14261	dirîğ	دِرِيغْ	Far.	•	Eyvah, hayıf, aman manasındadır, zamân-ı tahassürde kullanılır ve bir kimse elinden geleni imtina edip icra etmemek ve taksir eylemek.			
14262	dirîğâ	دِرِيغَا	Far.	•	Eyvah olsun, hayıf olsun manasında nidadır.			

14263	deryüz	دَرِيُوزُ	Far.	•	Dilenci, sâ'il, dilencilik.			
14264	deryüze	دَرِيُوزَةٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14265	düzd	دُزْدُ	Far.	•	Hırsız, sârik ve sirkat edici.			
14266	dizdâr	دِرْدَارُ	Far.	•	Kale muhafızı.			
14267	düzd-efşâr	دُزْدُ أَفْشَارُ	Far.	•	Hırsız yatağı, hırsızın sirkatine yardım eden kimse.			
14268	düzdüde	دُزْدِيدَةٌ	Far.	*	Çalınmış ve istiare tarikiyle mahubun gizli bakışı.			
14269	desâtîr	دَسَاتِيرُ	Ar.	∴	Desturlar, vezirler, defterler ve faydalar ve zaferler.			
14270	desâm	دَسَامٌ	Ar.	*	Şişe tıkaçı ve ıs. tıbbiyeden olup damar veya bağırsak derununda kapak vazifesini ifa eden her bir büküntüye denilir; cemi, desâmât gelir.	cem	Tıp	
14271	dess	دَسْ	Ar.	*	Gizlilik, setretmek.			
14272	desâyis	دَسَائِسُ	Ar.	•	Desiseler, hileler.			
14273	dest	دَسْتُ	Far.	∴	El, yed ve nef' ve fayda ve nusret ve zafer ve makâm-ı âlî ve sadr-ı meclis ve büyük efendiye mahsus mahal ve mesned-i mülük ve sadr-ı ekâbir ve kuvvet ve kudret ve galebe ve tasallut ve tarz, revîş ve bir nesne tamam olmak ve mertebe ve destur.			
14274	dest	دَسْتُ	Ar.	*	Ova, deşt, bu kelime Fârisiden mu'arrebdir.			
14275	dest-i âhîr	دَسْتِ آخِرِ	Ar. - Far.	•	Son defa.			
14276	destâdest	دَسْتَا دَسْتُ	Far.	*	Sağ, sol ve nakit ile alınan yani peşin alınıp veresiye olmayan meta.			
14277	destâr	دَسْتَارُ	Far.	•	Sarık, imâme, tûlbent.			
14278	destâr-bendân	دَسْتَارُ بِنْدَانُ	Far.	•	Sarık saran efendiler ve ilmiyye takımı.			
14279	destârçe	دَسْتَارُ چَه	Far.	•	Destmâl, mendil, yağlık.			
14280	desterre	دَسْتِ ارَّه	Far.	•	El bıçkısı, mişâr, testere; destâre, keza.			
14281	destâ-senk	دَسْتَا سَنَكُ	Far.	•	Boya ve ecza ve emsalini ezmeye istimal olunan taş.			
14282	dest-âsiyâ	دَسْتُ آسِيَا	Far.	*	El değirmeni denilen alet.			
14283	dest-efşân	دَسْتُ أَفْشَانُ	Far.	•	Rakkas, çengi ve raks eden.			
14284	dest-âmûz	دَسْتُ آمُوْزُ	Far.	*	Yavrudan beslenip elde talim olunmuş avcı kuşları ve evde taydan yetişen at.			
14285	destân	دَسْتَانُ	Far.	∴	Hikâye, kıssa ve mekr ve hile ve cadılık ve tezvîr ve laf, herze ve cemi itibariyle eller, yedler demektir.	cem		
14286	dest-âvîz	دَسْتَاوِيزُ	Far.	•	Hediyye-i hakîrâne ve cüzi hediye ve peşkeş ve elde bir nesneyi daim tutmak ve niyaz ve rica.			
14287	dest-bâz	دَسْتِبَازُ	Far.	•	Tavla ve satranç vesair oyunda düşünmeye haceti olmayıp çabuk oynayan kimse ve kumarbaz kimse.			
14288	dest-bâzed	دَسْتِبَازُدُ	Far.	*	Eli uz olan ve çîre-dest ve elinden her şey gelen ve el sunar demektir.			
14289	dest-be-dest	دَسْتُ بَدَسْتُ	Far.	*	Nakden, nakit ve biri birine muttasıl olan.			
14290	dest-bürd	دَسْتِبُرْدُ	Far.	•	Kuvvet, kudret, kahır, galebe, şiddet.			
14291	dest-puş	دَسْتِپُوشُ	Far.	•	El öpmek ve el öpücü.			

14292	dest-pūsī	دستپوسی	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
14293	dest-peymān	دستپیمان	Far.	•	Damadın geline ağırlık hediyesi ve emanet ismarlamak.			
14294	dest-tenġī	دست تنگی	Far.	•	Fakr ve zaruret ve fakirlik, bî-vāyelik.			
14295	dest-ĉābik	دست چابک	Far.	•	Eli çabuk olan ve hırsız olan.			
14296	dest-i ĉeb	دست چب	Far.	*	Sol el ve taraf.			
14297	dest-i ĉūb	دست چوب	Far.	•	Çomak, sopa, değnek.			
14298	dest-ĥar	دست خور	Far.	*	Şetm, düşnām ve sövmek.			
14299	dest-ĥān	دستخوان	Far.	*	Sofra ve mâ'ide.			
14300	dest-ĥūş	دست خوش	Far.	•	Eğlence için elde tutulan nesne, oyuncak ve suhre, hezel.			
14301	dest-dirāz	دست دراز	Far.	•	Tetāvül-i yed birle zulmedici olan.			
14302	dest-dirāzī	دست درازی	Far.	*	Zalimlik, zulüm.			
14303	dest-res	دست رس	Far.	∴	Muvaffak, nail, muzaffer olan ve kadir ve muktedir olan ve her nesneye el erişmek ki kudret ve gınadan ibarettir.			
14304	dest-i rāst	دست راست	Far.	•	Sağ el ve sağ taraf.			
14305	desterre	دستره	Far.	•	Tahta biçmek için istimal olunan bir nev alettir ki şeklinin görülmesi için erre kelimesine müracaat oluna.			
14306	dest-zen	دست زن	Far.	*	Pişman olan, nadim olan, sebab-i tesmiyesi, mahall-i te'essüf ve nedamette ellerini birbirine veya dizlerine vurmalarıdır.			
14307	dest-şüy	دست شوی	Far.	*	El yıkayacak su veya leğen, ibrik.			
14308	destek	دستک	Far.	•	İplik eğirdikleri iğ.			
14309	dest-kār	دست کار	Far.	•	El işi ve ehl-i san'at olan.			
14310	dest-gāh	دستگاه	Far.	•	İş mahalli ve bez dokudukları alet ve dükkânın önlüğü olan tahta ve kudret, imkân, makderet ve saz ve sāmân ve servet, gına.			
14311	dest-geh	دست گه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
14312	dest-gīr	دست گیر	Far.	•	Muin, hamî ve arka ve yardımcı ve el tutucu olan.			
14313	dest-gīrī	دستگیری	Far.	•	Yardım, muavenet ve arka olmak.			
14314	dest-māl	دست مال	Far.	•	El silecek mendil ve yağlık, makrame.			
14315	dest-mālĉe	دستمالچه	Far.	•	Küçük yağlık, küçük makrame.			
14316	dest-māye	دست ماهه	Far.	•	Sermaye, bizâ'a.			
14317	dest-müzd	دست مزد	Far.	•	Bahşiş, ücret, ayak teri.			
14318	desten-bū	دستنبو	Far.	*	Şemmâme denilen küçük kavun gibi alaca sarı ve hoş-bû nesne ve ıtriyat ki misk, amber ve gül-âb ile tahmîr olunur.			
14319	dest-vār	دستوار	Far.	*	Değnek, asa, elde gezdirip dayandıkları değnek ve baston ve hem-dest ve çobanlara mahsus çomak.			
14320	dest-vāre	دستواره	Far.	*	El gibi ve el kadar olan nesne.			

14321	destüvân	دستوان	Far.	•	Eldiven ve el kabı.			
14322	destüvâne	دستوانه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14323	düstür	دستور	Ar.	∴	Defter, divan ve fayda ve zafer ve sadır ve mesned-i âli ve kaide ve üslup ve vezir ve icazet ve izin ve sâhib-i sadr ve mesned ve sâhib-i kudret ve kuvvet ve umur ve mesâlihte mutemet ve muteber olan kimse ve örnek, numune ve kanun ve kaide ve her nesnenin hisâb-ı kevâkibini istihraç ile kaydettikleri sahife ve defter-i nücûma denilir ve mirî mahallerinin ve ulûfe-hâr olan askerî taifesinin esâmîsini mübeyyin umûr-ı mâliyye defterine denilir; cemi, desâfir gelir, düstûru'l-amel : bir hususun icrasında kaide addolunup ittibâ' olunan nesne.	cem		
14324	deste	دسته	Far.	∴	Gül ve lale ve sümbül ve reyhan ve emsali şükûfe ve sebzevat destesi, demet ve bazı emtiann beraber bağlanıp takım addolunan miktarı ekseriya on ve on iki veya yirmi veyahut yirmi dört kıt'a-i şeyden ibarettir ve hançer ve bıçak emsali kabzası ve süpürge ve yâr-ı mu'în, meded-kâr ve küstah olan.			
14325	deste-çüb	دسته چوب	Far.	•	Çomak, sopa.			
14326	deste-senk	دسته سنگ	Far.	•	Boya ve ecza ve emsalini ezmek için istimal olunan taş.			
14327	deste deste	دسته دسته	Far.	•	Bir deste üzere, ayrı ayrı olarak.			
14328	destî	دستی	Far.	•	Su ve emsali mâyi'âyî muhafaza zımında istimal olunan kaba denilir ki envai olduğu gibi şekilde dahi yalnız bir nevi irâ'e olunmuştur, buna yalnız su konulur.			+
14329	dest-yâr	دستیار	Far.	•	Yardımcı, muin ve meded-kâr, arkadaşı.			
14330	dest-yârî	دستیاری	Far.	•	Yardım, muavenet, iane, arkadaşlık.			
14331	dest-yâft	دست یافت	Far.	*	Nusret ve zafet bulmaktan kinayedir.			
14332	dest-yäfte	دست یافته	Far.	*	Zafer bulmuş ve muzaffer ve galip olmuş olan.			
14333	destîne	دستیته	Far.	*	Bilezik, kol bağı ve hükm-i hümâyûn ve vüzera fermanı ve mektup ve mürâselât.			
14334	deskere	دسکره	Far.	•	Hasta nakline mahsus bir nev tahtirevan.			
14335	desr	دسر	Ar.	*	Dürtmek, sancımak, öte kakmak, defetmek.			
14336	disfân	دسفان	Ar.	*	Elçi tarzında bir nesnenin talebi için bir adama gönderilen adam ve pezevenk; cemi, desâfin gelir.	cem		
14337	desem	دسم	Ar.	*	Çerviş yağı ve yağın bulaşık ve zifiri olan kir ve pas ve bir nesnenin levni karamtrak ve boz olmak ve bir adamın libası yağlanarak zifirlenip kirli ve paslı olmak.			
14338	desm	دسم	Ar.	*	Bir nesnenin eser ve nişanını giderip belirsiz eylemek ve set etmek ve meneylemek.			
14339	desemî	دسمی	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup yağimsı olan şeylere denilir.		Tip	
14340	desîs	دسیس	Ar.	•	Gizlice haber alıp getirmek için irsal olunan casus.			
14341	desîse	دسیسه	Ar.	•	Gizlemek, ketm etmek, saklamak ve hıyanet ve el altından yapılan şey; cemi, desâsis gelir.	cem		
14342	desîm	دسیم	Ar.	*	Kesîrî'z-zıkr, sufi adam.			
14343	deşt	دشت	Far.	•	Sahra, beyaban, kır, ova.			
14344	düşthâr	دشتخاز	Far.	*	Güç olan ve usretli ve zahmetli olan.			
14345	deşt-i kıpçaq	دشت قیپچاق	Far.	*	Türkistan semtinde asi Tatar taifesinin konup göçtüğü sahrâ-yı bî-pâyâna denilir.			

14346	deštî	دَشْتِي	Far.	•	Yabani, yabanda hasil olan, gerek susuz husule gelen nebat ve gerek vahşi hayvanat.			
14347	düşmen	دُشْمَن	Far.	•	Husumet ve adavet eden kimse.			
14348	düşmen-kām	دُشْمَنكَام	Far.	•	Rüsva ve bedbaht ve yaramaz sanıcı ve düşmanın muradı gibi menkûb olan.			
14349	düşnām	دُشْنَام	Far.	•	Küfür ve lanet sövüp saymak, şetm.			
14350	deşne	دَشْنَه	Far.	•	Hançer tesmiye olunan âlet-i kîtâl.			
14351	düşvār	دُشْوَار	Far.	•	Güç, müşkül, asır ve usretli olan.			
14352	du°ā°	دُعَاة	Ar.	∴	Rağbet ilallâhi teâlâ manasınadır ki niyaz ve ibtihâl ile Hak teâlâ dergâhında hayır ve rahmet ricasından ibarettir ve bir adamı çağırarak ve bir kimseyi bir isim ile tesmiye etmek.			
14353	dā°c	دَع	Ar.	*	Defetmek ve terk eylemek.			
14354	du°āt	دُعَاة	Ar.	•	Dâ°iler, duacılar.			
14355	du°ā-gū	دُعَاوُ	Ar. - Far.	•	Duacı, dua edici, dua okuyucu.			
14356	di°ām	دِعَام	Ar.	•	Direk, payanda, destek, dayak ve cemaatin muteber ve baş olan kimsesi; cemi, da°im ve de°âyim gelir.	cem		
14357	di°āvet	دِعَاوَةٌ	Ar.	•	İddia, dava ve şu şey benimdir diye dava etmek.			
14358	de°āyim	دِعَايِم	Ar.	•	Direkler, di°âmeler, dayaklar.			
14359	di°at	دِعَات	Ar.	•	Maaş bolluğu, huzur, rahat, refah, refâhiyyet.			
14360	di°met	دِعْمَةٌ	Ar.	•	Dayak, direk, sütun.			
14361	da°vet	دَعْوَةٌ	Ar.	∴	Çağırarak ve taam yemeye çağırarak ve bir hususun yapılmasını bir kimseye rica ve nasihat yolu teklif ederek o kimseyi muhatap kılmak ve rağbet ilallâh manasınadır ki niyaz ve ibtihâl ile Hak Teâlâ hazretlerinin dergâhından hayır ve rahmet ricasından ibarettir ve ahd ü peymân manasına.			
14362	da°vetiyye	دَعْوَتِيَّة	Ar.	*	Is. nizâmiyyeden olup birini hukuk mahkemesine çağırarak zımında mahkeme tarafından o kimseye hitaben yazılan varak-pâreve denilir.			Nizamiye
14363	da°vâ	دَعْوَى	Ar.	∴	İddia, şu şey benimdir diye bir kimseden talep etmek ve rağbet ilallâhi teâlâ manasınadır ki niyaz ve ibtihâl ile Hak Teâlâ hazretlerinin dergâhından hayır ve rahmet rica eylemekten ibarettir ve bir adamı çağırarak ve bir kimseyi bir nesneye sevk etmek ve bir kimseyi bir isim ile tesmiye etmek ve is. fikhiyyeden olup huzûr-ı hâkimde bir kimse diğer kimseden hakkını talep etmeye denilir; cemi, de°âvî gelir.	cem		Fıkıh
14364	da°lece	دَعْلَجَه	Ar.	*	Öte beri gidip gelmek ve tereddüt ve âmed-şud ve karanlık olmak ve yuvarlamak.			
14365	da°müş	دَعْمُوش	Ar.	*	Umur ve mesâlihe ihtilat ve duhul edip mülûk ve kibar meclislerine duhulde tereddüt eden kâr-güzâr adam; cemi, de°âmîs gelir.	cem		
14366	da°miyy	دَعْمِي	Ar.	*	Dülger veya keresteci ve yolun ulu yeri ve ortası ve kıvamı pek ve muhkem şey.			
14367	değâ	دَغَا	Far.	•	Kötü huylu, bed-meşreb ve haramzade olan.			
14368	dağdeğa	دَغْدَغَة	Ar.	∴	Bir adama gocunacak sözler ile ta°n eylemek ve gıcıklamak ve teşviş ve ıztırâb-ı kalb ve rahat komamak ve muzdarip etmek.			
14369	dağret	دَغْرَةٌ	Ar.	*	Bir şeyi kapıp almak.			
14370	değal	دَغَل	Ar.	*	Ayıp ve rîbe gibi bir nesneyi fasit ve tebâh eden müfsit şey ve katil havfı ve korkusu olan korkunç yer ve fesat ve mekruh ve hile ve içi dışına uymayan kalp şey ve aldatmak, hud°a etmek.			

14371	deff	دَفَّ	Ar.	∴	Her nesnenin yan tarafı ve bir nesneyi bi't-tamâm alıp havaya savurmak ve maruf saz ki beyne'n-nâs daire dahi denilir; cemi, düfûf gelir ve kuş kanatlarını oynatmak.	cem		
14372	defâtir	دَفَاتِير	Ar.	•	Defterler, birbirine zam ve peyvend olmuş evrakı müştemil mecmualar.			
14373	düfâk	دُفَاق	Ar.	*	Bir nesne dolu olmak.			
14374	defâ'in	دَفَائِن	Ar.	•	Defineler, gömüler olan altın ve zikiymet nesnelere.			
14375	deffet	دَفَّه	Ar.	•	Nesnenin yanı veyahut yanının yüzü.			
14376	defter	دَفْتَر	Ar.	•	Birbirine zam ve peyvend olunmuş nice evrakı müştemil mecmuaya denilir, buna rakam ve esâmî tahrir olunur; cemi, defâtir.	cem		
14377	defer	دَفَر	Ar.	*	Koltuk kokusu ve habis koku ve taama kurt düşmek.			
14378	def	دَفَّع	Ar.	∴	Zor ile öte savmak ve kakıvermek ve nail eylemek ve himaye etmek ve menetmek ve ita eylemek ve ıs. fikhyyeden olup müddeialeh tarafından müddeinin davasını mendecek bir dava dermeyan olunmaya itlak olunur.			
14379	defi' mağrem	دَفَع مَغْرَم	Ar.	*	Is. fikhyyeden olup def'-i mazarrat etmeye denilir.			Fıkıh
14380	defe'ât	دَفَعَات	Ar.	•	Defalar, merreler, kereler.			
14381	def'at	دَفَعَات	Ar.	•	Bir kere manasındır ve tekrar ve merre ve kere ve bir kere vuku bulmak.			
14382	def'aten	دَفَعَات	Ar.	•	Birdenbire vaki olmak üzere.			
14383	def'a-be-def'a	دَفَعَهُ بَدَفَعَهُ	Ar. - Far.	•	Birkaç kere, tekraren.			
14384	def'i	دَفَعِي	Ar.	•	Birdenbire vaki olan ve vücuda gelen.			
14385	defk	دَفَق	Ar.	*	Birden, çabuk dökülmek, su gibi atılarak dökülmek ve atmak ve dökmek.			
14386	deffî	دَفَّلِي	Ar.	*	Ağu, zehir ağacı dedikleri nesne ki ziyade acı olur.			
14387	defn	دَفَن	Ar.	•	Bir nesneyi yere gömmek.			
14388	defin	دَفِين	Ar.	•	Gömülü olan mal ve akçe ve emsali.			
14389	deffne	دَفِينَه	Ar.	•	Defnolunmuş, gömülmüş mal; cemi, defâyin gelir.	cem		
14390	defter-dâr	دَفْتَرْدَار	Ar. - Far.	•	Her vilayette emvâl-i emîrinin ahz u sarfına memur olan maliye memuru.			
14391	dağk	دَغَى	Ar.	∴	Bir nesneyi kırıp ve döküp ufatmak ve vurup çalmak ve bir nesneyi izhar eylemek ve çekmek, cezbetmek.			
14392	dükâk	دُكَاك	Ar.	*	İnce nesne ve her bir şeyin önü ve ıs. tıbbiyeden olup ince bağırsağın üç muhtelif kısmından üçüncü ve en aşağıdaki ve kalın bağırsağa muttasıl olan kısmına itlak olunur.			Tıp
14393	dükâkî	دُكَاكِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ince bağırsağın üçüncü kısmı olan dukâka mensup ve müteallik olan demektir.			Tıp
14394	değâyik	دَغَائِيك	Ar.	•	Dakik ve anlaşılması güç olan hususlar, dakikalar.			
14395	dikhat	دِقَّة	Ar.	∴	Dakiklik, incelik ve ufaklık ve bir nesneyi inceltmek ve sarf-ı zihn etmek ve ihtimam ve teccessüs ve etrafa nazar ve mülâhaza ederek amel olmak ve alçaklık ve kemterlik.			
14396	dağk	دَغِيك	Ar.	∴	İnce, ufak olan ve fehmlenmesi güç veya vakte muhtaç olan ve un, buğday unu ve nâsa hayır ve menfaati kalîl olan adam, cemi dakâyik gelir.	cem		
14397	dağkîka	دَغِيكِيَه	Ar.	•	Dakik, ince, ufak olan nesne ve fehim ve idrak veya idaresi müşkül olan husus ve nücüm ıs. olup bir derecenin veya saatin altmış cüzünden bir cüzüne itlak olunur; cemi, dakâyik.	cem		Nücüm

14398	daḳīḳa-dān	دَقِيقَةٌ دَانٌ	Ar. - Far.	•	Husûsât-ı müşküleyi bilir olan.			
14399	daḳīḳa-senc	دَقِيقَةٌ سَنَجٌ	Ar. - Far.	•	Husûsât-ı müşküleyi tahkik edici ve tartıcı ve muvazene alıcı olan.			
14400	daḳīḳa-şinās	دَقِيقَةٌ شِنَاسٌ	Ar. - Far.	•	Husûsât-ı müşküleyi fark ve temyiz edici ve tanır olan.			
14401	dekk	دَكٌّ	Ar.	*	Duvar makulesini yıkıp rîze rîze ve hurd u mürd eylemek ve yerin iniş ve yokuş ve çukurunu mühre tahtası gibi düzeltmek ve bir adamı maraz ve illet zebun eylemek ve vurmak, darbetmek ve dövmek, dak etmek ve pare pare eylemek.			
14402	dekkā°	دَكَاءٌ	Ar.	•	Galiz olmayan küçük balçık, tepe ve hörgüçsüz veyahut yassı hörgüç sahibi olan deve.			
14403	dekākīn	دَكَائِيْنٌ	Ar.	•	Dükkânlar, mal satmaya mahsus olan önü açık odalar ve hanlar.			
14404	dek°	دَكًّا	Ar.	*	Bir kimseyi sıkıştırıp müzâheme vermek, öte kakıştırmak.			
14405	dükkān	دُكَّانٌ	Ar.	•	Fârisîden mu'arrebdir, musattah set ve sofa makulesi nişîmen ve çarşıda mal satmaya mahsus olan önü açık oda; cemi, dekākīn gelir.	cem		
14406	dekket	دَكَّةٌ	Ar.	*	Set ve sofa; cemi, dükāk gelir.	cem		
14407	düknet	دُكْنَةٌ	Ar.	*	Sevâda mail bir levn.			
14408	dell	دَلٌّ	Ar.	*	Naz ve şive ve işve ve naz ve şive eylemek ve vakar ve hüsn-i manzar ve hüsn-i sîret.			
14409	dil	دِلٌّ	Far.	•	Kalp, yürek, fu'âd, gönül.			
14410	dil-ārā	دِلٌّ أَرَا	Far.	•	Gönül tezyin edici ve gönül ziyet, mahbube.			
14411	dil-ārām	دِلٌّ أَرَامٌ	Far.	•	Gönül rahatı, mahbube ve müsterih ve mutma'inü'l-kalb olan.			
14412	dil-āzār	دِلٌّ أَرَاؤُ	Far.	•	Gönül incitici ve gönül azabı ve can sıkıntısı ve muzdarip olan.			
14413	dil-āzürde	دِلٌّ أَرَزْدَةٌ	Far.	*	Gönlü kırılmış ve incinmiş olan.			
14414	dil-āşüb	دِلٌّ أَشُوبٌ	Far.	•	Kalbe ızdırap verir olan.			
14415	dellāk	دَلَّالٌ	Ar.	•	Hamamda ovmak ve yıkamak hususunda istihdam olunan kimse.			
14416	dil-āgāh	دِلٌّ أَكَّاهٌ	Far.	•	Gönlü uyanık ve akıllı ve basiretli ve müteyakkız olan.			
14417	delāl	دَلَّالٌ	Ar.	•	Naz, şive, işve, kırışme.			
14418	dellāl	دَلَّلٌ	Ar.	•	Bayi ile müşteri beynini cami olan kimse ve yol gösterip kılavuzluk eden ve gösteren, işar eden.			
14419	delālet	دَلَالَةٌ	Ar.	•	Bir adamı bir nesneye doğru yol gösterip kılavuzluk eylemek ve tellallık.			
14420	dellāliyet	دَلَالِيَّةٌ	Ar.	•	Tellal ücreti, tellallık.			
14421	dilāver	دِلَاوَرٌ	Far.	•	Yürekli, cesur ve cesaretli olan.			
14422	dilāverān	دِلَاوَرَانٌ	Ar.	•	Yiğitler, cesur adamlar, bahadırlar.			
14423	dil-āvīz	دِلَاوِيْزٌ	Far.	•	Gönle sefa verici olan.			
14424	dilāverī	دِلَاوَرِيٌّ	Far.	•	Dilaverlik, yüreklilik, cesaret, cesurluk.			
14425	delā°il	دَلَّالٌ	Ar.	•	Deliller, delalet eden hususlar.			
14426	dilber	دِلْبَرٌ	Far.	•	Gönül götürücü, güzel, mahbube.			

14427	dil-beste	دَلْبَسْتَه	Far.	• Gönlü kederde olan, mükedder olan ve âşık olan.			
14428	dülbend	دُلْبَنْد	Far.	• Sarık, imâme ve bir nev ince kumaş.			
14429	dil-pezir	دَلْبَزِير	Far.	• Gönlün pesend ettiği ve kabul eylediği nesne ve gönülce makbul olan.			
14430	dil-pesend	دَلْبَسَنْد	Far.	• Gönlün beğendiği ve makbul tuttuğu olan.			
14431	dellel	دَلَّة	Ar.	• Naz, şive, işve, tavır.			
14432	dil-teng	دَلْتَنَگ	Far.	• Canı sıkılmış olan, mağmum.			
14433	dil-cü	دَلْجُو	Far.	• Gönül arayıcı, güzel ve nazenin olan.			
14434	dil-ḥasta	دَلْخَسْتَه	Far.	• Yüreğine dert ve bela arız olan.			
14435	dil-ḥāh	دَلْخَاه	Far.	• Gönlün dilemesi, gönül istediği nesne ve tabiata hoş gelen nesne.			
14436	dil-ḥūn	دَلْخُون	Far.	• Yüreği kanamış olan ve pek dertli olan.			
14437	dil-dāde	دَلْدَاده	Far.	• Gönlünü bahşetmiş olan, müptela olan, âşık olan.			
14438	dil-dār	دَلْدَار	Far.	• Birinin gönlünü almış olan mahbube, maşuka.			
14439	dil-rübā	دَلْرُبَا	Far.	• Gönül kapıcı olan ve cezbedici mahbube ve güzel ve dilber olan.			
14440	dil-rīş	دَلْرِيش	Far.	• Gönlü yaralı olan, âşık olan ve derd-mend ve mütekeddir olan.			
14441	dil-sāz	دَلْسَاز	Far.	• Gönül yapıcı olan, güzel olan ve lütuf ve ihsan edici olan.			
14442	dil-sitān	دَلْسِيْتَان	Far.	• Gönül zapt edici olan.			
14443	dil-sūḥte	دَلْسُوخْتَه	Far.	• Gönlü yanmış olan.			
14444	dil-sūz	دَلْسُوز	Far.	• Gönül yakıcı olan.			
14445	dil-şād	دَلْشَاد	Far.	• Gönlü şad ve mesrur ve ferahlı olan.			
14446	dil-şūde	دَلْشُده	Far.	• Gönlü gitmiş olan.			
14447	dil-şikār	دَلْشِيكَار	Far.	• Gönül avlayıcı ve elde edici olan.			
14448	dil-şikāf	دَلْشِيكَاف	Far.	• Gönül yarıcı olan.			
14449	dil-şikeste	دَلْشِيكْسْتَه	Far.	• Gönlü kırılmış olan.			
14450	dil-şikufte	دَلْشِيكْفْتَه	Far.	• Gönlü açılmış olan.			
14451	dil-fürüz	دَلْفُرُوز	Far.	• Gönül ferahlandırıcı olan.			
14452	dil-firīb	دَلْفِرِيْب	Far.	• Gönül aldatıcı olan.			
14453	dil-fikār	دَلْفِيكَار	Far.	• Gönlü yaralı ve mecruh olan.			
14454	dalk	دَلَق	Far.	• Dervişe mahsus eski, yırtık cübbe veya aba nevinden libas.			
14455	dels	دَلْس	Ar.	* Renk ve hud'a manasına.			
14456	dül'fīn	دُلْفِيْن	Ar.	* Bir güne dābbe-i bahr ismidir ki garik olanları sâhil-i selâmete isal eder imiş ve akdenize vaki bir nev deniz canavarı.			

14457	dalk	دَلَق	Ar.	•	Kılıncı kınından sıyırmak.			
14458	dalk-püş	دَلَقْ-پُش	Ar.	•	Delk yani eski aba giyici derviş.			
14459	delk	دَلَك	Ar.	∴	Bir nesneye el sürtmek ve ovmak ve tedip ve güş-mâl etmek.			
14460	dil-keş	دَلَكْش	Far.	•	Gönül çekici ve cezbedici ve güzel ve ra'nâ olan.			
14461	dil-küşâ	دَلَكْشَا	Far.	•	Gönül fethedip ferah verici olan.			
14462	dil-güdâz	دَلَكْدَاز	Far.	•	Gönül eritici ve giderici olan.			
14463	dil-gîr	دَلَكْغِير	Far.	•	Keder verici ve gönül kalmış ve mükedder ve incinmiş olan.			
14464	dil-mürde	دَلَمُرْدَه	Far.	•	Mükedder, mahzun ve kederli olan.			
14465	dil-nişîn	دَلْنِشِين	Far.	•	Hoş ve makbul olan.			
14466	dil-mürde	دَلَمُرْدَه	Far.	•	Aşık olan.			
14467	dil-nüvâz	دَلْنُوَاز	Far.	•	Gönül okşayıcı, gönül hoş edici olan.			
14468	dil-nihâd	دَلْنِهَاد	Far.	•	Gönlün murat ve matlubu olan.			
14469	delv	دَلْو	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile kuyudan su çıkarmak için istimal olunan kovaya ıtlak olunur ve mıntakatü'l-burûc üzerinde Cedî ve Hût burçları beyninde vaki olarak on birinci burca denilir ki şemsin mezkûr burca duhulü kânunusanide vuku bulur; cemi, edlâ gelir ve afet ve dâhiye ve bir adama rıfk ve melametle muamele etmek.	cem		+
14470	dülû'	دُلُوع	Ar.	*	Dil dışarı çıkmak.			
14471	delük	دَلُوك	Ar.	*	Tib ve dühn gibi bedene sürüp ovuşturacak nesne.			
14472	dülük	دَلُوك	Ar.	*	Güneş batmak veya sararmak veyahut zevale varmak veyahut vasat-ı semâdan zail olmak.			
14473	dülüh	دَلُوه	Ar.	*	Gam ve gussa ve aşk makulesi arızadan gönül aşüfte ve akıl zail ve perişan olmak ve kendiyi aldırmaq.			
14474	dilîr	دَلِير	Far.	•	Yiğit, cesur, şeci, cesaretli ve bahadır olan.			
14475	dilîr-âne	دَلِيرَانَه	Far.	•	Yiğit gibi cesura münasip ve yakışır ve mahsus olan.			
14476	dilîrî	دَلِيرِي	Far.	•	Yiğitlik, şecaat, cesaret, bahadırılık.			
14477	dilîk	دَلِيك	Ar.	*	Çilek denilen meyve ve umur ve mesâliha mûmâreset eylemiş kâr-güzâr ve tecrübe-kâr adam denilir; cemi, dülük gelir.	cem		
14478	delîl	دَلِيل	Ar.	•	Kılavuz manasına delalet edici ve meçhulü keşfetmekte ve malumun sıhhatini ispat etmekte vasıta ve alet ittihaz olunan husus ve doğru yol gösterici.			
14479	dem	دَم	Far.	•	Nefes, soluk, nazar ve an, vakit, saat.			
14480	dem	دَم	Ar.	•	Kan, hun; dimâ', cemidir.	cem		
14481	düm	دَم	Far.	•	Kuyruk, zeneb, dünbâl.			
14482	demm	دَم	Ar.	*	Bir nesneyi bir şeye sürüp soymak ve duvarı kireç ile âbâdâne etmek ve bir kimseye tamam derecede şedit azap ile azap eylemek ve halkı istisâl veçhile rîze rîze kırıp geçirmek.			
14483	dem-i eḥaveyn	دَمِ اَخْوَيْن	Ar.	*	Kardeşkanı denilen deva ki bir nev reçinedir ve is. nebâtiyyeden olup nebatattan istihraç olunur envâ'-ı adidesi olduğu gibi tıpta mukabbız gibi ishâl-i sürümide ve seyelân-ı muhâtide ve enzife denilen kanamalarda kullanılır.		Nebatat	

14484	demā	دَمَا	Far.	∴	Hastalıktan gayet zayıf olmakla tez tez solumak ve bedende kıllar ürpermek ve soluk, dem, nefes.			
14485	demābūr	دَمَابُور	Far.	*	Sık sık nefes vermek ve solumak.			
14486	dimā°	دِمَاءٌ	Ar.	•	Demler, kanlar, hunlar.			
14487	demāšet	دَمَائَةٌ	Ar.	•	Yavaş ve mülayim tabiatlı olmak.			
14488	dem-ā-dem	دَمَادَمٌ	Far.	•	Vakit vakit, bazen, ara sıra.			
14489	dimār	دِمَارٌ	Ar.	•	Helak, ölüm, mevt.			
14490	demāġ	دِمَاغٌ	Ar.	∴	Beyin, maġz ki kafa kemiği içindedir ve yumuşak bir nesnedir ve bedeninin devamına ve hayatın bekasına hizmet eylediğinden bilhassa bedeninin hükümdarı farz olunur ve ı. tıbbiyededir; cemi, edmiġa gelir.	cem		
14491	dimām	دِمَامٌ	Ar.	*	Duvarlara vurulan sıva.			
14492	dimāme	دِمَامَةٌ	Ar.	∴	Bir adam çirkin vücutlu ve hor ve bed-manzar olma ve bir nev çalgı ismi.			
14493	demān	دِمَانٌ	Ar.	•	Kül ve fışkı, gübre ve hiddet ve cümle ile beraber yürüyücü olan.			
14494	dem-bāz	دَمْبَازٌ	Far.	•	Müdâheneci, yaltaklanıcı olan, müdâhin olan.			
14495	dem-bāzī	دَمْبَازِي	Far.	•	Müdâhenecilik, yaltaklanıcılık.			
14496	dümbāl	دُمْبَالٌ	Far.	•	Kuyruk, zeneb, dünbâle.			
14497	dem-be-dem	دَمْبَدَمٌ	Far.	•	Vakit vakit, bazen, arada sırada.			
14498	dem-bestegī	دَمْبَسْتِغِي	Ar.	•	Dem-bestelik ve nefes tutkunluğu hâleti.			
14499	dem-beste	دَمْبَسْتَةٌ	Far.	•	Nefesi tutulmuş, nefesi kesilmiş olan, soluğu munkatı' olmuş olan ve şaşmış ve kalmış ve mütehayyir olan.			
14500	düm-dār	دُمْدَارٌ	Far.	∴	Kuyruk sahibi ve kuyruklu olan ve askerinin geri tarafından gelip muhâfaza-i leşker zımında ve geri kalanları vikaye maksadıyla gerileyen bölük.			
14501	demdeme	دَمْدَمَةٌ	Far.	•	Mekr ve hile ve efsun ve müdâhene ve nakkare ve kös ve emsali çalgı ve avaze ve kavga ve galebe ve kale mukabelesinde toprak ve ağaç.			
14502	dem-sāz	دَمْسَازٌ	Far.	•	Arkadaş, refik, dost ve pādâş olan.			
14503	dem-sāzī	دَمْسَازِي	Far.	•	Dostluk, arkadaşlık, refakat, muhabbet, ahbaplık.			
14504	dem-i zühre	دَم زُهْرَةٌ	Far.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile avcı otu denilen nebata itlak olunur.		Nebatat	+
14505	dem-gāh	دَمْغَاهٌ	Far.	*	Demirci ocağı ve hamam külhanı, kûr.			
14506	dem°	دَمْعٌ	Ar.	*	Gözyaşı ki hüznü veya sürür bükâsından zuhur eder.			
14507	deme°ān	دَمْعَانٌ	Ar.	•	Aġlamak, gözyaşı dökmek.			
14508	dem°at	دَمْعَةٌ	Ar.	•	Gözyaşının bir damlası.			
14509	dem-keş	دَمَكْشٌ	Far.	•	Hanende, mâni ve şarkı söyleyici ve bir nev güvercin kuşu.			
14510	dem-güzār	دَمْغَارٌ	Far.	*	Vakit geçirici, vaktini bir şey ile iştigal ederek imrâr edici.			
14511	dümmel	دُمْلٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir adet cirâbe-i dühniyyenin iltihabından ibaret olan kan çıbanına denilir.		Tip	

14512	dimm	دِمْ	Ar.	•	Gübre, fişkı.			
14513	dimnet	دِمْنَة	Ar.	∴	Kin, hıkd, adavet ve mezbele, süprütülük.			
14514	dümüc	دُمُوح	Ar.	*	Bir nesne, şey-i âhere girip onda muhkem yerleşmek.			
14515	dümür	دُمُور	Ar.	*	Helak ve bir mahalle izin ve destursuz duhul etmek.			
14516	dümü°	دُمُوع	Ar.	•	Gözyaşı, sirişk ve ağlamak.			
14517	demevî	دَمَوِي	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup cihâz-ı demevinin yani damar takımının echize-i sâ'ire-i bedeniyye üzerine galebesiyle yani kanın çokluğuyla kaim olan mizaca denilir.		Tıp	
14518	demîde	دَمِيْدَه	Far.	∴	Çimlenmiş, taze bitmiş ve açılmış ve münkeşif olan ve çiçek gibi açılan ve üfürülmüş olan ve sabah açılmış.			
14519	demîķ	دَمِيْش	Ar.	*	Bir nesne içre sokulmuş ve girmiş nesne.			
14520	denn	دَنَّ	Ar.	*	Büyük küp; cemi, denân gelir.	cem		
14521	denā°et	دَنَاة	Ar.	•	Bir kimse deni ve alçak olmak ve alçaklık ve fûrumayelik.			
14522	denāset	دَنَاسَة	Ar.	•	Kirlilik ve murdarlık.			
14523	denānîr	دَنَانِيْر	Ar.	•	Dinarlar, altın sikkeler.			
14524	dinā°at	دِنَاعَة	Ar.	*	Le°im ve alçak ve nekes olmak.			
14525	denāvet	دَنَاوَة	Ar.	*	Yakın olmak ve hısımlık.			
14526	dünbāl	دُنْبَال	Far.	•	Kuyruk, zeneb, dūnbāle.			
14527	dūnbāl-rev	دُنْبَالِرُو	Far.	•	Birinin ardı sıra giden.			
14528	dūnbāle	دُنْبَالَه	Ar.	•	Kuyruk, zeneb, dūnbāl.			
14529	dendān	دَنْدَان	Far.	•	Diş, ağız dişi ve hurufat ve kelimâtta lâzım-ı isti°mâl olan dişler.			
14530	dendāne	دَنْدَانَه	Far.	•	Bi-ma°nāhu eyzan.			
14531	dendenet	دَنْدَنَة	Ar.	*	Sözü açık ve vazih olmamak üzere tekellüm eylemek.			
14532	denes	دَنْس	Ar.	•	Kir, pas, vesah, murdarlık, pislik.			
14533	deng	دَنْج	Far.	•	Ebleh, ahmak, nadan olan ve şaşkın olan.			
14534	deng-ā-denk	دَنْكَا دَنْك	Far.	•	Muvazene olunmuş ve denk olan.			
14535	dengil	دَنْجَل	Far.	•	Ahmak, akılsız olan ve bî-endām ve nâ-sâz olan.			
14536	denī	دَنِي	Ar.	•	Soysuz ve alçak ve kat°an haramdan sakınmaz ve fûrumaye ve baldırı çıplak ve lâ°ubālî-meşreb ve çingene tabiatlı olan; cemi, ednā° gelir.	cem		
14537	dūnyā	دُنْيَا	Ar.	•	Bulduğumuz küre-i arz ki ahiret mukabilidir, bu âleme sebeb-i itlākı ahirete yakın olduğu içindir veya semadan alçak bulunduğuna mebnidir.			
14538	dūnyā-perest	دُنْيَا پَرَسْت	Ar. - Far.	•	Ahireti mülâhaza etmeyip dünyaya müptela olan.			
14539	dūnyā-dār	دُنْيَا دَار	Ar. - Far.	•	Bi-ma°nāhu eyzan.			
14540	denī°e	دَنْيَه	Ar.	*	Ayıp ve nakisa.			

14541	denîc	دَنِيع	Ar.	•	Asla akıl ve rüşt eseri olmayıp bir işe yaramaz olan bî-mâye ve nekese denilir.			
14542	dünyevî	دُنْيَوِي	Ar.	•	Dünyaya mensup ve müteallik ve ait olan.			
14543	dû	دُو	Far.	•	İki adedi, isneyn.			
14544	devâ	دَوَا	Ar.	*	Maraz ve hasta, mariz.			
14545	devâ [?]	دَوَاءٌ	Ar.	•	İlaç, dârû, mu'âlece ve derman için istimal olunan şey ve çare ve ilaç etmek.			
14546	düvâb	دُؤَابٌ	Ar.	*	İşi birbirine ulaştırmak.			
14547	devâbb	دَوَابٌ	Ar.	•	Dâbbeler, hayvanlar, binilecek hayvanlar.			
14548	devât	دَوَاةٌ	Ar.	•	Yazı yazacak âlet-i ma'rûfât ki şekilde görüldüğü veçhile topuzlu tarafı, hokkası olup mürekkep ve uzun tarafının içine dahi kalem konulur, buna nâs tahrifle divit derler; cemi, devâyât gelir.	cem		+
14549	devâr	دَوَارٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup baş dönmesine denilir ve müdevver ve değirmi ve tekerlek şey.		Tip	
14550	devvâr	دَوَّارٌ	Ar.	∴	Devredici, dönücü ve daimî döner olan ve Ka'be-i Mu'azzama.			
14551	düvvâre	دُؤَارَةٌ	Ar.	*	Değirmi nesne.			
14552	devâret	دَوَارَةٌ	Ar.	*	Pergel denilen alet ki bu da perkârın mu'arrebidir.			
14553	düvâzde	دُؤَاوُزَةٌ	Far.	•	On iki adedi ve isnâ aşer ve on ikinci, sâni aşer.			
14554	devâ [?] î	دَوَاعِي	Ar.	•	Dâ'iyeler, sebepler, mucipler.			
14555	devâ [?] iyü'd-dehr	دَوَاعِي الدَّهْرِ	Ar.	•	Zamanın inkılâbâtı ve vakit veya dünyanın tebeddülâtı.			
14556	düvâl	دُؤَالٌ	Far.	•	Kayış, zehme, tasma, turre ve üzengi kayışı.			
14557	düvâl-bâz	دُؤَالِبَازٌ	Far.	•	Yankesici, hırsız, hilebaz.			
14558	devâlîb	دَوَالِيْبٌ	Ar.	•	Dolaplar, dolaplar, su dolapları.			
14559	devâm	دَوَامٌ	Ar.	•	Sabit ve ber-karâr olmak ve sakin olmak, bilâ-tebeddül hâlet-i vâhid üzere kalmak, ale'd-devâm devam üzere, <u>değişmeverek ve terk etmemek üzere.</u>			
14560	devân	دَوَانٌ	Far.	•	Sûratle seğirtici ve koşucu, çarpıcı olan.			
14561	devâvîn	دَوَاوِيْنٌ	Ar.	•	Divanlar ve şair divanları.			
14562	devâhî	دَوَاهِي	Ar.	•	Dâhiyeler, belalar, afetler, kazalar.			
14563	devâyir	دَوَائِرٌ	Ar.	•	Daireler, değirmi şekiller ve devletin resmî mahalleri.			
14564	dübâra	دُؤَابَرَةٌ	Far.	•	İki defa ve iki kere ve tavla oyununda zarların ikisinde de iki noktalı tarafın üste gelmesi ve hile, dek, oyun.			
14565	dütâ	دُؤَاتَا	Far.	•	İki kat olan nesne ve iki kat bükülmüş ve çarpık olan.			
14566	devşet	دَوُشَّةٌ	Ar.	*	Asker bozulmak ve hezimet.			
14567	düçâr	دُؤُجَارٌ	Far.	•	Mülaki ve giriftar ve ulaşmış ve çatmış olan.			
14568	devha	دَوْحَةٌ	Ar.	•	Ulu ve büyük ağaç.			
14569	duhte	دَوْحَتَةٌ	Far.	•	Dikilmiş ve iğne iplik ile dikilmiş olan.			

14570	devd	دود	Ar.	•	Kurtlanmak ve bir şeye kurt düşmesi.			
14571	dūd	دود	Ar.	•	Kurt, solucan gibi böcek.			
14572	dūd-ı üştuvānī	دود أسطوانی	Ar.	*	İs. hayvânâtta olup cismi yuvarlak ve elastiki yani çekildikte uzamaya kabiliyetli ve ön yani baş tarafı kıl gibi ince ve arka tarafı şişkin olarak bağırsaklar derununda bulunan solucan nevine denilir.		Hayvanat	
14573	dūd-ı şa'ri	دود شغری	Ar.	*	Hayvanat is. olup ön tarafı ince, arka tarafı kesik ve helezoni yani sümüklü böcek gibi kendi üzerine kıvrık ve bir milimetre yani metrenin binde biri tulunda olan ve bilhassa domuz etlerinde bulunan bir nev solucana denilir, bu hayvan domuz eti yiyenlerin midesine bir kere dâhil olduktâ küçük iken bağırsaklarını tırmalayarak nezle, yani bağırsak sızıntısına ve dizanteri denilen kanlı basur ile isbât-ı vücûd eder, badehu mide ve bağırsakları delerek etler içine sokulduktâ romatizmaya şebîh etlerin âlâm ve evcâ'ını ve bu hâlde tedavi mümkün olmadığında nihayet mevci mucip olur.		Hayvanat	
14574	dūdū'l-ḳazz	دود القز	Ar.	*	İpek böceği denilen kurtçağıza denilir ki kelebek olmak şanıdandır.			
14575	dūdū'l-kebid	دود الكبید	Ar.	*	Hayvanat is. olup karaciğerde yaprak şeklinde bulunan ve beyne'n-nâs kelebek denilen hayvana denilir ki insandan ziyade hayvanların alelhusus koyunların karaciğerlerinde bulunur.		Hayvanat	
14576	dūdū'l-kūlye	دود الكلیه	Ar.	*	Hayvanat is. olup iki uçları cüzü yassı ve kırmızıca ve yuvarlak ve üzeri çizgili ve nihayet altmış santimetre tulunda bir nev solucana denilir ki insanlarda nadir olup hayvanlardan kelb veya kurdun böbreklerinde bulunur.		Hayvanat	
14577	dūdū'l-medīne	دود المدينة	Ar.	*	İs. hayvânâtta olup iplik gibi ince ve tulu dört metre kadar ve etrâf-ı sâfilede yani bacaklarda alelhusus ayaklarda tahte'l-cild olarak bulunur bir nev solucana denilir ki Afrikalılara mahsustur, bunların vücudu, olduğu yerde bir kaşınmayı ve bazen takayyühü yani irinlenmeyi mucip olan bir iltihabı veyahut cilt üzerinde bir yumruyu ikâ' eder ve içinde yekdiğeri üzerine kıvrılmış pek ince iplik gibi bir hayli yavruları olduğundan işbu solucan bedenden çıkarılmak murat edildiği vakit iptida bir ucunu bulup koparılmamasına begayet dikkat ederek bir yumağa sarmalıdır, şayet kopacak olur ise derununda bulunan yavruları nevâhî-i bedene dağılılarak azim âlâm ve ızdırabı ve tahammül-fersâ rahatsızlığı mucip olur.		Hayvanat	
14578	dūd-ı vaḥīd	دود وحید	Ar.	*	Hayvanat is. olup şekilde irâ'e olunduğu veçhile birbirine geçme gibi halkalardan mürekkep ve baş tarafına mücâvir olan kıtası ziyadesiyle ince ve başı dört köşeli ve yuvarlak ve dört adet hacamat şişesi gibi âlet-i mâssayı ve bir çok çengelleri hamil ve birkaç metre tulunda olan ve kendine tenya veya şerit ve halkalarına abdest bozan denilen bir nev yassı solucana denilir ki bu hayvan insanda ince bağırsaklarda bulunup zuhuruna sebep dahi çiğ et yemek ve bilhassa lahm-ı hınzîri ekl emektir, mezkûr halkaların her biri ayrıca bu nev hayvanın husulüne bâdî olacağından tenyanın düşürülmesinin lüzumu takdirine yalnız bir veya birkaç parçasının sukutuyla iktifa etmeyip herhâlde başının düşürülmesine çalışılmalıdır, bu hayvanın bulunduğu bedende emrâz-ı uzviyyeden veya diyabitis denilen şeker işlemek illetinden eser olmadığı hâlde gün-be-gün zayıflamak ve iştiyaya halel târî olmak ve elem-i mi'de ve ishal olmayarak evcâ'-ı kesire ve bazen etlerin bozulmasıyla beraber makat veya burunda kaşınmak ve etraf ve civarda kesiklik ve dermansızlık hiss olunur.		Hayvanat	+
14579	dūd	دود	Far.	•	Tütün dumanı, duhân ve gam ve gussa, endûh ve soluk ve dem ve nefes.			
14580	devde'et	دوداة	Ar.	*	Gırîv ve feryat ve celebe manasına.			
14581	dūd-âlūd	دود ألود	Far.	*	Tütüne bulaşmış, isli ve paslı olan.			
14582	dūd-gend	دود گند	Ar.	*	Tütün çıkacak baca.			
14583	dūd-mân	دود مان	Far.	•	Soy, kabile, hanedan ve kadim silsile ve azim aşiret ve nesep.			
14584	devr	دور	Ar.	•	Çark gibi dönüp dolaşmak ve nakletmek, geçirmek ve bir kimsenin uhdesinden çıkarıp başka birinin uhdesine geçmek ve vermek ve daire ve had ve hudut ve vakit ve zaman va asır.			

14585	dür	دور	Ar.	•	Darlar, beyitler, konaklar, haneler, meskenler.			
14586	dür-â-dür	دورا دور	Far.	•	Uzun uzadıya ve pek uzak ve seyrek ve arada sırada ve uzaktan uzağa ve eb'ad-ı ba'id.			
14587	dürân	دوران	Ar.	•	Darlar, beyitler, haneler, konaklar, meskenler.			
14588	deverân	دوران	Ar.	•	Çark gibi dönüp dolanmak ve vakit ve zaman, asır, hengâm.			
14589	deverân-ı dem	دوران دم	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kanevât-ı müteşâ'ibeden yani birtakım şubelere ayrılmış oluklardan ibaret bir cümle derununda kanın sûret-i dâ'imede vaki olan hareketine denilir.		Tıp	
14590	düd-endîş	دود اندیش	Far.	•	İlerisini düşüncü, sâhib-i tedbîr ve akıllı olan.			
14591	düryâş	دوریاش	Far.	•	Sopa, çevgân, değnek ve çavuşların ellerinde getirdikleri değnek ve el baltası ve çomak ve istiare tarihiyle âh-ı derûn manasınadır.			
14592	dür-bîn	دوربین	Far.	*	Uzak şeyleri görücü, sâhib-i tedbîr ve akıllı olan ve uzaktaki şeyleri yakından görmek için istimal olunan alet ki envâ'-ı müte'addidesi olup şekilde yalnız bir nevi gösterilmiştir.			+
14593	dür-deşt	دور دشت	Far.	•	Uzak, irak ve ba'id olan.			
14594	dür ü dirâz	دور و دراز	Far.	•	Uzun uzadıya.			
14595	dü-renk	دور رنگ	Far.	*	İkiyüzlü ve içi dışına benzemeyen, münafık.			
14596	dür-fürû	دور فورو	Far.	*	Dür-fürû, derin, amîk.			
14597	dürî	دوری	Far.	•	Uzaklık, buut, iraklık ve tiksirmek ve nefret ve istikrah etmek.			
14598	düz	دور	Far.	•	Dikici, hayyât ve terzi.			
14599	düzah	دورح	Far.	•	Tamu, cehennem, azap, renciş, keder, külfet.			
14600	devs	دوس	Ar.	*	Bir nesneye ayak ile basıp çiğnemek ve şiddet ve mübalağa veçhile cima etmek ve ram ve zelûl olmak ve kılmak ve kılıç ve ayna makulesine cila vermek.			
14601	dost	دوست	Far.	•	Yâr, muhip, yek-dil, yek-renk ve mahbup ve mahbube ve maşuk ve maşuka ve âşık ve sevici olan.			
14602	dostâne	دوستانه	Far.	•	Dost ve yâr ve muhibbe layık ve yaraşır olan.			
14603	dost-dâr	دوستدار	Far.	•	Dost ve muhip ve âşık olan.			
14604	dost-dârî	دوستداری	Far.	•	Dost tutuculuk ve dost sahibi olmaklık.			
14605	dost-kâm	دوستکام	Far.	•	Ehibbâ muradı üzere olan kimse ve meclisinde dost ile şarap içmek ve birinin aşkına bade içmek.			
14606	dost-kân	دوستکان	Far.	•	Birinin aşkına içilen şürb ve kelime-i sâbıkânın manasına .			
14607	dostî	دوستی	Far.	•	Dostluk, muhabbet, aşk.			
14608	düş	دوش	Far.	•	Omuz, menkib, kitf ve dün gece ve rüya ve hâb, vakıa, hâb, menâm ve tesadüf ve telaki etmek ve mütesâdif ve mütelâki olan.			
14609	düşâh	دوشاخ	Far.	∴	Tomruk, çatal ağaç, mücrim veya firarının boynuna geçirirler ve kemer, kuşak ve kılıç ve terkeş bağı.			
14610	düşâb	دوشاب	Far.	*	Pekmez denilen üzümden mamul kırmızı renkli mayi.			
14611	düşâha	دوشاخه	Far.	•	Bi-ma'nâ dü-şâh.			
14612	döşek	دوشك		•	Yatak, minder, şilte, firâş.			
14613	düşenbe	دوشنبه	Far.	•	Pazartesi günü, yevm-i isneyn.			

14614	düşize	دُشِيرَہ	Far.	•	Kız, bakire, kızoğlankız.			
14615	düşine	دُشِينَه	Far.	•	Dün gece.			
14616	düşad	دُوصَاد	Far.	•	İki yüz adedi, mi'eteyn.			
14617	düş	دُشُغ	Far.	*	Ayran ki yoğurdu ezerek yapılır ve yoğurt.			
14618	dük	دُوك	Far.	•	İğ, miğzel iplik ve pamuk eğirdikleri şey.			
14619	devk	دُوك	Ar.	*	Ezmek, sahk eylemek ve cima eylemek ve nâs, şûriş ve kavga ve fitneye düşmek ve halk birden hasta olmak.			
14620	devket	دُوكَة	Ar.	*	Şerr ü şürûr ve kavga ve husumet.			
14621	dû-gâne	دُوكَانَه	Far.	•	İki türlü, ikiyüzlü ve iki nev olan.			
14622	dülâb	دُولَاب	Ar.	•	Hareket-i devriyesi olan su dolabı ve yemek dolabı ve felek misilli ve hile ve hud'a ve mekr ve fent ve muamele ve eşya hıfzına mahsus, malum küçük hazine.			
14623	devlet	دُولَة	Ar.	∴	Zamanın hâlden hâle tagayyür ve inkılabına denilir, mal ve câhun uhdeden uhdeye geçtiği gibi ve iki askerinin birbirine bi'n-nevbe Kerr ü hamle ve galebesi ve zafer-i dünyevî veya uhrevî manalarına ve bir nesne elden ele nakil ve deveran eylemek ve mal ve itibar sahibi olmak ve kendi kanunlarıyla idare ve hükümlenen memâlik-i müstakile ve is. hukûk-ı düvelden olup bir kanun altında müctemi' ve o kanunu icraya memur bir hükümete tabi olup âdât ve hissiyatı ve menâfi'-i umûmiyyesi bir olmak cihetiyle hey'et-i vâhîde-i milliyye teşkil eden efrada denilir ki mecmuu bir şahs-ı ma'nevî addolunur; cemi, düvel gelir.	cem	Hukûk-ı düvel	
14624	dület	دُولَة	Ar.	*	Mütedavil olan şey.			
14625	devlet-penâh	دُولَتْبَانَه	Ar. - Far.	•	Padişah ve hükümet ve saltanat ve haşmet sahibi olan.			
14626	devlet-hâne	دُولَتْحَانَه	Ar. - Far.	•	Bir kimseye ta'zîmen mesken ve makarrını dahi alkışlamak zımnında bu veçhile devlet evi manasına bir tabir ile idâre-i kelâm olunur ve konak ve erbâb-ı rütbe ve havsiyet konağı.			
14627	devlet-medâr	دُولَتْمَدَار	Ar.	•	Devlet ve saadet ve iktidarın menşe ve mahalli.			
14628	düvüm	دُؤْم	Far.	•	İkinci, aded-i sâni.			
14629	dümîn	دُومِين	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14630	dün	دُون	Ar.	•	Gayrı, başka, diğer, maada ve aşağı ve aşağıca ve sefil ve deni olan ve alçak olan.			
14631	dû-müy	دُومُوئِي	Far.	*	Sakalının bir miktarı ağarmış olan, kır sakallı.			
14632	devende	دُوندَه	Far.	•	Koşucu, seğirdici olan, pûyân olan.			
14633	dönüm	دُونْم		* *	Hutuvât-ı mutavassıta yani orta derecede adım ile tûlen ve arzen kırk hatve yani kırk adım ki terbi'an 1600 zirâ' yere denilir, tarlaları ölçmek zımnında vâhid-i kıyâsî ittihaz kılınmıştır.			
14634	dû-nîm	دُونِيم	Far.	•	İki bölünmüş ve iki parça edilmiş olan.			
14635	deviyy	دُويِي	Ar.	•	Hasta, mariz ve nâ-mizâc olan.			
14636	divit	دُويْت		•	Devât kelimesinin galatıdır, oraya müracaat oluna.			
14637	dü-vîst	دُويِسْت	Far.	•	İki yüz adedi, mi'eteyn.			
14638	deh	دَه	Far.	•	On adedi, aşer, aşere.			
14639	dih	دِه	Far.	•	Verici, bahşende, bahşeder olan ve köy, karye.			

14640	dehā°	دِهَاءَ	Ar.	∴	Gâyetü'l-gâye zeyreklik ve cevdet-i re'y ve hüsn-i fikr ve dikkat ve tedbir ve bir kimse pek zeyrek ve cevdet-i re'y ve hüsn-i tedbir ve fikir sahibi olmak, cin fikirli olmak ve bir adama ayıp ve nakisa azv u isnâd eylemek ve avıplamak ve bir dâhiyeye uğratmak.			
14641	dühā°	دُهَاً	Ar.	•	Pek uğursuz ve pek musibet olan.			
14642	dühāt	دُهَاً	Ar.	•	Dâhiler, cin fikirli olan adamlar.			
14643	dehākīn	دِهَاقِينَ	Ar.	•	Dihkânlar, köy başları, köy beyleri.			
14644	dehâlîz	دِهَالِيزَ	Ar.	∴	Dehlizler, kapı ile hane aralıkları ve bî-ma'nâ ve herze ve hezeyan kelimeler.			
14645	dihân	دِهَانَ	Far.	•	Ağız, fem, dihen.			
14646	dihân	دِهَانَ	Ar.	*	Kırmızı sahtiyan.			
14647	dühâm	دُهَاً	Ar.	*	Siyah nesne.			
14648	dehr	دَهْرَ	Ar.	∴	Zaman ve esmayihüsnadandır diyenler vardır, bazı kimseler nevâzil ve havadisi dehre azv ederek dehrden şekva ve zem ve nefrîn eylemelerine mebni resulullah efendimiz dehre seb eylemek hâlik ve failine seb eylemek olduğunu beyan ederek nehiy buyurmuşlardır ve bin sene müddete ve bilâ-nihâye olan zamana ve ebedî ahit ve müddete denilir, cemi dühûr gelir ve gayet ve encam ve de'b ve âdet ve bir kimseye bir hâdise-i kerîhe isabet eylemek.	cem		
14649	dehren	دِهْرًا	Ar.	•	Ebeden, ebedî olarak, ilelebet.			
14650	dehre	دَهْرَه	Far.	•	Baltadan küçük ve keskin ve ucu orak gibi eğri demir alettir ki onunla büyük ağaçların kurularını ve dallarını keserler ve kasap satırı ve orak çengeli.			
14651	dehriyy	دِهْرِيَّ	Ar.	•	Kıyâmeti inkâr edip dünyanın daim ve baki olmasına kail olan kimse.			
14652	dihîş	دِهْيَشَ	Far.	•	Vermek, ita eylemek.			
14653	dehş	دِهْشَ	Ar.	*	Ser-geşte ve hayran olmak ve gafletten ve dalgınlıktan veyahut veleh ve hayretten akıl gidip bî-hûş olmak.			
14654	dehşet	دِهْشَةً	Ar.	•	Akıl şaşırarak ve korkmak ve kendiyi kaybetmek ve medhûş ve bî-hûş ve hayran olmak, havfa düçar olmak.			
14655	dühkân	دُهْقَانَ	Ar.	∴	Hiddet ve nüfuz ile tasarruf-ı umûr babında kavi ve tüvana adama denilir, cemi dehâkîn gelir, bu kelime dehân kelime-i Fârisîsinden mu'arreb olup köy beyi demektir.			
14656	dehlîz	دِهْلِيزَ	Ar.	∴	Fârisîden mu'arrebdir, kapı ile hane aralığı ve bî-ma'nâ ve herze ve hezeyân-ı kelâm; cemi, dehâlîz gelir ve ıs. tıbbiyeden olup kulağın kısm-ı mutavassıtı olan sandûka-i tabl yani elsine-i nâsta kulak zarı denilen kıta ile kısm-ı dâhilîsi olan kanevât-ı nisf-ı dâ'ireviyye ile kavka'a denilen kit'a-i miyânedeki vakı olan mahalle denilir.	cem	Tip	
14657	dehüm	دِهْمَ	Far.	•	Onuncu adedi, âşir.			
14658	dehn	دِهْنَ	Ar.	*	Bir adam münâfıkâne muamele etmek.			
14659	dühün	دُهْنُ	Ar.	•	Sürünecek yağ ki ottan ve yemiştan ve çiçekten ve hububattan çıkarılır; cemi, edhân.	cem		
14660	dihen	دِهْنَ	Far.	•	Dehân, ağız, fem.			
14661	dehnâ°	دِهْنَاءَ	Ar.	•	Meydan, sahra, ova.			
14662	dihvâr	دِهْوَارَ	Ar.	*	Cemetmek ve lokmayı büyük yapmak.			
14663	dehvâ°	دِهْوَاءَ	Ar.	•	Pek uğursuz ve pek musibet olan.			

14664	dühür	دُھور	Ar.	•	Dehrler, zamanlar, müddetler.			
14665	deh-hezâr	دہ ہزار	Far.	•	On bin adedi, aşerete âlâf.			
14666	dehiyy	دھی	Ar.	•	Akıllı, zeyrek ve cin fikirli olan.			
14667	dehyâ	دھیا	Ar.	•	Pek büyük musibet.			
14668	diyât	دیات	Ar.	•	Diyetler, nefis veya uzuv bedeli olarak caniler üzerine tazmin ve tediyesi lazım gelen mallar.			
14669	diyâr	دیار	Ar.	•	Darlar, haneler, beyitler, konaklar ve memleket, ülke, merzubûm.			
14670	deyyâr	دیار	Ar.	•	Manastır sahibi ve kimse, kes.			
14671	diyâset	دیاسۃ	Ar.	*	Bir nesneye ayak ile basıp çiğnemek ve şiddet ve mübalağa veçhile cima etmek ve ram ve zelül kılmak.			
14672	deyyân	دیان	Ar.	*	Kahhar manasına ve kadı ve hâkim ve seyis ve râ'î ve hâsib ve mücâzî manasına esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyedendir.			
14673	diyânet	دیانت	Ar.	•	Emanet, istikamet ve itaat ve din ve ibadete sadakat üzere ikdam edip günahattan içtinap etmek, dindar olmak.			
14674	dîbâ	دینا	Far.	•	Atlas dedikleri malum bir nev kumaş.			
14675	dîbâc	دیناج	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14676	dîbâce	دیناجہ	Ar.	•	Kitap evvelinde yazılıp ekseriya hamdele ve tasliye ve sitayiş ve kitabın vecih ve sebab-i tahririni ve müellifin ismini havi ve ilm-i kitâbda ziyade riayet üzere terkib olunmuş name.			
14677	dîbâce-bend	دیناجہ بند	Ar. - Far.	•	Dibace yazıp tertip edici olan.			
14678	diyēt	دیۃ	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup cinâyet-i fi'n-nefste maktûlün nefisine bedel ve cinâyet-i fi-mâ-düni'n-nefste mecruhun cerh edilen uzvuna bedel, canı üzerine mukadder olarak lazım gelen mala ıtlak olunur; cemi, diyât gelir.	cem	Fıkıh	
14679	diyēt-i kâmile	دیۃ کاملہ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup nefsin diyetine ıtlak olunur.			Fıkıh
14680	deycür	دیحور	Ar.	•	Karanlık ve rengi karamtrak, boz nesne ve zulmet.			
14681	dîdâr	دیدار	Far.	•	Yüz, çehre, vecih, görüşmek, mülakat etmek, buluşmak.			
14682	deydenet	دیدنۃ	Ar.	•	Ayin, âdet, usul.			
14683	dîde	دیدہ	Far.	•	Göz, çeşm, ayn ve görmüş, tecrübesi sebkât etmiş olan.			
14684	dîdân	دیدان	Ar.	*	Solucanlar, düdlar.			
14685	dîdân-ı şerîṭiyye	دیدان شریطیہ	Ar.	*	Is. hayvânâtın olup bahsi güzerân eden düd-ı vahîd ile ileride beyan olunacak botriyosefal gibi şerit şeklinde olan solucanlara denilir.			Hayvanat
14686	dîdân-ı ʿarîz	دیدان عریض	Ar.	*	Hayvanat istilâhâtından olup düdü'l-kebid gibi arîz ve enli olan solucanlara ıtlak olunur.			Hayvanat
14687	dîdân-ı dâhîlî	دیدان داخلی	Ar.	*	Hayvanat ve insanın derûn-ı cism ve bedenlerinde yaşayan hayvanlara denilir, bu dahi is. hayvânâtındır.			Hayvanat
14688	dîdân-ı em'â	دیدان امعا	Ar.	*	Hayvanat is. olup herkesin bildiği ve bağırsaklar derununda olup da düşürdüğü malum solucanlara denilir ki bağırsaklardan maada bedeninin sair mahallinde bulunduğu gibi tohumunun su vesair meşrubat ile dâhil-i beden olduğunu iddia edenler vardır.			Hayvanat
14689	dîdân-ı üştuvânî	دیدان اُسطوانی	Ar.	*	Hayvanat is. olup bu dahi dîdân-ı em'â demek ise de şekline nazaran direk gibi yuvarlak solucan manasına olan bu nam ile dahi yâd olunur.			Hayvanat

14690	dîdân-ı arzîyye	دِيدَانِ اَرْضِيَّةِ	Ar.	*	Is. hayvânâtta olup alelumum yer solucanlarına ıtlak olunur.			
14691	dîde-bân	دِيدِه بَان	Far.	•	Bekçi ve gözcü ve haraç veyahut gümrüğe müteallik bazı hususa memur bir nev devlet hadimi.			
14692	dîde-küşâ	دِيدِه كُشَا	Far.	•	Göz açıcı ve sürür ve meserretten kinayedir.			
14693	dîde-küşüd	دِيدِه كُشُود	Far.	•	Gözü açık olan.			
14694	dîr	دِير	Ar.	•	Nasârî manastırı ve kilisesi; cemi, edyâr gelir.	cem		
14695	dîrûz	دِيرُوز	Far.	•	Dün, dünkü gün.			
14696	dîrîn	دِيرِين	Far.	•	Eski, kadim olan.			
14697	dîrîne	دِيرِينِه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, bende-i dîrîne, emektar bende.			
14698	dîs	دِيس	Ar.	•	Dîseler, sık ormanlar.			
14699	dîse	دِيسِه	Ar.	•	Ağaçları sık orman.			
14700	dîşeb	دِيشَب	Far.	*	Dün gece.			
14701	dîk	دِيك	Ar.	*	Horoz, tavuğun erkeği; cemi, düyük gelir ve müşfik ve mihrîbân adam ve bahar mevsimi ve sacayağı.	cem		
14702	dîk	دِيك	Far.	•	Tencere, çömlek, kazan.			
14703	dîger	دِيگَر	Far.	•	Başka, âher, gayrı, sair ve tekrar olan nesnenin ikincisi.			
14704	dîger-bâr	دِيگَر بَار	Far.	•	Başka vakit, başka defa.			
14705	dîger-rûz	دِيگَر رُوز	Far.	*	Yarımdan sonraki gün.			
14706	dîger-gün	دِيگَر گُون	Far.	•	Bozuk, bozulmuş, menkûz ve harap olmuş olan.			
14707	dîl-pâye	دِيلِ پَايِه	Far.	*	Bademli veya ceviz veyahut fındıklı sucuk ve dolmuş bumbar, mumbâr.			
14708	deymûmet	دَيْمُومَة	Ar.	•	Daim ve ber-karâr ve zevsîz olmak.			
14709	deyn	دَيْن	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup zimmete sabit olan şeye denilir yani borç demektir, meydanda mevcut olmayan şu kadar kuruş akçe veya bir yığın buğdayın kable'l-ikrâr bir mikdâr-ı mu'ayyeni gibi; cemi, düyûn gelir ve vadeli vadesiz ödünç vermek veya ödünç almak ve ivaz ve ceza eylemek.	cem	Fıkıh	
14710	dîn	دِين	Ar.	∴	Ceza ve ivaz ve İslam ve de'b ve âdet ve hesap ve kahr u galebe ve isti'lâ ve sultan ve melik ve hüküm ve ferman ve sîret ve tarikat ve tedbir ve tevhit manalarına ve mutlaka Hak Teâlâ hazretlerinin dergâh-ı ulûhiyyetine kulluk edasına vesile ve medar olan ibadetin ismi ve millet ve şeriat ve vera' ve takva ve ma'siyet ve ikrah ve hizmet ve hüküm ve kaza ve ihsan manalarına ve malik olmak ve aziz olmak ve itaat etmek ve bir nesneyi mutat eylemek ve bir adama maraz isabet eylemek ve bir adamı hoşlanmadığı nesneye haml ve sevk eylemek ve ram ve zelûl kılmak ve âdet ve şan.			
14711	dînâr	دِينَار	Ar.	∴	Is. fıkhiyyeden olup on dirhem-i şer'î sîm-i hâlis kıymetinde olan altına denilir ve bir nev eski zaman sikkesi altın; cemi, denânîr gelir.	cem	Fıkıh	
14712	dîn-perver	دِينِ پَرُوْر	Ar. - Far.	•	Din ve millete yardım ve müzaheret edici olan.			
14713	dîn-penâh	دِينِ پَنَاه	Ar. - Far.	•	Din ve millete himaye ve sıyanet edici olan.			
14714	dîn-dâr	دِينِ دَار	Ar. - Far.	•	Dininde kavi ve mezhep ve meşrebinde daim olup günaha meyletmeyen kimse.			

14715	dīn-şiken	دين شِكَن	Ar. - Far.	•	İfsat edip dinden çıkarıcı olan.			
14716	deyn-i mu'accel	دَيْن مُعَجَّل	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup tediyesi için müddet ve mühlet verilmeyen deyne itlak olunur.		Fıkıh	
14717	deyn-i mü'eccel	دَيْن مُؤَجَّل	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup tediyesi zamân-ı müstakbele meşrut olan vadeli deyne itlak olunur.		Fıkıh	
14718	dīnî	دينى	Ar.	•	Din ve ibadete müteallik olan.			
14719	dīv	ديو	Far.	•	Şeytan, iblis, ifrit.			
14720	dīvār	ديوار	Far.	•	Taş ve emsali şeylerden inşa olunan hâ'it.			
14721	dīvān	ديوان	Ar.	∴	Ehl-i ceş ve atiyenin isim ve resim ve ulufe ve vezâ'ifine müteallik defâtir ve sahâyifin müctemi'ine denilir; cemi, devâvîn gelir ve de'âvî dinlenip ahkâm icra olunan mahzar-ı pâdişâhâna ve mahzar-ı emîrâna denilir ve padişah ve vüzera ve rical ve kibarın büyük meclisi ve şairin şiir mecmuası ki derununda olan gazellerin aruz ve darpları elif harfinden başlayıp yâ harfine varıncaya kadar cemi'-i hurûf üzerine sırasıyla tertip olunmuştur.	cem		
14722	dīvān-ı harb	ديوان حرب	Ar.	*	Devletin vazetmiş olduğu kanun-nâme-i askerî hilafına hareket eden gerek asker ve gerek mevki'-i harbde efraddan bir veya birkaçının muhakemeleri için tertip ve teşkil olunan mahkeme heyetine denilir.			
14723	dīvān-hâne	ديوان خانة	Ar. - Far.	•	Divan kurulacak büyük oda ve divana mahsus olan büyük bina ve konak ve saraylarda odalar haricinde olan büyük meydanlı mahal.			
14724	dīvān-ı 'âlî	ديوان عالی	Ar.	*	Vükela ve şûrâ-yı devlet ve mahkeme-i temyîz rüesa ve azasıyla devletin hâlini muhataraya ilkâ edenlerin kanunen icrâ-yı muhâkemeleri için tertip ve teşkil olunan mahkeme heyetine denilir ki otuz kişiden ibarettir, on azası meclis-i a'yân azasından ve on azası şûrâ-yı devlet azasından ve on azası da mahkeme-i temyîz azasıyla istinaf rüesasından olup bu üç kısım aza dahi iki daireye yani her bir kısmından üçer kişi tefrik olunarak hey'et-i ithâmîyye, diğer yirmi bir kişi dahi dīvān-ı hükm-i âlî namlarıyla iki daireye tefrik olunur ve ekseriyet-i ârâ ile hükmeyledikleri gibi müddeiumumilik vazifesini dahi baş müddeiumumi veya muavini icra eder.			
14725	dīvāne	ديوانه	Far.	•	Delî, mecnun ve meczup olan.			
14726	dīvānî	ديوانى	Ar.	∴	Divan kaleminden ekseriya ferman tahriri için kullanılan hatt-ı mergûbeye denilir ve divana mensup ve müteallik olan.			
14727	dīv-bād	ديو باد	Far.	*	Kasırğa denilen şedit rüzgâr, denizden gemiyi ve karada eşyâ-yı sakileyi gökyüzüne doğru kaldırır.			
14728	deyyûş	ديوتوش	Ar.	•	Bî-gayret ve bî-nâmûs ve kaltaban ve kurumsak yani gerek kendi karısına ve gerek âhere pezevenklik eden kimse.			
14729	dīv-hār	ديو خار	Far.	*	Sanavber denilen ağaç.			
14730	dīv-sār	ديو سار	Far.	*	Bed-hûy ve zişt olan.			
14731	dīv-kendüm	ديو كندم	Far.	*	Çavdar denilen habbe ki arpaya müşabihtir.			
14732	dīv-güvār	ديو گوار	Far.	*	Güç hazım olunan şey.			
14733	dīv-lāḥ	ديو لاه	Far.	*	İmaret şeklinden irak olup meskûn olmayan mahal.			
14734	düyün	ديون	Ar.	•	Deynler, borçlar.			
14735	düyün-ı şihhat	ديون صحه	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup bir kimsenin hâl-i sıhhatinde zimmetine taalluk eden borçlara denilir.		Fıkıh	
14736	düyün-ı maraz	ديون مرض	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup bir kimsenin maraz-ı mevteindeki ikrarıyla zimmetine taalluk eden borçlarına denilir ki tediyesi emrinde düyün-ı sıhhatten farklıdır.		Fıkıh	

14737	dîh	ديه	Far.	•	Köy, deh, karye.			
14738	dîhim	ديهيم	Far.	•	Padişahlara mahsus altın ve mücevher taç.			
14739	z	ذ	Ar.	•	İşbu harf-i zâl-ı mu'ceme, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on birinci harf olup hesap ve uluma dair kütüb ve resâ'ilde yedi yüz adedine işaret olur ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde şehri-zilhicceye alamettir.			
14740	zâ	ذآ	Ar.	∴	İsm-i işâret olup müfred-i mezkûra mahsustur ve zû, zî gibi sahip ve erbab ve ehil manasına ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde şehri-zî'l-ka'deye alamettir.			
14741	ze'eb	ذآب	Ar.	*	Reddetmek ve hor ve hakir etmek.			
14742	zât	ذآت	Ar.	∴	Zû, sahip, ehil manalarına ve kendi ve hod ve nefis, ayn ve is. tıbbiyeden olup eczâ-yı bedene arız olan her bir iltihaba denilir.			Tıp
14743	zâtü'l-üzn-i hâricî	ذآت الأذن خارجي	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup simâh denilen kulak deliği cildinin iltihabına denilir ki envai vardır.			Tıp
14744	zâtü'l-üzn-i dâhilî	ذآت الأذن داخلي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sandûka-i tabl denilen kulak davulunun gışâ-i muhâfî nam iç örtüsünün iltihabına denilir ki envai vardır.			Tıp
14745	zât-ı ilkâh-ı hafıyye	ذآب الفاح خفيته	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup fi'l-i ilkâhı yani çiftleşmesi hafi olarak vaki olan nebatat sınıfına denilir ki nebâtât-ı mezkûreyi havi olan sınıfa dahi nâkısatu'l-filka denilir.			Nebatat
14746	zâtü's-sedâyâ	ذآت السدايا	Ar.	*	Hayvanat is. olup sunûf-ı hayvânâtın memeli hayvanatı cami olan sınıfa itlak olunur.			Hayvanat
14747	zâtü'l-beyn	ذآت البين	Ar.	•	İki kişi beyninde olan muaraza ve husumete denilir.			
14748	zâtü'l-cenb	ذآت الجنب	Ar.	•	Satılan denilen illet ve is. tıbbiyeden olup gışâ-i cenb denilen akciğer örtüsünün iltihabına denilir ki böğre bir şey sokulur gibi veca'-ı cenbi ile nümâyân ve zahir olur.			Tıp
14749	zâtü'l-cefn	ذآت الجفن	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup göz kapağında vaki olan iltihaba denilir ki envai vardır.			Tıp
14750	zât-ı hufeyre-i re's	ذآب حفيرة رأس	Ar.	*	Hayvanat is. olup bir nev şerîfî dûd-ı vahide yani tenyaya denilir fakat tenya gibi başında çengelleri ve hortumları olmayıp başı müdevver ve uzun ve yan taraflarında iki adet çukurcuk vardır ve renkleri tenya gibi beyaz olmayıp sarı veya esmerce sincabidir ve boyu yirmi metre kadar uzun olduğu gibi bu hayvanlardan birinde on bin halka sayılmıştır bu hayvan hayvânât-ı mâ'iyeden birinin ve bahusus kefal balığının vücudunda tahassül edip bilahare vücûd-ı insâniye geçip ince bağırsaklarda neşvünema bulur, bu hayvan tenya kadar çok değil ise de ekseriya nehir ve çay kenarlarında ve göl suyu ile geçinen memalik ahâlisinde bulunur ve kendisinde bu hayvan bulunan eşhasın karının bazı tarafları şişer ve gayr-ı muntazam ishaller ile baş dönmesi ve helecân-ı kalb ve geceleri bağırarak ve gerilmek ve bayılmak gibi avarızı ikâ' ve intaç eder.			Hayvanat
14751	zâtü'l-huşye	ذآب الحضية	Ar.	*	Hayaların gerek yalnız ve gerek berbah ile birlikte olarak iltihaplanmasına itlak olunur ki envai vardır, bu dahi is. tıbbiyedendir			Tıp
14752	zâtü'd-dimâğ	ذآب الدماغ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup derûn-ı kihfta vaki olur, dimağ denilen merâkiz-i asabiyyenin nesc-i mahsûsunun iltihabına itlak olunur.			Tıp
14753	zâtü'r-re's-i şa'ri	ذآب الرأس شعري	Ar.	•	Hayvanat is. olup baş tarafına doğru tulunun sülüsânı kıl gibi ve baki sülüsü olan gerisi kalınca ve tahminen yirmi milimetre tulunda bir nev solucana denilir ki bulunduğu vakit kesret ve cemiyet ile bulunduğu gibi insanda dahi makarrı mi'â-i a'ver denilen kör bağırsak ile nadir olarak kalın bağırsaklardır ve kara hummadan vefat edenlerde çok bulunmudur.			Hayvanat
14754	zâtü'r-re'seyn	ذآب الرأسين	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarı tarafı ikiye müteferri' olarak mürtebit olan fahz nam bacak kıtasının uyluk tarafı adalesine yani etine denilir.			Tıp
14755	zâtü'r-ri'e	ذآب الرية	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup nesc-i ri'evinin yani akciğer eczasının iltihabına denilir ve envai vardır.			Tıp
14756	zâtü'r-rahim	ذآب الرحم	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup rahmin kâmilin veyahut cüz'iyen yani ununun veya cisminin kesb-i cesâmet edip iltihaplanmasına denilir.			Tıp

14757	zātü'r-rü'üs-i şelâse	ذَاتُ الرُّؤْسِ ثَلَاثَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarı tarafı üç şubeye müteferri' olarak irtibat ve mülâsakat eden fahz nam bacak kıtasının uyluk tarafı adalesine yani etine denilir.		Tıp	
14758	zātü'z-züllâl-i kem'î	ذَاتُ الزُّلَالِ كَمَيْيٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup mafsalı yani oynak yeri tezyin edip ensicenin derununda mantar gibi şeyler peyda olmasından naşi az çok harabiyetiyle ma'an vaki olan mafsal iltihabına itlak olunur, buna verem-i ebyaz dahi denilir.		Tıp	
14759	zātü's-sehâyâ	ذَاتُ السَّحَايَا	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup merâkiz-i asabiyyeyi havi dimağı ihata eden gışâ-i mıslîyi ve hücrevî-i vi'â'inin yani damarlardan müteşekkil ve hücre hücre manzaralı olan beyin örtüsünün iltihabına denilir, illet-i mezkûreye müptela olanda öyle bir şedit baş ağrısı olur ki tâb u tüvânı kestigi gibi cüzi hareket ve şamata ve ziyâ-yı şedidden kesb-i tezâyüd eder ve müptelası olan hastanın simasından elem ve mihnet çektiği anlaşılıp binâberin tahammülsüzlükten feryat etmesi, yeni doğan çocuğun feryadına hayli müşabihtir ve hastada çarpınma ve uykusuzluk hadden efzundur ve müddeti üç veya dört veya ondan az bir gün olup bazen iki hafta kadar imtidâd eder ise de akıbeti herhâlde mevt olup ifâkatle nihayet bulması müşküldür.		Tıp	
14760	zātü's-sehâyâ-yi derenî	ذَاتُ السَّحَايَايِ ذَرَنِيٌ			Is. tıbbiyeden olup gışâ-i ankebütî denilen beyin örtüsü altında nesc-i hücrevî tabir olunan maddenin irtişâh-ı derenîsi yani verem illetine müteallik sızıntı ile ümm-i rakik denilen diğer beyin örtüsünün iltihabına ve ta'bir-i sâde ile beyin örtüsü veremine denilir ki ekseriya çocuklara arız olup kühülde vukuu istisna kabilindedir bu marazda baş ağrısı, mızrak saplanır gibi vaki olup veca ve eleminden kaşlar çatık olur ve kollarda ve boyunda gerilmek ile beraber havale gibi harekât-ı ihtilâciyye zuhura gelir ve hele kabızlık bu hastalıkta daim ve begayet müte'annid ve musırdır ve müddeti bir veya iki ve ender olarak üç hafta olup gerek dalgınlık ve gerek çarpınmak esnasında her hâlde vefat ile netice bulur, meşum ve nâ-kâbil-i tedâvi bir hastalıktır.		Tıp	
14761	zātü's-simhâk	ذَاتُ السِّمْحَاقِ			Is. tıbbiyeden olup simhâk denilen kemik zarının yani kemik örtüsünün iltihabına denilir ki işbu zar, fena bulmuş kemiği yeniden vücuda getirdiği gibi kendisin harabiyeti dahi kemiğin harabiyetini mucip olacağından bu iltihapta parça parça kemik kırıntıları, irin ile harice huruç eder.		Tıp	
14762	zātü's-süveydâ	ذَاتُ السُّوَيْدَا	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup rüşeym denilen mâtde-i asliyye-i nebât bazen kemâl derecede neşvünema bulmayıp sagır kaldıkta kîse-i meşîme derununda teşekkül eden nesc-i hücrevî-i mahsûstan yani mürver özü veya sabun köpüğü gibi maddeden ibaret olan ve süveyda denilen maddeyi havi bezre yani tohuma denilir.		Nebatat	
14763	zātü's-şebekiyye	ذَاتُ الشُّبَكِيَّةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gözün tabaka-i şebekiyyesinde yani rüyet fiiline hizmet eden sinirin yapılmasından ileri gelen tabakada vukua gelen teşvîşâta denilir ki esbâbı, müteaddittir.		Tıp	
14764	zātü's-şerâfet-i's-selâse	ذَاتُ الشَّرَافَةِ الثَّلَاثَةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden ve üç burçlu veya üç kanatlı manasına olup kalbin butayn-i eymeyn denilen sağ hücrelerinde vaki fevhe-i üzeyniyye-i butayniyye denilen deliği ağzında bulunan desâm yani kapağın sıfatıdır ki ona desâm-ı zâtü's-şerâfeti's-selâse itlak olunur.		Tıp	
14765	zātü's-şiryân	ذَاتُ الشَّرْيَانِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şiryân denilen kırmızı kan damarının yani nabız damarının iltihabına itlak olunur.		Tıp	
14766	zātü's-şigâf-i hâricî	ذَاتُ الشِّغَافِ خَارِجِيٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kalbin yani yüreğin haricen örtüsü olan ve şegâf denilen örtünün iltihabına denilir ki hemen zatülcenbe müşabihtir.		Tıp	
14767	zātü's-şigâf-i dâhilî	ذَاتُ الشِّغَافِ دَاخِلِيٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kalbin yani yüreğin haricen örtüsü olan ve şegâf-ı dâhilî denilen iç örtüsünün iltihabına itlak olunur.		Tıp	
14768	zātü's-şulbe	ذَاتُ الشُّلْبَةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gözün tabaka-i sulbesi denilen ve haricen beyaz olarak müşahede olunan ön dış tabakasının iltihabına itlak olunur.		Tıp	
14769	zātü's-şifâk	ذَاتُ الشِّفَاقِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup karnın içerisini ve havi olduğu âlâtı örten örtünün veya mahfazanın iltihabına itlak olunur.		Tıp	
14770	zātü's-şifâk-ı nifâsî	ذَاتُ الشِّفَاقِ نِفَاسِيٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yeni doğmuş kadınlarda vaki olan iltihâb-ı sıfâka denilir ki bazı sût-i-tedbirin bu soğuklamanın ve gayet zorlu veyahut yolunda icra olunmuş ameliyyât-ı kîbâliyyenin yani doğurtmak ameliyatının neticesi olarak ve vaz'-ı hamlden sonra ikinci gün ile beşinci gün beyninde bir titreme ile bed' eder ve hemen daima mevt ile hitam bulur bir illettir.		Tıp	

14771	zātü'î-ıtabl	ذَاتُ الطَّبْلِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gışâ-i tabl denilen kulak zarının iltihabına itlak olunur.		Tıp	
14772	zātü'l-°aşab-ı basarî	ذَاتُ الْعَصَبِ بَصْرِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup asab-ı basarî denilen bilhassa rüyete hadim olan sinirin cevherine isabet eden iltihaba denilir ki amâ-yı tâm yani körlük ile ekseriyen ve onda bir derecesinde şifa ile nihayet bulur bir hastalıktır.		Tıp	
14773	zātü'l-°azim	ذَاتُ الْعَظْمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilhassa nesc-i azmin yani terkib-i mâdde-i azmin ta'bir-i âherle kemiği teşkil eden maddenin iltihabına itlak olunur ki envai vardır.		Tıp	
14774	zātü'l-°uqad	ذَاتُ الْعُقَدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ukad-ı lenfaviye denilen bezlerin iltihabına denilir ki işbu bezler boyunda ve koltuk altında ve kasık gibi yerlerde bulunur ve frengi ve belsoğukluğu ve hiyarcık ve köpekmemesi ve sıracı ve emsali hastalıklarda avarız olarak nümâyân olur.		Tıp	
14775	zātü'l-ğalşame-i dâime	ذَاتُ الْعَلْصَمَةِ دَائِمَةً	Ar.	*	Hayvanat is. olup istihalesi yani tebdil-i şekl etmek hassası nakıs olan bir nev kurbağaya denilir ki karada yaşamak için akciğeri ve suda yaşamak için galsamesi yani balığın kulağı içindeki taraklar gibi tarakları vardır. binâberin zü'l-ma'şeyn denilir.		Hayvanat	
14776	zātü'l-fiğkarât	ذَاتُ الْفِغْرَاتِ	Ar.	*	Hayvanat is. olup sırt kemiği demek olan amûd-ı fıkârîye malik hayvanat sınıfına itlak olunur.		Hayvanat	
14777	zātü'l-filqateyn	ذَاتُ الْفِلْقَتَيْنِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çekirdeği ikiye ayrılarak yani bidâyet-i neşv ü nemâsında çekirdeği ikiye bi'l-infikâk ortasında özü ve zirinde kökü olmak üzere tenebbüt eden nebatatın teşkil eyledikleri sınıf-ı nebâtâta denilir ki bu veçhile tenebbüt eden nebatat fidanlarının büyüdükçe köke yakın olarak terk eyledikleri yaprak şeklinde mezkûr iki parçaların her birine de filka denilir.		Nebatat	
14778	zātü'l-filka	ذَاتُ الْفَلْقَةِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup zātü'l-filqateyn nebatatı gibi çekirdeği iki filkaya ayrılmayan ve yalnız özü üzerine külâh gibi geçmiş bir filkası olan nebatattan teşekkül eden sınıf-ı nebâtâta denilir.		Nebatat	
14779	zātü'l-ğarniyye	ذَاتُ الْقَرْنِيَّةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gözün ön tarafta beyazının noksanını ikmal eden ve tabaka-i karniyye denilen cam gibi parlak kıtanın iltihabına denilir ki müsâfir tabir olunan beyaz lekeler iltihap neticesi olarak işbu kıta üzerinde görüldüğü gibi gözün rengi demek olan tabaka dahi bunun arka tarafındadır, bu iltihabın dahi envai vardır.		Tıp	
14780	zātü'l-ğuzahiyye	ذَاتُ الْقَرْحِيَّةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gözün rengi demek olan ve tabaka-i karniyyenin arkasında bulunan ve tabaka-i kuzahiyye denilen tabakanın iltihabına denilir ki bunun dahi envai vardır.		Tıp	
14781	zātü'l-kebid	ذَاتُ الْكَبِدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup karaciğer manasına olan kebid nam uzv-ı dâhilinin iltihabına denilir.		Tıp	
14782	zātü'l-külye	ذَاتُ الْكُلْيَةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup külye denilen böbrek nam uzvun dâhilinin iltihabına itlak olunur.		Tıp	
14783	zātü'l-külye-i zülâlî	ذَاتُ الْكُلْيَةِ زُلَالِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup külyeteynin yani böbreklerin âfet-i mahsûsasıyla muttasıff ve bevl derununda zülâl denilen ve yumurta akına müşâbih bulunan bir maddenin vücudu ve bir istiskâ-i arazinin ve bahusus göz kapaklarında şişlik tekevvinü ile maruf bir maraz-ı uzvîye itlak olunur.		Tıp	
14784	zātü'l-ğaşabât	ذَاتُ الْقَصَبَاتِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kasabe denilen akciğer borusunun birinci taksimatının iç yüzünü tefriş eden gışâ-i muhâfî nam örtünün iltihâb-ı nezlevîsine yani akıntılı iltihabına itlak olunur ki envai vardır.		Tıp	
14785	zātü'l-ğaşabât-i şa'riyye	ذَاتُ الْقَصَبَاتِ شَعْرِيَّةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kasabât denilen akciğer dâhilinde bulunan boruların son şubeleriyle işbu şubelerin muntehî oldukları huveysalât-ı ri'eviyye nam boşlukları tefriş eden gışâ-i muhâfî nam örtünün iltihâb-ı nezlevîsine yani akıntılı iltihabına denilir.		Tıp	
14786	zātü'l-mebîz	ذَاتُ الْمَبِيزِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kadınların dâhilen kasık taraflarına tesadüf eden ve mebiz denilen yumurtalıklarının iltihabına itlak olunur.		Tıp	
14787	zātü'l-meşâne	ذَاتُ الْمَشَانَةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup mesane denilen sidik kavuğunu veya mecma'ını dâhilen setir ve tefriş eden gışâ-i muhâfî nam örtünün iltihabına itlak olunur ki envai vardır.		Tıp	
14788	zātü'l-meşîmiyye	ذَاتُ الْمَشِيمِيَّةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup mukle nam göz yuvarlağının tabaka-i şebekiyyesiyle tabak-i sulbesi beyinde vaki ve siyah renkli ve damarlardan mütekevvin olan ve meşîmiyye denilen tabakasının iltihabına denilir ki envai vardır.		Tıp	
14789	zātü'l-mafşal	ذَاتُ الْمَفْصَلِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup alelumum mafsal denilen oynak yerlerin iltihabına itlak olunur ki envai vardır.		Tıp	

14790	zātü'l-mülteħime	ذَاتُ الْمُلْتَحِمَةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup göz kapaklarını mukle denilen göz yuvarlağıyla tevhit edip göz kapaklarının arkasını setir ve tefriş eden ve mültahime denilen gışâ yani örtünün iltihabına ıtlak olunur ki envai vardır.		Tıp	
14791	zātü'l-mehbil	ذَاتُ الْمَهْبِيلِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ferç ile rahim beyninde erkek âlet-i tenâsüliyyesinin duhul eylediği mehbil nam oluğun iltihabına denilir ki envai vardır.		Tıp	
14792	zātü'l-verîd	ذَاتُ الْوَرِيدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup verit denilen siyah kan damarının cidarını yani duvar makamında olan muhiti iltihabına denilir ki envai vardır.		Tıp	
14793	zātü'ş-şudür	ذَاتُ الشُّدُورِ	Ar.	*	Muzmerât-ı kalbiyye yani kalpte gizli olan şeyler.			
14794	zātü'l-veķud	ذَاتُ الْوُكُودِ	Ar.		• Odun ve kömür gibi derununda yanacak şey mevcut olan şey veya kap.			
14795	zātî	ذَاتِي	Ar.		• Bir nesne hakikatine müteallik ve menût olup haricî ve arızı olmayan, bizzat, kendi kendiye, hod-be-hod demek.			
14796	zâhîr	ذَاهِرٌ	Ar.		• Semiz, tavlı olan ve bol, bereketli olan.			
14797	zâķine	ذَائِقَتُهُ	Ar.	*	Çene çukuru.			
14798	zâk	ذَاكَ	Ar.		• O, o biri, şol.			
14799	zâkir	ذَاكِرٌ	Ar.		• Zikredici ve zikir ve dua ile dâ'imü'l-evkât meşgul olan adam.			
14800	zâkî	ذَاكِي	Ar.	*	Pek keskin rayihalı misk.			
14801	zâl	ذَالٌ	Ar.		• Hurûf-ı Osmâniyyeden on birinci harfin ismi.			
14802	zâlike	ذَالِكَ	Ar.		• Şu, o, öte, o biri, şol.			
14803	zâhib	ذَاهِبٌ	Ar.		• Gidici, gidiverici ve bir mezhebe veya bir kavil ve rey ve zanna kail ve mutekit olup aklını o tarafa verici olan.			
14804	zâhil	ذَاهِلٌ	Ar.		• İhmalci, tekâsülcü ve müseyyeb olan.			
14805	zâ'ib	ذَائِبٌ	Ar.		• Eriyici, erimiş ve izâbe olunmuş olan.			
14806	zâ'ic	ذَائِعٌ	Ar.		• Faş ve münteşir olan ve âleme duyulmuş olan ve âlemin bildiği olan.			
14807	zâ'ik	ذَائِقٌ	Ar.		• Tadıcı, lezzet hissedici olan ve zevk alan.			
14808	zâ'ika	ذَائِقَتُهُ	Ar.		• Tadıcı, tat ve lezzet hissedici olan kuvvet ki ağzın üst damağında olur.			
14809	zebb	ذَبَبٌ	Ar.		• Men ve defetmek ve savmak ve yanından sürüp iletmek.			
14810	zûbb	ذُبُّبٌ	Ar.	*	Her erkek hayvanın zekerine denilir; cemi, ez bâb.	cem		
14811	zûbâb	ذُبَابٌ	Ar.	∴	Sinek, meges denilen küçük ve kanatlı hayvan; cemi, ezibbe gelir.	cem		
14812	zibâr	ذِبَابٌ	Ar.		• Zebirler, kitaplar, evrak.			
14813	zibâl	ذِبَالٌ	Ar.	*	Kandil ve mumda olan fitiller.			
14814	zübâlet	ذُبَالَةٌ	Ar.	*	Fitil, kandil ve mum fitili.			
14815	zebâyiħ	ذَبَائِحٌ	Ar.		• Zebîhalar, kurbanlar ve kurbanlık hayvanlar.			
14816	zûbâb-ı şâ'ire	ذُبَابٌ طَائِرَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyaz bir şeye bakıldıkta kuvve-i bâsırayı ve tabakât-ı ayının şeffaflığını taklil etmediği hâlde müteharrik zannolunan ve muhtelif şekillerde nümâyân olan hafif gölgelere denilir.		Tıp	
14817	zebħ	ذَبْحٌ	Ar.		• Boğazlamak ve kurban etmek.			

14818	zebr	ذَبْرٌ	Ar.	•	Yazmak, kitabet etmek ve kitap cüzü, evrak; cemi, zibâr gelir.	cem		
14819	zebel	ذَبَلٌ	Ar.	*	İnce belli olmak ve ot ve çiçek sulamak ve ıs. hayvânâtın olup kaplumbağanın kabuğuna denilir.		Hayvanat	
14820	zibha	ذَيْبَحَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup mesâlik-i havâ'îyyeden hassaten hançere denilen seda kutusunun derununu tefriş eden gışâ-i muhâfînin marazi olarak teşekkül eden gışâ-i kâzib ile müterâfik olan iltihabına denilir ki işbu gışâ-i kâzib denilen marazi örtü nev'ummâ kan pıhtısına müşabih ve serî'u'l-husûl yani koparılsa yerine daha ziyadesi az vakit zarfında kaim olan ve mâ'il-i tezâyüd ve teşa''ub olması hasebiyle kasabât denilen nefes borularına sirayet ederek ziyadesiyle tahammül-fersâ usret-i teneffüsî ve binâberin inkitâ'-ı teneffüs ile helaki mucip olan bir araz-ı mühlîkedir ve iltihâb-ı mezkûra beyne'n-nâs kuşpalazı denildiği gibi çocuklara hassaten savlet eder ve bununla beraber sâridir.		Tıp	
14821	zibha-i kâzibe	ذَيْبَحَةٌ كَاذِبَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bu dahi beyne'n-nâs kuşpalazı denilen zibha-i hakîkiyyeye müşabih ise de bunun gibi şerâ'it-i sıhhiyye-i umûmiyyeye riayet olunmasından ileri gelmeyip hıfz-ı sıhate kemal derece dikkat ve itina olduğu bir zaman içinde zuhura geldiği gibi adem-i savtın vukuu öbüründe olduğu derecede daimî değildir ve ekseriya şifa ile netice-pezir olup nadir ahvalde mevî intaç eder, bu dahi çocuklara savlet eder ve buna iltihâb-ı hançere-i sarsarı veya teşennüci veyahut hunnâk-ı sarsarı dahi denilir.		Tıp	
14822	zübül	ذُبُولٌ	Ar.	•	Kuru ot gibi solup kuvvet ve tazeliği kaybolmak ve solmak.			
14823	zebîh	ذَيْبِیحٌ	Ar.	•	Boğazlanmış, kurban edilmiş hayvan, mezbûh, ez-zebîh : İsmâil ibn-i İbrahim aleyhi's-selâm lakabıdır.			
14824	zebîha	ذَيْبِیحَةٌ	Ar.	•	Boğazlanmış, kurban olunmuş hayvan ve kurbanlık hayvan.			
14825	zahîl	ذَحْلٌ	Ar.	•	Düşmanlık, adavet ve öç, intikam ve kin tutmak; cemi, ezhâl ve zühûl gelir.	cem		
14826	zuhûl	ذُحُولٌ	Ar.	•	İntikamlar, zahller ve adavetler.			
14827	zeḥâyir	ذَخَائِرٌ	Ar.	•	Zahireler, me'külâta müteallik der-anbâr olunan me'külât makulesi.			
14828	zahîr	ذَخِيرٌ	Ar.	•	Vaktiyle lazım olur diye bir nesneyi edinip saklamak ve zahire, zâd.			
14829	zahîre	ذَخِيرَةٌ	Ar.	•	Vaktinde sarf olunmak üzere edinilip der-anbâr olunan me'külât makulesi.			
14830	zer°	ذَرَةٌ	Ar.	*	Yaratmak, halk etmek ve bir nesneyi çoğaltmak ve pirlikten veya illetten naşi ağızdan dişleri dökülmek ve tarlaya tohum ekmek ve başın saçı ağarmak ve perde ve hail manasına.			
14831	zürâret	ذُرَارَةٌ	Ar.	•	Saçıntı, eğinti, toz.			
14832	zerârî	ذُرَارِيٌّ	Ar.	•	Zürriyetler, nesiller, evlatlar, çocuklar.			
14833	zirâ°	ذِرَاعٌ	Ar.	∴	İnsanın dirseği ucundan orta parmağının ucuna varıncaya kadar olan tula denilir ki ereş dahi denilir ve hendese ıs. olup arşın denilen malum yirmi dört parmaktan ibaret tula denilir ve kavil ve menâzil-i kamerden bir menzil adı olup bundan dolayı ıs. nücûmiyyedendir; cemi ezra', zer'ân.	cem	Hendese	
14834	zerb	ذَرْبٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bileyip keskin eylemek, zağ vermek.			
14835	zerre	ذَرَّةٌ	Ar.	∴	Hurda karınca ve yüz tanesi bir arpa ağırlığında olan vezin ve pek ince ve şu'â'-ı şems yani güneş ışığında pencere veya bacalar içre havada müselsel toz taneleri.			
14836	zer°	ذَرَعٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi kol ile ölçmek ve kusmak arızası galebe etmek ve şefa'at eylemek ki lisanımızda kola almak ve kollamak ve gussalı olmak ve kudret ve takat.			
14837	zerefân	ذَرْفَانٌ	Ar.	*	Gözden yaş akmak.			
14838	zerv	ذَرْوٌ	Ar.	*	Tozumak ve savurmak ve kırmak ve süratle gitmek.			

14839	zer'î	ذَرْعِي	Ar.	*	Is. fihkiyyeden olup zirâ' yani arşın ile ölçülen şeye denilir; cemi, zer'ıyyât gelir.	cem	Fıkıh	
14840	zerrüh	ذَرَّوْح	Ar.	*	Is. hayvânâtın olup kuduz böceği denilen semli hayvana denilir işbu böcek tıpta haricen pehlivan yakısı şeklinde müneffıt yani kabartıcı veya muhammir edviyenin kâffesine faik olmak üzere kullanılır, dâhilen istimali nadir olup mamafih nezle-i mesâne ve fakru'd-dem ile müterâfık ve iltihabı zail olmuş zâtü'l-külye-i zülâlîde ve tebevvl-i sükkerî denilen şeker işemek illetinde ve tekessür-i bevlde ve zafiyetle müterâfık iskorbütte ve bazı emrâz-ı cildiye-i müzminede ve istiskâda ve hasât-ı mesâne yani mesanede taş hasil oldukta ve sarada ve hora denilen sinir illetinde ve dâ'u'l-keleb denilen kudurmak illetinde nef'i olduğunu mesâhîr-i etibbâ bevan etmişlerdir.		Hayvanat	
14841	zirvet	ذِرْوَةٌ	Ar.	•	Bir nesnenin yukarısı ve tepesi ve dağ üstü.			
14842	zerre-vâr	ذَرَّةٌ وَارٍ	Ar. - Far.	•	İtibar ve ehemmiyeti yok gibi olan ve zerre itibarında olan.			
14843	zürrıyyet	ذُرِّيَّةٌ	Ar.	•	Nesil, velet, çocuk manasına ins ü cimin nesillerine şamildir.			
14844	zerîc	ذَرِيْعٌ	Ar.	∴	Şefî' manasına ve çabuk ve seri ve cüst ü çâlâk ve hafîfü's-seyr ve serî'u'l-hareke olan ve asla müzayakası ve sıkıntısı olmayıp vüsatlı ve suhuletli işe denilir.			
14845	zerîc'at	ذَرِيْعَةٌ	Ar.	•	Vesile, sebep, vasıta.			
14846	zü'âf	ذُعَافٌ	Ar.	•	Ağü, sem, zehir ve pek çabuk öldürür olan sem veya zehir ve kâtil-i serî'.			
14847	za'c	ذُعَجٌ	Ar.	•	Şiddetli öte kakmak, defetmek.			
14848	zu'r	ذُعْرٌ	Ar.	•	Korku, havf, dehşet.			
14849	ze'an	ذَعْنٌ	Ar.	•	İnkıyat ve itaat ve imtisal etmek.			
14850	ze'ür	ذُعُورٌ	Ar.	•	Korkmuş, medhüş ve havf etmiş olan.			
14851	zeff	ذَفِيفٌ	Ar.	•	Çabuk, seri, ve çâlâk olan kişi.			
14852	zeqan	ذَقْنٌ	Ar.	•	Ağzın aşığı tarafındaki çene kemiklerinin kavuştuğu yer ki enek denilir ve ıs. tbbiyyeden olup veçhin sâfilen nihayeti olan oldukça sivrice ve sakalın bittiği ve elsine-i nâsta çene tabir olunan mahalle ıtlak olunur; cemiî ezkândır.	cem		Tıp
14853	zeqanî	ذَقْنِي	Ar.	*	Is. tbbiyyeden olup çeneye müteallik, adalât vesaire gibi eczâ-yı bedeniyyeye denilir.			Tıp
14854	zekâ'	ذَكَاءٌ	Ar.	∴	Ateş pek alevlenmek ve bir adam tîz-fehm ve zeyrek olmak ve çabuk anlayıcılık kuvveti ve fehm ve idrakte serî olmak ve her nesne tamam olup nihayet bulmak ve misk ve amber gibi nesnelere kokmak.			
14855	zekâvet	ذَكَاوَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14856	zikir	ذِكْرٌ	Ar.	∴	Methüsenadan lisan lisan üzerine cari olan nesne ve şeref ve kalp ile veyahut lisan ile veyahut kalem ile övmek yâd etmek.			
14857	zeker	ذَكَرٌ	Ar.	•	Erkek hayvanın âlet-i tenâsülü ve âlet-i recül; cemi, mezâkîr gelir.	cem		
14858	zükrân	ذُكْرَانٌ	Ar.	•	Erkekler, zekerler.			
14859	zükür	ذُكُورٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14860	züküret	ذُكُورَةٌ	Ar.	*	Erkeklik, recüliyyet.			
14861	zekıyy	ذَكِيٌّ	Ar.	∴	Zekâ ve zihin ve fitnat sahibi adam ve çabuk anlayıcı ve zihni kuvvetli olan tîz-fehm ve boğazlanmış kurban.			
14862	zekîr	ذَكِيْرٌ	Ar.	•	Unutmayıcı olan ve kuvve-i hâfızası ziyade olan.			

14863	zül	ذُلُّ	Ar.	∴	Hor ve hakir olmak ve alçaklık, horluk, hakirlik ve yavaş ve ram ve âsân olmak ve rıfk ve rahm ve mülayemet manasına.			
14864	zülâkât	ذُلَاقَاتُ	Ar.	∴	Fesahat ve hiddet-i lisân yani sür'at-i nutk ve hurûftan (مرتبقل) kelimesindeki altı harfe denilir.			
14865	zilâl	ذِلَالٌ	Ar.	•	Zelil ve hor ve hakir olanlar.			
14866	zülâl	ذُلَالٌ	Ar.	∴	Şeffaf, berrak ve temiz olan ve asla bulanık olmayan tatlı su ve ısı. tıbbiyeden olup yumurta akına denilir.			
14867	zelâlet	ذِلَالَةٌ	Ar.	•	Alçaklık, zillet, hakirlik, horluk.			
14868	zillet	ذِلَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14869	zülâk	ذُلُقٌ	Ar.	•	Zülâka manasıdır, oraya bakıla.			
14870	zalğ	ذُلُقٌ	Ar.	*	Bıçak makulesini bileyip keskinletmek ve arıkatıp zebun kılmak ve lisan, belîğ ve sühan-rân olmak ve her sevin keskin veri.			
14871	zilğ	ذُلُقٌ	Ar.	•	Talakat ve fesahatlı, sühan-ver adam.			
14872	zâlike	ذَلِكٌ	Ar.	•	O, şol, o biri.			
14873	zelül	ذُلُولٌ	Ar.	•	Yavaş ve ram ve münkâd olan insan ve hayvan ki serkeş mukabilidir; cemi, zülel ve ezille gelir.	cem		
14874	zelülî	ذُلُولِيٌّ	Ar.	*	Hoş-tab' ve mülâyim-meşreb ve halim ve mütehammil adam.			
14875	zelîl	ذَلِيلٌ	Ar.	•	Hor ve hakir adama denilir; cemi, zilâl ve ezillâ' ve ezille gelir.	cem		
14876	zemm	ذَمٌّ	Ar.	•	Yermek, karalamak ve birinin ef'âlini irat edip tayip ve ahlakını fasletmek ve aybını söylemek ve akmak ve seylan etmek.			
14877	zimâ ³	ذِمَاءٌ	Ar.	*	Mezbûhta olan bakıyye-i rûha denilir.			
14878	zimâr	ذِمَارٌ	Ar.	∴	Kişinin ehli vesairi üzerine hıfzı ve himâyeti vacip olan kimseler ve ırz ve namus, âb-rû.			
14879	zemâm	ذِمَامٌ	Ar.	∴	Hak ve lazım olan ve vacip olan husus ki ziyânı veya iptali ayıp ve mezmûm olur ve ahd ü emân ve hak ve hürmet.			
14880	zemmâm	ذِمَامٌ	Ar.	•	Zemmedici, fasıl ve tayip edici olan.			
14881	zemâmet	ذِمَامَةٌ	Ar.	•	Kefalet ve kefil olmak.			
14882	zemâyim	ذِمَائِمٌ	Ar.	•	Zemîmeler, ayıp ve mezmûm olan ef'âl.			
14883	zimmet	ذِمَّةٌ	Ar.	∴	Ahit ve emân manasına ve kefalet ve kendileriyle ahd ü peymân olunmuş ve emân talep edip haraç vermek üzere devlete tabi olan kavim ve cemaate denilir ve uhde, zat ve kendi ve hıfız ve himâyeti vacip olan nesne ve kişi nefsi üzerine hak icap eder nesneyi lazım etmek ve killet ve rıkkıyyet manasına ve ra'iyelik ve bir kimsenin uhdesine verilen eşyanın defteri ki mahkemelerde tertip olunur.			
14884	zemzemet	ذِمَّةٌ	Ar.	*	Az bahşış vermek.			
14885	zümürüd	ذُمُرُودٌ	Ar.	*	Cevahir kısmından bir yeşil, şeffaf taştr ki zebercet dahi derler.			
14886	zimem	ذِمْمٌ	Ar.	•	Zimmetler, uhdeler, ahitler.			
14887	zimmî	ذِمِّيٌّ	Ar.	•	Ehl-i zimmet, ra'iyeye, harâc-güzâr.			
14888	zemîm	ذَمِيمٌ	Ar.	•	Mezmûm manasına ve zem ve tayibe müstahak olan.			
14889	zinâb	ذِنَابٌ	Ar.	•	Kuyruk, dünbâle.			

14890	zīnābe	ذُنَابَه	Ar.	*	Her nesnenin akabi, sonu, gerisi.			
14891	zūnābet	ذُنَابَةٌ	Ar.	•	Tabi ve pir olan.			
14892	zenb	ذَنْبٌ	Ar.	•	Günah, isim, suç, kabahat; cemi, zünüb gelir.	cem		
14893	zeneb	ذَنْبٌ	Ar.	•	Kuyruk, dünbâle ve uç, nihayet; cemi, ezñâb gelir.	cem		
14894	zenebü'l-esed	ذَنْبُ الْأَسَدِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile aslankuyruğu denilen nebata itlak olunur.		Nebatat	+
14895	zenebü'l-feres	ذَنْبُ الْفَرَسِ	Ar.	*	Nücüm is. olup at kuyruğu şeklinde dizilmiş bir nice kevkeblere denilir.		Nücüm	
14896	zenānet	ذَنَانَةٌ	Ar.	*	Hacet ve bir zayıf nesnenin bakiyesine denilir.			
14897	zünüb	ذُنُوبٌ	Ar.	•	Zenbler, günahlar, isimler, kabahatler.			
14898	zū	ذُو	Ar.	•	Sahip, malik, dâr, dârende olan manasına edât-ı mezkûrdur.			
14899	zevābet	ذَوَابَةٌ	Ar.	•	Zülûf ve nâsiyede olan kâkül ve perçem; cemi, zevâ'ib gelir.	cem		
14900	zevât	ذَوَاتٌ	Ar.	•	Zatlar, nefisler, kimseler.			
14901	zevb	ذَرْبٌ	Ar.	∴	Erimek ve katılık hâminden akıcılık hâline geçmek ve bir kimse akil ve reşit iken hamakat peyda eylemek ve bir kimse üzere hukuk, sabit ve lazım olmak ve bir nesne hasıl ve peyda olmak ve eritmek.			
14902	zevebân	ذَوَابَانٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14903	zū-zevāyet	ذُو ذَوَابَةٍ	Ar.	•	Kuyruklu yıldız.			
14904	zū-tüveyc-i a'le'l-mebîz	ذُو تُوَيْجِ أَعْلَى الْمَبِيضِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup çiçeğin tüveyç denilen renkli yaprakları kable'l-ilkâh çekirdeklerin aslı olan yumurtacıları havi mebiz denilen ve meyveyi husule getirecek olan kıtadan yukarı olmak üzere müteşekkil her bir çiçeğe veya böyle çiçeği olan bir sınıf nebatata denilir.		Nebatat	
14905	zū-tüveyc-i vaḥîdū'l-varaḳ	ذُو تُوَيْجِ وَحِيدِ الْوَرَقِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup tüveyç denilen çiçeğin renkli kıtası yekpare olmak üzere teşekkül eden her bir çiçeğe veya çiçekleri bu yolda olan bir kısım nebatata itlak olunur.		Nebatat	
14906	zū-tüveyc-i keşîrū'l-vüreyḳāt	ذُو تُوَيْجِ كَثِيرِ الْوَرِقَاتِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup tüveyç denilen renkli kıtası evrâk-ı müte'addideden ibaret olan her bir çiçeğe veya çiçekleri bu tarzda olan bir kısım nebatata denilir.		Nebatat	
14907	zū'l-ma'āşeyn	ذُو الْمَعَاشِينِ	Ar.	*	Hayvanat is. olup hem karada ve hem de suda yaşamaya alet ve kabiliyeti olan hayvanlara denilir.		Hayvanat	
14908	zū'l-meḥāniḳ	ذُو الْمَخَانِيقِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup tulu üzere birtakım boğumları olan nebata denilir.		Nebatat	
14909	zū'l-fiḳār	ذُو الْفِقَارِ	Ar.	•	Hazret-i Ali kerremellâhu veçhehu ve radiyallâhu anhin iki çatalı olan kılınca ismidir.			
14910	zū'l-ḳarneyn	ذُو الْقَرْنَيْنِ	Ar.	•	Bir peygamberin veya eski zaman padişahlarından meşhur bir padişahın ismidir.			
14911	zū'n-nūn	ذُو النَّوْنِ	Ar.	•	Hazret-i Yunus aleyhi's-selâmın lakabıdır.			
14912	zū'l-veçheyḅ	ذُو الْوَجْهَيْنِ	Ar.	•	İki tarafa nazır olan ve hem selamlık ve hem harem için kullanılan oda veya daire.			
14913	zevā'ib	ذَوَابِيبٌ	Ar.	•	Zevâbeler, perçemler, saçaklar.			
14914	zevḳ	ذَوْقٌ	Ar.	∴	Tatmak, tadına bakmak ve sefa, cümbüş, haz ve şâdumânî ve çekmek, cezbetmek.			
14915	zev°	ذَوْعٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bi-tamâmihi ihlâk ve istisâl eylemek.			

14916	zevî	ذَوِي	Ar.	•	Zû'nün cemi olup sahipler, malikler manasınadır.			
14917	zevî'l- ^u qûl	ذَوِي الْعُقُولِ	Ar.	•	Akıl ve idrak sahibi olan kimseler.			
14918	zîhi	ذِه	Ar.	•	Esmâ-i işârettendir, müennestir.			
14919	zihâb	ذِهَاب	Ar.	•	Yürüyüp gitmek ve geçip gitmek ve mürur etmek.			
14920	zeheb	ذَهَب	Ar.	•	Altın denilen ma'den-i mergûb, zer; cemi, ezhâb.	cem		
14921	zehel	ذَهَل	Ar.	•	Unutmak ve kasten nisyan etmek ve gafîl olmak ve gaflet edip külliyyen terk etmek veyahut külliyyen unutmak.			
14922	zihn	ذِهْن	Ar.	∴	Fehim, akıl, müdrike ve kuvve-i hâfıza ve fitnat ve zekâ ve sür'at-i intikâl ve kuvvet ve zor ve tüvânâyî manalarına ve bir adamın kalbini işgal ile bir nesneyi unutturmak; cemi, ezhân gelir.	cem		
14923	zihni	ذِهْنِي	Ar.	•	Zihne mensup ve müteallik olan.			
14924	zühûl	ذُحُول	Ar.	•	Bir nesneyi kasten unuttur gibi terk eylemek ve meşguliyet sebebiyle gaflet edip unutmak veyahut ülfetten fariğ ve azade kılmak.			
14925	zühûlet	ذُحُولَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14926	zehîb	ذَهَيْب	Ar.	•	Müzehhep ve altın yaldızlı olan.			
14927	zehî'n	ذَهَيْبِيْن	Ar.	•	Zeki ve zekâvetli ve fatîn ve dirayetli olan.			
14928	zî	ذِي	Ar.	∴	Esmâ-i işâret ve müennestir ve zû, sahip, malik, dâr, dârende.			
14929	zî'l- ^h icce	ذِي الْحِجَّةِ	Ar.	•	Şühür-ı Arabiyyeden on ikinci ayın ismidir, Türkçede Kurban Bayramı ve Arapçada îd-i edhâ bu ayın onuncu gününe tesadûf eder.			
14930	zî'l- ^{ka} 'de	ذِي الْقَعْدَةِ	Ar.	•	Şühür-ı Arabiyyeden on birinci ayın ismidir, kadınlar buna aralık ayı derler.			
14931	zî- ^k îmet	ذِي كَيْمَتٍ	Ar.	•	Kıymetli, ziyade değerli ve kıymetdar olan.			
14932	zî'l- ^y ed	ذِي الْيَدِ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup bir ayna bilfiil vaz'-ı yed eden veyahut tasarruf-ı müllâk ile tasarrufu sabit olan kimseye itlak olunur.			Fıkıh
14933	ze ^{ab}	ذَاتِب	Ar.	•	Zi'bler, kurtlar, gürkler.			
14934	ziyâd	ذِيَاد	Ar.	*	Menetmek ve reddedip gidermek.			
14935	zeyyâl	ذِيَال	Ar.	•	Kuyruklu, düm-dâr ve uzun etekli olan.			
14936	zî ^b	ذِيْب	Ar.	•	Kurt denilen hayvan ve cân-ver veya yaban köpeği; cemi, ze'âb gelir.	cem		
14937	zey ^e	ذَيْع	Ar.	•	Duyulmak, faş ve münteşir olmak.			
14938	zey ^{an}	ذَيْعَان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
14939	zîfân	ذَيْفَان	Ar.	*	Semm-i kâtîl.			
14940	zeyl	ذَيْل	Ar.	•	Ahir, encâm, son, uç, nihayet ve libas eteği, dâmen ve hayvanın kuyruğu, zeneb, dünbâle ve kitap nihayetine sonradan ilave olunan muharrerât ve tenmikât-ı zamîme; cemi, ezyâl ve züyûl gelir ve bir nesne hor ve bî-mikdâr olmak ve bir adamın hâli alçaklamak ve bir adama küstâhâne ve laubali muamele etmek.	cem		
14941	zeym	ذَيْم	Ar.	*	Ayıp yetiştirmek ve bir kimsenin aybını haber vermek.			
14942	zî'n	ذَيْن	Ar.	*	Ayıp manasına.			

14943	züyü°	ذُيُوع	Ar.	• Şüyü bulmak, âleme duyulmak ve faş ve münteşir olmak.			
14944	züyül	ذُيُول	Ar.	• Zeyiller, etekler, dâmenler ve kuyruklar, zamîmeler.			
14945	r	ر	Ar.	• İşbu harf-i râ-i mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on ikinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde iki yüz adedine ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde rebiyûlahire alamet ve işaret olur.			
14946	râ°	رَاءَ	Ar.	• Hurûf-ı Osmâniyyeden on ikinci harfin ismidir ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde hemzesiz olarak rebiyûlahir ayına alamettir.			
14947	râbiḥ	رَابِح	Ar.	• Kârlı, kazançlı, faydalı.			
14948	râbiḥa	رَابِحَةٌ	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan ve faydalı ticaret.			
14949	râbiṭ	رَابِطٌ	Ar.	• Rabt-ı nefis eden ve nefsinî dünyadan men ve ahirete raptetmiş zahit ve rahip ve feylesof ve murabıt kimse.			
14950	râbiṭa	رَابِطَةٌ	Ar.	• Bağ, kayıt, bent, zincir, kilit ve nizam ve intizam ve münasebet ve sahifenin aşağı sol köşesinde kenar olarak tahrir olunan kelime ki nizamı bu vecḥile zapt ve raptolunur ve üslup ve tertip.			
14951	râbi°	رَابِع	Ar.	• Dördüncü olan, çârüm ki üçüncüden sonradır.			
14952	râbiṭa-bend	رَابِطَةٌ بِنْدٌ	Ar. - Far.	• Bağ bağlayıcı, raptedici.			
14953	râbbet	رَابَّةٌ	Ar.	* Üvey ana, babasının başka karısı.			
14954	râbiye	رَابِيَةٌ	Ar.	• Şedîde ve zâ'ide manasına.			
14955	râtibe	رَاتِبَةٌ	Ar.	• Ma'âş-ı şehriyye tayin, ta'yinât ve hizmet, memuriyet.			
14956	râtibe-ḥür	رَاتِبَةٌ حُرٌّ	Ar. - Far.	• Maaş ve ta'yinât sahibi olan.			
14957	râbiḫa	رَابِيْخَةٌ	Ar.	* Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm ile zemine beraber nazil olan melâ'ike-i kirâm ve hamle-i hüccet olan meleklerin bakiyesi.			
14958	râtiḳ	رَاتِقٌ	Ar.	• Nesnenin yarığını kavuşturup bitişirici olan.			
14959	râtîn	رَاتِينٌ	Ar.	* Reçine, çam, sakız ki çam ağacından istihsal olunan bir nev zamktır.			
14960	râtînc	رَاتِينَجٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup ve bilhassa kimyâ-yı uzvî is. olup itri yağ demek olan züyût-ı tayyârenin, havanın müvellidü'l-humûza cüzüyle itihadından hasıl olan bir nev zamka denilir ki çam sakızı ve reçine gibi şeylerden ibarettir.			Tıp ve Kimya
14961	râtîncî	رَاتِينَجِيٌّ	Ar.	* İs. kimyâ-yı uzvîden olup râtînc kıvam ve terkinde olan şeylere denilir.			Kimya
14962	râtînciyât	رَاتِينَجِيَّاتٌ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup ve bilhassa kimyâ-yı uzvî is. olup reçine nevinden olan mevâddı cami deva kısmına denilir.			Tıp ve Kimya
14963	râciḥ	رَاجِحٌ	Ar.	∴ Kıymet ve fazilet ve itibarı ziyade olan ve is. fıkhiyyeden olup terciḥ-i beyyinâtta beyyinesi evla ve makbul olan tarafa itlak olunur.			Fıkıh
14964	râci°	رَاجِعٌ	Ar.	• Ricat edici, geri dönücü ve müteallik, dair ve menût ve dokunur olan.			
14965	râcil	رَاجِلٌ	Ar.	• Piyade, taban-keş ve yaya olan kimse.			
14966	râcif	رَاجِفٌ	Ar.	* Titretici humma ki ona sıtma denilir.			
14967	râcife	رَاجِفَةٌ	Ar.	* Nefha-i sūr-ı evvel ki onunla cümle mahlukat mazhar-ı sadme-i memât olurlar.			
14968	râcî	رَاجِيٌّ	Ar.	• Rica edici, niyaz edici, yalvarıcı.			
14969	râḥ	رَاحٌ	Ar.	• Şarap, süci, bade, hamr.			

14970	rāḥat	رَاحَةٌ	Ar.	∴	Gelin, arūs ve saha, avlu ve ikram ve izzet görebek sıfatlanıp şevk ile cümbüş ve neşâatlanmak ve bir işi hiffet-i yed ile cüst ve çabuk tutmak ve is. tıbbiyeden olup el ayası denilen avuç içine tesmiye ve itlak olunur ve ezivet ve zahmetten azade olmak ve asayis.		Tıp	
14971	rāḥateyn	رَاحَتَيْنِ	Ar.	•	İki rahat ve iki türlü asayiş ki birisi neyelân-ı matlûb ve diğeri yeis ve nevmîdî vasıtasıyla husule gelir, ihda'r-râḥateyn : iki nev rahatın biri ki ya neyelân-ı matlûb veyahut yeis ve nevmîdî demek olur.			
14972	rāḥa-i yed	رَاحَةُ يَدٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup el ayası denilen avuç içine itlak olunur.		Tıp	
14973	rāḥa-i ḳadem	رَاحَةُ قَدَمٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup el ayası makamında olan ayak tabanına denilir.		Tıp	
14974	rāḥil	رَاحِلٌ	Ar.	∴	Rihlet edici, bir mahalden göçen adam ve yolcu, yol hayvanı.			
14975	rāḥile	رَاحِلَةٌ	Ar.	•	Kervan ve yolcular sürüsü ve yol ve yük hayvanı.			
14976	rāḥim	رَاحِمٌ	Ar.	•	Merhametli ve merhamet ve şefkat edici olan.			
14977	râddet	رَادَّةٌ	Ar.	∴	Fayda ve menfaat ve rütbe ve menzilet ve sıra.			
14978	râdife	رَادِفَةٌ	Ar.	*	Nefha-i sûr-ı sâni ki onunla cemî'-i emvât, hâ'iz-i bülga-i hayât olurlar yani dirilirler.			
14979	râz	رَازٌ	Ar.	*	Mimar ki dülgerlerin üzerine kayyım olup kârlarını tanzim ve ıslah eylediği için bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
14980	râz	رَازٌ	Far.	•	Gizli saklı olan şey, sır, hufye.			
14981	râz-dân	رَازٌ دَانٌ	Far.	•	Sır bilici, esrara vâkıf olan kimse.			
14982	râziyâne	رَازِيَانَةٌ	Far.	•	Is. nebâtiyyeden olup şekilde rüyet olunduğu veçhile rezene denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü köküyle tohumu olup münebbih ve dâfi'-i intifâh yani şişkinliği defedici gibi müstameldir ve cüz'-i mü'essiri, zeyt-i tavvârdır.		Nebatat	+
14983	re's	رَأْسٌ	Ar.	•	Baş, ser, adet, tane ve birinci, büyük ve en ziyade rütbeli olan ve karanın denize uğrayan burnu.			
14984	re'sü'l-mâl	رَأْسُ الْمَالِ	Ar.	•	Sermaye, asıl mal.			
14985	râst	رَاسِتٌ	Far.	•	Doğru, müstakim olan ve gerçek, sahih, sadık ve tamam olan ve muvafik ve uygun olan ve sıdk ve sıhhat, istikamet, doğruluk.			
14986	râsib	رَاسِبٌ	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup dibe çöktüp giden şey ve halim ve mülâyim-meşreb adam ve sabit ve râsih manasına.		Kimya	
14987	râstân	رَاسِتَانٌ	Far.	•	Doğru ve müstakim olan adamlar, rastlar.			
14988	râstîn	رَاسِتِيْنٌ	Far.	•	Her şeyin hak doğrusunu görebek fark eden kimse.			
14989	râst-kâr	رَاسِتْكَارٌ	Far.	•	Doğru adam, ehl-i istikâmet.			
14990	râst-gü	رَاسِتْغُو	Far.	•	Doğru söyler ve sâdıku'l-kavl olan.			
14991	râstî	رَاسِتِيٌّ	Far.	•	Doğruluk, istikamet ve gerçeklik, sıhhat, sadakat.			
14992	râsiḥ	رَاسِيْحٌ	Ar.	•	Sabit ve payidar, üstüvâr, kavi, metîn olan ve dininde âlim ve sahih ve sadık olan.			
14993	râsiḥîn	رَاسِيْحِيْنٌ	Ar.	•	Râsihler, itikatları sahih ve kavilleri hakka karîn ve yakın olanlar.			
14994	râsi	رَاسِيٌّ	Ar.	•	Sabit, payidar, muhkem ve kımlanmayıcı olan.			
14995	râsiye	رَاسِيَّةٌ	Ar.	•	Azîm ve cesim olan dağ.			
14996	râşid	رَاشِدٌ	Ar.	•	Doğru yoldan giden, hak dini kabul etmiş olan.			

14997	rāṣī	رَاشِي	Ar.	•	Rüşvet teklif eden veya rüşvet veren kimse manasına is. fıkhiyedir.		Fıkıh	
14998	rāṣid	رَاصِدٌ	Ar.	•	Rasat edici, dikkatle bakıcı olan.			
14999	rāzī	رَاضِي	Ar.	•	Rıza verici ve hoşnut ve memnun olan.			
15000	rāziye	رَاضِيَةٌ	Ar.	*	Pesendide ve muhtar olan şey.			
15001	rā'ī	رَاعِي	Ar.	•	Davar ve hayvan otlatıcı, çoban ve sığırtmaç ve hirâset ve muhafaza ve vikaye edici olan kimse ve bir şehir ve vilayete vali olan adam; cemi, ru'ât gelir.	cem		
15002	rā'ib	رَاعِبٌ	Ar.	*	Göz bağcı, efsunkâr.			
15003	rāṭib	رَاطِبٌ	Ar.	*	Rutubetli olan, yaş ve ıslak ve nemli olan.			
15004	rāğib	رَاعِبٌ	Ar.	•	Rağbet edici, dileyip isteyici olan ve yalvarıp tezellül ve niyaz eden kimse.			
15005	rā'ide	رَاعِدَةٌ	Ar.	*	Gürüldeyici bulut ve pek lafazan olup lakin hayır ve menfaati olmayan bahîl hakkında darbimesel olur.			
15006	re'fet	رَأْفَةٌ	Ar.	•	Esirgemek, merhamet etmek ve rikkat-i kalbinden naşi ziyadesiyle acımak.			
15007	rāfiż	رَافِضٌ	Ar.	•	Terk edici, salıverici.			
15008	rāfiża	رَافِضَةٌ	Ar.	∴	Şia taifesinden bir fırkaya denilir, böyle tesmiyeye sebep Zeyd ibn-i Ali'yi terk ettikleri içindir.			
15009	rāfiżī	رَافِضِيٌّ	Ar.	•	Rāfiża taifesinden olan kimse.			
15010	rāfi°	رَافِعٌ	Ar.	•	Hamil, sahip, ve ber-dârende ve esmâ-i hüsnâ-yı ilâhiyyeden biri.			
15011	rāfih	رَافِيَةٌ	Ar.	•	Rahat ve refah üzere geçinen kimse.			
15012	rāqib	رَاقِبٌ	Ar.	•	Gözetici, terakkub ve intizar üzere olan.			
15013	rāqim	رَاقِمٌ	Ar.	•	Terkîm edici, yazıcı, tahrir edici olan.			
15014	rākib	رَاكِبٌ	Ar.	•	Rükûb edici olan, süvâr olucu, piyade olmayıp bir nesne üzerine binip gidici olan kimse; cemi, rükkâb ve rükbân gelir.	cem		
15015	rākid	رَاكِدٌ	Ar.	•	Harekette olmayıp durmuş ve sükûn ve ârâm etmiş olan.			
15016	rāki°	رَاكِعٌ	Ar.	•	Rükû edici, başını yere eğici olan.			
15017	rām	رَامٌ	Far.	•	Muti, itaatli ve münkâd olan ve itaat ve inkiyat edici olan.			
15018	rāmiḥ	رَامِيحٌ	Ar.	∴	Süngü vurucu, batırıcı, mızrak saplayıcı olan ve simâku'r-râmiḥ : bir parlak yıldızın ismi.			
15019	rāmī	رَامِيٌّ	Ar.	•	Remy edici, atıcı, endâht edici olan.			
15020	rān	رَانٌ	Far.	•	Uyluk, bacak, fahz.			
15021	rāvend	رَاوَنْدٌ	Ar.	•	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nâs lisanında dahi ravent denilen nebata denilir ve envai var ise de en makbulü Çin'den gelenidir ki rāvend-i Çini derler, bu nebatın tıpta müstamel olan cüzü kökü olup az miktarı midevi ziyade miktarı hafif müşhil ve dâ'i-i iştihâdır ve tesiri mi'â-i isnâ aşer denilen ince bağırsak kıtasıyla karaciğere olduğundan emrâz-ı safrâviyyede ve bazı ishâlâtta ve atâlet-i mi'dede ve vecalı usret-i hazmda kullanılır.		Nebatat	+
15022	rāvī	رَاوِيٌّ	Ar.	•	Hemişe hadis veya şiir nakil ve rivayet eden adam ve zikredici olan.			
15023	rāh	رَاهٌ	Far.	•	Yol, tarik, meslek.			

15024	rāhib	رَاهِب	Ar.	∴	Âbid, hâ'if minellâh ve manasturda vakt-güzâr olan Nasârî danişmendi ve papazı; cemi, rehâbîb ve rebebe gelir.	cem		
15025	rāh-ber	رَاهِبِر	Far.	•	Delil, kılavuz ve yolcu, yol gidici.			
15026	rāh-zen	رَاهَزَن	Far.	•	Yol kesici, haydut, kuttâ'u't-tarîk.			
15027	rāh-nāme	رَاهِنَامَه	Far.	•	Yol göstermek için tersim olunan kâğıt, harita.			
15028	rāhin	رَاهِن	Ar.	*	İs. fikhîyeden olup rehin veren kimseye denilir ve hazır ve amade ve sabit ve daim.		Fıkıh	
15029	rāh-nümā	رَاهِنُمَا	Far.	•	Kılavuz, yol gösterici.			
15030	rāhvān	رَاهْوَان	Far.	•	Yol gitmek için rahat ve kolay bir nev beygir yürüyüşü ve o veçhile yürüten beygir.			
15031	rāhî	رَاهِي	Ar.	*	Refah ve huzur üzere olan dirliğe denilir.			
15032	re'y	رَأْي	Ar.	•	Görmek ve hüküm ve itikat ve kıyas etmek ve itikat ve varış ve cemi, ârâ' gelir.	cem		
15033	rāyāt	رَايَات	Ar.	•	Râyetler, bayraklar, sancaklar ve gerdanlıklar.			
15034	rāyet	رَايَت	Ar.	∴	Sancak, bayrak, ilm-i livâ ve gerdanlık ve cemi, rāyât gelir.	cem		
15035	rā'ib	رَائِب	Ar.	*	Yoğurt ve süst ve fâtir olan kimse.			
15036	rāyic	رَايِج	Ar.	•	Revaçta olan, halk beyninde kabul olunup geçen ve sürülen.			
15037	rāyiḥa	رَايِحَه	Ar.	•	Koku, bûy ve kan, dem; cemi, revâyiḥ gelir.	cem		
15038	rāyi'	رَايِغ	Ar.	•	Seri, çabuk, çâlâk olan.			
15039	rā'if	رَائِف	Ar.	•	Begayet esirgeyici ve mihrîbân ve re'fetli, merhametli olan.			
15040	rā'iḩ	رَائِغ	Ar.	•	Mu'accib ve halis ve safî vesaire olan ve katışksız.			
15041	rayigān	رَايِغَان	Far.	•	Bedava, müft, meccanen, zahmetsiz ve karşılığı verilmeyerek ele geçen şey.			
15042	rayigāne	رَايِغَانَه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
15043	rāyiṣ	رَايِش	Ar.	*	İs. fikhîyeden olup raşi ile mürteşi yani rüşvet veren ile alan beyninde meyancı olan kimseye denilir.		Fıkıh	
15044	rabb	رَب	Ar.	•	Cümle mahlukatı besleyip terbiye eden Hazret-i Perverdigâr Teâlâ şânuhu hazretlerinin esmâ-i hüsnâ-yı ilâhiyyesinden birisidir ve beslemek, perverde eylemek ve sahip, malik ve müstahak ve hüdâvend; cemi, erbâb gelir ki beslemekten aşağı ma'ânî-i mübeyyene itibarıyla ve ehil, zû.	cem		
15045	rubbe	رُبَّ	Ar.	*	Harf-i cerdir, nekreden gayrıya dâhil olmaz ve taklil veya teksire delalet eder.			
15046	rubb	رُب	Ar.	*	Her meyvenin sıkarak çıkarılan, koyu kıvamlı sırası.			
15047	ribā	رِبَا	Ar.	•	Muamelede olan kadr-i meşrû'dan müteceviz, fazl ve ziyadeye yani ödünç vererek akçe üzerine alınan kâr ve faize ve nema ve güzesteğe denilir.			
15048	rübā	رُبَا	Far.	•	Kapıcı, çalıcı, alıp getirici, dil-rübâ gönül kapıcı, güzel ve hûb olan, ahen-rübâ : mknatıs taşı ki demiri kendiyeye çekip cezbeder, keh-rübâ : çubuk ve sigara ağızlığı, yaptıkları sarı ve zıkıymet nesne ki çuha ve emsali şeylere ovuldukta çöp ve hasır parçasını cezbeder.			
15049	ribā'	رِبَاء	Ar.	*	Bir nesne nema bulup artmak ve bir nesne şişip kabarmak.			
15050	rebāb	رَبَاب	Ar.	∴	Beyaz bulut ve kemaçe tabir olunan saz ki tambur şeklinde fakat kısa saplıdır.			

15051	ribāb	رِبَاب	Ar.	*	Ahd ü peymân manasına ve ašap ve yârana denilir.			
15052	rebâḥ	رِبَاخ	Ar.	*	Fayda, renc, kâr.			
15053	ribâḥ	رِبَاخ	Ar.	*	Faydalar, kârlar, ribhler.			
15054	ribâ-ḥür	رِبَاخُور	Ar. - Far.	•	Muameleci ve ödünç akçe vererek faiz alan kimse.			
15055	rebâzet	رِبَازَةٌ	Ar.	*	Kıyaset ve fetânet sahibi ve zarafet ehli ve zeyrek olmak.			
15056	ribâṭ	رِبَاطٌ	Ar.	∴	Kendisiyle bir şey bağlanacak şey ve ıs. tıbbiyeden olup a'zâ-yı dâhiliyyeyi yerinde tutan ve mafsalı mihverinde sabit kılan beyaz, safi ve leyyin yani yumuşak ve eğilip bükülmeye kabiliyetli olan ve uzanmak şanından olmayan muhtelifü'l-eşkâl lifi veya gışâ'î bağların her birine denilir; cemi, rubut ve erbîta gelir ve bir işe müdâvemet eylemek ve kervansaray ve tekke ve imaret ve serhadde askerinin eğlendiği yere ve askerinin ikametine denilir. bu manalara geldikte cemi. ribâtâtür.	cem	Tıp	
15057	ribâṭat	رِبَاطَةٌ	Ar.	∴	Bir kimse dilir ve kavıyyü'l-kalb ve yürekli olmak ve Hüdâ-yı Müte'âl bir kimsenin gönlüne sabır ve sebat, feyiz ve ilhamıyla onu kavıyyü'l-kalb kılmak.			
15058	ribâṭıyy	رِبَاطِيٌّ	Ar.	•	Hancı, han odabaşısı.			
15059	rübâ°	رُبَاغٌ	Ar.	*	Dört adedi.			
15060	rebbâ°	رَبْبَاغٌ	Ar.	*	Daima menzil ve hane ve büyüt bey' ü şîrâ eden kimse.			
15061	rübâ'î	رُبَاعِيٌّ	Ar.	•	Sarf ıs. olup mastarı dört harfli olan kelimâta denilir ve ıs. arüziyyeden olup matlaı iki beyitten ibaret olan şî'r-i gayr-ı mesnevîye itlak olunur.		Sarf ve Aruz	
15062	rübâ'î mezîd	رُبَاعِيٌّ مَزِيدٌ	Ar.	*	Sarf ıs. olup mastarını teşkil eden dört harften biri asli olmayıp sülâsî üzerine ziyade kılınarak husul bulan kelimâta itlak olunur.		Sarf	
15063	rübâ'î mücerred	رُبَاعِيٌّ مُجَرَّدٌ	Ar.	*	Is. sarfiyyeden olup mastarını teşkil eden dört harfin dördü de asli olan kelimâta denilir.		Sarf	
15064	rübâ'ıyye	رُبَاعِيَّةٌ	Ar.	•	Ağızda bulunan ön dişler ile azı dişleri arasındaki alt, üst iki tarafta olan dört adet dişin ismidir.			
15065	rübbân	رُبَّانٌ	Ar.	*	Her nesnenin evveli ve tazeliği hengâmı ve geminin yolunu gereği gibi bilip yürüten adam ve gemi reisi veya kaptanı.			
15066	rabbânî	رَبَّانِيٌّ	Ar.	∴	Müte'ellih ve müte'abbid ve arifu billâh olan adam ve rabb-ı hakîki olan Hazret-i Perverdigâr'a mensup demektir ve âlim ve dâna kimse ve cemi'-i ahvâl ve etvârda müstağrak fi'llâh olan insân-ı kâmil.			
15067	ribḥ	رِبْحٌ	Ar.	•	Ticarete fayda etmek ve kâr, kazanç, fayda ve faiz, nema ve güzeste; cemi, erbâh.	cem		
15068	rebaḥ	رَبِيحٌ	Ar.	•	Fayda, kâr, nema; cemi, ribâh gelir.	cem		
15069	rebbet	رَبَّةٌ	Ar.	*	Lât nam sanemin ismi ve sarây-ı azim ve hâne-i kebir.			
15070	ribbet	رِبَّةٌ	Ar.	*	Cemâ'at-i kesîreye veya on bin nefere denilir.			
15071	rübbet	رُبَّةٌ	Ar.	*	Ma'aş ve dirlik hususunun vüsat ve firâvânlığına denilir.			
15072	rübâ'ıyyü'l-eşâbi°	رُبَاعِيٌّ الْأَصَابِعُ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir sap tepesinde dört yaprak olmak itibariyle teşekkül eden evrâk-ı mürekkebeye itlak olunur.		Nebatat	
15073	rübâ'ıyyü'l-büzür	رُبَاعِيٌّ الْبُذُورُ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup dört çekirdeği bulunan meyvelere itlak olunur.		Nebatat	
15074	rübâ'ıyyü'l-cenâḥ	رُبَاعِيٌّ الْجَنَاحُ	Ar.	*	Is. hayvânattan olup kuduz böceği gibi dört kanatlı haşerata denilir.		Hayvanat	
15075	rübâ'ıyyü'z-zevâyâ	رُبَاعِيٌّ الزَّوَايَا	Ar.	*	Dört köşeli şeye denilir.			

15076	rübâ'ıyyü'l-kuvve	رُبَاعِي الْقُوَّة	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup altı adet uzv-ı tezkîri hamil fakat bunlardan dördü uzun ve ikisi kısa olarak bulunan çiçeğe denilir.		Nebatat	
15077	rabbü'l-mâl	رَبُّ الْمَالِ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bir taraftan sermaye diğer taraftan say ve amel olmak üzere müteşekkil olan ve şirket-i mudarebe denilen şirkette sermaye sahibine denilir.		Fıkıh	
15078	rabş	رَبْضٌ	Ar.	∴	Bir adam nazil ve hâdis olacak hâlet ve vakaya muntazır olmak ve bir adamı intizarda komak.			
15079	rabṭ	رَبَطٌ	Ar.	*	Bağlamak, bent etmek ve nizam vermek ve intizam bulmak.			
15080	rab°	رَبْعٌ	Ar.	*	Avlusu olan hane ve vukuf ve intizar ve bir kimsenin malından dörtte birini almak ve bir adamı esirgeyip mihribânlık eylemek ve bir nesneden vazgeçip geri durmak ve bir yerde yerleşip sabit ve mukim olmak.			
15081	rübu°	رُبْعٌ	Ar.	*	Dörtte bir ve bir şeyin dört cüzünden bir cüzü.			
15082	rübu° dâ'ire	رُبْعٌ دَائِرَةٌ	Ar.	*	Bir nev rasat aletidir ki dairenin bir rub'u şeklidir.			
15083	rub°-i meskûn	رُبْعٌ مَسْكُونٌ	Ar.	*	Dünyanın bir rub'udur ki kara denilen mahallerden ibarettir, diğer üç rub' deniz olduğuna mebnî meskûn olmamakla kara kısmına, bu veçhile tesmiye edilmiştir.			
15084	rib°ıyy	رِبْعِيٌّ	Ar.	*	Evvel bahara müteallik ve mensup olan.			
15085	ribḳ	رِبْقٌ	Ar.	*	Müteaddit ilmekli ip; cemi, ribak gelir ve bir nesneyi muhkem çekip bağlamak.	cem		
15086	ribḳa	رِبْقَةٌ	Ar.	*	Müteaddit ilmekli ipin her bir ilmeği.			
15087	rabḳ	رَبْقٌ	Ar.	*	Bir adamı bir çapraşık işe veyahut bir vartaya uğratmak.			
15088	rebk	رَبْكٌ	Ar.	*	Bir nesneyi karıştırmak.			
15089	rubbemâ	رُبْنَا	Ar.	*	Bazen, bazı kere.			
15090	rabbenâ	رَبَّنَا	Ar.	*	Ey bizim ve cümle mahlukatın hâlik ve perverdigârı olan Allahutaala hazretleri manasında terkiptir.			
15091	rebû	رَبْوٌ	Ar.	*	Ziyadelik ve ödünç akçe için faiz ve güzeste almak.			
15092	rebüb	رَبْوَبٌ	Ar.	*	Üvey oğul.			
15093	rebübıyyet	رَبْوِيَّةٌ	Ar.	∴	Besleyicilik ve malikiyet ve sâhibıyyet ve artmak ve ziyade kılmak ve bir mekânda daima ikamet eylemek ve ıslah eylemek ve bir nesneye malik olmak ve uluhiyet, rabbü'l-âlemîn.			
15094	ribvet	رِبْوَةٌ	Ar.	*	Yüce ve yüksek yer; cemi, ribvât gelir.	cem		
15095	rübüh	رُبُوْحٌ	Ar.	*	Cimadan bayılıp bî-hûd olan hatun.			
15096	rübüde	رُبُوْدَةٌ	Far.	*	Kapılmış ve çalınmış ve mesrûk olan.			
15097	rebün	رَبْوُنٌ	Ar.	*	Ahzûtada verilen pey akçesi.			
15098	ribbiyy	رِبِّيٌّ	Ar.	*	Nice binlerce nefer-i âdeme denilir, cemâ'at-i kesire; cemi, ribbiyyûn gelir.	cem		
15099	rebbî	رَبِّيٌّ	Ar.	*	Benim rabbim ve cümle mahlukatın rabbisi olan Allahutaala hazretleri manasında nidadır.			
15100	rebîb	رَبِيبٌ	Ar.	∴	Perverde ve memluk ve mu'âhid ve kendisiyle bir hususta akit, ahd ü misâk olunmuş kimse ve mülk-i pâdişâh ve bir kimsenin zevcesinin zevc-i evvelden olan oğlu ki üvey oğul denilir ve üvey baba.			
15101	rebîbet	رَبِيبَةٌ	Ar.	*	Üvey kız ki kadının evvelki kocasından olmuştur.			
15102	rebîz	رَبِيزٌ	Ar.	*	Kıyasetli, fetânetli, zarif ve zeyrek adam.			
15103	rebîs	رَبِيسٌ	Ar.	*	Bahadır, şeci ve taneleri sık üzüm salkımı ve afet ve dâhiye.			

15104	rebîṭ	رَبِيْطٌ	Ar.	*	Bağlanmış şey ve nefeslerini dünyadan men ile uhrâya rapteden zahit ve rahip ve hekim ve feylesofa denilir.			
15105	rebî°	رَبِيْعٌ	Ar.	•	Fusûl-ı erba'adan evvel bahar denilen fasıl, fasl-ı bahâr.			
15106	rebî°u'l-evvel	رَبِيْعُ الْاَوَّلِ	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden üçüncü ayın ismi.			
15107	rebî°u'l-âhîr	رَبِيْعُ الْاٰخِرِ	Ar.	•	Şühûr-ı Arabiyyeden dördüncü ayın ismidir.			
15108	rebî°iyy	رَبِيْعِيٌّ	Ar.	•	Evvel bahara mensup ve müteallik olan.			
15109	rebîk	رَبِيْكٌ	Ar.	*	İşi şürîde ve muhtelit ve müşevveş adam.			
15110	ritâc	رِئَاخٌ	Ar.	*	Büyük kapı ki kapandıktan üzerinde küçük kapısı olup oradan girilip çıkılır ve Mekke-i Mükerreme'nin ismidir.			
15111	ritâ°	رِئَاغٌ	Ar.	•	Bollukta gönül muradı üzere yiyip içmek.			
15112	ritâm	رِئَامٌ	Ar.	•	Retîmeler, bir hususu hatıra getirmek için parmak üzerine bağlanılan iplikler.			
15113	retâ°im	رِتَائِمٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15114	reteb	رَتَبٌ	Ar.	•	Şiddet ve dik durmak ve dikilmek.			
15115	rüteb	رُتَبٌ	Ar.	•	Rütbeler, mertebeler, menziller.			
15116	rütbe	رُتْبَةٌ	Ar.	•	Paye ve menzilet ve bir kimsenin duracak mahalli ve silsilenin derecesi.			
15117	retc	رَتَجٌ	Ar.	*	Kapıyı bağlamak ve sürgü ve mandal ve kilit makulesiyle kapayıp bent eylemek, bağlamak.			
15118	ritc	رِئَجٌ	Ar.	*	Haram ve memnu olan şey ve ötesi çıkmaz ve dipsiz sokak ve ıs. tıbbiyeden olup çıkmaz yol gibi dâhil-i beden-i insânda bulunan çukurcuklara denilir.		Tıp	
15119	ritc-i kebîr	رِئَجٌ كَبِيْرٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup midenin bel'üm ve merî denilen boğaz yollarıyla iştirak eylediği mahalde vaki olan büyük çöküntüsüne denilir ki beden-i insânın sol tarafına tesadüf eder.		Tıp	
15120	ritc-i şağîr	رِئَجٌ صَغِيْرٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup midenin bağırsaklara açıldığı mahalde ve beden-i insânın sağ tarafına mütesâdif olan küçük çöküntü ve çukuruna denilir.		Tıp	
15121	rethâ	رَتْخَةٌ	Ar.	*	Sulu ve sıvık balçık ve yoğurmak ve yumuşak eylemek.			
15122	ret°	رَتَعٌ	Ar.	*	Yiyip içmek ve tena''um etmek ve oynamak ve bolluk ve âbâdânlıkta dilediğini ekl ve tenâvül eylemek.			
15123	retḳ	رَتَقٌ	Ar.	•	Bir nesnenin yırtık ve ayrılığını kavuşturmak ve ulaşmak ve bitişmek ve bitıştirmek.			
15124	retḳâ°	رَتْقَاءٌ	Ar.	•	Ferci bitişik olmakla cimaa gayr-ı kâbil avrat.			
15125	retk	رَتَكٌ	Ar.	*	Adımlar birbirine yakın olmak.			
15126	retel	رَتَلٌ	Ar.	*	Bir nesne inci dizisi gibi vech-i latif ve üslûb-ı mütenâsib üzere muntazam ve mürettep olmak ve hoş ve dil-keş ve rûşen kelâma denilir ve mutlaka hoş ve pâkîze, latif nesneye denilir.			
15127	ritl	رِتْلٌ	Ar.	*	Latif ve dil-keş ve hoş-âyende kelam ve mutlaka hoş ve pâkîze nesne.			
15128	rütüb	رُتُوْبٌ	Ar.	*	Asla kıvıdamamak vech-i üzere bir yerde sabit ve payidar olup durmak.			
15129	retm	رَتَمٌ	Ar.	*	Kırıp ufatmak.			
15130	retem	رَتَمٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile katırırnağı denilen nebata ıtlak olunur, tıpta nebât-ı mezkûrun çiçeği ile tohumu zâtü'l-külye-i zülâli ile istiskâ'atta kullanılır ve açık yol, şâh-râh ve gizli söz ve utanmak, arz-ı cehâlet etmek.		Nebatat	+

15131	retme	رَتْمَةٌ	Ar.	*	Sipariş olunan nesneyi unutmamak için bir adamın parmağına bağlanılan ipliğe denilir; cemi, ritâm gelir.	cem		
15132	retîme	رَتِيمَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, retâtîm gelir.	cem		
15133	reşş	رَشَّ	Ar.	*	Eskimiş ve çürümüş nesne; cemi, risâs gelir.	cem		
15134	reşâset	رَشَّاتَةٌ	Ar.	•	Eskimiş ve yıpranmış olmakla işe yaramaz olmak.			
15135	reşâyet	رَشَّيَةٌ	Ar.	∴	Meyyitin mehâsinini zikir ve tadat ederek acıyıp ağlamak ve meyyit hakkında mersiye nazmeylemek ve bir kimseden bir lakırdı veya bir haber zikrelemek ve ezberlemek.			
15136	reşî	رَشَّى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15137	reşye	رَشْيَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bedende olan mafsâlin yani oynak yerlerin mulsî-i lifi aksamının afet ve iltihabına denilir ki o mahallerde hapsolunan ağrılarla nümâyân olur, romatizma.		Tıp	
15138	reşye-i °uqadiyye	رَشْيَةٌ عُقَدِيَّةٌ	Ar.	*	Malul ve maraz-gîr olan oynak mahallerin şekli-i tabî'isinin tağayyürü veya teverrümü ile birlikte evcâ'-ı mafsaliyye ile muttasıf bir nev resye illetine denilir ki romatizma denilen ta'bir-i tıbbiyye-i efrenciyyesi bevne'n-nâs daha meşhurdur.		Tıp	
15139	reşye-i °ağaliyye	رَشْيَةٌ عَضَلِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup sabit veya seyyar ve bazen hafî ve bazen gayet şedit olarak harekâtı muattal kılan ve hâric-i cildde kırmızılık ve hararet ve şişlik olmayarak adalâtta yani etlerde bulunan bir veca ile nümâyân olan bir nev resyeye denilir ki buna halk kulunç derler.		Tıp	
15140	reşye-i cenbiyye	رَشْيَةٌ جَنْبِيَّةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup adalât-ı sadriyyede yani göğüs etlerinde vaki olan resye-i adaliyyeye denilir.		Tıp	
15141	reşîş	رَشِيشٌ	Ar.	•	Eskiyip yıpranmakla işe yaramaz olan.			
15142	recc	رَجَّ	Ar.	*	Bir nesneyi öte beri tahrik edip sarsmak ve sarsılmak ve taharrük ve ihtizaz eylemek.			
15143	recâ°	رَجَاءٌ	Ar.	•	Ummak, ümit eylemek ve yalvarmak, niyaz eylemek ve nahiye, canip, taraf, kenef.			
15144	recât	رَجَاةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15145	recâc	رَجَاجٌ	Ar.	*	Her nesnenin arığı ve zayıfı.			
15146	ricâl	رِجَالٌ	Ar.	•	Recüller, adamlar ve piyadeler, yaya olanlar, rütbelere ve mesnetli kimseler.			
15147	recâvet	رَجَاوَةٌ	Ar.	•	Ummak, ümit etmek.			
15148	receb	رَجَبٌ	Ar.	∴	Korkmak ve utanmak ve bir kimse gözüne pek heybetli ve büyük ve mehib görünmekle ona tazim ve tebcil eylemek ve şühûr-ı Arabiyyeden yedinci ayın ismidir, zamân-ı câhiliyyede ona pek tazim ederlerdi; cemi, ercâb gelir.	cem		
15149	recebân	رَجَبَانٌ	Ar.	•	Recep ile şaban şehirleri.			
15150	recehân	رَجْحَانٌ	Ar.	•	Terazinin bir gözündeki diğerinden ziyade olmakla ağır gelip aşağıya meyletmek ve fezâ'il ve hasâ'il ve menafî cihetiyle sairiden ziyade mergup ve istenilecek olmak.			
15151	rüçhân	رُجْحَانٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15152	rüçhâniyye	رُجْحَانِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15153	recrece	رَجْرَجَةٌ	Ar.	*	Şiddetle öte sallanıp hareket ve ızdırıp eylemek ve yorulup fûrû-mânde olmak.			
15154	rücz	رُجْزٌ	Ar.	*	Necis ve murdar ve puta tapmak ve işkence ve azap ve vâhid-i bî-çûn olan Allah'a şerik isnat etmek, şirk koşmak.			
15155	recz	رَجْزٌ	Ar.	•	Kaside gibi şiir inşat eylemek.			
15156	recez	رَجْزٌ	Ar.	•	İs. arûziyyeden olup vezni altı kere müstef'ilünden ibaret bir nev şiir veya bahre denilir ki hurûfu az ve eczası mütেকârib olduğu için bu veçhile tesmiye kılınmıştır.		Aruz	

15157	decs	رَجَسَ	Ar.	*	Savt-ı şedîd, gök gürlmesi gibi.			
15158	rics	رَجِسَ	Ar.	*	Necis ve azap ve gazap; cemi, ercâs gelir.	cem		
15159	reces	رَجَسَ	Ar.	•	Necis ve murdar olan şey.			
15160	rec°	رَجَعُ	Ar.	•	Geri döndürmek ve yağmur, matar ve nef° ve fayda manalarına ve rücu etmek ve ettirmek.			
15161	rece°ât	رَجَعَاتُ	Ar.	•	Rec'alar, ricatler.			
15162	rüc°ân	رُجَعَانُ	Ar.	•	Geri dönmek.			
15163	rüc°at	رُجَعَاتُ	Ar.	*	Bir mahalle gönderilmiş mektubun ve haberin rücu eden cevabına itlak olunur.			
15164	ric°at	رِجَعَاتُ	Ar.	•	Geri dönmek.			
15165	recf	رَجَفَ	Ar.	*	Pek sarsmak, depretmek.			
15166	recfân	رَجْفَانُ	Ar.	*	Sarsılma.			
15167	recül	رَجُلٌ	Ar.	∴	Nev'-i insândan bülüğ ve şebâbet derecesine varmış erkeğe denilir, Fâriside merdüm, Türkide er kişi itlak olunur ve kâmil ve mürüvveti tam adam; cemi, ricâl gelir.	cem		
15168	ricil	رِجِلٌ	Ar.	∴	Topuktan aşağı ayağa denilir, kadem gibi; cemi, ercul gelir ve bir nesnede olan hassa ve nasibe denilir ve çok uyuyan, uykucu adam ve yazısız sade kâğıt ve fakr u fâka ve yeis ve şiddet ve bir adamın ahit ve zamanına denilir.	cem		
15169	riclü'l-bahîr	رِجْلُ الْبَحْرِ	Ar.	*	Deniz körfezi.			
15170	recm	رَجَمَ	Ar.	∴	Katletmek ve bir adamın namusuna iftira ve bühtan etmek ve gayb ve zan ve gümân ve dost ve nedim ve musahip ve la'n u nefrîn ve seb etmek, sövmek ve bir nesneyi külliyyen terk ve kateylemek ve kovmak ve bir adamı taşa tutmak, taşlamak ve birine taş atmak ve taş ile öldürmek ve kabre taştan nişan ve alamet vazeylemek ve ateş gibi şiddetle mürur eylemek ve şeyâtîn üzere remy olunan nücûma denilir ve zan ve kıyas ve gümân etmek; cemi, rücûm gelir.	cem		
15171	ricm	رَجْمٌ	Ar.	•	Atılan taş ve düşen yıldız, şahap.			
15172	recem	رَجْمٌ	Ar.	•	Kuyu, mezar, kabir ve mezar taşı.			
15173	rücme	رُجْمَةٌ	Ar.	•	Mezar taşı.			
15174	recn	رَجَنٌ	Ar.	*	Hapsetmek, kapamak, salıvermemek.			
15175	rücüb	رُجُوبٌ	Ar.	*	Bir kimse göze pek büyük görünmek, heybetlenip ona tazim ve hürmet ve riayet eylemek.			
15176	rücüh	رُجُوحٌ	Ar.	•	Sairden ziyade mergup ve makbul olmak.			
15177	rücü°	رُجُوعٌ	Ar.	•	Geri dönmek, evvelki hâline geçmek.			
15178	recület	رَجُولَةٌ	Ar.	•	Erkek olmak, erkeklik kuvveti.			
15179	recülüyyet	رَجُولِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15180	rücüm	رُجُومٌ	Ar.	•	Recimler, atılan taşlar ve şahaplar, düşen yıldızlar.			
15181	reci°	رَجِيْعٌ	Ar.	•	Göl, mecma'-ı mâ' ve mütekellime reddolunan kelam.			
15182	recîl	رَجِيْلٌ	Ar.	•	Piyade, yaya, taban-keş.			
15183	recîm	رَجِيْمٌ	Ar.	•	Taş ile taşlanıp katlolunan yahut nefiy ve teb'id olunan kimse ve Şeytân-ı la'înin sıfatlarındandır.			

15184	riḥāl	رِحَالٌ	Ar.	•	Rahaller, menziller ve semerler, palanlar ve büyük halı.			
15185	raḥil	رَحِيلٌ	Ar.	*	Göçmek, intikal etmek.			
15186	raḥel	رَحَلٌ	Ar.	•	Mesken ve me'vâ, konak ve semer, palan.			
15187	riḥlet	رِحْلَةٌ	Ar.	•	Göçmek, nakl-i mekân etmek, irtihal etmek ve yola çıkmak, sefer etmek ve ölmek, vefat etmek.			
15188	ruḥalet	رُحَالَةٌ	Ar.	*	Göçüp rihlet eden kimseler.			
15189	raḥm	رَحْمٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi esirgemek ve rikkat ve şefkat eylemek ve hısımlık, karabet; cemi, erhâm gelir, sılayırahim: hısımlık ve akrabasıyla gidip buluşmak, görüşmek ve onları ziyaret eylemek ve is. tıbbiyeden olup kadınlarda ve dişi hayvanlarda olan döl yatağına denilir ki velet onun içinde tekevvün eder.	cem	Tıp	
15190	riḥm	رِحْمٌ	Ar.	*	Kadınlarda ve dişi hayvanatta olan döl yatağına denilir ki velet onun içinde tekevvün eder ve hısımlık, karabet veyahut asıl ve esbâbına denilir; cemi, erhâm gelir.	cem		
15191	raḥime	رَحِيمٌ	Ar.	•	Rahmet eylesin manasına dua makamında müstamel fi'l-i mâzî.	Fiil çekimi		
15192	raḥmet	رَحْمَةٌ	Ar.	•	Bir kimseyi esirgemek ve rikkat ve şefkat eylemek ve acımak, merhamet etmek ve ihsan etmek ve yağmur ve baran.			
15193	raḥimehullâhu te'âlâ	رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى	Ar.	•	Hak teâlâ ona rahmet eylesin manasında terkiptir.			
15194	raḥimehâ	رَحْمَتُهَا	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, avrada şamil.	cem		
15195	raḥimehümâ	رَحْمَتُهُمَا	Ar.	•	İki onlara rahmet eylesin, er, avrat müsavi.	cem		
15196	raḥimehüm	رَحْمَتُهُمْ	Ar.	•	Onlara rahmet eylesin manasında ikiden ziyade erkeklere şamil duadır.	cem		
15197	raḥimehünne	رَحْمَتُهُنَّ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, avratlara şamildir.	cem		
15198	raḥmân	رَحْمَانٌ	Ar.	•	Rahmet ve merhamet ve şefkat edici ve sahibi manasına Hüdâ-yı bî-çünun esmayihüsnasındandır.			
15199	raḥîm	رَحِيمٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan, bu dahi Hüdâ'nın esmayihüsnasındandır.			
15200	raḥmânî	رَحْمَانِيٌّ	Ar.	•	İlahi, rabbani.			
15201	raḥmût	رَحْمُوتٌ	Ar.	•	Ziyadesiyle ve mübalağa üzere merhamet ve ihsan etmek.			
15202	raḥîb	رَحِيبٌ	Ar.	*	Bol ve vâsi şey ve ekül ve pür-hür kimse.			
15203	raḥîk	رَحِيقٌ	Ar.	∴	Bir gûne tîb ve mâdde-i mu'attara ve iyi şarap ve bade ve hamr.			
15204	raḥîl	رَحِيلٌ	Ar.	•	Göç ve nakl-i mekân eden ve göç ve yol, sefer.			
15205	ruḥ	رُوحٌ	Far.	•	Yanak ve çehrenin göz ve çene ve kulak arasında olan kitası ve satranç oyununda muteber bir pul.			
15206	reḥâ°	رَحَاةٌ	Ar.	•	Vüsat, ays ve hüs-n-i hâl ve gevşek ve sülpük olmak ve bir adamın rızık ve maaşı bolluk ve kesret üzere olmak.			
15207	reḥâşat	رَحَاشَةٌ	Ar.	•	Bir nesne ter ve mülayim ve gevşek ve nazik olmak ve ucuz olmak.			
15208	rühâm	رُحَامٌ	Ar.	•	Bir cins ak ve mülayim taş ki mermer denilir.			
15209	riḥâmet	رِحَامَةٌ	Ar.	•	Savt veya kelim aheste ve nerm ve rakik olmak ve ucuzluk ve savt veya kelamın ince ve yavaş ve tatlı olması ve kız kelamında yavaş ve nazik ve tatlı olmak.			
15210	rühâmî	رُحَامِيٌّ	Ar.	•	Mermerden masnu ve ibaret olan.			

15211	reḥavet	رُحَاوَةٌ	Ar.	•	Bir nesne gevşek ve sülpük olmak ve ihmal ve tekâsül ve gevşeklik, sülpüklük ve adem-i gayret.			
15212	raḥt	رُحْتٌ	Far.	∴	Ata örtülecek bir nev takım ve yol, sefer ve hane ve elbise takımı ve gam ve gussa, endûh.			
15213	ruḥsâr	رُحْسَارٌ	Far.	•	Yanak, çehre, ruh, yüz, had.			
15214	ruḥsâre	رُحْسَارَةٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15215	ruḥsüdegî	رُحْسُودَغِي	Far.	•	Hürmet ve itaata alamet olmak üzere yüzünü yere sürmek.			
15216	rūḥsüde	رُحْسُودَةٌ	Far.	•	Hürmet ve itaat ve inkıyata alamet olmak üzere yüzü yere sürülmüş olan.			
15217	raḥş	رُحْشٌ	Far.	•	At, esb, feres.			
15218	raḥşân	رُحْشَانٌ	Far.	•	Parlak, tâbân, ışıldayıcı olan.			
15219	raḥşet	رُحْشَةٌ	Ar.	*	Deprenmek, hareket etmek, kıvıldanmak.			
15220	raḥşende	رُحْشِنْدَةٌ	Far.	•	Parlak ve parlayıcı ve tâbân ve ışıldayıcı olan.			
15221	raḥş	رُحْشٌ	Ar.	∴	Gusletmek, yıkamak ve yumuşak, nazik ve nerm olan ve mülayim ve nâ'im olan.			
15222	ruḥş	رُحْشٌ	Ar.	•	Ucuzluk ve ucuz olmak ve aşağı fiyatlı ve uzun olmak.			
15223	ruḥşat	رُحْشَاتٌ	Ar.	•	İzin ve cevaz, icaze ve müsaade ve mezuniyet ve vüsat ve suhulet.			
15224	raḥmet	رُحْمَةٌ	Ar.	•	Çocukla validesi oynaşmak.			
15225	raḥmet	رُحْمَةٌ	Ar.	*	Kartal denilen büyük ve meşhur kuş; cemi, ruham gelir ve muhabbet manasına.	cem		
15226	raḥne	رُحْنَةٌ	Far.	•	Yırtık ve yıkık olan mahall-i hael.			
15227	raḥne-dâr	رُحْنَةٌ دَارٌ	Far.	•	Yırtık ve yıkık ve hael-pezîr olan.			
15228	riḥvet	رُحْوَةٌ	Ar.	•	Bir nesne gevşek ve sülpük olmak ve süstlük ve gevşeklik, sülpüklük.			
15229	raḥved	رُحْوَدٌ	Ar.	•	Etlî, canlı ve kemikleri yumuşak ve bedeni nazik ve semîn olan mahbube.			
15230	raḥvedet	رُحْوَدَةٌ	Ar.	•	Yumuşaklık, tazelik, terlik ve ucuzluk, bolluk.			
15231	reḥūşat	رُحْوُصَاتٌ	Ar.	•	Savt ve kelamın ince ve yavaş ve tatlı olması ve ucuzluk, bolluk.			
15232	raḥî	رُحِيٌّ	Ar.	•	Dirliği vüsat ve refah üzere olan, hoş-hâl ve hoş-vakt olan kimse.			
15233	raḥîş	رُحِيْشٌ	Ar.	∴	Ucuz, bol olan ve revaçsız olan, rayiç olunan nesne ve füceten mevt ve mülayim ve nazik esvap.			
15234	raḥîm	رُحِيْمٌ	Ar.	•	Savtı ince ve yavaş ve sözü nerm ve latif ve zarif olan kıza denilir.			
15235	raḥîmet	رُحِيْمَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15236	redd	رَدٌّ	Ar.	∴	Geri döndürmek, geri çevirmek ve kabul etmeyip defetmek ve birinin kelamını tekzip ve iptal etmek ve bir nesnenin karşılığını icra etmek ve kötü ve fena ve kemter şey ve kelamı selaset ve talakatle eda edemeyip hurûfû geri çevirerek tekellüme bâ'is olan lisan tutkunluğuna denilir.			
15237	ridâ°	رِدَاءَةٌ	Ar.	∴	Baş ve belden yukarısına örtülecek ve bürünecek câr ve şal ve futa makulesi, örtü ve dervişin hırka veya abası ve akıl ve müdrike ve mutlaka adama ilim ve akıl ve sahâ gibi ziyet ve revnak îrâs eden şey.			
15238	redâ°et	رِدَائَةٌ	Ar.	*	Kötü ve kemter ve fasit olmak ve kemlik ve yaramazlık ve fasitlik ve habaset ve fenalık.			

15239	rid ^o	رِدْءٌ	Ar.	*	Avn, yani muin ve yaver ve madde manasındır ki her şeyin asıl ve maya ve tıynet ve cevherinden ibarettir ve <u>yükün bir dengi ve ağır nesne.</u>			
15240	red ^o	رَدْءٌ	Ar.	*	Bir şeyi bir nesneye medâr-ı metânet eylemek ve bir kimseyi bir kimseye püşt ve penâh ve kuvvetü'z-zahr kılmak ve binaya payanda ve dayak ve destek nasbeylemek ve taş atmak.			
15241	redâd	رَدَادٌ	Ar.	*	Geri döndürmek, geri çevirmek.			
15242	redb	رَدْبٌ	Ar.	*	Tarîk-i gayr-ı nâfiz, çıkmaz yol.			
15243	riddet	رِدْدَةٌ	Ar.	*	Mürtetlik ve küfre rücu etmek ve üzerindeki hakkın edasından imtina etmek.			
15244	reddet	رَدْدَةٌ	Ar.	*	Çirkinlik ve nahoşluk.			
15245	reds	رَدْسٌ	Ar.	*	Bir adama taş atmak ve bir nesneyi kırıp pare pare ufatmak.			
15246	red ^c	رَدْعٌ	Ar.	*	Menetmek ve terk eylemek.			
15247	ridġ	رِدْغٌ	Ar.	*	Balçıklı yer.			
15248	redf	رَدْفٌ	Ar.	*	Mutlaka bir şeye tabi ve peyrev olan; cemi, erdâf gelir ve tabi olmak ve birbiri ardınca zuhur eylemek.	cem		
15249	ridf	رِدْفٌ	Ar.	•	Şiirde "ى و ر" harfinden evvel met üzere vaki olan ve kendisiyle "ى و ر" beyninde başka harf bulunmayan elif yahut vâv veyahut yâ harfidir.			
15250	ridfân	رِدْفَانٌ	Ar.	•	Gece ve gündüz, ruzuşeb.			
15251	radġ	رَدْقٌ	Ar.	*	Her nesnenin evveli ve iptidası.			
15252	redm	رَدْمٌ	Ar.	*	Kapı ve gedik makulesi, yerleri tamamen kapamak ve beri tarafla Ye'cüc ve Me'cüc kavmi beyninde vaki olup Zülkarneyn'in bina eylemiş olduğu sedde denilir ve hayır ve menfaatsiz kimse ve bir nesne daimi olmak ve seyelan eylemek, akmak.			
15253	redî	رَدِيٌّ	Ar.	•	Kötü ve fasit ve kemter nesne; cemi, irdi'â' gelir.	cem		
15254	redî ^o ü't-tabî ^c a	رَدِيٌّ الطَّبِيعِيَّةُ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup frengi ve seretan denilen yenirce illeti gibi akıbeti meşum ve mahûf olan marazlara vasıf olur bir terkiptir ki fena ve kötü tabiatlı demektir.		Tıp	
15255	redîġ	رَدِيعٌ	Ar.	*	Yere vurulmuş nesne ve ahmak ve nadan kimse.			
15256	redîf	رَدِيفٌ	Ar.	∴	Bir şeyin makamına kaim olan nesne ve başka kimse ile beraber veyahut ardınca bir beygire binmiş olan kimse ve bir işte arkadaş ve vekil gibi olan kimse.			
15257	rezâlet	رَذَالَةٌ	Ar.	•	Rezil olmak ve dun ve muhakkar ve nâs beyninde rüsva olmak ve hasislik, asılsızlık.			
15258	rezâ ^o il	رَذَائِلٌ	Ar.	∴	Çör çöp ve asılsız ve bî-fâ'ide nesne ve rezilenin cemidir.			
15259	rüzelâ ^o	رُذَالَةٌ	Ar.	•	Reziller, dun ve muhakkar ve alçak ve bed-asl olanlar.			
15260	rezûlet	رَذُولَةٌ	Ar.	•	Hasislik ve asılsızlık ve rezalet ve dun ve hakir olmak.			
15261	rezîl	رَذِيلٌ	Ar.	∴	Dun ve hasis ve fûrumaye kimse ve her şeyin kötü ve kemterine denilir; cemi, rüzelâ gelir ve dun ve muhakkar ve rüsva olan.	cem		
15262	rezîlet	رَذِيلَةٌ	Ar.	∴	Haslet-i redî'e ve şîme-i deniyye ve rezil olan fiil ve husus.			
15263	rezm	رَذْمٌ	Ar.	*	Akmak, seyelan etmek ve alçak ve kem-mâye kimse.			
15264	rezem	رَذْمٌ	Ar.	*	Müteferrik gürûh-ı insânîye denilir ve eski libas ve bir kap taşacak derecede dolu olmak.			
15265	rezz	رَزٌّ	Ar.	*	Dürtüp sancımak ve kapıya veya pencereye reze dedikleri demiri yapmak ve yere kazık ve duvara ekser çakmak gibi bir nesneyi bir nesne içre yerleştirip sabit ve üstüvâr kılmak.			

15266	rez	رُزْ	Far.	•	Üzüm ağacı, asma ve kürüm.			
15267	rizz	رِزْ	Ar.	*	Gizli avaz ve savt-ı hafî.			
15268	rüzz	رُزْ	Ar.	*	Hububattan pirinç denilen habbe ki erzden muhaffeftir.			
15269	rezzâk	رُزَّاق	Ar.	•	Cümle mahlukatın rızkını ihsan edici olan Hak Teâlâ hazretleri.			
15270	rizâm	رِزَام	Ar.	*	Yavuz ve serkeş ve çetin adama denilir.			
15271	rezânet	رِزَانَةٌ	Ar.	•	Ağır ve vakar sahibi olmak ve temkin erbabı olmak ve vakar ve sekînet ve sıklet.			
15272	rezzet	رِزَّةٌ	Ar.	*	Kapıya demir geçirmek için yapılan demire itlak olunur, Türkçede tahfifle reze denilir.			
15273	rezb	رِزْبٌ	Ar.	*	Bir yere veya bir kimseye veya bir amele ayrılmamak üzere mülâzemet ve müdâvemet eylemek.			
15274	rizk	رِزْقٌ	Ar.	∴	Mutlaka kendisiyle intifa olunan şeye denilir ki ülüş, rûzî, gıda, kuvvet dahi bunu müfessirdir; cemi, erzâk gelir ve şükür ve nimet manasına.	cem		
15275	rezm	رِزْمٌ	Ar.	*	Ölmek ve bir nesneyi ahzylemek ve hasmını yenip üstüne çıkmak ve çökmek.			
15276	rezm	رِزْمٌ	Far.	•	Cenk, kavga, muharebe, kıtal.			
15277	rezm-gâh	رِزْمٌ-غَاهٌ	Far.	•	Muharebe yeri ve meydân-ı ma'reke ve cenk meydanı.			
15278	rezî'e	رِزْيَةٌ	Ar.	•	Musibet, bela manasına; cemi, rezâyâ gelir.	cem		
15279	rezîn	رِزِينٌ	Ar.	•	Ağır nesne ve vakar ve temkin sahibi olan adam.			
15280	res	رِسٌّ	Far.	•	Yetişici, ulaşıcı, erişici, dest-res: eli ve gücü yetişip nail ve kadir ve muktedir olan, feryâd-res: mazlumun feryadına yetişerek yardıma gelici olan, feryadına medet edici olan, nîm-res: yarı yarıya yetişmiş ham ve nâpuhte olan.			
15281	ress	رِسٌّ	Ar.	*	Bir nesnenin evvel ve iptidasına denilir ve bakiyye-i kavm-i Semûd'un istimal eyledikleri kuyu ki içine kendilere mebus olan peygamberi bi'l-ilkâ ağzını taş ile örmüşlerdir ve ref' ve niza ile miyâne-i nâsî ıslah eylemek ve ı. arûziyyeden olup elif-i te'sîsten sonra vaki olan harfin harekesine veyahut elif-i te'sîsten mukaddem olan harfin harekesine veyahut elif-i te'sîsten mukaddem olan fethaya denilir ve bir kavmin umur ve ahbârına gereği gibi talep ve sual ve fikir ve endîşe-i a'mâl ederek muttali olmak.			Aruz
15282	resâ	رِسَاءٌ	Far.	•	Yetişici, ulaşıcı, varit olucu, erişici olan.			
15283	risâlet	رِسَالَةٌ	Ar.	∴	Göndermek, haber göndermek, haber vermek ve elçilik ve bi't-tevsî' elçinin hamil olduğu nameye ve bir nice mesâ'il yazılmış evraka ve bir ilim veyahut başka bir hususa dair yazılmış muhtasar kitap ve mektup ve ı. fıkhiyyeden olup bir kimse tasarrufta dahil olmaksızın bir kimsenin sözünü diğere tebliğ eylemeye denilir ve resullük, peygamberlik.			Fıkıh
15284	risâlet-penâh	رِسَالَتٌ-پِنَاهٌ	Ar. - Far.	•	Resul, peygamber ve emr-i ilâhîyi tebliğe memur olan zât-ı şerîf.			
15285	ressâm	رِسَامٌ	Ar.	•	Resmedici, resimci.			
15286	resân	رِسَانٌ	Far.	•	Getirici, eriştirici, ulaştırıcı olan.			
15287	resâ'il	رِسَائِلٌ	Ar.	•	Risaleler, muhtasar kitaplar ve mektuplar.			
15288	resâ'î	رِسَائِيٌّ	Far.	•	Akıl ve feraset, dirayet ve zekâvet.			
15289	rüstâhîz	رِشْتَاخِيزٌ	Far.	•	Kıyamet, mahşer.			
15290	rüstâk	رِشْتَاقٌ	Far.	•	Şehrin etrafında olan köyler ki mecmuu bir kaza itibar olunur.			

15291	rüsteḥîz	رُستَهِيزٌ	Far.	•	Rüstâhîz, mahşer, kıyamet.			
15292	restegân	رُستَغانٌ	Far.	•	Reste ve azade ve kurtulmuş olanlar.			
15293	reste	رُستَه	Far.	•	Kurtulmuş ve halas bulmuş ve azade olan.			
15294	rüste	رُستَه	Far.	•	Yetişmiş, büyümüş, neşvünema bulmuş olan.			
15295	reste-kâr	رُستَه كَارٌ	Far.	•	Kurtulmuş, halas bulmuş olan.			
15296	reste-kârî	رُستَه كَارِي	Far.	•	Halas ve necat, kurtulmak.			
15297	restî	رُستِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15298	rash	رُسخٌ	Ar.	*	Muhkem olmak, karar ve karar bulmak ve sabit olmak.			
15299	rüsdâḳ	رُسدَاقٌ	Far.	•	Çarşı ve pazarı olan büyük köy.			
15300	rüsdaḳ	رُسدَاقٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15301	rusḡ	رُسغٌ	Ar.	•	Bilek manasınadır ve ıs. tıbbiyedendir; cemi, ersâg gelir.	cem	Tıp	
15302	rüşḡu'l-yed	رُشغُ اليَدِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kol ile el arasındaki mahalle yani bilek denilen nâhiye-i bedene itlak olunur.		Tıp	
15303	rüşḡu'l-ḳadem	رُشغُ القَدَمِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup ayak ile bacak arasında vaki, el bileği makamında olan mahalle denilir.		Tıp	
15304	restân	رُستَآنٌ	Ar.	*	Ayağı bukaḡılı gibi sendeleyerek yürümek.			
15305	rüsul	رُسلٌ	Ar.	*	Resuller, peygamberler, elçiler.			
15306	resm	رُسمٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin eser ve nişanı ve bir satih üzerine yapılan şekil ve heyeti; cemi, rüsûm gelir ve örf ve âdet, de'b ve usul ve kanun ve vergi, teklif ve alay, tantana ve saltanat ile alenen icra olunan husus ve bir adama bir nesne ile emreylemek ve bir kimse için vazîfe-i mu'ayyene tertip eylemek ve yazmak, kitabet.	cem		
15307	rismân	رُسمَانٌ	Far.	•	İp, halat, hayt, iplik, sicim.			
15308	resmî	رُسمِي	Far.	•	Bir memur tarafından memur olduğu münasebetle icra olunan ve âdet ve usulden olup bî-ma'nâ ve itibar olan ve samimi olmayan muamele.			
15309	remiyyât	رُسمِيَّاتٌ	Ar.	•	Resmî ve âdet ve usulden olan husûsât.			
15310	resen	رُسنٌ	Ar.	•	İp, halat, organ.			
15311	rüsüvv	رُسُوْ	Ar.	*	Sabit ve payidar olmak ve gemi demir üstünde durmak.			
15312	rüsvâ	رُسْوَا	Far.	•	Nâs indinde rezil ve bî-i'tibâr olan ve zelil ve muhakkar olan.			
15313	rüsvây	رُسْوَائِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15314	rüsvâyî	رُسْوَائِي	Far.	•	Rüsvalık, rezalet, namus ve ırz ve itibar ve haysiyetten düşmek.			
15315	rüsüb	رُسُوْبٌ	Ar.	*	İs. kimyâviyeden olup bir mayiin dibine çöken pıhtı ve çöküntüye itlak olunur ve bir nesne suyun dibine çökmek.		Kimya	
15316	rüsüh	رُسُوْحٌ	Ar.	•	Yerinde sabit ve üstüvâr ve payidar olmak ve metanet ve muhkem ve kavi olmak.			
15317	rüsühîyyet	رُسُوْحِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15318	resül	رُسُوْلٌ	Ar.	•	İbadullahı hak dine davet etmek için Hak Teâlâ tarafından tahsis ve tefrik olunan ve ba's ve irsal buyurulan zât-ı âlî-kadr ve elçi; cemi, rüsül.	cem		

15319	rūsūm	رُسُومٌ	Ar.	•	Resimler, şekiller ve âdetler ve vergiler, gümrükler.			
15320	rūsūmât	رُسُومَاتٌ	Ar.	•	Resimler ve vergiler, gümrükler ve gümrük umuruyla meşgul olan bir dâ'ire-i emîriyyenin ismi.			
15321	ressî	رَسِّي	Ar.	*	Sabit ve muhkem olmak.			
15322	resîd	رَسِيدٌ	Far.	•	Erişti demek ve defterden bozmak ve alınmıştır diye bir meblağ akçeye mukabil defterde bir nev işaret.			
15323	resîdeğî	رَسِيدِغِي	Far.	•	Ermişlik, yetişmişlik ve bülüğ, balığ olmak.			
15324	resîde	رَسِيدَه	Far.	•	Erişmiş, yetişmiş olan ve hadd-i bülûğa vasıl olmuş olan.			
15325	resimân	رَسِيمَانٌ	Far.	•	İp, halat, sicim, hayt.			
15326	resîs	رَسِيسٌ	Ar.	*	Akil ve dâna ve zeyrek adam ve sıhhati olmayan haber ve aşk ve muhabbetin iptidası ve mukaddimesi ve is. tıbbiyeden olup alâmet-i maraziyye-i mukaddimeye denilir.			Tıp
15327	resîğ	رَسِيعٌ	Ar.	*	Refah ve vüsatli dirliğe ve firâvân-ı ni' mete denilir.			
15328	resîl	رَسِيلٌ	Ar.	*	Elçi, resul ve vasi ve latif nesne ve bir kimse ile haberleşen adam.			
15329	reşş	رَشُّ	Ar.	*	Su serpmek ve çisinti ve serpinti, yağmur; cemi, rişâş ve gözyaşı dökmek ve saçmak.	cem		
15330	rüşâ	رُشَا	Ar.	•	Rüşvetler, zabite ve hâkime bi-gayr-i hakkın verilen yani celb-i menfa'at zımında ita olunan akçeler.			
15331	rişâ	رِشَا	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve nücûm is. olup menâzil-i kamerden bir menzile denilir ki bir nice küçük yıldızlar balık suretinde onda cem olmuştur.			Nücûm
15332	reşâd	رَشَادٌ	Ar.	•	Doğru yolu bulup süluk eylemek ve doğru yolu bulup ve tutup ondan sapmak.			
15333	rişâş	رِشَاشٌ	Ar.	•	Döküntü ve serpinti.			
15334	rişte	رِشْتَه	Far.	•	Tel, iplik, hayt.			
15335	raşh	رَشْحٌ	Ar.	•	Terlemek, sızmak ve bedenden ter akmak ve damlamak.			
15336	reşehât	رَشْحَاتٌ	Ar.	•	Reşhalar, damlalar.			
15337	reşha	رَشْحَه	Ar.	∴	Ter, arak, damla, katre ve terlemek ve su sızıp çıkmak ve yaşlık, rutubet; cemi, reşehât gelir.	cem		
15338	reşha-pâş	رَشْحَه پَاشٌ	Ar. - Far.	•	Damla serpicisi olan, püskürtücü.			
15339	reşha-rîz	رَشْحَه رِيْزٌ	Ar. - Far.	•	Damla dökücü ve damlayıcı olan.			
15340	rüşd	رُشْدٌ	Ar.	∴	Doğru yolu bulup süluk eylemek ve doğru ahlak ve itikatta olmak ve takdîrâtında hüsn-i takdîr eylemek ve tarîk-i hakta tasallub ve tesebbüt ve dinine zarar gelecek yeri bilmek ve kişinin akıl ve idraki kavi ve tedbiri metîn olmak.			
15341	rişdet	رِشْدَةٌ	Ar.	*	Helalzelilik manasına ki haramzelilik manasına olan zinye mukabilidir.			
15342	reşf	رَشْفٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup su ve emsali mâyi'âtu massedip emerek içmek manasıdır.			Tıp
15343	raşk	رَشْكٌ	Ar.	•	Helak etmek ve remy etmek, atmak.			
15344	reşk	رَشْكٌ	Far.	•	Kıskanmak, haset etmek.			
15345	reşk-âver	رَشْكَاوَرٌ	Far.	•	Kıskançlı ve hasetçi, haset edici ve kıskancı ve hasut olan.			
15346	reşk-ħur	رَشْكَاوَرٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

15347	reşkîn	رَشْكِينٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15348	reşm	رَشْمٌ	Ar.	*	Yazı yazmak.			
15349	rişvet	رِشْوَةٌ	Ar.	∴	Bir adama ameli mukabilinde verilen ücret veya ayak teri ve is. fıkhiyyeden olup tervîc-i merâm ve maksut zımında ashâb-ı mesâlih ve de'âvî tarafından bizzat veya bi'l-vâsita verilen akçe vesaireye denilir.		Fıkıh	
15350	rişvet-hür	رِشْوَتُحُورٌ	Ar. - Far.	•	Rüşvet kabul eden bed-asl ve fûrumaye kimse.			
15351	rüşey	رُشَى	Ar.	•	Rüşvetler, bi-gayr-i hakkın tervîc-i merâm zımında alınan şeyler.			
15352	reşid	رَشِيدٌ	Ar.	∴	Sıfat-ı ilâhiyyedendir, doğru yola hâdî ve umûr-ı mukadderesinde hüsnü't-takdîr olan demektir ve akil ve balîğ ve sebîl-i hayrâta delalet edici ve is. fıkhiyyeden olup malını muhafaza hususunda takayyüt ederek sefeh ve tebzîrden tevakkî eden kimseye denilir.		Fıkıh	
15353	reşih	رَشِيحٌ	Ar.	*	Ter, arak.			
15354	reşik	رَشِيْقٌ	Ar.	*	Kameti serv-i sehî gibi hûb ve latif ve mevzun olan adam; cemi, reşak gelir.	cem		
15355	rüşeym	رُشَيْمٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir çekirdek veya tohum filizlerinden yarıldıkta ikiye açılan ve her bir parçasına filka denilen çekirdek içinin ortasında öz gibi ve gayetle küçük yaprak şeklinde bulunan kıt'a-i asliyye-i nebâta denilir.		Nebatat	
15356	raşş	رَضٌ	Ar.	*	Nesneleri birbirine yanaştırıp yapıştırmak ve binayı muhkem etmek ve birbirine darlık getirmek.			
15357	reşşâd	رَضَادٌ	Ar.	∴	Yol bekçisi ve gözleyici ve rasat edici, dikkatle bakıcı ve kevkeblerin hey'ât ve harekâtını dikkatle bakıp vezin ve takdir eden ehl-i hüner.			
15358	reşşâş	رَضَاشٌ	Ar.	•	Kurşun ve üsrüb veya kasdîr, kalay madeni.			
15359	reşşâş-ı esved	رَضَاشٌ أَسْوَدٌ	Ar.	•	Kurşun denilen maden.			
15360	reşşâş-ı ebyaž	رَضَاشٌ أَيْبِضٌ	Ar.	•	Kalay denilen maden.			
15361	reşşâş	رَضَاشٌ	Ar.	•	Kalaycı ve kurşuncu.			
15362	reşşâşat	رَضَاشَاتٌ	Ar.	*	Bahil ve nekes adam ve çeşmenin etrafına nasip ve üstüvâr eyledikleri taşlara denilir.			
15363	reşşâfet	رَضَافَةٌ	Ar.	*	Bir nesne metîn ve muhkem ve sabit ve üstüvâr olmak.			
15364	reşşânet	رَضَائِنَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15365	raşad	رَضَدٌ	Ar.	•	Bir nesneyi matmah-ı nazar edip gözetmek ve bir nesneye dikkatle bakıp ahval ve harekâtını gözetmek ve muntazır olmak.			
15366	raşad-hâne	رَضَدٌ خَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Kevâkîbin seyir ve harekâtını rasat etmeye mahsus olan bina ve mahal.			
15367	raşad-gâh	رَضَدٌ كَأَةٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15368	raşc	رَضَجٌ	Ar.	*	Yapışmak ve lazık etmek.			
15369	raşf	رَضَفٌ	Ar.	*	Bir mahalle kaldırım döşemek ve musalli kıyam ve rükûda ayaklarını birbirine yanaştırmak ve bir nesne bir şeveye layık ve muvafık olmak.			
15370	raşfe	رَضَفَةٌ	Ar.	*	Birbirine yakın döşenmiş kaldırım taşları.			
15371	raşn	رَضَنٌ	Ar.	∴	Tamam etmek, ikmal etmek, tamamlamak ve muhkem etmek.			
15372	raşv	رَضْوٌ	Ar.	*	Bir nesneyi muhkem ve üstüvâr eylemek.			
15373	raşîc'a	رَضَيْعَةٌ	Ar.	*	Zîynet ki Türkçede kabare denilir ve altın veya gümüşten yapılır.			

15374	raşîf	رَصِيفٌ	Ar.	∴	Metin ve muhkem nesne ve kavi ve üstüvâr olan ve bir kimseye amelinde muarız olan yani onun işlediği gibi işler olan adama denilir ve bir nesne ile yahut bir kimse ile daima ülfet eden adama denilir.			
15375	raşîn	رَصِينٌ	Ar.	∴	Muhkem ve metfn ve kavi ve üstüvâr olan nesne ve yâr ve hem-deminin işini görmeye sâ'î ve müsâit olan ehl-i mürüvvet.			
15376	razz	رَضٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bulgur gibi döküp ufatmak.			
15377	riżâ°	رِضَاءٌ	Ar.	∴	Hoşnut ve razı olmak ve bir amelin işlenmesine gönölünce muvafakat eylemek ve hazînedâr-ı cennetin ismidir ve bir nesneyi pesend ve ihtiyar eylemek.			
15378	riżâ-cû	رِضَاوُ	Ar. - Far.	•	Rıza ve hoşnutluk tahsiline say eder olan.			
15379	riżâ-cû'î	رِضَاوِيٌّ	Ar. - Far.	•	Rıza tahsiline say etmek.			
15380	rüzâz	رُضَاظٌ	Ar.	*	Ufanmış taş ve her nesnenin ufağı.			
15381	riżâ°	رِضَاعٌ	Ar.	•	Memeden süt emmek.			
15382	riżâ°at	رِضَاعَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15383	reżâ°at	رِضَاعَةٌ	Ar.	*	Le'im ve nekes olmak.			
15384	riżâ-mend	رِضَامِنْدٌ	Ar. - Far.	•	Razı ve hoşnut olan.			
15385	riżâ-mendî	رِضَامِنْدِيٌّ	Ar. - Far.	•	Razılık, hoşnutluk.			
15386	reżâyi°	رِضَايِعٌ	Ar.	•	Radî'ler, radî'alar ve süt biraderleri ve meme emen çocuklar ve le'im ve nekes şahıslar.			
15387	rażḥ	رَضْحٌ	Ar.	*	Katı nesneyi kırıp ufatmak ve atmak.			
15388	raż°	رَضِغٌ	Ar.	•	Memeden süt emmek.			
15389	rużâ°â°	رُضَاعَاءٌ	Ar.	∴	Radî'ler, süt biraderleri ve meme emen çocuklar ve le'im ve nekes şahıslar.			
15390	riżfe	رِضْفَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup diz ağırşığı veya diz kapağı denilen kemiğe ıtlak olunur.			Tıp
15391	riżvân	رِضْوَانٌ	Ar.	∴	Hoşnut ve razı olmak ve hazînedâr-ı cennetin ismidir.			
15392	rażiyy	رَضِيٌّ	Ar.	•	Razı ve hoşnut olan ve zâmin ve kefil ve dost ve muhip ve yâr.			
15393	rağiyallâh	رَضِيَ اللَّهُ	Ar.	•	Allahutaala hazretleri razı olsun manasında duadır.			
15394	rażîz	رَضِيضٌ	Ar.	*	Dövülüp hurdahaş olmuş nesne.			
15395	rażi°	رَضِيْعٌ	Ar.	∴	Le'im ve nekes şahıs ve süt karındaş ve meme emen çocuk; cemi, ruda'a' gelir.	cem		
15396	reţâbet	رِطَابَةٌ	Ar.	•	Rutubetli, yaş, nem-nâk olmak.			
15397	reţânet	رِطَانَةٌ	Ar.	•	Arabî lisanından gayrı lisanla tekellüm etmek.			
15398	raţb	رِطْبٌ	Ar.	•	Yaş ve ıslak şey ve ter ü tâze ve mülayim nesne.			
15399	raţab	رِطَبٌ	Ar.	*	Lisana savâb ve hata, her ne gelir ise söylemek.			
15400	raţbe	رِطْبَةٌ	Ar.	•	Yonca denilen nebat ve nerm tenli, ter ü tâze ve nazenin mahbube.			
15401	riţl	رِطْلٌ	Ar.	∴	Yüz otuz dirhem ve bazı rivayette yüz seksen dirhem sıklığında olan bir vezne denilir ve kadeh, piyale, cam.			

15402	raṭm	رَطْمٌ	Ar.	*	Bir adamı necat ve hurucu kabil olmayan bir işe giriftar eylemek.			
15403	ruṭūbet	رُطُوبَةٌ	Ar.	•	Yaş ve nem-nâk olmak ve yaşlık.			
15404	raṭīb	رَطِيبٌ	Ar.	•	Yaş ve nem-nâk ve rutubetli olan nesne ve ter ü tâze ve mülayim nesne.			
15405	raṭīṭ	رَطِيطٌ	Ar.	*	Şamata ve girîv ve feryat ve humk ve belahet ve ahmak adam.			
15406	ri'âbet	رِغَابَةٌ	Ar.	*	Genişlik, vüsat ve büyük olmak, kebir olmak.			
15407	re'âd	رِعَادٌ	Ar.	*	Hayvanat ı. olup elektrik balığına denilir, güya buna dokunan kimsenin eli o balık diri oldukça uyuşup titrer imiş ve çok sözlü ve kesirü'l-kelâm kimse.		Hayvanat	
15408	re'âc	رِعَاجٌ	Ar.	∴	Boğazına hizmet eden edna kimse ve işi gücü olmayıp hovarda olan delikanlılar makulesi.			
15409	rü'âf	رُغَافٌ	Ar.	•	Bir adamın burnu kanamak ve ı. tıbbiyeden olup burun kanamasına denilir.			
15410	rü'âm	رُغَامٌ	Ar.	*	At ve kavun kısmının veya sair hayvanatın burunlarından akan sümük ve ı. tıbbiyeden olup atlarda hasil olarak temas tarikiyle insanlara sirayet eden ve irine müşabih kesirü'l-mikdâr burun akıntısı ve bilhassa burnun etrafında ve boyun üzerinde mercimek şeklinde veca'-nâk kabarcıklar ve burun kanatlarının kırmızılığı ve şişliği ve veca' ve gışâ-i nuhâmî denilen burnun iç tarafı örtüsünün iltihabıyla derince yaralanması gibi âraz ile muttasif olan bir nev maraza denilir ki neticesi her hâlde mevtir ve beygirlerde bulunması sakave namıyla meshurdur.		Tip	
15411	re'âyâ	رِعَايَا	Ar.	•	Ra'iyyeler, devletin himayesine iltica etmiş ve haraç verir olan kimseler.			
15412	ri'âyet	رِغَايَةٌ	Ar.	∴	Otlamak ve otlatmak ve hıfız ve nigâh eylemek ve gözetmek ve saymak ve hürmet etmek.			
15413	ri'âyeten	رِغَايَةً	Ar.	•	Sayıp gözeterek ve hürmetinden naşi olmak üzere.			
15414	ru'eb	رُعْبٌ	Ar.	∴	Korku, havf ve feza' ki imtilâ-i havf ve feza'dan naşi amel ve hareket ve ikdamdan munkatı' olmak hâletine mevzudur ve doldurmak ve korkmak ve kesmek ve sihir ve büyü ve simyaya müteallik rukye ve efsun.			
15415	ra'd	رِعْدٌ	Ar.	∴	Sehâbdan mesmu olan savta denilir ki gök gürültüsü tabir olunur ve sehâbî yani bulutu sevke memur bir ferişte ismidir ve tehdit ve tahvîf etmek ve korkutmak; cemi, ru'üd gelir.	cem		
15416	ra'd-endâz	رِعْدٌ أُنْدَازٌ	Ar. - Far.	•	Gök gürüldemesi gibi savt ve seda verici olan.			
15417	ri'det	رِعْدَةٌ	Ar.	*	Titremek ve hareket etmek, lerzan olmak.			
15418	ra's	رِعْسٌ	Ar.	•	Titremek ve yorgunluktan aheste ve zayıf zayıf yürümek.			
15419	ra'sş	رِعْسٌ	Ar.	•	Titremek ve korkmak ve havf ve dehşete giriftar olmak.			
15420	ra'set	رِعْسَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15421	ra'se-dâr	رِعْسَةٌ دَارٌ	Ar. - Far.	•	Titremeye ve korkuya giriftar olan.			
15422	ra'se-nâk	رِعْسَةٌ نَاكٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15423	ra'sş	رِعْصٌ	Ar.	*	Silkmek ve bir nesneyi öte beri sarsıp ırgalamak.			
15424	ra'n	رِعْنٌ	Ar.	*	Güneş dîmağa tesir eylemekle adam süst olup bayılmak ve ahmaklık; cemi, ru'ün.	cem		
15425	ra'y	رِعْيٌ	Ar.	∴	Otlamak ve otlatmak ve hıfız ve nigâh etmek.			
15426	ra'iyye	رِعْيَةٌ	Ar.	∴	Otlayan mâşiyeye ve devletin hükmünde vezir destinde olan âmme-i nâsa denilir ki haraç verirler; cemi, re'âyâ gelir.	cem		
15427	ru'ünet	رُغُونَةٌ	Ar.	•	Söylediğini bilmez, bön ve salkı ve çolpa olmak.			

15428	ra'ib	رَاعِبٌ	Ar.	*	Korkmuş kimse.			
15429	ra'nā	رَاعِنَا	Far.	•	Güzel, dilber, latif ve pür-revna olan.			
15430	ra'nā'î	رَاعِنَائِي	Far.	•	Letafet, revna ve güzellik.			
15431	rügā'	رُغَاةٌ	Ar.	*	Savt, seda, sayha, ses, avaz.			
15432	regā'ib	رِعَايِبٌ	Ar.	•	Ragîbeler, istenilecek şeyler ve çok vergiler ve büyük atiyeler, bahşişler, ihsanlar, Leyle-i Regâ'ib : atâyâ-yı cezile ve mevâhib-i celile gecesidir, cenâb-ı fahr-i kâ'inât aleyhi efdalu's-salavât ve't-tahiyât efendimiz hazretlerinin vâlide-i muhtemeleri zât-ı seniyyelerine hamile kaldıkları gece ki recep ayının birinci cuması gecesidir.			
15433	ragbet	رَغْبَةٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi dileyip pek ârzû-mend ve talepkâr olmak, hâhiş eylemek, arzu etmek ve bir nesne mütevesi' olmak ve tezellül ve ihlasla dua etmek ve teveccüh ve tamah etmek ve yalvarıp zârî ve niyaz eylemek.			
15434	regad	رَعْدٌ	Ar.	*	Suhulet ve refah ve vüsat üzere olan dirlik.			
15435	rağs	رَعْسٌ	Ar.	*	Çoğalmak ve uzamak ve nema bulmak ve nimet ve hayır ve bereket; cemi, ergâs gelir.	cem		
15436	rağm	رَعْمٌ	Ar.	•	Bir nesneden hoşlanmayıp kerih görmek ve bir işi bir adama zoraki tutturmak ve zül ve hakaret ve bir adamı mahz-ı tezlil ve takdir için bir iş işlemek ve kahretmek.			
15437	rağmen li-enfihi	رَعْمًا لِنَفْسِهِ	Ar.	•	Ve alâ rağmihi, zoraki ve mahsus tahkir ve tezlil etmek için olunan hareket.			
15438	rağvet	رَعْوَةٌ	Ar.	*	Süt kaymağı ve deniz köpüğü ve lüle taşı denilen bir nev ma'den-i türâb.			
15439	rağîb	رَاعِبٌ	Ar.	*	Ekül ve haris kimse ve içerisi çok su vesair nesne olan geniş kap.			
15440	ragîbet	رَغِيْبَةٌ	Ar.	•	Ragbet olunan şey ve çok vergi ve büyük atiyeye; cemi, regâ'ib gelir.	cem		
15441	rağîf	رَعِيْفٌ	Ar.	•	Kirde dedikleri yufka ve pide gibi ekmek; cemi, argife.	cem		
15442	reff	رَفٌّ	Ar.	*	Riayet ve ihsan eylemek ve duvar üzere yapılan ve Türkçede raf denilen hücre; cemi, rufûf gelir ve emek ve massetmek.	cem		
15443	rifā'	رِفَاءٌ	Ar.	•	Düzenlik ve barışıklık hâletine denilir ki birbiriyle hüsn-i imtizâc ve muvafakat ve ittifak ve iltiyâm ve muaşeret ve güzel geçinmekten ibarettir, bi'r-refâ'-i ve'l-benîn : hüsn-i imtizâc ve muaşeret edip çocuk ve evladımız çok olsun manasında duadır.			
15444	refā'	رِفَاءٌ	Ar.	*	Islah etmek.			
15445	rûfât	رُفَاتٌ	Ar.	*	Çürüyüp rîze rîze ufanmış nesne.			
15446	refāde	رِفَادَةٌ	Ar.	*	Eyer ve semer ve palana konulan keçe ve ıs. tıbbiyeden olup yaraları sarmak esnasında istimal olunan baskıya denilir.		Tıp	
15447	rifās	رِفَاسٌ	Ar.	*	Ayağıyla vurmak ve tepmek, darbetmek.			
15448	rûfāz	رُفَازٌ	Ar.	*	Müteferrik ve dağılmış nesne.			
15449	refā'	رِفَاعٌ	Ar.	•	Biçilmiş ekini harman yerine taşımak.			
15450	refāgat	رِفَاعَةٌ	Ar.	•	Refah ve nimet ile geçinmek ve vüsat.			
15451	refākāt	رِفَاكَةٌ	Ar.	•	Yoldaş ve hem-râh olan cemaate denilir ve yoldaş ve hem-râh olmak ve arkadaş olmak.			
15452	refāger	رِفَاغٌ	Far.	•	Kumaş ve şal örücüsü ve tamirci.			
15453	refāh	رِفَاهٌ	Ar.	•	Maaş, geçinmek, bolluk ve vüsat ve suhulet ve huzur ve letafet üzere olmak, hoş-hâl ve rahat üzere geçinmek ve şadlık.			

15454	refâhet	رَفَاهَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15455	refâhiyyet	رَفَاهِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15456	reft	رَفَتْ	Ar.	*	Bir nesneyi rîze rîze ufatmak ve kesilmek.			
15457	reft	رَفَتْ	Far.	•	Gitmek, yürümek ve gitti manasına fi'l-i mâzîdir.	Fiil çekimi		
15458	rûft	رَفَتْ	Far.	•	Süpürmek, süpürge ile tathîr etmek.			
15459	reftâr	رَفْتَارٌ	Far.	•	Gidiş, yürüyüş, hareket.			
15460	refte refte	رَفْتَهُ رَفْتَهُ	Far.	•	Gide gide ve tedriçle.			
15461	refeş	رَفَشَ	Ar.	*	Cima eylemek, fuşş kelam söylemek yani hatunlara cima ve ve fuşşiyâta müteallik söz söylemek.			
15462	rîfd	رَفَدَ	Ar.	•	Atâ ve bahşîş ve sîla ve caize ve atîyye ve peşkeş.			
15463	refedân	رَفْدَانٌ	Ar.	*	Sarısı katılmamış derecede yarısı pişmiş, yarısı pişmemiş olan yumurta.			
15464	refref	رَفْرَفٌ	Ar.	*	Yeşil esvap, siyâb hdr, cemi refârif gelir.	cem		
15465	refş	رَفَشَ	Ar.	*	Çapa denilen bâğbân, çiftçi aleti, bir nesneyi döküp ufatmak ve dak etmek, ince etmek.			
15466	rafz	رَفَضَ	Ar.	*	Terk etmek ve atmak; cemi, erfâz gelir.	cem		
15467	ref°	رَفَعٌ	Ar.	∴	Yukarı kaldırmak ve yürümekte şiddet ve mübalağa eylemek ki Türkçede tabanı kaldırmak diye müstameldir ve yerden çıkarmak ve olduğu yerden çıkarıp ziyade yüksek yere koymak ve bir harfi ötreli olmak üzere kıraat ve telaffuz etmek.			
15468	rüf°ân	رُفْعَانٌ	Ar.	*	Bir adamı mülûk ve kibara takrip eylemek.			
15469	rîf°at	رِفْعَةٌ	Ar.	∴	Şerîfû'l-kadr ve âlî-şân olmak ve rütbe ve itibarı ve menzilesi ali olmak ve yücelik ululuk.			
15470	refğ	رَفْعٌ	Ar.	•	Refah ve nimet, huzur ve bolluk.			
15471	rîfķ	رِفْقٌ	Ar.	∴	Kendisiyle istiane olunan şey ve lütuf ve suhulet ve mülayemet ve yavaşlık ve tatlılık ve bir adama suhuletle muamele eylemek ve bir kimseye nef° vermek ve faydalandırmak.			
15472	rîfķa	رِفْقُهُ	Ar.	*	Seferde yoldaş olan cemaat; cemi, rifâk gelir.	cem		
15473	refeķa	رِفْقُهُ	Ar.	*	Refîkler cemaati ve yoldaşlar takımı.			
15474	refû	رَفُوٌ	Far.	•	Dikişi belirsiz olan yama ve örgü.			
15475	refû-ger	رَفْوَكْرٌ	Far.	•	Örücü, belirsiz dikiş dikici.			
15476	refh	رَفَهُ	Ar.	•	Bir adamın dirliği, nerm ve sehl ve vâsi olmak ve maaş ve geçinmek ve huzur ve refâh-ı hâl ve letafet ve hoş-hâl ve rahat üzere geçinmek.			
15477	refîz	رَفِيضٌ	Ar.	•	Bırakılmış, terk olunmuş olan nesne.			
15478	refî°	رَفِيعٌ	Ar.	•	Şerîfû'l-kadr ve âlî-şân adam ve kadir ve itibarı ve menzilesi ali olan ve yüksek ve mürtefi olan.			
15479	refîğ	رَفِيعٌ	Ar.	•	Rahat ve huzur ile geçinen kimse.			
15480	refîķ	رَفِيقٌ	Ar.	∴	Yoldaş, arkadaş ve yardımcı ve bir işte beraber olunan kimse ve hem-râh; cemi, rüfekâ' gelir ve uslu ve izanlı, sehl ve leyinü'l-câniib adam.	cem		
15481	refîh	رَفِيهٌ	Ar.	•	Maaşî sehl ve vâsi olan ve rahat ve huzur ile geçinen kimse.			

15482	rağğ	رَغْغ	Ar.	•	Tirşe tabir olunup üzerine yazı yazılan ve kâğıt yerine kullanılan ince deri parçasına denilir ve yama ve tomar ve kitap ve sahife; cemi, rükûk gelir.	cem		
15483	riğğ	رِغْغ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve memlûkiyyet ve ubudiyet cihetiyle olan melek manasına ve kölelik, abdlik, memlûkiyyet; cemi, erkâ' gelir ve yufka nesne; cemi, rikâk gelir.	cem		
15484	riğâb	رِغَاب	Ar.	∴	Rakabeler, boyunlar, gerdanlar ve müfret olmak itibariyle gözetmek ve hıfız ve hirâset eylemek.			
15485	reğâbet	رَغَابَةٌ	Ar.	•	Gözetmek, hıfız ve hirâset eylemek ve intizar ve terakkub üzere olmak ve rakiplik etmek yani sairleri menedip kendi işini tervice say etmek.			
15486	rûğâde	رُغَادَةٌ	Ar.	*	Nevm-i tavîl, uzun uyku.			
15487	rağğâş	رَغَاظ	Ar.	•	Raks edici, çengi ve köçek oğlanı ve saat derununda nöbetle sağa ve sola hareket eden çark ve askı ki Türkçede kepçe denilir.			
15488	rağğâş-ı mu'addil	رَغَاظٌ مُعَدِّلٌ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye is. olup sapı beş adet çelik tel ile dört adet sarı ve pirinç telden ibaret olan saat kepçesine denilir ki böyle olmasının veçhi aded-i harekâtı tuluna göre tezayüt ve tenakus edeceğinden ve mezkûr teller maden olmak hasebiyle hararetin tezayüt ve tenakusuyla uzanıp kısılacığından saatin gâh ileri ve gâh geri kalmasına sebep olup saatin intizâm-ı harekâtına halel getirmemek içindir, eyyâm-ı hârda pirinç tellerin uçları yukarıya ve çelik tellerin aşağıya doğru salim ve diğer uçları merbut olması hasebiyle salim taraflarından uzanmalarına işbu iki nev maden teller birbirlerine mâni olarak tûl-ı rakkâsı sabit ve binaenaleyh ayâr-ı sa'âti mahfuz kılar ve rakkâs-ı mu'avviz dahi denilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
15489	riğâc	رِغَاجٌ	Ar.	•	Ruk'alar, kâğıt ve deri parçaları ki üzerlerine yazı yazılır ve bir yahut iki üç satırdan ibaret olan müzekkereler.			
15490	reğâc'at	رَغَاظِعَاتٌ	Ar.	*	Humk ve belahet.			
15491	reğâkat	رَغَاكَةٌ	Ar.	•	Rakiklik, incelik, yufkalık ki sehânetin zıddıdır.			
15492	reğâyik	رَغَائِيكٌ	Ar.	•	Rakikler, ince ve dakik şeyler.			
15493	ruğabâ'	رُغَابَاءٌ	Ar.	•	Rakipler, engeller.			
15494	reğabet	رَغَبَةٌ	Ar.	∴	Gözetmek, intizar etmek ve bir nesneyi hıfız ve hirâset eylemek ve boyun, unk ve boynuna ip takıp o suretle ahz olunmak mülâbesesiyle memluk olan şeyin zatından kinaye olup binanenaleyh fikhen hukûk-ı mülkiyye manasına istilâh olmuştur; cemi, rikâb gelir ve carive, köle, halavık, gulâm.	cem		
15495	rağbet	رَغَبَةٌ	Ar.	*	Havf ve endişe olunan nesneden gafil olmayıp tabassur ile ondan sakınıp korunmak hâletine denilir ve korku, havf.			
15496	reğabî	رَغَبِيٌّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup boyna müteallik eczâ-yı bedeniyye manasıdır ki kemik ve et ve damar ve emsali şeylerden ibarettir.		Tıp	
15497	riğğat	رِغْغَاتٌ	Ar.	∴	Rahim ve şefkat manasıdır ki kalp yufkalığından neşet eden mihrîbânlığa denilir ve rakiklik ve incelik, yumuşaklık, yufkalık ve duruluk ki galizin zıddıdır.			
15498	rağd	رَغْدٌ	Ar.	•	Uyumak, nevm ve hâb üzere bulunmak.			
15499	rağdet	رَغْدَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve uyku, nevm, hâb.			
15500	rağş	رَغَشٌ	Ar.	∴	Nakşetmek, birkaç renk ile boyamak ve yazı yazmak ve ziynet vermek.			
15501	rağş	رَغَضٌ	Ar.	•	Kalgıyıp oynamak, hora tepmek ve kâffe-i harekât-ı bedeniyyesini bir usule tatbîkan oynamak ve müteharrik olmak ve ızdırıp etmek.			
15502	rağş-künân	رَغَضٌ كُنَّانٌ	Ar. - Far.	•	Rakkas, çengi, köçek oğlanı.			
15503	rağtâ'	رَغَطَاءٌ	Ar.	•	Nöbetle bir harfî noktalı ve bir harfî noktasız olan yazı.			

15504	rukʿat	رُكُوتَة	Ar.	•	Alacalık, beneklilik.			
15505	raḳʿ	رُفَع	Ar.	*	Sûrat eylemek ve yırtık libasa yama vurmak ve bir kimseyi hiciv ve mezemmet eylemek ve yaymak, bast eylemek.			
15506	rukʿat	رُكُوتَة	Ar.	•	Üzerine yazı yazılan kâğıt ve deri parçasına denilir ve yama, cemi rikâ' gelir ve iki üç satırdan ibaret olan name ve ve mektup tahririne mahsus olan yazı ve hattın ismidir.	cem		
15507	raḳm	رُفَم	Ar.	*	Yazı yazmak ve yazıya nokta ve irap vazıyla tebyîn eylemek.			
15508	raḳam	رُفَم	Ar.	∴	Afet ve dâhiye ve hesap için kullanılan yazı işareti ve ilm-i hesâb ve yazı.			
15509	raḳam-zede	رُفَمَزَدَة	Ar. - Far.	•	Merkum ve muharrer olan, yazılı olan.			
15510	raḳam-kün	رُفَمَكُنْ	Ar. - Far.	•	Hesap edici ve yazıcı olan.			
15511	rukûb	رُكُوتْ	Ar.	•	Rekabet gözetmek ve intizar üzere olmak.			
15512	reḳûd	رُفُود	Ar.	•	Uyumuş ve hâbîde olan.			
15513	rukûm	رُفُوم	Ar.	•	Rakamlar, yazılar, işaretler.			
15514	raḳiyy	رُفِی	Ar.	*	Yukarı çıkmak ve efsun yapmak.			
15515	raḳîb	رُفِیْب	Ar.	∴	Esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyedir, hafız ve nighbân ve cümle âlemi gözetici manasına ve bir nesnenin vuku ve zuhurunu gözetici ve muntazır olan ve menâzil-i kamerden yekdiğere murakıp olan menzil ve habis ve müzî ve engel kimse ki birinin sevdiği mahbuba ve maşuka veya terviç ettiği kimse ile görüşmesine veyahut bir nev meramını tahsil ve icraya mâni olup kendisi için cer ve tahsile say eder ve bekçi, hâris, nighbân.			
15516	raḳîbân	رُفِیْبَان	Ar. - Far.	•	Rakipler ve bekçiler, hârisler.			
15517	rükyet	رُفِیْة	Ar.	•	Efsun ve efsun yapmak ve sihirbazların okudukları ve ehl-i havâssın kıraat eyledikleri kelimeler ve ta'vîz.			
15518	riḳiyyet	رُفِیْیْت	Ar.	•	Kölelik, gulâmlık, memlûkiyyet.			
15519	refîḳ	رُفِیْق	Ar.	•	Azatsız köle ve cariyeye yani hür olmayan ve ince ve yufka olan ve merhamet ve şefkat sahibi olan.			
15520	reḳîme	رُفِیْمَة	Ar.	∴	Rüşet ve fetânet ehli, kâr-güzâr ve müdire ve müdebbire-i umûr hatun ve yazı, hat, çizi.			
15521	rukye-hân	رُفِیْمَة خَوَان	Ar. - Far.	•	Rukye ve efsun okuyucu olan.			
15522	rekk	رُكْ	Ar.	*	Bir nesne süst ve zayıf olmak ve yufka ve ince olmak ve bir nesneyi bir kimsenin boynuna ilzam eylemek ve bir nesnenin hacim ve cüssesini bilmek için el ile sıkıp yoklamak ve birbiri üzerine bırakmak.			
15523	rikâb	رُكَاب	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile üzenkiye denilir ki at eyerine takılıp râkibin ayağı ona vazolunur ve padişaha arz-ı husûsiyyet ve benedgî için bazen eyyâm-ı mahsûsa hululünde icra olunan resm-i ma'rûf; cemi, rûkûb gelir.	cem		+
15524	rikâz	رُكَاز	Ar.	*	Cahiliyet zamanında kalmış mâl-ı medfûn.			
15525	rekâket	رُكَاكَة	Ar.	∴	Rekîklik, zayıflık ve zebunluk ve süst olan ve eğrilik ve kelimeler fesahat ve belagatten azade ve mahrum olmak ve bir nesne süst ve zayıf olmak ve yufka ve ince olmak ve bir nesneyi bir kimsenin boynuna ilzam eylemek ve bir nesnenin hacim ve cüssesini bilmek için el ile sıkıp yoklamak, muayene etmek.			
15526	rükâm	رُكَام	Ar.	*	Birbiri üzerine kat kat yığılmış nesne ki Türkçede yığın denilir.			
15527	rekânet	رُكَانَة	Ar.	∴	Vakar ve temkin sahibi olmak ve vakar ve sükûn.			

15528	rekb	رَكِبَ	Ar.	∴	Bir kimsenin dizine vurmak ve süvariler kafilesi.			
15529	rükebât	رُكْبَاتٌ	Ar.	•	Rükbeler, dizler, zânûlar.			
15530	rükbe	رُكْبَةٌ	Ar.	•	Hayvanatta uyluk ile baldırın birleştiği yer ki diz ve zânû denilir; cemi, rükebât, rekeb gelir ve is. tıbbiyeden olup diz kapağı ve diz ağırşığı denilen kemiğe denilir.	cem	Tıp	
15531	rekbe	رُكْبَةٌ	Ar.	*	Binmek, süvâr olmak hâleti, binme, biniş.			
15532	rükbân	رُكْبَانٌ	Ar.	•	Râkibler, biniciler, süvâr olanlar, süvariler.			
15533	rekd	رَكَدَ	Ar.	•	Durmak, kımıldanmak, sükûn etmek.			
15534	rez	رَكَزَ	Ar.	•	Mızrak makulesi şeyi yere dikmek ve yere saplayıp sabit kılmak.			
15535	rekḥ	رَكَحَ	Ar.	•	Bir nesneye sevinip dayanmak.			
15536	rikz	رَكَزَ	Ar.	*	Savt-ı hafî ve âlim ve akil olarak sahî ve kerim adama denilir.			
15537	rikze	رَكَزَهُ	Ar.	*	Sebat, akıl ve rüş.			
15538	rekes	رَكَسَ	Ar.	∴	Geriye reddetmek ve bir nesneyi tersine çevirmek.			
15539	riks	رَكَسَ	Ar.	∴	Çokluk adam ve murdarlık, neces ve necaset.			
15540	rekz	رَكَضَ	Ar.	*	Harıl harıl ayak ile tepmek ve kakıvermek ve kaçmak ve seğırtmek ve koşmak.			
15541	rek ^c at	رَكَعَتُهُ	Ar.	•	Namazda ellerini diz kapakları üzerine vazedip ayakta başını ve arkasını aşağı eğmek ki namazın erkânındandır.			
15542	rekm	رَكَمَ	Ar.	•	Bir nesneyi biriktirip birbiri üzerine yığmak ve cemetmek ve yığın, küme.			
15543	rükñ	رُكْنٌ	Ar.	∴	Nahiye, canip ve cüz ve bir nesnenin ziyade muhkem ve kavi olan tarafına veya köşesine veya payandasına denilir ve ricâl-i devlet ve vüzeradan olan kimse dahi rükñ-i devlet addolunur ve bir maddenin asıl ve esası; cemi, erkân gelir.	cem		
15544	rükñü'l-bey ^c	رُكْنُ الْبَيْعِ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bey'in mahiyetine denilir ki o da malı mala değışmekten ibaret olup buna delaleti hasebiyle icâb u kabûle dahi denilir.		Fıkıh	
15545	rüküb	رُكُوبٌ	Ar.	∴	Binmek, süvari ve râkib olmak ve günah ve nâ-sezâ ve layıksız ve fiil işlemek.			
15546	rükû ^c	رُكُوعٌ	Ar.	•	Meyletmek, rükûn etmek ve tevbe etmek, inâbet etmek, pişman olmak.			
15547	rükûd	رُكُودٌ	Ar.	•	Sükûn ve ârâm etmek ve durmak ve kımıldanmak.			
15548	rükû ^c	رُكُوعٌ	Ar.	∴	Namaz kılmak ve eğrilik, inhina etmek ve bel eğmek ve namazda kıyam akabinde olan rükñ-i mahsûsa denilir ki arka düz ve ufka muvazi olacak derecede eğilmekten ibarettir ve bir adam hâl ve mal sahibi iken idbâr ve felaket zuhuruyla hâli menkûs ve fakir olmak.			
15549	rükûn	رُكُونٌ	Ar.	•	Bir nesneye samimi meyletmek.			
15550	rükûnet	رُكُونَةٌ	Ar.	•	Vakar ve temkin sahibi olmak.			
15551	rekîk	رَكِيكٌ	Ar.	•	Zatında fûrumaye ve nekes olarak rey ve akıl ve idraki zayıf olan adam ve gayret ve namusu olmayan veya ehli indinde vak' ve mehabeti olmayan ve ilim ve irfanı kalîl olan adam ve ince, kuvvetsiz ve zayıf ve nâtüvân olan kimse.			
15552	rekin	رَكِيئٌ	Ar.	•	Ali ve yüksek ve ser-bülend olan ve temkin ve vakar sahibi olan.			
15553	reg	رَكِيٌّ	Far.	•	Damar, ırk, vücutta olan kan damarı.			

15554	rimm	رِمْمٌ	Ar.	*	Kemik çürümek ve çürümüş kemik ve ı. tıbbiyeden olup takayyüh ve istirhâ-yı nesc-i azmî gibi iki sıfat-ı sâbite ile muttasıf olan iltihâb-ı müzmin-i izâma denilir ki envai vardır.		Tıp	
15555	remm	رَمَّمٌ	Ar.	•	Tamir ve termîm etmek ve onarmak, ıslah etmek.			
15556	rimâh	رِمَاحٌ	Ar.	•	Rumhlar, mızraklar, tîrler, süngüler.			
15557	remmâh	رَمَاحٌ	Ar.	•	Mızrakçı, süngücü.			
15558	rimâhat	رِمَاحَةٌ	Ar.	•	Remmâhlık, mızrakçılık sanatı.			
15559	remâ'	رَمَاءٌ	Ar.	*	Bir yerde meks ve ikamet eylemek ve ziyade olmak ve bir haberi zan ve gümân veçhile fehim ve idrak eylemek ve ribâ.			
15560	rimâhu'l-cinn	رِمَاحُ الْجِنِّ	Ar.	*	Taun denilen illet.			
15561	remâd	رَمَادٌ	Ar.	•	Ateş, kül, hâkister.			
15562	remâdet	رَمَادَةٌ	Ar.	•	İnsan ve hayvan kısmı, kesret üzere kırılıp telef olmak.			
15563	remmâz	رَمَازٌ	Ar.	•	Meramını söylemeyip yalnız işaret vasıtasıyla ifade edici ve kinaye ve remiz ile tertîb-i kelâm edici olan.			
15564	remâzet	رَمَازَةٌ	Ar.	•	Akil ve dâna olup vakar, temkin sahibi olmak.			
15565	rimâk	رِمَاقٌ	Ar.	*	Yetişecek veyahut ölmeyecek kadar azca maaş ve zik-ı ma'îşete denilir ve nifak ve darlık, tengî.			
15566	rimâl	رِمَالٌ	Ar.	•	Remiller, kumlar, deniz kenarında ve çölde olan kumlar, rıhlar.			
15567	remmâl	رَمَالٌ	Ar.	•	Bir nev hilebazlık ki halkı aldatıp güya gaipten kum vasıtasıyla haber veren yalancı adam.			
15568	remâmet	رَمَامَةٌ	Ar.	*	Kefâf-ı ma'âş.			
15569	rümmân	رُفَّانٌ	Ar.	•	Şekilde ağacının bir dalı ve üzerinde çiçeği gösterilen ve nar denilen meyveye denilir ki maruftur.			+
15570	rümmânî	رُفَّانِيٌّ	Ar.	•	Nar çiçeği gibi kırmızı renkli olan.			
15571	rimâyet	رِمَايَةٌ	Ar.	•	Atmak, endâht etmek, remy etmek.			
15572	remânet	رَمَانَةٌ	Ar.	*	Kırkbayır bağırsağı.			
15573	rimmet	رِمْمَةٌ	Ar.	*	Çürümüş kemik; cemi, rimâm gelir.	cem		
15574	rümmet	رُمَّةٌ	Ar.	•	Alın, cephe, cebin, nâsiye.			
15575	rumh	رُمْحٌ	Ar.	∴	Mızrak, nize; cemi, rimâh gelir ve mızrak gibi ciğere tesir eylediğinden fakr u fâkaya denilir.	cem		
15576	ramh	رَمْحٌ	Ar.	*	Mızrakla dürtmek ve sancımak.			
15577	remed	رَمَدٌ	Ar.	∴	Göz ağrımak ve ı. tıbbiyeden olup mülthime denilen dâhilen göz kapağını setreden örtünün iltihabına ıtlak olunur ki envai vardır ve göz ağrısı, veca'u'l-ayn.		Tıp	
15578	remş	رَمَشٌ	Ar.	*	Bir nesneyi el ile sıvayıp ıslah etmek.			
15579	remeş	رَمَشٌ	Ar.	*	Sal denilen şey ki ağaçları birbirine, yan yana mukhem raptedip ve su üzerinde yüzdürüp ona binerler.			
15580	remz	رَمَزٌ	Ar.	∴	Mutlak işaret eylemek ve dudaklar veya göz ve kaş ile veyahut ağız ve el ile ve dil ile işaret eylemek ve meramını söylemeyip yalnız işaret ile ifade etmek ve manası gizli ve güç bulunur kelam ile ifâde-i merâm etmek ve mezkûr kelama dahi denilir; cemi, rumûz gelir.	cem		
15581	remzet	رَمَزَةٌ	Ar.	•	Meram ifadesi için edilen işaret.			

15582	remz-şinās	رَمَزٌ شِنَاسٌ	Ar. - Far.	•	Manası gizli olan kelimeler ile işaretlerin mefhumuna vâkıf olan kimse.			
15583	rems	رَمَسٌ	Ar.	∴	Bir haberi ketm etmek ve toprağa defnetmek ve kabir ve mezar ve atmak.			
15584	ramş	رَمَضٌ	Ar.	*	İsabet eden musibet, ivaz ve mükâfatla cebreylemek ve ıslah etmek.			
15585	remaş	رَمَضٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup göz çapaklanmasına denilir.		Tip	
15586	remaż	رَمَضٌ	Ar.	*	Şemsin harareti şiddetle ve yakarak vaki olmak ve şedit olmak.			
15587	ramazān	رَمَضَانٌ	Ar.	∴	Müminlere mahsus oruç ayının ismidir ki şühûr-ı Arabiyyeden dokuzuncu ay demektir, sebep-i tesmiyesi Araplar şühûrun esmâ-yı kadimesini tebdil eyledikleri vakit o sene her ay ne mevsimde vaki olduysa onunla tesmiye eylediler veyahut yakmak manasına olan ramzdan ahzolanup sâ'imîn günahlarını yakıp mahveylediği için veyahut gâfir manasına racidir ki zünûbu mahıv ve izale edici demektir, bazı ulema, esmayhüsnaandır demişler ve bu bapta bir hadîs-i şerîf varit olduğunu beyan etmişlerdir.			
15588	ramţ	رَمَطٌ	Ar.	•	Ayıplayıp ta'n ve teşnî' etmek.			
15589	rem'ân	رَمْعَانٌ	Ar.	*	Gazaptan endam titremek.			
15590	ramķ	رَمَقٌ	Ar.	*	Bir kimseye nazar-ı hafif ile bakmak.			
15591	remaķ	رَمَقٌ	Ar.	•	Vücutta olan bakiyye-i hayâta denilir; cemi, ermâk gelir ve yetişecek ve ölmeyecek kadar kuvvet ve gıdaya denilir ve dirlik, maaş.	cem		
15592	rumķa	رَمَقَّةٌ	Ar.	*	Yetişecek ve ölmeyecek kadar azca maişete denilir.			
15593	rümke	رُمَكَةٌ	Ar.	*	Kül rengi ve karamtrak boz renk.			
15594	remeke	رَمَكَةٌ	Ar.	*	İs. hayvânâtta olup döl için alıkonulan kısrağa ıtlak olunur.		Hayvanat	
15595	remil	رَمِلٌ	Ar.	∴	Kum, rıh ve bir nesneyi kan ile âlûde etmek; cemi, rimâl gelir.	cem		
15596	remel	رَمَلٌ	Ar.	•	Bir nev ilm-i kâzib ki güya kum vasıtasıyla gaip tarafından haber verilir imiş.			
15597	remende	رَمَنْدَةٌ	Far.	•	Korkmuş, havf etmiş olan.			
15598	rümüz	رُمُوزٌ	Ar.	•	Remizler, manası gizli olan kelimeler ve işaretler.			
15599	rümüz-dān	رُمُوزٌ دَانٌ	Ar. - Far.	•	Gizli ve mahfi manalara vâkıf olan kimse.			
15600	rümüs	رُمُوسٌ	Ar.	•	Remsler, mezarlar, kabirler, merkadlar.			
15601	remüķ	رَمُوقٌ	Ar.	•	Pek fakir ve güç ile geçinecek kadar maaşa malik olan kimse.			
15602	remün	رَمُونٌ	Ar.	•	Pey ve peşin akçe.			
15603	rimh	رِمَةٌ	Ar.	•	Koyun vesaire sürüsü.			
15604	remy	رَمِيٌّ	Ar.	∴	Atmak, endâht etmek, sürat ve kuvvet ile def ve teb'id etmek ve bir nesne üzere ziyade ve zam olmak ve nusret evlemek.			
15605	remide	رَمِيدَةٌ	Far.	•	Korkmuş, havf etmiş ve ürkmüş olan.			
15606	remiz	رَمِيزٌ	Ar.	∴	Kesîrû'l-hareke ve azîmü'l-kadr ve celîlü's-şân ve akil ve dâna ve çok şeye vasıl ve necip ve vakar ve temkin sahibi rezîn adama denilir ve sahibinin ızdrabını müstelzim olan dar kalbe denilir.			
15607	remim	رَمِيمٌ	Ar.	•	Kemik çürümek ve çürümüş kemik.			

15608	rennān	رَنَّانٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olu musavvit yani ses verici şeye denilir.		Tıp	
15609	renc	رَنْجٌ	Far.	•	Ağrı, eziyet, dert, illet ve öfke, hışım, gazap.			
15610	rençber	رَنْجَبَرٌ	Far.	•	Ağır işlerde ve hususıyla toprak işiyle tohum ekmek ve çift sürmek için tarlalarda veyahut yapılarda meşgul ve müstahdem olan gündelikçi adam.			
15611	renciş	رَنْجِشٌ	Far.	•	Ağrı, dert, illet, keder, eziyet.			
15612	renc-ver	رَنْجُورٌ	Far.	•	Ağrı ve keder ve eziyete giriftar olan.			
15613	rencür	رَنْجُورٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15614	renc-verî	رَنْجُورِيٌّ	Far.	•	Ağrı, keder, eziyet, veca ve ızdıraplı olmak.			
15615	rencürî	رَنْجُورِيٌّ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15616	rencîdegî	رَنْجِيدِغِيٌّ	Far.	•	İncinmiş olmak, kederli olmak.			
15617	rencîde	رَنْجِيدَةٌ	Far.	•	İncinmiş, müte'ezzi ve mükedder olan.			
15618	rind	رِنْدٌ	Far.	•	Bî-kayd ve laubali olan ve kayıtsız ve hariçte mürtekîb-i isyân ve günahkâr ve batında ehl-i takvâ ve istikamet olan kimse.			
15619	rindâne	رِنْدَانَةٌ	Far.	*	Rint gibi tavır ve harekette bulunmak hâli.			
15620	rende	رِنْدَةٌ	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile doğramacıların tahtayı düz ve hem-vâr eyledikleri alet ki buna gerek Arapçada ve gerek Türkçede bu veçhile rende tabir edilir.			+
15621	rendîde	رِنْدِيدَةٌ	Far.	•	Rendelenmiş, rende vasıtasıyla düz ve hem-vâr kılınmış olan.			
15622	reng	رَنْگٌ	Far.	•	Levn, boyaların manzarası, görünüşü ve mevcudatın aks-i ziyâ vasıtasıyla kuvve-i bâsıraya arz ve mahsus kılanan keyfiyeti ve hile, mekr, hud'a ve ikiyüzlü olmak, riya, mürailik ve şerm ve hayâ.			
15623	rengârenk	رَنْگَارَنْگٌ	Far.	•	Mülevven ve türlü türlü, renk renk olan.			
15624	reng-âmîz	رَنْگَامِيزٌ	Far.	•	Hilekâr ve mürâi olan.			
15625	reng-âver	رَنْگَاوَرٌ	Far.	•	Renkli olan ve hilekâr ve mürâi olan.			
15626	rengîn	رَنْگِينٌ	Far.	•	Renkli ve mülevven olan ve güzel, zîbâ ve ziyetli ve latif olan.			
15627	renm	رَنْمٌ	Ar.	*	Savt, avaz, ses ve seslenmek, terennüm etmek.			
15628	renîm	رَنْيْمٌ	Ar.	*	Ezgiler ile seslenmek ve türkû çağırmaq.			
15629	renîn	رَنْيْنٌ	Ar.	∴	Haykırmak, bağırmaq ve bir adamın sözüne kulak tutup dinlemek.			
15630	rev	رَوْ	Ar.	*	Çift, zevç ve tek olmayan.			
15631	rev	رَوْ	Far.	•	Gidici, yürüyücü, reh-rev, yol gidici, yolcu.			
15632	rû	رُو	Far.	•	Yüz, çehre, sima ve neşvünema bulucu olan.			
15633	revâ	رَوَا	Far.	∴	Caiz, layık, becâ olan ve rayiç, sâ'ig, cari, revan olan ve husule gelmek ve kabul.			
15634	revâ°	رَوَاءٌ	Ar.	*	Tatlı nesne, azb, huliv.			
15635	revâbiṭ	رَوَابِطٌ	Ar.	•	Rabıtalr, kayıtlar, bentler, bağlar.			
15636	rüvvât	رُؤَاةٌ	Ar.	•	Râvîler, rivayetçiler ve hikâyetçiler, haberciler.			

15637	revâtib	رَوَاتِب	Ar.	•	Rabitalar, maaşlar ve vazifeler, maiyetler.			
15638	revâc	رَوَاج	Ar.	∴	Akçe ve meta makulesi, miyân-ı halkta rayiç olup yürüme, geçme ve rüzgâr bir cihette ber-karâr olmayıp karışık esmekle ne semtten esip geldiği nâ-ma'lûm olmak.			
15639	revâh	رَوَاح	Ar.	∴	Şey-i meçhûle yakın ve ittılâ'-ı tahsîlinden naşi sürur ve neşât bulmak ve zevâl-i şemsten âhir-i nehâra varıncaya kadar olan vakit.			
15640	rivâd	رِوَاد	Ar.	*	Talep etmek ve öte beri gidip gelmek ve olta vurmak.			
15641	revâsî	رَوَاسِي	Ar.	•	Râsiyeler, azîm dağlar.			
15642	revâ'id	رَوَاعِد	Ar.	•	Râ'ideler, gürüldeyen gökler.			
15643	revâ'if	رَوَاعِف	Ar.	•	Kahrolunmuş düşmanlar kanına bulaşık olan mızraklar.			
15644	revâfîz	رَوَافِض	Ar.	•	Rafiziler, Rafizi mezhebinden olanlar.			
15645	rivâk	رِوَاك	Ar.	∴	Hanenin önü, pîş-gâh-ı hâne ve hanenin ikinci katında olan dîvân-hâne ve sofa ve kubbe ve kemer sakaf, mukaddem, saçak ve önü açık çardak ve tavan altına yapılan perde nüh-rivâk dokuz kat gökler ve rivâk-ı ayn, rivâk-ı dîde kaş, gözün kaş.			
15646	rivâkî	رِوَاكِي	Far.	•	Bir nev dervîş veya feylesof.			
15647	revâkid	رَوَاكِد	Ar.	•	Rakit ve durgun olanlar.			
15648	rüvâl	رُوَال	Ar.	*	Is. tbbiyeden olup salya ve tükürük ve lu'âba itlak olunur.			
15649	revân	رَوَان	Far.	∴	Gidici, akıcı, yürüyücü olan ve ruh, can, nefes, natika ve caiz ve rayiç.			
15650	revân-baḥş	رَوَانِبَاحِش	Far.	•	Can bağışlayıcı ve can verici olan.			
15651	revâne	رَوَانِه	Far.	•	Gidici, akıcı, yürüyücü olan.			
15652	revânî	رَوَانِي	Far.	*	İrmikten mamul bir nev maruf tatlı.			
15653	revâh	رَوَاه	Ar.	*	Geçip görmek ve bir kimse ile müşavere eylemek ve yeryüzünde su, öte beri oynayıp çalkanmak.			
15654	rivâyet	رِوَايَة	Ar.	•	Hadis ve haber ve şiiir haml ve nakletmek ve hikâyet etmek ve halk için kuyudan su çekmek ve birine su verip ateşini defetmek; cemi, rivâyât gelir.	cem		
15655	revâyiḥ	رَوَايِح	Ar.	•	Rayihalar, kokular, büylar.			
15656	revâ'î	رَوَائِي	Far.	•	Cevaz, mesâğ, liyakat ve becâ olmak.			
15657	rüb	رُوب	Far.	•	Süpürge ve süpürüp tathîr etmek.			
15658	rü'ûb	رُؤُب	Ar.	*	Yoğurt ve süt yoğurt olmak ve mütehayyir ve aşifte olmak ve uyku basıp uyuklamak ve uyku sarhoşu olmak ve pek yorulup fûrû-mânde ve durgun olmak ve yalan söylemek ve akıl ve zihin şûrîde, muhtelit olmak.			
15659	rübâh	رُوبَاه	Far.	•	Tilki denilen hayvan.			
15660	rû-be-râh	رُوبِرَاه	Far.	•	Yüzü yola olan ve hazır ve müstait ve amade ve müheyya olan.			
15661	rû-be-rû	رُوبِرُوب	Far.	•	Yüz yüze, karşı-be-karşı ve mukabil olan.			
15662	rû-be-kâr	رُوبِكَار	Far.	•	Yüzü kâra çevrilmiş, hazır ve amade olan.			
15663	revbe	رُوبِه	Ar.	*	Yoğurt mayası ve medâr-ı ma'âş ve kıvâm-ı zindegânî olan nesne.			

15664	rübe	رُوبَه	Far.	•	Rûbâh ve tilki denilen hayvan.			
15665	rü-be-hâne	رُوبَهَانَه	Far.	•	Tilki gibi ve tilkiye yakışır olan.			
15666	rü-bend	رُوبَنْدُ	Far.	*	Yaşmak ki kadınlar yüzlerine tutarlar.			
15667	rü-püş	رُوبُوشُ	Far.	•	Yüz örtüsü ve yüzü örtülü olan.			
15668	revşe	رُؤْثَه	Ar.	*	Fışkı, tezek ve burun ucu; cemi, ervâs gelir ve terslemek, pislemek.	cem		
15669	revc	رُؤْجُ	Ar.	*	Revaç bulmak, geçmek.			
15670	revh	رُؤْخُ	Ar.	∴	Rahat ve asayiş ve rahmet ve asanlık ve nesim, rîh ve serin ve mülayim esen rüzgârın vücuda dokunmasıyla verdiği serinliğe ve sefa ve inbisâta denilir ve koklamak.			
15671	rûh	رُؤْخُ	Ar.	∴	Mâdde-i hayât olan vedî'a-i ilâhiyyeye denilir ki hükemâ ona nefis derler ve can, etibba indinde Metâlib-i Âliyye-i İmam Râzî'de ve bilhassa Süyûtî'nin Ruh Risalesi'nde beyan olduğu veçhile kana denilir ve vahy-i ilâhîye ve Cembrâ'il-i Emin'e denilir ve nefes ile üfürmek, nefh etmek ve bâ'is-i hayât-ı rûhânî olduğu için emr-i nübüvve ve Hazret-i Rabbü'l-Âlemîn'in emir ve hükmüne denilir; cemi, ervâh gelir, Basâ'ir'de beyan olduğuna göre ruhun hakikati bir latife-i rabbâniyye ve anâsır-ı âlem-i ulvîden bir unsur-ı şerîftir ki meded-i ilâhî ile âlem-i süflîye muttasıl ve derecât-ı hayvânât ve tefâvüt-i hâlât hasebiyle hayvan kısmına müteallik olur, insan nevi surette ve mana ve hakikatte ve sıfatta ekmel-i cins-i hayvân olmakla ona muttasıl olan ruh, efdal-ı ervâhtır ve latife-i mezkûrenin hakikatine vukuf, tavr-ı ukûl-ı beşeriyyenin maverasıdır fakat avâriz-ı mümeyyizesiyle idrak, hadd-i imkândadır; ruh hayvani, tabii ve nefsanî namıyla üç neve mütenevvi olup rûh-i hayvânînin merkezi kalp ve rûh-i tabî'iyyenin merkezi dem, yani kan ve rûh-i nefsânîyyenin merkezi dimağdır, rûh-i hayvânî cemi'-i a'zâya şerâyîn denilen nabız, yani kırmızı kan damarlarıyla vasıl olup <u>şerâyîn hayat ve rahattır. rûh-i tabî'i' a'traf-ı bedene eride yani sıvâh kan damarları vasıtasıyla vasıl olur.</u>	cem		
15672	rûhu'l-ğudûs	رُؤْخُ الْقُدُسُ	Ar.	•	Emînü'l-vahy Cebraîl aleyhi's-selâm.			
15673	rûhullâh	رُؤْخُ اللَّهِ	Ar.	•	İsa bin Meryem aleyhi's-selâm.			
15674	rûh-efzâ	رُؤْخُ أَفْزَا	Ar. - Far.	•	Adama taze hayat ve ferah verici olan.			
15675	rûh-ı tûtyâ	رُؤْخُ تُوتْيَا	Ar.	•	Bir nev maden ismi.			
15676	rûhânî	رُؤْخَانِي	Ar.	∴	Kendisinde ruh ve hayat olan şey ki canlı demektir ve bilâ-cesed ruh oldukları için melaikeye ve cin taifesine denilir; cemi, rûhânîyyûn gelir.	cem		
15677	revhânî	رُؤْخَانِي	Ar.	*	Bâd-ı nesim uğrağı olan veyahut rahat ve asayişli olan hoş ve dil-keş ve safâ-bahş makama denilir.			
15678	rûhânîyyet	رُؤْخَانِيَّة	Ar.	•	Rûh-ı mücerred olup cisim ve cesetten ari ve hali olmak ve ruhani olmak.			
15679	rûh-perver	رُؤْخِپَرْوَرُ	Ar. - Far.	•	Ruha kuvvet verip besleyici olan.			
15680	rûhiyye	رُؤْجِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup dipleri iltihaplı, yassı birtakım kabarcıklarla zahir ve bir nev cilt hastalığına denilir ki alelumum şüyûh ve etfale mahsus olan ihtilâlât-ı bedeniyyede avarız olarak veyahut şerâ'it-i sıhhiyyeye riayet edilmediğinden bedel veyahut frengi âlâmet-i mahsûsası olarak ekseriya zuhura gelir ve kuruyarak ve kabuklanarak netice bulur.		Tip	
15681	revd	رُؤْدُ	Ar.	*	Talep eylemek ve öte beri gidip gelmek ve olta vurmak.			
15682	rûd	رُؤْدُ	Far.	•	İrmak, nehir, çay, dere.			
15683	rû-dâde	رُؤْدَاة	Far.	•	Vaki olmuş, vuku bulmuş olan.			
15684	rud-âver	رُؤْدُ آوَرُ	Far.	•	Nehrin suyu akmasıyla getirdiği nesne, ağaç ve dal ve çör çöp misilli şey.			

15685	rūd-bār	رُود بَار	Far.	•	Büyük ırmak ve nehir, nehir kenarı.			
15686	rüde	رُوده	Far.	•	Bağırsak, em'â.			
15687	rüde-bîn	رُوده بَيْن	Far.	•	Bir nev kâhin ve haberci ki hayvanatın bağırsağına bakıp ahval ve ahkâmdan haber verir imiş.			
15688	revz	رُوز	Ar.	*	Tecrübe eylemek ve bir adam bir kimse nezdinde olan nesneye istekli ve talip olmak.			
15689	rüz	رُوز	Far.	•	Gün, yirmi dört saat müddet, yevm ve gündüz vakti, nehâr, aydınlık zamanı.			
15690	rüz-i cezâ	رُوز جزا	Ar. - Far.	•	Kıyamet günü.			
15691	rüz-efzûn	رُوز أَفْزُون	Far.	•	Muammer, ömrü çok ve vefir olan.			
15692	rüzâne	رُوزَانَه	Far.	•	Yevmiye, gündelik.			
15693	rüz-bân	رُوز بَان	Far.	•	Kapıcıbaşı, serheng, çavuş.			
15694	rüz-be-rüz	رُوز بِرُوز	Far.	•	Günden güne, yevmen-fe-yevmen.			
15695	rüzân	رُوزَان	Far.	•	Gündüzler ve gündüz ve gündüz vakti zarfında.			
15696	rüzgâr	رُوزْكَار	Far.	•	Yel, bad, rih ve dünya, âlem ve zaman, zamane, vakit ve hâl, hengâm.			
15697	rüz-merre	رُوزْمَرَه	Ar. - Far.	•	Daima, her gün ve bir günden ibaret zaman ve beyne'n-nâs umûmen malum ve müstamel olan ta'bîrât ve lisan ve dil.			
15698	revzen	رُوزُن	Far.	•	Pencere, deriçe.			
15699	rüz-nâmçe	رُوزْنَامْچَه	Far.	•	Her günün vukuatı kayıt olunan defter-i küttâbî ve muhasebeye memur olan kâtiplerin defteri.			
15700	revzene	رُوزْنَه	Far.	•	Sene ve mah ve hafta ve gün ve bazen saat ve ahvallerini müşir kitap.			
15701	revzene-i beyziyye	رُوزْنَه بَيْزِيَّه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kulakta sandûka-i tabl denilen üzn-i mutavassıt ile üzn-i dâhilinin dehliz nam kıtasımı birbirine müşterek kılan fetha-i beyziyyeye yani beyzi deliğe denilir.			Tıp
15702	revzene-i müdevvere	رُوزْنَه مُدَوَّرَه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sandûka-i tabl denilen üzn-i mutavassıtın cidâr-ı ünsîsi yani içeri tarafa yakın olan duvarı cihetinde mütesâdif olan ve üzn-i dâhilinin kavka'a nam kıtasının süllem-i tabli denilen mahalline açılan fethaya yani deliğe itlak olunur.			Tıp
15703	rüze	رُوزَه	Far.	•	Savm, oruç ve günlük olan.			
15704	rüze-dâr	رُوزَه دَار	Far.	•	Oruçlu, sâ'im olan.			
15705	rüze-küşâ	رُوزَه كُشَا	Far.	•	İftar edici, oruç bozucu olan.			
15706	rüzî	رُوزِي	Far.	•	Gündüze mensup ve müteallik olan ve her günlük hükmünde olan ve gündelik rızık, nasip, maaş ve yiyecek ve geçinecek.			
15707	rüziyâne	رُوزِيَانَه	Far.	•	Maaş, rızık, nasip.			
15708	rüzî-hâr	رُوزِي حَوَار	Far.	•	Rızık yiyici mahluk.			
15709	rüzî-hârân	رُوزِي حَوَارَان	Far.	•	Rızık yiyici olan hayvanat, mahlukat, nâs.			
15710	rüzî-dih	رُوزِي دِه	Far.	•	Rezzâk-ı âlem olan Allahutaala hazretleri.			
15711	rüzî-resân	رُوزِي رَسَان	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15712	rüzîne	رُوزِيْنَه	Far.	•	Gündelik maaş, rızık, nasip.			

15713	rüzīne-dār	رُوزِينَه دَار	Far.	•	Maaş ve rızık ve nasip ve ekmek sahibi.			
15714	revs	رُوس	Far.	*	Sabit olmak ve salınarak yürüme.			
15715	rü'ūs	رُؤُوس	Ar.	•	Re'sler, başlar, sergerdeler.			
15716	rü'esā	رُؤَسَا	Ar.	•	Reisler, bir iş için birinci söz sahibi olarak tayin olanlar ve sergerdeler.			
15717	ruspī	رُوسِيبِي	Far.	•	Fahişe, zâniye olan nisvân.			
15718	ruspī-zāde	رُوسِيبِي زَادَه	Far.	•	Veledizina, piç ve ana babası belli olmayan velet, çocuk.			
15719	rüstā	رُوسْتَا	Far.	•	Köy, karye.			
15720	rüstāhīz	رُوسْتَا حِيَز	Far.	•	Kıyamet günü.			
15721	rüstāz	رُوسْتَا زُ	Far.	•	Köylü adam, köy ve karye ehli.			
15722	rüstā-zāde	رُوسْتَا زَادَه	Far.	•	Köylünün oğlu olan, köylü çocuğu.			
15723	rüstā'ī	رُوسْتَايِي	Far.	•	Köyde oturup taayyüş etmek.			
15724	rū-siyāh	رُوسِيَاه	Far.	•	Yüzü kara, kabahatli ve rezil olan.			
15725	rū-siyāhī	رُوسِيَاهِي	Far.	•	Yüz karalığı, kabahat ve rezalet.			
15726	rū-siyeh	رُوسِيَه	Far.	•	Yüzü kara, rü-siyāh ve kabahatli olan.			
15727	reviṣ	رُوش	Far.	•	Gidiş, yürüyüş ve tarz, kaide, usul, tarik ve bahçe aralarında olan yol hıyaban.			
15728	rūṣen	رُوشَن	Far.	•	Aydın, ziya ve belli ve bedihi ve aşikâr olan ve revnaklı ve ziyadar olan.			
15729	rūṣenā	رُوشَنَا	Far.	•	Ziya, fūrūğ, aydınlık ve rūṣen olan.			
15730	rū-ṣinās	رُوشِنَاس	Far.	•	Belli başlı, meşhur kimse ve cümle ile aşına ve ülfetli olan kimse.			
15731	rū-ṣināsī	رُوشِنَاسِي	Far.	•	Aşinalık, ülfet, dostluk.			
15732	rūṣenā'ī	رُوشَنَايِي	Far.	•	Rūṣenâlık, rūṣenlik, parlak aşikârlık.			
15733	rūṣen-beyān	رُوشَن بِيَان	Ar. - Far.	•	Açık, fasih, beyan edici olan.			
15734	rūṣen-dil	رُوشَن دِل	Far.	•	Gönlü hakâyık-ı rûhâniyyeye vâkıf olan.			
15735	rūṣen-zamīr	رُوشَن زَمِير	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15736	rūṣen-gīr	رُوشَن كِير	Far.	•	Cilacı ve mskaleci, perdahçı.			
15737	rūṣenī	رُوشِنِي	Far.	•	Parlaklık, ziyadarlık.			
15738	ravz	رُوض	Ar.	∴	Ahmak ve künd-zihh iken akıl rüşt ve tedbir sahibi olmak.			
15739	ravza	رُوضَه	Ar.	∴	Kumlukta veya çayır ve çimenlikten su yatağı olan yani câ-be-câ sulu olan yere denilir ki mergizâr tabir olunur ve gölcük ve havuz ve bent makulesi yerlerde müctemi' olan sulara denilir ve bahçe, bostan, cennet, behişt ve çimenlik mahal; cemi, rivâz gelir.	cem		
15740	ravza-i muṭahhara	رُوضَه مُطَهَّرَه	Ar.	*	Fahr-i kâ'inât aleyhi efdalü's-salavât ve efdalü't-tahiyyât efendimiz hazretlerinin kabri-i şeriflerine denilir.	cem		
15741	ravc	رُوع	Ar.	*	Bir nesneden korkmak ve ürkmek ve hareket-i nefsâniyye, helecan.			

15742	rü ^c	رُوع	Ar.	*	Kalp, fu'âd ve yürekte korku arız olacak mahal ve zihin ve akıl ve akile denilir.			
15743	revâ ^c	رُوع	Ar.	*	Nâsı acebe düşüren, hüsn ü cemâl veya şecaat.			
15744	rev ^a	رُوعه	Ar.	*	Korku, havf.			
15745	reveġân	رُوعَانُ	Ar.	*	Talep ve meyletmek.			
15746	rüġan	رُوعِنُ	Far.	•	Yağ, dühn, semen ve ispirotoda erimiş sakız makulesi şey ki boya gibi cila için istimal olunur.			
15747	rüġanî	رُوعِنِي	Far.	∴	Revani denilen bir nev tatlı taam ve ayakkabı imalinde vesair şeyleri imal zımında kullanılan bir nev siyah, parlak deri.			
15748	revf	رُوف	Ar.	*	Sükün ve ârâm ve bir nesne iyi olmak.			
15749	re ³ ûf	رُوف	Ar.	•	Esmayihüsnadandır, begayet esirgeyici ve merhamet ve şefkat sahibi ve mihrîbân olan.			
15750	revķ	رُوقُ	Ar.	*	Ev önünün örtüsü, sakaf, mukaddemü'l-beyt; cemi, ervâk gelir ve büyük çadır.	cem		
15751	rü-ger	رُوكِر	Far.	•	Yüzü öteye çevrilmiş olan ve asi ve itaatsiz olan.			
15752	rü-gerdânî	رُوكِرْدَانِي	Far.	•	Yüzünü öteye çevirmek, rü-gerdânlık.			
15753	revm	رُوم	Ar.	∴	Talep etmek ve sıçramak ve ihtisar etmek ve tecvit is. olup kelime de olan gizlice hareke-i muhteliseden ibarettir ki işmâm gibi bunda o kadar hareke iştilmez.			Tecvit
15754	rü-mâl	رُومَالُ	Far.	•	Yüz sürücü, yüz silici olan.			
15755	rü-mâlî	رُومَالِي	Far.	•	Yüz sürmek ve yüz silmek.			
15756	revende	رُوندَه	Far.	•	Gidici ve yürüyücü olan.			
15757	revnaķ	رُونَقُ	Ar.	•	Ziyet ve hüsn ve güzellik ve âb u tâb ve sefa, taravet.			
15758	rü-nümâ	رُونْمَا	Far.	•	Yüz gösterici olan ve zuhura gelen ve vaki ve bariz olan ve gelinin yüzünü gördükte damadın verdiği hediye.			
15759	rü-nümûde	رُونْمُودَه	Far.	•	Yüz göstermiş ve zuhur etmiş olan.			
15760	rü-nümûn	رُونْمُونُ	Far.	•	Yüz gösterici ve zahir ve bariz olan şey.			
15761	reviyy	رُوي	Ar.	•	Aruz is. olup şürde kafiye harfine denilir ve beytin harf-i ahîri.			Aruz
15762	rüy	رُوي	Far.	•	Yüz, çehre, sima, vecih.			
15763	rüya	رُويَا	Far.	•	Bitici, neşvünema bulucu ve namı olan.			
15764	rü ³ yâ	رُويَا	Ar.	•	Düş ki uyku içre görülür, keyfiyet; cemi, rü'â.	cem		
15765	rü ³ yet	رُويَّةُ	Ar.	∴	Göz ile görmek, bakmak, nezaret etmek ve kalple görmek yani akıl ile müşahede rütbesinde bilmek ve şey-i mer'iyi idrak etmek ve tefekkür etmek ve düşünmek; cemi, rü'î.	cem		
15766	reviyyet	رُويَّةُ	Ar.	∴	Fikir, nazar, tedbir, endişe ve akıl ve basiret ve kişi umurunda tefekkür üzere bulunmak.			
15767	revîd	رُويدُ	Ar.	*	Rıfk ve suhulet.			
15768	rüy-dâde	رُوي دَاذَه	Far.	•	Vaki olmuş ve vuku bulmuş olan.			
15769	rüy-şinâs	رُوي شِنَاس	Far.	•	Belli başlı, meşhur kimse ve cümle ile aşına ve ülfetli olan kimse.			
15770	rüy-şinâsî	رُوي شِنَاسِي	Far.	•	Aşinalık, ülfet, dostluk.			

15771	rüy-mâl	رُؤْيَمَالٌ	Far.	•	Yüz sürücü, yüz silici olan.			
15772	rüy-mâlî	رُؤْيَمَالِي	Far.	•	Yüz sürmelik ve rüy-mâl olmak.			
15773	rüy'de	رُؤْيِيدَه	Far.	•	Bitmiş, neşvünema bulmuş olan.			
15774	rüy'în	رُؤْيِيْن	Far.	•	Tunçtan masnu ve ibaret olan.			
15775	reh	رَه	Far.	•	Râh, yol, tarik ve resim, kaide, kanun.			
15776	rehâ	رَهَا	Far.	•	Halas, kurtulma, kurtuluş.			
15777	rehâbine	رَهَابِنَه	Ar.	•	Ruhbanlar, Nasârî papazları.			
15778	rehâbîn	رَهَابِيْن	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15779	rihân	رِهَان	Ar.	*	Müfret olmak itibariyle bir kimse ile bir madde zımında bir şey üzerine bahse tutuşmak ve cem olmak itibariyle rehinler, görevler, tutular demektir.			
15780	rehâvî	رَهَاوِي	Far.	•	İçinde yaylı çalgı olup kurulduktaki kendi kendine çalar olan kutu.			
15781	rehâ-yâb	رَهَايَاب	Far.	•	Halas bulup selamete çıkar olan.			
15782	rehâ'in	رَهَائِيْن	Far.	•	Rehineler, rehinler.			
15783	rehâ'î	رَهَائِي	Far.	•	Halas, kurtuluş.			
15784	rehb	رَهَب	Ar.	•	Korkmak, hafv ve hirâs etmek.			
15785	ruhbân	رُهْبَان	Ar.	∴	Korkmak ki buna Türkçede yılmak ve çekinmek denilir ve cem olmak itibariyle rahipler, Nasârî taifesinin papazları ki nâstan inkıta ve inziva birle ta'abbüd ve tenessüke say ve mücadele ederler idi ve müfret olmak itibariyle rahip manasınadır; cemi, rehâbîn ve rehâbine gelir.	cem		
15786	rehbâniyyet	رُهْبَانِيَّة	Ar.	∴	Rahip olmak, rahiplik, papazlık, manastırda oturmaklık ki hadîs-i şerifte menhî olan ruhbaniyetten murat selef ruhbanlarının kendi maddede-i recüliyyetini izale eylemek ve riyazet veya nefisine eza için gerdanına zincir geçirmek ve post giymek ve asla et yememek ve savm-ı visâl eylemek gibi ahlaklarıyla mütehallik olmaktır ve Burhân-ı Kâtu'da ruhban kelimesi Fârisî olarak gösterilir, aslı ruhban imiş ruh, züht ve salah ve bân sahip manasına olmakla ruhban, sâhib-i zühd ve salah manasına zahit ve sâlih demek imiş, sonra tahfif için vâv hafz edilmistir.			
15787	ruhbân-ḥanet	رُهْبَانُ حَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Manastır, kilise.			
15788	rehbet	رَهْبَةٌ	Ar.	•	Korkmak ki buna Türkçede yılmak ve çekinmek denilir ve korku.			
15789	rehber	رَهْبِيْر	Far.	•	Yol gösterici, kılavuz, delil.			
15790	rehberî	رَهْبِيْرِي	Far.	•	Rehberlik, kılavuzluk, delalet.			
15791	rehc	رَهَج	Ar.	*	Toz, gubâr ve şûr ve şağb ve şer ve fitneye denilir.			
15792	rehd	رَهْد	Ar.	*	Bir nesneyi pek ezmek, şedîden sahk etmek.			
15793	rehs	رَهْس	Ar.	*	Ayakla basıp bir nesneyi pek çok çiğnemek.			
15794	rehş	رَهْض	Ar.	*	Bir nesneyi pek sıkmak.			
15795	rehṭ	رَهْط	Ar.	*	Bir adamın kavim ve soy ve kabilesi ve adüv, düşman; cemi, erhât gelir.	cem		
15796	rehf	رَهْف	Ar.	*	Bilemek, keskinletmek.			

15797	reh-peymā	رَهَيْمًا	Far.	•	Yolcu, yol ölçücü.			
15798	reh-rev	رَهْرُو	Far.	•	Yolcu, yoldan gidici olan.			
15799	reh-revān	رَهْرَوَانُ	Far.	•	Reh-revler, yolcular, yol gidiciler.			
15800	reh-zen	رَهْزَنُ	Far.	•	Yol kesici, kuttâ`u`-tarik.			
15801	reh-zenī	رَهْزَنِي	Far.	•	Yol kesicilik, kat`u`t-tarik, reh-zenlik.			
15802	rahq	رَهَقُ	Ar.	*	Bir nesneyi bürümek, ihata etmek ve bir adamın arkasından yetişmek veyahut yaklaşıp çatmak ve akıl gitmek ve mütehayyir olmak ve yakınlık, takarrüp ve daima şerr ü şürür ve zulüm ve cefa irtikâbına denilir ve muharremât ve menhiyata düşüp hemîşe onunla uğraşmak ve bir adamı uhde-i tâkatinden hariç külfete tahmil etmek ve valan sövlemek.			
15803	rehaq	رَهَقُ	Ar.	*	Suç, günah, isim ve zulmetmek ve azgınlık ve sefihlik ve zulüm ve tuğyan.			
15804	rehket	رَهَكَةٌ	Ar.	•	Zayıf ve zebunluk.			
15805	reh-güzar	رَهْغَذَارُ	Far.	•	Yol, tarik ve bir şeyin yolu üstü ve yolcu, yoldan gidici.			
15806	reh-güzer	رَهْغَذِرُ	Far.	•	Bi-ma`nâhu eyzan.			
15807	rehl	رَهْلُ	Ar.	*	Vilâdet akabinde zuhur eden son dedikleri sarı sıvı ve is. tıbbiyeden olup esnâ-yı hamlde ceninin derununda sebh eylediği suya denilir ki bunun mahfazasına dahi gışâ-i rehl ve ta`bir-i efrenciyyesi aminyos ıtlak olunur, gışâ-i mezkûr vaz'-ı hamliden biraz evvel yırtılıp rehl dökülür, bu hâl dahi vaz'-ı hamlin mukaddimesi ve inkızâ-vı müddet-i hamlin müjde-resânıdır.		Tıp	
15808	rehlet	رَهْلَةٌ	Ar.	*	Şişme ve şişkinlik.			
15809	rehn	رَهْنُ	Ar.	∴	Bir kimseden istidâne veyahut istiare olunan nesne yerine vazolunan şey ki Fâriside, girev Türkide tutu denilir ve is. fıkhiyyeden olup bir malı ondan ondan istifâsı mümkün olan bir hak mukabilinde mevkuf ve mahpus kılmaya ıtlak olunur; cemi, rihân gelir ve hapseylemek ve sabit ve payidar ve daim olmak.	cem		
15810	reh-nişîn	رَهْنِيشِينَ	Far.	•	Yol üzerine oturuca olan.			
15811	reh-nümā	رَهْنِمَا	Far.	•	Kılavuz, yol gösterici, delil, reh-nümây keza.			
15812	reh-nümā'ī	رَهْنِمَائِي	Far.	•	Kılavuzluk, delalet.			
15813	rehn-i müste'ār	رَهْنُ مُسْتَعَارَ	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup ariyet olunan bir malın izn-i sâhib-i mâl ile müsta`ir tarafından rehin edilmesi keyfiyetine denilir.		Fıkıh	
15814	reh-nümün	رَهْنُمُونُ	Far.	•	Kılavuz, yol gösterici, delil.			
15815	reh-neverd	رَهْنَوَرْدُ	Far.	•	Yolcu, yolculuk edici olan.			
15816	reh-vār	رَهْوَارُ	Far.	•	Yorga yürütyüşlü at ve beygir.			
15817	rühün	رُهُونُ	Ar.	•	Rehinler, tutular, girevler.			
15818	reh-yāb	رَهْيَابُ	Far.	•	Yol, yolcu olan.			
15819	rehīde	رَهْيِدَه	Ar.	*	Vücudu gül gibi ter ü tâze ve nerm ü nazik olan genç mahbubeye denilir.			
15820	rehīq	رَهْيِيقُ	Ar.	•	Şarap, hamr, bade.			
15821	rehīn	رَهْيِينُ	Ar.	∴	Bir nesne mukabili alıkonulan şey ve borcun eda olunacağına kefalet etmek üzere alacaklıya teslim olunan nesne, tutu, girev.			

15822	rehinet	رَهِينَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15823	ri'â°	رِئَاءٌ	Ar.	∴	Bir kimse nâsa kendi muttasıf ve mütehallik olduğu fiil ve girdârının hilafını göstermek ve gösteriş eylemek ve ikiyüzlülük etmek ve bir adamı karşısına geçip görmek ve bir kimse ile müşavere eylemek.			
15824	reyâh	رِيَّاحٌ	Ar.	•	Hamr, şarap, bade.			
15825	riyâh	رِيَّاحٌ	Ar.	•	Rihler, rüzgârlar ve rayihalar.			
15826	reyâhîñ	رِيَّاحِيْنَ	Ar.	•	Reyhanlar, güzel kokulu otlar, fesleğenler.			
15827	riyâd	رِيَّادٌ	Ar.	*	Talep eylemek, istemek.			
15828	riyâset	رِيَّاسَةٌ	Ar.	∴	Bir kavme veya bir cemaate baş olmak ve sürur ve ser-kâr olmak ve ululuk ve ululanmak ve reislik ve baş ve sergerde olmak.			
15829	riyâz	رِيَّاضٌ	Ar.	•	Ravzalar, bahçeler.			
15830	riyâzat	رِيَّاضَةٌ	Ar.	•	Nefsini kırıp ve zevk ve sefadan çevirip daima melhûzât-ı nâfi'a ile meşgul etmek.			
15831	riyâzî	رِيَّاضِيٌّ	Ar.	∴	Riyazete mensup ve müteallik olan ve yalnız sarf-ı efkâr ve meşgûliyyet-i dâ'ima ile istiksâbı mümkün olan ve hesap ve hendeseye müteallik ulumun kâffesine itlak olunur.			
15832	riyâfet	رِيَّافَةٌ	Ar.	•	Bir ilimdir ki onun vasıtasıyla yer altındaki suları ve susuz yerleri keşf ve izhar ederler.			
15833	riyâ-kâr	رِيَّائِيٌّ	Ar. - Far.	•	İkiyüzlü, mürâi kimse.			
15834	reyyân	رِيَّانٌ	Ar.	•	Suya kanmış ve sirâb olan.			
15835	reyb	رَيْبٌ	Ar.	∴	Hâdise-i rüzgâr ve asıl bir nesnede bir hâlet tevehhümüyle vaki olan şek ve şüphe ki lisanımızda suizan ve mazınne-i töhmet manasınadır; cemi, rüyüb gelir.	cem		
15836	rîb	رَيْبٌ	Ar.	•	Rîbeler, şekler, şüpheler, gümânlar.			
15837	rîbet	رَيْبَةٌ	Ar.	•	Şek ve şüphe, gümân ve mazınne-i töhmet ve suizan.			
15838	ri'e	رِيَّةٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup teneffüse hizmet eden akciğere denilir, Fâriside şuş, Türkide öyken denilir; cemi, ri'ât gelir.	cem	Tıp	
15839	ri'eteyn	رَيْتَيْنِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup sağ ve sol tarafta olan iki akciğere denilir.			Tıp
15840	riçâl	رِيحَالٌ	Far.	•	Reçel tabir olan taneli tatlı ki maruftur.			
15841	rîh	رِيحٌ	Ar.	∴	Yel, bad, rüzgâr ki havâ-yı müteharrikten ibarettir; cemi, riyâh gelir; Kur'an-ı Kerim'in kavaidi iktizasî olarak müfret hâlinde şedâ'id ve ukûbâtta ve cem hâlinde letâ'if ve in'âmâtta varit olmuştur ve istiare tarikiyle galebe ve kuvvet ve rahmet ve mazarrat ve devlet manalarına kullanılır ve hoş ve tayyib şeye denilir ve rayiha manasına kokuya denilir.	cem		
15842	reyhân	رِيحَانٌ	Ar.	∴	Fesleğen denilen hoş-bû nebat ve sâkı olmayan iyi kokulu ot ve rızık ve maişet ve rahmet ve ekin yaprağı; cemi, revâhîñ.	cem		
15843	rihîtim	رِيحْتِمٌ	Far.	•	Birbirine pek basılmış taş ve toprak ki zamanında deniz kenarını muntazam surette doldurup set yapmaktan ibaret amelîyyât-ı tûrâbiyye ve haceriyyeye denilir.			
15844	rîhte	رِيحْتَةٌ	Far.	•	Dökülmüş ve mansub olan ve isâga olunmuş, dökme olan ve akıtılmış olan.			
15845	rîz	رِيْزٌ	Far.	•	Dökücü, akıtıcı ve saçıcı olan.			
15846	rîzân	رِيْزَانٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve akıp dökülcü olan.			
15847	rîziş	رِيْزِيْشٌ	Far.	•	Dökmek, dökülmek, akmak, akıtmak.			
15848	rîze	رِيْزَةٌ	Far.	•	Döküntü, saçıntı, kırıntı.			

15849	rīze-çīn	رِيْزَه چِيْن	Far.	•	Döküntü ve saçıntı ve kırıntı düşürücü olan.			
15850	rīze-hūr	رِيْزَه حُوْر	Far.	•	Döküntü, saçıntı ve kırıntıyı yiyici olan.			
15851	rīsmān	رِيْسْمَان	Far.	•	İp, halat, hayt.			
15852	rīsumān	رِيْسْمَان	Far.	*	Bi-ma'nāhu eyzan.			
15853	rīṣ	رِيْش	Ar.	∴	Yara, çıban, cerahat, kariha ve sakal ve yük ve yapağı, kıl ve kahır ve hışım ve gazap.			
15854	rīṣ-peçe	رِيْش پِچِه	Far.	*	Sakalın üzerinde ve alt dudak altında bulunan kıllar ki bam teli denilir.			
15855	rīṣ-tāb	رِيْش تَاب	Far.	*	Kıvırcık saç ve sakal.			
15856	rīṣ-ḥand	رِيْش حَنْد	Far.	•	Birinin sakalına gülmek, yaltaklanmak, sahte hulus.			
15857	rīṣ-gāv	رِيْش گَاو	Far.	*	Maskaralık eden kimse.			
15858	rīṣe	رِيْشِه	Far.	•	Saçak, püskül ve yara, cürh ve nebatın kökü, kökün ince teli.			
15859	rīṣe-gīr	رِيْشِه گِيْر	Far.	•	Kök tutmuş, köklenmiş olan.			
15860	rīṣār	رِيْصَار	Ar.	*	Reçel denilen taneli tatlı ki envai olur, maruftur; cemi, revâsîr gelir.	cem		
15861	rīzān	رِيْضَان	Ar.	•	Ravzalar, bahçeler, bostanlar.			
15862	reye'ān	رِيْعَان	Ar.	*	Bereketlenip artmak ve rücu etmek.			
15863	rey'ān	رِيْعَان	Ar.	∴	Her şeyin iptida ve evveli ve bir nesnenin tamam bereketli ve makbul vakti.			
15864	rīḳ	رِيْق	Ar.	∴	Ağız salyarı, salya, ağızdan akan su ve zor, kuvvet ve bakiyye-i hayât.			
15865	rīg	رِيْگ	Far.	•	Toz, kum, gubâr, remil ve yazı üzerine dökülen toz ki yazıyı bozmayarak çabuk kurutur.			
15866	rīg-dān	رِيْگْدَان	Far.	•	Rıh kabı, rıh mahfazası.			
15867	reym	رِيْم	Ar.	*	Artık, fazl, ziyade ve paye, derece ve zeval ve kat ve iftirāk ve kabir.			
15868	rīm	رِيْم	Far.	•	Yara ve çıbanın çirk ve irini, kayh.			
15869	rīm-āhen	رِيْم آهَنْ	Far.	*	Demir boku denilen nesne ki zahiren demire müşabih ise de toprak gibi ufalanıp kırılır ve asıl demir gibi kuvvet ve mukavemeti yoktur ve kızmış demir döküldükte dökülen parçalar.			
15870	rīm-nāk	رِيْمْنَاك	Far.	•	Çirkin, murdar, kirli, irinli olan.			
15871	rīme	رِيْمِه	Far.	*	Çapak, rams ki gözün kapaklarından akan ve kirpiklerin arasında müctemi' ve mün'akid olan çirk.			
15872	rīmān	رِيْمَان	Ar.	*	Eğilip meyletmek ve in'itâf etmek.			
15873	reyn	رِيْن	Ar.	∴	Gönül karası ve günah ziyade olmak ve uyku ve mestlik ve galebe etmek ve kir ve pas ve çirk ve günah ve kasvet-i kalb ve şekavet.			
15874	rīv	رِيْو	Far.	•	Hile, mekr, al, hud'a, şeytanlık.			
15875	rüyün	رِيْوِيْن	Ar.	*	Galebe etmek, galebe çalmak.			
15876	rīhḳān	رِيْهَقَان	Ar.	*	Safran denilen sarı çiçekli nebat ki şeklinin görülmesi için safran kelimesine bakıla.			
15877	re'īs	رِيْسِيْس	Ar.	•	Bir kavmin baş ve server ve sergerdesine denilir; cemi, re'âsî gelir.	cem		

15878	z	ز	Ar.	• İşbu harf-i zâ-yı mu'ceme, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on üçüncü harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde vedi adedine delalet eder ve işaret olur.			
15879	zi	زى	Far.	• Ez, den, min makamında vaki harf-i cerr-i Fârisîdir.			
15880	zâ ²	زَاءَ	Ar.	• Hurûf-ı Osmâniyyeden on üçüncü harfin ismidir.			
15881	zâ	زَا	Far.	• Doğurucu, ve zâd ve zade manasına.			
15882	zâc	زَاج	Far.	• Bir nev demir madeni ve demir tozu gibi demirin kükürt ruhunda erinmesinden hasil olur.			
15883	zâcir	زَاجِر	Ar.	• Zecr edici, zecir ve men ve nehyedici olan.			
15884	zâhifât	زَاحِفَات	Ar.	* İs. hayvânâtta olup yılan gibi sürünerek yürüyen hayvanları ve timsah ve kertenkele ve kurbağa ve kaplumbağa gibi eşkâl-i hâriciyye ve a'zâ-yı dâhiliyyece yılanlara müşabih hayvanatı tarif ve tavsif eden sınıf-ı hayvânâta itlak olunur.			Hayvanat
15885	zâhife	زَاحِفَه	Ar.	* Yorgunluktan tabanını yere sürüyerek yürüyen ve hayvanat ısı olup zâhifâtın her birine itlak olunur.			Hayvanat
15886	zâhîr	زَاحِيز	Ar.	• Dolu ve taşkın olan deniz ve şeref ve şân-ı âlî.			
15887	zâhîf	زَاحِف	Ar.	• Gurur ve fahr ve tekebbür ve ta'azzum sahibi olan.			
15888	zâhîl	زَاحِل	Far.	• Zakkum ağacı.			
15889	zâd	زَاد	Far.	• Doğmuş, tevellüt etmiş, vilâdet eylemiş olan.			
15890	zâd	زَاد	Ar.	• Azık, tûşe, yol için hazır kılınıp istishâb olunan taam.			
15891	zâdellâh	زَادَ اللهُ	Ar.	• Allah artırsın ve ziyade eylesin manasında duadır.			
15892	zâdegi	زَادِغِي	Far.	• Oğulluk, bünüvvet.			
15893	zâde	زَادَه	Far.	∴ Mevlûd, doğmuş olan, kız ve erkek evladın her biri ve asilzade, asıl ve nesebi ahali beyinde maruf olan zatın çocuğu, helalzade nikâh semeresi olarak ırz ehli kadının tevlit eylediği çocuk, şâh-zâde : şah veyahut padişah oğlu, şevh-zâde : şevh, tekke şevhinin oğlu.			
15894	zâr	زَار	Far.	• Ot ve çiçek ve ağaç ve başka herhangi bir nesnenin çok olduğu mahal ve hakir ve bî-i'tibâr olan ve nalan ve giryân olan ve dert ve keder ve rencişe müptela olan ve hüznün ve süziş ile yanık yanık ağlamak.			
15895	zâri ^c	زَارِع	Ar.	• Ziraatçı, ehl-i zirâ'at, ekici olan.			
15896	zârifet	زَارِفَةٌ	Ar.	• Zait olan söz ve kelam.			
15897	zârî	زَارِي	Far.	• Hakaret, itibarsızlık ve dert ve kederden naşi ağlayıp sızlamak.			
15898	zâriyâne	زَارِيَانَه	Far.	• Zârî ve teşekkî ve kedere bâ'is olan nesne.			
15899	zâğ	زَاغ	Ar.	• Karga ve gurâb denilen kuş; cemi, zîğân gelir.			cem
15900	zâğ	زَاغ	Far.	• Bi-ma'nâhu eyzan ve gammaz ve fitneci ve keman yayının kiriş çekecek yerinde olan sargı ki tuncu ona geçirirler.			
15901	zâkî	زَاكِي	Ar.	• Ehl-i salâh ve zekâ olan, sâlih kimse.			
15902	zâl	زَال	Far.	• Koca, ihtiyar, ak sakallı olan.			
15903	zâmir	زَامِر	Ar.	* Ney ve düdük çalan.			
15904	zâmilet	زَامِلَةٌ	Ar.	• Tenbelît hayvanı ki ona binilmeyip yük hamline tahsis olunur ve tenbelît yükü.			

15905	zānū	زَانُو	Far.	•	Uyluk ile baldırın ittihat ettiği yer, diz.			
15906	zānū-ber-zānū	زَانُو بَر زَانُو	Far.	•	Zānū-be-zānū, diz dize, muttasıl olarak.			
15907	zānū-zede	زَانُو زَدَه	Far.	•	Diz çekmiş olan.			
15908	zānī	زَانِي	Ar.	•	Zinakâr; nikâhsız, karı ile cima eden kimse.			
15909	zāniye	زَانِيَه	Ar.	•	Orospu; nikâhsız, erkek ile cima eden karı.			
15910	zāviye	زَاوِيَه	Ar.	•	Köşe ve tekke ve iki hattın telaki etmesinden hâdis olan heyet ve köşe; cemi, zevâyâ gelir.	cem		
15911	zāviye-i kâ'ime	زَاوِيَه كَائِمَه	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir hattın diğer hatta doksan dereceyi tamamen irâ'e edecek surette amûden telakisinden hâdis olan hey'et-i zāviyeye itlak olunur.		Hendese	+
15912	zāviye-i hādde	زَاوِيَه حَادِه	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile doksan dereceden az bir dereceyi ima etmek üzere iki hattın yekdiğere olan telakisinden hâdis olan zāviyeye itlak olunur.		Hendese	+
15913	zāviye-i münferice	زَاوِيَه مُنْفَرِجَه	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile doksan dereceden ziyade bir dereceyi ima etmek üzere iki hattın yekdiğere olan telakisinden hâdis olan zāviyeye denilir.		Hendese	+
15914	zāviye-i mücesseme	زَاوِيَه مُجَسَّمَه	Ar.	•	Üç veya ziyade sathın bir noktada telakisinden hâdis olan heyet.			
15915	zāhid	زَاهِد	Ar.	•	Züht ve perhizkârlıkla muttasıf olan kimse ve sufi, müttakî adam.			
15916	zāhid-âne	زَاهِدَانَه	Ar. - Far.	•	Zahit ve sufi kimseye yakışır olan.			
15917	zāhir	زَاهِر	Ar.	•	Hüsn ve saffet üzere ak ve berrak olan.			
15918	zāhiḳ	زَاهِيḲ	Ar.	•	Batıl ve muzmahil olan.			
15919	zāhil	زَاهِل	Ar.	•	Izdıraptan sonra yüreği rahata ermiş olan ve unutucu, tekâsül edici olan.			
15920	zāy	زَائِي	Ar.	•	Hurûf-ı hecâdan harf-i zâ-yı mu'cemenin ismi.			
15921	zāyiçe	زَايِچَه	Far.	•	Bir vakt-i mu'ayyende kevâkib-i seyyârenin vaz ve heyetlerini irâ'e eder cedvel-i nücûmî.			
15922	zā'id	زَائِد	Ar.	•	Ziyade ve artık olan.			
15923	zā'idde	زَائِدَه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve lahika ve aslen mevcut değil iken arızı olarak iltihak eden şey manasına is. tubbiyyedir.			
15924	zā'ir	زَائِر	Ar.	•	Ziyaret edici, seyirci ve misafir olan.			
15925	zā'if	زَائِف	Ar.	•	Kalp ve mağşuş ve kem-ıyâr ve züyuf akçe.			
15926	zā'il	زَائِل	Ar.	•	Daim ve baki olmayıp zeval ve fena bulmak şanından olan nesne ve kaybolan ve tükenici ve tükenmiş ve zeval bulmuş olan.			
15927	zūbb	زُبُّب	Ar.	*	Âlet-i tenâsül, zeker.			
15928	zebâb	زَبَاب	Ar.	*	Hayvanat is. olup adi karasineğe denilir ve iri ve tüysüz fare ve yabani sıçan.		Hayvanat	
15929	zebâbe	زَبَابَه	Ar.	*	Yaban faresi, manasına hayvanat is.dır; cemi, zübâb.	cem	Hayvanat	
15930	zūbbād	زُبْبَاد	Ar.	*	Kendisinde hayır ve nef' olmayan nesneye denilir.			
15931	zebâd	زَبَاد	Ar.	*	Kalye-misk denilen ıtır, maruf ve hayvanat is. olup misk kedisi denilen hayvana itlak olunur ki sebep-i tesmiyesi işbu hayvanın beyne's-sebileyninde güzel kokulu ve yağmsı bir maddeyi ifraz eden kesesi olduğu içindir, mâdde-i mezkûre münebbih ve muzâdd-ı teşennüc hassasına malik ise de tıpta müstamel olmayıp itriyyât-ı sâ'ire gibi misk-fürûşlar istimal ederler ve elsine-i nâsta kalye-misk namıyla yâd olunur.		Hayvanat	

15932	zebān	زَبَانٌ	Far.	•	Dil, lisan ki ağız içindedir ve konuşmaların her biri.			
15933	zebān-dīrāz	زَبَانٌ دِرَازٌ	Far.	•	İtâle-i lisân edici, birine kabîh ve çirkin ve nâ-sezâ söz söyleyici.			
15934	zebān-zed	زَبَانٌ زِدٌ	Far.	•	Lakırdı arasında beyne'n-nâs müstamel olan söz.			
15935	zebāne	زَبَانَةٌ	Far.	•	Ateş yalını, alev.			
15936	zebāne-keş	زَبَانَةٌ كَشٌّ	Far.	•	Alevli ve yalınlayıcı, parlayıcı, alevlenici olan.			
15937	zebānī	زَبَانِيٌّ	Ar.	•	Ehl-i cehennemî ateşe atmak için memur olan azap meleklerinin her biri.			
15938	zebāniye	زَبَانِيَّةٌ	Ar.	•	Zebaniler, azap melekleri.			
15939	zūbd	زُبْدٌ	Ar.	*	Tereyağı ve kaymak ve ıs. tıbbiyeden olup tereyağına müşabih yağmsı maddelere denilir.			Tıp
15940	zebed	زَبِيدٌ	Ar.	*	Kır ve pas ve çirk ve köpük; cemi, ezbād gelir.	cem		
15941	zūbdet	زُبْدَةٌ	Ar.	•	Her nesnenin iyisi ve âlâsı ve halisi ve hūlasası ve kaymağı ve kaymak; cemi, zūbed gelir.	cem		
15942	zebr	زَبْرٌ	Ar.	∴	Kavi ve şedit adam ve akıl ve hūş ve söz söylemek ve sabır ve şekîb veya yazmak ve bir adamı bir nesneden meneylemek ve nehyetmek ve tehdit ve ihâfe etmek.			
15943	zibr	زَبْرٌ	Ar.	•	Yazılmış nesne, mektup ve kitap; cemi, zūbūr gelir.	cem		
15944	zebūr	زَبُورٌ	Ar.	∴	Yazılmış kitap ve mektup; cemi, zūbūr gelir ve hassaten Davut aleyhi's-selâma nazil olan kitabın ismidir ve hikmet-i akliyyeye maksūr olan.	cem		
15945	zūbūr	زُبُورٌ	Ar.	•	Ziberler, kitaplar, yazılmış şeyler.			
15946	zeber	زَبْرٌ	Far.	•	Yukarı, üst, fevk.			
15947	zeberced	زَبْرٌ جَدٌ	Ar.	•	Zümrüt nevinden meşhur cevher-i zi-kıymet ki yeşil bir taştır.			
15948	zeber-dest	زَبْرٌ دَسْتُ	Far.	•	Galip ve eli üstünde olan.			
15949	zeber-destī	زَبْرٌ دَسْتِيٌّ	Far.	•	Galiblik, galebe ve üstlük.			
15950	zūbūr	زُبُورٌ	Ar.	•	Ziberler, kitaplar.			
15951	zibl	زَبْلٌ	Ar.	*	Fışkı ve gübre.			
15952	zūbūl	زُبُولٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15953	zūbūl-yāfte	زُبُولٌ يَافِتَةٌ	Ar. - Far.	•	Gübrenenip kuvvet bulmuş olan.			
15954	zebūn	زَبُونٌ	Far.	•	Zayıf, kuvvetsiz, nâtivân olan ve bed, fena ve işe yaramaz olan ve sahif olan.			
15955	zebūn	زَبُونٌ	Ar.	*	Alıp satmasında aldanan kişi.			
15956	zebūn-kūş	زَبُونٌ كُوشٌ	Far.	•	Zü'afâ ve fukarayı katl ve eziyet edici kimse ve bî-dâd, zalim, gaddar.			
15957	zebūn-kūş-âne	زَبُونٌ كُوشَانَةٌ	Far.	•	Zalim ve gaddar ve bî-dâd kimseye mahsus ve yakışır olan.			
15958	zebūnī	زَبُونِيٌّ	Far.	•	Zebunluk, zaaf ve zayıflık ve kuvvetsizlik.			
15959	zebīb	زَبِيبٌ	Ar.	∴	Kuru üzüm ve kuru incir ve suyun köpüğü ve ıs. hayvânattan olup bazı hayvanattan hâl-i sıhhatte uzv-ı mahsûs ile hasıl ettiği semlere denilir.			Hayvanat
15960	zebîr	زَبِيرٌ	Ar.	*	Dâhiye ve mihnet ve mezbūr ve mektup manasına.			

15961	zebîl	زَبِيلٌ	Ar.	*	Fışkı, gübre, pislik.			
15962	zücâc	زُجَاجٌ	Ar.	*	Cam, sırça, şişe, ayna.			
15963	zücâcet	زُجَاجَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, zicâc gelir cam paresi ve kadeh.	cem		
15964	zeccâc	زُجَاجٌ	Ar.	•	Camcı, bezirgân.			
15965	zücâcî	زُجَاجِيٌّ	Ar.	•	Camcı, bezirgân ve camdan ibaret veyahut camdan masnu olan.			
15966	zeccr	زَجْرٌ	Ar.	∴	Men ve nehyelemek ve savt ve avaz ile tard eylemek ve kâhinlik eylemek; cemi, zücûr gelir ve köpek balığı ve târid ve saik ve kıyafet ve çağırma ve sürmek.	cem		
15967	zecl	زَجَلٌ	Ar.	*	Atmak, remy etmek.			
15968	zece	زَجَلٌ	Ar.	*	Avaz, savt ve mübalağa ile çağırma.			
15969	zühâr	زُحَارٌ	Ar.	*	Zor ile içi sürmek, istitlâk-ı batn manasına ve şiddetle teneffüs etmek.			
15970	zeḥâret	زُحَارَةٌ	Ar.	*	İnilti ve sıkıntı ile soluk almak ki Türkçede ıkıntı tabir edilir.			
15971	ziḥâf	زِحَافٌ	Ar.	•	Is. arûziyyeden olup iki harf beyninden şirde bir harf sakıt olmak ve terk olunmak hususuna denilir.		Aruz	
15972	ziḥâm	زِحَامٌ	Ar.	∴	Kalabalık ve biri biriyle dar yere sıkışmak ve müzayaka ve darlık vermek.			
15973	zaḥf	زَحْفٌ	Ar.	∴	Düşman üzerine tertip olunan asker ve cenk vaktinde bir kavim bir kavme yakın olmak ve asker düşmana karşı yürümek.			
15974	zühâl	زُحْلٌ	Ar.	∴	Seb' a-i seyâreden biri olup şemsten ziyadesiyle uzaktır ve hile, fent.			
15975	zaḥm	زَحْمٌ	Ar.	∴	Bir adama müzayaka eylemek, sıkıştırmak ve izdiham ve kalabalık, kesret-i nâs ve kalabalık etmek ve bir adama omuz vurma.			
15976	zaḥmet	زَحْمَةٌ	Ar.	∴	Sıkışmak, sıkılmak ve sıkıntı, eziyet, zor ve kalabalık ve müzayaka vermek ve biri biriyle sıkışmak.			
15977	zuḥûl	زُحُولٌ	Ar.	•	Irak olmak ve birinden ayrılmak ve çekinmek ve alarga olmak.			
15978	zeḥîr	زَحِيرٌ	Ar.	*	İshal nevinden bir illet adıdır ki şiddet üzere bağırsak sırtısı ve göbek buruntusu ile arız olup içi geçerek ve karnı bükülerek misterâha varınca kan gelir ki Türkçede iç ağrısı tabir olunur ve is. tıbbiyeden olup vecalı ıkıntıya denilir ki kanlı basurlarda ve mesanenin iltihabında vaki olur.		Tıp	
15979	zeḥḥâr	زُحَّارٌ	Ar.	•	Dolu ve taşkın deniz.			
15980	zeḥârif	زُحَارِفٌ	Ar.	∴	Zuhruf, altınlar ve kemal derecede hüsn ve ziynetler.			
15981	zaḥr	زَحْرٌ	Ar.	•	Kurulmak, fahr ve mübâhât etmek ve kaynamak ve cûş u hurûş etmek, kesret üzere olmak.			
15982	zuḥref	زُحْرَفٌ	Ar.	•	Altın, zehab ve bir nesnenin kemâl-i hüsn ve revnak ve ziyneti ve ziynet verip bezemek, donatmak; cemi, zehârif.	cem		
15983	zaḥm	زَحْمٌ	Far.	•	Yara, cerahat, riş.			
15984	zaḥm-ḥürde	زَحْمُحُورْدَةٌ	Far.	•	Mecruh, yaralı olan.			
15985	zaḥim-dâd	زَحِيمِدَادٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15986	zaḥim-dâr	زَحِيمِدَارٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
15987	zaḥim-res	زَحِيمِرَسٌ	Far.	•	Cerh edici, yara edici olan.			
15988	zaḥim-zede	زَحِيمِزْدَةٌ	Far.	•	Yaralı, mecruh olan.			

15989	zaḥim-kār	زَحْمَكَار	Far.	•	Cürh ve zahm ve yara edici olan.			
15990	zaḥim-kārī	زَحْمَكَارِي	Far.	•	Yara, zahm, ceriha.			
15991	zaḥim-nāk	زَحْمِنَاك	Far.	•	Yaralı ve mecruh olan.			
15992	zaḥme	زَحْمَه	Far.	•	Saz çalacak küçük ağaç pasesi, saz tezenesi ve saz zahmesi.			
15993	zühür	زُحُور	Ar.	∴	Deryanın suyu vefret bulmakla taşkın olmak ve derya gibi cûş u hurûşa gelmek ve bir adam medâr-ı fahr ve mübâhât olacak nesnesiyle iftihar etmek ve bir adamı şevk ve cümbüşle tarab-nâk eylemek ve bir nesne büyük ve uzun olmak.			
15994	zühürîyy	زُحُورِيّ	Ar.	•	Nahvet ve kibir ve tazimi mucip ve mutazammın olan kelam.			
15995	zaḥîf	زَحِيْف	Ar.	•	Fahr ve tekebbür ve ta'azzum etmek, kibirli ve mütekebbir olmak.			
15996	zidâ	زِدَا	Far.	•	Nesne silip pasını açarak mücella ve safi kılıcı, temizleyici olan.			
15997	zidüde	زِدُوْدَه	Far.	•	Silinip pası açılmış olan.			
15998	zede	زَدَه	Far.	•	Vurulmuş, çarpılmış olan ve giriftar olmuş olan.			
15999	zerr	زُر	Ar.	*	Düğme ki esvabı ilikleme için veyahut süs makamında yenine veyahut yakasına dikilir ve is. nebâtiyyeden olup alelumum nebatatın tomurcuklarına denilir ki derununda ilkbahar yaprak ve çiçek ve dal olacak kıt'a-i nebât çıkar; cemi, ezrâr gelir ve sürmek ve sancımak ve birkaç nesneyi bir araya getirip ve dertop edip gereği gibi biriktirmek ve bir adamın tecrübesiye akıl ve dânişi ziyade olmak ve bir adam düşmanına ta'addî eylemek ve ba'de'l-hamâkat rüş ve dirayet sahibi ve müdebbir olmak.	cem	Nebatat	
16000	zirr	زُر	Ar.	*	Gömlek ve kaftan düğmesi.			
16001	zer	زُر	Far.	•	Altın, zeheb denilen maden ve altın akçe, dinar.			
16002	zerâbiyy	زَرَابِيّ	Ar.	*	Zerbiyeler, şadırvanlar ve küçük koltuk yastıkları ve fâhir ve nefis bisâtlar ve mutlaka döşenilip ittikâ olunacak nesnelere.			
16003	zerrâd	زُرَاد	Ar.	•	Zırh vurucu üstat kimse, zırhçı.			
16004	zerrâc	زُرَاع	Ar.	•	Ehl-i zirâ'at, ekinci, çiftçi.			
16005	zürre ^c	زُرَاع	Ar.	*	Ehl-i zirâ'atlar, ekinciler, çiftçiler.			
16006	zirâ'at	زِرَاعَة	Ar.	•	Ekincilik, çiftçilik.			
16007	zerâfet	زِرَافَة	Ar.	•	Azası deve ve öküz ve kaplana müşâbih olan bir nev cân-ver ki Fârisîde üstür-gâv vü pelenk denilir.			
16008	zerâfî	زِرَافِيّ	Ar.	•	Zürafalar, zürafa denilen hayvanlar.			
16009	zerrâḳ	زُرَاق	Ar.	•	Hilekâr, mürâi, riyakâr ve ikiyüzlü olan.			
16010	zer-endüd	زُر اَنْدُوْد	Far.	•	Altın yaldızlı olan.			
16011	zer-âsenk	زُر اَسْنَك	Far.	*	Parlak rıh ki bakır eğintisinden olup yazıyı kurutmak için üzerine ekilir.			
16012	zerâḡan	زُرَاغَان	Far.	*	İnckırık, fuvâk ve katı yer, zemîn-i saht.			
16013	zerâvend	زُرَاوَنْد	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir nev nebatın ismidir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel hiçbir cüzü yok ise de cezrinin mutammis yani hayız kanını akıtıcı gibi bir tesiri olduğu ehl-i tecrübe tarafından haber verilmiştir.		Nebatat	+

16014	zerāvendiyye	زَرَاوَنْدِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bâlâda beyan olunan zeraventi ve evrak ve ezhârî ve kıta'ât-ı sâ'iresi buna şebîh olan <u>sair nebatatı havi bulunan sınıf-1 nebâtâtın ismidir.</u>		Nebatat	
16015	zirâyet	زِرَايَة	Ar.	•	Hışım ve itap etmek ve azarlamak, incitmek.			
16016	zer-bâf	زَرَبَانَف	Far.	•	Altın tel veya sırma ile dokunulmuş kumaş.			
16017	zer-bâfte	زَرَبَانَفْتَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16018	zer-târ	زَرْتَار	Far.	•	Altın tel, sırma ve güneş şuaı.			
16019	zer-târî	زَرْتَارِي	Far.	•	Sırma ve altın tel ile dokunulmuş kumaş.			
16020	zer-ħirîd	زَرَحْرِيْد	Far.	•	Satın alınmış, memluk olan.			
16021	zer-ħirîde	زَرَحْرِيْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan. Ar. * Lokmayı çabuk yutar olan kişiye denilir.			
16022	zerd	زَرْد	Far.	•	Sarı, asfer olan.			
16023	zerd	زَرْد	Ar.	•	Halka halka vurulmuş cenk zırhı.			
16024	zerd-âlû	زَرْدَالُو	Far.	•	Erik cinsinden bir nev meyve ki rengi sarı ve kayısıya tamamen şebîhtir.			
16025	zerd-fâm	زَرْدْفَام	Far.	•	Sarı renkli ve asfer olan.			
16026	zer-dûz	زَرْدُوْز	Far.	•	Sırma işleyici ve altın teliyle dokuyucu.			
16027	zer-dûzî	زَرْدُوْزِي	Far.	•	Sırma işlemeli şey.			
16028	zer-dost	زَرْدُوْسْت	Far.	•	Hasis ve tamahkâr olan.			
16029	zerde	زَرْدَه	Far.	•	Safran ile telvîn olunur bir nev sarı ve tatlı taam ki alelumum düğünlerde, kesret üzere pilav ile istimal olunur.			
16030	zerde-çûb	زَرْدَه چُوْب	Far.	•	Bir nev sarı kök ki galat olarak zerde-çâv dahi denilir.			
16031	zerdî	زَرْدِي	Far.	•	Sarılık, sarı renk.			
16032	zer-rişte	زَر رِيْشْتَه	Far.	•	Altın tel, sırma.			
16033	zer-rişteger	زَر رِيْشْتَه گَر	Far.	•	Sırmakeş, sim-keş, sırma yapıcı.			
16034	zer-sâ	زَرَسَا	Far.	*	Altın ezici, varakçı ve altın halledecek zarf ve işlenmemiş altın ve sikkesiz altın.			
16035	zer-sây	زَرَسَائِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16036	zireşk	زَرِيْشْك	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kadıntuzluğu ve amberbaris denilen nebata denilir ki nebât-ı mezkûrun üzümüne müşâbih olan meyvesi latif ve mayhoş olduğundan iyi şerbeti olur.		Nebatat	+
16037	zireşkiyye	زَرِيْشْكِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bâlâda beyan olunan zireşki ve evrak ve ezhârî ve kıta'ât-ı sâ'ireyi buna şebîh olan <u>sair nebatatı havi bulunan sınıf-1 nebâtâtın ismidir.</u>		Nebatat	
16038	zer-şinâs	زَر شِنَاس	Far.	•	Altın tanıyıcı, sarraf ve erbap.			
16039	zer°	زَرُع	Ar.	•	Tarlaya tohum saçmak, ekin ekmek ve ekilmiş ekin ve tarla.			
16040	zerf	زَرْف	Ar.	*	Takaddüm etmek, ilerlemek.			
16041	zer-feşân	زَرُوْ فَشَان	Far.	•	Altın saçıcı.			
16042	zerağ	زَرَق	Ar.	*	Gök renkli nesne, mavi renkli şey.			

16043	zerḳ	زُرُق	Ar.	∴	Riya ve hile ve mürailik ve ta'n ve bir kimseye mızrak atmak.			
16044	zurḳ	زُرُق	Ar.	*	Âmâ ve kör adam.			
16045	zerḳâ°	زُرُقَاءَ	Ar.	*	Gök ve mavi renkli şey.			
16046	zerḳ-fürüş	زُرُقُ فُرُوش	Ar. - Far.	•	Hilebaz, mürai ve riyakâr kimse.			
16047	zer-kâr	زُرُكَاز	Far.	•	Altın veya sırma işleme olan nesne.			
16048	zer-keş	زُرُكَش	Far.	•	Altın teli yapıcı.			
16049	zer-küb	زُرُكُوت	Far.	•	Altın döküp varak yapıcı.			
16050	zer-ger	زُرُكِر	Far.	•	Kuyumcu, altın kuyumcusu.			
16051	zer-gerî	زُرُكِرَى	Far.	•	Kuyumculuk sanatı.			
16052	zer-gün	زُرُكُون	Far.	•	Altın gibi sarı renkli olan.			
16053	zürünbâd	زُرُونْبَاد	Far.	•	Bir nev ot ismidir.			
16054	zer-nişân	زُرُ نِشَان	Far.	•	Kılıç vesaire üzerine işlenen altın yazı ve resim ve nukûş.			
16055	zer-nigâr	زُرُ نِغَار	Far.	•	Altın ile münakkaş olan.			
16056	zirniḥ	زُرُنِيح	Ar.	∴	Is. kimyâviyyeden olup sıçan otu denilen arsenik madeninin kükürt ile ittihadından hasıl olan bir mahluta denilir ki iki nevi olup birine zirniḥ-i ahmer ıtlak olunur, nakkaşlar bunları boya gibi kullandığı misilli ahali dahi kılları dökme için istimal ederler.		Kimya	
16057	zirniḳ	زُرُنِيق	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16058	zer-ver	زُرُور	Far.	•	Altın yaldızlı olan ve müzehhep olan.			
16059	zürü°	زُرُوع	Ar.	•	Zer'ler, ekilmiş tarlalar.			
16060	zirh	زِرْه	Far.	•	Cenkte vücudu muhafaza zımnında eski zamanda istimal olunan libâs-ı mahsûs ki demir ve nühâs ve bazen dahi köseleden imal olunur idi.			
16061	zirre	زِرْه	Ar.	*	Isırık yeri.			
16062	zirh-püş	زِرْهِيوش	Far.	•	Zırh giyinmiş olan.			
16063	zery	زُرَى	Ar.	*	Bir adama ayıp ve itap ve âzârîş eylemek.			
16064	zerîr	زُرَيْر	Ar.	•	Zeki ve reşit ve sebük-rûh olan adam ve gözü pek nurani ve parlak olmak.			
16065	zirri°	زُرِيغ	Ar.	•	Biçilen ekinden dökülen tanelerden ertesi sene hasıl olan mahsul.			
16066	zerî'a	زُرِيغَة	Far.	•	Ekilmiş tohum.			
16067	zerîn	زُرَيْن	Far.	•	Altından ibaret veya masnu veyahut altına benzer olan.			
16068	zerî'n	زُرَيْن	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16069	zerîne	زُرَيْنَة	Far.	•	Altından ibaret olan ve altına benzer olan ve ekmeğe ufağı ile tertip olunan çorba.			
16070	zerîne-ḥâr	زُرَيْنَة حَوَار	Far.	•	Çorba yiyici olan.			
16071	züst	زُست	Far.	•	Sert, haşin, huşunetli olan.			

16072	zişt	زِشْت	Far.	•	Çirkin, kerihü'l-likâ ve bed-manzar olan.			
16073	ziştî	زِشْتِي	Far.	•	Çirkinlik, kerâhet-i manzar.			
16074	zü'âf	زُءَاف	Ar.	•	Derhâl helak eden, pek katil olan ve tez, seri.			
16075	zi'âmet	زِءَامَت	Ar.	∴	Kefalet ve şeref ve şan ve siyâdet ve riyaset ve malın güzidesine ve efdal ve ekserine denilir ve düşmandan zapt olunan araziden tefrik birle bir kimseye tahsis olunarak a'sâr-ı şer'iyyesi o kimseye ait kılınan kıt'a-i memleket ki mezkûr kimseye za'im tesmiye olunur.			
16076	za'ze'at	زَاعَزَعَة	Ar.	*	Mutlaka sarsıp ırgalamak ve depretmek.			
16077	za'ze'atü'd-dimâğ	زَاعَزَعَةُ الدِّمَاف	Ar.	*	Is. tibbiyeden olup bazı damarların yırtılmasını mucip olacak derecede dimağın hey'et-i mecmû'asının irti'âcına yani titreyip sarsılmasına denilir.		Tip	
16078	za'f	زَاعَف	Ar.	•	Derhâl öldürmek ânide katletmek.			
16079	za'ferân	زَاعْفَرَان	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup şekilde irâ'e olunduğu veçhile beyne'n-nâs safran denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun çiçekleri nâs beyninde zerde denilen tatlı taamı sarıya boyamak için kullanılır ise de lakin tıpta mutammis gibi aybaşı âdetini ta'bir-i diğerle kadınlarda hapsolmuş dem-i hayzı icra ve teshil ve bu hâlde vuku bulan evcâ'ı teskin için ve hazmı vücuda getiren azayı uyandırmak için istimal olunur.		Nebatat	+
16080	za'ferân-ı kâzib	زَاعْفَرَان كَاذِب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile yalancı safran manasına bir nev nebata itlak olunur.		Nebatat	+
16081	za'ferânî	زَاعْفَرَانِي	Ar.	•	Safran renginde olan yani turuncuya mail sarı olan ve za'ferânın cemi ze'âfir gelir.			
16082	zu'm	زُعْم	Ar.	∴	Muhakkak olmayıp şüphe olarıktan söylemek ve kâzib olarak söylemek ve kefil olmak.			
16083	zü'amâ'	زُعْمَاء	Ar.	•	Za'imler, zeamet sahipleri.			
16084	za'im	زَاعِيْم	Ar.	∴	Kefil ve bir kavmin seyit ve ser-kârı ve umur ve mesâlihlerinde cümle taraflarından tekellüm eden söz sahiplerine denilir; cemi, zu'amâ' gelir.	cem		
16085	züğâbe	زُغَابَة	Ar.	*	Is. tibbiyeden olup karınca ayağı gibi hurda ve yumuşak tüylere ve bu tüylere müşabih saçak veya havlara denilir.		Tip	
16086	zağr	زَاعْر	Ar.	*	Bir nesneyi bi-gayri hakkın zor ile gasbeylemek ve her nesne ifrat üzere kesret ve vefret bulmak.			
16087	zağzeğat	زَاعَزَعَة	Ar.	∴	Sözü gevşek ve zayıf söylemek ve bir nesneyi gizlemek ve bir kimseyi hezel ve suhre eylemek ve mealsiz ve mefhumsuz ve bî-ma'nâ olan kelam.			
16088	zağlemet	زَاعْلَمَة	Ar.	•	Şek ve şüphe ve derununda gizli olan adavet.			
16089	zeğan	زَاعْن	Ar.	•	Çaylak denilen yırtıcı kuş.			
16090	zef	زَف	Ar.	*	Nikâhlı kız veya hatunu zevcine teslim eylemek.			
16091	zifâf	زِفَاف	Ar.	•	Gelini düztüp koşup gerdek için güveyi hanesine eriştirmek ve gerdeğe koymak, leyle-i zifâf : gerdek gecesi.			
16092	zift	زِفْت	Ar.	•	Çam ağaçlarından hasıl olan kara sakız.			
16093	zefer	زَاعْفَر	Ar.	*	Ağaca verilen destek ve payanda ve dayak.			
16094	zifr	زِفْر	Ar.	*	Kır ve pas ve yük, haml ve hamule ve kırba; cemi, ezfâr.	cem		
16095	züfret	زُفْرَة	Ar.	*	Gürlemek, kükremek ve nefesini içeri çekip göğsünü öttürmek ve gam ve gussa; cemi, zeferât.	cem		
16096	zefzefet	زَاعْفَرَة	Ar.	*	Sarsılmak ve titretmek ve yel ve rüzgâr avazı.			

16097	zefîr	زَفِير	Ar.	*	Göğüs geçirmek ki mihnet-zede adamın hâlidir ve soluğu uzun uzun uzadıya içeri çektikten sonra dışarı vermek ve ağlamak, inlemek ve savt-ı şedid ve afet ve dâhiye ve ıs. tıbbiyeden olup nefes vermek fiiline ve vazifesine itlak olunur.		Tıp	
16098	züğâğ	زُغَاغ	Ar.	•	Mahalle arasında iki tarafı hane veya duvar olan yola denilir, galatı sokak; cemi, ezikka.	cem		
16099	zağğüm	زُغُوم	Ar.	∴	İçinde hurma ve kaymak olan bir nev Arap taamı ve ehl-i cehennemim taamı ve cehennemde bir şecerin adıdır ve zakkum ağacı namıyla bahçelerde yetiştirilen güzel çiçekli nebat ve küçük ağaç.			
16100	zekā	زَكَا	Ar.	*	Çift adet.			
16101	zekā'	زَكَاة	Ar.	∴	Neşvünema bulmak ve bir kimse ehl-i salâh olmak ve mütena''im olmak ve salah ve diyanet ve akıl ve kiyaset ve taharet.			
16102	zekât	زَكَاة	Ar.	∴	Malını pak ve temiz ve tâhir eylemek için kişinin ifraz ve ihraç ve infak ettiği mikdâr-ı mu'ayyen sadakaya denilir ve paklık, taharet ve büyüme ve ziyade olmak ve boğazlamak; cemi, zekevât gelir.	cem		
16103	zükâm	زُكَام	Ar.	•	Nezle denilen illet ki burnun nühâme denilen iç örtüsünün iltihabına denilir ki soğuktan ileri gelir.			
16104	zekâvet	زُكَاوَةٌ	Ar.	•	Zekâ, salah, diyanet.			
16105	zükre	زُكْرَه	Ar.	•	Küçük şarap ve sirke tulumuna denilir Türkçede sükre diye tabir olunur.			
16106	Zekeriyâ	زَكَرِيَّا	Ar.	•	Bir peygamber-i zi-şânın ismidir aleyhi's-selâm.			
16107	zekât	زَكْوَةٌ	Ar.	∴	Her nesnenin halis ve pâkizesine denilir ve kişinin kendi malından ihraç ve infak eylediği mikdâr-ı mu'ayyene denilir ki malını tathîr için ifraz eder.			
16108	zekiyy	زَكِي	Ar.	∴	Ehl-i salâh ve dindar olan kimse ve tâhir ve pak kimse.			
16109	zell	زَل	Ar.	•	Ayak kaymak ve sözde zeyğ ve hata etmek.			
16110	zellât	زَلَّات	Ar.	•	Zelletler, hatalar, hatalar, cünhalar, cürümler, badireler.			
16111	zelâzil	زَلَّال	Ar.	•	Zelzeleler, yer sallanmaları, hareket-i arz ve bu gibi hâller.			
16112	zülâl	زُلَّال	Ar.	∴	Boğazda ilişmeyen ve kayıp giden safî ve hoş-güvâr ve hafif, soğuk suya denilir ve ıs. tıbbiyeden olup yumurta akına denilir.		Tıp	
16113	zülâlî	زُلَّالِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup yumurta akına müşabih olan mevâdda itlak olunur.		Tıp	
16114	zellet	زَلَّة	Ar.	•	Yürürken ayak sürçüp kaymak ve sanî'a ve hatî'e ve cünha ve badire ve cürüm.			
16115	zilzâl	زِلْزَال	Ar.	*	Bir nesneyi ırgalamak, tahrik etmek ve deprenmek.			
16116	zelzelet	زَلْزَلَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve hareket-i arz, yer sallanması.			
16117	zülîf	زُلْف	Ar.	•	Başta olan saç demetleri ve başın iki tarafından yüz üzerine doğru salıverilen saç istitâleleri.			
16118	zülîfet	زُلْفَةٌ	Ar.	∴	Büyük kâse ve yakınlık ve rütbe ve menzilet ve gecenin evvelinden bir bölüğüne denilir, cemi zülef gelir ve tül-ı leyâl hengâmında gündüzden ahzolunan gece saatleri ve tül-ı eyyâm vaktinde geceden alınan gündüz saatlerinden ibarettir ve sülüs ve nesh ve emsali yazılarda elif ve lâm vesair bazı harfin bâlâsında olan sagîr saçak.	cem		
16119	zülîfâ	زُلْفَى	Ar.	*	Yakınlık, karabet.			
16120	zel°	زَلْع	Ar.	*	Hud'a ve dubara ile bir nesneyi kapmak ve çatlak.			
16121	zelağ	زَلَق	Ar.	*	Ayak kaymak ve kaygıncak yer ve kapmak.			
16122	zalğ	زَلِق	Ar.	*	Bir nesneyi yerinden ayırıp alarga eylemek.			

16123	zelka	زَلَقَةٌ	Ar.	•	Ayak kaymak ve burkulma.			
16124	zelel	زَلَلٌ	Ar.	•	Sıyrıncağ yer ve ayak kayacak yer ve miktarda olan noksan ve kusur.			
16125	zelm	زَلَمٌ	Ar.	∴	Hata eylemek ve yeleksiz ok, kumar oku; cemi, ezlâm gelir.	cem		
16126	zülül	زُلُولٌ	Ar.	•	Miktarda ve vezinde eksik olmak.			
16127	zelîhâ	زَلِيحًا	Ar.	*	Hazret-i Yusuf aleyhi's-selâmın harem-i muhteremleri.			
16128	zelîk	زَلِيقٌ	Ar.	*	Tüysüz şeftali ve natamam düşmüş velet.			
16129	zelîl	زَلِيلٌ	Ar.	•	Ayağı kayan ve sözde hata eden kimse ve tathî, hafif, safî su.			
16130	zimâm	زِمَامٌ	Ar.	•	Hayvan ve beygir yuları; cemi, ezimme gelir.	cem		
16131	zemânet	زِمَانَةٌ	Ar.	*	Kötürüm olmak.			
16132	zimâret	زِمَارَةٌ	Ar.	•	Neyzenlik sanatı.			
16133	zemâ'at	زِمَاعَةٌ	Ar.	•	Taze çocukların tepelerinde bulunan ve bingıldak denilen yumuşak ve oynak yer.			
16134	zamân	زَمَانٌ	Ar.	∴	Asır ve dehr ve mevsim manasına ve vakit ve vaktin kalîl ve kesîrine denilir; cemi, ez mân ve ezmine gelir.	cem		
16135	zamânen	زَمَانًا	Ar.	•	Bazen, ahyânen ve vaktiyle, vaktinde ve geç ve vakitsiz olmayarak.			
16136	zamânen mûhâye'e	زَمَانًا مَوْحَايَةً	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup müşterek bir malik, bir müddet bir şerik ve bir müddet diğer şerik menafiinden istifade etmek üzere taksîm-i menâfi' etmek, usulüne itlak olunur.		Fıkıh	
16137	zamâne	زَمَانَةٌ	Ar.	•	Vakit ve zaman ve dünya ve rüzgâr ve baht ve talih.			
16138	zamânî	زَمَانِيٌّ	Ar. - Far.	•	Dünya ve zamana müteallik olan.			
16139	zamâniyân	زَمَانِيَّانٌ	Ar. - Far.	•	Beniâdem, nâs.			
16140	zembr	زَمْرٌ	Ar.	*	Nây ve kaval ve düdük ve çığırma ve zurna çalmak ve bir kelam ve haberi faş ve şayi kılmak ve bir kimseyi bir kimse üzere kışkırtıp iğrâ eylemek.			
16141	zümre	زُمْرَةٌ	Ar.	•	Pek çok olmayan gürûh-ı insânîye denilir ki lisanımızda bölük tabir olunur ve takım.			
16142	zümürüd	زُمْرُودٌ	Ar.	•	Ecnâs-ı cevâhirden zebercet denilen yeşil taş.			
16143	zümürüd	زُمْرُودٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16144	zümürüdü	زُمْرُودِيٌّ	Ar.	•	Zümürüt misilli yeşil renkli olan.			
16145	zümürüdü'n	زُمْرُودِيْنٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16146	zemzem	زَمْزَمٌ	Ar.	∴	Çok su, ve Ka'be-i Mükerrreme'nin yanında olan maruf kuyu, lisân-ı Süryânî'de zem; dur, gitme manasına imiş, vakti ki Hazret-i Hacer, oğlu İsmail aleyhi's-selâmın ayağı altından su çıkıp aktığını veyahut mezkûr kuyunun kesret-i cereyâna başladığını görünce zem zem diye hitap eylemesiyle işbu suyun cereyanı kesilmiş ve bu veçhile tesmiye edilmiştir ve yavaş yavaş tegannî ve terennüm eylemek.			
16147	zemzemet	زَمْزَمَةٌ	Ar.	∴	Uzun uzadıya gürüldeyerek seslenmek ve geniz ve boğaz ile bir gûne ezgi ve terane ile terdit ve terci'-i âvâz eylemek ve Ateşperestlerin genizlerinde yavaş yavaş ezgi ve terane ile yavaş yavaş söyledikleri kelâm-ı masnû' ve cemaat.			
16148	zemzeme-pîrây	زَمْزَمَةٌ پِيرَايٌ	Ar.	•	Nağme ve terennüm ve terane edici olan.			

16149	zemistân	زَمِشْتَانُ	Far.	•	Kış mevsimi, fasl-ı şitâ.			
16150	zem'ıyy	زَمْعِي	Ar.	*	Hasis ve nekes ve çabuk darılır olan tîz-meşreb olan adam ve begayet zeyrek ve ayyâr adam.			
16151	zemen	زَمْنٌ	Ar.	•	Vakit ve zaman, asır, dehr ve baht, talih, kader, kaza; cemi, ezmân gelir.	cem		
16152	zemherîr	زَمْهَرِيرٌ	Ar.	∴	Pek soğuk ve şiddet-i berd ve kış mevsiminin en soğuk vakti ve pek soğuk olmak ve kamer, ay, mah manasına.			
16153	zemîr	زَمِيرٌ	Ar.	*	Nây ve kaval ve düdük ve çığirtma ve zurna çalmak.			
16154	zemîn	زَمِينٌ	Far.	•	Yer, arz ve sath, yüz ve meydan.			
16155	zemîn-peymâ	زَمِينٌ يَمِيمَا	Far.	*	Yer ölçüp mesaha edici ve seyyah, çok yolculuk eden ve etmiş olan.			
16156	zemîn-peymây	زَمِينٌ يَمِيمَايَ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16157	zemîn pûs	زَمِينٌ پُوسٌ	Far.	•	Yer öpmek, arz-ı itâ'at ve ubudiyet etmek ve yer öpücü olan.			
16158	zemîn-pûsî	زَمِينٌ پُوسِي	Far.	•	Yer öpmek ve yer öpücülük.			
16159	zemîn-küb	زَمِينٌ كُوبٌ	Far.	•	Yer tepici, at ve katır ve deve ve bunlar misilli olan hayvan.			
16160	zen	زَنْ	Far.	•	Karı, avrat, nisâ ve ehlibeyit, menkûha ve vurucu darbedici ve yapıcı ve kullanıcı ve kesici olan.			
16161	zinâ°	زِنَاءٌ	Ar.	•	Haram ferç tasarruf eylemek ve erkek haram karı ile ve karı haram erkek ile mücamaa ve zamparalık eylemek, veledü'z-zinâ : haramzade, piç çocuk.			
16162	zenâbîr	زَنْابِيرٌ	Ar.	•	Zenbûrlar, eşek arıları.			
16163	zenâbîl	زَنْابِيلٌ	Ar.	•	Zembiller, bir nev küfeler, zarflar.			
16164	zunnât	زُنَّاتٌ	Ar.	•	Zâniler, zamparalar.			
16165	zinâd	زِنَادٌ	Ar.	∴	Kolun bilekte olan mafsalları ve çakmak denilen ateş çıkaracak aletler, zendler.			
16166	zinâdîk	زِنَادِيْقٌ	Ar.	∴	Zındıklar, ahirete ve rübûbiyyete iman ve itikadı olmayan dinsizlere denilir veyahut derununda küfrü izmâr ve ihfâ edip sureta iman ve İslam izhar eden münafıklara itlak olunur.			
16167	zenâdîka	زِنَادِيْقَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16168	zunnâr	زُنَّارٌ	Ar.	•	Nasârî ve Mecusi taifesinin şî'âr-ı küfrlerinden olan bir güne kuşağın adıdır.			
16169	zinâ-kâr	زِنَاكَارٌ	Ar. - Far.	•	Zânî, erbâb-ı zinâ, zampara.			
16170	zinâ-kârî	زِنَاكَارِي	Ar. - Far.	•	Zinakârlık, zamparalık.			
16171	zenân	زِنَانٌ	Ar. - Far.	•	Zenler, karılar, nisvân ve vurucular, darbediciler ve yapıcılar, kesiciler.			
16172	zenâne	زِنَانَةٌ	Far.	•	Harem ve karılara mahsus daire.			
16173	zenâbîr	زَنْابِيرٌ	Ar.	•	Zunnârlar, kefere kuşakları.			
16174	zinâvî	زِنَاوِي	Ar.	•	Zinakâr, zânî ve zampara.			
16175	zenberek	زَنْبَرِيْكٌ		*	Zenbûrekten galattır, yay gibi kurulup boşanan alet ki şekli zenbûrektedir.			
16176	zanbâk	زَنْبَقٌ	Ar.	•	Uzun saçlı ve uzun ve beyaz çiçekli ve güzel kokulu meşhur çiçektir.			
16177	zenbûr	زَنْبُورٌ	Ar.	∴	Eşek arısı ki bal arısına nahl denilir ve zenbûr, zarif ve seri'u'l-cevâb adam ve gâret-i azîmeye itlak olunur.			

16178	zenbürek	زَنْبُورُكْ	Far.	• Zemberek denilen yaya denilir ki bir hayli envâr olduğu gibi şekilde görülen saat zembereğidir ve bir nev pek ufak top ki deve ve katır arkasında ateşlenir.				+
16179	zenbîl	زَنْبِيل	Ar.	• Şekilde görüldüğü veçhile Türkçede de zembil denilen maruf zarf ve kaba ve kuffa denilen küfeye denilir ki hasır otundan vesairenden örülüp eşya taşımak için kullanılır.				+
16180	zenbîl-bâf	زَنْبِيلُ بَاف	Ar. - Far.	• Zembil vurucu ve zembil yapıcı, zembilci.				
16181	zen-pâre	زَنْبَاهِرَه	Far.	• Ehl-i zinâ, haram karı ile cima eden erkek kimse, zânî.				
16182	zenc	زَنْج	Ar.	• Tavâ'if-i Sûdâniyyeden bir taifeye derler ki nâs, zenci derler, renkleri siyah olup saçları kıvrıktır.				
16183	zencebe	زَنْجَبَه	Ar.	* Kadınların kışlarını büyük göstermek için şekilde görüldüğü veçhile kadınların sağrılarına bağladıkları yastık manasına ki efrençiyede müstamel olan turnur namıyla mülkümüzde meşhurdur.				+
16184	zencebîl	زَنْجَبِيل	Ar.	• Malum bir nev münebbih ve midevi kök ki baharattan addolunur ve şarap, hamr, bade ve cennette vaki bir ırmağın adıdır ve zencebîlül-kulâb, zencebîlül-acem, zencebîl-i Şâm birer otun ismidir.				
16185	zenceret	زَنْجِرَةٌ	Ar.	• Parmak ile fiske vurma.				
16186	zenceref	زَنْجِرْف	Far.	• Bir nev kızıl madeni boya ki cıva ile kükürtten imal edilir ve bazen madenlerde tabii olarak bulunur.				
16187	züncüfr	زَنْجُفْر	Ar.	• Zincifre denilen kırmızı boya.				
16188	zenci	زَنْجِي	Ar.	• Zengî denilen siyah Arap ki tavâ'if-i Sûdân'dandır.				
16189	zincîr	زَنْجِير	Ar.	* Genç ve taze adamların tırnakları üzere hâdis olan beyazlık.				
16190	zencîr	زَنْجِير	Far.	• Silsile ki Türkçede dahi zincir denilen demir halkaların birbirine geçmesinden veya örgüsünden ibaret ve hasıl olan şey ki işbu şekilde yalnız bir parçası gösterilmiştir.				+
16191	zencîrî	زَنْجِيرِي	Far.	• Zincir ile bağlanacak deli kimse.				
16192	zencîriyân	زَنْجِيرِيَان	Far.	• Zincir ile bağlanacak deliler.				
16193	zençe	زَنْجَه	Far.	• Sokak orospusu ve fahişe.				
16194	zenah	زَنْح	Far.	• Çene, fek, esfel, hanek, yüzün alt tarafında vaki sivri mahal, zekan.				
16195	zenah-dân	زَنْحْدَان	Far.	• Bi-ma'nâhu eyzan ve çâh-ı zenahdân : çene üzerinde bulunan çukur.				
16196	zend	زَنْد	Ar.	∴ Kol ucunun el ile kavuştuğu yer ki bilek kemiği olacaktır ve is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile küçük parmağın üst tarafına ve başparmak dışarıya doğru çevrildikte bedene karîb olan tarafa tesadûf eden kemiğe denilir ki teşrihte azm-i zend namıyla yâd olunur ve ateş çıkaracak bir nev alet ki çakmak makamındadır; cemi, zinâd gelir.	cem	Tıp		+
16197	Zend	زَنْد	Far.	• Bir kitap ismi ki bazı tavâ'if indinde mezhep kitabı itikat olunur ve eskiden Acemistân'da cari bir lisan.				
16198	zende	زَنْدَه	Far.	• Zend denilen aletle beraber ateş çakmak için kullanılır diğer bir alet ki taş makamındadır.				
16199	zindân	زَنْدَان	Far.	• Esir ve kabahatlıleri kapadıkları mahal, hapishane.				
16200	zindânî	زَنْدَانِي	Far.	• Zindana kapanmış esir veya kabahat sahibi.				
16201	zendeğat	زَنْدَعَات	Ar.	• Zındıklık, kefere ve kâfir olmak ve ne'uzu billâh yevm-i haşri ve vücûd-ı Hüdâyı inkâr etmek.				
16202	zindegân	زَنْدِغَان	Far.	• Zinde ve zî-hayât ve canlı olanlar, diriler.				
16203	zindegânî	زَنْدِغَانِي	Far.	• Hayat, canlılık ve maaş ve maişet, taayyüş.				
16204	zindegî	زَنْدِغِي	Far.	• Zindelîk, hayat, dirilik.				

16205	zen-dost	زَنُودِسْت	Far.	•	Karı, çok sever olan adam, zampara.			
16206	zinde-dâr	زِنْدَه دَار	Far.	•	Uyumayıp teyakkuz üzere olan.			
16207	zinde-dil	زِنْدَه دِل	Far.	•	Yüreği canlı olan ve dindar ve ehl-i salâh olan.			
16208	zindîk	زِنْدِيق	Ar.	•	Ahirete ve rübübiyyete iman ve itikadı olmayan dinsize veyahut derununda küfrü izmâr ve ihfâ edip sureta iman ve İslam izhar eden münafıka ve mevcudatın iki asıldan yani nur ve zulmetten hasil olmalarına kail olan müsrik ve Mecusi ve Atesperestlere denilir; cemi, zenâdik.	cem		
16209	zengâr	زَنْگَار	Far.	•	Bir nev bakır pası ki boyacılar kullanırlar, yeşil renkli olup zehr-i kâtildir.			
16210	zengübâr	زَنْگَبَار	Far.	•	Mısır ve Habeş ötesinde kara Araplar vilayeti.			
16211	zengele	زَنْگَلَه	Far.	•	Çan, çingirak, ceres, daire pulu.			
16212	zengüle	زَنْگُولَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16213	zengi	زَنْجِي	Far.	•	Siyah Arap, zenci.			
16214	zinhâr	زِنْهَار	Far.	•	Sakın, iyi bak, sonra sen bilirsin manasında tembih için kullanılır.			
16215	zinhâr-hâr	زِنْهَار حَار	Far.	*	Emân talep edici ve ahd ü peymân kırıcı ve bozucu.			
16216	zünû°	زُنُوْه	Ar.	*	Sığınmak ve bir nesneye pek yaklaşıp çatmak ve şen ve şâdân ve şâdumân olmak ve sûrat eylemek ve yere yapışmak ve boğmak.			
16217	zinye	زِنْيَه	Ar.	*	Zina manasına.			
16218	zenîm	زَنْيِم	Ar.	*	Bir kavme sonradan mülhak olup fi'l-asl onlardan olmayan adama denilir ve levn ve denaetle ve şer ve şenaatle maruf olan fûrumaye ve le'im kimse ve haramzade; cemi, zinâyim gelir.	cem		
16219	zev°	زَوْه	Ar.	*	Mevt sebebiyle hâdis olan felaket ve mihnet gibi hadiseye denilir ve bir kimseyi havâdis-i zamân munkalibü'l-hâl ve inkılâbâta dâçer eylemek.			
16220	zü'âb	زُؤَاب	Ar.	*	Tebeddül ve inkılap manasına.			
16221	zevâcir	زُؤَاجِر	Ar.	•	Zâcireler, memnu olan olan hususlar ve menedici olan tembihat.			
16222	zevâhîr	زُؤَاخِر	Ar.	•	Zâhırlar, dolu ve taşkın olan denizler.			
16223	zâd	زَاد	Ar.	•	Yol zahiresi.			
16224	zûvâr	زُؤَاوَار	Ar.	*	Bir kimseyi görmeye varmak.			
16225	zûvvâr	زُؤَاوَار	Ar.	•	Ziyaret edenler, ziyaret ediciler, görmeye gelenler.			
16226	zevvâr	زُؤَاوَار	Ar.	•	Zâ'ir, ziyaretçi, ziyarete gelen kimse.			
16227	zevârif	زُؤَاوَارِف	Ar.	•	Zârifeler, bir kimsenin sairlerden ziyade söylediği lakırdılar ve kaviller.			
16228	zevâl	زُؤَاوَال	Ar.	•	Bir nesne evvelki kadir ve itibar ve cesametten ayrılmak ve fena bulmak ve güneş nisfinnehardan gurup semtine dönmek.			
16229	zevâl-pezîr	زُؤَاوَالِپَزِير	Ar. - Far.	•	Zail ve fani ve muzmahil olan.			
16230	zevâhir	زُؤَاوَاهِر	Ar.	•	Zâhireler, çiçekler ve ziynetler ve hüsn ve saffet üzere ak ve berrak olanlar.			
16231	zevâyâ	زُؤَاوَايَا	Ar.	•	Zaviyeler, köşeler.			
16232	zevâ'id	زُؤَاوَايِد	Ar.	•	Zâ'ideler, ziyade olan şeyler.			

16233	zevâ'id-i muttaşıla	زَوَائِدُ مُتَّصِلَةٌ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup mesela arsada eşcâr ve meyve ve mağrûsât ve mezzû'ât-ı sâ'ire ve hayvanın semizlemesi gibi olan ziyade şeylere denilir.		Fıkıh	
16234	zevâ'id-i munfaşıla	زَوَائِدُ مُنْفَصِلَةٌ	Ar.	*	Is. fikhîyyeden olup gebe hayvanların karındaki yavru gibi olan şeylere ıtlak olunur.		Fıkıh	
16235	zevâ'il	زَوَائِلُ	Ar.	•	Zâ'ileler, zail olan şeyler ve yıldızlar.			
16236	zevc	زَوْجٌ	Ar.	∴	Eş ve çift olan şeyin her biri veyahut ikisine birden denilir ve bir kadının kocası ve şevheri ve envâ'-ı müteşâbihe ve esnaf ve fırkalar ve miyâne-i nâsı ifsat edip birbirine kışkırtmak; cemi, ezvâc.	cem		
16237	zevcât	زَوَاجَاتُ	Ar.	•	Zevceler, karılar, menkûhalar.			
16238	zevce	زَوْجَةٌ	Ar.	•	Bir kimsenin nikâh ile aldığı karısı.			
16239	zevcî	زَوْجِيٌّ	Ar.	•	Zevç ve zevceye müteallik olan.			
16240	zevcîyyet	زَوْجِيَّةٌ	Ar.	•	Zevç veya zevce olmak, çift olmak.			
16241	zevceyn	زَوْجَيْنِ	Ar.	•	İki zevç, koca ile karı.			
16242	zūd	زُودٌ	Far.	•	Çabuk, çâlâk, seri olan.			
16243	zūdî	زُودِيٌّ	Far.	•	Çabukluk, sürat, çâlâklık.			
16244	zevr	زَوْرٌ	Ar.	*	ziyaret etmek ve ziyaret eden kimse ve bir kavmin seyit ve müteşahhısı olan adam ve uykuda müşahede olunan hayal ve misale denilir ve kuvvet, azimet ve göğüs üstü.			
16245	zür	زُورٌ	Ar.	∴	Yalan söz ve Yehûd ve Nasâri taifelerinin paskalyaları ve kizb ve tezviriden ibaret dava ve bir kavmin seyit ve sergerdesi ve put ve sanem ve akıl ve rey ve rüşd ve batıl ve beyhude ve libasın temiz ve nerm ve mülayim ve latif olması.			
16246	zor	زُورٌ	Far.	•	Unf, kuvvet, cebir, miknet.			
16247	zor-bâz	زُورٌ بَازٌ	Far.	•	Kuvvetli olan adam ve kuvvet sahibi.			
16248	zevrağ	زُورَقٌ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile piyade kayığı ve küçük gemi ve sefine-i sagire ve piyade kayığının kıç tarafının nihayeti.			+
16249	zor-kâr	زُورٌ كَارٌ	Far.	•	Zor edici, zorlayıcı olan.			
16250	zor-mend	زُورٌ مَندٌ	Far.	•	Zorlu, kuvvetli olan ve kuvvet ve kudret sahibi olan.			
16251	zev°	زَوِّعٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bir tarafa eğmek ve bir nesneyi eliyle kendine doğru çekip götürmek.			
16252	zevg	زَوِّغٌ	Ar.	*	Meyletme ve meylettirmek.			
16253	zeveğân	زَوِّغَانٌ	Ar.	*	Sözde haktan ve doğrudan sapmak ve is. tıbbiyyeden olup bir gussanın olduğu mahalden ayrılması yani tereffü' ve tahaffuz ve temayül ve inkılap evlemesi kevfîyetine denilir.		Tıp	
16254	zûfâ°	زُوفَاءٌ	Ar.	∴	Is. nebâtiyyeden olup rayıhası latif ve ta'mı mür bir nev nebata denilir, nebât-ı mezkûr midevi ve mu'arrak ve mutammis yani hayız kanını akıtıcı gibi tesirinden başka nezle-i sadriyye ve iltihâb-ı kasabâtü'r-ri'enin evâhîrinde dâfi'u'l-büzâk yani tükürük ve balgam defedici gibi tıpta kesîrû'l-isti'mâldir.		Nebatat	
16255	zûfâ	زُوفِيٌّ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16256	zih	زِهٌ	Far.	•	Yay kirişi ve şerit, kaytan ve cellat kirişi ve bir nesnenin kenarında çekilen kaytan misilli zinet.			
16257	zühhâd	زُهَّادٌ	Ar.	•	Zahitler, züht ve takva ve perhiz sahibi olanlar.			
16258	zehâdet	زُهَادَةٌ	Ar.	•	Dünyanın zevk ve sefasını terk etmek ve dünyadan yüz çevirmek ve bir nesneye râğbetsiz olmak.			

16259	zehâdet-mend	زَهَادَتْمَنْدُ	Ar. - Far.	•	Züht ve zehâdet edici.			
16260	zehd	زَهْدُ	Ar.	*	Bir nesneyi takdir ve tahmin eylemek.			
16261	zühd	زُهْدُ	Ar.	•	Emr-i dinde olan perhiz.			
16262	zihdân	زِهْدَانُ	Far.	•	Kadınlarda çocuğun hasil olduğu mahal, döl yatağı, rahm.			
16263	zehr	زَهْرُ	Far.	•	Sem ve ekli ve bulaşması sebab-i mevt olan her bir nesne.			
16264	zehr	زَهْرُ	Ar.	•	Çiçek, şükûfe, zehre; cemi, ezhâr gelir.	cem		
16265	zehrü's-sâlûş	زَهْرُ السَّالُوشِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile hercai benefşe denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü yapraklarıyla sakı yani kökünden çiçeğine varıncaya kadar olan kıtası olup kanı tashih edici ve sıracava muzâd gibi kullanılır.		Nebatat	+
16266	zehrü'r-rebîc	زَهْرُ الرَّبِيعِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çuha çiçeği denilen nebata denilir.		Nebatat	+
16267	zehrâ°	زَهْرَاءُ	Ar.	•	Çehresi mehtap gibi tâbân olan hatun ve begayet hüsn ve saffet üzere ak ve berak olan dişî nesne.			
16268	zehr-âb	زَهْرَابُ	Far.	•	Zehir gibi acı ve murdar su.			
16269	zehr-âbe	زَهْرَابِه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16270	zehr-âlûd	زَهْرُ الْاَلُودِ	Far.	•	Zehirli, içine zehir katılmış olan.			
16271	zehrâvân	زَهْرَاوَانُ	Ar.	*	Sûre-i Bakara ile sûre-i Âli İmrân.			
16272	zehre	زَهْرَه	Ar.	•	Çiçek, nebat çiçeği, şükûfe; cemi, ezhâr gelir.	cem		
16273	zühre	زُهْرَه	Ar.	•	Saffet ve berraklık ve seb'a-i seyyâreden ma'dûd ve şemsten ikinci derece ba'id olup seyyâre-i sâ'ireye nispetle begayet berrak ve parlak olan kevkeb, yıldız ve aklık.			
16274	zehrêtü'd-dünyâ	زَهْرَةُ الدُّنْيَا	Ar.	*	Âlem-i dünyânın hüsn ve behcet ve tâb ve revnak ve letafetine denilir.			
16275	zehr-ğand	زَهْرُ غَنْدُ	Far.	•	Gazap ve infial gülmesi.			
16276	zehr-dâr	زَهْرُ دَارُ	Far.	•	Zehirli olan.			
16277	zehrînak	زَهْرِنَاكُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16278	zehr-ver	زَهْرُورُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16279	zehre	زَهْرَه	Far.	•	Hayvanat ciğerleri yanında olup öd tabir olunan ince zar ki içinde sarıya mail yeşil bir su bulunur ve şecaat, cesaret, bahadırılık.			
16280	zehre-tirāk	زَهْرَه تِرَاكُ	Far.	•	Ödü patlamış olan.			
16281	zehre-cebîn	زَهْرَه جَبِينُ	Ar. - Far.	•	Cebini Zühre yıldızı gibi parlak ve leme'ân olan.			
16282	zahğ	زَهْغُ	Ar.	*	Sebk ve takaddüm eylemek ve can bedenden çıkmak.			
16283	zihgîr	زِهْغِيرُ	Far.	•	Kemankes parmağı üzerine takıp istimal eylediği bir nev yüksük.			
16284	zühür	زُهُورُ	Ar.	∴	Parlak nesne ve revnak, hüsn ve saffet ve parlaklık ve güneş bir nesneye tesir ile çehresini bozmak.			
16285	zühûf	زُهُوفُ	Ar.	*	Zelil olmak ve yalan söylemek ve helak olmak.			
16286	zühûğ	زُهُوقُ	Ar.	*	Batıl ve beyhude nesne, mahıv ve muzmahil olmak ve can bedenden çıkmak ve bir nesne batıl ve helak ve nâ-bûd olmak.			

16287	zehūḳ	زُهوق	Ar.	•	Baki ve daim olmayıp ömrü az olan.			
16288	zühül	زُهول	Ar.	*	Gafil olmak ve meşgul olmak.			
16289	zihī	زهی	Ar.	•	Maşallah, ne pek güzel manasındadır.			
16290	zehīd	زُهيد	Ar.	∴	Az nesne ve teng-meşreb kimse ve perhizkâr ve zevk ve sefa bilmez olan.			
16291	zī	زى	Ar.	•	Heyet ve kıyafet ve libas ve bezek ve hilye.			
16292	zeyyāt	زَيَات	Ar.	•	Zeytinyağcı bezirgân.			
16293	ziyād	زِيَاد	Ar.	•	Ziyadelik, çokluk ve galebe, fazilet ve yalancı şahit, şâhid-i zûr.			
16294	ziyâdet	زِيَادَةٌ	Ar.	∴	Büyüme, uzamak, neşvünema bulmak ve bir nesne çoğalmak ve artmak ve bir nesnenin mecmuundan lazım olan miktar ifraz olundukta baki kalan fazla ve bir nesneyi arttırmak.			
16295	ziyâde-i muttaşıla	زِيَادَةٌ مُتَّصِلَةٌ	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup yukarıda beyan olunan zevâ'id-i muttaşıla denilir.			Fıkıh
16296	ziyâde-i munfaşıla	زِيَادَةٌ مُنْفَصِلَةٌ	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup yukarıda beyan olunan zevâ'id-i munfaşıla denilir.			Fıkıh
16297	ziyâret	زِيَارَةٌ	Ar.	•	Bir kimseyi görmeye varmak ve görüşmeye gitmek.			
16298	ziyâr	زِيَار	Ar.	*	Bir nesnenin salah ve ismetine medar olan şey.			
16299	ziyâfet	زِيَافَةٌ	Ar.	*	Murdar olmak ve mütehayyir ve mütegayyir ve mağşuş olmak.			
16300	ziyân	زِيَانٌ	Far.	•	Zarar ve noksan.			
16301	ziyân-kâr	زِيَانِكَارٌ	Far.	•	Ziyan edici ve muzır olan.			
16302	ziyân-kârī	زِيَانِكَارِي	Far.	•	Ziyankârlık, ziyancılık, muzırlık, mazarrat.			
16303	zīb	زَيْبٌ	Far.	•	Ziyinet, düzgün, beze, bezek.			
16304	zībā	زَيْبَا	Far.	•	Ziyetli, bezekli olan ve yaraşıklı olan ve yakışıklı.			
16305	zībā-rū	زَيْبَارُو	Far.	•	Yüzü, çehresi yaraşıklı ve yakışıklı olan dilber.			
16306	zībā'ī	زَيْبَائِي	Far.	•	Güzellik, yaraşıklık ve yakışıklık.			
16307	zibaḳ	زَيْبَقٌ	Ar.	∴	Cıva, jîve, sîmâb denilen maden ki su gibi akar ve seyelan eder ve nakıs 40 derecede tasallub eder ve beyaz gümüş rengindedir ve ıs. kimyâviyyedir ve tıpta böyle basit yani madenî hâlinde tagallûf-i em'â' namıdigerle irham yâ rab denilen hastalıkta kullanılır ve mürekkebâtı dahi emrâz-ı efrenciyyede devâ-yı mahsûs olarak müstameldir ve haricen dahi şişleri küçültmek için merhem şeklinde kullanılır; cemi, zeyâbık.	cem		
16308	zibaḳ-ı ḥulüvv	زَيْبَقٌ حُلُوصٌ	Ar.	*	İs. kimyâviyyeden olup tatlı sülümen denilen zehire denilir.			Kimya
16309	zibende	زَيْبِنْدَةٌ	Far.	•	Yaraşıklı ve yakışıklı olan.			
16310	zeyt	زَيْتٌ	Ar.	∴	Zeytinyağı ve ıs. tıbbiyeden olup zeytinyağı kıvamında olan bilmümle yağlara denilir.			
16311	zeyt-i ṭayyār	زَيْتٌ طَيَّارٌ	Ar.	*	Alelumum, kokulu ve ıtrı yağların her birine denilir ki bu dahi ıs. tıbbiyedir.			Tip
16312	zeyt-i ḥirva°	زَيْتٌ حِرْوَعٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup Hint yağına denilir ki tıpta müşil gibi kesîrî'l-isti'mâldir, tafsilâtı için ḥirva° kelimesine bakıla.			Tip
16313	zeyt-i ḥabbü'l-mülük	زَيْتٌ حَبِّ الْمُلُوكِ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup ziyadesiyle ve semm-i kâtil gibi şedit müşil olan habbu'l-mülük nam tanenin yağına denilir.			Tip

16314	zeyt-i habbū's-selâtin	زَيْتُ حَبِّ السَّلَاطِينِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şiddeti habbu'l-mülûk yağından sekiz derece hafif olan müşhil hassalı habbū's-selâtin nam tanenin yağına denilir.		Tıp	
16315	zeytün	زَيْتُونُ	Ar.	∴	Türkçede dahi zeytin nam maruf taneye denilir, böyle tane hâlinde yenildiği gibi yağı ile dahi hem taam pişirilir ve hem de kandilde yakılır, tıpta badem yağı misilli az miktarı müleyyin ve ziyade miktarı müşhil-i murahhî yani gevşetici müşhil gibi iltihâb-ı âlât-ı teneffüsiyyede ve kanât-ı hazmiyye iltihabında kullanılır.			
16316	zeytünet	زَيْتُونَةٌ	Ar.	•	Bir zeytin tanesi.			
16317	zeytünî	زَيْتُونِي	Ar.	•	Bir nev koyu yeşil renk ki zeytinin yeşil iken olan renginden ibarettir.			
16318	zeyt-i hacar	زَيْتُ حَجَرٍ	Ar.	*	Gazyağı denilen maruf fena kokulu mayi ki ziya hasil etmek için yakılır.			
16319	zeyt-i müşemmâc	زَيْتُ مُشَمِّعٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yakı namıyla maruf olan varak-pâreye denilir.		Tıp	
16320	zîc	زَيْجٌ	Ar.	∴	Binalarda müstamel çırpı ipi ve şakul ipi ve bina ve mimar tahtası ki onda resm-i sûret-i binâ tarh olunur ve ehl-i nücûmun istihrâc-ı ahkâm eylediği ilm-i seyr ve harekât-ı kevâkib kitabı.			
16321	zeyd	زَيْدٌ	Ar.	•	Artmak, ziyade olmak.			
16322	zîde	زَيْدٌ	Ar.	•	Artmış olsun, ziyade olsun manasında duadır.			
16323	zîr	زَيْرٌ	Ar.	*	İnce kırıç ve ter-i dakîk.			
16324	zîr	زَيْرٌ	Far.	•	Alt, aşağı, taht.			
16325	zîr ü zeber	زَيْرٌ وَ زَبْرٌ	Far.	•	Alt, üst, hercümerç, berbat.			
16326	zîrâ	زَيْرَا	Far.	•	Çünkü, şu sebebe mebni ki.			
16327	zîr-bend	زَيْرٌ بَنْدٌ	Far.	•	Kuşak, kemer, kayış.			
16328	zîr-tenk	زَيْرٌ تَنْكٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16329	zîr-dest	زَيْرٌ دَسْتٌ	Far.	•	Birinin elinde ve eli altında ve taht-ı hükmünde olan ve tabi olan.			
16330	zîr-destân	زَيْرٌ دَسْتَانٌ	Far.	•	Taht-ı hükmünde olanlar, tabi olanlar, tebaa.			
16331	zeyrek	زَيْرِكٌ	Far.	•	Zeki, akıl ve fehim ve idraki galip olan.			
16332	zeyrekî	زَيْرِكِي	Far.	•	Zekâ, zekâvet, fehim ve idrak kuvvetliliği.			
16333	zîrîn	زَيْرِينٌ	Far.	•	Ziyade alçak ve tahtânî ve deni olan.			
16334	zîst	زَيْسْتٌ	Far.	•	Ömür, hayat, maaş ve taayyüş ve geçinecek.			
16335	zayğ	زَيْغٌ	Ar.	•	Bir tarafa meyletmek ve göz hirelenmek ve şek ve gümân ve şüphe etmek ve yanılmak ve hak ve istikametten udûl etmek.			
16336	zîzefûn	زَيْزْفُونٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görülen ve ihlamur denilen nebata denilir ki çiçekleri tıpta muzâdd-ı teşennüc ve mu'arrık-ı hafif gibi kullanılır.		Nebatat	+
16337	zeyf	زَيْفٌ	Ar.	∴	Kalp akçe ve mağşuş ve kem-iyâr akçe ve para ve sallanmak ve reddetmek.			
16338	zeyl	زَيْلٌ	Ar.	*	Yerinden ayırmak, tefrik etmek.			
16339	zeyn	زَيْنٌ	Ar.	•	Bezek, ziynet, pîrâye, bezek, süs; cemi, ezyân gelir.	cem		
16340	zînet	زَيْنَةٌ	Ar.	•	Bezenip donanacak şey ve libas, pîrâye, bezek, zîb ve bir nesneye hüsn vermek için ilave olunan şey.			

16341	züyüt	زُيُوت	Ar.	*	Zeytler, yağlar ve zeytinyağları ve emsali.			
16342	zîn	زَيْن	Far.	•	Binilen hayvana vurulan eyer.			
16343	zîver	زِيُوْر	Far.	•	Zîb ve ziynet, bezek ve bir nesneye hüsn vermek için ilave olunan şey.			
16344	züyüf	زُيُوف	Ar.	•	Kalp akçe ve akçe-i kalb ve kem ve mağşuş olmak.			
16345	ze'îr	زَيْر	Ar.	*	Arslanın sinesinden zuhur eden savt ve ıs. tıbbiyeden olup dâhil-i bedenden işitilen tabii veya marazi ince sedalara denilir; cemi, ze'îrât gelir.	cem	Tıp	
16346	ze'îrât-ı ihtikâkiye	زَيْرَاتِ اِخْتِكَائِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup kuru derinin ovalanmasından veyahut deri ve emsali şeylerin kazanmasından hasil olan sedaya sebîh asvâta denilir.		Tıp	
16347	ze'îrât-ı şafîriyye	زَيْرَاتِ صَفِيرِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sıslığa veya ıslığa müşabih olarak istimâ' olunan sedaya itlak olunur.		Tıp	
16348	ze'îrât-ı cerşiyye	زَيْرَاتِ جَرْشِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup rendeden hasil olan savta müşabih olan ze'îrâta denilir.		Tıp	
16349	ze'îrât-ı mibrediyye	زَيْرَاتِ مِبْرَدِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup eğeden hasil olan savta müşabih ze'îrâta itlak olunur.		Tıp	
16350	ze'îrât-ı minşariyye	زَيْرَاتِ مِشَارِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup testereden hasil olan savta müşabih ze'îrâta denilir.		Tıp	
16351	ze'îrât-ı müsikiyye	زَيْرَاتِ مُوسِقِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup güvercin ötmesine müşabih olan ze'îrâta denilir.		Tıp	
16352	ze'îrât-ı nefhiyye	زَيْرَاتِ نَفْحِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup körükten çıkan sedaya müşabih olan ze'îrâta itlak olunur.		Tıp	
16353	ze'îrât-ı şiryâniyye	زَيْرَاتِ شَرِيَانِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şerâyinin yani kırmızı kan damarlarının memerrî üzerinde kulağa latif olarak gelen nefha-i mütekattî'aya denilir.		Tıp	
16354	ze'îrât-ı kalbiyye	زَيْرَاتِ قَلْبِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup tabii veya gayritabii olarak kalp yani yürek tarafından istimâ' olunan sedaya itlak olunur.		Tıp	
16355	ze'îrât-ı tabî'iyye	زَيْرَاتِ طَبِيعِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hâl-i sıhhatte dâhil-i beden-i insândan istimâ' olunan sedalara itlak olunur.		Tıp	
16356	ze'îrât-ı gayr-ı tabî'iyye	زَيْرَاتِ غَيْرِ طَبِيعِيَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hâl-i marazda dâhil-i beden-i insândan istimâ' olunan sedalara denilir.		Tıp	
16357	ze'îr-i edîmî	زَيْرِ اَدِيمِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yeni sahtiyan gıcirtısına müşabih olan sedaya itlak olunur.		Tıp	
16358	ze'îr-i devvâme	زَيْرِ دَوَامِه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup fırıldak tahrik olundukta hasil olan fişiltıya müşabih sedaya denilir.		Tıp	
16359	ze'îr-i ittiḥākî	زَيْرِ اِتْحَاكِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup nev'ummâ ze'îrât-ı ihtikâkiyyeye müşabih ze'îrâta denilir.		Tıp	
16360	j	ج	Far.	•	İşbu harf-i jâ-yı Fârisî, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on dördüncü harf olup hesaba ve uluma dair kütüb ve resâ'ilde harf-i zâ-vı mu'ceme misilli vedi adedine delalet eder.			
16361	je	جِ	Far.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on dördüncü harf in ismidir.			
16362	jâj	جَائ	Far.	∴	Deve dikenî ve faydasız ve beyhude ve malayani ve lüzumsuz ve batıl söz ve herze ve hezeyan.			
16363	jâj-ḥâ	جَائِحَا	Far.	•	Beyhude ve abes söyleyici ve hezeyan edici ve fuḥşiyât söyleyici.			
16364	jâj-ḥây	جَائِحَائِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16365	jâj-ḥâyân	جَائِحَائِيَان	Far.	•	Jâj-hâlar, herzeler ve hezeyan söyleyiciler.			
16366	jâj-ḥûr	جَائِحُور	Far.	•	Hezeyan yiyici, zevzek kimse.			
16367	jâl	جَال	Far.	*	Çi, çiy, şebnem, kırağı.			
16368	jâle	جَالِه	Far.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve dolu tegerak ve boş ve üfürülmüş kelek tulumu.			
16369	jübün	جُبُون	Far.	*	Renc ve şeran memnu olan ribâ manasına.			

16370	jerf	جُرْف	Far.	∴	Derin ve amîk ve bisyâr, kesir ve büzürg, kebir ve her şeyin künh ve hakikatini bilen ve encâm-ı kâr ve âkıbetü'l-emr, nihayet.			
16371	jerfîn	جُرْفِين	Far.	•	Sürme ve kapı ardının dayağı.			
16372	jerf-bîn	جُرْف بَيْن	Far.	•	Ehl-i dikkat ve fetânet olan.			
16373	jâbîr	جَابِيز	Far.	∴	Hararetli gözyaşı, sirişk-i âteşin ve Arabîde birincâs ve Türkîde kovan çiçeği denilen nebat.			
16374	jâjümek	جَاوْمَك	Far.	•	Lûbiyâ veya mercimek denilen habbe.			
16375	jâğîr	جَاغِر	Far.	*	Havsala-i murgân, kuş kursağı.			
16376	jâvâ	جَاوَا	Far.	*	Nevha edip uluyan hayvan.			
16377	jaḥ	جَح	Far.	•	Nale ve zârî ve siğil denilen illet ki Arabîde su'lûl denilir.			
16378	jerd	جُرْد	Far.	•	Çok yiyici olan.			
16379	jeğâr	جَغَار	Far.	•	Pas ve küf ve nara ve sedâ-yı bülend.			
16380	jeğâre	جَغَارَه	Far.	•	Darı ekmeği ve kadınların yüzlerine sürdükleri kızılık ve umûmen hayvanat göbeği.			
16381	jeğâle	جَغَالَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16382	jeğâv	جَغَاو	Far.	•	Fuḥş mahalli ki malumdur.			
16383	jüğâl	جُغَال	Far.	*	Kömür, fahm, mangal kömürü.			
16384	jağjağ	جَاغْجَاغ	Far.	•	Hâlet-i gazabda vaki olan dişlerin sedası ki hiddet-i tab' alametidir ve ceviz ve kabuklu badem ve fındık ve fıstıktan çuval içinde iken çıkan savt ve seda.			
16385	jeğand	جَغَنْد	Far.	•	Yırtıcı hayvanlardan sudür eden âvâz-ı bülend ve mehib seda.			
16386	jeffide	جَفِيْدَه	Far.	•	İslanmış ve yaş olmuş nesne.			
16387	jeğgâb	جَغْجَاب	Far.	•	Çapak ki malul göz kapağından akıp kirpikler arasında mün'akid olur.			
16388	jekâre	جَكَارَه	Far.	•	Mu'ânid, muannit ve her sözde ve her işte inat eden.			
16389	jekân	جَكَان	Far.	•	Gazap ve tehevürden homurdanmak ve homurdancı.			
16390	jikis	جِكْس	Far.	•	Maazallah demek ki mahall-i tebâ'ud ve tenafürde kullanılır.			
16391	jekfer	جَكْفَر	Far.	•	Şekîbâ sabur ve mütehammil.			
16392	jegür	جَكُوْر	Far.	*	Bahîl ve hasis ve tamahkâr kimse.			
16393	jende	جَنْدَه	Far.	∴	Eskimiş ve yırtılmış câme ve parelenmiş nesne ve yamalı esvap ve parça parça yamalı hırka.			
16394	jende-püs	جَنْدَه پُوش	Far.	•	Eski, yamalı esvap, iktisâ eden dilenci ve sâ'il ve geda.			
16395	jeng	جَنْج	Far.	∴	Pas ve küf ve şu'le-i âfitâb ve gözde olan kuru veya yaş çapak.			
16396	jengâr	جَنْجَار	Far.	*	Maruf boya ve demir ve nühâs ve emsalinde olan pas ve küf ve bir nev bakır pası ki yeşil renk olup boyacılar istimal ederler ve semm-i kâtildir.			
16397	jenkele	جَنْكَلَه	Far.	*	Çâr-pâ hayvan tırnağı.			
16398	jenke	جَنْكَه	Far.	*	Galleye isabet eden afet ki başağı taneden hali eder.			

16399	jenk-beste	ژنك بېسته	Far.	•	Pas tutmuş olan, paslı olan.			
16400	jenk-pežir	ژنك پېژير	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16401	jenk-ħürde	ژنك خوژده	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16402	jenk-girifte	ژنك گيرفته	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16403	jene	ژنه	Far.	*	Böceklerde boynuz gibi olan şey ve ısırtıcı canavarların nîze ve nişi.			
16404	jüle	ژوله	Far.	*	Toygar dedikleri kuş.			
16405	jülîde	ژولیده	Far.	•	Saçları karmakarış ve perişan olan.			
16406	jÿyân	ژييان	Far.	•	Vahşi canavar vasıf ve sıfatıdır, dargın ve kızgın ve hışma gelmiş olan.			
16407	jÿre	ژيره	Far.	*	Kimyon, kimon denilen bahar.			
16408	jÿk	ژيك	Far.	*	Katre-i bârân ve dost ve hem-sohbet manasına.			
16409	jem-âverde	ژم آورده	Far.	*	Evin büyük hatunu, hanımı, mâmu.			
16410	jÿ	ژي	Far.	*	Elbise-i fâhire ve zikıymet urbalar.			
16411	jey	ژئي	Far.	*	Su cem olmuş mahal, âb-gîr.			
16412	jÿve	ژيوه	Far.	•	Maruf madendir ki cıva, sîmâb ve seyelanı itibariyle ferrâr derler, tasallub etmesi yani katlaşması -40 nâkıs kırk derece bürüde mütevakkıftır, böyle maden hâlınden sanayide ve mürekkebâtı dahi hâssu'l-hâs olarak <u>tıpta frengi illetinde kullanılır.</u>			
16413	s	س	Ar.	•	İşbu harf sîn-i mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on beşinci harf olup hesaba ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde 60 adedine delalet eder.			
16414	sâ	سا	Far.	•	Sürtücü, sürtücü, sürtürücü olan ve gibi, benzer , misil, müşabih manasına edât-ı teşbihîtir.			
16415	sâbb	ساب	Ar.	•	Sövüp sayıcı ve şem ve dÿşnâm edici olan.			
16416	sâbiħ	سابيخ	Ar.	•	Yüzgeç adam ve suda yüzüp suya batmaz olan.			
16417	sâbiħât	سابيخات	Ar.	•	Sâbihalar, sefineler, gemiler ve nücüm, yıldızlar ve müminlerin canları, ervâhu'l-mü'minîn.			
16418	sâbiħa	سابيحه	Ar.	•	Yüzücü ve yüzer olan, sâbihin müennesidir.			
16419	sâbi°	سابيغ	Ar.	•	Yedinci, heftüm, altıncıyı mu'âkib olan sayı.			
16420	sâbi°an	سابيغان	Ar.	•	Yedinci olmak üzere.			
16421	sâbiğ	سابيغ	Ar.	•	Uzun, tam, mükemmel ve mufassal olan.			
16422	sâbiğa	سابيغه	Ar.	*	Tam ve vâfi ve kamil olan şey.			
16423	sâbiğ	سابيغي	Ar.	•	Sebkât edici, ileri gidici, takaddüm edici ve mukaddem olmuş olan ve geçmiş olan ve evvel vaki olmuş olan.			
16424	sâbiğâ	سابيغا	Ar.	•	Geçenlerde, evellerde, mukaddemâ.			
16425	sâbiğât	سابيغات	Ar.	•	Sâbıklar, melâikeler.			
16426	sâbiğa	سابيغه	Ar.	•	Geçmiş olan, mukaddem, vaki olan keyfiyyet veya cürüm ve takaddüm manasına.			
16427	sâbiğîn	سابيگين	Ar.	•	Geçmiş zamanda mevcut olanlar.			

16428	sâtir	سَاتِر	Ar.	•	Setredici, örtücü, kaplayıcı.			
16429	sâcid	سَاعِد	Ar.	•	Secde edici, namazda başını yere koyucu; cemi, succed gelir.	cem		
16430	sâci°	سَاعِج	Ar.	•	Kastedici ve daima sözü mukaffa söyleyen adam ve asla dönmeyerek bir tarik üzere ikdam eden kimse.			
16431	sâh	سَاه	Ar.	•	Sahalar, meydanlar, haneler, avlular ve deniz kenarları ve kıyılar, yalılar.			
16432	sâhât	سَاهَات	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16433	sâhib	سَاهِب	Ar.	•	Bir nesneyi yeryüzünde çekip sürüleyici.			
16434	sâhat	سَاهَات	Ar.	•	Arsa, meydan, nahiye ve hane avlusu ve deniz kenarı, kıyı, yalı, sahil.			
16435	sâhir	سَاهِر	Ar.	•	Sihir edici, sihirbaz adam.			
16436	sâhire	سَاهِرَة	Ar.	•	Sihirbaz karı.			
16437	sâhiq	سَاهِق	Ar.	•	Sahk edici, ezici ve döküp toz edici olan.			
16438	sâhil	سَاهِل	Ar.	•	Deniz yalısı, derya kenarı.			
16439	sâht	سَاهَتْ	Far.	•	Yapılmış ve yapmak.			
16440	sâhtegî	سَاهْتِغِي	Far.	•	Sahtelik ve kolpalık.			
16441	sâhte	سَاهْتَه	Far.	•	Kalp ve mağşuş ve taklit üzere yapılan şey ve düzölmüş ve yapılmış olan, meful.			
16442	sâhir	سَاهِر	Ar.	•	Maskara edici, masaharalık edici.			
16443	sâhiq	سَاهِق	Ar.	•	Dargın, mağzûb ve gücenmiş olan.			
16444	sâdd	سَاد	Ar.	•	Set edici, kapayıcı, bent edici, sâddü'r-ramak : ölümcül kimsenin son nefesi çıkmasına mâni olan.			
16445	sâdât	سَادَات	Ar.	•	Seyitler ve bir kavmin büyük ve ulu ve muteberi ve sergerdesi olan adamları ve peygamberimiz aleyhi's-salâtu ve's-selâm efendimiz hazretlerinin nesil ve neseplerinden olan zevat, hazerât.			
16446	sâddet	سَادَّة	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve seyyidât, seyitlik ve hüküm ve hükümet ve büyüme ve ulu ve sergerde olmak ve ıı. tıbbiyeden olup üzerine perde yani ak gelmiş olan göze denilir.			
16447	sâdic	سَادِج	Ar.	•	Nakşı olmayan ve çıplak ve ari ve sade olan, karışık olmayan.			
16448	sâdis	سَادِس	Ar.	•	Altıncı, beşinciden sonra olan.			
16449	sâdisen	سَادِسَا	Ar.	•	Altıncı olmak üzere.			
16450	sâdegî	سَادِغِي	Far.	•	Sadelik, safilik ve hileden hali olmak ve ziynetsiz olmak.			
16451	sâdin	سَادِن	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama yahut tabhâne hadimi ve hizmetçisi olan adam.			
16452	sâde	سَادَة	Far.	•	Safî, temiz, halis olan ve ziynetsiz ve hileden hali ve dünyadan bî-haber olan.			
16453	sâde-dil	سَادَة دِل	Far.	•	Yüreği temiz ve hileden hali olan, saf olan.			
16454	sâde-rû	سَادَة رُو	Far.	*	Dilber, mahbup ki sakal ve bıyıktan hali olan çehre sahibi demektir.			
16455	sâde-kâr	سَادَة كَار	Far.	•	Kuyumcu esnafının bir fırkası.			
16456	sâde-levh	سَادَة لَوْح	Ar. - Far.	•	Levh-i hâtırı gam ve keder ve gussa alayışinden hali olan ve ebleh ve cahil ve nadan ve ahmak olan.			

16457	sāzēc	سَاذَج	Far.	•	Hintten gelir bir nev yaprak.			
16458	sāzıc	سَاذِج	Ar.	•	Sade ve bî-nakş olan ve karışık ve muhtelit ve mürekkep olmayan.			
16459	sāzır	سَاذِر	Ar.	*	Ser-geşte ve muhayyer kişi ve kâr ve girdârında mübâlât ve ihtimam eylemez olan laubali adam.			
16460	sārr	سَار	Ar.	*	Ferah ve sürur verici sözler ve meserrete sebep olan.			
16461	sār	سَار	Far.	•	Baş, ser, re's ve sığırık tabir olunan kuş ve mahal ve mekân ve bir nesnenin kesret üzere mevcut olduğu mahal.			
16462	sārā	سَارَا	Far.	•	Halis ve safi ve mahz olan ve sade olan nesne.			
16463	sārbān	سَارْبَان	Far.	•	Deveci, cemmâl.			
16464	sārre	سَارَر	Ar.	*	Hem-demini ber-takrîb ile mesrur eden hatun.			
16465	sāriḳ	سَارِيق	Ar.	*	Hırsız, düzd ve çalıcı, sirkat edici; cemi, surrâk gelir.	cem		
16466	sārī	سَارِي	Ar.	•	Sirayet edici, bulaşıcı olan ve kendi hüküm ve tesirini tevsi edip etrafa yaydırmaya müstait olan.			
16467	sāriye	سَارِيَه	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve direk ve sütun ve gece yağmur yağdıran bulut; cemi, sevârî gelir.	cem		
16468	sāz	سَاز	Far.	•	Yapıcı, düzücü, edici olan ve çalgı ve musiki aleti ve takım, silah, edevat, avadanlık, esbâb.			
16469	sāz-bāz	سَازْبَاز	Far.	•	Esvap ve takımını kuşanıp gösteriş edici olan.			
16470	sāziş	سَازِش	Far.	•	Yapılmış, kurulmuş.			
16471	sāz-kār	سَازْكَار	Far.	•	Muvafık, uygun ve uyar olan.			
16472	sāz-kārī	سَازْكَارِي	Far.	•	Muvafakat, uygunluk.			
16473	sāzende	سَازَنْدَه	Far.	•	Çalgıcı ve uydurup tertip ve tanzim edici olan.			
16474	sāzī	سَازِي	Far.	•	Yapıcılık, tertip edicilik.			
16475	sāset	سَاسَه	Ar.	•	Seyislik ve binek ve yük hayvanlarını tumar edip bakmak hususu.			
16476	sāṭiḥ	سَاطِخ	Ar.	•	Yeryüzünü yayıp açar olan hâlıkü's-semâvât ve'l-arz hazretleri.			
16477	sāṭir	سَاطِر	Ar.	*	Kasap ve koyun ve emsali hayvanatı boğazlayıp satan.			
16478	sāṭi°	سَاطِيع	Ar.	•	Rüşen, parlak ve işletici ve muzî ve münevver olan.			
16479	sāṭūr	سَاطُور	Ar.	•	Kasabın büyük bıçağı ve et kıymaya kullanılır malum büyük bıçak.			
16480	sā°	سَاع	Ar.	•	Saatler, vakitler, zamanlar.			
16481	sā°ât	سَاعَات	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16482	sā°at	سَاعَات	Ar.	•	Vaktin bir cüzü ki şemsin nisfennehardan iki defa mütevâliyen müruru beyninde olan müddet, yirmi dört cüz itibar olunup her bir cüzüne ve leyle ve nehâr eczasından bir cüzdür ki devre-i felek-i a'zam muktezası yirmi dört cüz itibar olunmakla her birine saat denilmiştir ki altmış dakikadan ibarettir ve umûmen vakit ve zamanın bir müddetçeğizi ve ecel vakti ve kıyamet zamanı ve vakt-i hâzır ve 7500 zirâ'; cemi, sâ'ât gelir.	cem		
16483	sā°id	سَاعِد	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup dirsekten bileğe varıncaya kadar olan kol kıtasına denilir.			Tıp
16484	sā°ür	سَاعُور	Ar.	•	Ocak, fırın, tandır ve ateş kabı.			

16485	sā'üre	سَاغُورَه	Ar.	•	Ateş, nâr, od.			
16486	sā'î	سَاعِي	Ar.	∴	Bir hususa vali ve mübaşir veyahut bir kavim ve cemaat üzerine vali olan adam ve Nasârânın sergerde ve kocabaşları ve cemaatbaşları ve say edici ve çalışıcı olan ve si'âyet edici ve gamz edip kovalayıcı olan ve yayan giden haberci.			
16487	sâgar	سَاغَر	Far.	•	Şarap dolu olan kadeh, piyale, cam.			
16488	sâķ	سَانَق	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup topuk ile dizin aralığı olan kıtaya denilir, Türkçede incik ve lahm ve şahmî, yüzüne baldır tabir olunur; cemi, sük ve sîkân gelir ve her nensenin taraf-ı esfeli ve hevl ve şiddet ve tetâbu' ve ittifak ve is. nebâtiyyeden olup ağacın kökü ile dalların veyahut otun köküyle yaprakları beyninde olan sapa denilir ve re's-i müsellese muttasıl olan dıl' ki kaide denilen dıl'ın maadasıdır.	cem	Tıp ve Nebat	
16489	sâfir	سَاغِر	Ar.	•	Seferber olan adam ve elçi.			
16490	sâfire	سَاغِرَه	Ar.	∴	Seferber olan cemmat ve Rum taifesinden aksâ-yı mağribde tavattun ve temekkün eden bir fırka.			
16491	sâfik	سَاغِفَك	Ar.	•	Sîfâk, sefk edici, dökücü, akıtıcı olan.			
16492	sâfil	سَاغِفَل	Ar.	•	Alçak olan, aşağı olan.			
16493	sâfile	سَاغِفَلَه	Ar.	•	Bir nesnenin aşağı tarafı.			
16494	sâķat	سَاغَاة	Ar.	•	Ordunun gerisi olan asker takımı, mu'ahhirü'l-ceyş.			
16495	sâķit	سَاغِط	Ar.	•	Sukut edici, düşücü ve anası karnından düşen çocuk ve batıl ve hata olan söz ve itibardan düşüp rezil ve zelil olan.			
16496	sâķî	سَاغِي	Ar.	•	Sulayıcı, içecek verici ve efendisine ve misafirlere şerbet ve şarap vermeye memur olan hizmetçi ve meclis-i işrette taksîm-i mey ve takdîm-i bâde eden kimse; cemi, sakiyy.	cem		
16497	sâķiyet	سَاغِيَّة	Ar.	•	Sakilik eden kız ve bahçe ve tarlanın su yolu ve kuyudan veyahut nehirden su çekmeye müstamel bir nev dolap.			
16498	sâķib	سَاغِب	Ar.	•	Dökülen, dökülücü ve akıtıcı olan.			
16499	sâķit	سَاغِيَتْ	Ar.	•	Sükût edici ve hâmûş olan, söz söylemeyen, susan, sus olan.			
16500	sâķin	سَاغِيْن	Ar.	•	Karar ve sükût ve ârâm üzere olan ve bir mahalde oturup kalan ve mütemekkin ve mütevattın ve müstakar olan ve harekette olmayıp hâli üzere durucu ve harekesi olmayıp meczûm olan ve mülayim ve tatlı ve nerm olan ve şiddetten hâli olan.			
16501	sâķût	سَاغُوْت	Ar.	•	Sükût, hâmûş ve sus olmak.			
16502	sâl	سَال	Far.	•	Sene, yıl, on iki mah müddeti ve şemsin felekte bir devrinin müddeti ki 366 gündür.			
16503	sâlâr	سَالَار	Far.	•	Kabile reisi, takımbaşı, serasker, serdar, sergerde ve emîr.			
16504	sâlib	سَالِب	Ar.	•	Kahr ve cebir ile kapıp alıcı ve bir nesnenin vücudunu veyahut vukuunu inkâr edici yahut adem-i vücûd ve adem-i vukû'unu zikir ve ispat edici olan.			
16505	sâlih	سَالِح	Ar.	•	Silahlı, müsellaah olan.			
16506	sâl-hâr	سَالْحَار	Far.	•	İhtiyar, müsîn ve yaşlı olan kimse.			
16507	sâl-hûrd	سَالْحُورِد	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16508	sâl-hûrde	سَالْحُورِدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16509	sâl-dâr	سَالْدَار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

16510	sāl-ḥūn	سَالْحُونُ	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
16511	sāl-dīde	سَالِدِيْدَه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
16512	sālīf	سَالِيف	Ar.	•	Zamân-ı mâzide, gelip geçen, mukaddem gelmiş ve geçmiş olan.			
16513	sālīfe	سَالِيفَه	Ar.	*	Ümem-i mâziye denilir; cemi, sevâlif gelir ve boynun yukarısından ve kulağın küpe asılan yerinden köprücük dedikleri kemiğin çukur yerine gelinceye kadar tahdit olunan nâhiye-i bedene denilir ve iki tarafına sâlîfetân itlak olunur ve her sevin evveli.	cem		
16514	sâlik	سَالِك	Ar.	•	Süluk edici, yola girici ve yol tutup gidici olan.			
16515	sâlim	سَالِم	Ar.	•	Emin ve ayıp ve noksandan hali ve berî olan ve sağ ve bî-kusûr olan ve sarf ısı olup sülâsisinde hurûf-ı illet denilen vâv, yâ, eliften biri bulunmayan kelimeye denilir.			
16516	sâlimen kımet	سَالِمًا قِيْمَت	Ar.	*	İs. fikhîyyeden olup uyûbdan salim ve ari olarak bir malın değer fiyatına denilir.			
16517	sâlûs	سَالُوْس	Far.	•	Tatlı sözlü, hilebaz ve yalancı kimse.			
16518	sâlûsî	سَالُوْسِي	Far.	•	Hile ve yalan olan tatlı söz.			
16519	sâle	سَالَه	Far.	•	Yaşlı, yaşında olan ve yıllık, senelik olan ve ordunun ensesinde duran asker takımı, bölüğü, pîr-i sad sâle yüz yaşında ihtiyar adam.			
16520	sâlhâ	سَالْهَآ	Far.	•	Seneler, sâller, yıllar.			
16521	sâlyâne	سَالْيَانَه	Far.	•	Sene-be-sene verilen mirî vergi teklifi.			
16522	sâm	سَام	Far.	•	Kavs-i kuzah ve alaimisema denilen kemer ki bazen yağmurlu havada gökyüzünde görünür ve dimağa arız olan bir şiş illeti ve Acem tarihinde meşhur bir kimse ismidir ve Hazret-i Nuh aleyhi's-selâm evladından birinin ismidir.			
16523	sâm	سَام	Ar.	*	Ölüm, mevt ve altın damarı, urûku'z-zeheb; cemi, sevâm.	cem		
16524	sâmm	سَام	Ar.	•	Zehirli olan ve bir nev rüzgâr ismi ki insan ve hayvanı öldürür.			
16525	sâmmе	سَامْمَه	Ar.	∴	Melamet, melullük, mahzunluk ve ağılu cân-ver ki kimseye tesir edip helak etmez ve altın damarı; cemi, sevvâm gelir.	cem		
16526	sâmiḥ	سَامِيْح	Ar.	•	Semahatli, cömert ve sahavet sahibi olan sahî ve civanmert olan.			
16527	sâmir	سَامِيْر	Ar.	*	Geceleri efsane ve musâhabet edenlerin meclisi.			
16528	sâm-süvâr	سَامَسُوْرَا	Far.	•	Kavs-i kuzah üzerine binmiş veyahut sam yeline binmiş olan.			
16529	sâmân	سَامَان	Ar.	∴	Takım, esbap, tertip, tedarik ve salah, intizam, revnak, revaç ve rahat, sükûn, karar, ârâm, itminan ve uç, kenar, had, hudut, sınır, nihayet ve iffet ve ismet, nezahet, temizlik ve akıl, idrak, zihin ve kuvvet ve kudret ve tahmîn-i kâr ve endâze-i sūhan ve her nesnenin endaze ve nişanı ve ârâvis.			
16530	sâmânsüz	سَامَانْسُوْر	Far.	•	Aklı berbat ve perişan edici ve mecnun ve deli edici olan.			
16531	se'âmet	سَاعْمَت	Ar.	•	Bıkıp usanmak, bezmek, bizar olmak.			
16532	sâmi'	سَامِيْع	Ar.	•	İşitici, istimâ' edici olan.			
16533	sâmi'în	سَامِيْعِيْن	Ar.	*	Devam eden bir hususta veya bir nev icraatta alakadar olmayıp bir taraftan dinleyici olanlar.			
16534	sâmi'a	سَامِيْعَه	Ar.	•	Hayvanatta olan işitici kuvvet ve işiticilik kuvveti.			
16535	sâmil	سَامِل	Ar.	•	Maişetini daima ıslaha say ve küşîş eden kimse.			
16536	sâmin	سَامِيْن	Ar.	•	Yağlı, semiz olan.			

16537	sāme	سَامَه	Far.	•	Sığınacak ve iltica edecek mahal.			
16538	sāmī	سَامِي	Ar.	•	Yüksek, yüce, refî', rif'atlı olan ve sadrazam tarafından sâdır olan şeye sıfat olur.			
16539	sān	سَان	Far.	•	Benzer, gibi, misil, nazir, şebîh olan ve sebep, mucip ve resim, kanun, kaide, üslup.			
16540	sāniḥ	سَانِيح	Ar.	•	Fi'l-i mübârek ve sünûh ve zuhur ve sudûr edici olan.			
16541	sāniḥa	سَانِيحَه	Ar.	•	Vuku, vaka ve zuhur eden husus.			
16542	sāhir	سَاهِر	Ar.	*	Geceleri yatmayıp daima uyanık duran kişi.			
16543	sāhire	سَاهِرَه	Ar.	∴	Arz, vech-i arz ve daima cereyan eden çeşme ve ayazma ve beyaban ve asla hayvan ve insan ayağı basıp çiğnenmemiş arz ve hak teâlâ hazretelerinin yevm-i kıyâmette haşr-i mahlûkât için tecdit eyleyeceği arz-ı bevzâya denilir ve cehennem.			
16544	sāhūr	سَاهُور	Ar.	•	Gece vakti uyanıklığı ve geceleyin uyanık olmak ve çokluk ve kamerin kılıfına ve örtüsüne denilir ki Arapların zu'munca vakt-i husûfta kamer bu kılıfa dâhil olur imiş ve ay ağılı ve ay görünmediği için her ayın âhir dokuz gecelerine denilir.			
16545	sāhī	سَاهِي	Ar.	*	Sehvedici, yanılıcı adam.			
16546	sāy	سَائِي	Far.	•	Sâ, sürtücü, sürtücü, sürüşdürücü olan ve gibi, benzer, misil, müşabih olan ve cilacı, cila edici olan, saykalcı olan.			
16547	sāyebān	سَايَبَان	Far.	•	Güneşten muhafaza için açılan gölgelik ve şemsiye çadır, tente ve gölgelenme.			
16548	sā'ibe	سَائِبَه	Ar.	∴	Başıboş, saliverilmiş davar ve azat olunmuş köle veya cariyeye ve işten muaf kılınmış deve veya hayvan ve 1s. tıbbiyeden olup bir cihete irtibatı olmayan kenar ve havâfiye veya kıta'ât-ı bedene ıtlak olunur.			Tip
16549	sā'ir	سَائِر	Ar.	•	Baki ve bir nesneden geri kalan şey ve maada, başka, diğer ve âher olan ve seyir ve harekette olan ve yürütücü ve gidici ve yolcu ve seyvan olan.			
16550	sāyis	سَائِيس	Ar.	•	At kısmını tımar eden kimse ve vali, hâkim, zabıt.			
16551	sāyis-ḥāne	سَائِيسْخَانَه	Ar. - Far.	•	Yolcunun yük hayvanı.			
16552	sāyiş	سَائِيش	Far.	•	Sürüşmek, sürüşdürmek.			
16553	sā'ic	سَائِيع	Ar.	•	Salma olmakla telef ve zayi olan.			
16554	sā'ig	سَائِيع	Ar.	•	Boğazdan kolay kolay ve suhuletle geçen taam ve şarap.			
16555	sā'ik	سَائِيق	Ar.	•	Sürtücü, at süren ve sevk edici, dürtücü, hâydayıcı olan.			
16556	sā'iqa	سَائِقَه	Ar.	•	Dürtüp sevk eden nesne.			
16557	sā'il	سَائِل	Ar.	∴	Dilenci, geda ve sual edici ve seyelan edici, akıcı olan ve alında olan aklık, garra.			
16558	sā'ime	سَائِمَه	Ar.	•	Yabana saliverilmiş veya otlamaya terk olunmuş hayvan; cemi, sevâyim gelir.	cem		
16559	sāyende	سَائِنْدَه	Far.	•	Sürüşdürücü, sürücü ve cilacı, cila edici.			
16560	sāye	سَايَه	Far.	•	Gölge, zıl ve himâyet ve sıyanet.			
16561	sāye-dār	سَايَه دَار	Far.	•	Gölgeli olan ve gölge eden.			
16562	sāye-gāh	سَايَه گَاه	Far.	•	Gölgelik olan mahal.			
16563	sāye-küster	سَايَه كُستَر	Far.	•	Gölge yapıcı, gölge edici olan.			

16564	sāye-niṣīn	سايه نيشين	Far.	•	Gölgede oturan ve kaza ve kederât âleminde berî ve salim olan.			
16565	sāyīde	سايده	Far.	•	Sürülmüş ve perişan olan ve giye giye eskimiş olan esvap.			
16566	sebb	سبب	Ar.	∴	Kesmek ve bir kimsenin makadına dürtmek ve sövüp saymak ve şetm ve düşnâm etmek, sövmek.			
16567	sebe°	سبباً	Ar.	*	Yemende, Belkis cenaplarının şehridir, selefte begayet âbâdân ve cemi'-i arzı bağ ve hıyaban idi.			
16568	sibe°	سبباً	Ar.	•	Esir etmek ve bir kimseyi vatanından uzak edip gurbete düşürmek.			
16569	sibâb	سببب	Ar.	•	Sövüp saymak, şetm ve düşnâm eylemek.			
16570	sebbâbe	سبببانه	Ar.	•	İs. tibbiyyeden olup başparmağın yanı başında ve ikinci mertebede bulunan şehadet parmağına ıtlak olunur.		Tip	
16571	sebbâbe-gezâ	سبببانه گزرا	Ar. - Far.	•	Hayran ve müte'accib kalıp parmağın ısırmağa olan.			
16572	sübât	سبببب	Ar.	∴	İs. tibbiyyeden olup hastalarda şiddet-i maraz eseri olarak vaki olan derin dalgınlığa denilir ve pek zeyrek ve dâhiye olan ve ayyâr ve zeki olan kişi ve hafif uyku ve uykudan gözünü açıp başını kaldıramamaktan ibaret olan arıza ve dehr ve zaman.			
16573	sebbâh	سبببب	Ar.	•	Sebâhat edici, suda yüzücü olan.			
16574	sübbâh	سببببب	Ar.	•	Sebbâhlar, suda yüzücü olanlar.			
16575	sebâhat	سببببب	Ar.	•	Suda yüzmek, suya batmak.			
16576	sibâ°	سبببب	Ar.	•	Sebu'lar, yırtıcı canavarlar.			
16577	sübâ°iyy	سبببببب	Ar.	•	Yırtıcı hayvanlara müteallik ve ait olan.			
16578	sibâk	سببببب	Ar.	•	Bir kimsenin ilerisine geçmek ve rütbe ve itibar ve menzilesi ziyade refî' olup başkasına takaddüm etmek.			
16579	sibâk u siyâk	سببببب و سببببب	Ar.	•	İbarenin gelişi ve evveliyle ahirinde olan kelimât-ı mesrûdeden hasıl olan mana.			
16580	sübbâk	سببببب	Ar.	•	Sabıklar, sebkat edici, ileri geçenler.			
16581	sebbâk	سببببب	Ar.	•	Sebk edici, eritip kalıba dökücü.			
16582	sebâyâ°	سبببببب	Ar.	•	Sebîler, esirler.			
16583	sebâ°ik	سبببببب	Ar.	•	Sebîkeler, külçeler.			
16584	sebeb	سببببب	Ar.	∴	İp, habl ve her bir nesne ki onunla gayra tevassul olunur ve bir nesnenin husulüne vesile ve alet olan şey; cemi, esbâb.	cem		
16585	sebeb-i ḥaffif	سبببببب خفيف	Ar.	•	İs. arûziyyeden olup mukatta'ât-ı şî'lerden bir harf-i müteharrik ile bir harf-i sâkin ittisalinden hasıl olan kıtaya ıtlak olunur.		Aruz	
16586	sebeb-i şaḳîl	سبببببب ثقيل	Ar.	•	İs. arûziyyeden olup mukatta'ât-ı şî'lerden iki müteharrik harfin ittisalinde ıtlak olunur.		Aruz	
16587	sebebiyyet	سبببببب	Ar.	•	Sebep ve alet ve vesile olmak.			
16588	sebt	سببببب	Ar.	∴	Sükûn ve rahat eylemek ve kesmek ve dehr ve zaman ve baş tıraş eylemek ve mütehayyir olmak ve cumartesi günü ve begayet zeyrek ve dâhiye ve zeki olan kişi; cemi, sübût gelir, ashâbü's-sebt : Yehûd taifesi.	cem		
16589	sabḥ	سببببب	Ar.	∴	Suda yüzmek, sebâhat etmek ve bir işten fariğ olmak ve tahsîl-i ma'âş zımında öte beri dönüştürüp takallüb eylemek ve yeri kazmak ve uyumak ve sükûn ve ârâm bulmak ve söz çok söylemek ve uzun uzadıya gitmek.			

16590	sübeḥâ°	سُبْحَاء	Ar.	•	Sebûhlar, suda yüzücüler.			
16591	sübühât	سُبْحَات	Ar.	•	Sübhalar, mevâzi'-i sücûd ve envâr-ı cemâl-i ilâhî ve celal ve azamet-i ilâhiyye.			
16592	sübḥân	سُبْحَانَ	Ar.	•	Hak teâlâyı her nev nakıs ve avâ'ibden takdis ve tenzih etmek.			
16593	sübḥânellâh	سُبْحَانَ اللَّهِ	Ar.	∴	Tespîh manasındadır ki Hak Teâlâ'yı sahîbe yani zevce ve veletten vesair nekâyisten ve şân-ı ulûhiyyete münâfi izâfâtan kemaliyle tenzih ve takdis, kalbi ve lisanıyla tenzih ve takdis ederim demektir ve taaccüp ve teneffür makamında dahi kullanılır eğer taaccüp makâm-ı istihsân ise bunun hâlıkımı bu halk-ı bedî' için mahsus tespih ederim demektir ve eğer makâm-ı istihsân ise bundan hazret-i Bârî Teâlâ'yı tenzih ve takdis ederim demektir.			
16594	sübḥānehü	سُبْحَانَهُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16595	sübḥānî	سُبْحَانِي	Ar.	•	İlahî, rabbani, samedânî olan.			
16596	sübḥa	سُبْحَة	Ar.	•	Tespîh denilen dizi boncuklar ve dua ve nafi namaz.			
16597	sebḥalet	سُبْحَالَةٌ	Ar.	•	Süphanallah diye nida etmek.			
16598	sebḥanet	سُبْحَانَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16599	sübḥa-dâr	سُبْحَة دَار	Ar. - Far.	•	Lâ-yenkati' ve devam üzere tespih eder olan kimse.			
16600	sübḥa-gerd	سُبْحَة كَرْد	Ar. - Far.	•	Tespîh devredici olan.			
16601	sübḥa-gerdân	سُبْحَة كَرْدَان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16602	sebḥ	سَبْح	Ar.	∴	Meşâgilden fariğ ve azade olmak ve uzağa çekilmek ve sâhib-i hicâb olmak ve nevm-i şedîd ve iraklanmak, tebâ'ud etmek.			
16603	sebr	سَبْر	Ar.	∴	Ehl-i hey'et ve levn-i cemâl ve yara ve kuyu vesair nesnenin gavr ve gayetini bilmek için yoklayıp denemek ki mil ile yarayı ve sırık ile kuyuyu ve iskandil ile denizi ve emsalini yoklamaktan ibarettir ve bir şeyin asıl ve bünvâdı ve temeli ve imtihan etmek.			
16604	sibr	سَبْر	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16605	sebz	سَبْز	Far.	•	Yeşil renk, ahdar ve ot, yeşillik, sebz.			
16606	sebz-püş	سَبْز پُوش	Far.	•	Yeşil esvap iktisâ eden ve üzeri yemyeşil olan.			
16607	sebz-reng	سَبْز رَنْگ	Far.	•	Yeşil renkli olan, ahdar olan.			
16608	sebz-fâm	سَبْز فَاَم	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16609	sebzevât	سَبْزَوَات	Ar. - Far.	•	Taam olmak şanından olan yeşillikler.			
16610	sebze	سَبْزَة	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16611	sebze-zâr	سَبْزَة زَار	Far.	•	Yeşillik ve çimenlik olan mahal.			
16612	sebzi	سَبْزِي	Far.	•	Yeşil renk olmak ve yeşillik, hudret, huderât.			
16613	sibṭ	سَبْط	Ar.	∴	Kıvrıcık olmayıp düz olan saç ve fûruunun medâr-ı imtidâdı olduğu için veled-i veledine yani toruna denilir ve Yehûd kabilesi ki mecmuu on iki sibṭ olur; cemi, esbat gelir ve sibtân : iki torun, iki hafit, es-sibtân : peygamberimizin iki torunları olan Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin efendilerimiz radiyallâhu anhumâ ve sibtavn dahi bu manayadır.	cem		
16614	seb°	سَبْع	Ar.	∴	Mahşer ve kıyâmet-gâh olan mevzi ve yırtmak, parelemek ve kahretmek ve sövmek ve yedi adedi, heft.			

16615	sebu°	سُبُع	Ar.	•	Yırtıcı canavar, hayvân-ı müfteris; cemi, sibâ° gelir, böyle tesmiye sebebi yedi adedi aded-i kâmil olup <u>canavarlar da kuvvette kâmil olduklarıdır.</u>	cem		
16616	sübu°	سُبُع	Ar.	•	Yedide bir ve bir nesnenin yedide biri.			
16617	seb°at	سَبْعَة	Ar.	•	Yedi adedi, heft.			
16618	seb°üne	سَبْعُونَ	Ar.	•	Yetmiş adedi, yedi kere on, heftâd.			
16619	sebu°iyy	سَبْعِيّ	Ar.	•	Vahşi ve yırtıcı hayvana müteallik ve mensup olan.			
16620	sebu°iyyet	سَبْعِيَّة	Ar.	•	Yırtıcı hayvanın hâssa-i tabî°iyyesi.			
16621	seb°în	سَبْعِينَ	Ar.	•	Seb°ün, yetmiş ve heftâd, yedi kere on.			
16622	sebğ	سَبَّ	Ar.	∴	Bir kimseyi savuşup ilerisine geçmek ve haddini tecavüz etmek ve haddinden öte geçmek ve başka hususa nispetle mukaddem ve akdem olmak ve yarışmak ve tebâdür etmek.			
16623	sebağ	سَبَّ	Ar.	∴	Ders, talim ve öndil, bahis bedeli.			
16624	sibğân	سَبَّان	Ar.	•	Koşu oyununda yarış eden iki kimse.			
16625	sebğat	سَبَّغَة	Ar.	•	Yarış etmek ve tebâdür etmek ve ileri geçmek ve mukaddem vuku bulmak ve faik ve fazıl olmak.			
16626	sübğat	سَبَّغَة	Ar.	•	Öndil, bahis bedeli ve yarışta meydana koydukları akçe veya başka şey.			
16627	sebağ-ğân	سَبَّخْرَان	Ar. - Far.	•	Ders okuyucu ve şakirt, tilmiz.			
16628	sebk	سَبَك	Ar.	•	Altın ve gümüş makulesini eritip kalıba dökmek, süzmek ve isâğa etmek ve ibareyi tanzim ve tertip etmek, <u>rabıtasına koymak.</u>			
16629	sebük	سَبِيك	Far.	•	Hafif, yeğni olan, ağır ve sakil olmayan ve vakar ve temkin sahibi olmayan ve akılsız ve hafif-mizâc olan ve alaka, kayıt ve yürek ve bâr sahibi olmayan.			
16630	sübük	سَبِيك	Far.	•	Ekin, zer°, buğday ve arpa ve emsali şeylerin ekilmesi.			
16631	sebük-bâr	سَبِيكَبَار	Far.	•	Yükü ve hamulesi hafif olan.			
16632	sebük-pây	سَبِيكَبَائِي	Far.	•	Ayağı çabuk ve hafif olan, seri olan.			
16633	sebük-pervâz	سَبِيكَبِرْوَاذ	Far.	•	Çabuk uçar olan, serî°u°t-tayerân olan.			
16634	sebük-dâd	سَبِيكَدَاد	Far.	*	Sûrat ve acel etmek, cüst ve çabuk etmek.			
16635	sebük-rev	سَبِيكِرَو	Far.	•	Çabuk yürüyücü, çabuk gidici olan.			
16636	sebük-rûğ	سَبِيكِرُوخ	Ar. - Far.	•	Hoş sohbet ve latife-güy ve ahlâk-ı makbûlesi olan, hafifü°r-rûh olan.			
16637	sebük-sâr	سَبِيكِسَار	Far.	•	Aklı az, kafası boş olan ve sefih olan.			
16638	sebük-ser	سَبِيكِسَر	Far.	•	Fürumaye ve sefih ve müflis olan.			
16639	sebük°inân	سَبِيكِنَان	Ar. - Far.	•	Serî°u°l-hareke, çabuk koşucu ve dizgine itaatli olan.			
16640	sebük-mâye	سَبِيكِنَايَه	Far.	•	Kıymetsiz ve itibarsız olan.			
16641	sebük-mizâc	سَبِيكِمِزَاج	Ar. - Far.	•	Bir dalda durmayan, akılsız, oynak kimse ve hafif-mizâc olan.			
16642	sebük-endîş	سَبِيكِ اَنْدِيش	Far.	*	Sathi düşünen, hafifü°t-tefekür olan.			
16643	sebük-mağz	سَبِيكِمَغْز	Far.	•	Beyni az ve akli kısa olan.			

16644	sebükî	سَبْكِي	Far.	*	Yeğnilik, çeviklik, hiffet.			
16645	sebel	سَبَل	Ar.	∴	Göze arız olan örümcek ağı gibi perde illeti ve buluttan çıkıp yere ulaşmamış olan yağmur, baran ve buğday başağı, sünbüle.			
16646	sübül	سُبُل	Ar.	•	Sebiller, tarikler, yollar.			
16647	sebelet	سَبَلَةٌ	Ar.	•	Bıyık, şârib ki üst dudakta hasıl olan kıllardan ibarettir; cemi, sibâl.	cem		
16648	sebel-nâk	سَبَلْنَاك	Ar. - Far.	•	Sebel illetine giriftar olan.			
16649	sebür	سَبُور	Far.	•	Su ve şarap testisi ve bardağı.			
16650	sübüt	سَبُوت	Ar.	•	Sebtler, cumartesi günleri.			
16651	sebûçe	سَبُوحَةٌ	Far.	•	Küçük sebû ve küçük su testisi.			
16652	sebüh	سَبُوح	Ar.	•	Yüzgeç adam, suda yüzen kimse; cemi, sübehâ' gelir.	cem		
16653	sübbüh	سَبُّوح	Ar.	•	Her-bâr ve her lisanda tespih ve takdis olunduğu için esmâ-i sıfat-ı ilâhiyye denir.			
16654	sebbüre	سَبُّورَةٌ	Ar.	*	Meşk ve talim yazmaya heves-nâk olan etfalin yazboz tahtaları.			
16655	sübû°	سَبُّوعٌ	Ar.	*	Hafta, eyyâm-ı seb`a-i ma`rûfa ve yedi kere, yedişer manasına.			
16656	sübüg	سَبُّوعٌ	Ar.	*	Bir nesne yere doğru uzayıp gitmek ve maaş ve nimet bol ve firâvân olmak ve bir adam bir semte meyil ve azmedip ona vasıl olmak.			
16657	sebî°	سَبِيٌّ	Ar.	*	Soyulan ve çıkarılan deri.			
16658	seby	سَبْي	Ar.	∴	Esir eylemek ve bir adamı vatanından ib`âd edip gurbete düşürmek.			
16659	sebiyy	سَبِيٌّ	Ar.	•	Esir olan adam.			
16660	sebîce	سَبِيحَةٌ	Ar.	*	Gecelik ev urbası ve siyah ve aba ve kilim.			
16661	sebîke	سَبِيكَةٌ	Ar.	•	Eritip kalıba ifrâğ olunmuş kıta ve külçeler ve düz kalıba dökülmüş altın veya gümüş somunu.			
16662	sebîl	سَبِيل	Ar.	•	Açık, ulu yol, tarik, râh, cemi sübül gelir ve kaçacak yol ve kurtulmuş ve su taksimine mahsus ve hıyârâtтан olan mahal ve mirî sefinelerinde askerin su içmelerine mahsus olan su haznesi ve su kabı ve ibni's-sebîl : yolcu ve şer'de zâd ve nevalisi kalmamakla beldesine rücuda âciz ve fîrû-mânde olan biçare yolcu, ebnâ-yı sebîl : yolcular, reh-revler, fisebilillah : Allah yolunda, Allah askı için.	cem		
16663	sepâ	سَبَا	Far.	•	Üç ayaklı iskemni.			
16664	süpâr	سَبَا	Far.	•	Teslim edici ve tapşırıcı ve ismarlayıcı.			
16665	süpâriş	سَبَاوِش	Far.	•	Ismarlamak, havale etmek ve teslim etmek, tapşırmaq ve isal ve vasiyet etmek.			
16666	süpârende	سَبَاوِنْدَه	Far.	•	Teslim edici ve ismarlayıcı olan.			
16667	sipârî	سَبَاوِي	Far.	*	Kulp, urve ve testi ve emsalinde olan tutacak sap.			
16668	süpâre	سَبَاوَرَه	Far.	•	Mushafın bir cüzü ve diğer cüzleri.			
16669	sipâs	سَبَاوِش	Far.	•	Hamd ü sena ve şükür ve teşekkür.			
16670	sipâs-dâr	سَبَاوِشْدَار	Far.	•	Sipas ve hamd ve teşekkür edici.			
16671	sipâs-dârî	سَبَاوِشْدَارِي	Far.	•	Sipas ve hamd ve teşekkür etmek.			

16672	sipās-güzār	سپاه گوزار	Far.	•	Hamd ve teşekkür ve sipas edici olan.			
16673	sipās-güzārī	سپاه گوزاری	Far.	•	Sipas ve hamd ve teşekkür etmek.			
16674	sipāh	سپاه	Far.	•	Asker, asâkir, ordu, cünüd, leşker.			
16675	sipāh-sālār	سپاه سالار	Far.	•	Serasker ve başbuğ.			
16676	sipāh-selār	سپاه سالار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16677	sipāhī	سپاهی	Far.	•	Tımar sahibi olan asker adam.			
16678	sipāhiyān	سپاهیان	Far.	•	Sipahiler, tımar sahibi olan askerler.			
16679	sipāhiyāne	سپاهیانانه	Far.	•	Sipahiye layık ve yarasır olan.			
16680	sepāye	سپاهه	Far.	•	Üç ayaklı iskemni.			
16681	seped	سپید	Far.	•	Malum nesne ki ağaç çubuğundan örülür, Türkçede dahi sepet derler ve eşya taşımak için kullanılır.			
16682	siper	سپهر	Far.	•	Kalkan denilen cenk aleti ve örtü ve sığınacak mahal ve kale duvarından asker bedenlerinin setir ve muhafazasına mahsus olan kıt'a-i fevkâniyye ve sipariş edici.			
16683	süpürde	سپرده	Far.	•	İsmlenmiş, sipariş olunmuş olan.			
16684	süpüs	سپس	Far.	•	Bit, kehle, kaml.			
16685	süpüş	سپش	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16686	süpüşe	سپشه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16687	sipenc	سپنج	Far.	•	Konak, mihmân-hâne, misafir konağı ve bekçi kulübesi ve dünya, dâr-ı fenâ.			
16688	sipenc-ḥāne	سپنج خانه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan. Far. .: Üzerlik tohumu ve tütsü, buhur.			
16689	sipend	سپند	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16690	sepūs	سپوس	Far.	*	Kepek ki undan hasıl olur, nuhale.			
16691	sepūse	سپوسه	Far.	*	Nezleden başta hasıl olan konak, hazâz.			
16692	sipeh	سپه	Far.	•	Sipah, asker, ordu, cünd, leşker, ceş.			
16693	sipeh-ped	سپه پد	Far.	*	Çeribaşı, asker reisi ve serdar, serasker.			
16694	sipeh-dār	سپه دار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16695	sipeh-dārī	سپه داری	Far.	•	Seraskerlik ve başbuğluk, serdarlık.			
16696	sipehr	سپهر	Far.	•	Gök, sema, asuman, felek.			
16697	sipeh-sālār	سپه سالار	Far.	•	Serasker, başbuğ.			
16698	sipeh-sālārī	سپه سالاری	Far.	•	Seraskerlik, başbuğluk, serdarlık.			
16699	sipeh-keş	سپه کش	Far.	•	Serasker, başbuğ ve asker sevk edici olan.			
16700	sepīd	سپید	Far.	•	Ak, beyaz, sefid olan.			
16701	sepī-dār	سپیدار	Far.	*	Beyaz kavak ağacı.			

16702	sepīd-pā	سپید پا	Far.	*	Kutlu olan, mesut ve mübarek olan, maymun olan.			
16703	sepīd-bām	سپید بام	Far.	•	Ak olan nesne, beyaz şey.			
16704	sepīd-pāy	سپید پای	Far.	*	Kutluluk, mübarek, mes'ûdiyyet.			
16705	sepīd-per	سپید پر	Far.	*	Sivrisinek.			
16706	sepīd-püst	سپید پوست	Far.	•	Pirinç denilen habbe, erz.			
16707	sepīd-fām	سپید فام	Far.	*	Ak olan nesne.			
16708	sepīd-kār	سپید کار	Far.	*	A'mâl-i hasene sahibi olan, sâlihü'l-amel olan.			
16709	sepīde	سپیده	Far.	•	Fecr-i sâdik, subh-ı sâni ve üstübeç denilen beyaz boya.			
16710	sepīde-dem	سپیده دم	Far.	•	Sabah vakti, vaktü's-subh.			
16711	sepīdī	سپیدی	Far.	•	Aklık, beyazlık ve zühre.			
16712	sitt	سیت	Ar.	•	Altı adedi, şeş ve bir ile beş mecmuu.			
16713	setā	سنا	Far.	*	Üç telli tambur.			
16714	sitād	سناذ	Far.	•	Alış, almak, ahiz, dād u sitād alışveriş.			
16715	sitāde	سناده	Far.	•	Almış, almak ve alınmış ahzükabz olunmuş olan ve konmuş, konulmuş, vazolunmuş olan.			
16716	settār	سناز	Ar.	•	Kullarının ayıp ve günahlarını setrederek affedici olan Hak Teâlâ celle şânuhu hazretleri.			
16717	sitār	سناز	Ar.	*	Perde, örtü, püşide; cemi, sütür gelir.	cem		
16718	sitāret	سنازة	Ar.	*	Mutlaka kendisiyle perdelenip istitâr olunacak şey; cemi, setâyir gelir ve tırnak diplerinde tırnağın kökünü setreden dericeğiz ve ev kapısına asılan perde.	cem		
16719	sitāre	سنازه	Far.	•	Yıldız, kevkib, necm, ahter.			
16720	setāre	سنازه	Far.	*	Bayrak, alem, liva ve cibinlik, hucele.			
16721	sitāk	سناك	Ar.	*	Fidan ve ağaç diplerinde zahir olan dallar ki çıkarıp âher mahalle dikerler, şâh.			
16722	sütālet	سنالة	Ar.	*	Her nesnenin yaramaz ve rezili ve fenası ve kötüsü.			
16723	sitām	سناام	Far.	•	At rahtı ve altın yahut gümüş başlığı.			
16724	sitān	سناان	Far.	•	Alıcı, kabzedici ve ahz u zabt edici olan ve mahal ve mekân edatı, sengistân gibi.			
16725	sitāyış	سنايش	Far.	•	Methüsena, zikir ve vasf-ı cemîl.			
16726	sitāyende	سناينده	Far.	•	Methüsena edici ve vasıf edici.			
16727	sitebr	سنابر	Far.	*	Kalın ve yoğun olan ve galiz olan.			
16728	sittet	سناة	Ar.	•	Altı, şeş, beş ile bir mecmuundan ibaret adet, sayı.			
16729	sited	سناذ	Far.	•	Almak, ahz etmek ve alış.			
16730	setr	سناز	Ar.	∴	Örtmek, püşide etmek ve perde; cemi, sütür gelir ve korku ve utanmak ve akıl ve hüş.	cem		
16731	sitr	سناز	Ar.	•	Perde, örtü, hicap; cemi, estâr ve sütür gelir.	cem		

16732	sütür	سُتِير	Far.	•	Tıraş edici, tüyleri kazıyıcı, mûy-sütür : berber, perukar.			
16733	sütret	سُتْرَة	Ar.	•	Perde, perdelenecek şey ve örtü, muhafaza kabı.			
16734	sütürde	سُتْرَدَة	Far.	•	Tıraş olunmuş, yolunmuş, kazılmış olan.			
16735	sütürük	سُتْرُك	Far.	•	Azîm, kebir, büyük olan ve kavi, kuvvetli ve şehâmetli olan ve dargın ve hışm-nâk ve tünd ve hadîdü't-tab' olan.			
16736	sütire	سُتْرَة	Far.	•	Ustura denilen tıraş aleti.			
16737	sitem	سَيْتَم	Far.	•	Zulüm, unf, cevir, cebir, zor, güç, zahmet.			
16738	sitem-dîde	سَيْتَمِ دَيْدَة	Far.	•	Zor ve cevir ve zulüm görmüş olan.			
16739	sitem-resîde	سَيْتَمِ رَسِيدَة	Far.	•	Kendisine zulüm ve sitem vaki olmuş olan, mazlum olan.			
16740	sitem-kâr	سَيْتَمِ كَار	Far.	•	Cebbar, zalim, bî-dâd olan.			
16741	sitem-ger	سَيْتَمِ گِر	Far.	•	Zulüm ve cevir, cebir ve unf edici olan.			
16742	sitemkeş	سَيْتَمِ كَش	Far.	•	Zulüm ve siteme giriftar olan.			
16743	sitem-gerî	سَيْتَمِ گِرِي	Far.	•	Zulüm ve cebir ve cevir ve unf ve şiddet.			
16744	sütüde	سُتُوْدَة	Far.	•	Memdûh ve zıkr-i cemil ile yâd olunan.			
16745	sütür	سُتُوْر	Far.	•	Binek hayvanı, davar, at, eşek, katır, deve.			
16746	sütür	سُتُوْر	Far.	•	Sitrler, perdeler, örtüler.			
16747	sütür-bân	سُتُوْر بَان	Far.	•	Seyis, katırcı, eşekçi.			
16748	sütür-dân	سُتُوْر دَان	Far.	*	Ahır, hayvan hıfzı için yapılmış mahal.			
16749	sütüre	سُتُوْرَة	Far.	•	Ustura denilen tıraş aleti.			
16750	sütün	سُتُوْن	Far.	•	Direk, rükün, amut.			
16751	sittün	سِتُوْن	Far.	•	Altmış adedi ve altı kere on şest, şast.			
16752	sütüh	سُتُوْه	Far.	•	Melul, mükedder, müte'ellim ve kederli olan ve yorgun ve fûrû-mânde ve âciz ve kâsır olan ve keder ve melal ve elem ve gam ve ızdırıp.			
16753	sitîz	سَيْتِيْز	Far.	•	Kavga ve cenk ve husumet, hıkd, buğuz, adavet ve inat, taassup, lec, harap ve cidal.			
16754	setîr	سَيْتِيْر	Far.	*	Haramdan sakınan kişi ve afif olan.			
16755	sitîz-ger	سَيْتِيْز گِر	Far.	•	Muannit ve mutaassıp ve ehl-i lecûc olan.			
16756	sitîze	سَيْتِيْزَة	Far.	•	İnat, sitîz, kavga, cenk, cidal, harp.			
16757	sitîze-cû	سَيْتِيْزَة جُو	Far.	•	Muannit ve kavgacı olan.			
16758	sitîze-kâr	سَيْتِيْزَة كَار	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16759	sitîze-rûy	سَيْتِيْزَة رُوِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16760	sittîn	سِتِّيْن	Ar.	•	Altmış adedi ve altı kere on şest, şast.			
16761	secc	سَجْج	Ar.	*	Gayet rakik nesne ve duvar sıvamak ve hoş rayihalı nesne ezmek.			

16762	secâhat	سَجَاهَةٌ	Ar.	• Mahbubun ruhsârı, ter ve mülayim ve hüsn-i i'tidâl üzere uzunca ve etleri azca olmak ki kemâl-i tenâsüb-i cemâldir.			
16763	seccâde	سَجَّادَةٌ	Ar.	• Malum bir nev küçük kilim ki ekseriya namaz için kullanılır.			
16764	seccâde-nişîn	سَجَّادَةٌ نِشِينٌ	Ar. - Far.	• Şeyh, molla, imam, ulema.			
16765	sicâl	سِجَالٌ	Ar.	• Secler, büyük su kovaları ve içinde su olan kovalar ve kerim ve civanmert olan kimseler.			
16766	sicâm	سِجَامٌ	Ar.	* Seyelan etmek, gözyaşı akmak.			
16767	seccân	سَجَّانٌ	Ar.	• Zindancı, hapisçi.			
16768	secyââ	سَجْيَاءَةٌ	Ar.	• Seciyeler, huylar, ahlak, tabiatlar.			
16769	seç	سَجَّحٌ	Ar.	∴ Âsân ve mukadder ve yumuşak yer manalarına ve güzellik, tazelik ve hüsn ve letafet.			
16770	seçhat	سَجْحَةٌ	Ar.	• Huy, hulk, tabiat, sirişt ve miktar.			
16771	secde	سَجْدَةٌ	Ar.	• Alâ-vechi'l-huzû' meyletmek ve namazda başını yere komak.			
16772	sücce	سُجْدٌ	Ar.	• Secde edenler, sâcidler.			
16773	secde-gâh	سَجْدَةٌ كَاهٌ	Ar. - Far.	• İbadet ve namaza mahsus mahal.			
16774	secr	سَجْرٌ	Ar.	* Bir nesneyi kızdırmak ve doldurmak ve suyu dökmek.			
16775	sec°	سَجْحٌ	Ar.	∴ Mensur ve mukaffa olan kelam ve şiir olmayıp mensur olan ve hem-kâfiye olan fikra; cemi, escâ' gelir ve kelam kafiyeli olmak ve fevâsılı mutazammın yani kafiyeli fıkralar ile tekellüm etmek ve güvercin makulesi avazını terdit ve terci' ederek ötmek ve maksada nehc-i vâhid üzere ve saymayarak doğruca kasıt ve ahenk etmek.	cem		
16776	secf	سَجْفٌ	Ar.	∴ Perde, sitr ve kapıya birbiri üzerine iki perde asmak; cemi, sücûf.	cem		
16777	secl	سَجْلٌ	Ar.	• Büyük su kovası ve içinde su olan kova; cemi, sicâl gelir ve sahavet sahibi, civanmert olan, sahî kimse.	cem		
16778	sicill	سِجِلٌ	Ar.	• Mahkemede uhûd ve mevâsik ve mukavele ve ahkâm makulesi mevâddın yazıldığı kitap ve defter; cemi, sicillât gelir.	cem		
16779	secm	سَجْمٌ	Ar.	• Siciller, mahkemenin kayıt defterleri.			
16780	secn	سَجْنٌ	Ar.	• Gözyaşı ve yağmur misilli şeyleri dökmek ve akıtmak.			
16781	secn	سَجْنٌ	Ar.	∴ Hapseylemek ve derununda gam ve endûhu izhar eylemeyip ketm etmek.			
16782	sicn	سِجْنٌ	Ar.	• Hapis ve zindan, mahbes, hapishane; cemi, sücûn gelir.	cem		
16783	secv	سَجْوٌ	Ar.	* Sükûn-ı leyle ve istikrâr-ı zulmete denilir.			
16784	secancel	سَجْنَجَلٌ	Ar.	• Lisân-ı Yunanîden ta'rib edilmiştir, ayna ve mirat manasına.			
16785	sücûd	سُجُودٌ	Ar.	• Sücut, secde etmek, namazda başını yere komak.			
16786	sücûf	سُجُوفٌ	Ar.	• Secfler, perdeler, sitrler.			
16787	sücûl	سُجُولٌ	Ar.	• Secler, büyük su kovaları ve mahkemenin kayıt defterleri.			
16788	sücûm	سُجُومٌ	Ar.	• Seyelan etmek ve gözyaşı döküp akıtmak.			
16789	sücûn	سُجُونٌ	Ar.	• Sicnler, zindanlar, meclisler.			

16790	seciyyet	سَجِيَّةٌ	Ar.	•	Hulk, tabiat, huy, meşrep ve sükûn ve devam.			
16791	secîr	سَجِيرٌ	Ar.	*	Sadık dost ki yekdiğere yakılıp derd-nâk olduğunu mebni bu veçhile tesmiye olunmuştur.			
16792	siccîl	سَجِيلٌ	Ar.	•	Kumlu, çamurdan terekküp ve tahaccür etmiş taş ve ateşte pişerek taş gibi olmuş tuğla ve çamurdan mamul olup nâr-ı cehennemde pişmiş bir nev taş ki üzerlerine nazil ve musîb olacak eşhasın yani ehl-i cehennemın isimleri yazılır.			
16793	siccîn	سَجِينٌ	Ar.	∴	Daim olan şey ve bir mevzi isimdir ki fücûcârın yani fasık ve fâcirlerin defter-i a'mâli onda mevzudur ve saht ve şedit olan şey ve cehennemde bir vadi isimdir.			
16794	sehâb	سَحَابٌ	Ar.	•	Bulut, ebr ve havada hasil olup yağmura sebep olup sincabi duman gibi seyyar heyet; cemi, sühub ve sehâyb gelir.	cem		
16795	sehâbet	سَحَابَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, sehâyb ve sühub gelir.	cem		
16796	sihâ'et	سِحَاءَةٌ	Ar.	*	Name bağı; cemi, eshiye gelir.	cem		
16797	sehât	سَخَاةٌ	Ar.	•	Nahiye, iklim, diyar.			
16798	sehâhâr	سَحَاهَارٌ	Ar.	•	Sihirbaz, büyücü.			
16799	sühâf	سُخَافٌ	Ar.	•	Verem dedikleri ince ağrı, akciğer marazı.			
16800	sehâhâkat	سَحَاهَاكَةٌ	Ar.	*	Nisvâna mahsus evsâf-ı seyyi'edendir; murat, zıbkçı ve sürtüşücü demektir ve is. tıbbiyedendir.		Tıp	
16801	sehâ'ib	سَحَائِبٌ	Ar.	•	Sehâbeler, bulutlar, ebrler.			
16802	sühub	سُحُبٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16803	suht	سُحْتٌ	Ar.	*	Kesbi ve ekli mahzur olan nesne ve yok eylemek, gidermek.			
16804	sahc	سَحَجٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir nesnenin derisini veya kabuğunu soyup ve sıyrıp gidermek veyahut tırmalamaya denilir ve başın saçını ahestece taramak.		Tıp	
16805	saçet	سَحَجَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sıyrık ve tırmığa denilir.		Tıp	
16806	suhr	سُحْرٌ	Ar.	*	Akciğer, ri'e ve bir adamın akciğerine vurup onu mütegayyir ve sersem eylemek manasına olup badehu cadılıkta kullanılmıştır.			
16807	seher	سَحَرٌ	Ar.	•	Subhtan yani tan yeri açılmazdan mukaddemce olan vakit; cemi, eshâr gelir.	cem		
16808	sihr	سِحْرٌ	Ar.	∴	Mutlaka me'huzu latif ve dakik olan şey ve cadılık ve göz bağcılık, büyücülük ve cadılık eylemek ve bir adama dubara ve renk ve hud'a eylemek ve ıraklaşmak ve erken kalkmak ve zebun etmek ve aldamak ve ahzetmek ve batıl nesnevi süret-i hakta izhar ve irâ'e eylemek.			
16809	suhret	سُحْرَةٌ	Ar.	*	Fecr-i kâzib.			
16810	seharet	سَحَرَةٌ	Ar.	•	Sâhirler, cadılar, göz bağcılar, büyütçüler.			
16811	sihr-âmîz	سِحْرٌ آمِيزٌ	Ar. - Far.	•	Sihir karışık ve sihre okşar ve sihir gibi tesir edici olan.			
16812	sihr-bâz	سِحْرٌ بَازٌ	Ar. - Far.	•	Sihir edici, cadı, büyücü, göz bağcı.			
16813	sihr-bâzî	سِحْرٌ بَازِيٌّ	Ar. - Far.	•	Sihirbazlık, cadılık, göz bağcılık, sihir edicilik.			
16814	sihr-sâz	سِحْرٌ سَازٌ	Ar. - Far.	•	Sihirbaz, cadı, büyücü.			
16815	seher-hîz	سَحَرٌ حِيزٌ	Ar. - Far.	•	Erken kalkıcı, pek sabahçı olan.			
16816	seher-gâh	سَحَرٌ غَاةٌ	Ar. - Far.	•	Sabah vakti.			

16817	seher-geh	سَحْرُ گَه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16818	seher-gehân	سَحْرُ گَهَان	Ar. - Far.	•	Seher vakti hengâmında, sabahleyin.			
16819	saḥḳ	سَحَق	Ar.		Bir nesneyi ezmek ve döküp yumuşatmak, toz etmek ve eski kaftan.			
16820	saḥl	سَحْل	Ar.	*	Nakit, akçe ve pamuk bezinden libas; cemi, sühül gelir ve ipliği iki kat bükmek, ve sahk etmek ve dökme, darbetmek.	cem		
16821	saḥleb	سَحْلَب	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile salep denilen maruf toza denilir ki bu nebatın kökünü sahk ederek yapılır ve mugaddî ve müleyyindir.		Nebatat	+
16822	saḥn	سَحْن	Ar.	*	Kesr etmek, kırmak.			
16823	saḥnet	سَحْنَة	Ar.	•	Heyet ve levn ve bezek ve ziyinet ve üslup, kılık.			
16824	seḥûr	سَحْوَر	Ar.	•	Temcit yemeği ki vakt-i saḥûrda yenilir.			
16825	seḥûḳ	سَحْوَق	Ar.	*	Uzun, tavil; cemi, sühuk gelir.	cem		
16826	seḥîḳ	سَحِيق	Ar.	•	Ba'îd, uzak olan ve hemen anlaşılmaz derecede musanna ve mürettep olan kelam.			
16827	seḥâ'	سَحَاء	Ar.	•	Civanmertlik eylemek, civanmert olmak, eli açık ve yüreği büyük ve kerim olmak ve cûd, cömertlik.			
16828	seḥâfet	سَحَافَة	Ar.	•	Akıl ve idrak yufkalığı ki murat, killetidir ve aklı az olmak ve akılsız olmak ve zayıf akıllı ve az fikirli olmak.			
16829	seḥâ-kâr	سَحَا كَار	Ar. - Far.	•	Sahî, ehl-i saḥâvet, eli açık olan.			
16830	seḥâ-kârî	سَحَا كَارِي	Ar. - Far.	•	Sahâ-kârlık ve saḥavet, el açıklığı.			
16831	seḥânet	سَحَائَة	Ar.	•	Sıcak ve kızgın ve ıssı olmak.			
16832	seḥâvet	سَحَاوَة	Ar.	•	Civanmert olmak ve civanmertlik etmek, muhtaç olanlar hakkında çok ihsan eylemek.			
16833	saḥt	سَحْت	Far.	•	Hasis, nekes, bahîl olan ve pek çok ve pek kesret üzere olan ve sert ve dürüş ve haşin olan ve dar ve zik ve sıkıntılı ve düşvâr ve güç ve usretli olan ve yumuşak ve nerm ve levyin olmayan.			
16834	saḥt-bâzû	سَحْت بَاؤ	Far.	•	Kavi, zor-âver, şedîdü'l-batş ve kolu kuvvetli olan.			
16835	saḥt-rüy	سَحْت رُؤِي	Far.	•	Yüzü dargın olan.			
16836	saḥt-gîr	سَحْت گِير	Far.	•	Tuttuğu nesneyi güzelce zapt edip kolvermez olan.			
16837	saḥt-likâm	سَحْت لِكَام	Far.	•	Sert ağızlı olan at, yavuz at.			
16838	saḥtî	سَحْتِي	Far.	•	Sahtlik, sertlik ve darlık, zika.			
16839	saḥtiyân	سَحْتِيَان	Ar.	•	Fârisîden mu'arrebdir, debagat olunmuş keçi derisi ki ayakkabı imalinde vesair husûsatta kullanılır.			
16840	suḥret	سُحْرَة	Ar.	*	Bir adamı istihza eylemek ve mecazen istichâl manasına da gelir ve ücretsiz, zoraki iş işleyen ırgat ve kendisini nâs daima maskaralığa alıp hezel ve istihza eden kaşmer ve ayyâr ve maskara kimse.			
16841	suḥṭ	سُحْط	Ar.	•	Razi ve hoşnut olmamak, gücenmek ve darlık ve gazap.			
16842	saḥf	سَحْف	Ar.	•	Akılsız ve fikirsiz ve süst ve zayıf olmak ve aklı az ve rakik olmak.			
16843	seḥan	سَحْن	Ar.	•	Bir nesne kızgın ve ıssı ve sıcak olmak ve sahan denilen maruf yemek kabı.			
16844	süḥan	سُحْن	Far.	•	Lafız, söz, kelime, kelam, lakırdı.			
16845	süḥan-ārā	سُحْن اِرَا	Far.	•	Lakırdı bezeyici ve fasih ve belîğ olan.			

16846	sūḥan-ārāyī	سُحْنُ آرَائِي	Far.	•	Fesahat, belagat, lakırdı güzelliği.			
16847	sūḥan-perdāz	سُحْنُ پَرْدَاژ	Far.	•	Lakırdı düzüp fesahat üzere söyleyici ve fasihü'l-lisân olan.			
16848	sūḥan-perver	سُحْنُ پَرْوَر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
16849	sūḥan-çîn	سُحْنُ چِين	Far.	•	Lakırdı toplayıp gammazlık edici olan casus.			
16850	sūḥan-dân	سُحْنَدَان	Far.	•	Söylediğini bilir ve ehl-i fesâhat olan.			
16851	sūḥan-dānī	سُحْنَدَانِي	Far.	•	Sūhan-dânlık, fesahat, belagat.			
16852	sūḥan-rân	سُحْنَرَان	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve belagat olan.			
16853	sūḥan-rānī	سُحْنَرَانِي	Far.	•	Sūhan-rânlık, fesahat ve belagat.			
16854	sūḥan-serā	سُحْنَسْرَا	Far.	•	Fesahat ehli ve kelam tertip edici olan.			
16855	sūḥan-senc	سُحْنُ سَنَج	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve kelam tartıcı olan.			
16856	sūḥan-senci	سُحْنُ سَنَجِي	Far.	•	Sūhan-sencilik ve fesahat ve belagat.			
16857	sūḥan-şinās	سُحْنُ شِنَاس	Far.	•	Ehl-i belâgat ve kelam bilir olan.			
16858	sūḥan-fehm	سُحْنُ فَهْم	Far.	•	Söz anlar ve akıllı olan.			
16859	sūḥan-güzār	سُحْنُ كُذَار	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve söz geçirici olan.			
16860	sūḥan-ver	سُحْنُ وَر	Far.	•	Ehl-i fesâhat ve belagat olan.			
16861	sūḥan-verī	سُحْنُ وَرِي	Far.	•	Sūhan-verlik, fesahat ve belagat.			
16862	sūḥuvvet	سُحْوَةٌ	Ar.	*	Civanmertlik eylemek ve civanmert olmak.			
16863	sūḥūn	سُحُون	Ar.	•	Sıcak, kızgın ve ıssı olan.			
16864	sūḥūnet	سُحُونَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve sıcaklık, kızgınlık, hararet.			
16865	saḥiyy	سَحِيحِي	Ar.	•	Civanmert adam ve eli açık ve gönlü kerim olan; cemi, eshıyâ' gelir.	cem		
16866	saḥîf	سَحِيْف	Ar.	•	Akılsız olan, akılı yufka ve az olan ve seyrek dokulmuş bez ve sebük-meşreb adam ve saçma ve mealsiz ve dipsiz olan.			
16867	saḥîfet	سَحِيْفَةٌ	Ar.	•	Kızb, yalan, dürüğ.			
16868	saḥîin	سَحِيْن	Ar.	*	Isınmış nesne.			
16869	sedd	سَدُّ	Ar.	∴	Kapmak, tıkamak ve bir nesneyi kapayıp tıkayan nesne vesair, etrafından yüksek olan mahal ve mâni ve hail ve hâciz olan nesne ve ayıp ve nakisa ve kusur; cemi sūdūd gelir veyahut esidde gelir ve bir şeyin gediğini yapıp muhkem ve üstüvâr evlemek.	cem		
16870	südā?	سُدَاءُ	Ar.	*	Mühmel ve abes, terk olunmak ve geçmek.			
16871	südd	سُدُّ	Ar.	*	Bulut ve gölge ve set ve bent edici nesnelere.			
16872	sedât	سَدَاءُ	Ar.	*	Bez irişi; cemi, esdiye gelir.	cem		
16873	sedâcet	سَدَاجَةٌ	Ar.	•	Hüsn-i hulk, sâde-dillik.			
16874	sedâd	سَدَاد	Ar.	•	Rast ve savâb olan şey ve rast ve doğru ve savâb olmak ve istikamet ve kasıt.			

16875	sidād	سِدَاد	Ar.	*	Şişe tıkaçı ve tıpası ve derbent makulesinin ağzını bent eden asker ve muhafız ve ihtiyaç rahnesini set edecek sev.			
16876	südād	سُدَاد	Ar.	*	Südde illeti.			
16877	sedāret	سَدَارَةٌ	Ar.	*	Ser-geşte ve hayran olmak.			
16878	südāsī	سُدَاسِي	Ar.	•	Sarf is. olup aslı altı harften ibaret olan kelimeye denilir.			Sarf
16879	sidāfet	سِدَافَةٌ	Ar.	•	Perde, hicap, örtü.			
16880	sidānet	سِدَانَةٌ	Ar.	•	Perde-dârlık, kapıcılık etmek ve Ka'be ve Ka'be-i Mu'azzama'ya yahut puthaneye hizmet etmek.			
16881	sidā'il	سِدَائِل	Ar.	•	Sediller, perdeler, örtüler.			
16882	südde	سُدَّة	Ar.	∴	Kapı, der, bap ve kapı önü olan meydan ve dergâh, set, sofa ve bedenın bazı azasına ve mesâmmâtına arız olan tutkunluk ve kapı üstündeki gölgelik; cemi, südüd gelir.	cem		
16883	sedc	سَدَح	Ar.	*	Yalan, kizb, dürüğ.			
16884	sedḥ	سَدَح	Ar.	*	Döşemek ve uçuk zahmeti ve bir nesneyi açıp yer üstüne döşemek ve arkası üstüne ilkâ etmek ve yayıp uzatmak ve bir nesneyi yanı üzere yatırmak ve bir kimseyi yüzü üzerine çalmak ve sırtı üzere bırakmak ve bir mahalde ikamet evlemek ve katletmek ve hatun zevcinden rağbet ve itibar bulmak.			
16885	süded	سُدَّد	Ar.	•	Süddeler, kapılar, kapı meydanları.			
16886	sidr	سِدْر	Ar.	*	Ser-geşte ve mütehayyir kişi.			
16887	sidret	سِدْرَةٌ	Ar.	•	Bir nev ağaç ismi ki Trabzon hurması cinsindedir.			
16888	sidretü'l-müntehâ	سِدْرَةُ الْمُتَّهِي	Ar.	•	Yedinci kat gökte bir ağaçtır ki ulûm-ı mahlûk ona müntehî olup ötesine tecavüz evlemek ilmullâha muhavveldir, bunun keyfiyyât-ı mufassalası tefâsirde mezkûrdur.			
16889	sidre-nişînân	سِدْرَةُ نِشِينَانَ	Ar. - Far.	•	Sidrede oturan melaikeler.			
16890	südüs	سُدُس	Ar.	•	Bir nesnenin altında biri.			
16891	sedl	سَدَل	Ar.	∴	Bir nesneyi aşağı salıverip sarkıtmak ve seyr ü seyâhat evlemek ve irsal etmek.			
16892	südl	سُدَل	Ar.	•	Perde, yaşmak, nikap, hicap, râyet.			
16893	sidl	سِدَل	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve inciden tertip olunan sarkık gerdanlık ve cevahir dizilerinden bir dizi; cemi, südüd gelir.	cem		
16894	sedm	سَدَم	Ar.	*	Dik dik fıskırıp atılır olan su; cemi, esdâm gelir ve kapıyı set etmek.	cem		
16895	sedn	سَدَن	Ar.	∴	Ka'be-i Mu'azzama'ya veyahut puthaneye denilir ve perde-dârlık ve kapıcılık etmek ve Ka'be-i Mu'azzama'ya veyahut puthaneye hizmet etmek ve sitr, perde, örtü ve hizmet, irsal.			
16896	sedenet	سَدَنَةٌ	Ar.	•	Sâdinler, Ka'be-i Mu'azzama veyahut puthane hademesi ve kapıcılar.			
16897	sedv	سَدَو	Ar.	*	Bir nesneye el uzatmak.			
16898	südā	سُدَى	Ar.	*	Mühmel yani bir nesneyi kendi kolayına ve hâline bırakmak.			
16899	sedīd	سَدِيد	Ar.	•	Rast, doğru, savâb ve müstakim ve muhkem ve metîn ve kavi olan nesne.			
16900	sedīr	سَدِير	Ar.	∴	Köşk, kasır ve nehir ve Havernak köşkünün kümbedi ve ibadetgâhı.			
16901	sedīl	سَدِيل	Ar.	•	Zar, perde, örtü; cemi, sedâyil gelir.	cem		

16902	sezâb	سَدَاب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile sedef denilen kök, yeşil renkli ve fena kokulu nebata denilir, nebât-ı mezkûrun cüz'-i müsta'meli evrakı olup bunda olan mâtde-i mü'essire, bir zeyt-i tayyâr ile mâtde-i mürredir, sedef, gayetle şedit bir münebbih-i umumî yani umum azayı şediden uyandırıcı gibi bir tesire malik olduğundan istimalinde intibah ve ihtiraz üzere bulunmak lazımdır ve rahme te'sir-i mahsûs olduğundan usret ve adem-i tamsta ve bunlardan husule gelen kâffe-i ilel-i a'sâbda ve enzife-i şedidede yani ziyade kanamalarda tıbben kullanılır.		Nebatat	+
16903	sirr	سِر	Ar.	∴	Ketm ve ihfâ olunan râz; cemi esrar gelir ve cima manasına ve âlet-i tenâsül ve zina ve fücür ve her şeyin aslı ve unsur ve bünyâdı ve her şeyin cevî ve lüb ve mağzı ve nikâhı ifsâh ve izhar eylemek ve soy ve nesebin halis ve efdali ve elin ayasında ve cephede olan çizgi ve her şeyin mahz ve halis olanına denilir ve mezar, kabir ve evsat ve gizli nesne.	cem		
16904	ser	سَر	Far.	•	Baş, re's, tepe, zirve ve uç, nihayet, gayet.			
16905	serr	سَر	Ar.	*	Göbek kesmek ve herkesi daima mesrur ve dil-şâd eden adam ve göbekte zahmet olmak ve şadlık.			
16906	serâ	سَرَا	Far.	•	Saray, büyük konak ve teganni edici, ırlayıcı olan ve nakil ve beyan edici olan kimse.			
16907	serrâ°	سَرَاءَ	Ar.	∴	Ekseriya gece giden adam ve şadlık ve âsânlık ve vüsat ve rehabet ki zarrânın zıddıdır ve memnun ve mesrur ve mahzûz olmak.			
16908	serâ°	سَرَاءَ	Ar.	*	Bir adam şeref ve asaletle mürüvvet-mend olmak.			
16909	sirren	سِرَا	Ar.	•	Gizli olarak, aşikâre olmayıp hafiyet.			
16910	serâb	سَرَاب	Ar.	•	Sıcak günlerde nisf-ı bahâr vaktinde ırak sahalarda ve Arabistan çöllerinde su gibi görünen mahal ki civarında bulunan karye veyahut orman veya sair eşyâ-yı mütenevvi'âdan münteşir olan şu'â'ât-ı ziyâ'iyenin mahal ve sath-ı mezbûrdan mün'akis olmasından ileri gelir bir hâldir.			
16911	serâbistân	سَرَابِسْتَان	Ar. - Far.	•	Dünya, âlem-i süfli ve serap görünen mahal.			
16912	serâbîl	سَرَابِيْل	Ar.	∴	Sirbâller, gömlekler, kamisler ve libaslar.			
16913	ser-â-pâ	سَرَاپَا	Far.	•	Baştan ayağa varınca.			
16914	serâ-perde	سَرَابِرْدَه	Ar.	∴	Harem-i hâs önüne çekilen perde ve padişah otağı ve çadırın tozluk tabir olunan perdesi.			
16915	serât	سَرَات	Ar.	*	Her nesnenin yukarısı.			
16916	sirâc	سِرَاج	Ar.	•	Fitili yanar olan kandil ve mum; cemi, sürüc gelir ve ona müteallik mum ve çerâğ ve yağ fitili.	cem		
16917	serrâc	سَرَاج	Ar.	•	At vesaire hayvan eyeri yapan ehl-i san'at ki lisanımızda dahi böylece tabir olunur.			
16918	sirâcet	سِرَاجَةٌ	Ar.	•	Saraçlık sanatı ve eyercilik.			
16919	serrâc-ḥane	سَرَاجِحَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Eyerci dükkânı ve eyerciler çarşısı.			
16920	sirâce	سِرَاجِه		•	Bir nev maraz ki tıpta dâ'ü'l-hanâzir denilir.			
16921	sirâciyy	سِرَاجِيّ	Ar.	•	Parlak ve ziyadar olan.			
16922	serâçe	سَرَاچِه	Far.	•	Küçük saray, evceğiz.			
16923	serâḥ	سَرَاخ	Ar.	*	Talak ve tatlık manasına.			
16924	sirâd	سِرَاد	Ar.	∴	Meşin ve sahtiyân gibi şeyleri dikmek ve gön ve sahtiyân dikmek için istimal ettikleri bez.			
16925	serâdiḥ	سَرَادِيْح	Ar.	•	Sahn-ı beytîn yukarı tarafına aykırı çekilen ve hane ortasının yukarısına gerilen serâ-perdeye denilir; cemi, serâdikât gelir ve çadır tozluğu ve hane, hücre ve pembe zardan cibinlik tarzında yapılan odaya denilir.	cem		

16926	serār	سَرَار	Ar.	•	Ayın son gecesi.			
16927	serāret	سَرَاة	Ar.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan ve iyilik ve şeref.			
16928	serāriyy	سَرَارِي	Ar.	•	Seriyeler, cariyeler ve halayıklar, odalıklar.			
16929	sirār	سِرَار	Ar.	*	Sır ile mükāleme edişmek ve ay ahiri veya ayın evvelinden üç gün.			
16930	ser-ā-ser	سَرَاَسَر	Far.	•	Baştan başa külliyen mecmû'an.			
16931	serāseme	سَرَاَسَمَه	Far.	•	Şaşmış ve muzdarip ve hayran ve muhtellü'd-dimāğ olan, sersem olan.			
16932	serāsime	سَرَاَسِيْمَه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
16933	serāsimegī	سَرَاَسِيْمَگِي	Far.	•	Sersemlik ve ızdırap.			
16934	sirāṭ	سِرَاط	Ar.	*	Yol ve açık yol, şâh-râh.			
16935	sūrāğ	سُرَاغ	Ar.	•	İz, eser, nişane, alamet.			
16936	ser-āğāz	سَرَاغَاذ	Far.	•	Başlangıç, iptida ve dibace.			
16937	ser-efrāz	سَرَاَفِرَاذ	Far.	•	Başını yukarı kaldıran ve itibar ve nüfuz sahibi olan.			
16938	serāfil	سَرَاَفِيْل	Ar.	*	Şalvar, don; cemi, serāfilât gelir.	cem		
16939	sür-rāḡ	سُرْرَاغ	Ar.	•	Sârikler, sirkat ediciler, hırsızlar.			
16940	ser-āmed	سَرَاَمَد	Ar.	∴	Bitmiş ve tekmlil olmuş ve bir meslek ve sanatta ileride bulunmuş olan ve her nesnenin âlâsı ve güzidesi.			
16941	ser-āmāc	سَرَاَمَاج	Far.	•	Öküz boynuna koydukları boyunduruk.			
16942	serencām	سَرَاَنجَام	Far.	•	İşin sonu, âkibet-i kâr ve vaka ve vukua gelen husus.			
16943	ser-engüşt	سَرَاَنگُشْت	Far.	•	Parmak ucu ve tepesi.			
16944	serāvīl	سَرَاَوِيْل	Ar.	•	İç donu.			
16945	serāhenk	سَرَاَهَنك	Far.	*	Ayrılmak, nağme etmek, terennüm etmek.			
16946	serāhenk	سَرَاهَنك	Far.	•	Çarkacı askeri ve pişrev askeri, mukaddimetü'l-ceyş.			
16947	sarāy	سَرَاي	Far.	•	Padişah ve hükemâ konağı ve büyük konak ve teganni edici ve ırlayıcı.			
16948	serāyā	سَرَايَا	Ar.	•	Seriyeler, düşman üzerine sevk olunan asker bölükleri.			
16949	sirāyet	سِرَايَة	Ar.	∴	Geçmek, bulaşmak, kendi tesirini etrafa yaydırıp tevsî etmek ve gece yola gitmek.			
16950	serā'ir	سَرَا'ِيْر	Ar.	•	Serîreler, gizli nesnelere.			
16951	serāyende	سَرَايِنْدَه	Far.	•	Teganni edici, ırlayıcı olan.			
16952	serb	سَرَب	Ar.	*	Yol, tarik ve deve, ibil.			
16953	sereb	سَرَب	Ar.	*	Yer altında olan hane ve karyeden akan su; cemi, esrâb gelir.	cem		
16954	serbār	سَرَبَاْر	Far.	•	Baş yükü ve başı yüklü ve zihni meşgul olan.			
16955	serbāz	سَرَبَاَز	Far.	•	Nizâm-ı askerî, cesur, yiğit ve cesaretli olan.			

16956	serbāzī	سَرْبَازِي	Far.	•	Cesaret, yiğitlik, cesurluk.			
16957	serbāk	سَرْبَاك	Far.	*	Subaşı denilen siyaset zabiti ve serdar ve muhtesip.			
16958	sirbāl	سَرْبَال	Ar.	•	Gömlek, kamis ve libas, esvap; cemi, serâbîl gelir.	cem		
16959	serbālîn	سَرْبَالِيْن	Far.	•	Baş yastığı, yüz yastığı.			
16960	ser-be-ceyb	سَرْبَعَيْب	Ar. - Far.	•	Utanmaktan yahut keder etmekten veyahut düşünmekten başı göğsü üzerine sarkmış olan.			
16961	ser-be-rāh	سَرْبَرَاه	Far.	•	Yapıp fiile getirmek üzere olan, hemen vücuda gelecek gibi olan.			
16962	ser-perest	سَرْپَرَسْت	Far.	*	Huddām, hizmetkâr olan.			
16963	serbere	سَرْبَرِه	Far.	*	Çizi, çizgi, hat.			
16964	serpez	سَرْپَز	Far.	•	Paçacı, paça satıcı.			
16965	ser-be-zemîn	سَرْبَزَمِيْن	Far.	•	Başı yere eğilmiş olan.			
16966	serbest	سَرْبَسْت	Far.	•	Azat olan ve hüküm ve zapt tahtında olmayan.			
16967	ser-beste	سَرْبَسْتِه	Far.	•	Başı bağlı veya örtülü olan ve kapalı, gizli olan.			
16968	serbestî	سَرْبَسْتِي	Far.	•	Azadelik, hüküm ve zapt tahtında bulunmamak.			
16969	ser-be-sücüd	سَرْبَسْجُوْد	Ar. - Far.	•	Secde edici, başını yere değdirici, secde edici, manasına.			
16970	ser-be-ser	سَرْبَسْر	Far.	•	Baştan başa, büsbütün ve iki nesnenin başları birbirine müsavi olan.			
16971	ser-bülend	سَرْبُلَنْد	Far.	•	Bâlâ-kad, uzun boylu, tavilü'l-kâmet demek ki insanda ve eşcârda kullanılır ve yaşı yüksek ve itibar ve nüfuz sahibi olan ve ali ve mümtaz olan.			
16972	ser-bülendân	سَرْبُلَنْدَان	Far.	*	Ser-bülendler, ali ve mümtaz olanlar.			
16973	ser-be-mühr	سَرْبَمُھْر	Far.	•	Ağzı mühürlü olan.			
16974	ser-pençe	سَرْپَنْجِه	Far.	•	Pençe ve el ve parmaklar ve tırnaklar mecmuu.			
16975	ser-bend	سَرْبَنْد	Far.	•	Başa bağlanılacak nesne ve şişenin tıpası ve her başa sarılan ve bilhassa zenân başlarına bağlanılan baş bağı.			
16976	ser-püş	سَرْپُوش	Far.	•	Baş örtüsü ve yaşmak.			
16977	ser-penc	سَرْپَنْج	Far.	•	Başa takılan bir nev cevahirli ziynet.			
16978	ser-bahā	سَرْبَاهَا	Far.	•	Maktül veresesi için katil tarafından alınan diyet.			
16979	sürret	سُرَّة	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup batın üzerinde vaki göbeğe denilir ki Fârisisi nâktir; cemi, sürrât gelir.	cem	Tip	
16980	sertāb	سَرْتَاب	Far.	•	İnatçı, muannit ve serkeş olan.			
16981	sertāpā	سَرْتَابَا	Far.	•	Baştan ayağa varınca, büsbütün.			
16982	sertāc	سَرْتَاج	Far.	•	Bir kavmin sergerdesi ve eşrafi olan kimse, seyit.			
16983	ser-tā-ser	سَرْتَاْسَرْ	Far.	•	Baştan başa, büsbütün.			
16984	ser-tiz	سَرْتِيْز	Far.	∴	Ucu sivri ve keskin olan ve geçmek, mürur etmek.			
16985	serc	سَرْح	Ar.	*	Saç örmek ve yalan söylemek ve at eyeri, zîn; cemi, sürüc gelir.	cem		

16986	serc-i türki	سَرْجِ تُرْكِي	Ar.	*	Is. tibbiyeden olup cümcüme denilen ve hey'et-i mecmû'a-i re's kemiklerinden teşekkül edip beynin zarfı makamında bulunan baş kâsesinin alt tarafına tesadüf eden ve azm-i vetedi denilen yarasa kuşu şeklindeki kemiğin yukarı ve orta cihetine tesadüf edip cism-i nuhâmî nam dimağ yani beyin kesesini havi, tahminen murabba'u'ş-şekl ve Türk eyerine müşabih bir çukura itlak olunur ki buna hufre-i nuhâmiyye dahi denilir.		Tıp	
16987	serh	سَرْح	Ar.	*	Kıl taramak ve halas etmek ve irsal eylemek ve uzun ve büyük ağaç ve meri vükela manalarına.			
16988	ser-i çeşme	سَرْچشمه	Far.	•	Pınar, su başı, ayazma, ayn.			
16989	ser-i cenk	سَرْجَنْك	Far.	*	Çeribaşı, asker reisi.			
16990	sircân	سِرْجَان	Ar.	•	Kurt denilen yırtıcı ve canavar hayvan, zenebû's-sircân, kurt kuyruğu manasına olup fecr-i kâzibe alem olmuştur.			
16991	serhad	سَرْحَد	Ar. - Far.	•	Hudut başı, iki devlet toprağının birbirine bitiştiği sınır, mahal.			
16992	serhadd-dâr	سَرْحَد دَار	Ar. - Far.	•	Serhat muhafazasına muayyen olan memur ve kumandan.			
16993	sürh	سَرْح	Far.	•	Kırmızı, ahmer ve kırmızı boya ve bir nev kırmızı mürekkep ve sarı altın.			
16994	sürh-âb	سَرْح آب	Far.	•	Kan ve şarap ve kırmızı su.			
16995	sürh-âbî	سَرْح آبِي	Far.	*	Kırmızı ördek, murgâb-ı surh-fâm.			
16996	sürh-sâr	سَرْح سَار	Far.	•	Kızıl başlı ve başı kırmızı şey.			
16997	sürh-ser	سَرْح سِر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve kırmız başlı şey.			
16998	serahsiyyü'z-zeker	سَرْحِيسِي الدُّكْر	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup eğrelti otu denilen nebata denilir, bu serahs kelimesi Fârisiden mu'arredir, nebât-ı mezkûrun kökü tıpta dâfi'-i dūd-ı vahid yani şerit denilen solucanı def ve izale edici gibi müstameldir ve <u>manavlar dahi karpuz sergilerine döserler.</u>		Nebatat	
16999	ser-hân	سَرْحَان	Far.	•	Zâkir başı ve baş okuyucu ve cehren okuyup ilan etmek ve sofrâ başı.			
17000	sarhoş	سَرْحُوش	Far.	•	Mest ve sekrân olan ve mesrur olan.			
17001	sürhî	سَرْحِي	Far.	•	Kırmızılık, kızillik.			
17002	ser-i hayl	سَرْحِ حَيْل	Far.	•	Atlı asker cemaatinin başı ve amiri.			
17003	serd	سَرْد	Ar.	∴	Sözü üleştirerek muttasılân hüsn-i edâ ile irat etmek, söylemek ve lütufla yumuşak söylemek ve delmek ve dikmek ve vurmak ve halkaları birbirine tedahül etmek ve meşin ve sahtıyan dikmek.			
17004	serd	سَرْد	Far.	•	Soğuk, bârid, bürudetli olan.			
17005	serd-âb	سَرْد آب	Ar.	•	Yer altında su soğutacak yer ve yer altında bulunan serin oda, bu kelime Fârisiden mu'arredir; cemi, serâdib gelir.	cem		
17006	serd-âbe	سَرْد آبه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17007	serd-âde	سَرْد آده	Far.	•	Baş vermiş, baş göstermiş olan.			
17008	serdâr	سَرْدَار	Far.	•	Serasker ve bir nev büyük asker kumandanı ki rüteb-i askeriyyenin en şerefliisidir.			
17009	sirdâr	سِرْدَار	Far.	•	Sırdaş, mahrem ve mutemet ve sadık kimse.			
17010	sirdâş	سِرْدَاش	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17011	serd-beyân	سَرْد بَيَان	Ar. - Far.	•	Soğuk ve zarafetsiz tekellüm eden ve soğuk ve zarafetsiz olan kelim.			

17012	ser-derd	سَرْدَرْد	Far.	•	Baş ağrısı.			
17013	ser-defter	سَرْدَفْتَر	Ar. - Far.	•	Defter başı kaydı, defter başında olan.			
17014	sürür	سُرُر	Ar.	*	Sâk-ı nebâtn nısfından yukarısı.			
17015	sürer	سُرُر	Ar.	•	Serirler, tahtlar.			
17016	ser-rişte	سَرِشْتَه	Far.	•	İp ucu, fırsat, bahane, vesile.			
17017	ser-zede	سَرَزَدَه	Far.	•	Baş vurmuş, baş vermiş olan.			
17018	ser-zemîn	سَرَزَمِينَ	Far.	•	Sınır, memleket hududu, serhat.			
17019	ser-zenîş	سَرَزَنِش	Far.	•	Başa kakmak ve başa vurmak, tevbih etmek.			
17020	ser-zîr	سَرَزِير	Far.	•	Başı aşağı, ser-nigûn.			
17021	sersâm	سَرَسَام	Far.	•	Akıl ve hûşu başında olmayan.			
17022	ser-sebz	سَرَسَبْز	Far.	•	Taze, genç olan, şâb ve ikballi ve talihi uygun olan, bahtiyar olan.			
17023	ser-sebük	سَرَسَبُك	Far.	•	Hafif başlı, akılsız olan.			
17024	serser	سَرَسَر	Far.	•	İhtimamsız ve teemmülsüz ve dikkatsiz ve mülahazasız olan.			
17025	serserî	سَرَسَرِي	Far.	•	İhtimamsızlık, kayıtsızlık, adem-i te'emmül, adem-i mülahaza ve adem-i dikkat ve derbeder, çapkın makulesi.			
17026	serşâr	سَرَشَار	Far.	•	Ağzına kadar dopdolu olan ve memlû' ve leb-rîz olan.			
17027	sirişt	سِيرِشْت	Far.	•	Hilkat, tabiat, tynet, huy, tab, meşrep, terkip.			
17028	sirişte	سِيرِشْتَه	Far.	•	Mahluk ve mürekkep ve karışık olan ve yoğrulmuş olan.			
17029	sirişk	سِيرِشْك	Far.	∴	Gözyaşı, dümû' ve şerâre-i âteş.			
17030	sertâk	سَرَطَاك	Far.	•	Cihannüma gibi hane ötesinde olan oda ve daire ki etrafı açıktır.			
17031	sereţân	سَرَطَان	Far.	∴	Yutmak, bel' etmek ve yengeç tabir olunan cân-ver ki yan yan yürüdüğünden güya yürümenin bir tarafını yutmuş gibi farz olunarak tesmiye edilmiştir ve nücüm ıs. olup felek-i burûcda Cevza burcuyla Esed burcu beyninde vaki olan bir burcun ismidir ki şemsin mezkûr burca duhulü haziranın dokuzunda vaki olup bidâyet-i mevsim ve fasl-ı sayf itibar olunur ve ıs. tıbbiyeden olup gereği gibi serî'us-seyr ve üzeri gayrimuntazam ve çıkıntılı ve boyun ve kasık vesair nevâhî-i bedeniye bezlerinin şişmelerini ve umûmen bedenin fesadını mucip ve basmakla veyahut kendi kendine ağrıları bâ'is ve çıkarılacak olur ise gerek zuhur ettiği yerlerde ve gerek başka bir mevzide nüks ederek hasıl olmaya meyyal olan ve beyne'n-nâs yenirce illeti namıyla tanılan ve filhakika olduğu mahalli oymaya ve yemeye sâlih bulunan birtakım şişlere itlak olunur.			Nücüm
17032	sereţân-ı şibh dimâğî	سَرَطَانِ شِبْه دِمَاغِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup manzarası dimağa yani beyne şebîh olan evrâm-ı habîseye denilir.			Tıp
17033	sereţân-ı ğirâ'î	سَرَطَانِ غِرَائِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup pelteleşmiş tutkal kıvam ve manzarasında olan her bir verem-i habîse yani fena tabiatlı yumruya denilir.			Tıp
17034	sereţân-ı esved	سَرَطَانِ اَسْوَد	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup rengi siyah olan her bir fena tabiatlı şişlere denilir.			Tıp
17035	sereţân-ı lîfî-i muşavver	سَرَطَانِ لَيْفِيء مَوْصُور	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup lahmîyyü'l-manzar ve et gibi liflerden müteşekkil olan her bir habis tabiatlı şişe denilir.			Tıp

17036	sereṭān-ı ğuzrūfī	سَرَطَانِ غُضْرُوفِي	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kemiklerin üzerinde veya bazı azanın içinde ve hususıyla gudde denilen beden bezleri meyanında tekevvin eden habis tabiatlı her bir kırkırdak kıvamında nümâyân olan şişe ve yumruya denilir.		Tıp	
17037	sereṭān-ı beşerī	سَرَطَانِ بَشَرِي	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup cilt ile gışâ-i muhâfî denilen iç örtüsü üzerinde beşere nam cilt tabakasının teşekkül evlediği eczann tekessürüyle müteşekkil olan her bir habis tabiatlı yumru ve şişe denilir.		Tıp	
17038	sereṭān-ı ‘azmī	سَرَطَانِ عَظْمِي	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup eczası ta’azzum etmek yani kemikleşme şanından olan her bir habis tabiatlı yumru ve şişe itlak olunur.		Tıp	
17039	sereṭān-ı mi‘de	سَرَطَانِ مِعْدَه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup midenin seretan denilen habis tabiatlı yumru ile illetlenmesine denilir ki ekseriya elli yaşımı müteceviz müsin erkeklerde zuhur eder, maraz-ı mezkûr, iştihasızlık ve taandan sonra sükûn bulan evcâ’-ı mi’deye yani mide ağrıları ve tabî’at-ı marızde bed-hûyluk ve mağmûmiyyet ve hiddet-i mizâc gibi âlâmât ile bed’ edip bilahare muannit kabızlık ve sık sık istifrâğât ve göbek hizasında ve biraz üst tarafından yumurta hacminde ve bazen yumruk büyüklüğünde bir şiş ve süratle derece-i nihâyeye resîde olan bir zafiyet ile nâ-kâbil-i şifâ bir hâl ile nihayet bulur yani bu hastalığa giriftar olan mariz pençe-i ecelden bir veçhile tahlîs-i girîbân edemez ve mariz rüyasında bir hayli ziyafetlerde bulunur bu marazın başlıca esbâbı şarabın icilmesidir.		Tıp	
17040	sür‘at	سُرْعَة	Ar.		• Çabukluk, çâlaklık ve çabuk ve çâlak olmak ve az vakitte çok hareket etmek ve acele eylemek.			
17041	ser-‘asker	سَرِ عَشْكَر	Ar. - Far.		• Bîlcümle asâkir-i berriyyenin reisi ve emîri ve nazırı ve müdür-i umûmîsi, başbuğu ve emîri’l-cüyûş ve serdar.			
17042	ser-‘aşr	سَرِ عَشْر	Ar. - Far.		• Kur’ân-ı Kerim’in her on ayet başında resim ve nakşolunan işaret ve alamet.			
17043	seref	سَرْف	Ar.	∴	Bir nesnede hadd-i i’tidâli tecavûze denilir ve masrafta hadd-i lüzûmundan ziyade nesne sarf etmek, israf etmek ve hata etmek ve cehl ve gaflet ve âdet ve haslet ve şan ve kadir ve şeref ve itibar ve haysiyet.			
17044	sürfet	سُرْفَة	Ar.	∴	Bir gûne sagîr böcek ki ağaç hurdalarını biriktirip kendi için mesken yapar ve ona dâhil olup helak olur ve yaprak kurdu ki tırtıl denilir ve hayvanat ı. olup kelebek ve emsali haşeratin bidâyet-i ahvâli olan tırtıla denilir.			
17045	ser-firâz	سَرِ فِرَاز	Far.		• Başı yüksekte olan ve itibar ve nüfuz ve ikbal sahibi ve şerif ve ali ve bâlâ-kadr olan.			
17046	ser-firâzî	سَرِ فِرَازِي	Far.		• Şeref, ulûv, büyüklük, devlet, ikbal.			
17047	ser-fürü	سَرِ فُرُو	Far.		• Baş eğmek ve tazarru etmek ve baş eğici, mutazarrı’ ve mütezellil olan.			
17048	ser-fürü-bürde	سَرِ فُرُو بُرْدَه	Far.		• Başını aşağı eğmiş olan.			
17049	sürfe	سُرْفَه	Far.	*	Öksürük, su’âl.			
17050	serḳat	سَرْقَة	Ar.		• Çalmak, uğruluk ve aşırılık, hırsızlık etmek ve uğruluk, hırsızlık.			
17051	sereḳat	سَرْقَة	Ar.	*	Ak harir ve haririn gayet iyisi.			
17052	ser-i kâr	سَرِ كَار	Far.		• İşbaşı, nazır, müdür, kethüda, kâhya.			
17053	serkerde	سَرِ كَرْدَه	Far.		• Bir kavim veyahut bir cemaain başı ve reisi ve emîr ve güzidesi olan kimse.			
17054	serkeş	سَرِ كَش	Far.		• İtaatsiz ve inatçı olan.			
17055	serkeşî	سَرِ كَشِي	Far.		• Serkeşlik, itaatsizlik, inat.			
17056	sirkencebîn	سَرِ كَنْجَبِين	Far.	*	Bal ile sirkenin karışmasından hasil olan tatlı hoş-güvâr şerbet ve ı. tibbiyyeden olup sirke ile muamele ederek cüz’-i mü’essir-i devâyı ahz u bel’ eden devâyı havi sirkenin bal ile karışmasından hasil olan terkîp ve sûret-i devâ’îye itlak olunur.		Tıp	

17057	sirkengübîn	سِرْكَنْگُوبِينُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17058	serkûb	سِرْكُوبُ	Far.	•	Başa vurmak ve başa vurucu olan.			
17059	ser-i küy	سِرْكُوبُ	Far.	•	Mahalle başı ve yol ve sokak başı.			
17060	sirke	سِرْكِه		•	Malum olan ekşi su.			
17061	sergüzešt	سِرْگُذَشْتُ	Far.	•	Birinin başına gelmiş olan vaka.			
17062	sergirân	سِرْگِرَانُ	Far.	•	Dargın, kızgın ve gazûb olan ve sarhoş ve mest ve mahmur olan ve mağrur ve mütekebbir ve müte'azzım olan ve başına sıklet arız olmuş olan ve ağır başlı olan.			
17063	sergirâni	سِرْگِرَانِي	Far.	•	Ser-girânlık, başa arız olan sıklet.			
17064	ser-gerdân	سِرْگِرْدَانُ	Far.	•	Başı dönmüş, sersem olan ve avare ve mütehayyir olan.			
17065	ser-gerdâni	سِرْگِرْدَانِي	Far.	•	Başı dönmek, sersemlik.			
17066	ser-germ	سِرْگِرْمُ	Far.	•	Kafası kızmış ve sarhoş olan.			
17067	ser-güzîn	سِرْگِرِينُ	Far.	•	Hepsinin içinden intihap olunmuş, en âlâ olan.			
17068	ser-gešte	سِرْگِرَشْتِه	Far.	∴	Başı dönmüş, şaşkın ve sersem olan ve muti ve muhkem olan.			
17069	ser-geştegi	سِرْگِرَشْتِغِي	Far.	•	Şaşkınlık, hayret, sersemlik.			
17070	ser-gelû	سِرْگِرْلُو	Far.	*	Bir nev damak illeti ve zükâm illeti.			
17071	sergîri	سِرْگِرِي	Far.	•	Başlamak, iptida etmek ve iş tutmak ve mumun fitilini almak ve fitil söndürmek.			
17072	sergîn	سِرْگِرِينُ	Far.	•	Hayvan tersi, fışkı, bok, gübre.			
17073	sürm	سُورْمُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup makadın iç halkasından ibaret olan ve bağırsakların kıt'a-i süflâsi itibar olunan ve ta'bîr-i cem	cem	Tip	
17074	sermâ	سِرْمَا	Far.	•	Kış mevsimi, mevsim-i şitâ.			
17075	sürmân	سُورْمَانُ	Ar.	*	Bir cins mûzî ve habis arı ki eşek arısı denilir ve is. hayvânâttan olup yaban arısına itlak olunur.		Hayvanat	
17076	sermâye	سِرْمَايِه	Far.	•	Malın asıl kıymet ve meblağı ki onun kârı ile tüccar kısmı geçinirler, Arabîsi re'sû'l-mâldır.			
17077	sermed	سِرْمَدُ	Ar.	•	Daim, câvid, baki ve bî-zevâl olan, ebedî olan.			
17078	sermedî	سِرْمَدِي	Ar.	•	İlahi, rabbani, samedânî olan ve daim olan.			
17079	sermest	سِرْمَسْتُ	Far.	•	Sarhoş, pek mest ve lâ-ya'kil olan.			
17080	sermestî	سِرْمَسْتِي	Far.	•	Pek sarhoşluk hâli.			
17081	sermeşq	سِرْمَشَقُ	Ar. - Far.	•	Yazı öğrenmek için talibe verilen yazı örneği, meşki.			
17082	sermağ	سِرْمَاغُ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile karapazu dedikleri nebata itlak olunur ki buna bazıları koyun sarmaşığı derler.		Nebatat	+
17083	ser-i mü	سِرْمُو	Far.	•	Kılın ucu, pek cüzi ve az miktar şey.			
17084	sermûze	سِرْمُوزِه	Far.	•	Pabuç denilen ayakkabı ve çizme, kalçın ve galoş.			
17085	sürme	سُورْمِه	Far.	•	Kaşa ve göze sürülen boya ki ziyet için müstameldir.			

17086	sürme-çüb	سُورْمَه چُوب	Far.	•	Göze sürme çekmek için istimal oluna mil veya hilâl.			
17087	sürme-dân	سُورْمَه دَان	Far.	•	Sürme hıfzına mahsus kutu veya kap.			
17088	sürnâ	سُورْنَا	Far.	•	Zurna denilen çalgı borusu.			
17089	sürnâ-zen	سُورْنَا زَنْ	Far.	•	Zurnazen, zurna çalan, çalgıcı.			
17090	sürnâ-pâ	سُورْنَا پَا	Far.	•	Zûrafa denilen hayvân-ı azîmü'l-heykel, üstür-gâv-pelenk.			
17091	ser-nâme	سُورْنَامَه	Far.	•	Mektubun başında olup muhatap olunan kimsenin evsafını beyan eden hat ve yazı.			
17092	sürnây	سُورْنَائِي	Far.	•	Surnâ ve zurna denilen çalgı aleti.			
17093	ser-nigün	سُورْنِيغُون	Far.	•	Baş aşağı olan, alt üst olan.			
17094	ser-nüvişt	سُورْنُويْشْت	Far.	*	Takdir-i ilâhî ki Türkçede başa yazılan gelir, derler; mektup evvelinde yazılan unvan.			
17095	serv	سِرْو	Ar.	∴	Şekilde rüyet olduğu veçhile Türkçede servi denilen ağaca itlak olunur ve bir nesneyi bir adam kendi üzerinden bertaraf edip atmak ve bir kimse şeref ve asaletle mürüvvet-mend olmak.			+
17096	serv-âzâd	سِرْو آزَاد	Ar. - Far.	•	Bir nev servi ki pek doğru ve güzel biçimli olur.			
17097	sürü	سُورُو	Far.	•	Boynuz, karın ve kadeh ve piyale, bade.			
17098	serv-efrâz	سِرْو اَفْرَاز	Far.	*	Yokuş başı, akabe ve her nesnenin tepesi.			
17099	sürüc	سُورُوج	Ar.	•	Sürüclar, at eyerleri.			
17100	serv-i çemân	سِرْو چِمَان	Far.	*	Naz ve işve ile salınır olan mahbup.			
17101	sürüd	سُورُود	Far.	•	İrlamak, ötmek, teganni etmek, türkü ve mâni ve şarkı ve emsalini söylemek.			
17102	sürüd-güy	سُورُود گُوي	Far.	*	İrlayıcı olan, teganni edici ve seslenici olan.			
17103	servet	سِرْوَة	Ar.	*	Tarik, cadde ve her şeyin taraf-ı a'lâsı ve vasatı; cemi, servât.	cem		
17104	sürür	سُورُور	Ar.	∴	Bir adamı sevindirmek, şad etmek ve sevinç, sevinmek, şâdumânî.			
17105	server	سِرْوَر	Far.	•	Bir cemaatin başı, ulus, seyidi, reisi.			
17106	serverî	سِرْوَرِي	Far.	•	Cemaat başılık, emâret, riyaset.			
17107	servistân	سِرْوِيْشْتَان	Far.	•	Servilik, servi ağacı çok olan mahal, mezarlık aralığı gibi.			
17108	sürüş	سُورُوش	Far.	•	Allahutaala tarafından haber getirici olan ferişte; cemi, sürüşân gelir.	cem		
17109	ser-vaqt	سِرْوَقْت	Ar. - Far.	∴	Cemiyet, hatır, vakit, nîk, safâ-yı kalb hâli ve tenha olan oda veya daire, halvet-hâne.			
17110	serv-ğad	سِرْوَقْد	Ar.	•	Boy ve kameti servi gibi uzun ve doğru ve biçimli olan.			
17111	serhenk	سِرْهَنْك	Far.	•	Çavuş, kavas, yasakçı.			
17112	seriyy	سِرِي	Ar.	*	Şeref ve asaletle mürüvvet-mend adam; cemi, sürevâ' gelir.	cem		
17113	sürâ	سُرِي	Ar.	*	Bütün gece yola gitmek.			
17114	seriyye	سِرِيَه	Ar.	•	Düşman üzerine çıkarılan çarkacı asker, cemi serâyâ.	cem		
17115	sürkiye	سُرِيَه	Ar.	∴	Odalık ittihaz olunan cariye ve sürür manasına.	cem		

17116	serîr	سَرِير	Ar.	∴	Taht-ı evreng tabir olunan padişah nişini ki câlisi olan ehl-i câh ve ref'et mesrur olduğu mülâhazasıyla ıtlak olunmuştur; cemi, esirre ve sürür gelir ve malik ve saltanat manasına ve nimet ve refah ve vüsat ve maaş ve meyvit nakli için istimal olunan tabut ve yatak.	cem		
17117	serîre	سَرِيرَة	Ar.	•	Esrardan olan, gizli ve mektûm husus.			
17118	serîriyyât	سَرِيرِيَّات	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hastanede talebeye yatak başında verilen derslere ıtlak olunur ve emrâz-ı dâhiliyye üzerine bu yolda verilen derslere serîriyyât-ı dâhiliyye ve emrâz-ı hâriciyye üzerine verilen derslere serîriyyât-ı hâriciyye denilir.		Tip	
17119	serîc	سَرِيح	Ar.	•	Cüst ü çâlâk ve çabuk adama denilir ve az vakitte çok amel eden kimse.			
17120	serî'an	سَرِيْعًا	Ar.	•	Sûratle, sûrat üzere.			
17121	sezâ	سَزَا	Far.	•	Yaraşık, münasip ve muvafık ve layık olan ve ecir, ceza, mükâfat.			
17122	sezâb	سَزَاب	Far.	•	Su teresi denilen sebze.			
17123	sezâ-vâr	سَزَاوَار	Far.	•	Yaraşık, müstahak ve münasip olan.			
17124	süst	سُسْت	Far.	•	Yumuşak, gevşek, zayıf ve yavaş olan ve gevşek-endâm olan adam ve sülpük şey.			
17125	süst-endâm	سُسْتِ اَنْدَام	Far.	*	Bî-tâkat ve bî-mecâl olan ve âlet-i tenâsülüyyesi hareket etmeyen.			
17126	saṭḥ	سَطْح	Ar.	∴	Hane damı, bâm ve her şeyin üstü ve yayıp döşemek ve bir nesnenin dış yüzü; cemi, sûtûh gelir ve düpdüz döşeyip yaymak ve bir şeyi düzeltip hem-vâr kılmak.	cem		
17127	saṭḥ-ı müstevî	سَطْح مُسْتَوِي	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup düz ve hem-vâr ve hiçbir tarafından alçaklık ve yükseklik olmayan satha denilir.		Riyaziye	
17128	saṭḥ-ı müstedîr	سَطْح مُسْتَدِير	Ar.	•	Is. riyâziyyeden olup kürevî ve müdevver olan satha ıtlak olunur.		Riyaziye	
17129	saṭḥiyy	سَطْحِيّ	Ar.	•	Derinliğine veya iç yüzüne varmayıp dış yüzüne müteallik ve mensup olan demektir ki çalıp alma ve hafifçe gibi manalar ifade eder.			
17130	saṭr	سَطْر	Ar.	∴	Sıra, saf, dizi ve yazı sırası ve ağaç ve cemaat sırası; cemi, sutûr gelir ve hat ve kitabet.	cem		
17131	suṭret	سَطْرَة	Ar.	*	Emel ve emniyet manasına.			
17132	suṭurlâb	سَطْرَلَاب	Far.	•	Usturlap denilen âlet-i rasat.			
17133	saṭvet	سَطْوَة	Ar.	•	Bir kimse üzere sıçrayıp hamle eylemek ve hışım ve şiddetle kavrayıp ahz u kahr eylemek ve kuvvet ve heybet; cemi, satvât gelir.	cem		
17134	saṭc	سَطَج	Ar.	*	Ellerini birbirine vurup seslendirmek ve mürtefi olmak ve katetmek.			
17135	suṭûḥ	سَطْوَح	Ar.	•	Satırlar, nesnenin dış yüzleri.			
17136	suṭûr	سَطْوُر	Ar.	•	Satırlar, sıralar, saflar, diziler, yazı dizileri.			
17137	suṭûc	سَطْوُج	Ar.	•	Ziya ve toz ve rayiha havaya münteşir olmak.			
17138	saṭîḥ	سَطِيْح	Ar.	*	Arkası üstüne yatmış kimse ve dağarcık ve büyük tulum.			
17139	se'âbîb	سَعَائِب	Ar.	•	Kendisinden mâ-i sâfi cari olan nesne.			
17140	sa'âdet	سَعَادَة	Ar.	•	Nîk-baht ve hûb-tâli' olmak ve iyilik ve mübareklik ki şekavet mukabilidir ve sa'îd ve sâhib-i tal'at olmak ve encâm-ı kârı felah olmak.			
17141	sa'âdet-mend	سَعَادَتْمَنْد	Ar. - Far.	•	Saadetli ve sa'îd olan.			
17142	su'âr	سُعَار	Ar.	•	Ateş, hararet, sıcaklık ve açlık, cû', gürsineği.			

17143	sü'âl	سُعَالٌ	Ar.	∴	Is. tıbbiyeden olup öksürük denilen arızaya denilir ki akciğerin ve ona muttasıl azanın yani âlât-ı teneffüsün derununda bulunan cism-i ecnebîyi def için veya maraz eseri olarak vaki olan bir arızadan dolayı vukuu gavriihtiyari olan harekât-ı tabî'yyesinden ibarettir.		Tıp	
17144	si'âyet	سِيَايَةٌ	Ar.	∴	Zekât ve mirî matlûbâtı tahsiline mübaşir olmak ve abd ve rakabesini tahsil için kesb ü kâr eylemek ve abdin mükellef oduğu vergi ve gammazlık etmek, birinin avâyib ve nekâyesini arayıp hakkında şikâyet ve zem ve haml ve isnat etmek.			
17145	se'at	سَعَةٌ	Ar.	*	Kudret, takat, vüsat.			
17146	si'at	سِيَعَةٌ	Ar.	•	Vüsat, genişlik, bolluk ve açıklık ve servet, zenginlik.			
17147	sü'âl-ı dîkî	سُعَالٌ دَيْكِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sinn-i tufüliyyete muhtas ve sâri ve müstevliyen ekseriya icrâ-yı ahkâm eden akciğer borularının bir illet-i nezleviyye ve teşennüciyyesine denilir ki elsine-i avâmda boğmaca öksürüğü namıyla yâd edilir, maraz-ı mezbûra müptela olan çocuk, horoz ötmesi gibi öksürdüğünden bu veçhile tesmiyye sebep olmuştur, bu marazın müddeti kasir olduğu hâlde bir güne hatarı yok ise de müddeti tavil oldukta vahimü'l-âkıbe olduğu emr-i müsbettir.			
17148	si'a-i meşriķ	سِعَةُ مَشْرِقٍ	Ar.	•	Şemsin hîn-i tulû'unda nokta-i maşrıktan şimale yahut cenuba doğru vaki olan açıklığı.			
17149	sa'ter-i berri	سَعْتَرٌ بَرِّي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kekik denilen keskin rayihali ve acı ta'mlı bir nev itri nebata denilir, nebât-ı mezkûr tıpta münebbih ve mukavvî ve hâzım ve dâfi'u'r-rih gibi istimal olunur.		Nebatat	+
17150	sa'terî	سَعْتَرِي	Ar.	*	Şen ve şatır ve şakrak adam ve şeci ve bahadır ve kerim olan adam.			
17151	sa'd	سَعْدٌ	Ar.	∴	İyilik ve mübareklik ve yümn ve kutlu ve ferhunde ve mübarek olmak ve mübarek ve ferhunde nesne, cemi su'üd gelir ve müneccimler indinde mübarek ve mesut addolunan kevkeb ve böyle bir kevkebin hükmü tahtında itibar olunmakla mübarek ve mesut addolunan vakit.	cem		
17152	sü'adâ	سُعَادَةٌ	Ar.	•	Sa'idler, sa'id ve mübarek olanlar.			
17153	sa'dân	سُعْدَانٌ	Ar.	•	Müşteri ile Zühre yıldızları ki Müşteri'ye sa'd-ı ekber ve Zühre'ye sa'd-ı asgar tesmiye olunur.			
17154	sa'dâne	سُعْدَانَةٌ	Ar.	•	Karıların memeleri başları.			
17155	sa'deyn	سُعْدَيْنٌ	Ar.	•	Müşteri ile Zühre yıldızları ki Müşteri sa'd-ı ekber ve Zühre sa'd-ı asgardır.			
17156	si'r	سِعْرٌ	Ar.	•	Satılık nesne, pahasının mukavvemun aleyhi olan şeye denilir ki narh ve fiyat denilir; cemi, es'âr gelir.	cem		
17157	sa'r	سَعْرٌ	Ar.	*	Ateşi yakıp aevlendirmek ve malul olan kimse, cereb ve cüzam gib illet-i sâriyesini gayra sirayet ettirmek ve bir nesnenin etrafını dolaşmak.			
17158	su'r	سُعْرٌ	Ar.	*	Delilik, cinnet ve açıklık ve bir marazın âhere sirayet eylemesi ve azap ve mihnet ve meşakkat.			
17159	sa'f	سَعْفٌ	Ar.	*	İş bitirmek ve fûrumaye ve rezil adam ve satılık kumaş.			
17160	sa'fe	سَعْفَةٌ	Ar.	*	Kel denilen çıban ki masumların başlarında veyahut nezafet ve taharetine dikkat etmeyenlerin başlarında vaki olur ve is. tıbbiyeden olup bilhassa cild-i müşa''arda yani baş gibi kıllı deride zuhura gelen bir illet-i cildiyye-i sâriyye denilir ki beyan olunduğu veçhile nâs ona kel illeti derler, illet-i mebhûse mantar cinsinden bir nebât-ı tufeyli-i hurde-bîninin yani hurde-bîn ile ile görülür ve türap üzerinde kendi kendine neşvünema bulamayıp bir nebat veyahut bir hayvan üzerinde tekevün eden bir nebatın sath-ı cildde neşvünema bulmasından ibarettir.			Tıp
17161	su'let	سُعْلَةٌ	Ar.	•	Öksürük denilen ârıza-i teneffüsiyye.			
17162	su'üd	سُعُودٌ	Ar.	•	Sa'idler, mübarek olan yıldızlar.			
17163	su'üdet	سُعُودَةٌ	Ar.	•	Yıldızların sa'id olması.			

17164	su'ûṭ	سُعُوطٌ	Ar.	•	Burna çekecek deva ve enfiye.			
17165	sa'y	سَعَى	Ar.	∴	Kastelemek ve bir işe çabalamak ve bitireyim diye gayret etmek ve bir nesneyi kuvveden fiile getirmek babında iş işlemek ve gammaz edip kovculuk etmek ve gammazlık ve kesbeylemek ve ikdam etmek ve hücum eylemek ve teveccüh ve ziyaret ve riayet eylemek.			
17166	sa'id	سَعِيدٌ	Ar.	•	Mübarek ve ferhunde ve hükümü menfa'at-ı âmmeye bâ'is olan ve encâm-ı kârı menfaat ve hayra vasıl olan.			
17167	sa'ir	سَعِيرٌ	Ar.	•	Ateş, nâr ve ateşin leheb ve alevi ve yanmış ve ateşlenmiş ve alevlenmiş olan ve cehennemnin bir tabakası ismi.			
17168	seğâbet	سَعَابَةٌ	Ar.	•	Aç olmak, acıkmak ve renc ve ta'ba makrûn acıkmak.			
17169	sağr	سَعْرٌ	Ar.	*	Nefiy ve teb'id eylemek.			
17170	sağrı	سَعْرِيٌّ	Far.	•	Hayvanın sağrısı ki butlarının beliyle birleştiği yere denilir.			
17171	seff	سَفٌّ	Ar.	*	Devayı döküp toz etmek, yumuşatmak.			
17172	sifâh	سِفَاحٌ	Ar.	*	Zina etmek.			
17173	seffâh	سَفَّاحٌ	Ar.	*	Kesîrî'l-atâyâ ve civanmert adam ve fasih ve sühan-ver kimse.			
17174	sifâd	سِفَادٌ	Ar.	•	Erkek dişiye aşıp çiftleşmek ve cima etmek.			
17175	sifâr	سِفَارٌ	Ar.	•	Yolculuk etmek, sefer etmek, bir mahalden diğer mahalle gitmek.			
17176	sefâret	سَفَارَةٌ	Ar.	∴	Kavmin mabeynini ıslah eylemek ki bundan murat yekdiğere münâfeseleri olan iki taife meyanına meyancılık ve elçilik edip vahşet ve münâferetlerini keşif ve izale ile hoş-dil eylemekten ibarettir ve elçi olmak, elçiliğe gitmek ve elçi yahut elçiler ile maiyet memurlarının hey'et-i mecmû'ası.			
17177	sefâret-hâne	سَفَارَتُخَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Elçi konağı, elçi ikameti için tehiyye edilen mahal.			
17178	sifâret	سِفَارَةٌ	Ar.	*	Sefaret manasındadır.			
17179	sefâtat	سَفَاطَةٌ	Ar.	*	Bir adam civanmert ve pâkîze-nefs ve tıynet olmak.			
17180	sefâfet	سَفَافَةٌ	Ar.	*	Katılık ve sıklık.			
17181	seffâk	سَفَّاقٌ	Ar.	•	Sefk edici kan dökücü ve kanlı katil kimse.			
17182	sifâl	سِفَالٌ	Ar.	•	Çanak ve çömlek ve saksı pareleri.			
17183	sefâlet	سَفَالَةٌ	Ar.	•	Aşağılık ve alçaklık ve alçak ve hasis ve naçiz ve deni olmak.			
17184	sefâlîn	سَفَالِيْنَ	Ar. - Far.	•	Çanak ve çömlek misilli çamurdan ibaret ve masnu olan şey.			
17185	sefânet	سَفَانَةٌ	Ar.	*	Marangozluk sanatı.			
17186	sefâh	سَفَاهٌ	Ar.	•	Akıl ve idrak hafif ve nakıs olmak ve maaş hususunda akılsız olup hadden ziyade, bilâ-zarûretin masraf etmek.			
17187	süffâh	سُفَّاهٌ	Ar.	•	Sefihler, akıl ve idrakleri nakıs ve hafif olanlar.			
17188	sefâhet	سَفَاهَةٌ	Ar.	•	Akıl ve idrak hafif ve nakıs olmak ve akılsızlık edip lüzumsuz yere hazz-ı nefis için masraf etmek.			
17189	sefâyin	سَفَايِيْنَ	Ar.	•	Sefineler, gemiler, keştiler.			
17190	süftece	سُفْتَجَةٌ	Ar.	*	Bir adamın kendi beldesinde malı olmakla belde-i mezbûrede kendisine eda ve ita eylemek kavliyle bir kimse o adama diyâr-ı âherde mal vermeye denilir ki bizim ıstılahımızda poliçe tabir eylediğimiz şeydir.			

17191	seftece	سَفْتَجَة	Ar.	• Akçeyi poliçe eylemek.			
17192	süfte	سَفْتَة	Far.	• Delinmiş, meskûb ve sakb olunmuş olan.			
17193	süfte-güş	سَفْتَة كُوش	Far.	• Kulağı delinmiş olan.			
17194	safh	سَفْح	Ar.	* Su dökmek, kan dökmek; cemi, süfûh gelir.	cem		
17195	sifr	سِفْر	Ar.	• Yazılmış nesne, kitap, mektup ve kitâb-ı kebîr veyahut Tevrât-ı Şerîf eczasından bir cüzü; cemi, esfâr gelir.	cem		
17196	sefr	سَفْر	Ar.	* Süpürmek ve bir nesnenin gîtâ ve sitâresini keşfeylemek ve bir nesneyi bir şeyin yüzünden sıyırıp veyahut kaldırıp açmak ve dağıtmak ve eser ve nişana denilir; cemi, süfûr gelir ve yola giden adam ve bir nesnenin güzidesini ayırıp satmak ve nâs bevnini ıslah eylemek	cem		
17197	sefer	سَفَر	Ar.	∴ Kat'-ı mesâfe manasına, cemi esfâr gelir ve bir semte irtihal için mekânından huruç etmek ve yol, yolculuk ve düşmana mukabele etmek için yola çıkmak ve düşmana mukabele etmek ve a'dâya mukabil gitmek.			
17198	süferâ	سَفْرَا	Ar.	• Sefirler, elçiler.			
17199	seferber	سَفْرَبَر	Ar. - Far.	• Yol üzerinde olan ve yola çıkmaya hazır ve müstait olan.			
17200	süfre	سَفْرَة	Ar.	• Misafirin istishâb eylediği yol taamı ve taam altında yayılan meşin veya kirbâs parsi ki buna sofrâ itlakı hâliyyet ve muhalliyyet alakasıyladır.			
17201	sefere	سَفْرَة	Ar.	• Ketebe, kâtipler, sâfirler ve a'mâl-i ibâdî zapt ve ketb ve ihzar eylemeye müvekkil olan melaikeye itlak olunur.			
17202	sefercel	سَفْرَجَل	Ar.	• Ayva denilen sarı meyve; cemi, sefâric gelir.	cem		
17203	seferî	سَفْرِي	Ar.	• Sefer ve yolculuğa mahsus ve mütallik ve mensup olan.			
17204	safsata	سَفْسَطَة	Ar.	• Sûret-i zâhirede sadık velakin hakikatte kâzib olan kıyas.			
17205	sefsefe	سَفْسَفَة	Ar.	* Un ve nişasta makulesini elemek ve bir nesneyi muhkem ve metin tertip eylemeyip gevşek ve süst ve zayıf yapmak.			
17206	sefağ	سَفَاغ	Ar.	* Sele ve sepet ki bundan muharrefdir; cemi, esfât gelir.	cem		
17207	safh	سَفْح	Ar.	* Kuş kanatlarıyla uğraşıp dövüştüğü kuşa çarpmak ve vurmak, darbetmek ve bir nesneyi nişanlayıp alametlemek ve bir adamı alınının perçeminden şiddetle tutup çekip sürümek ve yüzü karartmak ve izlâl ve tahkir etmek.			
17208	süf'at	سَفْعَة	Ar.	* Humrete mail karalık ve sarılık, sufret.			
17209	safk	سَفْق	Ar.	* Yatmak ve kalîlü'l-kıymet, dun nesne.			
17210	sefk	سَفْك	Ar.	• Su ve kan makulesi nesneyi dökmek ve süratle çok kelam söylemek ve yere akıtmak ve döküp akıtmak.			
17211	süfl	سَفْل	Ar.	• Alçak nesne, alçak olmak, sefalet.			
17212	süflân	سَفْلَان	Ar.	• Utarit ile Zühre yıldızları.			
17213	süflet	سَفْلَة	Ar.	• Alçaklık, alçak olmak, sefalet.			
17214	süfliyy	سَفْلِيّ	Ar.	• Alçak olan, tahtânî, zirânî olan ve fûrumaye, nekes ve bî-i'tibâr olan ve dünya ve dünyaya mensup ve müteallik olan ve ilm-i hey'et is. olup merkez-i âlemden buutları mütekaddimîn kavline şemsin buudundan ve müte'ahhirîn kavline kürre-i arzın buudundan ziyade ba'id olmakla Utarit ile Zühre nam iki seyyareye itlak olunur.		Heyet	

17215	süfliyyât	سُفْلِيَّاتٌ	Ar.	•	Âlem-i dünyâyâ müteallik olan umur ve husûsât ve umurun cüz' iyyâtı.			
17216	süfliyyet	سُفْلِيَّةٌ	Ar.	•	Alçaklık, adem-i i'tibâr.			
17217	sefn	سَفْنٌ	Ar.	*	Keser denilen malum alet veya törpü ve bir nesnenin kabuğunu soymak ve yontmak ve kazımak ve timsah derisi gibi haşın ve sert deri.			
17218	sefen	سَفْنٌ	Ar.	*	Sert deri ve nasır.			
17219	süfen	سُفْنٌ	Ar.	•	Sefineler, gemiler, keştiler.			
17220	süfûf	سُفُوفٌ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup toz olmuş dârûya denilir.			Tip
17221	sefnece	سَفْنَجَةٌ	Ar.	*	Bir şeyin pahasını, tıngı dibinde vermek.			
17222	sefeh	سَفَهٌ	Ar.	•	Sefahat etmek ve akılsızlık etmek.			
17223	süfehâ°	سُفَهَاءٌ	Ar.	•	Sefihler, akılsız kimseler.			
17224	sefid	سَفِيدٌ	Far.	•	Ak, beyaz ve ebyaz olan.			
17225	sefidâ	سَفِيدَا	Far.	•	İsfidâc denilen beyaz boya veya tûraba müşabih şey.			
17226	sefidâc	سَفِيدَاخٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17227	sefir	سَفِيرٌ	Ar.	∴	Meyâneci ve elçi ve bazı mesâlih-i cesîme rüyeti için bir devletten âher devlete irsal olunan memur ve is. hukûk-ı düvelden olup devletlerin akit, revâbit, münasebet için istihdam ettikleri zevata tesmiye ve itlak olunur; cemi, süferâ gelir ve sıslık, ıslık denilen seda.	cem		Hukûk-ı düvel
17228	sefik	سَفِيْقٌ	Ar.	*	Katı, şedit ve sık dokunmuş bez.			
17229	sefit	سَفِيْطٌ	Ar.	*	Sahî, kerim ve pâkîze-tıynet ve civanmert.			
17230	sefinet	سَفِيْنَةٌ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile gemi denilen maruf şeye denilir ve asıl manası suyun yüzünü kabuklamak ve kaplamak manasına olup sonra gemiye itlak olunmuştur; cemi, sefâyin gelir.	cem		+
17231	sefih	سَفِيْهٌ	Ar.	∴	Sefih, sefahat edici, ehl-i sefâhat ve akılsız ve idraksiz olan ve iyi ile fenâyı fark etmez olan ve is. fıkhiyyeden olup malını beyhude yere sarf ile ve masrafında tebzîr ve israf ile izâ'a ve itlaf eden ve ebleh ve sâde-dil olmak hasebiyle kâr ve temettü yolunu bilemeyip de ahzûtasında aldanagelen kimseye denilir; cemi, süfehâ gelir.	cem		Fıkıh
17232	sikâ°	سِقَاءٌ	Ar.	*	Gönden, köseleden yapılmış su kabına denilir ki kırba tabir olunur; cemi, eskiye gelir.	cem		
17233	sekkâ°	سَقَاءٌ	Ar.	•	Su satıcı, su taşıyıcı.			
17234	sükkât	سُقَاتٌ	Ar.	•	Sakiler, içecek şey vericiler.			
17235	sikât	سِقَاتٌ	Ar.	∴	Bi'l-münâvebe birbiriyle tekellüm etmek ki mütekelim bir kelam söyler iken muhatap sükût eder, badehu muhatap söyleyip mütekelim-i evvel sükût eder ve kuş kanadı ve kelam ve kitabette vaki olan zelle ve hata ve davanmak, düşmek.			
17236	sükkât	سُقَاتٌ	Ar.	•	Sakit olanlar, itibarsız olanlar.			
17237	sükâtat	سُقَاتَةٌ	Ar.	*	Döküntü bir nesne, düşüp dökülen şey.			
17238	sekam	سَقَامٌ	Ar.	•	Hastalık, maraz, keyifsizlik, rahatsızlık.			
17239	sekamet	سَقَامَةٌ	Ar.	•	Sekâm, maraz, hastalık, keyifsizlik ve ziyan, noksan, zarar.			
17240	sikâyet	سِقَايَةٌ	Ar.	•	Birine içecek su veya başka bir şey vermek ve su içecek kap veya musluk; cemi, sikâyât gelir.	cem		

17241	seḫab	سَحَابٌ	Ar.	*	Kurb, yakınlık, nezdîgî.			
17242	seḫar	سَحْرٌ	Ar.	•	Cehennem esmasındandır veyahut tabakâtından biri.			
17243	sikḫ	سِكِّطٌ	Ar.	•	Hilkatinde tamâmiyyet olmayarak düşük çocuk ve çakmaktan çıkan ateşler.			
17244	seḫaṭ	سَحَطٌ	Ar.	∴	Bir nesneden iskât olunan şey ve bir işe yaramayıp asla hayır ve menfaati olmayan nesne; cemi, eskât gelir ve rüsvalık ve metain alçak ve kemter ve bozuk ve aşağısı ve kelam ve kitapta veya hesapta vaki olan zelle ve hata ve hayvanatın âdetâ ekl olunmayan yerleri, cilt ve izâm ve emsali gibi.	cem		
17245	saḫṭat	سَحَطَةٌ	Ar.	∴	Dayanmak ve döşemek ve yanlış, hata, zelle.			
17246	suḫc	سُحُجٌ	Ar.	•	Nahiye, taraf, memleket kıtası.			
17247	saḫc	سُحُجٌ	Ar.	*	Kuş kanadın kakıp ötmek ve gitmek.			
17248	saḫf	سَحْفٌ	Ar.	∴	Ön tavanı, hane damı, âsmâne; cemi, sükûf gelir ve gök ve sema manasına.	cem		
17249	seḫam	سَحْمٌ	Ar.	•	Hastalık, maraz ve hasta olmak, keyifsizlik ve hata, yanlış, zelle; cemi, eskâm gelir.	cem		
17250	saḫmünyâ	سَحْمُونِيَا	Ar.	∴	Yunaniden mu'arredir ve ıs. nebâtiyyeden olup mahmûde nam nebatın köküne veya sapına çizikler yapılarak istihsal olunan usâre-i yâbiseye yani afyon gibi mâyi'-i nebât kurusuna denilir ki tıpta müşhil-i şedîd gibi inkibâz-ı mu'annidde istimal olunur.		Nebatat	
17251	seḫankür	سَحْنَقُورٌ	Ar.	∴	Sevâhil-i nehr-i Nîl'de bulunur bir cân-ver olup lahmı, takviyyet-i cimâ'da derece-i nihâyeye balığ imiş hele kuvve-i bâhiyeyi tezyit etmek şöhretiyle beyne'l-avâm macunu pek meşhurdur ve bu hayvan suda ve karada yaşayıp âlât-ı tenâsüliyyeleri çift olur imiş ve Türkçede mektup ve emsali şeyleri sarmaya müstamel olan bir nev bez paresi.			
17252	suḫûṭ	سُحُوطٌ	Ar.	∴	Düşmek ve velet anası karından huruç eylemek ve havanın harareti basmak ve bir kimse kelamında hata eylemek ve bir mahalle konmak ve muhtı ve nadim ve mütehayyir olan kimseler elleri üzere kapanmak ve ellerini ovuşturmak.			
17253	suḫûṭ-ı sürm	سُحُوطُ سُرْمٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup sürm denilen makat bağırsağının iç örtüsü olan gışâ-i muhâttin makattan harice doğru sarkmasına denilir ki ekseriya çocuklarda müşahede olunduğu gibi böyle olanlara dahi kıcı çıktı denilir.		Tıp	
17254	suḫûṭ-ı mehbil	سُحُوطُ مَهْبِيلٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup rahmin aşağı sarkmasından veya âfet-i civâriyyenin tazyikinden veyahut bir uzv-ı mücâvirin yerini değiştirmesinden naşi esnâ-yı cimâ'da âlet-i zükûrun dâhil olduğu mehbil nam oluğun iç örtüsünün bir yumru teşkil edecek derecede sarkmasına itlak olunur.		Tıp	
17255	suḫûf	سُحُوفٌ	Ar.	•	Sakaflar, damlar, tavanlar, asumanlar.			
17256	saḫy	سَحْيٌ	Ar.	•	Suvarmak, su içirmek, sulamak.			
17257	saḫîm	سَحِيمٌ	Ar.	•	Hasta, bîmâr, mariz ve keyifsiz olan ve yanlış olan ve hatası olan ve gayr-ı savâb olan; cemi, sikâm gelir.	cem		
17258	sükât	سُكُوتٌ	Ar.	•	Terk-i kelâm eylemek, hâmuş olmak, susmak, sakit olmak ve mücib-i sükût olan şey.			
17259	sükârâ	سُكَارَى	Ar.	•	Sekrân olanlar ve mest ve sarhoş olanlar.			
17260	sekkāk	سَكَاكٌ	Ar.	•	Bıçakçı, çakıcı esnafı.			
17261	sekkākîn	سَكَاكِيْنٌ	Ar.	•	Sikkînler, bıçaklar.			
17262	sikāl	سِكَاَلٌ	Far.	•	Fikir ve endişe ve düşünmek ve güftgü ve laf ve lakırdı ve konuşmak.			
17263	sekkān	سَكَاَنٌ	Ar.	•	Bıçakçı, çakıcı.			

17264	sükkân	سُكَّانٌ	Ar.	∴	Geminin dümeni ve dümenin yekesi ve cem olmak itibariyle sakinin cemidir ve bir mahalde sakin olanlar, ahali, sekene.			
17265	sekb	سَكَبٌ	Ar.	*	Suyu dökmek ve mütetâbi'an, daima yağan yağmur.			
17266	sekebe	سَكَبَةٌ	Ar.	*	Başta hasıl olan kepek gibi nesneye denilir ki beyne'n-nâs konak tabir olunur.			
17267	sekbînc	سَكَبِيْنَجٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hiltite müşabih bir nev râtinçe denilir ki tıpta muzâdd-ı teşennüc gibi ihtilâc-ı etfâlde, rih-ı rahimde, dâ-i merâkta, zik-ı nefeste, su'âl-ı asabîde ve a'zâ-yı teneffüsiyyenin bilcümle emrâz-ı asabiyyesinde kullanıldığı gibi hâzım gibi dahî istimal olunur.		Tip	
17268	sikke	سِكَّةٌ	Ar.	•	Akçe, darphane akçesi, dirhem ve akçe üzerine darp olunan damga; cemi, sikâk gelir ve doğru yola ve zukâğa denilir ve şekilde görüldüğü veçhile Mevlevî dervişlerinin başlarına giydikleri keçeden mamul külaha denilir.	cem		+
17269	sekt	سَكْتٌ	Ar.	•	Sükût etmek, sakit olmak.			
17270	sekte	سَكْتَةٌ	Ar.	∴	Sükût etmek ve sus olmak ve lakırdı kesilmek ve bir iş görülmesine ve icrasına inkıta ve durgunluk arız olmak ve is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs bunun ağır suretine damla ve füc'e itlak olunur ki kan damarının yırtılıp dimağ gibi bir uzv-ı mühime üzerine dökülerek tazyik eylesine denilir.			
17271	sekte-i dimâğiyye	سَكْتَةٌ دِمَاعِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bizzat beynin eczası meyanına kanın dökülmesine mebni his ile hareketin ya birdenbire butlanı veyahut az çok mükemmel olarak muattal olmalarından ibaret olan damla arızasına itlak olunur ki siddetlisi serian mûcib-i mevt olur.		Tip	
17272	sekte-i ri'eviyye	سَكْتَةٌ رِيْوِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup nesc-i ri'ede yani vaz'iyet-i eczâ-yı ri'ede ta'bir-i âherle akciğerin eczası meyanına ihtikân ve irtisâh ve insıbâb-ı dem ile yani kan şu suretlerin biriyle dökülerek vezâ'if-i teneffüsiyyede ihtilâl-i azim veya teneffüste inkıtâ'-ı ficâ'i hasıl olmasına itlak olunur ki serian mûcib-i mevttir.		Tip	
17273	sekte-dâr	سَكْتَةٌ دَارٌ	Ar. - Far.	∴	İntizamına hâle gelmiş ve düzeni bir maniaya tesadüf etmiş olan ve sus ve hâmûş ve sakit olan.			
17274	sekr	سَكْرٌ	Ar.	∴	Sarhoş olmak ve doldurmak ve mestlik, sarhoşluk ve bir nesnenin önüne set etmek.			
17275	sükker	سُكَّرٌ	Ar.	•	Şeker denilen tatlı nesne ki her bir nebatta bulunur, sükker-i mükerrer: nebat şekeri, nöbet şekeri, kand ve kand-ı mükerrer.			
17276	sekerât	سَكْرَاتٌ	Ar.	∴	Sekretler, sarhoşluklar, mestlikler, hayretler, şiddetler.			
17277	sekrân	سَكْرَانٌ	Ar.	•	Mest ve sarhoş adam; cemi, sükârâ gelir.	cem		
17278	sekret	سَكْرَةٌ	Ar.	•	Mestlik, sarhoşluk, hayret, şiddet.			
17279	sükrâ	سُكْرَى	Ar.	*	Sekrân ve mest ve sarhoş olanlar.			
17280	sükkerîn	سُكَّرِيْنٌ	Ar. - Far.	•	Şekerden ibaret ve mevzu olan ve.			
17281	sekek	سَكَكٌ	Ar.	•	Sikkeler ve zukâklar, sokaklar.			
17282	seken	سَكَنٌ	Ar.	•	Adem-i hareket, durmaklık.			
17283	süknâ	سُكْنَا	Ar.	•	Süknâ, sükün ve mahall-i iskân, hane, konak.			
17284	sekenât	سَكَنَاتٌ	Ar.	•	Sekenler, adem-i hareketler.			
17285	sekenet	سَكْنَةٌ	Ar.	•	Sakin olanlar, bir mahalde oturup tavattun ve iskân edenler yani ahali.			
17286	sikencebîn	سِكْنَجِيْبِيْنٌ	Ar.	•	Bal ile sirkenin karışmasından hasıl olan bir nev şerbet ki tafsili için sirkencebîne bakıla.			
17287	sikengübîn	سِكْنَجِيْبِيْنٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

17288	sükna	سُكْنَى	Ar.	• Sükûnet, rahat, ârâm, asudelik ve mahall-i iskân, hane, konak ve ehl ü iyâl ve hane gibi medâr-ı sükûn ve ârâm olan nesne.			
17289	sükûb	سُكُوبٌ	Ar.	* Su dökülmek ve bi-nefsihi dökülen su.			
17290	sükût	سُكُوتٌ	Ar.	• Terk-i kelâm etmek, ebsem olmak ve hâmûş olmak ve sus olmak, susmak ve mûcib-i sükût olan şey.			
17291	sükûn	سُكُونٌ	Ar.	• Karar ve ârâm eylemek, Türkçede dinmek tabir olunur ve bir mahalde müstakar olan ve miskin olmak ve durmak, kıyılmak ve hareketten farîğ olmak.			
17292	sükûnet	سُكُونَةٌ	Ar.	• Miskin olmak.			
17293	sikke-dâr	سِكَّةٌ دَارٌ	Ar. - Far.	• Akçe keser olan müstakil padişah.			
17294	sikke-ken	سِكَّةٌ كَنْ	Ar. - Far.	• Darphanede sikke oymaya müstahdem olan kimse.			
17295	sikkît	سِكِّيتٌ	Ar.	• Kesîrî's-sükût olan kişi.			
17296	sikkîr	سِكِّيرٌ	Ar.	• Ziyadesiyle sarhoş ve mest ve sekrân olan.			
17297	sikkîn	سِكِّينٌ	Ar.	• Bıçak denilen kesici alet, kârd ki mezbûhu hareketten iskân eylediği için ıtlak olunmuştur.			
17298	sekînet	سَكِينَةٌ	Ar.	• Vakar ve temkin ve tamânînet ve ârâm ve âsüdeği ve Benî İsrâ'îl'e in'âm olunmuş bir nesne ki yed-i kudretle masnu ve bir tabut derununda vazolunarak mahalden mahalle gezdirilir idi, nusret ve in'âmât-ı sâ'ireden haber verir idi.			
17299	seg	سِغٌ	Far.	• Köpek, kelb, it.			
17300	segâste	سِغَاثَةٌ	Far.	* Uykuda ağır basmak, kâbus.			
17301	sekâşte	سِكَاشَةٌ	Far.	* Bi-ma'nâhu eyzan.			
17302	sigâl	سِغَالٌ	Far.	∴ Bi-ma'nâhu eyzan ve fikir ve endişe ve düşünmek ve güftgü ve laf, lakırdı, konuşmak.			
17303	segân	سِغَانٌ	Far.	• Segler, köpekler, itler, kilâb, kelbler.			
17304	segâne	سِغَانَةٌ	Far.	• Nev, cins, türlü soy.			
17305	segbân	سِغْبَانٌ	Far.	∴ Köpek besleyici olan ve padişahın av köpeklerini av mahallerine getiren kimse ve mukaddepleri mevcut olan bir nev tüfekli asker ki seğmen denilir idi.			
17306	sek-peçe	سِكَبِجَةٌ	Far.	* Köpek yavrusu.			
17307	sell	سَلٌّ	Ar.	• Bir nesneyi rıfk ve suhuletle bir nesneden çekip çıkarmak, sıyırmak, kılıncı kınından sıyırmak.			
17308	sill	سِلٌّ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs verem denilen illet-i mahûfe ve mühlikeye ıtlak olunur.			Tıp
17309	sillü'r-rî'e	سِلُّ الرِّئَةِ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup akciğerlerin illet-i dereniyesine yani bunların verem denilen hastalığına denilir ki mükerrer kan tükürmeler ve öksürtük ve buna mahsus balgam ve sedanın boğulması veya büsbütün kısılması ve zebunluk ve geceleri terler ve ishal ve etibbanın vurarak ve dinleyerek akciğerlerin tepelerinde muttali olacağı hâlât-ı maraziyye ile isbât-ı vücüd eder, maraz-ı mezkûr, nev'-i benî beşer hakkında bir âfet-i azîme ve mühlik olup bundan şifâ-yâb olmak hususu enderü'l-vukû' ve neticesi daima hatâr-nâktır.			Tıp
17310	sill-i kaşabî-i 'uqadî	سِلٌّ قَصْبِيٌّ عُقْدِيٌّ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup akciğerlerin borularıyla onlara mücâvir fakat dış tarafında vaki ukad-ı kasabiyye denilen boyun bezlerinin veremine denilir.			Tıp
17311	sill-i hanâzirî	سِلٌّ خَنَازِيرِيٌّ	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup ukad-ı kasabiyye denilen boyun bezlerinin veremine ıtlak olunur.			Tıp
17312	süllâ'	سُلَّالَةٌ	Ar.	* İs. nebâtiyyeden olup nebatatın kıt'a-i haşebiyyesinden neşet etmeyip yalnız kabukları üzerinde bulunan ve kolaylıkla kopan dikenlere denilir ve hurma ağacının dikenleri, şevkleri.			Nebatat

17313	selâ°	سَلَاةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup fi'l-i alüktan yani meni yumurtacık ile temastan birkaç gün sonra bir yumurtacığın tabaka-i hâriciyyesi ad ve itibar olunan gışâya denilir ve son dedikleri şey, meşime; cemi, eslâ' gelir ve bilahare gışâ-i mezkûr, mahfaza-i hâriciyye-i cenîn addolunur.	cem		
17314	süllâ°et	سُلَاةٌ	Ar.	*	Kabuk üzerinde hasil olup kolaylıkla kopan diken ve hurma ağacının dikenini; cemi, süllâ' gelir.	cem		
17315	silâh	سِلَاحٌ	Ar.	•	Harp veya cenk için istimal olunan alet; cemi, esliha gelir ve hassaten kılıç, seyf.	cem		
17316	silâh-ḥāne	سِلَاحْخَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Silah hıfzına mahsus olan mahal.			
17317	silâh-dâr	سِلَاحْدَارٌ	Ar. - Far.	•	Efendisinin silahını hıfza memur olan hizmetkâr.			
17318	silâhşör	سِلَاحْشُورٌ	Ar. - Far.	•	Silahlı ve cenke müstait olan ve Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyede bir rütbe-i askeriyenin ismidir.			
17319	sülâs	سُلَاَسٌ	Ar.	*	Akıl gitmek, bî-hûş olmak.			
17320	selâset	سَلَاَسَتْ	Ar.	•	İnkıyat ve mülayemet ve güzellik, yumuşaklık ve kelamın fesahat ve güzelliği.			
17321	selâsil	سَلَاَسِلٌ	Ar.	•	Silsileler, zincirler ve zincir gibi olan şimşekler.			
17322	sülâsil	سُلَاَسِلٌ	Ar.	•	Pek tatlı ve leziz safi olan su.			
17323	selâtat	سَلَاَطَةٌ	Ar.	∴	Bed-zebân ve dil-âzâr olmak ve kahr ve galebe ve acı lakırdı söylemek.			
17324	selâṭin	سَلَاَطِيْنٌ	Ar.	•	Sultanlar, padişahlar.			
17325	sülâf	سُلَاَفٌ	Ar.	•	Şarap, hamr, bade.			
17326	süllâf	سُلَاَفٌ	Ar.	•	Selefler ve bir mansıpta veya bir mahalde veya bir hükûmette bir kimseden evvel bulunmuş olanlar.			
17327	sülâfet	سُلَاَفَةٌ	Ar.	•	Şarap, hamr, bade.			
17328	sülâḳ	سُلَاَقٌ	Ar.	*	Bir güne sivilcelere denilir ki dilin dibinde zuhur eder ve diş dibinin etleri soyulmaya denilir ve göz illetlerinden bir illet adıdır ki göz pınarında zuhur edip gide gide gözün fesadını mü'eddî olur ve şu hâlde göz kapakları kızıl kızıl olup kahnlaşır ve kirpikler dikilip biten yerleri yaralı ve mütekarrih olur.			
17329	sellâḳ	سَلَاَقٌ	Ar.	•	Lisan kuvvetine malik ve belagatli ve sühan-ver ve ehl-i fesâhat olan kimse, hatip, belîğ.			
17330	sülâl	سُلَاَلٌ	Ar.	•	Verem illeti, kuru hastalık illeti.			
17331	sülâlet	سُلَاَلَةٌ	Ar.	∴	Bir nesneden sıyrılıp çıkan şey ve velet, ferzend, çocuk, zürriyet ve safi balçık ve meni akıntısı.			
17332	selâm	سَلَامٌ	Ar.	∴	Nakıs ve ayıp ve fena ve zeval şaibesinden salim ve münezzeḥ olan daim ve baki Hak celle ve alânnı esmayihüsnasındandır ve afet ve uyûbdan ve keder ve kazadan hali ve berî olmak ve selamet için dua etmek ve selamet duası ve şecer-i azîm, dârü's-selâm : cennet-i a'lâdır ki dâhil olanlar afetten ve yağma inkızâsından salim olur.			
17333	selamün °aleyküm	سَلَامٌ عَلَيْكُمْ	Ar.	•	Üzerinizde selamet hazır ve keder ve kaza ve afet ve bela üzerinizden kaybolsun manasında duadır.			
17334	selâmet	سَلَامَةٌ	Ar.	•	Uyûbdan ve afetten berî ve keder ve kazadan ari ve salim ve pâkîze olmak ve emînlik.			
17335	sülâmî	سُلَامِيٌّ	Ar.	*	İnsanın ellerinde ve ayaklarında parmakları teşkil eden uzun kemiklere denilir ki is. tıbbiyedendir; cemi, sülâmîyyât gelir.	cem	Tıp	
17336	sülâmîyât	سُلَامِيَّاتٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup insanın el ve ayaklarında parmakları teşkil eden uzun kemiklere denilir.		Tıp	
17337	selâ°il	سَلَاِئِلٌ	Ar.	•	Selîleler, neticeler, semereler.			
17338	selb	سَلْبٌ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseden kapıp almak ve çalıp kapmak ve bir kimseden kahr ve cebir ile bir nesneyi çekip almak ve soymak ve nefiy ve inkâr etmek, mahvetmek.			

17339	seleb	سَلَبٌ	Ar.	•	Birinin arkasından soyulup alınan esvap ve esliha ve edevât-ı sâ'ire ve bir şeyde bir keyfiyetin vücudunu inkâr eder olan ibaret ve kaziye ve mühimmat ve edevat ve levazımat vesaire takımı; cemi, eslâb gelir.	cem		
17340	sülüb	سُلُبٌ	Ar.	•	Selibler, birinin arkasından soyulup çıkarılan eşya ve nesnelere.			
17341	selbî	سَلْبِيٌّ	Ar.	•	Nefiy ve inkâr ve selbe mensup ve müteallik olan.			
17342	sellet	سَلَّةٌ	Ar.	*	Sepet denilen kap ve zarf; cemi, silâl gelir.	cem		
17343	selc	سَلَجٌ	Ar.	*	Yutmak, bel' etmek.			
17344	selcet	سَلَجَةٌ	Ar.	*	Hayvanat is. olup esdâf-ı bahriyyeden istiridye de denilen kabuklu hayvana denilir.			Hayvanat
17345	selhâfe	سَلْحَفَةٌ	Ar.	*	Is. hayvânâtın olup kaplumbağa dedikleri hayvana denilir; cemi, selâhif.	cem		Hayvanat
17346	selhâfe-i 'azb	سَلْحَفَةٌ عَذْبٌ	Ar.	*	Hayvanat is. olup tatlı su kaplumbağasına denilir.			Hayvanat
17347	salh	سَلْحٌ	Ar.	•	Silahlar, cenk aletleri.			
17348	sülhân	سُلْحَانٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17349	silah-dâr	سِلَاحُ الدَّارِ	Ar. - Far.	•	Efendisinin silahını hıfza memur olan hizmetkâr.			
17350	silahşör	سِلَاحْشُورٌ	Ar. - Far.	•	Silah koşulu, cenge müstait olan adam ve Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyede bir rütbe-i askeriyenin ismidir.			
17351	salh	سَلْحٌ	Ar.	∴	Mezbhun yani boğazlanmış hayvanın derisini yüzüp çıkarmak ve ay ahir olmak ve ayın ahirine yetişmek ve ayın ahir günü ki yirmi dokuzuncu günü akabinde bazı aylarda vaki olan gündür.			
17352	salh-hâne	سَلْحُ الحَانَةِ	Ar. - Far.	•	Şehir haricinde hayvanat kesip derilerini yüzerek çıkarmaya mahsus olan mahal ki tahrîfen salhane namıyla vâd olunur.			
17353	sils	سِلْسٌ	Ar.	*	Sehl ve mülayim ve münkâd olan şey.			
17354	silsü'l-bevl	سِلْسُ البَوْلِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sidîğin min-gayr-ı ihtiyârî seyelanı hususuna itlak olunur ve bevlini tutamayıp daima bi-ihtiyâr akıtan kimse.			Tıp
17355	selsâl	سَلْسَالٌ	Ar.	•	Tatlı, mülayim ve leziz olan su.			
17356	selsebîl	سَلْسَبِيلٌ	Ar.	∴	Beyne'n-nâs sebil diye tanılan hayrat, su taksimi mahalli ki sebil tabiri bundan muharrefdir ve tatlı ve leziz su ve cennette vaki bir çeşmenin ismidir.			
17357	silsilet	سِلْسِلَةٌ	Ar.	∴	İttisal ve ulaşma ve zincir ki halkaların yekdiğere te'âkub ve irtibatından hasil olan heyet ve zincirin halkaları misilli birbirinden sonra hasil olan nesnelere hey'et-i mecmû'ası ve zincir şeklinde birbirine merbut ve muttasıl olan ve soy sop, hanedan, ocak; cemi, selâsil.	cem		
17358	selselet	سَلْسَلَةٌ	Ar.	*	Ulaştırmak ve zincir vurmak.			
17359	salh	سَلْحٌ	Ar.	∴	Kahr u galebe edici ve yaramaz sözlü, şerir kimse ve bed-lisân ve yaramaz olmak ve dil-âzâr olmak ve acı lakırdı söylemek.			
17360	sulhân	سُلْطَانٌ	Ar.	∴	Hüccet ve burhan, delil ve padişahın kudret ve satveti ve padişah ve padişah valide ve kerimesi ve hükümet ve saltanat ve ispat ve kahr ve tagallüp ve her şeyin yavuzluğuna ve şiddet ve satvetine denilir; cemi, selâtin gelir.	cem		
17361	sulhânet	سُلْطَانَةٌ	Ar.	•	Hükümet, saltanat.			
17362	sulhânî	سُلْطَانِيٌّ	Ar.	•	Saltanata mensup ve müteallik olan.			
17363	sılhat	سِلْطَاتٌ	Ar.	*	İçine otluk ve saman ve kütük ve pamuk makulesi doldurulmuş şey ki tahrifen buna Türkçede şilte denilir ki cemi, silât gelir.	cem		

17364	salṭanat	سَلْطَنَة	Ar.	∴	Galebe ve azamat ve padişahlık, hükûmet, debdebe, tantana.			
17365	sel'at	سَلْعَة	Ar.	*	Başta olan yarık; cemi, sele'ât gelir ve hiyarcık dedikleri maraz ve yarmak.	cem		
17366	sil'at	سِلْعَة	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup nesc-i hüceyrevî-i şahmînin yani bedende cilt ile et arasında vaki, sabun köpüğü gibi maddenin yağa mensup ve müteallik olan nevinin azıcık tezeyüdünden ibaret bulunan ve beyne'n-nâs ur denilen verem yani yumruya ıtlak olunur ki bermutat arkada ve kollarda ve müstesna olarak sair taraflarda vuku bulur ve meta ve ticaret metayı ve sülük denilen uzun ve siyah kurtçağız; cemi, seli' gelir.	cem	Tıp	
17367	selef	سَلَف	Ar.	*	Zamân-ı mâzide gelip geçmek ve selem manasına ki peşin para ile veresiye mal almaktan ibarettir ve alman meta ve teslim olunmazdan veyahut görülecek iş, görülmezden mukaddem ita ve tediye olunan akçe ve bir mansıp veya bir mahal veya bir hükûmette bir kimseden evvel bulunmuş olan kimse ve mevcut olanlardan mukaddem dünyada bulunan kimse ve bir kimsenin sâbikan geçen âbâ ve akrabası; cemi, eslâf gelir ve bir adamın ahirete takdim eylediği amel-i sâlih veyahut sağır iken vefatıyla müteessir olduğu evladı ve haremının kız karındaşının zevci ki bacanak, bacanağ derler.	cem		
17368	silf	سِلْف	Ar.	*	Bacanak, bacanağ ki bir adamın zevcesinin kız karındaşının kocasıdır.			
17369	silfân	سِلْفَان	Ar.	*	Beynlerinde bacanaklık münasebeti olan iki adam.			
17370	silfet	سِلْفَة	Ar.	∴	Bacanaklık ve iki kız karındaşı almış iki kimsenin yekdiğerine olan münasebeti veyahut iki kimseye nikâh olunmuş, iki kadının birbirine olan münasebeti ki Türkçede elti denilir.			
17371	sülfet	سُلْفَة	Ar.	*	Kahvaltı taamı.			
17372	silfetân	سِلْفَتَان	Ar.	*	İki karındaşa nikâh olunmuş iki hatun.			
17373	salk	سَلَق	Ar.	*	Bir adamı söz ile incitip âzürde kılmak ve dürtmek ve sancımak ve bir kimseyi arkası üzere yere yıkmak ve hatunu arkası üzere yatırp cima eylemek ve bir yerden haber getirmek ve bir kimseyi başı üstüne bırakmak, vakti katı söylemek ve çağırmaq.			
17374	silk	سِلْك	Ar.	*	Yol, tarik ve sıra, dizi ve iplik, hayt.			
17375	silq	سِلْق	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup pancar denilen nebata denilir.			
17376	siln	سِلْم	Ar.	∴	Barışmak, sulh ve selam ve dostluk, barışıklık ve inkiyat ve itaat eylemek ve İslam ve Müslim olmak.			
17377	selem	سَلَم	Ar.	*	İs. fihhiyyeden olup müecceli, muaccele satmaya yani peşin para ile veresiye mal satın almaya denilir ve inkiyat ve istislâm manasına ve Hazret-i Bârî Teâlâ'nın emir ve hükmüne rıza ve inkiyattan ibarettir ve esir ve giriftar ve esirlik.		Fıkıh	
17378	sellem	سَلَم	Ar.	*	Selam ve selamet versin ve avâ'ib u nekâyisten hali ve berî eylesin manasında duadır.			
17379	süllem	سُلَم	Ar.	*	Merdiven denilen yukarıya çıkmaya mahsus âlet-i âdiye ve is. tıbbiyeden olup kulakta helezon denilen sümüklü böcek gibi kendi üzerine kıvrılmış olan kıt'a-i azmiyye-i bâtnanın derunu bulunan nerdübân-vârî cevfe denilir; cemi, selâlîm gelir.	cem	Tıp	
17380	silmi	سِلْمِي	Ar.	*	Silm ve dosta müteallik ve mensup olan.			
17381	selv	سَلْو	Ar.	*	Kanaat vermek.			
17382	sülvân	سُلْوَان	Ar.	*	Bir nesneyi unutup ondan kalbi fariğ ve azade olmak ve bir nesnenin muhabbeti gönülden zail olmak, unutmak.			
17383	selvet	سَلْوَة	Ar.	*	Şadlık ve iyilik ve gönül rahatı, dil-ârâmlık ve ferâgat-ı hâtr.			
17384	selvünnî	سَلْوُنِّي	Ar.	*	Kelb, köpek, seg.			
17385	selükiyye	سَلْوَكِيَّة	Ar.	*	Gemide olan reis kamarası.			

17386	sülük	سُلُوكٌ	Ar.	•	Gitmek ve yola, tarike girmek ve bir ocağa veya bir cemaate dâhil olup âdet ve ayinleri üzere amel olmak.			
17387	selül	سُلُولٌ	Ar.	*	Ölü doğmuş çocuk ve maktul.			
17388	selvâ	سَلْوَى	Ar.	∴	Bal ve asel ve Türkçede yelve denilen ve bildürçüne şebih bulunan kuşa denilir ki beriyyede Benî İsrâ'il'e işbu kuşlar kudretten ihsan ve terzik olunmuştur ve mutlaka kalbi fariğ ve müteselli adam.			
17389	selle-bâf	سَلَّةٌ بَافٌ	Ar. - Far.	•	Zembil ve sepet örücü ehl-i san'at.			
17390	süliyy	سُلَيْيٌ	Ar.	•	Ehl-i selvet, dil-ârâm ve fâriğ-i hâtır olan.			
17391	selîb	سَلَيْبٌ	Ar.	∴	Aklı kapılmış, aşüfte ve hüş-rubûde kimse ve meta ve siyâb.			
17392	selîs	سَلَيْسٌ	Ar.	•	Selasetli, fasih ve belîğ olan.			
17393	selîṭ	سَلَيْطٌ	Ar.	∴	Şedit, tiz ve hadîd nesne ve bed ve dürtüş kelamla kulüb-ı nâsî âzürde eden lisan denilir ve dili uzun yani bed ve nâ-sezâ sözler ile nâsî rencide eden kimse ki zebân-dirâz tabir olunur ve zeytinyağı ve zeytinyağıyla yapıldığı için lisanımızda salata tabiri bundan muharrefdir.			
17394	selîṭa	سَلَيْطَةٌ	Ar.	•	Dili zifir ve bed-zebân ve dil-âzâr olan avrat.			
17395	selîf	سَلَيْفٌ	Ar.	*	Zamân-ı sâbıkta gelip geçmiş kimse.			
17396	selîfe	سَلَيْفَةٌ	Ar.	•	Âdet, yol, resim ve de'b ve âdet ve tarik.			
17397	selîḳa	سَلَيْقَةٌ	Ar.	*	Yolda olan tırnak ve ayak asarı; cemi, selâ'ik gelir ve sirişt ve tabiat.	cem		
17398	selîl	سَلَيْلٌ	Ar.	∴	Yeni doğmuş çocuk ve vâsi ve büyük dere.			
17399	selîlet	سَلَيْلَةٌ	Ar.	•	Kız çocuk ve hasıl olan netice ve semere.			
17400	selîm	سَلِيمٌ	Ar.	•	Afet ve emrazdan berî ve salim olan ve afet ve bela ve ayıp ve nakisaya giriftar olmayıp refah ve selamet üzere bulunan; cemi, sülemâ' gelir.	cem		
17401	süleymân	سُلَيْمَانٌ	Ar.	*	Bir peygamber-i zî-şânın ismidir ki kâffe-i mahlûkât-ı zî-rûh, taht-ı hükümünde ve her birinin lisanına aşına bir pâdişâh-ı bî-misâl idi.			
17402	süleymânî	سُلَيْمَانِيٌّ	Ar.	•	Bir nev zikîymet taşın ismidir.			
17403	süleyme	سُلَيْمَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup el ve ayak parmaklarını teşkil eden uzun kemiklerden ortada bulunan ikinci kemiğe tesmiye ve itlak olunur; cemi, süleymât gelir.	cem	Tıp	
17404	süleyme-i şağîr	سُلَيْمَةٌ صَغِيرٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup el ve ayak parmaklarını teşkil eden üç uzun kemikten parmak uçlarında bulunan, tırnakların hamili olan üçüncü uzun kemiğe itlak olunur.			Tıp
17405	selîm-dil	سَلِيمِدِيلٌ	Ar. - Far.	•	Kalbi selim ve gıllığıştan azade olan.			
17406	süm	سُمٌ	Far.	•	At ve katur, öktüz misilli hayvanat tırnağı.			
17407	semm	سَمٌّ	Ar.	∴	Delik, sakbe ve iğne deliği ve zehir ve ağı; cemi sümûm gelir ve ekl ü şürbü ve teneffüsü ve istişmâmı hayata muzır olan nesne ve kasıt ve islah ve set manalarına da gelir.	cem		
17408	semmü'l-fâr	سَمُّ الْفَارِ	Ar.	*	Arsenik madeni, mürekkebâtından sıçan otu denilen ve beyne'l-etibbâ hâmız-ı arsenikî namıyla yâd olunan zehre denilir ki tafsilatı hâmız-ı arsenikîde görülecektir.			
17409	semmü's-semek	سَمُّ السَّمَكِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup nohut hacminde müdevver bir nev nebat meyvesine denilir ki el-yevm tababette istimal olunmamıştır, buna balık otu da denilir. ziyadesiyle mühlik semdir.			Nebatat
17410	semmü's-semekiyye	سَمُّ السَّمَكِيَّةِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup semmü's-semek yani balık otu denilen nebat ile evrak ve ezhâr vesair kıtaatının vaziyeti fennen ona müşabih olan nebatı havi bulunan bir sınıf-ı nebâta denilir.			Nebatat
17411	semâ°	سَمَاءٌ	Ar.	•	Gök, asuman, gökyüzü ve her şeyin sakafı; cemi, semâvât gelir ve gölgelik, bulut, sehâb ve emsali örtü.	cem		

17412	simât	سِمَات	Ar.	•	Simeler, nişanlar, damgalar.			
17413	simâc	سِمَاج	Ar.	•	Semeler, çirkin ve bed-likâ olanlar istimal olunur.			
17414	sünbek	سُنْبَك	Ar.	•	Esb ve merkep misilli bütün tırnaklı olan hayvanın tırnağı ucu; cemi, senâbik.	cem		
17415	sünbül	سُنْبُل	Ar.	∴	Buğday ve arpa başağı ve maruf, hoş kokulu bir nev çiçek ve şükûfedir, envâ'-ı adîsesi vardır; cemi, senâbil gelir ve mahbubenin sacı ve zülûf ve kâkülü.	cem		
17416	sünbül-i rümî	سُنْبُل رُومِي	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü vechile bir nev nebata itlak olunur.		Nebatat	+
17417	sünbüle	سُنْبُله	Ar.	•	Buğday ve arpa ve bunlar misilli nebatın başak tabir olunan tohum yatağı ve nücum is. olup felek-i burûcda Esed burcuyla Mizan burcu beyninde vaki burcun ismidir ki şemsin mezkûr burca duhulü ağustosun dokuzuna tesadüf edip orak vakit tamam olur; cemi, senâbil gelir.	cem	nücüm	
17418	sünbülî	سُنْبُلِي	Ar.	•	Sünbüle mensup ve müteallik olan ve sakin ve yağmursuz, kapalı havaya da denilir.			
17419	sene	سِنَة	Ar.	∴	Yıl, âm, sâl ve on iki mah müddeti; cemi, senevât gelir, şöhet bulmuş olan sinîn kelimesinin seneler manasına geldiği dahi hiçbir lügat kitabında görülemedi fakat senenin cemi sünûn dahi geldiği vardır ve kuraklık ve kıtlık manasına da gelir ki bu manaya olduğu vakit cemi sinîn gelir.	cem		
17420	sünnet	سُنَّة	Ar.	∴	Yüz, vecih veya yüzün dairesi ve görünen yeri veyahut suret ve çehreye denilir ve sîret ve tarikat ve tabiat ve cibillet ve hüküm ve emir ve nehy-i ilâhîden ibarettir ve Hazret-i Peygamber sallallâhu aleyhi ve sellem in âdet ve mutadî olup cümle indinde mergûb ve muhterem tutulan ef'âl-i şerife ki İslamiyet alâmâtındandır, hitan ve tıraş ve farzdan maada kılınan namazlar gibi ki bunların cümlesi indellâh ve inde'n-nebî makbul oldukları aşikâr olmakla cemâ'at-i müslimîn dahi kabul ve imtisal etmişlerdir; cemi, sünen gelir.	cem		
17421	sinet	سِنَة	Ar.	•	Uyuklamak ve uyku ağırlığı ve uyuklama, pinekleme, nü'âs.			
17422	sünnet-i mü'ekke	سُنْب مَوْكَدَه	Ar.	*	İs. fihriyyeden olup sabah ve öğle ve akşam namazlarının sünnetleri gibi Hazret-i Peygamber'in mükerreren işledikleri ef'âle denilir ki bizim için terki caiz değildir.		Fıkıh	
17423	senc	سِنَج	Far.	•	Tartıcı, vezin edici olan.			
17424	sincâb	سِنَجَاب	Ar.	•	Bir nev hayvan ki kürkü kır renginde olup pek güzel ve makbul kürktür.			
17425	sincâbî	سِنَجَابِي	Ar.	•	Sincap gibi kır renginde olan.			
17426	sencetü'l-mizân	سِنَجَة الْمِيْزَان	Ar.	*	Çeki taşı ve dirhem, okka, batman makulesinin mecmuu.			
17427	sencer	سِنَجِر	Far.	•	Ehl-i aşk ve vecd ve bir kimseye bir kelâmın veyahut bir tedbir ve reyin vecih ve tarikini tehiyye ve teshil etmek ve taraf ve canıp, yan ve hane, mesken, konak ve kasıt ve heyet ve şemsin nısfinnehardan şarka veyahut garba doğru vaki olan açıklığı.			
17428	semt-i re's	سَمْت رَأْس	Ar.	•	Heyet is. olup gökyüzünün her bir mahalden görünen tam ortası ka başımız üzerinde olur.		Heyet	
17429	semt-i kâdem	سَمْت قَدَم	Ar.	•	Heyet is. olup semt-i re'se kuturen mukabil olup küre-i arzın öte tarafında olmakla asla görünmeyen gökyüzü nısfının ortası olan noktaya itlak olunur.		Heyet	
17430	semc	سَمَج	Ar.	•	Çirkin ve bed-manzar olan.			
17431	semh	سَمَح	Ar.	•	Semahatli, sahavetli ve civanmert olan ve cömerlik, cüd.			
17432	semağ	سَمَاح	Ar.	•	Semahat ve sahavet ve civanmertlik.			
17433	semhâ	سَمَحَا	Ar.	•	Ziyade semih ve sahî ve cömert olan hatun.			
17434	sümeğâ	سَمْعَاة	Ar.	*	Semihler, ashâb-ı semâhat olanlar.			

17435	simhâk	سِمْحَاق	Ar.	∴	Baş kemiğinin üzerinde olan ince deri ve ıs. tıbbiyeden olup kâffe-i izâmın yani kemiklerin örtüsü ve zıyâ'ı hâlinde müvellidi yani husule getiricisi olan lifıyyü't-tabî'a ve sarımtırak gışâya denilir ve ıs. fikhiyyeden olup mezkûr gışâya kadar yırtılan yaraya itlak olunur; cemi, semâhik.	cem	Tip ve Fıkıh	
17436	semer	سَمَر	Ar.	∴	Kıssa ve hikâyet etmek ve gece ve gece sohbeti ve gece vakti sohbet edenlerin meclisi; cemi, esmâr gelir.	cem		
17437	semhat	سَمْحَات	Ar.	*	Cömert hatun ve kendinde zik ve şiddet olmayıp ahkâmı sehl ve yüsrü müştemil olan millet ki murat, millet-i İslâmiyyedir.			
17438	sümret	سُمْرَةٌ	Ar.	•	Esmerlik, esmer renk ve buğday renklilik.			
17439	simsâr	سِمْسَار	Ar.	•	Bayi ile müşteri beyninde mutavassıt olan adama denilir ki meyancı tabir olunur, tellala kıyas olunmaz; cemi, semâsire gelir.	cem		
17440	simsem	سِمْسَم	Ar.	*	Susam denilen ufak tane ki simit, ekme ve çörek ve emsali üzerine konulur ve helvası yapılır ve yağına bezr yağ veyahut şırlağan yağ denilir.			
17441	semsemâni	سِمْسَمَانِي	Ar.	*	Haffîfü'r-rûh ve latif ve seri insan ve hayvan.			
17442	samıt	سَمِطٌ	Ar.	*	Paklık, nezafet, temizlik.			
17443	sümüţ	سُمُطٌ	Ar.	•	Simâtlar, sıralar, diziler, taburlar, saflar.			
17444	simetıyy	سِمِطِيّ	Ar.	•	Üçüncü ve dördüncü mısraları mukaffa olup sair mısraları onlarla hem-kâfiye olmayan şiire denilir.			
17445	sem ^c	سَمِع	Ar.	∴	İşitmeklik ve kulak, gûş ve dinlemek ve kulak vermek ve kulakla işitilen söz ve kulakta olan işiticilik kuvveti ve herkesin mesmuu olacak zıkr-i cemil, vasiyyet-i hasen; cemi, esmâ' gelir.	cem		
17446	sem ^c an ve tã ^c aten	سَمِعًا وَ طَاعَةً	Ar.	•	Pek iyi efendim, başım üstüne, bunu yapmakta kusur etmem denilecek yerde istimal olunur bir tabirdir.			
17447	süme ^c â	سَمِعَاءَ	Ar.	•	Semi'ler, işiticiler, dinleyiciler.			
17448	süm ^c at	سَمِعَاتُ	Ar.	•	Herkes işitsin diye bir iş işlemek ki riyakârlıktan neşet eder.			
17449	semek	سَمَكٌ	Ar.	•	Balık ve mâhî; cemi, esmâk.	cem		
17450	semk	سَمَكٌ	Ar.	*	Yükseltmek ve hane tavanı, sakaf veyahut hanenin yukarisından dibine kadar imtidâd eden irtifa ve mesafe ve her nesnenin boy ve kameti ve kalınlığı.			
17451	semeke	سَمَكَةٌ	Ar.	•	Balık, mâhî.			
17452	seml	سَمَلٌ	Ar.	*	Sulh etmek ve göz çıkarmak ve pak edip temizlemek; cemi, esmâl gelir.	cem		
17453	sümlet	سُمْلَةٌ	Ar.	*	Kap dibinde kalan azıcık su; cemi, sümüldür.	cem		
17454	semelet	سَمَلَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve eski esvap, câme-i köhne.			
17455	semen	سَمْنٌ	Ar.	•	Yağ, sağ yağ ki tereyağını eriterek yapılır; cemi, esmendir.	cem		
17456	simen	سِمْنٌ	Ar.	•	Semizlik, yağlılık ve adam ve hayvan semiz ve ten-âver olmak.			
17457	semen	سَمْنٌ	Far.	•	Yasemin denilen ağaç ki çiçekleri beyaz ve begayet hoş-bû olur.			
17458	semenber	سَمْنَبَرٌ	Far.	•	Göğsü ve sinesi yasemin gibi beyaz ve güzel kokulu olan mahbube.			
17459	sümnet	سُمْنَةٌ	Ar.	•	Semizlenmek için ekl olunan dârü ve deva.			
17460	semend	سَمْنَدٌ	Far.	•	At, feres, esb ve kula at.			

17461	semender	سَمَنْدَرُ	Ar.	∴	Ateşte gezen bir hayvanın adıdır, bunun derisinden mendil ve takke ve gömlek makulesi şeyler yapılır imiş, kirlendikte ateşe atıp tathir edilir imiş, buna bazıları keler yani tarla faresi şeklinde bir hayvandır diyorlar, ateşte hasıl olur imiş ve ateşten çıkınca helak olur imiş, bazıları kuştur diyorlar ki elvan ve nukûş ile menkuş ve müzeyyen ve begayet hoş-âvâz imiş ve gagasında üç yüz altmış delik olup yüksek dağlarda rüzgâra karşı oturarak rüzgâr o deliklere dokundukça gün-a-gün avazeler zuhur etmesiyle istimâ' eden kuşlar bî-ihitiyâr başına toplanırlar imiş ve onların birkaç tanesini gıda itihaz edip bin sene muammer olur imiş, bu bin senenin hitamında müddet-i mezkûre zarfında biriktirdiği odunlar üzerine çıkıp bir mertebe-i latîf ve sûz-nâk nağmâtla dem-sâz olur imiş ki kendisi dahi müteessir olup âşık-ı şûrîde gibi sermest olmakla kemâl-i vecdinden kanatlarını birbirine çaldıkta çakmak gibi odunlardan ateş zuhur edip o odun harmanını ihrâk ile kendisi dahi beraberce muhterik olur imiş ve külünden bir yumurta hasıl ve o saat ondan bir yavru hasıl ve o saat ondan bir yavru peyda ve karîn-i neşv ü nemâ olur imiş, şu hâlât kudret-i rabbâniyyeye göre bir şey değilse de tasnifâtta ve hayvanat is. olup kelere sebîh ve rengi civaba nail vesil ve turuncu sarı lekelerle		Hayvanat	
17462	sümüvv	سُمُوْ	Ar.	∴	Yükselmek ve yükseklik, rif'at ve sâmi ve ali olmak ve irtifa, ulûv, ref'et ve şikâra çıkmak.			
17463	semâvât	سَمَوَاتُ	Ar.	•	Semalar, gökler, asumanlar.			
17464	sümüt	سُمُوْتُ	Ar.	•	Semtlar, yollar ve şemsin dâ'ire-i nisf-ı nehârda açıklığını işar edip ufka amut olan devâ'ir-i uz mâ-yı felekiyye ki birbiriyle nokta-i re's ile semt-i kademde tekâtü' ederler.			
17465	semüh	سَمُوْحُ	Ar.	•	Semahatli, civanmert olan.			
17466	sümühat	سُمُوْحَةٌ	Ar.	•	Sahî ve civanmert olmak ve semahat, civanmertlik.			
17467	sümüd	سُمُوْدُ	Ar.	∴	Tekebbür ve ta'azzum etmek, sorutmak ve gafillik ve lehv.			
17468	semmür	سَمُوْرُ	Ar.	•	Malum bir nev zikrymet kürk ve derisinden zikrymet kürkleri yapılan bir nev cân-ver.			
17469	sümüç	سُمُوْجُ	Ar.	*	Yüce olmak, uzamak.			
17470	sümüç	سُمُوْجُ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17471	semül	سَمُوْلُ	Ar.	•	Eskimiş olan esvap.			
17472	sümüç	سَمُوْلُ	Ar.	•	Esvap eskimek.			
17473	sümület	سَمُوْلَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17474	sümüç	سَمُوْمُ	Ar.	•	Samyeli ki pek sıcak olup hayvanat ve nebatatı helak eder; cemi, semâyim.	cem		
17475	sümüç	سَمُوْمُ	Ar.	•	Semler, zehirler, ağular.			
17476	sümüç	سَمُوْمُ	Ar.	•	Semiz ve yağlı olmak.			
17477	sümüç	سَمُوْمَةٌ	Ar.	•	Medhûş ve mütehayyir olmak, seme olmak.			
17478	semh	سَمْحَةٌ	Ar.	•	Boş ve batıl ve kizb olan nesne.			
17479	semyy	سَمِيْ	Ar.	∴	Hem-nâm, adaş ve mânend ve nazir ve yüksek, mürtefi ve sâmi ve ali olan; cemi, esmiyâ' gelir.	cem		
17480	simyâ	سَمِيْا	Ar.	*	Nişan ve alamet.			
17481	semyet	سَمِيْةٌ	Ar.	*	Yüce, refi'a manasına.			
17482	semîc	سَمِيْجٌ	Ar.	•	Bed-manzar ve çirkin olan şey; cemi, simâc gelir.	cem		
17483	semîd	سَمِيْدٌ	Far.	•	Malum bir nev beyaz ekmek halkası, Türkçede sînin kesriyle telaffuz olunur.			

17484	semîr	سَمِير	Ar.	•	Dehr ve zaman ve gece birbiriyle efsane yahut gayrı sohbet eden adamların her biri ve gece sohbeti ve hulk, huy, tabiat, âdet.			
17485	semîc	سَمِيع	Ar.	•	İşitici, işitmek kuvvetine malik olan ve her bir sözümüzü ve her bir efkârımızı bilip işitici olan manasına Hak celle ve sübhânehu hazretlerinin esmayihüsnaşındandır.			
17486	semîl	سَمِيل	Ar.	•	Eskimiş, köhne esvap.			
17487	semîle	سَمِيلَه	Ar.	*	Kap dibine kalan mâ-i kalîl.			
17488	semîn	سَمِين	Ar.	•	Semiz, yağlı, ten-âver ve şişman ve iri vücutlu olan; cemi, simân gelir.	cem		
17489	sinn	سِن	Ar.	•	Mikdâr-ı ömr, yaş ki hayvanın ömrü dışıyla malum olduğuna mebnidir veyahut tul ve imtidâd tasavvuruna mebnidir ki hayvanın tevellüdünden kaç sene geçmiş olduğu müddeti müşirdir ve diş, dendân; cemi, esnân gelir.	cem		
17490	senâ	سَنَا	Ar.	•	Şimşek aydınlığı ve parıltısı ve aydınlık ve parıltı ve ziya, revnak, şule.			
17491	sinnü'l-fütüvvet	سِنُّ الْفُتُوَّةِ	Ar.	*	Gençlik zamanı.			
17492	sinâ-i mekkî	سِنَاء مَكِّي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir küçük ağaca denilir ki Türkçede dahi bunun ismi sinamekidir, şecer-i mezkûrun evrakı tıpta müşhil gibi kullanılır ise de veca verdiğinden buna mâni olmak için anason ve kişniş ve kakula ve tarçın gibi mevâdd-ı itriyye ile birlikte kullanılır.		Nebatat	+
17493	sinâ-i kâzib	سِنَاء كَاذِب	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kâzib sinâ-i mekkî denilen nebata ıtlak olunur, nebât-ı mezkûrun şekli biraz asıl sinamekiye müşabih ise de müşhil hassası yoktur.		Nebatat	+
17494	sinâb	سِنَاب	Ar.	•	Yüzgeç, suda yüzücü, sebh edici, sâbih.			
17495	sinâbik	سِنَابِك	Ar.	•	Sünbekerler, at tırnakları uçları.			
17496	senâbil	سِنَابِيل	Ar.	•	Sümbüleler, başaklar.			
17497	sinâc	سِنَاخ	Ar.	*	Mum vesair çerâğ isi, dūd.			
17498	sinâh	سِنَاخ	Ar.	•	Sünûh etmek, sudûr etmek.			
17499	senâhat	سِنَاطَة	Ar.	*	Bir adam köse olmak.			
17500	senâ'at	سِنَاعَة	Ar.	•	Hüsn ü cemâl ve güzellik, dilberlik ve ter ü tâze ve nerm olup boy ve biçimi uygun olmak.			
17501	senâm	سِنَام	Ar.	*	Deve örgücü; cemi, esimme gelir ve her nesnenin âlâsı.	cem		
17502	senân	سِنَان	Ar.	*	Rüşen ve nurlu ve ziyadar olan.			
17503	sinân	سِنَان	Ar.	∴	Süngü demiri ve mızrağın başı ve kılıç ve bıçak biledikleri taş; cemi, esinne gelir.	cem		
17504	sünbâzec	سُنْبَاذِج	Ar.	•	Zımpara denilen şey ki kılıç ve ustura ve emsali şeyleri cila için.			
17505	semâcet	سَمَاعَة	Ar.	•	Çirkin ve kabîh ve bed-manzar olmak.			
17506	semâh	سَمَاخ	Ar.	•	Cömerlik ve civanmert ve sahî olmak, eli açık ve kerîmü't-tab' olmak.			
17507	semâhat	سَمَاخَة	Ar.	•	Sahî ve civanmert ve eli açık ve cömert olmak.			
17508	semâsire	سَمَاسِرَة	Ar.	•	Simsarlar, tellallar ve meyancılar.			
17509	simâţ	سِمَاط	Ar.	∴	Envâ'-i ta'âm ile müzeyen sofraya ve sofraya uzun uzadıya dizilmiş taam ve canip, cihet ve sıra, dizi ve tabur ve nazım; cemi, sümût gelir.	cem		

17510	simā°	سِمَاع	Ar.	∴	İşitmek ve dinlemek ve kulak vermek, istimâ' etmek ve herkesin mesmu olacak zıkr-i cemil ve sît-ı hasen ve Mevlevî vesair tarik dervişleri çalgı çalarak ve ilahi okuyarak raks etmek ve nağme ve terennüm etmek ve dönmek.			
17511	simā°-hāne	سِمَاعُهَا	Ar. - Far.	•	Çalgı ile raks mahsus mahal.			
17512	semā°at	سَمَاعَةٌ	Ar.	•	Dinlemek, kulak vermek.			
17513	simā°iyy	سِمَاعِيّ	Ar.	∴	Bir taraftan nakledilen ve işitilen ve nâs beyninde lisânen söylenilen ve sarf ve nahiv ı. olup kıyası olmayan ve kâ°ide-i sarfiyye ve nahviyyeden hariç olan kâ°ide-i lisân ve bir nev şiiir.		Sarf ve Nahiv	
17514	sümâḡ	سُمَاق	Ar.	*	Halis nesne, safî şey.			
17515	sümmâḡ	سُمِّاق	Ar.	∴	Türkîde dahi sumak dedikleri ekşi tanelere denilir, salkım salkım ağaçta olur, taamı müştahâ ve ishâl-i müzmini kateder ve tabakların debagat için istimal ettkleri bir nev nebat.			
17516	sümmâḡî	سُمِّاقِيّ	Ar.	•	Malum bir nev ebruli zikıymet taş ki begayet sert ve cilâ-dâr ve katı olur.			
17517	simâk	سِمَاك	Ar.	∴	Bir şeyin yukarı kaldırılması için istimal olunan nesne ve iki parlak yıldızın ismidir ki birine simâk-i râmiḡ, diğeri simâk-i a°zel denilir.			
17518	simâm	سِمَام	Ar.	•	Semler, zehirler ve ağular, gözler, küçük delikler.			
17519	semânet	سَمَانَةٌ	Ar.	•	Semirmek, lahm ve şahmı tekessür etmek ve yağlılık, semizlik.			
17520	semâncüliyy	سَمَانُجُولِيّ		•	Gök yakut denilen cevher.			
17521	semâvât	سَمَاوَات	Ar.	•	Semalar, gökler, asumanlar.			
17522	semâviyy	سَمَاوِيّ	Ar.	•	Âsmânî, göğe müteallik ve mensup olan ve gökten nazil olan ve gök renginde olan.			
17523	semâ°im	سَمَائِم	Ar.	•	Semümlar, samyelleri.			
17524	sümpâre	سُمِّبَارَة	Far.	•	Demir vesair nesnelere pasını açıp cila vermeye kullanılır bir nev toz ki ziyade serttir.			
17525	sime	سِمَة	Ar.	•	Nişan, hayvana vurulan dağ ve damga.			
17526	semt	سَمْت	Ar.	∴	Yol, tarik ve ehl-i hayr olan zatın emr-i dinde olan heyet ve hüsn-i sîreti ve akvâl ve ef°âlde ve mezhep ve sîrette güzel süluk eylemek ve bir nesneye kasıt ve ahenk eylemek.			
17527	senceristân	سَنْجَرِشْتَان	Far.	•	Ehl-i aşk ve hâl ve vecd tekkesi.			
17528	sincerf	سِنْجَرْف	Ar.	∴	Sülüğen dedikleri bir nev kırmızı boyaya denilir ki kurşun ile havanın teneffüse sâlih olan müvellidü'l-humûza nam cüzünün ittihadından hasıl olmuştur.			
17529	sencîde	سِنْجِيدَة	Far.	•	Tartılmış, vezin ve muvazene olunmuş ve beğenilmiş olan ve sâhib-i tecrübe olan.			
17530	sincîde	سِنْجِيدَة	Far.	•	Bi-ma°nâhu eyzan ve nizâmına konulmuş ve muvazene olunmuş olan ve tanzim olunmuş olan.			
17531	sunḡ	سُنْخ	Ar.	•	Uğurluluk, yümn ve bereket ve bir iş zuhur etmek ve vaki olmak.			
17532	sinḡ	سِنْخ	Ar.	*	Bir nesnenin aslı ve mebnâsı ve dişlerin kökü ve ı. tıbbiyyeden olup diş çukuruna denilir; cemi, esnâh gelir.	cem	Tıp	
17533	sened	سِنْد	Ar.	∴	Bir kimsenin mutemedine ve melce-i penâhına denilir ve umurda cümle indinde muteber tutulan ve amel olunan yazı ve bir hakkı te°mînen bir kimsenin âhere verdiği yazılı ve imza ve mühürlü kâğıt ve delil ve burhan ve davak, destek; cemi, senedât gelir.	cem		
17534	sened-i resmî	سِنْد رَسْمِيّ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup tanzim olunduğu mahalde me°mûrin-i mahsûsası tarafından resmen ve nizâmen tasdik olunmuş olan senede denilir; cemi, senedât-ı resmiyye gelir.	cem	Nizamiye	
17535	sened-i °adî	سِنْد عَادِيّ	Ar.	*	İs. nizâmiyyeden olup bir taraftan tasdiki olmayarak yalnız imza ve mührü şamil olan senede denilir; cemi, senedât-ı âdiye gelir.	cem	Nizamiye	

17536	sendân	سِنْدَانُ	Ar.	*	Demirci örsü ki üzerinde demir dövülür.			
17537	sendânî	سِنْدَانِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup demirci örsü şeklinde olan şeye denilir ki bu şekilde olan kemik, azm-i sendânî kelimesinde şekliyle görülecektir.		Tip	
17538	senderūs	سِنْدُرُوس		*	Bir nev reçine gibi zamka denilir ki kehribara müşabihtir ve sendelūs dahi denilir.			
17539	sündüs	سِنْدُس	Ar.	•	Bir nev ince ve nazik atlas ve latif ve nazik diba.			
17540	sündüsî	سِنْدُسِي	Ar.	•	Sündüsten yapılmış olan şey.			
17541	sendel	سِنْدَلُ	Far.	•	Sandal denilen güzel kokulu ağaç ve sefinenin yanında hizmetkâr gibi bulunur bir nev büyük filike, filika ki levazımat nakline kullanılır.			
17542	sendiyân	سِنْدِيَانُ	Ar.	*	Pelit ağacı.			
17543	sinf	سِنْف	Ar.	*	Söğüt yaprağı ve taze baklanın kabuğu.			
17544	sünük	سِنُك	Ar.	•	Açık cadde, şâh-râh, yollar.			
17545	seng	سِنْج	Far.	•	Taş, hacer ve vezin ve tartı ve temkin ve vakar ve ağırlık ve beraberlik ve sıklet.			
17546	senk-âsiyâb	سِنْكَ اَسِيَاب	Far.	*	Değirmen taşı.			
17547	senk-endâz	سِنْكَ اَنْدَاز	Far.	*	Taş atıcı ve şarap içmeye müdâvemet eden kimse yani bir an ve dakika şarap içmekten hali olmayan.			
17548	sengçe	سِنْجِچِه	Far.	*	Dolu ki gökten yağar.			
17549	seng-dil	سِنْجِدِل	Far.	•	Taş yürekli ve merhametsiz olan.			
17550	senk-i hârâ	سِنْكَ خَارَا	Far.	•	Mermer taşı denilen pek katı ve sert taş.			
17551	seng-sâr	سِنْجَسَار	Far.	•	Recim tesmiye olunan siyâset-i şer'iyye ki mücrimi beline kadar toprağa kadar gömüp üzerine taş yağdırarak helak ederler ve devam ve metanet, sübut ve insanın ruhu vefatından sonra cemadattan olan bir nesneye taalluk etmesinden ibaret olan intikal, mev'hûm-ı tenâsuhivvûn.			
17552	sengistân	سِنْجِسْتَان	Far.	•	Taşlık ve kayalık olan mahal.			
17553	seng-lâh	سِنْجِلَاخ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17554	seng-i sebük	سِنْجِي سَبُك	Far.	*	Küfeki denilen kaba taş.			
17555	senge	سِنْجِه	Far.	*	Kirpi denilen dikenli hayvan, kunfuz.			
17556	seng'in	سِنْجِين	Far.	•	Taştan masnu ve ibaret olan ve taşa benzer ve müşabih olan.			
17557	senem	سِنْم	Ar.	*	Yüce olmak ve uzamak.			
17558	sinmâr	سِنْمَار	Ar.	∴	Ay ve kamer ve gece uyumayan kimse ve harami ve ehl-i Rûmdan meşhur bir mimarın ismi olup Nu'mân ibn-i Münzir Hîre'de kendi için bina olunan köşkün emsalini gayra yapmamak maksadıyla köşkün üstünden merkumu tepesi üstü attırıp helak eylemiştir.			
17559	sünen	سِنُن	Ar.	∴	Senetler, mergûb ve makbul olan âdât ve âdâb-ı nebeviyye ve yol, tarik manasındır ki bu manada müfret olup cemi senâvindir.			
17560	sünüh	سِنُوْح	Ar.	∴	Bir kimsenin hatırına bir güne rey ve endişe veyahut önüne bir iş arız ve bedîdâr olmak ve bir sözü tasrih ve beyan etmeyip kinaye ve tariz ile söylemek ve bir kimseyi rey ve tedbirinden sarf ve tahvil eylemek ve bir nesne bir kimseye sehl ve âsân olmak ve bir adamı bir güçlüğü düşürüp şer ve mihnete uğratmak ve zuhur etmek ve vaki olmak.			
17561	sünüh	سِنُوْح	Ar.	*	Sabit ve üstüvâr olmak ve fasit ve mütegayyir olmak.			

17562	sünüd	سُنُودٌ	Ar.	•	Bir nesneye arka verip dayanmak, istinat etmek ve dağın yukarısına çıkmak ve bir nesneye yaklaşmak ve <u>ağırlığını veya yükünü bir şey üzerine vermek.</u>			
17563	sinnevr	سِنَوْرٌ	Ar.	•	Kedi, gürbe, hirre ve bir kavmin seyid ve mehteri olan kimse; cemi, senânîr gelir.	cem		
17564	sünû°	سُنُوعٌ	Ar.	•	Ter ü tâze ve nerm olup boy ve biçimi güzel ve dilber ve yakışıklı olan.			
17565	sünün	سُنُونٌ	Ar.	∴	Seneler, yıllar, sâller ve misvak ittihaz olunan nesne.			
17566	senevî	سِنَوِيٌّ	Ar.	•	Bir senelik olan.			
17567	sinî	سِنِيٌّ	Far.	•	Pirinç veya bakırdan imal olunur büyük ve yassı tabla ki taam için kullanılır.			
17568	seniyy	سِنِيٌّ	Ar.	•	Ali ve yüksek, şerif ve refî' ve yüce olan.			
17569	sünmî	سُنْمِيٌّ	Ar.	•	Ehl-i sünnet olan kimse ve sünen-i nebeviyyeye muvafık olan.			
17570	seniyye	سِنِيَّةٌ	Ar.	*	Yüce, yüksek, refî' ve refî'a ve şerif ve ali olan.			
17571	senî°	سِنِيْعٌ	Ar.	•	Ter ü tâze ve nerm ve güzel ve dilber ve yakışıklı olan.			
17572	süneyn	سُنَيْنٌ	Ar.	*	Dişçeğiz, dişçik, dendânçe.			
17573	sü	سُو	Far.	•	Yan, canip, taraf.			
17574	sü°	سُوءٌ	Ar.	∴	Kötülük, bedlik ve mutlaka insanı mağnum ve münfail ve gussâ-nâk eden şey ve baras illeti ve her afet ve arıza ve za'f-ı basar illeti ve ateş ve zarar ve fena hâl ve gam-gîn ve münfail olmak.			
17575	sev°	سُوءٌ	Ar.	*	Hezimet ve şer ve bela ve fesat ve redî'.			
17576	sev°et	سُوءَةٌ	Ar.	*	Nazar olunması haram olan uzuv ki od yeri denilir ve fahişe manasına ve yaramaz huy ve fahiş amel ve fiile denilir.			
17577	sü°ü'l-kinye	سُوءُ الْقِنْيَةِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bünyenin sü°-i hâli ki nefice-i şerre vasıl olacak emrâz-ı müzminede görülen hüzál ve zaaf ve hastayı eritici ve bitap ve takat bırakıcı ishâl-i müzib vesair âraz ile muttasıf bir hâlet-i maraziyyeden ibarettir.		Tip	
17578	sevâ°	سَوَاءٌ	Ar.	∴	Adl ü dâd ve vasat ve gayr ve beraberlik, tesâvî ve her tarafı beraber ve düz ve müstevi ve müsavi ve beraber olmak ve hem-kadr olmak ve bir kimseye hoşlanmayıp münfail ve gam-gîn olacak iş işlemek ve kemlik, kötülük evlemek ve bir nesne çirkin ve kabih olmak.			
17579	sivâ°	سِوَاءٌ	Ar.	*	Gayr ve kasıt manasına.			
17580	sevâbîk	سَوَابِقٌ	Ar.	•	Sabıklar, geçmiş olan vakalar.			
17581	sevâhîl	سَوَاهِلٌ	Ar.	•	Sahiller, deniz kıyıları.			
17582	sevâd	سَوَادٌ	Ar.	∴	Siyah levn ve her şeyin şahsı ve mâl-ı kesir ve insandan cemiyetli aded-i kesire ve cumhûr-ı azîme denilir ve siyahlık ve bir muharrerâtın müsveddesi yahut sureti ve şehir ve kasaba ve karye; cemi, esvide.	cem		
17583	sivâd	سِوَادٌ	Ar.	*	Gizli söz, sır.			
17584	sevâd-ı a°zam	سَوَادٌ اَعْظَمٌ	Ar.	•	Büyük şehir ve Mekke-i Mükerreme.			
17585	sevâd-ı bañ	سَوَادٌ بَطْنٌ	Ar.	•	Karaciğer ve gam ve gussa, endûh.			
17586	sevâdü'l°ayn	سَوَادُ الْعَيْنِ	Ar.	•	Gözbebeği ve mahebube, maşuka.			
17587	sevâdic	سَوَادِجٌ	Ar.	•	Sadecler, sade olanlar.			

17588	süvâr	سُوَارٌ	Ar.	*	Hatunların bileklerine taktıkları bilezik denilen ziynet; cemi, esvire ve esâvire ve esvirenin cemi dahi esâvîr gelir.	cem		
17589	süvâr	سُوَارٌ	Far.	•	Bir nesne üzerine binmiş ve râkib olan.			
17590	süvârân	سُوَارَانٌ	Far.	•	Süvâr ve râkib ve binici olanlar.			
17591	süvârî	سُوَارِي	Far.	•	Beylik, sefinenin büyük zabiti, kaptanı ve atlı olan asker.			
17592	süvväs	سُوَاصٌ	Ar.	•	Seyisler, at ve beygir kısmını timar edenler ve hakemler kısmını timar edenler ve hâkimler.			
17593	sevâṭi°	سَوَاطِعٌ	Ar.	•	Sâti'lar, parlak olanlar.			
17594	süvâ°	سُوَاعٌ	Ar.	*	Nuh nebiyullâh zamanında putpereslerin perestîş ettikleri sanemin ismidir ki tufan sebebiyle tahte't-türâb bir vakit mestur kalıp badehu İblis aleyhi'l-la'ne harice ihraç ile Hezîl kabilesine perestîş ettirmiştir ve geceden bir miktar ve mezî ve vedî manasındır ki bunlar da zekerden eser-i şehvet olarak veyahut ba'de'l-bevl gelen bir nev sulardır.			
17595	sivâğ	سِوَاعٌ	Ar.	*	Boğaza durmuş nesneyi aşağı teshil ve tenzil eden şey ve caiz ve reva olmak ve ıs. tıbbiyeden olup kuru olan şeyleri yumuşatarak ve sulu olan mevâddı koyularak matlup olan kıvama getirmek için istimal olunan mevâdd-ı muhtelifüt-tabî'aya denilir.		Tıp	
17596	sevâfil	سَوَافِلٌ	Ar.	•	Sâfileler, bir nesnenin aşağıları.			
17597	sevâķi	سَوَاقِي	Ar.	•	Sâkiyeler, sulayıcılar.			
17598	sivāk	سِوَاكٌ	Ar.	•	Misvak ve bununla diş ovmak.			
17599	sevâkin	سَوَاكِينٌ	Ar.	•	Bir mahalde sakin olanlar.			
17600	su°âl	سُوَالٌ	Ar.	•	Bir nesneyi bir kimseden istemek ve dilenmek ve bir kimseden bir nesneyi bilmeyi veya bilmeye mü'eddî olan şeyi veyahut bir kimseden mal veya mala mü'eddî olan nesneyi talep ve istida eylemekten ibarettir ki bunlar Türkçede sormak ve dilenmek ile tabir olunur ve bir nesneyi bilip anlamak için veya o resimde istifham vechivle hitap etmek ve resm-i mezkûrda olan kelam hitabı.			
17601	sevâlif	سَوَالِفٌ	Ar.	•	Sâlifeler, mukaddem gelip geçmiş olanlar.			
17602	sevâmm	سَوَامٌ	Ar.	∴	Sâmmeler, zehirli hayvanlar ve yabanda otlayıp gezen hayvan ki bu manada müfrettir.			
17603	sevâniḥ	سَوَانِيحٌ	Ar.	•	Sânihalar, zuhura gelen vakıalar.			
17604	sevâ°im	سَوَائِمٌ	Ar.	•	Kendi başına otlamaya saliverilmiş hayvanat.			
17605	sü-be-sü	سُوَيْسُو	Far.	•	Taraf taraf, yan yana ve yandan yana.			
17606	süḥ	سُوْحٌ	Ar.	•	Sahalar, meydanlar, havaliler.			
17607	süḥte	سُوْحْتَةٌ	Far.	•	Yanmış, tutuşmuş olan ve tâlib-i ilm.			
17608	süd	سُوْدٌ	Far.	•	Fayda, menfaat, kâr ve kazanç, renc, ticaret.			
17609	sevdâ°	سَوْدَاءٌ	Ar.	•	Bir illet ki insana arız oldukta pek gam-nâk ve mütekeddir olur ve şiddet üzere olur ise bazen kendisini telef eder ve aşk ve hırs ve tamah, arzu ve ahlât-ı erba'adan malum hilttır ki safra ve dem ve balgamin gayrıdır.			
17610	sevdâ-perest	سَوْدَاءِپَرَسْتٌ	Ar. - Far.	•	Haris ve tamahkâr olan.			
17611	sevdâ-zede	سَوْدَاءَزَدَةٌ	Ar. - Far.	•	Sevda illetine giriftar olan, sevdâvî.			
17612	sevdâ-ger	سَوْدَاءِگَرٌ	Ar. - Far.	•	Sevdalı olan ve tacir, bezirgân.			

17613	sevdāvī	سَوْدَاوِي	Ar.	•	Sevda illetine bi't-tab' müstait ve mail olan ve hilt-ı sevdāya mensup ve müteallik olan.			
17614	süd-mend	سَوْدَمَنْد	Far.	•	Faydalı ve menfaatli olan ve kâr ve fayda eder olan.			
17615	süde	سُوْدَه	Far.	•	Ezilmiş olan ve sürülmüş, sürtülmüş olan.			
17616	süde	سُوْدَه	Far.	•	Rû-süde, yüzü sürtülmüş olan.			
17617	sü'r	سُوْر	Ar.	*	Ekl ü şürbden baki kalan artık ve fazla.			
17618	sür	سُوْر	Ar.	∴	Şehrin çevre ve etrafına dâ'iren mâ-dâr çekilen hisar; cemi, esvâr gelir ve ziyafet ve ziyafet taamı ve her nesnenin aslı ve âlâsı ve başın tepesi ve her bir mürtefi ve yüce ve ali olan şey.	cem		
17619	sür	سُوْر	Far.	•	Düğün ve nikâh ve vilâdet ve hitan ve emsallerinin icrası münasebetiyle edilen ziyafet ve şenlik.			
17620	süver	سُوْر	Ar.	•	Kur'ân-ı Azîm'in sureleri.			
17621	sürâh	سُوْرَاخ	Far.	•	Delik, sakb, açıklık.			
17622	süret	سُوْرَةُ	Ar.	∴	Derece ve menzilet ve Kur'ân sureleri dahi yekdiğerinden maktû'a ve menzile ba'de menzile olduğundan böyle tesmiye edilmiştir ki şu hâlde Kur'ân-ı Azîm'in birbirinden maktu ve münfasıl olan eczâ-yı ma'lûmesinden her birine denilir ve mecmuu yüz on dört suredir ve şeref ve nişan ve tarh ve hüsn üzere bünvâd olunmuş bina, refi' ve nişan ve alamet.			
17623	sevret	سُوْرَةُ	Ar.	•	Hiddet ve şiddet ve keskinlik, kuvvet ve tizlik ve hücum etmek, dövüşmek ve padişahın kahr ve batş ve satveti ve kesret.			
17624	sürnâ	سُوْرْنَا	Far.	•	Malum bir nev çalgı ki uzun ve düdük nevindedir.			
17625	sürnây	سُوْرْنَاي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17626	sürî	سُوْرِي	Far.	•	Bir nev âlâ güzel kokulu gül, kırmızı gül.			
17627	süz	سُوْر	Far.	•	Yakıcı ve yandırıcı, hark edici olan ve hararet, ateş ve yanıp yakılmak.			
17628	süzâ	سُوْرَا	Far.	•	Yakıcı ve yandırıcı ve hark edici olan.			
17629	süzân	سُوْرَان	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17630	süzâk	سُوْرَاك	Far.	*	Belsoğukluğu denilen illet, hırkatü'l-bevl.			
17631	süz-bağş	سُوْرْبَاغْش	Far.	•	Yakıcı, süziş verici ve hârik olan.			
17632	süziş	سُوْرِيْش	Far.	•	Yanmak, ateş, hararet.			
17633	süzen	سُوْرُن	Far.	•	İğne, ibre ki dikiş için kullanılır bir aletir.			
17634	süz-nâk	سُوْرْنَاك	Ar.	∴	Yanıcı, ateşli, hararetili olan ve 1s. mûsikiyyeden olup bir nev nağme ve seda, makam ve perdesine denilir.		Musiki	
17635	süzendân	سُوْرِنْدَان	Far.	•	İğne-dân, iğne mahfazası, iğne kabı.			
17636	süzende	سُوْرِنْدَه	Far.	•	Yakıcı, yandırıcı, hark edici.			
17637	süzenger	سُوْرِنْكَوْر	Far.	•	İğneci, iğne yapıcı, ebbâr.			
17638	süzîyân	سُوْرِيَاْن	Far.	*	Armağan, hediye, tuhfe.			

17639	sūs	سوس	Ar.	∴	Tabiat, tıynet, bünyâd, asıl ve ıs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile nâs beyinde meyan namıyla maruf olan nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü cezri yani kökü olup matbûh ve hülâsa ve pestil şeklinde müleyyin gibi emrâz-ı sadriyyede istimal olunduğu gibi meshûku dahi sivâg makamında hapların terhibine dâhil olur ve güve denilen böcek ve buğday ve arpa biti ve bunlara benzer sevlere üsen kurt.		Nebatat	+
17640	sūspend	سوسپند	Far.	*	Sütleğen tabir olunan ot, şibrim.			
17641	sūs mâr	سوسمار	Ar.	•	Keler denilen hayvan.			
17642	sevsen	سوسن	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs susam denilen nebata denilirki renk hususunda envayı olduğu gibi kokusu dahi latiftir, zambak bunun ak nevidir.		Nebatat	+
17643	süsen	سوسن	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17644	savṭ	سوط	Ar.	∴	Bir nesneyi karıştırmak ve iki şeyi bir kap içinde katıp karıştırmak ve kamçı, kırbaç, tezene cemi esvât gelir ve nasip ve şiddet ve mihnet ve kamçı ile vurmak ve reviş, üslup.			
17645	seveṭân	سوطان	Ar.	*	Bir arıza sebebiyle ruh sıkılıp munkabız olmak ki can çekilmek tabir olunur.			
17646	sav°	سوع	Ar.	*	Akmak, cari olmak, cereyan etmek.			
17647	savġ	سوغ	Ar.	*	Aşağı batmak ve suyun boğaza girmesi âsân ve yumuşak olmak.			
17648	sevfe	سوف	Ar.	*	Bir harftir ki dâhil olduğu fi'l-i muzâri'i hâl manasında tecrit edip istikbale tahsis eder yani uzağa mahsus edattır.			
17649	savḳ	سوق	Ar.	∴	Arttan dürtüp sürmek ve yürütmek ve saldırmak ve göndermek, irsal etmek.			
17650	süḳ	سوق	Ar.	•	Çarşı, pazar, bey' ü şirâ, alım satım yeri.			
17651	süḳî	سوقي	Ar.	•	Çarşı ve pazara müteallik olan.			
17652	süḳâl	سوقال	Far.	*	Saksı denilen nesne ve ok gözü ve iğne ve çuvaldız deliği.			
17653	sük	سوك	Far.	*	Yeis, matem ve köse sakal ve kılıç.			
17654	sevkend	سوكند	Far.	•	Ant, yemin, kasem.			
17655	sevm	سوم	Ar.	∴	Bir metaı satılık etmek ve satılık metaa kıymet arttırmakla pahaya çıkarmak ve ıs. fıkhiyyeden olup satılık nesneye paha tayin etmeye denilir ve bir adama renc ve mihnetli bir iş teklif eylemek ve renc ve mihnete giriftar eylemek ve bir düziye âb-ı revân gibi mürur evlemek.		Fıkıh	
17656	sü°let	سولة	Ar.	*	Matlup olan hacet.			
17657	sevm-i şirâ	سوم شرا	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bayi tarafından şu metain kıymeti şu kadardır, götür beğenir isen al gibi tesmiye-i semen olunarak istira edilmeye denilir.		Fıkıh	
17658	sevm-i naẓar	سوم نظر	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup bayi tarafından görüp göstermek üzere bir malı ahzükabz eylemeye denilir.		Fıkıh	
17659	sevmele	سومله	Ar.	*	Leğen denilen kap.			
17660	sümenât	سومناث	Far.	•	Put, sanem ve Hint'te vaki bir puthane.			
17661	süvüm	سوم	Far.	•	Üçüncü adedi, sâlis.			
17662	sivâ	سوى	Ar.	*	Adl ve vasat ve gayr ve beraber ve müstevi.			
17663	seviyy	سويى	Ar.	∴	Düz ve doğru ve hem-vâr nesne ve iki tarafı müsavi olan mekân ve iyi ve sahih.			
17664	seviyyen	سويىا	Ar.	*	Sûret-i mütesâviyede olarak, ale't-tesviye.			

17665	seviyyet	سَوِيَّةٌ	Ar.	•	Düzlük, doğruluk, hem-vârelik, müsavat ve ale't-tesviye : müsavat üzere ve hep bir olmak üzere, müsâvâten.			
17666	süveydâ°	سُوَيْدَاءٌ	Ar.	∴	Vasat-ı kalb ve siyahlık ve ı. nebâtiyyeden olup kıt'a-i asliyye-i nebât itibar olunan rüşeym, kemâl derecede neşvünema bulamayarak yani büyüymeyerek sagır kaldıkta kîse-i meşîme derununda teşekkül edip nesc-i hüceyrevî-i mahsûsa yani mürver özü veya sabun köpüğü gibi bir maddeye itlak olunur ki muhî-i bezr demektir.		Nebatat	
17667	süveydâ°ü'l-kalb	سُوَيْدَاءُ الْقَلْبِ	Ar.	•	Yürekte vaki olan siyahlık veya siyah damla ve insan yüreğinde olan şekâvet-i sâbite.			
17668	süvayk	سُوَيْقٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup sakçık manasındır ki bir nebatın sakının yani kökü ile dalları arasında olan ve bacak makamında bulunan kıtanın küçüğüne denilir.		Nebatat	
17669	sevîk	سَوِيْقٌ	Ar.	•	Bedevi Arapların bir nev yol zahiresi.			
17670	seh	سَهٌ	Far.	•	Üç adedi, selâse.			
17671	sihâ°	سِهَاءٌ	Ar.	•	Sehiv ve hata etmek, yanlışlık etmek.			
17672	sühâ°	سُهَاءٌ	Ar.	•	Benât-ı na'ş kevâkibinden gayet küçürek bir kevkebdır ki halk kuvve-i bâsırasını, gözlerini onunla tecrübe eder.			
17673	sehâd	سَهَادٌ	Ar.	*	Gece uyumayıp uyanık kalmak, uyanıklık.			
17674	sühâr	سُهَارٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17675	sihâl	سِهَالٌ	Ar.	•	Suhulet ve mülayemet ile muamele etmek.			
17676	sehâlet	سِهَالَةٌ	Ar.	∴	Bir nesne kolay olmak ve suhulet, mülayemet, kolaylık.			
17677	sihâm	سِهَامٌ	Ar.	∴	Sehmler, tîrler, oklar ve hisseler, nasipler, taksimde isabet eden miktarlar.			
17678	seh-pâ	سَهْ پَا	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile üç ayaklı iskeme gibi tabla-kârların istimal eyledikleri ve sîpa namıyla yâd ettikleri şeye denilir.			+
17679	seh-pây	سَهْ پَائِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17680	seh-pâye	سَهْ پَايَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17681	seh-tâ	سَهْ تَا	Ar.	*	Üç kat, müselles ve üç tane ve üç telli tambur.			
17682	sehḥân	سَهْ حَوَانٌ	Far.	•	Nasârî taifesinden uknûm-ı selâseye kail olan kimse.			
17683	seh-ḥâherân	سَهْ حَوَاهِرَانٌ	Far.	*	Yedi yıldızdan üç yıldızdır ki ona benâtü'n-na'ş derler.			
17684	seher	سَهْرٌ	Ar.	*	Gece uyumayıp uyanık durmak ki şu hâlet ile muttasıf bir illet-i ma'rûfe ismidir ve ı. tıbbiyyeden olup uykusuzluktan ibaret olan ârıza-i maraziyyeye denilir.		Tıp	
17685	sühür	سُهْرٌ	Ar.	•	Gece uyumayıp uyanık kalmak.			
17686	sehrân	سَهْرَانٌ	Ar.	•	Geceleri yatmayıp daima uyanık duran kişi.			
17687	sihir	سِهْرٌ	Far.	*	Öküz, gâv, bakar.			
17688	seh-şenbih	سَهْ شَنِيبَةٌ	Far.	•	Sah gününü, yevm-i sülüsâ.			
17689	seh-şâd	سَهْ صَدٌ	Far.	*	Üç yüz adedi, selâse mi'ete.			
17690	sehḳârû	سَهْ كَارُو	Far.	*	Poğaç, gözleme.			
17691	sehl	سَهْلٌ	Ar.	•	Kolay ve âsân olan şey ve toprağı yumuşak ve yürümesi kolay olan düz ve mülayim yer ve suhuletli, rahatlı.			

17692	sehm	سهم	Ar.	• Tır, ok ki keman ile endâht olunur; cemi, sihâm gelir ve kısım, behre, nasip ve hisse ve haz; cemi, sühmân ve sihâm gelir ve hâzîne-i devlete akçe verilerek kayd-ı hayât veya evlâdiyyet olmak itibariyle ilanihaye bir miktar güzeşte olmaktan ibaret olan hazine iradına denilir ve hendese ı. olup bir kavisin iki nihayetinden birine vasıl olan nisf-ı kutr üzerine şekilde görüldüğü veçhile nihâyet-i uhrâ-yı kavsten bir amut ihraç olunmakla nisf-ı kutr-ı mezkûr iki kısma taksim olunup kısmeyn-i merkûmeynden kavisin nisf-ı kutru katettiği nokta ile amudun nazil olduğu nokta beynindeki kısma ıtlak olunur ve tamâm-ı sehîm bir kavîs veya zavîyenin tamamı olan kavîs veya zavîyenin tamâm-ı sehîmine denilir ki bu dahi hendese ı. dandır.	cem		+
17693	sehm	سهم	Far.	• Korku, bîm, dehşet.			
17694	sühmân	سُهْمَانُ	Ar.	• Kısımlar, sehîmler, nasipler, paylar.			
17695	sühmet	سُهْمَةٌ	Ar.	∴ Nasip ve hısımlık, karabet, akrabalık.			
17696	sehm-kîn	سَهْمَكِينُ	Far.	• Korkunç, korkulu ve mühevvil olan.			
17697	sehm-nâk	سَهْمِنَاكُ	Far.	• Bi-ma'nâhu eyzan ve korkmuş, medhûş olan.			
17698	sehv	سَهْوٌ	Ar.	• Bir adamın zihni başka mahalle gitmekle bir hususu gaflet edip unutmak ve yanılmak.			
17699	sühûl	سُهُولٌ	Ar.	• Sehler, yürümesi âsân olan yerler.			
17700	sühûlet	سُهُولَةٌ	Ar.	∴ Kolaylık, âsânlık ve yüsret ve mülayemet ve tatlılık, yavaşlık ve yer düz ve mülayim olmak.			
17701	sühûm	سُهُومٌ	Ar.	∴ Yüzün levni, mütegayyir olmak ki aybı zahir olmak ile olur ve hısımlık, akrabalık, karabet ve hâl mütegayyir olmak.			
17702	sühûmet	سُهُومَةٌ	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
17703	sehî	سَهِيٌّ	Far.	• Sehî, doğru ve müstakim ve kaim olan.			
17704	sühâ	سُهَى	Ar.	• Benât-ı na'sh kevâkibinden bir küçürek yıldızdır ki nâs onunla kuvve-i bâsıralarını, tecrübe ve imtihan ederler.			
17705	süheyl	سُهَيْلٌ	Ar.	• Meşhur bir parlak yıldızın ismidir.			
17706	sehîm	سَهِيمٌ	Ar.	• Sehîm ve hisse ve nasip sahibi olan.			
17707	sî	سِيٌّ	Far.	• Otuz adedi, selâsûn.			
17708	seyyî'ât	سَيِّئَاتٌ	Ar.	• Seyyî'eler, günahlar, suçlar.			
17709	seyyâh	سَيَّاحٌ	Ar.	• Seyahat edici, beldeden beldeye dolaşip gezici olan kimse.			
17710	seyâhat	سَيَّاحَةٌ	Ar.	∴ Terehhüb ve ibadet için yeryüzünde gezip yürüme ve beldeden beldeye dolaşip gezmek.			
17711	siyâhat	سَيَّاحَةٌ	Ar.	* Su akmak ve müsâferet ve oruç tutmak, imsak etmek.			
17712	siyâdet	سَيَّادَةٌ	Ar.	• Bir kimse kendi ve kavmi beyninde ulu ve azîm olmak, bey, emîr ve hâkim olmak ve âl-i nebi aleyhi's-selâmdan olup seyit ve şerîf olmak ve ululuk, büyüklük.			
17713	seyyâr	سَيَّارٌ	Ar.	• Seyir ve hareket edici, yol yürüyücü olan.			
17714	seyyâret	سَيَّارَةٌ	Ar.	• Kervan, kafîle ve gökyüzünde bir mahalde sabit olmayıp devir ve hareket eder olan yıldız; cemi, seyârât gelir.	cem		

17715	siyâset	سِيَّاسَةٌ	Ar.	∴	Vali ve hâkim olmak ve fi'l-asl bir nesnenin takayyüt ve ıslahı hususunu ihtimamla görüp gözetmek manasına olup badehu umûr-ı ra'iyeti muhafaza ile vali ve hâkim olmak manasında kullanıldı ve hâkimlik ve padişahlık etmek, vedî'atullâh olan fukaranın ve zu'afâ-i ahâlinin umurunu zapt ve idare etmek ve tedip ve mücazat vermek ve katil ve idam ile mücazat etmek ve is. fikhiyyeden olup asayiş ve saadeti mucip olacak umura yani ulum ve fûnûnun tahsiline tebaayı sevk ve irşat ve mahall-i intizâm olan sû'-i ef'âl ve fesâd-ı ahlâktan zecr ve menetmeye denilir ve at ve katır ve emsaline seyislik etmek.		Fıkıh	
17716	siyâset-gâh	سِيَّاسَتْغَاه	Ar. - Far.	•	Mücazat mahalli.			
17717	siyâṭ	سِيَّاطٌ	Ar.	•	Savtlar, kamçılar, kırbaçlar.			
17718	seyyâf	سَيِّافٌ	Ar.	•	Kılıç yapıcı, kılıççı ve tîğ-zen ve kılıçlı.			
17719	seyâfî	سَيِّافِي	Ar.	•	Sifler, sahiller, denizler kıyıları.			
17720	siyâḳ	سَيِّاقِي	Ar.	∴	Sürmek, ileri katmak ve vecih, tarz, misil, tarik.			
17721	siyâḳat	سَيِّاقَةٌ	Ar.	•	Dâbbeyi ardımdan sürmek ve bir nesneyi ardımdan ileri kakmak ve hazine senedâtını yazmak için mukaddemâ istimal eyledikleri çengelli ve noktasız bir nev yazının ismi.			
17722	seyyâl	سَيِّالٌ	Ar.	•	Akıcı, seyelan edici, su gibi gidici olan.			
17723	seyyâlet	سَيِّالَةٌ	Ar.	•	Su gibi akıp seyyal olan ve sel, şiddetle akar çok su ve cereyan ve nakil tebdilimekân etmek şanından olan her bir nesne.			
17724	seyyân	سَيِّانٌ	Ar.	•	Birbirine misil ve müsavi olan iki nesne.			
17725	siyâh	سَيِّاه	Far.	•	Kara ve esved denilen malum renk ve kara Arap.			
17726	siyâhân	سَيِّاهَانٌ	Far.	•	Siyahlar, kara Araplar.			
17727	siyâh-baht	سَيِّاهٌ بَاحْتٌ	Far.	•	Bedbaht, bahtsız olan.			
17728	siyâh-püş	سَيِّاهٌ پُوشٌ	Far.	•	Kavas, çavuş ve serheng.			
17729	siyâh-çerde	سَيِّاهٌ چَرْدَه	Far.	•	Esmer, kara yağız olan.			
17730	siyâh-hâne	سَيِّاهٌ خَانَه	Far.	•	Zindan, karanlık yer.			
17731	siyâh-dil	سَيِّاهٌ دِلٌ	Far.	•	Yürekte fenalık olan.			
17732	siyâh-dâne	سَيِّاهٌ دَانَه	Far.	*	Çörek otu denilen habbe.			
17733	siyâh-rû	سَيِّاهٌ رُو	Far.	•	Yüzü kara olan, rezil ve rûsva olan.			
17734	siyâh-rûz	سَيِّاهٌ رُوْزٌ	Far.	•	Bahtsız olan bedbaht olan, müdbir.			
17735	siyâh-fâm	سَيِّاهٌ فَامٌ	Far.	•	Siyah ve kara renkli olan.			
17736	siyâh-kâr	سَيِّاهْكَارٌ	Far.	•	Günahkâr, suçlu ve kabahatli olan.			
17737	siyâh-kelîm	سَيِّاهٌ كَلِيمٌ	Far.	•	Müdbir ve bedbaht ve bahtsız ve talihsiz olan.			
17738	siyâh-güş	سَيِّاهٌ گُوشٌ	Far.	•	Karakulak denilen hayvan.			
17739	siyâhe	سَيِّاهَه	Far.	•	Karalık, siyahlık, sevâd.			
17740	siyâhî	سَيِّاهِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

17741	seyyi'e	سَيِّئَةٌ	Ar.	*	Suç, yaramazlık, günah ve hatî'e, yaramaz fiil; cemi, seyyi'ât gelir.	cem		
17742	seyb	سَيْبٌ	Ar.	*	Vergi ve atâ bahş ve mâl-ı medfûn; cemi, suyûb gelir ve su akmak.	cem		
17743	sîb	سَيْبٌ	Far.	•	Elma denilen meyve, tüffâh.			
17744	sî'et	سَيْئَةٌ	Ar.	•	Suç, kabahat ve yaramaz olan fiil.			
17745	seyhân	سَيِّحَانٌ	Ar.	∴	Su yerinden akıp gitmek ve beldeden beldeye yolculuk edip gezmek, seyahat etmek.			
17746	sîh	سَيْحٌ	Ar.	∴	Kebap şişi ve çalpara denilen zil ki iki elde tutup birbirlerine çarparak öttürürler.			
17747	seyyid	سَيِّدٌ	Ar.	•	Kendi kavmi beyninde büyük ve muhterem olan adam ve ulu kişi, azîm ve mihr ve sergerde ve mevla manasına gelir; cemi, sâde olup sâdenin cemi de sâdât gelir ve peygamber-i zî-şân efendimizin âl ve ensâb ve neslinden olan kimse.	cem		
17748	seyyidân	سَيِّدَانٌ	Ar.	•	Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin efendilerimiz radiyallâhu anhumâ.			
17749	seyyidet	سَيِّدَةٌ	Ar.	•	Âl-i Nebî'den olan hatun ve kavmi beyninde büyük ve muhterem olan hatun.			
17750	seydüdet	سَيِّدُودَةٌ	Ar.	•	Seyit, emîr ve bey olmak ve bir kavmin büyüğü ve sergerdesi ve mevlası ve efendisi olmak.			
17751	seyyidî	سَيِّدِيٌّ	Ar.	•	Seyide mensup ve müteallik ve ait ve raci olan.			
17752	seyr	سَيْرٌ	Ar.	•	Gezmek, geşt ü güzâr etmek ve Türkçede bir nesneye bakıp temaşa etmek ve eğlence ve bakılacak ve görülecek eğlenceli nesne ki izdihamı mucip olur.			
17753	siyer	سَيَرٌ	Ar.	•	Sîretler, ahlak, evsaf ve Peygamber aleyhi's-selâmın ef'âl ve ahlakından bahseder olan kitap ve ehl-i siyer: Peygamber aleyhi's-selâmın ve bazı evliyanın siyer-i şeriflerini nakil ve beyan etmek üzere kitap telif etmiş olan ve bunlara imtisal ve inkıyat eden zevât-ı kirâm.			
17754	sîr	سَيْرٌ	Far.	∴	Tok olan, doymuş olan, doyurulmuş olan, şa'bân olan ve dolu ve kanmış olan ve sarımsak denilen şey.			
17755	sîrâb	سَيْرَابٌ	Far.	•	Sulu, âbdâr olan ve su içip suya kanmış olan.			
17756	seyrân	سَيْرَانٌ	Ar.	•	Gezmek, seyir ve temaşa etmek, hareket etmek.			
17757	sîrân	سَيْرَانٌ	Ar.	•	Sürüler, şehir duvarları.			
17758	seyrân-gâh	سَيْرَانِغَاهٌ	Ar. - Far.	•	Seyre mahsus olan mahal, seyir yeri.			
17759	sîret	سَيْرَةٌ	Ar.	∴	Gezmek, geziş, revîş ve sünnet ve tarikat ve heyet manalarına müstameldir ki insanın manevi tuttuğu yoldan ve kaim olduğu hâletten ve etvârdan ibarettir; cemi, siyer gelir ve sıfat ve hulk ve âdet ve itiyat.	cem		
17760	sîrî	سَيْرِيٌّ	Far.	•	Tokluk, doymuşluk.			
17761	sîzdehüm	سَيْرٌ دَهْمٌ	Far.	•	On üçüncü adedi, sâlis aşer.			
17762	seyr-i fi'l-menâm	سَيْرٌ فِي الْمَنَامِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup uykudan fariğ olmadığı hâlde gezip yürüyüp bihaber olarak yine yatağına yatmak gibi hâlet-i gayr-ı tabî'iyyeye denilir ki bu hâle giriftar olan kimse uyandıktan hareketi vâkı'asından asla haber veremez.		Tıp	
17763	sîsâ°	سَيْسَاءَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup arkada omurga kemiklerinin dizildikleri mahalle denilir; cemi, seyâsî gelir.	cem	Tıp	
17764	sîsâ'î	سَيْسَائِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sînâ denilen omurga kemiklerinin dizildikleri mahalle müteallik ve ait olan şey manasıdır.		Tıp	
17765	seyf	سَيْفٌ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile kılıç denilen kesici harp ve cenk aletine denilir; cemi, süyûf gelir.	cem		+
17766	sîf	سَيْفٌ	Ar.	•	Yalı kenarı, sahil, bahir, deniz kıyısı.			

17767	sıgı	سیگی	Far.	•	Şarap ve hamr, bade.			
17768	seyl	سویل	Ar.	•	Akmak, su gibi akmak ve şiddetle kesret üzere akan su; cemi, süyül gelir.	cem		
17769	seylâb	سویلآب	Ar. - Far.	•	Asıl yatağından taşıp etrafını kaplamış olan su ve pek şiddet üzere akan su.			
17770	seyelân	سویلآن	Ar.	•	Akmak, su gibi cari olmak, cereyan etmek.			
17771	seyelân-ı ebyaz	سویلآن ابيض	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup tâ'ife-i nisânın a'zâ-yı tenâsüliyyesinde arızı olarak muhtelif surette tekevvün eden seyelânâta gayr-ı müte'allik ve bilcümle âfât-ı iltihâbiyye ve âliyeden biri ve ekseriya bünyevî olan sümüğümsü ve kıvamlı seyelana itlak olunur.		Tip	
17772	seyelân-ı menî	سویلآن منى	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup meninin sûret-i dâ'imede ve iradesiz olarak indifâ'ı veyahut ifrât-ı seyelânî ile kaim ve muttasıf olan zâyi'ât-ı meneviyye-i maraziyyeye denilir ki hurde-bîn icat olunmazdan evvel buna gizli verem derler idi, sebebi başlıca fi'l-i kerih-i livâtadır.		Tip	
17773	se'elet	سئلآة	Ar.	•	Sâ'iller, sual ediciler, dilenciler.			
17774	seyl-ı hîz	سویلخیز	Ar. - Far.	•	Taşkın olan su.			
17775	sîlî	سیلی	Far.	•	Şamar tabir olunan vuruş.			
17776	sîlî-ı hür	سیلی خور	Far.	•	Tokada ve şamara düçar olan.			
17777	sîm	سیم	Far.	•	Gümüş denilen maden ve gümüş akçe, fidda.			
17778	sîmâ	سیمآ	Ar.	∴	Alamet ve eser ve yüzün rengi ve yüz, çehre, lehçe.			
17779	siyyemâ	سییما	Ar.	•	Ve-lâ-siyyemâ, cümleden ziyade olarak, bahusus, husûsâ.			
17780	sîm-âb	سیمآب	Far.	•	Cıva, zeybak, jive.			
17781	sîm-endüd	سیم آندود	Far.	•	Gümüş kaplı, gümüş yaldızlı olan.			
17782	sîm-ber	سیمبر	Far.	•	Sinesi gümüş gibi beyaz olan.			
17783	sîm-pâlâ	سیم پالا	Far.	*	Süzülmüş ve kal olup gıllığı ayrılmış gümüş ve gümüş eritecek alet.			
17784	sîm-ten	سیمتن	Far.	•	Vücudu gümüş gibi beyaz olan.			
17785	sîmurğ	سیمورغ	Far.	•	Bir nev mevhum hayvan ismidir.			
17786	sîmyâ	سیمینا	Ar.	∴	Alamet, eser ve yüzün rengi ve a'mâl-i hiyelden şol ameldir ki bî-asl ve hakikat, eşkâl-i bâğ ve bostan ve imaret ve sûret-i hayvân gösterir, el-yevm batıl ve mefkûd bir ilimdir.			
17787	sîmîn	سیمین	Far.	•	Gümüşten ibaret ve masnu olan ve gümüş gibi beyaz olan.			
17788	sîn	سین	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on beşinci harfin ismidir; cemi, sînât gelir.	cem		
17789	sîne	سینه	Far.	•	Göğüs, sadır ve meme, pistân.			
17790	sîne-bend	سینه بند	Far.	•	Göğüs bağı olan kuşak.			
17791	sîne-püş	سینه پوش	Far.	*	Zıbın denilen bir nev anterî, entari.			
17792	sîne-çâk	سینه چاک	Far.	•	Göğsü yırtık olan, keder ve ızdıraba giriftar ve düçar olan.			
17793	sîne-zâd	سینه زاد	Far.	•	Sineden hasıl olmuş olan.			
17794	sîne-zen	سینه زن	Far.	*	Sine dövücü, göğsüne vurucu ve göğsüne vurarak matem ve ibrâz-ı hüzn ve keder edici.			

17795	šine-zenān	سینه زَنَان	Far.	•	Göğsüne vurucular, göğüslerini vurarak ibrâz-ı keder ediciler.			
17796	šine-süz	سینه سُوْز	Far.	•	Sine ve göğüs ve ciğer yakıcı olan ve keder verici olan.			
17797	šini	سینی	Far.	•	Pirinç veya bakırdan masnu bir nev büyük yassı tabla ki taam için istimal olunur.			
17798	süyüf	سُيُوف	Ar.	•	Seyfler, kılıçlar, tîgler.			
17799	süyül	سُيُول	Ar.	•	Seller, taşkımlar, sular.			
17800	siyeh	سیه	Far.	•	Kara, siyah ve esved olan.			
17801	siyeh-püş	سینه پُوش	Far.	∴	Kavas, çavuş ve serheng ve kara püşide örtünücü ve Beytullâhü'l-azîm, şerrefehellâhu teâlâ ilâ yevmi'l-kıvâme.			
17802	siyeh-çerde	سینه چَرْدَه	Far.	*	Kara yağız olan, esmer olan.			
17803	siyeh-hâne	سینه خَانَه	Far.	•	Karanlık hane, karanlık yer, zindan.			
17804	siyeh-dâne	سینه دَانَه	Far.	*	Çörek otu denilen habbe.			
17805	siyeh-dest	سینه دَسْت	Far.	*	Bahîl ve mümsik ve tamahkâr olan.			
17806	siyeh-dil	سینه دِل	Far.	•	Yüreğinde fenalık olan, münafık.			
17807	siyeh-rû	سینه رُو	Far.	•	Yüzü siyah olan, rezil ve rüsva olan, hacîl ve şermende olan kimse.			
17808	siyeh-rüyî	سینه رُوی	Far.	*	Yüz karası ve rezalet, hacâlet.			
17809	siyeh-rüz	سینه رُوز	Far.	•	Bahtsız ve bedbaht ve mahzun olan.			
17810	siyeh-fâm	سینه فَاْم	Far.	•	Rengi siyah olan, esvedü'l-levn olan.			
17811	siyeh-kâr	سینه کَار	Far.	•	Günahkâr, asi, mücrim, bed-kâr, kabahatli olan.			
17812	siyeh-kelîm	سینه کَلِم	Far.	•	Müdbir, bedbaht, talihsiz olan, bahtiyar olmayan.			
17813	siyeh-güş	سینه گُوش	Far.	•	Karakulak denilen hayvan ki tilkiye benzer bir cân-verdir ekseriya arslanın sayd-gâhında gezer ve bakiyye-i sayd-ı arslân ile geçinir imiş.			
17814	seyyi?	سعی	Ar.	•	Kabîh, nâ-pesend olan kerih ve yaramaz olan.			
17815	seyyi?et	سعیته	Ar.	•	Suç, kabahat ve yaramaz olan fiil ve nâ-ma'kul işten dolayı isabet eden keder, sıkıntı.			
17816	ş	ش	Ar.	•	İşbu harf-i šîn-i mu'ceme, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on altıncı harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde üç yüz adedine ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde mâh-ı şa'bâna alamet ve işaret olur.			
17817	şâ'e	شَاءَ	Ar.	•	Diledi, murat eyledi ve inşallah, Hak Teâlâ hazretleri dilese ve murat eylese manasında bir kelime-i tevessüldür.			
17818	şâb	شَاب	Far.	∴	Malum beyaz bir nev terkîb-i ma'denî, ta'mı buruşturucudur ve terkîbâtında zaç yağı ile alüminyum ve potas madenlerinin humzları olmağla ondan zaç yağı denilen hâmir-ı kibrît çıkarılabilir.			
17819	şâbb	شَاب	Ar.	•	Genç adam, civan, yiğit; cemi, şübbân gelir.	cem		
17820	şâbâş	شَابَاش	Far.	•	Aferin ve maşallah misilli tahsîn ifadesi için müstamel bir kelimedir.			
17821	şâbâşî	شَابَاشِي	Far.	•	Tahsîn ve aferin diye çağrışmak.			
17822	şe°abîb	شَابِيب	Ar.	•	Şü'bûblar, sağanaklı yağmurlar.			

17823	şât	شَاءَ	Ar.	•	Koyun denilen hayvan; cemi, şâ' gelir.	cem		
17824	şâtim	شَاتِمٌ	Ar.	•	Şetm edici, sövüp sayıcı olan, bed-zebân.			
17825	şâti	شَاتِي	Ar.	*	Kışlı ve soğuk gün.			
17826	şâcc	شَاجٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup insanın baş ve yüzünü yaralayan kimseye denilir.		Fıkıh	
17827	şâh	شَاخٌ	Far.	•	Ağaç dalı, gusn ve boynuz kıran.			
17828	şâh-dâr	شَاخِدَارٌ	Far.	•	Dallı, budaklı olan ve boynuzlu olan.			
17829	şâhsâr	شَاخَسَارٌ	Far.	•	Ağaçlık, koruluk, çitlik.			
17830	şâha	شَاخَه	Far.	•	Boyunduruk gibi arabaya koşulan öküz ve mandaların boyunlarına konulur.			
17831	şâhür	شَاخُورٌ	Far.	*	Ekmek pişirdikleri fırın, tandır.			
17832	şâd	شَادٌ	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan ve şarap, bade, hamr.			
17833	şâdâb	شَادَابٌ	Far.	•	Ter ü tâze ve sulu, suyu çok ve suya kanmış olan.			
17834	şâdân	شَادَانٌ	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan.			
17835	şâdânk	شَادَانَكٌ	Far.	•	Bir nev tohum ki ekl olundukta afyon misilli keyif eder.			
17836	şâd-bâş	شَادُ بَاشٌ	Far.	•	Aferin, maşallah manasında kelime-i tahsindir.			
17837	şâd-hâb	شَادُ حَوَابٌ	Far.	*	Tatlı uyku ve şeker hâb.			
17838	şâd-hâr	شَادُ حَوَارٌ	Far.	*	Fahişe ki malumdur.			
17839	şâd-hâre	شَادُ حَوَارَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17840	şâdürvân	شَادُورْوَانٌ	Far.	•	Malum çeşme misilli su mahfazası ki ekseriya cami avlularında olur ve etrafında müteaddit musluklar bulunur.			
17841	şâd-kâm	شَادُكَامٌ	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan.			
17842	şâdmân	شَادْمَانٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17843	şâdmânî	شَادْمَانِي	Far.	•	Memnuniyet, mesrûriyyet, mahzûziyyet.			
17844	şâd-nâk	شَادُنَاكٌ	Far.	•	Memnun ve mesrur ve mahzûz olan.			
17845	şâdî	شَادِي	Far.	•	Memnuniyet, sürur, mahzûziyyet.			
17846	şâdîçe	شَادِيچَه	Far.	*	Üste giyilen kaftan.			
17847	şâzz	شَاذٌ	Ar.	*	Cumhurdan çıkıp seçilen adam ve hükm-i ândan veyahut kâ'ide-i külliyyeden hariç ve müteferrid olan, muttarit olmayan.			
17848	şârib	شَارِبٌ	Ar.	•	Bıyık, erkeklerin üst dudağında olan kıllar mecmuu; cemi, şevârib gelir.	cem		
17849	şârih	شَارِحٌ	Ar.	•	Sâhib-i şerh, bir kitabın müşkül ve muğlak yerlerini izah ve beyan eden adam.			
17850	şârid	شَارِدٌ	Ar.	•	Beyne'-ş-şu'arâ matbu ve nekre ve nâdire olmasına mebni, darbimesel gibi diyâr-be-diyâr münteşir olan eş'âr ve perakende ve dağılmış şey; cemi, şevârid ve şerâvid gelir.	cem		

17851	şâri°	شارع	Ar.	∴	Vâzi'-ı şer'at, Zât-ı ecel ve Âlâ hazretleri ve peygamber-i zî-şân efendimiz hazretleri ve âlim-i rabbânî, amil ve muallim zat ve tarik-i nâfiz, câdde-i mutlaka karîb olan nesne ve şürû' edici, başlayıcı olan.			
17852	şârif	شريف	Ar.	*	Karîben, ehl-i şeref olmak üzere olan adam; cemi, şevârif gelir.	cem		
17853	şâri°	شارف	Ar.	∴	Tulu edici olan güneş ve bir nesnenin gün doğuşu tarafı ve parıldayıcı nesne; cemi, şevârik gelir.	cem		
17854	şâri°ka	شارفه	Ar.	•	Nur, aydınlık, ziya.			
17855	şâşe-dân	شاشه دان	Far.	*	Sidik kavuğu, mesane.			
17856	şâşe	شاشه	Far.	*	Sidik, bevl denilen mayı ki mesaneden huruç eder.			
17857	şâşenk	شاشنك	Far.	*	Tambur denilen meşhur çalgı aleti.			
17858	şâtır	شاطر	Far.	•	Malum bir nev hizmetkâr.			
17859	şâtır	شاطر	Ar.	∴	Ehil ve müte'allikât ve ahbabına muvafakat üzere olmayıp levm ve habaset ve laubaliyane vaz' u hareketle onları izaç eden küstah ve bî-âr-meşreb kimse ki şetaret unvanı medih zımnında istimal e-nâ-mülâyimdir.			
17860	şâ'ir	شاعر	Ar.	•	Şiir söyleyen adam ve kelimini vezin ve kafiye ile tertip eden kimse.			
17861	şâti°î	شاطي	Ar.	*	Kıyı, kenar; cemi, şevâtî gelir.	cem		
17862	şâ'ilet	شاعلة	Ar.	•	Şule, ateş alevi.			
17863	şâ'î	شاعى	Ar.	∴	Irak nesne ve maksûm ve mahdut olmayan hisse ve şayi ve faş olan.			
17864	şâ'ie	شاعيه	Ar.	*	Perakende şey; cemi, şevâî gelir.	cem		
17865	şâğil	شاعل	Ar.	•	Bir adamı meşgul eden kimse ve meşgul kılıcı, meşguliyet verici olan.			
17866	şâğile	شاعله	Ar.	•	Meşguliyet, iş.			
17867	şâfi°	شافع	Ar.	•	Şefa'at edici ve kabahatlı olan kimse için yalvarıp rica eder olan.			
17868	şâfi°a	شافعه	Ar.	*	Bir nesneyi iki gören göz, çeşm, ayn.			
17869	şâfi	شافى	Ar.	•	Şifa verici, hastayı uyutucu ve zahir ve ayan ve aşikâr olan.			
17870	şâkk	شاق	Ar.	•	Meşakkatlı, güç ve düşvâr ve usretli olan ve renc ve meşakkat verici olan.			
17871	şâkkça	شاقه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17872	şâkkül	شاقول	Ar.	*	Hikmet-i tabi'iyeye ve hendesiye ıs. olup şekilde görüldüğü veçhile bir mahallin hatt-ı amûdisini tayin için istimal olunan alete itlak olunur ki hayt ile bir cism-i sakil-i mu'allaktan ibaret olduğu gibi mimarlar ve mühendisler ekseriyet üzere istimal ederler.		Hikmet-i tabi'iyeye ve Hendese	+
17873	şâkkülî	شاقولى	Ar.	*	Hendese ıs. olup şakule taalluk ve nispeti olan şeye denilir.		Hendese	
17874	şâki	شاقى	Ar.	•	Şekavetli olan ve günahkâr olan.			
17875	şâk	شاك	Far.	*	Ağaçtan ayırıp diktikleri fidan.			
17876	şâkk	شاك	Ar.	*	Şek ve şüphe edici.			
17877	şâket	شاكه	Ar.	*	Dikenlik, hârîstân manasına.			

17878	şâkir	شَاكِر	Ar.	• Şükredici, teşekkür edici, mazhar olduğu nimet ve in'âmâta mukabil velinimetini medih ve sitayiş ve hayır ile vâd edici olan .			
17879	şâkile	شَاكِلَه	Ar.	∴ Şekil ve şüphe manasına ve heyet ve surette müşâbehet ve bir adamın tab ve hevâsına sâlih ve muvafık olan şey ve nahiye ve niyet ve tarikat ve mezhep ve hilkat, seciyyet, tıynet ve şâh-râhtan münşâ'ib olan yollar; cemi, sevâkil gelir.	cem		
17880	şâkî	شَاكِي	Ar.	• Hiddet ve şevketli adam ve âlât-ı harb ve eslihası mürettep ve keskin olan ve şikâyet ve teşekkî edici, ağlayıcı olan.			
17881	şâkird	شَاكِرْد	Far.	• Sanat veya ilim tahsili için üstada mülâzemet eden kimse, çırak, talebe.			
17882	şâkird-âne	شَاكِرْدَانَه	Far.	• Şakirde yakışır ve münasip olan.			
17883	şâkirdî	شَاكِرْدِي	Far.	• Şakirtlik, çıraklık, taliplik.			
17884	şâl	شَال	Far.	• Malum kumaş ki Hindistan'da ve Acem vesair taraflarda imal olunur.			
17885	şâm	شَام	Ar.	• Malum kıta ki kıblenin sol tarafında olması bâ'is-i tesmiyedir, Yemen ülkesine bu veçhile itlaka sebep yemîn-i kiblede olduğu gibi.			
17886	şâm	شَام	Far.	• Akşam, gurup, şems kararları olan vakit ve akşam taamı.			
17887	şâmm	شَامَم	Ar.	• Koklayıcı; rayiha, koku hissedici.			
17888	şâmet	شَامَتَه	Ar.	• Siyah leke, hâl ve insan vücudunda olan benek ve ayıp ve kusur ve noksan.			
17889	şe'âmet	شَاءَمَتَه	Ar.	• Uğursuz olmak, meşum olmak ve uğursuzluk ve bedbahtlık.			
17890	şâmmе	شَامَمَه	Ar.	• Rayiha hissedici olan, kuvve-i şâmmе, mevcudatın rayihasını hisseder olan kuvve-i hayvâniyye ki burunda vaki olur.			
17891	şâmiḥ	شَامِيح	Ar.	• Yüksek ve ali nesne ve izz u ta'azzumla burnu yukarı tutan, mağrur ve mütekebbir, yadigâr.			
17892	şâmiḥa	شَامِيحَه	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup izâm ve beyin vesair kıta'ât-ı bedeniyyede hilkî olarak nümâyân olan tümsek ve çıkıntılara denilir.		Tıp	
17893	şâm-gâh	شَامِغَاه	Far.	• Akşam vakti.			
17894	şâmil	شَامِل	Ar.	• Ziyade nesneye birden zarf ve örtü olan ve mana ve mefhumu ve menfaat ve mazarratı ziyade nesne ve kimselere taalluk eder olan.			
17895	şâme	شَامَه	Far.	• Karının baş örtüsü.			
17896	şâme-keş	شَامَه كَش	Far.	• Başına örtü örtünen.			
17897	şâme-küşâ	شَامَه كُشَا	Far.	• Baş örtüsünü çekip açar olan.			
17898	şâme-geh	شَامَه كَه	Far.	• Zift denilen siyah nesne.			
17899	şân	شَان	Ar.	∴ Emir ve hâl manasına cemi; şü'ün, gelir ve şöhet ve bir kimsenin ismi ve ef'âli, âlemin malumu olmak ve bir adamın hâl ve şanını bilmek ve şan sahibi olmak ve isim ve namus, ırz nam ve mahiyet, keyfiyet, sıfat, sîret, çi güneği ve sevâb-ı azîm ve göz yaşının mecrası.			
17900	şâne	شَانَه	Far.	• Şekilde görüldüğü veçhile tarak denilen şeye denilir ki bununla başın saçı ve bıyık ve sakal taranır.			+
17901	şâne-zede	شَانَه زَدَه	Far.	• Taranmış, tarak vurulmuş olan.			
17902	şâne-zen	شَانَه زَن	Far.	• Baş tarayıcı, başa tarak vurucu.			
17903	şânî	شَانِي	Ar.	• Şan ve keyfiyet ve mahiyete mensup ve müteallik olan.			
17904	şâh	شَاه	Far.	• Bir iklim üzerine ferman, fermâ ve hâkim ve müdür olan zat, şerif.			

17905	şāhā	شَاهَا	Far.	•	Ey şah ve ey padişah manasında nidadır.			
17906	şāhān	شَاهَان	Far.	•	Şahlar, padişahlar, hükümdarlar, sultanlar.			
17907	şāhāne	شَاهَانَه	Far.	•	Padişaha layık ve müteallik ve münasip olan ve yakışır olan.			
17908	şāh-bāz	شَاهَبَاز	Far.	•	Beyaz ve iri doğan kuşu.			
17909	şāh-bāl	شَاهِبَال	Far.	•	Kuş kanadının en uzun tüyü.			
17910	şāh-bālā	شَاهِبَالَا	Far.	*	Sağdıç ki sünnet olan çocuğun hem-inânıdır.			
17911	şāh-ber	شَاهَبَر	Far.	*	Kuş kanadının tüyü.			
17912	şāh-bender	شَاهَبَنْدَر	Far.	•	Devlet-i Aliyye'nin ecnebi ülkesinden bazı mahallerde ikamet eden tebaasının umûr-ı ticâriyyesi ve emsali hakkında mahallî hükûmetle muamelede bulunmak üzere mansûb olan me'mûrine denilir.			
17913	şāh-beyt	شَاهَبَيْت	Ar. - Far.	•	Kasidede ism-i memdûhun zikrolunduğu beyit ve gazeliyyatta ve mukatta'atta maksûdun fih olan beyit ve gazelin son beyti.			
17914	şāh-per	شَاهَبَر	Far.	•	Kuş kanadının en uzun tüyü.			
17915	şāh-terec	شَاهْتَرَج	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile şahtere denilen nebata denilir ki Fârisiden mu'arrebdir, nebât-ı mezkûrun kökünden maada bilcümle eczası tıpta müstamel olup mukavvî-i hafif ve musahhih-i dem gibi tesir eylesmesine mebni emrâz-ı cildiyyede ve sarılıkta ve batının havi olduğu azanın intifâh yani şişkinliğinde ve fesâd-ı demde ve ağızdan makada kadar itibar olunan cihâz-ı hazmiyye denilen yolun zafiyetinde kullanılır.	Nebatat	+	
17916	şāh-tereciyye	شَاهْتَرَجِيَه	Ar.	•	İs. nebâtiyyeden olup evrak ve ezhâr vesair kıtaatının vaziyet ve eşkâli şahterec denilen nebata şebih birtakım nebatatı havi olan nebatat fasılcığına ve kısmına itlak olunur.	Nebatat		
17917	şāh-tere	شَاهْتَرَه	Far.	•	Şahterec denilen nebat.			
17918	şāhid	شَاهِد	Ar.	•	Şehadet edici, bir husus vukuunda hazır olup ve görüp işitici ve bu hususu böyle gördüm veya böyle işittim veya böyle bilirim diye hâkim huzurunda diğer bir kimsenin kavlini tasdik edici ve is. fikiyyeden olup bir kimsenin âher kimsede olan hakkını ispat için huzûr-ı hâkimde ve hasmının muvacehelerinde şehadet lafzıyla yani şehadet ederim diye haber veren kimseye denilir ve peygamber efendimiz hazretleri ve ferişte ve melâ'ike-i kirâm ve güzel ve mahbup.	Fıkıh		
17919	şāh-dārū	شَاهْدَارُو	Far.	•	Padişah ilacı, şarap, hamr, bade.			
17920	şāh-dāne	شَاهْدَانَه	Far.	•	Beng tohumu ve kendir tohumu ve büyük ve güzel olan inci tanesi.			
17921	şāhid-bāz	شَاهِدْبَاز	Ar. - Far.	•	Zen-perest, zampara.			
17922	şāhid-bāzī	شَاهِدْبَازِي	Ar. - Far.	•	Şâhid-bâzlık, zen-perestlik.			
17923	şāh-rāh	شَاهْرَاه	Far.	•	Büyük cadde, yol.			
17924	şāh-reg	شَاهْرِك	Far.	•	Şah damarı ki büyük ve kanı çok olup mezkûr kanı yürekte ahzederek cemî'-i a'zâya taksim ve tevzi eder, buna fenn-i tbdâ şiryân-ı ebher derler.			
17925	şāh-rūd	شَاهْرُوْد	Far.	•	Büyük çay, büyük ırmak.			
17926	şāh-zāde	شَاهْزَادَه	Far.	•	Padişah oğlu, hükümdar evladı.			
17927	şāh-süvār	شَاهْسُوَار	Far.	•	Süvariler şahı olan kimse, iyi ata binici.			
17928	şāh-māt	شَاهْمَات	Far.	•	Satranç is. olup şahın hiçbir oynayacak yeri kalmamasına denilir.	Satranç		
17929	şāhiq	شَاهِيْق	Ar.	•	İrtifa, yüksek dağ ve bina ve ağaç makulesine de vasıf olur ve mekân-ı âli; cemi, şevâhik gelir.	cem		

17930	şāhiqa	شَاهِقَة	Ar.	•	Dağ tepesi, zirve-i cebel.			
17931	şāhnāy	شَاهِنَائِي	Ar.	*	Zurna denilen çalgı.			
17932	şāhinşāh	شَاهِنشَاه	Far.	•	Padişahlar padişahı, cihangir.			
17933	şāhinşeh	شَاهِنشَه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
17934	şāhinşāhī	شَاهِنشَاهِي	Far.	•	Padişahlar, padişah olmak ve şāhinşāh olan zata müteallik ve mensup olan.			
17935	şāh-nişīn	شَاهِنشِين	Far.	•	Bir hanenin sokak üzerine çıkma bir nev köşesi ki gelen geçen ondan güzelce seyir ve temaşa olunur.			
17936	şāh-vār	شَاهَوَار	Far.	•	Padişaha layık ve yakışır olan ve büyük ve âlâ inci.			
17937	şāh-veş	شَاهَوْش	Far.	•	Padişaha benzer ve padişah tarzında olan.			
17938	şāhī	شَاهِي	Far.	•	Padişaha müteallik ve yaraşır ve mensup olan ve padişahlık, padişah olmak.			
17939	şāhīn	شَاهِين	Far.	•	Malum bir nev yırtıcı kuş ki sayd için beslenir, evvelleri şahlara mahsus olmasına mebni onlara nispet edilerek tesmiye edilmiştir ve ta'rib edilerek cemine şevāhīn denilmiştir.			
17940	şāyān	شَايَان	Far.	•	Layık ve yaraşır, yakışır ve münasip olan.			
17941	şā'ib	شَايِب	Ar.	*	Ayıp ve noksan ve yaramaz, murdar nesne ve şüphe, gümân ve çirk ve kir, leke; cemi, şevâ'ib gelir ve saçı, sakalı ak kimse.	cem		
17942	şā'ibe	شَايِبَة	Ar.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
17943	şāyed	شَايِد	Far.	•	Gerektir ki, ola ki, bil ki manasında edattır.			
17944	şāyestegī	شَايَسْتَهْغِي	Far.	•	Liyakat, yaraşıklık, yakışıklık.			
17945	şāyeste	شَايَسْتَه	Far.	•	Layık ve yaraşır, yakışır ve müstahak ve ehliyetli olan.			
17946	şāyi'	شَايِع	Ar.	∴	Taksim olunmamış hisse-i müştereke ve nās beyninde duyulup faş ve aşikâre ve bilinmiş olan nesne.			
17947	şāyi'a	شَايِعَة	Ar.	•	Şayi ve mütevatir olan haber ve havadis.			
17948	şāyigān	شَايِغَان	Far.	∴	Ucuz olan nesne, rahîs gibi ve çok ve firâvân ve bî-nihâye olan ve bol ve vâsi olan ve layık ve yaraşır ve yakışır olan.			
17949	şāyigāne	شَايِغَانَه	Far.	•	Bi-ma'nāhu eyzan.			
17950	şāyigānī	شَايِغَانِي	Far.	∴	Ucuzluk, bolluk ve çokluk, kesret, vefret.			
17951	şā'im	شَايْم	Ar.	*	Bir adamı uğursuzluğa uğraticı kimse.			
17952	şeb	شَب	Far.	•	Gece, leyl, karanlık zaman.			
17953	şebb	شَبَب	Ar.	*	Ateş yakmak ve envâ'-ı ahcârdan meşhur bir nev hacir ve cenk koparmak.			
17954	şebāb	شَبَاب	Ar.	∴	Yetişip yiğit olmak ve gençlik, tazelik, civanlık ve hadâset ve şāb kelimesinin cemi olur gençler, civanlar	cem		
17955	şebābet	شَبَابَة	Ar.	•	Gençlik, tazelik ve civanlık ve hadâset.			
17956	şibābīk	شِبَابِيك	Ar.	•	Birbirine girmiş nesnelere, şübbâkeler ve pencere kafesleri ve balık ağları ve bunlar gibi kafes vurulmuş nesnelere.			
17957	şubāṭ	شُبَاط	Ar.	•	Sâl-i Rûmînin eski zaman hesabına göre on ikinci yani son ayı ve şimdiki hesaba göre ikinci şehir olup kânunusani akabinde olur ve âhir-i şitâya tesadûf eder.			

17958	şebâ'at	شَبَاعَةٌ	Ar.	∴	Bir nesne firâvân olmak, çoğalmak ve tutmak.			
17959	şeb-efrûz	شَبْ أَفْرُوزُ	Far.	•	Gece vakti aydınlık ve yırtıcı olan.			
17960	şibāk	شِبَاكٌ	Ar.	•	Şebekeler, balık ağları, tuzaklar ve kafesler.			
17961	şebâket	شَبَاكَةٌ	Ar.	*	Müşebbek olmak, birbiri içine girmek ve birbirine girmiş nesne; cemi, şebâbik gelir.	cem		
17962	şübbâke	شُبْبَاكَةٌ	Ar.	•	Balık ağı, kafes.			
17963	şebâmân	شَبَامَانٌ	Ar.	•	Peçe bağı ki kadınlar onunla peçelerini bağlarlar.			
17964	şebân	شَبَانٌ	Far.	•	Şebler, geceler ve harem dairesi ve gece ibadetine mahsus olan.			
17965	şübbân	شُبْبَانٌ	Ar.	•	Şâblar, gençler, civanlar.			
17966	şebânet	شَبَانَةٌ	Ar.	•	Gençlik tazeliği ve güzelliği.			
17967	şübân	شُبَانٌ	Ar.	*	Koyun güdücü çoban.			
17968	şebân-zür	شَبَانُزُورُ	Far.	•	Gece gündüz, leyl ü nehâr.			
17969	şebân-gâh	شَبَانُغَاةٌ	Far.	•	Gece vakti, akşam.			
17970	şebân-geh	شَبَانُغَاةٌ	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
17971	şeb-engîz	شَبْ أَكْغِيزُ	Far.	•	Yarasa denilen memeli ve tayyar hayvan ki kuş zannederler.			
17972	şebâne	شَبَانَةٌ	Far.	•	Gecelik olan nesne.			
17973	şeb-âvîz	شَبْ أَوِيْزُ	Far.	*	İshak kuşu tabir olunan kuş.			
17974	şebâhet	شَبَاهَةٌ	Ar.	•	Birbirine benzemek ve şek ve şüphe ve gümân.			
17975	şeb-büy	شَبْ بُوِيْ	Far.	•	Bir nev güzel kokulu çiçek ismidir.			
17976	şeb-pere	شَبْبِيْرَةٌ	Far.	•	Yarasa denilen hayvan.			
17977	şeb-bâz	شَبْ بَازُ	Far.	*	Mahya, ramazanda kandil ile gece minarede yapılan eşkâl ve yazı.			
17978	şebbet	شَبْبَةٌ	Ar.	*	Taze kız ve avrat.			
17979	şeb-tâb	شَبْبَاتٌ	Far.	*	Yıldız böceği denilen hayvancık.			
17980	şeb-çerâğ	شَبْبِجْرَاغٌ	Far.	•	Bir nev cevher ki güya gece vakti çerâğ gibi ziya verir imiş ve ateş böceği.			
17981	şebḥ	شَبْحٌ	Ar.	•	Şahıs, ceset, beden ve cisim ve insanın vesairenin mer'î olan karaltısı; cemi, eşbâh ve şübûh gelir ve Fârisîde kâlbüd denilir.	cem		
17982	şeb-ḥâne	شَبْحَانَةٌ	Far.	*	İbadet olunacak mekân.			
17983	şeb-ḥân	شَبْحَوَانٌ	Far.	•	Gece öter olan bülbül.			
17984	şeb-ḥün	شَبْحُونٌ	Far.	•	Gece baskını, gece çapulu.			
17985	şeb-ḥîz	شَبْحِيْزٌ	Far.	•	Gece vakti uyumayıp ayakta olan ve gece vakti kalkıcı olan.			
17986	şeb-dîz	شَبْدِيْزٌ	Far.	•	At, feres, esb ve kara yağız olan.			
17987	şeb-zîr	شَبْدِيْرٌ	Far.	*	Esmâ-i ilâhiyyeden bir isimdir.			

17988	şibr	شبر	Ar.	•	Karış, açık elin başparmağı ucuyla serçe parmağı ucu beyninde olan mesafe ki Fâriside bedest derler; cemi, eşbâr gelir.	cem		
17989	şabr	شبر	Ar.	*	Karşılama ve atıyeye vermek ve ücret ve kira.			
17990	şebrem	شبرم	Ar.	*	Habbü's-selâtin denilen nebat ki tafsilatı için habbü's-selâtin kelimesine bakıla.			
17991	şeb-reng	شبرنگ	Far.	•	Kara, siyah, esved olan.			
17992	şeb-rev	شبرو	Far.	•	Gece vakti yola giden.			
17993	şeb-zindedâr	شب زنده دار	Far.	•	Gece vakti uyumayıp iş ile meşgul olan veya bekçilik eden.			
17994	şebistân	شبیستان	Far.	•	Yatak, pister ve yatak odası ve harem dairesi ve gece ibadetine mahsus olan oda ve mahfil ve hücre.			
17995	şiba ^c	شبع	Ar.	•	Doymak, karnı doymuş olmak, tokluk.			
17996	şeb ^c ân	شبعان	Ar.	∴	Karnı tok olan, doymuş olan şahıs ve emin manasına da gelir.			
17997	şüb ^c at	شبعه	Ar.	•	Bir kere doycak miktar taam, bir doyumluk olacak yemek.			
17998	şebgâz	شبعاز	Far.	*	Koyun ağılı ve mandıra.			
17999	şebk	شباك	Ar.	*	Bir nesnenin eczasını balık ağı gibi birbirine geçirip sokuşturmak ve umur ve mesâlih, şûrîde ve pîçîde olmak.			
18000	şebeke	شبكة	Ar.	•	Şekilde görüldüğü balık ağına ve pencere kafesi misilli nesneye ve tuzağa tesmiye olunur; cemi, şibâk gelir.	cem		+
18001	şübke	شبكة	Ar.	*	Sokuşma manasına, bu münasebetle karabet ve hısımlığa denilir.			
18002	şeb-gerd	شبرگرد	Far.	*	Gece gezici ve gece vakti yola gidici.			
18003	şeb-gün	شبرگون	Far.	•	Kara, siyah esved siyah renkli olan.			
18004	şebgîr	شبرگیر	Far.	•	Gece uyumayıp sabaha kadar bidar olan ve gece vakti iş işler olan ve meşguliyetinde mukaddem olan ve kâ'imü'l-leyl olan.			
18005	şebn	شبن	Ar.	•	Gençliğin tazeliği ve güzelliği.			
18006	şeb-nem	شبنم	Far.	•	Gece vakti yağın çî ve rutubet.			
18007	şebbû	شبو	Far.	•	Güzel rayıhalı bir nev çiçek ismidir.			
18008	şebbüy	شبوئی	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18009	şibh	شبه	Ar.	•	Misil, nazir, mânend; cemi, eşbâh gelir ve benzer olan nesne.	cem		
18010	şibh-i ma ^c den	شبه معدن	Ar.	*	Is. kimyâviyyeden olup müvellidü'l-mâ ve müvellidü'l-humûza ve kükürt ve klor ve brom ve azot ve fosfor ve flor ve iyot ve arsenik ve kömür ve bor ve silisyum gibi min-cihetin ma'âdine şebîh olup vücûh-ı müt'e'addide ile onlardan mütemevviz olan ecsâmın her birine denilir.		Kimya	
18011	şibh-i ma ^c in	شبه معین	Ar.	•	Is. hendesiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dört dıl' ve dört zaviyesi olup adlâ'-ı mezkûreden her dıl'ın mütেকabilini yekdiğerine müsavi ve muvazi ve zaviyelerinden iki mütেকabil zaviyeleri hâdde ve diğeri ikisi münferice olan şekl-i hendesîye denilir.		Hendese	+
18012	şibh-i cezîre	شبه جزیره	Ar.	•	Coğrafya is. olup her tarafı su ile muhat, fakat bir tarafından azıcık kara ile ittisali olan arazi parçasına denilir.		Coğrafya	
18013	şebbeh	شبهه	Ar.	*	Misil, nazir, mânend ve benzer olan nesne; cemi, eşbâh.	cem		
18014	şübeh	شبهه	Ar.	•	Şüpheler, şekiller, gümânlar.			

18015	şebēh	شَبَه	Ar.	*	Pirinç denilen halita-i ma'deniye ki bakır ile tütüyâdan terekkep eder ve müşâbehet manasına.			
18016	şeb-hengâm	شَبَهْتَكَام	Far.	•	Gece vakti.			
18017	şühbet	شُھْبَه	Ar.	∴	İltibas manasına ve bir kulun veya bir kaziyenin sıhhati babında zihinde hasil olan tereddüt ve mültebis olmak ve misil ve mânend ve nazir.			
18018	şeb-yâr	شَبِيَار	Far.	*	Sarısabır tabir olan müşil hassalı deva.			
18019	şebîbet	شَبِيْبَه	Ar.	•	Gençlik, yiğitlik, hadâset ve yetişip yiğit olma ve büyüyüp çocukluktan çıkmak, babayiğit olmak.			
18020	şebîbiyyet	شَبِيْبِيَّه	Ar.	•	Babayiğitlik, civanlık, delikanlılık.			
18021	şebî	شَبِيْع	Ar.	*	Kesir ve firâvân nesne.			
18022	şebîke	شَبِيْكَه	Ar.	•	Balık ağı, kafes olmuş nesne.			
18023	şeb-i yeldâ	شَبْ يَلْدَا	Ar. - Far.	•	Senenin en uzun gecesi.			
18024	şebîh	شَبِيْه	Ar.	•	Misil, nazir ve benzer olan.			
18025	şett	شَتْ	Ar.	•	Dağıtmak, tarumar etmek ve dağılmak, ayrı ayrı olmak ve başka başka olmak, dağınmak olmak.			
18026	şitâ°	شِتَاءَه	Ar.	•	Kış mevsimi, kış faslı, zemistân; cemi, şettâ ve eştiye.	cem		
18027	şitâb	شِتَاب	Far.	•	Acele, sürat, çabukluk ve acele ve sürat edici olan ve seğırtmek.			
18028	şitâbân	شِتَابَان	Far.	•	Acele ve süratle hareket ederek, alelacele ve acele ve sürat edici.			
18029	şetât	شِتَات	Ar.	•	Perakende ve dağılmış olmak, dağılmak, dağınmak olmak.			
18030	şitâ-lenk	شِتَالَنْك	Far.	•	Ayak topuğu kemiği, ka'b.			
18031	şetr	شَتْر	Ar.	*	Kesmek ve gözün kapağını tersine devirmek ve bir adamın vücudunu yaralayıp âzürde eylemek.			
18032	şeter	شَتْر	Ar.	•	Kesilmek ve gözün alt ve üst kapakları dönüp devrik olmak veyahut yarık olmak ve alt dudak yırtık olmak ve bir adama sövmek.			
18033	şütre	شُتْرَه	Ar.	•	Parmakların aralarında olan açıklık ve ıs. tıbbiyeden olup göz kapağının dış kenarına itlak olunur.		Tip	
18034	şütür	شُتْر	Far.	•	Deve denilen hayvan, üştür, cemel.			
18035	şütür-bâr	شُتْرَبَار	Far.	•	Bir deve yükü olan ağırlık.			
18036	şütür-bân	شُتْرَبَان	Far.	•	Deve çıbanı, deveci, cemmâl.			
18037	şütür-beçe	شُتْرَبِجَه	Far.	•	Deve yavrusu.			
18038	şütür-pâ	شُتْرِبَا	Far.	*	Geyik otu ve zahter denilen nebat.			
18039	şütür-hâr	شُتْرَحَار	Far.	*	Deve dikenli tabir olunan ot.			
18040	şütür-hâre	شُتْرَحَارَه	Far.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18041	şütür-dil	شُتْرِدِل	Far.	•	Deve yürekli, yani korkak olan.			
18042	şütür-gâv	شُتْرُكَاو	Far.	•	Zürafa denilen hayvan.			
18043	şütür-gâvpelenk	شُتْرُكَاو پَلَنْك	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

18044	şütür-gerbe	شُتْرُكْرَبَة	Far.	• İyili ve kemli ve uygun ve uygun değil olan ve pek münasebetsiz olan, vaz'-ı şütür-gerbe : birinin hâline ve aslına kat'an varmaz olan vaz' u hareket veyahut zoraki ihtiyar olunan inkıyat ve tevazu.			
18045	şütür-murğ	شُتْرُمْرُغٌ	Far.	• Deve kuşu denilen hayvan.			
18046	şetrenk	شُتْرَنْكٌ	Far.	* Satranç denilen oyun.			
18047	şetm	شُتْمٌ	Ar.	• Sövmek, sövüp saymak, azarlamak.			
18048	şütüt	شُتُوتٌ	Ar.	• Ayrı ve başka olanlar.			
18049	şütüm	شُتُومٌ	Ar.	• Şetmler, sövüp saymalar.			
18050	şetüm	شُتُومٌ	Ar.	• Sövülmüş, sayılmış olan ve çirkin, bed-manzar ve kerih ve kabîh olan.			
18051	şettâ	شُتَّى	Ar.	• Çok ve ayrı ayrı olan, müteferrik ve dağınık olan.			
18052	şetît	شُتَيْتٌ	Ar.	• Dağılmak, müteferrik olmak ve ayrı ayrı ve dağınık olan.			
18053	şetîm	شُتَيْمٌ	Ar.	• Sövülmüş, sayılmış adam ve çirkin ve bed-manzar ve zîşt-peyker ve kerih ve kabîh olan.			
18054	şetîmet	شُتَيْمَةٌ	Ar.	• Sövmüş, saymış ve düşnâm.			
18055	şetîr	شُتِيرٌ	Ar.	* Bed-hûy ve zîşt-meşreb ve mecmû'a-i şer ve uyûb olan şahıs.			
18056	şecc	شُجٌّ	Ar.	∴ İs. fikhîyeden olup insanın baş ve yüzünü yaralamak manasınadır ve gemi giderken denizi yarmak ve kat'-ı mesâfe ile yol almak.		Fıkıh	
18057	şicâc	شُجَّاحٌ	Ar.	• Baş ve yüz yaraları, şecceler ve müfret olmak itibariyle birbirinin başlarını yarmak manasına gelir.			
18058	şücâc	شُجَّاعٌ	Ar.	• Yeis ve şiddet hengâmında şedîdü'l-kalb olan adam ki bahadır denilir ve şecaatli, cesaretli ve cesur olan.			
18059	şecâ'at	شُجَّاعَةٌ	Ar.	• Korkulu vakitlerde hafv etmeyip kalp kuvvetli kalmak ve yiğitlik, bahadırılık.			
18060	şicâb	شُجَّابٌ	Ar.	* Çamaşır kurutmak için istimal olunan kafes.			
18061	şücüb	شُجُّبٌ	Ar.	• Sehpa denilen nesne.			
18062	şeccet	شُجَّةٌ	Ar.	• İs. fikhîyeden olup baş ve yüzde cerh ile hasil olan yaraya denilir; cemi, şicâc gelir.	cem	Fıkıh	
18063	şecce-i bâzî'a	شُجَّةٌ بَاضِعَةٌ	Ar.	* İs. fikhîyeden olup derisi katolunan yaraya denilir.		Fıkıh	
18064	şecce-i hârişa	شُجَّةٌ حَارِصَةٌ	Ar.	* İs. fikhîyeden olup deri yırtılıp fakat kan çıkmayan yaraya denilir.		Fıkıh	
18065	şecce-i âmme	شُجَّةٌ أُمَّةٌ	Ar.	* Baş kemiğinin iç tarafındaki cilde vasil olan yara manasına ıs. fikhîyedendir, cild-i mezkûra ıstılâh-ı etibbâda gışâ-i ümmü's-sulbe ıtlak olunur ve beyin örtülerinden en üstte olanıdır.			
18066	şecce-i dâ'mi'a	شُجَّةٌ دَائِمَةٌ	Ar.	* İs. fikhîyeden olup kan çıkıp fakat gözdeki yaş gibi mevzi'-i cerâhate birikip seyelan etmeyen yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	
18067	şecce-i dâmiye	شُجَّةٌ دَائِمِيَةٌ	Ar.	* İs. fikhîyeden olup kanı seyelan eden yaraya denilir.			
18068	şecce-i simhâk	شُجَّةٌ سِمْحَاقٌ	Ar.	* İs. fikhîyeden olup kemik üzerindeki zar gibi ince deriye kadar yırtılıp fakat o deri yırtılmamış olan yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	
18069	şecce-i mütelâhime	شُجَّةٌ مُتَلَاحِمَةٌ	Ar.	* Deri ile et dahi katolunmuş olan yara manasına ıs. fikhîyedendir.		Fıkıh	
18070	şecce-i müziha	شُجَّةٌ مُوْضِحَةٌ	Ar.	* İs. fikhîyeden olup onda kemik meydana çıkıp görünen yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	
18071	şecce-i munaqqile	شُجَّةٌ مُنَقَّلَةٌ	Ar.	* İs. fikhîyeden olup onda kemik kırılmakla beraber yerinden oynamış olan yaraya ıtlak olunur.		Fıkıh	

18072	şecce-i hâşime	شَجَّةٌ هَاشِمَةٌ	Ar.	*	Is. fikhiyyeden olup onda kemik kırılmış olan yaraya denilir.		Fıkıh	
18073	şecer	شَجَرٌ	Ar.	*	Dıraht, ağaç ve nebattan sak üzere kaim olup taraveti senelerce imtidâd eden bilcümle nebata denilir ki sakı olmayana yaktîn tabir olunur; cemi, eşcâr gelir.	cem		
18074	şecr	شَجْرٌ	Ar.	*	Bir nesneyi bir diğer nesneye rapteylemek ve bir adamı bir nesneden sarf ve tahvil eylemek, vazgeçirmek ve men ve defeylemek.			
18075	şeceret	شَجَرَةٌ	Ar.	*	Ağaç, dirah, nebatın büyüğü ve silsilenin ecdat ve zerârîsini ve fûrû'âtını müşîr cetvel.			
18076	şecre	شَجْرَةٌ	Ar.	*	Ağacı çok olan yer, dirahistân.			
18077	şecerü'l-bellûṭ	شَجَرُ الْبَلُّوْطِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde bir dalı görüldüğü veçhile meşe ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kabuğu ile meyvesi olup kabuğunun meshûku mukabbız-ı şedîd gibi cürûh-ı rediyye ve veheniyyede yani fena ve tembel yaralarda ve matbûhu şırında ve hukne şeklinde, müzmin belsoğukluğunda ve ishâlde ve sanayide dahi debagatte kullanıldığı gibi meyvesi dahi mukavvî ve mukabbız-ı hafîf gibi ishâl-i müzminde ve emrâz-ı müzmine-i mi'dede istimal olunur.		Nebatat	+
18078	şecerü'l-bünduḡ	شَجَرُ الْبُنْدُقِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde bir dalı görüldüğü veçhile fındık denilen meyve ağacına denilir, mezkûr meyve mugaddîdir.		Nebatat	+
18079	şecerü'l-ḡubz	شَجَرُ الْغُبْزِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ekmek ağacı denilen nebata itlak olunur ki bunun meyvesi dahi mugaddî olmağla ekl ederler.		Nebatat	+
18080	şecerü's-şinâr	شَجَرُ الصَّنَاوِرِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekli çınar kelimesinde gösterildiği veçhile çınar ağacına itlak olunur.		Nebatat	
18081	şecerü'z-zeytûn	شَجَرُ الزَّيْتُونِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile Türkçede de zeytin denilen meyve ve tanenin ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesiyle meyvesinin etli tabakasında olan yağdır, meyvesi şeker işlemek avarızıyla nümâyân olan tebevül-i sükkerî, verem denilen sillü'r-ri'eye müptela olanlarda nef'i müşahede olup yağı dahi tatlı badem yağı gibi az miktarı müleyyin, ziyade miktarı müşîl-i murahhî gibi icrâ-yı fi'l eylediğinden iltihâb-ı âlât-ı teneffüsiyye ve kanât-ı hazmiyyede kullanılır, haricen dahi tilâ' suretinde kullanıldığı gibi muşamba ve merâhim terkibine de dâhil olur.		Nebatat	+
18082	şecerü'l-ândem	شَجَرُ الْعَنْدَمِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kardeşkanı ağacı denilen şecere itlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesinde bulunan ve kardeşkanı namında reçine gibi bir madde olup mukabbız gibi tesir ettiğinden ishâlde ve seyelân-ı muhâfide yani kadınlarda vaki olan sümük gibi akıntıda ve enzifede yani kanamalarda, kan gelmelerde kullanılır.		Nebatat	+
18083	şecerü'l-ḡubeyrâ	شَجَرُ الْغُبَيْرَاءِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile üvez denilen meyvenin ağacına itlak olunur ki evrak ve ezhâr ve meyvesi irâ'e olunmuştur.		Nebatat	+
18084	şecerü'l-ḡâr	شَجَرُ الْغَارِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile defne ağacı denilen ağaca itlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü evrak ve meyvesi olup münebbih gibi tesir ederek ev'îye-i şa'riyye denilen kıl gibi ince damarlara takviyet verdiğinden kâti'ü'n-nezf gibi ve evrakı az miktarda midevi ve mu'arrık yani terletici ve mükeyyif ve dâfi'ü'r-rîh gibi tesir eder ve ziyade miktarı ishali mü'eddi olur, haricen dahi münebbih ve muhallil yani sisleri eritici gibi kullanılır.		Nebatat	+
18085	şecerü'l-ḡarânyâ	شَجَرُ الْغَرَايَاءِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kızılçık denilen meyve ağacına itlak olunur.		Nebatat	+
18086	şecerü'l-ḡareb	شَجَرُ الْغَرَبِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup kavak ağacı denilen şecere itlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü tomurcukları olup dâhilen edviye-i belsemiyye misilli kasabâtü'r-ri'e denilen nefes borularının iltihâb-ı müzmininde ve böbrek ve hâlebân ve mesaneden ibaret olan cihâz-ı beviyyenin müzmin iltihaplarında ve nezle-i mesâne-i müzminde gayetle nafi olarak kullanılır ve haricen dahi merhem suretinde basurda ve makat yarıklarında müleyyin ve müsekkin gibi ve bazı çıbanları kemâle eriştirmek için istimal olunur ve kavak merhemi meshurdur.		Nebatat	

18087	şecer-i lisân-ı 'aşfûr	شَجَرِ لِسَانِ عَصْفُورٍ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dişbudak ağacı denilen şecere itlak olunur, şecer-i mezkûrun kabuğunun hummâ-yı nâ'ibede yani sıtmada ve nıkrıs denilen küçük mefâsil ağrılarında ve iskorbütte ve soluncanları def hususunda nef'i olduğu kadimden beri şöret-si'ârdır.		Nebatat	+
18088	şecerü'l-mevz	شَجَرِ الْمَوْزِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile muz denilen Arabistan meyvesinin ağacına denilir, şecer-i mezkûrun meyvesi her ne meyve niyetine venilse o meyvenin tadını verir imiş.		Nebatat	+
18089	şecerü'l-levz	شَجَرِ الْوَلْوِزِ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup badem denilen meyve ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü, meyvesinden çıkarılan yağ olup az miktarı müleyyin, ziyade miktarı müşhil-i murahhî gibi icrâ-yı fi'l eylediğinden iltihâb-ı âlât-ı teneffüsiyyede ve kanât-ı hazmiyyede kullanılır, haricen dahi tilâ suretinde istimal olduğu gibi muşamba ve merâhim terkibine de dâhil olur.		Nebatat	
18090	şecerü'n-nebi'	شَجَرِ النَّبِيِّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kayın ağacı, namıdiğerle ak gürgen denilen şecere denilir.		Nebatat	+
18091	şeceristân	شَجَرِ مَشَانٍ	Ar. - Far.	•	Orman ve koruluk olan mahal.			
18092	şecer-nâme	شَجَرِ نَامَةٍ	Ar. - Far.	•	Bir silsilenin icat ve zerârîsini ve fûrû'âtını müşir olan cetvel.			
18093	şüce'â'	شُجْعَاءُ	Ar.	•	Şeciler, bahadırlar, yiğitler.			
18094	şüc'ân	شُجْعَانٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18095	şece'a	شَجَعَةٍ	Ar.	*	Küt ve kötürüm kimseler.			
18096	şecen	شَجَعْنٌ	Ar.	•	Hem ve hüzn ve endüha denilir ve her nesnenin şube ve şâhına denilir; cemi, şücün ve eşcân gelir ve bir kimseyi mahzun ve gam-nâk eylemek.	cem		
18097	şücne	شُجْنَةٌ	Ar.	∴	Her nesnenin dal ve budak ve fer'i, şücneti'r-rahim: hisımlık, akrabalık, karabet.			
18098	şecv	شَجْوٌ	Ar.	*	Gam ve gussa, endüh.			
18099	şücün	شُجُونٌ	Ar.	∴	Şecenler, şubeler, fûrû'ât ve müfret olmak itibariyle mahzun ve gam-nâk olmak ve mütekeddir olmak manasınadır ve zü-şücün: karışık ve çatal olan ve karışıklık olan ve birbirine zıt iki neticeyi muntec olan kazive.			
18100	şeci	شَجِيٌّ	Ar.	•	Mehmûm, mahzun, mükedder ve gam-nâk olan.			
18101	şeciç	شَجِيحٌ	Ar.	•	Baş ve yüz ve yaralı olan.			
18102	şeci'	شَجِيْعٌ	Ar.	•	Yeis ve şiddet hengâmında şedîdü'l-kalb olan adam ki bahadır denilir ve kalbi kuvvetli ve cesur olan.			
18103	şeci'a	شَجِيْعَةٍ	Ar.	•	Lisanında ve kelimasında dilir ve cesareti olan karı.			
18104	şahh	شَحْحٌ	Ar.	*	Hırsa mukârin buhl manasına.			
18105	şahhâz	شَحْحَاذٌ	Ar.	*	Mübrem ve muciz ve değme hâl ile gitmez dilenci.			
18106	şehâmet	شَحَامَةٌ	Ar.	•	Yağlılık, semizlik ve semiz olmak ve ten-âver ve şişman olmak.			
18107	şahz	شَحْذٌ	Ar.	*	Bilemek, keskin etmek.			
18108	şahta	شَحْطَةٌ	Ar.	*	Deve kısmının göğüslerine arız olan bir maraz ismidir ve sıyrık eseri ki insanın veya hayvanın yanları veya uylukları bir yere veya birbirine sürünüp soyulmaktan hâdis olur ve kaşınmaktan ibaret olan arızalı iltihâb-ı cildî manasına iltihâb-ı ihtikâkî demektir.			
18109	şahm	شَحْمٌ	Ar.	•	İçyağı, rügan.			
18110	şahmet	شَحْمَةٌ	Ar.	*	Şahmdan bir parça ve meyvenin etli ve yenecek yeri.			
18111	şahmetü'l-üzün	شَحْمَةُ الْأُذُنِ	Ar.	*	Kulağın yumuşağına denilir.			

18112	şihnet	شِحْنَةُ	Ar.	∴	Şehirlerde subaşı namıyla yâd olunan zabıt ki evvelleri taraf-ı sultândan nasbolunur imiş, lisân-ı avâmda dahi şahne diye meşhurdur ve husumet ve adavet.			
18113	şahve	شَحْوَه	Ar.	•	Adım, hatve.			
18114	şehîm	شَحِيم	Ar.	*	Etlî, yağlı, semiz olan adam.			
18115	şahsâr	شَحْسَار	Far.	•	Şâhsâr, ormanlık, koruluk.			
18116	şahş	شَخْص	Ar.	•	İnsanın vesair mahlukatın uzaktan görünen karartısına denilir ve insanın hey'et-i cismâniyyesi ve topografya is. olup mesaha amelîyatında bir mahal tayin etmek için yere rezkolunan şeye denilir.		Topografya	
18117	şahşî	شَخْصِي	Ar.	•	Şahsa müteallik ve mensup olan.			
18118	şahşîyyet	شَخْصِيَّة	Ar.	•	Şahıs olmak ve heyet ibraz etmek hususu.			
18119	şühûş	شُحُوش	Ar.	•	Şahıslar, hey'ât-ı cismâniyye.			
18120	şühûm	شُحُوم	Ar.	•	Fasit ve mütegayir olmak ve et bayatlayıp kokmak.			
18121	şüd	شُد	Far.	•	Gitmek, âzim olmak, âmed ve şud veyahut âmed-şud, gelip gitmek.			
18122	şedd	شُدُّ	Ar.	∴	Seğirtmek, yürümekte şiddet göstermek ve kuvvetlendirmek ve bir nesneyi kavi ve muhkem kılmak ve bir nesneyi muhkem bağlamak ve bir harfi teşdit ile okumak, şeddü'n-nehâr : gündüzün irtifakı ki kaba kuşluktan ibarettir.			
18123	şidâd	شِدَاد	Ar.	•	Şedit olmak, sert ve katı olmak ve şeditler, sert olanlar.			
18124	şedâ'id	شِدَائِد	Ar.	•	Şedîdeler, saht ve şedit olan belalar, pek olan musibetler.			
18125	şiddet	شِدَّة	Ar.	•	Sahtlık, katılık, sertlik, peklik ve fenalığın ve rencişin ziyade derecesi.			
18126	şedde	شُدَّة	Ar.	*	Cenkte hasım üzerine galebe ve hamle eylemek.			
18127	şedh	شَدْح	Ar.	*	Semirmek, semizlemek.			
18128	şüdha	شُدْحَه	Ar.	*	Vüsat, bolluk.			
18129	şüdegân	شُدْغَان	Far.	•	Geçmiş ve gitmiş olanlar, geçmiş zaman adamları, müteveffa olanlar.			
18130	şedh	شُدِه	Ar.	*	Yarmak ve medhûş kılmak ve meşgul ve mütehayyir kılınmak ve dehşet ve şugl manalarına.			
18131	şedîd	شَدِيد	Ar.	•	Katı ve sert nesne ve kavi ve muhkem şey ve bahadır, cesur ve dilaver vesairlere zarar îrâsında veya kendisine kastolunan zararın definde kudret ve kuvveti ziyade olan ve bahîl ve nekes olan ve arslan.			
18132	şedîde	شَدِيدَة	Ar.	•	Kaza, bela, keder.			
18133	şezeb	شَذَب	Ar.	*	Asma budantısı ve ağacın kabuğu ve perakende ve müteferrik kuru ağaç parçaları.			
18134	şezr	شَذْر	Ar.	*	Hurda hurda madenden devşirilen altın parçaları.			
18135	şezret	شَذْرَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18136	şüzüz	شُذُوز	Ar.	•	Yalnız kalmak ve muhalif olmak ve kâ'ide-i külliyyeden hariç ve müstesna olmak ve nâdirü'l-isti'mâl olmak.			
18137	şüzür	شُذُور	Ar.	•	Şezreler, kal olmaksızın maden içinden devşirilen altın parçaları.			
18138	şerr	شَر	Ar.	∴	Hayrın mukabilidir, zarar ve ziyan ve kedere sebep olan nesne; cemi, şürûr gelir ve yaramazlık ve kötülük eylemek ve fakr u fâka ve humma arızası.	cem		

18139	şirā°	شِرَاءٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi satın almak ve bir kimseyi hezel ve maskaraya almak.			
18140	şarāb	شَرَابٌ	Ar.	•	İçilecek nesne ve üzüm suyundan mamul maruf içki ki müskirattandır.			
18141	şerābetü'r-rā'î	شَرَابَةُ الرَّاعِي	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile çoban püskülü denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun evrakı çay gibi münebbih hassasına malik olup nâsın sülfato tabir ettiği sülfat dökünün bulunmadığı yerde onun yerine kaim olur ve binâberin nebât-ı mezkûrun evrakı tıpta gurebânın sıtmalarını tedavi için kullanılır ve kabuğundan dahi ökse denilen yapışkan şey imal olunur ki bununla kuşbazlar kuş tutarlar.		Nebatat	+
18142	şarāb-hāne	شَرِبْحَانَهُ	Ar.	∴	Meyhane, içki satıldığı veya hıfzolunduğu mahal ve sıra sıkamak için bağlarda istihzar olunan sandık biçiminde bir kap.			
18143	şarāb-hār	شَرَابِخَوَازٍ	Ar. - Far.	•	İşret edici ve şürb ve hamr edici olan.			
18144	şürrah	شُرَّاحٌ	Ar.	*	Şârihler, şerh ediciler.			
18145	şerrah	شَرَّاحٌ	Ar.	•	Şerh edici, şârih, şârih, sâhib-i şerh.			
18146	şerāzim	شِرَازِمٌ	Ar.	•	Azca olan cemaatler, bölükler, şirzimeler.			
18147	şirār	شِرَارٌ	Ar.	•	Ateş kıvılcımları ve şerirler, şer ehilleri.			
18148	şerāret	شِرَارَةٌ	Ar.	•	Ateş kıvılcımı ve bedlik ve şer, kötülük ve yaramazlık ve bed-hûyluk.			
18149	şirāz	شِرَازٌ	Ar.	•	Münazaa etmek, muaraza etmek ve bed-hûyluk etmek.			
18150	şerāzet	شِرَازَةٌ	Ar.	•	Şiddet, su`ûbet, sahtlik.			
18151	şerāset	شِرَاسَةٌ	Ar.	•	Kişinin hulku yaramaz olmak ve çetin huylu ve bed-mizâc ve nâs ile daima münazaa üzere olmak ve hüznü ve keder.			
18152	şirāṭ	شِرَاطٌ	Ar.	•	Şartlaşmak, mukavele etmek.			
18153	şirā°	شِرَاعٌ	Ar.	•	Gemi yelkeni, bād-bân; cemi, eşri'a gelir.	cem		
18154	şirā°u'l-hānek	شِرَاعُ الْحَنَكِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ağız içini, bel`üm denilen ondan aşağı boru gibi kıtadan fasıl ve tefrik eden ve ortasında küçük dil bulunan perdeve itlak olunur.		Tıp	
18155	şirā°-küşā	شِرَاعِ كُشَا	Ar. - Far.	•	Bād-bân-küşā, yelken açıcı, yelken açmak.			
18156	şerāfet	شِرَافَةٌ	Ar.	•	Bir adam sâhib-i şeref olmak ve şerefli ve âlî-kadr ve nâs indinde muteber ve büzürgvâr olmak ve âl-i nebiden olup seyit ve şerif olmak.			
18157	şirāk	شِرَاكٌ	Ar.	•	Müşareket, ortaklık ve ince patika yolu, çığır, çılgı.			
18158	şirāket	شِرَاكَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18159	şer-engiz	شَرُّ أَنْجِزٍ	Ar. - Far.	•	Fitneci olan, muzır olan.			
18160	şerrān	شَرْرَانٌ	Ar.	*	Tatarcık denilen hayvan.			
18161	şerā°ir	شِرَائِرٌ	Ar.	∴	Şerireler, kötülükler, bedlikler, fenalıklar ve ateş kıvılcımları, ateşten zuhur eden ufak parçalar.			
18162	şerāyit	شِرَايِطٌ	Ar.	•	Şeritalar, meşrut olan hususlar, şartlar.			
18163	şerāyi°	شِرَايِيعٌ	Ar.	•	Şeriatlar, dinler, ayinler.			
18164	şerā°if	شِرَائِفٌ	Ar.	•	Şerifeler, sâhib-i şeref ve sâhib-i mecd olanlar.			
18165	şerāyik	شِرَايِكٌ	Ar.	•	Şerikler, ortaklar.			

18166	şerāyin	شَرَايِن	Ar.	•	Şiryandar, nabız damarları, urûk-ı nâbıza, urûk-ı davârib.			
18167	şerāyîn	شَرَايِيْن	Ar.	•	Bi-ma`nâhu eyzan.			
18168	şûrb	شُرْب	Ar.	•	İçmek, seyyal olan nesneyi yudum yudum yutmak ve içilecek veya içilen nesne.			
18169	şirb	شِيرْب	Ar.	*	Su ve sudan ait olan hisse ve nasip.			
18170	şerbet	شَرْبَتَة	Ar.	•	Bir kerede içilecek veya içilen nesne.			
18171	şûrbü'l-habeş	شُرْبُ الْحَبَش	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bir büyük ağacın çiçeğine denilir ki işbu çiçeği Habeş ahalisi en evvel olarak bal şerbeti derununda târid-i dūd-ı vahid yani tenya denilen ve elsine-i avâmda şerit namıyla yâd olunur solucanı dâfi' gibi istimal eylemiş olduklarından bu yolda tesmiyeye bâdî olmuşlardır ve tıpta dahi bu maksadın husulü zımnında hassaten istimal olunmaktadır.			
18172	şûrbet	شُرْبَتَة	Ar.	*	Çehre-i insânda olan kırmızılık ve bir içim su.			
18173	şûrb-i hâş	شُرْبِ حَاش	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup eşhâs-ı ma'dûdeye mahsus olan mâ-i câride ki hakk-ı şûrbe denilir ki bu hak ne demek olduğu bilinmek için hakk-ı şûrb kelimesine müracaat oluna.			Fıkıh
18174	şirret	شِرَّة	Ar.	•	Şerirlik, yaramazlık, kötülük ve bed-hûyluk.			
18175	şerec	شَرْج	Ar.	*	Çuval ve kova ve emsalinin kulpu ve avradın ferici ve is. tıbbiyeden olup dübür denilen mahrec-i süflâya yani alt deliğe denilir; cemi, şürûc gelir.	cem		Tıp
18176	şerc	شَرْج	Ar.	*	Bölük ve fırka ve cemetmek ve birbiri üzerine yağmak.			
18177	şerh	شَرْح	Ar.	∴	Müşkül ve müphem ve hafî makulesini keşf ve izhar eylemek ve kesmek ve açmak ve fehmeylemek ve bir kitabın her bir müşkülünü açıp beyan etmek için telif olunan mufassal kitap yazmak ve bu veçhile yazılmış kitap ve dilim dilim kesmek ve bir şevi bolaltmak ve tevsi eylemek; cemi, şürûh.	cem		
18178	şerha	شَرْحَة	Ar.	•	Kesilmiş, dilinmiş et dilimi ve bıçak yarası.			
18179	şirzimet	شِرْزِمَة	Ar.	•	Azca olan cemâ'at-i insânî vesair nesnenin bir miktar ve bir bölüğü; cemi, şerâzim ve şerâzîm.	cem		
18180	şerer	شِرْرَة	Ar.	•	Ateş kıvılcımları ve bedlik ve kötülük, yaramazlık, bed-hûyluk, şerâret.			
18181	şerere	شِرْرَة	Ar.	*	Od ve ateş kıvılcımı ki ufak ufak yıldız gibi görünür.			
18182	şerer-feşân	شِرْرَة فَشَان	Ar. - Far.	•	Kıvılcım saçıcı olan.			
18183	şerer-feşânî	شِرْرَة فَشَانِي	Ar. - Far.	•	Şerer-feşânlık, kıvılcım saçıcılık.			
18184	şerz	شِرْر	Ar.	*	Şiddet ve su'ûbet ve kuvvet ve gîzet ve katetmek; cemi, şerârîz gelir.	cem		
18185	şerzet	شِرْرَة	Ar.	*	Helak ve mühlike manasına.			
18186	şersûf	شِرْسُوف	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup eyegü kemiklerinin uçlarında olan muallak kıkırdaklara ve bunların tesadüf eylediği nahiyeye denilir ki boş böğür tabir olunan mahal ile mücâverette olup buna elsine-i avâmda canevi tabir olunur ve azîm bela ve dâhiye ve şiddet ve mihnetin evvel ve iptidası.			
18187	şersüfî	شِرْسُوفِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şersûf denilen canevi mahalline müteallik ve mensup ve ait olan demektir.			Tıp
18188	şersüfiyye	شِرْسُوفِيَّة	Ar.	*	Bi-ma`nâhu eyzan ve is. tıbbiyedir.			Tıp
18189	şarţ	شَرْط	Ar.	∴	Bey' ü şirâ vesair muamelatta hâric-i mukavvim olarak ilzam ve iltizam olunan hükme denilir ki o muamele ona muallak olmağla mevkûfun aleyhi olur ve ona alamet mesabesindedir ve muamelatta bir nesneyi mevkûfun aleyh kılmak ve boğazına neşter vurulup lakin damarı kesilmemiş ve kanı akmamış koyun; cemi, şürût gelir ve fûrumaye ve le'im ve sâfil kimseye denilir ki bu hâlde cemi eşrâtır ve bir emr-i azîme uğramak.	cem		

18190	şeraṭ	شَرَاطٌ	Ar.	*	Nişan ve alamet ve on arşın miktarı yerden gelen küçük su akıntısına ve cetvele denilir ve bir nesnenin evveli ve malın hırdavat ve kemterleri; cemi, eşrât gelir.	cem		
18191	şurṭa	شُرْطَةٌ	Ar.	∴	Şart olunan şey ve çarkacı tabir olunan mukaddeme-i askere denilir ve muvafık ve müsait olan rüzgâr.			
18192	şartî	شَرْطِيٌّ	Ar.	•	Bir şartı müşir olan ve bir şarta menût ve müteallik olan.			
18193	şartîyyet	شَرْطِيَّةٌ	Ar.	•	Bir şartı müşir olmak.			
18194	şerʿ	شَرْعٌ	Ar.	∴	Örf-i şerî'atta emir ve nehiy gibi ahkâmı müştemil, süluk eyleyecek ayin ve âdet vazeylemek ve bir işe başlamak ve şeriat manasına da gelir.			
18195	şerʿan	شَرْعًا	Ar.	•	Şerʿ-i şerife muvafık ve mutabık olmak üzere.			
18196	şirʿa	شِرْعَةٌ	Ar.	*	Hak celle ve âlâ hazretlerinin ibâdına vaz ve yakın eylediği din-i mübîn ve tarik-i vâzih.			
18197	şereʿa	شِرْعَةٌ	Ar.	*	Sofa, divan; cemi, eşrâ' gelir.	cem		
18198	şerʿî	شَرْعِيٌّ	Ar.	•	Şerʿ-i şerif üzere beyan ve vazolunan.			
18199	şeref	شَرَفٌ	Ar.	∴	Yükseklik, yücelik, ulûv ve mekân-ı âli ve mecd ve büzürgî ve âbâ vü ecdâd cihetlerinden olan mecd ve izzete mahsustur ve nâs beyninde muteber ve müftehar olmak ve bir emr-i azîme pek yaklaşıp kenarına varmak.			
18200	şürefâʿ	شُرَفَاءٌ	Ar.	•	Şerifler, nâs beyninde muteber ve ulu ve müftehar olan kimseler ve peygamber aleyhi's-salâtü ve's-selâm hazretlerinin ahfat ve zerârîsinden olan zevât-ı kirâm hazretleri.			
18201	şürefât	شُرَفَاتٌ	Ar.	•	Şerefeler, minarenin şerefeleri.			
18202	şeref-baḥş	شَرَفِيحُشٌّ	Ar. - Far.	•	Şeref verici, birinin mecd ü şerefine sebep olan.			
18203	şeref-peẓîr	شَرَفِيذِيرٌ	Ar. - Far.	•	Şerif ve aziz olan, müşerref olan.			
18204	şerefe	شَرَفَةٌ	Ar.	*	Hisar ve saray duvarlarında olan burç; cemi, şürûf.	cem		
18205	şürfe	شُرْفَةٌ	Ar.	∴	Müezzinin ezan okumak için çıkıp minaredeki durduğu mahal ve tepe künküre ve kale bârûsu; cemi, şürefât gelir ve malın âlâ ve güzidesi ve kesb-i fazl ve şeref evleyecek nesne.	cem		
18206	şeref-şudûr	شَرَفِيصْدُورٌ	Ar. - Far.	•	Şeref ve izzet ile sâdir olmak, sudûr etmek.			
18207	şeref-yâb	شَرَفِييَابٌ	Ar. - Far.	•	Mecd ü şeref ve itibar bulmuş olan.			
18208	şarḳ	شَرْقٌ	Ar.	∴	Güneş ve güneşin aydınlığı, tâb-ı âfitâb manasına ve güneşin doğduğu semt ve yarmak, şakketmek ve parıldamak.			
18209	şeraḳ	شَرْقٌ	Ar.	∴	Hüzün ve gussa ve can çekişmek, pek eziyette olmak.			
18210	şarkîstân	شَرْقِيَسْتَانٌ	Ar. - Far.	•	Çin, Hint ve Acem ve Rus ve memâlik-i Osmâniyye vesaire gibi bilâd-ı şarkiyeden ibarettir.			
18211	şarkîyy	شَرْقِيٌّ	Ar.	•	Şarka mensup ki ciheti şarka doğru olan şey demektir.			
18212	şirk	شِرْكٌ	Ar.	∴	Ortaklık ve ortak; cemi, eşrâk gelir ve küfür ve vâhid-i hakikî olan zât-ı ecel ve âlâ hazretlerine şerik ve ortak isnat etmek ve hısımlık, karabet ki nesepte ortaklık olmak mülâbesesiyle tesmiye edilmiştir, ehl-i şirk: alelumum müşrikîn ve küffar.	cem		
18213	şürekâʿ	شُرَكَاءٌ	Ar.	•	Şerikler, ortaklar.			
18214	şirket	شِرْكَةٌ	Ar.	∴	Ticarette ortak ve paydaş olmak ve ortaklık ve kumpanya ve ortaklardan ibaret olan, fi'l-asl birden ziyade kimselere bir şeyin ihtisas ve onların o şey ile imtiyazına denilir ki ıstılah olarak bu ihtisasa sebep olan akd-i şirket manasına da gelir.			

18215	şirket-i ibâha	شِرْكَة اِبَاحَة	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup mübah olan, yani su gibi fi'l-asl kimsenin mülkü olmayan şeyleri ahz u ihrâz ile temellüke <u>salahiyette ammenin müteşârik olmasına denilir.</u>		Fıkıh	
18216	şirket-i ihtiyariyye	شِرْكَة اِخْتِيَارِيَّة	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup müteşâriklerin fiilleriyle hasil olan iştiraka denilir ki şirket-i cebriyyenin mukabilidir.		Fıkıh	
18217	şirket-i a'mâl	شِرْكَة اَعْمَال	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup amellerini sermaye ederek iş tekabbül etmekten ibaret olan şirkete denilir ki buna şirket-i ebdân ve sanayi ve şirket-i tekabbül dahi derler.		Fıkıh	
18218	şirket-i emvâl	شِرْكَة اَمْوَال	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup iki veya ziyade kimselerin sermaye ve faydası müşterek olmak üzere mal koyarak akd-i şirket etmelerine itlak olunur.		Fıkıh	
18219	şirket-i cebriyye	شِرْكَة جَبْرِيَّة	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup müteşâriklerin fiilleriyle olmayıp tevarüs ve ihtilât-ı mâleyn gibi başka bir sebeple hasil olan iştiraka denilir.		Fıkıh	
18220	şirket-i deyn	شِرْكَة دَيْن	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup alacakta olan iştiraka denilir.		Fıkıh	
18221	şirket-i 'ağd	شِرْكَة عَقْد	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup şerikler beyninde icap ve kabul ile hasil olup sermaye ve faydası müşterek olmak üzere akd-i şirket etmeye denilir.		Fıkıh	
18222	şirket-i 'inân	شِرْكَة عِنَان	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup akd-i şirket eden müteşâriklerin sermaye-i şirket olabilecek malları müsavi olmayıp sermaye ve ribhte de müsâvât-ı tâmmе şart edilmeksizin akd-i şirket eylemelerine itlak olunur ki şirket-i <u>mufâvazanın aksidir.</u>		Fıkıh	
18223	şirket-i 'ayn	شِرْكَة عَيْن	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup muayyen ve mevcut olan malda iştiraka denilir.		Fıkıh	
18224	şirket-i muğârebe	شِرْكَة مُضَارَبَة	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup bir taraftan sermaye, diğer taraftan say ve amel olmak üzere akdolunan bir nev şirkete itlak olunur.		Fıkıh	
18225	şirket-i müfâveza	شِرْكَة مُفَاوَضَة	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup sermaye-i şirket olabilecek malları müsavi olduğu hâlde mikdâr-ı sermayeleri ve ribhten hisseleri mütesâvî olarak bir veya ziyade kimselerin akdettikleri şirkete denilir ki akar gibi şeyler sermaye-i şirket olamayacağı gibi şürekâdan birinin akarı olması dahi şürekânın malca olan müsavâtına hâlel vermez şürekâdan birine âher taraftan bir mal teveccüh ederek mâl-ı mevcûdünün artması, kendi namına şirketin seklini inân şirketine tebdil eder ve böyle şirketin vukuu nadirdir.		Fıkıh	
18226	şirket-i mülk	شِرْكَة مَلِك	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup iştirâ ve itihâb ve kabul ve vasiyet ve tevarüs ve ihtilal ve halt-ı emvâl gibi esbâb-ı temellükten biriyle hasil olan şirkete denilir.		Fıkıh	
18227	şirket-i vücûh	شِرْكَة وَجُوْه	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup itibar ile veresiye mal alıp satmak üzere akdedilen şirkete denilir.		Fıkıh	
18228	şerm	شَرْم	Ar.	*	Deryanın engin yeri ve parmak şakketmek ve burnun ucunu kesmek ve atâ etmek ve vermek ve bir adama <u>malından bir miktarca ifraz ve tahsis eylemek.</u>			
18229	şerm	شَرْم	Far.	•	Utannmak, hicap etmek, hayâ etmek.			
18230	şerm-sâr	شَرْمَسَار	Far.	•	Utangaç ve mahçup olan.			
18231	şerm-sârî	شَرْمَسَارِي	Far.	•	Utannmak, mahçup olmak.			
18232	şerm-g'in	شَرْمَغِيْن	Far.	•	Utangaç ve mahçup olan.			
18233	şerm-nâk	شَرْمَنَّاك	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18234	şermendegî	شَرْمَنْدَغِي	Far.	•	Utannmış olmak, mahçupluk, hayâ.			
18235	şermende	شَرْمَنْدَه	Far.	•	Utannmış ve mahçup olan.			
18236	şervâl	شِرْوَال	Ar.	*	Şalvar denilen don.			
18237	şurûb	شُرُوْب	Ar.	*	Bir nev bal gibi kıvamlı, şeker mamulâtı ki vişne, çilek ve Frenk üzümü gibi meyvelerin ve gül ve menekşe gibi çiçeklerin sıkılarak veya kaynatılarak alınan suyuyla şekeri tervik ederek yapılır.			
18238	şurûh	شُرُوْح	Ar.	•	Şerhler, müşkülât beyanı için telif olunan kitaplar.			

18239	şerūd	شُرُود	Ar.	•	Şiir kısmından begayet matbu ve nekre olup darbimesel gibi diyâr-be-diyâr şüyu ve iştihar bulmuş olan nesne.			
18240	şürūd	شُرُود	Ar.	∴	Dağılmak ve kaçmak ve firar etmek.			
18241	şürūr	شُرُور	Ar.	•	Şerler, zarar ve ziyan ve kedere sebep olan nesnelere.			
18242	şurūṭ	شُرُوط	Ar.	•	Şartlar, nesnenin icrasına sebep ve icrasının menût ve muallak olduğu nesnelere.			
18243	şurūc	شُرُوع	Ar.	•	Başlamak, bed' etmek.			
18244	şurūḳ	شُرُوق	Ar.	*	Tulu etmek, doğmak.			
18245	şürüm	شُرُوم	Ar.	*	Ferciyle dübüürü birleşip arası kaybolmuş avrat.			
18246	şerh	شَرْه	Ar.	•	Bir nesneye veya taama pek düşkün ve haris olmak.			
18247	şerehân	شَرْهَان	Ar.	•	Pek haris ve hırsı galip olan adam.			
18248	şiryân	شِيرْيَان	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup kırmızı kanı havi olan her bir nabız damarına itlak olunur; cemi, şerâyîn gelir, mezkûr damarlar aza ve eczâ-yı bedeniyeyi tagdiyyeye hizmet ederler.	cem	Tıp	
18249	şiryân-ı ebher	شِيرْيَانِ اَبْهَر	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kırmızı kan damarlarının aslı ve menşee ve merkezi olan ana ve şah damarına denilir ki tafsilatı için ebher kelimesine bakıla.		Tıp	
18250	şiryân-ı sübâtî	شِيرْيَانِ سُبَاتِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup şiryân-ı ebherin yüreğe muttasıl olan kavisi yani mahallinin üzerinden teşa''ub ederek boynun iki tarafından baş kıtasını tagdiyye yani beslemek üzere yukarı çıkan büyük boyun damarlarının her birine denilir ki bir koyun veya sair bir hayvan boğazlandıkta akan çokça kan işbu damarlardan akar.		Tıp	
18251	şiryân-ı iklîlî	شِيرْيَانِ اِكْلِيلِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup yüreğin cismini beslemeye hadim olan kırmızı kan damarına itlak olunur ki kuddâmî ve halfî veya evser ve evmen namlarıyla iki adet olup bunların da şubeleri vardır.		Tıp	
18252	şiryân-ı istihyâ'î	شِيرْيَانِ اِسْتِيْحْيَايِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden a'zâ-yı tenâsüliyye-i zükûr ve nisâ gibi keşfi hayâsızlığı mucip olan avret mahalline müteallik a'zâ-yı besleyen kırmızı kan damarına itlak olunur, bu dahi zahir ve bâtın namlarıyla ikiye münkasım olup her birinin müteaddit şubeleri vardır.		Tıp	
18253	şiryân-ı şezin	شِيرْيَانِ شَزِين	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup hançere denilen seda kutusundan akciğer borularına kadar mümted olan ve beyne'n-nâs gırtlak denilen boruya denilir ki buna derununda kan olmayıp hava olmasına mebni şiryân tabiri nâ-be-mahal ve manasızdır.		Tıp	
18254	şeriyet	شَرِيَّة	Ar.	•	Yol, tarik, üslup ve tabiat, tıynet, siriş, hilkat.			
18255	şeriha	شَرِيْحَة	Ar.	*	Kesilmiş, dilinmiş et parçası ve is. tıbbiyeden olup cilt veya deri ile etten, bedenden koparılmayarak kesilip ayrılan bir kıtaya itlak olunur.		Tıp	
18256	şerîr	شَرِيْر	Ar.	•	Bed-ahlâk, kötü ve bed-hüy olan.			
18257	şirrîr	شَرِيْرِيْر	Ar.	•	Ehl-i şirret ve kötülük edici olan.			
18258	şerîṭ	شَرِيْط	Ar.	*	Şerit denilen yünden veya ipekten mamul şey.			
18259	şerîṭa	شَرِيْطَة	Ar.	∴	Bey' ü şirâ vesair muamelatta hâric-i mukavvim olarak ilzam ve iltizam olunan hükme denilir ki o muamelenin ona muallak olması itibariyle mevkûfun aleyhi olur ve ona alamet mesabesindedir; cemi, şerâyit gelir ve boğazına nester vurulup lakin damarı kesilmemiş ve kanı akmamış koyun.	cem		
18260	şerîc	شَرِيْع	Ar.	•	Bahadır, cesur ve şeci olan.			
18261	şerî'at	شَرِيْعَة	Ar.	∴	Hak celle ve âlâ hazretlerinin kullarına vaz ve tayin buyurdıkları din ve ayin ve doğru ve açık yol.			
18262	şerîf	شَرِيْف	Ar.	•	Sâhib-i şeref ve nâs meyânında olan ve âl-i nebîden olan kimse ve bey, hâkim, zabıt; cemi, şürefâ ve eşrâf gelir.	cem		

18263	şerîff	شريفى	Ar.	• Şeriflere mensup ve müteallik olan.			
18264	şerîk	شريك	Ar.	• Ortağın her biri ve ticaret arkadaşı ve ders ve mektep arkadaşı ve arkadaş, hem-kâr; cemi, şürekâ ve eşrâk gelir.	cem		
18265	şüzze	شوززه	Ar.	* Gözde olan kızılık, humret.			
18266	şest	شست	Far.	• Kemankeşin başparmağına geçirip zihgîr tabir olunan yüksük ve balık oltası ve altmış adedi, sittîn.			
18267	şüst	شست	Far.	• Yıkamak, gasil ve tathîr etmek.			
18268	şüste	شسته	Far.	• Yıkamış, gasil ve tathîr olunmuş olan.			
18269	şeş	شش	Far.	• Altı, sit, üçün iki katı, zi'fî; Şeş-bânû ve Şeş-hatun ve Şeş-arûs : Kamer ve Utarit ve Zühre ve Merih ve Müşteri ve Zühal denilen seyyârât.			
18270	şeş-pâ	ششپا	Ar.	• Altı ayaklı olan hayvan.			
18271	şeş-per	ششپر	Far.	• Âlât-ı harbden bir nev topuz.			
18272	şeş-pistân	ششپستان	Far.	• Kancık, dişi köpek.			
18273	şeş-ḥâne	ششخانه	Far.	• Deliği değirmi ve müdevver olmayıp altı köşeli olan top ve tüfek.			
18274	şeş-der	ششدر	Far.	• Dünya, âlem.			
18275	şeşüm	ششوم	Far.	• Altıncı, sâdis olan.			
18276	şaşt	شصت	Far.	• Kemankeşin başparmağına geçirilip zihgîr tabir olunan yüksük ve balık oltası ve altmış adedi, sittîn.			
18277	şaṭṭ	شط	Ar.	* Ba'îd olmak ve bir kimseye güçlük gösterip zulüm ve cefa eylemek ve nehrin kıyısı; cemi, şütût ve şettân gelir.	cem		
18278	şeṭ'	شطاً	Ar.	* Ekinin taze yarıp çıkan filizleri veyahut ekinin yaprağı; cemi, şütû gelir.	cem		
18279	şeṭaret	شطارة	Ar.	∴ Şatır ve şen ve şuh olmak, hâlâ lisanımızda şatır ve şetaretlî adam tabirimiz bundan me'hûz olup şetaret unvanı medih zımında istimale nâ-mülâvîmdir.			
18280	şıṭâret	شطارة	Ar.	* Bir kavim ve cemaate rağm ve infial sebebiyle aralarından ayrılıp bertaraf olmak.			
18281	şaṭb	شطب	Ar.	* Bünye ve terkibi hûb ve endamı latif olan, bâlâ, bülend kimse ve bir tarafa eğilip meylelemek ve bir nesneden udûl ve inhıraf eylemek ve ba'îd olmak.			
18282	şıṭbe	شطبه	Ar.	* Nihâl, serv-i sehî gibi bülend ve mevzûn-kâmet olan taze ve nazik beden ve nazenin mahbube ve zağlı kılıncın yüzünde olan uzun uzun tarîka ki su ve cevherinden ibarettir; cemi, şütûb gelir.	cem		
18283	şaṭr	شطر	Ar.	* Bir şeyin nisfına ve cüzüne denilir; cemi, şütûr gelir ve cihet ve semt, nahiye.	cem		
18284	şaṭranc	شطرنج	Ar.	∴ Maruf oyundur ve şetarettin me'hûzdur veyahut şetrenk kelime-i Fârisiyyesinin mu'arrebidir, fi'l-asl yebürûhu's-sanem ismi olup işbu nebat iki şekli müştemil olmağla oyunun dahi pulları siyah ve beyaz iki renk olduğundan sebab-i itlâkı olmuştur.			
18285	şeṭaṭ	شطط	Ar.	* Muamele, hadd-i adâleti geçip hak ve liyakatten pek tebâ'ud eylemek ve cevîr ve zulüm ve yalan, kizb ve uzak, ba'îd.			
18286	şaṭn	شطن	Ar.	* İp ile çekip bağlamak ve bir adamın niyet ve maksadına muhalefet eylemek ve muhkem etmek ve irak olmak.			
18287	şaṭıyy	شطى	Ar.	* Tarlanın ölçüsünü müşîr ve mu'lin evlek denilen bir nev mikyâs; cemi, şıtyân gelir.	cem		
18288	şuzye	شطيه	Ar.	* Yay ve kavis ve incik kemiği ve ağaç kıymığı gibi bir nesneden kopmuş parça ve ı. tıbbiyeden olup incik denilen baldır kemiğinin yanındaki ince ve uzun kemiğe denilir ve yine ı. tıbbiyeden olup kırılmış kemik parçasına ve kemiğin kırıntısına denilir; cemi, şüzâvâ gelir.	cem	Tıp	

18289	şî'âb	شِعَاب	Ar.	•	Boynuz ve ağaç dalları misilli çatal nesnelere, çatal yollar ve bir husus içinden hasıl olup çatalaşan ve teferru' eden husûsât.			
18290	şe'âbîn	شِعَابِينَ	Ar.	•	Şaban ayları.			
18291	şî'âr	شِعَار	Ar.	∴	İnsanın gömleği ve mutlaka beden üzerine mümas olan libas ve mevt ve ölüm ve alamet ve nişan ve sefer hengâmında biri birini tanıyıp bilmek için tayin ve tertip olunan parola ve nişan ve alamet; cemi, şa'âyir ve eş'ire ve şu'ur gelir.	cem		
18292	şü'âc	شُعَاع	Ar.	•	Güneşe nazar olundukta nazıra doğru iplik gibi tel tel görünen ziyalarına denilir ki pertev tabir olunur; cemi, esi''a gelir.	cem		
18293	şî'âc	شِعَاع	Ar.	•	Şualar, şu'â'ât, pertevler.			
18294	şu'â'at	شُعَاعَات	Ar.	•	Şimşek ziyasının bir teli, yalnız bir pertevi.			
18295	şu'â'ât	شُعَاعَات	Ar.	•	Şu'â'alar, şualar, pertevler.			
18296	şu'â'î	شُعَاعِي	Ar.	•	Şua misilli bir merkezden çıkıp ayrılr olan.			
18297	şe'â'îr	شِعَائِير	Ar.	∴	Hac için tehiyye olunan alametli kurbanlar ve şa'ireler ve Safâ ve Merve ve Minâ ve Arafat gibi menâsik-i haccin eda edilecek mahalli ve dinin alâyim ve menâsik ve ayin ve rûsumu.			
18298	şî'b	شِعْب	Ar.	•	Dağ yolu ve iki dağ arası olan dere ve yol, tarik, dere; cemi, şu'üb.	cem		
18299	şa'b	شِعْب	Ar.	*	Biriktirmek ve bir nesneyi ıslah eylemek ve dağıtmak ve dağılmak ve yerinden ayrılmak ve zahir ve ayan olmak ve bir kimse kendi yârından ayrılıp ayrı fırkaya arzu ve iltiyâm eylemek ve bir semte sarf ve tahvil eylemek ve bir yere elçi göndermek ve Şap denizindeki dallı budaklı tahaccürât ki bunların terkibâtı adı taşâ müşâbih olmağla şap tabiri galattır, şap ise zaç yağı ve alümin ve potastan mürekkeptir binaenaleyh şap denizine Sa'b denizi demek münasiptir.			
18300	şa'bân	شِعْبَان	Ar.	∴	Şehr-i Arabiyyeden sekizinci ayın ismidir, recep ile ramazan beyninde vaki olur, işbu ayda su talebi için veya nehb ü gâret zımında müteferrik ve müteşa''ib olmalarıyla böyle tesmiye edilmiştir; cemi, şa'âbîn gelir.	cem		
18301	şu'be	شُعْبَة	Ar.	•	Ağacın dalı, yolun çatalı ve bir şeyin bir miktar veya bir bölümü ve kavim ve kabile ve bir hususun fer'i veya kısmı.			
18302	şa'bede	شُعْبَدَة	Far.	•	Hokkabazların sanat ve süratle gösterdikleri oyun, hokkabazlık.			
18303	şa'bede-bâz	شُعْبَدَة بَاز	Far.	•	Hokkabaz, hokka ile acayıp nümâyişler icra edici kimse.			
18304	şa'r	شِعْر	Ar.	∴	Yünden ve tüyden maada bedende nâbit olan kıl ve Fârisîde müy denilir; cemi, eş'âr gelir, yüne sûf, tüye veber derler.	cem		
18305	şî'r	شِعْر	Ar.	∴	Bir nesneyi hoşça fehmeyleyip zekâ ve zihin ve fetânetle mezâyâ ve dakikasına varıp iyice idrak eylemek ki tanımak ile tabir olunur, ilimden ehasır ve kelâm-ı manzûm ve kavli mevzûn; cemi, eş'âr gelir.	cem		
18306	şu'arâ'	شِعْرَاء	Ar.	•	Şairler, mevzun ve manzum ve mukaffâ kelimeler, tertip ve terkip eder olan adamlar.			
18307	şa'rî	شِعْرِي	Ar.	*	İs. tıbbiyeden veya hikmet-i tabî'yyeden olup kutru kıl gibi damara veya kutru yani bir taraftan diğer tarafa enlilikçe olan vüsati bir iki milimetre kadar olan borulara sıfat olur ve şa'riyye dahi denilir.		Tip ve Hikmet-i Tabî'yye	
18308	şa'riyyet	شِعْرِيَّة	Ar.	*	Hikmet-i tabî'yye ı. olup kutru bir iki milimetre vüsatinde olan borulardaki su ve emsali mayiin büyük borularda olduğu veçhile muttasıl olduğu kaptaki mayiin irtifâna tabi olmayıp ziyadesiyle kesb-i irtifâ' eylesmesine yani yükselmesine denilir, buna âsâr-ı şa'riyye ve kuvve-i şa'riyye dahi ıtlak olunur.		Hikmet-i tabî'yye	
18309	şa'se'a	شِعْشَعَة	Ar.	∴	Şaraba su katmak ve bir şeyi birbirine katıp karıştırmak ve ziya, parlaklık ve şimşek çakmak gibi parlamak.			

18310	şu'le	شُعْلَه	Ar.	∴	Ateş alevi, zebâne-i âteş ve alevlenmiş odun pasesi; cemi, şu'ul gelir.	cem		
18311	şu'le-hîz	شُعْلَه حِيزِ	Ar. - Far.	•	Alevli, alevlenmiş olan.			
18312	şu'le-hîzî	شُعْلَه حِيزِي	Ar. - Far.	•	Şu'le-hîzlik, alevlenmek.			
18313	şu'le-dâr	شُعْلَه دَارِ	Ar. - Far.	•	Alevli ve alevlenmiş olan.			
18314	şu'le-zen	شُعْلَه زُنْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18315	şu'le-gîr	شُعْلَه كِيْر	Ar. - Far.	•	Alevlenip parlayıcı olan.			
18316	şu'le-ver	شُعْلَه وَرْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18317	şu'ûbiyy	شُعُوْبِيّ	Ar.	*	Acemi, Arap üzerine takdim eyleyen taife.			
18318	şu'ûr	شُعُوْرْ	Ar.	∴	Bir nesneyi hoşça fahmeyleyip zekâ ve zihin ve fetânetle mezâyâ ve dakikasına varıp iyice idrak eylemek ki <u>tanımak ile tabir olunur ve ilimden ehasır ve akıl ve zekâ, zihin ve fetânet, idrak.</u>			
18319	şa'îr	شَاعِيْر	Ar.	∴	Şekilde başağı görüldüğü veçhile Fâriside cev, Türkçede arpa denilen nebat habbesine denilir ve bir adamın musahip ve hem-demi; cemi, şa'îrât gelir.	cem		+
18320	şa'îre	شَاعِيْرَه	Ar.	∴	Hac için ihzar olunan alametli kurban devesi vesair ibadet ve taate olan alamet ve bir arpa tanesi ve dinin alâyim ve menâsik ve rûsumundan olan âdet ve ıs. tıbbiyeden olup göz kapaklarında çıkıp arpacak denilen sivilceye veya pinibâna ıtlak olunur, cemi şa'âvir gelir.			
18321	şa'île	شَاعِيْلَه	Ar.	•	Ucu yanmış ve alevli ve şuleli olan fitil; cemi, şa'âyil gelir.	cem		
18322	şegâl	شَغَالْ	Far.	•	Çakal denilen hayvan.			
18323	şigâr	شِغَارْ	Ar.	*	Zamân-ı câhiliyyette tarafeyn yekdiğere mihr yani bedel-i nikâh vermeyip ancak yekdiğere hısım ve akrabasında bir hatun tezevvüç ettirerek akdolunan nikâh ki peygamberimiz bunu meneyelemiştir.			
18324	şegâf	شَغَافْ	Ar.	*	ıs. tıbbiyeden olup yüreğin kılıfına denilir ki kalp denilen yüreği ve büyük damarların menşelerini setreden iki katlı veya varakalı lifi-i mslî, bir keseden ibarettir ki işbu kılıf dâhilî ve haricî namıyla iki adet olup biri beyan olduğu veçhile bir keseden diğeri dahi yürek dâhilindeki evvâfi, yani boşlukları setreden örtüden <u>ibarettir ve bir nesnevi cevrip ihata eylemek.</u>			
18325	şagb	شَغَبْ	Ar.	∴	Teşnî' etmek, ayıplamak ve nâs beyninde cidal ve niza ve şer ve fitne peyda eylemek.			
18326	şigabb	شِغَابَبْ	Ar.	*	Daima ikâz-ı fitne ve tahrîk-i şer ve fesat eden peyk-i şer ve fitnekâr adam.			
18327	şegâf	شَغَافْ	Ar.	•	Harislik, aşk ve iştiyak ve arzu ve cünun, delilik.			
18328	şuğl	شُغْلْ	Ar.	∴	Bir adamın uğraştığı iş ve güç ki ferağ mukabilidir; cemi, eşgâl gelir ve bir adamı bir nesne ile uğraştırıp <u>meşgul kılmak ve gafil olmak.</u>	cem		
18329	şügül	شُغُوْلْ	Ar.	•	Şugller, işler, kârlar, meşguliyetler.			
18330	şegîl	شَغِيْلْ	Ar.	•	Meşgul olan, çok işi olan.			
18331	şifâ	شِفَاةْ	Ar.	∴	Deva, ilaç; cemi, eşfiye gelir ve afiyet ve selamet kenarına varmak manasına olup ba'dehu afiyette kullanılmıştır ve hastayı sağaltmak ve hasta için afiyet istemek ve güneş gurup etmek, darüşşifa : hastane, deliler hastanesi, ispitalva.	cem		
18332	şifâ-bağş	شِفَاةِ بَاغْشْ	Ar. - Far.	•	Hastalık defedici, afiyet verici, hasta olanı iyi edici olan.			
18333	şifâ-hâne	شِفَاةِ حَاَنَهْ	Ar. - Far.	•	Darüşşifa, hastane, deliler hastanesi.			
18334	şifâ-resân	شِفَاةِ رَسَانْ	Ar. - Far.	•	Şifa ve afiyet getirici.			

18335	şifâ-sâz	شِفَاَسَازْ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18336	şefâ'at	شَفَاعَةٌ	Ar.	∴	İlane eylemek ve dilek eylemek ve bir kimseye nâsır ve muin veyahut ondan sâ'il ve talip olarak mukarenet ve inzımmâ manasına olup badehu mücrim veya muhtaç hakkında dilek eylemekte kullanıldı ve esirgemek ve günahkâr kimseyi sâlihlerle zammeylemek.			
18337	şeffâf	شَفَّافٌ	Ar.	•	Kendi cismi içinden nazar olundukta verâsında bulunan şeylerin görünmesine cam gibi mâni olmayan şey.			
18338	şefâfet	شَفَّافَةٌ	Ar.	*	Şeffâf olmak ve bir taraftan diğer tarafı görünmek, hassası ki is. hikmet-i tabi'iyededir.		Hikmet-i tabi'iyeye	
18339	şifâh	شِفَاهٌ	Ar.	•	Şefeler, dudaklar, lebler ve müfret olmak itibariyle yüz yüze karşı söyleşmek manasıdır.			
18340	şifâhen	شِفَاهًا	Ar.	•	Yüz yüze karşı söyleşerek.			
18341	şifâhî	شِفَاهِيٌّ	Ar.	•	Yüz yüze karşı söylenmiş olan.			
18342	şefet	شَفَّةٌ	Ar.	∴	Dudak, leb, insanın dudağı, tesniyesinde şefetân; cemi, şifâh ve şefevât gelir ve her nesnenin kenar ve kıyasına denilir.	cem		
18343	şefetü'l-erneb	شَفَّةُ الْأَرْنَبِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup dudakların bütün semkinde ve az çok irtifada vaki olan teferrukât-ı amüdiyyeye yani yukarıdan aşağı yırtığa ve avam lisanında tavşan dudağı denilir.		Tip	
18344	şefet	شَفَّتٌ	Far.	•	Tir-keş, ok-dânlık.			
18345	şeftâlû	شَفْتَالُو	Far.	•	Malum bir nev leziz meyve.			
18346	şeft-âlûd	شَفْتَالُوذٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18347	şüfr	شُفْرٌ	Ar.	*	Göz kapağında kirpik biten yerin kökü ve is. tıbbiyeden olup fercin dudaklarına ve kenar tarafına denilir.			
18348	şefret	شَفْرَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve tesniyesi şefretân gelir, bu dahi is. tıbbiyededir ve kasap satırı; cemi, şifâr gelir.	cem		
18349	şef'	شَفْعٌ	Ar.	*	Zevç, çift ve çift eylemek, zıdd-ı vetr ve yevm naziri olduğu için id-i edhâya ıtlak olunur.			
18350	şüfe'â'	شُفَعَاءٌ	Ar.	∴	Şefî'ler, şefaâtçiler, ricacılar ve şufa sahipleri.			
18351	şüf'a	شُفْعَةٌ	Ar.	∴	Bir matlubu nezdinde olan nesneye zam ve ziyade eylemek ve vahit iken çift eylemek ve müteceddidü'l-mülk olan şerik üzere ivaz-ı mukâbiliyle kahren sabit olan hakk-ı temellük-i nasîbden ibarettir ve is. fihriyyeden olup bir mülk-i müşterâyı müşteriye her kaç mal oldu ise o miktar ile temellük emeye denilir ki hakk-ı şuf'a dahi bir mülk-i akâra müşterek olanlardan biri veya hakk-ı şürb-i hâsta iştirakları olan mülk, bahçe sahiplerinden biri ve keza kapısı çıkmaz sokağa açılan mülk, haneler ashabından biri veyahut bitişik komşulardan biri hisse veya bahçe veya hanesini başka bir kimseye satsa şerik ve halîf ve komşuları dava edip semenini eda ederek hisse veya bahçe veyahut hâne-i mezbûru kahren zapt etmek hakk-ı şer'isine denilir ki bazı serait tahtında mer'iyvü'l-icrâdur			
18352	şafağ	شَفَّاقٌ	Ar.	∴	Güneş gurup ettikten sonra işâ-i ahîreye kadar ufukta zahir olan humret ve güneş gurup ettikte ufukta zahir olan humret manasına imam Şafii ve Muhammed ve Ebu Yusuf ahzeylemişlerdir ve bu humretten sonra ufk-ı garbide peyda olan beyaz manasına İmâm-ı Azam Ebu Hanife hazretleri ahzeylemişlerdir lakin zamanımızda gecenin tamam olduğunu müşîr olup güneşten evvel şark tarafında vaki olan beyazlığa denilir ve kötû, kemter şey ve gündüz, nehâr ve merhamet ve nahiye ve canip manasına; cemi, eşfâk gelir ve pend ve nasihat eden kimse, nasihat verdiği adamın ıslahı babında hırs ve ikdam eylemek.	cem		
18353	şefeğat	شَفَّغَةٌ	Ar.	•	Esirgemek ve inayet ve mühür ve rikkat ve merhamet edip birine acımak ile onu korumak.			
18354	şefğat	شَفَّغَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

18355	şefkat-nümün	شَفَقَاتُ	Ar. - Far.	*	Şefkat ve merhamet gösterici.			
18356	şafağ-nümün	شَفَاقُ	Ar. - Far.	•	Şafak yeri gibi kırmızıya mail beyaz olan.			
18357	şefn	شَفْنُ	Ar.	*	Akil ve zeyrek ve ehl-i fetânet adam ve bir kimsenin vefatıyla mirasına muntazır olan adam.			
18358	şefevât	شَفَوَاتُ	Ar.	•	Şefeler, dudaklar, lebler.			
18359	şefüd	شَفُودُ	Far.	*	Haram ki helalin zıddıdır.			
18360	şüfûde	شُفُودَه	Far.	*	Hafta günleri, eyyâm-ı usbû'.			
18361	şefûğ	شَفُوقُ	Ar.	•	Şefkatli ve merhametli olan.			
18362	şefevî	شَفَوِي	Ar.	•	Dudağa müteallik ve mensup olan.			
18363	şefeviyye	شَفَوِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup evrak ve ezhârının vaziyet ve cinsi ve hususuyla tüveyç denilen renkli kıtası, nane çiçeği gibi dudağa müşabih olmasıyla yekdiğere mukârin olan nebatatı havi bir küçük nebat faslına denilir.		Nebatat	
18364	şefh	شَفِه	Ar.	*	Bir adamı meşgul kılmak.			
18365	şefehet	شَفِهَةٌ	Ar.	•	Dudak, leb.			
18366	şefehî	شَفِهِي	Ar.	•	Dudağa müteallik ve mensup olan.			
18367	şefiyy	شَفِي	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18368	şefîr	شَفِيرُ	Ar.	•	Kenar, nahiye, canip, taraf.			
18369	şefîc	شَفِيعُ	Ar.	•	Şefa'at edici, mücrim için rica edici ve is. fikiyyeden olup hakk-ı şuf'ası olan kimseye denilir; cemi, şüfe'â.	cem	Fıkıh	
18370	şefîc-i cârr	شَفِيعُ جَارٍ	Ar.	•	Komşunun bitişik olan mülk-i hânesinin satılmasından dolayı hakk-ı şuf'aya malik olan kimseye denilir.			
18371	şefîc-i ħalîğ	شَفِيعُ خَلِيطٍ	Ar.	•	Hakk-ı şürb-i hâsta iştirakları olan bahçelerden birinin veyahut kapısı çıkmaz sokağa açılan bir hanenin satılmasından dolayı hakk-ı şuf'ası olan kimseye denilir.			
18372	şefîğ	شَفِيقُ	Ar.	*	Şefkatli, merhametli, sâhib-i rikkat olan.			
18373	şakğ	شَقَّ	Ar.	∴	Yarmak, ayırmak, bölmek ve bir nesne bir adama pek güç ve düşvâr olmak ve bir adamı renc ve meşakkate uğratmak ve yarık, çatlak, açıklık; cemi, şukûk gelir ve renc ve mihnet ve meşakkat manasına.	cem		
18374	şikğ	شَقَّ	Ar.	∴	İkiye yarılmış nesnenin bir parçasına denilir ve bir nesnenin ayrılmış olan nısfı ve mutlaka bir adamın nazar eylediği şey.			
18375	şekâ'	شَقَاءٌ	Ar.	•	Şiddet ve usret ve saadet mukabili olan bedbahtlık ve şekavettir ve şiddet ve usret ve mihnet ma'nâ-yı lâzımîdir ve her türlü bela ve zillete giriftar olan ve her türlü ef'âl-i şeni'a ve rediyyeyi mürtekip olmak.			
18376	şekâhat	شَقَاةٌ	Ar.	•	Kabahat ve yakışsız olan husus.			
18377	şikâğ	شَقَاغُ	Ar.	•	Adavet ve muhalefet manasına ki dostluğu şakketmiş demek olur ve adem-i ittifâk, bozuşukluk, bozuşmak.			
18378	şekâvet	شَقَاوَةٌ	Ar.	∴	Bir kimse bedbaht olmak ve her türlü bela ve zillete giriftar olmak ve her türlü ef'âl-i şeni'a ve rediyyeyi mürtekip olmak.			
18379	şakâyik	شَقَايِيقُ	Ar.	∴	Şakikalar, yarıklar, çatlaklar ve yarım baş ağrıları manasına ve şekilde görüldüğü veçhile Türkçede dahi bu nam ile yâd olunan bir nev çiçeğe itlak olunur.			+

18380	şakāyīk-i nu'mānī	شَاكَايِي نُعْمَانِي	Ar.	*	Is. nebātiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile lâle-i kühî dedikleri nebata denilir, Nu'mân Bin Münzir hadem ve haşemiyle birgün deşt ve sahrayı geşt ü güzâr eder iken gün-a-gün şükûfeler ile ârâste bir müferrih çimenliğe geldikte bu çiçek dahi orada olmakla şu şakayık ne güzeldir bunu hıfzediniz, kimse el uzatmasın demesine mebni iptida hamisi olmağla bu isimle tesmiyesine sebep olmuştur, nebât-ı mezkûrun usâre-i gayr-ı sâfiye ile istihzar olunan hûlasası, karasu denilen mâ-i esved nam hastalıkta ve dâ'ü'l-efrencinin avâriz-ı tâliyesinde ve felçte ve kurûh-ı müzminede ve kûbâ hastalığında istimal olunur.			Nebatat	+
18381	şuqqa	شُقَّة	Ar.	∴	Iraklık ve misafirin kasıt ve azimet eylediği semt ve nahiyeye ve sefer-i ba'îd ve parça ki yırtılmış parça değildir, tezgâhtan çıkan miktarı malum parça demektir ve bir nev mektup ki kaimeden küçük ve tezkereden büyücek olur.				
18382	şikqa	شِقَّة	Ar.	•	İkiye yarılmış nesnenin bir parçası ve bir nev mektup ki kaimeden küçük ve tezkereden büyük olur.				
18383	şuqrân	شُقْرَان	Ar.	*	Gelincik çiçeği denilen nebat ki tarlalarda kırmızı kırmızı açar ve macunu yapılır.				
18384	şikâk	شِقَق	Ar.	•	Şakkalar, ikiye yarılmış nesnelerin parçaları.				
18385	şikvet	شِقْوَة	Ar.	•	Bedbahtlık, yaramazlık, kötülük, şekavet.				
18386	şuqûk	شُقُوق	Ar.	•	Şaklar, yarıklar ve çatlaklar.				
18387	şakiyy	شَقِيِي	Ar.	•	Her türlü ef'âl-i şeni'a ve rediyye irtikâp eder olan habis ve her türlü rezalet ve belaya giriftar olan.				
18388	şakîh	شَقِيْح	Ar.	•	Kabîh, çirkin ve yakışmaz ve nâ-sâz olan.				
18389	şakîk	شَقِيْق	Ar.	•	Yarısından yarılmış nesne ve ikiye yarılmış nesnenin bir parçası ve yarılmış çatlamış olan ve öz karında ve bir çiçek ismi.				
18390	şakîka	شَقِيْقَة	Ar.	∴	Is. tibbiyyeden olup yarım baş ağrısına denilir ve yarık, çatlak ve açıklık ve iki kaya veya dağ arasındaki ferce; cemi, şakâyık gelir ve öz karında ve şakayık denilen maruf çiçek.	cem		Tıp	
18391	şekk	شَكْ	Ar.	•	Şüphe ve gümân manasınadır ki yakın mukabilidir; cemi, şükûk gelir ve bir kavlin veya bir emir ve hususun sıhhatini yakinen bilmeyip sıhhat ve kizbi beyninde tereddüt eylemek.	cem			
18392	şekâ'	شَكَا'َة	Ar.	*	Hastalık, maraz ve bir adamı maraz, derd-nâk eylemek.				
18393	şikât	شِكَا'َة	Ar.	•	Bir kimse derdini söyleyip ifade eylemek ve şikâyet.				
18394	şekât	شَكَا'َة	Ar.	•	Hastalık, maraz, keyifsizlik.				
18395	şikâr	شِكَاْر	Far.	•	Ava gitmek, avlamak ve avlanan nesne ve avlayıcı, cân-şikâr: can avlayıcı.				
18396	şikâristân	شِكَاْرِسْتَان	Far.	•	Av yeri, avı çok olan yer.				
18397	şikâr-ger	شِكَاْرِگَر	Far.	•	Av avlayıcı, avcı.				
18398	şikâr-gîr	شِكَاْرِگِيْر	Far.	•	Avcı, av tutucu.				
18399	şikâr-günân	شِكَاْرِگُونَان	Far.	•	Avlayıcı ve av tutucu.				
18400	şikâr-gâh	شِكَاْرِگَاه	Far.	•	Av yeri, avı çok olan yer.				
18401	şikârî	شِكَاْرِي	Far.	•	Ava müteallik ve mensup olan.				
18402	şekâset	شَكَاْسَة	Ar.	∴	Yarmaz huylu olmak ve tabiat tersliği ve huyun çetinliği ve serkeşlik, inat.				
18403	şikâf	شِكَاْف	Far.	•	Yırtık, yarık, çatlak, açıklık ve yırtıcı, yarıcı olan.				
18404	şikâl	شِكَال	Ar.	•	Davar ayağına vurulan köstek ve pâyvend ve pây-bend; cemi, şükül gelir.	cem			

18405	şikâyet	شِكَايَةٌ	Ar.	∴	Bir kimse za'f-ı hâlini ve derununu ifade ve ihbar etmek ve birinin yolsuz hareketini zabıt tarafına arz ve ifade etmek ve şekve denilen tüysüz meşinden mamul bir nev su kabının ağzını açmak manasına olup izhar ve bess-i hüzn ve ihbâr-ı za'f ve hâl manasında müstear olarak kullanılmıştır.			
18406	şükür	شُكْرٌ	Ar.	∴	Muhsin ve mün'imin tafazzul eylediği nimet ve ihsanı ve kadr u kıymetini bilip nâsa neşir ve işâ'a ve muhsin ve mün'imini methüsena eylemekten ibarettir, küfran mukabilidir ve senâ-i cemîl ve şükür üç türlü olur, biri kalp ile olur ki mün'im tarafından nail olduğu nimeti tasavvur ve irfandan ibarettir ve biri dahi lisan ile olur ki mün'im ve muhsinine sena ve sitayiş eylemekten ibarettir, diğeri cevârih-i sâ'ire ile olur ki bi-kadri'l-istihkâk mün'ime mükâfat eylemekten ibarettir ve beş kaide üzere mebnidir, şâkir meşkûra huzû' ve ibtihâl ve tevazu eylemek ve meşkûra muhabbet eylemek ve in'âm eylediği nimeti ketm eylemeyip ikrar ve itiraf eylemek ve ona sena ve sitayiş eylemek ve o nimeti mün'imin hoşlanmadığı yerlere sarf ve istimalden mücânebet eylemektir ve Hak Teâlâ hazretleri ibâda ef'âl-i haseneye mukabil mükâfat ve mücazat vermek, hamd ile şükürün farkı budur ki şükür, enva ve esbâb cihetinden e'am ve müte'allikât cihetinden ehastr ve hamd müte'allikât cihetinden e'am ve esbâb cihetinden ehastr.			
18407	şükür-ḥân	شُكْرُحَيَّانٍ	Ar. - Far.	•	Hamdüsena ve şükredici olan.			
18408	şekker	شَكَّرَ	Far.	•	Malum tatlı nesne ki bir nev kamış ve birkaç nev pancar ve emsali nebatat suyundan hasıl olur, beyaz bir şeydir ve kâbil-i tasallübdür, gül-be-şekker : gül tatlısı.			
18409	şükran	شُكْرَانٌ	Ar.	•	İhsan ve nimetin kadr u kıymetini bilip mümkün mertebe mukabilini icra etmek.			
18410	şekker-bâz	شَكَّرَ بَازٍ	Far.	•	Şeker yağdırıcı, şeker dökücü, saçıcı.			
18411	şekker-ḥand	شَكَّرَ حَنْدٌ	Far.	•	Mahbubenin dudak altından nîm-tebessüm etmesi ve tarz-ı mezkûr üzere tebessüm edici olan.			
18412	şekker-ḥande	شَكَّرَ حَنْدَهُ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18413	şekker-rîz	شَكَّرَ رِيزٌ	Far.	•	Şeker dökücü, şeker saçıcı ve tatlı, halavetli olan ve zıfâf gecesi gelin ve güveyi başlarına saçılan nisâr ve haz ve neşâttan naşi dökülen gözyaşı.			
18414	şeker-rîzî	شَكَّرَ رِيزِيٌّ	Far.	•	Tatlı ve halavetli olan ve haz ve neşâttan naşi dökülen gözyaşı.			
18415	şekeristân	شَكَّرَ سِنَانٌ	Far.	•	Şeker hasıl olan mahal.			
18416	şeker-şiken	شَكَّرَ شِكْنٌ	Far.	•	Şeker kırıcı, güzel ve dilber olup pek tatlı söz söyler olan mahbube.			
18417	şeker-ḳand	شَكَّرَ قَنْدٌ	Ar. - Far.	•	Nebat şekeri denilen nesne.			
18418	şekerf	شَكَّرَفٌ	Far.	*	Ululuk, büyüklük, azamet, celâlet.			
18419	şikerfî	شَكَّرَفِيٌّ	Far.	•	Peklik, kıtlık, salabet.			
18420	şükür-güzâr	شُكْرٌ مُذَارٌ	Ar. - Far.	•	Şükredici ve şâkirtî'n-ni'me olan.			
18421	şükür-güzârî	شُكْرٌ مُذَارِيٌّ	Ar. - Far.	•	Şükran-ı ni'met etmek.			
18422	şekker-güftâr	شَكَّرَ كُفْتَارٌ	Far.	•	Tatlı ve halavetli sözlü olan.			
18423	şekker-leb	شَكَّرَ لَبٌ	Far.	•	Dudağı şeker gibi tatlı olan.			
18424	şikest	شِكْسَتْ	Far.	•	Kırık ve kırılmış olan ve kırılmak.			
18425	şikesteğî	شِكْسَتْغِيٌّ	Far.	•	Kırıklık, inkisar.			
18426	şikeste	شِكْسَتْهٌ	Far.	•	Kırık ve kırılmış olan ve münhezim ve perişan olan ve mütekeddir ve münfail olan ve müzayakaya giriftar olan ve bir nev talik yazısı.			

18427	şikeste-bāl	شِكْسْتَه بَال	Far.	•	Mükeddir ve hâtır-mând olan, yüreği kırılmış olan.			
18428	şikeste-pā	شِكْسْتَه پَا	Far.	•	Ayağı kırık olan.			
18429	şikeste-ḥāl	شِكْسْتَه حَال	Ar. - Far.	•	Hâli fena bulmuş olan.			
18430	şikeste-dil	شِكْسْتَه دِل	Far.	•	Yüreği kırılmış olan, mükedder ve mahzun ve meysus olan.			
18431	şikeste-zebân	شِكْسْتَه زَبَان	Far.	*	Peltek olan, fasih tekellüm edemeyen.			
18432	şikeste-zebānī	شِكْسْتَه زَبَانِي	Far.	*	Pelteklik, lüknet.			
18433	şükufte	شُكُفْتَه	Far.	•	Çiçek gibi açılmış olan.			
18434	şekl	شَكْل	Ar.	∴	Şekil, şibh ve misil ve heyet ve surette müşabehet ve bir adamın tab ve hevâsına sâlih ve muvafık olan şey ve suret, biçim ve resim ve umûr-ı muhtelif-i müşkilenin her biri ve bir nesnenin gerek mahsus ve gerek mevhum sureti; cemi, eşkâl gelir ve hendese is. olup bir veya ziyade hudût vasıtasıyla mahdut ve münhasır olan şeye denilir ve aruz is. olup habn ve kef illetlerini cemylemek ve fâilâtün cüzünden elif ve nûnun hazfına itlak olunur ve bir nesne mütebeyyin olmayıp çaparız ve müştebih ve karmakarışık olmak ve yazıya nokta ve hareke ve iran vazevlemek.	cem	Hendese ve Aruz	
18435	şikl	شِكْل	Ar.	*	Düşvârlık, güçlük ve işve ve naz, şive; cemi, eşkâl.	cem		
18436	şikem	شِكْم	Far.	•	Hayvanın karnı, midesi.			
18437	şikem-bende	شِكْم بَنْدَه	Far.	•	Kendi karnına köle olan kimse yani ekül demektir.			
18438	şikembe	شِكْمَبَه	Far.	•	Malum torba gibi nesne ki karın içinde olup yemek boğazdan geçtikte ona dâhil olup onda hazmolur ki mide demektir fakat hayvanat midesinde şöret bulmuştur.			
18439	şikem-perest	شِكْم پَرَسْت	Far.	•	Karnına ve midesine tapınıp ona abd ve köle olan kimse.			
18440	şikem-perver	شِكْم پَرَوَر	Far.	•	Karnına ve midesine çok dikkat ve uysallık eder olan kimse.			
18441	şikem-derd	شِكْم دَرْد	Far.	*	Karın ağrısı.			
18442	şiken	شِكْن	Far.	•	Kırma, kıvrım, büklüm ve buruşuk ve kırıcı ve bükücü, buruşturucu.			
18443	şikenc	شِكْنَج	Far.	∴	Kırma, kıvrım, büklüm ve eziyet, işkence ve bir nev kırmızı yılan ve usûl-i mûsîkî, mekruh, hile ve çimdik; şikence, keza.			
18444	şekvet	شِكْوَه	Ar.	*	Şikayet etmek, yani yaramaz haber arz etmek ve tüysüz meşinden yahut gönenden olan tulum; cemi, şekavet gelir.	cem		
18445	şekür	شِكُور	Ar.	∴	Esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyeden biridir ve çok şükür ve sipas eden şâkirü'n-ni'me adam.			
18446	şükür	شُكُور	Ar.	•	Şükürler, teşekkürler.			
18447	şüküfte	شُكُوفْتَه	Far.	•	Çiçek gibi açılmış olan.			
18448	şüküfe	شُكُوفَه	Far.	•	Çiçek, zehre.			
18449	şükük	شُكُوك	Ar.	•	Şekler, şüpheler, gümânlar.			
18450	şükül	شُكُول	Ar.	•	Şekiller, eşkâl, suretler.			
18451	şüküh	شُكُوه	Far.	•	Mehabet, azamet, şan, şevket ve metanet.			
18452	şiküh	شِكُوه	Far.	•	Korku, heybet, dehşet.			

18453	şekvâ	شَكْوَى	Ar.	∴	Bir kimse za'f-ı hâlini ihbar eylemek ve şekve denilen tüysüz meşinden mamul su kabının ağzını açmak manasına olup izhar ve bess-i hüzn ve ihbâr-ı za'f ve hâl manasında müstear olarak kullanılmıştır.			
18454	şekkî	شَكِّي	Ar.	•	Şek ve şüpheyeye müteallik olan.			
18455	şekîb	شَكِيب	Far.	•	Sabır ve tahammül ve sabur ve mütehammil olan.			
18456	şekîbâ	شَكِيْبَا	Far.	•	Sabur ve mütehammil ve sabırcı olan.			
18457	şekîbâ'î	شَكِيْبَايِ	Far.	•	Sabır, sabırlılık, saburluk.			
18458	şekîbende	شَكِيْبِنْدَه	Far.	•	Sabur, mütehammil ve sabırlı olan.			
18459	şükye	شُكْيَه	Ar.	∴	Bir kimse za'f-ı hâlini ihbar ve derdini ifade etmek ve şekve denilen tüysüz meşinden mamul su kabının ağzını açmak manasına olup izhar ve bess-i hüzn ve ihbâr-ı za'f ve hâl manasında müstear olarak istimal olunmuştur.			
18460	şekîket	شَكِيْكَة	Ar.	•	Fırka, bölük, takım, üslup, tarik ve huy, halk, meşrep.			
18461	şekîl	شَكِيْل	Ar.	•	Güzel biçimli, endamlı olan.			
18462	şekîme	شَكِيْمَه	Ar.	∴	Şedîdü'n-nefs adamın bir kimse canibinden kendi tarafına der-kâr olan zulüm ve kahr ve istila gibi vaziyeti kat'an hazım ve tahammül etmeyip ibâ ve imtina ve şiddetle mukabele ve mukavemet eylemesinden ibarettir ve serkeş ve şedîdü'n-nefs ve sâhib-i âr ve hamiyet olmakla asla ferd-i vâhîde ser-fürû ve inkıyat etmez olan adam ve ahd ü peymân ve istikbâr ve tereffu' ve bir nesneye benzemek ve tab ve tabiat ve ağızlık denilen demir ve at gemi ve licâm ve gem ağızlığı; cemi, şekâyim gelir.	cem		
18463	şellâ'	شَلَاء'	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup çolak ele denilir.		Tıp	
18464	şelcem	شَلْجَم	Ar.	*	Şalgam dedikleri meşhur nebat ki kökünden taam yapılır ve kendisinde kükürt olduğuna mebni kanı tashiher eder; cemi, şelâcım gelir.	cem		
18465	şelel	شَلَل	Ar.	*	Çolak olmak, yani eli tutmaz olmak ve bir nesneyi seyrek dikmek ve sevbe isabet edip gasil ile zail olmayan lekeye denilir ve is. tıbbiyeden olup dâ'ü'l-hafr denilen iskorbüt illetinde bacaklarda ve bazen yüzde ve boyunda ve göğüste ve kollarda zahir olup parmakla basmakla zail olmayan ve bir mercimekten el ayası kadar vüsatte ve yeşile mail sarı ve bazen mora mail renkte olan bere şeklinde lekeye denilir.		Tıp	
18466	şalvâr	شَلْوَاز	Far.	•	Malum bir nev don, pantolon gibi dış taraftan giyilir.			
18467	şemm	شَم	Ar.	•	Koklamak, rayiha hissetmek ki kuvâ-yı hamse-i zâhireden burunda olan kuvvettir.			
18468	şemâ	شَمَا	Ar.	*	Şem manasına muma denilir.			
18469	şümâ	شُمَا	Far.	*	Siz manasına, cemi muhatap zamiri.			
18470	şemâtet	شَمَاتَة	Ar.	∴	Gürültü, çağırışma, bağırışma ve düşmanın keder ve musibetle hürrem ve mesrur olup şenlik etmesi ve düşmana bela ve gam ve gussa yetiştigiine şad olup sevinmek.			
18471	şümâr	شُمَار	Far.	•	Sayı, hesap, tadat, bî-şümâr, sayısız, tadat olunamaz derecede kesret üzere ve çok olan.			
18472	şemârende	شُمَارِنْدَه	Far.	•	Sayıcı, hesap edici.			
18473	şemârîh	شُمَارِيْح	Ar.	•	Şimrâhlar, salkımlar ve dağ başları.			
18474	şümârîde	شُمَارِيْدَه	Far.	•	Sayılmış, hesap olunmuş olan.			
18475	şemmâs	شَمَّاس	Ar.	•	Başının ortalarını tıraş eder bir nev Nasârî papazı.			

18476	şemmâsiyân	شَمَّاسِيَانُ	Ar. - Far.	•	Papazlar.			
18477	şimâl	شِمَالٌ	Ar.	•	Sağ taraf mukabili olan sol taraf ve sol el ve sol yan ve sol cihete şamildir; cemi, şümül ve şemâ'il gelir ve güneşin doğduğu tarafa bakıldıkta sol canibe düşen nısf-ı ufuk ve huy ve tabiat, meşrep, manasına cemi şemâ'il gelir ve kutb-ı şimâl semtinden esen yel; cemi, şimâlât gelir.	cem		
18478	şimâlî	شِمَالِيٌّ	Ar.	•	Şimal tarafına müteallik ve mensup olan.			
18479	şemmâm	شَمَامٌ	Ar.	*	Şemmâme dedikleri küçük ve güzel kokulu bir nevi kavun; cemi, şemâmât gelir.	cem		
18480	şimâm	شِمَامٌ	Ar.	•	Koklamak, bir şeyin kokusunu tecrübe etmek.			
18481	şemâ'il	شَمَائِلٌ	Ar.	•	Şimaller, ahlak, tabiatlar, huylar.			
18482	şemâyim	شَمَائِمٌ	Ar.	•	Şemîmeler, kokular, rayihalar.			
18483	şemmet	شَمَمَةٌ	Ar.	•	Koku, rayiha ve koklamak ve pek cüzi bir miktar.			
18484	şemr	شَمْرٌ	Ar.	*	Had ve hiddetle veyahut hıram ve refât ile mürur eylemek ve bir nesneyi çekip bozmak.			
18485	şimer	شِمْرٌ	Ar.	•	Habis, redî ve merdûd olan.			
18486	şimr	شِمْرٌ	Ar.	*	Takallübât-ı dehre ve tıbâ'-ı umûr ve mesâlihe tecrübesi mesbûk kâr-dân ve kâr-güzâr adam.			
18487	şimrâh	شِمْرَاخٌ	Ar.	∴	Üzüm ve hurma ve emsali nesnenin saplı salkımı ve dağ başı; cemi, şemârih.	cem		
18488	şümürde	شُمُورَةٌ	Far.	•	Sayılmış, hesap olunmuş olan.			
18489	şemz	شَمَزٌ	Ar.	*	Nefs-i insânî mekruh gördüğü nesneden iğrenmek.			
18490	şems	شَمْسٌ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile Güneş denilen ve Fâriside Âfitâb ve Hurşid namıyla yâd olunan neyyir-i ekbere itlak olunur; cemi, şümûs gelir.	cem		+
18491	şemsiyy	شَمْسِيٌّ	Ar.	•	Şemse mensup ve müteallik olan.			
18492	şemsiyye	شَمْسِيَّةٌ	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile güneşin tesirinden kurtulmak için istimal olunan sâye-bâna denilir, hurûf-ı şemsiyye : bazı kelime üzerine harf-i ta'rîf olan elif lâm dâhil olduktaki telaffuzda işbu elif ve lâm okunmayıp kelime-i mezkûrenin evvel harfi teşdit ile telaffuz olunur ki işte bu gibi harflere denilir.			+
18493	şimşâd	شِمَشَادٌ	Far.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile şimşir denilen ağaca itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kaşarı yani kabuğu olup tedaviye asi olan emrâz-ı efrensiyyede ve resye-i müzminede mu'arrık gibi istimal olunur.			+
18494	şimşir	شِمَشِيرٌ	Far.	•	Kılıç, seyf, tığ.			
18495	şimşir-zen	شِمَشِيرُ زَنْ	Far.	•	Kılıç ile darbedici olan.			
18496	şem ^c	شَمْعٌ	Ar.	∴	Mum, çerâğ ve balmumu ve la'b ve mizah eylemek.			
18497	şem ^c -dân	شَمْعِدَانٌ	Ar. - Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile mum dikip zapt etmeye mahsus olan alet.			+
18498	şeml	شَمَلٌ	Ar.	∴	Örtü ile örtüp bürümek ve örtü, nesneyi örtmek ve bir şeyi, bir nesneyi ihata etmek ve perakendelik, teferruk ve az nesne ve cem olmak.			
18499	şümûs	شُمُوسٌ	Ar.	•	Şemslar, güneşler, âfitâblar.			
18500	şümû ^c	شُمُوعٌ	Ar.	•	Şemler, mumlar.			
18501	şümül	شُمُولٌ	Ar.	•	Kaplamak, şamil ve havi olmak ve nesne nesneyi örtmek veya kendi hükmüne dâhil etmek ve birkaç nesneye âm ve müsterek olmak.			

18502	şemül	شَمُول	Ar.	*	Safî ve halis ve kible mukabilinden gelen yel.			
18503	şemüm	شَمُوم	Ar.	•	Kokulu, rayihalı olan.			
18504	şemîm	شَمِيم	Ar.	∴	Yüksek nesne ve koku ve kokulu, rayihalı ve koklamak.			
18505	şemîmet	شَمِيمَةٌ	Ar.	•	Koku, rayiha, bû, bûy.			
18506	şinâ	شِنَا	Far.	•	Suda yüzmek ve sebâhat etmek.			
18507	şinâb	شِنَاب	Far.	•	Suda yüzmek ve yüzgeç olan kimse, sebbâh.			
18508	şinâ-ber	شِنَابَر	Far.	•	Yüzgeç, sebbâh.			
18509	şinâhte	شِنَاهْتَه	Far.	•	Malum ve maruf ve belli olan.			
18510	şinâr	شِنَار	Far.	•	Yüzgeç, yüzücü, sebbâh.			
18511	şinâs	شِنَاس	Far.	•	Bilici, âlim ve arif ve âlim ve tanıtıcı olan.			
18512	şenâr	شِنَار	Ar.	•	Pek bed ve kabîh olan ve ayıp ve ar ve nakisa.			
18513	şenâc	شِنَاع	Ar.	•	Pek aşırı bed ve kabîh ve yakışmaz ve çirkin olmak.			
18514	şinâc ^{at}	شِنَاعَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve hadden ve miktarından tecavüz etmek ve kötülük.			
18515	şen'ân	شِنَانٌ	Ar.	*	Bi't-tab' mübgız ve kindar ve mübattın adam.			
18516	şene'ân	شِنَانٌ	Ar.	*	Buğuz ve adavet ve adavet etmek ve bir kimsenin hakkını eda eylemek veyahut hakkını tamamen verip ibrâ-i zimmet eylemek.			
18517	şinâ-ver	شِنَاوَر	Far.	•	Yüzgeç, sebbâh ve suda yüzücü.			
18518	şenâyi ^c	شِنَاعِي	Ar.	•	Şeni'atler, pek aşırı kabîh ve bed ve yakışmaz olan şeyler.			
18519	şenbih	شَنِيبِه	Far.	•	Gün, yevm, ruz ve rûz-i şenbih : cumartesi günü, yevmü's-sebt, sebt günü.			
18520	şenc	شَنِج	Ar.	*	Deri buruşuk, pürtüklü olmak ve is. tbbiyeden olup üzeri pürtüklü ve dikenli olan her bir kıt'a-i beden <u>sathına, yüzeyine itlak olunur.</u>			
18521	şeneb	شَنِيب	Ar.	*	Dişlerin inci gibi âbdâr ve tâbdâr ve ince ve safî ve latîf ve hem-vârlığına denilir.			
18522	şencâr	شَنِجَار	Ar.	*	Eşek marulu denilen nebat ki hava cıva namıyla meşhurdur, şingâr-ı Fârisî mu'arrebidir.			
18523	şenşenet	شَنِشِنَةٌ	Ar.	•	Tabiat, de'b, âdet.			
18524	şen ^c	شَنِع	Ar.	•	Şenâ'at, pek şeni ve kabîh olmak.			
18525	şün ^c at	شُنُعَةٌ	Ar.	•	Pek aşırı, yakışmaz olan fiil.			
18526	şenf	شَنِف	Ar.	*	Kulağa asılan küpe ve bir nesneye muteriz veya müte'accib veya hoş gelmemiş gibi bakmak.			
18527	şünkâr	شُنْقَار	Far.	•	Sunkur denilen av kuşu.			
18528	şengerf	شَنِغْرِف	Far.	•	Zincifre tabir olunan boya.			
18529	şenm	شَنِم	Ar.	*	Tırmalamak ve bir nesne ile gövdenin derisini yarıp yırtmak.			
18530	şinev	شِنَو	Far.	•	Dinleyici, istimâ' edici, işitici olan.			
18531	şünü ^{et}	شِنُوَةٌ	Ar.	*	Levs ve çirkten içtinap edip daima nezafet ve nezahet üzere olan, pâkîze-meşreb adama denilir.			

18532	şimîd	شِينِيد	Far.	•	İşitmek, istimâ' etmek.			
18533	şimîde	شِينِيدَه	Far.	•	İşitilmiş, mesmu olan.			
18534	şini°	شِينِيْع	Ar.	•	Haddî müteceviz ve pek aşırı bed, kabîh ve yakışmaz ve çirkin olan nesne.			
18535	şü	شُو	Far.	•	Yıkamak, su ile tathîr etmek ve yıkayıcı, tathîr edici olan.			
18536	şivâ°	شِوَاءَ	Ar.	*	Kebap ve büryân.			
18537	şevârib	شَوَارِب	Ar.	∴	Şâribler, bıyıklar ki üst dudakta olan kıllardan ibarettir ve boğazda olan damarlar.			
18538	şevâri°	شَوَارِيْغ	Ar.	•	Şâri'ler, cadde, yollar, şâh-râhlar.			
18539	şevâriķ	شَوَارِķ	Ar.	•	Şânkalar, nurlar, aydınlıklar.			
18540	şüvâz	شُوَظ	Ar.	∴	Tütünsüz, safi ateş yalını, alevi yahut ateşin tütünü ile harareti veya güneşin harareti.			
18541	şevâ°il	شَوَاعِل	Ar.	•	Şâ°ileler, ateş alevleri.			
18542	şevâ°î	شَوَاعِي	Ar.	•	Şâ°î ve faş olanlar, şüyu bulanlar.			
18543	şevâğil	شَوَاعِل	Ar.	•	Şâğileler, meşguliyetler.			
18544	şevâkil	شَوَاكِل	Ar.	•	Şâkileler, tarikatlar, mezhepler ve ahlak ve tabâyi'.			
18545	şevvâl	شَوَّال	Ar.	∴	Şehr-i fitr, şeker bayramı ayı ki şühür-ı Arabiyyeden onuncu şehrdir ve ramazan ile zilkade beyinde vaki olup guresi bayram olur; cemi, şevâvil gelir, nâkaların yani develerin şevl-i eznaî, yani çiftleşmeleri için kuyruklarını yukarı kaldırmaları, bu maha müsadif olmakla bâ°is-i itlâk olmuştur.	cem		
18546	şevâmiķ	شَوَامِķ	Ar.	•	Şâmihalar, yüksek olan dağlar ve çıkıntılar.			
18547	şevâmil	شَوَامِل	Ar.	•	Şamil ve havi olanlar.			
18548	şevâhid	شَوَاهِد	Ar.	•	Şahitler, şehadet ediciler.			
18549	şevâhiķ	شَوَاهِķ	Ar.	•	Şahitler, yüksek dağlar.			
18550	şevâhîn	شَوَاهِيْن	Ar.	•	Şahin denilen kuşlar.			
18551	şevâ°ib	شَوَائِب	Ar.	•	Şaibeler, çirk ve leke ve kir ve paslar.			
18552	şev°	شَوَّء	Ar.	•	Sebk ve takaddüm etmek.			
18553	şübân	شُوْبَان	Far.	•	Çoban, râ°î ve koyun güdücü.			
18554	şü°büb	شُوْبُوْب	Ar.	•	Sağanaklı yağmur.			
18555	şüh	شُوْح	Far.	•	Cesur ve bî-şerm ve hayâ olan ve utanmak bilmez olan açık meşrep olan.			
18556	şür	شُوْر	Far.	•	Tozlu, çorak olan ve uğursuz, şom, nahs olan ve şamata, çığlıltı, kargaşalık, kavga.			
18557	şür-âbe	شُوْرَابَه	Far.	•	Çirkli, pashlı, murdar su ve acı su ve gözyaşı.			
18558	şür-üfken	شُوْرُفْكَنْ	Far.	•	İhtilale verip karmakarışık edici olan.			
18559	şür-engîz	شُوْرُاَنْگِيْز	Far.	•	Şamata ve kavga çıkarıcı.			
18560	şürbâ	شُوْرْبَا	Far.	•	Çorba denilen malum bir nev taam ki mukaddime-i kâffe-i et°ime.			

18561	şür-baht	شورِ باحث	Far.	•	Bedbaht ve bahtsız olan.			
18562	şüret	شورة	Ar.	*	Muhbir, manzar ve bal gümece manalarına gelir.			
18563	şüristân	شورستان	Far.	•	Çorak olan mahal.			
18564	şüriş	شورش	Far.	•	Çığıltı, kargaşalık, kavga, niza, feza', ihtilal.			
18565	şüre-zâr	شوره زار	Far.	•	Çorak olan mahal.			
18566	şürâ	شورى	Ar.	•	Meşveret ve müşavere ederek umûr-ı memleket idaresine memur olan bir takım kimselerin hey'et-i mecmû'ası ve meclis ve ictimâ'-ı ekâbir.			
18567	şüridegî	شوریدگی	Far.	•	Perişanlık, karışıklık.			
18568	şürîde	شوریده	Far.	•	Perişan, karışık ve mağşuş olan.			
18569	şürîde-baht	شوریده باحث	Far.	•	Bedbaht ve talihi menhus olan.			
18570	şürîde-ḥâl	شوریده حال	Ar. - Far.	•	Ahval ve umuru perişan olan.			
18571	şürîde-ḥâṭır	شوریده خاطر	Ar. - Far.	•	Hatır ve gönlü perişan olan.			
18572	şürîde-râh	شوریده راه	Far.	•	Yolunu kaybetmiş olan.			
18573	şürîde-re'ÿ	شوریده رأى	Ar. - Far.	•	Rey ve tedbiri perişan ve fasit olan.			
18574	şüşe	شوشه	Far.	•	Sebîke ve külçe resminde olan nesne.			
18575	şavṭ	شوط	Ar.	∴	Sıçramak ve Beyt-i Şerif ziyaretinde Hacer-i Esved'den başlayıp şartı üzere dolanarak yine Hacer-i Esved'e varmak üzere tavaf etmek; cemi, eşvât gelir.	cem		
18576	şavḳ	شوق	Ar.	∴	Arzu manasına ki nefis ve kalbin bir nesneye çekinmesinden ibarettir; cemi, eşvâk gelir ve arzu etmek, gönülden isteyip aramak ve memnun ve mesrur ve şâdumân olmak ve bir nesneyi bir şeye muhkem muhkem çekip bağlamak.	cem		
18577	şevḳî	شوقی	Ar.	•	Şevke müteallik ve mensup olan.			
18578	şevḳiyye	شوقیه	Ar.	•	Mektubun elkâbî beyanı akabinde olan bendi.			
18579	şevk	شوك	Ar.	∴	Diken, hâr; cemi, eşvâk gelir ve bir adamın şevket ve hiddeti nümâyân olmak.	cem		
18580	şevket	شوكه	Ar.	∴	Padişaha mahsus heybet ve saltanat ve diken, hâr ve silah ve silahın hiddeti ve diken batmak; cemi, şevek gelir.	cem		
18581	şevkürân	شوکران	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile baldıran denilen nebata denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü evrakı ile yani yaprağı ile tohumu olup harice lapa şeklinde, evrâm-ı seretâniyyede yani yenirce illetinin yumrularında ve evrâm-ı hanâzîriyye yani sıraca şişlerinde ve su'âl-ı mu'annidde yani devamlı öksürükte dâhile müsekkin gibi istimal olunur.		Nebatat	+
18582	şevkürân-ı mâ'î	شوکران مائی	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup su râziyânesi veyahut küçük baldıran denilen nebata ıtlak olunur.		Nebatat	
18583	şevkel	شوکل	Ar.	•	Piyade asker ve askerın sağ kolu yahut sol kolu.			
18584	şevlet	شولة	Ar.	*	Nücûm is. olup menâzil-i kamerden bir menzile denilir ki iki nurani kevkebden ibarettir ve şaşkın ve bön avrat.			
18585	şülîde	شولیده	Far.	•	Mütegayyir ve perişan ve gün-a-gün efkâr ve endişeye giriftar olan.			
18586	şüm	شوم	Ar.	∴	Uğursuz ve naḥs olan ve rezil, kabîh ve şeni olan ve yaramaz yıldızlı, hayırsız kişi.			
18587	şü'm	شوم	Ar.	•	Uğursuzluk, meşum olmak.			

18588	şüm-ka-dem	شوم قادم	Ar.	•	Uğursuzluk getirici olan, gelmesi ve kudumu uğursuz olan.			
18589	şüm'in	شومين	Far.	*	Ispanak denilen nebat.			
18590	şevne	شونه	Ar.	•	Zahire ambarı.			
18591	şevende	شونده	Far.	•	Kâ'in, mevcut ve var olan.			
18592	şühet	شوهه	Ar.	*	İraklık, ba'id, dûr.			
18593	şevher	شوهر	Far.	•	Karının kocası, zevç.			
18594	şevâ	شوى	Ar.	*	Naçiz nesne ve malın kötüsü ve kemteri ve eller ve ayaklar ve etrâf-ı beden ve başın kâsesi.			
18595	şüy	شوى	Far.	•	Yıkamak ve yıkayıcı.			
18596	şeh	شه	Far.	•	Şah, padişah.			
18597	şehâ	شها	Far.	•	Ey şah, ya padişah.			
18598	şihâb	شهاب	Ar.	∴	Sâtî' ve dirahşân olan ateş şulesi ve şeyâtîn, istirâk-ı ahbâr yani haber çalmak için asumana su'ûd eylediklerinde men zımında melaikenin remy ettikleri şuleli ateş parçasında galip olmuştur, halk ona yıldız aktı tabir ederler ve umur ve mesâlihte şu'le-i âteş gibi cerî ve nafiz ve kâr-güzâr kimse; cemi, şühüb gelir.	cem		
18599	şehâdet	شهادة	Ar.	∴	Bir nesnenin hakikatine muttali olup katî bilmek ve şahitlik ki basar veya basiret ile müşahede sebebiyle hasıl olan ilim ve itiladan naşi sâdir olan kavilden ibarettir ve bir mahalde hazır olup bir emri görüp veyahut bildiği vecih üzere haber vermek ve müşahede ve gördüğünü ve yakinen bildiğini söyleyip ifade etmek ve 1s. fikhiyyeden olup bir kimsenin âher kimsede olan hakkını ispat için huzûr-ı hâkimde ve hasmının muvacehelerinde şehadet lafzıyla yani şehadet ederim böyledir diye haber vermeye denilir ve Hak Celle ve sübhânehu hazretlerinin vahdaniyetine ve Peygamber aleyhi's-selâmın nübüvvetine kalben ve lisânen kail olmak ve şehit olmak ve hazır ve mevcut olmak ve huzur ve vücut, âlem-i şehâdet : dünya, cihan.		Fıkıh	
18600	şihâr	شهار	Ar.	∴	Ecir ve hizmetkâr makulesini aylıkla tutmak ve aylıkla alıp vermek.			
18601	şühâk	شهاق	Ar.	*	Hınçkırık, fuvâk.			
18602	şihâm	شهام	Ar.	•	Şehm olanlar, zeki ve cesur olanlar.			
18603	şehâmet	شهامة	Ar.	•	Bir kimse şehm yani zeyrek ve zekiyyü'l-fu'âd ve tîz-fehm ve âteşîn-zihn ve çîre-mizâc ve cesur olmak ve zekâ ve zekâvet, çabuk fehim ve idrak etmek ve şecaat ve cesaret ve cüret ve bahadırılık.			
18604	şehâne	شهانه	Far.	•	Şahane, padişaha münasip ve yakışır olan.			
18605	şehbâ	شهباء	Ar.	•	Rengi siyah ile karışmak, beyaz olan ve çocuk ve bütün bütün silahlı olan asker bölüğü ve pek kıtlık olan sene.			
18606	şehbâz	شهباز	Far.	•	Büyük beyaz doğan kuşu, şahbaz.			
18607	şehbâz-âne	شهبازانه	Far.	•	Şahbaza layık ve yaraşır olan.			
18608	şehbâl	شهبال	Far.	•	Kuş kanadının ön, uzun tüyü.			
18609	şühbân	شهبان	Ar.	•	Şahaplar, düşen yıldızlar.			
18610	şehbed	شهبند	Far.	•	Çeribaşı ve asker reisi.			

18611	şehbender	شَهْبَنْدَرُ	Far.	∴	Hükûk-ı düvel is. olup devlet metbû'alarının memâlik-i ecnebiyyede bulunan tebaasının ticâret-i berriyye ve bahriyelerini himaye etmek ve hukuk ve imtiyazlarını vikaye ve ticaret ve emsali husûsâta dair mu'âhedâtın cereyân-ı ahkâmına nezaret ve metbû'ları olan hükümdardan ticâret-i berriyye ve bahriye hakkında sudûr edecek evâmiri mevki'-i icrâya vaz ve vatandaşlarına muavenet eylemek ve mevâdd-ı adliyyede devletleri tebaası üzerine bir dereceye kadar icrâ-yı ahkâm ile sanayi ve ticâret-i berriyye ve bahriye terakkiyatının teminine medar olacak muamelatı devlet metbû'alarına bildirmek ve emsali gibi vezâ'if ile mükellef olarak bir devletin diğer devlet nezdinde bulunan bir nev vekillerinden her birine denilir ve tüccarbaşı ve bezirgânlar kâhvası			Hükûk-ı düvel
18612	şeh-beyt	شَهْبَيْتٌ	Ar. - Far.	•	Gazelin son beyti.			
18613	şehper	شَهْپَرُ	Far.	•	Kuş kanadının en uzun tüyü.			
18614	şehpere	شَهْپَرَه	Far.	*	Kocakarı, acüz.			
18615	şehd	شَهْدٌ	Ar.	•	Bal ve asel denilen tatlı nesne ki arı onu yapar; cemi, şihâd gelir ve gümeç balına denilir.	cem		
18616	şühedâ'	شُهِدَاءُ	Ar.	•	Şehitler, din uğrunda fedâ-yı cân etmiş maktul kimseler.			
18617	şehd-âb	شَهْدَابٌ	Ar. - Far.	•	Bal şerbeti.			
18618	şehd-âbe	شَهْدَابِه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18619	şihdâre	شِهْدَارَه	Ar.	*	Fahiş ve müsrif ve tamamıyla müfsit olan kimse.			
18620	şehdânc	شَهْدَانِجٌ	Ar.	∴	İncinin irisi ve benek ve kendir otunun tohumu ki ona habb-ı kinnab dahi derler.			
18621	şehdânaç	شَهْدَانِاقٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18622	şehdâne	شَهْدَانِه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve büyük, zikiymet inci.			
18623	şehd-kâm	شَهْدَكَامٌ	Ar. - Far.	•	Ağzında tatlı lezzet kalmış olan.			
18624	şehr	شَهْرٌ	Ar.	∴	Bir şeyi şöhretlendirmek ve ehl-i ilm ve danışment ve tınak kesintisi ve şöhretine mebni yeni aya itlak olunur, bir yeni aydan diğer yeni aya kadar olan müddet ve zamandan ibarettir ki kamerin yirmi sekiz menâzili kateylediği eyyam olup kâh yirmi dokuz ve kâh otuz günden ibarettir; cemi, şühûr gelir ve nâs üzere kılıç sıvırmak, sell-i sevf etmek.	cem		
18625	şehr	شَهْرٌ	Far.	•	Büyük memleket ki ekseriya bir yerin mahall-i hükûmeti olur.			
18626	şehr-ârâ	شَهْرَآرَا	Far.	•	Memleketi güzellik verici olan.			
18627	şehr-âşüb	شَهْرَآشُوبٌ	Far.	•	Memleketi fesada verici olan.			
18628	şeh-râh	شَهْرَاهُ	Far.	•	Şâh-râh, asıl büyük cadde, yol.			
18629	şöhret	شُؤْرَةٌ	Ar.	•	Bir nesne vazih ve zahir olmak ve bir nesnenin isim ve şöhreti beyne'n-nâs bilinip söylenmek.			
18630	şöhret-şî'âr	شُؤْرَتِشِعَارٌ	Ar.	•	Şöhret arz edici, şöhretli ve meşhur olan.			
18631	şöhret-güzîn	شُؤْرَتِغُزَيْنٌ	Ar. - Far.	•	Nam ve namus ve şöhret isteyip talep edici olan.			
18632	şöhret-gir	شُؤْرَتِغَيْرٌ	Ar. - Far.	•	Şöhret kesbeden, meşhur olan.			
18633	şehristân	شَهْرِسْتَانٌ	Far.	•	Büyük ve mamur olan memleket.			
18634	şehr-ğarîb	شَهْرُغَرِيبٌ	Ar. - Far.	•	Bir memlekette yabancı olan kimse.			

18635	şeh-reg	شَهْرَجْ	Far.	•	Büyük damar, şah damar.			
18636	şeh-rüd	شَهْرُودْ	Far.	•	Büyük çay, nehr-i azîm.			
18637	şehrûze	شَهْرُوزَه	Far.	*	Dilenci, sâ'il, tese''ül eden.			
18638	şeh-râh	شَهْرَاه	Far.	•	Şâh-râh, büyük cadde, yol.			
18639	şehri	شَهْرِي	Far.	•	Taşralı olmayıp şehir ahalisinden olan kimse.			
18640	şehriyy	شَهْرِيّ	Ar.	•	Bir aylık ve bir aya müteallik olan.			
18641	şehriyâr	شَهْرِيَارْ	Far.	•	Zamanında bulunan sair padişahlardan zî-kuvvet ve sâhib-i iktidâr olan padişah, hükümdar.			
18642	şehriyârâne	شَهْرِيَارَانَه	Far.	•	Padişaha münasip ve müteallik ve yakışır olan.			
18643	şehriyârî	شَهْرِيَارِي	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve padişahlık, saltanat, hüküm, iclâl.			
18644	şehzâde	شَهْزَادَه	Far.	•	Padişah oğlu olan zât-ı âlî, tebâr.			
18645	şehzâdegân	شَهْزَادِكَانَ	Far.	*	Padişah oğulları olan zevât-ı âliye.			
18646	şehsüvâr	شَهْسُوَارْ	Far.	•	Süvarilerin şahı ve başı olan kimse veyahut başka şahları kendisine merkûp ve muti kılınmış olan kimse ve mülûkâne ata binip at üzerinde dilîrâne duran ve merdane hareket eder olan.			
18647	şehlâ'	شَهْلَاءْ	Ar.	•	Ela göze denilir ki nâ-münâsib olarak lisanımızda nîm şaşı bakan göze itlak olunmuştur.			
18648	şehm	شَهْم	Ar.	∴	Zeyrek ve zekiyyü'l-fu'âd ve zekâvetli ve tiz-fehm ve âteşin-zihm ve çire-mizâc ve cesur, cesaretlî olan adam ve feza' ve havf; cemi, şihâm gelir.	cem		
18649	şehmât	شَهْمَاتْ	Far.	•	Şahmat ki satranç oyununda şahın hiç oynayacak hanesi kalmadığında böyle denilir.			
18650	şehinşâh	شَهِنْشَاه	Far.	•	Bir padişah ki vaktinde olan başka padişahların kuvvet ve azametinden ziyade ola ve padişahlar padişahı.			
18651	şehinşâhî	شَهِنْشَاهِي	Far.	•	Şehinşâh, padişaha münasip ve müteallik olan ve padişahlık, saltanat.			
18652	şehnişe	شَهِنْشَه	Far.	•	Bi-ma'nâ şehinşâh.			
18653	şehnişin	شَهِنْشَيْنْ	Far.	•	Şahnişin denilen pencere çıkması.			
18654	şehvât	شَهْوَاتْ	Ar.	•	Şehvetli istekler, arzular.			
18655	şehvâr	شَهْوَارْ	Far.	•	Padişaha layık olan nesne ki kendi cinsinin âlâsı olur.			
18656	şehvân	شَهْوَانْ	Ar.	•	Şedîdü'l-şehvet ve şehveti galip olan kimse.			
18657	şehvânî	شَهْوَانِي	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve şehvete müteallik ve ait olan.			
18658	şehvet	شَهْوَةٌ	Ar.	∴	Hevâ-yı nefis ve meyl-i nefis; cemi, shehevât gelir ve bir nesneyi sevip ona meyl ve râğbet etmek ve mahbube için istek ve iştiha ve arzu etmek.	cem		
18659	şehvet-engîz	شَهْوَتْ اَنْگِيْزْ	Ar. - Far.	•	Bir kimsenin kuvve-i şehvâniyyesini tahrîk edici olan.			
18660	şehvet-perest	شَهْوَتْ پَرَسْتْ	Ar. - Far.	•	Nefsinin isteklerine ve arzularına bende olan kimse.			
18661	şühüd	شُهُوْدْ	Ar.	∴	Hazır olup görmek ve hazır ve mevcut olup göze görünmek ve görüp gözetmek ve müşahede etmek ve kelime cem olmak itibariyle şahitler demektir.			
18662	şühür	شُهُوْرْ	Ar.	•	Şehirler, aylar, mahlar.			
18663	şehviyy	شَهْوِيّ	Ar.	•	Ehl-i şehvete mensup ve müteallik olan ve ehl-i şehvet olan.			

18664	şehî	شَهِي	Far.	• Şaha münasip olan.			
18665	şehiyy	شَهِيَّ	Ar.	• İstenilecek ve arzu olunacak şey.			
18666	şehîd	شَهِيد	Ar.	∴ Şahit ve güvâh manasına ve esmâ-yı hüsnâ-yı ilâhiyyeden olup ilminden asla bir nesne kaybolmayıp mecmû'-i eşyâ ilminde hazır olan Zât-ı Ecel ve Âlâ hazretleri ve örf-i şer'ide fisebilillah maktul olana itlak olunur, bu itlak gasline ve nakline melâ'ike-i rahmet hazır olduklarına mebnidir veyahut kıyamette ümem-i hâliyye-i sâlife hakkında istişhâd olunan zevattan olduğu için veyahut vefat etmeyip huzûr-ı ilâhîde hazır ve zinde olduğu için veyahut âlem, melek ve melekûtu müşahede eylediği içindir; cemi, şühedâ gelir.	cem		
18667	şehîr	شَهِير	Ar.	• Beyne'n-nâs kadir ve menzileti maruf ve zikr-i bi'l-hayr ile elsinede mezkûr ve mevsuf ve namdar adam ve şeref ve şan sahibi olan şey.			
18668	şehîk	شَهِيك	Ar.	∴ Ağlayan çocuk gibi huçkırıp içini çekmek ve seda vererek soluğunu içeri çekmek ve ıs. tıbbiyeden olup nefes almaya denilir, zefîr ise nefes vermektir.			
18669	şehîm	شَهِيم	Ar.	• Zeki ve zekâvetli olan ve tîz-fehm ve zeyrek olan.			
18670	şey°	شَيْ	Ar.	∴ Dilemek ve istemek ve her bir mevcut ki Fâriside çiz ve Türkçede nesne tabir olunur, gerek ecsâm gibi hissi olsun ve gerek akvâl gibi hükmi olsun; cemi, eşyâ gelir ve kolay ve âsân nesne.	cem		
18671	şiyâṭ	شِيَاط	Ar.	* Yanmış yün ve pamuk kokusu ve yanık kokulu.			
18672	şiyâṭî	شِيَاطِي	Ar.	* Yanık kokuya müşâbih ve benzer olan.			
18673	şeyâṭîn	شِيَاطِين	Ar.	∴ Şeytanlar, devler, rü'ûsü's-şeyâṭîn, pek fena ve kabîh bir otun adıdır.			
18674	şiyâ°	شِيَاغ	Ar.	∴ Kaval denilen çoban düdüğü ve ateş alevlendirecek odun hurdaları ve zahir olmak ve şüyü bulmak ve nâs beyninde bilinip faş ve münteşir olmak.			
18675	şiyâf	شِيَاْف	Ar.	* İs. tıbbiyeden olup göz makulesi uzva mahsus deva ve dârûya itlak olunur.			
18676	şiyâm	شِيَاْم	Ar.	• Şâmeler, siyah lekeler, hâller, benekler, benler.			
18677	şiyâmât	شِيَاْمَات	Ar.	• Bi-ma'nâhu eyzan.			
18678	şe°âmet	شَاْمَةٌ	Ar.	• Uğursuzluk, adem-i meymenet.			
18679	şeye°ân	شَيْئَان	Ar.	* Ba'îdü'n-nazar kimse ki gerek hissi olsun ve gerek manevi olsun şu hâlde avâkıb-ı umûrun gavrını mülâhaza ve tedbir eden adam demektir.			
18680	şib	شَيْب	Far.	• İniş olan yer ve alçak ve aşağı olan.			
18681	şeyb	شَيْب	Ar.	• Saç ve sakal ağarmak.			
18682	şeybâ°	شَيْبَاء	Ar.	• Ayın son gecesine ve arûsun zıfâf gecesine, leyle-i şeybâ' derler.			
18683	şeybet	شَيْبَةٌ	Ar.	• Aklık ve kocalık ve saç ağarmak.			
18684	şeybân	شَيْبَان	Ar.	* Bulutlu, soğuk gün ve kânunuevvel ve sâni ayları ki evvel aylarda kardan ve kırığıdan yerler pir ve ihtiyar şekline girdiğinden böyle itlakına sebep olmuştur.			
18685	şî°et	شَيْئَةٌ	Ar.	* Bir şeyi dilemek, istemek.			
18686	şeyḥ	شَيْح	Ar.	* Bir hususta çalışıp çabalamak.			
18687	şeyḥ	شَيْح	Ar.	∴ Pirlilik zahir olan ve pir ve sâlhorda olan kişi, ihtiyar ve sâlhorda ve kocamış olan adam; cemi, şüyüh ve meşâyih gelir ki bu meşâyih kelimesi meşîhanın cemidir, münteha'l-cumû'dur ve bir kabilenin seyidi olan adam ve dervişlerin büyük davandığı zat.	cem		
18688	şeyḥu'l-islâm	شَيْحُ الْإِسْلَام	Ar.	• Devlet-i Aliyyede kâffe-i ulemânın ser-defteri olan zat ki rûtbece kâffesinden büyüktür.			

18689	şihân	شِيحَانُ	Ar.	•	Şeyhler, ihtiyar olan kimseler ve dervişlerin büyüğü ve kavmin seyidi olan kimseler.			
18690	şihat	شِيحَةٌ	Ar.	•	Şeyhlik, ihtiyarlık, kocalık.			
18691	şeyhühât	شِيحُوْحَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve insan kocamak.			
18692	şeyhühîyyet	شِيحُوْحِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18693	şid	شِيدٌ	Ar.	*	Duvara sıvayacak kireç ve balçık makulesi sıva ve kireç ile yapılmış olan bina ki müşeyyed derler.			
18694	şeyd	شِيدٌ	Ar.	*	Duvarı sıva ile sıvamak ve helak olmak ve binayı kireçle yapmak.			
18695	şid	شِيدٌ	Far.	*	Güneş, âfitâb, şems.			
18696	şeydâ	شَيْدَا	Far.	•	Deli divane ve mecnun olan.			
18697	şeydâ'î	شَيْدَائِيٌّ	Far.	•	Delilik, divanelik, cünun.			
18698	şir	شِيرٌ	Far.	•	Arslan denilen vahşi hayvan ve süt, leben ki dişi hayvanın memelerinde hasıl olur.			
18699	şirâz	شِيرَازٌ	Ar.	*	Süzülmüş yoğurt; cemi, şevâriz gelir ve Pîşdâdiyân tabir olunan selâtîn-i Acem'den Tahmûres'in oğlunun ismidir ki İran toprağında Şiraz denilen memleketin banisi olmakla ismiyle müsemma olmuştur.	cem		
18700	şirâze	شِيرَازَه	Far.	•	Kitabın yapraklarını zapt için mücellitlerin kitap başlarına ördükleri bir nev örgü.			
18701	şirâze-bend	شِيرَازَه بَنْدٌ	Far.	•	Şiraze bağlayıcı olan ve şiraze ile bağlı olan.			
18702	şirâze-keş	شِيرَازَه كَشٌّ	Far.	•	Şiraze bağlayıcı olan.			
18703	şirâne	شِيرَانَه	Far.	•	Arslana müteallik ve münasip ve ait olan.			
18704	şirbân	شِيرْبَانٌ	Far.	•	Arslanlı, arslan bekçisi.			
18705	şir-hâr	شِيرٌ حَوَازٌ	Far.	•	Süt ile beslenen ve süt emer olan.			
18706	şir-hâre	شِيرٌ حَوَازَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18707	şir-hûr	شِيرٌ حُوْرٌ	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18708	şir-hürde	شِيرٌ حُوْرْدَه	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18709	şir-dâr	شِيرٌ دَارٌ	Far.	•	Süt verir olan, sütlü olan.			
18710	şir-dân	شِيرٌ دَانٌ	Far.	•	Koyunun a'zâ-yı bâtnasından bir uzvun, ta'bir-i âherle bağırsaklardan bir kıtasının ismidir.			
18711	şir-dil	شِيرٌ دِلٌ	Far.	•	Arslan yürekli ve bahadır ve dilir olan.			
18712	şiristân	شِيرِسْتَانٌ	Far.	•	Arslanı çok olan mahal.			
18713	şir-gîr	شِيرٌ گِيرٌ	Far.	•	Keyif, nîm-mest ve yarım sarhoş olan.			
18714	şir-merd	شِيرٌ مَرْدٌ	Far.	•	Dilir, bahadır ve cesur olan ve şol derviş kimse ki zikrullâh ile meşgul olup dünya ve ahiret kaydında olmaya.			
18715	şire	شِيرَه	Far.	•	Üzümden sıkılıp henüz tahammür etmemiş ve şarap olmamış üzüm suyu.			
18716	şiri	شِيرِيٌّ	Far.	•	Arslana mensup ve müteallik olan ve arslanlık, bahadırılık.			
18717	şirin	شِيرِينٌ	Far.	•	Tatlı olan nesne ve melih olan.			

18718	şîrîn-edâ	شیرین آدا	Far.	•	Etvâr ve hareket ve kelamı güzel ve tatlı olan.			
18719	şîrîn-zebân	شیرین زبَان	Far.	•	Tatlı dilli olan.			
18720	şîrîn-tab°	شیرین طبع	Ar. - Far.	•	Ahlak ve tabiatı tatlı olan.			
18721	şîrîn-kâr	شیرین کار	Far.	•	Pek tatlı muamele edici olan.			
18722	şîrîn-kâm	شیرین کام	Far.	•	Ağzında ve dimağında tatlı lezzet hissetmiş olan.			
18723	şîrîn-güvâr	شیرین گوار	Far.	•	Lezzeti tatlı olan.			
18724	şîrîni	شیرینی	Far.	•	Tatlılık, hoşluk.			
18725	şeytân	شَيْطَان	Ar.	∴	İblis-i la'în ve dev ifrit ki bir kavle göre ba'îdun ani'l-hak ve ani'r-rahme olduğu için ıtlak olundu ve bir kavle göre ihtirâk manasına olan şeyt kelimesinden me'hûz olup kuvve-i nâriyyeden mahluk olduğu için ıtlak olundu ve bir kavle göre de helak manasına olan şît kelimesinden ahzolundu ve mutlaka azgın ve utûv ve temerrüt ve inat sahibi şahsa denilir, gerek ins ve gerek cin olsun ve şer ve hile kastıyla muamele eden adam; cemi. sevâtîn gelir.	cem		
18726	şeytânî	شَيْطَانِي	Ar.	•	Şeytana müteallik ve mensup olan.			
18727	şeytâniyyet	شَيْطَانِيَّة	Ar.	•	Şeytanlık, şeytan fiili ve şeytan ameli gibi amel etmek.			
18728	şeytanet	شَيْطَانَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18729	şiya°	شِيَا	Ar.	•	Şialar, başka başka müstakil olan insan firkaları.			
18730	şî°at	شَيْعَةٌ	Ar.	•	Bir kimsenin müttefik ve nâsırı ve medâr-ı kuvveti olacak etbâ' ve ensarı ve başlı başına müstakil bir firkâ-i insânî demek olup badehu İmam Aliyyü'l-murtazâ kerremellâhu vechehu hazretlerine ve hânedân-ı âlilerine muhip ve mihrîbân olan cemaate bi-tarîki'l-galebe ism-i hâs olmuştur; cemi, eşyâ' gelir.	cem		
18731	şî°î	شِيَعِي	Ar.	*	Şia taifesine mensup olan.			
18732	şîftegî	شَيْفَتَغِي	Far.	•	Aşk veya kederden naşi çılgın olan ve çılgınlık.			
18733	şifte	شَيْفَتَه	Far.	•	Bir sebepten naşi çılgın olan.			
18734	şeyzân	شَيْظَان	Ar.	*	Çetin huylu, musır ve şedîdü'n-nefs kimse ki kâvil ve fiilinden ve azim ve hatirasından bir veçhile döndürmesi mümkün olmaya.			
18735	şeyzam	شَيْظَم	Ar.	*	Ziyadesiyle uzun nesne.			
18736	şîlân	شَيْلَان	Far.	•	Padişah ve vüzerâ sofrası.			
18737	şeylem	شَيْلَم	Ar.	*	Buğday arasında bulunan delice ve karamuk denilen şey ki müskir olmasıyla ekl eden kimsenin akli zail olur.			
18738	şiyem	شِيَم	Ar.	•	Şîmeler, ahlak, hulklar, huylar, tabiatlar, meşrepler, âdetler.			
18739	şîme	شِيَمَة	Ar.	•	Huy, hulk, tabiat, âdet ve hüsn-i hulk; cemi, şiyem gelir.	cem		
18740	şeyn	شَيْن	Ar.	∴	Ayıp ve noksan ve kabahat ve leke ve kusur ve yaramaz nesne; cemi, meşâyin gelir ve bir nesneyi lekeleyip ma'yûb eylemek.	cem		
18741	şîn	شَيْن	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on altıncı harfin ismidir.			
18742	şînâ	شَيْنَا	Far.	•	Suda yüzmek, sebâhat etmek.			
18743	şînâb	شَيْنَاب	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			

18744	şîmîz	شِينِيْز	Ar.	*	Çörek otu denilen siyah habbe.			
18745	şüyüh	شُيُوْح	Ar.	•	Şeyhler, ihtiyar ve pir ve sâlhorde olan adamlar ve dervişlerin büyükleri ve kabile sergerdeleri.			
18746	şüyühîyyet	شُيُوْحِيْيَّة	Ar.	•	İhtiyarlık, pirlük.			
18747	şüyü°	شُيُوْح	Ar.	•	Bir nesne, nâs beyninde yayılıp faş ve aşikâre ve münteşir olmak.			
18748	şüyü°-ı t̄arî	شُيُوْح طَارِي	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup akd-i icâreden sonra me'cûrun bir miktarına müstahak çıkmaya denilir.		Fıkıh	
18749	şîven	شِيَوْن	Far.	•	Nale, ah ve efgân.			
18750	şü°ün	شُؤْن	Ar.	•	Şanlar, hâller, mahiyetler.			
18751	şü°ünât	شُؤْنَات	Ar.	•	Şan ve mahiyet ve hâllerin tenevvü'âtı.			
18752	şîve	شِيَوَة	Far.	•	Güzellere mahsus olan naz ve eda, kirişme ve sanat, hüsn ve letafet ve âdet, kanun, kaide.			
18753	şîve-bâz	شِيَوَة بَاز	Far.	•	Naz ve eda ve tavır edici olan ve hüsn ve letafet gösterici.			
18754	şîve-ger	شِيَوَة كَر	Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18755	şeyüh	شِيُوَة	Ar.	*	Bed-nazar kimse ki neye nazar eylese isabet eder.			
18756	şîhet	شِيَهَة	Ar.	•	At kişnemesi, sahîl-i feres.			
18757	ş	ص	Ar.	•	İşbu harf-i sâd-ı mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on yedinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde doksan adedine ve mektup ve evrâk-ı sâ'ire tarihlerinde mâh-ı safere alamet ve işaretir.			
18758	şâbir	شَابِر	Ar.	•	Sabur ve bir meşakkate sabır ve tahammül edici olan.			
18759	şâbûn	شَابُون	Ar.	∴	Maruf şey ki bedenden vesaireden evsâhu men ve izale eder, Fâriside ona berhûd derler ve sarf ve men manasına olan sabn kelimesinden mübalağadır.			
18760	şâbûnî	شَابُونِي	Ar.	•	Sabuncu, sabun imal eden veya fûrûht eden kimse.			
18761	şâhîb	شَاحِب	Ar.	•	Malik ve mutasarrıf olan kimse ve dost ve arkadaş ve muin olan kimse; cemi ashâb.	cem		
18762	şâhîbe	شَاحِبَة	Ar.	•	Malik ve mütesarrıfe olan hatun.			
18763	şâhîb-kirân	شَاحِبِ كِرَان	Ar. - Far.	•	Nîk-baht olan padişah.			
18764	şâhîb-kirânî	شَاحِبِ كِرَانِي	Ar. - Far.	•	Nîk-baht olan padişah olmaklık ve nîk-baht padişaha münasip ve müteallik olan.			
18765	şâh̄hat	شَاحِطَة	Ar.	*	Şiddetinden kulakları sağır eden şedit sayha ve avaza denilir ve kıyamet ve dâhiye.			
18766	şâd	شَاد	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on yedinci harfin ismidir.			
18767	şâdir	شَادِر	Ar.	•	Sudûr edici, çıkıcı olan.			
18768	şâdi°	شَادِيْ	Ar.	•	Tasdi edici, baş ağırtıcı olan.			
18769	şâdiķ	شَادِيْ	Ar.	•	Kelamı veya işareti hakikat-i hâle mutabık olan, gerçek olan ve ef'âli akvâline mutabık olan ve ahir muamelesi evvel muamelesine mutabık olan.			
18770	şâdiķa	شَادِيْه	Ar.	*	Hakikati üzere zahir ve mütebeyyin olan maddeye ve hâlete denilir.			
18771	şârif	شَارِف	Ar.	•	Değiştirici ve masraf edici olan.			
18772	şârifât	شَارِفَات	Ar.	•	Tebeddülât-ı âlem, inkılâbât-ı dehr.			

18773	şārim	ضارم	Ar.	∴	Kesici, keskin kılıç ve celadeti, hiddetli bahadıra vasıf olur ve arslan.			
18774	şāc	ضاع	Ar.	∴	Çukur yer ve kile denilen ölçek; cemi, asvâ' gelir.	cem		
18775	şā'id	ضاعد	Ar.	•	Yukarı çıkıcı ve yüksek, ali, bâlâ olan.			
18776	şā'ıka	ضاعقه	Ar.	∴	Ölüm, mevt ve nüzül-ı nârı veya azap ve mevti müstashab olarak cevvi-i semâdan zuhur eden asvât-ı şedideye itlak olunur, badehu bunların her biri manasına kullanıldı ve mühlik azap ve sevk-i sehâba müvekkil olan feriştenin yedinde olan ateşin kamçıya denilir ki ucu dokunduğu nesneyi yakar veyahut yıldırım tabir olunan semadan düşen ateşten ibarettir ve ıs. hikmet-i tabi'iyeden olup elektrik ile mahmûl bulutlar ile kürre-i arz beyinde mugâyirü'l-cins iki elektriğin ittihadından vuku bulan esere itlak olunur; cemi, savâ'ık gelir.	cem	Hikmet-i tabi'iyeye	
18777	şāğir	ضاغر	Ar.	•	Zül ve hakarete razı ve mütehammil adam ve fûrumaye alçak kimse; cemi, sagare gelir.	cem		
18778	şāgar	ضاغر	Far.	•	Büyük kadeh ve büyük piyale.			
18779	şāf	ضاف	Ar.	∴	Tüylü ve yünlü hayvan ve safi, halis ve temiz ve pak olan şey.			
18780	şāfiḥ	ضافح	Ar.	*	İrâz edici ve menedici.			
18781	şāfir	ضافر	Ar.	*	Sıslık çalar gibi öten kuş.			
18782	şāfināt	ضافنات	Ar.	•	Pek makbul ve soy olan atlar.			
18783	şāfi	ضافي	Ar.	∴	Halis ve pâkîze ve temiz olan nesne ve bulutsuz güne vasıf olur.			
18784	şāfi-dil	ضافي دل	Ar. - Far.	•	Yüreğinde kötülük olmayan.			
18785	şāfi-żamir	ضافضومير	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18786	şāl	ضال			Yan yana bağlı birkaç kerestenin deniz yüzünde olan hey'et-i mecmû'ası.			
18787	şālib	ضالِب	Ar.	•	Pek ve saht, şedit olan ve muhkem ve kavi olan.			
18788	şālih	ضالِح	Ar.	•	Yaraşık ve uygun ve muvafık olan ve elverir olan ve bozuk olmayıp iyi ve yarar olan ve bir nev gûnahta ısrar etmeyip Allahutaala'dan korkan ve dindar ve müttakî ve ehl-i hayr olan.			
18789	şālihāt	ضالِحات	Ar.	•	Allah'ın emr-i şerifine mutabık olan ef'âl-i hayr ve Müslüman karıları.			
18790	şāmit	ضامث	Ar.	•	Sakit ve hâmuş olan ve altın ve gümüş gibi bi-rûh ve sedasız mal.			
18791	şāni	ضانِع	Ar.	∴	Yapıcı, imal edici ve hâlık, bâdî, bârî ve ıs. fikiyyeden olup bir şeyi sanat eseri olarak vücuda getiren kimseye denilir.		Fıkıh	
18792	şāhil	ضاهِل	Ar.	∴	Kişneyici, sahil edici ve esirmiş deve gibi hışım ve satvetle savlet ve heyecanı şedit olan kimseye denilir.			
18793	şāhile	ضاهله	Ar.	*	Atın kişnemesi.			
18794	şā'ib	ضائب	Ar.	•	Savb-ı maksûda vasıl olan ve doğru nişana varan ve doğru, hatasız ve yanlışsız olan.			
18795	şāyif	ضايِف	Ar.	•	Harareti ziyade olan, sıcak olan.			
18796	şāyil	ضايِل	Ar.	•	Kibir ve ta'azzum edip başkalara daima savlet ve hücum ve tecavüz eder olan.			
18797	şā'im	ضائم	Ar.	•	Susuz ve oruç tutucu ve oruçlu olan .			
18798	şabb	صَب	Ar.	∴	Sıvık nesneyi dökmek, akıtmak, sefk ve sekb ve sefh ve sen kelimelerinin cümlesi dökmek manasına ise de sab kelimesi cümleden e'amdır ve ekser evkâtı gözyaşı dökmek ile geçirdiği için âşık kimseye dahi sab derler.			

18799	şabā	صبا	Ar.	•	Rüzgâr aksamından muttali Süreyya ile benât-ı na'ş beyninden hübûb eden rüzgâra denilir; cemi, sabevât gelir.	cem		
18800	şabā°	صباة	Ar.	*	Delikanlılık, hevâ vü hevesine meyletmek.			
18801	şabâbet	صباية	Ar.	∴	Şevk ve arzu eylemek ve rikkat ve hararet veçhile arzu eylemek ve süziş ve harâret-i kalble aşk ve muhabbet eylemek, ez dil ü cân âşık olmaktan ibarettir.			
18802	şubâbet	صباية	Ar.	*	Kapta kalan su ve süt makulesinin bakiyesine denilir ki bir dökümlük tabir olunur.			
18803	şabâh	صباح	Ar.	•	Evvel-i nehâr, bâmdâd ki mesâ mukabilidir ve ale's-sabâh : sabahleyin, sabah vaktinde.			
18804	şibâh	صباح	Ar.	•	Sabîh ve melîh olanlar, güzel olanlar.			
18805	şabâhat	صباحة	Ar.	•	Güzellik, hüsn ü cemâl, dilberlik.			
18806	şabâh-gâh	صباحگاه	Ar. - Far.	•	Sabah vakti, bâmdâd.			
18807	şibâr	صبار	Ar.	*	Şişe tıkaçı.			
18808	şabâret	صبارة	Ar.	•	Kefalet ve kefil olmak.			
18809	şibâğ	صباغ	Ar.	•	Nesne boyayacak boya, çivit ve emsali nesnelere.			
18810	şabbâğ	صباغ	Ar.	•	Boyacı, nesne boyayıcı.			
18811	şabâvet	صباوة	Ar.	•	Çocukluk, çocuk ve sabi olmak.			
18812	şabâyâ	صبايا	Ar.	•	Sabiyeler, kızlar.			
18813	şubh	صبح	Ar.	∴	Fecr vakti ki tan yeri ağarıp şafak söktüğü vakitten yani fecr-i sâdıktan ibarettir ve evvel-i nehâr; cemi, asbâh gelir ve bir yere sabah vaktinde gelmek.	cem		
18814	şubh-dem	صبحدم	Ar. - Far.	•	Sabah vakti, bâmdâd.			
18815	şubh-gâh	صبحگاه	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18816	şabr	صبر	Ar.	∴	Bir kimseyi bir nesneden alıkoymak ve bir musibet, ceza' ve ızdıraptan habs-i nefes etmek yani bir musibet ve beliye hudûsunda telaş ve feryat ve ızdırap eylemeyip zevaline müterakkıb olarak sükût ve tahammül ile katlanmaktan ibarettir ve muharebede şecaat manasına ve imsâk-ı kelâm hususunda kitmân manasıdır ve bir kimseye yemîn-i sabr lazım gelmek ki bu yemin bir kimse üzerine terettüp eyledikte yemin eylemedikçe hâkim salıvermeyip hapis ve imsak eyler ve kefil vermek.			
18817	şabir	صبر	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup malum olan bir nebatın usâre-i mütেকâsifesine denilir ki en iyisi Sukutra ceziresinden gelir, tıpta usâre-i mezkûre haricen istimalinde bir iltihap hususu peyda eylesine mebni kurûh-ı müzmineyi tahriş ederek iltiyâmını teshil eylediğinden fenn-i baytâriyyede kesirü'l-isti'mâldir, dâhilen öd kesesi derunundaki mâdde-i safrâ'iyeyi ziyadesiyle ifraz ettirerek ishale bâdî olduğundan müşhil ve vezâ'if-i hazmiyenin kuvvetini tezyit eylesiyle hâzım ve câlib-i iştihâ gibi istimal olunur ve yaprakları semiz ve dikenli bir çins çiçek ismi.		Tıp	
18818	şuberâ°	صبراء	Ar.	•	Sâbirler, sabir ve tahammül ediciler.			

18819	şubre	شُبْرَه	Ar.	*	Ölçüsüz, ve tartısız galâl yığınının denilir ki lisanımızda götürü ile tabir olunur ve vezin olunmuş ve temizlenmiş galle harmanı ve subre meselesi, kütüb-i fıkhiyyede ve bahusus Mecelle'de hâ'iz-i ehemmiyet olmakla beyanına lüzum göründü, şöyle ki mesela kilesi şu kadar kuruşa olmak üzere bir yığın buğday satıldıkta İmâm-ı Azam rahimehullâh hazretlerinin indinde yalnız bir kilesi hakkında bey' sahih olur, İmâmeyn rahmetullâhi aleyhimâ indlerinde ise o yığın tamamen satılmış olarak kaç kile çıkar ise ona göre semeni verilmek lazım gelip mu'âmelât-ı nâsı teysir etmek hasebiyle sâhib-i hidâye gibi nice fukahâ dahi bu hususta onların kavlini ihtiyar eylemişlerdir ve buna subre meselesi denilmiştir.			
18820	şibğ	صِبْغ	Ar.	∴	Boya ki onunla nesne boyanır ve ekme katığı ve is. tıbbiyeden olup tıpta istimal etmek üzere ispirto ve eter denilen lokman ruhuna müşabih mayi derununda mevâdd-ı devâ'iyeyi eritmekten veya ezmetten hasıl olan boya gibi bir nev şekl-i devâ'îye denilir; cemi, sıbgât gelir.	cem		
18821	şibğat	صِبْغَةٌ	Ar.	∴	Boya, renk ve soy, nev ve din ve mezhep ve millet ve fitrat manasına ki bundan maksat insanın meftûr ve mahluk olduğu hilkat olup bu da insanın hilve ve ziyetidir.			
18822	şabn	صَبْن	Ar.	*	Ve sarf ve men etmek.			
18823	şubvân	صُبْوَان	Ar.	•	Sabiler, çocuklar.			
18824	şabvet	صِبْوَةٌ	Ar.	∴	Aşık ve aşüfte olmak ve sabâvet, çocukluk ve sabi olmak hususu.			
18825	şabûh	صَبْوُح	Ar.	∴	Erkenden sağılan süt ve sabah vakti içilen bade manasına istimali bu sebebe mebnidir ve geceden sabaha kalan şarap.			
18826	şabûr	صَبْوُر	Ar.	∴	Hak celle ve âlânın ismi olup ussât-ı ibâd haklarında intikamını tacil etmeyip belki fazlından af ile muamele veyahut tehir ve tevfi edici demektir ve musibet ve hadiseye ceza' ve feryat eylemeyip sakin ve mütehammil olan adam.			
18827	şabiyy	صَبِيّ	Ar.	•	Henüz süten kesilmemiş küçük çocuk; cemi, asbiye.	cem		
18828	şibyân	صَبِيَّان	Ar.	•	Sabiler, küçük çocuklar.			
18829	şabîb	صَبِيْب	Ar.	*	Asfûr denilen nebat ki tahrifle aspûr tabir ederler ve kırağı tabir olunan rutubet ve kan ve gövdeden çıkan ter ve dökülmüş su.			
18830	şabiyyet	صَبِيْبَةٌ	Ar.	•	Küçük kız çocuk.			
18831	şabîh	صَبِيْح	Ar.	•	Sâhib-i hüsn ü cemâl ve hûb-likâ mahbup.			
18832	şabîr	صَبِيْر	Ar.	∴	Bir kavim ve cemaatin merci'-i umûr ve mesâlihi olan reis ve pîşvâlarına denilir ve kefil ve kefalet edici olan ve sabur, sabır ve tahammül edici olan; cemi, suberâ gelir.	cem		
18833	şatît	صَبِيْت	Ar.	∴	Ses, seda, savt, feryat ve giriv, çığıltı ve gûruh, cemaat.			
18834	şahh	صَحْح	Ar.	∴	Bedenden maraz ve illet zail olup sağ ve dürüst olmak ve her nesne kesir ve kırık ve rahne gibi ayıp ve nakisadan berî ve salim olmak ve resmî olan evrak ve kuyudatı tasdik için büyük memur tarafından çekilen bir nev imza veya işaret.			
18835	şihâb	صَحَاب	Ar.	•	Sahipler, yoldaşlar, gözcüler, refikler, muinler, arkadaşlar ve etbâ'.			
18836	şahâbet	صَحَابَةٌ	Ar.	•	Bir kimse ile hüsn-i ülfet edip yâr ve hem-dem olmak ve arkadaşlık ve yardımcılık etmek ve sahipler ve arkadaşlar ve ittibâ'.			
18837	şahâbiyy	صَحَابِيّ	Ar.	•	Peygamber aleyhi's-selâmin ashab ve etbâ'ından olan zevât-ı kirâm.			
18838	şihâh	صَحَاْح	Ar.	∴	Bedenden maraz ve illet zail olup sağ ve dürüst olmak ve her nesne kesir ve kırık ve rahne gibi ayıp ve nakisadan berî ve salim olmak ve tam ve bilâ-noksân olan.			
18839	şihâr	صَحَاْر	Ar.	*	Açık, aşikâre.			

18840	şihâren	صَحَارًا	Ar.	•	Aşikâre olarak, cehren, açıktan.			
18841	şahârî	صَحَارِي	Ar.	•	Sahralar, kırlar, yabanlar.			
18842	şahhâf	صَحَاف	Ar.	•	Kitapçı, kitap alışverişinde olan kimse.			
18843	şahâyih	صَحَائِح	Ar.	•	Sahih ve tam ve bilâ-ayb ve bilâ-noksân olanlar.			
18844	şahâyif	صَحَائِف	Ar.	•	Sahifeler ve kâğıtlar ve kitaplar.			
18845	şuhub	صُحُب	Ar.	•	Sâhibler, arkadaşlar, muinler, yoldaşlar, gözcüler, refikler.			
18846	şuḥbân	صُحْبَان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18847	şuḥbet	صُحْبَةٌ	Ar.	•	Bir kimse ile hüs-n-i ülfet edip yâr ve hem-dem olmak ve arkadaş olmak.			
18848	şihhat	صِحَّة	Ar.	•	Bedenden maraz ve illet zail olup sağ ve dürüst olmak ve her nesne kesir yani kırık ve rahne gibi ayıp ve noksandan berî ve salim olmak ve hata ve halel ve zaaftan berî ve ari olmak.			
18849	şahrâ°	صَحْرَاءَ	Ar.	•	Düz ve hem-vâr arz, kır ve yazı ve fezâ-yı vâsi' ki el ayası gibi düz ve asla onda nebat eseri yoktur, Fârisîde deşt, Türkîde ova denilir.			
18850	şahrâ-nişîn	صَحْرًا نِشِينَ	Ar. - Far.	•	Kırda iskân ve temekkün eden kimse.			
18851	şahrâvât	صَحْرَاوَات	Ar.	•	Sahra, kırlar, ovalar.			
18852	şahrâ'î	صَحْرَائِي	Ar.	•	Kıra müteallik ve mensup olan.			
18853	şuhuf	صُحُف	Ar.	•	Sahifeler, kitaplar, yazılmış varaklar.			
18854	şahl	صَحْل	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup ses boğukluğuna denilir ve ses boğuk olmak ve adamın sadrında huşunet peyda olup ses çatallanmaktan ibarettir ki düz çıkmaz olur.		Tıp	
18855	şahn	صَحْن	Ar.	∴	Nâs beynini islah ile hoş-hâl eylemek ve hanenin orta yeri ve açık ve vâsi meydan ve yemek için taam vazyledikleri malum zarf.			
18856	şahv	صَحْو	Ar.	∴	Sarhoş ayılıp kendiye gelmek ve lehv ve hevâ ve batılı terk eylemek manasındadır ki kendiye gelmek ile tabir olunur ve is. tıbbiyeden olup hasta kesb-i ifâkat edip kendiye gelmek demektir ve ayaz ve ayaz olmak.			
18857	şuhûn	صُحُونُ	Ar.	∴	Sahanlar, yemek kapları.			
18858	şahîḥ	صَحِيح	Ar.	•	Ayıp ve noksan ve hata ve halelden salim ve berî ve hali olan.			
18859	şahîf	صَحِيف	Ar.	•	Yeryüzü, rûy-ı zemîn, vecḥü'l-arz.			
18860	şahîfe	صَحِيفَةٌ	Ar.	•	Kitap manasına yazılacak ve yazılmış varaka ve kâğıdın veya kitap yaprağının bir yüzü ve başka yazı yazılacak nesnenin yüzü; cemi, sahâyif ve suhuf gelir.	cem		
18861	şuhur	صُحُور	Ar.	•	Sahreler, büyük ve sert taşlar ve kayalar.			
18862	şahret	صَحْرَةٌ	Ar.	•	Büyük ve sert olan taş, kaya; cemi, suhûr ve saharât gelir.	cem		
18863	şuhûr	صُحُور	Ar.	•	Sahreler, büyük taşlar, kayalar.			
18864	şahîr	صَحِير	Ar.	•	Büyük ve sert olan taş.			
18865	şad	صَد	Far.	•	Yüz adedi, mi'e.			
18866	şadd	صَدَد	Ar.	•	Bir adamı bir işten bir işten men ve i'râz ve sarf eylemek.			
18867	şad°	صَدًا	Ar.	*	Demir pası, vesah.			

18868	şadâ°	شَادَاءٌ	Ar.	∴	Ses, avaz, avaze, savt manasına; cemi, asdı gelir ve erkek baykuş ve susuzluk, atş.	cem		
18869	şadâret	شَادَارَةٌ	Ar.	∴	Rücu etmek ve doğmak ve veziriazam hazretlerinin mansıbı.			
18870	şudâ°	شُدَاغٌ	Ar.	•	Baş ağrısı, derd-i ser, güya ki başı şakkeder.			
18871	şidâķ	شِدَاقٌ	Ar.	*	Zevcenin mihiri, nikâh akçesi ki zevcin zevceye sıdk-ı rağbetini izhar eylesine mebnidir ve sadakat üzere dostlaşmak.			
18872	şadâķ	شِدَاقٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18873	şadâķat	شِدَاقَاتٌ	Ar.	•	Sıdk veķhiyle olan dostluğa ve doğruluğa ve muhabbete denilir.			
18874	şadâ-nüvis	شِدَا نُوَيْسٌ	Ar. - Far.	*	Hikmet-i tabi'iyeye is. olup şekilde görüldüğü veķhile bir cism-i mutasavvitin seda tekvin ettiği esnada, bir muayyen zamanda aded-i ihtizâzâtını yani o cism-i eczâsının kaç kere kimıldadığını bildiren alete denilir ki sedanın tekevünü, ehl-i hikmete göre mutlaka bir cism-i elâstikiyenin ihtizazına mevkufl olmasına mebni bu aletin ehemmiyeti tasdik olunur ve aded-i ihtizâz artıkça seda tiz ve eksildikçe pes olur.		Hikmet-i tabi'iyeye	+
18875	şadâ'ir	شَادَائِرٌ	Ar.	•	Sadireler, ef'âl.			
18876	şad-berk	شَدْبَرَكٌ	Far.	•	Bir nev makbul gül çiçeğinin ismidir ki ziyade katmerli olmasından kinaye olarak yüz yapraklı manasına olan işbu tabir ile yâd olunur.			
18877	şad-pâ	شَدْبَا	Far.	•	Yüz ayaklı olan.			
18878	şad-pâre	شَدْبَا رَه	Far.	•	Yüz parça olmuş olan.			
18879	şader	شَدَرٌ	Ar.	•	Bir nesnenin karşısı ve kurb ve civarı ki zarfıyyet üzere mansûbdur ve tarik ve beyan ve maksut ve mebhûsün anh olan husus ve lakırdısı dermeyan olan husus ve meram ve maksat ve matlup.			
18880	şadr	شَدْرٌ	Ar.	∴	Her şeyin mukaddeminin âlâsına ve evveline denilir ve is. tıbbiyeden olup göğüs, ber, sine denilen ve vücüd-ı insânın yukarı ve ön tarafına ve baş ile karnın arasına tesadüf eden kıtaya denilir ve bir nesnenin evvel ve iptidâsı ve meclisin muteber olan mahalli ki re'is-i meclis o mahalde oturur ve veziriazamın mansıbı ve kazaskerlik rütbesi ve payesi ve aruz is. olup aruzda vaki fâ'ilün cüzünün elifini hazf eylemeye denilir ve beytin birinci mısraının tef'ilesine denilir; cemi, sudür gelir ve rücu eylemek.	cem	Tip ve Aruz	
18881	şudre	شُدْرَه	Ar.	•	Göğüs, sine, sadır, ber.			
18882	şadr-ı a'zam	شَدْرُ اَعْظَم	Ar.	*	Vükelâ-yı devletin reisi olan veziriazam.			
18883	şadr-niş'in	شَدْرُ نِشِينٌ	Ar. - Far.	•	Meclisin en muteber mahalline oturur olan, rütbe ve mesnedi ali olan.			
18884	şadri°	شَدْرِيٌّ	Ar.	∴	Göğse müteallik ve mensup olan ve is. tıbbiyeden olup balgamları söktürücü ve göğsü yumuşatıcı olan her bir devaya denilir.		Tip	
18885	şadriyye	شَدْرِيَّةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
18886	şad°	شَدُغٌ	Ar.	*	Odon ve sırça ve hâ'it makulesi, salabetli nesnede olan yarık ve çatlak ve bir nesneyi yarisından ikiye yarmak ve bir adama kerem-i tab'ı için kasıt ve teveccüh eylemek ve bir nesneyi aşikâre söylemek ve bir işi aşikârece mevkiine tevcih ve isabet ettirmek ve katetmek ve izhar ve beyan etmek ve meyletmek.			
18887	şid°a	شِدْعَه	Ar.	*	Kıta ve fırka, bölük manasına.			
18888	şudĝ	شُدْغٌ	Ar.	•	Is. tıbbiyeden olup tulun ve şakak denilen göz ile kulak mabeynindeki mahalle denilir; cemi, asdâĝ gelir.	cem	Tip	
18889	şudĝi	شُدْغِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şakak veya tulun denilen mahalle mensup ve müteallik demektir.		Tip	

18890	şadef	شَدَفْ	Ar.	∴	İnci çıktığı bir nevir istiridye kabuğu ki ziynet makamında çok şeylerde kullanılır; cemi, asdâf gelir ve mutlaka yüksek olan şey ve omuzbaşı ve dağın bir canip ve nahiyesine denilir.	cem		
18891	şadf	شَدَفْ	Ar.	*	Bir nesneden i'râz eylemek ve sarf ve tahvil eylemek.			
18892	şadefe	شَدَفَهْ	Ar.	*	İnci kabı ve ı. tıbbiyeden olup kulağın haricen görünen oyuğuna denilir ki bunun dibinde dahi kulak deliği mevcuttur; cemi, asdâf gelir.	cem		
18893	şadefçe	شَدَفِچَهْ	Ar. - Far.	*	Sedefe benzer olan küçük kabuk ve sedefin küçüğü ve ufağı.			
18894	şidk	شِدْقْ	Ar.	∴	Bir söz ve haber gerçek olmak ve gerçek söylemek ve gerçek, gerçeklik ve bir adam gerçek sözlü olmak ve bir nesnenin eczası müctemi' ve erkânı tam ve kuvveti kâmil olmak cihetiyle hasıl olmasına denilir.			
18895	şudekâ'	شُدَقَاءْ	Ar.	*	Sadık ve gerçek olanlar.			
18896	şadağa	شَدَقَهْ	Ar.	∴	Li-vechillâhi teâlâ fukaraya verilen nesneye denilir ve riya ve süm'asız sıdk ve ihlas ile alâ-vechî'l-kurb ihraç ve ita olunan maldan ibarettir, buna mesûbâta sıdk-ı rağbeti izhar eylediği için sadaka denilmiştir ve ı. fikhîyyeden olup sevap için hibe olunan mala ıtlak olunur.		Fıkıh	
18897	şaduqat	شَدَقَاتْ	Ar.	*	Avratlerin mihrî ve nikâhî; cemi, sadukât gelir.	cem		
18898	şadm	شَدْمْ	Ar.	*	Bir pek nesneyi kendi gibi diğer diğer bir pek nesneye çarpmak ve iki nesne birbirine çatıp çarpışmak ve bir adama bir müşkül iş isabet etmek ve öte kakıştırmak ve defetmek ve güç işe giriftar etmek.			
18899	şadme	شَدْمَهْ	Ar.	*	Bir kere kakmak ve tokuşmak ve bir nesneyi misliyle darbetmek ve cesetle darbetmek; cemi, sademât gelir.	cem		
18900	şademe	شَدْمَهْ	Ar.	*	İki nesne birbirine çarpışmak.			
18901	şudür	شُدُورْ	Ar.	*	Sâdır ve zahir olmak ve aklın fiili olmak üzere bir husus zuhur etmek ve çıkmak, hasıl olmak ve sadırlar, göğüsler ve vezirler ve kazaskerler ve doğmak, tevellüt etmek.			
18902	şadük	شَدُوقْ	Ar.	*	Pek sadık ve hakikatli olan.			
18903	şad-hezâr	شَدْحَزَارْ	Far.	*	Yüz bin adedi, mi'ete âlaf.			
18904	şadî	شَدِيْ	Ar.	∴	Paslı ve lekeli nesne ve âlûde-i ayb ve ar ve lekeli, lü'm ve hasâset ve idbâr sahibi ve rezil ve zelil ve hakir ve le'im olan kimse.			
18905	şadâ	شَدَى	Ar.	*	Bedeni latif ve hoş-endâm olan ve meyyit olan cesed-i âdemî ve başın içinde olan haşv ve eczasına yani beyne ve dimağa denilir ve bir nesneye tasaddî ve taarruz eden adamın fiili ve devâb ve mevâşî kısmının mesâlihine ve tımar ve riayeti hususuna arif ve agâh olan adam denilir.			
18906	şudūd	شُدُودْ	Ar.	*	Bir nesneden yüz çevirip i'râz eylemek.			
18907	şadîd	شَدِيْدْ	Ar.	*	Feryat eylemek ve ı. tıbbiyeden olup yaradan akan sarı suya denilir.		Tıp	
18908	şadîd-i seretânî	شَدِيْدِ سَرَطَانِيْ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup seretan denilen yenirce illetinin yarasından akan fena kokulu berrak suya denilir.		Tıp	
18909	şadîk	شَدِيْقْ	Ar.	*	Muhabbetinde sadık olan dost ve gerçek sözlü olan adam.			
18910	şiddîk	شَدِيْقْ	Ar.	∴	Kesîrî's-sıdk adam ki burada kesret, devamdan kinayedir ve sıdk ve sadakatî daim olan ve şeyh-i hulefâi'r-râşidîn Ebu Bekir radiyallâhu anhu hazretlerinin lakab-ı şerifleridir ki emr-i Mi'râc'ı işittiği anda tasdik eylediği için telkib olundu ve dâ'imü't-tasdik olan.			
18911	şirâh	شِرَاهْ	Ar.	*	Aşikâre yapmak ve aşikâre söylemek.			
18912	şarâhat	شَرَاهَاتْ	Ar.	*	Kelam, vazıh ve aşikâre olup şek ve şüphe ve ketmden ari olmak ve saf ve halis olmak ve zahir ve ayan olmak.			

18913	şarâhten	ضَرَاحَةٌ	Ar.	•	Aşikâr olarak ketm ve ihfâ etmeyip meydanda söyleyerek.			
18914	şurâhî	ضَرَاحِي	Ar.	•	Malum bir nev şişe, kap ve piyale; içerisine şarap, su ve emsalî mâyi'ât konulur.			
18915	şarâre	ضَرَازَه	Ar.	•	Papaz gibi nikâhtan içtinap eden ve hacc-ı şeriften külliyyen içtinap eder olan kimse.			
18916	şarâşır	ضَرَاصِر	Ar.	•	Sarsarlar, şedit ve gürültülü olan rüzgârlar ve pek gürültülü olan sedalar.			
18917	şirâţ	صِرَاطٌ	Ar.	•	Yol, tarik, râh ve cehennem üzerine kurulmuş kıldan ince ve kılıçtan keskin bir köprü.			
18918	şarrâf	ضَرَافٌ	Ar.	•	Akçe bozmakla meşgul olan ehl-i ticâret ve akçeyi faize alıp faize verir olan ehl-i ticâret ve ilm-i sarfa dair kitap telif etmiş olan ehl-i dâniş.			
18919	şarrâfiye	ضَرَافِيَه	Ar.	•	Akçe bozmak için sarrafın aldığı ücret.			
18920	şar ²	ضَرءٌ	Ar.	*	Feryat ve fiğan eylemek.			
18921	şurre	ضَرَّةٌ	Ar.	•	Kese, akçe ve altın kesesi.			
18922	şarre	ضَرَّةٌ	Ar.	*	Şedit olan tasa ve gam ve gussa ve yüz göz pörtürüp buruşturmaktır.			
18923	şirre	صِرَّةٌ	Ar.	*	Soğğun şiddeti ve pek şiddetle haykırma, feryat.			
18924	şarh	صَرَخٌ	Ar.	∴	Köşk, kasır ve her bir binâ-yı âlf ve bir şeyi açık edip izhar ve ayan eylemek.			
18925	şurehâ ²	ضَرَخَاءٌ	Ar.	•	Sarih ve aşikâr ve halis olanlar.			
18926	şard	ضَرْدٌ	Ar.	*	Halis ve bî-gış olan şey ve dağların mürtefi olan yeri ve soğuk, bürudet.			
18927	şared	ضَرْدٌ	Ar.	•	Tez üşümek ve gönül bir nesneden soğuyup fariğ olmak.			
18928	şuredân	طَرْدَانٌ	Ar.	•	Dil altında olan iki kan damarı.			
18929	şarşar	ضَرَضَرٌ	Ar.	∴	Gürültülü veya pek soğuk olan yel ve ağustos böceği.			
18930	şar ^c	ضَرَعٌ	Ar.	*	Yıkıp yere çalmak ve şiirin beytini iki mısralı ve iki kafiyeli kılmak ve tutarak tabir olunan bir nev illet ki a'zâ-yı teneffüsiyyeyi ef'âlinde yani his ve hareketinden meneder lakin tamamen meneyemez ve düşmek.			
18931	şir ^c	صَرَغٌ	Ar.	*	Misil ve hâlet manasına.			
18932	şur ^e a	ضَرَعَةٌ	Ar.	*	Bahadırlık ve güreşçilik.			
18933	şar ^e a	ضَرَعَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup emrâz-ı asabiyye-i ihtilâciyyeden yani çabalanmak ve atılmak ile nümâyân olan sinir hastalıklarından ma'dûd ve bizzat kuvve-i hissiyyenin kâmilin ve füceten gayubeti ile beraber nöbetle gelen hamleler ile ve dıçar olanın devâm-ı hayâtıyla kaim ve kuvve-i akliyyenin zafiyet ve dalalet ve bazen ataleti ile müterâfik ve caresiz bir nev illete denilir.		Tip	
18934	şarf	صَرَافٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi çevirmek, döndürmek ve bir nesneyi bir hâletten hâlet-i uhrâya reddeylemek ve hile manasına ve bir kimseyi yolundan veya niyetinden çevirip başka tarafa müteveccih kılmak ve mutlaka fazl ve ziyâdet manasına ki şu suretle sarfu'd-derâhim : akçeden bazının bazı üzerine kıymet veçhiyle fazl ve ziyadesi demektir, bir kuruşu otuz dokuz paraya almak gibi ve tağyir etmek ve meneylemek ve tevbe ve farz ve harcamak, harç etmek ve kelimâtın tebeddülât-ı ma'lûmelerinden ve iştikakından bahseden ilme denilir ve 1s. fıkhiyyeden olup nakdi nakde bey' etmektir ki Türkçede akçe bozmak denilir; cemi, surûf gelir.	cem	Fıkıh	
18935	şirf	صَرَافٌ	Ar.	•	Halis ve safî olan şey, gış ve halitadan masruf.			
18936	şarfe	ضَرَفَةٌ	Ar.	*	Nücûm is. olup menâzil-i kamerden bir menzilin adıdır.			Nücûm

18937	şirfe	صِرْفَةٌ	Ar.	*	Halis ve safi olan şey, gış ve halitadan masruf.			
18938	şarfiyy	صِرْفِيٌّ	Ar.	•	İlm-i sarfa müteallik ve mensup olan.			
18939	şarm	صِرْمٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi ilişik komayarak kesip ayırmak ve meks ve ârâm eylemek ve ham deri; cemi, surûm gelir.	cem		
18940	şirm	صِرْمٌ	Ar.	*	Ağaçtan yemiş devşirmek ve ekin biçmek ve ebyât-ı müctemi'a; cemi, asrâm gelir.	cem		
18941	şurûh	صُرُوحٌ	Ar.	•	Sarhlar, kasırlar, ali binalar.			
18942	şurûhat	صُرُوحَاتٌ	Ar.	•	Halis ve saf ve safi olmak.			
18943	şurüd	صُرُودٌ	Ar.	*	Soğuk yer, mahall-i bârid.			
18944	şurûc	صُرُوحٌ	Ar.	*	Nâs ile çok güreş tutan kimse; cemi, suru' gelir.	cem		
18945	şariyy	صِرْيٌ	Ar.	*	Pederinin zevcesine cüret ve ikdam eder olan, nâ-halef ve haramzadeye denilir.			
18946	şarih	صِرِيحٌ	Ar.	∴	Saf ve halis olan şey ve zahir ve ayan ve aşikâr ve vazih ve açık ve pedîdâr olan nesne ve hâlisü'n-neseb kimse; cemi, sarâyih gelir.	cem		
18947	şarîr	صِرِيرٌ	Ar.	*	Seslenmek ve gıcirtı denilen ses ve pek haykırmak ve kalem sesi ve kapı gıcirtısı.			
18948	şarîc	صِرِيغٌ	Ar.	*	Yıkılmış ve yere çalınmış kimse.			
18949	şarîm	صِرِيمٌ	Ar.	*	Büyük kumluktan ayrılmış parça ve sabah vakti ve kesilmiş nesne.			
18950	şarîmet	صِرِيمَةٌ	Ar.	∴	Ekini biçilmiş yer ve kasıt ve niyet ve azimet, teveccüh.			
18951	şî'âb	صِغَابٌ	Ar.	•	Sa'b ve su'ûbetli olanlar.			
18952	şâ'a'id	صِغَائِدٌ	Ar.	•	Su'ûdlar, yüksek mahaller.			
18953	şâ'b	صِعْبٌ	Ar.	∴	Güç ve çetin ve usretli ve düşvâr şey ki kolay ve âsân mukabilidir ve serkeş ve ebu'n-nefs insan ve hayvan ki zelûl ve ram mukabilidir.			
18954	şâ'd	صِعْدٌ	Ar.	•	Yüksek, refî' ve mürtefi olan.			
18955	şâ'ad	صِعْدٌ	Ar.	∴	Şiddet ve mihnet ve saht ve şedit ve pek olan.			
18956	şâ'adet	صِعْدَةٌ	Ar.	*	Yokuş başı.			
18957	şâ'r	صِعْرٌ	Ar.	*	İnsanın yüzü bir tarafa doğru mail, yani devrik olmak.			
18958	şâ'f	صِعْفٌ	Ar.	•	Yaş üzümünden yapılan şarap, bade, hamr.			
18959	şâ'k	صِعْقٌ	Ar.	•	Bir şiddet sebebiyle helak olmak ve bî-hûş ve bî-hüd olmak yani bayılmak ve ölmek.			
18960	şî'k	صِعْقٌ	Ar.	*	Bir şiddetten bayılmış, baygın adam ve şedidü's-savt kimse; sa'ka, keza.			
18961	şâ'kar	صِعْقَرٌ	Ar.	*	Havyar, balık yumurtası.			
18962	şâ'vet	صِعْوَةٌ	Ar.	•	Kuyruk sallayan denilen kuş; cemi, sa'avât gelir.	cem		
18963	şu'ûbet	صِعْوَبَةٌ	Ar.	•	Güç ve çetin olmak ve düşvâr olmak ve güçlük.			
18964	şu'üd	صِعْوُدٌ	Ar.	•	Merdiven makulesine ve dam gibi yere çıkmak, yükseğe çıkmak.			
18965	şâ'üd	صِعْوُدٌ	Ar.	∴	İniş ve yokuşlar ve yüksek olan mahal, dağın tepesi ve hane damı misilli yer.			
18966	şu'ûf	صِعْوُفٌ	Ar.	•	Enfiye denilen burun otu ki tütün ezintisinden yapılır.			

18967	şâ'id	صَعِيدٌ	Ar.	•	Levsten ari, pak, toprak, türap.			
18968	şâ'ik	صَعِيقٌ	Ar.	*	Kırağı ki güz eyyamında kar gibi gece ile yere düşer.			
18969	şigâr	صِغَارٌ	Ar.	•	Sagîrler, küçükler, ufak olanlar.			
18970	şagâr	صَغَارٌ	Ar.	•	Zelillik, küçüklük, küçük olmak.			
18971	şagâret	صَغَارَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve gücü yetişmediğinden naşi zül ve hakarete razı ve mütehammil olmak ve kadir ve şan cihetiyle olan küçüklük ki murat, hakâret-i kadrdir ve alçak tabiatlı olmak.			
18972	şugâb	صُغَابٌ	Ar.	*	Kehle yumurtası, sirke tabir olunur.			
18973	şagâ'ir	صَغَائِرٌ	Ar.	•	Sagîreler, cezası az olan cürümler, günahlar.			
18974	şugur	صُغُورٌ	Ar.	•	Zül ve hakarete razı ve mütehammil olmak, alçak tabiatlı ve deni olmak.			
18975	şagar	صَغُورٌ	Ar.	•	Küçük olmak ve küçüklük ve çocukluk hâliyle zamanı.			
18976	şigar	صِغَرٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve cürüm ve cüsse cihetiyle ufaklık, sıgarü's-sin : yaş küçüklüğü, çocukluk hâliyle vakti.			
18977	şugarâ'	صُغْرَاءٌ	Ar.	•	Sagîrler, küçük olanlar.			
18978	şugrân	صُغْرَانٌ	Ar.	•	Küçük olma ve küçüklük.			
18979	şagare	صَغْرَةٌ	Ar.	•	Sâgîrler, zelil ve hakir olanlar.			
18980	şugrâ	صُغْرَى	Ar.	•	Ziyade küçük olan ve kıyas mantığının hadd-i asgarını havi olan mukaddime.			
18981	şagîr	صَغِيرٌ	Ar.	•	Küçük ve ufak şey; cemi, sığâr ve sugarâ gelir.	cem		
18982	şagîr-i gayr-i mümeyyiz	صَغِيرٌ غَيْرٌ مُمَيِّزٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyeden olup bey' ü şirâyı fehmetmeyen yani mülkiyeti bey'in sâlib ve şirânın calip olduğunu bilmeyen ve onda beş aldanmak gibi gabn-ı fâhiş olduğu zahir olan bir gabnı, gabn-ı yesîrden fark ve temyiz etmeyen çocuğa denilir.			Fıkıh
18983	şagîr-i mümeyyiz	صَغِيرٌ مُمَيِّزٌ	Ar.	*	Is. fıkhiyeden olup bey' ü şirâyı fehmeden yani mülkiyeti bey'in sâlib ve şirânın calip olduğunu bilen ve onda beş aldanmak gibi gabn-ı fâhiş olduğu zahir olan bir gabnı, gabn-ı yesîrden fark ve temyiz eyleyen çocuğa denilir.			Fıkıh
18984	şagîre	صَغِيرَةٌ	Ar.	•	Küçük olan kız ve cezası az olan cürüm ve günah; cemi, sagâyir gelir.	cem		
18985	şaff	صَفٌّ	Ar.	∴	Bir nesneyi sıra ile uzun uzadıya dizmek ve askere tabur bağlamak ve sıra, tabur, alay ve bir çırpıda dizilmiş nesnelerin hey'et-i mecmû'ası; cemi, sufûf gelir, saff-ı ni'âl : hane kapısında pabuç çıkarmaya mahsus olan mahal.	cem		
18986	şafâ'	صَفَاءٌ	Ar.	∴	Bir nesne bulanık olmayıp duru olmak ve pak ve temiz ve safi olmak ve hatırda kedere müteallik bir endişe kalmayıp itminan ve meserret üzere olmak ve hava yüzü ayaz olmak ve Ka'be şehrinde bir mevziin adı.			
18987	şafâ-baḥş	صَفَا بَحْشٌ	Ar. - Far.	•	Sefa verici ve kederi defedici olan.			
18988	şafâ-peẓîr	صَفَا پَظِيرٌ	Ar. - Far.	•	Sefa bulmuş olan.			
18989	şafâ-dâr	صَفَا دَارٌ	Ar. - Far.	•	Sefalı ve sefa sahibi olan.			
18990	şifât	صِفَاتٌ	Ar.	•	Sıfatlar, vasıflar, alametler, keyfiyetler ve nesnenin keyfiyetlerini beyan eder olan kelimât.			
18991	şifâr	صِفَارٌ	Ar.	*	Kedi otunun kurusu ve kene tabir olunan böcek ve karında hasıl olan kurtçağızlar.			
18992	şaf-ârâ	صَفَّ آرَا	Ar. - Far.	•	Dizi ve tabur, ziynet verici olan.			

18993	şufâr	ضَفَار	Ar.	*	Yürekte sarı sular cem olmak.			
18994	şufâret	ضَفَارَةٌ	Ar.	*	Solmuş, pejmürde nebat.			
18995	şafâri-i beyz	ضَفَارِيءٌ بَيْضٌ	Ar.	*	Hayvanat is. olup yumurtanın sarısına denilir.		Hayvanat	
18996	şifâk	صِفَاكٌ	Ar.	*	Kasıkta kıl biten derinin altında yufkaca deriye denilir ki zar gibi olmasıyla ekseriya fitık ona arız olur ve deri ile bağırsaklar aralığı veyahut batin derisinin mecmuu ve is. tıbbiyeden olup adalât denilen etleri setir ve vikave eden kavi ve düz ve gümüş renkli örtülere denilir; cemi, sıfâkât gelir.	cem		
18997	şafâkât	ضَفَاكَةٌ	Ar.	∴	Sevb, sık ve tefeli ve muhkem olmak ve bir kimse pek yüzlü ve bi-şerm ve arsız ve bi-edeb ve hayâ olmak.			
18998	şafâyiğ	صَفَايِغٌ	Ar.	•	Safihalar, yassı olan nesnelere ve kapı kanadı.			
18999	şaf-beste	صَفْبِسْتَه	Ar. - Far.	•	Saf ve sıra tertibine dizilmiş olan.			
19000	şifat	صِفَةٌ	Ar.	•	Nişan, alamet, surat ve yüz, çehre, likâ, manzar ve nesnede olan keyfiyet ve keyfiyet beyanı için müstamel olan kelime; cemi, sıfât gelir.	cem		
19001	şuffe	طَفَّةٌ	Ar.	∴	Hanelerde olan eyvan ve yüksekçe nişîmen ki sofa denilir ve dîvân-hânedede olan ve setli mahalde bulunan oturacak ve rahat edecek döşeme; cemi, sufef gelir. suffetü'd-dehr : zamandan bir hengâm.	cem		
19002	şafh	صَفْحٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin bir canibine denilir; cemi, sıfâh gelir ve terk ve i'râz eylemek ve günah ve cürmü affeylemek ve bir kimseye meşrubattan bir nesne içirmek.	cem		
19003	şafha	صَفْحَةٌ	Ar.	•	Her nesnenin taraf ve canibi ve yüzü ve yassı tarafı ve el ayası; cemi, safahât.	cem		
19004	şafd	صَفْدٌ	Ar.	*	Bukağı ile muhkem bağlamak ve bent etmek.			
19005	şafed	صَفْدٌ	Ar.	*	Vergi ve atıyye ve bukağı; cemi, asfâd gelir.	cem		
19006	şafder	صَفْدَرٌ	Ar. - Far.	•	Cengâver, bahadır ve düşmanın saff-ı askerini bozup tarumar edici olan.			
19007	şafderâne	صَفْدَرَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Bahadıra yaraşık ve münasip olan.			
19008	şafderî	صَفْدَرِيٌّ	Ar. - Far.	•	Safderlik, cengâverlik, bahadırlık ve bahadır adama mensup ve müteallik olan.			
19009	şifr	صِفْرٌ	Ar.	•	Boş nesne ve riyazi is. olup hiçe işaret olan işbu "." rakam noktasına denilir; cemi, asfâr gelir, sıfru'l-yed : fakir ve elleri boş ve tehî-dest demektir.	cem	Riyaziye	
19010	şafes	صَفْرٌ	Ar.	∴	İnsanın karnına arız olarak benzini kehribâ gibi sarartan illet ki sarılık tabir olunur ve açlık ve şehir-i muharrem akabinde olan ay ki sebep-i tesmiyesi hulûv manasına olup şehir-i mezkûrede ehl-i Mekke celb-i zehâvir için etrafa müntesir olup Mekke beldesi hali kaldığındandır ve boş ve hali olmak.			
19011	şufr	صَفْرٌ	Ar.	*	Bakır veya pirinç dedikleri tunç halitası.			
19012	şifir	صِفْرٌ	Far.	•	Burc-ı Hamelin alameti ve koyunun erkeği olan koç.			
19013	şafra°	صَفْرَاءٌ	Ar.	•	Sarı renk, zerd renk ve is. tıbbiyeden olup karaciğere merbut öd kesesi derinundaki yeşile mail sarı ve acı suya denilir ki bilhassa yağları hazma hizmet eder ve ahlât-ı erba'adan biri ki buna merâre ve zerd-âb dahi denilir.			
19014	şifrât	صَفْرَاتٌ	Ar.	∴	Boş ve tehi şeyler ve rakam sıfırları.			
19015	şafravî	صَفْرَاوِيٌّ	Ar.	∴	Is. tıbbiyeden olup vazife-i kebidin yani karaciğer vazifesinin sair uzuvlar vezâ'ifine galebesinden hasıl olan mizaca denilir ki bu mizaçta olan kimselerde karaciğer hastalıkları kesîrî'l-vukû'dur ve ahlât-ı erba'adan safra hâlî galip olan kimse.		Tıp	
19016	şafesân	صَفْرَانٌ	Ar.	*	Muharrem ile safer ayları.			
19017	şufret	طَفْرَةٌ	Ar.	*	Sarılık levni.			

19018	şafret	صَفْرَةٌ	Ar.	*	Açlık, cü'.			
19019	şaf-zen	صَفْرَنَ	Ar. - Far.	•	Düşman saflarına hücum eden bahadır.			
19020	şaf-zenî	صَفْرَنِي	Ar. - Far.	•	Bahadırılık, şecaat.			
19021	şaf-şiken	صَفْرِيكُنْ	Ar. - Far.	•	Düşman saflarını bozup hezimeye düşer olan bahadır.			
19022	şafşâf	صَفْصَافٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde bir dalı görüldüğü veçhile söğüt ağacı denilen şecere itlak olunur, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü, kabukları olup dâhilen usret-i hazmda ve zafiyette mukavvî gibi ve hummâ-yı nâ'ibede yani sıtmada nöbeti ve sıtmayı defedici gibi müstameldir, haricen dahi ezikte ve yaralarda mukabbız, yani büzücü gibi kullanılır.		Nebatat	+
19023	şafşâfîn	صَفْصَافِينَ	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup söğüdün cevher-i mü'essirine denilir ki kabuklarında bulunur, cevher-i mezkûr, beyaz, acı ve mübelleri yani nebat şekeri gibi eşkâl-i hendesiyye üzere donmuş olup tıpta usret-i hazmda ve zafiyette mukavvî ve hummâ-yı nâ'ibede yani sıtmada, sıtma nöbetini dâfi' gibi istimal olunur.		Tıp	
19024	şafşâfiyye	صَفْصَافِيَّةٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup söğüt ve evrak ve ezhâr vesair kıtaatının ve zafiyet ve eşkâl ve cinsine müşabih nebatatı havi olan nebatat fasılcılığına ve kısmına itlak olunur.		Nebatat	
19025	şafh	صَفْحٌ	Ar.	*	Bir adamın ensesine yavaşça yumrukla vurmak ve şamar vurmak.			
19026	şufef	صَفْفٌ	Ar.	•	Suffalar, dîvân-hânelerde olan döşeli oturacak mahaller.			
19027	şafk	صَفْكٌ	Ar.	*	Şamar gibi seslenir veçhile vurmak ve kapıyı kapamak için bir nesneyi geriye döndürmek ve nahiye ve mahal ve mevzi ve bey'in akdi vukuunda el ele çalmak manasındır ki bayi ile müşteri el ele verip kat'-ı madde ederler ve göz yummak.			
19028	şafka	صَفْقَةٌ	Ar.	•	Akit ve bey' vukuunda el ele çalmak manasındır ki bayi ile müşteri el ele verip var hayrını gör sözüyle kat'-ı maddede etmek hususundan ibarettir ve akdolunan bey'.			
19029	şafvân	صَفْوَانٌ	Ar.	∴	Halis ve pâkîze ve safî ve temiz nesne ve bulutsuz ve buhar ve kedersiz, serin ve halis ve ayaz güne vasıf olur.			
19030	şafvet	صَفْوَةٌ	Ar.	•	Bir nesnenin pâkîze ve halisine denilir ve safilik, temizlik ve paklık.			
19031	şafüh	صَفْوُحٌ	Ar.	•	Günah ve kabahat affeder olan.			
19032	şufür	صَفْوُورٌ	Ar.	•	Boşluk, tehi olmak ve boş olmak.			
19033	şufüret	صَفْوُورَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19034	şafen	صَفْنٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup haya denilen taşak torbasın denilir; cemi, asfân gelir ve sümbülesi yani başağı olan ekin.	cem	Tıp	
19035	şufuf	صَفْوُوفٌ	Ar.	•	Saflar, diziler, sıralar, alaylar.			
19036	şafiyy	صَفِيٌّ	Ar.	∴	Halis ve safî dost ve temiz ve pâkîze olan ve seraskerin mâl-ı ganâyimden kable'l-kısme kendi nefsi için ihtiyar ve tahsis eylediği mal ve her şeyin halis ve güzidesi; cemi safâyâ gelir ve safiyyullah Âdem aleyhi's-selâm hazretleri.	cem		
19037	şaffih	صَفِيحٌ	Ar.	•	Yassı, enli, arız olan.			
19038	şaffiha	صَفِيحَةٌ	Ar.	∴	Nesnenin yüzü ve yassı tarafı ve yassı ve düz olan nesne ve enli ve arız olan kılıç ve kapı tahtası ve kanadı ve kâğıdın bir canibi; cemi, safâvih gelir.	cem		
19039	şaffir	صَفِيرٌ	Ar.	∴	İslik veya sıslık dedikleri avaze ki dudak ile çalınır ve kuş avazı ve dudak ile sıslık çalmak ve sarı yakut denilen zikrîmet taş.			
19040	şaffif	صَفِيْفٌ	Ar.	*	Kurumak için güneşe serilmiş nesne.			

19041	şaffık	صَفِيْق	Ar.	∴	Sık ve tefeli ve muhkem dokunmuş sevb ve pek utanmaz yüze vasıf olur ve arsız ve bî-şerm ve bî-hayâ olan.			
19042	şikâl	صِقَال	Ar.	•	Pastan açmak, cila vermek, muskale etmek.			
19043	şakr	صَقْر	Ar.	*	Çakır tabir olunan bir nev yırtıcı kuş ki doğan ve şahin cinsindedir ve deyyusluk ve müstahak olmayan kimseye la'n ve lanet ve nefrîn etmek; cemi, sukûr gelir ve ekşmiş süt ve pekmek ve bir nesneyi kırmak.	cem		
19044	şuq ^c	صُقْع	Ar.	•	Canip, nahiye, taraf.			
19045	şak ^c	صَقْع	Ar.	*	Bir adamı yıldırım çalmağla bî-hûd veya helal olmak ve pek sıcaklıktan soluk almayacak derecede insana müstevli olan tutkunluğa denilir ki gam ve endûha şebîh bir hâlettir ve horoz ötmek ve bir kimseyi darbetmek ve udûl etmek.			
19046	şakl	صَقْل	Ar.	∴	Bir nesnenin pasını açıp veya mühreyip cila vermek ve cila ve perdaht etmek ve muskale etmek ve bir nesneyi yere çalmak.			
19047	şakî ^c	صَقِيْع	Ar.	•	Kırağı, şebnem, jale, çi, çiy.			
19048	şakîl	صَقِيْل	Ar.	•	Cila verilmiş, cilalı, perdahtlı, musaykal nesne.			
19049	şakk	صَكْ	Ar.	∴	Bir adama bir yassı nesne ile vurmak ve name ve mektup, cemi esak ve sukûk ve sıkâk gelir, bundan murat padişah beratı ve kitap ve kadı hücceti olacaktır, Fârisî olan çek mu'arredir ve kapı yapmak ve vurmak, darbetmek.	cem		
19050	şikâk	صَكَاك	Ar.	•	Saklar, hâkimin hüccetleri ve padişah beratları.			
19051	şakkâk	صَكَاك	Ar.	•	Sak ve hüccet tertip eden kâtip.			
19052	şikket	صَكَّة	Ar.	*	Bağlamak ve muhkem etmek ve ulaştırmak.			
19053	şukûk	صُكُوْك	Ar.	•	Saklar, kadı hüccetleri ve padişah beratları.			
19054	şalâ ^o	صَلَاة	Ar.	∴	İlam etmek, bildirmek ve salat, dua ve namaz ve nesne sahk ettikleri düz taş; cemi, salâ'ât ve salât gelir.	cem		
19055	şalâbet	صَلَابَة	Ar.	∴	Bir nesne pek ve saht ve şedit olmak ve şiddet ve heybet ve peklik, sahtlik ve mehabet ve şecaat ve bahadırılık.			
19056	şalât	صَلَاة	Ar.	∴	Namaz, dua ve Hüda'dan rahmet ve salavât-ı mefrûzadan birisi; cemi, salavât gelir ve dua manası hakikat olup rahmet ve istiğfar manalarına gelmesi mecâz-ı lüzûmidir ki Hak Teâlâ hazretlerine müsned olur ise rahmet ve melaikeye müsned olur ise istiğfar manası irade olunur ve taraf-ı ilâhîden resul hakkında sâdir olur ise hüsni's-senâ ale'r-resûl manası murat olunur ve rûkû ve sücudu müştemil olan ibâdet-i mahsûsaya yani namaza bu veçhile tesmiyenin sebebi duayı müştemil olduğu içindir.	cem		
19057	şalâh	صَلَاْح	Ar.	•	İyilik, istikamet ve bir nesne bir şeye yaraşır ve uygun olmak ve bir veçhile bozuk ve fasit olmayıp iyi olmak ve bâtın günah ve kebâ'ir ve saga'irden hali olup selâmet-i uhreviyye yolunda olmak ve kavga ve niza hâli üzere olmayıp barışık ve uyuşuk olmak.			
19058	şalâhiyyet	صَلَاْحِيَّة	Ar.	•	İyilik, istikamet ve bir nesne bir şeye yaraşır ve uygun olmak, işe elverir olmak ve bir kimsenin bir fiile mezun ve murahhas ve haklı olması hususu.			
19059	şalâ-hân	صَلَاْحَان	Ar. - Far.	•	Müezzin, salat ve ezan okuyucu.			
19060	şalâdet	صَلَادَة	Ar.	*	Bahîl olmak ve bahîllik.			
19061	şallâk	صَلَاَق	Ar.	•	Cari ve sühan-ver ve beliğ kimse.			
19062	şalâkat	صَلَاَقَة	Ar.	•	Murdar su ki istimale sâlih olmamasıyla onunla abdest alınmaz.			

19063	şalb	ضَلَب	Ar.	•	Asmak, ber-dâr etmek, haçlamak, haça germek.			
19064	şulb	ضَلْب	Ar.	∴	Katı, saht ve şedit olan nesne ve pek kavi ve muhkem olan ve bel ve hasep ve kuvvet; cemi, aslâb gelir, şedit ve muhkem manasına oldukta cemi sulbe gelir ve galiz ve kesif ve müstakim nesne ve omurga kemikleri ki sırta bulunur.	cem		
19065	şulüb	ضَلْبُ	Ar.	•	Arkada olan omurga kemiği.			
19066	şulbî	ضَلْبِي	Ar.	∴	Sulptan hasil olmuş olan, öz olan ve kişinin kendi oğlu.			
19067	şulbiyye	ضَلْبِيَّة	Ar.	*	Kişinin kendi öz kızı, öz duhteri.			
19068	şalt	صَلْت	Ar.	*	Vâsi, cebin, geniş alın ve vurmak ve cilalı kılıç ve büyük bıçak; cemi, aslât.	cem		
19069	şila	صَلَة	Ar.	•	Vuslat ve atâ ve ulaşmak, yetişmek vasıl olmak ve âşık, maşukaya kavuşmak; cemi, sılât gelir, sılayrahim : akrabasını ziyaret için bir adam bulunduğu diyâr-ı gurbetten vatanına azimet etmek, gitmek.	cem		
19070	şulh	ضَلْح	Ar.	∴	Barışmak, musâlaha manasına barışıklık, kavga ve nizasızlık ve fesat zail olmak ve ı. fikhîyyeden olup bi't-terâzî nizayı refeden akde derler.			
19071	şulehâ'	ضَلْحَاء	Ar.	•	Sâlih olanlar, günahkâr olmayan adamlar.			
19072	şulh-âmiz	ضَلْحٌ آمِيزٌ	Ar. - Far.	•	Mülayim ve tatlı ve barıştıracı olan.			
19073	şulh-nâme	ضَلْحَانَمَة	Ar. - Far.	•	Kavgayı terk edip barışmak için tahrir olunan name ve varaka ki sulhün şeraiti havi olur.			
19074	şald	صَلْدٌ	Ar.	*	Mermer ve somaki taş gibi begayet pek ve dayanıklı şey ve dağa çıkmak ve şiddetle ellerini yere vurmak.			
19075	şalşâl	ضَلْضَالٌ	Ar.	*	Kum ile karışık, halis ve pâkîze çamur.			
19076	şal'a	ضَلْعَة	Ar.	*	Tepenin saçı gidip açık olan yeri.			
19077	şal'am	صَلْعَم	Ar.	•	Sallallâhu aleyhi ve sellem kelimât-ı mübârekesinden mürekkep terkîb-i şerîfin ihtisarıdır ki sallâ'dan (ص) allâhudan (ج) alevhiden (ع) ve sellemden (س) alınarak yapılmıştır.			
19078	şilf	صَلْفٌ	Ar.	*	Beyhude ve bi-ma'nâ lafûgüzaf eden, herze-gü veya mertebe-i isti'dâdından birün zarafet ve rüş ve fetânet iddiasında olan yadigâr; cemi, salâfî gelir.	cem		
19079	şalk	صَلْقٌ	Ar.	*	Mesâ'ibde katı avaz ile feryat etmek ve bir adamı azîm bir fitneye ve vakaya uğratmak.			
19080	şalevât	صَلَوَاتٌ	Ar.	∴	Salatlar, dualar, namazlar, istiğfarlar ve Yahudi havraları ve Nasârî kiliseleri fakat bu manaya olduğu vakit müfredi salûttur, salûtâ İbrani kelimesinden mu'arredir.	cem		
19081	şillevr	صَلْوَرٌ	Ar.	*	Hayvanat ı. olup yılan balığına denilir.			Hayvanat
19082	şalât	صَلَاةٌ	Ar.	•	Dua, namaz ve rahmet ve istiğfar.			
19083	şaliyy	صَلِيٌّ	Ar.	*	Ateşin şiddet-i harâretinden göynüyüp âzürde ve zahmet-keş olmak.			
19084	şallallâh	صَلَّى اللهُ	Ar.	•	Hak Teâlâ hazretleri taraf-ı ilâhîsinden hüsnü's-senâ sâdır olsun manasında dua olarak terkîb-i Arabîdir.			
19085	şalîb	صَلِيبٌ	Ar.	∴	Pek ve şedit ve katı, saht ve muhkem şey ve asılmış kimse; cemi, sulüb gelir ve sancak ve alem ve tâ'ife-i Nasârânın haç tabir ettikleri nesne ki Fâriside çelîpâ denilir, bu haç esasen zamân-ı kadimde Yahudi hükûmetinin mücrimin hakkında istimal eylediği ceza ve işkence aleti olup tâ'ife-i Nasârî zu'mlarınca Hazret-i İsa (a.s.) dahi bununla işkence edilmiş ve ta'bir-i âherle müşarünileyhin hey'et-i maslûbesi diye o zamandan beri kendilerine esâs-ı dîn ittihaz evlemislerdir.	cem		

19086	şalîbî	ضليبي	Ar.	∴	Nasrani ve İsevi olan adam ve is. tıbbiyeden olup eczâ-yı bedenden birinin haçvari ve çapraz olarak bulunduğu vaziyete denilir ve is. nebâtiyyeden olup haçvari vaziyette yani karşılıklı olarak ikişer ikişer mevzu, dört yapraklı çiçeğe denilir ki turp ve emsali nebatta görülür.		Tip ve Nebatat	
19087	şalîbiyye	ضليبييه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup çiçekleri haçvari olarak mevzu dört yapraklı ibaret birtakım nebata havi bulunan nebata fasılcığına itlak olunur.		Nebatat	
19088	şalîd	ضليد	Ar.	*	Yalnız şey ve parıldayıcı nesne.			
19089	şumm	ضم	Ar.	•	Sağır olanlar, kulağı işitmez olanlar, esam olanlar summun bukmun : sağır ve dilsiz olanlar ve kendilerine söylenen kelâmı asla işitmemiş gibi sakit durup hâmüş olanlar.			
19090	şamm	ضم	Ar.	*	Sağır olmak ve şişenin ağzını tıkamak.			
19091	şammâ°	ضماء	Ar.	∴	Kunt ve katı ve som kaya taşı ve katı yer ve bela, zahmet ve dâhiye-i şedîde ve sağır ve dilsiz olan ve sesi çıkmayan.			
19092	şumât	ضماث	Ar.	•	Bâ'is-i sükût olan şey ve hâmüş olmak ve sükût etmek, susmak.			
19093	şimâh	صماخ	Ar.	∴	Is. tıbbiyeden olup mecrâ-yı üzne yani kulak deliğine denilir.		Tip	
19094	şimâd	صماد	Ar.	*	Şişe tıpası, tıkaç veya deriden olan ağız bağı ve vuruşmak ve dövüşmek ve sarıktan gayri başa sardıkları nesne.			
19095	şimâm	صمام	Ar.	*	Şişe ve emsali nesne ağzını kapatacak kapak ve tıkaç.			
19096	şimâme	صمامه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve is. tıbbiyeden olup kırmızı veya siyah kan damarlarının büyüklerinde kan pıhtısından vesairenden tekevvin edip bilahare oradan bi'l-infikâk cereyân-ı dem vasıtasıyla naklederek ileriye geçemeyip durduğu mahallerde azanın vezâ'ifini tağyire bâdî olan kan pıhtısı parçasına denilir ki bunun neticesi ve vuku bulunduğu mevki'-i bedeniyenin ehemmiyetine göre vahimdir.			
19097	şamt	صمت	Ar.	•	Sükût ve hâmüşî, sus olmak, susmak.			
19098	şumtet	صمته	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19099	şamd	صمد	Ar.	*	Kasıt ve ahenk eylemek ve yere bir nesneyi dikmek.			
19100	şamed	صمد	Ar.	∴	Kavmin ulusu ve âli-şânı ve daim ve câvid ve baki ve refî' ve ali manasına ve içi dolu şey ve esmâ-i ilâhiyyeden lâ-cevfe lehu manasına olup Hak Teâlâ hazretlerine böyle samed itlakının veçhî budur ki lâ-cevfe lehu olan şey iki kısımdır, biri cematat gibi insadan dun olur, diğeri insandan ali olur, tâ'ife-i Nasârânın Hazret-i İsa aleyhi's-selâma haşa sümme haşa uluhiyet isnat eylemelerinin reddine, Allâhu's-samed kavli şerîfi tembihtir ve cenk ve kıtal hengâmında aslen ve kat'an susayıp acıkamaz olan kimse ve kâr ve hırfetleri ve medâr-ı ma'âs olacak nesnelere olmaman kavim ve cemaat.			
19101	şamedânî	صمداني	Ar.	•	Allahutaala hazretlerine mensup ve müteallik olan ve ilahi olan.			
19102	şamedâniyyet	صمدانية	Ar.	∴	Uluhiyet, daim ve baki ve câvid olmak ve lâ-cevf olmak, içi boş olmamak.			
19103	şamşâm	صمضام	Ar.	∴	Keskin kılıç, seyf, sârim ve keskin olmak.			
19104	şam°	صمغ	Ar.	*	Bir nesne ile vurmak ve bir kimseyi müsadif olduğu adam, lakırdıya tutup yolundan alıkoymak, tevkif etmek.			

19105	şamğ	صمغ	Ar.	∴	Malum, zamk dedikleri şey ki ağaç pusu dahi derler, ağaçtan su gibi akıp badehu kuruyarak tamamen özlenir ve suda erimek kabiliyetini haizdir, bir nevine dahi zamk-ı Arabî derler ki şekilde görüldüğü veçhile Arabistan'da tenebbüt eden bir nev ağaçtan seyelan eder, zamk-ı mezkûrun tıpta istimali kesir olup iltihaplanmış sath-ı beden üzerine sürüldükte bir snai örtü teşkil ederek havanın temasından vikaye ve müleyyin gibi yani yumuşatıcı ve müsekkin yani ağrısını teskin edici gibi tesir eder ve iltihapta alelhusus iltihâbât-ı sadriyyede ve kanât-ı hazmiyye denilen ağızdan makada kadar imtidâd eden oluğun iltihâbâtında kullanılır ve öksürtücü teskin eder: cemi sumûğ gelir	cem		+
19106	şaml	صمل	Ar.	*	Bir nesne dimdik olmak ve pekişip kaskatı olmak ve ağaç suya kanmadığından sertleşip huşunet hasıl olmak.			
19107	şimelâh	صملاخ	Ar.	*	Kulak deliği ve is. tıbbiyeden olup kulak içinde yağmsı kire denilir.		Tıp	
19108	şamem	صمم	Ar.	*	Sağırılık, sağır olmak.			
19109	şumût	صموت	Ar.	•	Hâmûş olmak ve sükût etmek, sus olmak, susmak.			
19110	şamût	صموت	Ar.	•	Sakit, hâmûş, sus olan, susan.			
19111	şumûr	صمور	Ar.	*	Bir adama nesne vermeyip buhl ve diriğ eylemek.			
19112	şumûğ	صموغ	Ar.	•	Zamklar, bazı nev ağaçlardan damlayıp suda erimek kabiliyetini haiz olan nesnelere.			
19113	şumûğ-ı râtîniciyye	صموغ راتينجيه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup hiltit ve çadırşuğu ve kasnı ve çavşır ve sekbînce gibi zamk ile reçineden ibaret olan şeylere itlak olunur.		Tıp	
19114	şumûl	صمول	Ar.	*	Bir nesne pekişip kaskatı olmak, dimdik olmak, pekişmek.			
19115	şumûl-i meyyitî	صمول مئتي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup vefatından sonra meyyitin kaskatı olması hâline itlak olunur.		Tıp	
19116	şimmît	صميت	Ar.	•	Pek sakit ve susucu ve hâmûş olan.			
19117	şamîl	صميل	Ar.	*	Kuru nesne.			
19118	şamîm	صميم	Ar.	•	Halis ve safi olan nesne ve beden azasından her birinin kuvvet ve kıvam bulduğu kemik veya sinir ki o uzvun örtüsünde olur, an-samîmi'l-kalb : yüreğin örtüsü ve kuvvet ve kıvamına sebep olan sinirlerden neşet edip riyadan ve tereddütten hali olarak demektir, an-samîm : an-samîmi'l-kalb ve bî-riyâ ve halis ve gerçek olarak.			
19119	şamîmî	صميمي	Ar.	•	Halis, bî-riyâ ve gerçek olan.			
19120	şanâ?	صناء	Ar.	*	Kül, remâd, hâkister.			
19121	şinâb	صناب	Ar.	•	Ramazanda hardal namıyla satılan acı ve iştiha getirir nesne.			
19122	şinâbiyy	صنابي	Ar.	•	Yeşil ve kuyruğu siyah olan at veya al olan at.			
19123	şanâdîd	صناديد	Ar.	•	Sandîdler, şeci ve bahadır olan âli-şân adamlar, galip ve zeber-dest olan adamlar, padişahlar, seraskerler.			
19124	şanâdîk	صناديق	Ar.	•	Sandıklar, maruf eşya zarfları.			
19125	şinâr	صنار	Ar.	*	Çınar ağacı, bu kelime çınar kelime-i Fârisiyesinden mu'arredir.			
19126	şinâre	صناره	Ar.	*	Kulak, üzün ve bed-hûy adama ve bed-edeb ve küstah kimse ve kalkanın el tutacak kulpu ve is. tıbbiyeden olup teşrih çengelinde denilir; cemi, sanânir gelir.	cem	Tıp	
19127	şunnâ?	صناع	Ar.	•	Sâni'ler, yapıcılar.			
19128	şanâ?at	صناعة	Ar.	•	Hirfet, sâni'a, işçilik ve işleyicilik denilir ve hirfet, kâr, iş, pişe.			

19129	şanâ'ıyy	صناعی	Ar.	•	Tabii, hilkî olmayıp sanat vasıtasıyla meydana gelmiş olan.			
19130	şanâyi°	صنایع	Ar.	•	Sanâ'atlar, sanatlar, işler, kârlar.			
19131	şanbūr	صنبور	Ar.	•	Oğul ve kızı ve kavim ve kabilesi olmayan kişi.			
19132	şandal	صندل	Ar.	•	Maruf bir soy kokulu ağacın ismidir.			
19133	şandalānī	صندلانی	Ar.	•	Sandal ağacı bezirgânı ve aktar, eczacı, işpeçyâr.			
19134	şandālī	صندالی	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs sandalye denilen iskemleye tesmiye olunur.			+
19135	şandūḡ	صندوق	Ar.	•	Malum zarf ki ekseriya ağaç ve demirden tertip olunup esvap ve emsali onda hıfzolunur; cemi, sanâdik.	cem		
19136	şandūḡḡe	صندوقچه	Ar. - Far.	•	Küçük sandık.			
19137	şandūḡa	صندوقه	Ar.	•	Sandık ve türbelerde mezar üzerine kapak gibi örtülen sandık.			
19138	şandīd	صندید	Ar.	∴	Bela, zahmet, dâhiye ve bahadır ve âli-şân adam ve galip ve zeber-dest adam ve padişah, serasker, sâlâr; cemi, sanâdīd gelir ve himâyet-i asker eden, şüce'ân.	cem		
19139	şun°	صنغ	Ar.	•	İşlemek, güzel işlemek, fiilden ehasır, hayvanat ve cemadata müntesip olmaz ve iş yapmak, iş düzmek ve fiil ve hulk ve amel, girdâr, iş.			
19140	şan°at	صنعة	Ar.	•	Kâr, hırfet, iş, marifet ve yalnız, bazı adam beyninde olan iş ve âhâd-ı nâsın geçinmek için ittihaz ettikleri meşguliyet ve hüner ve ilm-i şî'r ve kitabette ifâde-i âdiye olmayıp bir nev zînet-i mahsûsa veyahut bir tarik-i müstahsen ile beyan olunan kelimeler veya vaki olan beyan.			
19141	şun°ıyy	صنعی	Ar.	•	Tabii ve hilkî olmayıp sanat vasıtasıyla hasıl olmuş olan.			
19142	şinf	صنف	Ar.	•	Güne, nev, bâbet, sıfat ve türlü ve rütbe cihetiyle itibar olunan derece ve sevb kenarı; cemi, sunūf ve esnâf gelir.	cem		
19143	şinḡ	صنغ	Ar.	*	Şedit ve müstahkem olan nesne.			
19144	şanem	صنم	Ar.	∴	Rayiha bed ve çirkin olmak ve müşrikînin perestîş ettikleri, put, vesen, bazıları cevâhir-i ma'deniyye-i müzâbeden düzülmüş puta sanem ve ahcâr ve ahşaptan yapılmış puta vesen diyerek beyinlerini tefrik eylemişlerdir ve Allahutaala'nın gayrı olarak ibadet olunan nesne ve mahbube ve maşuka; cemi, asnâm gelir.	cem		
19145	şinv	صنو	Ar.	*	Duvarı örülmemiş, muattal ve işlemez kuyu ve bir adamın öz karındaşı veya amcası; cemi, asnâ ve sınıvân gelir ve budak ve çatal ve bir kökten çıkan iki veya üç veya ziyade fidanların her bir çatalı ve misil ve nazir.	cem		
19146	şinvân	صنوان	Ar.	*	Duvarı örülmemiş, muattal ve işlemez kuyular ve öz karındaşlar ve amcalar ve budaklar, çatallar ve misiller ve nazirler.			
19147	şunvân	صنوان	Ar.	*	Kaftan vesair giyecek konulacak ve hıfzedilecek kap; cemi, asvine gelir.	cem		

19148	şanevber	صَنْوَبَرٌ	Ar.	∴	Şekilde görüldüğü veçhile çam fıstığı ağacına ıtlak olunur ki şecer-i mezkûra şukûk yani çizik ve yarıklar yaparak terementi denilen madde istihsal olunur; mādde-i mezkûre tıpta iltihâbât-ı müzmine-i sadriyyede ve iltihâbât-ı kanât-ı beвлиyyede yani böbrekler ile zeker deliği arasındaki hâlebân ve mesane ve zekerin oluğunda vuku bulan iltihâbâtta mu'avviz ve muhallil gibi tesir ettiğinden akciğerin nezle-i müzminesinde ve akciğer borularının iltihâb-ı müzmininde ve zâtü'r-ri'e-i müzmininde ve sillü'r-ri'e denilen verem hastalığında ve balgamın taaffün ve irinleşmesinde ve böbreklerin iltihâb-ı müzminine ve mesanenin iltihap ve nezle-i müzminesinde ve mecrâ-yı bevlî seyelân-ı muhâtisinde yani sümük gibi akıntısında ve bevlî irinleşmesinde ve hummâ-yı nifâside yani lohusalık esnasında arız olan hummada ve haricen dahi kemâd şeklinde yani bez ile hâric-i bedene vurarak cüz'-i mûmarrazı ıslatmak için kullanılır ve meyvesi olan fıstık dahi gerek yemeklerin içine ve gerek tatlıların üzerine mevzu ve Şam tatlılarının terkibine dâhil olmak hususunda kesîrû'l-isti' mâldir.				+
19149	şanevberî	صَنْوَبَرِي	Ar.	•	Fıstık meyvesinin mahfaza-i müctemi'ası gibi mahrut şeklinde ve mahrutı olan.				
19150	şunûf	صُنُوفٌ	Ar.	•	Sınıflar, soylar, nevler ve esvabın kenarları, gerek saçaklı ve gerek saçaksız olsun ve yaşmaklar, nikaplar ve dereceler, mertebeler.				
19151	şanîc	صَنِيعٌ	Ar.	∴	İşlemek ve lütuf ve ihsan ve kerem ve fiil ve amel, iş, kâr.				
19152	şanî'at	صَنِيعَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve cemi sanâyi' gelir ve bir adamın ihsanı ve terbiye ve tenmiyesiyle yetişip meydan gelmiş kimse.	cem			
19153	şavâb	صَوَابٌ	Ar.	•	Rast ve dürüst manasına ki hata mukabilidir, doğruluk, rastlık, dürüstlük.				
19154	şavâb-endîş	صَوَابٌ أَدِيشٌ	Ar. - Far.	•	Rey ve efkârı doğru ve musîb olup hata ve fesattan hali olan.				
19155	şavâb-dîd	صَوَابٌ دِيدٌ	Ar. - Far.	•	Tensip ve tasvip olunmuş, münasip görülmüş olan ve tensip ve tasvip etmek.				
19156	şavâb-dîde	صَوَابٌ دِيدَةٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
19157	şavâb-nümâ	صَوَابٌ نُمَا	Ar. - Far.	•	Doğruyu gösterir olan ve doğruya benzer olan.				
19158	şavârif	صَوَارِفٌ	Ar.	•	Sârifeler, tebeddülât-ı âlem ve tedevvürât-ı zamân.				
19159	şavârim	صَوَارِمٌ	Ar.	•	Sârimler, keskin kılıçlar.				
19160	şavâ'îk	صَوَاعِقٌ	Ar.	•	Saikalar, yıldırımlar.				
19161	şuvâc	صَوَاعٌ	Ar.	*	Bir türlü ölçek ismi ki ahkâm-ı Müslimîn onun üzerine dair yani keyl hususunda mu'âmele-i ehl-i İslâm onunla mütedavildir.				
19162	şivâc	صَوَاعٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.				
19163	şavvâg	صَوَاعٌ	Ar.	*	Kuyumcu ve altın ve gümüş makulesini kaliba sebk ve savg eden adam.				
19164	şavvâf	صَوَافٌ	Ar.	•	Çuhacı ve yüncü, bezirgân.				
19165	şavâlic	صَوَالِجٌ	Ar.	•	Savlecânlar, çevgânlar, çomaklar.				
19166	şavâlice	صَوَالِجَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.				
19167	şavâlih	صَوَالِخٌ	Ar.	•	Sâlihalar, iyi ve işe yarar olanlar.				
19168	şavvâm	صَوَامٌ	Ar.	•	Savm ve oruçla ziyade müte'ârif olan ve ziyade oruç tutucu olan.				
19169	şavâmiç	صَوَامِغٌ	Ar.	•	Savma'alar, tekkeler, manastırlar.				
19170	şuvân	صَوَانٌ	Ar.	*	Kaftan ve giyecek koyup hıfzettikleri kap; cemi, asvine gelir.	cem			

19171	şavvâne	ضَوَانَةٌ	Ar.	*	Envâ'-ı ahcârdan bir nev taş ve ondan olan evâniye yani kaplara denilir.			
19172	şavâ'îf	ضَوَائِفٌ	Ar.	•	Sâ'îfeler, yaz mevsiminde vaki olan cihat ve gazalar.			
19173	şavb	ضَوْبٌ	Ar.	∴	Dökülmek ve nüzul etmek ve doğruluk, savâb ve dürüstlük manasınadır ki hata mukabilidir ve bir nesneye hakkı üzere doğruluğuna varıp erişmek ve taraf, canip, yan, süy, sū.			
19174	şavt	ضَوْتُ	Ar.	∴	Seslenmek ve ses, seda, bâng, avaz, avaze ve zikr-i cemil.			
19175	şür	ضَوْرٌ	Ar.	•	Düdük gibi çaldıkları boynuz ki kalender taifesi onu kullanırlar.			
19176	şuver	ضَوْرٌ	Ar.	•	Suretler, şekiller, heyetler.			
19177	şüret	ضَوْرَتٌ	Ar.	∴	Şekil ve peyker, kıyafet, kılık; cemi, suver gelir ve a'yân-ı eşyânın mâ-bihi'l-intikâşî vesairlerden mâ-bihi'l-îmtiyâzî olan nesne ki iki türdür, biri mahsustur, hassa ve amme ve belki mutlaka insan ve ekseriya hayvan onu idrak eder, diğeri makuldür ki onu hassa idrak edip amme idrak eylemez, insanın muhtas olduğu akıl ve rüyet ve her şeyin mahsus olduğu ma'ânî gibi ve nev ve sıfat ve mektup ve kitap ve emsalinin aynı ve nüshası ve resim ve tasvir ve nakıs ve sıvak ve vecih.	cem		
19178	şüretâ	ضَوْرَاتٌ	Ar.	•	Sûret-i zâhirede ve hakiki ve bâtnî olmayıp yalnız gösterişte olmak üzere.			
19179	şüret-bend	ضَوْرَتْبَنْدٌ	Ar. - Far.	•	Tasvirci, musavvir.			
19180	şüret-ger	ضَوْرَتْغَرٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan .			
19181	şüret-nümâ	ضَوْرَتْنَمَا	Ar. - Far.	•	Vücuda ve meydana gelmiş olan.			
19182	şüret-yâb	ضَوْرَتْيَابٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19183	şürî	ضَوْرِيٌّ	Ar.	•	Sûret-i zâhireye müteallik olan ve havâss-ı zâhire vasıtasıyla mahsus ve müdrük olup bâtnî ve manevî olmaya ve hariçte müşahede olunup hakiki olmayan.			
19184	şüş	ضَوْضٌ	Ar.	*	Bir yere gittikte refiklerinden başka konup yalnızca ekl ü şürb eden ve kendisini misafir görmemek için ay karanlığında oturan le'im ve nekes kimse ki Anadolu'da bir kasabanın âmm-i ahâlîsi ve cibillette imiş hatta orada baba, oğul ve biraderler bile yekdiğerine bu muamelede bulunur imiş.			
19185	şavğ	ضَوْغٌ	Ar.	•	Kuyumculuk etmek ve maden eritip dökmek, sebk etmek ve yapmak, düzmek ve yaratmak, halk etmek.			
19186	şüf	ضَوْفٌ	Ar.	•	Koyun ve emsali hayvanattan hasıl olup çuha, çorap ve keçe ve kilim imal olunan yün, yapağı, peşm ve bir nev kumaş.			
19187	şüfiyy	ضَوْفِيٌّ	Ar.	•	Ehl-i tasavvuf ve tassup olan adam ve bir sınıf dervişlere dâhil olan adam.			
19188	şüfiyân	ضَوْفِيَانٌ	Ar. - Far.	•	Sufi, dervişlerin güruhu ve takımı.			
19189	şüfiyyün	ضَوْفِيْيُونٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19190	şavl	ضَوْلٌ	Ar.	∴	Hücum etmek, birbiri üzerine yürüyüş edip saldırmak ve hamle eylemek, sıçramak ve uzanmak.			
19191	şavelân	ضَوْلَانٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve bir kimseye havale ve şer-gîr olmak ve bir adamın üzerine kedi gibi sıçrayıp atlamak ve bir kimse hakkında bir nesne mukadder olmak.			
19192	şavlet	ضَوْلَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19193	şavlecân	ضَوْلَجَانٌ	Ar.	•	Çevgân tabir olunan ucu eğri ağaç ki cerid-bâzlar onu kullanırlar ve bahçıvan gegesi ki onun ile ağacın dalları çekilir, bu kelime çevgân kelimesinin mu'arrebidir; cemi, savâlic ve savâlice gelir.	cem		
19194	şavm	ضَوْمٌ	Ar.	∴	Oruç tutmak, imsak ve sükûn ani'l-fi'l manasına mevzudur, örf-i şer'de taam ve şarap ve cimadan niyete mukârin olarak hayt-ı ebyazdan, hayt-ı esvede kadar imsak eylemekte istimal olunmuştur ve hâl ve mahal alakasıyla şehri ramazana denilir ve oruç ve sâ'im olan adam; cemi, suvvâm ve suyâm gelir ve kaim olmak.	cem		

19195	şavma ^c	صَوْمَع	Ar.	•	Nasâri taifesinin ibadetgâhı olan vahdet-hâne ve tekke ve manastır.			
19196	şavme ^c a	صَوْمَعَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, savâmi' gelir.	cem		
19197	şavem ^c a-niştin	صَوْمَعَة نِيشْتِين	Ar. - Far.	•	Manastırda oturan şahıs, papaz.			
19198	şavn	صَوْن	Ar.	•	Hıfız ve nigâh edip bela ve zarardan korumak, muhafaza etmek.			
19199	şihâr	صِهَار	Ar.	•	Musâheret, bir kavim ve kabileden kız alıp damat olmakla hısımlık olmak.			
19200	şihâret	صِهَارَة	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19201	şuhâl	صُهَال	Ar.	*	At avazı, at kişnemesi.			
19202	şahbâ ^o	صَهْبَاء	Ar.	∴	Badeye itlak olunur, hamr manasındır ki renginin suhûbeti yani allığı ve kızılılığı bâ'is-i tesmiyedir.			
19203	şahr	صَهْر	Ar.	∴	Hısımlık, karabet ve hutûnet cihetiyle olan hürmete denilir ki zevcenin anası ve kız karındaşı ve yeğeni gibi akreb olan akrabasıyla zevç beyninde olan hürmet-i karâbetten ibarettir ve bir kavim içre mütezevviç olan kimse; cemi, ashâr gelir ve nikâhı helal olan akraba ki helal olmayana nesep denilir ve ehl-i beyt-i mer'eden ibarettir ve kavvana.	cem		
19204	şuherâ ^o	صُهْرَاء	Ar.	•	Nikâh vasıtasıyla birinin hısımlık kesbettiği kimseler.			
19205	şahriyy	صُهْرِي	Ar.	*	Sarnıç denilen, yer altında tatlı su biriktirmeye mahsus olan hazine.			
19206	şahrinc	صُهْرِنَج	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19207	şahrîc	صُهْرِيَج	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, sahârîc gelir.	cem		
19208	şahl	صَهْل	Ar.	*	Seste cüzice boğukluk manasına ve ıs. tıbbiyeden olup ses kısıklığına denilir ve at kişnemesi.			
19209	şahîl	صَهْلِي	Ar.	•	At kişnemek ve at kişirtisi.			
19210	şayyâd	صَيَّاد	Ar.	•	Avcı, hayvanat saydıyla meşgul olan adam ve şikâr-ger, şikâr-gîr.			
19211	şayâdet	صَيَّادَة	Ar.	•	Av avlamak, ava gitmek, avcılık etmek.			
19212	şayyâğ	صَيَّاعُ	Ar.	•	Kuyumcu, altın ve gümüş işler olan ehl-i san'at.			
19213	şiyâğât	صَيَّاعَات	Ar.	•	Kuyumcu işi olan nesnelere.			
19214	şiyâğat	صَيَّاعَةٌ	Ar.	•	Kuyumculuk hırfeti ve altın ve gümüş işlemek.			
19215	şiyâm	صِيَام	Ar.	•	Oruç tutmak, yemek yememek.			
19216	şiyâl	صِيَال	Ar.	*	Hamle etmek ve sıçramak ve bir kimsenin üzerine yürüyüş edip saldırmak ve bir kimseye havale ve şer-gîr olmak ve bir adamın üzerine kedi gibi sıçrayıp atlamak ve bir kimse hakkında bir nesne mukadder olmak.			
19217	şiyâlet	صِيَالَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19218	şiyân	صِيَان	Ar.	∴	Kaftan vesaire esvap koyup hıfzettikleri kap ve hıfz etmek, muhafaza etmek, korumak.			
19219	şiyânet	صِيَانَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu's-sânî eyzan.			
19220	şîb	صَيْب	Ar.	•	Bir nesneye doğru varıp erişmek.			
19221	şît	صَيْت	Ar.	∴	Beyne'n-nâs zıkr-i cemîl ve nîk-nâm ve şöret ve demirci çekici ve kuyumcu ve kılıç ve bıçak makulesine cila verip zağlayan kimse.			

19222	şite	صِيْتَة	Ar.	•	Beyne'n-nâs bir kimsenin zıkr-ı cemîl ve nîk-nâm ve şöhreti.			
19223	şayhân	صِيْحَانُ	Ar.	•	Nihâyet-i kudret mertebede, pek ve âvâz-ı bülend ile çığırmak.			
19224	şayha	صِيْحَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19225	şayd	صَيْدٌ	Ar.	•	Av avlamak ve sayd ve şikâr olunmuş nesne, av ve şikâr.			
19226	şayd-gâh	صَيْدْكَاهُ	Ar. - Far.	•	Av mahalli ve avı çok olan yer.			
19227	şaydelânî	صَيْدَلَانِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup işpeçyâr ve eczacıya denilir ve ıtır ve akâkîr satan adam ve tuhafçı ve çerçi makulesi; cemi sayâdile gelir.	cem	Tıp	
19228	şaydelet	صَيْدَلَة	Ar.	*	İspeçyârlık ve çerçilik ve tuhafçılık eylemek.			
19229	şayr	صَيْرٌ	Ar.	•	Olmak, oluvermek ve dönmek ve vücut, kevn.			
19230	şîr	صَيْرٌ	Ar.	∴	Yarık, delik ve bir işin akıbeti ve encamı.			
19231	şîre	صَيْرَة	Ar.	*	Koyun ağılı; cemi, sıyer gelir.	cem		
19232	şayref	صَيْرُفٌ	Ar.	•	Sarrâf-ı akçe, sarrâfî.			
19233	şayrefî	صَيْرُفِي	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, sayârif e gelir.	cem		
19234	şayrûret	صَيْرُورَة	Ar.	∴	Rücu ve tahavvülü mutazammın olarak olmak yani bir nesne sonradan bir türlü dahi olmak ki bir hâletten diğer hâlete intikali mutazammın demektir, iptida fakir iken sonra gani olmak gibi ve oluvermek, vücut, kevn.			
19235	şîşâ	صِيْشَاءُ	Ar.	*	İçinde çekirdeği henüz katılaşmamış ham hurma, temr-i nâ-puhte.			
19236	şîga	صِيْغَة	Ar.	•	Hilkat ve soy, asıl, nesep ve fiilin bâb-ı vâhidde malum ve meçul ve hâl ve müstakbel ve emir ve nehiy ve müfret ve tesniye ve cem'-i müzekker ile müennes ve mütekellim yahut muhatap veya gaip olması hususlarını işar ve tefrik için vaki olduğu hevet ve şekli demek olup sarf ısdandır.			Sarf
19237	şayf	صَيْفٌ	Ar.	∴	Havanın nihayet derecede ıssı olduğu zamandır ki şemsin Esed burcunda olduğu müddettir veya bahar mevsiminden sonra gelen eyyama denilir ve şemsin Seretan ve Esed ve Sünbülede deveranı hengâmıdır, Türkîde yaz ve Fâriside tâbistân denilir; cemi, asyâftır.	cem		
19238	şayfî	صَيْفِي	Ar.	•	Yaz mevsimine müteallik ve mensup olan.			
19239	şayfiye	صَيْفِيَّه	Ar.	*	Mevsim-i sayfı geçirmek üzere civar şehirde yapılan köşk, kasır, mesken.			
19240	şaykal	صَيْقَالٌ	Ar.	∴	Kılıç açıp bilemek sanatı olan adama denilir; cemi, sayâkıl gelir ve cila, perdah ve mskale ki cila ve perdah vermek için kullanılan alettir.	cem		
19241	şiyem	صَيْمٌ	Ar.	•	Sâ'imler, oruçlu olanlar.			
19242	şayvân-ı üzün	صَيْوَانُ أُزُنٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyne'n-nâs kulak denilen beyziyyü'ş-şekl ve kıkırdaktan ibaret kit'a-i hâriciyye-i üzne denilir.		Tıp	
19243	şayvân-ı basîf	صَيْوَانٌ بَسِيْفٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile saçakları bir boyda olarak asıl sapın tepesinden çıkan çiçeklerin vaziyetine itlak olunur.		Nebatat	+
19244	şayvân-ı mürekkeb	صَيْوَانٌ مُرَكَّبٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bir sapın tepesinden müsavi tulda çıkan küçük diğer sapların her birine bir sayvân-ı basîti hamil olmasından ibaret olan vaz'iyet-i ezhâra denilir.		Nebatat	+
19245	şayvâniyye	صَيْوَانِيَّه	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup sayvân-ı basît ve ekseriyetle sayvân-ı mürekkeb şeklinde çiçeği olan nebatatı havi nebatat fasılcığına itlak olunur.		Nebatat	
19246	şayüb	صَيْوُبٌ	Ar.	•	Sâ'ib ve musîb olan ve atıldığı nişana doğru varıp erişici olan.			
19247	şayüd	صَيْوُدٌ	Ar.	•	Av köpeği ve avcı olan köpek.			

19248	şayyūr	ضَيُورُ	Ar.	• Akıl ve hüş ve fikir ve bir işin akıbeti ve serencamı ve sonu ve nihayeti ve neticesi.			
19249	şayyūret	ضَيُورَةٌ	Ar.	• Akıbet ve serencam ve son ve nihayet ve netice ve bitgini demektir, tamam.			
19250	z	ض	Ar.	• İşbu harf-i dād-ı mu'ceme tertib-i hurūf-ı Osmāniyyede on sekizinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde sekiz yüz adedine alamet olur.			
19251	zābiṭ	ضَابِطٌ	Ar.	∴ Yavuz ve tūvana adam ve zapt edici ve başka adamları istihdam edip idare etmeye memur olan kimse ve başta olan.			
19252	zābiṭān	ضَابِطَانٌ	Ar. - Far.	• Zabıtlar, idare ediciler.			
19253	zābiṭa	ضَابِطَةٌ	Ar.	∴ Is. fikiyyeden olup kâffe-i husûsâta şamil olmayıp yalnız bir hususa ve onun teferruatına şamil olan kâ'ide-i husûsiyyeye denilir ve kanun, âdet ve vesîle-i zapt ve idare; cemi, cemi zavâbit gelir.	cem	Fıkıh	
19254	ḡāḡik	ضَاغِكٌ	Ar.	• Güleğen adam, gülcü ve güler, handan olan.			
19255	ḡāḡike	ضَاغِكَةٌ	Ar.	* Güldükte ayan olan dişler ve azı dişleriyle sivri dişlerin arasında olan althi, üstlü dört diş denilir.			
19256	ḡāḡiye	ضَاغِيَةٌ	Ar.	• Nahiye, memleket köşesi ve kenarı.			
19257	ḡādd	ضَادٌ	Ar.	• Hurūf-ı Osmāniyyeden on sekizinci harfin ismi ve ed-dād : husumet ve cenk ve cidal.			
19258	zārr	ضَارٌّ	Ar.	• Muzır ve zarar ve ziyana sebep olan.			
19259	ḡārib	ضَارِبٌ	Ar.	• Darbedici, vurucu.			
19260	ḡā'afellāh	ضَاعَفَ اللَّهُ	Ar.	• Hak celle ve sübhānehu teâlâ hazretleri iki kat eylesin manasında dua olarak terkiptir.			
19261	zāḡiṭ	ضَاعِطٌ	Ar.	* Bir nesne üzere nazır ve emin ve tayin olunan adam ve şiddet verici.			
19262	ḡāll	ضَالٌّ	Ar.	• Azgın ve kem-râh adam ve dalalet edici, yolunu kaybetmiş olan ve kem-râh ve hidayetsiz adam ve günahkâr olan.			
19263	dālle	ضَالَّةٌ	Ar.	• Mahallinden ve yolundan ve sahibinden ayrılıp yolsuz, sahipsiz, mahalsiz olan hayvan.			
19264	zāmin	ضَامِنٌ	Ar.	• Kefil olan adam.			
19265	zāyik	ضَايِكٌ	Ar.	* Dar nesne ki hudûsîdir, sübûfî değildir.			
19266	zāb°	ضَابٌ	Ar.	* Yere yapışıp sinmek ve yere yapıştırmak ve şikâr makulesini kurup ve iğfal için gizlenip saklanmak ve nâgehâni çıkagelmek ve sığınmak ve utanmak.			
19267	zābb	ضَابٌّ	Ar.	* Is. hayvânâtan olup zâhifâtan gelir, yani kertenkele dedikleri cân-vere denilir; cemi, ezab ve zıbâb gelir.	cem		
19268	zābāb	ضَابَابٌ	Ar.	* Hikmet-i tabi'iyeye is. olup zemine kadar havayı ihata ve istiap eden rutubetli dumana yani pusa ve sise denilir ki ekseriya gūz mevsiminde sabah vakti tekevün eder.		Hikmet-i tabi'iyeye	
19269	zibābiyye	ضَبَابِيَّةٌ	Ar.	* Hayvanat is. olup kertenkele ve timsah ve sakankûr ve yılanların envaini havi ve müşir olan bir kısım veya sınıf hayvanata denilir.		Hayvanat	
19270	zābāṭat	ضَابَاتَةٌ	Ar.	• Bir nesneyi hazm ve basiret ve hüsn-i tedbirle hıfzilemek ve zapt etmek.			
19271	zābṭ	ضَبَطٌ	Ar.	• Bi-ma'nāhu eyzan ve bağlamak ve muhkem kılmak ve kahır ve unı ile kendi tasarrufuna dâhil etmek ve zor ile veya hüsn-i tedbir ile kullanıp kendi revine bırakmak.			
19272	zābi°	ضَبِيٌّ	Ar.	* Yere yapışıcı nesne.			
19273	zicāc	ضَجَاجٌ	Ar.	• Birbiriyle kavga ve şerr ü şürür edişmek.			
19274	zacer	ضَجِرٌ	Ar.	• Gam ve gussadan naşi ıztrâb-ı derün ile teng-dil olmak, içi sıkılmak.			
19275	zicr	ضَجْرٌ	Ar.	* Tasa ve gussa sebebiyle muzdarip ve teng-dil adam ve dar yer.			

19276	zücret	ضِعْرَةٌ	Ar.	•	Kalp sıkıntısı, can sıkıntısı.			
19277	zihh	ضِحْح	Ar.	*	Zemin üzere vaki olan güneşin nur ve ziyası ve gölgeliği olmayıp sahra gibi açık ve bariz ve zahir ve şems-âbâd mahalle denilir.			
19278	ðuḥā°	ضَحَاءٌ	Ar.	•	Nisfinnehara karib vakit, koca kuşluk denilir, îdu'd-duhâ : Kurban Bayramı ki kuşluk vakti kurbanlar kesilir.			
19279	ḡahḡhāk	ضَحَّاكٌ	Ar.	∴	Güleğen adam ve suhreci, küstah ve bî-edeb olup nâsin akvâl ve ef'âline güler ve istihza eder olan adam.			
19280	ḡahāyā	ضَحَايَا	Ar.	•	Duhyeler, kuşluk vakti kesilen kurbanlar.			
19281	ḡahk	ضَحْكٌ	Ar.	•	Gülmek, hande etmek.			
19282	ḡahak	ضَحَاكٌ	Ar.	*	Hayız görmek ki gülmek manasından müsteardır, şöyle ki hâyız olan hatun, hamil olmak gayr-ı münker olduğundan hayzı bâ'is-i inbisâtıdır ve bir nesneyi acelemek ve bir nesneden korkmak.			
19283	ḡihk	ضِحْكٌ	Ar.	*	Gülmek, hande etmek.			
19284	ḡihik	ضِحِيكٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19285	ḡuhke	ضُحْكَةٌ	Ar.	•	Nâsin akvâl ve ef'âlini daima maskaraya çevirir olan gültünç kimse.			
19286	ḡahūk	ضُحُوكٌ	Ar.	*	Güleğen adam.			
19287	ḡuhā	ضُحَى	Ar.	*	Kaba kuşluk ve güneş ve vuzuh ve beyan.			
19288	ḡahiyye	ضَحِيَّةٌ	Ar.	*	İrtifâ'-ı nehâr manasına ki genç kuşluk tabir olunur, şemsin henüs ufuktan kalkıp yayıldığı vakittir ve salât-ı işrâk hengâmıdır.			
19289	ḡuhye	ضُحْيَةٌ	Ar.	•	Kuşluk vakti zebh olunan koyun, kurban; cemi, dahâyâ gelir.	cem		
19290	ḡuhām	ضُحَامٌ	Ar.	*	İri, kaba ve azîm olan şey; cemi, dahamât gelir.	cem		
19291	ḡahāmet	ضُحَامَةٌ	Ar.	∴	İri ve kaba ve azîm olmak ve kalınlık, kabalık ve cesamet, şişmanlık, irilik.			
19292	ḡahîm	ضُحِيمٌ	Ar.	•	İri, kaba, azîm, kalın, şişman ve büyük olan.			
19293	zidd	ضِدٌّ	Ar.	∴	Misil ve nazir ve muhalif manasına ki manaca azdâddandır ve bir nesne aksi ve muhalif olan nesne; cemi, azdâd gelir ve cemâ'at-i münâfıkîn.	cem		
19294	zidād	ضِدَادٌ	Ar.	•	Zıtlık ve muhalefet etmek.			
19295	žadîd	ضِدِيدٌ	Ar.	∴	Zıt ve muhalif ve akis olan ve mugayir ve düşman ve nazir ve küfüv.			
19296	zarr	ضَرٌّ	Ar.	•	Zarar ve ziyan etmek ve incitmek ve ziyan.			
19297	zurr	ضُرٌّ	Ar.	∴	Zarar ve ziyan ki nef' ve fayda mukabilidir, Fâriside gezend derler ve fenalık ve naks ve noksan ve sū'-i hâl ki bu da ya killet-i ilm ve fıkıh gibi ve fazl misilli fi-nefsihi olur veya naks ve adem-i câriha ve uzuv gibi fi-bedenihi olur veyahut killet-i mâl ve câh gibi hâlet-i zâhirede olur ve fakr u fâka.			
19298	zar°	ضَرَةٌ	Ar.	*	Gizli ve hafi olmak.			
19299	zarrā°	ضَرَاءٌ	Ar.	∴	Kötürümlük ve sahtî ve şiddet ve mihnet ve bela ve enfüs ve emvale arız olan naks ve ziyan ve sıkıntı.			
19300	zarā°et	ضَرَاءَةٌ	Ar.	*	Bir nesneye alışıp dadanmak.			
19301	ḡarrāb	ضَرَابٌ	Ar.	*	Akçe kesici ve ziyadesiyle darbedici ve dökücü.			
19302	ḡarābet	ضَرَابَةٌ	Ar.	•	Baç, vergi, resim, haraç.			

19303	zîrâr	ضِرَارُ	Ar.	∴	Birine ziyan gelmek ve bir adama zarar ve ziyan etmek ve muhalefet eylemek ve nâs birbirine pek yakın olup <u>ihdâhuma âhere sıkışıp munzam olmak.</u>			
19304	zârâret	ضِرَارَةٌ	Ar.	•	Zarar ve ziyan, noksan, hasâret.			
19305	zûrâṭ	ضُرَاطٌ	Ar.	*	Osuruk, bâd-ı muhâlîf ve osurmak.			
19306	zârâ'at	ضِرَاعَةٌ	Ar.	•	Tevazu ve tezellül ve meskenet eylemek, kendi nefisini alkçaklamak ve gönül alçaklığı, tevazu, huzû' ve muti olmak ve zayıf ve zelil olmak.			
19307	zûrâk	ضُرَاكٌ	Ar.	*	İri gövdeli, sinirli, iri azalı, kunt ve metin adam.			
19308	ḍarb	ضَرَبٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi âher nesneye ikâ' eylemek yani vurmak ve çarpmak, çalmak ve vuruşmak, dayak ve zeniş ve bir kimsenin salıvermeyerek elinden tutmak ve bir nesneyi şey-i âhere katmak ve bir nesneden yüz döndürmek ve riyazi ıs. olup bir adedin diğer bir adede muayyen kere miktarını bulmak için icra olunan ameliyyât-ı hisâbiyyeye itlak olunur, beş kere yirmi beşin yüz yirmi beş olması gibi ki işbu yüz yirmi beşe dahi ıs. ri-yâziyyeden olarak hâsıl-ı darb denilir ve sınıf, gûne ve soy ve nev, türlü ve kuvvet ve şiddet ve zor ve aruz ıs. olup beytin ahir cüzüne ve ikinci mısraının son tef'ilesine denilir ve mecd ve kadir ve rif'at kesbeylemek ve menetmek; cemi, durûb ve adrâb gelir.	cem	Riyaziye ve Aruz	
19309	ḍarb-ı meşel	ضَرْبٌ مَثَلٌ	Ar.	•	Bir kimse sözünü takviye etmek ve sağa çıkarmak için geçmiş zamanda söylenen sözlerden olarak irat edeceği kav-l-i meşhûra denilir.			
19310	ḍarben	ضَرْبًا	Ar.	•	Vurarak, darbederek.			
19311	ḍarebât	ضَرْبَاتٌ	Ar.	•	Darbeler, vuruşlar, çarpışlar.			
19312	ḍarbân	ضَرْبَانٌ	Ar.	•	Vurmak, çarpmak ve vuruş, çarpış ve seyrüsefer etmek, yolcu olmak.			
19313	ḍarbe	ضَرْبَةٌ	Ar.	•	Vuruş, çarpış, çalış.			
19314	ḍarb-ḥâne	ضَرْبُ حَانَةٍ	Ar. - Far.	•	Akçe darbına mahsus olan mahal.			
19315	ḍarbiyy	ضَرْبِيٌّ	Ar.	•	Darba müteallik ve mensup olan.			
19316	ḍurre	ضُرَّةٌ	Ar.	•	Enfûs ve emvale isabet eden zarar ve ziyan ve hasâret ve noksan ve ayıp.			
19317	ḍarret	ضُرَّةٌ	Ar.	∴	Naçarlık ve ihtiyaç ve zik-ı ma'âş ve siddet ve usret-i hâl ve işkence ve zevç ve zevceden diğerine nispetle her biri ve mâl-ı kesir ve değirmen taşı; cemi, zarrât ve zarâ'ir gelir.	cem		
19318	zârar	ضَرَرٌ	Ar.	∴	Bed-hâllik, sù'-i hâl ve bir nesnenin nefisine veya sıfatlarına veya müte'allikâtına isabet eden ziyan, noksan.			
19319	zârar-engîz	ضَرَرٌ أُنْجِيزٌ	Ar. - Far.	•	Muzır olmak kendi âdeti olan.			
19320	zârar-ı beyin	ضَرَرٌ بَيْنٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup aşikâre ve belli olan zarara denilir.		Fıkıh	
19321	zârar-ı maḥz	ضَرَرٌ مَحْضٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup kendisinde nef' ve faydadan eser olmayıp sırf zarar demektir.		Fıkıh	
19322	ḍîrs	ضِرْسٌ	Ar.	*	Diş ve ıs. tbbiyyeden olup azı dişine denilir, cemi durûs ve adrâs gelir ve ba'de'l-bülûğ zuhur eden iki diş ve acıktıkta dargınlık peyda eden adam ve çetin huylu kimse.		Tıp	
19323	zârṭ	ضِرْطٌ	Ar.	•	Osurmak, verâdan yellenmek, zarta olmak.			
19324	zârṭa	ضِرْطَةٌ	Ar.	•	Osuruk, verâdan çıkan yel.			
19325	zîr°	ضِرْعٌ	Ar.	*	Misil ve nazir.			
19326	zâr°	ضِرْعٌ	Ar.	•	İnek ve emsalinin memesi.			

19327	zara ^c	ضَرَعَ	Ar.	*	Zayıf ve zelim ve muti ve münkâd olan.			
19328	zargâm	ضَرْغَام	Ar.	•	Arslan, şîr, esed.			
19329	zarem	ضَرْم	Ar.	*	Pek acıkmak ve pek açlıktan vesair arızada yanıp yakılmak ki işti'âl-i nâr manasından me'hûzdur ve ifrât-ı hışm ve gazaptan pür-âteş olmak ve ateş alevlenmek ve sofrada olan taamdan kat'an terk eylememek üzere taama ateş gibi girişmek.			
19330	çurûb	ضُرُوب	Ar.	•	Darplar, nevler, soylar.			
19331	çurûb-ı emşâl	ضُرُوبُ أَمْثَالٍ	Ar.	•	Darbimeseller, meşhur kelamlar.			
19332	zarûret	ضَرُورَةٌ	Ar.	•	Hacet ve nâ-çârî ve çaresi olmamak ve çaresizlik ve ihtiyaç ve fakirlik, fakr ve bi'z-zarûre : naçar olarak, çaresi bulunamadığı cihetle.			
19333	zarûrî	ضَرُورِي	Ar.	∴	Naçar, çaresiz olan ve cebri olan, ihtiyari olmayan şey ki üç vecih üzere vaki olur, biri rih-ı şedidin tahrik eylediği şecer gibi bi-ihtiyâr yani kahır ve kasr tarikiyledir ve biri hıfz-ı beden hususunda insanın naçar olduğu gıda gibi medâr-ı husûl-ı vücûd olan nesnedir ve biri dahi iki mekânda ân-ı vâhidde husulü mümkün olmayan cism-i vâhid gibi hilafının vukuu mümkün olmayan sevdîr.			
19334	zurû ^c	ضُرُوع	Ar.	•	Zar'lar, memeler, pistânlar.			
19335	zariyy	ضَرِي	Ar.	*	Kanı durmayan damar.			
19336	zarîbe	ضَرِيْبَةٌ	Ar.	∴	Tabiat, nihâd, hulk ve hilkat ve baç ve vergi ve resim ve kılıçla vurulmuş kimse ve eğrilmiş yün; cemi, zarâyib gelir.	cem		
19337	zarîh	ضَرِيْحٌ	Ar.	•	Mezar, kabir.			
19338	çarîr	ضَرِيْرٌ	Ar.	∴	Gözsüz ve âmâ olarak mütevellit olan; cemi, edurrâ gelir ve pek zebun ve nâtüvân ve mehzûl, hasta ve zarar ve ziyana muhtelit olmuş nesne ki ziyân-dîde denilir ve iki zevce beyinde olan ortaklık ve sabir ve şekîb ve sabur ve mütehammil adam .	cem		
19339	zarî ^c	ضَرِيْعٌ	Ar.	*	Memesi büyük olan hatun ve hurma ağacının dikeni.			
19340	zi ^c âf	ضِعَافٌ	Ar.	•	Zayıf olanlar, kuvvetsiz bulunanlar.			
19341	za ^c f	ضِعْفٌ	Ar.	•	Zebunluğa ve mecalsizliğe ve fersizliğe denilir, bazılar rey ve fikir ve akılda zebunluğa zaaf ve bedence zayıf ve zebun olmaya zu'f demişlerdir.			
19342	çî ^c f	ضِعْفٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin misli ki bir o kadarı ve bir katı tabir olunur ve iki veya üç misli dahi murat olunur; cemi, az'âf gelir.	cem		
19343	zu ^c afâ ^o	ضِعْفَاءٌ	Ar.	•	Zayıflar ve kuvvetsiz ve nâtüvân olanlar.			
19344	za ^c afet	ضِعْفَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19345	za ^c fiyyet	ضِعْفِيَّةٌ	Ar.	•	Zayıf ve kuvvetsizlik ve mecalsizlik, zebunluk.			
19346	za ^c îf	ضِعِيْفٌ	Ar.	•	Zebun ve bi-mecâl ve kuvvetsiz ve nâtüvân olan; cemi, zu'afâ ve zî'âf gelir ve âmâ ve nâ-bînâ ve kör olan.	cem		
19347	zağâmet	ضَغَامَةٌ	Ar.	*	Isırılıp bırakılan şey ve ısırıklı nesne.			
19348	zağs	ضَغْتُ	Ar.	*	Kurusu, yaşı karışık bir demet otluğa denilir; cemi adgâs gelir, binaenaleyh adgâsü ahlâm : tabir ve tevile sıhhat ve salahiyeti olmayan karışı rüyalara itlak olunur.	cem		
19349	zağd	ضَغْدٌ	Ar.	*	Bir kimseyi boğmak ve boğazını sıkmak.			
19350	zağt	ضَغْطٌ	Ar.	•	Bir şeyi bir yere sıkıştırıp kısmak.			
19351	zağta	ضَغْطَةٌ	Ar.	•	Şiddet ve meşakkat ve sıkıntı ve birini bir işe zoraki mecbur etmek.			

19352	zağīne	ضَغِينَةٌ	Ar.	∴	Meyletmek ve kin tutmak; cemi, zagâyin gelir ve hıkd, kîne, adavet ve nefsanîyet.	cem		
19353	zafādī°	ضَفَادِغٌ	Ar.	•	Zafda'lar, kurbağalar.			
19354	zafādī	ضَفَادِي	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19355	zafâyir	ضَفَايِرٌ	Ar.	*	Zafireler, örülmüş saçlar.			
19356	ziffe	ضِمَّةٌ	Ar.	•	Kuyu ve deniz ve ırmak kenarı, sahil, diyar.			
19357	zafda°	ضَفْدَاغٌ	Ar.	•	Hayvanat ısı olup kurbağa denilen hayvana denilir; cemi, zafâdi' ve zafâdi gelir.	cem	Hayvanat	
19358	zafde°a	ضَفْدَعَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19359	zafef	ضَفْفٌ	Ar.	*	Kesret-i iyâl ve taamı yalnızca ekl etmeyip nâs ile beraberce tenâvül eylemek ve taam üzere çok el üşmek ve zik ve şiddet ve izdihâm-ı nâs ve fakr ve hacet ve acele etmek, koşmak ve zayıf ve zebun olmak.			
19360	zâfire	ضَفِيرَةٌ	Ar.	*	Bir deste saç ve ısı. tıbbiyeden olup birden ziyade sinirlerin birtakım sinir iplikçikleriyle yekdiğerine vurulmuş ve dolaşmış gibi olan irtibatından mütehasıl sinir demetine denilir; cemi, zafâyir gelir.	cem	Tıp	
19361	zâfn	ضَفْنٌ	Ar.	•	Ayak ile vurmak ve tepmek.			
19362	zâll	ضَلٌّ	Ar.	•	Yol azıtmak, yoldan çıkmak ve doğru yolu bırakıp yanlış sapmak.			
19363	zull	ضُلٌّ	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve helak.			
19364	zâlâ°at	ضَلَاةٌ	Ar.	∴	Bir adamın kaburgaları metîn ve muhkem olup kendisi güçlü ve kuvvetli olmak ve güç, zor, kuvvet.			
19365	đalâl	ضَلَالٌ	Ar.	∴	Yol azgınlığı ve yolsuzluk ve kem-râhlık ki hidayet mukabilidir ve azgın ve kem-râh olmak ve tarik-i müstakîmden amden ev sehven ve kalîlen ve kesîren udûl eylemek ve umûr-ı sâ'irede hatâ'en ev amden udûl eylemek ve doğru yolu bırakıp yanlış sapmak ve din ve mezhep cihetiyle yanlış batıl kabul etmek ve gaflet ve nişyan ve dalalet iki kısım olup biri ma'rifet-i vahdâniyyet ve ma'rifet-i nübüvvet makulesinde olan dalâl gibi ulûm-ı nazariyyede olan dalâldir, diğeri ma'rifet-i ahkâm-ı şer'iiyyede olan dalâl gibi ulûm-ı ilmiyyede olan dalâldir ve yol kaybetmek ve tarik ve menzil gibi sabit olan nesnelerin mevzilerini bilmeyip azmak ve hata eylemek ve bir nesneyi yitirmek, zayi eylemek ve bir kimse helak olup vücudu hâk-sâr olmak ve gizlenip kaybolmak ve unutmak ve bir nesne veya bir kimse elden çıkıp gitmek ve helak olmak.			
19366	đalâlet	ضَلَالَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19367	đillet	ضَلَّةٌ	Ar.	•	Yanlış, hata ve yanılmak.			
19368	đil°	ضَلْعٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup kaburga yani eğe kemiklerinin her birine denilir, Fârisîsi pehlûdür; cemi, dulû' ve adlâ' gelir ve karpuz veya kavun dilimi ve ısı. riyaziyyeden olup eşkâl-i hendesiyyeyi tahdit eden hututun yani çizgilerin her birine denilir ve parça.	cem	Tıp ve Riyaziye	
19369	đila°	ضَلْعٌ	Ar.	*	Alçak ve incerek olan küçük dağ ve yalnız küçük dağ.			
19370	đule°a°	ضَلَعَاءٌ	Ar.	•	Dalî' olanlar, güçlü ve kuvvetli ve zorlu olanlar.			
19371	đil°-ı şaḥîḥ	ضَلْعٌ صَحِيحٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kırıkdağ vasıtasıyla doğrudan doğruya azm-i kas denilen göğüs kemiğine irtibat eden yedi adet kaburga kemiklerine denilir ki sadrın yukarı taraflarına mevzudur.		Tıp	
19372	đil°-ı kâzib	ضَلْعٌ كَاذِبٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup azm-i kas denilen göğüs kemiğine bi'l-vâsita irtibat eden beş adet kaburga kemiklerine denilir ki sadrın batna mülâsık olduğu noktanın yan taraflarına tesadûf ve gayetle küçük kemiklerdir.		Tıp	
19373	đalel	ضَلَلٌ	Ar.	•	Yanlış, hata ve yanılmak.			

19374	ḡulū ^c	ضُلُوع	Ar.	•	Dıl'lar, kaburgalar.			
19375	ḡalī ^c	ضَلِيع	Ar.	∴	Sinirleri çok ve kaburgaları kalın ve bünyesi tam, kavi ata denilir ve güçlü ve zorlu ve kuvvetli olan.			
19376	żamm	ضَم	Ar.	•	Bir nesneyi bir şeye yanaştırıp koşmak ve bir nesneyi bir şeye katmak ve yaranın kenarlarını birbirine bitişirmek ve bir harfî ötre ile okumak.			
19377	żimād	ضِمَاد	Ar.	∴	Merhemle yaraya sardıkları sargı bezi ve ıs. tıbbiyeden olup bedenın iltihaplı bir cüzüne vazolunmak üzere yapılan ve elsine-i avâmda lapa denilen devâ-yı hâricîye denilir ki bulamaç kıvamında yapılır; cemi, zımâdât gelir.	cem		
19378	żimâdet	ضِمَادَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19379	żimâr	ضِمَار	Ar.	∴	Husulü mercü olmayan deyn ve mâl-ı gâ'ib ve mekâmi malum olmayan mâl-ı medfün ve belirsiz olan iş veya nesne.			
19380	żimâm	ضِمَام	Ar.	∴	Dâhiye-i şedide ve katmak, ilave etmek ve bir nesneyi bir şeye yanaştırıp koşmak.			
19381	żimân	ضِمَان	Ar.	•	Birinin mazhar olduğu zarar ve ziyana mukabil verilen karşılık ve birinin zarar ve ziyana mazhar olmayacağına itimat ettirmek için kendi nefisine teslim olunan nesne.			
19382	żamân	ضَمَان	Ar.	∴	Kefil olmak ve zâminlik ve kefillik, kefalet ve kötürüm olmak ki kefil uhdeye mülâzım olduğu gibi kötürüm dahi mekânına mülâzım olur demektir ve ıs. fikhîyeden olup telef olmuş bir şeyin misliyyâtın ise mislini kıyemiyâtın ise kıymetini vermeye denilir ve mültezim olmak ve şeran âher kimse üzerindeki hakk-ı vâcibin iltizamından ibarettir.			
19383	żamân-ı ^c amel	ضَمَانٌ عَمَلٌ	Ar.	*	Is. fikhîyeden olup bir işi işlemek hususunu üzerine almaya ve deruhte etmeye denilir.		Fıkıh	
19384	żamâyir	ضَمَائِرٌ	Ar.	∴	Zamirler, derunda izmâr olunan sırlar ve hatıra dâhil olanlar ve nahiv ıs. olup mütekellim ve muhatap ve gaibe delalet eder ve bunların makamına kaim olur rumûzât harflerine ve hurufat terkiplerine denilir.		Nahiv	
19385	żamâyim	ضَمَائِمٌ	Ar.	•	Zamîmeler, katılmış ve ilave olunmuş nesnelere.			
19386	żamâyin	ضَمَائِنٌ	Ar.	•	Zamînelere, hassalar, tabii ve deruni olan keyfiyetler.			
19387	żammed	ضَمَدٌ	Ar.	∴	İşbu (') ötre denilen işaret ki hurufat üzerine vazolunur bir nev harekedir ve atları birbirine zammeylediği için koşuya denilir.			
19388	żamed	ضَمَدٌ	Ar.	•	Hışım etmek ve gayz ve gazap etmek ve yaraya merhemli sargı sarmak ve lapa vurmak.			
19389	żamd	ضَمْدٌ	Ar.	*	Yara üstüne bez bağlamak ve merhem vurmak.			
19390	żumr	ضُمُرٌ	Ar.	*	Arıklık, hüzâl, zafiyet.			
19391	żamn	ضَمْنٌ	Ar.	•	Birine kefil ve zâmin olmak.			
19392	żimn	ضِمْنٌ	Ar.	∴	Bir nesnenin dâhili ve derunu, içi ve bir nesnenin içerisinde olan nesne ve bir fiilin gayeti ve maksudu olan husus ve ifadenin ferasetle anlaşılan meal ve manası ve her şeyin arası ve dürgüsü ve koltuk ve âşık.			
19393	żimnen	ضِمْنَانٌ	Ar.	•	İfadenin tahte'l-lafz değil ise de dâhil-i ma'nâsi olmak üzere demektir.			
19394	żimnen muvâfaqat	ضِمْنَانٌ مُوَافَقَاتٌ	Ar.	*	Is. fikhîyeden olup sarahaten maksat ile uyuşmayıp ancak maksat dâhilinde olunan muvafakata yani maksadı havi olan bir husus ile uyuşmaya denilir, bey' muamelesinde bayiin talebinden ziyade müşterinin para vermeye muvafakati gibi.		Fıkıh	
19395	żimnî	ضِمْنِيٌّ	Ar.	*	Sarih olmayıp deruni ve bâtni olan ve medlulüne delalet eder olan hâl.			
19396	żumür	ضُمُورٌ	Ar.	∴	Bel incelip karın içeri çökmek, zayıflamak ve ıs. tıbbiyeden olup a'zâ-yı bedenden birine layıkıyla veyahut asla kan gitmemesine mebni uzuv tagaddiden kalarak hacm-i tabi'isini bulamamasına yani büyümemeyip haddinden ziyade küçük kalmasına denilir.			

19397	zamîr	ضمير	Ar.	∴	Solmuş ve buruşmuş üzüm ve derununda izmâr olunan sırta ve dâhil-i hâtıra denilir ki derûn-ı kalbinde olmakla dakîku'l-vukûf olmak alakasına mebnidir ve nahiv ı. olup mütekellim ve muhatap ve gaibe delaletle bunların makamına kaim olan rumûzât harflerine ve hurufat terkiplerinin her birine denilir ve kalp ve niyet; cemi. zamâvir gelir.	cem	Nahiv	
19398	zamîme	ضميمة	Ar.	•	Bir nesneye sonradan katılıp ilave olunan ve yapıştırılan şey ve kitabın ahirine ilave olunan ebhâs; cemi, zamâyim gelir.	cem		
19399	zamîn	ضمين	Ar.	•	Kefil ve zâmin olan kimse.			
19400	zann	ظن	Ar.	•	Buhl, bahillik, hisset ve hasislik.			
19401	zanânet	ظنائة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19402	zanâ'in	ظنائين	Ar.	*	Zanîneler, bir kimseye mahsus kılınmış nesnelere.			
19403	zinnet	ظننة	Ar.	•	Buhl, bahillik ve hisset, hasislik.			
19404	zunne	ظنة	Ar.	*	Hastalık, maraz.			
19405	zank	ظنك	Ar.	*	Mutlaka dar olan nesne.			
19406	zanîn	ظنين	Ar.	•	Bahîl ve hasis olan adam.			
19407	zanîne	ظنية	Ar.	*	Bir kimseye mahsus kılınmış nesne; cemi, zanâ'in gelir.	cem		
19408	zav°	ضوء	Ar.	∴	Aydınlık, nur ve rûşenâyî ve aydın ve rûşen olmak ve şule; cemi, ziyâ ve evzâ' gelir.	cem		
19409	zû°	ضوء	Ar.	*	Aydınlık, nur ve rûşenâyî ve şule; cemi, ziyâ ve evzâ' gelir.	cem		
19410	zivâ°	ضوء	Ar.	•	Ziya, aydınlık, nur.			
19411	zavâbiḡ	ضوابط	Ar.	•	Zabıtlar, kaideler, kanunlar.			
19412	zavâci°	ضواجع	Ar.	•	Guruba mail olan yıldızlar.			
19413	zavâḡik	ضواحك	Ar.	*	Enyâbille tavâhîn yani köpek dişleriyle çinim dişleri arasında altlı üstlü ve iki yan tarafta bulunan dört diş.			
19414	zavâḡî	ضواحي	Ar.	•	Zâhiyeler, memleket köşeleri.			
19415	zavârib	ضوارب	Ar.	•	Şah damarları, nabız damarları.			
19416	zav°	ضوع	Ar.	*	Hoş kokular kokmak ve depretmek.			
19417	zûḡâ	ضوغي	Ar.	•	Ezyak olan, ziyade zik olan ve dar ve teng olan, dişi ve müennes nesne.			
19418	ziyâ°	ضياء	Ar.	∴	Ziya, aydınlık ve nur ve rûşenâyî; nur, ziyadan e'amdır çünkü ziya aydınlığın intişarı mûlahazasıyla ve nur intişarı ve sebatı mûlahazalarıyla ıtlak olunmuştur ve bazılar indinde bizzat olan aydınlığa zav ve bi'l-araz olan aydınlığa nur ıtlak olunur.			
19419	ziyâ-pâş	ضياپاش	Ar. - Far.	•	Aydınlık saçıcı, ziya verici olan.			
19420	zayâ°	ضياغ	Ar.	•	Kişinin ayal ve ehlibeyti.			
19421	ziyâ°	ضياغ	Ar.	∴	Telef ve helak olmak ve bir nesne metruk ve mühmel kalmak itibariyle zay'alar, tarlalar, çiftlikler ve akarlar.			
19422	ziyâfet	ضيافة	Ar.	•	Birini hanesine kabul edip taam vermek ve bazı dostları cemedip tekellûf ile edilen taam.			
19423	ziyâ-küster	ضياكستر	Ar. - Far.	•	Ziya döşeyici, aydınlık verici olan.			

19424	zayr	ضَيْر	Ar.	•	Zarar ve ziyar eylemek ve zarar ve ziyar ve hasâret ve mazarrat, noksan.			
19425	zîzâ	ضَيْرِي	Ar.	*	Nakisa manasına ve noksan eylemek ve cevir ve cevir ve hor ve hakir eylemek.			
19426	zay°	ضَيْع	Ar.	•	Zayi olmak, telef ve helak olmak.			
19427	ziya°	ضَيْع	Ar.	•	Zay'alar, tarlalar, çiftlikler.			
19428	zî°a	ضَيْعَة	Ar.	•	Arz ve akar ve tarla, çiftlik; cemi ziyâ' ve ziyâ' gelir.	cem		
19429	çayf	ضَيْف	Ar.	∴	Konuk, misafir, mihman; cemi adyâf ve duyûf ve dîfân gelir ve bir kimseye mihman olmak ve meyletmek.	cem		
19430	đîfân	ضَيْفَان	Ar.	•	Dayflar, misafirler, mihmanlar.			
19431	zîf	ضَيْف	Ar.	*	Kenar, nahiye ve canip.			
19432	zîk	ضَيْق	Ar.	∴	Dar olmak ve dar ve teng nesne ve derunda olan şek ve gümân ve kalbe darlık veren nesne ve gam ve fikir ve telaş ve fakr u fâka ve sıkıntılı ve darlık, tengî ve sıkıntı ve bahîl olmak.			
19433	zayyîk	ضَيْق	Ar.	*	Dar nesne ki sübûtîdir, bu manaya olan zâ'ik kelimesi gibi hudûsî değildir.			
19434	zîk-ı nefes	ضَيْق نَفْس	Ar.	∴	Veza'if-i teneffüsü ihlale bâdî ve usret-i teneffüsü mucip akciğerlerin şişkinliği ve borularının nezlesi ile müterâfık bir nev maraz-ı asabîye yani sinir hastalığına denilir ki buna ıstîlâh-ı tıbbî olarak dâ-i bühür itlak olunur.			
19435	zîk-ı şadr	ضَيْق صَدْر	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19436	zîka	ضَيْقَة	Ar.	∴	Fakr u fâka ve sût'-i hâl ve menâzil-i kamerden bir menzilin adıdır; cemi, ziyak gelir.	cem		
19437	zayk	ضَيْق	Ar.	*	Fakirlik ve dar nesne ve şek.			
19438	zîkâ	ضَيْقِي	Ar.	•	Ezyak olan ve ziyade dar ve teng olan.			
19439	zaymerân	ضَيْمِرَان	Ar.	*	Reyâhîn envaından fesleğen denilen nebat.			
19440	çuyûf	ضَيْوْف	Ar.	•	Dayflar, misafirler, mihmanlar.			
19441	zuyûn	ضَيْوْن	Ar.	*	Erkek kedi veya yaban kedisi ve fakir kimse.			
19442	ṭ	ط	Ar.	•	İşbu harf-i tâ-yı mühmele, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede on dokuzuncu harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde dokuz adedine alamet ve işaretir.			
19443	ṭâ°	طَاء	Ar.	•	Hurûf-ı Osmâniyyeden on dokuzuncu harfin ismidir.			
19444	tâbe şerâhu	طَابَ شَرَاهُ	Ar.	•	Mezarı pâkîze ve hoş-bû olsun manasında dua olarak terkiptir.			
19445	tâbiḥ	طَابِح	Ar.	•	Harareti ziyade olan humma, güya ki adamı pişirir.			
19446	tâbiḥa	طَابِحَة	Ar.	•	Öğle vaktinin sıcaklığı.			
19447	ṭapu	طَاطِر		• *	Hakk-ı tasarruf mukabilinde cânib-i mîrîye verilen muaccele yani akçe manasına is. mahsûsa-i kânûniyyededir, zann-ı âcizâneme göre bu kelime tapşurmaktan müştak olup tefviz ve ihale manasına olduğu hâlde bâdî-i tefviz ve ihale olan muaccele manasında kullanılmıştır.			
19448	ṭapu-yı mişl	طَاطِرِي مِثْل		• *	Evvelemerde Türkçenin Arabîye izafeti gayr-ı câ'iz olmakla tapunun misle izafeti namünasıptir, bu tabir ehl-i hibrenin arâzi-i emîriyyeden bir kıta için emsaline tefvîkan tayin ve takdir eyledikleri bedel-i misl manasını mutazammındır ve is. kânûniyyededir.			Kanun
19449	tâhîne	طَاحِنَة	Ar.	*	İs. tıbbiyyeden olup azı dişlerinin her birine denilir, cemi tavâhin gelir.			Tıp
19450	tâd	طَاد	Ar.	*	Ağır ve sakil nesne.			

19451	tādiye	طادييه	Ar.	•	Sabit ve kadim olan müstemir olan.			
19452	tārid	طارِد	Ar.	*	Sürüp çıkarıcı, tard edici, defeyleyici.			
19453	tārid-i dīdān	طَارِدِ دِيدَان	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup solucanları bedenden def ve izale edici ve düşürücü ilaçlara denilir.		Tıp	
19454	tārif	طَارِف	Ar.	•	Yeni ve cedit nesne ve yeni nail olunmuş ve yeni ele geçmiş nesne.			
19455	tāriḳ	طَارِق	Ar.	∴	Sabahyıldızı denilen nurlu ve muzî yıldız ve gece ile gelen kimse ve gece vaki olan beliyye ve mesâyib.			
19456	tāriḳa	طَارِقَة	Ar.	•	Bir adamlık küçük serir ve bir adamın akraba ve aşireti.			
19457	tārum	طَارُم	Far.	•	Kubbe, kümbet, dam ve sakaf, satih.			
19458	tāri	طَارِي	Ar.	•	Nāgehâni meydana çıkıp mevcut ve hazır olan.			
19459	tāriye	طَارِيه	Ar.	*	Nāgehâni zuhur eylediği için dâhiye ve belaya itlak olunur.			
19460	tās	طَاس	Ar.	•	Maruf su içecek maşrapa ve sonra buna şebih olarak yapılan yemek kaplarına dahi böyle tesmiye eylemişlerdir; cemi, etvās.	cem		
19461	tāsse	طَاسَة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kan leğene denilir.		Tıp	
19462	tā°at	طَاعَة	Ar.	•	Allahutaala hazretlerinin emr-i ma'rûflarını icra edip nehy-i münkerlerden içtinap etmek ve birine itaat edip dediğini yapmak ve muti ve münkâd olmak.			
19463	tā°at-gāh	طَاعَتِغَاة	Ar. - Far.	•	İbadethane, mescit.			
19464	tā°im	طَاعِم	Ar.	*	Taam hususunda hoş-hâl olan adam ki vüsati olmakla taami firāvân ve nefis ve enfestir.			
19465	tā°ün	طَاعُون	Ar.	∴	Veba illetine denilir; cemi, tavâ'in gelir ve ı. tıbbiyeden olup veba denilen yumurcak illetinde zuhur eden yumruların her birine denilir.	cem		
19466	tāḡi	طَاغِي	Ar.	•	Azgin olup had ve miktarını tecavüz eder veya etmiş olan, tuḡyan edici olan.			
19467	tāḡiye	طَاغِيه	Ar.	∴	Cebbar ve anid kimse ve ahmak olup mütekebbir olan şahıs ve ehl-i İslâm ve dindar olmayan padişah.			
19468	tāḡūt	طَاغُوت	Ar.	*	Lât ve Uzzâ denilen sanemler ve gaipten haber veren kâhin ve şeytan ve her dalalet ve gavâyet reisine ve sanemlere ve mutlaka ma'bûd-ı bâtila ve mürde-i ehl-i kitâba denilir; cemi, tavâḡit ve tavâḡi gelir ve bazılarının kavlince tâḡût Ka'b bin Eşref nam Yahudinin ismidir.	cem		
19469	tāff	طَاف	Ar.	•	Tavaf edici ve bir şeyin etrafına dolaşır olan ve tâ'if olan.			
19470	tāfiḥ	طَافِح	Ar.	*	Dolu ve mümtelî olan.			
19471	tāk	طَاق	Ar.	∴	Kemer, kümbet, kubbe ki mukavves binadan ibaretir ve pencere; cemi, tākât ve tikân gelir ve musandıra ve çardak ve mihrap ve daḡın burun gibi sivrilip çıkmış ucu ve tek manasına ki çift mukabilidir ve deste ve kat.	cem		
19472	tāk-ı ebrû	طَاقِ اَبْرُو	Ar. - Far.	•	Göz kaşı, hâcib.			
19473	tāk-ı ḥazrâ	طَاقِ حَضْرَا	Ar.	•	Asuman, gök, tāk-ı firûze ve tāk-ı târum ve tāk-ı kehlâ ve tāk-ı lâciverdî ve tāk-ı nilûfer, keza asuman, sema, gök manasına gelir, nüh-tāk : dokuz kat gökler ve dü-tāk : iki kat, se-tāk : üç kat ve tāk u cüft : tek ve çift, zevç ve fert.			
19474	tākât	طَاقَات	Ar.	∴	Taklar, kubbeler, kemerler ve takatler, kudretler, kuvvetler.			
19475	tāḳat	طَاقَة	Ar.	•	Güç, zor ve kuvvet, kudret, iktidar ve bir kat.			
19476	tākçe	طَاقِچَه	Ar. - Far.	•	Küçük tak ve küçük pencere.			

19477	ṭāḳdīs	طَائِدِيس	Ar. - Far.	•	Padişah tahtı ve padişah eyvanı.			
19478	ṭāḳye	طَائِيَه	Ar.	•	Başın biçimine göre dikilir kubbe-vârî bir nev baş örtüsü.			
19479	ṭāḳye-düz	طَائِيَه دُوْرُ	Ar. - Far.	•	Takkeci, takke dikici.			
19480	ṭāl	طَال	Ar.	•	Uzun olsun manasında dua olarak terkîb-i Arabîde kullanılır.			
19481	ṭālib	طَالِب	Ar.	•	İsteyici, talep ve arzu ve istek edici, hâhinde ve ilim tahsilinde şakirt olan kimse; cemi, tullâb ve talebe gelir.	cem		
19482	ṭālih	طَالِح	Ar.	•	Yaramaz olan ve pek yorgun ve fûrû-mânde olup bir işe yaramaz olan.			
19483	ṭāli°	طَالِغ	Ar.	∴	Nişanın arkasına düşen ok ve yeni ay ve tulu edici ufuktan çıkıp gökyüzünde görünür olan ve bir kimsenin hîn-i tevellüdünde tulu eden yıldız ki güya o kimsenin piri ve hârisi olur ve baht ve tal'at, tecelli.			
19484	ṭāliḳ	طَالِئ	Ar.	*	Bilfiil, kocasından boşanmış olan avrat; cemi, tullak gelir.	cem		
19485	ṭāliḳa	طَالِئَه	Ar.	•	Kocasında boşanmak dâ'iyesinde bulunan avrat; cemi, tavâlik gelir.	cem		
19486	ṭālût	طَالُوْت	Ar.	*	Bir melik-i A'cemî ismidir.			
19487	ṭāmât	طَامَات	Ar.	•	Saçma sapan kelimât ve hezeyan, herze, türrehât.			
19488	ṭämme	طَامَّة	Ar.	*	Cümle üzere galip ve müstevli olduğu için kıyamete itlak olunmuştur ve dâhiye, bela.			
19489	ṭāmiḥ	طَامِيْح	Ar.	•	Zevcine serkeşlik edip kaçınır olan hatun ve serkeş, inatçı, muannit olan ve mutlaka ali ve mürtefi bir nesne.			
19490	ṭāmiş	طَامِش	Ar.	*	Namazsız hatun.			
19491	ṭāmir	طَامِر	Ar.	*	Sıçrayıcı ve bu sebepten pireye itlak olunur ve pederi ve kendisi ba'id ve meçhul ve bi-vücûd kimse.			
19492	ṭāmi°	طَامِغ	Ar.	•	Haris ve tamahkâr ve tamah edici olan.			
19493	ṭāmil	طَامِل	Ar.	•	Arsız, edepsiz ve bî-bâk ve bî-pervâ olan kimse.			
19494	ṭāvus	طَاوُس	Ar.	•	Maruf kuştur, hüsn ve nezareti sebeb-i tesmiyedir; cemi, etvâs ve tavâvîs gelir ve hüsn ü cemâl sahibi adam.	cem		
19495	ṭāhir	طَاهِر	Ar.	•	Pak ve temiz olan ve bulaşık olmayan; cemi, tahârî gelir.	cem		
19496	ṭāhil	طَاهِل	Ar.	*	Durmaktan mütegayyir olmuş olan su.			
19497	ṭā°ir	طَائِر	Ar.	∴	Dimağ ve insanın teyemmün ve teşe''üm eylediği nesne ve haz ve baht ve nasip ve kaza ve kader ile insanın uhdesine ilzam ve taklit olunan hayır ve şer amele itlak olunur ve nahnu kasemnâ matbahından muayyen olan rızık ve rûzî ve uçucu, uçar olan kuş ve murg-ı tâ°ir-i sidre ve tâ°ir-i kuds : Cebrail aleyhi's-selâm.			
19498	ṭāyi°	طَائِيغ	Ar.	•	Taatli, muti ve münkâd olan.			
19499	ṭā°if	طَائِف	Ar.	∴	Şehrin subaşısı ve Mekke-i Mükerreme'ye iki merhale bu'diyyette bir şehrin adıdır, sebeb-i tesmiyesi bazılarına göre Nuh aleyhi's-selâm tufanda arz-ı mezbûrda suyun yüzünde devir ve tavaf eylediğine mebnidir ve bazılarına göre Cebrail aleyhi's-selâm arz-ı mezkûru refedip Kâbe'yi tavaf ettirmesine mebnidir, daha bazı akvâl var ise de dercinden sarfınazar edilmiştir ve tavaf edici bir nesnenin etrafını ve çevresini dolaşıcı olan.			

19500	tā'ife	طَائِفَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan ve bir nesnenin bir bölüğüne ve bir kıtasına denilir veyahut ma'dūd nesneden vahit ve mā-fevk-i vāhıde veyahut bine kadar murattır, iptida nūfūs-ı insāniye yani nāstan تنها yerleri bilā-havf seyir ve deveran etmek şanından olan bir cemaate denilir, badehu bi-mertebeteyn veçhile sair eşyadan dahi bir bölüğe itlak olunmuştur ve kavim, kabile ve guruh ve takım ve bölük, fırka.			
19501	tā'il	طَائِلٌ	Ar.	•	Fazl u meziyyet ve kudret ve gına ve vüsat ve refāhiyyet ve refah ve nef' ve fayda ve bî-tā'il ve lâ-tā'il, faydasız ve boş ve beyhude olan.			
19502	tā'ile	طَائِلَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nāhu eyzan ve uzayıp gittiği için kine ve adavete dahi itlak olunur.			
19503	ṭıbb	طِبٌّ	Ar.	∴	Hekimlik eylemek manasınadır ki hasbe'l-iktizā cisim ve nefis-i hayvāniye ilaç ve tımar eylemekten ibarettir ve rıfk ve suhulet manasına ve cadılık, sihir ki sebeb-i itlākı ifākate, tefeüle mebnidir ve şehvet ve irade ve şan ve hâl ve âdet manalarıdır ve umurda rıfk ve teenni edip mesālihi hüsn-i vech ve lütuf ve suhuletle temşiyet-pezir eylemek.			
19504	ṭıbāb	طِبْيَابٌ	Ar.	•	Hekimlik eylemek iktizasına göre nefis ve cism-i hayvāniye ilaç ve tımar eylemek.			
19505	ṭıbābet	طِبْيَابَةٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan ve sevbden ve sehābdan ve deriden uzun şukka ve kıtaya denilir.			
19506	ṭabābet	طَبَابَةٌ	Ar.	*	Tabiplik ve tabip olmak.			
19507	ṭabbāḥ	طَبَّاحٌ	Ar.	*	Aşçı, yemek pişirici, taam tabh edici.			
19508	ṭıbbāḥat	طَبَّاحَةٌ	Ar.	•	Aşçılık hırfeti.			
19509	ṭubāḥ	طُبَّاحٌ	Ar.	*	Bir nesnenin muhkem ve üstüvārlığı ve zor, kuvvet ve semizlik.			
19510	ṭabā-şır	طَبَائِشِيرٌ	Ar.	∴	Bir nev ilaç ki kısâ-i Hindî derler, rüzgârın şiddetinden, bunu havi olan kamışlar, yekdiğere sürtünerek muhterik olup külünün derununda işbu madde bulunur ki iyisi ziyade beyaz ve müstedir yani yuvarlak olur.			
19511	ṭıbā°	طَبْيَاعٌ	Ar.	∴	İnsanın mecbûl ve meftûr olduğu seciye ki sirişt ve hilkat ve yaradılıştır ve mat'am ve meşrep ve şiddet ve rehâ ve buhl ve sahâ misilli min-haysi'l-âde veyahut min-haysi'l-hulka zail olmayıp sabit ve müstakar olan huy ve hulk ve bir nesneyi bir suretle tasvir eylemek manasına olup badehu insanın seciyye-i mecbûlesine itlak olundu ve cem olmak itibariyle tablar, tabiatlar ve halikalar, siriştler demektir.			
19512	ṭıbā°at	طَبْيَاعَةٌ	Ar.	*	Kılıç yapıcılık hırfeti ve kitap tabetmek manası dahi bu maddeden alınmıştır.			
19513	ṭıbbāk	طَبْيَاقٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi bir nesneye uydurup münasip ve müsavi kılmak ve mutabakat, yani bir nesne bir diğere nesneye uygun ve cesbân olmak ve bir nesneye muvafık ve uygun olan şey ve cem olmak itibariyle tıbkalar ve tabakalar demektir.			
19514	ṭabbāl	طَبَّالٌ	Ar.	*	Davulcu, mehter.			
19515	ṭıbbālet	طَبْيَالَةٌ	Ar.	*	Davulculuk hırfeti ve deve boynuna astıkları büyük çan ve çingirak.			
19516	ṭabānet	طَبَائِنَةٌ	Ar.	*	Zeyreklik ve fetānet ve zekāvet.			
19517	ṭabāyi°	طَبْيَايِعٌ	Ar.	•	Tabiatlar, halikalar, hilkatler, siriştler.			
19518	ṭabḥ	طَبْحٌ	Ar.	•	Pişirmek, gerek kebab ve büryân ve gerek kavurma cihetiyle ve gerek tencerede pişirmek cihetiyle olsun mutlaklıdır.			
19519	ṭabḥ-ḥāne	طَبْحُ خَانَةٍ	Ar. - Far.	•	Matbah ve aşçı dükkânı.			
19520	ṭabṭāb	طَبْطَابٌ	Ar.	∴	Çevgân ki beyler evâ'ilde onunla top oynarlar imiş ve bir nev büyük kulaklı kuş.			
19521	ṭabṭabe	طَبْطَبَةٌ	Ar.	*	Su akarken hasil olan çağılı ve hassaten telātum-ı seylābdan mütevellit çağılıya denilir.			

19522	ṭab°	طَبْع	Ar.	∴	İnsanın mecbûl ve meftûr olduğu seciye ki sirişt ve hilkat ve yaradılış demektir ve tabiat, tıynet, halıka, sirişt, meşrep, huy ve mizaç ve mûhûr ve bir nesneyi mûhûrlemek ve akçe kesip sikkelemek veya başka türlü bir kalıp basıp bir nesne üzerine tasvîr-i nefis eylemek ve akçe ve altın makulesini işlemek ve çamurdan testi ve kûp ve çanak ve çömlek makulesi yapmak ve bir nesnenin misal ve sanî'a ve örneğine denilir ve kitap basmak ve bir huy ve halıka üzere mecbûl olmak; cemi, tıbâ° gelir.	cem		
19523	ṭub°ân	طُبْعَان	Ar.	•	Mûhûr mumu ve çamuru.			
19524	ṭab°-ḥâne	طَبْعَانَه	Ar. - Far.	•	Kitap ve emsali basılıp tab ve temsil olunduğu mahal.			
19525	ṭab°-zâd	طَبْعَزَاد	Ar. - Far.	•	Bir adamın tabiat ve cibilleti ve tedâbir-i ma'neviyesi saikasıyla vücuda gelmiş olan.			
19526	ṭab°iyy	طَبْعِي	Ar.	•	Tabii ve tab ve meşrebe müteallik ve mensup olan.			
19527	ṭıbķ	طِبْ	Ar.	∴	Bir nesnenin uygunu ve mutabıkı ve mûnasip ve aynı, aynına muvafık geleni ve çiriş ve tutkal gibi bir nesneyi âher nesneye yapıştıracak şey.			
19528	ṭabaķ	طَبِيق	Ar.	∴	Her nesnenin kapağına ve pûşidesine denilir; cemi, etbâk gelir ve bir nesneye uygun ve muvafık olan şey ve bir nesne bir âher nesnenin miktarınca fevkinde bulunmak ve kılınmak manasına olup badehu bir şeye uygun ve muvafık olan nesnede badehu derece ve menzile ve ahval ve etvârda dahi istimal olundu ve içine meyve vesair konulan ve lisanımızda dahi tabak denilen şey ve küçük tepsi ve meyve sepeti ve zamandan bir karn ki eşher-i akvâlde yüz sene müddetten ibarettir ve bir kavle göre yirmi sene müddettir ve hâl ve şan ve arkada olan omurga kemiklerinin aralıklarında oynak yerine gelen yufkaca kemiklere denilir ve gece ve gündüzden vakt-i vefir ve muazzama denilir ve bir işe başlayıp işlemek üzere olmak ve bir adamın eli yanına yapışıp ayrılmaz olmak	cem		
19529	ṭabaķa	طَبِيقَه	Ar.	∴	Bir nesnenin kapağı ve üzerine cesbân olarak örtülen pûşidesi ve yüksek rûtbe ve derece; cemi, etbâk ve tıbâk gelir ve kat ve cemâ'at-i nâs ve nâsin merâtibi ve karn-ı âlem.	cem		
19530	ṭabaķa-i şebekiyye	طَبِيقَه رَبِيعِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup gözün üçüncü örtüsüne veya tabakasına denilir, tabaka-i mezkûr gözün asab-ı basarî denilen asıl sinirinin yayılmasından müteşekkil olup görülen cisimlerden mûnteşir şu'â'ât-ı ziyâ'ıyyeyi ahz u kabûl ve onları dimağa yani beyne eriştiren asab-ı basarîye nakletmeye hizmet eder bir tabakadır ve gözün en arkasına tesadûf eder.		Tip	
19531	ṭabaķa-i şulbe	طَبِيقَه رُطْبِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup göz içinin beyazına denilir.		Tip	
19532	ṭabaķa-i şarniyye	طَبِيقَه قَرْنِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup gözün beyazı ortasında bulunan cam gibi şeffaf kıtaya denilir ki gözün renkli tabakası bunun arkasında olmakla gûya kendisi renkli imiş gibi arkadaki levn ile mülevven görünür.		Tip	
19533	ṭabaķa-i şuzahıyye	طَبِيقَه قُرْحِيَّة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup gözün renkli kıtasına denilir ki tabaka-i karniyyenin arka tarafına tesadûf eder, kıt'a-i mezbûrenin ortasında bir nokta vardır ki bunun siyah görünmesi o nokta mahallinin delik olup arkası aydınlık olmadığına mebnidir ve bahsinde bulunduğumuz renkli tabaka büzülüp yayılmaya müsait bünye ve terkîpte bulunduğundan ziyanın yani aydınlığın ziyadeliği zamanında büzülüp delik darlaşır ve azlığı zamanında veya karanlık oldukça karanlık nispetinde alabildiğine gevşeyerek yayılıp delik genişler bu darlaşıp genişlemeye sebep-i mezkûr renkli tabaka et gibi birtakım elyaftan yani et ipliklerinden mürekkep olup işbu et iplikleri dahi iki türlü yani bir takımını dairevi diğer takımını güneş şuai gibi şu şekildedir ki dairevi olanlar takallus ettikte yani büzüldükte mezkûr delik küçülür ve şuai olan et iplikleri büzüldükte delik büyülür, bu deliğe elsine-i nâsta gözbebeği ve fenn-i tıbda insânü'l-ayn ve hadeka denilir ve büyülüp küçülmesi birtakım edviyenin tesirini ve bir hayli marazların vücudunu ispata alamet addolunur.		Tip	+
19534	ṭabaķa-i kitâbiyye	طَبِيقَه كِتَابِيَّة	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup bir ağaç kabuğunu teşkil eden üç tabakadan ağacın odun kıtasına en yakın ve temasta olan kabuk kıtasına denilir ki bağ ve bahçelerde ip makamında kullanılan saz veya lika bu tabakadan imal olunur.		Nebatat	

19535	tabaka-i meşîmiyye	طَبَقَةٌ مَشِيمِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup gözün arka tarafında tabaka-i sulbe ile tabaka-i şebekiyyesi meyanında bulunan tabakaya denilir ki bu tabakanın hizmeti kendisinde siyah boya olmasına mebni derûn-ı ayna vasıl olan ziya şuaının etrafına akis ile keyfiyyet-i rü'yeti halelden vikaye etmektir ve dürbün ve hurde-bîn gibi âlât-ı basariyyede dahi tesadüf olunan dairevi siyah boyalar bu maksada vasıl olmak içindir yani şu'â'ât-ı mün'akiseyi imha vevahut masetmek içindir.		Tıp	
19536	tabaka-i mülteħime	طَبَقَةٌ مُلْتَحِمَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup göz kapağının iç yüzünü ve incelemek görünmez derecede tabaka-i sulbenin ve tabaka-i karniyenin ön tarafını setreden örtüye denilir ki ete müşabihdir ve kırmızıcadır.		Tıp	
19537	tabakçe	طَبَقْجَةٌ	Ar. - Far.	•	Küçük tabak.			
19538	tabl	طَبْلٌ	Ar.	∴	Malum olan davul ki zurnanın ulu karındaşdır ve trampet; cemi, etbâl ve tubûl gelir ve davula çalmak ve şamatalarından naşi halk ve nâsa denilir ve arâzi-i harâciyyeden alınan haraç manasınadır.	cem		
19539	tablî	طَبْلِيٌّ	Ar.	*	Davula müteallik ve müteşabih olan şey.			
19540	tabl-bâz	طَبْلَبَازٌ	Ar. - Far.	•	Davulcu, trampetçi.			
19541	tabl-zen	طَبْلَزَنٌ	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19542	tabla	طَبْلَةٌ	Far.	•	Malum zarf ki yassı ve kenarlıdır.			
19543	tabla-kâr	طَبْلَةٌ كَارٌ	Far.	•	Ekmekçi vesair esnafın ayakta gezen kısmı.			
19544	tubûl	طَبُولٌ	Ar.	•	Tabllar, davullar, trampetler.			
19545	tabanca	طَبَنْجَةٌ	Far.	•	Şamar, tokat, sille.			
19546	tabn	طَبْنٌ	Ar.	*	Defnetmek ve tambur denilen çalgı.			
19547	ţibn	طَبْنٌ	Ar.	*	Zeyreklik, fetânet, dirayet, zekâvet.			
19548	taby	طَبْيٌ	Ar.	*	Sarf etmek ve davet etmek.			
19549	tabiy	طَبْيِيٌّ	Ar.	•	Meme emziği, pistân.			
19550	ţibbî	طَبْبِيٌّ	Ar.	•	İlm-i tıbb mensup ve müteallik olan.			
19551	tabîb	طَبِيبٌ	Ar.	∴	Mutlaka amel ve kârında üstat ve hazık olan ve mahir bulunan kimse manasına olup giderek mu'âlece-i emrâz eylemek hususunda hazık olan kimseye itlak olunmuştur; cemi, etibbâ gelir.	cem		
19552	tabî'at	طَبِيعَةٌ	Ar.	•	İnsanın mecbûl ve meftûr olduğu seciye ki sirişt ve hilkatı ve yaradılışı demektir ve meşrep ve huy ve mizaç.			
19553	tabî'ıyy	طَبِيعِيٌّ	Ar.	•	Suni olmayıp hilkî ve nesnenin tabiatına müteallik ve merbut olan.			
19554	tapân	طَبَانٌ	Far.	•	Muzdarip veya muhtel olarak rahatsız olan.			
19555	tapîde	طَبِيدَةٌ	Far.	•	Muzdarip ve rahatsız olmuş olan.			
19556	ţihâl	طَبْحَالٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup a'zâ-yı batniyyeden dalak denilen uzva denilir; cemi, tuhul gelir.	cem	Tıp	
19557	taħħân	طَبْحَانٌ	Ar.	•	Değirmenci, âsiyâbân.			
19558	taħħânet	طَبْحَانَةٌ	Ar.	•	Değirmencilik sanatı.			
19559	taħal	طَبْحَلٌ	Ar.	*	Bir adamın dalağı büyük olmak ve çamur sebebiyle su fasit olup kokmak.			
19560	ţihl	طَبْحَلٌ	Ar.	*	Dalağı büyük adam ve bi't-tab' dargın ve hışm-nâk adam ve su dolu kap ve yosunlu su.			
19561	taħl	طَبْحَلٌ	Ar.	*	Bir adam dalak ağrısına uğramak ve bir adamın dalağına vurmak veya dokunmak ve doldurmak.			

19562	tuħle	طُحْلَه	Ar.	*	Boz ile kara beyinde bir türlü renktir ki cüzice beyaza mail olur; Türkçede gökçil, Fâriside neyl-gün denilir.			
19563	taħme	طُحْمَه	Ar.	*	Cemâ'at-i nâs ve büyük sel, seylü'l-mu'azzam.			
19564	taħn	طُحْن	Ar.	•	Öğütmek, un öğütmek, değirmenden geçirmek.			
19565	taħîn	طُحَيْن	Ar.	•	Öğütülmüş un, dakik.			
19566	taħîne	طُحَيْنَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19567	taħr	طُحْر	Ar.	*	Bıçak makulesini bileyip keskin eylemek ve yarmak, katetmek, kesmek ve bir nesneyi bir takrip ile almak ve düşmek ve çolak olmak.			
19568	taħr?	طُحْرٌ	Ar.	*	Bir kimse bir yerden gelivermek, çıkagelmek.			
19569	taħâ'et	طُحْرَاءُ	Ar.	*	Bir nesne ter ü tâze olmak.			
19570	taħâhine	طُحْرَاهِنَه	Ar.	•	Tarhânlar, şerif ve zî-şân olan emirler.			
19571	taħrâd	طُحْرَاد	Ar.	•	Harpte biri birine haml ve hücum etmek ve harbî denilen kısa mızrak.			
19572	taħrâr	طُحْرَار	Ar.	*	Turreler, taze kızların cephelerinde gîsûlarından kesilmiş kâkül tabir olunan zülûf kıtaları ve kumaş kenarlarında kılıptan makulesiyle çekilen nişaneler ve her bir şeyin uçları.			
19573	taħrâr	طُحْرَار	Ar.	∴	Yankesici denilen hırsız ve ayyâr ve hilebaz kimse.			
19574	taħrâz	طُحْرَارُ	Ar.	∴	Sevb ve libasın sincefine ve yen kapağına denilir, tirâz kelime-i Fârisinin mu'arrebidir ve siyâb-ı fâhire nescolunan kâr-hâne ve tezgâha denilir ve üslup, tarz, revîş, kaide, kanun ve heyet ve hassaten padişah için nescolunan câme ve zîb ve ziyet ve düzücü, koşucu, tertip edici ve iğne ile işlenen nakîş ve nakşedici zivnetlendirici olan.			
19575	taħrâzende	طُحْرَارِنْدَه	Far.	•	Nakîş işleyici ve ziyetlendirici.			
19576	taħrâzî	طُحْرَارِي	Far.	•	Tirâzlık, tertip edicilik.			
19577	taħrâf	طُحْرَارْف	Ar.	*	Meşinden olan Arap çadırları ve nazikâne ve garip garip sevişmek ve şeref ve şân.			
19578	taħrâfet	طُحْرَارْفَت	Ar.	•	Yeni peyda olmuş olmak, yeni çıkma olmak.			
19579	taħrâvet	طُحْرَارَوَت	Ar.	•	Bir nesne ter ü tâze olmak ve taze olmak, tazelik.			
19580	taħrâ'îk	طُحْرَارِئِك	Ar.	•	Tarikler, yollar, cemaatler.			
19581	taħrab	طُحْرَاب	Ar.	∴	Ferah ve sürur ve şâdumânî ve hareket manalarına ve şevk ve hâhiş, sevinç.			
19582	taħrab-engîz	طُحْرَابِ اَنْكِيْز	Ar. - Far.	•	Meserret ve şâdumânîye sebep olan.			
19583	taħre	طُحْرَه	Ar.	∴	Urbanın saçaksız olan tarafı ve her şeyin ucu ve kenarı ve cephede olan, mutlaka saça denilir ve kumaşın kenarlarında kılıptan makulesiyle çekilen nişaneye ve etrafına çevrilen atlas makulesi sincefine denilir ve azık çantası ve taze kızların cephelerinden, gîsûlarından kesilmiş kâkül tabir olunan zülûf kıtası; cemi, turer ve trâr.	cem		
19584	taħrihâle	طُحْرِيْحَالَه	Ar.	*	Fincan ve ıs. tıbbiyeden olup gırtlâğın üst tarafındaki hançere nam seda kutusunun yukarı ve arka tarafına mevzu ve dâhilinde, iki tarafında iki adet küçük kıkırdakların her birine ıtlak olunur, mezkûr kıkırdaklar üç köseli ise de sebeb-i tesmiyesi fincan şeklinde farz olunmasıdır.		Tıp	
19585	taħrihâlî	طُحْرِيْحَالِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup taħrihâle denilen kıkırdağa müteallik ve mensup şey demektir.		Tıp	
19586	taħrihâliyye	طُحْرِيْحَالِيَّه	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyedir.		Tıp	

19587	tarḥ	طَرَحَ	Ar.	∴	Bir nesneyi elinden yere bırakmak ve elinden atmak ve ib'âd eylemek ve defetmek ve kovmak ve vazetmek, temel bırakmak, temel kurmak ve yerleştirmek ve ı. riyâziyyeden olup bir miktarı kendinden çok, bir diğer miktardan aşağı varmaya itlak olunur ki a'mâl-i erba'a-i asliyyeden biridir ve satrançta taş oynamak ve temel, esas, bünvân.			
19588	tarḥ-üfken	طَرَحَ الْفَكْنُ	Ar. - Far.	•	Temel kurucu, vaz'-ı esâs edici olan.			
19589	tarḥân	طَرَحَانُ	Ar.	•	Şerif ve zî-şân olan reis ve emîr; cemi, tarâhine.	cem		
19590	tarḥûn	طَرَحُونُ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile âkir-i karhâ dedikleri şeye denilir ki bunun tenavülü şehvet-i cimâ'iyeyi kâtı' imiş.		Nebatat	+
19591	ṭard	طَرَدَ	Ar.	∴	Sürüp irak eylemek ve kovmak ve bir kavim üzere uğrayıp geçmek.			
19592	ṭardiyye	طَرْدِيَّةٌ	Ar.	•	Hikâye-i manzûmeye dercolunup hikâyenin saded-i asliyyesinden hariç gibi olan kısya veya mütâla'ât cümlesi.			
19593	ṭarz	طَرَزُ	Ar.	•	Şekil ve heyet ve yol ve usul.			
19594	ṭars	طَرَسَ	Ar.	*	Mahıv ve nâ-bûd eylemek.			
19595	ṭirs	طَرَسَ	Ar.	•	Yazı yazılacak sahife, kâğıt ve tirşe ve emsali ve yazısı bozulup ve silinip sonradan yine yazılan kâğıt; cemi, atrâs ve turûs gelir.	cem		
19596	ṭurtûr	طَرْتُورُ	Ar.	∴	Uzun ve ince adam ve Mevlevi külâhı gibi bir nev ince ve uzun baş kisvesi.			
19597	ṭarf	طَرَفٌ	Ar.	∴	Göz, ayn, çeşm ve soyu temiz pek kişizade olan adam ve nesnenin nihyeti ve ucu ve canip, sù ve nücûm ı. olup menâzil-i kamerden bir menzilin ismidir ve sarf ve reddeylemek ve göz kapağını yummak veyahut göz kapaklarını ovnatmak, tahrik etmek.			
19598	ṭirf	طَرَفٌ	Ar.	∴	Peder ve maderi taraflarından asil ve kerim ve kişizade olan kimse; cemi, etrâf gelir ve sonradan ve yeniden peyda olunmuş eşya ve mal ve her gördüğü şeye meyil ve rağbet edip kendisinin olmasını arzu eden oynak gönüllü kimse.	cem		
19599	ṭaraf	طَرَفٌ	Ar.	∴	Yan, canip, nahiye ve bir bölük şey ve iki muhâzî veyahut iki mukabil nesnelerin ikiliğine nazaran her biri ve bedende ellerden ve ayaklardan her biri; cemi, etrâf gelir ve etrâfu'l-beden : ellere ve ayaklara ve bir tarafta olmakla başa itlak olunur ve etrâfu'l-arz : ulema ve eşraftan ibarettir ve bir adamın vâlideyn ve ihve ve a'mâm ve bilcümle akraba ve mahreminden ibarettir, bertaraf : bir yana mündefi' olan.	cem		
19600	ṭarfe	طَرَفَةٌ	Ar.	∴	İs. nücûmiyyeden olup beyne'l-müneccimîn taraf denilen menzil-i kamere denilir, bir kevkebin ismidir ve gözün kapaklarını bir kere yummak veyahut oynatmak ve göz kıpmak ve tarfetü'l-ayn : gözün bir defa kıpılması ve bir kıpmasına lazım olan pek cüzi zaman.		Nücûm	
19601	ṭurfe	طَرَفَةٌ	Ar.	∴	Göze bir nesne dokunmağla yaşarmak ve yeni mal peyda eylemek ve garip ve nekre ve nadide şey.			
19602	ṭarafdâr	طَرَفْدَارٌ	Ar. - Far.	•	Bir kimse tarafını iltizam eden dostu ve imdatçısı olan kimse.			
19603	ṭarafdârî	طَرَفْدَارِيٌّ	Ar. - Far.	•	Taraftarlık, birine edilen dostluk ve imdatçılık.			
19604	ṭirfîl	طَرَفِيلٌ	Ar.	•	Yonca denilen nebat.			
19605	ṭarafeyn	طَرَفَيْنٌ	Ar.	•	Davada hasmeynin her ikisi ve bir şeyin iki ucu ve iki nihyeti ve iki yanı ve iki yüzü ve meselenin iki muhtelif şıkkı ve muamelede biri biriyle iş gören iki kimse veya iki cemaatin her ikisi.			
19606	ṭuruḡ	طَرُوقٌ	Ar.	•	Tarikler, yollar.			
19607	ṭuruḡât	طَرُوقَاتٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19608	ṭurûs	طَرُوسٌ	Ar.	•	Tırslar, yazı yazılacak sahifeler ve yazısı silinip sonradan yine yazılmış olan sahifeler ve kâğıtlar.			

19609	ṭariyy	طَرِيء	Ar.	•	Taravetli ve ter ü tâze olan şey ki pejmürde mukabilidir.			
19610	ṭarîṣ	طَرِيص	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19611	ṭiryāk	طَرِيَاك	Ar.	*	Bir nev afyonlu macun ki ilaç için kullanılır.			
19612	ṭiryākî	طَرِيَاكِي	Ar.	*	Afyona vesair mükeyyifâta pek müptela olan adam.			
19613	ṭareyân	طَرِيَان	Ar.	•	Gelivermek, çıkagelmek.			
19614	ṭariḥ	طَرِيح	Ar.	•	İşe yaramaz diye yabana atılmış kemter ve fena şey.			
19615	ṭirriḥ	طَرِيح	Ar.	*	Tuzlanıp salamura basılan küçük balıklar ve sardalya balığı.			
19616	ṭarîd	طَرِيْد	Ar.	•	Tard ve ib'âd olunmuş nesne ve kimse ve irak edici.			
19617	ṭurîd	طَرِيْد	Far.	•	Atlı asker, düşmanların karşısında çarka ederek dönüp dolaşmak.			
19618	ṭarîdân	طَرِيْدَان	Ar.	•	Gece gündüz ki biri birini tard ve ib'âd eder iki nesnedir.			
19619	ṭarîde	طَرِيْدِه	Ar.	•	Kovalanıp ardına düşülen nesne ve sâriklerin yağma ettikleri hayvanat.			
19620	ṭarîr	طَرِيْر	Ar.	*	Henüz bıyığı terleyen delikanlı ve hoş-likâ ve hûb-manzar, mahbup.			
19621	ṭarîf	طَرِيْف	Ar.	•	Garip ve nadir meyve ve cedd-i a'lâsına vâsıta-i nesebi ve silsilesi kesir olan kişizade ve şerif kimse ve yeni nail olunmuş mal ve her şeyin garip ve nadidesi.			
19622	ṭarîḳ	طَرِيْق	Ar.	•	Yol, rah ve bir mahalle vasıl olmak için geçilecek tûlânî arsa ve bir maksuda nail olmak için icrası lazım olan husus veya hususların hey'et-i mecû'ası ve silsile, derece derece ve rütbe rütbe olan cemâ'at-i muntazıma; cemi, turuk gelir.	cem		
19623	ṭarîḳ-i ḥaşş	طَرِيْقِ خَاص	Ar.	*	İs. fikhîyeden olup çıkmaz olan sokağa itlak olunur.			Fıkıh
19624	ṭarîḳ-i 'âmm	طَرِيْقِ عَام	Ar.	*	İs. fikhîyeden olup çıkar ve bir tarafından diğer tarafa geçilir sokağa ve caddeye itlak olunur.			Fıkıh
19625	ṭarîḳat	طَرِيْقَة	Ar.	•	Hâl ve şan ve yol, râh ve din ve mezhep ve dervişlik hususunda süluk ve ibadet için ve irşat ve istirşâd için tertip olunan usûl-i zabtiyye ve akâ'idiyye ve bir kavmin şerif ve zî-şâmî; cemi, tarâ'ik gelir ve büküm ve yiv tarzında uzun uzadıya oyuk ve yol şeklindeki yere denilir ve bir nesnenin yüzünde olan çizgiye denilir.	cem		
19626	ṭass	طَس	Ar.	∴	Leğen denilen veya tas tabir olunan kap ki Fârisîde taş denilir; cemi, tusûs ve tsâs gelir ve bir kimseye muhâsama ve mübahasede galip olup ifhâm eylemek, susturmak.	cem		
19627	ṭisâs	طِسَاس	Ar.	•	Taslar, taslar, leğenler.			
19628	ṭassâs	طِسَاس	Ar.	•	Leğen ve tas yapıcı ve tas ve leğen satıcı ve taşı ve leğenci.			
19629	ṭisâset	طِسَاسَة	Ar.	•	Taşçılık ve leğencilik hırfeti.			
19630	ṭast	طَسْت	Ar.	•	Tas ve leğen denilen kap.			
19631	ṭasse	طَسَّة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19632	ṭast-ḥân	طَسْتِحَان	Ar. - Far.	•	Sini denilen büyük pirinç veya başka maden tabla ki onunla taam için sofraya kurulup tertip olunur.			
19633	ṭusûs	طُسُوس	Ar.	•	Taslar, taslar.			
19634	ṭaşṭ	طَشْط	Far.	•	Şekilde görüldüğü veçhile leğen tabir olunan kap ki içinde el vesaire yıkanır.			+
19635	ṭaşṭ-dâr	طَشْطِ دَار	Far.	•	İbrikçi başı denilen hizmetkâr.			

19636	taşt-ger	طَشْتِجَر	Far.	•	Leğenci esnafı , leğen yapıcı.			
19637	taşt ü hāye	طَشْتٌ وَّ حَايَه	Far.	•	Bir nev oyunun ismi gūya ki bir yumurtanın tepesini iđne ile delip iđini boşalttıktan sonra řebnem ile doldurup gūneře karřı bir leđen iđre korlar, leđen kızdıkça yumurta tedriçle kalkıp havaya ađar imiř ve asuman ile kūrre-i arzdan kinayedir.			
19638	ta'ām	طَعَام	Ar.	∴	Buğday ve mutlaka ekl olunacak nesne; cemi, et'ime gelir ve nesne ekl etmek ve yemek yemek, karnını doyurmak ve lezzet, çeşni, tat, meze.	cem		
19639	ta'ām-hūr	طَعَامُحُور	Ar. - Far.	*	Yemek yiyici ve ākilū't-ta'ām.			
19640	ta'āmiyye	طَعَامِيَّه	Ar.	•	Yemek akçesi, boğaz masrafı.			
19641	ta'cān	طَعَانٌ	Ar.	•	Ta'n edici, kişinin avā'ib ve kusurlarını zikrederek zem ve fasıl ve kadh ve tayip edici.			
19642	tu'am	طُعْم	Ar.	∴	Tu'meler, yiyecek nesnelere, yemekler, yiyintiler ve taam ziyafetleri ve kesb-i ma'āř cihetleri.			
19643	tu'm	طُعْم	Ar.	*	Tatmak ve bir nesneye güç yetmek ve taam ve kudret ve işba eden yani doyuran taam.			
19644	ta'm	طُعْم	Ar.	*	Bir nesnenin çeşnisi ve tat ve mezesi; cemi, tu'üm gelir ve iştihaya medar olan şey.	cem		
19645	ta'me	طُعْمَه	Ar.	∴	Yiyecek nesne, yiyinti; cemi, tu'am gelir ve taam ziyafeti ve cihet-i kesb-i ma'āřa denilir.	cem		
19646	ta'üm	طُعُومٌ	Ar.	*	Ekle salahiyeti olan kurbanlık hayvan.			
19647	ta'n	طَعْنٌ	Ar.	∴	Dürtmek, sancımak ve bir kimseyi zebān-dırāzlıkla kadh ve tayip eylemek ve birinin avā'ib ve kusurlarını bevan edip bed-nām ve dūšnām etmek.			
19648	ta'ne	طَعْنَه	Ar.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan ve yara, cūr, zahm.			
19649	tuđāt	طُعَاةٌ	Ar.	•	Tāđiler, tuğyan edenler.			
19650	tuđrā	طُعْرَا	Far.	•	şekilde görüldüğü veçhile padişah ismini havi olmak üzere resmolunan şeye denilir ki fermanların ve emsali şeylerin bālāsına ve beylik binaların kapısına ve akçelerin ve bazı nişanların bir tarafına vazolunur.			+
19651	tuğuvv	طُعُوءٌ	Ar.	∴	Bir nesne had ve miktarını ve endazesini tecavüz edip ifrata varmak ve azmak, azgın olmak ve pek yükselmek ve kāfir küfründen pek azgınlık etmek ve zulüm ve ma'āsıde ifrat eylemek ve su çoğalıp taşkın olmak ve mizaçta kan galebe eylemek ve zorbalık etmek.			
19652	tuđvān	طُعُوءَانٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan.			
19653	tuđyān	طُعُوءِيَانٌ	Ar.	∴	Bi-ma'nāhu eyzan.			
19654	tiřfāh	طِفْفَاهٌ	Ar.	•	Dolu, kabın dolusu.			
19655	tařfāh	طَفْفَاهٌ	Ar.	*	Pek doldurup taşırcı.			
19656	tařfāhat	طَفْفَاهَاتٌ	Ar.	•	Kaynayan tencerenin yüzüne gelen köpük.			
19657	tařāset	طَفْفَاسَةٌ	Ar.	•	Kirli ve murdar ve pis olmak.			
19658	tiřāl	طِفَالٌ	Ar.	•	Ter ü tāze ve nerm ve yumuşak olan gençler ve çocuklar.			
19659	tařālet	طِفَالَةٌ	Ar.	∴	Bir nesne ter ü tāze ve nerm olmak ve çocukluk ve tazelik ve nermlik.			
19660	tařhān	طَفْحَانٌ	Ar.	*	Kenarlarından taşıp dökülen dolu kap ve ıs. tıbbiyeden olup kenarlarından taşacak derecede dolmak hususuna itlak olunur.			
19661	taşret	طَفْرَةٌ	Ar.	∴	Aşağıdan yukarı sıçramak ve yüksek řeye sıçrayıp atlamak, vūsüb kelimesine yukarıdan aşağı sıçramak manası vererek bazıları bu kelimelerin manalarını tefrik etmişlerdir.			

19662	tafs	طَفَسَ	Ar.	•	Murdar ve kirli ve pis olmak ve necis.			
19663	tafağ	طَفَّقَ	Ar.	*	Bir işi işlemeye başlayıp bir düziye işleyip gitmek ve bir adam emel ve maksuduna zafer bulup nail olmak ve bir yere mülâzemet eylemek.			
19664	tiñl	طَفَلَ	Ar.	∴	Mutlaka küçük nesneye denilir ve küçük mevlûda denilir ki insanlarca çocuk tabir olunur; cemi, etfâl gelir ve hayvan yavrusu ve gözbebeği ve ateş kıvılcımı ve hacet ve gece ve guruba karîb güneş ve her şeyin cüzü ve parçası ki gerek ayn ve zat ve gerek hades ve mana olsun ve ateş şeraresi.	cem		
19665	tafl	طَفَلَ	Ar.	*	Mutlaka ter ü tâze ve nerm şey; cemi, tıfâl ve tufül gelir.	cem		
19666	tuñu°	طَفُّوْ	Ar.	*	Ateş ve çerâğ makulesi sönmek.			
19667	tuñuğ	طَفُّوْغ	Ar.	*	Kap makulesi nesne taşır dökülmek derecesinde başlı dolmak, Fâriside serşâr ve leb-rîz kelimeleri bunun müradifleridir ve yukarı kalkmak ve tez geçmek.			
19668	tuñur	طَفُّوْر	Ar.	*	Yukarı sıçramak ve kalgımak ve sevb etmek.			
19669	tuñuğ	طَفُّوْغ	Ar.	*	Bir işi işlemeye başlayıp bir düziye işleyip gitmek ve bir adam emel ve maksuduna zafer bulup nail olmak ve bir yere mülâzemet eylemek.			
19670	tuñul	طَفُّوْل	Ar.	*	Güneş guruba yaklaşmak ve güneş doğmak veya gurup vaktinde kızarmak.			
19671	tuñulet	طَفُّوْلَةٌ	Ar.	∴	Bir nesne ter ü tâze ve nerm olmak ve çocukluk ve yavru ve gözbebeği ve atış kıvılcımı.			
19672	tuñüliyyet	طَفُّوْلِيَّةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19673	tuñüliyyet-i ülâ	طَفُّوْلِيَّةٌ أَوْلَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup çocukların hîn-i vilâdetlerinden veyahut beş günüñ tıfl-ı nev-zâd müddeti addederek altıncı gününden bir buçuk iki yaşına kadar imtidâd eden müddete itlak olunur.		Tıp	
19674	tuñüliyyet-i şâniye	طَفُّوْلِيَّةٌ ثَانِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup iki yaşından on iki ve on beş yaşlarına kadar imtidâd eden müddete denilir ki cinsinin hengâm-ı bülûğları demektir.		Tıp	
19675	tuñeyl	طَفَيْلٌ	Ar.	∴	Dalkavuk zümresinin piridir, velimelere ve ziyafetlere davetsiz bî-tekellüf vârdığından tufeylü'l-arâ'is ile mülakkab oldu, badehu her bir dalkavuğa ona nispetle tufeyli dediler ve küçük çocuk ve taam misafiri.			
19676	tuñeylî	طَفَيْلِيٌّ	Ar.	•	Dalkavuk.			
19677	tuñeylât-ı nebâtiyye	طَفَيْلَاتٌ نَبَاتِيَّةٌ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup bâlâda şekilleri irâ'e ve evsafı beyan olunan üşnî-i hamîr, üşnî-i mi'dî, üşnî-i haytî-i fem, üşnî-i beşerevî, üşnî-i rahmî ve toprak ve ağaçların kokuları ve taşlar ve dam kiremitleri üzerinde bulunan yosunlar ve baş keli gibi kendi kendine nebâtât-ı sâ'ire gibi taayyüş ve tagaddi edemeyen ve zâhir-i hâlleri nebata müsabih olmaman birtakım nebâtât-ı hurde-bînîve itlak olunur.		Nebatat	
19678	tuñeylât-ı hayvâniyye	طَفَيْلَاتٌ حَيَوَانِيَّةٌ	Ar.	*	Is. hayvâniyyeden olup kehle ve uyuz illetinde bulunan cilt altındaki hayvan ve bağırsaklar derununda bulunan alelumum solucan ve hayvânât-ı sâ'ire üzerinde bu kabilden olarak bulunup bir cesed-i zevi'l-hayâtın haricinde kendi kendilerine taayyüş edemeyen bir nev hayvanata itlak olunur.		Hayvanat	
19679	tall	طَلٌّ	Ar.	∴	Zayıf ve fersiz yağmur ve çisenti ve is. hikmet-i tabî'iyeden olup havâ-yı nesîmîde vaki su buharının gecenin bürudetinden müteessir olarak bi't-tekâsîf su damlacıkları şeklinde hariçte kalan eşya üzerinde nümâyân olan ve Fâriside şebnem ve Türkçede çi tabir olunan rutubete itlak olunur; cemi, tılâl ve tîlel gelir ve insana acep verecek hûb ve latif ve dil-keş nesneye denilir ve zaaf ve cûdu sebebiyle yaşlı ve pir adam denilir ve dâyinînin hakkını vermeyip edasının arasını uzatmak ve bir adamın hakkını iptal ile noksan vermek ve kan heder olmak ve intikamı alınmayıp öylece kalmak ve tılâ eylemek ve beden semizliği ve rutûbet-i beden.	cem		
19680	tilâ	طَلَا	Ar.	•	Lezzet, tat, çeşni.			
19681	tuñlâ	طَلَا	Ar.	*	Boyun kökü.			

19682	ṭilā°	طَلَاةٌ	Ar.	∴	Sürecek ve sürünecek nesne ki siva ve yıldız ve ıtır ve bu makule olan şeylerdir ve bir nesne üzerine yıldız ve yağ gibi nesne sürmek ve sökmek ve hamr ve bade.			
19683	ṭullā°	طَلَاةٌ	Ar.	*	Kurumuş kan üzere olan pul pul kabuğa denilir.			
19684	ṭullāb	طَلَابٌ	Ar.	•	Talipler, isteyiciler ve şakirtler.			
19685	ṭilāb	طَلَابٌ	Ar.	*	Bir kimsenin zimmetinde olan alacağı ve hakkı talep etmek.			
19686	ṭalāḥ	طَلَاَحٌ	Ar.	*	Salahın zıddıdır, azgın ve fasit ve tebeh-kâr olmak.			
19687	ṭilā-düz	طَلَا دُوزٌ	Ar. - Far.	•	Altın sırma ile nakış işleyici.			
19688	ṭallāset	طَلَّاسَةٌ	Ar.	•	Sahifeden yazı silecek kurbâs ve paçavra.			
19689	ṭalāsım	طَلَّاسِمٌ	Ar.	•	Tılsımlar, yalandan düzülmüş nesnelere, sihirler.			
19690	ṭilā°	طَلَاغٌ	Ar.	∴	Bir nesneye vâkıf ve agâh olmak için muttasıl nazar eylemek ve mütalaa eylemek ve bir kimseye bildirmek için hâl ve keyfiyeti arz edip göstermek ve düşünüp taşınmak ve üzerine güneş tulu eden yer.			
19691	ṭalāk	طَلَاَقٌ	Ar.	•	Avrat, kocasından boş olmak ki kayd-ı nikâhtan halas olmak demektir.			
19692	ṭalāḳat	طَلَاَقَةٌ	Ar.	∴	İnsan güler yüzlü ve küşâde-rûy olmak ve fasih dillilik ve gece gündüz hoş-hâl olmak ve açık ve güler yüzlülük ki ubûset ve turş-rûyî mukabilidir.			
19693	ṭilā-kâr	طَلَاكَارٌ	Ar. - Far.	•	Yaldızcı, yıldız vurucu olan.			
19694	ṭilā-kārī	طَلَاكَارِيٌّ	Ar. - Far.	•	Yaldızcılık.			
19695	ṭalālet	طَلَاَلَةٌ	Ar.	*	Bir nesne pek hûb ve nekre olmak ve virane hane saraydan kalan asar, bina ve her şeyin şahıs ve heykeli ve ferah ve sürur ve güzelli ve paha ve behimet ve hâlet-i hasene ve hey'et-i cemîle.			
19696	ṭalāvet	طَلَاوَةٌ	Ar.	∴	Hüsn ve behimet ve güzelli ve kabul manasına ve bir nesnenin hüsn ve behimetinden naşi, makbul ve mahbûbu'l-kulûb olmasından ibarettir ve cadılık, sihir ve bir arızadan veya bir hastalıktan naşi ağızda peyda olan galiz salyar ki bulaşık gibi ağız içine yapışık olur ve Türkçede yar denilir ve gecikmek ve betâ'et.			
19697	ṭilb	طَلِبٌ	Ar.	•	Tâlib-i nisvân ve âşık olan adam.			
19698	ṭaleb	طَلَبٌ	Ar.	∴	İstemek, hâhiş ve arzu eylemek ve ifâde-i hâhiş ve beyân-ı ârzû etmek ve meyil ve rağbet etmek ve iraklaşmak, tebâ'ud etmek ve istida etmek.			
19699	ṭaleb-i taqrîr ve işhād	طَلَبٌ تَقْرِيرٌ وَ إِشْهَادٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup iki kişi huzurunda olarak mebi'in yanında bu akarı falan kimse iştira etmiş veyahut müşteri yanında sen falan akarı iştira etmişsin veyahut mebi' henüz bayi yedinden ise onun yanında sen falan akarını falana satmıştın ben ise şu cihetle onun şefi'iyim ve taleb-i şuf'a etmiştim şimdi dahi talep ederim, sahit olunuz demek gibi bir söz söylemeye denilir.			Fıkıh
19700	ṭaleb-i ḥuşūmet	طَلَبٌ حُضُومَةٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup şefi'in huzur-ı hâkimde hakkını talep ve dava etmesine denilir.			Fıkıh
19701	ṭaleb-i müvāṣebe	طَلَبٌ مُوَائِبَةٌ	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup şefi'in akd-i bey'i duyduğu mecliste derhâl mebi'in şefi'iyim demek gibi bir söz söylemesine ıtlak olunur.			Fıkıh
19702	ṭilbet	طَلِبَةٌ	Ar.	•	Matlûbe ve maşuka olan hatun.			
19703	ṭalebe	طَلِبَةٌ	Ar.	•	Talepler, isteyiciler ve şakirtler.			
19704	ṭaleb-dâr	طَلْبِنْدَارٌ	Ar. - Far.	•	Talep ve isteyici ve istekli olan.			
19705	ṭalḥ	طَلْحٌ	Ar.	*	Muz ağacı ve büyük ağaç ve midesi taamdan hali, aç adam.			
19706	ṭalaḥ	طَلْحٌ	Ar.	*	Pek yorulmak ve arıklık.			

19707	talah	طَلَحَ	Ar.	*	Boz dedikleri renk ki siyah ile beyaz arasında.			
19708	talh	طَلَحَ	Ar.	*	Sel suyunun götürdüğü çamurlu bulanık su ve bir nesneyi karartmak ve kitabeti bozup ifsat eylemek ve neces bulaştırmak.			
19709	tals	طَلَسَ	Ar.	∴	Sahifeden yazıyı silip mahıv ve nâ-bedîd eylemek ve bir nesneyi fî'l-hâl karşısına getirmek ve sonradan âmâ olmak ve zindana ilkâ olunmak.			
19710	tıls	طَلَسَ	Ar.	*	Yazı yazacak sahife veyahut yazısı silinmiş sahife ve kirli paslı sevb; cemi, atlas gelir ve kaftan ve gayrı nesne eskimek.	cem		
19711	tılsim	طَلَسِمَ	Ar.	*	Yalandan düzülmüş nesne ve bir nev mevhum nesne ki güya onun hükmü definenin bulunmasına mâni olurmuş ki sihir makulesinden ma'düddur; cemi, tılsimât gelir.	cem		
19712	tal°	طَلَعَ	Ar.	*	Miktar ve kadir.			
19713	til°	طَلَعَ	Ar.	*	Muttali olacak nesne ve canip, nahiye ve râz ve serîre ve hakikat.			
19714	tal°at	طَلَعَاتُ	Ar.	∴	Rüyet ve didar ve yüz ve çehre, vecih ve görünmek, görünüş.			
19715	talğ	طَلَغَ	Ar.	∴	Güleryüzlü ve küşâde-rûy adam ve eli açık ve sahî ve civanmert kimse ve âb-ı revân gibi mütekellim ve fasih adam ve bir adam elini hayır ve ihsana açmak ve ma'deniyyattan bir cinsin ismidir ki meşhur nevi cam gibi şeffaf olup yaprak yaprak tefrik mümkün olduğu gibi ateşten dahi tertibine halel gelmez.			
19716	talel	طَلَّلَ	Ar.	*	Muhterik arsada kalmış câ-be-câ ocak ve duvar kıtalrı gibi harap olan hane ve imareten kalan eser ve her şeyin şahıs ve kalıp ve heykeli; cemi, atlâl ve tulûl gelir ve ter ü tâze şey ve suyun yüzü.	cem		
19717	tulü°	طَلُوعُ	Ar.	∴	Yıldız ve güneş zuhur eylemek ki doğmak tabir olunur ve güneş gökyüzünde zahir olmak ve huruç ve zuhur etmek ve nâgehâni çıkagelmek ve hücum etmek ve vâkıf olup bilmek ve kaybolmak.			
19718	talle	طَلَّهَ	Ar.	*	Hoş ve dil-keş rayiha ve çi düşmüş çemen-zâr ve kocakarı ve dili zifir ve bed-zebân karı ve daima ter ü nâzik taam yiyip güzel ve fâhir libas giyinmekten ibarettir.			
19719	taly	طَلَى	Ar.	*	Bir nesneyi sıvayıp sürmek.			
19720	talî°a	طَلِيْعَه	Ar.	∴	Asker karakolu ki düşmanın serîre ve miktarına muttali olmak için irsal olunur, bu sınıf çarkacı veya casusun gayrıdır buna ince karakol derler; cemi, talâyi° gelir.	cem		
19721	talîğ	طَلِيْغٌ	Ar.	*	Güleryüzlü ve küşâde-rûy adam ve eli açık, civanmert adam ve âb-ı revân gibi mütekellim ve fasih olan kimse ve bentten halas olmuş esir ve bir adam elini hayır ve ihsana açmak.			
19722	timâh	طَمَّاحٌ	Ar.	*	Bir nesneye göz dikmek, bakmak ve hatun zevcine serkeşlik eylemek ve bir şeyi alıp getirmek ve iletmek ve bir şeyin talebi hususunda im'ân ve mübalağa eylemek ve mutlaka serkeşlik eylemek.			
19723	timâr	طَمَّارٌ	Ar.	*	Mekân-ı mürtefi°.			
19724	tamâ°at	طَمَّاعَةٌ	Ar.	*	Pek tamahkâr ve haris olmak.			
19725	tamâninê	طَمَّائِنَةٌ	Ar.	*	Bir nesneye itimat ve rabt-ı kalb edip onunla rahat ve ârâm ve sükûnet bulmak ve itminan etmek ve sakin olmak.			
19726	tams	طَمَّسَ	Ar.	*	İzâle-i bîkr eylemek ve ıstîlâhât-ı tıbbiyyeden olup tâ'ife-i nisânın hayız görmesine denilir ve hayız görmek ve değmek ve dokunmak ve kir ve denes ve bir nesne fasit ve tebâh olmak.			
19727	tamğ	طَمَّغَ	Ar.	∴	Gözünü yukarı kaldırıp bakmak ve bir nesneye göz dikerek nazar etmek.			
19728	tamğ	طَمَّغَ	Ar.	*	Kibir ve nahvet eylemek.			
19729	tamr	طَمَّرَ	Ar.	*	Bir uzuv şişip kabarmak.			
19730	tams	طَمَّسَ	Ar.	*	Belirsiz etmek, mahıv ve izale etmek ve eskimek, mahvolmak.			
19731	tuṣṭurâğ	طَمَّطْرَاقٌ	Far.	*	Gösteriş, debdebe, tantana.			

19732	ṭimṭim	طَمَطِم	Ar.	∴	Kelamı layıkıyla anlaşılmaz ve peltek olan adam ve kalın gövdeli olan kimse.			
19733	ṭama°	طَمَغ	Ar.	•	Bir nesneye haris olmak ve hırs edip istek ve arzu eylemek ve hırs ile istek; cemi, atmâ' gelir.	cem		
19734	ṭu°amā°	طَعْمَاء	Ar.	•	Tamahlar, tamahkârlar, tamah ediciler.			
19735	ṭama°-kâr	طَمَعَكَار	Ar. - Far.	•	Tamah edici ve hasis ve bahil ve nekes olan kimse.			
19736	ṭamn	طَمَن	Ar.	*	Sakin olmak ve sakin, ârâmîde manasınadır; cemi, tumûn gelir.	cem		
19737	ṭumûḥ	طُمُوْح	Ar.	*	Göz dikip yüksek ve ali nesneye bakmak.			
19738	ṭumûr	طُمُوْر	Ar.	*	Aza seğirmek ve aşağı sıçramak ve doldurmak ve yer üzere seyahat edip gitmek ve defnetmek.			
19739	ṭümûs	طُمُوْس	Ar.	•	Mahvolmak ve bir nesne belirsiz olmak.			
19740	ṭümûm	طُمُوْم	Ar.	•	Su çoğalıp kabarmakla her yeri basıp bürümek ve doldurmak.			
19741	ṭinâb	طِنَاب	Ar.	•	Çadır ipi ki çadırdan kazığa gerilip bağlanır; cemi, atnâb gelir.	cem		
19742	ṭin°	طِنْء	Ar.	*	Bakiyye-i hayât ve huşâşe-i rûh manasına ve hane ve menzil ve düşme ve bisât ve hevâ vü hevâ meyil ile muktezâ-yı nefis-i emmâreye tabi olmak ve suizan ve rîbe ve töhmet ve maraz, deva ve harareti zail olmuş kül ve zîna ve fücûr ve töhmet manalarıdır.			
19743	ṭannâz	طَنَّاْز	Ar.	*	Daima nâsi hezel ve suhriyye eden kimse.			
19744	ṭunûb	طَنُّب	Ar.	•	Çadır ipi ki çadırdan kazığa gerilip bağlanır ve hayvan bedeninde olan sinir.			
19745	ṭanbûr	طَنْبُوْر	Ar.	•	Şekilde görüldüğü veçhile maruf bir nev çalgının ismidir ki kuzu kuyruğu manasına olan dünbe-i bere kelime-i Fârisiyyesinin mu'arrebidir.			+
19746	ṭanbüre	طَنْبُوْرَه	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19747	ṭanbûrî	طَنْبُوْرِي	Ar.	•	Tambur çalar ve onunla meşhur olan adam.			
19748	ṭanz	طَنْز	Ar.	•	Zevklenmek, hezel ve suhriyye eylemek.			
19749	ṭanṭanet	طَنْطَنْتْ	Ar.	•	Vızırdamak ve çağrışmak ve vızırta, çığırta, çankırta ve debdebe-i haşmet-i saltanat.			
19750	ṭinîn	طِنِيْن	Ar.	∴	Avaze ve gürlütü ve sinek vızırtısı ve vızırdamak ve her diyarda şöret ve avaze sahibi olmak ve ölmek.			
19751	ṭinîn-endâz	طِنِيْن اَنْدَاْز	Ar. - Far.	•	Ötücü, seda verici olan.			
19752	ṭuvâr	طُوَاْر	Ar.	*	Hanenin etrafı ve avlusu.			
19753	ṭavâriḳ	طَوَاْرِيْق	Ar.	•	Târikalar, akraba ve aşiret takımları.			
19754	ṭavâşî	طَوَاْشِي	Ar.	•	Hadım ağalar.			
19755	ṭavâ°iyyet	طَوَاعِيْة	Ar.	•	İtaat, mutavaat.			
19756	ṭ avâ°în	طَوَاعِيْن	Ar.	•	Taunlar, vebalar, yumurcıklar.			
19757	ṭavâf	طَوَاْف	Ar.	∴	Ziyaret etmek ve bir nesnenin etrafına dolaşmak ve dönmek ve kelek denilen sal ki nehirlerde bulunur ve tebevül ve tagavvuta gitmek.			
19758	ṭavvâf	طَوَاْف	Ar.	•	Ka'be-i Mu'azzama'yı tavaf ve ziyaret eden kimse.			
19759	ṭivâl	طَوَاْل	Ar.	•	Tavîller, uzun olanlar.			

19760	ṭavvāl	طَوَّالٌ	Ar.	*	İfrat ile uzun olan şey.			
19761	ṭavālī°	طَوَّالِيٌّ	Ar.	•	Talihler, bahtlar.			
19762	ṭavāmīr	طَوَّامِيرٌ	Ar.	•	Tomarlar, ciltler, kitaplar.			
19763	ṭavāvīs	طَوَّاوِيسٌ	Ar.	•	Tavuslar, tavus kuşları.			
19764	ṭavā°if	طَوَّآئِفٌ	Ar.	•	Taifeler, kavimler, milletler, takımlar, bölükler, fırkalar.			
19765	ṭavā°iḳ	طَوَّآئِقٌ	Ar.	•	Tavklar, gerdanlıklar.			
19766	ṭūb	طُوبٌ	Ar.	*	Tuğla ve kiremit.			
19767	ṭūbā	طُوبَى	Ar.	∴	Bir nesne pākīze ve leziz ve hoş olmak ve havassın istilzâz eylediği nesne ve bir nesneyi hoş ve pākīze ve gökçek eylemek ve hoş, pākīze nesne ve misk ve amber gibi her nesnenin efdal ve enfesi ve begayet berrak ve saf olan bade ve iyilik ve güzellik ve baht ve ayş ve hoş ve hayır ve rahat ve devlet ve muhtarlık ve güzidelik ve pek iyi, aferin, maşallah ve cennette vaki bir seçerin ismidir.			
19768	ṭavḥ	طَوَّحٌ	Ar.	*	Helak olmak ve düşmek.			
19769	ṭavr	طَوَّرٌ	Ar.	∴	Târe, bir kere ve bir defa, yekpare demek; cemi, etvâr gelir ve bir nesnenin had ve miktarınca olan nesneye veyahut rast ve hem-vâr hizasında olan şeye denilir ve iki nesne aralığında olan had ve fasılaya denilir ve kader ve miktar ve insanın eda ve tarz ve hareketi ve hâli.	cem		
19770	tūr	طُورٌ	Ar.	*	Had ve miktarınca ve dağ ve malum bir dağ ki Tūr-i Sînâ denilir Hazreti Musa aleyhi's-selâmn münâcât-gâhidir.			
19771	ṭūs	طُوسٌ	Ar.	*	Bir nesnenin devam ve imtidâdı.			
19772	ṭavş	طَوَّشٌ	Ar.	•	Hiffet-i akl ve iğdiş.			
19773	ṭūṭī	طُوطَى	Ar.	•	Meşhur kuş ki aslında yeni dünya ve Hint hayvanatındandır, şimdiki hâlde her iklime nakledilmiştir, nâs indinde begayet makbuldür.			
19774	ṭav°	طَوَّعٌ	Ar.	•	Muti ve münkâd olmak, itaat ve inkiyat etmek ve muti ve münkâd.			
19775	ṭav°an	طَوَّعَانٌ	Ar.	•	Kendi köklü iradesiyle bilâ-cebr ve ikrah.			
19776	ṭūḡān	طَوَّغَانٌ		•	Şahin nevinden bir nev kuş.			
19777	ṭavf	طَوَّفٌ	Ar.	∴	Ziyaret etmek, bir nesnenin etrafını dolaşmak ve dönmek ve tebevül ve tagavvut etmeye gitmek.			
19778	ṭūfān	طَوَّفَانٌ	Ar.	•	İfrat ve mübalağa üzere yağın yağmur ve pek taşkın olan ve her yeri ihata eden sel suyu ve her nesneyi bürüyüp istiap eden mâ-i gâlib ve cümleyi silip süpüren mevt-i âmme.			
19779	ṭavefān	طَوَّفَانٌ	Ar.	•	Bir nesnenin etrafına dolaşmak, ziyaret etmek.			
19780	ṭavḳ	طَوَّقٌ	Ar.	•	Huliyât-ı nisvân envaından boyna takdıkları gerden-bend ve mutlaka çember ve halka ve kasnak gibi bir nesnenin çevresine dâ'iren mâ-dâr geçirilen şey ve gerdanlık, boyun ziyeti; cemi, atvâk gelir ve bir nesneye güç vetip takat getirmek.	cem		
19781	ṭūl	طُولٌ	Ar.	∴	Uzamak, imtidâd etmek ve meks ve ârâm ve ömür ve hayat ve boy ve uzunluk dirâzî; cemi, atvâl.	cem		
19782	ṭavl	طَوَّلٌ	Ar.	*	Fazl u meziyyet ve kudret ve gına ve vüsat ve refâhiyyet.			
19783	ṭūlen	طُولَانٌ	Ar.	•	Tul ve boy cihetiyle.			
19784	ṭūlānī	طُولَانِيٌّ	Ar.	*	Uzunluğuna ve boylu boyuna olan.			
19785	ṭūlā	طُولَى	Ar.	•	Ziyade uzun olan, atvel olan.			

19786	tūlī	طُولِي	Ar.	•	Tul ve boya mensup ve müteallik olan.			
19787	ṭūmār	طُومَار	Ar.	•	Kitap, cilt, defter ve uzun bir kâğıt olup dürülerek kapanır; cemi, tavâmîr.	cem		
19788	ṭuvā	طُوى	Ar.	*	Şam ülkesinde bir vadi ismidir.			
19789	ṭaviyyet	طَوِيَّة	Ar.	•	Niyet, zamîr-i kalb ve muzmar-ı dil.			
19790	ṭavīl	طَوِيل	Ar.	•	Uzun nesne ve dirâz olan şey.			
19791	ṭavīle	طَوِيلَه	Ar.	∴	Tavla denilen hayvan mahalli ve dâbbenin ayaklarına bağlanan veyahut ayaklarına bağladıktan sonra bir ucunu tutup meraya salıverilecek ip ki tavla ipi bundan muharreftir.			
19792	ṭahāret	طَهَارَةٌ	Ar.	∴	Pak olmak ve paklık ve temizlik, nezafet ve hatun kısmı hayz ve nifâstan gusledip ari ve temiz olmak.			
19793	ṭahārī	طَهَارِي	Ar.	•	Tâhir ve pak ve temiz ve nazîf olanlar.			
19794	ṭahr	طَهْر	Ar.	*	İb'âd eylemek, uzak etmek, sürmek.			
19795	ṭuhr	طُهْر	Ar.	•	Taharet, temizlik ve paklık.			
19796	ṭuhre	طُهْرَة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19797	ṭahf	طَهْف	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile mısır buğdayına denilir ki hububatın en fakiridir.		Nebatat	+
19798	ṭahūr	طَهْوُر	Ar.	∴	Pak olmak ve zatında pak olup sairî dahi pak eder olan şey ve üç türlü istimal olunur yani mastar ve isim ve sıfat olur.	cem		
19799	ṭahīle	طَهِيلَه	Ar.	*	Asla bir işe yaramayan bî-hayr u menfa'at, ahmak ve nadan.			
19800	ṭayy	طَي	Ar.	∴	Bir nesneyi dürmek ve bükme ve toplamak ve bir nesneyi veya bir lakırdıyı ihfâ ve izmâr veyahut bir haberi ketm etmek ve an-kasdın aç durmak ve yol katetmek, kat'-ı mesâfe etmek.			
19801	ṭayyār	طَيَّار	Ar.	•	Uçucu, kanatlı olan ve havaya munkalip olup kaybolur olan.			
19802	ṭayyāş	طَيَّاش	Ar.	*	Sebük-meşreb ve hafif ve bî-temkîn adam ve hiffet-i aklından ve telâ'ub-i tab'ından bir düziye durmayıp her lahza bir tarafa ve her an bir amele şürû' eden kimse.			
19803	ṭayālise	طَيَّالِسَة	Ar.	•	Dalyasanlar.			
19804	ṭiyānet	طَيَّانَة	Ar.	*	Çamurculuk hırfeti.			
19805	ṭīb	طَيْب	Ar.	∴	Bir nesne pākîze ve leziz ve hoş olmak ve havassın istilzâz eylediği nesne ve bir nesneyi hoş ve pākîze ve gökçek eylemek ve hoş ve pākîze nesne ki habîs mukabilidir ve misk ve amber gibi hoş-bû nesne ve helal şey ve mutlaka her nesnenin efdal ve enfesine denilir ve güzel kokusu sebebiyle bedene sürülen hoş-bû nesne.			
19806	ṭībet	طَيْبَة	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve helal ve mübah olan şey ve begayet berrak ve saf olan bade.			
19807	ṭayyib	طَيِّب	Ar.	•	Begayet hoş ve pākîze ve iyi ve gökçek olan nesne ki habîs mukabilidir ve helal olan şey.			
19808	ṭayyibât	طَيِّبَات	Ar.	•	A'mâl-i hasene, sevap ve savâb olan ameller ve tayebe ve tayyibe ve taybe dahi bu manaya geldiği gibi Medîne-i Münevver'e'ye ıtlak olunur.			
19809	ṭayr	طَيْر	Ar.	∴	Uçmak ve çabuk yürümek ve kuş, murg; cemi, tuyûr gelir ve nişâdûr denilen nesne.	cem		
19810	ṭayrân	طَيْرَان	Ar.	•	Uçmak, pervaz etmek.			
19811	ṭayerân	طَيْرَان	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve bir nesne uzamak.			
19812	ṭayret	طَيْرَة	Ar.	•	Kendisiyle teşe''üm olunan yaramaz ve meşum fal veya fâl-ı nîgû.			

19813	ışret	طيرة	Ar.	*	Hışım ve gazap ve hiddet.			
19814	ıayrűret	طيرورة	Ar.	•	Uçmak ve pervaz etmek.			
19815	ıayş	طيش	Ar.	•	Hafif ve bî-temkîn ve sebűk-meřreb olmak ve bir kimsenin aklı gitmek ve hiffet-i mizac ve adem-i temkîn ve sebűk-maęzi.			
19816	ııtân	طيطان	Ar.	*	Yaban yararası.			
19817	ıayf	طيف	Ar.	∴	Hıřım ve gazap ve delirmek, cűnun ve uyku ięre arız ve tâ'if olan hayal.			
19818	ıayf-i şems	طيف شمس	Ar.	*	Hikmet-i tabi'yye ıı. olup řu'â'-ı şemsin, ta'bir-i âherle ziyanın avize gibi şeffaf bir vasıtanın eczâ-yı mevcűdesi derunundan műruru esnasında mor, lacivert, mavi, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı gibi elvân-ı seb'aya, yani yedi renge ayrılmasına denilir ki alaimisema ve kavs-i kuzah dahi bunun emsali addolunur, binâberîn bir bevaz zivâ-i basit olmavıp belki zikrolunan elvân-ı seb'adan műrekkaptir.			Hikmet-i tabi'yye
19819	ıayfűr	طيفور	Ar.	*	Bir kűçük kuřun ismidir ve Bâyezîd-i Bistâmî hazretlerinin namlarıdır.			
19820	ıaylesân	طيلسان	Ar.	∴	Baş ve boyun çalı ki başı ve omuzları ihata eder ve sufilerin sallandırdıkları sarık ucu; cemi, tayâlise gelir.	cem		
19821	ıın	طين	Ar.	∴	Balçık denilen çamur; cemi, atyân gelir ve hatmetmek, nihayete vardirmek.	cem		
19822	ıinet	طينة	Ar.	∴	Hilkat, cibillet, sirişt ve tab ve tabiat ve meşrep ve balçıktan bir pare.			
19823	ıini	طيني	Ar.	•	Hilkî ve cibilli ve tabii ve çamura műteallik olan.			
19824	ıuyűr	طيور	Ar.	•	Tayrlar, kuşlar, murglar.			
19825	z	ظ	Ar.	•	İřbu zâ-yı harf-i mu'cemesi, tertîb-i hurűf-ı Osmâniyyede yirminci harf olup hesap ve uluma dair olan kűtűb ve resâ'ilde dokuz yüz adedine alamet olur.			
19826	zâ°	ظاء	Ar.	•	Hurűf-ı Osmâniyyeden yirminci harfin ismi olup Arap lisanına mahsustur.			
19827	zârî	ظاري	Ar.	•	Akıcı, cari olan.			
19828	zâli°	ظالغ	Ar.	*	Ayaęı aksayarak yürűr hayvan ve műttehem adam ve ıı. hayvânâtta olup tırnaęı berelenmiř hayvana ıtlaak olunur.			Hayvanat
19829	zâlim	ظالم	Ar.	•	Zulmedici, nahak iş işleyici ve mahkumunun hakkını iptal eden bî-dâd kimse.			
19830	zâlimâne	ظالمانه	Ar. - Far.	•	Zalime layık ve műnasip.			
19831	zânn	ظان	Ar.	•	Zannedici, sanıcı ve sezici olan.			
19832	zâhir	ظاهر	Ar.	∴	Ayan ve ařikâr ve meydanda olan, gűze gűzűkűr olan ve âlem-i cismânî ve nesnenin dıř tarafı ki bătın mukabilidir ve esmâ-i hűsnâ-yı ilâhiyyeden biridir.			
19833	zâhiren	ظاهراً	Ar.	•	Gűze gűrűndűęű üzere, vehle-i ũlâda anlařıldıęı veęhe üzere.			
19834	zâhir-bîn	ظاهريين	Ar. - Far.	•	Nesnenin yalnız zahirine bakar olan.			
19835	zâhir-perest	ظاهريست	Ar. - Far.	•	Gűze gűrűnecek hususlara dikkat etmek řanımdan olup řeyin ię yüzűne asla sarf-ı zihn etmez olan gafil ve manadan anlamaz adam.			
19836	zâhire	ظاهرة	Ar.	*	Yumurtası harice çıkmıř gűz ki sahibine lokma gűz denilir ve bir adamın kavim ve ařireti.			
19837	zâhiri	ظاهري	Ar.	•	Zahire mensup ve műteallik olan řey.			
19838	zaby	ظبي	Ar.	•	Geyik, karaca, gazal denilen hayvan; cemi, azbî ve zabeyât.	cem		
19839	zabye	ظبية	Ar.	*	Dişi geyik ve koyun ve sığır dişilerine dahi denilir ve nisvân ferdi.			

19840	zırâf	ظَرَافٌ	Ar.	•	Zarif olanlar, zarafet sahipleri.			
19841	zurrâf	ظُرَرِافٌ	Ar.	•	Zarafetli adam.			
19842	zarâfet	ظَرَافَةٌ	Ar.	•	Zeki ve zeyrek olmak ve kelamı vech-i belâgat ve letafet üzere hoş-âyende ve nazik söylemekten ve hüsn-i vech ve hüsn-i hey'et ve nezâket-i kıyâfetten ibarettir ve zarafetle hemen civanlık ve şebâblık hevâ ve hiffetinde olan taze mahbup ve mahbubeler sıfatlanır, pîr ü pîre-zen kısmı ve rüesa ve sâdâtan olanlar muttasıf olmazlar ve kıyasatlı ve güzel ve varasıklı olmak ve zarif nesne.			
19843	zarâ'if	ظَرَائِفٌ	Ar.	•	Zarifler, zarafetler ve zarif olan nesnelere.			
19844	zarf	ظَرْفٌ	Ar.	∴	Kap, vi'â, içine nesne konulmak için istimal olunan şey, mektup zarfı, fincan zarfı gibi ve sarf ve nahiv ısı. olup fiilin zaman veya mekânını tayin eden kelimeye denilir, zarf-ı zamân, zarf-ı mekân derler; cemi, zurûf gelir ve bir adam zeki ve zeyrek olmak.	cem	Sarf ve Nahiv	
19845	zurefâ'	ظُرَفَاءٌ	Ar.	•	Zarif olanlar, ehl-i zarâfet olanlar.			
19846	zârbân	ظَرْبَانٌ	Ar.	*	Kedi cüssesinde, bed-râyhâlı ve kerih bir cân-verdir, Türkçede göçen tabir olunur, begayet zartacı ve zartası ziyadesiyle fena kokar ve bir urbaya osursa urba eskiyip gider, râyiha-i habîsesi yine ondan zail olmaz, ekseriya kertenkele muzdarip olarak tahammûlden kalmakla naçar taşraya pür-tâb edip çıktıkta sayd ve ekl eder ki melunun zartası olmaktadır.			
19847	zurûf	ظُرُوفٌ	Ar.	•	Zarflar, kaplar.			
19848	zarîr	ظَرِيرٌ	Ar.	*	Taşlık yer ve yol bulunmak için nasbolunan mil makulesi nişana denilir; cemi, zırâr ve ezîrre gelir.	cem		
19849	zarîf	ظَرِيفٌ	Ar.	•	Zeki ve ferasetli ve kıyasatlı olan ve güzel ve yaraşıklı adam veya nesne; cemi, zurefâ.	cem		
19850	zarîfâne	ظَرِيفَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Zarife mahsus ve yaraşır ve zarif tavır ve hareketinde olan.			
19851	zarîfe	ظَرِيفَةٌ	Ar.	•	Zarif nesne.			
19852	zufür	ظَفِيرٌ	Ar.	∴	İs. tıbbiyeden olup nâhun ve tırnak denilen parmak uçlarındaki kemiksi şeylere denilir, kemik olmayıp derinin beşere denilen en üst tabakasının üzerindeki kıllar gibi bir mahsulüdüdür ve âdeta kılların içtimandan hasil olmuş diyenler de vardır, gerek pençe sahibi hayvanın olsun ve gerek insanın tırnağı olsun müsavidir; cemi, ezfâr gelir.	cem	Tıp	
19853	zufr	ظَفْرٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
19854	zufr-i mültehim	ظَفِيرٌ مُلْتَحِمٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup tırnakların etlere gömülmesi marazına denilir ki sebebi dar ayakkabı giymektir.			Tıp
19855	zufr-i ğâ'ir	ظَفِيرٌ غَائِرٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve ıs. tıbbiyedir.			Tıp
19856	zafere	ظَفْرَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup göz kapağının kırırdağıyla tabaka-i mültahimesinin cüzü olarak bir nev kalınlığının denilir.			Tıp
19857	zafer	ظَفْرٌ	Ar.	∴	Bir kimse matlubu olan nesneye yol bulup nail ve dest-res olmak ki tırnak ilâştirmekten kinayedir ve galip olmak ve nusret ve galebe ve gözde perde tabir ettikleri illet hâdis olmak.			
19858	zafîr	ظَفِيرٌ	Ar.	*	Talîh ve ikbalinin yaverliğinden talebine azmeylediği matluba daima zafer-yâb olan adam.			
19859	zill	ظِلٌّ	Ar.	∴	Zîh mukabilidir, mutlaka gölgeye denilir, güneş zail olduktan sonra olan gölge manasına fîden e'amdır ve sitr manasına cemi zilâl gelir ve cennet-i a'lâ ve mer'î olan hayal ki gerek cin taifesinden olsun ve gerek sairinden bulunsun ve iz ve minnet ve şevket manasına ve libasın pervazı ve geceye veyahut bir bölüğüne denilir ve her nesnenin karaltısı ve şahsı ve sevâdı ve tesettür eylediği sevb ve perde makulesi ve kenef ve himaye manasına ve bir nesneyi bürüyüp örten örtü ve hendese ıs. olup bir kavise temas eden hatt-ı müstakîme itlak olunur ve ona mümas dahi denilir, tamâm-ı zil : kavisin tamamının zıllı yani tamâm-ı müması manasına ıs. hendesivvedendir.			Hendese

19860	zillü'ş-şebâb	ظِلُّ الشَّبَابِ	Ar.	*	Cıvanlığın evvel hengâmı.			
19861	zulâ°	ظُلَاغٌ	Ar.	*	Dâbbe kısmının ayaklarında zuhur eden bir illettir ki hayvanı aksatarak yürütür.			
19862	zılâl	ظِلَالٌ	Ar.	∴	Cennetin gölgeleri ve zıllar, gölgelikler, siyahlar.			
19863	zalâl	ظَلَالٌ	Ar.	•	Mutlaka gölgelik eden şey, sayeban.			
19864	zılâle	ظِلَالَةٌ	Ar.	*	Gölgelik.			
19865	zalle	ظَلَّةٌ	Ar.	*	İkamet ve ârâm ve sağlık.			
19866	zulle	ظُلَّةٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi kaplayıp örten örtü ve gölgelik, sayeban ve ağacın gölgelik eden yeri ki altına girip gölgelenilir ve cem gölge, siyah zıl ve gölge eden bulut; cemi, zulel gelir vevahut zılâl gelir.	cem		
19867	zalâm	ظَلَامٌ	Ar.	•	Zulmet, karanlık.			
19868	zılâm	ظِلَامٌ	Ar.	*	Bir adama zulmetmek.			
19869	zallâm	ظَالِمٌ	Ar.	•	Ziyade zalim olan kimse.			
19870	zulâmet	ظُلَامَةٌ	Ar.	•	Zulüm ve nahak olan iş.			
19871	zalâme	ظَلَامَةٌ	Ar.	*	Mazlum hakkı.			
19872	zalf	ظَلْفٌ	Ar.	*	Batıl ve beyhude ve mübah nesne ve bir adam kendi nefsinin işlemekten veyahut o işe teveccüh ve râğbetten meneylemek veyahut bi'l-külliyeye ondan geri durdurup vazgeçirmek ve bir kimseye ardına düşülmek için izini gizleyip belirsiz etmek veyahut izi belli olmamak için katı yerde yürümek ve bir adamın izine uyup gitmek.			
19873	zılif	ظِلْفٌ	Ar.	*	İs. hayvânîyyeden olup sığır, koyun, keçi ve ahu ve at ve beygir makulesi çatal tırnaklı ve ona müşâbih tırnaklı hayvanatın bakanağına veya tırnağına denilir ki insanın ayağı makamındadır; cemi, zulûf ve ezlâf gelir ve meşy vesair hâlâtta bir adama mütâba'at eylemek ve hevâ ve heves-i nefsânîyyesinden kendisini meneden adam.	cem	Hayvanat	
19874	zulel	ظُلُلٌ	Ar.	•	Zılleler, gölgeler.			
19875	zulm	ظُلْمٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi mahalline vazeylemeyip mahall-i mahsûsanın gayrıya vazeylemek ki vaz'-ı mezbûr ya ziyade ile ya noksan ile veya vaktinden veya mekânından udûl ile olur ve zulüm üç türlüdür biri beyne'l-insân ve beynellâhi teâlâ olur bunun a'zamı küfür ve şirk ve nifaktır, biri beyne'z-zâlim ve beyne'n-nâs olur ve biri de beyne'z-zâlim ve beyne'n-nefsihi olur ve bir kimseye cevîr ve bî-dâd eylemek ve nahak olan iş.			
19876	zulümât	ظُلُمَاتٌ	Ar.	•	Zulmetler, karanlıklar.			
19877	zulmânî	ظُلْمَانِيٌّ	Ar.	•	Karanlık olan, bilâ-ziyâ olan ve karanlığa mensup ve müteallik olan.			
19878	zulmânîyyet	ظُلْمَانِيَّةٌ	Ar.	•	Zulmânîlik ve zulmânî olmak.			
19879	zulmet	ظُلْمَةٌ	Ar.	•	Karanlık, adem-i ziyâ.			
19880	zulûl	ظُلُولٌ	Ar.	•	Zıllar, gölgeler, sayeler.			
19881	zalûl	ظَالُولٌ	Ar.	*	Bir adam gece işlemeyip bütün gündüz işlemek.			
19882	zalûm	ظَالُومٌ	Ar.	•	Pek zalim ve adaletsiz ve zulüm ve bî-dâd edici sitemkâr.			
19883	zillî	ظِلِّيٌّ	Ar.	∴	Zıl ve gölge ve sayeye mensup ve müteallik olan ve hendese ı. olup zıl ve memâssa ait ve raci ve müteallik olan.		Hendese	

19884	zalıf	ظَلِيفٌ	Ar.	•	Begayet fakir ve bed-hâl adam ve hor ve zelil kimse ve huşunetli ve dürtüş ve katı yer ve güç ve tünd ve şedit iş ve katılık, şiddet ve müft ve meccân ve bî-bedel vehb ve götürü manasınadır.			
19885	zalı	ظَلِيلٌ	Ar.	•	Gölgeli olan yer ve sâyedâr olan ve gölgesi çok olan.			
19886	zalıme	ظَلِيمَةٌ	Ar.	∴	Zalimin zulüm ile alıp mazlumun talep eylediği nesne ve zulüm ve nahak olan iş.			
19887	zamâ	ظَمَاءٌ	Ar.	*	Pek susamak ve bir nesneye müştak ve ârzû-mend olmak ve susuzluk.			
19888	zamân	ظَمَانٌ	Ar.	*	Susuz, teşne kişi.			
19889	zann	ظَنٌّ	Ar.	∴	İ'tikâd-ı gayr-ı câzimin vücut ve ademi beyinde râcih olan tereddüde denilir ki Fâriside gümân ve Türkçede sanma ve sezme denilir; cemi, zunûn gelir ve mücerret emareden hasıl olan ilim ki kuvvet buldukta ilim ve yakine mü'eddî olur ve pek zayıf oldukta tevehhüm haddini tecavüz eylemez ve sanmak, sezme ve yakinen bilmeyip takriben ve karînen anlamak, itikat etmek, suizan : bir kimseyi fena sanmak, hüsnüzan : bir kimseyi iyi farz etmek.	cem		
19890	zınnet	ظِنَّةٌ	Ar.	∴	Töhmüt ve sanma, sezme ve gümân, şüphe; cemi, zınen gelir.	cem		
19891	zunûn	ظُنُونٌ	Ar.	•	Zanlar, sanmalar, gümânlar.			
19892	zanûn	ظَنُونٌ	Ar.	*	Zayıf ve bî-mecâl adam ve hile ve rey ve tedbiri kalil adam ve şan ve şerefi olmakla herkes tezevvücüne hâşiş-ger olan hatun ve zanni yaramaz olan kimse.			
19893	zanîn	ظَنِينٌ	Ar.	*	Töhmüt olunan adam, müttehem, mücrim.			
19894	zuâr	ظَوَارٌ	Ar.	*	Saç ayağı denilen maruf nesne ki tencere ve emsalini ateş üzerine koymak için kullanılır.			
19895	zavâhir	ظَوَاهِرٌ	Ar.	•	Zâhireler, bülend ve yüksek yerler ve göze çarpan ve görünen yerler.			
19896	zuhâr	ظُهَارٌ	Ar.	*	Cemâ'at-i insâniyye.			
19897	zihâr	ظِهَارٌ	Ar.	*	İki nesneyi birbirine mutabık eylemek ve arka arkaya mukabil olmak, mukâbeletü'z-zahr bi'z-zahr.			
19898	zahâret	ظِهَارَةٌ	Ar.	*	Bir adam kaviyyü'z-zahr olmak.			
19899	zihâret	ظِهَارَةٌ	Ar.	*	Bir nesnenin dış yüzü, bitâne mukabildir bu da iç yüzü demektir ve kaftanın yüzü.			
19900	zuhâriyye	ظِهَارِيَّةٌ	Ar.	*	Güreşçiler yani pehlivanlar mansûbelerinden biri ki sarma dedikleri hâldir yahut hasmı arkası üstüne yıkmaktır ve hatunu oğlan gibi domaltıp arka tarafından cima eylemek ve esirin ellerini arka tarafına çevirip bent eylemek.			
19901	zahr	ظَهْرٌ	Ar.	∴	Arka, püşt ve geri tarafına denilir ki karın mukabilidir; cemi, azhur ve zuhûr ve zuhrân gelir ve bir nesne ile fahr ve mübâhât eylemek ve galiz ve mürtefi olan arz ve Kur'ân-ı Kerim'in lafz-ı şerîfine itlak olunur ki teviline batın denilir ve hadis ve haber ve bir adamın kaybettiği şey ve bir kimsenin hacetine mübâlât eylemevip ihmal ve müsamaha eylemek.	cem		
19902	zahr	ظَهْرٌ	Ar.	•	Şemsin nısfinnehar dairesinden zail olduğu saate denilir ki ögle vakti tabir olunur.			
19903	zahri	ظَهْرِيٌّ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kırmızı veya siyah kan damarlarından ve etlerden ve sinirlerden arkaya ait ve mensup olan eczâ-yı bedeniyeye sıfat olur ve arkaya müteallik ve ait demektir.			Tıp
19904	zahriyye	ظَهْرِيَّةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve İs. tıbbiyedir.			Tıp
19905	zihri	ظِهْرِيٌّ	Ar.	*	Mübâlât olunmayarak verâ-i zahra atılıp terk ve ihmal olunmuş nesne.			
19906	zaheret	ظَهْرَةٌ	Ar.	*	Ev metali ve bir adamın aşiret ve tebârî.			
19907	zuhret	ظَهْرَةٌ	Ar.	*	Muin ve meded-kâr ve bir adamın kavim ve aşireti.			

19908	zuhûr	ظُهُور	Ar.	∴	Bir nesne rûşen ve pedîdâr ve ayan olmak ve bir adama yardım eylemek ve galip olmak ve fırsat bulmak ve bir nesneyi aşikâre kılmak ve adamın derecesini terfi ile ali rûtbeye is'âd eylemek ve vaki olmak ve vuku bulmak ve hulul etmek ve şöhret ve ulüvv-i kadre vasıl olmak ve zahrlar, arkalar, püştler, sırtlar, sahib-zuhûr : meshur ve müte'ârif ve âli-kadr olan.			
19909	zahîr	ظَهِير	Ar.	∴	Arka ağrısına müptela olan kişi ve muayyen yaver ve arka ve yardımcı ve iane edici.			
19910	za'r	ظَنَر	Ar.	*	Süt anne, daye; cemi, zu'ûr gelir ve köşkün rûknü ve binalarda kirişleme veyahut ok denilen büyük direk.	cem		
19911	°	ع	Ar.	•	İşbu harf-i ayn-ı mühmele-i müretteb, tertîb-i hurûf-ı Osmâniyyede yirmi birinci harf olup hesap ve uluma dair olan kütüb ve resâ'ilde yetmiş adedine işaretler ve mısra kelimesine işaret olup menşur arasında vaki olan şiir mısramın iradına alamet ve muhtırdır.			
19912	°âb	غَاب	Ar.	*	Nakisa ve vasma manasına.			
19913	°âbid	غَابِد	Ar.	•	İbadet ve taat eder olan ve dindar olan kimse ve ubudiyet eden.			
19914	°âbidâne	غَابِدَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Dindar kimseye münasip ve ubudiyet eder tavırda bulunan.			
19915	°âbir	غَابِر	Ar.	•	Ubûr edici, geçici ve bir mahalden geçeren olan.			
19916	°âbis	غَابِس	Ar.	•	Ubûsetli olan, yüzü ekşi ve turş-hû olan kimse.			
19917	°âtik	غَاتِق	Ar.	∴	Azatl kul, köle ve atâk olunmuş olan ve yetişmiş, taze kız; cemi, avâtik gelir.	cem		
19918	°âtik	غَاتِك	Ar.	•	Kerim ve bihter olan ve âlâ olan.			
19919	°âtî	غَاتِي	Ar.	•	Utüv sahibi, serkeş ve mütekebbir olan.			
19920	°âc	غَاج	Ar.	∴	Fil dişi ve dolu kap.			
19921	°âcib	غَاجِب	Ar.	•	Acep ve taaccüp olunacak olan.			
19922	°âciz	غَاجِز	Ar.	•	Aciz sahibi ve kudreti olmayan, beceremeyici ve muktedir olmayan ve kuvvet ve iktidarı olmayan.			
19923	°âcizâne	غَاجِزَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Kuvvet ve iktidarı az olana layık ve münasip ve mensup olan.			
19924	°âcizî	غَاجِزِي	Ar.	•	Acizlik, adem-i iktidâr.			
19925	°âcil	غَاجِل	Ar.	∴	Meşrebi tez ve süratli olan adam ve hâlâ hazır olan şey ve acil ise zamân-ı âtîde olacak şeydir ve acele edici ve çabuk tükenip fena ve inkâd bulur olan ve peşin olan.			
19926	°âcilen	غَاجِلًا	Ar.	*	Acele ile acele olarak.			
19927	°âcîlâne	غَاجِلَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Acele eden gibi ve aceleci tavrında.			
19928	°âcî	غَاجِي	Ar.	•	Fil dışından ibaret olan.			
19929	°âd	غَاذ	Ar.	*	Hûd aleyhi's-selâmın kavmi olup pederleri ismiyle müsemmadır.			
19930	°âdet	غَاذَةٌ	Ar.	∴	De'b ve deyden manasına olup Türkçe töre tabir olunur ki işleme adap ve rûsum ve meşhûrât kabilinden olarak mukarrer ve mükerrer olan fiil.			
19931	°âdil	غَادِل	Ar.	∴	Adl ü dâd edici adam ve zulüm ve gadirden içtinap birle riayet ve iktidâ eder olan ve benzer ve müşâbih ve müsavi olan ve yolundan sapıp arkuu gider olan ve ı. fikiyyeden olup hasenatı seyiyatına galip olan kimseye denilir; cemi, udûl gelir.	cem	Fıkıh	
19932	°âdilâne	غَادِلَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Hakka riayet edene layık ve yaraşır olan ve adl ve hakka riayet eden tavrında bulunan.			

19933	°ādī	غَادِي	Ar.	∴	Kadim Őeye ıtlak olunur, gűya ki Âd kavmine mahsustur ve dűŐman, adűv olan ve dűŐmanlık eden ve bayaĐı, nâs beynin de meŐur ve cari olup mahsus olmayan; cemi, uddât gelir, adűvler manasına ve arslan, esed.	cem		
19934	°ādiye	غَادِيَة	Ar.	*	Gaza yolunda seğirten at, esb; cemi, ādiyât.	cem		
19935	°āzır	غَاذِر	Ar.	*	Azar ve bahane kabul eder olan adam.			
19936	°ār	غَاذِر	Ar.	•	Ayıp ve nakisa lazım gelecek Şey ki utanmak ve hicap ve Şerm hâline bir suretle sebep olur.			
19937	°āriż	غَارِض	Ar.	∴	Sonradan olan nesne ve bir nesnenin zatına ve hakikatine müteallik ve lazım olmayıp o nesneden bazen vaki ve kaim olan ve yanak, izâr ve bir nesneyi arz ve takdim edici olan; cemi, avârız gelir.	cem		
19938	°āric	غَارِج	Ar.	•	Urűc edici, yukarı çıkıcı olan.			
19939	°āriżan	غَارِضًا	Ar.	•	Zatı olmayıp sonradan hâdis olmak üzere.			
19940	°āriża	غَارِضَة	Ar.	∴	Hadise, zuhura gelen husus ve isabet eden bela ve kaza ve keder; cemi, avârız gelir ve yanağın safhası ve kârgir binalarda kirişleme veya hatıl tabir olunan kalın direklere denilir ve nahiye ve fesahat ve beyan ve belagat ve lesen ve celadet ve sarâmet.	cem		
19941	°āriżi	غَارِضِي	Ar.	•	Arazi, arz ve arızaya mensup ve müteallik olan.			
19942	°ārif	غَارِف	Ar.	∴	Bilici, anlayıcı, malumat sahibi olan ve haberdar olan ki műnkir mukabilidir ve sabur ve sabit ve mütehammil adam.			
19943	°ārifâne	غَارِفَانَة	Ar. - Far.	•	Malumat sahibine yakışır ve layık olan ve bir eğlence masarifinin herkes hissesine isabet edeni tesviye etmekten ibaret olan tediye hususuna denilir.			
19944	°āriife	غَارِيفَة	Ar.	•	Atâ ve ihsan ve kerem ve atiyye ve hűsn ve bayram gűnűnden bir gűn evvelki gűn; cemi, avârif.	cem		
19945	°āri	غَارِي	Ar.	•	Çıplak kimse ve giyili ve tumanlı olmayan ve malik olmayan ve bűrehne olan; cemi, urrât gelir ve bir sıfatla muttasıf olmayan.	cem		
19946	°āriyet	غَارِيَة	Ar.	∴	Beyne'n-nâs mütedavil olan Şey ki murat, hibe olmayarak birbirine haceti bitinceye kadar verdikleri nesnedir ve is. fikhivveden olup menfaati meccanen temlik olunan Şeye denilir.		Fıkıh	
19947	°āriyeten	غَارِيَة	Ar.	•	Asıl olmayıp hacete mebni ve bir vakit için istimal olunmak üzere.			
19948	°āriyet-serâ	غَارِيَتَسْرَا	Ar. - Far.	•	Dűnya âlem, dârű'l-âriye.			
19949	°āriyeti	غَارِيَتِي	Ar.	•	Asıl olmayıp hacete mebni bir vakit istimal olunan.			
19950	°āzim	غَاذِم	Ar.	•	Azmedici ve bir Şeyi yapmağı kavi niyetle kastedici ve bir mahalden kalkıp kıyam ederek yola çıkan kimse.			
19951	°āss	غَاس	Ar.	•	Gece vakti kol gezen bekçi.			
19952	°āŐir	غَاوِشِر	Ar.	•	Onuncu, dokuzuncunun yani dokuzuncu adedin akabinde vaki olan, dehűm.			
19953	°āŐire	غَاوِشِرَة	Ar.	*	Mushaf-ı Őerifin oŐűr yerlerine niŐan için vazolunan halkalı Őekle denilir.			
19954	°āŐik	غَاوِشِق	Ar.	•	AŐka giriftar olan adam ve aŐık edici ve birinin űftâdesi ve dil-rűbűdesi olan kimse.			
19955	°āŐikâne	غَاوِشِقَانَة	Ar. - Far.	•	AŞık tavir ve hareketinde ve âŐiĐa layık ve yakışır olan.			
19956	°āŐikűyyet	غَاوِشِقِيَة	Ar.	•	AÇıklık, âşık olmak.			
19957	°āŐűrâ	غَاوِشُرَا	Ar.	•	Muharremű'l-harâmın onuncu, alâ-kavlin dokuzuncu gűnűne denilir, zikri âti yevm-i vird-i ba'ırden me'hűz olmakla bir hesapta yine onuncu olur.			
19958	°āŐif	غَاوِصِف	Ar.	•	Mutlaka bir canibe sapıp meyleden Őey ve fırtınalı ve tűnd ve Őedit esen rűzgâr; cemi, avâsıf gelir.	cem		

19959	°aşım	عاصم	Ar.	•	Kendini gūnahtan menedip pak ve ismetli tutar olan.			
19960	°aşı	عاصی	Ar.	•	İsyan edici, emre muhalefet eyleyici, nâ-fermân kimse ve itaatsiz ve adem-i itâ'atte bulunan.			
19961	°ațır	عاطر	Ar.	•	Güzel kokulu nesnelere sever olan ve güzel kokulu ve hoş-bû ve muattar olan.			
19962	°ațıs	عاطس	Ar.	•	Aksıran, aksırır olan.			
19963	°ațış	عاطش	Ar.	•	Atşa giriftar olan, susamış olan ve teşne olan; cemi, uttâş gelir.	cem		
19964	°ațif	عاطف	Ar.	•	Başını çevirip yüzünü bir tarafa müteveccih eder olan ve meyil ve şefkat edici ve lütuf ve kerem ile nazar eder olan ve iki kelimeyi veyahut iki ibareyi birbirine atf ve bent eder olan harf veya kelime, vâv-ı âtufe misilli.			
19965	°ațifet	عاطفة	Ar.	•	Birine lütuf ve kerem ile nazar eylemek ve iki kelime yahut iki ibareyi birbirine rabıt ve bent eden harf veyahut kelime.			
19966	°ațıl	عاطل	Ar.	∴	Atıl, pîrâye ve düzgünden hali hatun; cemi, avâtıl gelir ve işi gücü olmayıp boşta olan.	cem		
19967	°ațf	عافی	Ar.	*	Bir nesneyi talep ve cüst-cû eden adam ve mühimmat ve mutlaka fazl ve kerem veyahut rızık ve me'ûnet talibine denilir ve affedici.			
19968	°ațiyet	عافية	Ar.	∴	Sihhat-i beden ve selamet ve tendürüstî ve Hak Teâlâ kulundan emraz ve belayı def ve hıfzylemekle hasil olan sihhat ve selamete denilir ve bir nev illet ve maraza giriftar olmayıp sağ ve selim olmak ve nâsın bir kimsenin yüzünden eza ve sıklet ve tasallutunu ve o kimsenin nâsa ihtiyaç ve taarruz ve müracaatını sarf ile o kimsevi asude ve azade evlemek hususundan ibarettir.			
19969	°ațķ	عاق	Ar.	*	Peder ve maderine asi olan, nâ-halef.			
19970	°ațib	عاقب	Ar.	∴	Bir kavmin seyit ve ser-kârlarına halef olan kişi ki umur ve mesâlih ikinci derecede ona raci olur, kâhya ve naip gibi ve vezir, kaymakam ve halife ve eslafına hayır ve fazilet cihetiyle halef olan adam ki onun gediğini boş koymaz.			
19971	°ațibet	عاقبة	Ar.	∴	Veledede itlak olunur ve her şeyin sonu, ahiri, encamı.			
19972	°ațibet-endîş	عاقبت اندیش	Ar. - Far.	•	İşin sonunu mûlahaza eden.			
19973	°ațibet-bîn	عاقبت بین	Ar. - Far.	•	İşin ne netice hasil edeceğini görüp bilen.			
19974	°ațid	عاقد	Ar.	*	İs. fihhiyeden olup bir hususu iltizam ve taahhüt eden iki taraftan birine itlak olunur ki ikisine birden âkideyn denilir.		Fıkıh	
19975	°ațir	عاقز	Ar.	∴	Doğuramaz olan ve kendisinden asla çocuk ve yavru ve mahsulat alınmaz şey ve hayvan ve kısır olan; cemi, ukkar gelir, Fâriside nesterûn derler ve asla kendiden velet mütevellit olmayan yani çocuğu olmaz olan kişi ve hüsn ü cemâlde misil ve mânendi olmayan hatun.	cem		
19976	°ațil	عاقل	Ar.	•	Sâhib-i akl ve akıllı ve aklı çok olan kimse; cemi, ukalâ ve ukkâl gelir.	cem		
19977	°ațilâne	عاقلة	Ar. - Far.	•	Akıllıya layık ve yaraşır olan ve akıllı tavır ve hareketinde olan.			
19978	°ațile	عاقلة	Ar.	*	Diyet ve hûn-bahâ manasına akıl kelimesinden ism-i fâ'il olup cemaat, kabile demektir, badehu bir adamın asabesine itlak olundu ki katl-i hatâ ile diyet lazım oldukça diyetini çekip eda ederler; cemi, avâkil.	cem		
19979	°ațif	عاقف	Ar.	•	Bir işe ikdam eder olan ve nefsinin bir mahalde hapsedip o mahalde müdâvemet eder olan ve mutlaka mukim ve müteveccih manasına.			
19980	°âlü'l-°âl	عَالُ الْعَالِ	Ar.	•	Aliyyülâlâ ve bihterîn olan.			
19981	°ale	عالة	Ar.	•	Ayiller ve ehl ü iyâl takımı.			

19982	°âlem	عَالَمٌ	Ar.	∴	Mecmû'-ı mahlûkâta itlak olunur ve felek-i kamerin zirinde mevcut olan cevahir ve a'râz ve mâsivâ-yı ilâhî olan mahlukata itlakı, mucidi olan zât-ı ecel ve âlâyı bilmeye delalette vesile olduğuna mebnidir; cemi, âlemün gelir ve mecmû'a-i mahlûkât ve mecmû'a-i kâ'inât-ı mahlûka ve cemiyeti enva ve esnâf itibariyledir âlem-i insân ve âlem-i âb ve âlem-i nâr gibi veyahut eşref-i mahlûkât olan insanın tağlibine mahmûldür.	cem		
19983	°âlem-i âb	عَالَمِ آبٍ	Ar. - Far.	•	İşret meclisi ve mestlik hâli ve sarhoşluk hâli.			
19984	°âlem-i ceberût	عَالَمِ جَبْرُوتٍ	Ar.	•	Ve âlem-i melekût ve âlem-i lâhût ve âlem-i ulvî kâ'inât-ı mahsûsa-i şerifenin mesken ve me'vâları olarak dünyadan hariç birer âlemin isimleridir.			
19985	°âlem-i süflâ	عَالَمِ سُفْلَى	Ar.	•	Ve âlem-i nâsût ve âlem-i sûrî ve âlem-i şehâdet, işbu meskenimiz olan dünyanın isimleridir.			
19986	°âlem-i gayb	عَالَمِ غَيْبٍ	Ar.	•	Ve âlem-i ervâh insanın havvâs-ı hamse-i zâhiresine gayr-ı mahsûs olup cin ve melaike ve ruhlara mahsus olan âlemin isimleridir.			
19987	°âlem-i mişâl	عَالَمِ مِثَالٍ	Ar.	•	Ve âlem-i ma'nâ ve âlem-i menâm ve âlem-i hâb, rüya ki uykuda görünür.			
19988	°âlim	عَالِمٌ	Ar.	•	İlim ile muttasıf olan ve ilim sahibi ve malumat sahibi ve bilir olan kimsedir, dânâ manasına; cemi, ulemâ gelir.	cem		
19989	°âlem-ârâ	عَالَمِ آرَا	Ar. - Far.	•	Âleme ziynet verici, âlemin ziyneti olan.			
19990	°âlem-efzûz	عَالَمِ أَفْزُوزٍ	Ar. - Far.	•	Âleme ziya verici ve aydınlandırıcı olan.			
19991	°âlimâne	عَالِمَانَةٌ	Ar. - Far.	•	Âlim kimse tavır ve hareketinde olan ve âleme layık ve yakışır ve seza ve münasip olan.			
19992	°âlem-penâh	عَالَمِ پَنَاهٍ	Ar. - Far.	•	Dünyanın sığınıp iltica edeceği ve sayesinde baki olacağı nesne.			
19993	°âlem-tâb	عَالَمِ تَابٍ	Ar. - Far.	•	Dünyaya ziya ve hararet verici olan.			
19994	°âlem-sûz	عَالَمِ سُوزٍ	Ar. - Far.	•	Dünyayı yakıp yandırıcı olan.			
19995	°âlem-gîr	عَالَمِ گَيْرٍ	Ar. - Far.	•	Dünyayı zapt edici olan.			
19996	°âlemî	عَالِمِيٌّ	Ar.	•	Âleme mensup ve müteallik ve ait olan.			
19997	°âlemiyân	عَالَمِيَّانٌ	Ar. - Far.	•	İnsan taifesi.			
19998	°âlemîn	عَالَمِيْنَ	Ar.	•	Âlemler, mahlukat mecmuları.			
19999	°âli	عَالِيٌّ	Ar.	•	Yüksek olan ve şerif ve celil ve aziz olan.			
20000	°âliye	عَالِيَّةٌ	Ar.	*	Bir nesnenin yukarısına denilir, tepe başı gibi.			
20001	°âli-tebâr	عَالِي تَبَارٍ	Ar. - Far.	•	Asıl ve nesebi celil ve şerif olan.			
20002	°âli-câh	عَالِي حَاهٍ	Ar. - Far.	•	Rütbe-i refi'ada olan.			
20003	°âli-cenâb	عَالِي جَنَابٍ	Ar.	•	Şeref ve celal sahibi olan ve rezalet ve denaetten külliyen müctenib olan.			
20004	°âli-şân	عَالِي شَانٍ	Ar.	•	Zatında şerif ve celil olan.			
20005	°âli-fişret	عَالِي فِشْرَةٍ	Ar.	•	Kendi zatında asla denaet vaki olmayıp kerim ve celil olan.			
20006	°âli-ğadr	عَالِي قَدْرٍ	Ar.	•	Kadir ve haysiyeti ali ve celil olan.			
20007	°âli-ğüher	عَالِي كَهْرٍ	Ar. - Far.	•	Zatında ulüv ve şeref sahibi olan.			
20008	°âli-mağâm	عَالِي مَقَامٍ	Ar.	•	Rütbesi refi' olan.			

20009	°ālī-miḳdār	غَالِي مِقْدَار	Ar.	•	Şerif ve celil olan.			
20010	°ālī-menḳibet	غَالِي مَنَقِبَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20011	°ālī-mekân	غَالِي مَكَان	Ar.	•	Rütbesi refî' olan.			
20012	°ālī-himmet	غَالِي هِمْمَت	Ar.	•	Himmeti çok olan.			
20013	°ām	غَام	Ar.	•	Yıl, sene ki Fâriside sâl denilir; cemi, a'vâm gelir ve nehâr ve gündüz.	cem		
20014	°āmm	غَام	Ar.	•	Umum, bayağı, müşterek olan, has ve mahsus olmayan, umumi olan ve bayağı sokak halkı.			
20015	°ämme	عَامَّة	Ar.	∴	Sal ki kayak gibi üzerine binilir ve hassa mukabilidir ve avam ve umum, herkes, cümle, cemi' manasınadır.			
20016	°āmmeten	عَامَّةً	Ar.	•	Umûmen, cümleten, kâffeten.			
20017	°āmīr	عَامِر	Ar.	•	Abat, âbâdân ve mamur olan.			
20018	°āmil	عَامِل	Ar.	•	Amel edici, işleyici ve nahiv ı. olup bir kelimenin ref' veya cer veya nasbını mucip olan kelimeye denilir ve hâkim, zabıt, voyvoda ve işçi ve icrâ-yı san'at edici.		Nahiv	
20019	°āne	عَانَةٌ	Ar.	*	Kasıkta biten kıllara denilir ve kasık ve ı. tıbbiyeden olup kalça kemiklerinin ön tarafta birleştiği mahaldeki kulp gibi delik olan kıtalarına ıtlak olunur; cemi, ânât.	cem		
20020	°ānī	عَانِي	Ar.	*	Esir ve giriftar olan ve dem-i sâ'il.			
20021	°ā'id	عَائِدٌ	Ar.	•	Raci ve avdet edici ve gelir olan ve birine müteallik ve nasip olan.			
20022	°ā'ide	عَائِدَةٌ	Ar.	•	Maruf ihsana ve sıla ve atıyyeye ve atıf ve şefkate ıtlak olunur ve fayda ve menfaat ve birine bir husustan nasip olup müteallik ve raci olan nesne; cemi, â'idât gelir.	cem		
20023	°ā'iz	عَائِضٌ	Ar.	•	İvaz, bir nesneye bedel kılınan diğer nesne.			
20024	°ā'ir	عَائِرٌ	Ar.	*	Gözü alil eder olan şey ve göz ağrısı ve göze düşen hâr u hâşâk makulesi ve gözün alt kapağında hâdis olan bir gûne sivilce.			
20025	°ā'ire	عَائِرَةٌ	Ar.	*	Kesret ve vefret cihetiyle nazırın gözünü doldurur olan mal.			
20026	°āyiş	عَائِشٌ	Ar.	•	Maaş cihetinde hüsn-i hâl ve sâz ve sâmân sahibi olan adam.			
20027	°ā'ik	عَائِقٌ	Ar.	•	Bir işten alıkoyup men ve sarf eden mâni ve meşgale; cemi, avâ'ik gelir.	cem		
20028	°abā'	عَبَاءٌ	Ar.	∴	Yünden mamul, maruf bir nev çuha ki Türkçede aba denilir ve ahmak ve sakil ve nadan ve nâ-tirâş kimse; cemi, a'bi'e gelir.	cem		
20029	°ubāb	عُبَابٌ	Ar.	∴	Her nesnenin evveli ve muazzamı ve cemaat ve pek taşkın ve püskürücü olan sel suyu.			
20030	°ibād	عِبَادٌ	Ar.	•	Abdler, bendeler, kullar, köleler, bendeler.			
20031	°ibādullāh	عِبَادُ اللَّهِ	Ar.	•	İnsanlar, beniâdem, Allah kulları.			
20032	°ibâdet	عِبَادَةٌ	Ar.	•	Tapmak ve kulluk etmek ve Hak Teâlâ hazretlerine edilen kulluk ve bendelik ve perestiş ki dua ve takva ve hayrat ve hasenattan ibaret olur ve taat manasına ki fi'l-asl inkıyat ve huzû' manasındandır.			
20033	°ibâdet-ḥāne	عِبَادَةُ حَانَةٍ	Ar. - Far.	•	Cami ve külliye ve havra misilli ibadete mahsus olan mahal.			
20034	°ibâdet-kār	عِبَادَةُ كَارٍ	Ar. - Far.	•	İbadet edici.			
20035	°ibâdet-gāh	عِبَادَةُ غَاهٍ	Ar. - Far.	•	Cami ve kilise ve havra misilli ibadete mahsus olan mahal.			

20036	°ibāret	عِبَارَةٌ	Ar.	∴	Düş yormak, rüya tabir etmek ve bir hâlden bir hâle tecavüz eylemek ve lisân-ı mütekellimden sem°-i sâmi°e âbir olan kelam ve mâ-fi°z-zamîri beyan eden kelam ve ma°rifet-i müşâhidden müşahit olmayana vesile-i tevassul olan hâlet ki ibret denilir ve uykuda görünen rüyanın manası.			
20037	°ibāre-senc	عِبَارَةٌ سَنِجٌ	Ar. - Far.	•	Fesahat ile tertîb-i kelâm eden kimse.			
20038	°abbās	عَبَّاسٌ	Ar.	•	Arslan, esed, şîr.			
20039	°abbāsî	عَبَّاسِيٌّ	Ar.	∴	Arslan postu misilli sarı renkli olan ve arslan gibi sedası şedit ve sedası heybetli olan ve Hazret-i Abbas'a yahut Hulefâ-yı Abbâsiyyeye müteallik ve mensup olan ve siyah renk olan ve İrân devletine mahsus bir nev akçenin ismi.			
20040	°ubüb	عُبُوبٌ	Ar.	•	Ubâblar, taşkın sel suları.			
20041	°abeş	عَبِشٌ	Ar.	•	La°b ve lehv etmek manasınadır ki bî-fâ°ide amelden ibarettir ve zmnında celb-i nef° veyahut def°-i zarar makulesi, faydası olmayan amele tflak olunur ve boş, beyhude ve bî-mücîb sev.			
20042	°abd	عَبْدٌ	Ar.	∴	Gerek hür ve gerek bende olsun mutlaka insana denilir ve birkaç türlü abd vardır biri bi-hükmi°ş-şer° abddir ki bey° ve ibtiyâ°ı sahih olan abddir, biri dahi abd-i bi°l-icâddır ki Hak Teâlâ°ya mahsustur, biri dahi abd-i bi°l-ibâde ve°l-hidmedir ki bu dahi iki türdür, biri abdullâh ale°l-ihlâs ve diğeri abdü°d-dünyâ ve a°râzihâdır ve müsterik olan abd ki cemi abîd ve âbid manası melhuz olan abdin cemi ibâd gelir ve kul cinsi memluk, bende, kul, köle, perestâr manasına ki hür mukabilidir ve bundan maada ubud, abed ve a°bud ve e°âbid ve ma°bûdâ gibi sair cemleri de vardır.	cem		
20043	°abed	عَبْدٌ	Ar.	*	Darılmak ve gazap etmek ve uyuz olmak ve pişman olmak ve bir kimse kendi nefesine bir taksir sebebiyle levn ve tevbih eylemek ve haris olmak ve inkâr etmek ve arlanmak.			
20044	°abede	عَبْدَةٌ	Ar.	∴	Zor ve kuvvet ve semizlik ve semen ve tîb ezdikleri somaki taş ve ar ve hamiyet ve cem olmak itibariyle âbidler, ibadet edici olanlar.			
20045	°iber	عِبْرٌ	Ar.	•	İbretler, ef°âl-i rediyye ve ahlâk-ı zemîme-i mevcûdesini mülâhaza edip sû-i nefîceye karîn olacaklarını vech-i kat°i ile tefhime münasip olmakla alâ-mele°i°n-nâs icra olunan azaplar ve nasihatler.			
20046	°aber	عَبْرٌ	Ar.	•	Suyun öte yakasına geçmek ve bir kelamın veya bir hususun manasını vermek.			
20047	°ibrânî	عِبْرَانِيٌّ	Ar.	∴	Yahudi taifesinin lügatleridir ki Hazret-i Âdem evlatlarından Nehr-i Nîl kenarını ihtiyar edenler bu lisanı tekellüm eylediler ve eski Yahudi taifesine mensup ve müteallik olan.			
20048	°ibret	عِبْرَةٌ	Ar.	∴	Acep manasına ve mevize ve geçmiş nesnelere itibar etmek ve terbiye-i nefis ve tezhîb-i ahlâk yolunda numune ve destur ve hâtîr-nişân tutulacak ve bellenip unutulmayacak olan husus ki gerek birinin cezası olsun ve gerek ulüvv-i cenâb ve fevz ve felahı olsun.			
20049	°ibret-âmîz	عِبْرَةٌ آمِيزٌ	Ar. - Far.	•	Kendisinde ibret alacak şey bulunan nesne.			
20050	°ibret-bağış	عِبْرَةٌ تَبَاغِشٌ	Ar. - Far.	•	İbret verici olan nesne.			
20051	°ibret-nümâ	عِبْرَةٌ تُنَمِّئُهَا	Ar. - Far.	•	İbret gösterici olan.			
20052	°ibret-nümûn	عِبْرَةٌ تُنَمُّونُ	Ar. - Far.	•	Bi-ma°nâhu eyzan.			
20053	°ibrî	عِبْرِيٌّ	Ar.	•	Eski Yehûd taifesinin lisanı.			
20054	°abkariyy	عَبْكَرِيٌّ	Ar.	*	Mutlaka nakıs ve kusuru olmayan kâmil şey ve bir kavmin seyit ve şerif ve zî-şânı ve hüsn ve letafet vesair müzeyyen olmak cihetiyle nihayet dereceye balığ olan nesneye denilir ki fevkinde bir şey olmaya, güya o şey sanâyi°-i beşeriyyeden olmayıp belki cin ve peri sanatıdır diye taaccüp oluna ve tünd ve şedit insan ve hayvan ve bir türlü fâhîr döseme ve bisât ismi ve kız-bi hâlis.			
20055	°ubûd	عُبُودٌ	Ar.	•	Abdler, bendeler, kullar, perestârlar.			
20056	°übüdiyyet	عُبُودِيَّةٌ	Ar.	•	Kulluk, kölelik ve bendelik.			

20057	°abür	عَبُورٌ	Ar.	•	Hitan olmamış, sünnet olmamış olan.			
20058	°ubür	عُبُورٌ	Ar.	•	Suyu tecavüz eylemek ve öte yakasına geçmek gerek yüzmek ve gerek sefine ve devâb veya köprü ile olsun ve geçip gitmek ve çayın ve derenin beri yakasından öte yakasına geçmek manasındadır.			
20059	°abüs	عَبُوسٌ	Ar.	∴	Katı yüzlü, utanmaz kişi ve şedit ve kerih ve nahoş olan.			
20060	°ubüs	عُبُوسٌ	Ar.	•	Rahatsızlığında naşi yüz pörtleyip ekşitmek ve dargın meşrep olmak.			
20061	°ubüset	عُبُوسَةٌ	Ar.	•	Çehre ekşiliği, meşrep tersliği.			
20062	°abher	عَبْهَرٌ	Ar.	•	Nergis ve zerrîn-kadeh denilen çiçek.			
20063	°abhere	عَبْهَرَةٌ	Ar.	*	Beşere-i vücûdu nazik ve latif ve sîm-i sâfi gibi begayet ak ve berrak olan mahbûbe-i dil-ârâm.			
20064	°abîr	عَبِيرٌ	Ar.	∴	Çok şey ve envâ'-ı tıbdan mürekkebe bir güne terkip adıdır, doğrusu amber demektir.			
20065	°itâb	عِتَابٌ	Ar.	•	Bi-tarîki'l-gazab hitap etmek ve incinecek yerlerden zikretmek ve azarlamak ve tekdir ve tevbih etmek.			
20066	°uttât	عُتَاتٌ	Ar.	•	Âtîler, utûv sahipleri, serkeş olanlar.			
20067	°itât	عِتَاتٌ	Ar.	*	Bir kimse ile muhâsama eylemek.			
20068	°itâde	عِتَادَةٌ	Ar.	•	Hazır ve amade olmak.			
20069	°atâk	عِتَاقٌ	Ar.	•	Köleyi azat etmek.			
20070	°atâkat	عِتَاقَةٌ	Ar.	•	Azadelik ve azat olmak ve azat etmek.			
20071	°ateb	عَتَبٌ	Ar.	*	Kerih ve nâ-matbû' iş ve sebbâbe ile orta parmağın veyahut orta parmakla adsız parmağın aralığına denilir ve fesat ve tebâhi.			
20072	°itb	عِتْبٌ	Ar.	*	Sadakatinden naşi veya istikametine mebni dostuna nush ve şefkat cihetiyle nâ-revâ olan, ef'âlinde daima levn ve itap eden kişi.			
20073	°atebe	عَتَبَهُ	Ar.	∴	Kapının alt eşiği ve merdiven ayaklarının her birisi; cemi, atebât gelir ve şiddet ve sahti ve kerih ve nahoş ve cem müstehcen iş.	cem		
20074	°itr	عِزْرٌ	Ar.	•	Asıl, bünyâd, temel ve kâfirlerin perestîş ettikleri büt ve sanem ve hezeyan.			
20075	°atr	عِزْرٌ	Ar.	•	Âlet-i tenâsül ve âlet-i tenâsül kıvama gelmek ve depretmek ve titretmek.			
20076	°itret	عِزْرَةٌ	Ar.	∴	Misk vesair hoş-bü nesnelere tahmîr edilmiş kılâde ki nisvân-ı Arap gerdanlarına takarlar ve bir adamın nesil ve zürriyet ve nesebi ve pek yakın olan akraba ve aşirete itlak olunur; cemi, iter.	cem		
20077	°aşr	عِزْرٌ	Ar.	*	Ayak kayıp yere kapanmak ve bir nesneye muttali olmak ve yalan söylemek ve gözcülük etmek.			
20078	°itk	عِشْقٌ	Ar.	*	Kerem ve hüsn ü cemâl ve asalet ve necabet ve şeref ve şan ve kıdem manasına ki Fâriside dîrine, Türkçede çoktanka tabir olunur ve kişizadelik ve hürriyet ve kul iken azat olmak ve azatlık ve salâh-ı mâl.			
20079	°atk	عِشْقٌ	Ar.	•	Kul ve esir azat eylemek.			
20080	°utekâ'	عِثْقَاءٌ	Ar.	•	Atikler, azat olanlar ve eski ve kadim olanlar.			
20081	°utüll	عِثْلٌ	Ar.	*	Ekül ve menû'u'l-hayr ve bî-menfa'at ve nâ-tirâş ve nadan ve seng-dil ve galiz kimse.			
20082	°atüb	عِثُوبٌ	Ar.	•	İtap ve serzeniş kendisine tesir ve fayda etmez olan.			
20083	°utüvv	عِثْوٌ	Ar.	•	Haddî müteceviz serkeşliğe tekebbür eylemek ve kibir ve ta'azzum etmek.			
20084	°atüh	عِثْوَةٌ	Ar.	•	Nâkîsu'l-akl olan ve bunamış ve aklına halel gelmiş olan.			

20085	°ath	عَته	Ar.	•	Bir adamın aklına noksan ve ateh gelmek ki ekseriya pirlikten olur, Türkçede bunamak tabir olunur veyahut akıl ve şuuru mefkûd ve zail olmak ve medhûş olmak ve ilim tahsiline pek düşkün olmak ve bir adamın kelamını herkese nakil ve hikâye eylemeve, onu âzürde kılmaya mütehâlik olmak.			
20086	°ateh	عَته	Ar.	•	Bunamış sersem ve medhûş olmak.			
20087	°uth	عَته	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20088	°atiyy	عَتي	Ar.	•	İstikbârde hadden tecavüz etmek ve utüv sahibi ve mütekebbir olan.			
20089	°atîd	عَتيذ	Ar.	*	Tedarik olunup hazır ve müheyya olan şey.			
20090	°atîk	عَتيق	Ar.	∴	Kadim nesne ve kerim ve cemil ve necip ve şerif kimselere ve rikkıyyetten hali kimseye yani azat olmuş kula denilir; cemi, utekâ gelir ve her nesnenin kadimi ve eskisi ve iyi ve gökçek nesne ve Beyt-i Atîk: Ka'be-i Mu'azzama'ya itlak olunur, şerrefehellâhu teâlâ sebeb-i tesmiyesinde vücûh-ı adîde vardır, rû-yı zemînde en evvel vaz ve tarh olunan beyit olduğuna mebnidir veyahut tufan hengâmında asumana ref' olunmağla kayd-ı garktan atik ve azat olduğuna mebnidir veyahut mutlaka tasallut ve istilâ-yı cebâbireden mu'tak olduğuna mebnidir veyahut mülk-i habeşe tarafından suikast ile hücum eden Ebrehe'nin tasallutundan mu'tak olduğu içindir eabil ve fil kıssası malumdur veyahut Ka'be-i mu'azzama'ya bir kimse malik olmayıp hürrü'l-asl olması bâ'is-i tesmiyedir ve her şeyin güzidesine ve hıyarına itlak olunur ve Sıddîk-ı Ekber radiyallâhu anhu hazretlerinin lakaplarıdır ki hüsn ü cemâllerine mebni veyahut haklarında hazret-i peygamberin lisân-ı nübüvvetlerinden men erâde en yenzure ilâ atikin ... ilâ ebî bekrin hadîs-i şerîfi sâdir olduğuna mebnidir veyahut akîb-i vilâdetlerinde valideleri tesmiye eylemiştir, şöyle ki akab-i vilâdetinde valideleri kucağma alıp Beyt-i Atîk'e getirerek ya rah bu çocuğu meyitten azat eyile ve bana başısla diye niyâz mend olduktâ istîkâ	cem		
20091	°atîka	عَتيقه	Ar.	*	Azat olmuş çariye ve eski nesne.			
20092	°aşret	عَشره	Ar.	•	Ayak sürçüp yere kapanmak ve hata etmek ve yanılmak.			
20093	°oşmân	عَثمان	Ar.	•	Toy kuşunun ve yılanın yavrusu ve a'lâm-ı ricâldendir.			
20094	°oşmânî	عَثمانى	Ar.	•	Halifetullâh, pâdişâh-ı adâlet destgâh efendimiz hazretlerinin cedd-i a'lâları olan Sultan Osman Han Gazi hazretlerine mensup ve müteallik olan.			
20095	°oşmâniyân	عَثمانيان	Ar. - Far.	•	Osmanlı cemaati ve tebaası ve tائفesi.			
20096	°acc	عَجم	Ar.	*	Bülend âvâz ile haykırmak ve ref'-i savt.			
20097	°ucâb	عَجاب	Ar.	*	Ziyadesiyle taaccüp olunacak şey; cemi, e'âcib gelir.	cem		
20098	°icâr	عَجاز	Ar.	*	Avradın başına bağladığı ve örttüğü nesne.			
20099	°icâz	عَجاز	Ar.	*	İnat etmek.			
20100	°icâlet	عَجاله	Ar.	•	Acele ile yapılan şey.			
20101	°icâleten	عَجاله	Ar.	•	Alelacele, acele olmak üzere.			
20102	°acâyib	عَجايب	Ar.	•	Acîbeler, taaccüp olunacak şeyler.			
20103	°ucâm	عَجام	Ar.	*	Çekirdek, nevâ.			
20104	°icân	عَجان	Ar.	*	Boyun, unk, dübür ve üst manasına ve hayadan dübüre doğru mümted olan sinir ve ısı. tıbbiyeden olup beyne's-sebîleyn denilen ve hayalar ile dübürün beyinde olan mesafeye itlak olunur.			
20105	°acb	عَجب	Ar.	*	Kuyruk sokumu ve us'us dedikleri hurda kemik ki fâtiha-i hilkat ve hâtime-i fenâ ve ma'dümiyyettir ve her nesnenin kuyruk dibi gibi muahhar ve müntehasına denilir.			

20106	°ucb	عَجَبٌ	Ar.	∴	Ahlâk-ı menhiyyeden zehv ve kibir manasınadır ki kendini görüp kendisini beğenmekten ibarettir ve nisvân taifesiyle mücâleset ve müvâneset eylemekten hoşlanıp pek mahzûz olan kimse ve taba pek nekre ve garip ve hoş ve latif görüldüğünden veya nâdirü'l-vücûd olduğundan naşi bir şey için inkâr ve istiğrâb etmek hâli.			
20107	°aceb	عَجَبٌ	Ar.	∴	Taba pek nekre ve garip ve hoş ve latif görüldüğünden veya nâdirü'l-vücûd olduğundan naşi bir şey için inkâr ve istiğrâb etmek hâli, cemi a'câb gelir ve taaccüp olunacak şey ve Hak Celle ve Âlâ tarafından rıza manasına mahmûldür.			
20108	°acebâ	عَجَبَا	Ar.	∴	Taaccüp ve merak ederim veyahut mümkündür ki, olabilir mi ki manasında müstameldir.			
20109	°acer	عَجَزٌ	Ar.	*	Sulp ve metîn olan şey, kavi olan nesne.			
20110	°acr	عَجَزٌ	Ar.	*	Boyun bükme ve hamle ve hücum eylemek ve bir adamı bir nesneden meneylemek ve ilhâh ve ibrâm eylemek.			
20111	°ucr	عُجْرٌ	Ar.	*	Kalınlık ve yoğunluk ve semizlik ve kalın ve her nesnenin hacmi ve cüssesi olmak.			
20112	°acer-ğab	عَجْرَ قَبٌ	Ar.	*	Suizanna müptela ve bed-derûn ve habis olan kimse, Fâriside bed-sigâl derler ki cüzi bir sebep ile nâsa ilkâ-yı tühmet eder.			
20113	°acez	عَجْزٌ	Ar.	*	Bir nesnenin gerisine denilir; cemi, a'câz gelir ve zaaf, adem-i iktidâr ve kuvvetsizlik ve süstlük ve dermânde olmak ve reddü'l-acz ale's-sadir : şiiirde beytin evveli ile ahirinde kelime-i vâhîde bulunması sanatının ismi.	cem		
20114	°iczet	عَجْزَةٌ	Ar.	*	Bir kimsenin en son çocuğu.			
20115	°acezet	عَجْزَةٌ	Ar.	∴	Âcizler, zayıf ve bî-iktidâr olanlar ve müfret olmak itibariyle her nesnenin ahiri ve sonu ve muahharı.			
20116	°acef	عَجْفٌ	Ar.	*	Arıklık, hezel ve zaaf; cemi, ıcâf gelir.	cem		
20117	°icl	عَجَلٌ	Ar.	∴	Sığır buzağısı ve araba tekerleği; cemi, acâcil gelir.	cem		
20118	°acel	عَجَلٌ	Ar.	*	Bir nesneyi vaktinden mukaddem talep ve taharri eylemek ve sürat etmek ve balçık ve müteaffin balçık.			
20119	°acelân	عَجَلَانٌ	Ar.	*	Meşrebi tez ve süratli olan adam ve hâlâ ve hazır olan şey; cemi, acâlî gelir ve çabuk gelip gittiği için şehri-şâ'bâna denilir ki tiryakilerin viedanlarında hafta kadar hükmü yoktur.	cem		
20120	°acele	عَجَلَةٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi vaktinden mukaddem talep ve taharri eylemek ve sürat etmek ve araba denilen şey ki bir nevinin şekli araba kelimesinde gösterilmiştir; cemi, a'câl ve ıcâl gelir ve çark ve dolap ve siyah ve müteaffin balçık ve çamur ve alelacele : vaktinde mukaddem talep ederek sabır ve teenni ve mülâhaza etmeyerek.	cem		
20121	°aceliyy	عَجَلِيٌّ	Ar.	*	Arabacı, araba yapıcı.			
20122	°acem	عَجْمٌ	Ar.	*	Arabın hilafıdır, Arap sınıfından maada sınıf-ı insânîye denilir, Türkî ve İrânî ve Hindî vesairler gibi.			
20123	°acemiyy	عَجْمِيٌّ	Ar.	*	Cinsi Acem olan adam.			
20124	°acmiyy	عَجْمِيٌّ	Ar.	*	Akil ve mümeyyiz ve dakîka-şinâs adam.			
20125	°acem	عَجْمٌ	Ar.	*	Yazıyı noktalamak ve kuyruk sokumu; cemi, ucûm gelir ve bir nesneyi ısırmak ki gözüm ısıyor tabiri bundan neşet eder ve sınamak, denemek, tecrübe etmek.	cem		
20126	°ucme	عُجْمَةٌ	Ar.	∴	Kelâmî fesahat üzere beyan ve eda edemeyip ta'kid ve ibhâm ile tekellüme denilir ki dil tutkunluğu tabir olunur.			
20127	°acemistân	عَجْمِيْسْتَانٌ	Ar. - Far.	*	Memâlik-i İrânîyye, Acem toprağı.			
20128	°acn	عَجْنٌ	Ar.	*	Yoğurmak ve hamur yoğurmak.			

20129	°ucüz	عَجُوزٌ	Ar.	*	Hatun acüz yani pir olmak.			
20130	°acüz	عَجُوزٌ	Ar.	∴	Kocakarı, pîre-zen; cemi, acâ'iz gelir ve berdü'l-acüz : lisân-ı nâsta husûm tabir olunan yedi gündend ibarettir, kocakarı soğuğu derler, her bir gününün ayrı ayrı adı vardır 1. sîn, 2. sanneber, 3. vebr, 4. amir, 5. mü'temir, 6. mu'allil, 7. mutfi'u'l-cemr yahut mükfi'ü'z-za'ndır, âhir-i fasl-ı şitâda olması bâ'is-i tesmiyedir ve acüz kelimesinin yetmiş yedi manası vardır 1. iğne, 2. arz, 3. tavşan, 4. arslan, 5. mutlaka bin adedi, 6. kuyu, 7. deniz, 8. bahadır, 9. sığır, 10. bezirgân, 11. kalkan, 12. tevbe, 13. öktüz, 14. aç adam, 15. terkeş, 16. ağaç kavata ve çanak, 17. açlık, 18. cehennem, 19. cenk, 20. kısa mızrak, 21. sıtma illeti, 22. hilafet, 23. şarap, 24. çadır, 25. güneş ağılı, dâ'iretü's-şems, 26. afet ve dâhiye, 27. nisvân kısmının feracesi, 28. dünya, 29. erkek kurt, 30. dişi kurt, 31. sancak, 32. kartal kuşu, 33. titremek, 34. kısarak beygir, 35. bir maruf kumluk, 36. gemi, sefine, 37. gökyüzü, 38. safi yağ, 39. sam yeli, 40. yıl ve sene, 41. şecer-i ma'rûfun ismi, 42. güneş, 43. pir, ihtiyar, 44. kocakarı, 45. sahife, 46. çeki taşı, 47. savma'a, mescit, 48. bir gûne tîb ismi, 49. sırtlan denilen hayvan, 50. yol tarık, 51. bahri nebatlardan mürettep bir ney taam, 52. âciz, 53. afiyet, 54. yaban epeğinin	cem		
20131	°acül	عَجُولٌ	Ar.	∴	Acele ve sürat eden kimse; cemi, acâ'il gelir ve ölüm ve kahvaltı tabir olunan muhtasarî taam.	cem		
20132	°acib	عَجِيبٌ	Ar.	∴	Mutlaka pek taaccüp olunacak şey; cemi, acâyib gelir ve hadd-i acebden birun olan şey.	cem		
20133	°acîbe	عَجِيبَةٌ	Ar.	•	Sebeb-i ta'accüb olan şey.			
20134	°acîr	عَجِيرٌ	Ar.	*	Innîn ve bî-recüliyyet olan adam, Türkçede pülüç tabir olunur.			
20135	°acîz	عَجِيزٌ	Ar.	∴	Mücâma'ata muktedir olmayan kimse ve âciz olan, kudreti olmayan adam.			
20136	°acîze	عَجِيزَةٌ	Ar.	*	Her nesnenin ahiri, sonu ve muahharı; cemi, acâ'iz.	cem		
20137	°acîl	عَجِيلٌ	Ar.	•	Aceleci, acele edici olan.			
20138	°acîn	عَجِينٌ	Ar.	*	Yoğrulmuş nesne; cemi, ucün gelir ve hîz ve muhannes şahıs ve rehavetli erkek ve kadın ve is. tıbbiyede hamura, hamîre denilir.	cem	Tip	
20139	°add	عَدَدٌ	Ar.	•	Saymak, a'dâdı biribirine zammetmek ve birer birer saymak ve tutup itibar etmek.			
20140	°adâ	عَدَا	Ar.	∴	İstisna için kullanılır bir harfîr, şu hâlde harf-i cer olmak münasebetiyle dâhil olduğu kelimeyi cerr eder veyahut fi'l-i müte'addî olup dâhil olduğu kelimeyi nasb eder ve tecavüz etti manasına gelir, mamafih, maada terkibi tecavüz eden ve başka ve baki olan manasına gelir.			
20141	°idâd	عَدَاةٌ	Ar.	∴	Fîrk ve hem-tâ ve küfüv manasına ve vergi ve bahşiş ve cünun emaresi ve aşüftelik alameti ki nâs ona hayal tabir ederler ve parmakla hesap etmek, saymak ve mevt vakti ve yılan ve akrep misilli zehirli hayvanlar yarası, sene tamamında yeniden ağır ve veca vermek.			
20142	°idâl	عَدَالٌ	Ar.	*	İki şikkın birini tercih ve tasmmim ile ihtiyara kadir olamayıp tefekkür ve i'mâl-i endîşe ederek beynlerinde mütereddit kalmak.			
20143	°adâlet	عَدَالَةٌ	Ar.	•	Zulüm ve cevretmeyip nüfus ve ukûlda istikameti kaim ve der-kâr olan emir ve hâleti icra etmek ve cümleye haklarını teslim evlemek.			
20144	°adâmet	عَدَامَةٌ	Ar.	*	Ahmak olmak.			
20145	°adâvet	عَدَاوَةٌ	Ar.	•	Düşmanlık, husumet.			
20146	°adâvet-i dünyeviyye	عَدَاوَاتٌ دُنْيَوِيَّةٌ	Ar.	*	İs. fikhîyeden olup bir kimsenin hüznüyle memnun ve ferahıyla mağmum olmak hususuna ıtlak olunur.		Fıkıh	
20147	°iddet	عِدَّةٌ	Ar.	∴	Ma'dûd, sayılmış demek, bu sebeple sayılmak şanından olan cemaat manasına müstameldir, gerek adedi malum olsun ve gerek olmasın Türkçede nice ile tabir olunur ve mutallaka yani kocasından boşanmış kadının yüz gün ve zevci vefat etmiş olan hatunun yüz otuz gündend ibaret olarak zevc-i âhere varmaya salahiyet gelmek için beklemeye mecbur olduğu müddete denilir ve is. fikhîyedendir.		Fıkıh	

20148	°udde	عُدَّة	Ar.	*	Levazım ve mühimmat ve is. tbbiyeden olup bazı nev-cüvânların yüzlerinde zuhur eden mercimek gibi hurda hurda sivilcelere denilir ki ekseriya bülüğ zamanında olup nâs ona ergenlik derler.			
20149	°aded	عَدَد	Ar.	*	Sayı, Fâriside şümâr denilir ve sayılmış nesne ve ma'külât-ı sâniyeden olup nesnenin vahdeti veyahut gayr-ı vahdetinden ibaret olan arz ve arz-ı mezkûrun derecâtını beyan için istimal olunan kelime bir ve iki ve üç ve emsalleri misilli: cemi, a'dâd gelir.	cem		
20150	°aded-i şahih	عَدَدٌ صَحِيحٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup eşyanın eczasından sarfinazarla tamamıyeti itibariyle miktarını işar eden adede itlak olunur, 5 kıyye, 8 kuruş, 3 arşın gibi.			Riyaziye
20151	°aded-i şahih ma'a'l-kesir	عَدَدٌ صَحِيحٌ مَعَ الْكُسْرِ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup aded-i sahîh ile kesirden yani bir şeyin bir veya birkaç kere tamamıyla parçalarından mürekkep olan adede denilir 3 kıyye, 7 kuruş, on para, 2 arşın dört parmak gibi.			Riyaziye
20152	°aded-i ferd	عَدَدٌ فَرْدٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 3, 5, 9 gibi mütesâviyeten iki kısma taksimi mümkün olmayan adede itlak olunur.			Riyaziye
20153	°aded-i zevc	عَدَدٌ زَوْجٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 4, 8, 12 gibi iki müsavi kısma tefriki mümkün olan adede denilir.			Riyaziye
20154	°aded-i aşli	عَدَدٌ أَصْلِيٌّ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendinden maada tamamen diğer adede taksimi mümkün olmayan adede denilir 5, 7, dokuz gibi.			Riyaziye
20155	°aded-i tām	عَدَدٌ تَامٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup eczâ-yı muhtelifesinin yekûnu kendisine müsavi olan adede denilir, mesela 6 adedinin nisfi 3 ve sülüsü 2 ve sūdüsü 1 ki mecmuu altı adedine baliğ olur.			Riyaziye
20156	°aded-i kesir	عَدَدٌ كَسْرٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 3 para 12 dirhem 8 parmak gibi bir şeyin tamamından sarfinazar parçaları miktarını bildiren adede itlak olunur.			Riyaziye
20157	°aded-i muṭṭlaḡ	عَدَدٌ مُطْلَقٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup cins ve nevi beyan olunmayan adede itlak olunur.			Riyaziye
20158	°aded-i ġayr-ı mu'ayyen	عَدَدٌ غَيْرٌ مُعَيَّنٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup aded-i mutlak demektir.			Riyaziye
20159	°aded-i mu'ayyen	عَدَدٌ مُعَيَّنٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup cins ve nevi beyan olunan adede denilir, beş yumurta, on karpuz, üç patlıcan gibi.			Riyaziye
20160	°aded-i müteşâbih	عَدَدٌ مُتَشَابِهٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendisini terkip eden âhâdları yani birleri cins-i vâhiden ibaret olan adede ve sayıya itlak olunur ki 8 denildiği gibi birden sekize kadar her bir adedi kuruş cinsinden ise kuruş, dirhem cinsinden ise dirhemdir.			Riyaziye
20161	°aded-i ġayr-ı müteşâbih	عَدَدٌ غَيْرٌ مُتَشَابِهٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup kendisini terkip eden âhâdları yani birleri cins-i vâhiden ibaret olmayan adede denilir, mesela beş kuruş, on iki para veyahut sekiz kıyye, yüz dirhem denildiği vakitte eczasının bir kısmı kuruş ve bir kısmı para veyahut bir kısmı kıyye, diğer kısmı dirhem olması gibi ihtilâf-ı cinsten ibarettir.			Riyaziye
20162	°aded-i mürekkeb	عَدَدٌ مُرَكَّبٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup aded-i ġayr-ı müteşâbih demektir ve bir de 123 gibi bir den ziyade haneli olan adede denilir, işbu 123 adedinin üç haneli olması vesairinin daha ziyade haneli olması gibi.			Riyaziye
20163	°aded-i müfred	عَدَدٌ مُفْرَدٌ	Ar.	*	Is. riyâziyyeden olup 1, 2, 5, 6, 9 gibi yalnız olarak bir haneli adede itlak olunur.			Riyaziye
20164	°adedî	عَدَدِيٌّ	Ar.	∴	Adede mensup ve müteallik olan ve is. fihhiyyeden olup sayılan şeye itlak olunur.			
20165	°adediyyât-i müteġâribe	عَدَدِيَّاتٌ مُتَفَارِقَةٌ	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup âhâd ve efradı beyinde kıymetçe fark ve tefavüt olmayan ma'dûdâta denilir ki hep misliyyâtandır, ceviz ve yumurta gibi.			Fıkıh
20166	°adediyyât-ı mütefâvite	عَدَدِيَّاتٌ مُتَفَاوِئَةٌ	Ar.	*	Is. fihhiyyeden olup âhâd ve efradı beyinde kıymetçe tefavüt ve fark bulunan ma'dûdâta denilir ki hep kıyemiyâtandır, koyun ve yazma kitaplar gibi.			Fıkıh

20167	°adl	عَدْلٌ	Ar.	∴	Cevir, zulmetmeyip nüfus ve ukûlda istikameti kaim ve der-kâr olan emir ve hâleti icra eylemek manasındır ki lisanımızda adalet eylemek tabir olunur, sultan ve valiye göre zulüm ve sitem eylemeyip dâd ve insaf eylemekten ve hâkime göre hak ile hükmeylemekten ibarettir ve adl iki nev olup biri adl-i mutlak ki akıl onun hüsnünü mukteza olup ezmineden bir zamanda nesh ve tebdili kabil ve vechen mine'l-vücûh cevri ve i'tidâ ile muttasıf olmaya, muhsine ihsanı mukabilinde ihsan ve bir adamdan renc ve ezayı defeden kimse üzerinden renc ve ezayı defeylemek gibi diğeri şol addır ki adaleti şer'le malum olup bazı ezminede neshi mümkün ola, kısas ve erş-i cinâyât ve ahz-ı mâl-ı mürted gibi Fârisîde dâd ile tabir olunur ve bir nesneyi bir nesne ile beraberleştirmek ve misil ve nazir; cemi, a'dâl gelir ve bir nesne mukabilinde olan ceza ve ivaz ve fidye ve beraberlik ve doğruluk ve istikamet ve bir nesneyi doğrultmak ve iki adamın beynini tesviye eylemek ve herkesin hakkını teslim edip vermek ve adalet, dâd ve hakkaniyet ve yoldan sapmak ve dönmek ve udûl etmek ve is. fikiyyeden olup râhin ve mürtehinin emniyet edip de rehini tevdi eyledikleri kimseye itlak olunur.	cem	Fıkıh	
20168	°ades	عَدَسٌ	Ar.	*	Hububattan mercimek denilen habbe; cemi, a' dâs gelir.	cem		
20169	°adese	عَدَسَةٌ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye is. olup şekilde görüldüğü gibi dürbün camlarının her birine denilir ki envayı şekildekilerinden ibarettir, bunların sağdan bed' ile birinci mertebede bulunana muhaddebü't-tarafeyn ve ikincisine müstevi muhaddep ve üçüncüsüne mukaar muhaddep denilir, sebeb-i tesmiyesi birinci mertebeye bulunan camın mercimek gibi ortası tümsek ve kenarları basık olmasıdır; cemi, adesât gelir.	cem	Hikmet-i tabî'iyye	+
20170	°adesiyy	عَدَسِيٌّ	Ar.	*	Hikmet-i tabî'iyye is. olup adeseye benzer olan şeye denilir.		Hikmet-i tabî'iyye	
20171	°udelâ°	عُدْلَاءٌ	Ar.	•	Adiller emsal ve akranlar.			
20172	°adlî	عَدْلِيٌّ	Ar.	•	Adl ve adalete mensup ve müteallik olan.			
20173	°adem	عَدَمٌ	Ar.	∴	Fıkdan ve yavı manasına mal fıkdanında galip olmuştur ve yok olmak, yavı olmak ve fakir ve bî-nevâ olmak ve bir nesneyi terk edip gitmek.			
20174	°adem-i mes'ûliyyet	عَدَمٌ مَسْئُولِيَّةٍ	Ar.	*	Is. nizâmîyyeden olup efraddan birine veya birkaçına malen mazarratı olan bir fiilin intizam ve âsâyiş-i umûmîyi muhil yani cinayet, cünha ve kabahat nevinden addedilmemesine ta'bir-i âherle kânûn-nâme-i cezâda o fiilin cürüm diye bi't-tavsîf cezası tayin olunmamasına ve daha muhtasarı fi'l-i mezkûrun hukûk-ı umûmîyyeye cihet-i ta'alluku bulunmamasına mebni failinin mazhar-ı mücâzât olmaması hâline itlak olunur.		Nizamiye	
20175	°idm	عَدْمٌ	Ar.	•	Fakir ve bî-nevâ olan adam ve yokluk ve fakirlik.			
20176	°udemâ°	عُدْمَاءٌ	Ar.	•	Fakir ve bî-nevâ olanlar.			
20177	°ademi	عَدَمِيٌّ	Ar.	•	Ademe mensup olan.			
20178	°ademiyyet	عَدَمِيَّةٌ	Ar.	•	Ademe mensubiyet, yokluk.			
20179	°adn	عَدْنٌ	Ar.	∴	Bir yerde ikamet ve temekkün etmek ve vatan tutmak, mukim olmak ve cennetin efdal ve âlâ olan bahçesi.			
20180	°adv	عَدْوٌ	Ar.	*	Seğirtmek, koşmak.			
20181	°adüvv	عَدْوٌ	Ar.	•	Düşman, bedhah ve hasım; cemi, a' dâ ve cem'u'l-cem'i e'âdi gelir.	cem		
20182	°udvâ°	عُدْوَاءٌ	Ar.	*	Iraklık ve bir adamı bir nesneden ret ve sarf eden şugl ve mâni.			
20183	°udvân	عُدْوَانٌ	Ar.	∴	Bir adama zulmeylemek ve bir adamı bir nesneden sarf ve menedip çevirmek ve geçirmek ve bir kimse üzere sıçrayıp atlamak ve bir işi terk edip ondan geçmek ve adavet ve düşmanlık.			

20184	°udvet	عُدْوَةٌ	Ar.	•	Irak mekân ve mekân-ı mürtefi' ve derenin kıyısı ve kenarı ve bir nesnenin tülen ve arzen muvafıkı; cemi, ıdât gelir.	cem		
20185	°udül	عُدُولٌ	Ar.	•	Yoldan sapmak ve istikametten inhiraf etmek ve dönmek ve meyil ve rücu etmek.			
20186	°advā	عُدْوَى	Ar.	∴	Fesat manasına ve uyuz ve emsali sâri illetin âhere sirayetine denilir ve illet sirayet edip geçmek.			
20187	°udvā	عُدْوَى	Ar.	*	Bir adama zulmetmek ve bir adamı bir nesneden sarf ve menetmek ve çevirmek ve geçirmek ve bir kimse üzere sıçrayıp atlamak ve bir işi terk edip ondan geçmek.			
20188	°idā	عِدَى	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar, hasımlar.			
20189	°adīd	عَدِيدٌ	Ar.	∴	Sayı, şümâr ve çok, kesîr ve bisyâr ve müteaddit ve adedi vefir olan ve bir adamın küfüv ve hem-tâsına denilir.			
20190	°adīde	عَدِيدَةٌ	Ar.	*	Hisse ve behre.			
20191	°adīl	عَدِيلٌ	Ar.	•	Misil ve nazir ve vezin ve miktarda müsavi ve beraber olan ve hem-kadr olan; cemi, udelâ gelir.	cem		
20192	°adīm	عَدِيمٌ	Ar.	∴	Bön ve ahmak adam ve mecnun ve yok olan ve gayr-ı mevcûd olan.			
20193	°azāb	عَذَابٌ	Ar.	•	İşkence ve eziyet ve nekâl ve ukubet; cemi, a'zibe gelir.	cem		
20194	°izār	عِزَارٌ	Ar.	∴	Sakalın iki canibi ve asıl manası kulak yumuşağına doğru beyaz olan yerler olup badehu sakala sirayet eyledi ve binâ-yı cedid ve hitân-ı sabî ve bir şey-i cedidden istifade olunduğundan için ahbaba tehiyye ve tertip olunan ziyafete denilir ve şerm ve hayâ ve bu manadandır ki half'u'l-'uzâr : bî-şerm ve hayâ demektir, lisanımızda sıvırık ve perdesiz denilir ve cehrede yanak.			
20195	°azāvet	عِزَاوَةٌ	Ar.	*	Bir mahal enhâr ve buhûr ve merclerden ve çorak ve bataklıklardan ve vahameti mucip hâlât-ı sâ'ireden ari olup havası pek sağ ve toprağı hoş ve pākîze olmak.			
20196	°azb	عَذْبٌ	Ar.	∴	Mutlaka tayyib ve hoş-güvâr ve şirin olan taam ve şarap ve ziyadesiyle susuzluktan naşi yemek yemeyi terk etmek ve meneylemek ve bir nesneden imtinayla geri durup ondan feragat eylemek.			
20197	°azeb	عَذِيبٌ	Ar.	*	Çirk ve hâr u hâşâk makulesine denilir ve mevlit akabinde zuhur eden murdar ve nâ-pâk şey ki su ve sondan ibarettir ve her nesnenin ucu ve yosun.			
20198	°azbe	عَذِيبَةٌ	Ar.	*	Yosun ve tahte's-semâ olan nesne ki üzerinde semaya kadar sütre ve hail olmaya ve dönüm tabir olunan yer ve onu ihata eden nesne ki etrafına sınır olmak üzere çevrilen mürtefice topraktan ibarettir.			
20199	°uzr	عُذْرٌ	Ar.	∴	Bahane ki bir emrin icrasını terk eylemeye sebep ve vesile olur; cemi, a'zâr gelir ve üç türlüdür, biri o işi işlemedim demekle hasıldır, biri de şu nesneye mebni işlemedim demek ki o nesneyi zikir ile mevki'-i zenbden huruç eder, biri dahi gerçi onu işlemedim lakin min-ba'd işlemem demekle hasıldır ki bu da tevbedir binaenaleyh her tevbe özür olup emr-i bi'l-aks olamaz, beynlerinde umum, husus mutlaka vardır ve bir adamın irat eylediği özür ve bahaneyi kabul eylemek manasınadır ki mazur tutmak tabir olunur ve fevz ve zafer manasına ve bir adamın uvûb ve zünûbu kesir olmak.	cem		
20200	°azrā°	عِزْرَاءٌ	Ar.	•	Bakir ve kızıoğlankız; cemi, azârî gelir.	cem		
20201	°izret	عِذْرَةٌ	Ar.	*	Özür ve bahaneyi kabul eylemek.			
20202	°uzre	عِذْرَةٌ	Ar.	*	Cephede olan perçem ve nâsiye manasına ve bir bölük saç ve felekte beş kevâkib adıdır ki Kehkeşan'ın nihayet ve evâhirinde olur ve kızın bekâretini izale eylemek ve alamet ve nişan.			
20203	°azm	عِذْمٌ	Ar.	*	Bir adama levv ve itap eylemek ve öfke ile katı katı nesne ekl etmek ve sövmek ve seb ve düşnâm etmek.			
20204	°azûbe	عِذْوَبَةٌ	Ar.	•	Taam ve şarap, tatlı ve şirin ve tayyib ve hoş-güvâr ve leziz olmak.			
20205	°azîr	عِزِيرٌ	Ar.	∴	Sünnet düğünü ve üzerine özür dilenen şey ve mümteni ve müte'azzir olan, güç olan veyahut mümkün olmayan.			

20206	°azîme	عَذِيمَة	Ar.	•	Levm ve itap; cemi, azâyim gelir.	cem		
20207	°arâ°	عَرَاءَة	Ar.	*	Meydan gibi kat'an sütre ve örtüsü olmayan açık arsa ve fezaaya denilir; cemi, a'râ gelir, Fâriside hâmûn denilir.	cem		
20208	°urrât	عُرَّات	Ar.	•	Ariler, üryanlar, çıplak olanlar.			
20209	°arrât	عَرَّات	Ar.	*	Pek dürtücü, şedîdü'l-ıztırâb olan nesne.			
20210	°arâbet	عَرَابَة	Ar.	*	Fuhş ve nâ-sâz söz söylemek.			
20211	°arâde	عَرَادَة	Ar.	*	Çekirge ve hâlet.			
20212	°arrâde	عَرَّادَة	Ar.	•	Eski zamanda muhasara hengâmında taş ve emsalini atmaya müstamel bir nev alet isimdir ki mancınktan küçük olur.			
20213	°arâzat	عَرَّاصَة	Ar.	∴	Hediye, tuhfe ve arz ve takdim olunan peşkeş ve öne konulan taam.			
20214	°arâfet	عَرَّافَة	Ar.	*	Bir adam kavmine arîf olmak.			
20215	°irâfet	عِرَّافَة	Ar.	*	Kâhinlik eylemek ve münecimlik ve ilm-i gayb iddia etmek.			
20216	°irâk	عِرَّاق	Ar.	∴	Kuş yeleğinin cevfi ve su kenarı ve bilâd-ı ma'rûfeyi muhtevi ülkenin isimdir ki tûlen Basra kurbunda Abbâdân nam kasabadan Musul şehrine ve arzen Kadsiyye'den Halevân nam beldeye kadar olan araziden ibarettir, sebeb-i tesmiyesi orada hurma vesair ağaçların çokluğu ile birbirine sokuşup sık ve gür olmasıdır yahut arz-ı Arabî haşîye ve pervaz gibi ihata ve istikfâf eylediğidir veyahut arz-ı mezbûrun Dicle ve Fırat kıyılarında olmasıdır ve cem olmak itibariyle kökler, asıllar ve bünyâdlar ve damarlar manasına.			
20217	°arâ°is	عَرَّائِس	Ar.	•	Arûslar, gelinler.			
20218	°arâ°iz	عَرَّائِض	Ar.	•	Arızalar, arz olunan hususlar.			
20219	°arâ°ik	عَرَّائِك	Ar.	•	Arîkeler, nefis ve zatlar ve tabiatlar ve ahlak.			
20220	°Arab	عَرَب	Ar.	∴	Acemin hilafı olan tâ'ife-i insâniyyedir ki berrü's-Şâm ve Hicaz ve Yemen ve Mısır ve Trablus ve Tunus ve o havalide sakin ve mütevattın olup Arabî lisanı üzere tekellüm eden taife ve tâ'ife-i mezkûreye dâhil ve mensup olan adam ve Acemin hilafı denilmesiyle buradaki Acem tabirinden murat Arabın maadası olan Türk ve Fars ve Rum ve Hindî vesair tavâ'iftir ve mide fasit olmak ve neşâtlanıp cümbüşe gelmek ve yara irinlenip şişmek, Arab-ı Ârîbe ve Arab-ı urebâ ve Arab-ı urûbiyye : asıl Arap taifesi ki başka bir taifeye karışmayarak evâ'ilde Yemen'de ve Hicaz'da mütevattın idiler, Arab-ı müte'arrib ve Arab-ı müsta'rebe : asıl Arap taifesine başka tavâ'ifin ihtilatından hasıl olan taife ki evâsıtta peyda oldular.			
20221	°urebâ°	عَرَبَاءَة	Ar.	•	Asla başka cinse karışmamış olan Arap taifesinin sıfatıdır.			
20222	°urbân	عُرْبَان	Ar.	•	Araplar, Arap uşakları.			
20223	°arbede	عَرَبِدَة	Ar.	∴	Bed-hüylük eylemek ki murat, bezm-i işrette hem-demiyle ülfetsizlik edip bed-mestlik eylemek ve kavga ve münazaa etmek ve niza ve feza' eylemek ve cenk, savaş ve sū-i hulk.			
20224	°arbede-cü	عَرَبِدَة جُو	Ar. - Far.	•	Niza ve feza' ehli olan.			
20225	°Arabistân	عَرَبِيسْتَان	Ar. - Far.	•	Araplar memleketi, kavm-i Arabın kesretle bulunduğu kıta.			
20226	°arbün	عَرْبُون	Ar.	∴	Alışverişte verilen peşin akçe ki pey akçesi denilir ve arebün dahi bu manaya gelir.			
20227	°arabiyy	عَرَبِيَّ	Ar.	∴	Araplığı zahir ve sabit ve mütehakkık olan kimse ve Araplığı mütebeyyin olan lisan ve Araplar lisanı ve Araplara mensup olan.			

20228	°irbīd	عربيد	Ar.	•	Sarhoşluk ve niza ve feza' ehli.			
20229	°urre	عرة	Ar.	*	Uyuz illeti ve cereb manasına ve ıs. tibbiyyeden olup beygirlere mahsus bir illettir ki beyaz kan damarları demek olan ev'ıye-i lenfaviyyenin ve bunun boyun ve koltuk altı ve kasık mahallerinde bulunan bezlerden ibaret düğümler manasına olan ukad-ı lenfaviyyenin dolgunluğu ve evride-i sathiyyenin yani cilde yakın siyah kan damarlarının insidâdı ve kabuklar yahut mantar gibi mahsulat manasına olan tenebbütât-ı kem'eviyeye ile mestur, tahte'l-cild veyahut sathi olarak münferit veya müctemi' surette husule gelen sivilceler ve etrafın te'accünü yani hamur gibi yumuşaması ile muttasıf bir hastalık olup nev'-i beşere sirayet etmektedir ve bu marazın akıbeti helaktır.		Tip	
20230	°arre	عرة	Ar.	*	Cenkte olan sahtî ve şiddet hâleti ve taze kız ve bir şer ve kerihye uğramak ve cürüm ve cinayet ve haslet-i kabîha ve fena tabiat.			
20231	°arec	عرج	Ar.	•	Topal olmak, topallık.			
20232	°arcâ'	عرجاء	Ar.	•	A'rec olan, topal olan dışı.			
20233	°arecân	عرجان	Ar.	•	Aksak adamın yürütmesine denilir.			
20234	°arcân	عرجان	Ar.	•	A'recler, topal olanlar.			
20235	°urce	عرجه	Ar.	*	Bir nesnenin üzerine durmak ve üzerine çıkmak.			
20236	°urcün	عرجون	Ar.	*	Hurma salkımının çöpu kuruyup ay gibi eğilmiş olması.			
20237	°urd	عرد	Ar.	*	Katı ve muhkem nesne.			
20238	°irs	عرس	Ar.	•	Koca ile karıdan her biri.			
20239	°urs	عرس	Ar.	•	Düğün yemeği, velîme taamı.			
20240	°arş	عرش	Ar.	∴	Arş-ı ilâhîdir ki takdir ve tahdidî ukûl-ı beşeriyeden hariçtir, hakikat ve miktarı ilm-i ilâhiye menüttur yahut hakikati bir yâkût-ı ahmerdir ki nûr-ı hazret-i cebbârdan mütelâfî ve tâbândır, Fâriside gerzemân derler ve felek-i a'zam ve kürsi-i felek-i sevâbittir asıl arş-ı sakaf manasınadır binaenaleyh cümle feleğin husûsân cennetin sakafı menzilesindedir sair ma'ânî ondan müteferri'dir ve ulûv ve rif'at münasebetiyle padişah tahtına denilir ve iz ve sultan ve mecd ve şan manasına ve bir işin medâr-ı kıyâmı olan şey ve bir nesnenin rengi ve tavan ve çadır ve gölgelik için yapılmış çardak makulesi, yapılmış hane; cemi, urûş ve uruş ve a'râş gelir ve köşk ve tabut ve mülk ve saltanat ve gölgelik ve sayeban ve kerevet ve çardak yapmak ve bir kimse ifrât-ı neşâtından dimağı aşûfte olmakla hayran ve mebhût kalmak ve ev yapmak ve bir yerde ikamet eylemek ve borçluya takaza eylemek ve bir nesneden udûl ve insiraf eylemek ve bir kimsenin vereceği nesneye hail olup imtina eylemek manalarıdır.	cem		
20241	°arşa	عرشه	Ar.	∴	Haneler aralığında olan binadan hali avlu ve meydan ve fezâ-yı vâsi'a; cemi, irâs ve arasât ve a'râs gelir.	cem		
20242	°arşa-i °arasât	عرصة عرسات	Ar.	•	Ve arsatü'l-cem', mahşer meydanı, yevm-i kıyâmette cümle halkın cem olunacağı arsa.			

20243	°arż	عرض	Ar.	∴	Mekke'ye veya Medine'ye varmak ve bir kimsenin önüne arkuru bir şey zuhur etmek ve bir kimseye bir nesneyi izhar eylemek ve bir nesneyi bir kimseye göstermek ve bir nesneyi gözden geçirip hâline nazar eylemek ve bir kimsenin hakkına bedel bir nesne vermek ve bir kimseye peri ve gül ve cadı makulesi görünmek ve bir nesnenin bir canibine vurmak veya dokunmak ve bir metaa değer-bahâsında bir şey-i âher verip mübadele eylemek ve bir nesne nagehan zuhura gelmek ve meta manasına ve altından akçeden maada imale denilir ve bir nesneyi birinin önüne koymak takdim etmek ve bir nesnenin tul mukabili olan ön ve arkuru ciheti ve muamelede aldanmak ve delirmek, cünun arız olmak ve insan kısmı illetsiz ve sahih ve salim iken hemen ölmek ve coğrafya is. olup bir mahallin sath-ı arz üzere hatt-ı istivâdan olan buuduna denilir ve heyet is. olup bir kevkebin mıntikatü'l-burûcdan buuduna denilir.		Coğrafya ve Heyet	
20244	°irż	عرض	Ar.	∴	Mesâmmât-ı bedenden ter teraşşuh edecek yerler ve insanın nefis ve zatı ve hoş ve nahoş beden rayıhası ve insanın namus ve hürmeti ki nefsi ve hasep ve şerefi cihetinden nakisa ve ar luhûkundan sıyanet ve himâyetinde olduğu semt ve tarafıdır veyahut ehl ü iyâl ve mahremleri gibi umur ve ahvalini rüyet ve muhafaza kendisine lazım ve vacip olan kimseler veyahut adamın medih veya zemmolunacak mevzi'-i mestûru veyahut hasep ve şereften medarıftıharı olacak nesne ve halika-i mahmûde ve tabiat ve cibillet-i haseneye ıtlak olunur ve cild ve asker ve bir kimseye daima batıl ve beyhude ile muteriz olan fodul kimse; cemi, a'râz gelir ve âb-rû, yüz aklığı ve şan ve sebeb-i i'tibâr.	cem		
20245	°urż	عرض	Ar.	*	Her şeyin canip ve nahiyesi.			
20246	°araż	عرض	Ar.	∴	Altından ve akçeden gayrı mal ve meta ve insana hâdis ve arız olan maraz ve keder ve meşgalesi makulesi, hâlet ve az olsun çok olsun mutlaka mal ve ganimet ve hırs ve tamah ve bir nesneye alâ-gafletin nâgehânî isabet eylemeye denilir ve nesnenin zatına lazım olmayıp o nesnede bazen mevcut ve bazen gayr-ı mevcûd olan keyfiyet ve is. tıbbiyeden olup bir hastalığı veya marazı bildiren alamet ve nişaneye denilir; cemi, a'râz gelir.	cem	Tip	
20247	°urza	عرضة	Ar.	∴	Himmet ve görüş mansûbelerinden bir mansûbe ve bir nesnenin önüne arkuru nasbolunmuş nesne ve bir şeyin zapt ve tahammülüne kuvvet ve kudret ve muteriz manasına ve nâsım daima ta'n u teşnî'lerine mevki ve mazrib olan kimseye ıtlak olunur ve bir nesnenin önüne nişâne-i tîr gibi nasbolunmuş nesne ve aralığa girip muteriz ve hâciz ve hail olan seve ıtlak olunur.			
20248	°arżan	عرضاً	Ar.	•	Arz cihetiyle, enliligine.			
20249	°arż -- ı hâl	عرض حال	Ar.	•	Padişah veya vezire veyahut nezaret ve vilayete ve emsali resmî makâmâta ifade-i hâl zımında ahali tarafından arz ve takdim olunan nameye veya varak-pâreye denilir.			
20250	°arż-gâh	عرضگاه	Ar.	•	Cemiyet meydanı.			
20251	°arażiyy	عرضي	Ar.	•	Zatî olmayıp gâh mevcut ve gâh gayr-ı mevcûd olan ve arzı olan.			
20252	°arţaba	عرضة	Ar.	*	Ut isimdir ki bir nevlavta denilen sazdan ibarettir, Fâriside berbut ve Türkî-i kadimde kopuz tabir olunur ve davul denilen çalgı.			
20253	°ar°ar	عرض	Ar.	•	Dağ servisi ve dikenli ardıç denilen ağaç.			
20254	°irf	عرف	Ar.	•	Sonradan bilmek, öğrenmekle ve haber almağla bilmek.			
20255	°örf	عرف	Ar.	∴	İhsan ve maruf manasına ve cûd ve sahâ manasına ve bezl ve ita olunan şey ki vergi ve atiyeye tabir olunur ve ikrar eylemek; cemi, a'râf gelir ve peyderpey ve tetâbu' ve tevali manasına ve min tarafillahi teâlâ ulû'l-emre ve sultana tevdi olunun hüküm ve horoz ibiği ve âdet ve mütetâbi', birbiri ardınca.	cem		
20256	°örfen	عرفاً	Ar.	•	Şer'e tatbik ile değil örf ve âdet ve hükme istinat olunarak.			

20257	‘urefā’	عُرْفَاءَ	Ar.	•	Arifler, irfan ve malumat ehilleri.			
20258	‘arafāt	عُرْفَات	Ar.	∴	Hüccâcın yevm-i arefede vukuf ettikleri mevkinin ismidir ki Mekke'ye on iki mil mesafededir, sebab-i tesmiyesinde vücûh-ı adîde vardır, Hazret-i Âdem aleyhi's-selâm ile Havva aleyhi's-selâm cennetten arza nüzul eylediklerinde her biri bir tarafa nüzul edip ve bir hayli vakitten sonra mevzi'-i mezbûrda telaki ve te'ârûf eylemeleriyle o mahalle Arafat denildi veyahut Cebrail (a.s.), İbrahim aleyhi's-selâma mevzi'-i mezbûrda ta'lîm-i menâsik eylediklerinde e arefet e arefet diye suallerine Hazret-i İbrahim (a.s.) dahi areftü areftü demeleri bâ'is-i tesmiyedir veyahut arz-ı merkûm, arz-ı mukaddese-i mu'azzama olmakla güya ki tarif edilmiş, yani râyiha-i tayyibe ile tatyîb olunmuş olduğu sebab-i tesmiyedir.			
20259	‘irfân	عِرْفَانُ	Ar.	∴	Bilmek, ilim ve irfan ve marifet beyinde fark vardır, irfan ve marifet bir şeyi tefekkür ve eserini tedebbür ile bilmekten ibaret olmakla ilmin mukabili cehldir, şu hâlde ilim, vech-i küllî ile bilmek, irfan ve marifet ise vech-i cüz'î ile bilmek manasındır, bu cihetten Hak Teâlâ'ya irfan ve marifet isnat olunmaz ve ikrar eylemek ve mücazat evlemek.			
20260	‘arefe	عَرَفَهُ	Ar.	∴	Mâh-i zilhiccenin dokuzuncu ve hüccâcın Arafat'ta vukufu günü ve bayramların bir gün evvelki günü.			
20261	‘örfiyy	عُرْفِيٌّ	Ar.	•	Âdete mensup olan ve padişah, ulü'l-emr tarafından hakkânî olarak sudûr eden hükme mensup ve müteallik olan.			
20262	‘irķ	عِرْق	Ar.	∴	Damara denilir ki Fâriside reg denilir ve ağacın kökünde damar tarzında tel tel saçaklardan ibarettir; cemi, urûk ve a'râk ve irâk gelir ve her nesnenin asıl ve bünyâdî ve kökü ve gövde, ceset.	cem		
20263	‘araķ	عِرْق	Ar.	∴	Zî-rûh kısmının gövdesi derisinden sızıp çıkan rutubete denilir ki ter tabir olunur ve duvardan sızıp çıkan rutubet ve nef' ve fayda ve mutlaka her nesnenin sırasına ve taburuna denilir ve terlemek ve üşengen ve kâhil olmak ve mükeyyifâtan bir nev ispirtolu meşrubat ki imbikten taktir edilerek istihraç olunur.			
20264	‘irķu'z-zeheb	عِرْقُ الذَّهَبِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup altın kökü denilen bir nev nebat köküne denilir, işbu kök miktarına göre mukayyi yani kay getirici gibi ve mütekaşşî' yani balgam çıkarıcı gibi tıpta müstamel olup intifâh-ı ri'ede yani akciğerin şişkinliğinde ve akciğerin rehavetiyle balgamın terakümünden husule gelen usret-i teneffüste balgamın defini teshil ve rehâvet-i ri'eyi def ile balgamın miktarını taklil maksadıyla ve ma'a-hâzâ ihtiyarların nezle-i müzminesinde ve hançere ile mizmârın nezlelerinden ve hulkûmun nezlesinden husule gelen usret-i teneffüste ve zibhada kullanılır ve müşhil hassasına da malik olması hasebiyle def'-i inkibâz için ve müzmin kanlı basur ile ishalde ve lohusalarda vaki karnın iç örtüsü demek olan periton iltihabında kan çıkartarak tenzil-i şiddet edildikten sonra kullanılır ve muzâdd-ı tenebbüh gibi zâtürrede dahi ziyade miktar istimaliyle tesir hasil ettirilirdir.		Nebatat	
20265	‘irķu'n-necîl	عِرْقُ النَّجِيلِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ayrı tabir olunan nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü kökü yani ayrı kökü olup hafifçe müleyyin ve mugaddî ve mulattif ve mübevvil gibi emrâz-ı iltihâbiyyede ve alelhusus emrâz-ı iltihâbiyye-i kanât-ı bevliyyede, yani böbreklerden mesaneyeye sidiği nakleden yollar ile mesane denilen sidik haznesine ve mesaneden sidiği zekerin başına kadar isale hizmet eden yol derununda vaki iltihâbâtta matbûh şeklinde müstameldir.		Nebatat	+
20266	‘irķu's-süs	عِرْقُ السُّوسِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup meyan kökü tabir olunan nebat köküne itlak olunur ki nebât-ı mezkûrun şekli ve cezirinin tıpta istimali hakkındaki tafsilatın görülmüşü için süs kelimesine müracaat oluna.		Nebatat	
20267	‘irķu'n-nisâ'	عِرْقُ النِّسَاءِ	Ar.	*	İs. tibbiyyeden olup kalça ve uyluk denilen mahallât-ı beden ile bütün bacak ve ayak kıtalarına gelen sinirlerin sedid olarak elem ve ağrısına itlak olunur.		Tıp	
20268	‘araķiyye	عِرْقِيَّة	Ar.	•	Başa iktisâ olunan bir nev kisve ki ekseriya şeyhler ve dervişler başlarına giyerler.			

20269	°ark	عَرَكَ	Ar.	*	Ovmak, delk etmek ve bir nesneyi mahvoluncaya veyahut ıslah oluncaya kadar sürtmek ve bir kimseye âzürde edecek şerr ü şûr veyahut bir hadise ve musibet haml ve havale kılmak ve takallübât-ı zaman bir adamı tedip ve gûş-mâl ile mütebassır ve husyâr eylemek.			
20270	°arim	عَرِيمٌ	Ar.	*	Suyu haps için dereler içre yapılan set ve bende denilir ve ırmak kenarı ve köstebek dedikleri kör sıçanın erkeği ve şiddetli yağmura denilir ve bir derenin ismi ve su bendi ve dere ve vadi.			
20271	°arv	عَرُفٌ	Ar.	*	Bir adama bir kimse bir kimse cerr-i me'mûl zımında kâbus gibi gelip basmak ve bir nesneyi sattıktan sonra ona teessüfle melul ve gam-gîn olmak ve sıtma illetinin iptida titretmesi zuhurunda üşütmek.			
20272	°urvâ°	عُرْوَاءٌ	Ar.	*	Sıtma illetinin iptida titretmesi zuhurunda arız olan üşütmek hâletine denilir ve ıs. tıbbiyedendir ve sıtma tutmak ve titretmek.		Tip	
20273	°urübiyy	عُرُوبِيٌّ	Ar.	•	Asla başka cinse karışmamış olan Arap.			
20274	°urübiyye	عُرُوبِيَّةٌ	Ar.	•	Asla başka cinse karışmamış olan Arap tairesinin sıfatıdır.			
20275	°urvet	عُرْوَةٌ	Ar.	∴	Kova ve bardak makulesinin kulpu ve nefis ve fâhir mal, urvetü'l-vüskâ : metin ve muhkem olan kulp ki dîn-i İslâm'dan kinaye olur.			
20276	°urüc	عُرُوجٌ	Ar.	∴	Yukarı çıkmak ve bir kimsenin veya hayvanın ayağına bir nesne isabet etmekle aksayarak yürümek.			
20277	°arüs	عَرُوسٌ	Ar.	•	Gelin, kocaya yeni varan kız veya karı.			
20278	°arüsi	عَرُوسِيٌّ	Ar.	•	Gelinlik, düğün.			
20279	°arüsiyy	عَرُوسِيَّةٌ	Ar.	•	Arûsa müteallik ve mensup ve ait olan.			
20280	°urüş	عُرُوشٌ	Ar.	•	Arşlar, tahtlar, serirler, hâviyetün 'alâ urüşihâ : külliyyen harap ve viran olan.			
20281	°arüz	عَرُوضٌ	Ar.	∴	Mekke-i Mükerreme ve Medîne-i Münevvere ve nevâhi ve çevrelerine denilir ve mîzân-ı şî're itlak olunur ki şiir onunla muaraza ve mukabele olunup tashihiyle mevzunu, nâ-mevzûndan mütemeyyiz olduğu için veyahut ilm-i arüz ulûm-ı külliyyeden bir nahiye olduğu için tesmiye olunmuştur zira aruz nahiye manasına da gelir veyahut şiir kendisine arz ve tatbik olunmağla muvafık olanı sahîh ve muhalif geleni fasit olduğu için veyahut muhterî olan İmam Halil fenn-i mezbûra Mekke'de mülhem olduğu için tesmiye olunmuştur ve şiirden her beytin mısra'-ı evvelinin cüz'-i ahîrine denilir, gerek ilel ve zihâfâtan salim olsun ve gerek mugayyir olsun ve her beytin birinci mısraının ahirinde olan tef' ile ve kelâmın meali ve mana ve fehvası; cemi, e'ârîz gelir, ıs. fikhiyyeden olup arazın cemi ki nukûd ve hayvanat ve mekîlât ve mevzûnâtan başka olan meta ve kumaş ve emsali şeylere denilir ve süluk edenin önüne arkuru gelen mekân ve mutlaka çok nesne ve bir kimseye arız olan işe ve hacete itlak olunur.	cem	Fıkıh	
20282	°urüz	عَرُوضٌ	Ar.	•	Arazlar, keyfiyetler, hassalar.			
20283	°arûf	عَرُوفٌ	Ar.	•	Arif ve malumatlı olan.			
20284	°urûķ	عَرُوقٌ	Ar.	•	Gitmek, zehâb etmek, azimet etmek ve urûk, cem olmak itibariyle ırklar, kökler, asıllar, bünyâdlar ve damarlar kan damarları, regler.			
20285	°ary	عَرِيٌّ	Ar.	•	Çıplaklık ki lebs mukabilidir, Fâriside bürehnegî derler ve soyunup çıplak olmak.			
20286	°uryân	عُرْيَانٌ	Ar.	•	Çıplak kimse, bürehne, ari; cemi, uryânûn gelir.	cem		
20287	°urye	عَرِيَّةٌ	Ar.	•	Ari olmak, çıplak olmak.			
20288	°aric	عَرِيحٌ	Ar.	*	Muhkem ve üstüvâr olmayan şey.			
20289	°arir	عَرِيرٌ	Ar.	*	Bir kavim ve aşiret içre garip olan adam.			

20290	°arıs	عَرِيْس	Ar.	•	Arūs ve gelin ve güveyi.			
20291	°arış	عَرِيْش	Ar.	•	Gölgelik için yapılan evceğiz ve çardak ve mehtâbiyye makulesi ve Mekke-i Mükerrerme ve asma kereveti ve çardak; cemi, uruş ve arâyiş gelir.	cem		
20292	°arız	عَرِيْض	Ar.	•	Yassı ve enli ve pehnâ ve vâsi nesne ve bol ve geniş olan; cemi, urüz ve arzân.	cem		
20293	°arîza	عَرِيْضَة	Ar.	•	Birine arz olunan nesne ve mektup, name.			
20294	°arîf	عَرِيْف	Ar.	∴	Bilgiç ve malumatlı, merd-i dâna ve kendi kavminin rical ve ulusuna ve ahval ve ef'âlini bilmeye muayyen ve muhassas olan kimse; cemi, urefâ gelir ve bir kavmin reisi ve söz sahibi ve kâhyası, kâ'ide-i Arab üzere sergerdeye emir, ondan aşağısına nakip ve münkib ve daha aşağısına arîf itlak olunur.	cem		
20295	°arîke	عَرِيْكَة	Ar.	•	Nefis ve zat, tabiat ve meşrep, huy, hulk.			
20296	°izz	عِزٌّ	Ar.	•	Zillin zıddı ki şeref ve azamet ve kavi, şedit, azim ve aziz ve şerif ve âli-kadr olmak ve muteber ve muhterem olmak ve kavi ve şedit olmak.			
20297	°azze	عِزٌّ	Ar.	•	Aziz ve şerif ve muhterem olsun manasında duadır.			
20298	°azâ'	عِزَاء	Ar.	∴	Bela vukuunda ceza' ve feza' emeyip sabir ve tahammül etmek, şekibâ'î.			
20299	°uzzâb	عِزَاب	Ar.	*	Rical ve nisvândan zevç ve zevcesi olmayan kimse.			
20300	°uzâbe	عِزَابَة	Ar.	*	Yalnızlık, ergenlik.			
20301	°izâz	عِزَاز	Ar.	•	Azizler, izzet ve şeref ve kuvvet ve miknet sahipleri.			
20302	°azâzet	عِزَازَة	Ar.	∴	Kuvvet ve azamet ve killet ve şiddet ve izzet ve galip olmak ve aziz ve şerif ve muhterem olmak.			
20303	°azâyim	عِزَائِم	Ar.	∴	Azîmeler, ruyeler, efsunlar, güya ki cinci hocaların zu'mularınca marazdan şifâ-yâb olmak için cin taifesine yemin verilir veyahut afat ve emraz ve ilel ashabına şifa ve ifâkat ricası için okunan âyât-ı Kur'âniyyeye denilir ve Bârî zül'celâl hazretlerinin emir ve icap eylediği ferâ'izden ibarettir ve azimetler, kasıtlar, teveccühler.			
20304	°azeb	عِزْب	Ar.	•	Ehli yani zevcesi olmayan kişiye denilir ki ergen tabir olunur; cemi, a'zâb gelir.	cem		
20305	°azbân	عِزْبَان	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20306	°azebe	عِزْبَة	Ar.	•	Zevci olmayan avrat ve kocaya varmamış kız.			
20307	°uzbe	عِزْبَة	Ar.	•	Ergenlik hâleti, tecerrüt ve müte'ehhil olmamak.			
20308	°azeb-hâne	عِزْبَخَانَة	Ar. - Far.	•	Bekâr hücresi, bekâr odası.			
20309	°izzet	عِزَّة	Ar.	•	Bir adam aziz ve şerif ve âli-kadr olmak, muteber ve muhterem olmak ve bir kimse zelil iken kavi ve zî-kudret olmak ve bir nesne bulunmaz derecesinde kalil ve nadir olmak ve bir nesne bir adamın ziyadesiyle gücüne gelmek ve kerem cihetiyle gayra zait ve râcih olmak.			
20310	°izzet-âşâr	عِزَّتْ أَشَار	Ar.	•	Her bir eseri izzetten ibaret olan.			
20311	°izzet-ķarâr	عِزَّتْ قَرَار	Ar.	•	İstikrar üzere aziz olan.			
20312	°izzet-mevfûr	عِزَّتْ مَوْفُور	Ar.	•	Mevfûrî'l-izzet ve kesîrî's-şeref olan.			
20313	°azr	عِزْر	Ar.	•	Levm ve serzeniş etmek ve tayip ve takbih eylemek ve darılıp azarlamak.			
20314	°Azrâ'îl	عِزْرَائِيْل	Ar.	•	Ölüm hengâmında insanın ruhunu kabza memur olan melek.			

20315	°azl	عَزْلٌ	Ar.	•	Bir nesneyi yerinden veya güruhundan veyahut amelinden ayırıp bertaraf eylemek ve birini mansiptan çıkarmak ve cima ederken inzal vaktinde gebe kalmamın diye içeri inzal etmeyip zekeri taşra ihraç eylemek ve ikraz eylemek.			
20316	°uzlet	عُزْلَةٌ	Ar.	•	Alargalık, ayrılık, cüdâyî ve ayrılmak, müfâratat ve ebnâ-yı cins ile ihtilat etmeyip bir yere kapanıp çekilmek.			
20317	°uzlet-güzîn	عُزْلَتْ كُزَيْنٌ	Ar. - Far.	•	Kendiliğinden uzleti ihtiyar eden.			
20318	°azm	عَزْمٌ	Ar.	•	Bir nesneyi işlemeye kati rabt-ı kalble kasıt ve teveccüh kılmak, gerçekten niyet etmek ve bir işte cidd ü sa'y ve ihtimam etmek ve ant vermek ve efsun okumak ulü'l-azm rüsûl-i kirâmdan Hazret-i Hak Celle ve Âlânın kendilerinden ahz-ı ahd ü mîsâk eylediği evâmîr-i aliyye-i rabbâniyyenin temşiyet ve icrası babında azim ve cidd ü ihtimâm eden peygamber-i zî-şânlar ve cid ve sebat sahibi olan peygamber-i zî-şânlar ki ahkâm-ı ilâhiyyeyi tebliğde cid ve ikdam edip kavminin renc ve eziyetlerine sabır ve sebat ve tahammül eylediler.			
20319	°uzmân	عُزْمَانٌ	Ar.	•	Kavi niyet ile iş işlemeye yüz tutmak.			
20320	°azme	عُزْمَةٌ	Ar.	•	Hak manasına ve hak ve vacip olan nesne; cemi, azemât gelir.	cem		
20321	°uzme	عُزْمَةٌ	Ar.	•	Bir adamın kavim ve kabile ve aşiret ve akrabasına denilir; cemi, uzem gelir.	cem		
20322	°azmiyy	عُزْمِيٌّ	Ar.	•	Kuru üzüm cibresi satan adam ve ahd ü peymânına sâhib-i vefâ olan adam.			
20323	°azv	عُزْوٌ	Ar.	•	Bir adamı bir kimseye veya bir kabileye nispet eylemek, falana mensuptur diye hüküm ve kıyas etmek ve isnat etmek ve bir kimsenin kendisi birine nispetlenmek.			
20324	°uzüb	عُزُوبٌ	Ar.	*	Gaip ve nâ-bedid olmak ve gitmek.			
20325	°uzübet	عُزُوبَةٌ	Ar.	•	Ergenlik hâleti ve ergen olmak ve tecerrüt ve müte'ehhil olmamak.			
20326	°izvet	عِزْوَةٌ	Ar.	•	Nispet, intisap, mensubiyet.			
20327	°izy	عِزْيٌ	Ar.	*	Sabur ve mütehammil olan adam.			
20328	°azîb	عُزَيْبٌ	Ar.	∴	Müte'ehhil olmayan ergen kişi ve ehlinden ve malından ba'id olan adam.			
20329	°Uzeyr	عُزَيْرٌ	Ar.	•	Peygamberân-ı kirâmdan bir zât-ı şerîf ismidir aleyhi's-selâm bazıları müşarünileyh velidir dediler.			
20330	°azîz	عُزَيْرٌ	Ar.	∴	Şerif ve âli-kadr ve muteber ve büzürgvâr adam ve celal ve şân sahibi olan ve kuvvet ve kudret ve miknet sahibi olan, şedit olan ve nadir ve kem-yâb olan şey; cemi, izâz ve e'izze ve e'izzâ gelir ve padişaha itlak olunur.	cem		
20331	°azîm	عُزَيْمٌ	Ar.	•	Azimet edici, gidici.			
20332	°azîme	عُزَيْمَةٌ	Ar.	∴	Bir nesneyi işlemeye kati rabt-ı kalble ve kavi niyet ile kasıt ve teveccüh kılmak ve bir işte cidd ü sa'y ve ihtimam etmek ve ant vermek ve efsun okumak ve bir mahalden kalkıp gitmek ve rukye ve efsun ki cinci hocalar mariz şifâ-yâb olmak için cin taifesine yemin verdirenler imiş zâhir-i ahvâlde okumaları bundan ibaret imiş veyahut âyât-ı Kur'âniyyeden afat ve emraz ashabına şifa ve ifâkat ricası için okunan âyât-ı Kur'âniyyeye denilir ve Bârî zül'celâl hazretlerinin emir ve icap eylediği ferâ'izden ibarettir.			
20333	°isâr	عِسَارٌ	Ar.	•	Fakir ve bî-nevâ olmak ve zaman sıkıntı ve dar ve güç olmak ve bir iş güç ve çetin olmak.			
20334	°asâret	عِسَارَةٌ	Ar.	•	Güç ve çetin olmak.			
20335	°asâkir	عِسَاكِرٌ	Ar.	•	Askerler, icrâ-yı harbe memur olan adamlar.			
20336	°assâl	عَسَالٌ	Ar.	*	Kovandan bal sağan tatlıcı kimse.			

20337	usr	عُسْر	Ar.	∴	Güç ve çetin olmak ve düşvâr olmak ve zaman kıtlık ve sıkıntı olmak ve fakir ve bî-nevâ olmak ve borçlunun pek teng-destliği zamanında takaza ve muaheze eylemek ve zaman saht ve düşvâr olmak ve kabız olmak ve bir adama muhalefet eylemek ve bir adamın sol canibinden vürut etmek ve düşvârlık, sa'blık.			
20338	usret	عُسْرَةٌ	Ar.	•	Güçlük, çaparızlık, sa'blık, düşvârlık ve güç ve çetin olmak ve zaman kıtlık ve sıkıntı olmak ve fakir ve bî-nevâ olmak.			
20339	usrâ	عُسْرَى	Ar.	∴	Bi-ma'nâhu eyzan ve fakr ve ihtiyaç hâletine ıtlak olunur ki mukabili olan yüsrâ, servet ve gınaya ıtlak olunur.			
20340	ases	عَسَسَ	Ar.	•	Gece vakti bekleyip kol gezinmek, kolculuk etmek.			
20341	uses	عُسَسَ	Ar.	•	Aslar, bekçiler, kol gezenler.			
20342	is'ās	عَسَّاسٌ	Ar.	*	Gece karanlığı gelmeye başlamak ve arttan artan gitmek.			
20343	asf	عَسْفٌ	Ar.	∴	Yoldan sapmak ve zulmeylemek ve ale'l-amiyyâ gitmek ve bir adamı istihdam eylemek ve kem-râh ve azgın olmak ve ölüm, merg, mevt ve bir adamın çiftlik maslahatı makulesini görüp tamam işini bitirmek ve bir adama ırgatlık eylemek.			
20344	usefâ'	عَسْفَاءٌ	Ar.	•	Asifler, ırgatlar, rençberler, işçiler.			
20345	asker	عَسْكَرٌ	Ar.	∴	Cem manasındır ki müctemi' olan beniâdeme denilir, Türkîde çeri, Fâriside leşker denilir ki belde muhafazası için mürettep ve müsellaht tutulan kimselerin her biri demektir ve ordu; cemi, asâkir gelir ve mutlaka kesir ve çok olan şey.	cem		
20346	asker-gâh	عَسْكَرٌ غَاهٌ	Ar. - Far.	•	Ordugâh, mu'asker.			
20347	askerî	عَسْكَرِيٌّ	Ar.	•	Askere mensup ve müteallik olan.			
20348	asel	عَسَلٌ	Ar.	∴	Su akarken yüzünde hasıl olan kabarcık ve bal ki Fâriside şehd ve engübîn derler, bal arısının lu'âbindan ibarettir; cemi, a'sâl ve usûl ve usûl ve uslân gelir ve tatmak, zevk manasına da gelir, şem'-i asel : bal mumu.	cem		
20349	aseliyy	عَسَلِيٌّ	Ar.	•	Asel, bal gibi sarı renkte olan şey ve evâ'ilde müstamel olarak ve Yahudi taifesine alâmet-i mahsûsa olarak omuz başlarında dikilen sarı kumaş parçası veyahut tâ'ife-i Nasârîye mahsus bir nev şeker-renk libas.			
20350	uslûc	عُسْلُوجٌ	Ar.	*	Bağ dikenî ve henüz taze bitmiş ve yumuşak ağaç budağı.			
20351	asûf	عَسُوفٌ	Ar.	•	Pek zalim ve sitem-kâr olan adam.			
20352	asûb	عَسُوبٌ	Ar.	*	Kavmin reisi ve azimü'l-şânı.			
20353	asâ	عَسَى	Ar.	∴	Mutlaka fiil veyahut mutlaka harftir, emr-i mahbûbda tereccî ve emr-i mekrûhta hazer ve işfâk manalarına delalet eder ve şek ve yakın manalarına delalet eder ve şek ve yakın manalarına kullanılır ve bazen kâde kelimesine müşâbih surette istimal olunup mabadında olan fiil bilâ en zikrolunur ve Bârî Teâlâ tarafından icap içindir, elhasıl bu kelime-i asâ ef'âl-i mütেকâribedendir ola ki, şayet ki, meğerki ve olur ve gerektir manalarına gelir ki her biri vech-i mezkûr üzere mahallinde meridir ve mümkünü'l-husûl olan maddede zebân-zeddîr tamah ve hazeri müştemil ve rica ve yakine dâl olup lakin, leyte manasına temenni için istimali galiptir ve Kur'ân-ı Kerim'de min-tarafî'l-bârî olur ise yakîn-i vücûbî içindir.			
20354	asîr	عَسِيرٌ	Ar.	∴	Düşvâr ve güç ve çetin ve su'ûbetli olan iş ve saht ve şedit ve sıkıntılı olan veyahut şom ve menhus olan vakit ve çapraşık olan iş ve kaht.			
20355	asîf	عَسِيفٌ	Ar.	∴	Irgat, rençber, işçi ve kendisinden istiane olunan yani efendisinin işine yarayan köleye denilir ve bir adamın işini işlemek ve ırgatlığını ve rençberliğini etmek.			

20356	°uṣṣ	عُش	Ar.	∴	Ağaç budaklarında çörden çöpten yapılmış kuş yuvası ki Fâriside lâne ve aşıyan denilir; cemi, ıṣṣ gelir.	cem		
20357	°aşā°	عِشَاءَ	Ar.	•	Akşam taamı, akşam yemeği.			
20358	°iṣā°	عِشَاءَ	Ar.	∴	Gece vaktinin evveline denilir ki sular karardığı vakittir yahut akşam namazından yatsı vaktine kadar olan zamana denilir veyahut zevâl-i şemsten ertesi günü tulû'-ı fecr mabeyninde olan zamandan ibarettir ve yatsı vakti; cemi, aşāvâ gelir ve akşam ile yatsıya işâ'an derler.	cem		
20359	°aşâbet	عِشَابَةٌ	Ar.	*	Yaş ot çok olmak.			
20360	°iṣâr	عِشَارٌ	Ar.	•	Muaşeret etmek, birlikte geçinmek.			
20361	°uṣâr	عِشَارٌ	Ar.	*	Onar demektir, üçer, dörder, beşer gibi.			
20362	°aşṣâr	عِشَارٌ	Ar.	•	Mahsulat aşarını tahsile memur olan kimse.			
20363	°uṣârî	عِشَارِيٌّ	Ar.	•	Tulu on zirâ' olan şey.			
20364	°aşâšet	عِشَاءَةٌ	Ar.	*	Beden ince ve arık olmak .			
20365	°uṣṣâḳ	عِشَاقٌ	Ar.	•	Âşıklar, deruni ve kalbî seviciler.			
20366	°aşâvet	عِشَاوَةٌ	Ar.	*	Gecede ve gündüzde göz dumanlı olmaya denilir ve körlük ve is. tıbbiyeden olup gözde tavukkarası denilen illetin husulüne denilir.		Tip	
20367	°aşâyâ	عِشَايَا	Ar.	•	Aşıyyeler, akşamlar.			
20368	°aşâyir	عِشَايِيرٌ	Ar.	•	Aşiretler, hısım ve akraba takımları.			
20369	°iṣâ°eyn	عِشَائِيْنٌ	Ar.	•	Akşam ile yatsı vakitleri.			
20370	°uṣb	عِشْبٌ	Ar.	•	Taze ot ve çayır.			
20371	°aşer	عِشْرٌ	Ar.	•	On adedi, deh, dokuz ile birin mecmuu ve ihdâ aşer: on bir, isnâ aşer: on iki.			
20372	°aşr	عِشْرٌ	Ar.	*	On adetten birini almak ki dehe yek almak tabir olunur veyahut dokuza bir adet zammedip on eylemek manasınadır ve bir cemaatin onuncusu olmak ve öşür emvali almak.			
20373	°uṣr	عِشْرٌ	Ar.	•	Adedin onda biri ve bir nesnenin on cüzünden bir cüzü ve mahsulattan mirî için tahsil olunan mikdâr-ı şer'î ve Kur'ân-ı Azîm'den on ayet miktarı.			
20374	°uṣerâ°	عِشْرَاءَ	Ar.	•	Aşîrler, hısım, akraba ve dostlar, arkadaşlar ve on aylık vazife ve on ay gebe kalmış dişi deve.			
20375	°aşere	عِشْرَةٌ	Ar.	∴	Ukûd-ı a'dâdin evvelinin yani evvel mertebesinin ismidir ki on tabir olunur, Fâriside deh denilir, ihdâ aşere: on bir.			
20376	°iṣret	عِشْرَةٌ	Ar.	•	Muhâlatat, ülfet ve muaşeret manasına ki nâs birbiriyle üns ve ihtilat edip hoşça geçinmek ve meclis edip veya birbiriyle karışıp nefis taam ve şarap ekl ü şüreb etmek.			
20377	°iṣret-hâne	عِشْرَتُهَا	Ar. - Far.	•	İşrete mahsus olan mahal.			
20378	°iṣret-gâh	عِشْرَتُهَا	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20379	°aşr-hân	عِشْرَتُهَا	Ar. - Far.	•	Kur'ân-ı Azîm'i tilavet ve kıraat eden kimse.			
20380	°iṣrûn	عِشْرُونَ	Ar.	•	İki kere on adedinin yekûnu ismidir ki yirmi tabir olunur, Fâriside bist derler.			
20381	°iṣrîn	عِشْرِينَ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20382	°iṣḳ	عِشْقٌ	Ar.	•	Bir kimseyi ifrat üzere sevmek ve muhabbet etmek ve candan ve can ile sevmek hususundan bir keyfiyyet-i muhrika-i kalbiyye ki kalb-i âşıқта vaki olur.			

20383	°aşk	عَشَق	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20384	°işk-bâz	عَشَقْبَاز	Ar. - Far.	•	Takılıp ve sataşarak aşk teklif eden kimse.			
20385	°işve	عَشْوَة	Ar.	∴	Gece vakti ıraktan görünen ateşe denilir ki istizâ'e için kasıt ve teveccüh olunur ve beyan ve basiretsiz ve hidayetsiz kör gibi körlemeden bir emr-i mültebise sataşmaya denilir ve mahbuplar beyninde cevalan eden naz ve eda ve <u>van bakışları</u> ve birbiriyile öpüşmeleri.			
20386	°uşve	عُشْوَة	Ar.	•	Gece vakti ıraktan görünen ateş.			
20387	°aşürâ'	عَشْرَاء	Ar.	•	Muharremü'l-harâmın onuncu günü ve yevm-i mezkûrda tabh olunur bir nev tatlı ta'âm-ı mahsûs.			
20388	°işve-zen	عَشْوَة زَنْ	Ar. - Far.	•	İşve edici, naz ve eda gösterici.			
20389	°işve-kâr	عَشْوَة كَار	Ar. - Far.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20390	°işve-kârî	عَشْوَة كَارِي	Ar. - Far.	•	İşve-kârlık ve naz ve eda edicilik.			
20391	°aşıyy	عَشِي	Ar.	•	Âhir-i nehâra denilir ki akşam vakti demektir; cemi, aşâyâ ve aşıyyât gelir.	cem		
20392	°aşıyye	عَشِيَّة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20393	°aşıb	عَشِيب	Ar.	•	Otları bereket üzere taze ve yeşil olmakla sebz-renk olan.			
20394	°aşıbe	عَشِيْبَة	Ar.	*	Taze otu ve çayırı çok olan yer.			
20395	°aşır	عَشِير	Ar.	∴	Aşerenin eczasından bir cüzüne denilir ki onda bir demektir ve ıs. riyâziyyeden olup bir şeyin yüze taksimi itibariyle her bir kısmına itlak olunur ve bir ve bir adamın karîb ve siddîkine denilir ve bir kadının kocasına ve bir adamın hem-dem ve hem-ülfeti olan kimseye itlak olunur ve birinin hısım ve akrabasından olan kimse ve dost ve arkadas; cemi, a'sîrâdır.	cem	Riyaziye	
20396	°aşıre	عَشِيرَة	Ar.	∴	Hısım ve akraba takımı ve bir adamın akreb olan benû ve ecdadına denilir veyahut kiblesine denilir; cemi, aşâvir gelir.	cem		
20397	°aşâ	عَظَا	Ar.	•	Değnek, çubuk ve dervişlerin elde taşıdığı mahsus soy değnek; cemi, a'sî ve a'sâ gelir.	cem		
20398	°işâbe	عَضَابَة	Ar.	∴	Baş ve cepheye bağladıkları sargı ki çember ve dil-dâde ve kaşbastı ve baş bağı derler ve hassaten sarığa denilir ve ıs. tıbbiyeden olup yaraları sardıkları bağ ve sargıya denilir ve nâstan on neferden kırk nefere varıncaya kadar olan cemaate denilir ve bu miktar at ve kuş makulesine dahi denilir.			Tıp
20399	°işâb	عَضَاب	Ar.	*	Bir nesneyi kabzylemek ve başa sarıp bağlanacak şey.			
20400	°uşşât	عُضَاة	Ar.	•	Asiler, isyan ve zorbalık edenler ve günah işleyip Hak Teâlâ'nın emrine muhalif hareket edenler.			
20401	°uşâre	عُضَاة	Ar.	•	İs. tıbbiyeden olup sıkılmış nesneden çıkan şeye itlak olunur.			Tıp
20402	°uşâre-i has	عُضَاةٌ حَاسَة	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup acı marul denilen nebatn laktokaryum denilen hülâsasına denilir, işbu hülâsanın hassası afyon hassasına müşâbih olup onun gibi inkıbaz ve imtilâ'-i dimâğ ve adem-i iştihâ gibi alamete bâdî olmadığına ve binâberin dimağı tahrik etmeyerek vücutta bir sükûn-ı umûmî hasıl eylediğine mebni tercihen bu hülâsa kullanılır, tıpta seher ve emrâz-ı a'sâbda yani sinir hastalıklarında hüsn-i te'sîri mücerrep olduğundan sillü'r-ri'e denilen verem hastalığında ve bundan başka akciğer hastalıklarında öksürüğü ve ağrıları teskin ve sinir elemelerini tahfif için velhasıl afyon istimal olunan ekseri emrazda kullanılır.			Tıp
20403	°işâfet	عُضَاةٌ	Ar.	*	Sararmış ekin sünbülesinden dökülüp düşen saman çöplerine denilir.			
20404	°işâm	عَضَام	Ar.	*	Gözün nurunu hıfzylediği için sürmeye denilir.			
20405	°işâmiyy	عَضَامِي	Ar.	•	Ecdadının fazl ve keremlerine istinat birle iftihar ve ta'azzum etmeyip belki kendi fazl ve rif'at ve saadetinden bihakkin iftihar eden kimse.			

20406	°aşā°ib	عَضَائِبُ	Ar.	•	İsâbetler, cemaatler, taifeler.			
20407	°aşā°ir	عَضَائِرُ	Ar.	•	Sulu nesnelere sıkılan sulu şıralar, yağlar.			
20408	°aşab	عَضَبُ	Ar.	∴	Gövdede olan sinire denilir ki mefâsılın atnâbı menzilesindedir ve kavmin eşraf ve hıyârı ve is. tıbbiyeden olup dimağ denilen beyin ile murdar ilik denilen beyin kuyruğundan neşet edip tevzi olunduğu azaya mümte'd ve his ve hareket ettirmek hizmetine hadim, gayetle yumuşak beyaz ipliklere itlak olunur ki her bir uzv-ı bedenîye münteşir olur ve mahall-i intişârında ayrıca isim alır; cemi, a'sâb gelir.	cem	Tıp	
20409	°aşab-ı ri°evî-i mi°devî	عَضَبُ رِئْوَى مِعْدَوَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden çıkan sinirlerden biridir ki boyun ve göğüs ve karın azalarından başlıca bel°üm denilen ağız ile mide arasındaki yemek borusuna ve hançere denilen seda kutusuna ve yüreğe ve akciğerlere ve mideye şubeleri dağıldığından teneffüs ve deveranîm ve hazım gibi üç büyük vazifeyi idaresine almıştır yani onları hareket ettirir ve beyinden neşet eden on iki çift asabın onuncusu ve büyüklerindedir.		Tıp	
20410	°aşab-ı tev°em-i şelâse	عَضَبُ تَوَّامٍ ثَلَاثَةٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden on iki çift olarak neşet eden sinirlerden beşinci çift sinire denilir ki asab-ı fekk-i a'lâ ve asab-ı fekk-i esfel ve şu°be-i ayniyye-i villis namıyla üç adet şubesi olduğundan bu veçhile tesmiye edilmiştir işbu sinir alt ve üst ciğerlere ve yüze hareket ve his ita eder.		Tıp	
20411	°aşab-ı sem°î	عَضَبُ سَمْعَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirlerden sekizinci çift sinire derler ki kulak içine gelip bilhassa işitmek hissini ikâ'a hadimdir.		Tıp	
20412	°aşab-ı başarı°	عَضَبُ بَصْرَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirden ikinci çift sinire denilir ki çıktığı yerde şerit gibi yassı ve sonra kaytan gibi yuvarlak olarak birbiriyle tesâlüb eder yani haçvari kucaklaşır ve bilahare göz çukuruna bi°l-duhûl gözün beyazı demek olan tabaka-i sulbeyi arka tarafından delerek gözün içinde asıl görmek hissini ikâ' eden tabaka-i şebekiyyeyi teşkil eder binaenaleyh işbu sinir yalnız görmek hissini ikâ'a hadimdir.		Tıp	
20413	°aşab-ı şemmi°	عَضَبُ شَمَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirden birinci çift sinire denilir ki işbu sinir burun deliklerinin yukarı taraflarına gelerek kokuları duymak hissini vücuda getirmek üzere münteşir olur.		Tıp	
20414	°aşab-ı iştiyâkı°	عَضَبُ اِسْتِثْنَائَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirlerden dördüncü çift sinire denilir ki işbu sinir göze hariçten dâhile yani göz ucundan peykârına doğru hareket-i devriyye icra ettiren ve adale-i münharife-i kebîre denilen et parçasına münteşir olarak hareket-i mezkûrenin vukuuna yalnız hizmet eder.		Tıp	
20415	°aşab-ı şevkî°	عَضَبُ شَوْكَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirden on birinci çift sinire denilir ki işbu sinir iki şubeye münkasım olup biri zikri mesbûk asab-ı ri°evî-i mi°devî ile birleşip diğeri boyun ve omuz ve göğüs etlerinden bazılarına münteşir olarak sadrı yani göğsü vakt-i mesâ°ide nokta-i sâbite gibi metîn ve müstahkem tutmaya hizmet eder.		Tıp	
20416	°aşab-ı lisânî-i bel°umî°	عَضَبُ لِسَانَى بَلْعَمَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirden dokuzuncu çift sinire denilir ki işbu sinir kulağın revzene namında olan pencerelerine ve zâtü°l-batneyn ve ibreviyye-i lâmiyye ve ibrevî-i bel°ümüyye ve mu°assıra-i vüstâ ve muhîtu°l-lühât-i ünsiyye ve hanekî-i lühâtiyye misilli boyun ve boğaz adalâtına yani etlerine ve ma°a-hâzâ bademcikler demek olan levzeler ve küçük dilin merbut olduğu şirâ°u°l-hanek denilen et parçasına his ve hareket şubeleri verdiği gibi dilin köküne dahi hiss-i zevk için ayrıca şube verir ve civarındaki sinirlere dahi haytlar verir binaenaleyh his ve harekete ve hiss-i zevke hizmet eder.		Tıp	
20417	°aşab-ı muharrrik-i müşterek-i °ayn	عَضَبُ مُخْرِكٍ مُشْتَرِكٍ عَيْنَ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirden üçüncü çift sinire denilir ki işbu sinir gözün müstakîme-i vahşiyye ve münharife-i kebîre denilen adalâtına yani etlerine ve gözün renkli tabakası olan tabaka-i kuzahiyye adale-i mu°assirasına münteşir olup onları hareket ettirmeye hadimdir.		Tıp	

20418	°aşab-ı muharrık-i vaḥşî-i °ayn	عَصَبٍ مُّخْرَجٍ وَخَشِيٍّ عَيْنُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirlerden altıncı çift sinire denilir ki işbu sinir yalnız müstakîme-i vaḥşîye denilen göz adalesine yani etine münteşir olup gözü kuyruğuna doğru hareket ettirmeye hadimdir.		Tıp	
20419	°aşab-ı vecḥî	عَصَبٍ وَجْهِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden sâdır olan on iki çift sinirlerden yedinci çift sinire denilir ki işbu sinir baş ve kulağın dâhil ve hariç etlerine ve göz çukuru ve yanak ve diş ve üst dudak ve burun kanadı ve çene etlerinden ekserisine ve yüz veya çene etlerinden boyun ile müşterek olan bazı adalelere münteşir olup yalnız işbu etleri hareket ettirmeve velhasıl yüzde bulunan etleri tahrike hadimdir.		Tıp	
20420	°aşab-ı kebîr-i taḥte'l-lisân	عَصَبٍ كَبِيرٍ تَحْتَ اللِّسَانِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup beyinden neşet eden on iki çift sinirden on ikinci çift sinire denilir ki işbu sinir omuzdan ve göğüsten boyna doğru mümted ve göğüsten hançereye gelen bazı etlere ve boyun ile hançere ve boyun ile dil ve çene ile boyun meyânesinde bulunan ve ma'a-hâzâ dili öteye beriye çeviren bilcümle adalâta münteşir olup onları tahrike hadimdir.		Tıp	
20421	°aşab-ı müşterek-i kebîr	عَصَبٍ مُّشْتَرَكٍ كَبِيرٍ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup amûd-ı fikârî denilen bel kemiğinin iki yan tarafında, boyundan kuyruk sokumuna kadar mümted ve murdar ilikten ta aşığıya doğru iki taraflı olarak sudûr eden halfi ve kuddâmî yani art ve ön sinir köklerinden münşâ'ib ve müteşekkil ve yekdiğerine başka sinirler vasıtasıyla merbut ve müşterek ve yürek ve akciğerler ve bağırsaklara ve a'zâ-i tenâsüliyenin kısm-ı bevlîsi gibi a'zâ-i dâhiliyye-i bedene münteşir olan silsile-i ukadiyye-i asabiyyeye yani sinir düğümünün zincirine denilir ki bu sinir a'sâb-ı hayât-ı gıdâ'iyeden ibarettir ve vazifesi dahi beyin ve murdar ilikten gelen hareket tesir ve tembihini münteşir olduğu azaya nakl ve isal eylemektir.		Tıp	
20422	°aşabe	عَصْبَةٌ	Ar.	∴	Vâlid ve veledi olmayan meyyite varis olan kimselere denilir ve is. fıkhıyeden olup Kitâbullâh'ta sihâm ve mefrûzası olmayıp ashâb-ı ferâ'iz hisselerini aldıktan sonra tereke bakisini ahzeden kimseye denilir ve lügatte bir kimsenin pederi tarafından akrabası demektir ve iki nevidir, biri asabe-i nesebiyye diğeri asabe-i sebebiyyedir ve bir kimseye nusret ve muavenet ve takviye eden akrabası takımı ve bedende olan sinir ki mefâsılın atmâbı menzilesindedir.		Fıkıh	
20423	°uşbet	عُضْبَةٌ	Ar.	*	Ondan kırk nefere varıncaya kadar olan insan taifesi ve bu miktar at ve kuş taifesine dahi denilir.			
20424	°asabiyyet	عَصَبِيَّةٌ	Ar.	•	Kavim ve akrabasına veyahut mazlum ve sitem-dîdelere yâr ve yaverlik etmek kaydında olmak, gayret gütmek.			
20425	°aşd	عَصْدٌ	Ar.	*	Cima etmek ve döndürmek ve bozmak.			
20426	°aşr	عَصْرٌ	Ar.	∴	Dehr, zaman, eyyam, vakit, cemi a'sâr ve usûr gelir ve gece ve gündüzden her biri ve ikinci vakti ve alıkoymak, hapsedmek ve bir adamın reht ve aşiretine denilir ve bir nesneyi meneylemek ve vergi vermek ve yüz sene miktar zamana denilir ve içindeki suyu ve yağ veyahut sırayı almak için bir nesneyi sıkamak.			
20427	°aşare	عَصْرَةٌ	Ar.	•	Kasırga denilen rüzgâr ki tozu ve suyu havaya direk resminde kaldırır.			
20428	°uşret	عُصْرَةٌ	Ar.	*	Sığınacak ve kurtulacak yer, melce, mence.			
20429	°uşuş	عُضُضٌ	Ar.	*	Kuyruk sokumuna denilir ve is. tıbbiyeden olup oturak yerinde kuyruk sokumu denilen mahalde pöç kemiği denilen son kemiğe denilir ki en evvel yaradılan ve en sonra çürüyen kemik bu imiş.		Tıp	
20430	°asf	عَصْفٌ	Ar.	∴	Henüz gök ekin yaprağına denilir ve ekini yetiştirmeden mukaddem biçmek ve yel pek şiddetli esmek ve emek çekip kesb ü kâr eylemek ve bir askeri istisâl eylemek ve bir tarafa doğru eğilmek ve süratle gitmek.			
20431	°aşfûr	عَصْفُورٌ	Ar.	∴	Serçe denilen küçük kuş ki Fârisîde güncişk derler; cemi, asâfir gelir ve padişah ve vali ve seyit ve sergerdeye denilir.	cem		
20432	°aşfur	عَصْفُورٌ	Ar.	*	Aspur dedikleri şeydir, tohumuna kurtum ve aspur tohumu ve papağan yemi derler.			
20433	°aşm	عَصْمٌ	Ar.	*	Çalışıp kesb ü kâr eylemek ve meneylemek ve hıfız ve sıyanet eylemek ve bir nesneye el ile yapışmak.			

20434	işmet	عِصْمَةٌ	Ar.	∴	Men manasına ve men ve hıfzylemek ve ayıp ve günah ve namusa mugayir olan evzâ' ve ef'âlden içtinap etmek.			
20435	uşür	عُضُورٌ	Ar.	•	Asırlar, dehrler, devirler, zamanlar, vakitler.			
20436	aşûf	عُضُوفٌ	Ar.	•	Şiddetli esen yel ve rüzgâr.			
20437	işyân	عِشْيَانٌ	Ar.	•	İtaatin zıddı ve emre inkıyat etmeyip serkeşlik etmek.			
20438	aşîd	عَصِيدٌ	Ar.	*	Hîz ve me'bûn, yadigâr.			
20439	aşîde	عَصِيدَةٌ	Ar.	*	Maruf aş ki siyah Araplar ziyadesiyle ekl ederler ve bulamaç aş; cemi, asâyid gelir.	cem		
20440	aşîr	عَصِيرٌ	Ar.	∴	Şırası veyahut dühnü alınmak için sıkılmış nesne ve sıkılmış nesneden çıkan şey.			
20441	aşîre	عَصِيرَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20442	aẓẓ	عَضٌ	Ar.	*	Bir nesneyi diş ile ısırarak.			
20443	izz	عَضٌ	Ar.	*	Bed-hûy kimse ve nihayet derecede fetânet ve feraset ve belagat sahibi, fehîm ve zeyrek adama ve cenkte bir kimsenin hem-tâsı ve bir nesneye kavi ve muktedir olan kimseye ve mala gereği gibi takayyût ve tumar ve ihtimam eden adama ıtlak olunur ve bahîl ve nekes ve afet ve dâhiye; cemi, udûd gelir ve açılması pek düşvâr olan kilit.	cem		
20444	izâde	عِضَادَةٌ	Ar.	∴	Kol bağı, pazubent ve kasap satırı ve oktant ve emsali âlât-ı hendesiyyede müteharrik olup rasat olunan derecâtı kateder bir nev kol ve parmak.			
20445	azâz	عِضَاضٌ	Ar.	*	Isırmak cihetiyle ekl olunacak nesne.			
20446	uzâl	عُضَالٌ	Ar.	•	Pek müşkül maraza denilir ki tabipleri âciz ve fûrû-mânde eder.			
20447	azûd	عِضْدٌ	Ar.	•	Dirsekten omuz başına, küreğe varıncaya kadar olan kol kıtasına denilir ki Fâriside pazu tabir edilir ve 1s. tıbbiyedir; cemi, a'dâd gelir ve muin ve nâsir ve bir nesnenin bir nahiyesi ve yardım etmek ve imdat etmek ve muavenet ve yardımcılık etmek.	cem	Tip	
20448	azîd	عِضْدٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20449	azudî	عِضْدِيٌّ	Ar.	*	1s. tıbbiyeden olup adud denilen kol kıtasına müteallik eczâ-yı bedeniyyeye denilir ki kırmızı kan damarı demek olan şıryan ve siyah kan damarı olan verit ve asab denilen sinirden ve adale denilen etten ve emsali şeylerden biri murat olunur.		Tip	
20450	azl	عِضْلٌ	Ar.	*	Bir adamı sıkıştırıp tazyik eylemek ve bir adamın işi pek düşvâr ve şedit olmak ve menetmek ve bir hatunu ere varmaktan zulmen menetmek.			
20451	aẓal	عِضْلٌ	Ar.	•	Uzleler, zahmet ve meşakkat ve şiddetler.			
20452	ağalât	عِضَالَاتٌ	Ar.	*	Adaleler, bedende olan sinirli kaba etler, balık etleri ve 1s. tıbbiyeden olup bedende hareket icrasına muhtas ve birbirinden bir perde ile ayrılmış et parçalarına denilir.		Tip	
20453	ağale	عِضَالَةٌ	Ar.	∴	Bedende olan sinirli kaba et ki balık eti tabir ederler ve 1s. tıbbiyeden olup beden hareketini icra eden ve birbirinden bir perde ile müteferrik ve ayrılmış olan et parçalarının her birine denilir ki hey'et-i mecmû'asına lahm ıtlak olunur, bu hâlde lahm ile adalenin farkı şudur ki adale bir perde ile diğerinden müteferrik olup bir şekl-i mahsûs irâ'e eden et parçası demektir, lahm ise adale gibi tefrik olunmayarak perdesiyle beraber bir vücudu setr ve tezyin eden etlerin hey'et-i mecmû'ası demek olmakla farkı umum husus gibidir; cemi, adalât gelir.	cem	Tip	
20454	ağale-i kafeviyye	عِضَالَةٌ كَفَوِيَّةٌ	Ar.	*	1s. tıbbiyeden olup başın ensenin üst tarafına yakın olarak arka cihetine mevzu et parçasına denilir ki vazifesi baş saçını hamil bulunan deriyi arka tarafa doğru çekmektir.		Tip	

20455	°ağale-i cebhiyye	عَضَلَةُ جَبْهِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup başın alın denilen ön tarafına mevzu ince ve enli ve murabba`u`ş-şekl et parçasına denilir ki hizmeti kaşlar ile burun kökünün derisini yukarı kaldırarak huzûzât-ı nefsâniyyeyi irâ`e ve ifhâm etmektedir.		Tıp	
20456	°ağale-i hâcibiyye	عَضَلَةُ حَاجِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kaşın kavisi demek olan derinin burna yakın olan tarafına mevzu et parçasına denilir ki hizmeti, alın derisini aşağıya ve burna yakın olarak çekmektir, işte bu et parçası kaşları çatırır.		Tıp	
20457	°ağale-i muhîta-i ecfân	عَضَلَةُ مُحِيطَةِ أَجْفَانٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup göz çukurunun etrafıyla göz kapaklarının içerisine doğru mevzu enli ve ince et parçasına denilir ki hizmeti göz kapağını kapatmaktır ve bu adalenin adale-i horner namında ve burun kökünde bir hüzmesi ta`bir-i diğerle şubesi olup bunun hizmeti dahi gözyaşının akmasını teshil etmektedir.		Tıp	
20458	°ağale-i üzniyye-i °ulyâ	عَضَلَةُ أُذُنِيَّةٍ عُليا	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup hariçte kulak denilen sayvân üzñ kıtasının fevkinde mevzu gayet ince ve güneş şuai gibi bir vaziyette bulunan et parçasına denilir ki hizmeti kulağı yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20459	°ağale-i üzniyye-i hâlfıyye	عَضَلَةُ أُذُنِيَّةٍ خَلْفِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kulağın arka tarafına mevzu et parçasına denilir ki hizmeti kulak yumuşağını arka tarafa çekmektir.		Tıp	
20460	°ağale-i üzniyye-i şuddâmiyye	عَضَلَةُ أُذُنِيَّةٍ قُدَامِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kulağın ön tarafına mevzu bir ince et parçasına denilir ki hizmeti kulak yumuşağını yukarı ve ön tarafa çekmek ve kulak deliğini tevsi etmektedir.		Tıp	
20461	°ağale-i müsta`raza-i enf	عَضَلَةُ مُسْتَعْرِضَةِ أَنْفٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup burnun iki yan tarafına mevzu ve müselleşiyü`ş-şekl et parçasına denilir ki hizmeti burun deliklerini sıkıkmaktır.		Tıp	
20462	°ağale-i râfi`a-i müştereke-i cenâhu`l-enf ve şefe-i °ulyâ	عَضَلَةُ رَافِعَةِ مُشْتَرَكَةِ جَنَاحِ الْأَنْفِ وَ شَمَّةِ عُليا	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup göz çukurunun alt başından burnun yan taraflarına ve oradan oradan üst dudağa doğru mümted et parçasına denilir ki hizmeti burun kanadını ve üst dudağı yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20463	°ağale-i râfi`a-i şefe-i °ulyâ	عَضَلَةُ رَافِعَةِ شَمَّةِ عُليا	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup adale-i râfi`a-i müştereke-i cenâhu`l-enf ve şefe-i ulyâ denilen et parçasının dış tarafına mevzu diğer et parçasına denilir ki üst dudağı mahsusen yukarı kaldırmak ve burun deliğini tevsi eylemektir.		Tıp	
20464	°ağale-i °izâriyye-i kebîre	عَضَلَةُ عِذَارِيَّةٍ كَبِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yüzün orta tarafına ve yanak kemiğinin arka tarafına ve haricine mevzu bir et parçasına denilir ki hizmeti dudakların bitiştiği mahalli yukarıya kaldırmak ve vahşiye yani vücudu ikiye taksim eden ve hatt-ı mutavassıt denilen hatt-ı mevhumdan uzağa çekmektir.		Tıp	
20465	°ağale-i °izâriyye-i şağîre	عَضَلَةُ عِذَارِيَّةٍ صَغِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup adale-i izâriyye-i kebîrenin burna yakın olarak yani başına mevzu et parçasına denilir ki fiili adale-i mezkûre fiil ve hizmetine müşabihtir.		Tıp	
20466	°ağale-i nâbiyye	عَضَلَةُ نَابِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup üst çene dişlerinin hizasına tesadüf eylediğine mebni hufre-i nâbiyye denilen ve burnun aşağı ve yan tarafına civar olan çukurda mevzu ve dudakların birleştiği yerde nihayet bulan et parçasına denilir ki hizmeti dudakların mültekâsını ref` ile burna yakın olarak celbetmek ve üst dudağı yukarı kaldırmak.		Tıp	
20467	°ağale-i müşelleşe-i şefetân	عَضَلَةُ مُثَلَّثَةِ شَفَتَانِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yüzün alt başında, alt çenenin üzerine mevzu ve dudakların birleştiği mahalle mümted ve müsellesü`ş-şekl bir et parçasına denilir ki hizmeti dudakların mültekâsını aşağı doğru çekmektir.		Tıp	
20468	°ağale-i murabba`a-i zeķaniyye	عَضَلَةُ مُرَبَّعَةٍ ذُقِّيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup alt çene kemiğinin orta ve yan tarafına mevzu bir et parçasına denilir ki hizmeti alt dudağı aşağı doğru çekmektir.		Tıp	
20469	°ağale-i çerâbe-i zükaniyye	عَضَلَةُ شَرَابِيَّةٍ ذُقِّيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup alt çene kemiğinin ortasına yakın ve şekerci külâhı şeklinde püskül gibi dağınık tel tel bir et parçasına denilir ki derisini kaldırarak alt çene kemiğine ilsâk etmektedir.		Tıp	

20470	°ağale-i mübeviķa	عَضَلَةٌ مُبَوِّقَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan üst çene kemiğinin orta tarafına ve diğer taraftan alt çene kemiğinin yan taraflarına mevzu ve âdeta yanağın habs-i nefes edilerek şişirilen gevşek cihetine müsadif et parçasına denilir, hizmeti dudakların bitiştiği mahalli uzaklaştırmak ve yanakları şişiren mahpus havayı bir mahalle sevk etmek ve üfleme ve alehusus düdüğu üfleme gibi vazifeyi ifa etmek olup vecih ve sebeb-i tesmiyesi dahi bük dedikleri boynuzdan mamul boruya mensubiyettir ve ma'a-hâzâ çiğnemek esnasında dişlerin dizildiği kavisin haricine tecavüz eden me'külâtı ağız içine sokmaya dahi hizmet eder.		Tıp	
20471	°ağale-i vāfide	عَضَلَةٌ وَافِدَةٌ	Ar.	*	Bi-ma'nāhu eyzan ve ıs. tibbiyyedendir.		Tıp	
20472	°ağale-i muħīṭa-i şefeviyye	عَضَلَةٌ مُحِيطَةٌ شَفَوِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup dudakları çevreleyen et parçasına denilir ki hizmeti bir şeyi emmekte ve sesleri kesmekte dahl-i küllisi vardır.		Tıp	
20473	°ađale-i mażđiyye	عَضَلَةٌ مَضْغِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan yanak kemiğinin üzerine ve diğer taraftan alt çene kemiğinin kollarının dış yüzüne merbut et parçasına denilir ki hizmeti alt çeneyi kaldırıp ona arkadan öne doğru hafifçe bir hareket icra ettirmek, yani ağızdaki şeyi çiğnettirmektir.		Tıp	
20474	°ağale-i şudđiyye	عَضَلَةٌ صُدْغِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup azm-i sudđi denilen şakak kemiğinin teşkil eylediği hufre-i sudđiyye nam çukuru imla eden et parçasın denilir ki hizmeti alt çeneyi biraz yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20475	°ağale-i cenāhiyye-i ünsiyye	عَضَلَةٌ جَنَاحِيَّةٌ أُنْسِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup alt çene kemiğinin kollarının iç yüzüne mevzu olan et parçasına denilir ki hizmeti alt çeneyi yan taraflara hareket ettirmektir.		Tıp	
20476	°ağale-i cenāhiyye-i vaħşiyye	عَضَلَةٌ جَنَاحِيَّةٌ وَخْشِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup üst çene kemiği ile alt çene kemiği kollarının baş tarafına mevzu müsellesü'ş-sekl bir et parçasına denilir ki hizmeti alt çeneyi yan taraflarına doğru hareket ettirip tahn-ı me'külâta hizmet eylemektir.		Tıp	
20477	°ağale-i dāliyye	عَضَلَةٌ دَالِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup omuzda terkuve denilen köprücük kemiğiyle kürek kemiği üzerine mevzu bir et parçasına denilir ki şekli işbu (V) vāv-ı Fransevîye müşabihdir ve Türkçe dāla da müşabeheti olduğundan adale-i dāliyye denilmiştir, hizmeti adud denilen bedenın kol kıtasını öne ve arkaya ve bedenden uzağa hareket ettirmektir ve kıt'a-i mezkûrevi yukarı kaldırır.		Tıp	
20478	°ağale-i fevķa'ş-şevkiyye	عَضَلَةٌ فَوْقَ الشُّوكِيَّةِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kürek kemiğiyle kol kemiğinin omuza doğru uç tarafına merbut et parçasına denilir ki kolu yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20479	°ağale-i taħte'ş-şevkiyye	عَضَلَةٌ تَحْتَ الشُّوكِيَّةِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bu dahi adale-i fevķa'ş-şevkiyyenin biraz aşağısına mevzu et parçasına denilir ki hizmeti kolu bedenden uzağa doğru çevirmektir.		Tıp	
20480	°ağale-i müdevvire-i şağire	عَضَلَةٌ مَدْوَرَةٌ صَغِيرَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup koltuk altına doğru kürek kemiğiyle kol kemiğinin yukarı ucuna doğru merbut et parçasına itlak olunur ki hizmeti kolu bedenden uzağa çevirmektir.		Tıp	
20481	°ağale-i taħte'l-kitfiyye	عَضَلَةٌ تَحْتَ الْكَتِفِيَّةِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kürek kemiğinin altındaki çukura ve koltuk altına ve kol kemiğine mevzu ve merbut et parçasına denilir ki kolu bedene yakın olarak çevirmeye hadimdir.		Tıp	
20482	°ağale-i zātü'r-re'seyn	عَضَلَةٌ ذَاتُ الرَّاسِيْنِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bu namda beden-i insānda iki adale olup biri kolda diğer fahz denilen bedenın uyluk kıtasındadır, kolda olanı yukarıda pazu kemiği denilen azm-i adudun dāhil olduğu cev-f-i unnābî nam kürek kemiği çukurunun etrafına ve tulani olarak azm-i mezbürdeki mizābeye yani oluk gibi oyuğa ve aşağıda dahi kolun sâ'id denilen ikinci kıtasının kemiklerinden ku'bere denilen dış kemiğinin yukarı ucuna merbut et parçasından ibarettir ki hizmeti kolun aşağı parçasını yukarı parçası üzerine ve kıtanın adem-i hareketi esnasında yukarı parçasını aşağı parçası üzerine bükme veyahut öne doğru çekmektir, uylukta olanı dahi yukarıda harkafe denilen kalça kemiğinin verek nam kıtasına ve fahz denilen uyluk kemiğinin yukarı taraflarına ve diğer ucu aşağıda diz bükümünü geçerek sak denilen bacak veya baldırın azm-i şuzye denilen ince kemiğinin baş tarafına merbut et parçasından ibarettir ki hizmeti bacağı uyluk üzerine bükme, işbu iki adaleye zātü'r-re'seyn denilmesine sebep, yukarı uçları iki çatal olmasına mebnidir.		Tıp	

20483	°ağale-i ğurābiyye-i °ağudiyye	عَضَلَةٌ غُرَابِيَّةٌ عَضُدِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup kürek kemiği üzerinde karga gagasına müşabih olan ve nütü-i ğurābî denilen çıkıntı ile adud denilen pazu kemiği üzerine merbut et parçasına denilir ki hizmeti pazu denilen kol kıtasını öne doğru ve bedene yakın olarak refetmektedir.		Tıp	
20484	°ağale-i °ağudiyye-i ķuddāmiyye	عَضَلَةٌ عَضُدِيَّةٌ قُدَامِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin yukarı ucuna ve aşağıda kolun sâ'id denilen ikinci kıtası kemiklerinden azm-i zend nam kemiğe merbut et parçasına denilir ki hizmeti sâ'id denilen kol kıtasını adud denilen kol kıtası üzerine veyahut adudu, sâ'id üzerine bükmehtir.		Tıp	
20485	°ađale-i zātūr-rū'ūs-i şelāşe	عَضَلَةٌ ذَاتُ الْوُؤُسِ ثَلَاثَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bu namda beden-i insānda iki adale vardır ki biri kolda diğeri fahz denilen uyluk kıtasındadır, kolda olanı yukarıda omuz kemiğiyle adud denilen pazu kemiğine ve aşağıda mirfak denilen kol bükümünün yukarı ve arka tarafına mevzu et parçasından ibarettir ki hizmeti sâ'id tabir olunan kol kıtasını pazu kıtası üzere yaymak yani kolu düz tutmaktır uylukta olanı ise yukarıda fahz denilen uyluk kemiğiyle harkafe tabir olunan kalça kemiğine ve aşağıda radfe tesmiye olunan diz kapağı kemiğine merbut et parçasından ibarettir ki hizmeti bacak demek olan sak kıtasını uyluk manasına olan fahz kıtası üzerine temdit etmek yani kalçadan ayağa kadar olan kıt'a-i fahziyye ve sâkiyyeyi düz tutmaktır.		Tıp	
20486	°ağale-i mükibbe-i müdevvere	عَضَلَةٌ مَكْبِيَّةٌ مُدَوَّرَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğine, aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i ku'bere tabir olunan bedene uzak kemiğin yukarı ucuna merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i ku'beriyi bedene yakın olarak çevirmek ve sâ'idiyi pazu üzerine bükmehtir.		Tıp	
20487	°ağale-i rāhiyye-i kebire	عَضَلَةٌ رَاحِيَّةٌ كَبِيْرَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda el tarağını teşkil eden ikinci azm-i muşfinin yukarı ucuna irtibat eden et parçasına denilir ki hizmeti bilekte vaki küçük küçük ve sıra sıra dizilmiş kemiklerin ikinci dizisini birinci dizisi üzerine ve sonra eli kolun ikinci kıtası üzerine meylettirmektedir.		Tıp	
20488	°ağale-i rāhiyye-i şağire	عَضَلَةٌ رَاحِيَّةٌ صَغِيْرَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda sıfāk-ı rāhî nam el ayası ortasına merbut et parçasına denilir ki hizmeti sıfāk-ı mezkûru gererek eli ikinci kol kıtası olan sâ'id üzerine bükmehtir.		Tıp	
20489	°ağale-i zendiyye-i ķuddāmiyye	عَضَلَةٌ زَنْدِيَّةٌ قُدَامِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda bileği teşkil eden iki sıra ufacak kemiklerden birinci safı teşkil eden dört adet kemiğin dördüncüsü olan azm-i humsiyye merbut et parçasına denilir ki hizmeti eli ikinci kol kıtası olan sâ'id üzerine ve sâ'idi dahi pazu üzerine bükmehtir.		Tıp	
20490	°ağale-i ķābiza-i sağhiyye	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ سَطْحِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve kolun ikinci kıtası olan sâ'idi teşkil eden ku'bere ve zend namlarındaki kemiklere ve aşağıda parmak kemikleri demek olan sülāmıyyâtın kenarlarına merbut et parçasına denilir ki hizmeti ikinci kol kıtası demek olan sâ'idi pazu üzerine bükmehtir.		Tıp	
20491	°ağale-i ķābiza-i ğā'ire	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ غَائِرَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda ikinci kol kıtası demek olan sâ'idin azm-i zend denilen bedene yakın kemiğine ve aşağıda parmak kemiklerinin üçüncülerine merbut et parçasına denilir ki hizmeti parmak kemiklerinden üçüncü sülāmıyi ikinci sülāmî üzerine ve adale-i ķābiza-i sathiyye ile beraber icrâ-yı fi'l ederek ikinci sülāmıyi birinci sülāmî üzerine ve birinci sülāmıyi dahi muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine ve bilek demek olan rusgu'l-yedi teşkil eden küçük kemiklerin ikinci dizisini birinci dizi üzerine bükmehtir.		Tıp	
20492	°ağale-i ķābiza-i tavīle-i ibhāmü'l-yed	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ طَوِيْلَةٌ اِنْهَامُ الْيَدِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden bedene vaziyetçe uzak olan azm-i ku'bereye yukarıda merbut olan ve aşağıda dahi baş başparmak kemiklerinden ikinci sülāmının yukarı ucuna yapışan et parçasına denilir ki hizmeti başparmağın ikinci sülāmısını birinci sülāmî üzerine ve birinci sülāmıyi muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine bükme ve bunun mukabili olan hareketi dahi icra etmehtir.		Tıp	
20493	°ağale-i mükibbe-i murabba°a	عَضَلَةٌ مَكْبِيَّةٌ مُرْتَبِعَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda ve aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zende ve uzak olan azm-i ku'bereye enliliğine mevzu ve murabba'u'ş-şekl bir et parçasına denilir ki hizmeti eli bükmehtir.		Tıp	

20494	‘ağale-i müstelkiye-i tavîle	عَضَلَةٌ مُسْتَلْقِيَةٌ طَوِيلَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda pazu kemiğine ve aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasının müteşekkil olduğu kemiklerden başparmak tarafında olan azm-i ku'berenin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sâ'idi pazu üzerine kabız ve meylettirmektir.		Tıp	
20495	‘ağale-i ku'beriyeye-i vahşiyeye-i ülâ	عَضَلَةٌ كُغْبَرِيَّةٌ وَخَشِيَّةٌ أُولَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda pazu kemiğine ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden ikinci kemiğin yukarı ucunun arka tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti rusgu'l-yed denilen bileği teşkil eden iki sıra ufacak kemiklerin ikinci dizisini birinci dizi üzerine ve birinci dizisini kolun ikinci kıtası demek olan sâ'id üzerine germek ve eli başparmak tarafına meylettirmek ve sâ'idi pazu üzerine bükmeğdir.		Tıp	
20496	‘ağale-i ku'beriyeye-i vahşiyeye-i şâniye	عَضَلَةٌ كُغْبَرِيَّةٌ وَخَشِيَّةٌ ثَانِيَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden üçüncü kemiğin yukarı ucunun arka tarafına merbut et parçasına denilir ki hizmeti adale-i ku'beriyeye-i vahşiyeye-i ülâ gibidir.		Tıp	
20497	‘ağale-i müstelkiye-i şağîre	عَضَلَةٌ مُسْتَلْقِيَةٌ صَغِيرَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup pazu kemiği ile sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i ku'bere ile azm-i ender et parçasına denilir ki hizmeti azm-i ku'bereyi bedenden uzağa çevirdiğinden eli hâl-i istilkâya ilkâ etmektedir.		Tıp	
20498	‘ağale-i bâsîta-i müştereke-i eşâbi'u'l-yed	عَضَلَةٌ بِاسِطَةٌ مُشْتَرَكَةٌ أَصَابِعِ الْيَدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda, dörde teşa'ub ederek başparmaktan maada diğer dört parmaklara ve parmak kemiklerinden sülâmî-i evvel hizasında her bir şubesi üç bağ vasıtasıyla ikinci ve üçüncü sülâmlere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmiyyâtı muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine ve muştu'l-yedi rusgu'l-yed denilen bilek üzerine ve eli sâ'id denilen ikinci kol kıtası bast etmek vani vavmaktır.		Tıp	
20499	‘ağale-i bâsîta-i maşşûşa-i ħinşîr	عَضَلَةٌ بِاسِطَةٌ مَخْطُوضَةٌ حَنْصِرٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda hınsır denilen küçük parmak kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmak kemiklerini muştu'l-yed denilen el tarağı üzerine yaymaktır.		Tıp	
20500	‘ağale-i zendiyyeye-i ħalfiyeye	عَضَلَةٌ زَنْدِيَّةٌ خَالْفِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zendin yukarı ucuna ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden beşincisinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti eli vaz'iyyet-i aslivvesinde vavdığı gibi bedene dahi takrip eder.		Tıp	
20501	‘ağale-i mirfekiye	عَضَلَةٌ مِرْفَقِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda pazu kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i zendin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, sâ'idi pazu üzerine vavdığı gibi bedene dahi yaklaştırmaktır.		Tıp	
20502	‘ağale-i müba'ide-i tavîle-i ibhâmü'l-yed	عَضَلَةٌ مُبْعَدَةٌ طَوِيلَةٌ إِبْهَامِ الْيَدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zend ile uzak olan azm-i ku'bereye ve aşağıda muştu'l-yed denilen el tarağı kemiklerinden birincisinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti muştu'l-yedin birinci kemiğiyle elin vavılmasına ve bedenden uzak olmasına vasıta olmaktadır.		Tıp	
20503	‘ağale-i bâsîta-i kaşîre-i ibhâmü'l-yed	عَضَلَةٌ بِاسِطَةٌ قَصِيرَةٌ إِبْهَامِ الْيَدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden azm-i zend ve azm-i ku'bere nam kemiklere ve aşağıda başparmak kemiklerinden birinci sülâmînin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-i mezkûru muştu'l-yed denilen el tarağının birinci kemiği üzerine ve azm-i muştu'l-yed denilen bu kemiği rusgu'l-yed tabir olunan bilek üzerine yaymak ve başparmağı bedenden uzaklaştırmaktır.		Tıp	
20504	‘ağale-i bâsîta-i tavîle-i ibhâmü'l-yed	عَضَلَةٌ بِاسِطَةٌ طَوِيلَةٌ إِبْهَامِ الْيَدِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda sâ'id denilen ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden azm-i zende ve aşağıda başparmak kemiklerinden ikinci sülâmînin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-i mezkûru birinci sülâmî üzerine yaymak ve ma'a-hâzâ adale-i bâsîta-i kasîre-i ibhâmü'l-yed vazifesini dahi icra etmektedir.		Tıp	
20505	‘ağale-i bâsîta-i maşşûşa-i sebbâbe	عَضَلَةٌ بِاسِطَةٌ مَخْطُوضَةٌ سَبَّابَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda sâ'id tabir olunan ikinci kol kıtasını teşkil eden kemiklerden vaziyetçe bedene yakın olan azm-i zende ve aşağıda sebbâbe denilen ikinci parmak kemiklerinden ikinci ve üçüncü sülâmiyyâta merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sebbâbe denilen ikinci parmağı yaymaktır.		Tıp	

20506	°aðale-i rāhiye-i cildiyye	عَضَلَةُ رَاحِيَةِ جَلْدِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup el ayası ve onun etlerini setreden ve sıfāk-ı rāhî denilen örtüye enliliğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti elin bedene yakın olan kenarı derisini bedenden uzak olan cihetine celbetmektedir.		Tıp	
20507	°aðale-i müba°ide-i қаşıre-i ibhām	عَضَلَةُ مُبَعَدَةِ قَصِيرَةِ إِبْهَامٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda rusgu°l-yed denilen bilek kemiklerine ve aşağıda başparmak kemiklerinden birinci sülâmînin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-i mezkûru bedenden uzak tarafa çevirmektir.		Tıp	
20508	°aðale-i muqābile-i ibhām	عَضَلَةُ مُقَابِلَةِ إِبْهَامٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda rusgu°l-yed tabir olunan bilek kemiklerine ve aşağıda muştu°l-yed denilen el tarağının birinci kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr kemiği ön tarafa celbetmektedir.		Tıp	
20509	°aðale-i qābiza-i қаşıre-i ibhām	عَضَلَةُ قَابِضَةِ قَصِيرَةِ إِبْهَامٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda rusgu°l-yed denilen bilek kemiklerine ve aşağıda başparmak kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sülâmî-yi mezkûru bükme ve muştu°l-yed denilen el tarağı kemiklerinden birincisini öne ve bedene yakın getirmektir.		Tıp	
20510	°aðale-i muqarribe-i ibhām	عَضَلَةُ مُقَرَّبَةِ إِبْهَامٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda muştu°l-yed denilen el tarağı kemiklerinden üçüncü kemiğe ve rusgu°l-yed tabir olunan bilek kemiklerine ve aşağıda başparmağın birinci sülâmî denilen kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başparmağı elin mihrverine yaklaştırmaktır.		Tıp	
20511	°aðale-i muqarribe-i hınşir	عَضَلَةُ مُقَرَّبَةِ حَنْصِرٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda bilek kemiklerine, aşağıda en küçük parmağın birinci sülâmî denilen kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmağı bedene doğru yaklaştırmaktır.		Tıp	
20512	°aðale-i qābiza-i қаşıre-i hınşir	عَضَلَةُ قَابِضَةِ قَصِيرَةِ حَنْصِرٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan rusgu°l-yed denilen bilek kemiklerine ve diğer taraftan küçük parmak kemiklerinden birinci sülâmîye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmağı hafifçe kabzetmek yani bükmeektir.		Tıp	
20513	°aðale-i muqābile-i hınşir	عَضَلَةُ مُقَابِلَةِ حَنْصِرٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda bilek manasına olan rusgu°l-yed kemiklerine aşağıda muştu°l-yed denilen el tarağı kemiklerinden beşincisine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti küçük parmağı öne ve bedenden uzağa cezp ve iç yüzünü başparmağın iç yüzüne mukabil kılmaktır.		Tıp	
20514	°aðale-i cildiyye	عَضَلَةُ جَلْدِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup boynun ön ve yan taraflarıyla omuz ve sadrın yukarı ve ön tarafına tahte°l-cild mevzu et parçasına denilir ki hizmeti alt dudağı ve alt çeneyi aşağı çekmektedir ve kederden müteessir olur.		Tıp	
20515	°aðale-i қаşıyye-i terquviyye-i hālemiyye	عَضَلَةُ قَاصِيَةِ تَرْقُويَّةٍ حَالَمِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda şakak kemiği denilen azm-i sudğî üzerinde vaki nütü-i halemî nam çıkıntı ve tümsek üzerine ve başın azm-i kafâ denilen arka kemiğine ve aşağıda terkuve tabir olunan omzun köprücük kemiğiyle azm-i kas namındaki göğüs kemiğinin ön ve yukarı tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı çevirmek ve veçhi arka tarafa getirmektir ve mezkûr azm-i kas ve terkuveyi ref° cihetiyle kuvvetli nefes almaklarda methali vardır.		Tıp	
20516	°aðale-i zātü°l-batneyn	عَضَلَةُ ذَاتِ الْبَطْنَيْنِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda nütü-i halemî denilen şakak kemiği çıkıntısı üzerine ve aşağıda alt çene kemiğinin iç tarafındaki çukura mevzu olan et parçasına denilir ki hizmeti boynun ön tarafında vaki ve takriben lām harfi şekline müşabih olan azm-i lāmîyi yukarı kaldırmak olup işbu kemik yukarı kalktıktaki alt çenenin aşağı inmesine medar olur ve zātü°l-batneyn tabirine sebep dahi iki yumurta gibi karınlı parçaları olduğuna mebnidir.		Tıp	
20517	°aðale-i ibriyye-i lāmîyye	عَضَلَةُ الْبَرِيَّةِ لِأَمِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda şakak kemiğinin nütü-i ibri denilen iğneye şebîh çıkıntısı ve aşağıda lām harfine şebîh ve boynun ön tarafına mevzu olan ve azm-i lāmî denilen kemiğe merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lāmîyi yukarıya ve arkaya ve yan tarafa çekmektedir.		Tıp	
20518	°aðale-i çirsiyye-i lāmîyye	عَضَلَةُ حِرْسِيَّةٍ لِأَمِيَّةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda alt çeneye ve aşağıda lām harfine şebîh ve boynun ön tarafına mevzu olan ve azm-i lāmî denilen kemiğe merbut et parçasına denilir ki hizmeti alt çene sabit olduğu hâlde mezkûr azm-i lāmîyi yukarı kaldırmak ve azm-i mezbûrun sübutu takdirinde alt çeneyi aşağı indirmektedir.		Tıp	

20519	°ağale-i zeķaniyye-i lāmiyye	عَضَلَةُ ذَقِيَّةُ لَامِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda alt çene kemiğinin enek tabir olunan ortasındaki tümseklere ve aşağıda lâm şekline şebih ve boynun ön tarafına mevzu olan azm-i lâmiye merbut et parçasına denilir ki hizmeti adale-i dırsiyye-i lâmiyyenin filine müşabihtir.		Tıp	
20520	°ağale-i terķuviyye-i lāmiyye	عَضَلَةُ تَرْكُويَّةُ لَامِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda lâm şekline şebih ve boynun ön tarafına mevzu azm-i lâmi denilen kemiğe ve aşağıda terkuve denilen köprücük kemiğine ve bu kemiğin göğüs kemiği ile birleştiği mahalle merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lâmiyi aşağıya indirmektedir.		Tıp	
20521	°ağale-i kitfiyye-i lāmiyye	عَضَلَةُ كَيْتِيَّةُ لَامِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda lâm şekline şebih ve boynun ön tarafına mevzu, azm-i lâmi denilen kemiğe ve aşağıda azm-i kitf tabir olunan omuz başında ve arkaya doğru vaki kürek kemiğinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lâmiyi aşağı düşürerek arkaya doğru çekmek ve sıfâk-ı rakabî denilen boyun etleri örtüstünü gererek göğse siyah kanın gelmesini teshil etmektedir.		Tıp	
20522	°ağale-i ķaşıyye-i lāmiyye	عَضَلَةُ قَصِيَّةُ لَامِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup adale-i terkuviyye-i lāmiyye manasınadır.		Tıp	
20523	°ağale-i ķaşıyye-i derakıyye	عَضَلَةُ قَصِيَّةُ دَرَكِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda hançere denilen seda kutusunu teşkil eden kırkırdaklardan gazrûf-ı darakî nam kırkırdığa ve aşağıda azm-i kas nam göğüs kemiğinin yukarı ve arka tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti hançere nam seda kutusunu aşağı indirmektedir.		Tıp	
20524	°ağale-i derakıyye-i lāmiyye	عَضَلَةُ دَرَكِيَّةُ لَامِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda lâm şekline müşabih olarak boynun ön tarafına mevzu olan ve azm-i lâmi denilen kemiğe ve aşağıda seda kutusunu teşkil eden kırkırdaklardan gazrûf-ı darakî nam kırkırdığa merbut et parçasına denilir ki hizmeti azm-i lâmi sabit olduğu hâlde hançere denilen seda kutusunu yukarı kaldırmak ve hancere sabit olduğu hâlde azm-i lâmiyi aşağı indirmektedir.		Tıp	
20525	°ağale-i aħme°iyye-i ķuddāmiyye	عَضَلَةُ اَحْمَعِيَّةُ قُدَامِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup fikarât denilen sırta dizili omurga kemiklerinden boyna tesadüf eden fikarât-ı rakabiyye denilen kemiklerden üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı omurga kemiklerinin yan çıkıntılarında yukarıda ve aşağıda dahi birinci kaburga kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti birinci kaburga kemiğini kaldırmak olup sadrın hareketine de dahil vardır.		Tıp	
20526	°ağale-i aħma°iyye-i ħalfiyye	عَضَلَةُ اَحْمَعِيَّةُ خَلْفِيَّة	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda fikarât denilen sırta dizili omurga kemiklerinden boyna tesadüf eden ve fikarât-ı rakabiyye tabir olunan kemiklerin son altı adedinin yan çıkıntılarında ve aşağıda birinci ve ikinci kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ikinci kaburga kemiğine hareket-i devriyye icra ettirmektedir.		Tıp	
20527	°ağale-i müstaķime-i ķuddāmiyye-i kebire-i re°s	عَضَلَةُ مُسْتَقِيْمَةٌ قُدَامِيَّةٌ كَبِيْرَةٌ رَاس	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda baş kemiklerinden en arkada vaki kemiğin nütü-i kâ'idevî denilen aşağıya müteveccih çıkıntısına ve aşağıda boynun fikarât denilen omurga kemiklerinden üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncısının yan çıkıntılarında merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı eğiltmek ve ona hafif bir hareket-i devriyye irâs ettirmektedir.		Tıp	
20528	°ağale-i müstaķime-i ķuddāmiyye-i şaiğire-i re°s	عَضَلَةُ مُسْتَقِيْمَةٌ قُدَامِيَّةٌ صَغِيْرَةٌ رَاس	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir yandan baş kemiklerinin en arkada vaki olanının nütü-i kâ'idevî denilen aşağıya müteveccih çıkıntısına ve diğer taraftan arkada vaki omurga kemiklerinden yukarıda başa civar olan ve atlas denilen birinci kemiğin yan çıkıntısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i müstaķime-i ķuddāmiyye-i kebire-i re°sin filine müşabihtir.		Tıp	
20529	°ağale-i şavile-i °unķ	عَضَلَةُ طَوِيْلَةٌ عُنُق	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıdan aşağıya doğru fikarât denilen sırta dizili omurga kemiklerinden atlas denilen birincisine ve mihver tabir olunan ikincisine ve altıncısına ve sekizinci ve dokuzuncu ve onuncusuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti boynu ve başı arkaya doğru çekmektedir.		Tıp	
20530	°ağale-i şadriyye-i kebire	عَضَلَةُ صَدْرِيَّةٌ كَبِيْرَةٌ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i kas denilen göğüs kemiğinin ön tarafını kâmilen ve ikinci ve üçüncü ve dördüncü ve beşinci ve altıncı kaburga kemiklerinin yan taraflarındaki kırkırdakları setreden ve aşağıda dahi sıfâk-ı batnî denilen karın etleri örtüsünün yukarı tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kolun pazu katası sabit olduğu ve mürtefi bulunduğu hâlde işbu etin bir kısmı kaburgaları yukarı kaldırarak nefes aldirmek ve bir kısmı dahi kaburgalar ile mezkûr azm-i kassı aşağı indirerek nefes verdirmektedir.		Tıp	

20531	°ağale-i şadriyye-i şağıre	عَضَلَةُ صَدْرِيَّةٍ صَغِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i kitf denilen omuzda vaki kürek kemiğinin nütü-i gurâbî denilen çıkıntısına ve aşağıda üçüncü, dördüncü ve beşinci kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omuz ucunu aşağı indirmek ve omuz sabit olduğu takdirde kaburga kemiklerini kaldırdığından nefes verdirmektir.		Tıp	
20532	°ağale-i taht-ı terkuviyye	عَضَلَةُ تَحْتِ تَرْكُوبِهِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i terkuve denilen omuzda vaki köprücük kemiğinin aşağı yüzüne ve aşağıda birinci kaburga kemiğinin kıkırdağına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr azm-i terkuvevi aşağı indirmektir.		Tıp	
20533	°ağale-i müşelleşe-i kaşıyye	عَضَلَةُ مُتَلَلِّئَةِ قَصِيَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı kaburga kemiklerine ve alt tarafta azm-i kas denilen göğüs kemiğinin aşağı tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kaburga kemiklerinin kıkırdağlarını aşağı indirmek ve binâberin nefes verdirmektir.		Tıp	
20534	°ağale-i müsennene-i kebıre	عَضَلَةُ مُسَنَّئَةِ كَبِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i kitf denilen omuzda vaki kürek kemiğine ve aşağıda üç şubeye münkasım olarak birinciden onuncu kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omzu öne ve vücudun ortasına doğru müteveccih kılmak ve kuvvetli nefes aldırmaaktır.		Tıp	
20535	°ağale-i murabba°-i münharife	عَضَلَةُ مُرَبَّعَةٍ مُنْحَرِفَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda başın en art kemiğine ve aşağıya doğru sırtta dizili olan fikirât yani omurga kemiklerinden altıncıdan on dördüncü kemiğe kadar ve bir yandan omuzda vaki terkuve nam köprücük kemiğiyle azm-i kitf nam kürek kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omuzu ve bilhassa kürek kemiğini amüd-ı fikri denilen sırt kemiğine yaklaştırmak ve başı gerip arkaya doğru çevirmek gibi ef°âldir.		Tıp	
20536	°ağale-i zahirıyye-i kebıre	عَضَلَةُ ظَهْرِيَّةٍ كَبِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda on dördüncüden on dokuzuncuya kadar sırtta dizili olan fikirât yani omurga kemiklerinin ve ondan aşağı beş adet diğer omurga kemikleriyle azm-i acz denilen kuyruk sokumu üstündeki kemiğin arkadaki çıkıntılarına ve aşağıda dahi harkafe denilen kalça kemiğine ve bir yandan üç dört adet son ve aşağıdaki kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kolun pazu kıtasını aşağı indirmek ve kit°a-i mezkûre ile omzu beden üzerine sabit kılmak ve bir yere iki el ile asıldığı vakit vücudun sıklitini hıfz etmek ve bir mahalle tırmaşıp çıkmak lüzumunda alakadar olmaaktır.		Tıp	
20537	°ağale-i müdevvire-i kebıre	عَضَلَةُ مَدَوَّرَةٍ كَبِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup azm-i kitf denilen omuzdaki kürek kemiği üzerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti omzu aşağı indirmek ve adudu halfa meylettirip zahr-ı bedene celbetmek ve karşılıklı iki tarafın adalesi icrâ-yı fi°l ettikleri takdirde bedenın arka tarafının inbisât ve imtidâdına bâ°is olup kolun pazu kıtası sabit olur ise bedeni refedip bir yere tırmanmak hususuna ve mamafih nefes alıp vermeye medarı vardır.		Tıp	
20538	°ağale-i murabba°-i ma°ıne	عَضَلَةُ مُرَبَّعَةٍ مَعِينَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda altıncıdan on birinciye kadar fikirât denilen sırtta dizili omurga kemiklerinin art çıkıntılarına ve aşağıda azm-i kitf denilen omuzda vaki kürek kemiğinin kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti azm-i kitfi arkaya ve bir miktar yukarıya cezbedip omuz ucunu aşağı indirmektir.		Tıp	
20539	°ağale-i müsennene-i şağıre-i °ulyâ	عَضَلَةُ مُسَنَّئَةِ صَغِيرَةٍ عَلِيًّا	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda altıncıdan onuncuya kadar fikirât denilen sırtta dizili omurga kemiklerine ve aşağıda ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci kaburga kemiklerine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kaburga kemiklerini yukarı kaldırarak nefes aldırmaaktır.		Tıp	
20540	°ağale-i müsennene-i şağıre-i süflâ	عَضَلَةُ مُسَنَّئَةِ صَغِيرَةٍ سُفْلًا	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda dört adet son kaburga kemiklerine ve aşağıda on yedinciden yirmi ikinciye kadar fikirât denilen sırtta dizili omurga kemiklerinin art çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti kaburgaları aşağı indirdiğinden nefes verdirmektir.		Tıp	
20541	°ağale-i şahâliyye	عَضَلَةُ طَحَالِيَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda başın en art kemiği demek olan azm-i kafâya ve şakak kemiğinin nütü-i halemî denilen çıkıntısına ve sırtta vaki fikirât denilen omurga kemiklerinden üç adet boyundakilerinin yan çıkıntılarına ve aşağıda mezkûr omurga kemiklerinin altıncıdan on ikincisine kadar art çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti baş ve boynu bir tarafa meylettirmek ve karşılıklı iki taraf adalesi icrâ-yı fi°l ettiklerinde başı dik ve verinde tutmaaktır.		Tıp	

20542	°ağale-i zāviye-i kitf	عَضَلَةُ زَاوِيَةِ كَيْتَفٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup sırta dizili olan ve fikarāt denilen omurga kemiklerinden yukarıda dört adedinin yan çıkıntılarına ve aşağıda azm-i kitf nam omuzdaki kürek kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti azm-i kitf ve omuz sabit olduğu hâlde boynu yan tarafa meyvlettirmekdir.		Tıp	
20543	°ağale-i mülteffe-i kebîre	عَضَلَةُ مُلْتَفَّةٍ كَبِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda başın art kemiği demek olan azm-i kafāya ve aşağıda sırta dizili olan fikarāt denilen omurga kemiklerinden üçüncüden on ikinciye kadar olan kemiklerin yan çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı bir tarafa meyvlettirmekdir.		Tıp	
20544	°ağale-i mülteffe-i şağîre	عَضَلَةُ مُلْتَفَّةٍ صَغِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda şakak kemiğinin nütü-i halemî denilen çıkıntısına ve aşağıda, sırta dizili olan ve fikarāt denilen omurga kemiklerinden üçüncüden yedinciye kadar beş adet kemiğin yan çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı bir tarafa eğmektir.		Tıp	
20545	°ağale-i müsta°raza-ı °unķ	عَضَلَةُ مُسْتَعْرَضَةٍ عُنُقٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda sırta dizili olan ve fikarāt denilen omurga kemiklerinin üçüncüden yedincisine kadar olan beş adedinin yan çıkıntılarına ve aşağıda mezkûr omurga kemiklerinin sekizincisinden on üçüncüsüne kadar olan altı adedinin yan çıkıntılarına merbut et parçasına denilir ki hizmeti başı düz tutmak ve boynu çevirmekdir.		Tıp	
20546	°ağale-i müstaķîme-i kebîre-i ħalfiyye-i re's	عَضَلَةُ مُسْتَقِيمَةٍ كَبِيرَةٍ خَلْفِيَّةٍ رَأْسٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan başın en art taraftaki kemiği demek olan azm-i kafāya ve diğer taraftan sırta dizili olan ve fikarāt denilen omurga kemiklerinin ikincisi olan azm-i mihverin arka çıkıntısına merbut et parçasına denilir ki hizmeti başı mezkûr omurga kemiklerinin birincisi olan atlas nam kemik üzerine ve atlası mezkûr azm-i mihver üzerine temdit etmek ve yüzü kendi tarafına çevirmekdir.		Tıp	
20547	°ağale-i müstaķîme-i şağîra-i ħalfiyye-i re's	عَضَلَةُ مُسْتَقِيمَةٍ صَغِيرَةٍ خَلْفِيَّةٍ رَأْسٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda başın azm-i kafâ denilen en art kemiğine ve aşağıda sırt üzerine dizilen fikarāt nam omurga kemiklerinin birincisi olan atlas isimli kemiğe merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı yerinde tutup hafifçe çevirmekdir.		Tıp	
20548	°ağale-i münĥarife-i kebîre	عَضَلَةُ مُنْخَرِفَةٍ كَبِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan sırt üzerine dizilen omurga ve fence fikarāt denilen kemiklerin birincisi olan atlas nam kemiğin yan çıkıntısına ve diğer taraftan mezkûr omurga kemiklerinin ikincisi olan mihver nam kemiğin art çıkıntısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı devrettirek yüzü bir tarafa çevirmekdir.		Tıp	
20549	°ağale-i münĥarife-i şağîre	عَضَلَةُ مُنْخَرِفَةٍ صَغِيرَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan başın azm-i kafâ denilen en art kemiğine ve diğer taraftan sırt üzerine dizilen ve fikarāt denilen omurga kemiklerinin birincisi bulunan atlas nam kemiğin yan çıkıntısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başı yerinde tutmaktır.		Tıp	
20550	°ağale-i münĥarife-i süflâ	عَضَلَةُ مُنْخَرِفَةٍ سُفْلًا	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup adale-i münharife-i kebîre manasınadır.		Tıp	
20551	°ağale-i münĥarife-i °ulyâ	عَضَلَةُ مُنْخَرِفَةٍ عَلِيًّا	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup adale-i münharife-i şağîre manasınadır.		Tıp	
20552	°ağale-i °acziyye-i ķaĥaniyye	عَضَلَةُ عَجْرِيَّةٍ قَطِيئَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda yedi adedi, aşağıdan yukarı son kaburga kemiklerine ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bedeni bir cihete imale eylemek ve amûd-ı fikârî denilen bel kemiği silsilesi eğildiği surette onu doğrultmaktır.		Tıp	
20553	°ağale-i zāhriyye-i ĥavîle	عَضَلَةُ ظَهْرِيَّةٍ طَوِيلَةٍ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda sırt üzerine dizilmiş olan ve fikarāt denilen omurga kemiklerinin sekizincisinden aşağıya doğru olanlarının yan ve art çıkıntılarına ve kaburga kemiklerinin en aşağıda olanlarına ve kuyruk sokumu kemiğinin fevkindeki azm-i acz nam kemiğin pürtüklü mahalline ve aşağıda harkafe nam kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti zikri mesbûk adale-i acziyye-i kataniyye ile atide beyan olunacak adale-i müsta°raza-i şevkiyyeye bedeni dik tutmak hususunda yardım ve muavenet etmektir.		Tıp	

20554	°aðale-i müsta°raza-i şevkiyye	عَضَلَةٌ مُسْتَعْرِضَةٌ شَوْكِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda sırt üzerine dizili olan ve fikarât denilen bilcümle omurga kemiklerinin art çıkıntılarına ve aşağıda mezkûr omurga kemiklerinin üçüncüsünden aşağı doğru olanlarının yan çıkıntılarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti amûd-ı fikârî denilen sırt üzerine dizili omurga kemikleri silsilesini mukabili adale ile dimdik tutmak ve yalnız icrâ-yı fi'l ettikte amûd-ı mezbûru bir tarafa meylettirerek mihverî üzerine hafifce bir hareket-i devriyye icra ettirmektedir.		Tıp	
20555	°aðale-i münharife-i kebîre-i baþn	عَضَلَةٌ مُنْحَرِفَةٌ كَبِيرَةٌ بَطْنُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda sekiz adet aşağıdan yukarı sayılır son kaburga kemiklerine ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiklerinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti amûd-ı fikârî denilen bedenîn çatısı makamında bulunan tulani sırt kemiğinin ön tarafa meyline ve karın boşluğunu tenkis ve aþâ-yi batniyye denilen bağırsak ve karaciğer ve dalak ve mide gibi a'zâ-yı dâhiliyyeyi tazyike ve son kaburga kemiklerini aşağı indirmeye ve binaenaleyh nefes verdirmeye ve göğüs sabit olduğu takdirde karnı ve havsalayı mezkûr amûd-ı fikârîye bükmeye ve bedenîn taraf-ı mukâbiline teveccühüne bâ'is olmaktır.		Tıp	
20556	°aðale-i münharife-i şağîre-i baþn	عَضَلَةٌ مُنْحَرِفَةٌ صَغِيرَةٌ بَطْنُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda dört adet son kaburga kemiklerinin kırkırdıklarına ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiklerinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i münharife-i kebîre-i batnîn filine müşabihîttir.		Tıp	
20557	°aðale-i müsta°raza-i baþn	عَضَلَةٌ مُسْتَعْرِضَةٌ بَطْنُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda altı adet son kaburga kemiklerinin iç yüzlerine ve arkaya doğru sırt üzerine dizilmiş olan ve fikarât denilen omurga kemiklerinin on dokuzuncu olanından aşağı sağrı mahalline tesadûf edenlerinin art ve yan çıkıntılarına ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiğinin yukarı kenarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti karın içinde azayı sıkıştırmak ve nefes verdirmektir.		Tıp	
20558	°aðale-i müsta°kîme-i kebîre-i baþn	عَضَلَةٌ مُسْتَقِيمَةٌ كَبِيرَةٌ بَطْنُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda beşinci ve altıncı ve yedinci kaburga kemikleri kırkırdıklarının ön taraflarına ve aşağıda harkafe nam kalça kemiğinin kasığı teşkil ettiği mahalle merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti karın içindeki azayı sıkıştırmak ve göğsü aşağı indirerek nefes verdirmektir.		Tıp	
20559	°aðale-i ehrâmiyye	عَضَلَةٌ اَهْرَامِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda karnı ikiye tefrik edercesine tulani ve göğüs kemiğinin zeyl-i hançerî denilen aşağı ucundan harkafe nam kalça kemiklerinin ön tarafta birleştiği ve a'zâ-yı tenâsülüyyenin merbut olduğu mahalle kadar mümted olan ve hatt-ı ebyaz namı ile maruf olan esere ve aşağıda dahi âne denilen ve harkafe kemiğinin ön ucundan ibaret kemiğın parçasına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr raht-ı ebyazı germektir.		Tıp	
20560	°aðale-i kaþaniyye-i þarkâfiyye	عَضَلَةٌ قَطَنِيَّةٌ حَرَقَفِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda sırt üzerine dizilen ve fikarât denilen omurga kemiklerinin on dokuzuncusundan yirmi dördüncüsüne kadar kemiklere ve aşağıda harkafe denilen kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti fahz denilen ve baldırdan yukarı olan uyluk kıtasını karın ve havsala üzerine bükme ve mezkûr fahz harice doğru çevirmek ve fahz sabit olduğu hâlde vukuf ve kıyamda amûd-ı fikârî ile havsalayı ve karnı öne cezbelemektedir.		Tıp	
20561	°aðale-i kaþaniyye-i şağîre	عَضَلَةٌ قَطَنِيَّةٌ صَغِيرَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda bel üzerine dizili olan ve fikarât denilen omurga kemiklerinin on dokuzuncusu ve yirmincisi üzerine ve aşağıda harkafe nam kalça kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti en son kaburga kemiğini aşağı indirmek ve sağrıyı yan tarafa meylettirmektedir.		Tıp	
20562	°aðale-i ilyeviyye-i kebîre	عَضَلَةُ الْيَوِيَّةِ كَبِيرَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda harkafe denilen kalça kemiğine ve kuyruk sokumu kemiği demek olan azm-i us'usa ve bunun yukarısında bulunan azm-i acz nam kemiğe ve aşağıda fahz tabir olunan uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan ve âdeta kıçın kaba etinin kısm-ı 'azamında ibaret bulunan et parçasına denilir ki mezkûr fahz kıtasını havsala ve karın istikametinde doğru tutarak harice çevirmektedir binaenaleyh kıyamda methali vardır.		Tıp	
20563	°aðale-i ilyeviyye-i vüştâ	عَضَلَةُ الْيَوِيَّةِ وَسَطِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda harkafe denilen kalça kemiğine ve aşağıda fahz tabir olunan uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan ve kıçın kaba etinin bir kısmından ibaret bulunan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını havsala ve karın doğruluğunda düz tutmak ve yakın veya uzağa çevirmektedir.		Tıp	

20564	°ağale-i ilveviyye-i şağire	عَضَلَةُ الْيَوِيَّةِ صَغِيرَه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda ve aşağıda adale-i sâbıkanın altında ve aynı yerlere merbut et parçasına denilir ki hizmeti fahz denilen uyluk kıtasının içeriye ve dışarıya çevirmektir bu dahi kıçın kaba etinin bir kıtasından ibarettir.		Tıp	
20565	°ağale-i ehrâmiyye-i ĥavşala	عَضَلَةُ أَهْرَامِيَّةٍ حَوْصَلَه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan azm-i acz denilen kuyruk sokumundan az yukarı olan kemiğe ve diğer taraftan fahz tabir olunan uyluk kıtasının yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını harice döndürmektir.		Tıp	
20566	°ađale-i sūdâdiyye-i bâñine	عَضَلَةُ سُودَادِيَّةٍ بَاطِنَه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda harkafe denilen kalça kemiğinin aşağı tarafına ve aşağıda fahz tabir olunan uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti fahz tabir olunan uyluk kıtasını harice döndürmektir.		Tıp	
20567	°ağale-i tev°emiyye-i ĥavşala	عَضَلَةُ تَوَامِيَّةٍ حَوْصَلَه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda harkafe nam kalça kemiğinin aşağı parçası demek olan verak nam kıtaya ve aşağıda fahz denilen uyluk kıtasının yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını harice doğru döndürmektir.		Tıp	
20568	°ağale-i murabba°a-i faĥziyye	عَضَلَةُ مُرَبَّعَةٍ فَحْذِيَّه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan harkafe nam kalça kemiğinin verak tabir olunan aşağı kıtasına diğer taraftan fahz nam uyluk kıtasının yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını harice çevirmektir.		Tıp	
20569	°ađale-i sūdâdiyye-i zâhire	عَضَلَةُ سُودَادِيَّةٍ ظَاهِرَه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup bir taraftan harkafe nam uyluk kemiğinin aşağı tarafına diğer taraftan fahz nam uyluk kıtasının yukarı cihetine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti mezkûr fahz kıtasını vahşiyeye çevirmektir.		Tıp	
20570	°ağale-i veteriyyetü'n-nışf	عَضَلَةُ وَتَرِيَّةِ الْبَصْفِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda harkafe nam kalça kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda baldırın kasabe denilen kalın kemiğinin yukarı başına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sâk nam bacak ve baldır kıtasını, fahz nam uyluk kıtası üzere bükme ve bacağı içeriye doğru çevirmektir.		Tıp	
20571	°ağale-i ĥiřâ°iyyetü'n-nışf	عَضَلَةُ غِشَائِيَّةِ الْبَصْفِ	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin verak tabir olunan aşağı tarafına ve aşağıda baldırın kasabe denilen kalın kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i veteriyyetü'n-nışfın fiiline müsâbihtir.		Tıp	
20572	°ağale-i mümeddide-i lefâfe-i °arîza-i faĥziyye	عَضَلَةُ مُمَدَّدَةٍ لَفَافَةٍ عَرِيضَةٍ فَحْذِيَّه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin yukarı tarafına, aşağıda baldır veya bacağın kasabe nam büyük kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bacağı uyluk üzerine bükme ve uyluk kıtasını beden istikametinde düz tutmaktır.		Tıp	
20573	°ağale-i ĥiyâtiyye	عَضَلَةُ حَيَاتِيَّه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe denilen kalça kemiğinin yukarı tarafına ve aşağıda kasabe denilen kalın bacak kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bacağı uyluk kıtası üzerine bükme ve bacağı harice çevirerek birbirinin haçvari olarak üzerine gelmesine yani bağdaş kurmaya medar olmaktadır.		Tıp	
20574	°ağale-i müstakîme-i ünsiyye	عَضَلَةُ مُسْتَقِيمَةٍ أُنْسِيَّه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin kasığa yakın olan mahalline ve aşağıda azm-i kasabe denilen bacağın kalın kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti sâk denilen bacak kıtasının uyluk üzerine bükülmesine ve bacağı iç tarafa çevirmeye medar olmaktadır.		Tıp	
20575	°ağale-i müştiyye	عَضَلَةُ مُشْطِيَّه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin üzerine ve aşağıda fahz denilen uyluk kıtasının aşağısına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti fahz denilen uyluk kıtasını hafifçe harice çevirmektir ve yaklaştırmaktır.		Tıp	
20576	°ağale-i muĥarribe-i vüştâ	عَضَلَةُ مُقَرَّبَةٍ وَشَطِيَّه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda harkafe nam kalça kemiğinin kasığa civar olan mahalline ve aşağıda fahz denilen uyluk kıtası kemiğinin orta taraflarına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i müştiyyenin fiili gibidir.		Tıp	
20577	°ağale-i muĥarribe-i şâniye	عَضَلَةُ مُقَرَّبَةٍ شَانِيَّه	Ar.	*	Is. tibbiyyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin kasığa civar olan mahalline ve aşağıda azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin yukarı tarafına merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i müştiyyenin fiili gibidir.		Tıp	

20578	°ağale-i muğarribe-i şalışe	عَضَلَةٌ مُقَرَّبَةٌ ثَالِثَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i harkafe nam kalça kemiğinin verek tabir olunan aşağı parçasına ve aşağıda azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin yukarı ucuna merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i muştıyyenin fiiline muşabah olduğu gibi azm-i fahz-ı mezkûru dahi i tarafa çevirmektedir.		Tıp	
20579	°ağale-i sakiyye-i ķuddamiyye	عَضَلَةٌ سَاقِيَةٌ قَدَامِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i kasabe nam bacağın kalın kemiğine ve aşağıda rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ikinci saf ve sırada bulunan azm-i mahrûti-i evvel nam kemiğe merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayağı bacak üzerine bûkmek ve ayağın i kenarını yukarı kaldırmak ve ayak bileğini teşkil eden kemiklere bir hareket-i devriyye icra ettirmektedir.		Tıp	
20580	°ağale-i básiřa-i müştereke-i şavile-i řabi'u'l-ķadem	عَضَلَةٌ بِاسِطَةٍ مُشْتَرَكَةٌ طَوِيلَةٌ ضَائِعُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i kasabe nam bacağın kalın kemiğinin yukarı ucuna ve aşağıda ayak parmaklarının kemikleri demek olan sülâmiyyât-ı kademe merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak parmakları demek olan esâbi'u'l-kademi, muştu'l-kadem tabir olunan ayak tırnağı üzerine hem-hizâ olarak yaymak ve ayağı bacak üzerine bûkmek ve ayağın dış kenarını yukarı kaldırmaktır.		Tıp	
20581	°ağale-i básiřa-i maşşûşa-i eřbâ'u'l-ķadem	عَضَلَةٌ بِاسِطَةٍ مَخْضُوضَةٌ أَصْبَاحُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen bacağın ince kemiğinin iç yüzüne ve aşağıda ayak başparmağının kemikleri demek olan birinci ve ikinci sülâmilere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayak başparmağını ayak tarağı demek olan muştu'l-kadem üzerine hem-hizâ etmek ve yaymak ve ayağı bacak üzerine bûkmektir.		Tıp	
20582	°ağale-i şuziyye-i cenbiyye- i şavile	عَضَلَةٌ شُطْبِيَّةٌ حَبِيْبَةٌ طَوِيلَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğinin yukarı tarafına ve aşağıda muştu'l-kadem denilen ayak tarağı kemiklerinin birincisine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayağın dış kenarını yukarı kaldırmak ve ayağı harice doğru çevirmektedir.		Tıp	
20583	°ağale-i şuziyye-i cenbiyye- i şaşışe	عَضَلَةٌ شُطْبِيَّةٌ حَبِيْبَةٌ قَصِيْرَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğinin ve aşağıda muştu'l-kadem nam ayak tarağı kemiklerinin beşincisine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayağı dış tarafa doğru çevirmek ve ayağı bacak üzerine hem-hizâ etmek ve yaymaktır.		Tıp	
20584	°ağale-i tev'emiyye-i sakiyye	عَضَلَةٌ تَوَائِمِيَّةٌ سَاقِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i fahz nam uyluk kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ilk sırada azm-i akab nam ökçe kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayağı bacak üzerine yaymak ve bacağı uyluk demek olan fahz kıtası üzerine bûkmektir.		Tıp	
20585	°ağale-i na'liyye	عَضَلَةٌ نَعْلِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğinin yukarı ucuna, aşağıda ökçe kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i tev'emiyye-i sakiyyenin fiiline muşabihdir.		Tıp	
20586	°ağale-i ağmeşiyye-i rakıķa	عَضَلَةٌ أَحْمَصِيَّةٌ رَقِيْقَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i fahz nam uyluk kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden birinci sırada vaki azm-i akab nam ökçe kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i tev'emiyye-i sakiyye gibidir.		Tıp	
20587	°ağale-i me'bişiyye	عَضَلَةٌ مَأْبِضِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin aşağı ucuna ve aşağıda azm-i kasabe denilen kalın bacak kemiğine merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti bacağı uyluk kıtası üzerine bûkmek ve bacağı i tarafa doğru çevirmektedir.		Tıp	
20588	°ağale-i sakiyye-i ģalfiyye	عَضَلَةٌ سَاقِيَّةٌ خَلْفِيَّةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i kasabe nam kalın bacak kemiğine ve azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğine ve aşağıda rusgu'l-kadem nam ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ikinci sırada vaki azm-i zevrakî ile azm-i mahrûti-i evvel namlarındaki kemiklere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, ayağı bacak üzerine ermek ve ayağı i tarafa çevirmektedir.		Tıp	
20589	°ağale-i ķabiřa-i müştereke-i şavile-i eşabi'u'l-ķadem	عَضَلَةٌ قَاطِبَةٌ مُشْتَرَكَةٌ طَوِيلَةٌ أَصْبَاحُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i kasabe denilen kalın bacak kemiğinin arka tarafına ve aşağıda başparmaktan maada ayağın diğer dört adet parmaklarının üçüncü sülâmilere denilen kemiklerine merbut olan parçasına denilir ki hizmeti ayak parmaklarını ayağın tarağı üzerine bûkmek ve ayağı bacak üzerine yaymak ve azıcık i tarafa bûkmektir.		Tıp	

20590	°ağale-i k̄ābiza-i ṭavīle-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ طَوِيلَةٌ إِبْهَامُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i şuzye denilen ince bacak kemiğine ve aşağıda ayak başparmağının kemiklerinden ikinci sülâmiye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak başparmak kemiklerini muştü'l-kadem denilen ayak tırnağının birinci kemiği üzerine bükmek ve ayağı bacak üzerine germek ve ayak başparmağı ile ayağın arkasını dışarıya çevirmektir.		Tıp	
20591	°ağale-i ḳademiyye	عَضَلَةٌ قَدِيمَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen topuk ve ökçe kemiğine diğer taraftan ayağın küçük parmağından maada diğer dört adet parmakların kemiklerinden birinci sülâmilere merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti, mezkûr parmakları dış tarafa mevlettirmektedir.		Tıp	
20592	°ağale-i muḳarribe-i ḳaşıre-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةٌ مُقَرَّبَةٌ قَصِيرَةٌ إِبْهَامُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen ökçe kemiğine ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmiye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti başparmağı bükmek ve azıcık iç tarafa yaklaştırmaktır.		Tıp	
20593	°ağale-i k̄ābiza-i ḳaşıre-i ibhāmü'l-ḳadem	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ قَصِيرَةٌ إِبْهَامُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan rusgu'l-kadem denilen ayak bileğinin iki saf kemiklerinden ikinci sıra kemiklere alehusus bunlardan azm-i nerdî ile azm-i mahrûti-i sâlise merbut olan ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmiye irtibat eden et parçasına denilir ki hizmeti adale-i mukarribe-i ḳaşıre-i ibhāmü'l-ḳademin fiili gibidir.		Tıp	
20594	°ağale-i müba°ide-i münḫarife-i ibhāmü'l- ḳadem	عَضَلَةٌ مُبْعَدَةٌ مُنْخَرِفَةٌ إِبْهَامُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan rusgu'l-kadem denilen ayak bileğini teşkil eden kemiklerden ikinci sırada vaki azm-i nerdîye ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmiye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak başparmağını ayırmak ve uzaklaştırmaktır.		Tıp	
20595	°ağale-i müba°ide-i müsta°raza-i ibhāmü'l- ḳadem	عَضَلَةٌ مُبْعَدَةٌ مُسْتَعْرِضَةٌ إِبْهَامُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan muştü'l-kadem denilen ayak tarağı kemiklerinden beşincisine ve diğer taraftan ayak başparmağı kemiklerinden birinci sülâmiye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak başparmağını dış tarafa celbetmektir.		Tıp	
20596	°ağale-i müba°ide-i ḫinşir	عَضَلَةٌ مُبْعَدَةٌ حَنْصِرٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen ökçe kemiğine ve diğer taraftan ḫinsir denilen ayak küçük parmağı kemiklerinden birinci sülâmiye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak küçük parmağını bükmek ve uzaklaştırmaktır.		Tıp	
20597	°ağale-i k̄ābiza-i ḳaşıre-i ḫinşir	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ قَصِيرَةٌ حَنْصِرٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan muştü'l-kadem denilen ayak tarağı kemiklerinden beşincisine ve diğer taraftan ayağın küçük parmağı kemiklerinden birinci sülâmiye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti adale-i müba°ide-i ḫinsirin fiili gibidir.		Tıp	
20598	°ağale-i k̄ābiza-i müştereke-i ḳaşıre-i eşābi°u'l-ḳadem	عَضَلَةٌ قَابِضَةٌ مُشْتَرَكَةٌ قَصِيرَةٌ أَصَابِعُ الْقَدَمِ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir taraftan azm-i akab denilen ökçe kemiğinin bir tarafına ve diğer taraftan ayak parmağı kemiklerinden ikinci sülâmiye merbut olan et parçasına denilir ki hizmeti ayak parmakları kemiklerinden ikinci sülâmilere birinci sülâmilere üzerine ve birinci sülâmilere muştü'l-kadem denilen ayak tarağı kemikleri üzerine bükmeektir.		Tıp	
20599	°użuv	عُضْوٌ	Ar.		• Bedenin kol ve ayak ve akciğer ve karaciğer gibi bir cüzüne denilir; cemi, a'zâ gelir.	cem		
20600	°użüb	عُضُوبٌ	Ar.		• Bir kimse acı dilli ve hadîdü'l-ḳelâm olmak ve lisani dil-âzâr olmak.			
20601	°użübet	عُضُوبَةٌ	Ar.		• Bi-ma'nâhu eyzan.			
20602	°azüz	عُضُوضٌ	Ar.	*	Isırmak cihetiyle ekl olunacak nesne ve afet ve dâhiye ve nâsi dil-âzâr eden şiddetli ve mihnetli zaman ve çevir ve zulüm ve sitemi olan padişah ve emîre denilir ve yavuz kimse.			
20603	°azîz	عَضِيطٌ	Ar.	*	Bir nesneyi diş ile ısırmak ve bir kimseye ale'd-devâm mülâzemet eylemek ve pek ısırmak ve cenkte adamın karîn ve hem-tâsi.			
20604	°izîn	عَضِيبٌ	Ar.		• Dağılmış ve perakende olmuş şey.			
20605	°aṭā°	عَطَاءٌ	Ar.		• Bahşış veren ve atıyye ve verilen şey peşkeş ve vermek.			

20606	°atā-bahş	عَطَا بَحْشُ	Ar. - Far.	•	Bahşişçi, bahş ve bahşiş verici olan.			
20607	°attār	عَطَّار	Ar.	•	İtir satan adam ve bûy-fürûş, gül yağı ve edviye ve baharat ve diğer bir alay hurda nesne satan kimse.			
20608	°itâret	عِطَارَةٌ	Ar.	•	Aktarlık sanatı ve hırfeti.			
20609	°Uṭārid	عُطَارِيدُ	Ar.	•	Kevâkib-i seyyâreden şemse ziyade yakın olan bir kevkeb adıdır ki sebeb-i tesmiyesi serî' u's-seyr olmasıdır.			
20610	°utâş	عُطَّاشُ	Ar.	*	Susalık tabir olunan illet ki buna müptela olan kimse ne kadar su içse asla kanmak bilmez.			
20611	°atâlet	عِطَالَةٌ	Ar.	*	Hali ve muattal olmak ve hikmet-i tabî'iyeye is. olup bir cisim sükûn üzere iken kendiliğinden hareket ve hareket üzere iken kendi kendine kesb-i sükûn edememesi keyfiyetine itlak olunur.			Hikmet-i tabî'iyeye
20612	°itr	عِطْرُ	Ar.	•	Hoş kokulu nesne, tîb manasına cemi, utûr gelir.	cem		
20613	°atâyâ	عَطَايَا	Ar.	•	Atiyyeler, bahşişler, peşkeşler.			
20614	°itir-sâ	عِطْرُ سَا	Ar. - Far.	•	Muattar olan, ıtır sürülmüş olan ve kokusu güzel olan.			
20615	°itriyy	عِطْرِيَّ	Ar.	•	Kokusu güzel olan.			
20616	°itriyye	عِطْرِيَّةُ	Ar.	•	Güzel kokudan ibaret olan keyfiyet.			
20617	°atş	عَطَشُ	Ar.	•	Aksırmak, hapşu demek.			
20618	°atşân	عَطَشَانُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20619	°atşet	عَطَشَةٌ	Ar.	•	Aksırık.			
20620	°atşe-i şubḥ	عَطَشَةُ صُبْحٍ	Ar.	•	Güneş, âfitâb.			
20621	°atş	عَطَشُ	Ar.	•	Susuzluk ve susamak.			
20622	°atâş	عَطَّاشُ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20623	°atşân	عَطَشَانُ	Ar.	∴	Susamış olan ve teşne olan kimse; cemi, atâşi ve itâş gelir ve müştak ve ârzû-mend.	cem		
20624	°atşâ	عَطَشَى	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20625	°atf	عَطْفُ	Ar.	∴	Meyletmek ve bir kimseyi esirgeyip mihrîbânlık eylemek ve bir nesneyi ekip iki bükme ve iki kat eylemek ve çevirmek ve döndürmek ve geri dönmek ve bir kimse üzere tekrar hamle eylemek ve bir kelimeyi harf-i atf vasıtasıyla diğer bir kelimeye ilhak eylemek ve bu da iki nevdir.			
20626	°atf-ı beyân	عَطْفُ بَيَانٍ	Ar.	•	Nahiv is. olup birbirine atfolunan kelimelerin hem-ma'nâ ve müradif olmamaları hususuna itlak olunur.			Nahiv
20627	°atf-ı tefsîr	عَطْفُ تَفْسِيرٍ	Ar.	•	Nahiv is. olup birbirine atfolunan kelimelerin müradif ve hem-ma'nâ olmaları hususuna itlak olunur.			Nahiv
20628	°utle	عُطْلَةٌ	Ar.	•	Hali ve muattal olmak ve boşluk, işsizlik, bekârlık.			
20629	°atn	عَطْنُ	Ar.	•	Birinin asıl yurt ve yatağı olan mahal.			
20630	°atûf	عَطُوفٌ	Ar.	•	Meyil ve muhabbet edici ve ihsan ve perveriş ve şefkat ve merhamet eyleyici olan adam.			
20631	°atûfet	عَطُوفَةٌ	Ar.	•	Kerem ve ihsan ve meyil, perveriş.			
20632	°utûl	عُطُولٌ	Ar.	*	Düzgünden ve pîrâyeden hali kalmak.			
20633	°atûl	عَطُولٌ	Ar.	*	Muattal ve düzgün ve pîrâyeden hali kalan.			

20634	°aṭiyye	عَطِيَّة	Ar.	•	Bahşış ve peşkeş ve ihsan olarak ita olunan nesne; cemi, atâyâ gelir.	cem		
20635	°aṭîf	عَطِيفٌ	Ar.	•	Nazik ve mülayim ve sevgili olan.			
20636	°aṭîn	عَطِينٌ	Ar.	*	Vücudu bed-râyihalı olan adam.			
20637	°izâm	عِظَامٌ	Ar.	•	Azmler, kemikler, üstühânlar ve azim olanlar ve büyük olanlar.			
20638	°azāyım	عِظَائِمٌ	Ar.	•	Azîmeler, fevkalade olarak vuku bulan husûsât.			
20639	°izât	عِظَةٌ	Ar.	•	Vazetmek, pend ve nasihat vermek, öğüt vermek ve öğüt, nasihat; cemi, izât gelir.	cem		
20640	°uzm	عِظْمٌ	Ar.	•	Kibir ve ta'azzum, nahvet ve istikbâr, ululuk.			
20641	°izâm	عِظْمٌ	Ar.	*	Büyüklük, ululuk.			
20642	°azm	عِظْمٌ	Ar.	•	Kemik ve üstühân ki bir vücudun çatısı makamında olan katı parçalardan ibarettir ve bedende bundan daha katı hiçbir şey yoktur; cemi, izâm gelir.	cem		
20643	°azm-ı cebhî	عِظْمٌ جَبْهِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan ve cümcüme denilen baş kâsesini teşkil eden kemiklerden alın kemiğine denilir ki tektir ve muadili yoktur.		Tıp	+
20644	°azm-ı kafâ	عِظْمٌ قَفَا	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan ve cümcüme nam baş kâsesini teşkil eden kemiklerden başın arka ve ense tarafına tesadüf eden kemiğe denilir ki tek olup muadili yoktur ve şekildeki vaziyeti arkadan görünüşüdür.		Tıp	+
20645	°azm-ı vetedî	عِظْمٌ وَتَدِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında bulunan cümcüme nam baş kâsesinin alt tarafını ve zeminini teşkil eden ve yarasa kuşuna müşabih olan kemiğe denilir ki tektir ve naziri yoktur.		Tıp	+
20646	°azm-ı ğirbâlî	عِظْمٌ غَرْبَالِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında bulunan cümcüme nam baş kâsesinin alt ve ön tarafına ve takriben iki göz arasında burun kökütün arka cihetine mevzu ve mütesâdif kemiğe denilir ki tek ve naziri yoktur ve böyle tesmiyesine sebep dahi kalbur gibi delik deşik olmasıdır.		Tıp	+
20647	°azm-ı şudġî	عِظْمٌ شُدْغِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan cümcüme nam baş kâsesinin yan ve aşağı tarafına mevzu bulunan ve şakak kemiği denilen azma denilir ki sağ ve sol itibariyle çifttir ve ikisine birden azmeyn-i şudgavn ıtlak olunur.		Tıp	+
20648	°azm-ı cidârî	عِظْمٌ جِدَارِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beynin mahfazası makamında olan cümcüme nam baş kâsesini teşkil eden kemiklerden azm-ı şudġin üst canibine doğru iki yan tarafa tesadüf eden kemiklerin her birine denilir ki sağ ve sol itibariyle çifttir ve ikisine birden azmeyn-i cidâreyn ıtlak olunur.		Tıp	+
20649	°azm-ı enfî	عِظْمٌ أَنْفِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup burnun tepe ve ucundaki kıkırdak ile kökünün mabeyninde vaki olup mukabili olan diğer eşi kemik ile burnun kemerini teşkil eden küçük kemiklerin her birine denilir ki çift olduğu gibi ikisine birden dahi azmeyn-i enfeyn ıtlak olunur.		Tıp	
20650	°azm-ı fekk-i a'lâ	عِظْمٌ فَكٌّ أَعْلَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile üst çeneyi teşkil eden iki kemikten her birine denilir ki ikisine birden azmeyn-i fekkiyyeyn-i ulviyyeyn ıtlak olunur.		Tıp	+
20651	°azm-ı zûfûrî	عِظْمٌ ظُفْرِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup göz çukurunun aşağısına ve burun köküne yakın olarak mevzu tırnak gibi küçük küçük iki kıta kemiğin her birisine denilir ki ikisine birden azmeyn-i zufriyyeyn ıtlak olunur.		Tıp	
20652	°azm-ı vecenî	عِظْمٌ وَجْنِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yüzün iki yan tarafına mevzu olan ve yanak kemikleri denilen murabba'u-ş-şekl iki adet kemiklerden her birine denilir ki ikisine birden azmeyn-i veceneyn ıtlak olunur.		Tıp	
20653	°azm-ı ḥanekî	عِظْمٌ حَنْكِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup damak kubbesiyle burun deliklerinin arka tarafına mevzu ve iki kıtasından biri ufki diğeri kâ'imî olan kemiklerden her birine denilir ki ikisine birden azmeyn-i hanekeyn ıtlak olunur.		Tıp	
20654	°azm-ı mîk'a	عِظْمٌ مَيْكَعَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup burun deliklerinin arasında vaki olan perdenin arka tarafını teşkil eden uzunca ve yassı bir kemiğe ıtlak olunur.		Tıp	

20655	°azm-ı fekk-i esfel	عَظْمُ فَكِّ أَشْفَلُ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile alt çene kemiğine itlak olunur ki tektir.		Tıp	+
20656	°azm-ı lâmi	عَظْمُ لَامِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile takriben lâm harfî şeklinde olan ve bu vaziyette boynun yukarı ve önünde ve delik kökünde ve hançere nam seda kutusunun fevkinde bulunan kemiğe denilir ki tektir ve naziri yoktur.		Tıp	+
20657	°azm-ı terkuve	عَظْمُ تَرْكُوه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup göğsün ön ve yukarı tarafına enliliğine mevzu bulunan ve âdeta omuz üzere olup sırik hamallarının deruhte ettiği bâr-ı sakile tahammül eden ve beyne'n-nâs köprücük kemiği denilen azma denilir ki çifttir ve sağ ve sol omuzlar üzerinde vakidir.		Tıp	
20658	°azm-ı kaşş	عَظْمُ قَشْش	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup sadrın ön ve vasatına mevzu olan ve nâs beyninde göğüs tahtası veya iman tahtası denilen ve şekilde irâ'e olunan kemiğe itlak olunur ki tektir ve iki yanına kıkırdaklar vasıtasıyla kaburga kemikleri mülâsık olur.		Tıp	+
20659	°azm-ı kitf	عَظْمُ كَيْتْف	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile omzun arka tarafına mevzu olan ve beyne'n-nâs kürek kemiği denilen azma denilir ki çift olduğu gibi her biri bir omzun arka tarafındadır ve üç köşelidir.		Tıp	+
20660	°azm-ı °acz	عَظْمُ عَجْز	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kalça kemiklerinin arka tarafta arasına sokulmuş olan ve âdeta nâsın kuyruk sokumu demek istediği mahalle tesadüf eden kemiğe itlak olunur ki tektir ve naziri yoktur.		Tıp	+
20661	°azm-ı °açud	عَظْمُ عَاضُد	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile dirsekten omuz başına kadar mümted olan ve beyne'n-nâs pazu tabir olunan kol kıtasına müteallik kemiğe itlak olunur ki sağ ve sol kollarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından yirmi adet et parçası yapısır.		Tıp	+
20662	°azm-ı zevrakî	عَظْمُ زَوْرَقِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden elin başparmak istikametinde birinci bilek kemiğine denilir ki yukarı tarafı zirde beyan olunacak azm-i ku'bere ile ve aşağı tarafı yine bilek kemiklerinden azm-i murabba' ve murabba'î ile tekabül eder ve her bilekte bir adet olmak itibariyle çifttir ve bu veçhile tesmiyesine sebep, mezkûr kemiğin kavık teknesi gibi cukur olmasıdır.		Tıp	
20663	°azm-ı ku'bere	عَظْمُ كُؤْبِرِه	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde sağ tarafta gösterilen veçhile kol kıtasının dirsekten bileğe kadar olan parçasını teşkil eden kemiklerden başparmak tarafına tesadüf eden kemiğe denilir ki her bir kolda bir tane olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından sekiz adet et parçası mürtebit olur.		Tıp	+
20664	°azm-ı zend	عَظْمُ زَنْد	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i ku'berenin irâ'e olunduğu şekilde görüldüğü veçhile sol tarafta vaki ve küçük serçe parmak tarafına mütesâdif olup kolun dirsekten bilek mahalline kadar mümted olan kıtasını teşkil eden kemiklerden zend ismiyle işaret olunan kemiğe denilir ki her bir kolda birer tane olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve bu kemiğin üzerine adale denilen et parçalarından on bes adet et parçası mürtebit olur.		Tıp	
20665	°azm-ı hilâlî	عَظْمُ هِلَالِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden birinci sıra izâmının azm-i zevrakîden bed' ile ikinci mertebede bulunana denilir ki her bilekte bir adet olmak itibariyle çifttir ve takriben yeni doğan ay gibi kavs-vârfi olmasına mebni bu veçhile tesmiyeye sebep olmuştur.		Tıp	
20666	°azm-ı ehrâmî	عَظْمُ اَهْرَامِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden birinci sıra izâmının azm-i zevrakîden bed' ile üçüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben ehrâm şeklinde olmasına mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20667	°azm-ı hımuşî	عَظْمُ حُمُصِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden birinci sıra izâmının azm-i zevrakîden bed' ile dördüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben nohut şeklinde olmasına mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20668	°azm-ı murabba°	عَظْمُ مُرَبَّع	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının elin başparmağı istikametinde mevzu olan birinci kemiğine denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben tavla zarı gibi dört köşeli olmasından naşi bu yolda isim verilmiştir.		Tıp	

20669	°azm-ı murabba'ı	عَظْمٌ مُرَبَّعِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının azm-i murabba'dan bed' ile ikincisine denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve azm-i murabba'a müşabeheti olmasına mebni bu yolda isim verilmiştir.		Tıp	
20670	°azm-ı kebîr	عَظْمٌ كَبِيرٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının azm-i murabba'dan bed' ile üçüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir vesair bilek kemiklerinden büyük olmasına mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20671	°azm-ı kelübî	عَظْمٌ كَلُوبِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bilek kemiklerinden ikinci sıra izâmının azm-i murabba'dan bed' ile dördüncüsüne denilir ki her bilekte birer adet olmak itibariyle çifttir ve takriben kamaya müşabih olmasına mebni bu veçhile tesmiye edilmiştir.		Tıp	
20672	°azm-ı harkafe	عَظْمٌ حَرْقَفَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs kalça tabir olunan kemiğe denilir ki sağ ve sol itibariyle çifttir, işbu kemikler yekdiğerleriyle birleşikte iç yüzünde karnın arka duvarını ve dış tarafına etleri yapışarak makadı teşkil eder ve takriben ön tarafa birleştiği yerde gerek a'zâ-yı tenâsüliyye-i zükûrun ve gerek a'zâ-yı tenâsüliyye-i nisânın kıt'a-i hâriceleri mevzudur ve arkada bu iki harkafe kemikleri azm-i acz denilen kuvruk sokumu kemiğinin iki yan tarafıyla ittihat etmiştir.		Tıp	+
20673	°azm-ı fahz	عَظْمٌ فَحْذٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile beyne'n-nâs uyluk denilen bacak kıtası kemiğine itlak olunur ki sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak yerin bir kıtasıdır ve yukarı ucundaki topuz gibi kıtası harkafe kemiğindeki oyuk mahalle girer ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından virmi üç adet et parçası mülâsık olur.		Tıp	+
20674	°azm-ı °uş°uş	عَظْمٌ عُضْعُضٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile hayvanatta kuyruk makamına kaim olan ve azm-i acz denilen kuyruk sokumu kemiğine mürtebit bulunan kemiğe denilir ki tektir ve naziri yoktur ve nâs beyninde en evvel vücut bulan ve en sonra mahvolan ve cürüven bu kemik olduğu şavidir.		Tıp	+
20675	°azm-ı kâşabe	عَظْمٌ قَاصِبَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bacağın beyne'n-nâs baldır denilen diz hizasından ayağa kadar mümted kıtasının kalın kemiğine itlak olunur ki sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve iki ucu dahi mafsal denilen birer oynak mahallin bir kıtasıdır ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından on adet et parçası merbuttur.		Tıp	+
20676	°azm-ı rızfê	عَظْمٌ رِزْفَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup nâs beyninde diz kapağı namıyla şöhret-şî'âr olan kemiğe denilir ki bu kemik rahm-i mâderde veyahut ibtidâ-yı tevellüdde mevcut olmayıp üç yaşlarına doğru zuhur eder ve azm-i fahz denilen uyluk kemiğinin aşağı ucuyla bir mafsal yani oynak mahal teşkil eder ve sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve bu kemiğe azm-i rükbe dahi itlak ederler.		Tıp	
20677	°azm-ı şuzye	عَظْمٌ شُظْيَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile bacağın beyne'n-nâs baldır denilen diz kapağının hizasından ayağa kadar mümted kıtasının ince kemiğine itlak olunur ki sağ ve sol bacaklarda birer adet olmak itibariyle çifttir ve azm-i kasabe denilen kemiğin dış tarafına mevzu ve yukarıda azm-i mezbûrun yan tarafına ve aşağıda azm-i ka'b denilen ayak kemiğiyle azm-i kasabeye mafsal teşkil etmek üzere mülâsık olur ve bu kemik üzerine adale denilen et parçalarından sekiz adet et parçası mürtebit olur.		Tıp	+
20678	°azm-ı ka'b	عَظْمٌ كَعْبٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayak bileği kemiklerinden en dışarıda vaki ve birinci saf izâmının azm-i şuzye hizasına tesadüf eden ve topuk kemiği denilen birinci azma denilir ki sağ ve sol ayaka birer adet olmak itibariyle çifttir.		Tıp	
20679	°azm-ı °ağab	عَظْمٌ عَقَبٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayak bileği kemiklerinden birinci saf izâmının hariçten dâhile doğru ikincisine denilir ki sağ ve sol ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve ökçeyi teşkil ettiğinden ökçe kemiği manasını mutazammındır.		Tıp	
20680	°azm-ı zevrakî-i kâdem	عَظْمٌ زَوْرَقِيٌّ قَدَمٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayak bileği kemiklerinden ikinci sıraya yani ön tarafa tesadüf eden izâmın ortasına ve iç tarafına mevzu olan kemiğe denilir ki her ayakta birer adedi bulunmak itibariyle çifttir ve bu veçhile tesmiyesine sebep dahi mezkûr kemiğin kayık teknesi gibi çukur olmasıdır.		Tıp	

20681	°azm-ı nerdī	عَظْمٌ نَرْدَى	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayak bileği kemiklerinden ikinci sıra izâmının yani ön tarafa tesadüf eden izâmın azm-i zevrakî-i kademe mümas fakat biraz hariçte olanına denilir ki her ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve tavla zarı gibi dört cihetli olmasına mebni bu volda isim verilmiştir.		Tıp	
20682	°azm-ı mahrûṭī-i evvel	عَظْمٌ مَحْرُوطِيٌّ أَوَّلٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayak bileği kemiklerinden ön tarafa tesadüf eden ikinci sıra izâmının en iç tarafa tesadüf eyleyen kemiğine denilir ki her ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve kelle şekeri şeklinde olmasına mebni bu veçhile isim verilmiştir.		Tıp	
20683	°azm-ı mahrûṭī-i şānī	عَظْمٌ مَحْرُوطِيٌّ ثَانِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayak bileği kemiklerinden ön tarafa tesadüf eyleyen ikinci sıra izâmının azm-i mahrûṭī-i evvel haricine düşen kemiğine denilir ki bu dahi azm-i mezkûr şeklinde ise de fakat ondan küçüktür ve her ayakta bir adet olmak itibariyle çifttir ve bu da ikinci mertebede olduğu için sâni sıfatıyla yâd olunmaktadır.		Tıp	
20684	°azm-ı mahrûṭī-i şālīs	عَظْمٌ مَحْرُوطِيٌّ ثَالِثٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup ayak bileği kemiklerinden ön tarafa tesadüf eden ikinci sıra izâmının azm-i mahrûṭī-i sâninin haricinde bulunana denilir ki her ayakta birer adet olmak itibariyle çifttir ve bu da üçüncü mertebede olduğu için sâlis sıfatıyla yâd olunmaktadır.		Tıp	
20685	°azm-ı maṭraḳa	عَظْمٌ مَطْرَقَةٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kulak derununda bulunan dört küçük kemikten çekiç şeklinde olan kemiğe denilir ki her kulakta birer adet olmak itibariyle çifttir.		Tıp	+
20686	°azm-ı sindānī	عَظْمٌ سِنْدَانِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile kulak derunundaki dört küçük kemikten demirci örsü şeklinde olan kemiğe denilir ki her kulakta birer adet olmak itibariyle çifttir.		Tıp	+
20687	°azm-ı rikābī	عَظْمٌ رِكَابِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile (1) numara ile merkum olan ve üzengi şeklinde bulunan kemiğe denilir ki kulak derunundaki dört kemikten biridir.		Tıp	+
20688	°azm-ı °adesī	عَظْمٌ عَدَسِيٌّ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup yukarıda azm-i rikābī yanında mevzu (2) şekilde görüldüğü veçhile takriben mercimek şeklinde olan kemiğe denilir ki kulak derunundaki dört küçük kemiklerin biridir gerek bu kemik ve gerek azm-i rikābī her kulakta birer adet olmak itibariyle çifttirler.		Tıp	+
20689	°uzmā	عُظْمًا	Ar.	•	A'zam olan, ziyade azim olan.			
20690	°uzamā°	عُظْمَاءٌ	Ar.	•	Azimler, büyükler.			
20691	°azamet	عُظْمَةٌ	Ar.	•	Ululuk, kibriyâ ve kibir ve nahvet.			
20692	°uzamet	عُظْمَةٌ	Ar.	*	Yastık veya büyük minder ki kadınlar kaftan altında giyip onunla onunla kışların büyük gösterirler.			
20693	°azamūt	عُظْمُوتٌ	Ar.	•	Ululuk, kibir ve havet ve kibriyâ.			
20694	°uzmā	عُظْمِيٌّ	Ar.	•	A'zam olan, ziyade büyük ve azim olan.			
20695	°azīm	عُظِيمٌ	Ar.	•	Büyük olan ve ulu, kibriyâ olan ve büzürg ve büzürgvâr olan.			
20696	°azīmet	عُظِيمَةٌ	Ar.	•	Fevkalade olarak vuku bulan husus.			
20697	°aff	عَفٌّ	Ar.	•	Nefsini haramdan menetmek ve iffet ve kabahat ve haramdan kaçınmak.			
20698	°afa°	عَفَاءٌ	Ar.	*	Toprak, türap ve helak olmak ve belirsiz etmek.			
20699	°uffāt	عُفَّاتٌ	Ar.	*	Haramdan nefsin men menediciler ve rızık dileyiciler.			
20700	°afārīt	عَفَارِيْتُ	Ar.	•	İfritler nihayet derecede şerir ve siyâh-kâr olan insan veya cinler ve yavuz veya kuvvetli devler.			
20701	°afāret	عَفَارَةٌ	Ar.	*	Şeytanet, şeytanlık.			
20702	°ufāzet	عُفَّازَةٌ	Ar.	*	Pamuk kozası ve yüksek yer.			
20703	°afāf	عَفَافٌ	Ar.	•	İffet ki kabahatten ve haramdan kaçınmak.			
20704	°afāfet	عَفَافَةٌ	Ar.	*	Kabahatten ve muharremâtan perhiz edip geri durmak ve nefsin haramdan menetmek.			

20705	°afâyif	عَفَائِفٌ	Ar.	•	Afife olanlar, kabahatten ve haramdan kaçan nisvânlar.			
20706	°iffet	عِفَّةٌ	Ar.	•	Kabâyihten ve muharremâtan perhiz edip geri durmak ve perhizkârlık ve nefsinin menâhî ve cürümlerden menetmek.			
20707	°ifrit	عَفْرِيتٌ	Ar.	•	Yavuz ve kuvvetli dev ve nihayet derecede şerir ve bed-fi'âl ve siyâh-kâr olan adam veya cin.			
20708	°afşel	عَفْشَلٌ	Ar.	*	Sakil ve girân-cân ve nâ-tirâş ve taslak ve nadan ve hayır ve şerre yaramaz kimse.			
20709	°afş	عَفْضٌ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup mazî denilen taneye denilir ki küleybe tabir olunan kanatlı böceğin, bir nev meşe ağacının yaprakları üzerine bıraktıkları tohum ve yumurtalardan hasıl olur ve birkaç nevi olduğu gibi en âlâsı olan, siyahi yani Halep mazısıdır ve kendisinde tanen denilen mâdde-i kâbıza vesaire bulunduğu tıpta dâhilen mukabbız gibi kanamaklarda ve ishal-ı müzminde ve bazı güne tesmîmâtta ve haricen dahi ağız içinin iltihabında ve bilhassa cıvalı ilaç istimalinde başlıca ileri gelen iltihâb-ı femde ve küçük dil denilen et parçasının gevşemesinde gargara hâlinde ve belsoğukluğunda ve seyelân-ı ebyaz namında kadınların ferçlerinde sudûr eden marazi akıntılarda ihtikân suretinde ve cerihalarda ve kapanmak bilmez yaralarda ve makadın düşmesinde ve basurda ve etfalde yeni vuku bulan fitıklarda dahi merhem şeklinde kullanılır ve sanayide mürekkepçiler ve tabaklar havâyicindendir ve bir nesneyi yerinden koparmak ve bir kimsenin elini burup çevirmek ve bir nesneyi iki kat eğmek.			Nebatat
20710	°afk	عَفْكَ	Ar.	*	Rücu etmek ve vurmak ve savurmak ve sağmak ve cima etmek ve kaybolmak.			
20711	°afel	عَفْلٌ	Ar.	•	Erekte kasık yarığı ve belilik zuhur ettiği gibi nisvân fercinde zuhur eden sınırlı nesne ki ona asılık tabir olunur, bir nev kasık yarığıdır.			
20712	°aflä°	عَفْلَاءٌ	Ar.	•	Fercinde afel zuhur etmiş olan nisvân.			
20713	°afele	عَفْلَةٌ	Ar.	•	Afel yani nisvân fercinde bazen zuhur eden asılık.			
20714	°afen	عَفْنٌ	Ar.	*	Pörsümek ve yemek kokmak ve eskimek ve çürümek.			
20715	°afv	عَفْوٌ	Ar.	∴	Mahıv ve tams manasında afv-ı kâmil ü a'zam, afv-ı ilâhîdir ki ukubete müstahak olan canı ve asi ve müznib kullarının mahz, fazl ve keremiyle günahlarını mahıv ve ikâbını terk ve tecavüz eylemekten ibarettir ve bir nesnenin ahiz ve tenâvülüne kasteylemek ve bir nesnenin eser ve vücudunu bi'l-külliyeye izale ve nâ-bûd eylemek ve pek helal ve atyeb olan mal ve bir nesnenin pek iyisine ve güzide ve enfesine denilir ve fazl ve ihsan ve maruf manasına; cemi, ifâ ve ifeve gelir ve suyu bulandırıp mükedder eden nesne karıştırmayıp duru ve safi olmak ve zait ve fazıl olmak ve bir kimseye talep ve sual etmeksizin bilâ-teklîf verilen şey ve ayakla basılmadık yer ve malın iyisi ve helal ve fazlası ve terk etmek ve mahveylemek ve bir cürme mebni ukubet ve cezaya müstahak olanın cürmünü bahşedip ukubet ve cezadan azade etmek ve bir kimseden icrası vacip olan hususu talep ve dava etmeyip vazgeçmek.			cem
20716	°afüvv	عَفْوٌ	Ar.	•	Kesîrî'l-afv ve çok affedici olan.			
20717	°ufüşat	عَفْوَصَةٌ	Ar.	*	Kekrelik ki ağzı buruşturucu olan taam demektir.			
20718	°ufüf	عَفْوْفٌ	Ar.	•	İffet, perhizkârlık.			
20719	°ufünet	عَفْوَنَةٌ	Ar.	•	Bir nesne rutubetten veyahut sair arızadan yıprayıp çürümek ve kokmak ve a'zâ-yı bedende bazen peyda olan hararetili humret ve şişkinlik.			
20720	°aff	عَفِيفٌ	Ar.	•	Kabahatten ve haramdan perhiz ve içtinap eden adam ve perhizkâr olan kimse; cemi, a'iffâ.			cem
20721	°affife	عَفِيفَةٌ	Ar.	•	Ehl-i iffet olan hatun.			
20722	°ikâb	عِقَابٌ	Ar.	•	Ceza, pâdâş, kabahat ve günaha mukabil olan renciş, azap.			

20723	°uqāb	عُقَاب	Ar.	∴	Tavşancıl kuşu ve Sultānū'l-enbiyā aleyhi efdalū't-tehâyâ hazretlerinin sancakları adıdır, ayrı ve büyük olduğu için böyle tesmiye edilmiştir.			
20724	°aḳār	عُقَار	Ar.	•	Menzil ve me'vâ ve çiftlik ve dükkân ve tarla ve bağ ve bostan makulesi mülk; cemi, akârât.	cem		
20725	°aḳḳār	عُقَار	Ar.	•	Deva ve mu'âlece için istimal olunan kök; cemi, akākîr gelir.	cem		
20726	°aḳārât	عُقَارَات	Ar.	•	Akarlar, menzil ve me'vâ ve çiftlik ve dükkân ve tarla ve bağ ve bostan makulesi şeyler.			
20727	°aḳārib	عُقَارِب	Ar.	•	Akrep denilen mûzî hayvanlar.			
20728	°aḳāret	عُقَارَةٌ	Ar.	•	Hatun veya hayvan kısır olmak ve akârâttan yalnız bir mülk.			
20729	°aḳārîb	عُقَارِيب	Ar.	•	Akrepler, semli ve mûzî bir nev hayvanlar.			
20730	°iḳāk	عُقَاك	Ar.	•	Ataya ve babaya asi olmak ve itaatsizlik etmek.			
20731	°aḳākîr	عُقَاكِير	Ar.	•	Akarlar, mu'âleceye vazolunan kökler.			
20732	°iḳāl	عُقَال	Ar.	•	Devenin dizini bağladıkları ip ve pây-bend, ayak kösteği.			
20733	°uḳām	عُقَام	Ar.	*	Pek tünd ve şedit olan harp ve kıtale vasıf olur ve şiddet ve mihnetli güne vasıf olur.			
20734	°iḳām	عُقَام	Ar.	*	Veledi olmayana adamlar, akimler.			
20735	°aḳā'id	عُقَايِد	Ar.	•	Akideler, itikat olunan kaziyeler.			
20736	°aḳā'im	عُقَايِم	Ar.	•	Akim olanlar, kısır olan dişiler.			
20737	°aḳb	عُقَب	Ar.	*	Veled, veled-i veled denilir; cemi, a'kâb gelir ve bir kimseye halef olmak, gerek kaymakam ve gerek ba'de'l-vefât, velet olsun ve şer ve adavet cihetiyle bir kimsenin arkasına düşüp keyfiyyet-i hâlini tefakkud eylemek.	cem		
20738	°iḳb	عُقَب	Ar.	*	Kişinin veledi ve veled-i veledi ve ayağın ökçesi ki Fâriside pâşinâ denilir; cemi, a'kâb gelir.	cem		
20739	°aḳib	عُقَب	Ar.	*	Ayağın ökçesi, mu'ahhirü'l-kadem.			
20740	°uḳub	عُقُوب	Ar.	*	Son ve encam ve akıbet manasına.			
20741	°aḳab	عُقَب	Ar.	•	Bir nesnenin gerisinde olan zaman veya mekân, derakap : o saat, hemân-dem.			
20742	°uḳbâ	عُقْبَا	Ar.	•	Ceza, pādâş, mükâfat ve ahiret.			
20743	°uḳbe	عُقْبَة	Ar.	*	Nöbet ve bedel ve birbirini müteakip olduğu için gece ile gündüzün her biri.			
20744	°aḳabe	عُقْبَة	Ar.	∴	Dağda ve bayırda olan sarp yokuşa denilir; cemi, ikâb gelir ve birinin çocukları ve çocuklarının çocukları ilâ-gavri'l-nihâye ve kale, derbent ve nefice-i kâr.	cem		
20745	°uḳbâ	عُقْبَى	Ar.	•	Bir iş zımında terettüp eden ceza ve pādâşa denilir ve mükâfata ve ahiret.			
20746	°aḳd	عُقْد	Ar.	∴	Düğüm bağlamak ve düğümlemek ve rabıt ve bent etmek ve karar verip zapturapt eylemek ve tertibe komak ve bir nesneyi hesap eylemek ve kefil ve zâmin olmak ve is. fıkhiyyeden olup tarafeynin bir hususu iltizam ve taahhüt etmelerine denilir ki icap ve kabulün vekdiğere irtibatından ibarettir.		Fıkıh	
20747	°uḳad	عُقْد	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup en ziyadesiyle boyunda ve koltuk altında ve kasıklarda bulunan bezlere denilir ki bunlar beyaz kan damarlarının inkısam ederek bir külçe teşkil etmesinden ileri gelir ve beyaz kan damarlarına mensubiyetleri itibariyle (ukad-ı lenfâviyye) namıyla yâd olunur ve bunların boyundakilerinin şişmeleri sıraca ve yazma ve koltuk altındakilerin şişmeleri köpek memesi ve kasıklarda bulunanların şişmeleri hıyarçık demek ile maruftur ve ukdeler, düğümler manasına da gelir.		Tip	

20748	°aḳad	عَقَدَ	Ar.	*	Bir adamın lisanında tutukluk olmak ki talakatle tekellüme muktedir olamaz.			
20749	°iḳd	عِقْدٌ	Ar.	*	Boğmuk yani boyna taktıkları kılâde ve gerdanlık ve inci dizisi ve inci dizilmiş iplik ve hurma salkımı, unküdü'n-nahl; cemi, uküd gelir.	cem		
20750	°aḳd-i şānī	عَقْدٌ ثَانِي	Ar.	*	Is. fıkhiyyeden olup tarafeynin bir hususu iltizam ve taahhüdü esnasında ilk icap kabul ile irtibat etmeyip ikinci icabın kabûl-i ahir ile irtibatından hasil olan akde denilir, mesela alım satımda ilk istenilen fiyata muvafakat olunmayıp ikinci derecede beyan olunan fiyata razı olmak gibi.		Fıkıh	
20751	°uḳde	عُقْدَةٌ	Ar.	∴	Düğüm, bağ ve müşkül ve mültebis ve meşkûk olan husus, Fâriside düğüme gireh derler ve vilayet manasına ki beldeye vali olmaktan ibarettir ve hilafet ve saltanat ve vilayet makulesi hâlât için akdolanun biat ve bir adamın vech-i ma'âşının menût ve ma'kûd olduğu şey ve vücûb ve lüzum ve ilm-i hey'et is. olup bir seyyarenin meslek-i devri, mıntakatü'l-burûcu yani meslek-i devr-i şemsi kateylediği iki noktadan her birine denilir.		Heyet	
20752	°uḳde-i i'rās	عُقْدَةُ إِعْرَاسٍ	Ar.	*	Nikâh düğümü ki adam güya onunla bağlanıp mu'âmele-i zevciyyeye muktedir olamaz imiş, böyle adama bağlı derler.			
20753	°uḳdetān	عُقْدَتَانُ	Ar.	*	Kevkeb-i seyyârın iki ukdesi.			
20754	°uḳdeteyn	عُقْدَتَيْنِ	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20755	°uḳde-küşâ	عُقْدَةُ كُشَا	Ar. - Far.	*	Düğüm açıcı ve müşkül halledici olan sâhib-i dirâyet ve alim kimse.			
20756	°uḳde-gîr	عُقْدَةٌ غَيْرٌ	Ar. - Far.	*	Düğümlü ve düğümlle bağlı ve müşkül olan.			
20757	°uḳr	عَقْرٌ	Ar.	∴	Bir maslahat netice vermez olmak ve ferc-i mağsûbun bedeli olarak verilen diyet ve sadâk manasına menkûhanın mihiri ve mahalleye denilir ve ebyât-ı kasîdenin berceste ve ahsen olan beytine denilir ve dışı hayvan kısır olmak ve şüphe ile vaty olundukta lazım gelen mihr ve horoz yumurtası ki ömründe bir kere olur vevahut tavuğun son yumurtası ve vasat manasına da gelir.			
20758	°aḳar	عَقَرٌ	Ar.	*	Bir adama nâgehânî bir havf arız olmakla olduğu mahalden bir hatve ileri geri gitmeye kadir olmayıp öylece kalmak vevahut medhûş olmak.			
20759	°aḳr	عَقْرٌ	Ar.	*	Kısır olmak ve menzil ve me'vâ ve köşk ve bülend ve mürtefî bina ve mutlaka ak nesne ve medhûş olmak ve mecruh etmek ve zebh etmek.			
20760	°aḳreb	عَقْرَبٌ	Ar.	∴	Maruf müzî canavar adıdır, kuyruğu vasıtasıyla başka hayvanı soktukta pek ziyade azap verir ve bazen dahi helak eder Fâriside kej-düm denilir ve felek-i burûcda Mizan burcu ile Kavis burcu beyninde vaki burcun ismidir ki kevâkibi akrep şeklinde olmasıyla bu veçhile tesmiye edilmiştir ve menâzil-i kamerden şevle ve kalp ve zübânâyı müştemildir ve şemsin mezkûr burca duhulü teşrinievvelin dokuzuna tesadüf eder; cemi, akârib gelir ve saat denilen alette dakika göstermeyip saatleri gösterir olan parmak ve mûcib-i renc ve âzâr olduğu için nemîme yani kovculuk ve sühan-çinlik manasına gelir, şedâ'id ve mihnet manalarına dahi gelir.	cem		
20761	°aḳf	عَقْفٌ	Ar.	*	Eğmek, bükmek ve meylettirmek ve atfetmek.			

20762	°aql	عقل	Ar.	∴	İlim ve idrak manasındır ki zihinde hasıl olan suretten ibarettir binaenaleyh insan zihninin sıfatıdır ki zihin mezkûr sıfat vasıtasıyla hayır ve şerri vesair ma'kulâtı idrak ve tefekkür eder ve eşyanın hüsn ve kubh ve kemal ve noksana müteallik sıfatını idrake denilir ve iki hayır olan şeyin hayırda ezyed ve eblağ olanını ve iki şer olan şeyin şer ve mazarratta eşed ve evfer olanını idrakten ibarettir ve insanın kabîh ve hasen beynini fark ve temyiz ettiği bir kuvve-i ma'neviyye-i mevdû'aya denilir ve nefs-i insânînin ulûm-ı zarûriyye ve nazariyyeyi idrak ve izan etmeye vasıta olan nûr-ı rûhânîdir, Fârisîde hûş, Türkçede us denilir; cemi, ukûldur ve aklı istimal ile her nesneyi bilir olmak manasındır ki oğlan akil ve baliğ olmak tabir olunur ve fehîm ve idrak eylemek ve bir adam maktulün kan pahasını vermek ve bir kimse katilden bedel olup katil üzere lazım gelen hûn-bahâyı kendi malından eda eylemek ve diyet almak için kaved ve kıyası terk eylemek ve bir yere sığınmak ve hûn-bahâ ve diyet manasına ve kale ve hısn ve hisar ve sığınacak yer ve insanın gönü ve kalbi ve aruz ısı olup bahr-i vâfirin müfâ'iletün cüzünden lâmi yani beşinci harf-i müteharriki iskat eylemeye itlak olunur, şu hâlde müfâ'iletün cüzüne naklelolunur.	cem	Aruz	
20763	°uqalâ	عُقَلَاءٌ	Ar.	•	Akiller, akıl sahipleri.			
20764	°uqale	عُقَلَةٌ	Ar.	*	Bağlamak ve hile edip aldatmak.			
20765	°aqliyy	عَقْلِيٌّ	Ar.	•	Akla mensup ve müteallik olan.			
20766	°aqliyyât	عَقْلِيَّاتٌ	Ar.	•	Akıl vasıtasıyla keşif ve tahkik ve fehîm ve tetkik olunan hususlar.			
20767	°uqum	عُقْمٌ	Ar.	∴	Kısırlık manasına ki nisvânın rahimlerinde bir hezme ve arıza olduğundan hamil olmazlar ve bu hâl dişîye mahsus değildir, erkeğe de arız olur.			
20768	°aqum	عُقْمٌ	Ar.	*	Onulmaz yara ve kısırlık ve zahmet.			
20769	°aqm	عُقْمٌ	Ar.	*	Nisvânların örtündükleri kırmızı bürümcek car ve çocuğu olmamak.			
20770	°uqamâ	عُقَمَاءٌ	Ar.	•	Akimler, çocuğu olmayanlar.			
20771	°aqmî	عَقْمِيٌّ	Ar.	*	Şeref ve kerem ve hasebi kadim olan, kişizade ve garip ve gâmez ve istihracı güç kelam.			
20772	°aqüb	عُقُوبٌ	Ar.	*	Eslafına hayrû'l-halef olan kimse.			
20773	°aqübet	عُقُوبَةٌ	Ar.	•	Ceza, pâdâş, azap, müstahak.			
20774	°uqübet	عُقُوبَةٌ	Ar.	*	Azap ve ceza etmek.			
20775	°uqübât	عُقُوبَاتٌ	Ar.	*	Kıyas ve mücâzât-ı şahsiyye ve ukubetler.			
20776	°uqud	عُقُودٌ	Ar.	•	Akitler, düğümler ve karar verilip raptolunan hususlar.			
20777	°aqür	عُقُورٌ	Ar.	•	Yırtıcı cân-vere vasıf olur ki her gördüğünü kavrayıp parçalar; cemi, ukur gelir, kelb-i akür gibi.	cem		
20778	°uquq	عُقُوقٌ	Ar.	∴	Asi olmak peder ve maderine isyan eylemek ve itaatsizlik, zorbalık.			
20779	°uquul	عُقُولٌ	Ar.	•	Akıllar, zihinlerin sıfatları.			
20780	°aquul	عُقُولٌ	Ar.	*	Fehîm ve idraki galip ve fehîm ve müdrîk adam ve batnî ishalden imsak eden deva.			
20781	°iky	عَقِيٌّ	Ar.	*	İs. tibbiyyeden olup henüz tevellüt etmiş çocuğun karnından çıkan fazlaya yani necasete itlak olunur.		Tip	
20782	°aky	عَقِيٌّ	Ar.	*	Henüz tevellüt eden çocuğun fazlasını çıkaracak nesne içirmek.			
20783	°ikyân	عَقْيَانٌ	Ar.	∴	Yerde güya ot gibi hasıl olan altın ki taştan çıkmaz imiş ve inci ufağı.			
20784	°aqib	عَقِيبٌ	Ar.	•	Bir nesnenin arkasına bilâ-vâsıta karîb olan mekân veya zaman.			

20785	°akīd	عَقِيدَة	Ar.	∴	Mu'âkid manasındır ki birbirinden müfâratat eylememek üzere ahd ü peymân eden kimselerin her biri ve bir nesnenin veya bir emrin hıfız ve nigâhını akd-i kalbe mültezim olan kimse ve bi't-tab' kerim olana akîdü'l-kerem ve bi't-tab' le'im olana akîdü'l-lü'm denilir ve kopmamak derecesinde koyu ve yapışkan olan şey.			
20786	°akīde	عَقِيدَة	Ar.	•	İtikat olunan kaziye ve bir nev şeker.			
20787	°aķır	عَقِير	Ar.	•	Çocuğu olmayan recül ve mecruh, yaralanmış olan.			
20788	°aķire	عَقِيرَة	Ar.	∴	Akr ve cerh olunan şikâra vesaireye denilir ve hanende ve muganni avazesi ve bükâ ve kıraat edenlerin avazı ve maķbul olan, şerif ve müte'ayyin adam.			
20789	°aķiķ	عَقِيْق	Ar.	∴	Yemeni dedikleri kırmızı taş ki çakmak taşı cinsindedir, Yemen ülkesinde ve Bahr-i Rûmiyye sevâhilinde bulunur, beyazı ve başka renkli si mevcut olarak ekseriya mühür hakki için kullanılır ve bir nevi dahi vardır ki etten akan su renginde bulanık olup hafifçe ak ak hutûtu olur, hacet-i merkûmla tahattüm, muharebe ve muhâsama hengâmında havf ve ıztırâb-ı kalbi müsekkin ve zürûru cemî'-i a'zâdan demin inkıtâmı muciptir; cemi, akâyik gelir ve mevlûdun saçına ve tüyüne denilir ki mûy-ı mâder-zâd tabir olunur gerek insan ve gerek behâyim olsun hacet-i mezkûra akik ıtlakı, medâr-ı kat'-ı dem olduğuna mebnidir.	cem		
20790	°aķiķa	عَقِيْقَة	Ar.	*	Mevlûdun saçına ve tüyüne denilir ve mevlûdun saçı kırılıp veya tıraş oldukta zebh olunan koyuna denilir ki erkek için iki ve kız için birdir.			
20791	°aķile	عَقِيلَة	Ar.	*	Kerime ve muhaddere olan hatun ki kendi nefsin i güya hariçten akıl ve men ve hirâset eder ve mutlaka aziz ve nefis adama ve nesneye denilir ve her nesnenin enfes ve ekremine denilir.			
20792	°aķim	عَقِيم	Ar.	∴	Haml kabul eylemeyen, rahim ve kısır kalmış hatun; cemi, akâyim gelir ve veledi olmayan er kişiye dahi vasif olur, bunun cemi ukamâ ve ıkâm gelir ve boş ve beyhude olan ve rîh-i akîm : bulut peyda eylememekle beraber sebep-i âdî-i emtâr olmayan yel ve harb-i akîm : şedit olan cenk.	cem		
20793	°aķimen	عَقِيمًا	Ar.	•	Çocuksuz, çocuğu olmayarak.			
20794	°aķime	عَقِيمَة	Ar.	•	Çocuğu olmayan kısır hatun.			
20795	°aķyün	عَقْيُون	Ar.	•	Arş-ı a'zam tahtında rüzgârdan mahluk bir deniz ismidir.			
20796	°ukâb	عُكَاب	Ar.	*	Toz, gubâr ve duman.			
20797	°aķķâr	عُكَّار	Ar.	*	Döne döne a'dâ üzere hücum ve hamle eden adam ve bahadır ve cesur.			
20798	°uķķâş	عُكَّاش	Ar.	*	Erkek örümcek.			
20799	°ukâz	عُكَّاز	Ar.	*	Beyne'l-Arab kurulan müşâ'are ve münâşede pazarına denilir.			
20800	°ikr	عُكْر	Ar.	∴	Tortulu ve posalı şey ve asıl, bünyâd, kök, temel.			
20801	°aker	عُكْر	Ar.	*	Bir nesne tortulu ve posalı olmak ve her nesnenin tortusu ve kılıncın pası.			
20802	°akrüd	عُكْرُود	Ar.	*	Büluğu mütekârib ve etli ve canlı oğlan.			
20803	°aks	عُكْس	Ar.	•	Kelam makulesini kalp eylemek ve bir nesnenin ahirini evveline ve altını üstüne çevirmek; cemi, ukûs gelir ve müteharrik nesneye mukabil gelip cihet ve hareketini tebdil etmek ve bir nesnenin zıddı ki hiçbir veçhile muvafik ve mutabık olmaz ve ilm-i mantık is. olup kaziyenin mevzuunu mahmûl yerine koyup mahmûlünü mevzu yerine vazetmekle hasıl olan kaziyeye ve letâ'iften olarak kelime veya ibarenin ahirinde olan harften bed' ile hurufatını baş tarafına doğru sıra ile okudukta asıl ibarenin hasıl olması keyfiyetine denilir, dâme ale'l-îmâd (دَامَ عَلَى الْعِمَادِ) ibaresi gibi bilakis onun zıddı ve aksi olmak üzere manasında terkiptir.	cem	Mantık	
20804	°aksî	عُكْسِي	Ar.	•	Zıddı olan, külliyyen muhalif olan.			

20805	°akş	عكض	Ar.	*	Reddeylemek ve yaramaz huylu, seyyi'ü'l-hulk.			
20806	°akf	عكف	Ar.	*	Alıkoymak ve bir nesneyi onarıp ıslah eylemek ve hapis ve vakfeylemek.			
20807	°akl	عكل	Ar.	∴	Sürmek, sevk etmek ve ölmek, vefat eylemek ve ip ile bağlamak ve le'im ve fûrumaye kimse.			
20808	°ikm	عكم	Ar.	*	Yük dengi ve esvap vazına mahsus büyük çuval, yani harar; cemi, a'kâm ve ukûm gelir.	cem		
20809	°akenka°	عكنكع	Ar.	*	Gulyabaninin erkeği.			
20810	°ukûf	عكوف	Ar.	∴	Bir nesneye müdâvemet ve ikdam üzere ikbal eylemek ve bir nesnenin çevresinde deveran eylemek ve bir adam bir yerde nefsinin hapis ve tevkif edip eğlenmek ve gerilenip kaçınılmak ve bir nesneye mülâzemet etmek.			
20811	°ulā°	علاءة	Ar.	*	Yüksek ve büleml olmak ve şeref ve şân cihetiyle büleml-meretebe ve âli-kadr olmak.			
20812	°alā	علا	Ar.	*	Yüksek meretebe ve âli-şân olsun manasında duadır.			
20813	°illāt	علائث	Ar.	*	İlletler, sebepler, mucipler.			
20814	°alāt	علاوة	Ar.	*	Demir, örs, sendân.			
20815	°ilāc	علاج	Ar.	∴	Bir hususa çalışıp duruşmak ve hastaya tımar eylemek ve maraz ve illet defî için tedâbir-i akliyyeye teşebbüs etmek ve maraz defî için kullanılan nesne ve bir nesneyi yerinden zail edip gidermek.			
20816	°ilāc-pežir	علاجٍ پذیر	Ar. - Far.	*	İlaç kabul edip şifa bulması mümkün olan.			
20817	°allābī	علابی	Ar.	*	İs. kimyâviyyeden olup rasâs denilen kalay madenine itlak olunur.		Kimya	
20818	°allāf	علاف	Ar.	*	Yem satan adam.			
20819	°ilāf	علاف	Ar.	*	Alefler, hayvan yemleri.			
20820	°alāğa	علاغة	Ar.	∴	Bir kimseye gönül ilişip aşk ve muhabbet eylemek ve bir kimseye veyahut bir nesneye derunda olan muhabbet-i lâzimeye denilir ve ilişik, taalluk, münasebet ve aşk ve muhabbet ve gönül rabtolunması ve sadakat ve bir kimsenin kâr ve sanat ve hîrîfet gibi işleyip daima mukayyet olduğu nesne ve kefâf üzere geçinecek maaşa denilir ve ölüm, mevt; cemi, alâvîk gelir.	cem		
20821	°alāğ	علاغ	Ar.	*	Zahmet ve meşakkat ve afet gidermek.			
20822	°alāğîyyet	علاغیة	Ar.	*	Aşıkârelik, aleniyet.			
20823	°ulāle	علالة	Ar.	*	Avunup eğlenecek nesne ki eğlence tabir olunur ve her nesnenin bakiyesi.			
20824	°ullām	علاّم	Ar.	*	Âlimler, ilim sahipleri.			
20825	°allām	علاّم	Ar.	*	Mübalağa ile âlim olan ki Hak sübhânehu ve teâlâ celle celâluhü, esmâ-i celîlelerindendir, allāmu'l-guyûb: gaipleri ve her bir ferdin bilmediğini bilir olan Allahutaala hazretleri.			
20826	°allām	علاّم	Ar.	*	Mübalağa ile âlim olan adam ve kimse.			
20827	°ullāmet	علاامة	Ar.	*	Vesîle-i istidlâl olan eser ve nişana denilir.			
20828	°alāmet	علاامة	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan; cemi, alāmât gelir.	cem		
20829	°ilān	علائن	Ar.	*	Bir işi açığa çıkarmak ve açıktan işlemek ve bir nesneyi bir kimseye ilan ve izhar eylemek.			
20830	°alānī	علائنی	Ar.	*	Gizli olmayıp âlem önünde olan.			
20831	°alāniyyet	علائنیة	Ar.	∴	Bir nesne zahir ve aşıkâre olmak ki sır ve esrar mukabilidir, ekseriya ma'ânî ve ma'kulâtta kullanılır ve daima cemî'-i işi pes-i perdeden olmayıp ayan ve aşıkâre olan adam; cemi, alānîn gelir.	cem		

20832	°alāniyyeten	عَلَانِيَّةٌ	Ar.	•	Gizli olmayıp aşikâre olarak.			
20833	°ilāve	عِلَافَةٌ	Ar.	∴	Başın yukarısına denilir ve mutlaka bir nesne üzere ziyade kılınan şey ve bir nesneye başka bir şey katmak.			
20834	°alāyîk	عَلَايِيكٌ	Ar.	•	Alakalar, ilişkiler, muhabbetler.			
20835	°alāyim	عَلَايِمٌ	Ar.	•	Alametler, nişanlar, alaimisema : yağmurlu günlerde bazen semada kavis şeklinde müşahede olunan rengârenk alamet ki ziyâ-yı şemsin katarât-ı bârândan geçerken tahallül edip yani biri birinden ayrılıp mürekkebâtı olan elvanın rû-nümâ olmasından ibarettir.			
20836	°alb	عَلْبٌ	Ar.	*	Bir nesne bir yerde eser ve nişan eylemek ve kertmek ve çizmek ve pek sulp ve katı nesne ve mekân-ı galiz ve eser; cemi, ulûb gelir.	cem		
20837	°ulbe	عُلْبَةٌ	Ar.	*	Ağaçtan mamul büyük çanak ve süt sağdıkları kap ve kutu; cemi, ilâf gelir.	cem		
20838	°illet	عِلَّةٌ	Ar.	∴	Maraz, keyifsizlik, bîmâri; cemi, ilel gelir, alili işgal eylediği için veyahut araz mütekerir olduğu için bu veçhile tesmiye edilmiştir ve özür ve hades ve bahaneyeye itlak olunur ki sahibini teveccüh eylediği cihetten avk ve işgal eder ve sebep ve mucip ve bâ'is manasına harf-i illet vâv, yâ, elif harflerinden her birine denilir.	cem		
20839	°alef	عَلْفٌ	Ar.	∴	Hayvanat, âkil-i nebâta verilen bir nev yem ki Türkçede yulaf denilir arpaya şebîhtir; cemi, ulufe ve a'lâf ve ilâf gelir, ulûfe-horânın ulufeleri bundandır ki vemlik tabir olunur.	cem		
20840	°ulûf	عُلُوفٌ	Ar.	•	Ulufeler, maaşlar.			
20841	°ulûf	عُلُوفٌ	Ar.	•	Taslak ve nâ-tirâş koca adam.			
20842	°alağ	عَلَقٌ	Ar.	∴	Dem, kan veyahut kızıl kana veyahut koyu kana veyahut uyuşuk kana denilir ve mutlaka yapışkan ve ilişken nesne ve husûmet-i lâzime ve muhabbet-i lâzime ve hayvanat is. olup sülûk tabir olunan siyah ve uzunca kurda denilir ki kan çıkarmak zımında iltihaplı mahalle yapıştırılır ve aşk ve muhabbet eylemek ve bir işi başlayıp onun üzerine müdâvim olmak ve bilmek ve bir nesneye ilişip tutulmak ve avrat gebe kalmak ve vapışkan balçık ve camur .		Hayvanat	
20843	°alağa	عَلَقَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup kan pıhtısına itlak olunur ve uyuşmuş kan, dem-i câmid; cemi, alakât gelir.	cem	Tıp	
20844	°alqame	عَلَقَمَةٌ	Ar.	*	Acı olmak ve taama acı nesne katmağla acıtmak.			
20845	°ilel	عِلَلٌ	Ar.	•	İlletler, marazlar, sebepler, mucipler.			
20846	°ilm	عِلْمٌ	Ar.	∴	Bilmek ki mukabili cehdîr, marifetin ise mukabili inkârdır, şu sebeple ilim marifetten e'amdır ve marifet bi't-tefekür bilmek manasına olmakla Hak Teâlâ'ya nispeti caiz olmaz; ilim ise hakikati bilmekten ibarettir gerek huzûri olsun ilm-i ilâhî gibi ve gerek husûlî olsun ilm-i ibâdî gibi ve vech-i dikkat üzere bilmeye de itlak olunur, şuur, fitnat gibi ve bir adam fî-nefsihi bilir olmak ve şuur ve tefattın manasına ve bir nesneyi ittikân ve ihkâm eylemek ve bilgiç ve dâniş ve malumat ve haber ve bir mevzua müteallik olan ebhâs ve kazâyâ cümlesi; cemi, ulûm, el-ilmu indellâh : Allah bilir manasında terkib-i Arabîdir.	cem		
20847	°alem	عَالَمٌ	Ar.	∴	Üst dudakta olan yırtıklığa veyahut bir tarafında olan yırtıklığa denilir ve yollarda mansûb olan mil ve minare gibi nişana denilir ve mutlaka dağ; cemi, a'lâm ve ilâm gelir ve şekilde görüldüğü veçhile sancak ve bayrak ve râyet denilen şeye tesmiye olunur ki şekli gösterilen Devlet-i Aliyye-i Osmâniyyenin râyet-i zafer ayetidir ve bir kavmin sevî ve sergerde-i zî-sâmna denilir ve ism-i hâs.	cem		+
20848	°ulemâ°	عُلَمَاءٌ	Ar.	•	Âlimler, ilim ehilleri, ilm-i ilâhî ile kavâ'id-i diniyyede iştigal ve muamelatı ziyade olup müftü ve kadı ve molla olanlar.			
20849	°aleme	عَلَمَةٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup tavşan dudağı gibi yarık dudağa itlak olunur.		Tıp	
20850	°alem-dâr	عَلَمْدَارٌ	Ar. - Far.	•	Bayrak ve sancak taşıyan bayraktar ve sancaktar.			

20851	°ilmī	عِلْمِي	Ar.	•	İlme mensup ve müteallik olan, amelî olmayan.			
20852	°alemiyyet	عَلَمِيَّة	Ar.	•	Alem ve ism-i hâs olmak keyfiyeti.			
20853	°alen	عَلَن	Ar.	•	Zahir ve aşikâre olmak; cemi, a'lân gelir.	cem		
20854	°alenen	عَلِنَا	Ar.	•	Aşikâre ve meydanda olarak, açık olarak.			
20855	°ulene	عَلَنَهُ	Ar.	*	Asla ketm-i sır eylemez olan adam.			
20856	°ulüvv	عُلُو	Ar.	∴	Bir nesne yüksek ve bülend olmak ve bir şeyin yukarısına çıkmak ve kadir ve şan ve şeref sahibi olmak ve rif'at, irtifa.			
20857	°alev	عَلُو		•	Ateşin yalınlanması zebâne-i âteş.			
20858	°ulüvv-i himmet	عُلُو هِمَّت	Ar.	•	Himmetin ali ve bülend olması yani küçük ve layıksız şeylere sarfı lazım gelmeyen himmet.			
20859	°ulûf	عُلُوف	Ar.	•	Alefler, hayvan yemleri.			
20860	°alûk	عَلُوق	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup meninin rahimde ve tevâbi'-i rahimde beyz denilen yumurtacığa, hassaten tesadûf eylemesine denilir ki böyle meniye mütesâdîf olan yumurtacık rahimde büyüyerek cenin yani çocuk olur ve ölüm ve afet ve dâhiye ve gulyabani ve mutlaka adama yapışan şey ve zevcinin gayrısı sevmeyen hatun ve arzu, ümniyye.		Tıp	
20861	°ulûk	عَلُوق	Ar.	*	Bir kimseye veya bir nesneye gönül işleyip aşk ve muabbete giriftar olmak.			
20862	°ulûfe	عُلُوفَةٌ	Ar.	•	Maaş ve askerın veya sairın şehriyye veya seneviyye yiyimliği.			
20863	°alev-keş	عَلُو كَش		•	Alev çıkarıcı, alev verici olan manasına olup alev kelimesi kanğı lisana mensup olduğu bilinmediğinden bu terkip pek yolunda değildir çünkü vasf-ı terkîbîler bir emr-i hâzır-ı Fârisî ile bir kelime-i Arabiyye veya Fârisiyyeden tereküp eder.			
20864	°alev-rîz	عَلُو رِيز	Ar.	* •	Alev saçıcı, alev dökücü manasına olup bu dahi alev-keş gibi yolsuz bir terkiptir.			
20865	°ulûm	عُلُوم	Ar.	•	İlimler, bir mevzua veya bir hususa müteallik olan malumat cümeleri.			
20866	°ulvî	عُلُوي	Ar.	•	Ali, yüksek, bülend olan ve semavi ve semaya müteallik ve mensup olan ve melek ve ferişte ve ilm-i hey'et 1s. olup merkez-i âlemden buudu mütekaddimîn kavlince şemsin buudundan ziyade ve müte'ahhirîn kavlince kürre-i arzın buudundan ziyade olan kevkeb-i sevvâre itlak olunur.		Heyet	
20867	°ulviyyât	عُلُويَّات	Ar.	•	Eşref-i mevcûdâta dair ve müteallik olan hususlar.			
20868	°ulviyân	عُلُويَّان	Ar. - Far.	•	Melaikeler ve kevkebler, yıldızlar, necmler.			
20869	°ulviyyet	عُلُويَّة	Ar.	•	Ali ve yüksek olmak, bülend ve refi' olmak.			
20870	°aliyy	عَلِي	Ar.	∴	Yüksek ve bülend ve refi' nesne ve şedit ve kavi adama itlak olunur ve amm-zâde ve dâmâd-ı resûlü's-sakaleynin ism-i şerifleri.			
20871	°ulâ	عُلَى	Ar.	*	Ulüv, şan ve şeref sahibi kimselere vasf olur.			
20872	°alâ	عَلَى	Ar.	∴	Hurûf-ı câreden bir harftir, bazıları isim demişlerdir ve dokuz manaya delalet eder, 1. Hissî ve manevî isti'lâ ve tefevvuk için olur, galiba mecrûrunu isti'lâyâ delalet eder ve bazen mecrûrunun mukabiline müsta'li olur, 2. Musâhabet için gelir ma'a kelimesi gibi, 3. Mücâveze içindir, 4. Talil içindir, lâm gibi, 5. Zarfiyyet içindir, 6. Harf-i cer olan min manasına, 7. Bâ-i cârre manasına, 8. Zâ'ide olup mahzûf olan alâ kelimesinden ivaz olur, 9. istidrâk içindir lakin manasına ve alâ kelimesi isim olur fuvayk manasına ki yukarıca demek olur.			
20873	°ale'l-ittişâl	عَلَى الْإِتِّصَالِ	Ar.	•	Bitişik olmak üzere, aralarında fasıla olmayarak.			

20874	°ale'l-istimrār	عَلَى الْإِسْتِمْرَارِ	Ar.	• İstimrār üzere, daima, müstemirren.			
20875	°ale'l-iṭlāḡ	عَلَى الْإِطْلَاقِ	Ar.	• Mutlaka, umümen, min-gayr-i tahsīs ve bir suret ile mukayyet olmayarak.			
20876	°ale'l-infirād	عَلَى الْإِنْفِرَادِ	Ar.	• Birer birer, yekâkek, ayrı ayrı.			
20877	°alā eyy-i ḥālin	عَلَى أَيْ حَالٍ	Ar.	• Her nasıl olur ise, herhâlde.			
20878	°ale't-taḥḡiḡ	عَلَى التَّحْقِيقِ	Ar.	• Hakikat üzere, gerçek olmak üzere.			
20879	°ale't-tafṣīl	عَلَى التَّفْصِيلِ	Ar.	• Tafsil üzere, uzun uzadıya.			
20880	°ale't-taḡdīr	عَلَى التَّغْدِيرِ	Ar.	• Takdir üzere, farazi olarak, faraza.			
20881	°alā tilke'n-ni°am	عَلَى بَلْكَ النِّعَمِ	Ar.	• Bu nimetlere mukabil olmak üzere.			
20882	°ale't-tevālī	عَلَى التَّوَالِي	Ar.	• Birbiri ardınca, birbirinden sonra, sıra ile.			
20883	°alā merātibihim	عَلَى مَرَاتِبِهِمْ	Ar.	• Rütbelerine ve derecelerine ve miktarlarına göre.			
20884	°alā ceryi'l-°āde	عَلَى جَرَى الْعَادَةِ	Ar.	* Âdet olduğu üzere, âdetin cari olduğu veçhile.			
20885	°ale'l-ḡuṣūṣ	عَلَى الْغُصُوصِ	Ar.	• Bahusus, hepsine takaddüm ederek, hususuyla.			
20886	°ale'd-devām	عَلَى الدَّوَامِ	Ar.	• Daima, her zaman, her vakit.			
20887	°ale'r-re°si ve'l-°ayn	عَلَى الرَّأْسِ وَالْعَيْنِ	Ar.	• Baş ve göz üstüne.			
20888	°ale'r-raḡm	عَلَى الرَّغْمِ	Ar.	• Gönül istemeyerek, raḡmen, nâ-hâh, gönül arzusuyla olmamak üzere.			
20889	°ale's-seḡer	عَلَى السَّحَرِ	Ar.	• Pek sabahleyin erkenden gün doğmadan çok evvel.			
20890	°ale's-seviyye	عَلَى السُّوْيَةِ	Ar.	• Bir çırpıda olmak üzere, bir düziye olarak, müsavat üzere, hep bir olmak üzere.			
20891	°ale'ş-şabāḡ	عَلَى الصَّبَاحِ	Ar.	• Sabahleyin, sabah vakti, erkenden.			
20892	°ale'l-ḡaflet	عَلَى الْغَفْلَةِ	Ar.	• Haberi olmayarak, gaflet üzere iken.			
20893	°ale'l-fevr	عَلَى الْفَوْرِ	Ar.	• Çabuk, acele ile, tez elden.			
20894	°alā ḡaderi'l-istiṡā°at	عَلَى قَدْرِ الْإِسْطِطَاعَةِ	Ar.	• Güç ve takat yettiği kadar ve takate göre.			
20895	°alā külli şey'in ḡadīr	عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ	Ar.	• Her bir şeye kadir olan demek olup Allah'a mahsus sıfattır.			
20896	°alā mele'i'n-nās	عَلَى مَلَأِ النَّاسِ	Ar.	• Nâsın biriktiği yerde meydana ve nâs muvacehesinde aşikâre olarak.			
20897	°ale'l-°umüm	عَلَى الْعُمُومِ	Ar.	• Umümen, hepsine şamil olmak üzere.			
20898	°alā külli't-taḡdīrīn	عَلَى كُلِّ التَّغْدِيرِينَ	Ar.	• Her takdirde, her suretle, her veçhile.			
20899	°alā kile't-taḡdīrīn	عَلَى كَيْلِ التَّغْدِيرِينَ	Ar.	• İşbu iki takdirden veya iki şıktan her birine göre.			
20900	°alā vekfi'l-murād	عَلَى وَفْقِ الْمُرَادِ	Ar.	• Arzu ve matluba muvafık olmak üzere.			
20901	°alā vechi't-tafṣīl	عَلَى وَجْهِ التَّفْصِيلِ	Ar.	• Uzun uzadıya, mufassal olmak üzere.			
20902	°alā hāza	عَلَى هَذَا	Ar.	• Bunun üzerine, buna göre, bu suretle.			
20903	°alā zālik	عَلَى ذَلِكَ	Ar.	• Bi-ma'nāhu eyzan.			

20904	°ulyā	غُلْيَا	Ar.	•	Ālâ ve ziyade, yüksek ve bülend olan.			
20905	°illiyye	عَلِيَّة	Ar.	*	Çardak ki üst tabakada bulunur; cemi, alâyî gelir.	cem		
20906	°aliyye	غَالِيَّة	Ar.	•	Ali, refî' ve pek ali olan Devlet-i Aliyye : pek ali ve bülend-mertebe ve şerif olan Devlet-i Osmâniyye.			
20907	°uliyye	غَالِيَّة	Ar.	*	Çardak tabir olunan yüksek oda; cemi, alâfî gelir.	cem		
20908	°alîf	غَالِيْف	Ar.	*	Yabana salıverilmeyip hanede perveriş olan koyun.			
20909	°ulayk	غَالِيْك	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile böğürtlen denilen meyve ağacına denilir, şecer-i mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü meyvesi olup mulattif ve müberrid gibi yani serinlendirici gibi şurubu kullanılmaktadır.		Nebatat	+
20910	°alîķa	غَالِيْكَه	Ar.	•	Alaka, muhabbet, aşk.			
20911	°aleyk	غَالِيْك	Ar.	∴	İsm-i fi'l-i emdir, elzem manasına ki mülâzemet ve müdâvemet ile demektir, aslı vecebe aleyke idi sîrat için ihtisar olunmuştur ve harf-i cer olan alâ ile kâf zamîr-i muhâtabından mürekkep olmak itibariyle senin üzerine manasına gelir, selâmün aleyke : senin üzerine selam olsun demektir, selâmün aleyküm : sizin üzerinize selam olsun manasınadır.			
20912	°alîl	غَالِيْل	Ar.	•	Maraz ve illete düçar olup sakat olan.			
20913	°alîm	غَالِيْم	Ar.	•	İlim ile muttasıf ve dâniş ile mütemeyyiz olan kimsedir, dâna manasına cemi ulemâ gelir.			
20914	°aleyh	غَالِيَه	Ar.	•	Onun üzerine demek olup bir kimse üzerine ibraz ve teveccüh-i husûmet etme hususunda müstameldir, aleyhi's-selâm : onun üzerine selam olsun manasında peygamberân-ı izâm isimlerini ta'zîmen kullanılır bir terkîb-i Arabîdir, müddealeyh : huzûr-ı hâkimde kendisinden bir şey talep ve iddia olunan kimse, binaenalevh : ona binaen, ona göre.			
20915	°aleyhâ	غَالِيْهَا	Ar.	•	O dışının üzerine.			
20916	°aleyhim	غَالِيْهِمْ	Ar.	•	Onlar üzerine.			
20917	°aleyhimâ	غَالِيْهِمَا	Ar.	•	O iki erkek veya dışının üzerine.			
20918	°aleyhinne	غَالِيْهِنَّ	Ar.	•	O dişiler üzerine.			
20919	°illiyyün	غَالِيْيُوْن	Ar.	∴	Aliy kelimesinin cemidir, semâ-i sâbi'ada bir mevzi ismidir ki ervâh-ı mü'minîn oraya su'üd ederler ve eşref-i mevâzi'-i cinânın ismidir ve hafaza melaikesinin divanları ismidir ki a'mâl-i sâlihîn oraya ref' olunur, yahut a'lâ-yı emkine ve eşref-i merâtib demektir ki murat, dâr-ı âhirette dergâh-ı rızâya akreb olan derecâtır.			
20920	°illiyyîn	غَالِيْيِيْن	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20921	°amm	عَم	Ar.	∴	Pederin biraderi ki amca tabir olunur; cemi, a'mâm ve umûme gelir ve cemâ'at-i kesîre.	cem		
20922	°imâd	عِمَاد	Ar.	∴	Direk, dayanacak direk ve bir kavmin reis ve sergerdesi ve re'îs-i asker ve ebniye-i refî'a, yüce bina.			
20923	°amm	عَم	Ar.	•	Umum olsun, âm ve şamil olsun manasında duadır.			

20924	°ammār	عَمَار	Ar.	*	Salat ve sıyâmı kesir olan müslime denilir, imâr-ı din eylediği için tesmiye olunmuştur ve iman ve itikadı kavi olup emr-i dinde sabit ve payidar adama denilir ve herkesi zıkr-i bi'l-hayr ile yâd eden lisânı pak, tayyibü's-senâ adam ve râyiha-i tayyibe istimal eden adam ve fî-nefsihi müctemi'u'l-emr olup daima cemaate mülâzım ve idaresinde ikdam ve himmet eden kimse ve halimü'n-nefs olup kelam ve muhâverâtında vakar ve temkin sahibi olan adama denilir ve daima evlâd u iyâlini ve kavim ve ashabını edeb-i nebevî ve sünnet-i Mustafâ üzere cem ve irşat eder olan adam ve ile'l-vefât emr-i ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker üzere kaim ve müdâvim olan adam			
20925	°imār	عِمَار	Ar.	•	Muammer kılmak, tatvîl-i ömr etmek.			
20926	°amâret	عَمَارَةٌ	Ar.	*	Çok zaman yaşayıp kalmak ki muammer olmak tabir olunur ve muammer eylemek ve bir adama ömrü oldukça veyahut kendi müddet-i hayâtında talik ile bir nesneyi bahş ve atâ eylemek ve bir adam malına ve hanesine mülâzemet eylemek ve bir adamın malı artıp firâvân olmak ve baş kisveti ve tahiyet ve teslim manasınadır, fi'l-asl ömrün uzun olsun diye dua manasına olup ba'de mutlak tahiyet ve teslimde istimal olundu ve savm ve salavat gibi Hak Teâlâ dergâhına ibadet eylemek.			
20927	°imâret	عِمَارَةٌ	Ar.	•	Mamur ve âbâdân eylemek ve kendisiyle bir mekânın mamur ve âbâdân olacağı şey ve mamurluk ve mamur ve şen ve âbâdân olmak ve şenlik ve âbâdânlık ve fukaraya taam pişirilip akçesiz ve hayrat olarak yedirilmeye mahsus olan mahal.			
20928	°imâk	عِمَاق	Ar.	•	Amîk olanlar, derin olanlar.			
20929	°amâkat	عِمَاقَةٌ	Ar.	•	Derinlik, ıraklık ve derin olmak, amîk olmak ve yolun ba'îd olan canibi.			
20930	°ummâl	عُمَال	Ar.	•	Amiller, yapıcılar, devlet müdürleri.			
20931	°imâle	عِمَالَةٌ	Ar.	•	İ'mâliyye akçesi, üstat akçesi.			
20932	°imâme	عِمَامَةٌ	Ar.	∴	Cenkte başa giyilen zırh külahına denilir, miğfer manasına ve başa sarılan sarık ki İslam'a mahsus baş kisvesidir; cemi, amâyim ve imâm gelir ve sal denilen şey ki ağaçları birbirine bağlayarak yapılır ve kayak gibi üstüne binilip onunla bahir ve nehir ubûr edilir.	cem		
20933	°ummân	عُمَان	Ar.	•	Deniz, bahir, derya ve bir beldenin ismidir.			
20934	°amâyir	عِمَائِر	Ar.	•	İmaretler, mamurluklar.			
20935	°amâyiğ	عِمَائِيق	Ar.	•	Amîk ve derin mahaller ve dakik meseleler.			
20936	°amâyim	عِمَائِيم	Ar.	•	İmâmeler, baş sarıkları.			
20937	°amme	عَمَّة	Ar.	•	Babanın kız karındaşı, hala; cemi, ammât gelir.	cem		
20938	°amd	عَمْد	Ar.	∴	Sakaf ve hayme ve duvar makulesine direk koymak ve kastelemek manasınadır, sehiv ve hata mukabilidir ki şürû' eylediği kârî cid ile melhuz ve maksut eylemekten ibarettir ve is. fikiyyeden olup fi'l-i katlde asla katli meşru olmayan bir insanı âlât-ı cârihadan biriyle kasten katletmeye denilir, fi'l-i cerhte ise gerek âlât-ı câriha ile ve gerek âlât-ı cârihanın gayriyle cerhi meşru olmayan bir adamı kasten cerh etmeye denilir ve maraz, marizî zebun ve derd-nâk eylemek ve mahzun eylemek ve taaccüp manasına.		Fıkıh	
20939	°amed	عَمَد	Ar.	*	Darılmak ve bir nesneye devam veçhiyle mülâzemet etmek.			
20940	°amden	عَمْدًا	Ar.	•	Kasıt ve mülâhaza ile.			
20941	°umde	عَمْدَةٌ	Ar.	•	İtimat olunacak şey, dayanacak dayak, direk, destek ve kavim ve kabilenin muteber ve ve mutemedi olan kimse ve re'îsü'l-asker ve serasker.			
20942	°amde	عَمْدَةٌ	Ar.	•	İnanıp, güvenmek, itimat etmek.			

20943	amdeten	عَمَدَةٌ	Ar.	•	İnanarak, itimat ederek.			
20944	ömr	عَمْرٌ	Ar.	∴	Dirilik, hayat, zindegî; cemi, a'mâr gelir, bu maddenin aslı imâredir, harap mukabilidir, ümrandan me'hûzdur ki bedeninin hayat ile imareti müddetinin ismidir ve mescit ve kilise ve manastır.	cem		
20945	amr	عَمْرٌ	Ar.	*	Bi-ma'nâhü'l-evvel eyzan ve din ve millet ve hayat ve beka ve ömrün beka ve devam ile beyinlerinde fark olup ömr-i bekâdan dun olmakla şân-ı ulûhiyyete izafesi nâ-sâzdır ve dış etleri mecmuuna itlak olunur ve salkım, küpe ve çok zaman yaşayıp kalmak ki muammer olmak tabir olunur ve muammer eylemek ve bir adama ömrü oldukça veyahut kendi müddet-i hayatına talik ile bir nesneyi bahş ve ita eylemek ve bir adam malına ve hanesine mülâzemet eylemek.			
20946	umrân	عَمْرَانٌ	Ar.	•	Mamur yer ve mamur ve âbâdân olan.			
20947	imrânî	عَمْرَانِيٌّ	Ar.	•	Eski Yehûd lisanı yani İbranice lisanı.			
20948	amre	عَمْرَةٌ	Ar.	*	Baş kisvesi.			
20949	umre	عُمْرَةٌ	Ar.	•	Ziyaret manasınadır, hac e'âlinden olan fi'l-i ma'lûm bundan ibarettir ki icrası farzdır ve bir adam zevcesini ehil ve hişâvendi hanesinde zıfaf eylemektir ki murat iç güveviliğidir.			
20950	ömrî	عُمْرِيٌّ	Ar.	*	Ömre mensup demektir, murat zamân-ı tavilden kalmış nesnedir.			
20951	umrâ	عُمْرَى	Ar.	*	Bir kimse yerini veya hanesini veya sair mülkünü bir kimseye ömrüm oldukça veya senin hayatın devam ettikçe sana atâ ettim, fakat ölü isen yine benim olsun demektir.			
20952	ammi-zâde	عَمْرَزَادَةٌ	Ar. - Far.	•	İki erkek karındaşın oğulları ki birbirine nispetle amm-zâde olurlar.			
20953	ameş	عَمَشٌ	Ar.	•	Ekser-i evkâtta yaş akmakla gözün görmesinde zaaf olmak.			
20954	amaç	عَمَطٌ	Ar.	∴	Bir kimsenin ardınca aybını söylemek ve nankör, nimete küfran etmek.			
20955	umç	عَمُحٌ	Ar.	∴	Kuyu ve deniz makulesinin derinliğine denilir ki dibine doğru buuttan ibarettir ve hendese ı. olup bir şekl-i mücessemde olan eb'âd-ı selâseden derinlik tabir olunan buda, ta'bîr-i diğerle cismin bir sathından diğer mukabil sathına kadar olan imtidâda denilir.		Hendese	
20956	amel	عَمَلٌ	Ar.	•	İşlenecek iş ki mihnet ve fiil manasınadır, Fâriside kâr ve girdâr denilir; cemi, a'mâl gelir ve iş işlemek ve ilm-i nahv ı. olup bir kelime başka bir kelimenin i'râb-ı mahsûs ile irap olunmasına mucip olmaya denilir ve hakemlik etmek ve kullanıp zapt etmek ve hükmeylemek, amel fiilden ehasır, fiil hem bi-kasdin hem de bi-gayr-i kasdin olur, onun için bazı hayvanata da nispet olunur ve amel ise bi-kasdin olana mahsustur.	cem	Nahiv	
20957	amelen	عَمَلًا	Ar.	•	İş işleyerek.			
20958	amele	عَمَلَةٌ	Ar.	•	Amiller, işçiler.			
20959	amel-mânde	عَمَلْمَانِدَةٌ	Ar. - Far.	•	Zayıf ve alil olup mesâlih-i âdiyenin icrasına muktedir olamayan.			
20960	amelî	عَمَلِيٌّ	Ar.	•	Amele mensup ve müteallik olan.			
20961	ameliyyât	عَمَلِيَّاتٌ	Ar.	•	Bir amelin kavaidini fiilen icraya müteallik olan keyfiyyât.			
20962	ameliyyât-ı cerrâhiyye	عَمَلِيَّاتِ جِرَاحِيَّةٍ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup bir kıt'a-i bedeni kesmek veya bir nokta-i bedeni yarmak veyahut mesaneden yarıp hasil olan taş çıkarmak gibi vücûd-ı insân üzere bıçak yürütmek hususuna itlak olunur.		Tip	
20963	ameliyyet	عَمَلِيَّةٌ	Ar.	•	Amele mensup olmaklık.			
20964	amüd	عَمُودٌ	Ar.	∴	Direk, sütun; cemi, a'mide ve umud ve amed gelir ve pek hazin ve endûh-nâk ve hendese ı. olup iki tarafında zâviye-i kâ'ime ihdas etmek üzere bir hat üzerine nazil olan diğer hattın vaziyetine itlak olunur, amûdu'l-kavm : bir kavmin kavvâm-ı umûru olan seyit ve mehterine denilir, amûdu'l-ceyş : serasker ve sipeh-sâlâr.	cem	Hendese	

20965	°amūd-ı fīkarī	عَمُودٌ فِقْرِي	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ense kökünden kuyruk sokumuna kadar imtidād eden bel kemiğine denilir ki fikra tabir olunur, omurga kemiklerinin yirmi dört adedinin bir araya gelmesinden teşekkül etmiştir, işbu omurga kemiklerinin yedi adedi boyun ve on iki adedi sırt ve beş adedi dahi sağrı tabir olunan ve kıçtan biraz yukarı bulunan tarafta bulunur ki bunların dahi beşincisine azm-i acz denilen kuyruk sokumu kemiği mürtebit olur.		Tıp	+
20966	°amūden	عَمُودًا	Ar.	•	İki tarafta zâviye-i kâ'ime ihdas etmek üzere.			
20967	°amūl	عَمُولٌ	Ar.	*	İşli güçlü adam veyahut iş üzere matbu olan yani işsiz ve bî-kâr duramayıp işe güce idman ve itibarı olan adam.			
20968	°umūm	عَمُومٌ	Ar.	•	Bir nice nesneye şamil olmak ve bir firkaya mahsus olmayıp cümleye müteallik ve şamil olmak.			
20969	°umūmen	عَمُومًا	Ar.	•	Cümle dâhil olmak üzere.			
20970	°umūmet	عَمُومَةٌ	Ar.	•	Amca olmak, amcalık.			
20971	°umūmī	عَمُومِي	Ar.	•	Cümleye müteallik ve şamil olan.			
20972	°umūh	عَمُوهٌ	Ar.	•	Dalâl ve tuğyan ve kem-râhîde ser-geşte ve mütereddît olmak ve tutulacak yol ve meslek hususunda hayran kalıp şaşmak.			
20973	°umūhet	عَمُوهَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
20974	°amā	عَمَى	Ar.	*	Bir adamın sonradan bütün gözleri kör ve nâ-bînâ olmak, bu kelime iki gözün kör olmasına hastır, bir göze istimal olunmaz ve kalp kör olmak ki murat cehl ve belâdet ve kasavettir ve kadd ü kâmet ve uzunluk ve toz, gubâr.			
20975	°amiyy	عَمِي	Ar.	•	Kör olan, gözü görmez olan.			
20976	°amiyyā	عَمِيًّا	Ar.	•	Mahsus murat etmemek üzere bir iş işlemek, ale'l-amiyyâ : murat etmeyerek.			
20977	°amīd	عَمِيدٌ	Ar.	*	Bir kavmin seyit ve zî-şânî ve aşkla müptela olup nâr-ı muhabbetle sūzân ve harap olan aşıkların kalbi ve haraç alan kimse.			
20978	°amīr	عَمِيرٌ	Ar.	*	Mamur ve âbâdân.			
20979	°umye	عَمِيهٌ	Ar.	*	Azgın ve kem-râh ve ehl-i dalalet olmak ve husumette inat eylemek ve büyüklük.			
20980	°amīķ	عَمِيķٌ	Ar.	•	Dibi derin kuyu ve deniz makulesi; cemi, umûk ve amâyık ve imâk gelir ve uzun uzadıya olan yol.	cem		
20981	°amīm	عَمِيمٌ	Ar.	∴	Kesir ve müctemi' olan şey ve kedi otunun kuru ve bir kavim ve cemaatin samīm ve halis olan kişizadesine denilir ve mahsus ve mahsur olmayıp cümleye şamil ve mültehih olan.			
20982	°an	عَنَّ	Ar.	∴	Üç vecih üzere istimal olunur, birincisi cer olur Türkçede den Fâriside ez gibi şu hâlde on manaya delalet eder 1. Mücâveze için, 2. Bedel, 3. İsti'lâ için, 4. Talil için, 5. Buut kelimesine müradif olur, 6. Zarfiyyet için, 7. Harf-i cer olan min manasınadır, 8. Bâ-i cârre manasınadır, 9. İstiane için, 10. Zait olur, mahzûf olan âher an kelimesinden ivaz için irat olunur, ikincisi masdariyye olur, bu dahi an'ane-i Temīm edasında olur ki hemzeyi ayın harfine ibdâl eylemek yani en mevkiinde an ile telaffuz etmek, üçüncüsü canip manasınadır, an-samīm ve an-samīmi'l-kalb : derun ve kalpten ve riyadan hali ve ari olmak üzere ve an-karīb : yakında, yakın vakitlerde, an-kasdin : mahsusen kasıt ve niyet ile, an-lâ-şey'in : bilâ-mücib, sebepsiz.			
20983	°anā°	عَنَاءٌ	Ar.	∴	Esir olmak, esirliğe düşmek ve tezellül ve huzû' ve ser-fürû kılmak ve bir nesneyi açığa çıkarıp aşikâre kılmak ve bir adama bazı umur ve havadis hâdis olmak ve bir nesne bir adamı renc ve zahmete uğratmak, renc ve zahmet çekmek ve ta'ab ve meşakkat.			
20984	°unnāb	عُنَابٌ	Ar.	•	Hünnap dedikleri maruf meyve.			
20985	°annāb	عُنَابٌ	Ar.	*	Üzüm satan kimse, üzümcü, yaş üzümcü .			

20986	°inād	عِنَادٌ	Ar.	∴	Bir adama muhalefete muaraza eylemek ve bir şeye mülâzemet eylemek ve muhalefette hadd-i lâıyk ve mikdâr-ı lüzûmundan ziyade ısrar ve ikdam etmek.			
20987	°anādîl	عِنَادِيلٌ	Ar.	*	Andelîbler, bülbüller, hezârlar.			
20988	°anāşir	عِنَاصِيرٌ	Ar.	∴	Unsurlar, başka şeylerin hasılı ve maddesi olan şeyler ve ıs. kimyâviyeden olup altın ve gümüş ve bakır ve demir gibi basit olan yani kâffe-i eczâ-i ferdiyyesi bir cinsten bulunan ve ta'bir-i âherle mürekkep olmayan her bir şeye itlak olunur, anâsır-ı erba'a hükemâ-yı mütekaddimîne göre âlemde mevcut olan biltümle eşyanın usûl-i maddileri zu'm olunan ateş ve hava ve su ve toprağa denilir ki müte'ahhirîne göre su ve hava ve toprak birer cism-i mürekkep olup ateş ise cisim olmadıktan başka bir fi'l-i ihtirâkın neticesi olduğuna mebni bunları basitâdan ad ile unsur sırasında beyan eylemek herze ve hezeyan demektir.		Kimya	
20989	°ināḡ	عِنَاقٌ	Ar.	∴	Hüsran ve nevmîdi ve iki yıllık zekât malı ve mu'ânağa etmek, birbirinin boynuna sarılmak, sarmaşmak, inâku'l-arz : Fâriside siyah-güş Türkçede karakulak dedikleri cân-ver.			
20990	°an-ıkrârin şulḡ	عَنْ أَقْرَارٍ ضَلُحٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup müddeialehyin ikrarı üzerine vaki olan sulha itlak olunur.		Fıkıh	
20991	°an-inkârin şulḡ	عَنْ إِنْكَارٍ ضَلُحٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup müddeialehyin inkârı üzerine vaki olan sulha itlak olunur.		Fıkıh	
20992	°an-sükütin şulḡ	عَنْ سَكُوتٍ ضَلُحٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup müddeialehyin ikrarı veya inkârda bulunmadığı hâlde sükûtu üzerine vaki olan sulha itlak olunur.		Fıkıh	
20993	°anākib	عِنَاكِبٌ	Ar.	*	Ankebûtlar, örümcekler.			
20994	°inân	عِنَانٌ	Ar.	∴	Bir nesne bir adamın önüne arkurudan girmek ve at gemi, dizgini; cemi, e'inne ve unın gelir ve muaraza eylemek ve bir nev şirkete denilir iki adam bir mahsûsî malda müşterek olup sair mallarında müşterek olmayalar güya ki o mal önlerine arkuru gelmekle iştirâ ve akd-i şirket edilir veyahut bir kimse bir mala müşteri iken onun önüne girilip bunda beni dahi şerik eyle demekle akdolan şirketten ibarettir veyahut iki tarafın sermayesi müsavi olmak veçhiyle ma'küd olan şirketten ibarettir ki ta'rîf-i fikhî şirket-i inân tabirinde münderic olmakla oraya atf-ı nazar ve müracaat oluna ve atf-ı inân : bir tarafa doğru yol tutmak.	cem		
20995	°inân-tâb	عِنَانَاتٌ	Ar. - Far.	*	Dizgin çevirip bir tarafa gidici.			
20996	°inân-rîz	عِنَانِرِيْزٌ	Ar. - Far.	*	Doludizgin gitmek ve doludizgin azimet edici olan.			
20997	°inân-keş	عِنَانِكَشٌ	Ar. - Far.	*	Dizgin çekip dâbbesini durdurur olan.			
20998	°inānet	عِنَانَةٌ	Ar.	*	Cimada iktidarsızlık.			
20999	°ināyet	عِنَايَةٌ	Ar.	∴	Bir adama bir zahmetli nesne mühim olmak ve bir emr-i mühimme uğrayıp onunla meşgul olmak ve bir kimse bir zahmetli işe dūçar olduğunda ona iyilik edip o işten kurtarmak için muavenet eylemek ve talep etmek, istemek.			
21000	°ineb	عِنَبٌ	Ar.	∴	Üzüm denilen meşhur ve maruf meyveye denilir ki envai vardır ve tıpta birkaç nevinin kuruğu müstameldir, ezcümle razakı ile siyah üzüm göğsü yumuşatıcı ve huruç bulmağı teshil edici gibi ve çekirdeksiz üzüm dahi mülattif gibi müstameldir.			
21001	°inebü'l-efrenc	عِنَبُ الْأَفْرَنْجِ	Ar.	*	İs. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile Frenk üzümüne denilir, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel cüzü usare yani meyvesinin suyu ile bundan mamul şurup ve peltesi olup serinlendirici gibi hummâ-yı iltihâbiyyede ve hummâ-yı afeniyvenin suver-i muhtelifesinde kullanılır.		Nebatat	+

21002	inebü'd-dübb	عَبَبُ الدُّبِّ	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile it veya köpek üzümü denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü yaprakları, menkû' yani haşlayıp suyunu alarak ve meshûk yani taze hâlinde irinli sidiği hasil eden iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı beвлиyyede yani sidik yolunun eskimiş iltihabında ve bahusus nezle-i müzmine-i mesâne ve taş illetinden husule gelen iltihâb-ı müzmine-i mecrâ-yı beвлиyyede zamân-ı kadîmden beri nef'i müşahede olunmaktadır ve bir de nifâsî ve gayr-ı nifâsî rahmin kanamasında ve vaz'-ı hamlin betâ'etinde ve bunlardan başka sair kanamalarda ve seyelân-ı ebyazda ve silsü'l-bevilde dahi nef'i görülmüştür buna ta'bir-i diğerle inebü's-sa'leb dahi denilir.		Nebatat	+
21003	inebe	عَبَبُهُ	Ar.	*	Yaş üzüm tanesinin birisi; cemi, inebât gelir ve beden-i insânda çıkan sivilce ve kabarcık dedikleri şey.	cem		
21004	anber	عَنْبَرٌ	Ar.	∴	Tîb-ı ma'rûf isimdir ve kaşlot denilen ve denizde yaşayan bir memeli hayvanın kusmuğudur, işbu madde beyaz ve siyah nukât ile menkût, kül renginde olup münebbih-i umûmî hassasına malik olmakla hassaten sinirler üzerine tesiri bulunduğundan sinir hastalıklarında ve ihtilaç denilen çarpınma hastalıklarında ve şiddetli hummalarda tıpta kullanılmış ise de aktarlar meyanında daha ziyade müstameldir ve hele nâs beyninde kuvve-i bâhîve üzerine te'sîr-i mahsûsu olduğu savıdır.			
21005	anber-i sâ'il	عَنْبَرٌ سَائِلٌ	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup bir nev ağaca şukûk yani yarıklar yaparak istihsal olunan bir nev kokulu ve sıvık reçineye denilir ki tıpta akciğer borularının içini setreden ve gışâ-yı muhâfî denilen örtünün eskimiş iltihabı manasına iltihâb-ı müzmine-i gışâ-yı muhâfî-i kasabetü'r-ri'ede ve kanât-ı beвлиyye denilen sidik yolunu mestur eden gışâ-i muhâfî nam örtünün eskimiş iltihabı manasına iltihâb-ı müzmine-i gışâ-i muhâfî-i kanât-ı beвлиyyede kullanılır.		Tip	
21006	anber-bâr	عَنْبَرٌ بَارٌ	Ar. - Far.	•	Amber yağdırıcı ve güzel kokulu olan.			
21007	anberbâris	عَنْبَرٌ بَارِسٌ	Ar.	•	Meşhur güzel kokulu ve portakal hacminde bir nev meyveye denilir.			
21008	anber-büy	عَنْبَرٌ بُيٌّ	Ar. - Far.	•	Güzel kokulu olan.			
21009	anber-pâş	عَنْبَرٌ پَاشٌ	Ar. - Far.	•	Amber saçıcı, güzel kokulu olan.			
21010	anber'in	عَنْبَرِيْنٌ	Ar. - Far.	•	Amberden ibaret yahut amberli olan.			
21011	anet	عَنْتٌ	Ar.	*	Bir nesne fasit ve tebâh olmak ve helak manasına ve insana bir zahmet ve meşakkat uğramak ve bir kimse bir şiddet ve mihnete sataşmak ve zina eylemek ve bir nesneye vehn ve zaaf gelip kırılmak ve günah kazanmak ve günah, ism, ve hitap ve gılaz ve fesat ve şiddet ve meşakkat ve zina ve fücûr.			
21012	ind	عِنْدٌ	Ar.	∴	Hissî ve gerek manevi mekân-ı karîb ve huzura delalet eder, Türkçede katında, Fârisîde nezd ile tabir olunur, bu zarf gayr-ı mütemekkindir, muktezâ-yı izâfet bu üzere zamânî olur ve hurûf-ı cârreden min harfî dâhil olur ve bazen zarf olmayarak istimal olunur ve bazen kalp ve makul irade olunur yani bazen huzûr-ı kalbiye delalet eder ki itikat manasına istimal olunur ve bazen makulde yani huzûr-ı hissîye zarf olduğu gibi maneviye de zarf olur, bazen onunla iğrâ olunur yani ism-i fi'l-i emr olur, iğrâ ve tahzîz manasına ve mülk ve hüküm ve fazl ve ihsan manalarına ve nahîve manasına.			
21013	indellâh	عِنْدَ اللَّهِ	Ar.	•	Allahutaala nezdinde, katında, Hak Teâlâ katında.			
21014	inde'l-icâze	عِنْدَ الْإِجَازَةِ	Ar.	*	İcazet ve müsaade verdiği takdirde.			
21015	inde'l-icâb	عِنْدَ الْإِجَابِ	Ar.	*	Lüzum ve icabı takdirinde, lazım olduğu vakit.			
21016	inde'l-ba'z	عِنْدَ الْبَعْضِ	Ar.	•	Bazı adam katında.			
21017	andel	عَنْدَلٌ	Ar.	*	Uzun ve tavîl şey ve avazla çağırılmak.			
21018	andelîb	عَنْدَلِيْبٌ	Ar.	•	Bülbül kuşu ki günâgûn nağmât ve elhan sahibidir; cemi, anâdil gelir.	cem		

21019	°indiyyât	عندييات	Ar.	•	Tahkik olunmayarak bir kimsenin kendi tarafından zannına mutabık surette beyan olunan hikâye ve misaller.			
21020	°andem	عندم	Ar.	*	Is. tıbbiyeden olup iki kardeşkanı denilen şeye itlak olunur ki bir nev reçinedir işbu madde bir hayli ağaçlardan istihsal olunduğu gibi tıpta dahi mukabbız yani tutturucu gibi bağırsak sızıntısından hasil olan ishalde ve seyelân-ı muhâtide ve kanamaklarda kanı dindirmek hususunda gayet nafî olarak kullanılır.		Tip	
21021	°unşur	عُنْشُر	Ar.	∴	Her nesnenin aslı ve asıl ve hasep manalarına ve afet ve dâhiye ve hemme ve hacet manasına ve mütekaddimine göre anâsır-ı erba'a denilen su, hava, toprak ve ateşten her biri ve hükemâ-yı müte'ahhirine göre altın ve gümüş gibi her bir cüzü bir cinsten olan ecsâm-ı basîta efradına itlak olunur.			
21022	°unşul	عُنْشُل	Ar.	*	Is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile ada soğanı denilen nebata itlak olunur, nebât-ı mezkûrun tıpta müstamel olan cüzü soğanı olup emrâz-ı kalbiyyede ve fesâd-ı demden husule gelen istiskâ'tta mübevvil, yani idrarı çıkarıcı gibi dâhilen ve vücuda su yürümek manasına veya istiskâ-i cüz'î demek olan ozimalarda haricen kullanıldığı misilli iltihâb-ı şegâf-ı hâricî ve bilhassa iltihâb-ı şegâf-ı dâhilî-i kalbde yani yüreğin iç veya dış örtülerinin iltihaplarında ve yüreğin ziyade büyümesinde ve zatülcenpte ve istiskâ-i sadrda ve akciğer iltihabının nihayetlerinde ve nezle-i sadriyye-i müzminde ve zik-ı nefeste ve defî müşkül balgamı ihraç hususunda toz ve şarap ve sirke ve sikencebin ve asel ve şurup suretlerinde gayetle müfit olmak üzere istimali kesîrdir.		Nebatat	+
21023	°an°ane	عَنْعَنَة	Ar.	∴	Bir hususun bi'l-etrâf adamdan adama nakil ve hikâye olunarak hayli kimse vasıtasıyla menkul olması ve silsile ve müezzin ezan okurken teganni eylemek.			
21024	°unf	عُنْف	Ar.	•	Sertlik ve yoğunluk eylemek, şiddet göstermek ve cebir ve zor ve sertlik, yoğunluk.			
21025	°unfuvân	عُنْفُوَانٌ	Ar.	•	Bir nesnenin evvel ve mukaddemine veyahut behçet ve letafeti hengâmının evveline denilir.			
21026	°unfuvân-ı şebâbet	عُنْفُوَانٌ شِبَابَةٌ	Ar.	•	Gençliğin güzelliği vaktinin iptidası.			
21027	°unfiyy	عُنْفِيَّة	Ar.	•	Zor ve cebre mensup olan.			
21028	°unğ	عُنْغٌ	Ar.	∴	Boyun, gerdan, cid; cemi, a'nâk gelir ve nâstan bir guruh ve rü'esâ-yı kavm.	cem		
21029	°anğâ	عَنْغَا	Ar.	•	Simurg dedikleri kuş ki Zümrüdüanka derler, ismi var cismi yok, gören dahi yok, mevhum bir hayvandır.			
21030	°an-ğarîb	عَنْ قَرِيبٍ	Ar.	•	Yakın zamanda, çok vakit geçmeksizin.			
21031	°unğüd	عُنْغُوْدٌ	Ar.	*	Salkım ki meyve salkımı demektir, tane akdeylemesi bâ'is-i tesmiyedir ve is. nebâtiyyeden olup şekilde görüldüğü veçhile mihver-i aslî denilen asıl sap üzerinde züneybât-ı tâliye denilen saçaklar beyindeki açıklığın yekdiğere müsavi olmasından ibaret olan vaz'iyet-i ezhâra itlak olunur; cemi, anâkid ve anâkid gelir.	cem	Nebatat	+
21032	°ink	عِنَاكٌ	Ar.	∴	Gecenin son sülüsü veya bir parçası ve asıl ve esas ve künh ve hakikat.			
21033	°ank	عَنَاكٌ	Ar.	*	Kapı, bap ve gökçek ve güzel ve yakışıklı olmak.			
21034	°ankebüt	عَنْكَبُوْتُ	Ar.	•	Örümcek denilen malum hayvancık.			
21035	°unvân	عُنْوَانٌ	Ar.	∴	Mektup ve kitabın ser-nâme ve dibacesine denilir ki mektuba bir tarafından an ve itiraz eylediği için böylece itlak olunmuştur ve kitap ismi yazıldığı sahife ki ekseriya nakış ve yaldız ile tezyin olunur ve mektupta ve arzuhâlde büyük ve rübeli adamlara itlak olunan lakap ve devletli ve şevketli gibi ve mesnette olanın mesnedi, ism-i resmîsi ve bir nesnenin zuhuru kendisi ile istidlal olunan sev.			
21036	°anvet	عَنْوَةٌ	Ar.	∴	Esirlik ve horluk ve fermân-berlik ve kahr ve istila ve muhabbet ve meveddet manasına ve kahretmek ve galip olmak ve zor ve cebir.			

21037	°anveten	عَنْوَةٌ	Ar.	•	Zor ile, cebir ile.			
21038	°unūd	عُنُودٌ	Ar.	*	Doğru yoldan sapmak ve bir adam hakkı bilerek ret ve muhalefet etmek.			
21039	°anūd	عُنُودٌ	Ar.	•	Mübalaga ile muaraza eden ve inatçı ve inat edici olan.			
21040	°unūn	عُنُونٌ	Ar.	*	Bir adamın önüne arkuru bir iş zuhur eylemek ve bir işle müştakil iken nâgehâni bir iş dahi açılmak.			
21041	°anhū	عَنْهُ	Ar.	•	Ondan manasında bir terkîb-i Arabîdir ve mehhûsün anh : ondan bahis olunan manasında terkîb-i Arabîdir.			
21042	°anhā	عَنْهَا	Ar.	•	O müennes, o dişi veya o cümleden manasında terkîb-i Arabîdir.			
21043	°anhūm	عَنْهُمْ	Ar.	•	Onlardan manasında terkîb-i Arabîdir.			
21044	°anhūmā	عَنْهُمَا	Ar.	•	Onların ikisinde veyahut o ikiden manasında terkîb-i Arabîdir.			
21045	°anīd	عَيْنِيدٌ	Ar.	∴	Hakkı bilerek hilafını işleyen kimse ki Türkçede önegü tabir olunur, küfür inadı dahi dahi bundandır ve mütecebbir gönüllü kimse ve daima suyu akıp onulmayan yara ve muannit ve inatçı olan.			
21046	°anīf	عَيْنِيفٌ	Ar.	∴	Mutlaka huşunetli sert şey ve sert söz ve sert yürüyüş ve rıfk ve mülayemeti olmayan ve galiz ve şedit.			
21047	°anīḳ	عَيْنِيقٌ	Ar.	*	Birbirinin boynuna sarmaşmış iki kimsenin her biri.			
21048	°unayḳ	عُنَيْقٌ	Ar.	*	İs. tıbbiyeden olup küçük boyun gibi kısık ve boğuk olarak nümâyân olan bir nokta veya mahall-i cisme ıtlak olunur.		Tıp	
21049	°anīn	عَيْنِينٌ	Ar.	*	Kuvve-i mâsikesi olmamağla rih-i batnını tutamayan adam.			
21050	°innīn	عَيْنِينٌ	Ar.	•	Süst-endâm olmak ve binaenaleyh zekeri kıvama gelmemekle cimaa kadir olmayan adam ve gerek zekeri kaım olsun gerek olmasın ve gerek marazdan ve zaaftan ve kiber ve şeyhûhetten ve gerek sihir ve ukaddan olsun mutlaka cimaa kadir olamayana denilir.			
21051	°inīnet	عَيْنِينَةٌ	Ar.	•	Cimaa kadir olmamak, innîn olmak.			
21052	°avā°	عَوَاءٌ	Ar.	*	Asılsız, edna kimse ve nücûm is. olup menâzil-i kamerden bir menzile derler ki beş yıldızdan ibarettir.		Nücûm	
21053	°uvā°	عَوَاءٌ	Ar.	*	Avaz, sayha, şedit ses.			
21054	°ivād	عَوَادٌ	Ar.	∴	Avdet, mu'âvedet, geri gelmek ve bir nesneyi âdet edinmek.			
21055	°avvād	عَوَادٌ	Ar.	*	Lavta çalan sazende.			
21056	°avādī	عَوَادِي	Ar.	•	Adüvler, düşmanlar, a'dâ.			
21057	°avāz	عَوَادٌ	Ar.	*	Bir nesneyi kerahetle yapmak, irtikâp etmek.			
21058	°avāriḳ	عَوَارِضٌ	Ar.	•	Arızalar, arız olan şeyler, illetler, kazalar, belalar.			
21059	°avāriḳ	عَوَارِيفٌ	Ar.	•	Arifler, âlim ve iş anlar olanlar ve arifeler ve fezâ'il-i ahlâk, hasene.			
21060	°avāḱif	عَوَاصِيفٌ	Ar.	•	Âsıflar, şedit rüzgârlar.			
21061	°ivāz	عَوَاضٌ	Ar.	•	Trampa etmek, bir şeye bedel olmak üzere başka bir şeyi vermek.			
21062	°avāṭif	عَوَاطِيفٌ	Ar.	•	Âtıfetler, lütüflar, keremler.			
21063	°avāḱib	عَوَاقِبٌ	Ar.	•	Akıbetler, sonlar, encamlar.			
21064	°avāḱir	عَوَاقِرٌ	Ar.	•	Âkir ve kısır olanlar ve kudurmuş olanlar.			

21065	°avākīl	عَوَاكِيْل	Ar.	•	Güç ve çetin ve çapraşık olan işler.			
21066	°avālim	عَوَالِم	Ar.	•	Älemler, dünyalar, cihanlar.			
21067	°avālī	عَوَالِي	Ar.	•	Ali ve yüksek olanlar.			
21068	°avāmm	عَوَام	Ar.	•	Ammeler, herkes ki havas ahalinin gayrisıdır, binâberin avāmü'n-nâs : havastan ma'dûd olmayanın cümlesi demektir.			
21069	°avām-pesend	عَوَامِ پَسَنْد	Ar. - Far.	•	Âhâd-ı nâs indinde makbul olan.			
21070	°avāmil	عَوَامِل	Ar.	∴	Ayaklar, ricler ve nahiv is. olup amil olunan yani başka kelimenin merfû' veya mansûb veya mecrûr olmasını mucip olan kelimelere veya harflere denilir ve bu kelime veya harflerin ahvalinden bahseden bir kitabın ismi.		Nahiv	
21071	°avān	عَوَان	Ar.	∴	Her nesnenin orta yaşlısı ve esir ve yardımcı, muavenet edici ve nâsır.			
21072	°ivān	عَوَان	Ar.	*	Bir kimseye yardım eylemek.			
21073	°avāyib	عَوَايِب	Ar.	•	Ayıplar, kadr u kıymete noksan veren hususlar.			
21074	°avā'id	عَوَائِد	Ar.	•	Â'ideler, aidad ve gelen mal ve akçeler ve hizmet mukabili olarak verilen akçeler, paralar.			
21075	°avā'īk	عَوَائِك	Ar.	∴	Bir işten alıkoyup men ve sarf eden mâni ve meşgale ve Nuh (a.s.) kavminin perestîş ettikleri bütün ismi.			
21076	°üc	عَوُج	Ar.	•	Selefte tûl-ı kâmetle meşhur bir şahsın ismi.			
21077	°ivec	عَوُج	Ar.	∴	Eğrilik ki ırz ve din ve mezhep gibi muntasıb olmayan şeylerde olur, duvar ve ağaç gibi muntasıb olan şeylerdeki eğriliğe avec denilir ve din ve maaş ve rey ve tedbir ve fikir ve basiret ile eğriliği idrak olunan şey ve eğri ve çarpık olmak.			
21078	°avd	عَوْد	Ar.	∴	Geri dönmek, rücu etmek ve çıkılan mahalle geri gelmek ve munsarif olduğu nesneye yine rücu eylemek ve sarf ve tahvil eylemek ve reddeylemek ve bir nesneyi nevbet-be-nevbet işlemek manasına ki âdet edinmek tabir olunur ve bir işe ikinci defa başlamak manasına ki tekrar eylemek tabir olunur.			
21079	°üd	عَوْد	Ar.	∴	Şecerden kesilmiş odun ve haşeb parçası ve lavta denilen saz ve tebhîr eyledikleri öd ağacı ki güzel kokuludur, cemi a'vâd gelir ve Hint'te vaki bir beldenin ismi.	cem		
21080	°avdet	عَوْدَةٌ	Ar.	∴	Geri dönmek, rücu etmek, çıkılan mahalle geri gelmek ve munsarif olduğu nesneye yine rücu eylemek.			
21081	°aver	عَوْر	Ar.	*	Bir gözün hissi yani kuvve-i bâsırası zail olmak ki murat yek-çeşm olmaktır.			
21082	°avr	عَوْر	Ar.	•	Bir adamı yek-çeşm kılmak ve bir nesneyi alıp getirmek veyahut telef etmek ve gözsüzlük.			
21083	°ür	عَوْر	Ar.	•	Averler, yek-çeşmler ve silahsız ve mühimmatsız olanlar.			
21084	°avrâ'	عَوْرَاءُ	Ar.	*	Bir gözlü avrat ve çirkin ve kabîh söz, kelime-i kabîha.			

21085	°avret	عَوْرَةٌ	Ar.	∴	Derbentlerde ve serhatlerde ve mahall-i muhârebelerde olan havf-nâk gedik ve pusulanacak yer ve insanda setri ve örtülmesi vacip olan aza ki ud yeri denilir, erkeklerde yalnız göbek ile diz kapağı arasındır ve leyl ü nehârdan üç saate ıtlak olunur ki her biri avret yerinin küşâde olacak vaktidir, biri salât-ı fecrden evvelce olan saattir ki yataktan kalkıp gecelik libasını nez' eyleyecek hengâm olmakla bir kimse ale'l-gafle ser ve katına duhul eylese ekseri mekşûfî'l-avret olmakla emr-i mahzûra dıçar olur ve biri nisfinnehar vaktidir ki kaylûle yani öğle vakti uykusu vaktidir ve biri dahi yatsı namazından sonraki vakittir ki soyunup yatacak hengâmdır işte bu saatlere avret ıtlakı, ıtlâkât-ı şer'iyedendir, me'hûzu Süre-i Nûr'daki âyet-i kerime-i ma'lûmdur ve nisfinnehar vaktinde fahr-i âlem sallallâhu teâlâ aleyhi's-selâm hazretleri, Fârûk-ı A'zam'ı ihzar için ensardan birinin çocuğunu hâne-i müşârûn ileyhe gönderdiği sırada kaylûle yani öğle uykusu ile meşgul ve avret yerinden sevb bertaraf olmakla mezkûr çocuk bağteten duhul ve ikaz ve emr-i hümâyûnu tebliğ eyledikte bu hâlden münfail ve âzürde-dil olarak kıyam ile keşke Cenâb-ı Mevlâ bu vakitlerde bî-izn ve ilam bir adamın ser ve katına duhul olunmamak babında emr-i cemâvî inzal buyurmuş idi temennisiyle hâk nâv-ı nebevîye	cem		
21086	°avez	عَوَزٌ	Ar.	*	Hacet ve ihtiyaç manasına ve bir nesne bulunmaz olmak ve fakir ve muhtaç olmak ve bir husus sarplanıp müsted olmak.			
21087	°avz	عَوِزٌ	Ar.	*	Üzüm tanesi ve darlık ve fakirlik ve bir nesneye ihtiyacı olup kadir olmamak.			
21088	°avsec	عَوَسَجٌ	Ar.	∴	Böğürtlen ve sıncan dikenli ve mûsâ ağacı denilen dikenli ağaç, cemi avâsîc gelir.	cem		
21089	°avş	عَوِشٌ	Ar.	*	Şiddet ve gılgıt ve salabet.			
21090	°avz	عَوِضٌ	Ar.	*	Ebet ve dehr ve zaman.			
21091	°ivaż	عَوِضٌ	Ar.	∴	Bir şey mukabelesinde verdikleri bedel ve bir nesne yerine bedel ve halef vermek ve bedel ve halef.			
21092	°av°av	عَوَّعٌ	Ar.	•	Kurt ve köpek havlaması; cemi, avâ'iv gelir, av'ave keza.	cem		
21093	°avķ	عَوِķٌ	Ar.	∴	Bir kimseyi bir işten alıkoymak ve geciktirmek ve bir ehada hayır ve menfaati olmayan kimse, cemi a'vâķ gelir ve daima nâsî havırdan sarf ve meneden şahıs ve hapıs ve menetmek.			
21094	°üķ	عَوِķٌ	Ar.	*	Selefte tül-ı kâmetle meşhur olan Üc nam kimsenin pederi ismidir.			
21095	°avl	عَوَلٌ	Ar.	∴	Haktan meyil ve udül ile cevir ve zulmeylemek ve terazi hak ve itidalinden nakıs ve mail veyahut zait olmak ve bir madde büyüyüp müştebih ve müşkül olmak ve bir maddenin şedide bir adamı basıp kemâl üzere sıklet ve ıztırap vermek ve ıs. fıkhiyyeden olup mahreç zîķ olmakla farıza ve sihâm mahreç üzere zait olmak manasınadır ve bir kimsenin ayalı çok olmak ve bir adama bâr ve sıklet olan nesneye denilir ve mühimmat ve levazımda kendisinden istiane olunan kimse ve ayalin kuvvet ve nafakalarına ıtlak olunur ve sayha ve bülend âvâz ile olan ağlamak ve bükâ etmek.		Fıkıh	
21096	°ivel	عَوِلٌ	Ar.	*	İtimat ve istiane manalarına.			
21097	°avlet	عَوَلَةٌ	Ar.	*	Feryat ve fıgan ile olan ağlamaya denilir.			
21098	°avliyye	عَوَلِيَّةٌ	Ar.	*	İs. fıkhiyyeden olup sihâm-ı veresinin mahrec-i mes'ele üzerine zait olmasına denilir, mesela bir kadın vefat edip de zevcini ve validesini ve iki nefer kızını terk ettikte zevcinin sehmi rub' ve validesinin sehmi sūdüs ve iki kızının sehmleri sülüsân olup bir meselede rub' ve sūdüs ve sülüsân içtima etseler, mahrec-i mes'ele on iki itibar kılmıp on ikinin rub'u üç ve sūdüsü iki ve sülüsânı sekiz ki min-haysi'l-mecmû' sihâm-ı mezkûre on üç olup mahrec-i mes'ele olan on iki üzerine zait olması gibi.		Fıkıh	
21099	°avkeşe	عَوَكِشَةٌ	Ar.	*	Çiftçi âlâtından harman savurdıkları ve yaba dedikleri alet.			
21100	°avn	عَوْنٌ	Ar.	∴	Zahîr ve meded-kâr ve yardımcı; cemi, a'vân gelir ve yardım, medet, muavenet ve yardım etmek ve bir kimseye arka olmak.	cem		
21101	°avıl	عَوِيلٌ	Ar.	∴	Feryat ve fıgan ile ref°-i savtla ağlamak ve meyletmek ve mahreç zîķ oldukta tevsi°-i sihâm etmek.			

21102	°avīn	عَوِين	Ar.	*	Zahîr ve meded-kâr cemaat.			
21103	°ihâr	عِهَار	Ar.	•	Zina etmek, zen-perestlik etmek.			
21104	°ihâret	عِهَارَةٌ	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan.			
21105	°ahd	عَهْدٌ	Ar.	∴	Vasiyet eylemek, ısmarlamak, söz vermek ve bir kimseye bir hususta takaddüm eylemek ve bir kimseyi inandırıp itimat verecek sözden ibaretir, Fâriside ona peymân derler ve onda yemin manasına ve veliyyü'l-emr tarafından vülât ve hükkâma tahrir olunan mektuba itlak olunur ki ahitname tabir olunur ve ahkâm-ı şer'iyeye riayet ve ahvâl-i ibâda nehc-i adâlet üzere nazar ve dikkat vasıtalarını mutazammındır ve hak ve hürmeti hıfız ve riayet eylemek ve emân ve zimmet manasına ki dâr-ı İslâm'a emân ile dâhil olan harbîye zû-ahd itlak olunur ve bir kimse ile buluşmak, iltikâ etmek ve bilmek ve bir nesne zımnında ahd ü peymân olunan mahal ve zaman ve hengâm manasına ve vefa ve incâz manasına ve Hüdâ-yı Mûte'âl'i birlemek, tevhit etmek manasına ve zamân ve kefalet manasına ve padişah tarafından ra'iyet kabul edenlere verilen emân-nâme, veliaht : pâdişâh-ı âlem-penâh efendimize halef tayin ve itihaz olunan kimse ve zât-ı şerif.			
21106	°uhde	عُهْدَةٌ	Ar.	∴	Ahd ü emân tahrir olunmuş sahifeye denilir ki ahitname tabir olunur ve hüccet ve temessük gibi bey' ü şirâ maddesi muharrer olunan varakaya denilir ve hat ve kitabette olan zaaf ve redâ'et hâletine denilir ve akıl ve idrakte olan zaaf ve noksan ve boynuna atmak ve üzerine almak itlak olunan kefalet ve nezaret ve memuriyet hududu, ricat ve taalluk dairesi ve rücu ve semen ve hak ve sakk-i kâdî.			
21107	°ahd-nâme	عَهْدٌ نَامَةٌ	Ar.	•	Padişah tarafından başka bir padişaha yahut bir kavim ve kabileye verilip sulh ve emân ve husûsât-ı sâ'ireye dair olan taahhütnamesi.			
21108	°uhde-berâ'î	عُهْدَةٌ بَرَاءِي	Ar. - Far.	•	Deruhte olunan hususun layıkıyla icrası.			
21109	°ihr	عِهْرٌ	Ar.	•	Zina, zen-perestlik.			
21110	°ahr	عَهْرٌ	Ar.	*	Zina ve fisk ve fücûr.			
21111	°ahre	عَهْرَةٌ	Ar.	•	Fahişe, orospu, zâniye.			
21112	°ihn	عِهْنٌ	Ar.	*	Yün, sûf veyahut rengârenk boyalı yün; cemi, uhûn gelir.	cem		
21113	°uhne	عُهْنَةٌ	Ar.	*	Taze çubuğun eğilip bükülmesine ve ayrılmayarak kırılmasına denilir.			
21114	°uhüd	عُهْدٌ	Ar.	•	Ahitler, peymânlar, sözler.			
21115	°uhûr	عُهْرٌ	Ar.	•	Zina etmek, zen-perestlik etmek.			
21116	°ahîd	عَهِيدٌ	Ar.	∴	Bir kimse ile ahd ü peymân eden kişi ve rüzgâr geçirmiş kadim ve atik nesne.			
21117	°ayyâb	عَيَّابٌ	Ar.	*	Daima nâsi ayıplayıp gezen ve herkese bir ayıp azv u isnâd eden kimse.			
21118	°iyâb	عِيَابٌ	Ar.	*	Müfret olmak itibariyle hallaç tokmağı ki mindef manasına ve cem olmak itibariyle kişinin mahall-i esrârı olan hem-râzları ve câme-dân ve heybeler ki bunu müfredi olan aybe kelimesinden muharrefdir.			
21119	°iyâc	عِيَاجٌ	Ar.	*	Bir nesneye ikbal etmek ve razı olmamak ve tasdik edip inanmamak ve intifalanmamak.			
21120	°ibâd	عِيَادٌ	Ar.	•	Avdet etmek, geri gelmek.			
21121	°iyâdet	عِيَادَةٌ	Ar.	•	Hasta hatırını sormak.			
21122	°iyâz	عِيَاذٌ	Ar.	•	Sığınacak yer, melce manasına ki Fâriside penâh-gâh derler ve sığınmak, iltica etmek el-iyâzü billâh ve iyâzen billâh : Allahutaala'dan maada sığınacak yer yoktur demektir.			

21123	°ayyār	عَيَّار	Ar.	∴	Kesirü'l-hareke ve kesirü't-tavâf kimseye tesmiye olunup bilahare her bir haramiye ve hırsıza ve dolandırıcı itlak olunmuştur ve hilebaz.			
21124	°ayār	عَيَّار	Ar.	*	Vezein ve kadr u kıymet, sahîhu'l-ayār : sahîhu'l-vezn ve halis ve gıştan ari demektir.			
21125	°iyār	عَيَّار	Ar.	•	Bir nesneyi vezein ve kadr u kıymetini anlamak için miyar ile tecrübe etmek ve altın ve gümüş ve emsalinin derece-i safvetleri, sâhibu'l-iyār : darphanede memur olan ayaracı.			
21126	°iyār-gîr	عَيَّارِغِير	Ar. - Far.	•	Darphanede memur olan ayaracı.			
21127	°ayyâret	عَيَّارَة	Ar.	•	Dolandırıcı, hokkabaz ve yalancı karı.			
21128	°ayyârî	عَيَّارِي	Ar.	•	Dolandırıcılık, yalancılık.			
21129	°ayyâş	عَيَّاش	Ar.	•	İş u işret erbabı.			
21130	°iyâz	عَيَّاز	Ar.	•	İvaz, bedel, karşılık.			
21131	°iyâf	عَيَّاف	Ar.	*	İğrenmek ve gönül dönmek ve mütereddît olmak.			
21132	°iyâfet	عَيَّافَة	Ar.	∴	Bir taamı veya meşrubu nahos görüp iğrenmek ve kuş kısmıyla tetayyür ve tefeül eylemek ve kâhinlik etmek.			
21133	°iyâl	عَيَّال	Ar.	•	Ayyiller, bir adamın üzerine nafakası lazım olan yani beslediği ve geçineceğini verdiği kimseler ki ezvâc ve evlat ve etibbâ' ve ensâbından ibarettir ve müfret olmak itibariyle bunlardan her biri; cemi, iyâl gelir.	cem		
21134	°iyâlet	عَيَّالَة	Ar.	•	Bir adam ehl ü iyâl beslemek.			
21135	°ayân	عَيَّان	Ar.	•	Zahirlik ve gözle görmek ve açık, aşikâr ve şüphesiz olan.			
21136	°iyâne	عَيَّانَة	Ar.	•	Casusluk etmek.			
21137	°ayb	عَيْب	Ar.	∴	Her nesnenin zatına ve kıymetine noksan verir şey ki nakisa ve vasma demektir ve bâ'is-i hayâ olacak amel; cemi, uyûb gelir ve ayıplamak, ayıplı kılmak ve ayıplı olmak.	cem		
21138	°aybe	عَيْبَة	Ar.	*	Bi-ma'nâhu eyzan ve kişinin mahall-i esrârı olan hem-râzı ve câme-dân ve heybe ki bundan muharreftir; cemi, iyeb ve iyâb ve iyebât gelir ve zamâyir-i hafiyeye ve esrâr-ı habiyyeyi muhtevi olduğu için sadır ve deruna itlak olunur.	cem		
21139	°ayb-cû	عَيْبِجُو	Ar. - Far.	•	Adamın ayıplarını arar, sorar olan.			
21140	°ayb-cüyî	عَيْبِجُوِي	Ar. - Far.	•	Adamın ayıplarını araştırmak, soruşturmak.			
21141	°ayb-çîn	عَيْبِچِين	Ar. - Far.	•	Adamın ayıp ve kusurlarını arayış toplayıcı.			
21142	°ayb-çîni	عَيْبِچِينِي	Ar. - Far.	•	Ayb-çînlik, kusur ve ayıp arayıcılık.			
21143	°ayb-ḥâdiş	عَيْبِخَادِث	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup bir akit ve muameleden sonra vaki ve târif olan ayba itlak olunur.		Fıkıh	
21144	°ayb-ḳadîm	عَيْبِقَدِيم	Ar.	*	İs. fikiyyeden olup bir akit ve muamelenin vukuundan mukaddem mevcut olan ayba itlak olunur.		Fıkıh	
21145	°ayb-gû	عَيْبِگُو	Ar. - Far.	•	Adamın ayıplarını söyleyip durucu.			
21146	°ayb-nâk	عَيْبِنَاك	Ar. - Far.	•	Kadir ve itibara hâlel verir bir keyfiyete giriftar olan.			
21147	°îd	عِيد	Ar.	∴	Bir adama mutad ve me'lûf olan şey ki maraz ve hüzün vesair hâlât gibi gider gider yine gelir ve cem'iyet-i nâs için olan yevm-i ma'rûfa denilir ki bayram tabir olunur, bu veçhile tesmiyeye sebep dahi tekrar olduğudur, senede bayram iki kere edilir, biri ba'de's-savm ki arefesi örfidir ve biri udhiyyedir ki arefesi şeridir, avdetten vevahut âdetten me'hûzdur; cemi, a'vâd gelir.	cem		
21148	°îd-i edḥâ	عِيدِأَضْحَى	Ar.	•	Kurban Bayramı.			

21149	°İd-i fiṭir	عيد فطر	Ar.	•	Şeker Bayramı.			
21150	°ide	عيدة	Ar.	•	Avdet, geri dönüş ve fayda, kâr, menfaat, â'ide.			
21151	°İd-gâh	عيد كاه	Ar. - Far.	•	Bayram tutulduğu mahal.			
21152	°İdî	عيدى	Ar.	•	Bayrama mensup ve müteallik olan.			
21153	°İdiyye	عدييه	Ar.	•	Bayramlık atiyve ve arıza.			
21154	°İr	عير	Ar.	*	Kervan ve kafiye; cemi, iyerât gelir.	cem		
21155	°ayr	عير	Ar.	*	Mutlaka eşek, himâr manasına olup ba'dehu himâr-ı vahşide galip olmuştur; cemi, a'yâr ve ıyâr gelir ve mutlaka düz ve hem-vâr nesnede vaki yumru şey ve ortası yumru kemik ve göz peykârı ve kapağı ve göz bebeği ve göz kuyruğuyla bakmak ve bir kavmin seyit ve mehteri ve şah ve dağ ve kazık ve bir nesneden sıyrılıp çıkmış gibi gitmek ve beri öte gidip gelmek ki olta vurmak tabir olunur ve eş'âr beyne'n-nâs revan ve müntesir olmak.	cem		
21156	°İsevi	عيسوي	Ar.	•	İsa aleyhi's-selâm hazretlerine mensup ve müteallik olan.			
21157	°İsâ	عيسى	Ar.	*	İsm-i İbrânî veya Süryani'dir; cemi, isûn gelir ve kütüb-i eslâfta Eyšû', Süryani mu'arrebî olmak üzere mesturdur ki seyit ve mübarek manasındadır ve bir peygamber-i zî-şânın ismidir.	cem		
21158	°İş	عيش	Ar.	•	Dirilik ve hayat ve zindegânî ki hayvana mahsus hayattır, fakat hayattan ehastrı ve medâr-ı hayât olduğu için taama ıtlak olunur ve kendisiyle geçinilip taayyüş olunacak nesne ve dirilmek ve sefa sürmek ve geçinmek ve cümbüş etmek.			
21159	°İşet	عيشة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu eyzan ve yiyecek içecek bol olup zevk ve sefa ile geçinmek.			
21160	°ayşüşet	عيشوشة	Ar.	•	Bi-ma'nâhu's-sânî eyzan.			
21161	°ayfet	عيفة	Ar.	•	İğrenmek ve tereddüt, hayret.			
21162	°ayka	عيقة	Ar.	•	Deniz kenarı, sâhilü'l-bahr.			
21163	°ayke	عكة	Ar.	•	Sık ağaçlık orman.			
21164	°ayyil	عيل	Ar.	*	Nafakası üzerine lazım olan kişi; cemi, iyâl gelir.	cem		
21165	°ayl	عيل	Ar.	•	Birinin ayalından bir kimse.			
21166	°ayle	عيلة	Ar.	*	Fakir ve geda olmak ve fakr u fâka.			
21167	°ayn	عين	Ar.	∴	Göz, Fârisîde çeşm denilir; cemi, a'yân ve a'yun ve uyûn gelir ve ma'ânî-i sâ'ire birer suretle bundan müsteardır, mesela göz eşref-i a'zâ olduğundan kendisinden sâhib-i fazl u meziyyet nesnelere istiare olunur ve cüz'-i a'zam olduğundan nefis ve zat manasına istimal olunur ve ehl-i beled ve hane cemaati ve göz görmek, isâbet-i ayna uğratmak ve insan ve casus ve su akmak ve cemaat ve güruh ve hâssa-i basara yani gözde olan görücülük kuvveti ve mevcut olan şey ve hakikat-i kibleye denilir ki namazda oraya teveccüh olunur ve hurûf-ı hecâdan yirmi birinci harfin ismidir ve bir nesnenin güzide ve efdaline denilir ve sikkeli altın ve gümüş, zer ve sim ve bir nesnenin zat ve nefisine ve hakikatine denilir ve bir kavim ve kabilenin seyit ve zî-şânına denilir ve is. fıkhiyyeden olup muayyen ve muşahhas olan şeye denilir, bir hane, bir at, bir sandalye ve meydana mevcut bir yığın buğday ve bir miktar akçe gibi ve ribâ denilen mu'âmele-i menhiyyeye denilir ve güneş veya şua ve pertev-i şemse denilir ve hazır ve nakit olan mala denilir ve ayıp manasına ve çeşme ve kuyu sularının neb' ettiği yere denilir ki kuyu gözü tabir olunur ve bir kimsenin nazar-gâhına denilir, gözümden ayrılma tabiri lisanımızda zabân zaddir ve tarazın bir kefesi ve nahıya ve nazar ve peykâr denilir ki Fârisîde çeşme	cem	Fıkıh	
21168	°ayn-ı betrâ°	عين بترآة	Ar.	•	Hemzeye denilir ki "ء" şu şekildedir.			

21169	°in	عَيْن	Ar.	*	Yaban öküzleri.			
21170	°aynü'ş-şevr	عَيْنُ الثَّوْرِ	Ar.	•	Bir parlak yıldızın ismi.			
21171	°aynü'l-fi'l	عَيْنُ الْفِعْلِ	Ar.	•	Sarf is. olup fiilin hurûf-ı asliyyesi olan üç harften ortadaki harfe itlak olunur.		Sarf	
21172	°aynü'l-kaṭr	عَيْنُ الْقَطْرِ	Ar.	•	Kükürt.			
21173	°ayne'l-yaḳîn	عَيْنُ الْيَقِينِ	Ar.	•	Yakinen, bilâ-şübhe.			
21174	°aynü'l-insân	عَيْنُ الْإِنْسَانِ	Ar.	•	İnsanın eşrefi olan kimse, insânü'l-ayn : göz bebeği ve abd-i ayn ve sıddîk-i ayn : adamın yüzüne karşı yalandan ve aslı olmayarak dostluk ve ubudiyet gösterir olan ikiyüzlü ve bi-vefâ kimse ve karîrü'l-ayn : mesrur ve memnun olan.			
21175	°aynen	عَيْنًا	Ar.	•	Tamamen bilâ-fark ve zaten kendisi olmak üzere ve nakden, ta'bir-i diğer ile parasını vererek olmayıp bizzat eşya olmak veya ayn-ı eşyâdan bulunmak üzere.			
21176	°uyüb	عُيُوبٌ	Ar.	•	Ayıplar, kusurlar, nakisalar.			
21177	°ayyûḳ	عَيْوُفٌ	Ar.	*	Bir kırmızı, tâbân ve müşte'il kevkebin ismidir, Kehkeşan'ın daima sağ tarafındadır, Süreyya'nın ardınca gidip ona takaddüm eylemez veyahut Deberân dedikleri kevkebler ile Süreyya meyânında olmakla onları Süreyya ile mülakattan avk ve menylediği için böylece itlak olunmuştur ve halk bir mekân-ı mürtefi'e isnat edeceği şeyi ekseriya bununla yâd ederler, şöyle ki ziyade bağıran bir kimseye sesini ayyuka çıkardı derler ve bir kimsenin evsâf-ı cemîlesini daima virdizeban eden kimse için falan kimse falanın methini ayyuka vardırırdı, derler.			
21178	°ayün	عَيْوُنٌ	Ar.	*	Gözü pek değer, bed-nazar adam; cemi, in ve uyun gelir.		cem	
21179	°uyün	عُيُونٌ	Ar.	•	Aynlar, gözler, çeşmler, çeşmeler.			
21180	°uyünü'l-baḳar	عَيْوُنُ الْبَقَرِ	Ar.	*	Bir nev siyah, yuvarlak taneli üzüm.			
21181	°ayheḳa	عَيْهَقَةٌ	Ar.	*	Neşât ve sürur.			